

Làm vợ bác sĩ

Ebook Truyện Việt

Tài Ebook Truyện Miễn Phí

Làm Vợ Bác Sĩ

Tác giả: Lạ Tiêu

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, Sủng, HE.

Trong tình yêu mỗi người có những cách biểu đạt khác nhau, có người dùng cách yêu chiều cũng có người dùng hành động trái người lại, cũng có người muốn chiếm được thân thể người yêu rồi từ từ kết hôn sau.

Anh lại chọn cách chiếm hữu cô làm cô sợ cũng vì đứa bé mà cô chọn giả chết rồi bỏ anh.

Đỗ Hoàng Ngân:” Buông ra! Đừng...”

Cao Dương Thành:” Buông em ra? Cho anh ăn no trước đã >.
Từ khi cô biến mất về sau thì cô trở thành điều cấm kỵ trong lòng anh.
Ngờ đâu 4 năm sau gặp lại, anh lạnh lùng, anh bạc tình, anh hận cô đến tận xương tuỷ, nhưng rồi anh lại yêu cô muốn... “nghiện”!

Mục lục:

[Chương 1: Sống hay là hết](#)

[Chương 2: Nhà có em bé đáng yêu](#)

[Chương 3: Người phụ nữ điên](#)

[Chương 4: Gặp lại người ừ](#)

[Chương 5: Cuối cùng vẫn gặp được rồi](#)

[Chương 6: Hi vọng](#)

[Chương 7: Chị muốn tốt cho em](#)

[Chương 8: Bất ngờ gặp lại](#)

[Chương 9: Điều bất ngờ](#)

[Chương 10: Rắc rối nhỏ](#)

[Chương 11: Chú cao](#)

[Chương 12: Chờ đợi](#)

[Chương 13: Giống như anh năm đó](#)

[Chương 14: Thất bại của bản thân](#)

Chương 15: Trái tim biển cả
Chương 16: Tôi muốn lấy lại đồ Của mình
Chương 17: Xa cách
Chương 18: Cứu người
Chương 19: Không chịu nổi khi cô chỉ nhẹ tay đẩy một cái
Chương 20: Lại gợn sóng
Chương 21: Khó có thể thờ được
Chương 22: Nếu đã không cần thì vứt đi
Chương 23: Chạy trốn khỏi phòng tắm
Chương 24: Cùng yêu một người
Chương 25: Nhân vật làm mưa làm gió
Chương 26: Sự dịu dàng lâu nay không có
Chương 27: Hai mươi tư giờ cuối cùng
Chương 28: Giấy thông báo bệnh tình nguy kịch
Chương 29: Nhục nhã
Chương 30: Khí thế hung hăng
Chương 31: Đêm say đắm
Chương 32: Nhiệm vụ bí mật
Chương 33: Bị tập kích
Chương 34: Cô là đồ Ngọc à
Chương 35: Cảm ơn anh
Chương 36: Bệnh tình chuyển biến xấu
Chương 37: Gặp lại mà lại không gặp
Chương 38: Thế chấp trái tim biển cả
Chương 39: Hoa tai ở đâu
Chương 40: Gian thương
Chương 41: Xin lỗi đã âm ỉ đến anh
Chương 42: Một đôi trai tài gái sắc trời sinh
Chương 43: Nó không thuộc về em
Chương 44: Chết tiệt! Chọc phải tay rồi
Chương 45: Hoàng ngân quật cường
Chương 46: Lo lắng vô cùng
Chương 47: Thế giới hai người đầy dịu dàng
Chương 48: Kết quả xét nghiệm âm tính
Chương 49: Chú bán hàng
Chương 50: Cuộc gặp gỡ xấu hổ ở chợ đêm
Chương 51: Tôi mua hết chỗ này.
Chương 52: Một đêm n lần
Chương 53: Tình yêu đơn phương đau khổ của đồ thanh nga
Chương 54: Thì ra hai người quen biết nhau

[Chương 55: Tâm trạng khó có thể đè nén](#)
[Chương 56: Vì cô, tôi nguyện phản bội cả thế giới](#)
[Chương 57: Cùng trở về bệnh viện](#)
[Chương 58: Bị sốt](#)
[Chương 59: Chăm sóc cẩn thận](#)
[Chương 60: Sau này cách xa mỹ hoa ra một chút](#)
[Chương 61: Miếng xà phòng ở cửa kia](#)
[Chương 62: Bốn người cùng cắm trại đốt lửa](#)
[Chương 63: Nói! là ai bỏ thuốc](#)
[Chương 64: Trong lòng tự biết](#)
[Chương 65: Tàn nhẫn đằng sau sự dịu dàng](#)
[Chương 66: Cảm giác bị đánh thế nào?](#)
[Chương 67: Chúc cô hạnh phúc](#)
[Chương 68: Một kế hoạch khác](#)
[Chương 69: Quyết định tàn nhẫn](#)
[Chương 70: Thẻ thanh toán của tôi, mật mã là sinh nhật của cô](#)
[Chương 71: Đến nhà của Hoàng Ngân](#)
[Chương 72: Bữa cơm khó xử](#)
[Chương 73: Tối thăm người thân của cô](#)
[Chương 74: Đối tượng xem mặt đáng sợ](#)
[Chương 75: Nói chuyện trên xe](#)
[Chương 76: Không biết thì học](#)
[Chương 77: Tỏ ra bản lĩnh](#)
[Chương 78: Bài học bốn năm trước](#)
[Chương 79: Tự làm tự chịu](#)
[Chương 80: Nguyên liệu bữa sáng](#)
[Chương 81: Quái vật ăn người](#)
[Chương 82: Quái vật ăn thịt người\(2\)](#)
[Chương 82: -2: Lập quy tắc](#)
[Chương 83: Có anh trong mơ](#)
[Chương 83: -2: Có anh trong mơ\(2\)](#)
[Chương 84: Đúng mục](#)
[Chương 85: Đúng mục\(2\)](#)
[Chương 86: Tiễn lên máy bay](#)
[Chương 87: Khó rời khó bỏ](#)
[Chương 88: Từ mất tích đến gặp lại](#)
[Chương 89: Râu ngắn men lỳ](#)
[Chương 90: Chỉ là giao dịch](#)
[Chương 91: Im lặng thừa nhận](#)
[Chương 92: Tôi sẽ trả lại số tiền này](#)

[Chương 93: Cao thủ trong tình yêu](#)
[Chương 94: Nụ hôn vụng về](#)
[Chương 95: Tiền viện phí đã được trả](#)
[Chương 96: Ca phẫu thuật của dì trần](#)
[Chương 97: Sinh nhật dương dương](#)
[Chương 98: Từ hôm nay trở đi, giao dịch kết thúc](#)
[Chương 99: Hồi ức xa xôi](#)
[Chương 100: Bị bắt cóc](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103: Điều tra nghi phạm](#)
[Chương 104: Tuyệt rơi](#)
[Chương 105: Cảnh cáo cuối cùng](#)
[Chương 106: Điện thoại của cậu bé](#)
[Chương 107: Vào phòng phẫu thuật](#)
[Chương 108: Kiểm tra bắt buộc](#)
[Chương 109: Sự thật](#)
[Chương 110: Cả mẹ cũng bán](#)
[Chương 111: Làm vợ bác sĩ](#)
[Chương 112: Một gia đình hạnh phúc](#)
[Chương 113: Tình cảm sâu nặng](#)
[Chương 114: Lại quay về điểm ban đầu](#)
[Chương 115: Hiện trường tai nạn](#)
[Chương 116: Quyết định đau đớn](#)
[Chương 117: Cần gấp máu gấu](#)
[Chương 118: Hà tất phải xâu chuỗi lại những việc trước đây.](#)
[Chương 119: Cảm giác này thật tốt](#)
[Chương 120: Người ba mới nhậm chức](#)
[Chương 121: Cát cụt chi, gương mặt còn bị hủy hoại](#)
[Chương 122: Cuối cùng em cũng tỉnh](#)
[Chương 123: Mau lên đi](#)
[Chương 124: Không đi có được không](#)
[Chương 125: Cuồng loạn](#)
[Chương 126: Con xin lỗi](#)
[Chương 127: Ba keo kiệt](#)
[Chương 128: Ranh giới giữa yêu thương và đau đớn](#)
[Chương 129: Từng hơi thở đau đớn](#)
[Chương 130: Người con gái đẹp nhất](#)
[Chương 131: Ra nước ngoài điều trị](#)
[Chương 132: Lời cầu hôn của hoàng ngân](#)

[Chương 133: Vị trí độc quyền](#)
[Chương 134: Người phụ nữ không có lương tâm](#)
[Chương 135: Sự tuyệt vọng của thanh nga](#)
[Chương 136: Lấy cái chết uy hiếp](#)
[Chương 137: Niềm hạnh phúc hóa thành hư vô](#)
[Chương 138: Tôi thật sự có em bé](#)
[Chương 139: Thuốc là do tôi bỏ vào](#)
[Chương 140: Không cần anh lo](#)
[Chương 141: Hiểu lầm được làm sáng tỏ](#)
[Chương 142: Bữa cơm đoàn tụ đầy gương.gạo](#)
[Chương 143: Thanh nga tự sát](#)
[Chương 144: Chia tay hòa bình](#)
[Chương 145: Tín hiệu cầu cứu sos](#)
[Chương 146: Yêu đương ngày tuyết](#)
[Chương 147: Mỗi tình tiếc nuối](#)
[Chương 148: Không có đèn làm sao tắm được](#)
[Chương 149: Đêm nay ở lại đi](#)
[Chương 150: Đánh cược trong phòng làm việc](#)
[Chương 151: Đây mới gọi là tình yêu](#)
[Chương 152: Người đàn ông tốt](#)
[Chương 153: Dương thùy sam ngâm thơ](#)
[Chương 154: Cô không xứng gọi tôi là bác](#)
[Chương 155: Si tình giống ai](#)
[Chương 156: Câu chuyện ngày xưa](#)
[Chương 157: Cuộc nói chuyện quan trọng với mẹ](#)
[Chương 158: Họ đã hôn thật rồi](#)
[Chương 159: Ghen? anh đang đùa với em sao?](#)
[Chương 160: Vỡ trứng](#)
[Chương 161: Thế giới này thật trùng hợp](#)
[Chương 162: Dương dương được cứu rồi](#)
[Chương 163: Ác quỷ bảo vệ họ](#)
[Chương 164: Từ chức kết hôn](#)
[Chương 165: Mục tiêu cuối cùng của cuộc đời](#)
[Chương 166: Cơ hội tới pháp du học](#)
[Chương 167: Hóa ra nhà anh ta giàu như vậy](#)
[Chương 168: Nụ hôn sâu trong hồ Nước nóng](#)
[Chương 169: Trò chơi kết thúc](#)
[Chương 170: Sự cảm động trên máy bay](#)
[Chương 171: Từ nay không gặp lại nhau nữa](#)
[Chương 172: Bây giờ anh ta là một tên ác ma](#)

[Chương 173: Người đàn ông 4 năm không gặp](#)
[Chương 174: Cùng một lời nói](#)
[Chương 175: Anh chính là ba của dương dương](#)
[Chương 176: Tấm bia đá](#)
[Chương 177: Bực bội khó hiểu](#)
[Chương 178: Lăn mò xuống cầu thang](#)
[Chương 179: Ba người lạnh lùng đối diện](#)
[Chương 180: Người phụ nữ thấp hèn](#)
[Chương 181: Gây khó dễ](#)
[Chương 182: Anh bắt nạt em](#)
[Chương 183: Tiệc rượu đón chào người mới](#)
[Chương 184: Đêm nay có hẹn](#)
[Chương 185: Điếc không sợ súng](#)
[Chương 186: Làm thế nào cô mới không làm loạn nữa?](#)
[Chương 187: Cứ như vậy thông đồng](#)
[Chương 188: Lý trí vụn vỡ](#)
[Chương 189: Một giấc mơ](#)
[Chương 190: Chỉ lần này thôi](#)
[Chương 191: Để cô rời đi](#)
[Chương 192: Tôi chỉ muốn đưa bé](#)
[Chương 193: Khinh người quá đáng](#)
[Chương 194: Anh cầu hôn em phải không](#)
[Chương 195: Ba! Tôi đón con](#)
[Chương 196: Gia đình ba người](#)
[Chương 197: Cầu kết với nhau bắt nạt cô](#)
[Chương 198: Hoa loa kèn vũ phong](#)
[Chương 199: Dầu nóng đổ đũng quần](#)
[Chương 200: Ba mẹ con làm gì vậy](#)
[Chương 201: Đồ Vô liêm sỉ](#)
[Chương 202: Một bữa ăn lộn xộn](#)
[Chương 203: Thăm lại chốn xưa](#)
[Chương 204: Qua lại tương lai](#)
[Chương 205: Khó bỏ khó xa rời](#)
[Chương 206: Gặp cha mẹ](#)
[Chương 207: Chơi trò chơi](#)
[Chương 208: Tôi và anh không thể](#)
[Chương 209: Người một nhà cùng ăn cơm đi](#)
[Chương 210: Cả nhà cùng làm cơm](#)
[Chương 211: Cảnh tượng đáng sợ](#)
[Chương 212: Rốt cuộc anh ấy làm sao thế?](#)

[Chương 213: Không khỏi đau lòng](#)
[Chương 214: Oan gia ngõ hẹp](#)
[Chương 215: Đoạn tuyệt](#)
[Chương 216: Nói là cô thì là cô](#)
[Chương 217: Không cho phép tìm đàn ông sau lưng tôi](#)
[Chương 218: Mềm lòng rồi](#)
[Chương 219: Cảnh giác](#)
[Chương 220: Cao dương thành! Cứu tôi!](#)
[Chương 221: Anh giúp tôi một chút](#)
[Chương 222: Thật sự trở thành người thứ ba](#)
[Chương 223: Một đêm rung động lòng người](#)
[Chương 224: Thuốc còn chưa hết tác dụng](#)
[Chương 225: Trống không](#)
[Chương 226: Tôi muốn ly hôn](#)
[Chương 227: Cảm ơn tình yêu không vụ lợi của anh](#)
[Chương 228: Một đêm của tôi chỉ đáng giá ba mươi triệu](#)
[Chương 229: Hủy hôn](#)
[Chương 230: Người đàn ông khó nắm bắt](#)
[Chương 231: Câu cứu trên đường đêm](#)
[Chương 232: Hoàng ngân gặp tai nạn](#)
[Chương 233: Hy vọng anh canh giữ](#)
[Chương 234: Thật tốt khi có anh ở đây.](#)
[Chương 235: Tôn sùng](#)
[Chương 236: Niềm vui khó hiểu](#)
[Chương 237: Hiểu lầm liên tiếp](#)
[Chương 238: Anh ấy có vị hôn phu](#)
[Chương 239: Cuộc phẫu thuật tốt đẹp](#)
[Chương 240: Ông đây có vợ sắp cưới](#)
[Chương 241: Có hài lòng với kết quả không](#)
[Chương 242: Kết hôn thật rồi](#)
[Chương 243: Ba, con yêu ba](#)
[Chương 244: Nhận lời](#)
[Chương 245: Ước mơ vĩ đại của cô](#)
[Chương 246: Phòng làm việc du dương](#)
[Chương 247: Tiết mục cưỡng hôn](#)
[Chương 248: Đột nhiên điên cuồng](#)
[Chương 249: Sự thật](#)
[Chương 250: Nỗi đau anh mang](#)
[Chương 251: Bữa tối tình yêu](#)
[Chương 252: Dựa vào anh](#)

[Chương 253: Ở bên và ủng hộ vô điều kiện](#)
[Chương 254: Pháp bảo ở cửa](#)
[Chương 255: Khói lửa trên bàn ăn](#)
[Chương 256: Cầu hôn thất bại](#)
[Chương 257: Hoàng ngân bá đạo cường gian](#)
[Chương 258: Ăn anh sạch sẽ](#)
[Chương 259: Đến khi nào mới cho anh thân phận](#)
[Chương 260: Dư vị khi yêu](#)
[Chương 261: Anh chảy máu mũi](#)
[Chương 262: Thương yêu có thừa](#)
[Chương 263: Ủng hộ anh](#)
[Chương 264: Đừng để anh quên em](#)
[Chương 265: Chúng ta sống chung đi](#)
[Chương 266: Phải ở bên nhau](#)
[Chương 267: Cao làm tuấn đến thăm](#)
[Chương 268: Cảm ơn vì sự hiện diện của cô](#)
[Chương 269: Chúng ta phẫu thuật nhé](#)
[Chương 270: Hẹn gặp lại tình yêu của anh](#)
[Chương 271: Vũ phong không giống mọi khi](#)
[Chương 272: Hôn nhân giống như trò chơi gia đình](#)
[Chương 273: Thoải mái](#)
[Chương 274: Thực ra ba còn có một đứa con](#)
[Chương 275: Ủng hộ quyết định của em](#)
[Chương 276: Hứa với em, đừng quên em](#)
[Chương 277: Quan hệ vợ chồng](#)
[Chương 278: Nói chuyện với tôi](#)
[Chương 279: Trở về](#)
[Chương 280: Mỹ nhân kế](#)
[Chương 281: Bữa tiệc](#)
[Chương 282: Bỗng nhiên đổi hướng](#)
[Chương 283: Xin lỗi! Cảm ơn](#)
[Chương 284: Đêm nay...em xong đời rồi](#)
[Chương 285: Tôi đi mua](#)
[Chương 286: Là vợ không phải là em gái](#)
[Chương 287: Giống như giấc mơ vậy](#)
[Chương 288: Muốn hạnh phúc](#)
[Chương 289: Chúng ta kết hôn đi](#)
[Chương 290: Đêm lãng mạn](#)
[Chương 291: Tuyết lở](#)
[Chương 292: Chờ cứu viện](#)

[Chương 293: Tức nước vỡ bờ](#)
[Chương 294: Tư tưởng hoang dã](#)
[Chương 295: Ra khỏi đây sẽ rước anh về](#)
[Chương 296: Vị khách không mời](#)
[Chương 297: Gả cho anh](#)
[Chương 298: Buồn và vui](#)
[Chương 299: Anh đáng để yêu thương](#)
[Chương 300: Đám cưới thế kỷ](#)
[Chương 301: Chúc phúc](#)
[Chương 302: Xem con có đủ gan dạ hay không](#)
[Chương 303: Anh vẫn còn sống](#)
[Chương 304: Thiên kim ra đời](#)
[Chương 305: Có người thích có người sầu](#)
[Chương 306: Tiểu tình tình xấu bụng](#)
[Chương 307: Trưởng thành](#)
[Chương 308: Lần đầu tiên](#)
[Chương 309: Bao nuôi](#)
[Chương 310: Anh tự nguyện](#)
[Chương 311: Cô gái nóng bỏng](#)
[Chương 312: Làm bạn gái của anh](#)
[Chương 313: Bị chó cắn](#)
[Chương 314: Phải làm một vài chuyện](#)
[Chương 315: Em có người thích rồi](#)
[Chương 316: Dám đung đến người phụ nữ của tôi](#)
[Chương 317: Ăn cơm cũng có thể gặp](#)
[Chương 318: Tôi tự giải quyết](#)
[Chương 319: Cuộc điện thoại của vũ quỳnh](#)
[Chương 320: Bây giờ cô có quyền nhất](#)
[Chương 321: An tâm](#)
[Chương 322: Chỉ coi em là em gái](#)
[Chương 323: Lời cảm ơn từ sâu trong đáy lòng](#)
[Chương 324: Nói lời cảm ơn lần nữa](#)
[Chương 325: Chỗ nào cũng không cho đi](#)
[Chương 326: Hương vị lưu luyến](#)
[Chương 327: Con nhóc này tuyệt đối là cô ý](#)
[Chương 328: Không phải là lỗi của em](#)
[Chương 329: Về nhà gặp phụ huynh](#)
[Chương 330: Chuyển trường](#)
[Chương 331: Không thể quên được đêm hôm ấy](#)
[Chương 332: Ngủ lại](#)

[Chương 333: Hình ảnh không nên nhìn thấy](#)
[Chương 334: Hướng tình giạt dây](#)
[Chương 335: Không ngừng suy nghĩ](#)
[Chương 336: Tối nay anh không về được rồi](#)
[Chương 337: Đêm nay rất mất mặt](#)
[Chương 338: Đăng ký khám bệnh nam khoa](#)
[Chương 339: Không muốn giấu diếm](#)
[Chương 340: Anh đúng là tên khốn nạn](#)
[Chương 341: Cảm giác rung động](#)
[Chương 342: Chia tay](#)
[Chương 343: Chúng tôi ở bên nhau rồi](#)
[Chương 344: Bắt đầu từ ba năm trước](#)
[Chương 345: Anh đnagg ở dưới lầu chỗ em](#)
[Chương 346: Nhớ em nên đến](#)
[Chương 347: Tiểu ma nữ điển hình](#)
[Chương 348: Vũ Tiểu Tam đơn thuần nhất](#)
[Chương 349: Bày tỏ thái độ](#)
[Chương 350: Hãy giao tam nhi cho cháu](#)
[Chương 351: Ngây thơ đến đáng yêu](#)
[Chương 352: Thiết tha mong chờ](#)
[Chương 353: Em không cho phép anh kết hôn](#)
[Chương 354: Một mình chịu đựng](#)
[Chương 355: Em sắp đi tới nước mỹ](#)
[Chương 356: Anh thật sự say rồi](#)
[Chương 357: Chưa bao giờ ngừng yêu](#)
[Chương 358: Giấc mơ không chân thật](#)
[Chương 359: Số phận trêu người](#)
[Chương 360: Âm áp trộm có được](#)
[Chương 361: Đợi anh giữ lại](#)
[Chương 362: Tất cả chân tướng](#)
[Chương 363: Bức thư nguy tạo](#)
[Chương 364: Không nhớ không liên lạc](#)
[Chương 365: Cuối cùng vẫn không bỏ được](#)
[Chương 366: Người xa lạ mà thôi](#)
[Chương 367: Gặp nhau bất ngờ không kịp trở tay](#)
[Chương 368: Thả em ra](#)
[Chương 369: Heo cảnh trắng mập](#)
[Chương 370: Giang hồ Cứu nguy](#)
[Chương 371: Bỏ tôi ra](#)
[Chương 372: Em mắng con heo](#)

[Chương 373: Kỷ niệm hay hồi ức](#)
[Chương 374: Cậu chủ thẳng thắn](#)
[Chương 375: Đẹp cái đầu](#)
[Chương 376: Mạnh mẽ cướp cô dâu](#)
[Chương 377: Phá vỡ tai nạn xấu hổ](#)
[Chương 378: Không được kết hôn với anh ta](#)
[Chương 379: Cắt bỏ](#)
[Chương 380: Ít nhất không tính là người ngoài](#)
[Chương 381: Mọi quan hệ không cần chịu trách nhiệm](#)
[Chương 382: Tại sao anh lại ở đây.](#)
[Chương 383: Phá cửa vào](#)
[Chương 384: Bức thư tình năm đó](#)
[Chương 385: Tạm thời tha cho em](#)
[Chương 386: Không cho phép đi](#)
[Chương 387: Em giúp anh](#)
[Chương 388: Chủ sở hữu trái tim](#)
[Chương 389: Khuyến cô ấy hủy hôn](#)
[Chương 390: Trò đùa trẻ con](#)
[Chương 391: Gặp lại cậu lục](#)
[Chương 392: Hủy bỏ hôn ước](#)
[Chương 393: Lại nảy sinh hiểu lầm](#)
[Chương 394: Giấy thông báo bệnh nguy kịch](#)
[Chương 395: Qua khỏi nguy hiểm](#)
[Chương 396: Bây giờ không muốn gặp anh](#)
[Chương 397: Em sẽ không lấy anh](#)
[Chương 398: Cao hướng tình mắt tích](#)
[Chương 399: Vật về với chủ cũ](#)
[Chương 400: Em đang nói gì?](#)
[Chương 401: Nội dung lá thư](#)
[Chương 402: Cô không muốn đám cưới này.](#)
[Chương 403: Lá thư đó](#)
[Chương 404: Chúng ta kết hôn đi](#)
[Chương 405: Thế giới riêng của hai người](#)
[Chương 406: Tùy bọn chúng đi](#)
[Chương 407: Giấy kết hôn giả](#)
[Chương 408: Triệu chứng bệnh lại tái phát](#)
[Chương 409: Âm thực phân tử](#)
[Chương 410: Di chúc](#)
[Chương 411: Chỉ cần em sống tốt](#)
[Chương 412: Em vẫn luôn đợi anh](#)

[Chương 413: Anh cuối cùng đã trở về rồi](#)
[Chương 414: Nỗi tương tư được giải tỏa](#)
[Chương 415: Hoàn toàn không rảnh](#)
[Chương 416: Ở bên nhau mới là quan trọng nhất](#)
[Chương 417: Không có nếu như](#)
[Chương 418: Tai nạn giao thông](#)
[Chương 419: Cầu hôn](#)
[Chương 420: Lần này là thật](#)
[Chương 421: Em sắp kết hôn rồi](#)
[Chương 422: Muốn có con](#)
[Chương 423: Thai đôi long phụng](#)
[Chương 424: Đàm phán](#)
[Chương 425: Phiên ngoại tiêu my và nhóc mập](#)
[Chương 426: Phiên ngoại tình lục dài đằng đẵng](#)
[Chương 427: Loại bỏ hoài nghi](#)
[Chương 428: Dường như đã từng quen biết](#)
[Chương 429: Người phụ nữ của lê thiếu gia](#)
[Chương 430: Anh dựa vào đâu mà đánh tôi](#)
[Chương 431: Câu đố không thể giải đáp](#)
[Chương 432: Tôi có thể kêu](#)
[Chương 433: Đột nhiên thấy mát mát](#)
[Chương 434: Không ai cứu được cô](#)
[Chương 435: Phối hợp diễn kịch với tôi](#)
[Chương 436: Rõ ràng là đùa giả làm thật](#)
[Chương 437: Không hiểu phong tình](#)
[Chương 438: Ván bài chí mạng](#)
[Chương 439: Tương kế tựu kế](#)
[Chương 440: Sinh lòng ác ý](#)
[Chương 441: Một người có thể dựa vào](#)
[Chương 442: Lời của anh tôi không tin](#)
[Chương 443: Tiểu yểm gây náo loạn](#)
[Chương 444: Nói lời cảm ơn với morri](#)
[Chương 445: Chuyện hôm nay tôi cảm ơn anh](#)
[Chương 446: Đây là đang giúp tôi](#)
[Chương 447: Một đêm xao động không yên](#)
[Chương 448: Tôi nhất định bảo vệ cô ấy](#)
[Chương 449: Cứu người](#)
[Chương 450: Nhiệm vụ](#)
[Chương 451: Cô ấy ghen rồi](#)
[Chương 452: Khúc mắc trong lòng](#)

[Chương 453: Biệt ly](#)
[Chương 454: Phỏng vấn morri](#)
[Chương 455: Anh muốn em](#)
[Chương 456: Điều bộ khi ghen](#)
[Chương 457: Không yêu](#)
[Chương 458: Thích em](#)
[Chương 459: Nụ hôn nhớ nhung](#)
[Chương 460: Đối xử với em nên bá đạo như thế](#)
[Chương 461: Chị hướng tình trở về](#)
[Chương 462: Tôi có kinh nghiệm](#)
[Chương 463: Kinh nghiệm của mẹ mình](#)
[Chương 464: Bên trong xảy ra chuyện](#)
[Chương 465: Người phụ nữ của đại ca](#)
[Chương 466: Dây treo biển mất](#)
[Chương 467: Tôi đã có người thích](#)
[Chương 468: Em hi vọng tôi đợi ai](#)
[Chương 469: Bên nhau](#)
[Chương 470: Mặt sợi dây chuyện quan trọng](#)
[Chương 471: Tôi sẽ cưới cô ấy](#)
[Chương 472: Gặp ba mẹ mà không hề được báo trước](#)
[Chương 473: Rốt cuộc hai người có quan hệ như thế nào?](#)
[Chương 474: Chiến tranh lạnh](#)
[Chương 475: Em yêu anh ta](#)
[Chương 476: Món quà Mới](#)
[Chương 477: Muốn giải thích cho tôi sao?](#)
[Chương 478: Dọn nhà](#)
[Chương 479: Vậy thì đừng có rời xa](#)
[Chương 480: Sao anh tới nhà em](#)
[Chương 481: Trở về trừng trị anh ta trước](#)
[Chương 482: Điên không nhẹ](#)
[Chương 483: Cơ hội bù đắp](#)
[Chương 484: Phản kích](#)
[Chương 485: Điểm yếu của anh](#)
[Chương 486: Người bạn đồng hành tốt nhất](#)
[Chương 487: Dù sống hay chết cũng phải cùng nhau](#)
[Chương 488: Nụ hôn mãnh liệt](#)
[Chương 489: Anh thật tốt!](#)
[Chương 490: Chúng ta chia tay đi](#)
[Chương 491: Chia tay lại gặp gỡ](#)
[Chương 492: Bạn gái của cậu lê](#)

[Chương 493: Tôi chính là quy tắc](#)
[Chương 494: Trái tim đã sớm bị đánh cắp](#)
[Chương 495: Quà tặng gì](#)
[Chương 496: Chỗ xăm trên ngực](#)
[Chương 497: Mua một ngày của em](#)
[Chương 498: Cái giá phải trả](#)
[Chương 499: Leo cửa sổ vào gặp cô](#)
[Chương 500: Con có người yêu rồi!](#)
[Chương 501: Uy hiếp](#)
[Chương 502: Cô thật sự kết hôn](#)
[Chương 503: Hôm nay em hơi kỳ lạ](#)
[Chương 504: Em kết hôn rồi](#)
[Chương 505: Cứu người](#)
[Chương 506: Sốt cao bốn mươi độ](#)
[Chương 507: Anh ta ở trong nhà em](#)
[Chương 508: Thật sự có thai](#)
[Chương 509: Cô thật buồn nôn](#)
[Chương 510: Tôi chưa từng yêu cô](#)
[Chương 511: Chỉ là Ăn bữa cơm](#)
[Chương 512: Chuyện này tôi giải quyết](#)
[Chương 513: Trước ngực là tên người thương](#)
[Chương 514: Đứa bé không phải là của anh](#)
[Chương 515: Em làm vậy là vi phạm pháp luật](#)
[Chương 516: Kế hoạch không thay đổi](#)
[Chương 517: Đứa trẻ đã không còn động tĩnh gì nữa](#)
[Chương 518: Đứa trẻ không liên quan đến anh](#)
[Chương 519: Ly hôn được không](#)
[Chương 520: Không phải thương lượng mà là ra lệnh](#)
[Chương 521: Mở phiên tòa](#)
[Chương 522: Luật sư bị sa thải](#)
[Chương 523: Chúng ta chia nhau ra hành động](#)
[Chương 524: Không xứng nói yêu](#)
[Chương 525: Cuộc chiến của đàn ông](#)
[Chương 526: Cô ấy chắc chắn là người đầu tiên](#)
[Chương 527: Đúng là thụ tinh nhân tạo](#)
[Chương 528: Cô thật sự thắng rồi](#)
[Chương 529: Tha cho anh đó](#)
[Chương 530: Trong trong ngoài ngoài đều có](#)
[Chương 531: Không gặp nhau nữa](#)
[Chương 532: Qua cửa ải của anh em trước đã](#)

[Chương 533: Sùng bái mê trai](#)
[Chương 534: Tiền lì xì](#)
[Chương 535: Mẹ chồng tốt](#)
[Chương 536: Cảm ơn vì đã hiểu](#)
[Chương 537: Suy nghĩ đáng sợ](#)
[Chương 538: Không có anh ta không quen](#)
[Chương 539: Anh ấy không thích em nữa](#)
[Chương 540: Yêu nhau đã đủ rồi](#)
[Chương 541: Tin vui động trời](#)
[Chương 542: Tiểu baby ra đời](#)
[Chương 543: Khắc sâu lời nói của ba vào trong tâm trí](#)
[Chương 544: Thay anh đi học](#)
[Chương 545: Đồng tính luyện ái](#)
[Chương 546: Thư tình](#)
[Chương 547: Em thích người như thế nào](#)
[Chương 548: Cậu đỏ mặt làm gì](#)
[Chương 549: Tôi thà làm bạn gái của cậu ta](#)
[Chương 550: Lần đầu tiên tim đập thình thịch](#)
[Chương 551: Trong lòng vẫn luôn cất giấu cô ấy.](#)
[Chương 552: Cậu giống như con gái ấy.](#)
[Chương 553: Thì ra anh đã có người mà anh thích](#)
[Chương 554: Hoàn toàn hỗn độn](#)
[Chương 555: Tôi có thể giải thích](#)
[Chương 556: Lời tỏ tình của văn tịch](#)
[Chương 557: Nụ hôn thật dài](#)
[Chương 558: Kẻ thù chung của các sinh viên nữ trong cả trường](#)
[Chương 559: Tớ không phải là con trai](#)
[Chương 560: Lúc trước em chưa từng uống](#)
[Chương 561: Anh họ](#)
[Chương 562: Được! Vậy tôi thích đàn ông](#)
[Chương 563: Anh tìm gì Ở đây.](#)
[Chương 564: Càng nghĩ càng sợ](#)
[Chương 565: Vũ hội hóa trang](#)
[Chương 566: Em có biết tên tôi?](#)
[Chương 567: Tôi ở nhà của anh](#)
[Chương 568: Sinh bệnh tương tư](#)
[Chương 569: Câu này có một nghĩa khác](#)
[Chương 570: Sao anh lại ở đây.](#)
[Chương 571: Con thật sự yêu rồi](#)
[Chương 572: Em sẽ thuyết phục bọn họ.](#)

[Chương 573: Quá khứ này quá kinh khủng](#)
[Chương 574: Hường bách! Người thật](#)
[Chương 575: Bệnh thất tình](#)
[Chương 576: Thật sự hiểu rõ rồi](#)
[Chương 577: Luyến tiếc anh?](#)
[Chương 578: Trừ khi cậu ta là con gái](#)
[Chương 579: Thuyết phục](#)
[Chương 580: Ngày chia ly sắp đến](#)
[Chương 581: Tâm ảnh giấu kỹ](#)
[Chương 582: Thực đúng ý cô](#)
[Chương 583: Hoàn toàn y lại vào cậu ta](#)
[Chương 584: Ghi lòng tạc dạ](#)
[Chương 585: Chia xa](#)
[Chương 586: Khó có thể đi vào giấc ngủ](#)
[Chương 587: Sức hấp dẫn kinh người](#)
[Chương 588: Anh ác quá rồi](#)
[Chương 589: Đã lâu không gặp](#)
[Chương 590: Rõ như ban ngày](#)
[Chương 591: Từng mảnh ký ức](#)
[Chương 592: Từ giây đầu tiên nhìn thấy, đã biết cả đời chỉ có em](#)
[Chương 593: Hai người một đôi](#)
[Chương 594: Nụ hôn đầu tiên](#)
[Chương 595: Quyết tâm ở lại bên anh](#)
[Chương 596: Anh không thể chờ đợi nữa](#)
[Chương 597: Phòng bên cạnh ồn quá](#)
[Chương 598: Tốt nghiệp rồi kết hôn](#)
[Chương 599: Con không cố ý](#)
[Chương 600: Trở về trường](#)
[Chương 601: Một mình thi lại](#)
[Chương 602: Em suy nghĩ thật kỹ trước đã](#)
[Chương 603: Hôm nay em... thật đẹp](#)
[Chương 604: Buổi sáng vui vẻ, cô dâu của anh](#)

-----oOo-----

Chương 1: Sống hay là hết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Con mưa trút xuống như nghiêng trời lệch đất, bao trùm cả thành phố trong một tấm màn màu xám xịt, đè nén khiến con người ta không sao thở nổi.

Trên nền đất trống trải và tiêu điều có một chiếc xe đa dụng màu đen đang đỗ, cách mũi xe không xa có một người phụ nữ lạnh lùng nhưng quý phái đang cầm ô đứng ở đó, khí thế áp đảo, mà đối diện với bà ta là một cô gái còn rất trẻ.

Cô gái kia không che ô, chỉ đứng giữa màn mưa, ngửa đầu, cứng cỏi giữ tình thế giằng co với người phụ nữ ấy.

"Đỗ Hoàng Ngân, cô tự nghĩ cho kĩ, thứ nghiệt chủng này, sống hay chết đây?"

Giọng nói bà ta lạnh nhạt như vọng ra từ hầm băng, không hề có một chút âm áp nào.

"Mẹ, đứa bé này cũng là huyết mạch của nhà họ Cao, mẹ không thể đối xử với nó như vậy được!!" Đỗ Hoàng Ngân vẫn cố gắng thuyết phục người phụ nữ trước mặt mình.

Hai tay cô che chở cho vùng bụng đã hơi nhô lên của mình, nhưng chưa từng cảm thấy có giờ khắc nào lạnh lẽo và bất lực như giây phút này.

"Xí!" Bà Cao, Ôn Thuần Như, phỉ nhổ một tiếng đầy khinh bỉ: "Một con điếm cũng xứng đáng sinh con cho nhà họ Cao ư?"

"Con không phải điếm!"

Đỗ Hoàng Ngân gào rát họng, mắt đỏ vằn tơ máu, cổ chấp thét lên trong màn mưa.

"Mẹ cô là điếm, cô cũng chẳng tốt đẹp hơn được!!"

"Mẹ con không phải điếm! Mẹ con không phải!"

Ôn Thuần Như cười lạnh đầy khinh miệt: "Đỗ Hoàng Ngân, thứ nghiệt chủng này chỉ có một kết cục, ấy chính là - chết! Không chết ngay trong bụng cô thì cũng chết ở bệnh viện, tôi tuyệt đối không để cho nó nhìn

thấy ánh mặt trời của thế giới này!"

Bước chân của Hoàng Ngân đảo đảo, cô vội vàng lùi về sau, hoảng sợ trừng mắt nhìn người phụ nữ tàn nhẫn trước mặt: "Bà là thứ ác quỷ!!"

Đúng vậy! Thứ ác quỷ ăn thịt người không nhả xương như bà ta, đến cả con trai mình cũng có thể đổi phở được, có gì mà không làm nổi chứ?

"Nếu như cô không chịu bỏ nó đi, vậy thì cũng không sao! Tôi cứ để cô mang thai đủ mười tháng, cho cô với nó thương yêu nhau trong mười tháng, đợi đến ngày nó ra đời... Tôi cũng phải cho cô tận mắt nhìn xem nó tắt thở một cách từ từ, từ từ như thế nào..."

"Đừng mà, đừng mà..."

Hoàng Ngân không kiềm chế được bản thân mà lắc đầu hét âm lên, hốc mắt đã được phủ một tầng hơi nước do quá hoảng sợ: "Sao bà có thể đối xử với nó như thế, nó là cháu bà, là cháu ruột của bà..."

"Bà già điên này!!"

Hoàng Ngân nghiêng rặng nghiêng lợi, nhưng đột nhiên, trong tay cô có thêm một con dao phẫu thuật.

Ngay sau đó, không đợi tất cả mọi người kịp phản ứng, cô đã hung ác giơ tay lên, cắm thẳng con dao phẫu thuật sắc nhọn trong tay vào vùng bụng trái của mình...

"A——" Tiếng thét như xé ruột xé gan đó rạch ngang bầu trời xám xịt.

Máu tươi trào ra từ bụng cô, chảy thẳng xuống đất, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

"Đau quá..."

Đỗ Hoàng Ngân nằm giữa vũng máu, mặt mũi trắng bệch không còn một chút sức sống nào.

Nhìn cô chảy máu đầm đìa, Ôn Thuần Như cuối cùng đã nhếch môi tỏ ý vừa lòng.

"Đỗ Hoàng Ngân, nếu như không cắt khỏi thành phố S, vậy thì thứ đàn bà ti tiện như cô cũng sẽ có kết cục giống với nghiệt chủng trong bụng cô thôi, tự thu xếp cho ổn thỏa đi!!"

Ôn Thuần Như đi rồi.

Trong cơn mưa xối xả, Đỗ Hoàng Ngân nằm trên nền đất, ý thức mơ hồ sờ được điện thoại trong túi áo mình.

"Cứu... cứu em, Vũ Đạt, cứu con em với..."

...

Bốn năm sau, tại công ty thiết kế nội thất Hòa Phát, thành phố A.

"Cuối cùng cũng có thể tan ca rồi."

Đỗ Hoàng Ngân đăm đăm lên bả vai mỗi nhừ của mình, bắt đầu thu dọn bàn làm việc, chuẩn bị để tan ca.

"Hoàng Ngân, nóng lòng đợi tan ca thế, đi thăm con trai à?" Đồng nghiệp Lý San hỏi cô.

"Đúng vậy!" Đỗ Hoàng Ngân cười tươi roi rói, gương mặt tràn ngập ánh sáng hạnh phúc không thể che giấu nổi: "Tôi đi trước nhé! Tạm biệt."

Cô vẫy vẫy tay chào một tiếng rồi vội vã tan làm, chạy thẳng tới bệnh viện.

"Xem ra đợt này bệnh tình của thằng bé Dương Dương ổn định hơn kha khá rồi đấy." Lý San nhìn theo bóng dáng Đỗ Hoàng Ngân, vui mừng cảm thán một câu.

"Làm sao cô biết?" Đồng nghiệp Lưu Mai cũng tò mò ghé lại gần.

"Khà! Nhìn tâm trạng cô ấy kia, gương mặt kia chính là biểu đồ bệnh tình của Dương Dương mà, sức khỏe Dương Dương có ổn hay không đều viết hết lên mặt cô ấy rồi!"

"Nói cũng đúng." Đồng nghiệp Lưu Mai gật gật đầu: "Hoàng Ngân cũng phải chịu nhiều áp lực lắm đấy, một mình làm mẹ đơn thân thì thôi, cô xem, sao đứa bé đáng yêu thế kia lại bị máu trắng chứ! Hầy, cứ làm hóa trị mãi như thế, thằng bé chịu không nổi mà kinh tế gia đình cô ấy cũng không gánh được đâu!"

"Ừ, chúng ta cũng chỉ có thể cầu cho hai mẹ con cô ấy nhanh chóng tìm được tủy sống phù hợp thôi."

...

Bệnh viện tuyến ba Vinmec.

Hoàng Ngân vội vã chen vào thang máy đã chật kín người, ấn nút lên tầng số mười.

Thang máy khởi động, mỗi một tầng đều có người lên lên xuống xuống, vật vã mới tới được tầng mười, Đỗ Hoàng Ngân vội vàng lách mình ra khỏi thang máy, đi về phía phòng bệnh 1023.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, bên trong trống rỗng, không thấy bóng dáng bé nhỏ của con trai cô đâu.

Hoàng Ngân quỳnh quáng lên, ra khỏi cửa tiện tay túm lấy một y tá đứng lúc đi ngang qua phòng bệnh của con trai cô mà hỏi dồn dập: "Cô y tá, con trai tôi đâu rồi? Cô có nhìn thấy con trai tôi không?"

-----oOo-----

Chương 2: Nhà có em bé đáng yêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Chuyện này...”

Cô y tá kia nhìn Đỗ Hoàng Ngân với vẻ khó xử: “Xin lỗi, người nhà bệnh nhân, tôi... tôi chỉ là bác sĩ thực tập vừa mới đến bệnh viện này, tôi không rõ tình hình cụ thể, nhưng tôi sẽ giúp cô hỏi y tá riêng của cô, xin cô đừng nóng vội.”

Cô y tá bung khay thuốc trong tay, vội vàng bước về phía phòng y tá.

Hoàng Ngân cũng lật đật chạy theo.

Vừa vào đến phòng nghỉ của y tá, trái tim thấp thỏm như treo ngược lên cây của cô bỗng chốc rơi xuống, thở phào một hơi vì yên tâm, nhưng hốc mắt cũng bắt giác đỏ lên.

Trên bàn y tá, một bé trai trọc đầu mặc áo bệnh nhân sọc xanh nhạt vô cùng đáng yêu, đứa nhỏ ngồi trên ghế nhỏ cao cao, đôi chân ngắn cũn đung đưa trong không trung, trong tay còn ôm bảng vẽ, đang chăm chú vẽ cô y tá bên cạnh bé.

“Dương Dương, nào, khen chị Mỹ một câu, chị Mỹ cho bé kẹo ăn nè.”

Cô y tá cầm một cây kẹo đáng yêu lắc lắc trước mặt bé Hướng Dương.

Bé Hướng Dương không nói năng nhiều, chu môi hôn “chụt choẹt” lên mặt cô y tá tên Mỹ: “Chị Mỹ xinh đẹp nhất, chị đừng lấy kẹo dụ dỗ Dương Dương nữa, mẹ em nói rồi, Dương Dương mà cứ ăn kẹo mãi thì đến cả răng cửa cũng không còn. Không còn răng cửa, sau này lớn lên sẽ không tìm bạn gái xinh đẹp như chị Mỹ đâu!”

Câu nói này của bé Hướng Dương khiến cô y tá tên Mỹ vui đến mức nở hoa trong lòng, cô gái ôm chặt bé Hướng Dương: “Không sao, không tìm được bạn gái, chị Mỹ đành hi sinh thân mình gả cho bé vậy!”

Bé Hướng Dương cũng cười khanh khách: “Chị Mỹ lừa em, chị cũng giống y như các chị y tá khác vậy, chỉ muốn gả cho anh bác sĩ đẹp trai nhất bệnh viện này thôi.”

“Hửm?” Cô y tá tên Mỹ kia lắc đầu, phủ nhận, tiện thể trêu bé: “Anh chàng đẹp trai nhất bệnh viện chúng ta không phải bé Hướng Dương này à, chị không gả cho bé thì gả cho ai đây!”

Bé Hướng Dương mím môi cười.

Hoàng Ngân cũng không nén được tiếng cười, bước tới gần bàn y tá, gõ gõ lên mặt bàn: “Này, bạn nhỏ Đỗ Hướng Dương tự luyện!”

“Me!”

Anh bạn nhỏ vừa nhìn thấy Hoàng Ngân, đã “xoạt” một tiếng tụt khỏi chiếc ghế tựa, chạy thẳng về phía Hoàng Ngân.

“Từ từ thôi...”

Hoàng Ngân cúi người, ôm anh bạn nhỏ kia vào lòng.

“Mỹ à, cảm ơn em đã kiên nhẫn chăm sóc Hương Dương nhà chị, đúng là khổ cho các em rồi.” Hoàng Ngân nói lời cảm ơn y tá Mỹ với vẻ cảm kích. Bình thường, mỗi khi cô bận, luôn có Mỹ và các cô y tá đáng yêu khác chăm nom bé Hương Dương, cũng may mà có họ, cô mới có thể yên tâm đi làm kiếm tiền.

“Áy, chị Hoàng Ngân đừng nói như vậy, chăm sóc Dương Dương vốn là trách nhiệm của bọn em mà, huống hồ Dương Dương vừa ngoan vừa đáng yêu như thế, y tá nào ở đây cũng thích thằng bé lắm!”

Hoàng Ngân bật cười: “Cho nên chị càng phải cảm ơn các cô ấy chứ! O, hôm nay chỉ có một mình em trực ban à? Sao không thấy các y tá khác?”

“Có phải đâu.” Cô y tá Mỹ cũng bật cười, hất cằm về hành lang dài bên phải, chỉ thấy một đàn y tá đang bò rạp bên bờ tường nhìn trộm gì đó: “Đám mê trai đó đang ngắm bác sĩ khoa ngoại thần kinh vừa mới đến bệnh viện của chúng em không lâu, nói thật lòng thì, đẹp trai không đỡ nổi, hờ hờ.”

Y tá Mỹ nói, khoe miệng xinh đẹp cũng không khỏi nhếch lên thành một nụ cười mê mẩn.

Mà đúng lúc này, những cô y tá đang xúm đông xúm đò ở bên kia lũ lượt kéo về, trên gương mặt các cô hiện rõ vẻ lưu luyến.

“Đi rồi hả?” Mỹ hỏi các cô.

“Ừ, vào phòng phẫu thuật rồi.” Các cô y tá trông rất tiếc nuối.

“Ôi chao, bác sĩ Cao đúng là đẹp trai đến mức khiến người ta muốn

phạm tội mà!!”

“Đâu chỉ có thế, ôi giọng nói trầm ấm ấy, ‘xuất hiện tình trạng tụ máu trong não, chuẩn bị làm phẫu thuật’, ôi ôi ôi, mẹ ơi, đến cả giọng nói cũng làm phụ nữ sinh bụng được luôn!!” Cô y tá trông rất mê trai, cố tình đẽ giọng nói xuống học theo cách nói chuyện của bác sĩ Cao.

“Chứ còn gì nữa! Quan trọng nhất là người ta đẹp trai lộng lộn như vậy mà vẫn còn là một tráng sĩ độc thân! Hơn nữa vừa đến bệnh viện chúng ta đã được đặc cách thăng chức lên hàng giáo sư rồi, tiền đồ mệnh mệnh như biển cả nha!”

“Tôi còn nghe nói, bối cảnh chính trị của nhà họ Cao hùng hậu lắm nhé, con ông cháu cha điển hình đấy, muốn nhà có nhà, muốn xe có xe, nghe nói còn có biệt thự riêng ở khu người giàu nữa cơ.”

“Quào...”

Tất cả các cô gái thốt lên một tiếng kinh ngạc, dường như càng thêm phần sùng bái đối với vị bác sĩ khoa ngoại thần kinh đẹp trai kia.

“Thôi, nghỉ đi nghỉ đi, chúng ta đừng mơ nữa, không chơi được đâu! Người đàn ông điểm nào cũng ưu tú như thế làm sao vừa mắt với đám vịt giời như chúng ta được, người có tiền lúc nào cũng chú trọng chuyện môn đăng hộ đối đó!”

Đúng quá còn gì.

“Môn đăng hộ đối”, bốn chữ này không hiểu sao khiến Đỗ Hoàng Ngân nhớ tới quá khứ của mình.

Cô cũng từng vì bốn chữ “môn đăng hộ đối” này mà bị ép phải rời khỏi người đàn ông kia, đến sau cùng, người đàn ông tên Cao Dương Thành trong trí nhớ của cô chỉ có thể biến thành phím đàn thứ tám mươi chín trên cây đàn dương cầm của cuộc đời cô, là thứ khoảng cách mà cô mãi mãi không thể chạm tới được.

-----oOo-----

Chương 3: Người phụ nữ điên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đỗ Hoàng Ngân vừa mới ra khỏi văn phòng của giám đốc, Lý San đã đưa điện thoại tới trước mặt cô: “Hoàng Ngân, điện thoại của cô đã đổ chuông mười mấy lần rồi, mau nhìn xem có phải ai đó tìm cô có việc gấp gì không.”

“Là điện thoại từ bên bệnh viện gọi đến à?” Đỗ Hoàng Ngân còn chưa kịp đặt bản vẽ xuống đã vội vàng nhận lấy điện thoại.

“Không phải không phải, cô yên tâm, nếu là điện thoại từ bệnh viện gọi tới tôi đã nghe máy giúp cô từ lâu rồi.”

Hoàng Ngân mở điện thoại ra xem rồi thở phào một hơi, thiện tai thiện tai, chỉ là Lý Minh Nhung, một người bạn thân của em gái cô, gọi điện tới thôi.

Cô vội vàng gọi lại, đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy: “Chị Hoàng Ngân, không hay rồi!”

“Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Là Thanh Nga, Thanh Nga nó... nhảy lầu tự sát rồi!”

“Ừnh ——” Câu nói này như một quả bom đột ngột nổ tung trong đầu Đỗ Hoàng Ngân.

“Nhưng chị Hoàng Ngân, chị yên tâm, Thanh Nga đã không có chuyện gì đáng ngại rồi.”

Hai câu nói của Lý Minh Nhung khiến Hoàng Ngân như ngồi một chuyến xe xóc nảy lên núi, cô ôm lấy lồng ngực phập phồng bất an của mình, căng thẳng hỏi lại: “Vậy rốt cuộc tình hình Thanh Nga bây giờ thế nào rồi?”

“Chúng em đã đưa nó tới bệnh viện rồi, bác sĩ nói không có vấn đề gì lớn, nhưng... bị gãy một chân, hơn nữa còn có hiện tượng chấn động não nhẹ...”

Đỗ Hoàng Ngân hít một hơi lạnh: “Thế mà gọi là không có vấn đề gì lớn? Bác sĩ nào nói thế!”

Không hiểu sao cô thấy tức đến thế.

“Là... là bác sĩ chủ trị của Thanh Nga nói vậy.”

“Thôi, thôi, các em đang ở bệnh viện nào, chị tới đó ngay.”

“Bệnh viện Vinmec.”

“Được rồi, chị xin nghỉ đã, lát nữa sẽ gọi lại cho em.”

Hoàng Ngân vội vàng cúp máy rồi đi tìm lãnh đạo để xin nghỉ.

Ngồi trên tàu cao tốc, cô gọi lại cho Lý Minh Nhung: “Tại sao Thanh Nga đột nhiên muốn tự tử?”

“Chuyện này...”

Lý Minh Nhung có vẻ khó xử.

“Minh Nhung, nếu em vẫn coi chị là chị gái em, em phải nói thật với chị.”

“Được rồi, để em nói. Là thế này, thực ra Thanh Nga cũng không phải tự sát, nó cố ý ngã từ trên tầng ba xuống.”

“Con bé điên rồi chắc?” Hoàng Ngân tức giận quát lên, cũng không quan tâm rằng mình đang ở nơi công cộng.

“Nó... thực ra nó thích một bác sĩ khoa ngoại ở bệnh viện Vinmec, hình như họ Cao thì phải, nhưng bác sĩ họ Cao này luôn phớt lờ không thèm để tâm.. Sau cùng nó chỉ có thể nghĩ ra được cách làm dở tệ như vậy thôi.”

Bác sĩ họ Cao? Chắc không phải là vị bác sĩ chỉ riêng giọng nói thôi cũng có thể khiến con gái nhà người ta ẽnh bụng mà hôm đó các cô y tá bàn tán đầy chứ?

“Chị thấy nó điên rồi, nó còn khám khoa ngoại thần kinh làm gì, đi thẳng vào khoa tâm thần mới đúng!” Hoàng Ngân tức đến mức run rẩy: “Có kiểu yêu đương như thế hả? Hả? Lấy tính mạng của mình ra mà đùa được à! Nó tưởng nó là ai? Nó có biết cái mạng nó do ai cho không? Nó làm như vậy có xứng với mẹ nó, chị nó, với mỗi một người quan tâm nó không? Thử ấu trĩ!!”

“Chị Hoàng Ngân, chị đừng giận nữa, em đã mắng con bé đó một trận toi bời rồi, nó không hiểu chuyện, nó nói nếu mình không làm như vậy thì không có cơ hội tiếp cận bác sĩ khoa ngoại nhà người ta, chị nể tình nó mê trai mà đừng giận nó nữa.”

“Hừ!” Hoàng Ngân cười lạnh: “Chị thấy não của nó ngã đến hông rồi!”

...

“Đỗ Thanh Nga, tốt nhất là mày giải thích chuyện này hẳn hoi cho chị!”

Đỗ Hoàng Ngân vừa vào phòng bệnh đã tức giận quăng túi xách lên cái tủ đầu giường, hai mắt đỏ lừ trừng trừng nhìn Đỗ Thanh Nga quần băng trắng nằm trên giường.

“Chị à...”

Hai mắt Đỗ Thanh Nga cũng đỏ ửng, nhìn Hoàng Ngân đang tức giận, mặt mũi cô trông rất oan ức và đáng thương: “Em đau...”

“Cho mày chữa!”

Hoàng Ngân tức giận ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh giường bệnh của cô.

Đỗ Thanh Nga thấy chị mình có vẻ tuyệt tình như vậy, cô tủi thân đến mức nước mắt bỗng chốc trào ra, “Chị ơi, chị đừng giận, sau này em không dám làm vậy nữa.”

“Còn dám có sau này, xem chị đây có tha cho mày không!!”

Hoàng Ngân nhìn cái chân được bó bột thạch cao cứng ngắc của em

mình, đau lòng vô cùng nhưng vẫn không chịu buông tha cho cô: “Theo đuổi một người đàn ông mà đặt cược cả tính mạng mình, đúng là hoang đường!”

Đỗ Thanh Nga len lén liếc nhìn Hoàng Ngân đang tức giận, dè dặt nói: “Chị ơi, em thực sự rất thích anh ấy.”

“Đỗ Thanh Nga, chị cảnh cáo mày, thích mấy thì thích, nhưng chuyện này tuyệt đối không có ngoại lệ!”

Cô thực sự không dám tưởng tượng, rốt cuộc là người đàn ông cỡ nào mới khiến em gái cô làm chuyện xằng bậy như vậy được!

Đỗ Thanh Nga làm nũng với Hoàng Ngân để xin tha: “Chị ơi, em đảm bảo, tuyệt đối không có lần sau nữa đâu.”

“Còn có lần sau thì người nhảy lầu là chị mày đấy!” Hoàng Ngân nói rồi đứng dậy đi rót nước: “Được rồi, nói xem bác sĩ Cao gì gì đó mà mày thích là người thế nào? Có đáng tin không? Người đó rốt cuộc có sức hút thế nào mà để mày làm ra chuyện mất não như vậy được?”

“Chị à, chị hỏi một lúc bao nhiêu câu như vậy, làm sao em trả lời kịp được! Anh ấy là bác sĩ chủ trị của em, lát nữa sẽ đi kiểm tra các phòng bệnh, chị tự nhìn sẽ biết! Nhưng mà, nhìn thôi đấy nhé, chị không được bị người ta mê hoặc đâu, anh ấy là của em!” Đỗ Thanh Nga đùa đùa.

Hoàng Ngân bật cười: “Được rồi, chị không mê trai như em đâu! Lát nữa chị phải hỏi bác sĩ Cao kia xem, trong mắt anh ta thì bệnh nhân phải bị thế nào mới được gọi là vấn đề lớn!”

Cô nói rồi nhắc ấm nước trong tay mình: “Hết nước rồi, chị đi lấy thêm ít nước.”

Hoàng Ngân xách ấm nước nóng ra khỏi phòng bệnh.

Ra khỏi cửa, quẹo phải, đi men theo hành lang tới phòng lấy nước.

Cô bất giác ngẩng đầu lên, phảng phất như nhìn thấy bóng lưng cao lớn đã lâu rồi không gặp, anh mặc áo blouse trắng, hai tay thoải mái đút

trong túi áo, hờ hững đi về phía trước, nhưng vẫn không kịp để cô nhìn cho rõ, bóng dáng ấy đã nhanh chóng biến mất nơi cuối hành lang.

-----oOo-----

Chương 4: Gặp lại người ù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân muốn đuổi theo anh, nhưng bước chân vừa sỏi ra đã kịp dừng lại.

Đỗ Hoàng Ngân, mày đang làm gì vậy? Sao người đàn ông đó có thể xuất hiện ở đây được? Đây là thành phố A, cách thành phố S của anh ấy một khoảng xa tít tắp cơ mà!

Hơn nữa, cho dù là anh ấy thật, thì đã làm sao? Lẽ nào mày thực sự có thể bắt chấp mọi thứ mà đuổi theo? Bốn năm trước không thể, bốn năm sau, cũng vậy thôi!

Đỗ Hoàng Ngân như người mất hồn mất vía, lấy nước xong, từ phòng trà nước quay về phòng bệnh của em gái, vẫn có vẻ không tập trung.

“Con sốt của cô về cơ bản đã hạ rồi, bây giờ còn cảm giác còn cào muốn nôn nữa không?”

Đỗ Hoàng Ngân vừa vào phòng, một giọng nói trầm ấm không chân thực của đàn ông vọng vào tai cô, lạnh nhạt như nước.

Giọng điệu quen thuộc như ảo giác khiến lồng ngực của cô bỗng chốc thít lại, nơi đó như bị thứ gì đập vào, bỗng chốc không sao thở nổi.

“Không buồn nôn nữa.” Trên giường bệnh, Đỗ Thanh Nga đang mỉm cười, nghiêm túc trả lời câu hỏi của bác sĩ, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Đỗ Hoàng Ngân đang đứng ở cửa: “Chị, chị đứng đó làm gì? Sao không vào đây?”

Cao Dương Thành đang mãi kiểm tra sức khỏe cho Đỗ Thanh Nga nên không quay đầu lại. Anh cúi người, chăm chú kiểm tra đồng tử của cô:

“Đầu thì sao? Còn choáng không?”

“Còn một chút.” Đỗ Thanh Nga gật đầu.

Đỗ Hoàng Ngân đang nhìn theo bóng lưng của Cao Dương Thành mà ngẩn ngơ, Đỗ Thanh Nga ù ù hờ hờ một tiếng: “Chị, chị đang làm gì vậy? Làm gì mà cứ đứng nhìn bác sĩ nhà người ta vậy?”

Cao Dương Thành vẫn không quay đầu lại, cho đến khi giọng nói của Đỗ Hoàng Ngân vang lên sau lưng: “Thanh Nga, em khát chưa? Chị rót cho em cốc nước.”

Cao Dương Thành dường như sững sờ trong một giây, quay đầu lại, chỉ liếc một cái đã nhìn thấy Cao Hoàng Ngân đứng ở cửa.

Hai ánh mắt bất chợt chạm phải nhau, không có một dự báo nào, đôi đồng tử đen thẫm với ánh nhìn sắc bén như chim ưng khiến Hoàng Ngân ngưng thở trong giây lát. Khoảnh khắc ấy, đến cả máu trong huyết quản cũng như thể đông cứng lại, trái tim đập thành thịch như nổi trống trận, điên cuồng va vào lồng ngực cô.

Cô chưa từng nghĩ rằng, mình và Cao Dương Thành còn có ngày gặp lại!

So với cảm xúc lên xuống của cô, Cao Dương Thành hiển nhiên bình tĩnh hơn nhiều.

Vẻ kinh ngạc chỉ lướt qua ánh mắt thâm trầm của anh một chút, rồi nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường.

Như thế, sự xuất hiện của cô, không làm gợn lên bất kì đợt sóng nào trong lòng anh.

Hoặc, Đỗ Hoàng Ngân của bốn năm sau, đối với anh mà nói, chẳng qua chỉ là một người lạ không có ý nghĩa đặc biệt nào mà thôi.

“Người nhà của bệnh nhân Đỗ Thanh Nga?”

Giọng nói trầm ấm của anh rất giống với âm vực trầm của đàn dương cầm, mộc mạc và rất động lòng, khiến linh hồn người khác cũng tê dại.

“Vâng.” Hoàng Ngân gật đầu, bàn tay xách ấm nước siết đến mức run rẩy: “Tôi là chị của cô ấy.”

Cao Dương Thành quay đầu, cúi người tiếp tục kiểm tra sức khỏe cho Đỗ Thanh Nga: “Bệnh nhân có thể sẽ cần ở lại bệnh viện quan sát thêm vài ngày, ngày thường cô để ý một chút, nếu như có hiện tượng buồn nôn, cần lập tức báo cho tôi.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Tâm trạng của Hoàng Ngân vẫn hơi phập phồng bất ổn, cô bước tới bên cạnh bàn, rót nước cho em gái.

“Chị, anh ấy chính là bác sĩ Cao mà em nói với chị, Cao Dương Thành, bác sĩ chủ trị của em!” Đỗ Thanh Nga không ngừng nháy mắt của Đỗ Hoàng Ngân.

Bàn tay đang nắm ấm nước của Hoàng Ngân đột nhiên chệch đi, nước nóng bỗng trào ra, rơi xuống mu bàn tay cô, nóng đến mức cô vô thức khẽ rên lên một tiếng.

Bỗng chốc, mu bàn tay bỗng truyền tới cảm giác đau đớn bỏng rát.

Cô vội vàng giấu bàn tay ra sau lưng theo bản năng, tiếp tục cúi đầu rót nước, nhưng đột nhiên cảm thấy bàn tay mình mát lạnh, bàn tay phải bị người ta nắm lấy.

Là Cao Dương Thành.

Cơ thể Hoàng Ngân cứng đờ, vô thức muốn giãy ra khỏi kìm kẹp từ bàn tay anh, nhưng phát hiện ra mình căn bản không thể địch lại được sức lực của anh.

“Vết bỏng không quá nghiêm trọng, nổi một ít mụn nước, bôi thuốc trị bỏng là được.”

Chắc những thứ này chỉ là phản ứng bản năng của bác sĩ, vì trong mắt đôi mắt sâu thẳm của anh, Hoàng Ngân không hề nhìn thấy một chút quan tâm hay lo lắng nào.

Anh vẫn giữ thái độ lạnh lạnh nhạt nhạt không vồn vã không thờ ơ như thế.

“Lâm, đưa cô Đỗ đi bôi thuốc trị bỏng.” Cao Dương Thành buông tay cô ra, quay người dặn dò y tá bên cạnh.

Anh nói rồi lại quay người bước tới gần Đỗ Thanh Ngân, lấy phim chụp CT phần não từ bệnh án ở cuối giường của cô ra, hướng về phía ánh nắng bên ngoài cửa sổ, nghiêm túc xem xét.

Ánh nắng vàng nhạt chiếu qua góc ngó đồng ngoài cửa, đốm sáng loang lổ hắt vào phòng, Cao Dương Thành đứng giữa vầng sáng đó, gương mặt trơn nhẵn lộ rõ vẻ lạnh lùng của những đường nét góc cạnh, đôi đồng tử đen thẳm được điểm xuyết bằng những điểm sáng li ti, hắt lên dải màu khiến người ta mê mẩn; lông mày dày rậm, sống mũi cao, đôi môi mỏng, không một nét nào không tôn lên vẻ nho nhã và cao quý của anh.

“Cô Đỗ, chúng ta đi thôi.”

Y tá Lâm giục Hoàng Ngân.

“Không cần đâu.” Hoàng Ngân từ chối, mỉm cười: “Vấn đề nhỏ ấy mà, tôi có thể tự giải quyết được.”

“Vấn đề đúng là không lớn.”

Cao Dương Thành đang ngửa đầu xem phim chụp CT bên cửa sổ đột nhiên lên tiếng, anh cất phim chụp vào túi ni-lông trắng, lúc này mới bình thản nói tiếp: “Bị bỏng nhẹ chỉ là chuyện nhỏ, nhưng một khi không xử lý ổn thỏa, mụn nước vỡ ra, nhiễm trùng, vết thương sưng lên sẽ dẫn tới nhiệt độ cơ thể tăng lên, sốt cao không ngừng...” Anh nói đến đây, hơi ngừng lại một chút, quay đầu nhìn Hoàng Ngân, ánh mắt không nặng không nhẹ đáp xuống gương mặt cô: “Suy nghĩ cho kỹ, đến lúc đó e rằng một tuýp thuốc trị bỏng cũng không giải quyết được tất cả vấn đề đâu.”

Hoàng Ngân mỉm môi nhìn anh.

Toàn rung cây dọa khi!

-----oOo-----

Chương 5: Cuối cùng vẫn gặp được rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Vậy làm phiền bác sĩ Cao kê một đơn thuốc cho tôi.”

Biết rõ anh đang phóng đại mọi thứ lên, nhưng ai bảo anh là bác sĩ chứ?!

“Lâm, đi lấy thuốc cho cô Đỗ.”

“Vâng.”

Y tá đi ra khỏi phòng bệnh.

Cao Dương Thành cầm bảng theo dõi kết quả kiểm tra ở cuối giường, viết gì đó như rồng bay phượng múa lên trên, ngón tay cầm bút trông rất sạch sẽ.

Viết xong, anh dặn dò Đỗ Thanh Nga: “Tình hình hồi phục của cô tương đối tốt, nghỉ ngơi đầy đủ, uống thuốc đúng giờ, có vấn đề gì lập tức báo với tôi.”

Anh giắt bút vào túi áo trước ngực, sải bước ra khỏi phòng bệnh, đầu cũng không buồn ngoảnh lại.

“Chị ơi, chị! Làm gì đấy, lại ngẩn ngẩn ngơ ngơ rồi! Thế nào, thế nào? Có phải anh ấy xuất sắc lắm không?” Cao Dương Thành vừa đi khỏi, Đỗ Thanh Nga đã vội vàng hỏi thăm ý kiến của chị gái.

Hoàng Ngân chậm rãi hoàn hồn, nhìn về ái mộ không giấu được trên gương mặt em gái, trong lòng cô chỉ tràn ngập nôn nóng và bất an.

“Chị đi lấy thuốc đã.”

Cô tìm một cái cớ, vội vàng ra khỏi phòng bệnh.

Trên hành lang, Cao Dương Thành đang vừa đi vừa nói chuyện với một nhóm bác sĩ, thỉnh thoảng cũng quay đầu nói với bác sĩ bên cạnh mình

nói đôi câu.

Cho dù cách một đoạn dài, Hoàng Ngân vẫn có thể thấy rõ được nụ cười rạng rỡ đến chói mắt trên gương mặt anh.

Cứ ngỡ đã trải qua một đời rồi.

Bốn năm thắm thoát thoi đưa, anh vẫn là anh, nụ cười vẫn sáng tựa sao đêm, dường như chưa có thứ gì từng thay đổi, nhưng cũng giống như tất cả mọi thứ đều khác rồi.

Ít nhất thì, nụ cười ấy, cô chẳng thể đàng hoàng nhìn ngắm chúng được nữa.

Trái tim có phần đau đớn.

Hoàng Ngân hoàn hồn lại, vội vàng đuổi theo bước chân anh.

“Bác sĩ Cao.”

Đỗ Hoàng Ngân đứng sau lưng anh mà gọi một tiếng.

Không có tiếng đáp lời.

Người đàn ông phía trước làm như không nghe thấy, tiếp tục bước đi.

“Bác sĩ Cao!”

Hoàng Ngân đuổi theo thêm vài bước.

Sau cùng, Cao Dương Thành ở trước mặt dừng lại, tất cả bác sĩ cũng dừng lại theo.

Hai tay anh vẫn đút trong túi áo blouse, Cao Dương Thành quay người, biếng nhác nheo mắt lại, liếc nhìn Đỗ Hoàng Ngân đối diện: “Cô Đỗ, có việc gì à?”

“Ừ.”

Hoàng Ngân gật đầu, tim đập như trống trận.

Đưa mắt nhìn các bác sĩ xung quanh, cô mím môi, có vẻ mất tự nhiên: “À ừm, có thể nói chuyện riêng với anh không?”

“Tôi chỉ có thể nói chuyện về bệnh tình của bệnh nhân, những chuyện khác... xin lỗi, tôi rất bận.”

Cao Dương Thành nói xong, quay người định đi.

Mấy bác sĩ bên cạnh nhầm tưởng rằng lại có thêm một người nhà bệnh nhân ái mộ Cao Dương Thành, không nén nổi nụ cười.

Nhìn theo bóng lưng định rời đi của anh, Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu, siết chặt nắm đấm, nói một câu tối nghĩa: “Bác sĩ Cao, tôi có thể cầu xin anh giờ cao đánh khề, bỏ qua cho em gái tôi không!”

Cao Dương Thành quay người lại.

Ánh mắt bình thường hờ hững mà nay lạnh như nước hồ đóng băng: “Cô lặp lại những điều cô vừa nói một lần nữa.”

Giọng nói thoát ra từ đôi môi mỏng kia càng lạnh đến mức khiến người ta không rét mà run.

Giờ cao đánh khề tha cho em gái của cô, giống hệt như năm đó cô cầu xin mình tha cho cô ấy? Trong mắt cô ấy, Cao Dương Thành này là rắn độc? Hay là thú dữ?!

Thấy Hoàng Ngân không nói gì, anh lạnh lùng nhếch môi: “Em gái cô đáng yêu hơn cô nhiều.”

“Em gái tôi vì anh mà nhảy lầu.”

“Cho nên?” Cao Dương Thành nhướn mày, hỏi cô như thể chẳng liên quan gì đến mình.

Hoàng Ngân cố gắng phớt lờ thái độ khó ở của anh, âm thầm hít một hơi thật sâu: “Cho nên, nếu như anh không thích con bé, xin anh hãy nói rõ với nó, đừng cho nó thêm bất cứ cơ hội nào để mơ mộng nữa!”

Cao Dương Thành nghe cô nói xong, “phụt” một tiếng, bật cười.

Nụ cười đó lạnh nhạt mà mỉa mai, ý cười không hề chạm tới đôi mắt.

Anh tiến lên phía trước một bước, áp sát Hoàng Ngân, hai tay lười nhác đút trong túi áo, nhíu mày, từ trên nhìn xuống gương mặt cô, nói với vẻ tức cười: “Cô ấy thích tôi hay không là chuyện của cô ấy, liên quan gì đến cô? Còn nữa, cô Đỗ, thật sự xin lỗi nhé, Cao Dương Thành này chỉ là một bác sĩ, không có khả năng làm đồ tể mổ xẻ trái tim người khác! Tôi bận lắm, tôi không giúp được.”

Anh nói xong bèn quay người, dẫn nhóm bác sĩ kia rời đi, không hề ngoảnh đầu lại.

Anh đi rồi, nhưng dường như xung quanh vẫn còn thoáng lưu lại mùi hương của anh.

Khi bạn thích một người, trên cơ thể anh ta luôn có một mùi hương đặc biệt không thể diễn tả bằng lời.

Thế mà, lưu lại bên cạnh Hoàng Ngân chính là mùi hương đặc biệt ấy, tràn ngập vào trái tim cô, rất lâu sau cũng không tan hết.

...

Tại biệt thự ở phía Nam thành phố của Đoàn Vũ Đạt.

Hoàng Ngân ôm chân co người trên sofa trong phòng khách, vùi đầu vào gối, có phần uể oải hỏi Đoàn Vũ Đạt bên cạnh: “Anh có biết hôm nay em gặp ai không?”

“Hửm?” Đoàn Vũ Đạt đưa cho cô một cốc nước: “Uống hớp nước đã.”

Hoàng Ngân vùi mặt trong gối, lắc đầu: “Không muốn uống.”

Đoàn Vũ Đạt đặt cốc nước trên trường kỷ, đụng đụng vào người cô: “Rốt cuộc đã gặp được ai thế? Trông em cứ như người mất hồn.”

“Cao Dương Thành.” Giọng nói buồn bực của Hoàng Ngân phát ra từ dưới lớp bông gối.

Động tác uống nước Đoàn Vũ Đạt khựng lại giữa không trung.

Một hồi lâu sau, anh mới nói: “Cuối cùng vẫn gặp rồi à?”

Đoàn Vũ Đạt không quá kinh ngạc, đặt cốc nước trong tay về lại trường kỷ.

“Anh đã biết anh ấy đến thành phố A từ lâu rồi à?” Hoàng Ngân cuối cùng cũng ngẩng đầu lên hỏi Đoàn Vũ Đạt.

-----oOo-----

Chương 6: Hi vọng

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ừm, hôm Cao Dương Thành đến, một đám đàn ông ra ngoài tụ tập, với cả, tuy anh với anh ta không cùng khoa, nhưng dù gì cũng ở cùng một bệnh viện, thỉnh thoảng vẫn chạm mặt ở phòng phẫu thuật.” Đoàn Vũ Đạt trả lời đúng sự thật.

“Anh không nói với em vì sợ em nghĩ nhiều à?”

Đoàn Vũ Đạt nhún vai, ngầm thừa nhận.

Hoàng Ngân vùi đầu vào gối sâu hơn, cô có vẻ rất bất an: “Em không muốn để anh ấy biết được sự tồn tại của Dương Dương.”

“Em sợ mẹ anh ta sẽ biết à?”

“Mẹ anh ấy sẽ không dễ gì tha cho Dương Dương đâu, không, bà ta tàn nhẫn như thế, bà ta sẽ lấy mạng Dương Dương mất.” Hoàng Ngân không dám tưởng tượng nếu như Ôn Thuận Như biết đến sự tồn tại của đứa cháu này, sẽ là kết cục gì.

“Em yên tâm, anh ta sẽ không biết được đâu.” Đoàn Vũ Đạt trả lời rất bình tĩnh.

Hoàng Ngân ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Anh ta biết em đã kết hôn rồi, cho dù anh ta có gặp được Dương Dương, cũng sẽ tưởng rằng Dương Dương là con của anh.”

Hoàng Ngân khựng lại, đúng là như vậy, cô đã kết hôn rồi, với người đàn ông đang ngồi bên cạnh cô.

Nhưng họ cũng ly hôn rồi, hơn nữa họ căn bản chỉ là vợ chồng trong thời gian ngắn, hữu danh vô thực, lí do kết hôn chẳng qua là vì cho bé Hường Dương một cái hộ khẩu danh chính ngôn thuận mà thôi.

“Thực ra, nghĩ đi nghĩ lại, sự xuất hiện của anh ta chưa biết chừng sẽ cho Dương Dương hi vọng mới!”

“Ý của anh là...” Hoàng Ngân bỗng chốc có tinh thần, hai mắt sáng lên.

“Đúng vậy! Anh ta là ba ruột của Dương Dương, tủy của anh ta có khả năng phù hợp cao hơn người ngoài, đây là một cơ hội sống.”

Hai mắt Hoàng Ngân lóe lên ánh sáng của hi vọng, kích động đến mức đứng bật dậy định đi luôn: “Em sẽ đi tìm anh ấy ngay.”

Đoàn Vũ Đạt vội vàng kéo cô lại: “Hoàng Ngân, em đừng nóng vội, nghe anh nói hết đã.”

“Mấy hôm nữa bệnh viện của bọn anh sẽ tiến hành khám tổng quát định kỳ toàn bệnh viện, đến lúc đó khoa huyết học của bọn anh sẽ phụ trách làm xét nghiệm máu cho tất cả bác sĩ, sau đó anh sẽ lấy mẫu máu của anh ta làm kiểm tra độ tương thích với Dương Dương, nếu như phù hợp, em hãy đi tìm anh ta cũng không muộn.”

“Đúng, đúng đúng. Vậy quá tốt rồi.”

Hoàng Ngân kích động đến mức nói năng không mạch lạc, cô nắm chặt bàn tay của Đoàn Vũ Đạt, vô cùng cảm kích: “Vũ Đạt, cảm ơn anh! Thực sự cảm ơn anh đã giúp em hết lần này đến lần khác.”

Anh là người bạn tốt nhất của cô, cũng đồng thời là bác sĩ chủ trị của bé Hường Dương.

Nếu như không có anh giúp hai mẹ con cô hết lần này tới lần khác, chưa biết chừng họ không thể trụ vững tới hôm nay, bất kể là bệnh tình của Dương Dương hay sức khỏe tinh thần của cô.

Đoàn Vũ Đạt vỗ vỗ lên mu bàn tay cô: “Người một nhà đừng nói năng khách sáo, hướng hồ, anh chỉ làm những việc mà một người bạn nên làm thôi.”

...

Từ sau khi em gái cũng nắm việc, Hoàng Ngân càng bận rộn hơn.

Đến cuối cùng cũng không có thời gian làm thêm việc bán hàng nữa, cả ngày chỉ chạy tới chạy lui trong bệnh viện, buổi sáng ở với em gái, buổi chiều ở bên con trai.

“Chị à, chị vẫn chưa nói cho em biết, rốt cuộc chị cảm thấy bác sĩ Cao thế nào?” Đỗ Thanh Nga nằm trên giường bệnh vừa ăn cam vừa hỏi Đỗ Hoàng Ngân.

Bàn tay đang bóc cam của Đỗ Hoàng Ngân cứng đờ.

“Cái gì mà thế nào?” Thái độ của cô rất lạnh nhạt.

“Thì là làm em rề chị thế nào đó.”

Hoàng Ngân ngẩng đầu lên, nhìn cô em gái có phần ngây thơ của mình: “Chẳng thế nào cả.”

“Chị à...” Đỗ Thanh Nga không vui mà bĩu môi.

“Thanh Nga, em hiểu anh ta không?” Đỗ Hoàng Ngân đặt quả cam trong tay về chiếc tủ bên cạnh giường: “Em biết anh ta là người như thế nào không? Em hiểu được bao nhiêu về hoàn cảnh gia đình anh ta? Tình yêu không phải trò trẻ con, nó không đơn giản như em nghĩ, hai người ở bên nhau, có nhiều lúc phải chú tâm đến việc môn đăng hộ đối.”

“Chị, chị đừng lấy chuyện trong quá khứ của chị ra dạy đời em, không phải chuyện tình cảm nào cũng giống như quá khứ của chị!” Đỗ Thanh

Nga nghe chị gái hắt cho mình một chậu nước lạnh mà bỗng chốc nổi nóng.

Mặt mũi Hoàng Ngân trắng bệch, hơi thở bỗng chốc không thông thuận nữa: “Đỗ Thanh Nga, mặc kệ em nghĩ thế nào, nhưng em không thể thích người đó!”

Cô không thể để em gái giẫm vào vết xe đổ của mình được!

“Đây là chuyện của riêng em, không ai xía mũi vào được đâu.” Đỗ Thanh Nga không chịu nghe khuyên bảo, tùy hứng quay đầu đi chỗ khác.

“Cốc cốc cốc ——”

Đúng lúc này, có người gõ cửa phòng, chỉ thấy Cao Dương Thành sai đôi chân dài, bước vào từ bên ngoài.

Ánh nắng vàng nhạt theo chân anh chiếu vào phòng, đổ thành một chiếc bóng đơn độc, anh đứng ở đó, khí chất lạnh lùng mà cô độc, như một sự tồn tại tách biệt, ngăn cách với người khác.

“Bác sĩ Cao, anh đến thật đúng lúc.”

Vừa nhìn thấy Cao Dương Thành, gương mặt ban nãy còn không vui của Đỗ Thanh Nga bỗng chốc tươi tắn như hoa nở: “Nếu anh mà không xuất hiện, em sẽ bị chị gái em lải nhải đến chết mất.”

Cao Dương Thành đi về phía giường bệnh của Đỗ Thanh Nga, mặt mày không có biểu cảm gì, ánh mắt cũng không hề liếc về phía Đỗ Hoàng Ngân ở bên cạnh.

“Hôm nay cảm thấy thế nào?”

Anh cầm phiếu theo dõi của Đỗ Thanh Nga lên, nhanh chóng lướt qua một lượt.

“Cũng vẫn như vậy, không cảm thấy đỡ hơn bao nhiêu.” Đỗ Thanh Nga chống tay vào đầu, giả bộ không thoải mái.

Đôi mắt đen thẳm của Cao Dương Thành lướt qua cô ấy một cái, đặt

bảng theo dõi về chỗ cũ: “Phần não bộ của cô đã không còn vấn đề gì đáng ngại nữa, chiều nay tôi sẽ giúp cô chuyển thẳng tới bác sĩ Lưu của khoa chỉnh hình.”

“Hả?” Đỗ Thanh Nga ngạc nhiên.

Minh mới ở khoa ngoại thần kinh được mấy ngày, còn chưa kịp tỏ tình với anh ấy đã bị chuyển đi nhanh như vậy rồi, vậy thì khổ cực của mình thành phí công vô ích hết à?

-----oOo-----

Chương 7: Chị muốn tốt cho em

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Bác sĩ Cao, nhưng bây giờ em vẫn chưa hết khó chịu, em chưa...”

“Đỗ Thanh Nga.”

Cao Dương Thành lạnh lùng cắt ngang lời cô: “Mỗi một chiếc giường trong khoa ngoại thần kinh đều vô cùng quý giá, hơn nữa, mỗi một chiếc giường đều dùng để cứu chữa người thương vong.”

“Nhưng mà, em...” Đỗ Thanh Nga tủi thân muốn giải thích.

“Nghe nói cô thích tôi?” Cao Dương Thành đột nhiên đổi đề tài.

Cơ thể Hoàng Ngân bỗng chốc căng thẳng, cô không biết người đàn ông này muốn nói gì.

Đỗ Thanh Nga cũng nhìn anh với vẻ kinh ngạc.

“Đừng lãng phí sức lực nữa, cô căn bản không phải gu của tôi! Với cả...” Anh lạnh nhạt liếc mắt nhìn chiếc chân phải được bó thạch cao của cô, lạnh lùng nhếch đôi môi mỏng, khẽ cười: “Tôi không dám tưởng tượng, một người phụ nữ ngu xuẩn nhảy lầu tự tử vì đàn ông sẽ có IQ thấp đến mức độ nào.”

Anh nói rồi liếc về phía Hoàng Ngân đang không vui với vẻ mặt thâm ý: “Nghe nói những thứ như IQ này có thể lây lan, mà cô, vẫn chưa xứng để tôi phải trả cái giá thê thảm đó!”

“...”

Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu, nơi nào đó ở lồng ngực dường như bị đâm vào, ần ần đau đôn.

Câu nói này rất quen tai, bốn năm trước, lời nói của người đàn ông này dường như vẫn đang vang bên tai. Anh nói, “Đỗ Hoàng Ngân, nghe nói thứ IQ thấp có thể lây lan, nhưng không sao, anh cho em lây chán thì thôi, em nói xem chúng ta sẽ lây nhau qua nước bọt, hay là lây thẳng qua... đường tình dục?”

“Còn nữa, tôi đã có bạn gái rồi.”

Đột nhiên, một câu nói của Cao Dương Thành khiến Hoàng Ngân đang ở trong dòng hồi ức bỗng chốc được kéo về hiện thực.

Cô sững sờ trong nửa giây, ánh mắt tối đi.

Mà Đỗ Thanh Nga đã nước mắt như mưa từ bao giờ.

Cũng đúng, những câu vừa tuyệt tình vừa thâm độc như vậy, có mấy cô gái chịu đựng nổi chứ.

“Hai người thu dọn một chút, chiều nay chuẩn bị đổi phòng bệnh nhé.”

Cao Dương Thành nói xong, quay người rời khỏi phòng bệnh.

“Bất kể thế nào, em cũng không bỏ cuộc đâu!!” Đỗ Thanh Nga nằm trên giường, gào lên thật to với bóng lưng cao gầy của anh.

...

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Đỗ Hoàng Ngân và em gái Đỗ Thanh Nga.

“Chị, chuyện em nhảy lầu tự sát có phải do chị nói với anh ấy không?”
Đỗ Thanh Nga lạnh mặt chất vấn Hoàng Ngân.

“Đúng vậy.”

Hoàng Ngân gật đầu xác nhận, đứng dậy, bắt đầu thu dọn đồ đạc: “Chị chỉ muốn tốt cho em.”

“Cái gì gọi là muốn tốt cho em?” Đỗ Thanh Nga nóng nảy, cao giọng hét lên với cô: “Đỗ Hoàng Ngân, chị nhìn em bây giờ có tốt không? Chị tưởng mình là ai chứ? Chị dựa vào cái gì mà làm chủ tình yêu cho em! Tại sao chị lại nói với anh ấy, tại sao để anh ấy tới nói với em những câu khó nghe như vậy, rốt cuộc chị có ý đồ gì?!” Đỗ Thanh Nga trách móc chị gái mình trong làn nước mắt.

Bàn tay đang thu xếp quần áo thay cô của Đỗ Hoàng Ngân chột khựng lại.

Mỗi một câu chát vắn của Đỗ Thanh Nga như một lưỡi dao, từng lưỡi từng lưỡi khoét vào trái tim cô.

“Đỗ Hoàng Ngân, có phải chị cũng thích anh ấy, cũng muốn theo đuổi anh ấy không? Nếu chị muốn thì chị cứ nói thẳng, chị không cần thiết phải đâm em một nhát sau lưng như vậy!”

Đỗ Hoàng Ngân quay đầu lại nhìn em gái mình, ánh mắt rơi xuống gương mặt em gái lộ ra vẻ rét lạnh đến thấu xương: “Trong lòng em, chị gái của em là người kinh khủng đến thế à?”

Cô thực sự chỉ đơn giản vì không muốn thấy em gái giống mình, yêu phải một người đàn ông không nên yêu! Những ngày tháng yêu nhau sâu đậm mà không thể tiếp tục, thậm chí ngày ngày đêm đêm phải đón nhận nỗi khiếp sợ và kinh hoàng từ người khác, căn bản không phải chuyện mà người bình thường đều có thể chịu đựng nổi!

Hoàng Ngân ném quần áo trong tay đi: “Chị đi thăm Dương Dương.”

Nói rồi đi thẳng ra khỏi phòng bệnh.

Hoàng Ngân tựa người vào bức tường trên hành lang, không ngừng hít thở thật sâu, cố gắng để điều chỉnh cảm xúc của mình, nhưng lồng ngực vẫn buồn bực với cảm giác khó chịu khiến hai mắt cô đỏ ửng, hết lần này

đến lần khác.

Cô không thể ngờ rằng vì một câu nhiều lời của mình mà khiến quan hệ giữa hai chị em trở nên bế tắc như vậy, thậm chí khiến con bé lúng túng đến thế trước mặt Cao Dương Thành.

Cô thậm chí không dám nói với em gái về quan hệ của mình và Cao Dương Thành.

Còn nữa...

Anh đã có bạn gái rồi!

Rõ ràng đây là một chuyện tốt, có nghĩa là cuối cùng cả hai người họ đều có cuộc sống mới của riêng mình, cô nên vui mừng, nhưng cho dù cô có cố gắng thế nào, trên gương mặt vẫn không nặn ra nổi một nụ cười.

Từ sau hôm đó, Đỗ Thanh Nga được chuyển tới khoa chỉnh hình, năm ngày sau thuận lợi xuất viện, mà Hoàng Ngân cũng từ đó không gặp được Cao Dương Thành nữa. Tuy rằng năm ngày này cô vẫn ra vào bệnh viện Vinmec, nhưng suy cho cùng hai người ở hai khoa khác nhau, cách mấy tầng lầu, muốn gặp được cũng không phải chuyện dễ.

...

Tại phòng làm việc của giám đốc, công ty nội thất Hòa Phát ——

“Hoàng Ngân, dự án này, tôi giao cho cô nhé.”

Giám đốc Lý Kiến Thành đưa tư liệu của khách hàng mới cho Hoàng Ngân: “Vị khách hàng này trước kia tôi đã để cậu Văn theo, nhà của anh ta là một căn hộ thông tầng kiểu biệt thự quy mô nhỏ, tầng trên tầng dưới cộng lại có diện tích sử dụng khoảng một ngàn mét vuông, điều kiện gia đình khá giả, đối với anh ta mà nói tiền không thành vấn đề, quan trọng nhất là ý tưởng thiết kế nhất định phải khiến anh ta hài lòng. Hoàng Ngân à, cô là nhà thiết kế tinh tế nhất trong phòng thiết kế của chúng ta, bình thường cũng là người có kiên nhẫn nhất, tôi đoán dự án này không dễ chịu lắm đâu, người có tiền khá khó chiều, cho nên đến lúc đó có lẽ sẽ cần cô lưu tâm thêm một chút.”

“Được, tôi nhất định sẽ chú ý.” Hoàng Ngân gật đầu.

“Sáu giờ tối nay đã có hẹn với khách hàng ăn tối tại nhà hàng quốc tế Mỹ Vị rồi, đợi lát nữa tan làm cô nhớ đến chỗ hẹn, bàn bạc với khách hàng cho cẩn thận, xem xem anh ta có những yêu cầu cụ thể nào về mặt thiết kế, chúng ta phải cố gắng thỏa mãn. Trong tập văn kiện có thông tin liên hệ với khách hàng, cô gọi thẳng điện thoại cho anh ta là được.”

“Ừm, được rồi. Vậy nếu giám đốc không có chuyện gì dặn dò thêm thì tôi về ra ngoài trước nhé.”

“Ừ, đi làm việc đi.”

-----oOo-----

Chương 8: Bất ngờ gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân được tan làm trước nửa tiếng đồng hồ, ngồi tàu cao tốc đi thẳng tới nhà hàng quốc tế Mỹ Vị.

Nhưng không ngờ rằng, vừa vào nhà hàng đã liếc mắt thấy người đàn ông mấy ngày nay không gặp, Cao Dương Thành.

Hôm nay anh có vẻ hơi khác với mọi ngày.

Cởi bỏ chiếc áo blouse trắng mang tính biểu trưng của ngành nghề, thay vào đó là một bộ âu phục kẻ ca rô sẫm màu rất tinh tế.

Vừa nhìn là biết ngay bộ âu phục này do nhà thiết kế nổi tiếng nước ngoài cắt may, form dáng hoàn hảo ôm lấy vóc dáng cao cao to lớn của anh, khí chất nho nhã một cách khiêm tốn, càng làm nổi bật thêm vẻ tinh tế trên cơ thể người đàn ông ấy.

Anh vắt chéo hai chân, nhàn nhã ngồi trên ghế sofa, tầm mắt sâu xa hướng về cảnh sắc đô thị phồn hoa rực rỡ bên ngoài khung cửa sổ, ánh mắt có vẻ thâm trầm thêm.

Dường như anh đang đợi ai đó.

Ngón tay thon dài gõ gõ lên mặt bàn theo một tiết tấu nhất định, cho thấy sự kiên nhẫn của anh đang dần dần bị mài mòn trong quá trình chờ đợi.

Hoàng Ngân đang định nhìn đi chỗ khác, không ngờ, anh đột nhiên quay đầu nhìn về phía cô.

Ánh mắt của hai người chạm vào nhau, vẻ hoảng hốt của Hoàng Ngân được anh thu trọn vào tầm mắt, thậm chí cô còn không kịp che giấu chút nào.

Hoàng Ngân vội vàng tìm một vị trí nào đó ngồi quay lưng lại với anh, hít thở thật sâu, cố gắng để tâm trạng căng thẳng của mình bình tĩnh hơn một chút.

Lấy tư liệu ra khỏi túi xách, đang định gọi điện cho khách hàng, không ngờ chưa kịp lật tư liệu về khách hàng thì điện thoại trong túi xách của cô đã đột ngột đổ chuông.

Hoàng Ngân tưởng rằng khách hàng gọi điện tới, vội vàng lục tìm điện thoại.

Khi liếc mắt nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, cô khựng lại.

Trên màn hình hiển thị một dãy số lạ, không được lưu trong danh bạ điện thoại của cô, nhưng những con số ghép thành dãy số đó như được dùng dao khắc vào nơi sâu thẳm trong linh hồn cô. Cho dù đã qua bốn năm nhưng nó chưa từng mai một theo thời gian, ngược lại càng lúc càng in đậm trong trí nhớ.

Đây là số điện thoại của Cao Dương Thành, từ bốn năm trước đến bây giờ, chưa từng thay đổi.

Nhưng, sao anh lại có được cách liên lạc với cô nhỉ? Số điện thoại của cô đã được đổi khi cô rời thành phố S rồi mà.

Hoàng Ngân quay đầu lại, nhìn về phía anh, mà anh cũng đang thản nhiên nhìn cô, điện thoại vẫn còn áp trên tai.

Hoàng Ngân do dự trong chốc lát, sau cùng vẫn ần nút nghe.

“Định cứ ngồi hai đầu thế này mà bàn phương án thiết kế với tôi à?”

Giọng nói trầm ấm không nặng không nhẹ của Cao Dương Thành vọng ra từ đầu dây bên kia.

“Hả?” Hoàng Ngân sững sờ.

“Hay là cứ dứt khoát bàn bạc luôn trong điện thoại?”

Hoàng Ngân bỗng chốc hoàn hồn lại, vội vàng lật mở tư liệu về khách hàng, sau đó sượng đờ người.

Cô buồn bực đấm đấm vào đầu mình, lúc này thực sự thấy hơi hối hận vì không đọc tư liệu khách hàng từ trước.

“Cô Đỗ, đến cả thông tin cơ bản về khách hàng của mình mà cô cũng không tìm hiểu trước sao?” Hiền nhiên anh rất không hài lòng với thái độ làm việc của cô.

“Xin lỗi anh.” Hoàng Ngân vội vàng xin lỗi.

Bởi vì phải tan ca trước nửa tiếng đồng hồ, cho nên công việc dang dở mắc kẹt lại rất nhiều, tập tư liệu mà chiều nay giám đốc đưa cho, cô chưa kịp liếc lấy một lần, cứ thế bận rộn tới tận khi đến đây.

“Bác sĩ Cao, tôi sẽ qua đó ngay.”

Hoàng Ngân nói rồi cúp điện thoại, vội vàng ôm tư liệu, bất chấp tất cả mà đi về chiếc bàn Cao Dương Thành đang ngồi.

Cô đứng vững vàng trước bàn của Cao Dương Thành.

“Bác sĩ Cao, chào anh.”

Cô cất tiếng chào rất đúng mực với Cao Dương Thành, thái độ rất xa cách và máy móc: “Xin lỗi, tôi không ngờ lại là anh.”

Cao Dương Thành vắt chéo chân, lười biếng ngồi ở đó, đôi đồng tử sâu

thăm thẳm hướng về gương mặt vô cùng bình tĩnh của Hoàng Ngân, thản nhiên giải thích rằng: “Tôi cũng mới biết từ nửa tiếng trước thôi.”

Hoàng Ngân khẽ mỉm cười, đẩy tập tài liệu tới trước mặt Cao Dương Thành, đi thẳng vào vấn đề chính: “Bác sĩ có yêu cầu gì cụ thể với phòng ốc của mình không? Anh có thể xem trước một chút, đây là những phong cách trang hoàng nội thất chủ đạo, anh có sở thích đặc biệt gì có thể nói với tôi.”

Cao Dương Thành nhướn nhướn mày, không xem ngay tập tư liệu mà cô vừa đưa: “Tôi đói rồi, ăn cơm trước đã.”

Hoàng Ngân khựng lại trong nửa giây, sau đó hiểu ra, mỉm cười, thu lại tập tư liệu: “Xin lỗi, là tôi thất lễ rồi.”

Thực ra bình thường cô không phải như vậy, mọi lần phải bàn bạc phương án thiết kế với khách hàng, cô luôn nhớ phải trò chuyện xã giao với khách vài câu, nói mấy điều khách hàng thích nghe, sau đó mới từ từ đi vào chủ đề chính, nhưng với Cao Dương Thành thì không ổn, cô chỉ chăm chăm muốn nói thẳng vào vấn đề, sau đó kết thúc cuộc gặp mặt lần này bằng tốc độ nhanh nhất.

“Phục vụ!”

Cao Dương Thành vẫy gọi phục vụ: “Thực đơn.”

Phục vụ nhanh chóng mang thực đơn tới, mỗi người một quyển, Hoàng Ngân nhận lấy nhưng không gọi món, mà Cao Dương Thành cũng không khách sáo, tự mình gọi trước: “Thịt bò sốt rượu vang, gà xiên nướng, khoai tây hầm nước cốt thịt, súp kem bông cải kiểu Pháp, thêm một phần điểm tâm táo hầm rượu quế.”

Anh gọi món rất lưu loát và nho nhã, gấp thực đơn vào, đưa cho nhân viên phục vụ, từ đầu đến cuối không hề hỏi ý kiến của Hoàng Ngân ngồi phía đối diện.

“Anh Cao, gọi nhiều món như vậy, hai chúng ta có thể ăn hết sao?” Cuối cùng, Hoàng Ngân đưa ra ý kiến, đức tính tiết kiệm xúi giục cô làm vậy.

Cao Dương Thành chỉ nhướn mi mắt, không để tâm đến ý kiến trái chiều

của cô.

Hoàng Ngân ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Món ăn nhanh chóng được đưa lên, hương thơm tỏa ra tứ phía khiến Hoàng Ngân bỗng chốc thấy hơi đói, cô cầm đũa trúc lên, định bắt đầu dùng bữa, nhưng Cao Dương Thành ở phía đối diện hoàn toàn không có ý động đũa, cô không kiềm chế được mà hỏi: “Không phải anh đói rồi à? Sao không ăn đi?”

“Tạm thời không muốn ăn, cô cứ ăn đi.”

Anh thản nhiên đáp một câu như vậy rồi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì thêm.

-----oOo-----

Chương 9: Điều bất ngờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân cảm nhận được rằng tâm trạng của anh không quá ổn, đôi đồng tử sâu thẳm cứ âm ảm, dường như đang cất giấu quá nhiều tâm sự.

“Anh... tâm trạng không vui à?”

Hoàng Ngân gắp một miếng khoai tây bỏ vào bát mình, không nén được tò mò mà hỏi anh.

Cao Dương Thành quay đầu lại nhìn cô.

“Thấy sắc mặt anh không ổn lắm.” Hoàng Ngân nói thêm một câu.

“Ăn cơm thôi.”

Sau cùng Cao Dương Thành chẳng nói gì cả.

Anh không muốn nói với cô, ngay một tiếng đồng hồ trước, anh tận mắt

chứng kiến một sinh mạng tan biến trong bàn tay mình, mà anh - một bác sĩ chữa bệnh cứu người, đối diện với người bệnh trên bàn phẫu thuật lại không có cách nào xoay chuyển vận mệnh.

Cảm giác cô đơn khi sinh mạng mất đi ấy, anh tưởng rằng vì mình là bác sĩ nên đã sớm làm quen rồi, nhưng anh phát hiện ra mình vẫn không thể nào quen được.

Trong lòng anh có cảm giác nặng nề không sao nói thành lời được, cứ buồn bực đè nặng nơi lồng ngực, khiến anh thở không ra hơi.

Thấy Cao Dương Thành không muốn nói, Hoàng Ngân cũng không truy hỏi thêm, vốn dĩ đây không phải chuyện cô nên quan tâm.

Cô cúi đầu, giả bộ chú tâm vào bữa cơm, nhưng tâm trạng cũng rối bời không thôi.

Ánh mắt của Cao Dương Thành hướng về gương mặt đang cúi thấp của Hoàng Ngân, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, tâm trạng nặng nề của anh dường như đang dần dần tan biến nhờ vài câu quan tâm ít ỏi của cô, thoáng chốc như có cảm giác màn mây hé mở, nhìn thấy trăng sáng.

Hoàng Ngân ăn cơm xong, trên bàn vẫn còn quá nửa, rót cuộc thì Cao Dương Thành chẳng ăn gì, chỉ ngồi ở phía đối diện nhìn cô ăn thôi.

Hoàng Ngân dùng giấy ăn lau miệng, lúc này mới tiếp tục hỏi anh về chuyện trang hoàng nội thất, đột nhiên, chiếc điện thoại đặt trên bàn của anh đổ chuông.

Là từ phía phòng khoa của bệnh viện.

“Lão nhị, mau về đây một chuyến, một bệnh nhân của cậu xảy ra tình hình bất ngờ, có lẽ sẽ cần làm phẫu thuật ngay.” Ở đầu dây bên kia là đồng nghiệp cùng khoa với anh, Thái Linh, tổ chất xếp hàng thứ ba.

“Bệnh nhân nào vậy?” Cao Dương Thành nhíu mày.

“Bà cụ ở giường số 18 trên tầng mười.”

“Tôi biết rồi, cậu chuẩn bị phẫu thuật, tôi về ngay lập tức.”

“Được rồi.”

Cao Dương Thành vội vàng cúp điện thoại.

“Bên phía bệnh viện có việc gấp à?” Hoàng Ngân đoán lần bàn bạc này phải để dịp khác rồi.

“Ừm, bệnh nhân cần làm phẫu thuật ngay.” Cao Dương Thành cất điện thoại, đứng dậy, cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống Hoàng Ngân: “Cô Đỗ, vấn đề về việc trang hoàng nhà mới cho tôi, lần sau có thời gian tôi lại tới tìm cô.”

“Ừ, được.” Hoàng Ngân gật đầu, hoàn toàn có thể hiểu được sự bận rộn của anh.

Cao Dương Thành hiểu ý, khẽ gật đầu, rời khỏi bàn ăn và bước thẳng về phía quầy thu ngân.

Cho đến khi bóng dáng thẳng tắp mà vững chắc của anh dần dần khuất xa ở cửa nhà hàng, Hoàng Ngân mới lưu luyến thu lại ánh nhìn của mình, trong lòng buồn bã vô cớ.

Cao Dương Thành chạy tới bệnh viện là chuyện của mười lăm phút sau đó, anh vào phòng phẫu thuật, thay áo phẫu thuật diệt khuẩn màu xanh rồi tiến vào khu rửa tay và khử trùng.

Lúc này Thái Linh cũng đã thay xong áo diệt khuẩn, bước tới bên cạnh anh: “Lão nhị, đừng để tâm đến ca phẫu thuật chiều nay nữa, chúng ta là bác sĩ, suy cho cùng cũng không phải đáng cứu thế, cố gắng hết sức là được.”

“Yên tâm, chắc chắn không ảnh hưởng gì đến ca phẫu thuật này đâu.”

Cao Dương Thành cầm bàn chải bên cạnh lên, cẩn thận cọ sạch cánh tay mình.

“À phải rồi, gia đình bệnh nhân không làm loạn lên chứ?” Cao Dương Thành hỏi thêm.

“Không quậy phá gì, có lẽ mọi người đều chuẩn bị tâm lí cả rồi.”

“Ừ.” Cao Dương Thành trầm ngâm.

Thái Linh nhìn anh mà mỉm cười: “Nhìn sắc mặt cậu có vẻ ổn hơn lúc vừa ra khỏi phòng phẫu thuật rồi đấy, sao rồi? Gặp được chuyện gì vui vẻ à?”

“Không có.” Cao Dương Thành phủ nhận: “Tâm trạng chỉ bình tĩnh hơn lúc chiều một chút thôi.” Anh ngược mắt nhìn bản thân mình trong gương, đáy lòng có những gợn sóng lăn tăn đang lướt qua.

Tắt nước, khử trùng xong xuôi, anh giơ cao hai cánh tay, tự mình đi vào phòng phẫu thuật: “Tôi qua đó trước, cậu mau chóng qua nhé.”

“Ừ, được ngay!”

...

Bảy giờ tối, ba người trong nhà vây quanh bên bàn ăn cơm.

Hoàng Ngân nhanh chóng lùa cơm vào bụng: “Mẹ, lát nữa con còn phải đi làm thêm, hai người ngủ sớm một chút, đừng đợi con, tối nay con không về đâu, làm xong việc con phải đến thẳng bệnh viện thăm Dương Dương.”

“Hoàng Ngân, con ăn chậm thôi.” Bà Đỗ, Trần Lan, vội vàng khuyên cô, khẽ thở dài một tiếng: “Con nhìn con kia, một cô gái đường hoàng, làm sao mà hành hạ bản thân đến mức này chứ.”

“Mẹ, không sao đâu, con gái mẹ khỏe lắm đó.” Đỗ Hoàng Ngân an ủi mẹ mình.

“Khỏe khoản gì, chị tưởng chị là lực sĩ à!” Đỗ Thanh Nga cũng không kiềm chế được mà phàn nàn về chị mình vài câu: “Chị nhìn chị kia, trong một năm nay đã gầy đi bao nhiêu, như da bọc xương, bình thường cũng không biết đối xử với mình tốt hơn một chút.”

“Ngân à, mẹ nghĩ lâu lắm rồi, bất kể thế nào, lần này con phải đồng ý đi xem mặt một lần cho mẹ, người đàn ông này do thím Lâm hàng xóm giới

thiệt, người này kết hôn lần hai, ba mươi tám tuổi, có một con gái, điều kiện gia đình rất khá, nghe thím Lâm con nói thì đối nhân xử thế cũng không tệ, đáng để đi xem xem.”

Nghe những lời đứt ruột đứt gan của mẹ mình, Hoàng Ngân cũng thấy lòng dạ đau xót lắm: “Mẹ à, thực sự không phải con không muốn đi xem mặt, mẹ cũng biết tình trạng sức khỏe hiện giờ của Dương Dương rồi, hai mẹ con con đi theo ai cũng chỉ làm gánh nặng cho người ta thôi. Con làm sao có mặt mũi mà đi xem với xét chứ.”

“Chị à, năm đó em với mẹ cứ khuyên chị đừng sinh Dương Dương ra, chị không chịu nghe, bây giờ thì hay rồi, bị căn bệnh này, còn liên lụy tới cả chị...” Đỗ Thanh Nga chưa kịp nói hết câu đã bị Trần Lan mắng cho, ngắt hết những lời sau của cô: “Con nói linh tinh cái gì đấy! Câu này mà để Dương Dương nghe được, nó sẽ đau lòng đến mức nào.”

“Chị, chị biết mà, em không có ý đó...” Đỗ Thanh Nga sợ chị mình đau lòng, vội vàng giải thích với cô: “Em không có ý trách Dương Dương, em chỉ thấy thương chị. Nhìn chị vất vả như thế, em làm em cũng không thấy dễ chịu hơn là bao.”

“Chị biết.” Đỗ Hoàng Ngân gật đầu: “Chị biết em và mẹ đều thương chị, được rồi mà, con đồng ý với hai người, đợi bệnh của Dương Dương khỏi rồi, con lập tức đi xem mặt, mỗi ngày ba lần cả sáng trưa tối, nhất định sẽ giải quyết chuyện chung thân đại sự của mình trong vòng một năm, đã được chưa?”

Nghe Hoàng Ngân nói như vậy, bà Đỗ và Đỗ Thanh Nga đưa mắt nhìn nhau, cũng không nói gì thêm.

Đợi khi Dương Dương khỏi bệnh... Nhưng căn bệnh này biết đến bao giờ mới khỏi được? Có khi nào, từ nay về sau cũng không khá hơn không?

-----oOo-----

Chương 10: Rắc rối nhỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Buổi chiều, ánh nắng rất đẹp.

Cao Dương Thành đang ngồi trên băng ghế dài ngoài công viên, hai chân vắt chéo, đôi mắt nheo nheo, nương nhờ ánh nắng ấm áp cuối thu mà chợp mắt một lát.

Đột nhiên, có thứ gì đó đụng phải chân anh, anh mơ màng mở mắt ra.

“Chú ơi, con xin lỗi.”

Một giọng nói mềm mại như kẹo bông vang lên bên chân anh.

Cao Dương Thành cúi đầu nhìn, thấy ngay một anh bạn nhỏ đang ôm quả bóng đá, chớp chớp đôi mắt to tròn vô tội nhìn anh với vẻ áy náy.

Anh bạn nhỏ này trông vô cùng đáng yêu, cho dù mái đầu bóng loáng, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ đáng yêu và tuấn tú của cậu bé.

Đôi mắt phượng hẹp dài hơi nhếch lên trên, đáy mắt trong veo lộ ra ánh sáng có thể khiến các cô gái động lòng.

Bên dưới đôi mắt, chiếc mũi tròn cũng rất cao, bên dưới nữa là đôi môi xinh đẹp đến mức gần như không có tí vết.

“Xin lỗi chú, là bóng của Dương Dương đụng phải chân của chú.”

Anh bạn nhỏ lại xin lỗi rất lễ phép, còn chủ động nhận sai.

Cao Dương Thành nhướn mày cười cười, không kiềm lòng được mà đưa tay sờ sờ lên cái đầu trọc lóc của anh bạn nhỏ: “Không sao đâu.”

“Chú ơi, chú cũng là bác sĩ ạ?”

Anh bạn nhỏ ngửa đầu lên, nhìn thấy anh mặc áo blouse trắng muốt nên tò mò hỏi.

“Đúng vậy.”

Cao Dương Thành gật đầu.

“Chú ơi, chú thật đẹp trai!” Anh bạn nhỏ không kiềm nén được tiếng khen ngợi dành cho anh: “Chú còn đẹp trai ở cả Dương Dương nữa! Nếu chị Mỹ mà nhìn thấy chú, chắc chắn sẽ thay lòng.”

Anh bạn nhỏ vừa nói vừa ôm trái bóng, cố gắng trèo lên chiếc ghế dài mà Cao Dương Thành đang ngồi.

Ngặt nỗi anh bạn nhỏ quá lùn, chiếc ghế quá cao, cậu bé tốn rất nhiều sức cũng không trèo lên được.

Nhìn dáng vẻ buồn cười này, Cao Dương Thành không nén được tiếng cười, đưa tay ra, bế anh bạn nhỏ lên, đặt cậu bé ngồi trên ghế, ngang hàng với anh.

“Cảm ơn chú.”

Anh bạn nhỏ vui vẻ cười “khanh khách”, đôi chân ngắn không ngừng đung đưa.

“Bé rắc rối, cháu tên là gì?” Cao Dương Thành lại sờ sờ cái đầu bóng loáng của anh bạn nhỏ.

“Con tên là Dương Dương, Hương Dương, hướng về mặt trời! Còn chú, chú tên là gì vậy?” Anh bạn nhỏ chớp đôi mắt to, hỏi anh bằng chất giọng non nớt.

“Chú họ Cao, Cao Dương Thành.” Anh nghiêm túc trả lời.

“Bác sĩ Cao?” Anh bạn nhỏ mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn chú bác sĩ cao lớn đẹp trai trước mặt mình, đôi mắt to tròn đánh giá anh từ trên xuống dưới một hồi: “Chú Cao, không phải chú ở khoa ngoại thần kinh đấy chứ?”

“Trùng hợp ghê, chú là bác sĩ khoa ngoại thần kinh thật này.”

Cao Dương Thành gác cánh tay lên lưng ghế, tò mò nhìn cậu bé nhỏ xinh trước mặt mình.

“Giáo sư mới đến.”

“Đúng rồi.” Anh gật đầu.

“Có nhà có xe, còn có cả biệt thự riêng ở khu nhà giàu?”

“...” Cũng đúng luôn.

“Có bồi cảnh chính trị hùng hậu?”

“Này, quý sứ, cháu là thám tử à?”

“Đến cả giọng nói cũng có thể khiến các chị y tá sinh bực?”

“...”

Cao Dương Thành suýt nữa phụt máu, anh dờ khóc dờ cười: “Câu này không thể nói lung tung được đâu.”

Nếu anh dùng giọng nói cũng có thể khiến y tá mang bầu thì kinh khủng quá còn gì!

“Chú ơi, vậy đến giờ chú vẫn còn độc thân đúng không?” Bé nhớ rằng các chị y tá nói như vậy đó.

Cao Dương Thành lắc đầu: “Chú có bạn gái rồi.”

“À... là như thế hả.” Anh bạn nhỏ trông có vẻ rất tiếc nuối.

Cao Dương Thành bật cười: “Chú có bạn gái làm sao mà trông cháu tiếc nuối thế, làm gì, cháu yêu thầm chú à?”

Anh không kiềm lòng được mà trêu đùa Hương Dương.

“Không phải thế.” Hương Dương cúi đầu, sờ sờ quả bóng nhỏ trong lòng mình: “Con định nói là, nếu như chú Cao chưa có bạn gái, con sẽ giới thiệu mẹ con làm bạn gái chú.”

Cao Dương Thành khựng lại: “Hương Dương không có ba à?”

“Hương Dương có ba đó, nhưng ba và mẹ đã ly hôn rồi.

“Vây à...”

“Chú Cao, tuy rằng mẹ đã có con chồng trước là Hường Dương, nhưng mẹ xuất sắc lắm. Mẹ rất xinh đẹp, tâm lòng lương thiện, lại rất thương Dương Dương, hơn nữa còn kiên cường! Mẹ tốt như thế, nhưng mỗi lần bà ngoại giúp mẹ đi xem mắt, mẹ đều không muốn đi, thực ra con biết mẹ sợ bệnh tình của con sẽ liên lụy đến người ta. Chú Cao, chú nói xem, có phải chỉ cần tìm cho mẹ một người bạn trai xuất sắc như chú, mẹ có thể không cần khổ như vậy nữa?”

Nghe anh bạn nhỏ nói một tràng như vậy, không hiểu sao, Cao Dương Thành thấy trái tim mình đột nhiên thắt lại vì sự hiểu chuyện của anh bạn nhỏ.

“Chú Cao, chú nói xem, bệnh của Dương Dương thực sự có khỏi được không?” Đột nhiên anh bạn nhỏ cất tiếng hỏi anh, giọng nói có phần cô đơn.

“Tất nhiên có thể khỏi được.”

Anh trả lời rất kiên định.

Thực ra, anh bạn nhỏ mắc phải bệnh gì, Cao Dương Thành không hề biết, nhưng anh biết bệnh của anh bạn nhỏ này chắc chắn không nhẹ, nếu không sẽ không đến mức phải làm hóa trị.

Anh bạn nhỏ thở vắn than dài: “Nếu như một ngày nào đó con có thể như Minh Minh, đi ngủ một giấc rồi không bao giờ tỉnh lại nữa, vậy thì mẹ con chắc chắn sẽ khóc. Con không muốn nhìn mẹ mình rơi nước mắt, cho nên, thật sự hi vọng bệnh tình của Dương Dương sẽ mau chóng khỏi.”

Minh Minh là bệnh nhân nhỏ tuổi trước kia ở cùng phòng bệnh với cậu bé, đã qua đời từ một tháng trước rồi.

Cổ họng Cao Dương Thành chột khô khốc, khi đối diện với bệnh nhân nhỏ tuổi trước mặt, anh bỗng chốc không nói ra được một câu an ủi nào.

Bởi vì anh không biết nên nói gì mới tốt.

“À, phải rồi...” Anh bạn nhỏ đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, bàn tay nhỏ mò vào túi áo của bộ đồ bệnh nhân, mò mò bên trong đó một hồi, sau đó...

“Chú Cao, chú xem chú có dùng được thứ này không?”

“...”

Cao Dương Thành cảm thấy có một đàn quạ quạc quạc bay qua đầu mình.

Đúng vậy! Thứ mà anh bạn quý sứ này lôi ra từ trong túi áo không phải thứ gì khác, mà là bao – cao – su!! Hơn nữa còn là loại hàng trong nước đã tách rời, còn về phần nó thuộc nhãn hiệu gì, anh căn bản chưa từng nghe qua.

-----oOo-----

Chương 11: Chú cao

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thấy sắc mặt Cao Dương Thành rất kì lạ, anh bạn nhỏ cũng có vẻ ngại ngùng, bàn tay nhỏ bé gãi gãi đầu, gương mặt đỏ lên: “Mẹ nói thứ này mà lôi ra thấy xấu hổ ời là xấu hổ, nhưng mà, mẹ nhờ vào bán thứ này mới có tiền chữa bệnh cho Dương Dương, cho nên Dương Dương không sợ xấu hổ, chú Cao, chú có dùng được thứ này không? Nếu như chú cần đến, có thể tìm Dương Dương để mua không?”

Anh bạn nhỏ chớp đôi mắt ngây thơ nhìn anh chăm chăm.

Cao Dương Thành quả thật không biết nên khóc hay nên cười, trên thế giới sao lại có đứa nhóc quý sứ kì lạ như thế chứ!

Nấn nấn chiếc bao được anh bạn nhỏ lấy ra, anh nhếch miệng, nghiêm túc hỏi cậu bé: “Cháu có biết cái này được dùng khi làm gì không?”

Anh thực sự tò mò, rốt cuộc phải là người mẹ như thế nào mới có thể dạy dỗ ra một cậu bé vừa ngây thơ vừa gian xảo như thế.

Cậu bé nghiêm túc lắc đầu: “Con từng hỏi mẹ rồi, nhưng mẹ không chịu nói.”

Cao Dương Thành nhéo nhéo đầu mũi thẳng bé: “Không chịu nói là đúng rồi.”

“Nhưng mẹ con bảo, là đàn ông thì đều phải dùng.”

“...”

“Mẹ nói bây giờ Dương Dương vẫn là bé trai, tạm thời không dùng được, nhưng sau này sớm muộn gì cũng dùng được.” Anh bạn nhỏ nở nụ cười vừa hài lòng vừa mong chờ.

Cao Dương Thành hoàn toàn cạn lời.

Cuối cùng anh đã hiểu được, người mẹ kì khôi như thế nào mới dạy ra được một cậu con trai kì khôi cỡ này! Anh thực sự càng lúc càng có hứng thú với người mẹ kì khôi này rồi.

“Được rồi, thứ này cháu có bao nhiêu, chú mua hết.”

“Thật à?”

Hai mắt của anh bạn nhỏ sáng ngời lên, bàn tay không ngừng mò mẫm trong hai túi áo: “Chỗ này là con lén lấy được trong túi xách của mẹ đó, có thể không được bao nhiêu, nhưng nếu chú cần, lần sau con lại lén lấy một ít giúp chú.”

Nếu mẹ cháu mà biết cháu rao bán thứ xấu hổ này ở bên ngoài, chắc chắn sẽ tóm cổ cháu mà quỳnh cho một trận.

Anh bạn nhỏ moi hết hai bên túi áo bệnh nhân, tổng cộng được mười tám cái.

“Chú ơi, ở đây có mười tám cái, mười bảy nghìn một cái là bao nhiêu tiền nhỉ?” Anh bạn nhỏ xoắn bàn tay, mặt mũi hoang mang mà hỏi Cao Dương Thành.

Hiển nhiên, kiến thức về Toán của anh bạn nhỏ vẫn chưa đủ để cậu bé hoàn thành mệnh đề toán học khó khăn này.

“Bảy trăm nghìn.”

Cao Dương Thành chẳng buồn nghĩ ngợi, lấy từ trong túi ra hai tờ tiền đưa cho bé Hường Dương.

Bé Hường Dương nhoèn miệng cười, vội vàng tụt xuống khỏi băng ghế, đứng trước mặt Cao Dương Thành, lễ phép cúi gập người với anh: “Cảm ơn chú.”

“Dương Dương, Dương Dương...”

Đột nhiên có người lên tiếng gọi bé Hường Dương.

“Chị Mỹ!” Hường Dương quay đầu lại, cười toét miệng: “Chị Mỹ, em ở đây.”

Cao Dương Thành lặng lẽ gom mười tám chiếc bao cao su giấu hết vào túi áo.

Chị y tá tên Mỹ chạy về phía Hường Dương: “Không phải đã dặn em ngoan ngoãn chơi bên cạnh đài phun nước chờ chị Mỹ rồi à?”

“Xin lỗi chị, bởi vì quả bóng không ngoan, nó cứ lăn mãi, nên Dương Dương đành đuổi theo... À đúng rồi, chị Mỹ, em muốn giới thiệu chú này cho chị làm quen.”

Bé Hường Dương chỉ về phía Cao Dương Thành đang ngồi trên băng ghế bên cạnh.

“Chính là chú Cao có giọng nói khiến các chị y tá phải sinh bực!”

“...”

Cao Dương Thành có một loại xúc động muốn cầm kim chỉ khâu miệng của anh bạn nhỏ này lại.

Mà cô Mỹ, khi nhìn thấy Cao Dương Thành trên băng ghế, ban đầu cũng

sờ, ngay sau đó là gương ngùng đỏ mặt.

“Bác sĩ Cao, chào... chào anh.”

“Chào cô.”

Cao Dương Thành cười một cách xa cách, lạnh nhạt chào hỏi cô một tiếng, trên gương mặt tuần tú không có quá nhiều biểu cảm.

“À phải rồi, anh bạn nhỏ này bị bệnh gì vậy?”

“Hội chứng thực bào máu.”

Cao Dương Thành nhíu mày, anh bạn nhỏ này lại mắc phải căn bệnh ấy, hơn nữa, căn bệnh này còn có tỉ lệ một phần một trăm nghìn.

“Không tìm thấy tủy sống phù hợp à?”

“Đúng vậy, tìm suốt một năm rồi, không tìm được.”

“Ừm...”

Cao Dương Thành trầm ngâm như có điều gì cần nghĩ ngợi.

Anh đứng dậy: “Lát nữa tôi còn có một ca phẫu thuật, lần sau nói chuyện.”

“Vâng, anh đi làm việc trước đi.” Ráng hồng trên gương mặt cô Mỹ vẫn chưa tan hết được.

“Chú Cao, tạm biệt nhé.” Bé Hương Dương lưu luyến chào Cao Dương Thành.

“Tạm biệt.”

Nói xong, Cao Dương Thành sải bước rời khỏi đó.

Cô Mỹ nhìn theo bóng lưng cao cao của anh, không khỏi than thở một câu: “Đúng là đẹp trai quá đi mất.”

“Đúng, đúng.” Bé Hường Dương nghiêm túc gật đầu, đẹp trai nhất là khi mua bao cao su!

“Nhưng mà...” Cô Mỹ đưa mắt nhìn bé Hường Dương trong lòng, rồi nhìn về phía bóng lưng đã đi xa: “Trước kia không nhìn kĩ, bây giờ nhìn ở khoảng cách gần như thế, đột nhiên thấy anh bạn rắc rối này có vài phần giống anh ấy nhỉ!”

Bé Hường Dương cười khanh khách: “Ai bảo em với chú ấy đều đẹp trai chứ.”

“Xí, bé tự luyện!

...

Trước khi vào phòng phẫu thuật, Cao Dương Thành phải thay quần áo trong phòng thay đồ.

Vừa mới cởi áo blouse, toàn bộ số bao cao su trong túi áo rào rào rơi xuống đất.

“Ôi! Lão nhị, bình thường đi làm còn mang theo thứ này nữa à! Làm gì đấy? Sợ bản thân mình bộc phát thú tính à?” Lão tam Thái Linh liếc thấy bao cao su nên mặt đất đã không kiềm chế được mà trêu chọc anh.

Cao Dương Thành cười như không cười: “Bây giờ tôi đang muốn bộc phát thú tính đây, hay là cậu thử với tôi xem?”

Thái Linh siết chặt cúc hoa, cười xòa làm lạnh: “Đừng mà, tôi không có hứng thú với thứ đó của đàn ông đâu!” Anh ta nói rồi còn chỉ chỉ bụng dưới của mình đầy sinh động.

Cao Dương Thành cúi người nhặt từng chiếc bao lên: “Tôi mà nói những thứ này do một đứa trẻ chưa đến ba tuổi bán cho, chắc chẳng ai tin đâu.”

“Ha ha ha ha, cậu lừa quỷ à!” Thái Linh cười ngất ngưỡng.

Đột nhiên, chiếc điện thoại đặt trong tủ đồ của Cao Dương Thành đổ chuông, anh cũng lười để ý tới Thái Linh, cầm điện thoại lên, bắt máy.

-----oOo-----

Chương 12: Chờ đợi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuộc điện thoại này do Đỗ Hoàng Ngân gọi tới, điều này khiến anh vô cùng bất ngờ.

“Bác sĩ Cao.”

“Hửm?” Cao Dương Thành trầm ngâm hỏi lại, dòn hết chỗ bao cao su trong tay vào tủ đồ.

“Về vấn đề thiết kế cho ngôi biệt thự của anh, anh xem bao giờ anh có thời gian, chúng ta có thể bàn bạc lại lần nữa không? Với cả, trước khi bắt tay vào thiết kế, có lẽ tôi cần đến căn nhà mới của anh để xem xét tình hình bố trí trong phòng.”

Đỗ Hoàng Ngân ngồi trước bàn làm việc, nghịch nghịch cây lan tử la, bình tĩnh hỏi người đàn ông trong điện thoại.

“Lát nữa tôi có một ca phẫu thuật, thời gian phẫu thuật rơi vào khoảng ba tiếng, ba tiếng sau cô hãy đến đài phun nước ở cổng chính của bệnh viện chờ tôi.”

“Được, anh làm việc trước đi.”

Hoàng Ngân vừa dứt lời, đầu dây bên kia đã ngắt cuộc gọi.

Ba tiếng đồng hồ sau, Hoàng Ngân đến bên đài phun nước ở cổng chính của bệnh viện rất đúng giờ, tùy tiện tìm một băng ghế mà ngồi xuống, yên tâm đợi anh hoàn thành ca phẫu thuật.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây...

Hoàng Ngân ngồi trên băng ghế dài, được ánh nắng lười biếng chiếu rọi, dường như sắp thiếp đi.

Cô liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay, đã là sáu giờ tối rồi, đã qua hơn một tiếng đồng hồ kể từ thời gian giao hẹn của họ.

Ca phẫu thuật vẫn chưa kết thúc à?

Trong phòng phẫu thuật ——

“Lâm này, điện thoại của tôi có đổ chuông lần nào không?” Cao Dương Thành hỏi y tá Lâm.

“Dạ không.”

Y tá Lâm là y tá đặc biệt, bình thường ra vào phòng bệnh, đến khi lên bàn phẫu thuật còn phụ trách làm chân sai vặt bên cạnh các bác sĩ mổ chính.

“Gọi giúp tôi một cuộc điện thoại cho lão tứ.”

“Ồ, vâng.”

Lâm nói rồi cầm lấy điện thoại trong phòng cấp cứu, gọi một cuộc điện thoại.

Cao Dương Thành vẫn đứng trước bàn phẫu thuật, nghiêm túc làm phẫu thuật cho bệnh nhân.

“Khối u này tuy lành tính, nhưng nan giải hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều! Cũng may lão nhị kiên trì mổ cho bệnh nhân, nếu không, sớm muộn gì cũng suy giảm thị lực dẫn tới mù lòa thôi!” Lão tam Thái Linh vừa nhìn tình hình phẫu thuật trước kính hiển vi vừa cảm thán, trong lòng thực sự bội phục con mắt tinh tường của lão nhị Cao Dương Thành.

“Gọi được điện thoại chưa?” Cao Dương Thành hỏi y tá Lâm.

“Ừm, gọi được rồi.” Y tá Lâm đáp lời rồi nói với lão tứ trong điện thoại: “Bác sĩ Vũ, anh đợi đã, bác sĩ Cao muốn tìm anh.”

Y tá Lâm đổi sang chế độ loa ngoài.

“Lão tứ, giúp tôi đến đài phun nước ở cổng chính của bệnh viện một

chuyến.”

“Làm gì vậy?” Lão tứ Vũ Phong hoài nghi hỏi lại trong điện thoại.

“Cậu tới đó xem có một người phụ nữ nào tên Đỗ Hoàng Ngân đang đợi tôi không. Nếu như có, cậu đưa chìa khóa và địa chỉ căn hộ của tôi cho cô ấy, bảo cô ấy qua bên đó đợi.”

“Oa, lão nhị, hóa ra cậu còn vội đi hẹn hò! Chẳng trách chuẩn bị nhiều bao cao su như thế!” Lão tam Thái Linh cợt nhả cười nhạo Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành coi như không nghe thấy, bình tĩnh giao việc: “Bông gòn.”

Y tá Lâm vội vàng đưa một miếng bông gòn cho anh.

Cao Dương Thành tiếp tục làm phẫu thuật.

“Được rồi, lão nhị, yên tâm đi, chuyện này người anh em chắc chắn sẽ hoàn thành ngon nghề giúp cậu.”

“Ừ, cúp máy đi.”

Hoàng Ngân thấy bất ngờ, người tới tìm cô không phải là Cao Dương Thành.

“Cô là cô Đỗ Hoàng Ngân phải không?”

“Đúng vậy.” Hoàng Ngân gật đầu: “Xin hỏi anh là?”

“Tôi là đồng nghiệp của bác sĩ Cao, cậu ấy nhờ tôi tới tìm cô. Ca phẫu thuật của cậu ấy không thể hoàn thành nhanh chóng được, cậu ấy bảo tôi cô đến thẳng nhà cậu ấy mà đợi là được.” Nói rồi, Vũ Phong lấy chìa khóa căn hộ của Cao Dương Thành và mảnh giấy có ghi địa chỉ nhà từ trong túi áo: “Đây là chìa khóa và địa chỉ.”

“Được, cảm ơn anh.”

Đỗ Hoàng Ngân vội vàng nhận lấy.

Cô tưởng rằng “nhà cậu ấy” mà Vũ Phong nói là căn nhà đang đợi cô tới xem, cho nên không nghĩ ngợi nhiều, đi tìm đường theo địa chỉ mà Cao Dương Thành đã đưa cho cô.

...

Hoàng Ngân đứng dưới sảnh lớn của tòa nhà chung cư kia, giống như một con ruồi mất đầu, bay qua bay lại tìm lối lên nhà anh.

Phòng VIP2003.

Nhưng trên thang máy rõ ràng chỉ ghi phòng 2001 với 2002 thôi.

“Chào cô, cô tìm ai vậy?”

Nhân viên bảo vệ của khu nhà tới hỏi Hoàng Ngân.

“Tôi tìm phòng VIP2003. Xin hỏi tôi nên đi bên nào?”

“Ồ, cô đến tìm bác sĩ Cao đúng không?” Xem ra Cao Dương Thành rất nổi tiếng ở khu nhà này.

“Ừm ừm, đúng vậy.” Hoàng Ngân vội vàng gật đầu.

“Bình thường giờ này bác sĩ Cao không có ở nhà đâu.”

“Tôi biết, anh ấy bảo tôi đến nhà anh ấy đợi, tôi có chìa khóa nhà anh ấy đây.”

“Ồ, vậy thì được, cô ơi, bên này là thang máy lên thẳng dành cho căn hộ VIP, cô quẹt thẻ là thang máy sẽ tự động mở ra, đưa cô lên tầng hai.”

“Như vậy à!”

Thật tiên tiến! Hoàng Ngân không khỏi cảm thán một tiếng, vội vàng quẹt tấm thẻ trong tay lên thiết bị cảm ứng bằng tia hồng ngoại trước mặt, quả nhiên, cánh cửa thang máy bỗng chốc mở ra.

“Chú ơi, cảm ơn chú ạ.” Hoàng Ngân vội vàng cảm ơn chú bảo vệ.

“Không cần ơn huệ gì đâu, lên nhà đi.”

Hoàng Ngân được thang máy đưa lên tầng hai, khoảnh khắc thang máy mở ra, cô hoàn toàn sững sờ.

Không phải bảo nhà anh ta vẫn chưa trang hoàng à? Nhưng bây giờ, chỗ này đâu có giống nơi chưa được trang hoàng? Đây vốn là kiểu trang trí trợn gói cao cấp nhất rồi!

Còn nữa, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy kiểu thang máy đến thẳng nội thất trong nhà, dù Hoàng Ngân đã làm thiết kế bao nhiêu lâu rồi.

-----oOo-----

Chương 13: Giống như anh năm đó

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bước chân ra khỏi thang máy, đối diện với cô chính là một phòng khách rộng đến cả trăm mét vuông, trên nền đất trong phòng khách trải thảm họa tiết Ba Tư màu nâu loại thượng hạng nhất của Ý, mà bên chân cô là tủ đựng giày dài gần năm mét dựng thẳng sát cửa.

Hoàng Ngân vội vàng cởi giày, đi chân trần vào phòng khách.

Hai chân cô bước lên thảm trải sàn họa tiết Ba Tư màu nâu, cảm thấy mềm mại như giẫm lên bông đó vãn vít lòng bàn chân, cảm giác thoải mái không rõ nguồn gốc từ gót chân lan khắp cơ thể, khiến bao mệt mỏi suốt cả ngày dài dường như thur thái đi không ít.

Hoàng Ngân đưa mắt nhìn một vòng, cả căn nhà của anh được trang hoàng theo phong cách châu Âu cổ, rất tráng lệ. Chiếc sofa bằng da kiểu châu Âu cũng màu nâu, ở giữa bày bộ trà kỷ bằng gỗ tử đàn được chạm khắc hoa cỏ tinh tế, trên trà kỷ đặt giá nến kiểu phương Tây và một giá đỡ rượu vang, trên giá đựng chai rượu Sauvignon năm 82.

Không cần nghi ngờ gì, Cao Dương Thành xuất thân từ gia đình danh môn vọng tộc, ba là thị trưởng thành phố S, mẹ là con gái cung của tập

đoàn Ôn thị, bây giờ là người cầm trịch duy nhất.

Mà mỗi một món đồ trang trí đặt trong góc của anh, không cần nhìn cũng biết là giá trị xa xỉ, từ vài chục triệu tới vài trăm triệu.

Đứng trong phòng khách rộng lớn, lần thứ hai, Hoàng Ngân cảm thấy thế giới của mình và Cao Dương Thành xa vời tầm với, mà lần đầu tiên có cảm giác này, chính là bốn năm trước.

Hoàng Ngân cũng không dám đi tham quan các căn phòng khác, chỉ ngoan ngoãn ngồi trên sô pha mà đợi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đồng hồ thạch anh trên tường vang lên tiếng tích tắc tích tắc, cô thấy chán lăm rồi, chỉ có thể không ngừng lật giở tư liệu thiết kế trong tay.

Một tiếng sau, cô thực sự không thể ngồi thêm được nữa.

Nhìn màn đêm dần dần buông xuống bên ngoài cửa sổ, cô bỗng thấy đứng ngồi không yên.

Khi đang do dự xem có nên rời khỏi đây không thì đột nhiên thang máy vang lên một tiếng ‘ding’ rồi mở ra, Cao Dương Thành từ bên ngoài bước vào.

Khi thấy Hoàng Ngân đang ngồi trên sô pha, anh dường như hoảng hốt trong một giây.

Tùy tiện đặt chìa khóa xe lên bàn trà, anh hỏi Hoàng Ngân: “Đợi lâu lắm rồi à?”

“Ừ.” Hoàng Ngân gật đầu: “Tôi cứ tưởng địa chỉ mà anh cho tôi là địa chỉ nhà mới.”

Cao Dương Thành không để ý đến cô, tự mình đi vào phòng bếp xây dựng theo lối không gian mở, mở tủ lạnh ra, lấy một chai đồ uống lạnh uống ừng ực vài hớp rồi mới quay đầu nhìn Hoàng Ngân: “Nếu biết không phải địa chỉ nhà mới, cô sẽ không đến sao?”

Hoàng Ngân im lặng.

Im lặng có nghĩa là ngâm đồng tình.

Cao Dương Thành quay người đi, lạnh lùng nhếch miệng: “Sợ tôi ăn thịt cô à?”

Nói xong, anh bật cười: “Cô yên tâm, bây giờ tôi không bằng được trước kia đâu, khẩu vị nhạt hơn nhiều lắm rồi.”

Cho nên, gã đàn ông này đang chế giễu cô là loại hình dành cho người khẩu vị nặng một cách biến tướng?

Hoàng Ngân nhếch miệng nở nụ cười kín kẽ: “Thế thì tốt, tôi vốn còn lo bốn năm trước trẻ tuổi bông bột vô lo vô nghĩ làm những chuyện ngốc nghếch sẽ khiến anh Cao cảm thấy phiền lòng, nhưng xem ra tôi đã nghĩ nhiều rồi.”

Gương mặt tuấn tú của Cao Dương Thành bỗng chốc sa sầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo hướng về phía gương mặt đeo mặt nạ của Hoàng Ngân: “Đồ Hoàng Ngân, vậy ra bốn năm trước cô đùa giỡn tôi chỉ vì năm đó tuổi trẻ bông bột?”

Anh thản nhiên hỏi lại cô, giọng điệu quá mức bình thản đó giống như phần mở đầu khi con giông tố chuẩn bị ập đến.

Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu nhưng không để lộ dấu vết, hồi lâu sau mới gật đầu: “Coi như vậy.”

Bởi vì tuổi trẻ bông bột, cho nên mới không nhìn rõ được hiện thực.

Bởi vì tuổi trẻ bông bột, cho nên đã đánh giá không chính xác về khoảng cách giữa hai người họ.

Cao Dương Thành đột nhiên bật cười: “Quả nhiên, em gái cô đáng yêu hơn cô nhiều.”

Nhắc đến em gái mình, Hoàng Ngân sững sờ, ngay lập tức, cơ thể cô rơi vào trạng thái phòng bị: “Em gái tôi? Gần đây anh đã gặp nó sao?”

Đôi mắt hẹp dài của Cao Dương Thành nheo lại đầy nguy hiểm, nhìn cô

từ trên cao xuống: “Đỗ Hoàng Ngân, cô đang sợ điều gì vậy? Cô sợ tôi sẽ phải lòng em gái cô, hay là sợ tôi... ăn sạch em gái cô?”

“Anh...”

Sắc mặt Hoàng Ngân lúc xanh lúc trắng.

“Anh sẽ không làm như vậy.” Đột nhiên, Hoàng Ngân thấy bình tĩnh hơn.

Trong giọng nói của cô lộ ra vẻ điềm tĩnh. Bởi vì, Cao Dương Thành mà cô quen tuyệt đối không phải người như vậy.

“Cô dựa vào cái gì mà cảm thấy tôi sẽ không làm vậy?” Cao Dương Thành cười lạnh: “Đỗ Thanh Nga giống như Đỗ Hoàng Ngân tuổi trẻ bông bột năm ấy, mỗi ngày đều như con sâu quần sau lưng tôi không biết mệt mỏi...”

Khi anh nói những lời này, dường như có chút âm áp và dịu dàng khẽ lướt qua đôi mắt sâu thăm thẳm.

Nhưng cũng chỉ là lướt qua thôi, rồi nhanh chóng biến mất.

Nói xong, anh ngược mắt lên, chút âm áp đã tan biến từ lâu, thay vào đó là vẻ lạnh lẽo, anh bình tĩnh nói tiếp: “Năm đó Cao Dương Thành đã yêu Đỗ Hoàng Ngân tuổi trẻ bông bột, hơn nữa... không chỉ yêu, mà còn ăn sạch cơ!”

Nói xong, anh nở nụ cười nhạt thếch: “Cho nên, Đỗ Hoàng Ngân, đừng nói chuyện điềm tĩnh như vậy, em gái cô còn có chấp hơn, đáng yêu hơn, trẻ trung và xinh đẹp hơn cô năm ấy, việc mà đến tôi còn không dám chắc, cô dựa vào cái gì mà khẳng định một cách điềm tĩnh như vậy?!”

Câu nói này của anh khiến Hoàng Ngân nhú chặt hàng lông mày: “Không phải anh nói anh đã có bạn gái rồi sao?”

“Nói cho chính xác thì là vị hôn thê.” Cao Dương Thành chỉnh lại lời cô nói.

Mặt mũi Hoàng Ngân bỗng trắng bệch: “Nếu đã như thế, tại sao anh

không thể buông tha cho Thanh Nga?”

“Là em gái cô không buông tha cho tôi, giống hệt như năm đó cô chẳng hề thấy phiền mà đùa giỡn tôi vậy.” Cao Dương Thành cuối cùng cũng có vẻ mất kiên nhẫn.

-----oOo-----

Chương 14: Thất bại của bản thân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi nhắc đến sự việc năm đó, dường như anh cảm thấy rất khó chịu, anh tức giận kéo chiếc cà vạt và cởi bỏ áo vest bên ngoài ra, tiện tay vứt nó lên bộ sofa trong phòng khách.

Kết quả, đồng bao cao su trong túi áo anh không chịu nằm yên một chỗ mà “lạch cạch lạch cạch” rơi rải rác trên sàn nhà.

Hoàng Ngân giật mình kinh ngạc nhìn đồng đồ vương vãi dưới nền nhà, rồi liếc nhìn anh bằng ánh mắt có chút xấu hổ, ngượng ngùng.

Cao Dương Thành không ngờ rằng cái đồng đồ trong túi áo anh lại không chịu nằm yên một chỗ, mấy lần rơi ra khiến anh phải nhặt đi nhặt lại.

“Đàn ông mang theo thứ này bên mình rất kỳ lạ sao?”

Cao Dương Thành bình thản hỏi một câu khi thấy Đỗ Hoàng Ngân đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình.

“Không phải.”

Hoàng Ngân lắc đầu phủ nhận.

Cũng phải. Anh ấy cũng đã có vị hôn thê rồi, mang theo mấy thứ này bên mình có gì mà kỳ lạ chứ.

“Hay là cô vẫn còn nhớ tôi không có thói quen đeo bao?”

Hoàng Ngân hít sâu một hơi: “Cao Dương Thành, anh đừng có giờ trò lưu manh.”

Gã đàn ông này vẫn luôn khoác trên mình một lớp vỏ bọc tử tế cao quý, nhưng suy cho cùng bản chất bên trong đến cả bọn lưu manh cũng chẳng bằng.

Thế nhưng, chính vì anh ta cứ như vậy mới khiến Đỗ Hoàng Ngân cô hoàn toàn đồ gục! Thậm chí mỗi khi nhớ lại chuyện năm đó của bọn họ, ngay cả những hồi ức xấu hổ cũng trở thành một mảnh ký ức ám áp trong cô.

Cao Dương Thành không còn để ý đến Đỗ Hoàng Ngân, anh tháo cà vạt trên cổ xuống, ném nó lên ghế sofa rồi đi vào phòng thay đồ.

Anh vừa đi vừa tháo chiếc cúc vàng trên cổ tay áo, mỗi động tác đều để lộ ra khí chất cao quý và nho nhã.

“Tôi đói rồi, ra ngoài ăn đã.”

Bọn họ đến một nhà hàng cao cấp gần đó để dùng bữa.

Khi phục vụ mang thực đơn lên lập tức bị Cao Dương Thành từ chối: “Đợi chút, tôi còn một người bạn chưa đến.”

“Dạ vâng.”

Người phục vụ cầm lại thực đơn, tạm thời lui xuống.

Cao Dương Thành nhìn sang Hoàng Ngân: “Không ngại có thêm người dùng bữa chung chứ?”

“Không sao.”

Hoàng Ngân gật đầu một cách vô nghĩa.

“Bởi vì căn biệt thự tôi nhờ cô thiết kế đang dự định dùng làm nhà mới cho lúc kết hôn, Vậy nên tôi muốn nghe ý kiến vợ chưa cưới của mình.”

Cho nên, người đến sẽ là vợ chưa cưới của Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân có chút tức ngực và khó chịu, cô gắng nở một nụ cười:
“Như vậy là tốt nhất.”

Mười phút sau...

Một bóng dáng thướt tha xuất hiện đứng bên chiếc bàn của bọn họ.

“Dương Thành, anh đợi lâu rồi phải không?”

Thanh âm êm mượt như tiếng suối trong vắt truyền đến bên tai.

Cô gái xinh đẹp nhếch khóe môi lên nở một nụ cười, nụ cười ấy đem lại cho người khác cảm giác như được ngọn gió xuân vượt ve.

Khí chất đoan trang, cử chỉ tao nhã, lời nói hiền dịu, vừa nhìn là biết con nhà giàu sang quyền quý, là lá ngọc cành vàng.

“Không lâu. Bọn anh cũng mới tới.”

Cao Dương Thành đứng dậy, đầy lịch lãm kéo ghế cho cô ta ngồi.

Anh trước mắt cô lúc này là một vị hoàng tử vô cùng nho nhã, chẳng còn một chút nóng nảy vô lại nào.

Hoàng Ngân nghĩ rằng, có lẽ đây mới thực sự là ‘cặp đôi hoàn hảo’ mà người ta hay nói.

Có lẽ cô nên chúc phúc cho bọn họ nhỉ? Nhưng, nhìn thấy anh chăm sóc ân cần cho cô vợ chưa cưới như vậy, không hiểu sao trái tim của cô lại khó chịu đến thế.

“Mỹ Hoa, giới thiệu với em, vị này là Đỗ Hoàng Ngân, người thiết kế ngôi nhà mới cho chúng ta.” Cao Dương Thành giới thiệu Hoàng Ngân cho Mỹ Hoa. Giọng nói của anh đối với cô thể hiện rõ sự xa cách.

“Cô Đỗ, đây là vợ chưa cưới của tôi, Khuất Mỹ Hoa.”

Khuất Mỹ Hoa? Trái tim Hoàng Ngân chua xót, cả người bất động trong

giây lát.

Cô đã nghe mẹ của Cao Dương Thành nhắc đến từ bốn năm trước về người con dâu mặc nhận của nhà họ Cao, chính là lá ngọc cành vàng của tập đoàn Khuất Thị.

Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu để tâm trạng thả lỏng hơn.

Ba người bọn họ cứ loanh quanh luẩn quẩn với nhau trong vòng tròn quan hệ tương không có hồi kết, thế nhưng đến cuối cùng họ vẫn trở về xuất phát điểm ban đầu.

Có lẽ, đây nên là kết cục cuối cùng của bọn họ.

“Cô Đỗ, chào cô. Rất vui khi được làm quen với cô.”

Giọng nói dịu dàng của Khuất Mỹ Hoa kéo Hoàng Ngân đang thất thần suy tư nhanh chóng trở về thực tại.

Cô vội nhoẻn miệng cười, lịch sự nắm lấy tay của Khuất Mỹ Hoa đang chìa về phía mình: “Chào cô.”

“Hai người nên gọi đồ ăn trước đã. Phục vụ!” Cao Dương Thành gọi người phục vụ tới.

Người phục vụ tận tình đưa thực đơn đến tay từng người một.

Lần này, Cao Dương Thành không còn vội vã gọi món như lần ăn cơm cùng Hoàng Ngân trước đó nữa, ngược lại anh chau chấu hỏi Khuất Mỹ Hoa đang ngồi bên cạnh: “Em muốn ăn gì?”

Ánh mắt anh nhìn Khuất Mỹ Hoa, trên đôi môi còn nở một nụ cười đầy sự nuông chiều khi đặt câu hỏi.

“Hay cứ để cô Đỗ gọi món trước đi, cô ấy dù sao cũng là khách.” Khuất Mỹ Hoa nở nụ cười ngại ngùng.

“Ừm, vậy cũng được.”

Cao Dương Thành hướng tầm mắt của anh về phía Hoàng Ngân, vẫn giữ

cái nụ cười đầy xa cách: “Cô Đỗ đừng khách sáo, cô muốn dùng gì thì cứ gọi.”

Chính giây phút này, đột nhiên Hoàng Ngân cảm thấy bản thân như một người dư thừa trong bữa cơm tối của hai người họ, cô trở thành bóng đèn làm nền cho đôi tình nhân ấy tỏa sáng.

Cô nên ngồi ở bàn khác mà cầm lấy bát cơm thưởng thức một mình mới đúng.

“Thật ngại quá, tôi đi toilet một lát. Hai người cứ gọi món trước đi. Tôi sẽ quay lại ngay!”

Hoàng Ngân trốn vào trong toilet.

Cô hát một vốc nước lên mặt, cố gắng làm cho mình trấn tĩnh lại.

Đỗ Hoàng Ngân, đến nước này rồi mà còn nghĩ lung tung cái gì vậy?! Người đàn ông ngồi ngoài kia đã sớm không còn chút quan hệ gì với mà rồi! Mà lấy tư cách gì mà cảm thấy tức ngực, khó chịu khi thấy anh ta thân mật với người con gái khác chứ?

Hoàng Ngân ngẩng mặt lên nhìn dáng vẻ thất bại của chính mình ở trong gương.

-----oOo-----

Chương 15: Trái tim biển cả

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Bộp bộp bộp.” Cô tự dùng tay vỗ lên mặt mình mấy cái, xóc lại tinh thần: “Đỗ Hoàng Ngân, mau lấy lại tinh thần, đừng có nghĩ linh tinh nữa. Người đàn ông ngồi ngoài kia đối với mà mà nói chỉ là người dung mà thôi, người dung mà thôi...”

Hoàng Ngân không ngừng tự thôi miên chính mình. Sau khi rửa mặt xong, cô mới từ trong toilet đi ra.

Đồ ăn cũng đã được gọi xong, đang dọn lên bàn.

“Không biết cô Đỗ thích dùng gì, cho nên chúng tôi gọi tạm một vài món. Cô xem còn muốn dùng thêm gì không thì cứ gọi tự nhiên.” Khuất Mỹ Hoa khách sao thiết đãi Hoàng Ngân với dáng vẻ của một chủ nhà.

“Không cần đâu. Nhiều món như thế này là đủ rồi. Cô Khuất không cần khách khí.”

Hoàng Ngân mỉm cười, xua tay từ chối.

Cao Dương Thành ngồi ở phía đối diện cũng không nói thêm gì.

Trong lúc dùng bữa, Khuất Mỹ Hoa thỉnh thoảng sẽ nói một chút ý kiến của mình về cách thiết kế căn nhà mới: “Kỳ thực, tôi rất thích phong cách điền viên thôn dã, có điều Dương Thành hình như không thích như vậy.”

Cô ta mỉm cười, nhìn Hoàng Ngân nói: “Anh ấy nhất định cho rằng phong cách thôn dã quá ủy mị, nó sẽ không hợp với một người đàn ông như anh ấy.”

Cao Dương Thành mỉm cười: “Nếu em thích thì cứ bảo cô Đỗ đây thiết kế theo phong cách điền viên thôn dã là được. Em không cần để ý đến anh. Em biết đấy, thứ mà em thích, anh cũng không từ chối.”

Hoàng Ngân buồn chán, cầm đầu ăn cơm, chỉ có một mình cô cảm thấy sơn hào hải vị đang trong miệng lúc này nhạt nhẽo không khác gì sáp nến.

Ngay cả một người ngoài như cô cũng nhìn rõ được rằng Cao Thành Dương rất nuông chiều Khuất Mỹ Hoa.

Khuất Mỹ Hoa nở một nụ cười hạnh phúc: “Cứ chiều em như vậy, không sợ rằng chiều quá thành hư sao!”

“Em hiểu chuyện như vậy sẽ không hư được đâu.”

Thế giới riêng của hai người bọn họ hoàn toàn không có chỗ cho Hoàng Ngân chen chân vào. Và đương nhiên là cô cũng không muốn gia nhập

vào cái thế giới ấy. Cho nên cô chỉ ngồi ngoan ngoãn ăn cơm.

Trong tim đã trống trải rồi, không thể để cái bụng cũng trống rỗng theo được.

Cuối cùng, nhà mới của họ vẫn nghe theo ý kiến của Khuất Mỹ Hoa, thiết kế theo phong cách điền viên thôn dã.

Sau khi dùng bữa và thương lượng xong xuôi, Hoàng Ngân mau chóng cầm xách tài liệu rời khỏi nhà hàng.

Do vội vàng, cô bất cẩn đụng phải một người phục vụ.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi...” Sau khi xin lỗi người phục vụ, cô nhanh chóng đẩy cửa đi ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi nhà hàng, cô buông một tiếng thở dài, cảm thấy bầu không khí xung quanh cũng khiến bản thân thoải mái hơn rất nhiều.

Trời tối rồi. Cô ngẩng đầu, ngược nhìn bầu trời bạt ngàn sao sáng lấp lánh như dải ngân hà rồi vui vẻ nở nụ cười. Cuối cùng... Đỗ Hoàng Ngân, mà cuối cùng cũng đã đi ra khỏi thế giới của anh ấy rồi.

Cô vui vẻ là vậy, nhưng từ tận sâu trong tâm khảm từng đợt chua xót vẫn cứ dâng lên không ngừng.

Cô cúi đầu xuống, đi bộ về phía trạm tàu điện ngầm.

Đỗ Hoàng Ngân, mà đã ra khỏi thế giới của anh ấy rồi. Nhưng còn anh ấy thì sao? Đến khi nào anh ấy mới bước chân ra khỏi thế giới của mà?

...

“Thưa anh, đây là chiếc bông tai mà vị khách nữ ngồi cùng bàn với anh lúc nãy va phải tôi đã đánh rơi.”

Người phục vụ đứng cạnh bàn ăn của Cao Dương Thành chính là người vừa mới va phải Hoàng Ngân lúc nãy.

Khi anh ta phát hiện chiếc bông tai rơi trên sàn nhà và đuổi theo thì

Hoàng Ngân đã rời đi rồi.

Lúc Cao Dương Thành nhìn thấy chiếc bông tai người phục vụ đưa cho, anh đứng hình mất ba giây.

Đó là một viên kim cương vô cùng nhỏ.

Viên đá quý tuy rằng rất nhỏ nhưng những nét chạm khắc trên đó vô cùng tinh xảo, dù cho với sự phát triển của thủ công mỹ nghệ hiện đại ngày nay cũng gần như không thể đạt đến được trình độ tinh xảo như thế này.

“Đưa nó cho tôi đi. Cô ấy là bạn tôi. Tôi sẽ đem nó trả lại cho cô ấy.”

Cao Dương Thành nhận lấy chiếc bông tai.

Khuất Mỹ Hoa quay đầu sang tỏ vẻ hiếu kỳ, sau đó thì thào: “Đây... đây không phải Trái Tim Biển Cả sao? Cô Đỗ có vẻ không giống người giàu có, nhưng đây... cả thế giới chỉ có một viên kim cương nhỏ mảnh được trạm khắc tinh tế là Trái Tim Biển Cả mà thôi!”

“Ừm.”

Cao Dương Thành buông một tiếng trầm mặc.

Anh kẹp chiếc bông tai giữa ngón trỏ và ngón cái, nhìn nó đắm chiêu một hồi, đôi mắt đen láy càng trở nên sâu hun hút.

Khi Hoàng Ngân phát hiện đôi bông tai của mình bị rơi mất thì đã là chuyện của nửa giờ sau.

Trong lúc Hoàng Ngân buồn chán ngồi ở ga tàu điện ngầm, cô theo thói quen vén tóc ra sau. Vừa chạm vào tai, cô không khỏi sửng sốt khi chẳng sờ thấy chiếc bông tai đâu cả.

Bông tai của cô đâu rồi?

Hoàng Ngân vô cùng lo lắng sờ đi sờ lại vành tai của mình nhưng vẫn không thấy chiếc bông tai.

Cô đứng dậy, xem xét kĩ càng mái tóc dài của bản thân một lượt rồi đảo mắt nhìn tứ phía xung quanh, nhưng đều không thấy bóng dáng chiếc bông tai đâu cả.

Trên đầu, trong quần áo, thậm chí cô đã tìm kỹ cả cái túi xách của mình, chỗ nào cũng không tìm thấy.

Hoàng Ngân có chút sốt ruột. Đúng lúc này, tàu điện ngầm đi tới, Hoàng Ngân không nghĩ gì nhiều vội leo lên tàu đi đến bệnh viện.

Cô lục tung phòng bệnh của bé Hương Dương lên để tìm.

“Mẹ ơi, sao mẹ lại giống chuột thê? Lục tung hết căn phòng của Dương Dương lên rồi?”

Bé Hương Dương ngồi khoanh chân trên giường, chu cái miệng nhỏ, trách Hoàng Ngân không sạch sẽ gọn gàng.

“Bé ngoan à, tại mẹ đánh rơi một thứ vô cùng vô cùng quan trọng, nên mẹ nhất định phải tìm được nó.” Nói rồi, Hoàng Ngân đến một góc phòng khác tìm tiếp.

“Mẹ ơi, rốt cuộc mẹ đánh rơi thứ gì?” Bé Hương Dương nằm bò ra giường, mở to đôi mắt tỏ vẻ hiếu kỳ nhìn Hoàng Ngân cứ chạy tới chạy lui trong phòng.

“Bông tai của mẹ bị rơi mất rồi, chính là chiếc màu xanh mà mẹ hay đeo đó. Con biết không?”

“Nhưng mà lúc chiều mẹ đến đây không phải vẫn còn đeo trên tai sao?”

“Thật sao?”

“Vâng ạ.”

Cậu bé gật đầu khẳng định.

Hoàng Ngân có chút lo lắng. Chắc không phải làm rơi ở nhà hàng hay nhà của anh ấy chứ?

“Con ngoan, đi ngủ trước đi. Mẹ đi ra ngoài một lát rồi quay về ngay, được chứ?”

-----oOo-----

Chương 16: Tôi muốn lấy lại đồ Của mình

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Dạ, mẹ cứ đi đi! Mẹ yên tâm, Dương Dương rất ngoan, nếu có chuyện gì, Dương Dương sẽ tìm chị y tá đầu tiên.” Bé Hương Dương tỏ ra rất ngoan vì cậu bé biết chiếc bông tai kia rất quan trọng đối với mẹ của mình.

“Ng ngoan...” Hoàng Ngân hôn nhẹ lên trán của cậu bé: “Mẹ xin lỗi. Mẹ nhất định sẽ quay về sớm.”

“Mẹ đi đi.” Cậu bé lên đánh cắp một nụ hôn trên môi của mẹ.

Hoàng Ngân rời khỏi bệnh viện, đi thẳng đến nhà hàng dùng bữa tối lúc này.

Cũng may, lúc đến nhà hàng vẫn chưa đóng cửa.

“Xin hỏi một chút. Các anh có nhìn thấy chiếc bông tai kim cương rơi trong nhà hàng không?” Hoàng Ngân đứng ở quầy lễ tân hỏi người phục vụ.

“Thưa cô, có phải nó khoảng chừng này? Màu xanh giống như màu của nước biển đúng không?” Người phục vụ khoa tay múa chân với Hoàng Ngân.

“Đúng đúng đúng.” Hoàng Ngân vui mừng khôn xiết: “Đúng là nó. Có thể đem nó trả lại cho tôi không? Đối với tôi, chiếc bông tai ấy rất quan trọng.”

“Nhưng...” Người phục vụ có chút khó xử: “Tôi đã đem chiếc bông tai ấy đưa cho vị đã dùng bữa tối cùng cô hôm nay rồi. Anh ấy không liên lạc với cô sao?”

Hoàng Ngân sững người, nét mặt lộ chút khác thường: “Là vậy sao...”

“Vậy... vậy được rồi. Cảm ơn.”

Hoàng Ngân từ trong nhà hàng đi ra, tinh thần vẫn còn chút hoảng loạn. Cô cứ do dự mãi, không biết có nên gọi điện thoại cho Cao Dương Thành.

Chiếc bông tai sao lại bị anh ấy cứ thế lấy đi chứ? Phải làm sao mới ổn đây! Hoàng Ngân buồn chán vò đầu suy nghĩ.

Cô vừa đi, vừa suy nghĩ xem rốt cuộc có nên chủ động liên lạc với anh không. Vừa ngẩng đầu lên, cô phát hiện, không biết từ khi nào đã đứng trước chung cư của anh rồi.

Hoàng Ngân lấy điện thoại ra, chậm chạp ấn từng con số một, khi nhấn đến con số thứ mười một chuẩn bị gọi điện, cô lại tự tay xóa đi. Sau đó cô lại ấn tiếp rồi cuối cùng vẫn xóa sạch.

“Phát điên mất thôi!!”

Hoàng Ngân bực tức giậm chân.

Khi cô đang suy nghĩ xem bản thân có nên buông bỏ những chấp niệm còn vướng bận trong lòng, quảng luôn chiếc bông tai đi không thì đột nhiên điện thoại trong tay cô đổ chuông.

Quả nhiên, cú điện thoại là của Cao Dương Thành gọi tới.

Hoàng Ngân bị dọa cho giật mình, nhanh chóng hít một hơi rồi mới cầm điện thoại lên bắt máy.

“Cô đứng trước nhà tôi làm cái gì?”

Cao Dương Thành nén giận hỏi cô.

Hoàng Ngân sững người, vô thức ngẩng đầu lên nhìn. Đúng như dự đoán, bên chiếc cửa sổ trên tầng hai của căn hộ xuất hiện một bóng dáng cô độc.

Cho dù không nhìn thấy gương mặt của anh, cô vẫn cảm nhận được có ánh mắt căng thẳng nhìn chằm chằm vào cô.

“Tôi... tôi muốn tìm anh để lấy lại đồ của mình.”

Lúc cô đáp lại, trong lòng không khỏi có chút chột dạ.

“Cái gì?” Cao Dương Thành lạnh nhạt hỏi, giọng điệu không chút cảm xúc.

Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu: “Bông tai của tôi.”

“Cái nào?”

Giọng nói trong điện thoại của anh càng xa cách hơn.

Hoàng Ngân biết anh đang giả ngốc không biết.

“Chính là cái mà người phục vụ trong nhà hàng đưa cho anh.”

“Cô nói chiếc bông tai mà tôi từng tặng cho cô?” Giọng nói của Cao Dương Thành trầm xuống và từ tốn hơn nhưng vẫn không để Hoàng Ngân nghe ra được chút cảm xúc nào từ câu nói đó.

“...”

Hoàng Ngân trầm mặc.

Quả thực chiếc bông tai đó là món quà của anh tặng cho cô, hơn nữa nó còn là món quà đầu tiên.

Hoàng Ngân cũng không hiểu nổi rốt cuộc vì sao mà bản thân cô vẫn còn coi món quà ấy là thứ quan trọng đối với mình. Cô nghĩ, có lẽ do chiếc bông tai ấy đã bên cạnh cô nhiều năm rồi, chẳng qua đây chỉ là một sự cố chấp không nở buông bỏ mà thôi.

“Mỹ Hoa cầm đi rồi.” Anh đột nhiên lên tiếng.

Hoàng Ngân sửng sốt, không hiểu sao cả người nóng ran.

“Sao anh có thể như vậy? Đó là đồ của tôi mà!!”

Anh ta dựa vào cái gì mà dễ dàng đem nó tặng cho người khác như vậy? Anh ta có từng hỏi qua ý kiến của Đỗ Hoàng Ngân cô chưa? Kể từ lần đầu tiên anh tặng chiếc bông tai này cho cô, thì cô đã trở thành chủ nhân của nó rồi.

Cao Dương Thành vốn không có tư cách gì tặng đồ của cô cho người khác cả!

“Là tôi tặng cho cô.” Cao Dương Thành sửa lại lời cô nói.

Hoàng Ngân chau mày tranh cãi với anh: “Anh Cao, nếu như anh đã nói là tặng cho tôi thì anh cũng phải biết rõ tôi mới là chủ nhân của chiếc bông tai ấy. Vì vậy, anh dựa vào đâu mà tùy ý đem đồ của tôi tặng cho người khác? Anh không thấy rằng mình như vậy là rất thiếu đạo đức sao?”

“Đỗ Hoàng Ngân, thân là một phụ nữ đã có chồng, cô cho rằng sự cố chấp của bản thân với chiếc bông tai này sẽ thể hiện được cô là người có đạo đức sao?”

Cao Thành Dương không tỏ ra yếu thế mà trả lời lại một cách đầy châm biếm.

Đứng trước câu hỏi lạnh lùng của anh, nhất thời Hoàng Ngân không biết nên trả lời như thế nào.

“Cái bông tai đấy đáng mấy đồng. Cô làm gì phải để ý nó như vậy?” Cao Thành Dương lại hỏi, giọng điệu dường như dẹt đi rất nhiều.

Trong chốc lát, bầu không khí tràn ngập sự cô đơn trống vắng xung quanh nuốt trọn lấy trái tim của cô.

Cô im lặng một lúc lâu mới mở miệng: “Đây không phải vấn đề về tiền nong.”

Đúng, chiếc bông tai này có lẽ trong mắt anh ấy không đáng một đồng.

Khi tặng nó cho cô, anh từng nói, đây là viên đá quý anh đã chọn trong cửa hàng đá quý của Swarovski. Nó rất nhỏ nên cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền, chỉ khoảng bảy trăm nghìn thôi.

“Là vì tôi đã đeo nó sáu năm trời rồi, đến bây giờ nó chẳng khác gì một bộ phận không thể tách rời khỏi cơ thể tôi. Nếu cứ như vậy tách nó ra khỏi cơ thể tôi, tôi... sẽ cảm thấy rất bức bối... không quen được...”

Hoàng Ngân tay cầm điện thoại cúi thấp đầu, thanh âm khàn khàn lẳng lặng kết thúc câu nói.

-----oOo-----

Chương 17: Xa cách

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đột nhiên có chút tức ngực.

Cô lại lên tiếng: “Nếu như còn coi nhau như người đã từng quen biết thì xin anh hãy mang chiếc bông tai ấy trả lại cho tôi.”

Hoàng Ngân nói ra những lời hết sức chân thành nhưng cũng đầy sự xa cách.

Trong điện thoại lặng im như tờ, ai cũng không mở lời nói chuyện.

“Cô lên đây.”

Đột nhiên Cao Dương Thành lên tiếng.

Giọng điệu ra lệnh, không ai dám cãi lời.

Hoàng Ngân đứng ngẩn ra một lúc, chậm chạp hoàn hồn trở lại, cô lắc đầu theo bản năng, cảm xúc như bị kéo tụt xuống: “Không đâu, tạm biệt.”

“Đỡ Hoàng Ngân, nếu cô muốn lấy lại chiếc bông tai thì tự mình lên mà lấy!”

Cao Dương Thành không còn đủ kiên nhẫn, nói xong anh đập luôn máy.

Hoàng Ngân đứng ngẩn người dưới lầu một lúc rất lâu.

Cuối cùng cô cũng bước vào cánh cổng của chung cư, ấn số phòng 2003.

Cửa thang máy mở ra, cô cứ thế thẫn thờ mà bước chân vào.

Thang máy đi thẳng lên lầu hai rồi mở ra một lần nữa, Cao Dương Thành đã sớm đứng ở đó.

Những ngón tay thon dài của anh nhân nút giữ cửa thang máy, lạnh lùng nhìn Hoàng Ngân đang đứng bên trong.

“Đỗ Hoàng Ngân. Cô vốn là một kẻ chỉ biết lợi dụng tình cảm người khác, đâu cần phải ra vẻ mình là người trọng tình trọng nghĩa như thế.”

Giọng điệu lạnh nhạt của anh như nước, không có sự oán trách cũng chẳng có chút tình cảm nào trong đó. Giống như lúc này anh không có bất cứ cảm xúc nào với cô.

Cao Dương Thành đưa chiếc bông tai nằm trong tay đến trước mặt cô, từ đầu tới cuối trên khuôn mặt anh không có một biểu cảm dư thừa nào.

Hoàng Ngân nhận lại chiếc bông tai.

Ruột gan cô còn cào khó chịu như bị cánh cửa ở bốn phía đè ép.

“Sau khi đi xuống dưới, giúp tôi bật thiết bị chống trộm ở ngoài thang máy lên. Cảm ơn.”

Cao Dương Thành nói một cách thờ ơ, dần bỏ tay khỏi nút giữ cửa thang máy. Không đợi cửa thang máy đóng, anh đã quay người đi vào trong, không một chút lưu luyến.

Hoàng Ngân nhìn chiếc bông tai màu xanh đã lỡ làm mất đang nằm trong tay, trong lòng có chút hoài nghi không biết sự cố chấp của bản thân rốt cuộc là sai hay đúng. Và sự cố chấp thực sự chỉ vì chiếc bông tai? Hay là vì... người tặng nó!

Cô không rõ nữa.

...

Bệnh viện Vinmec, phòng chẩn đoán khoa ngoại thần kinh.

“Số 32.”

Bác sĩ thực tập Dương Thùy Sam đứng ở cửa phòng khám hướng về phía dòng người trên hành lang đang đợi đến lượt mình khám bệnh, hô to một tiếng.

“Có.”

Tiếng trả lời quen thuộc vang lên khiến Dương Thùy Sam nhin không được mà trợn đôi mắt ngược lên trời.

Cô nàng fan cuồng của bác sĩ Cao lại đến rồi!

Đỗ Thanh Nga bước vào phòng khám bệnh, quan sát cẩn thận từng chút một rồi ngồi trước bàn khám bệnh. Từ đầu tới cuối cô cứ cúi đầu nhìn bảng tên của Cao Dương Thành.

Mới mấy ngày không gặp, dường như anh càng nóng bỏng hơn rồi, nhưng khí chất bình thản lạnh nhạt vẫn chẳng thuyên giảm chút nào.

“Khó chịu chỗ nào?”

Cuối cùng Cao Dương Thành cũng ngẩng đầu lên hỏi bệnh Đỗ Thanh Nga.

“Em thấy vầng đầu.”

Đỗ Thanh Nga vừa mới trả lời xong, Dương Thùy Sam đứng một bên lại trợn ngược mắt.

Lần nào cũng chỉ có câu nói này.

“Đỗ Thanh Nga, tôi thấy bệnh vầng đầu của cô cũng được một thời gian

rồi, cho nên tôi đề nghị cô nên đi chụp CT não bộ rồi tiến hành chụp và kiểm tra MRI, nhớ làm cả X-quang nữa. Ngoài ra cô cũng nên đi xét nghiệm ung bướu, kiểm tra điện tâm đồ, đo huyết áp, sau đó đến khoa huyết học làm xét nghiệm máu, đến khoa nội kiểm tra chức năng gan, còn phải khám cả phổi nữa. Nếu cần thiết hơn có thể đến khoa nội tiết để kiểm tra xem liệu có phải cơ thể tiết quá nhiều estrogen hay không. Cuối cùng, mời cô đến khoa ENT để bác sĩ chỉnh hình phẫu thuật lại cơ thể cho cô. Nhớ kỹ là kiểm tra toàn bộ từ trên xuống dưới!!”

Cao Dương Thành nói hết một hơi, mặt không đổi sắc như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Còn phía đằng sau cô ta, Dương Thùy Sam đã sớm ôm bụng cười bò rồi. Mọi người chỉ biết khoa ngoại thần kinh của bệnh viện có một vị bác sĩ khí chất tao nhã, là một người đàn ông vạn người mê. Nhưng tuyệt nhiên không biết rằng, đằng sau dáng vẻ đầy tôn quý kia lại ẩn giấu một trái tim lạnh lùng băng giá đầy tàn nhẫn.

Mẳng người không bản miệng, giết người không thấy máu! Mà anh cứ thản nhiên, bình tĩnh nói ra những lời như vậy.

Khuôn mặt của Đỗ Thanh Nga vốn dĩ đang hồng hào, sau khi nghe xong lập tức chuyển sắc trắng bệch.

“Phiếu thanh toán đã viết xong, phí kiểm tra là chín triệu chín trăm nghìn, phí nhập viện là ba mươi ba triệu, còn thêm phí chỉnh hình là ba trăm ba mươi triệu. Cô Đỗ, cô đến quầy thu phí để thanh toán tiền đi.”

Cao Dương Thành lười biếng ngả lưng tựa vào ghế, hai tay đút túi, hất chiếc cầm thanh tú của mình về phía cô. Dương Thùy Sam ngay lập tức hiểu ý, nhanh nhẹn cầm tờ đơn của bác sĩ đưa cho Đỗ Thanh Nga, học theo cách của Cao Dương Thành, cố tỏ vẻ nói: “Cô Đỗ, đến quầy thu phí để thanh toán tiền đi.”

Đỗ Thanh Nga vẫn cứ ngồi lì ở đó, cắn môi, mắt đỏ hoe, ánh mắt vẫn rơi trên người đàn ông tàn nhẫn tới mức quyết tuyệt Cao Dương Thành kia không chịu rời đi. Cô giả vờ không nhìn thấy tờ hóa đơn mà Dương Thùy Sam đưa tới.

“Bác sĩ Cao, sao anh lại phải đối xử với em như vậy?”

Bao nhiêu nỗi âm ức của cô đều hóa thành nước mắt trong veo rơi xuống: “Rốt cuộc em có chỗ nào khiến anh không hài lòng?”

Cao Dương Thành ngồi thẳng lại một chút, mặt mày nghiêm túc nhìn Đỗ Thanh Nga: “Những lời tôi nói lúc nãy cô Đỗ nghe không hiểu?”

Đỗ Thanh Nga chỉ cắn môi nhìn anh, không nói gì.

“Vậy được.” Cao Dương Thành gật đầu, hiếm khi có được sự kiên nhẫn, tiếp tục nói: “Nói thẳng ra, tôi nghĩ rằng cơ thể cô tiết quá nhiều estrogen, nên mới khiến cô ngày ngày đều mê muội bám theo tôi. Cô không thấy phiền nhưng tôi thì rất phiền! Cô nhàn không chịu được còn tôi bận hết chịu nổi! Ngoài ra, tướng mạo của cô chắc chắn không phải là kiểu con gái tôi thích. Vì tâm tư này của tôi, mong cô Đỗ đừng vác cái mặt này xuất hiện trước mắt tôi thêm một lần nào nữa. Nếu được thế thì tôi xin cảm ơn sự hợp tác của cô.”

Cao Dương Thành nói hết mọi chuyện một cách tuyệt tình, rồi quay qua nhìn Dương Thùy Sam đang đứng phía sau, lạnh lùng nói: “Mời cô Đỗ ra ngoài, gọi bệnh nhân tiếp theo vào khám.”

Đỗ Thanh Nga đứng dậy, trong ánh mắt phảng phất sự tổn thương nhưng vẫn giữ thái độ cố chấp: “Cao Dương Thành, anh càng như vậy lại càng khiến em có hứng thú với anh hơn.”

“Số 33.”

Cao Dương Thành không để ý đến cô ta, ngoảnh mặt làm ngơ gọi bệnh nhân tiếp theo.

Sau khi tiễn ‘bà cô’ Đỗ Thanh Nga đi, Dương Thùy Sam chịu không nổi nữa mới lên tiếng phàn nàn: “Nếu như cô gái nào yêu mến bác sĩ Cao cũng đến đây đăng ký khám bệnh, thì những người bệnh đang ngồi ngoài kia cũng không phải là đến khám nữa sao? Chẳng có ý thức cộng đồng gì cả!”

[Miệng lưỡi của bác sĩ Cao nhà chúng ta quả thực có chút cay độc nhưng hy vọng mọi người đừng có ghét anh ấy nhé.]

-----oOo-----

Chương 18: Cứu người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mười một giờ đêm.

Hoàng Ngân vừa kết thúc công việc làm thêm, đang quay trở về bệnh viện. Khi cô đi ngang qua lối vào phòng cấp cứu trên đường đến khu nội trú, cô bỗng nghe thấy tiếng còi xe cứu thương không ngừng vang lên.

“Mau lên! Lại là tai nạn giao thông liên hoàn!”

“Bảo phòng phẫu thuật chuẩn bị máu đi!”

Hoàng Ngân chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy Cao Dương Thành trong đám người đang bận rộn kia.

Vẫn là chiếc áo blouse sạch sẽ tinh tươm, tượng trưng cho nghề nghiệp mẫu mực của anh.

Anh đứng bên cạnh giường cấp cứu, đầu cúi thấp, mau chân mau tay kiểm tra mức độ tổn thương cho người bệnh đang có ý thức mơ hồ nằm trên giường.

“Nắm tay lại!”

Anh đang cố gắng giao tiếp với người bị thương,

Ánh đèn mờ nhạt nhẹ nhàng chiếu xuống, từng đốm sáng nhỏ vụn rơi vào gương mặt anh khiến đường nét góc cạnh trông càng thêm rắn rỏi, tuấn tú hơn vào giây phút này.

“Nắm tay lại!”

“Có nghe thấy lời tôi nói không? Tiếp tục nắm chặt một chút, nắm chặt, nắm chặt!”

Dường như người bị thương trên giường cũng đã có phản ứng, cố gắng lặn lội đi lại hành động nắm chặt tay, rồi lại tiếp tục nắm chặt theo như lời anh nói.

Ngay giờ phút này, Hoàng Ngân có thể nhìn thấy sự vui sướng lấp lánh tỏa ra từ đáy mắt anh, thậm chí bên trong còn ẩn chứa cả niềm hi vọng.

“Thùy Sam, đưa bệnh nhân này đi chụp CT sọ não!”

“Vâng, bác sĩ Cao!”

Dương Tử Sam vội đẩy bệnh nhân tới phòng chụp CT.

Một người bị thương khác được đẩy tới, sau khi chăm chú xem hết ảnh chụp CT sọ não của bệnh nhân, anh đưa ra chỉ thị: “Có khối máu tụ trong não, phải lập tức tiến hành phẫu thuật!”

Sau đó, anh và các bác sĩ, y tá đẩy bệnh nhân vào thang máy giữa hành lang rồi biến mất trước mắt Hoàng Ngân.

Anh đã đi nhưng cũng để lại từng cơn rung động đang dần dần lan tỏa trong lòng Hoàng Ngân...

Cô xoay người, đi về phía khu bệnh nhân nội trú.

Đã từng, Đỗ Hoàng Ngân cô đã từng được một Cao Dương Thành đẹp trai như thế chăm sóc.

Khi đó, anh giống như Dương Thùy Sam hiện tại, vẫn chỉ là một bác sĩ thực tập còn học trong trường. Trong đêm, anh gặp phải tai nạn giao thông cần điều trị gấp, còn Đỗ Hoàng Ngân chính là bệnh nhân duy nhất trong tai nạn xe được đưa vào đây.

Thật ra, cô bị thương không nặng nhưng giáo sư Lâm - thầy hướng dẫn của Cao Dương Thành lại cho cô làm đủ loại kiểm tra, khi nhìn thấy viện phí, Hoàng Ngân không khỏi rầu rĩ.

“Hơn hai triệu bảy?” Ăn thịt người ta à!

Hoàng Ngân ngồi trong phòng cấp cứu tỏ vẻ nghiêm trọng kháng nghị,

cuối cùng, cô đặt biên lai của bệnh viện lên bàn: “Bác sĩ, tôi không làm mấy thứ kiểm tra thu phí này đâu, hãy cho tôi làm mấy loại không thu phí ấy!”

“Cô thật sự không làm mấy kiểm tra này sao?” Ông giáo sư hỏi lại cô.

“Không làm!” Hoàng Ngân gật đầu một cách chắc nịch.

“Vậy được rồi. Cô gái trẻ, nếu cô thật sự không muốn làm thì tôi cũng không ép cô!” Ông giáo sư khẽ trả lời, liếc bác sĩ thực tập phía sau lưng mình một cái: “Dương Thành, em đo nhiệt độ cho cô gái này đi, bắt mạch, kiểm tra nhịp tim nữa.”

“Vâng thưa giáo sư!”

Giáo sư Lâm căn dặn xong thì đi ra ngoài, bận bịu khám gấp cho bệnh nhân khác. Nhất thời, trong phòng chỉ còn lại Hoàng Ngân và Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành đưa nhiệt kế cho cô: “Kẹp nó dưới nách!”

Giọng anh rất dễ nghe.

Đây chính là ấn tượng đầu tiên của cô về anh.

Cô ngoan ngoãn giơ tay nhận nhiệt kế, ngược mắt lên nhìn thiếu niên đối diện. Người này có bề ngoài điển trai, còn để lộ ra một chút tĩnh mạch đầy lạnh lùng khiến người khác khó lòng tiếp cận.

Nhưng bù lại, đẹp trai số dzách!

Đây chính là ấn tượng thứ hai của Hoàng Ngân đối với anh.

Kết quả đo nhiệt kế là: “Không bị sốt.”

“Cô lên giường nằm đi!” Anh lại yêu cầu Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân cũng không suy nghĩ nhiều, ngoan ngoãn trèo lên giường và nằm xuống. Anh cầm ống nghe, ngồi xuống cạnh giường cô.

“Đỗ Hoàng Ngân!”

Anh nhìn bệnh án của Hoàng Ngân, gọi tên cô một lần.

“Sao?” Hoàng Ngân khó hiểu chớp mắt vài cái, nhìn anh với vẻ mặt ngây thơ, đồng thời cảm thấy gương mặt tuấn tú kia không hiểu sao lại ửng hồng đầy ngây ngô.

Anh ấy sao thế nhỉ?

“Tay của tôi phải dò vào trong quần áo của cô.”

“...”

Mặt Hoàng Ngân bỗng đỏ bừng.

Chuyện gì thế này!

Nhưng dù cho lời này có chút táo bạo, Hoàng Ngân vẫn nhanh chóng ổn định tâm trạng.

“Tận bên trong sao?” Hoàng Ngân ra vẻ bình tĩnh, hỏi lại anh.

“Bên trong cô mặc loại quần áo gì?”

“...” Tất nhiên là áo ngực rồi!

Dường như Cao Dương Thành đã nhận ra mình lỡ lời nên xấu hổ ho khan một tiếng rồi sửa đúng: “Chính là thứ bên ngoài... cái kia.”

Mặt của anh càng đỏ hơn.

“Đồ giữ ấm.”

Đây rõ ràng là lần đầu tiên họ gặp nhau nhưng thứ bọn họ thảo luận có phải hơi quá rồi không...

“Đồ giữ ấm quá dày. Tôi... Phải kê sát mới nghe được.”

“Không nghe không được à?” Hoàng Ngân đau khổ dùng gương mặt đỏ

rực hỏi lại anh.

Cô đường đường là hoàng hoa khuê nữ, cũng biết thẹn thùng mà!

“Vậy phải tôn tiên!” Cao Dương Thành trả lời đúng sự thật.

Hoàng Ngân cắn răng, nhắm chặt mắt: “VẬY ANH TỚI ĐÂY ĐI!”

Dáng vẻ của cô như thể đang anh dừng hi sinh, không tiếc bất kỳ giá nào, chỉ thiếu không vén quần áo lên nữa thôi.

“...”

Bác sĩ trẻ chợt thấy cạn lời.

Rõ ràng chỉ là khám bệnh thôi mà tại sao cô ấy lại giống như người vợ bị kẻ gian làm nhục thế!

Anh nhẹ nhàng điều chỉnh lại cảm xúc của mình một chút rồi lúc này mới giờ tay... Chạm rãi dò xét vào từ dưới vạt áo của cô.

Bàn tay lạnh buốt của anh vừa chạm vào da thịt ấm áp của Hoàng Ngân thì cả hai người đồng thời cứng đờ, mặt mũi không khỏi đỏ bừng.

-----oOo-----

Chương 19: Không chịu nổi khi cô chỉ nhẹ tay đẩy một cái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không khí trở nên xấu hổ trong nháy mắt.

“Tay của anh thật lạnh.” Hoàng Ngân đỏ mặt, thấp giọng nói, cố gắng làm dịu bớt bầu không khí xấu hổ này.

“Ừ.”

Bác sĩ Cao ngập ngừng, trầm giọng đáp lại một câu, anh không dám liếc cô thêm một cái nào. Bàn tay có chút cứng đờ di chuyển dưới lớp quần

áo ấm áp, cố gắng hết sức để không chạm vào da thịt trơn nhẵn như tuyết kia.

...

Một hồi kiểm tra đầy xấu hổ và quẫn bách cuối cùng cũng kết thúc.

“Tần suất nhịp tim của cô có chút không bình thường, tốc độ quá nhanh. Cô vẫn nên bỏ tiền ra kiểm tra đàng hoàng một lần đi!” Bác sĩ Cao cất ống nghe đi, thông báo kết quả kiểm tra.

“Không, không cần...” Hoàng Ngân che lại trái tim có ‘tần suất đập quá nhanh của mình’, cô ngồi dậy, khẳng định: “Tôi rất khỏe, rất ổn.”

Cô nghĩ, nếu như bệnh nhân nữ nào được một anh bác sĩ đẹp trai kiểm tra như thế này mà tim không đập nhanh thì đúng là quái lạ.

...

Hồi ức ngây ngô tựa một cảnh phim dường như chỉ mới diễn ra ngày hôm qua hiện lên rõ ràng trước mắt Hoàng Ngân khiến cô có chút buồn cười.

Nhưng trong lồng ngực lại căng trướng, vô cùng chua xót và đau nhức, ngay cả hốc mắt cô cũng rung rung lệ nóng.

Cô hít sâu một hơi, quơ chân đá hòn sỏi nhỏ bên đường rồi vội đi về phía khu bệnh nhân nội trú.

Ba giờ sáng, Hoàng Ngân mơ mơ màng màng tỉnh giấc, cô muốn uống ngụm nước nhưng phát hiện nước sôi trong ấm đã cạn sạch.

Thật ra cô có thể nhịn được nhưng trong lòng lại lo lắng, nhớ bé Hường Dương thức dậy mà muốn uống nước thì làm sao đây.

Vì thế, cô vẫn xuống giường, ra ngoài phòng bệnh đến phòng trà nước để lấy nước.

Giờ này đã là rạng sáng, hành lang trong bệnh viện vô cùng yên tĩnh, nhưng làm sao Hoàng Ngân cũng không ngờ, cô vừa ra khỏi phòng đã

gặp ngay phải anh.

Trên ghế ngồi nghỉ cách phòng không xa, Cao Dương Thành đang ngồi ở đó.

Hai tay của anh vẫn đút vào trong túi áo blouse theo thói quen, đầu hơi ngửa, lưng khẽ dựa vào vách tường đằng sau, mày kiếm nhíu chặt, hai mắt khép hờ, tận dụng thời gian ít ỏi để nghỉ ngơi.

Xem ra dù trên gương mặt đẹp trai ngồi ngồi kia có toát ra chút mỏi mệt thì khí chất ưu nhã trên người anh vẫn không hề thuyên giảm.

Bất kể ở đâu, bất cứ lúc nào, anh vẫn luôn cao quý như thế.

Có thể anh mệt thật rồi!

Với mức độ công việc dày đặc như thế, cho dù cơ thể có khỏe mạnh cỡ nào cũng sẽ có lúc không chịu nổi.

Hoàng Ngân vẫn nhắc chân đi về phía anh.

Có lẽ cảm nhận được ai đó đang tới gần, anh đột nhiên mở mắt ra.

Khi nhìn thấy Hoàng Ngân, sâu trong đáy mắt mệt mỏi đầy lạnh lùng cô độc là những đọt sóng ngầm chậm chậm dâng lên.

Anh thoáng ngồi thẳng người, khẽ nhíu mày lại: “Đã trễ thế này, cô còn ở bệnh viện làm gì?”

Hoàng Ngân mấp máy môi, trong lòng có chút chột dạ nhưng cô không dám để lộ ra ngoài: “Người nhà không khỏe nên tôi ở đây chăm sóc.”

“Ừ...”

Cao Dương Thành chỉ trầm ngâm đáp lại một tiếng như đã hiểu, cũng không tiếp tục truy hỏi tới cùng.

“Còn anh? Sao anh còn chưa tan ca?” Hoàng Ngân hỏi ngược lại anh.

“À, trực ca đêm. Vất vả lắm mới rảnh một chút nên tôi ra đây chợp mắt

một lát!”

Thật ra cách đó không lâu anh nhận được điện thoại của y tá, bảo rằng lâu này có một bệnh nhân xảy ra vấn đề. Vất vả lắm mới xử lý xong cho bệnh nhân, bây giờ anh mới có thời gian rảnh, nghỉ ngơi một chút.

“Còn cô? Chăm sóc người thân cũng phải trực ca đêm à? Từ lúc đó tới giờ này luôn à.” Anh giống như tùy ý hỏi một câu.

“Hả?”

Lời của Cao Dương Thành khiến Hoàng Ngân có chút khó hiểu.

“Lúc hơn mười một giờ.” Cao Dương Thành chỉ hờ hững thốt ra một câu, tay vờ xuống cái ghế bên cạnh, ý bảo Hoàng Ngân ngồi xuống.

Hoàng Ngân có hơi bất ngờ: “Khi đó anh nhìn thấy tôi à?”

Cô cứ tưởng chỉ có cô nhìn thấy anh, không ngờ anh cũng nhìn thấy cô.

Hoàng Ngân ngồi xuống ghế bên cạnh anh.

“Ừ, Cao Dương Thành tôi chỉ có ánh mắt kém chứ thị lực không kém!” Anh làm như thuận miệng trả lời cô một câu.

“...”

Hoàng Ngân bị anh làm nghẹn họng không nói ra được lời nào.

Cô hiểu ý nghĩa trong câu nói của anh.

“Đỗ Hoàng Ngân.”

Anh bỗng gọi tên cô.

Khi tên của cô được thốt ra từ miệng anh, Hoàng Ngân lại nhớ tới dáng vẻ lần đầu tiên anh gọi tên mình trên bệnh án.

Trong lòng tràn ra tia rung động khó hiểu.

“Sao?” Cô ngược mắt lên nhìn anh.

“Cô nhắc em gái cô đừng đến làm phiền tôi nữa.” Anh nhíu mày, lạnh lùng nói.

Hoàng Ngân mím môi nhìn anh, cô không biết nên nói gì cho phải.

Phải mất hồi lâu, cô mới lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Tôi cũng không khuyên được em ấy!”

“Vói lại...” Bỗng nhiên, Hoàng Ngân như nhớ ra điều gì đó, híp mắt lại: “Không phải bác sĩ Cao cảm thấy con bé rất đáng yêu sao?”

Cao Dương Thành giật giật khóe miệng, bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười, gằn từng tiếng giải thích giống như sợ Hoàng Ngân nghe không hiểu: “Tôi nói là cô ta đáng yêu hơn cô.”

“...”

Người này!

Hoàng Ngân không muốn tranh cãi với anh, vì từ trước tới nay, cô đều là bại tướng dưới cái miệng cay nghiệt này.

“Tôi không nói chuyện với anh nữa! Tôi hơi mệt, đi lấy nước đây!”

“Ừ.”

Hoàng Ngân muốn đi, anh cũng không giữ lại.

Hai người đều im lặng từ đầu tới cuối, bình bình đạm đạm, cũng chỉ có hai người họ biết rõ sự rung động trong đáy lòng mình đang dâng lên là vì ai.

“Anh... Nhớ chú ý nghỉ ngơi!”

Hoàng Ngân chung quy vẫn không buông bỏ được.

Vừa nói xong, cô cầm ấm nước lên, nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng gầy yếu của cô biến mất ở chỗ rẽ, Cao Dương Thành tự giễu cười.

Anh đứng lên, đi về phía thang máy.

Hóa ra, tâm tình phải mất bốn năm mới có thể trầm tĩnh như nước lại không chịu nổi khi cô chỉ nhẹ tay đẩy một cái.

-----oOo-----

Chương 20: Lại gợn sóng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày hôm đó, Hoàng Ngân đã gửi một tin nhắn cho Cao Dương Thành, nội dung của tin nhắn là hi vọng anh bớt chút thời gian dẫn cô đi xem nhà mới.

Rất nhanh, cô đã nhận được hồi âm.

“Hai giờ chiều.”

Sau đó, chính là địa chỉ nhà mới của anh.

Buổi chiều, khi cô chạy tới căn biệt thự mới của Cao Dương Thành, người tiếp đón cô không phải là Cao Dương Thành mà là Khuất Mỹ Hoa.

“Cô Đỡ, Dương Thành có một ca phẫu thuật gấp vào buổi chiều nên nhất thời không thể đến đúng hẹn. Vì thế anh ấy gọi tôi tới đây, cô không ngại chứ?” Khuất Mỹ Hoa cười hỏi cô.

“Sao có thể chứ! Ai trong hai người tới cũng giống nhau mà!” Hoàng Ngân cười một tiếng, không quá để bụng.

Khuất Mỹ Hoa dẫn Hoàng Ngân vào phòng xây thô.

Hoàng Ngân bắt đầu đo đạc ghi chép, Khuất Mỹ Hoa vẫn ở bên cạnh nhiệt tình giúp đỡ cô.

“Cô Đỗ, cô ngại nếu tôi gọi cô là Hoàng Ngân chứ?” Khuất Mỹ Hoa đột nhiên hỏi cô.

Hoàng Ngân cười: “Tất nhiên là không rồi!”

“Thật ra tôi đã từng thấy cô từ rất lâu trước đây.”

“Hả?” Hoàng Ngân khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn cô ta.

“Tôi biết cô là bạn học của Dương Thành, tôi đã thấy hình của cô ở trong máy tính của anh ấy.”

Tay cầm bút của Hoàng Ngân khựng lại, vẻ mặt có chút xấu hổ: “Sao có thể chứ? Làm sao trong máy tính của anh ấy lại có hình của tôi được?”

“Cô đừng hiểu lầm! Không phải là hình hai người chụp riêng mà là hình chụp chung với rất nhiều người.”

Khuất Mỹ Hoa cười vô cùng hồn nhiên: “Cô yên tâm! Cho dù là ảnh chụp riêng của hai người thì tôi cũng sẽ không ghen đâu. Tôi biết giữa hai người tuyệt đối không có khả năng.”

Nói xong, Khuất Mỹ Hoa nháy mắt vài cái với Hoàng Ngân, nói một câu đầy ý vị sâu xa: “Bởi vì Dương Thành có một người mẹ vô cùng đáng sợ.”

Khi Khuất Mỹ Hoa nhắc tới mẹ của Cao Dương Thành, sắc mặt Hoàng Ngân bỗng thay đổi.

Cô nhìn cô gái có bề ngoài dịu dàng, đầy khí chất thực nữ trước mặt, bỗng nhiên lại có một loại ảo giác... Thật ra cô ta không hề yếu đuối như bề ngoài của mình đúng không?

Chí ít, cô ta còn biết cảnh cáo cô.

“Đúng rồi...”

Khuất Mỹ Hoa bỗng nhớ tới điều gì đó: “Hoàng Ngân, cô lấy chiếc khuyên tai lần trước từ đâu ra vậy?”

“Sao?” Hoàng Ngân không ngờ cô ta lại đột nhiên hỏi vấn đề này, cô sờ lên khuyên đính trên vành tai của mình, tùy ý đáp lại một câu: “Do một người bạn tặng.”

“Chắc chắn không phải là người bạn bình thường nhỉ?” Khuất Mỹ Hoa cười đầy ám muội với cô: “Viên kim cương gắn trên đó cũng không phải là kim cương bình thường đâu.”

“Hả?” Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn cô.

“Chẳng lẽ cô không biết à?” Khuất Mỹ Hoa nhìn cô bằng ánh mắt khó tin rồi nói tiếp: “Viên kim cương này tên là ‘Trái Tim Biển Cả’, cô từng nghe nói về nó chưa? Nó... Là vô giá! Toàn bộ thế này chỉ có một viên duy nhất, chính là viên được gắn trong vành tai của cô.”

Khi nói lời này, trong mắt Khuất Mỹ Hoa lộ ra sắc thái cực kỳ hâm mộ.

Hoàng Ngân kinh ngạc đứng tại chỗ, trong đầu cô nhất thời loạn thành một đồng hồ nhào.

‘Trái Tim Biển Cả’, trên toàn bộ thế này chỉ có một viên duy nhất, giá trị vô cùng xa xỉ, mà lại tượng trưng cho tình yêu duy nhất. Dù trước đây cô chưa từng nhìn thấy nó nhưng cô vẫn luôn được nghe về truyền thuyết xung quanh viên ‘Trái Tim Biển Cả’. Nhưng cô không ngờ được rằng viên ‘Trái Tim Biển Cả’ trong truyền thuyết lại được gắn trên người Đỗ Hoàng Ngân cô, hơn nữa còn lâu tới năm, sáu năm!

Năm đó, sau khi Cao Dương Thành tặng cô, anh nói gì? Đây là một viên kim cương Swarovski giả!

Đỗ Hoàng Ngân, mày thật ngốc!

“Chồng cô tặng à?”

Khuất Mỹ Hoa hỏi thử một câu.

Hoàng Ngân đột nhiên bưng tỉnh, cảm thấy có chút lạ lẫm với xưng hô “Chồng” trong miệng cô ta nhưng cuối cùng cô lại không giải thích, chỉ lắc đầu: “Không, không phải... Chỉ là một người bạn bình thường thôi.”

Cô cảm thấy có chút hoảng hốt, mắt hồi lâu mới hoàn hồn rồi tiếp tục chìm vào công việc.

Khuất Mỹ Hoa nở một nụ cười mập mờ bên cạnh cô, đôi môi đỏ mọng hơi mím nhưng lại không nói gì thêm nữa.

...

Trong văn phòng khoa ngoại thần kinh——

“Bác sĩ Cao, sao máy tính của thầy đột nhiên tắt ngúm vậy?” Dương Thùy Sam đang dùng laptop của Cao Dương Thành để xem bản gốc tài liệu luận văn, máy tính bỗng nhiên tự động tắt máy.

“Để tôi xem thử!”

Cao Dương Thành cầm ly trà đi tới, khởi động lại laptop nhưng làm cách nào thì cũng không mở lên được.

“Bị hư rồi.”

“Dạ, máy tính của thầy bị hư là vì em dùng, tí nữa tan ca, em sẽ mang nó đi tới cửa hàng sửa chữa giùm thầy nhé.” Dương Thùy Sam nhiệt tình nhận việc này.

“Không cần, tự tôi đi cũng được!”

“Thầy bận rộn như vậy, không biết khi nào mới đi được, vẫn nên để em đi cho. Em rảnh lắm, hơn nữa em cũng thuận đường, nhà em ngay sát bên cửa hàng máy tính.”

“Vậy cũng được!” Cao Dương Thành không từ chối thêm nữa.

Anh giơ tay lên gõ đầu Dương Thùy Sam: “Cô nhớ kỹ là không được xóa bất kỳ tài liệu nào trong máy tính của tôi, đặc biệt là ổ đĩa F, không được đụng tới.”

Dương Thùy Sam chớp mắt đầy xấu xa với anh: “Sao thế ạ? Trong ổ đĩa F có rất nhiều phim 18+ à?”

Cao Dương Thành ưu nhã nhấp một ngụm trà, cũng không giải thích mà chỉ cười nói: “Cô biết là tốt!”

...

Dương Thùy Sam mang máy tính tới cửa hàng điện máy, còn đặc biệt dặn dò ông chủ trong tiệm: “Không được để mất bất kỳ tài liệu nào trong máy tính này. Đặc biệt là không được đụng đến ổ đĩa F, ông chủ đã nhớ chưa?”

“Nhớ rồi, nhất định không đụng vào.”

Trùng hợp chính anh trai của Lý Minh Nhung là Lý Mạc Vương làm ông chủ cửa tiệm này.

“Vậy khi nào tôi có thể lấy máy?”

“Tôi nhất định sẽ sửa xong cho cô trong vòng ba ngày. Người đẹp à, cô để lại số điện thoại đi, đến lúc đó tôi sẽ gọi cho cô.”

“Được.”

Dương Thùy Sam để lại số điện thoại, đặt máy tính xuống rồi rời đi.

Chiều hôm sau, gần tới lúc tan tầm, Hoàng Ngân nhận được cuộc gọi của Lý Minh Nhung.

“Chị Hoàng Ngân, chị mau tới tiệm của anh em xem thử đi!”

Lúc này, Hoàng Ngân đang vẽ thiết kế lên giấy cho nhà mới của Cao Dương Thành, cô để di động bên tai, dùng bả vai và đầu kẹp lại, miệng hỏi Lý Minh Nhung: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chị có đang lên mạng không?”

“Có.”

“Em gửi lên Messenger cho chị.”

“Cái gì thế?” Hoàng Ngân hồ nghi lầm bầm một câu, Lý Minh Nhung đã gửi một tệp tài liệu trên Messenger cho cô.

Hoàng Ngân vội bấm vào, vừa mở ra thì cô kinh ngạc tới đờ người.

-----oOo-----

Chương 21: Khó có thể thở được

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Chị Hoàng Ngân, đây là máy vi tính của một khách hàng mang tới sửa hôm qua, xem ra hai người có quan hệ không ít à nha! Trong máy tính này của anh ta có nhiều ảnh riêng về chị lắm!"

Hoàng Ngân gằn như không dám tin tưởng khi nhìn những ảnh chụp bản thân trước mắt.

Những bức ảnh này đều của bốn năm về trước, toàn là những bức mà ngay cả cô còn chưa thấy bao giờ. Nhưng chỉ cần nhìn phong nền của ảnh và nụ cười trên mặt cô là biết.

"Chị Hoàng Ngân, nhìn mấy bức ảnh này thấy khi đó chị hạnh phúc thật!" Lý Minh Nhung trong điện thoại vẫn còn đang bù ngùi xúc động.

Hoàng Ngân nhìn từng khuôn mặt tươi cười đơn thuần lướt qua trên màn hình máy tính, vành mắt chợt đỏ lên.

Đáy lòng bỗng chua xót tới mức có chút quặn đau...

Dường như có thứ gì đó đang không ngừng lên men rồi lan tràn ra khắp lục phủ ngũ tạng của cô.

Đó là thứ mà người ta gọi là hồi ức!

Rốt cuộc ảnh này được chụp vào lúc nào, tại sao cô không biết gì cả?

"Minh Nhung, em chờ chị ở quán của anh trai em. Tan làm chị sẽ lập tức qua đó tìm em."

"Dạ, vậy em sẽ chờ chị."

Hoàng Ngân cúp máy, vẫn còn ngẩn người với những hình ảnh của bản thân trên màn hình máy tính.

Ảnh này là do Cao Dương Thành chụp ư? Chắc là anh ấy rồi, ngoại trừ ở trước mặt anh ấy, có lúc nào cô cười tươi như thế này đâu?

Hoàng Ngân vừa tan làm là lập tức dọn đồ rồi chạy tới cửa hàng điện máy.

"Chị Hoàng Ngân, máy tính này của ai vậy?" Hoàng Ngân vội vàng xem ảnh chụp trong máy tính, Lý Minh Nhung tò mò thò đầu tới dò hỏi.

Hoàng Ngân không đáp, chỉ lắc đầu.

Cuối cùng, cô nhìn Lý Mạc Vương: "Mạc Vương, chị có thể sao chép những bức ảnh này không?"

Lý Mạc Vương gãi đầu: "Đây vốn là ảnh của chị, chắc là không có vấn đề gì đâu."

"Chị muốn xóa hết ảnh của mình khỏi máy tính của anh ta."

"Hả?" Lý Mạc Vương có chút khó xử: "Chủ yếu là lúc khách hàng đưa máy tới có dặn dò rất kỹ là không được động vào bất cứ thứ gì trong ổ F này."

"Nói thật khi thấy ảnh của mình bị người khác cất giấu trong máy tính, thật sự khiến người ta cảm thấy sồn tóc gáy, ai biết được bình thường anh ta lấy những tấm ảnh này đi làm gì! Nhỡ làm chuyện xấu thì sao? Thế chẳng phải khiến chị Hoàng Ngân oan quá còn gì." Minh Nhung cũng lên tiếng phụ họa.

Hoàng Ngân không muốn làm khó Lý Mạc Vương: "Không sao, không sao đâu."

Cô vẫy tay, cuối cùng lại nói: "Thật ra dù chúng ta có xóa những bức ảnh này đi, có khi chưa chắc anh ta đã biết."

Hoàng Ngân bấm chuột mở thuộc tính của folder ra: "Trước khi hai người mở folder này ra thì đã hai năm rồi không có ai mở nó, chúng tôi chủ nhân của máy tính đã hoàn toàn quên mấy bức ảnh này, anh ta không hề coi trọng nó như chúng ta tưởng. Có khi anh ta quên xóa đi mà thôi..."

Hoàng Ngân thì thào một câu, trong giọng nói của cô lại chẳng thể che giấu hết được nỗi cô đơn man mác kia.

"Chị Hoàng Ngân, thôi chị cứ copy ảnh đi. Em gái em nói cũng đúng, hình của mình bị người lạ lưu trong máy quả thật khiến người ta sợ hãi."

Là người lạ sao? Có lẽ cô với chủ nhân chiếc máy tính này kỳ thật cũng chẳng lạ lắm gì nhau.

"Chị copy được thật à?"

"Vâng, chị cop đi, cop đi!" Lý Mạc Vương như hạ quyết tâm.

Hoàng Ngân do dự một chút, rồi quyết định copy hết toàn bộ ảnh: "Mạc Vương, nếu anh ta thật sự tới tìm em thì em cứ bảo là do chị tự mình lấy đi, như vậy hẳn là anh ta sẽ không làm khó gì em."

"Vâng."

"Cảm ơn em, Mạc Vương." Hoàng Ngân nói lời cảm ơn.

Cuối cùng cô vẫn lấy ảnh rồi đi.

Hoàng Ngân không biết liệu những bức ảnh mà Khuất Mỹ Hoa nhìn thấy trong máy tính của Cao Dương Thành có phải là những bức ảnh này không, nhưng cô biết kỳ thật ảnh của mình lưu trong máy của anh ta đã chẳng còn ý nghĩa gì từ lâu rồi.

Trong phòng làm việc của khoa ngoại thần kinh lúc này, bầu không khí đang ngọt ngào vô cùng.

Bác sĩ Cao Dương Thành vốn chưa hề cáu giận, lần này lại quát mắng học sinh Dương Thùy Sam của anh ta một trận toí bời, phải nói đây là chuyện trước nay chưa từng xảy ra.

Dương Thùy Sam âm ức sắp khóc tới nơi: "Thầy Cao, lúc em đưa máy tính tới đó, em thật sự có dặn rất kỹ anh ta là không được xóa bất cứ thứ gì trong máy, đặc biệt là ổ F. Em thật sự nói với anh ta rồi mà... Em, em sẽ đi tìm ông chủ chỗ đó hỏi cho ra nhẽ ngay bây giờ đây!"

Dương Thùy Sam nói xong là định đi luôn, lại bị Cao Dương Thành gọi lại.

"Thôi, chuyện này cũng không trách cô được. Ban nãy là tôi hơi nóng, mong cô đừng để trong lòng." Cao Dương Thành xuôi xuôi tâm tình rồi nói lời xin lỗi Dương Thùy Sam. Cuối cùng anh lại tìm cô xin số điện thoại của Lý Mạc Vương: "Cô đưa điện thoại và địa chỉ của anh ta cho tôi. Tôi tự mình đến đó là được."

Dương Thùy Sam vội vàng đưa phương thức liên lạc cho anh.

...

Gần buổi trưa hôm sau, Hoàng Ngân đột nhiên nhận được cuộc gọi nội bộ từ giám đốc Lý Kiến Thành.

"Hoàng Ngân, cô xuống sảnh lễ tân một chuyến."

Hoàng Ngân không hiểu: "Giám đốc, có chuyện gì vậy?"

"Cao Dương Thành là khách hàng của cô phải không?" Ngữ khí của Lý Kiến Thành có chút nghiêm túc.

"Vâng."

"Bây giờ anh ta đang chờ cô ở sảnh lễ tân, nói là cô đã trộm đồ của anh ta."

"Cái gì?" Hoàng Ngân quả thực không dám tin.

"Hoàng Ngân ạ, tôi biết cô không phải người như vậy, nhưng suy cho cùng tôi mà nói lời này ra thì sẽ làm tổn hại tới hình ảnh của công ty, cho nên cô mau chóng xử lý cho xong chuyện này đi! Có lấy cái gì của khách hàng không, cô phải nói cho rõ với người ta." Lý Kiến Thành được coi là

người hiểu lý lẽ.

"Vâng, tôi sẽ xuống ngay đây."

Hoàng Ngân cúp điện thoại, rồi vội vàng đi tới thang máy.

...

Hoàng Ngân đẩy cửa sảnh lễ tân ra, cô liếc mắt là nhìn thấy Cao Dương Thành.

Anh đang đứng dựa vào cửa sổ, một tay theo thói quen đút vào túi áo của chiếc âu phục.

Ánh nắng mặt trời vàng rực rỡ chiếu xuống, xuyên qua ô cửa sổ thủy tinh hắt vào trong, vẩy lên vóc dáng cao lớn của anh. Anh đứng trong vầng sáng đó, người lúc ẩn lúc hiện, lúc sáng lúc tối, cảnh tượng ấy tăng thêm đôi chút sắc thái thần bí cho vẻ đơn độc kia.

Hoàng Ngân khe khẽ hít vào một hơi thật sâu, rồi mới hỏi với bóng lưng của anh: "Anh tìm tôi à?"

Cao Dương Thành quay người lại nhìn cô.

Tầm mắt anh nhìn thẳng vào khuôn mặt giả vờ bình tĩnh của cô, sự tức giận hiện lên thấy rõ.

"Anh của tôi đâu?"

Anh lạnh lùng lên tiếng, trực tiếp chất vấn Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân nhú mày lại, vô cùng kinh ngạc với ngữ khí đầy hiển nhiên đó của anh.

Anh nhắc chân tiến từng bước tới gần cô.

Cuối cùng anh dừng lại cách Hoàng Ngân chưa tới nửa bước, kiêu ngạo nhìn xuống cô, khí thế đầy bắt ép: "Trả lại cho tôi!"

Hoàng Ngân thấy hơi thở nghẹn lại khi nhìn anh tới gần.

"Xin lỗi, đó là ảnh của tôi, không thể trả được."

Cô nói xong thì quay người định bỏ chạy.

Nhưng không ngờ cổ tay cô bị một bàn tay to nắm chặt lấy. Anh kéo mạnh một cái, cả người Hoàng Ngân đã bị lôi phất lại, khiến người cô quay nửa vòng.

"Anh làm gì vậy?!"

Hoàng Ngân bị ép phải tiếp tục đối mặt với đôi mắt lạnh lẽo như băng kia của Cao Dương Thành.

"Đỡ Hoàng Ngân, trả ảnh lại cho tôi!" Anh lạnh lùng gằn từng chữ.

Khuôn mặt lạnh lùng mang theo cơn tức âm ỉ đang bị kiềm nén, đôi mắt lạnh lùng như một mũi tên sắc lẹm gằn như muốn đâm thủng Hoàng Ngân.

Bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô dần siết chặt lại.

"Đau..."

Hoàng Ngân cau mày lại.

Cổ tay của cô như sắp bị anh siết gãy mất!

Nghe cô kêu đau nhưng Cao Dương Thành lại không hề có ý định buông ra, thậm chí... anh còn siết mạnh lực ngón tay hơn nữa.

"Cao Dương Thành, đó là ảnh của tôi!" Hoàng Ngân lại nhắc nhở anh.

Đôi mắt cô đỏ bừng lên, cố nén đau đón nhận ánh nhìn chằm chằm đầy lạnh lùng kia của Cao Dương Thành, dáng vẻ bướng bỉnh như một đứa trẻ đang giận dỗi.

"Đỡ Hoàng Ngân, tôi có thể kiện cô tội xâm phạm tài sản riêng của tôi!"

"Cao Dương Thành, là anh quá vô lý! Những bức ảnh đó đều là tôi, mỗi

một bức ảnh chụp tôi, anh dựa vào cái gì mà kiện tôi tội xâm phạm tài sản của anh? Tôi còn muốn kiện anh xâm phạm vào quyền hình ảnh cá nhân của tôi đấy!"

Bị Hoàng Ngân to tiếng đáp trả như vậy, rất lâu sau Cao Dương Thành cũng chỉ nhìn chăm chăm vào cô.

Dáng vẻ đó của anh hết như muốn nhìn thấu cô vậy.

Rất lâu...

"Đỗ Hoàng Ngân, cô nghe cho rõ đây, người trong ảnh là Đỗ Hoàng Ngân trẻ trung ngây thơ của bốn năm trước, là Đỗ Hoàng Ngân trong ký ức của tôi, mà không phải Đỗ Hoàng Ngân đang đứng trước mặt tôi ngay lúc này!!"

".."

Dứt lời, anh cúi kính hất tay Hoàng Ngân ra. Cô có chút giật mình.

Phải qua một lúc lâu mà cô vẫn gờn gờn như chưa thể định thần lại sau những gì Cao Dương Thành vừa nói.

Câu nói đó có nghĩa là... cô đã trở thành quá khứ để người đàn ông này hoài niệm.

Như thế, vậy thì thôi.

Trái tim có chút đau đớn.

Nó dần dần nứt ra, dường như nơi đó vừa nứt toác thành một lỗ hổng sâu hoắm...

Từ nơi đó, chua xót không ngừng trào ra ngoài, rót đầy vào vành mắt, vào mũi cô...

Thật lâu...

Hoàng Ngân ngo ngoác móc chiếc USB ra khỏi túi áo rồi đưa cho anh.

Cô chẳng nói gì thêm, vội vã quay người bước đi.

Khi cô vừa đi ra khỏi sảnh lễ tân, nước mắt bỗng trào ra khỏi vành mi, không tài nào kìm nén lại được.

...

Cả một ngày trời Hoàng Ngân cứ ngỡ ngác. Cô thật sự không hiểu rõ cuộc người đàn ông đó đang suy nghĩ gì.

Nếu anh đã quên cô, tại sao còn lưu giữ nhiều ảnh của cô như vậy?

Người mà anh hoài niệm chính là Đỗ Hoàng Ngân của thời niên thiếu ngây ngô bốn năm về trước, chứ không phải cô của bây giờ sao?

Hoàng Ngân cảm thấy lý luận này có chút buồn cười, nhưng khi chúng được nói ra từ miệng anh, ngoài bi thương đong đầy cô không còn cảm thấy gì nữa...

Hoàng Ngân mất mát vô cùng, cả trái tim trống rỗng chẳng còn gì cả, dường như đã chìm xuống tận nơi tối tăm nhất.

"Hoàng Ngân! Hoàng Ngân! Cô đang làm gì vậy? Nước sôi hắt lên tay rồi kia, cô không bỏng à?" Đột nhiên Lý San gọi cô.

Hoàng Ngân chột hoàn hồn, lúc này mới nhận ra là nước sôi trong cốc cà phê đã đầy, cốc cà phê không ngừng tràn ra ngoài cốc, vẩy lên tay cô, làm cô đau rất vì bỏng.

"Ồi..." Hoàng Ngân đau đớn khẽ kêu lên, vội vàng đặt cốc cà phê nóng xuống bàn.

"Bỏng chết mất, bỏng chết mất!" Bây giờ cô mới kịp phản ứng.

"Cô đang nghĩ gì mà thất thần như thế, tay không sao chứ?" Lý San hỏi han quan tâm.

"Không sao, không sao đâu." Hoàng Ngân vội lắc đầu, cô đi tới bàn làm việc lấy túi của mình tìm khăn tay.

Cô vừa mở túi ra, chợt sững sốt hồi lâu khi nhìn thấy chiếc khuyên tai màu lam nằm yên bên trong.

Trái Tim Biển Cả...

Pha lê của Swarovski!

Ha, Đỗ Hoàng Ngân, đúng là chỉ có kẻ ngu như mày mới tin rằng viên kim cương đẹp đẽ như thế này lại là một viên kim cương giả!

Tại sao năm đó Cao Dương Thành lại phải lừa cô? Bởi vì anh biết chắc rằng cô sẽ không nhận cái gì quá đắt đỏ? Đúng là như vậy, món đồ đắt như thế, Đỗ Hoàng Ngân cô thật sự không thể nhận được!

Cho nên...

Dù nó đã theo cô suốt sáu năm, dù từ bỏ nó sẽ khiến cô khổ sở, sẽ khiến cô khó chịu, nhưng nó thực sự không phù hợp với cô.

-----oOo-----

Chương 22: Nếu đã không cần thì vứt đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân lấy điện thoại ra. Cô do dự rất lâu, cuối cùng vẫn bấm số gọi cho Cao Dương Thành.

"Có việc?"

Giọng nói của Cao Dương Thành trong điện thoại trong trẻo nhưng lại lạnh lùng vô cùng.

"Ừ." Hoàng Ngân khẽ đáp, trái tim vừa bị móc rỗng nay như lập tức sống lại, lúc này đang đập thình thịch một cách kém cỏi trong lồng ngực cô.

"Chùng nào thì anh rảnh? Tôi có một thứ muốn trả lại cho anh."

"Cô Đỗ ạ, nếu là vấn đề về thiết kế phòng tân hôn thì cô có thể liên hệ trực tiếp với vị hôn thê của tôi. Còn nếu là chuyện khác..."

Anh nói tới đây thì ngừng lại một chút, rồi mới nói tiếp: "Đồ cô cần trả tôi thì sáng nay tôi đã lấy lại rồi, cho nên tôi thật sự không nghĩ ra giữa chúng ta còn cái gì chưa giải quyết sạch sẽ! Nếu cô Đỗ định dùng chiêu trò này để tiếp tục trêu chọc tôi, vậy thì xin lỗi nhé, tôi chẳng có hứng thú ngủ với loại đàn bà đã có chồng như cô! Còn nữa, tôi đã có vị hôn thê, mong cô Đỗ hãy tự trọng! Nếu không còn chuyện gì khác, tôi cúp máy đây! Tôi bận lắm."

Cao Dương Thành dứt lời, hoàn toàn không chờ Hoàng Ngân kịp nói gì, anh đã cúp máy "cạch" một tiếng.

Hoàng Ngân ngơ ngác cầm điện thoại, nửa ngày sau vẫn chưa thể định thần lại.

Người này...

...

Tan tâm, Hoàng Ngân dọn đồ rồi tới thẳng bệnh viện.

Tình hình của con trai đã ổn định hơn, điều này cũng an ủi lòng cô phần nào.

Sau khi ăn tối với Hường Dương nhỏ bé xong, Hoàng Ngân lập tức đi thẳng tới khoa ngoại thần kinh tìm Cao Dương Thành.

Thực ra cô không dám chắc lúc này Cao Dương Thành có còn ở bệnh viện, cô chỉ đi thử xem mình có gặp may hay không.

"Ô? Cô Đỗ, cô tìm bác sĩ Cao của chúng tôi à?"

Lúc này chỉ có một mình Vũ Phong đang ngồi trong phòng làm việc của khoa ngoại thần kinh. Anh ta liếc mắt nhìn là đã lập tức nhận ra Hoàng Ngân tới.

"Đúng vậy! Xin hỏi bác sĩ Cao còn ở đây không?"

Vũ Phong lắc đầu: "Cô tới không đúng lúc rồi. Anh ấy vừa đi không lâu, có lẽ lúc này đang trên đường về nhà rồi."

"Là vậy à..." Hoàng Ngân có chút thất vọng, nhưng cô vẫn không quên nói lời cảm ơn Vũ Phong: "Cảm ơn anh nhé."

Cô đẩy cửa phòng đi ra ngoài, suy nghĩ thật lâu rồi cuối cùng vẫn quyết định sẽ tới thẳng nhà tìm anh.

Kể từ khi biết được chiếc khuyên tai kia là Trái Tim Biển Cả, lòng cô vẫn luôn bàng hoàng bất an, để thứ đắt đỏ như vậy trong túi cả ngày như thế này, cô rất sợ ngày nào đó lỡ bị kẻ khác giật túi xách thì làm thế nào? Đến lúc đó dù có bán cô đi cũng chẳng thể bồi thường nổi viên kim cương độc nhất vô nhị trên thế giới này!

Vả lại cô thật sự không muốn nợ nần người đàn ông kia món quà lớn như vậy! Cô không thể nhận được.

Hoàng Ngân ngồi tàu điện ngầm đi thẳng tới dưới nhà Cao Dương Thành.

Điều khiến cô thất vọng là anh không ở nhà.

Hoàng Ngân đã quyết tâm hôm nay phải trả chiếc khuyên tai này lại cho anh, cho nên nếu anh đã không ở thì cô sẽ chờ.

Hoàng Ngân đi loanh quanh trong khu chung cư của anh.

Cô đứng trên cây cầu nhỏ trong khu cây xanh cảnh quan của chung cư, ngắm nhìn ảnh phản chiếu của bầu trời sao lộng lẫy trên mặt hồ nhân tạo. Gió đêm thổi tới, lay nhẹ những lọn tóc suôn mượt như thác nước của cô. Trông cô hệt như một phong cảnh trong đêm tối, vừa đẹp đẽ lại vừa giản dị một cách đặc biệt.

Cô nhào người lên lan can, buồn chán đếm những ngôi sao đang phản chiếu trên mặt hồ để giết thời gian. Bỗng nhiên một con xe quen thuộc nhanh chóng lái vào từ bên ngoài khu chung cư, rồi dừng lại ở bãi đỗ xe lộ thiên.

Cao Dương Thành xuống xe.

Hoàng Ngân vội vàng bấm số gọi anh. Người ở bên kia phản ứng rất nhanh.

Anh lấy điện thoại di động ra, khi nhìn thấy tên người hiện lên trên màn hình thì anh chần chờ vài giây rồi mới bấm nghe máy.

Nói thật thì động tác nhỏ ấy lại khiến Hoàng Ngân đau đớn thêm đôi phần.

Dường như anh thật sự rất chán ghét cô.

Nhưng cũng chỉ chán ghét lần này thôi, về sau sẽ không còn lần nào nữa.

"Alo." Bên trong điện thoại vang lên giọng nói lôi cuốn và êm tai của anh.

Giọng nói ấy không có âm điệu, không lên xuống, cũng chẳng có chút tình cảm nào, nó nhạt nhẽo hết như nước lọc.

"Là tôi đây."

Hoàng Ngân nói: "Tôi đang ở trên cầu của chung cư các anh."

Cao Dương Thành nghe cô nói vậy thì quay đầu nhìn sang bên này, thấy cô đang đứng trên cây cầu sáng rực ánh đèn.

Hai người cứ đứng nhìn nhau từ một khoảng cách xa như vậy.

"Nên là, Đỡ Hoàng Ngân, giờ cô lại đang bám riết lấy tôi không chịu buông tay ư?" Cao Dương Thành hỏi cô qua chiếc điện thoại.

"Anh hiểu nhầm rồi." Hoàng Ngân lắc đầu, giải thích: "Trái lại, vì không muốn chọc anh nữa nên tôi mới quyết tâm giải quyết cho rõ ràng mọi thứ cần xử lý giữa chúng ta, trả lại thứ cần trả, từ nay về sau sẽ không còn cơ hội dây dưa mập mờ với nhau nữa! Anh nghĩ sao?" "Rất tốt."

Cao Dương Thành lạnh lùng nhếch khóe miệng, quay người cất bước đi tới phía cô.

...

Cao Dương Thành đứng trước mặt Hoàng Ngân.

Mùi hương đặc trưng quen thuộc trên người anh bao phủ lấy cô. Anh đứng cách cô chưa tới nửa mét, cứ thế nhìn xuống.

Ánh đèn màu hồng trên cầu chiếu lên khuôn mặt vô cùng tuấn tú của Cao Dương Thành. Anh dường như khẽ nhưn mày liếc nhìn Hoàng Ngân ở phía đối diện: "Đỗ Hoàng Ngân, mau cho tôi xem rốt cuộc là cô định giải quyết rạch ròi mối quan hệ với tôi như thế nào!"

Hoàng Ngân mím môi, hít vào một hơi thật sâu rồi mới lấy chiếc khăn tay kia ra khỏi túi. Cô chần chừ ba giây, rồi kiên quyết đưa tới trước mặt anh.

"Cảm ơn món quà anh đã từng tặng tôi, nhưng... Tôi không thể nhận được. Cho nên tôi trả lại cho anh."

Hiển nhiên Cao Dương Thành có chút bất ngờ vì hành động của cô.

Con ngươi đen như nhuộm mực của anh nheo lại, anh nhìn chăm chăm cô: "Cô đang đùa tôi đấy à? Mấy hôm trước là ai ở chính cây cầu này cầu xin tôi trả đồ lại cho cô ta, bây giờ thì sao? Đỗ Hoàng Ngân, bây giờ cô đang chơi trò gì thế?!"

Dường như anh có chút giận dữ.

"Xin lỗi." Hoàng Ngân khẽ nói lời xin lỗi: "Bởi vì lúc đó tôi không biết viên kim cương này lại đắt đến thế."

Cô nói xong bèn lập tức cúi đầu xuống, không dám nhìn và cũng không muốn nhìn anh, chỉ khe khẽ thì thào một câu: "Tôi thật sự không muốn nợ anh cái gì, đặc biệt là tiền bạc."

Cô không muốn mối quan hệ của bọn họ dính dáng tới chút tiền bạc nào. Cô cũng không muốn trở thành loại con gái ham hư vinh trong mắt bà Cao! Cô thật sự không thèm một đồng xu nào của nhà họ Cao bọn họ cả.

"Đỗ Hoàng Ngân, cô nợ tôi chỉ một chút xíu thế này thôi sao?" Cao

Dương Thành tức giận chất vấn cô, cuối cùng anh lạnh lùng nhếch mép: "Đồ tôi đã tặng, không có lý nào lại lấy về."

"Nhưng tôi thực sự không cần nó!" Hoàng Ngân vẫn khăng khăng làm theo ý mình.

"Nếu không cần thì vứt đi!"

Cao Dương Thành nói xong, lập tức cầm lấy chiếc khuyên tai trên tay cô. Hoàng Ngân còn chưa kịp định thần thì anh đã giơ tay lên, chiếc khuyên tai màu lam vẽ ra một đường cong hoàn mỹ trên không trung, rồi rơi "tôm" xuống nước, gợi ra mấy gợn sóng nho nhỏ, sau vài giây mặt hồ lại yên ả như cũ.

Hoàng Ngân gằn như không dám tin.

"Anh... Anh ném nó rồi?"

Cao Dương Thành cười lạnh đầy dứt khoát: "Xin lỗi, Cao Dương Thành tôi không phải loại người thu gom rác."

Hoàng Ngân nhìn chiếc khuyên tai kia biến mất dưới đáy hồ, vành mắt cô bắt chợt đỏ bừng: "Tại sao anh phải ném nó đi, nó có phải rác đâu!"

Nó vẫn đáng giá mà! Chỉ ít nó chứa đầy những hồi ức ấm áp từng có của bọn họ.

Cho dù cô không cần, nhưng cô chưa hề nghĩ tới chuyện sẽ vứt nó đi...

"Thứ không ai cần chính là rác!" Cao Dương Thành dường như cũng nổi giận, giọng anh đột nhiên cao vút lên: "Đã là rác rưởi, không cần phải giữ lại nó làm gì nữa!!"

"Nếu biết trước là anh sẽ vứt nó đi, cho dù tôi có lỗi với anh, tôi cũng sẽ không trả nó lại!"

Cuối cùng Hoàng Ngân không thể nào kìm nén được, nước mắt trào ra.

Cô đứng trên cầu, bắt đầu cởi áo khoác rồi tới giày.

Cao Dương Thành hoảng sợ, vội giữ chặt lấy tay cô: "Đỗ Hoàng Ngân, cô làm gì thế?!"

"Ai cần anh quan tâm!"

Hoàng Ngân vùng vằng hát tay anh ra, ngay sau đó một tiếng "bùm" vang lên, cô nhảy thẳng xuống hồ nước, biến mất khỏi tầm mắt của Cao Dương Thành.

"Mẹ nó!"

Cao Dương Thành vốn là người lịch sự văn hóa, thế mà anh cũng không nhìn được phải văng một câu chửi thề.

Anh nhanh chóng cởi chiếc áo vest trên người, đá văng đôi giày dưới chân ra, rồi một giây sau cũng nhảy xuống, không chút do dự chui vào trong hồ nước lạnh lẽo.

Đêm cuối mùa thu hơi lạnh.

Nước trong hồ lại lạnh buốt vô cùng.

Cao Dương Thành túm lấy Hoàng Ngân rồi ôm cô kéo lên bờ. Hoàng Ngân không chịu, cố sổng cố chết giãy dụa.

Cao Dương Thành có chút giận dữ, anh lập tức bế thốc cô lên rồi nhanh chóng bơi vào bờ, bước ra khỏi hồ nước.

"Anh buông ra! Buông tôi ra..." Hoàng Ngân vẫn còn đang giãy dụa trong ngực anh.

Cao Dương Thành hoàn toàn chiều theo ý cô, quẳng cô xuống bãi cỏ không chút nể nang, chẳng hề thương hương tiếc ngọc gì cả.

Hoàng Ngân bị ngã đau, khễ hô lên.

Cô ngồi thẳng người dậy, giận dữ giằng co với người đàn ông phía đối diện cũng đang ướt sũng toàn thân như mình.

Trên người cả hai không có chỗ nào khô ráo cả.

Gió đêm thổi tới, buốt tới tận trái tim.

Cao Dương Thành đứng trong gió lạnh, chiếc áo sơ mi trắng dán vào thân hình cao ráo của anh, khiến những đường nét cơ bắp gợi cảm trên cơ thể trông lại càng mê người hơn.

Đôi mắt lạnh lùng của anh hung tợn trừng Hoàng Ngân ở phía trước:
"Đỗ Hoàng Ngân, con mẹ nó chứ rốt cuộc cô có chút IQ nào không vậy? Hồ nước này lớn như thế, còn chiếc bông tai kia bé cỡ nào? Cô cứ nhào xuống là có thể mò được nó ra à? Hiện giờ dù cô có tìm chỗ này cả đêm, khiến cho mình lạnh tới chết trong hồ, cô cũng không tìm được đâu!"

Hoàng Ngân bị anh ta gào lên mắng mỏ như vậy, cơn tức trong lòng lại càng hùng hực bốc cháy. Cô vượt nước hồ trên mặt, bưng bình gào lên với anh: "Cho dù có chết lạnh hay chết đuối, tôi cũng không cần anh lo!!"

"Con mẹ nó chứ tôi cố tình muốn lo đấy!!"

Cao Dương Thành ghét nhất cái bản tính ngoan cố gàn dở này của Đỗ Hoàng Ngân. Nhưng cũng vì tính cách ấy cô mới khiến anh chết mê chết mệt, đến tận bây giờ anh vẫn không tài nào thoát khỏi ma chương mà cô gái này đã bày ra!

Cao Dương Thành đi chân trần lên cầu, cầm áo và giày của cả hai lên rồi đi thẳng tới tòa chung cư nơi anh ở.

"Ê, anh trả áo và giày lại cho tôi!"

Hoàng Ngân vội vàng đứng dậy đuổi theo.

"Đỗ Hoàng Ngân, nếu cô không muốn chết lạnh thì ngoan ngoãn theo tôi lên nhà."

Dứt lời, anh bước vào hành lang, quẹt thẻ rồi đi vào trong thang máy.

Anh đứng trong thang máy, tay vẫn ấn nút giữ cửa thang máy, tầm mắt thì nhìn thẳng vào Hoàng Ngân vốn đang đứng ở đầu hành lang, cứ giằng co với cô như vậy.

Hoàng Ngân cắn môi, đứng im tại đó.

Anh biết là cô đang phản đối anh, phản đối hành vi ném khuyên tai vừa rồi của anh! Đây vốn là trò mà cô hay sử dụng!

"Vào đi."

Anh nhẫn nại gọi một tiếng.

Hoàng Ngân vẫn đứng nguyên tại chỗ, vành mắt đỏ lên, rõ ràng là cô đang có chút tức giận.

"Ba..."

Anh bắt đầu đếm ngược, không hề nể nang gì.

Bên ngoài, trong đôi mắt Hoàng Ngân có sóng ngầm tuôn trào, dường như cô đang chần chừ.

Đây là hiện tượng tốt.

"Hai..."

Gió lạnh thổi qua khiến toàn thân Hoàng Ngân run run.

Ánh mắt anh thâm trầm xuống đôi chút: "Một!!"

Anh vừa dứt lời, cô gái với bóng hình có chút gầy yếu đó lập tức chạy vào từ bên ngoài, mang theo vệt nước ẩm ướt khắp người.

Cửa thang máy không hề đóng lại theo tiếng đếm, bởi vì ngón tay của anh vẫn ấn lên nút giữ cửa mở, không bao giờ buông khi cô còn chưa bước vào.

Hoàng Ngân nhìn anh buông ngón tay đang ấn lên nút bấm kia, lòng chột cảm động.

Cửa thang máy đóng lại.

Hai người đứng trong không gian nhỏ hẹp này, bầu không khí có phần kỳ lạ.

Trong thang máy ngập tràn mùi hương của anh...

-----oOo-----

Chương 23: Chạy trốn khỏi phòng tắm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mùi thơm ngát nhàn nhạt, kèm theo mùi thuốc lá, hoà quyện thành một loại hương thơm đặc biệt, vây xung quanh hơi thở Hoàng Ngân, khiến ngay cả hô hấp của cô cũng có phần gấp gáp.

Cô không dám tới gần, càng không dám liếc nhìn anh một cái.

Chỉ quay lưng về phía anh, cúi đầu, đứng dán vào tường.

Rõ ràng cả người lạnh cóng, nhưng khuôn mặt không hiểu sao lại nóng bừng cả lên, trái tim đập nhanh như đánh trống.

Những chuyện này đều đã vượt ra khỏi tưởng tượng của Hoàng Ngân.

...

Hai người chật vật ra khỏi thang máy, đổi giày, rồi đi vào trong phòng.

Vừa vào cửa, Cao Dương Thành đã bắt đầu cởi cúc áo sơ mi, quần áo ẩm ướt dính vào người anh cực kỳ khó chịu, khiến anh nhăn chặt chân mày vô cùng khó chịu.

Hoàng Ngân đứng ở trong phòng, nhất thời cảm thấy có chút quẫn bách.

Cao Dương Thành quay đầu lại nhìn bộ dạng nhếch nhác của cô.

“Đi tắm đi.”

Hoàng Ngân hoảng sợ, sắc mặt ửng đỏ, lắc đầu, “Không cần đâu, tôi...”

Tôi lấy quần áo rồi đi ngay.”

Vừa dứt lời, cô đã đi tới bên ghế sofa, nhưng lại bị Cao Dương Thành nắm lấy cổ tay.

Anh không dùng nhiều sức, nhưng lời nói lại nghiêm khắc không cho phép phản bác: “Tắm rửa xong, tôi sẽ để cô đi.”

Bốn năm không gặp, sao anh ấy vẫn ngang ngược như vậy!

Hoàng Ngân nhú mào, “Tôi không có quần áo để thay.”

“Mặc đồ của tôi.”

“...”

Cao Dương Thành tùy ý chọn một chiếc áo sơ mi trong phòng thay đồ, ném lên đầu Hoàng Ngân, “Là một bác sĩ có đạo đức nghề nghiệp, tôi không thể làm như không thấy một người muốn tự đông chết chính mình được!”

Hoàng Ngân lè lưỡi một cái, liếc mắt nhìn Cao Dương Thành cả người ướt sũng giống mình, không nhịn được mà quan tâm nói, “Anh cũng mau chóng đi tắm đi.”

Hoàng Ngân đi vào phòng tắm chung, Cao Dương Thành cởi áo sơ mi ướt nhẹ trên người ra, ném vào trong giỏ quần áo, đột nhiên, lại nghe thấy khoá cửa lầu một bị mở ra, trên lầu phát ra âm thanh nhắc nhở.

Có người tới?

Cao Dương Thành nghi ngờ lại gần điện thoại có hình ảnh nhìn thử.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn...Cao Dương Thành chợt không còn gì để nói.

Trong điện thoại có hình ảnh, chỉ thấy Khuất Mỹ Hoa mở khoá cửa, bước vào thang máy, đang đi lên lầu hai.

Mà lúc này, từ trong phòng tắm chung truyền tới một trận tiếng nước

chảy “ào ào”, Cao Dương Thành có chút đau đầu, nếu bị Khuất Mỹ Hoa trông thấy trong tình cảnh này, có lẽ muốn giải thích cũng tình ngay lý gian.

Hoàng Ngân làm thế nào cũng không ngờ lúc mình đang cởi hết quần áo, đứng dưới vòi hoa sen tắm rửa, thì Cao Dương Thành lại đột nhiên xông vào.

“Anh...Anh làm gì vậy?”

Khuôn mặt của Hoàng Ngân chột đỏ bừng.

Cô che chắn cơ thể theo bản năng, hai tay đan chéo che ở phía trước, bước chân cuống quýt lùi về sau, “Anh mặt người dạ...”

Chữ ‘thú’ còn chưa kịp nói ra, cả người Hoàng Ngân đã bị Cao Dương Thành áp lên trên vách tường lạnh lẽo.

Cô không mặc quần áo, còn anh, cũng đang để trần nửa người trên.

Hai người cứ như vậy da thịt thân cận không chút ngăn trở, trong bầu không khí hoà hợp, có một luồng lửa nóng đang điên cuồng lên men, bành trướng ra xung quanh.

Làn da của anh, thật là nóng...

Dính vào trên người Hoàng Ngân, có một loại ảo giác, gần như muốn làm bóng cô.

Cao Dương Thành từ trên cao liếc nhìn xuống cô, đáy mắt thâm trầm hiện lên tầng tầng sóng ngầm, màu sắc tối thêm vài phần, “Cô đang run?”

Có...Có sao?

Thật sự có!

Sau khi Hoàng Ngân ý thức được điểm này, lại càng thêm ngượng ngùng, thẹn quá thành giận mà đẩy anh một cái, “Anh buông...”

Chữ ‘tôi’ còn chưa kịp nói ra, đã bị Cao Dương Thành dùng tay bịt miệng lại.

Anh dùng khí lực mạnh mẽ đè lên cô, không nhúc nhích.

Đáy mắt thâm trầm bình tĩnh lại, anh nửa cúi người, dựa sát vào Hoàng Ngân, thấp giọng thì thầm, “Mỹ Hoa tới.”

Gì cơ?!!

Đôi mắt Hoàng Ngân trừng lớn, trong mắt xẹt qua chút bối rối.

Cô dùng ánh mắt hung hăng liếc anh một cái, đẩy bàn tay đang bịt cái miệng nhỏ nhắn của mình ra, hạ thấp giọng tức giận hỏi Cao Dương Thành, “Vậy mà anh còn xông vào, anh điên rồi!!”

Nếu cảnh này bị Khuất Mỹ Hoa trông thấy thì còn đến mức nào nữa! Cho dù không có gì, cũng chẳng thể giải thích rõ ràng được? Rốt cuộc người này đang nghĩ cái gì!

“Dương Thành, anh đang tầm sao?”

Đột nhiên, bên ngoài truyền tới giọng hỏi dịu dàng của Khuất Mỹ Hoa.

Cả người Hoàng Ngân cứng đờ, Cao Dương Thành vội vàng trả lời, “Ừm.”

Nói xong, anh lại thì thầm với Hoàng Ngân, “Nếu tôi không vào đây, thì có lẽ cô sẽ bị cô ta bắt ngay tại trận.”

Hoàng Ngân ngược lên liếc một cái, dùng thái độ việc không liên quan đến mình, ung dung nói, “Bắt được thì bắt được, tôi sợ gì chứ, tôi cũng không phải là bạn trai cô ta.”

“Nếu đã như vậy, chúng ta còn trốn làm gì nữa, đi, tôi đưa cô ra ngoài.” Cao Dương Thành vừa dứt lời, bèn ra vẻ định dẫn Hoàng Ngân ra.

“Tôi không đi.”

Tên khốn kiếp này, đoán chắc cô không dám đây mà!

Thật ra, không phải Hoàng Ngân không dám, chỉ là, suy cho cùng, cô cũng không cần thiết phải nhảy xuống vũng nước đục này. Tránh được thì nên tránh, trêu chọc một người phụ nữ, còn đáng sợ hơn so với trêu chọc mười người đàn ông. Huống chi, sau lưng cô ta còn có bà Cao.

“Sao hôm nay anh lại tắm ở phòng tắm chung vậy?” Bên ngoài lại truyền tới giọng hỏi của Khuất Mỹ Hoa.

“Ừ.”

Cao Dương Thành lại tùy tiện trả lời một câu.

Anh dán vào tai Hoàng Ngân, hạ thấp giọng tiếp tục dặn dò cô, “Đợi lát nữa cô tắm xong, tôi sẽ ra ngoài đối phó với cô ấy, làm hết sức khiến cô ấy sớm rời khỏi đây.”

“Ừm...” Hoàng Ngân gật đầu, hai gò má ửng đỏ, lườm anh, “Anh quay lưng lại, cách xa tôi một chút!”

Cao Dương Thành vừa định trả lời, Khuất Mỹ Hoa bên ngoài lại ngượng ngùng mở miệng, “Dương Thành, chuyện đó... Khu nhà em đột nhiên bị cúp điện, cho nên tối nay... Em muốn ở lại đây, anh thấy có được không?”

Không phải chứ?!!

Hoàng Ngân và Cao Dương Thành theo bản năng liếc nhau một cái.

Bọn họ sẽ không ‘may mắn’ như vậy chứ?

Hoàng Ngân gửi cho anh ánh mắt cầu cứu, nhưng Cao Dương Thành lại làm như không thấy, anh đáp lại Khuất Mỹ Hoa một câu, rồi khiêu mi hỏi Hoàng Ngân, “Cô sẽ không cho rằng tôi sẽ vì cô mà từ chối bạn gái ngủ lại chứ?”

“...”

Xem đi, Hoàng Ngân đã nghĩ mọi chuyện quá ngây thơ rồi!

Cô cắn môi, “Không đâu!”

Biết ngay là anh không tốt như vậy mà!

“Đúng rồi.” Đột nhiên, Hoàng Ngân giống như nghĩ tới điều gì đó, “Quần áo của tôi còn ở bên ngoài, nếu cô ấy nhìn thấy thì phải làm sao bây giờ?”

“Tôi đã giúp cô giấu vào trong phòng ngủ của tôi rồi.”

Hoàng Ngân ngoài cười nhưng trong không cười, “Kinh nghiệm của bác sĩ Cao thật phong phú.”

Cao Dương Thành khẽ mỉm cười, cánh môi lại vô cùng lãnh đạm, “Sao vậy được? Loại kinh nghiệm này đương nhiên không bằng được nửa phần của cô Đỗ.”

Lời của anh, khiến Hoàng Ngân hơi thay đổi sắc mặt.

Rõ ràng, anh vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện của mình và Vũ Đạt bốn năm trước.

“Anh quay lưng lại đi, tôi muốn tắm.” Hoàng Ngân không có ý định tiếp tục đề tài này với anh.

“Trong bốn năm này, Đoàn Vũ Đạt vẫn luôn ngược đãi cô?” Đột nhiên, anh hỏi, giọng nói có chút khàn khàn.

Ánh mắt tùy ý dừng lại trên thân thể mềm mại của Hoàng Ngân, “Có thể khiến vợ mình gầy thành thế này, cũng coi như bản lĩnh của anh ta!”

“...”

Hoàng Ngân đỏ mặt, đập một cái lên cánh tay của anh, “Luu manh, con mắt nhìn đi đâu vậy! Nhanh quay lưng lại!”

“Đôi với vóc dáng của phụ nữ đã có gia đình, tôi...”

Cao Dương Thành còn chưa kịp nói xong, đột nhiên lại dừng lại.

Ánh mắt dừng lại trên hông của Hoàng Ngân, ấn đường nhăn lại, “Đây... Chuyện gì thế này?”

Tay anh nắm chặt vòng eo thon của cô, ngón tay xoa nhẹ lên vết sẹo có chút nổi bật kia, vuốt ve mấy cái, rồi ngẩng đầu lên hỏi Hoàng Ngân, “Vết sẹo này là thế nào?”

Hoàng Ngân bị ngón tay anh vuốt ve, cảm giác được sự mềm mại giữa lòng bàn tay anh, cô chỉ cảm thấy bên hông nóng lên lợi hại, ngay cả trái tim cũng đang run rẩy theo.

Giữa lông mày của anh, cô dường như còn thấy được một chút đau lòng nhàn nhạt.

Hoàng Ngân hơi luống cuống, vội vàng nắm lấy tay Cao Dương Thành, gỡ những ngón tay của anh từ trên người mình xuống, “Bác sĩ Cao, đây không phải là vấn đề mà anh cần quan tâm.”

Cô xa cách nhắc nhở anh, yếu hèn phát khàn.

Thực ra, trong lòng lại vô cùng trống rỗng.

Vết sẹo này để lại chính vào đêm hôm ấy, sau đó, cô chưa từng gặp lại anh, mãi cho đến bốn năm sau hai người mới gặp lại nhau lần nữa.

Con người đen nhánh của Cao Dương Thành thâm trầm thêm vài phần, anh nặng nề liếc nhìn cô chăm chăm, nhưng không nói thêm gì nữa mà chỉ quay lưng lại.

“Đợi lát nữa tôi sẽ lừa cô ấy vào trong phòng bếp, tới lúc đó tôi sẽ nói lớn tiếng một chút, thừa lúc đó cô chạy ra ngoài, trốn vào trong phòng ngủ của tôi.”

Hoàng Ngân vội vàng tắm rửa, “Tôi trốn trong phòng ngủ của anh làm gì? Không bằng cứ trực tiếp đi còn hơn.”

“Nếu cô muốn đi bằng chân trần thì tôi cũng không có ý kiến.” Cao Dương Thành hoàn toàn ra vẻ chuyện không liên quan đến mình.

“Anh giấu cả giày của tôi đi rồi?” Hoàng Ngân cảm thấy nếu nói người

này không có kinh nghiệm, thì cô thật đúng là không thể tin tưởng.

Cao Dương Thành từ chối cho ý kiến.

Hoàng Ngân dùng tốc độ nhanh nhất tắm rửa, sau khi mặc quần áo xong, Cao Dương Thành cũng thay áo choàng tắm đi ra ngoài.

“Dương Thành, em tự ý qua đây, anh không thấy phiền phức chứ?”
Trong phòng khách, Khuất Mỹ Hoa hỏi Cao Dương Thành.

“Sao thế được.” Cao Dương Thành khôi phục lại dáng vẻ quý ông, “Em muốn uống gì? Cà phê được không?”

Cao Dương Thành nói rồi đi về phía phòng bếp.

“Uống cà phê buổi tối, không sợ không ngủ được sao?”

“Không ngủ được thì chẳng phải còn có em ở đây sao?” Cao Dương Thành mập mờ nói.

Trong phòng tắm, Hoàng Ngân nghe thấy rõ ràng từng câu từng chữ.

Cô ngồi chồm hổm bên mép bồn tắm, cắn môi, chờ đợi ám hiệu của bác sĩ Cao.

“Mỹ Hoa, em muốn uống loại cà phê nào?”

Đột nhiên, giọng nói của Cao Dương Thành cao lên vài đề-xi-ben, cười hỏi Khuất Mỹ Hoa bên cạnh.

Đôi mắt lại nhìn thẳng về phía cánh cửa phòng tắm đóng chặt kia.

Hoàng Ngân vừa nghe thấy câu này đã hiểu ý, cô vội vàng đứng dậy, lén lút ần nấp, nhẹ nhàng kéo cửa phòng tắm ra.

Cô len lén nhìn trộm tình cảnh trong phòng khách, chỉ thấy Khuất Mỹ Hoa và Cao Dương Thành đang đứng trong phòng bếp, thảo luận chuyện cà phê.

Cao Dương Thành nháy mắt với cô, ý bảo cô mau chóng trốn vào trong

phòng ngủ.

Hoàng Ngân nhắc chân bỏ chạy.

“A... Đúng rồi, Dương Thành, em mang theo một loại trà mới qua đây cho anh nếm thử, để em đi lấy.”

Khuất Mỹ Hoa nói xong rồi xoay người đi định ra ngoài phòng khách lấy túi xách, nhưng đột nhiên, lại bị Cao Dương Thành ôm lấy khuôn mặt, không cho cô ta nhúc nhích chút nào.

Hoàng Ngân ở trong phòng bị dọa đến nỗi trái tim cũng sắp từ cổ họng bay ra ngoài.

Nguy hiểm thật!

“Dương Thành, anh làm gì vậy?” Khuất Mỹ Hoa ngượng ngùng nhìn Cao Dương Thành đứng đối diện, “Sao lại nhìn em như vậy?”

“Không...” Cao Dương Thành có chút không yên lòng, “Chỉ là cảm thấy hôm nay em đặc biệt xinh đẹp mà thôi.”

Anh nói thì nói vậy, nhưng ánh mắt lại không tự chủ mà liếc về phía một nơi nào đó sau lưng cô ta.

“Dương Thành, anh sao vậy?”

Nói lời như vậy, hoàn toàn không giống anh chút nào.

Khuất Mỹ Hoa hơi nghi ngờ muốn quay đầu nhìn theo hướng tầm mắt của anh. Cao Dương Thành bỗng nhiên tỉnh táo lại, vội vàng, mỉm cười, “Không sao cả, chỉ đột nhiên... Có chút động lòng thôi!”

Anh nói xong, bèn hơi cúi người, trực tiếp ngậm lấy cánh môi đỏ mọng của Khuất Mỹ Hoa.

Một khắc ấy, Hoàng Ngân đứng ở trong phòng, nhìn hai bóng dáng dây dưa nơi phòng bếp, chỉ vài giây ngắn ngủi, trong óc một mảnh trống rỗng.

Mãi đến khi trông thấy cánh tay Cao Dương Thành vung lên sau lưng Khuất Mỹ Hoa, Hoàng Ngân mới tỉnh táo lại.

Anh đang ra hiệu cho cô tranh thủ thời gian đi vào trong phòng ngủ.

Hoàng Ngân không kịp ngẫm nghĩ nữa, đẩy cửa ra rồi đi vào trong phòng ngủ của anh.

Cánh cửa khép lại, cô thở phào một hơi

-----oOo-----

Chương 24: Cùng yêu một người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong đầu cô vẫn còn quanh cái hôn ban nãy của Cao Dương Thành và Khuất Mỹ Hoa, làm thế nào cũng không gạt đi được.

Tay theo bản năng xoa nhẹ lên đôi môi của chính mình...

Dù bốn năm đã qua, nhưng Hoàng Ngân vẫn nhớ như in nụ hôn của người đàn ông đó.

Trong xúc cảm dịu dàng, còn chứa đúng vị hương thảo nhàn nhạt, tinh tế hoà tan giữa cánh môi cô, tràn ngập khắp đáy lòng, khiến người ta trầm luân đến mức không thể thoát ra được.

Hoàng Ngân nện một cái vào đầu mình, có chút ảo não.

“Nghĩ cái gì vậy!”

Cũng có phải anh ấy hôn mình đâu!

Hoàng Ngân vừa vào trong phòng ngủ, Cao Dương Thành đã buông cô gái đối diện ra, giữa cánh môi không có nửa phần lưu luyến.

Khuất Mỹ Hoa xấu hổ đỏ bừng cả mặt, “Em... Em đi lấy trà.”

“Ừm, anh vào phòng thay đồ thay quần áo rồi lại ra.”

Cao Dương Thành nói xong rồi đi vào phòng ngủ của mình.

Cửa bị mở ra, Hoàng Ngân sợ hết hồn, sau khi thấy người đi vào là Cao Dương Thành mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng Ngân đã mặc xong áo khoác của mình, bên dưới là một cái quần dài của Cao Dương Thành cô tùy tiện nhặt lên mặc vào.

Anh quá cao, ống quần dài lỏng lỏng lẻo lẻo trùng xuống, trông cô lồi thối lếch thếch, vô cùng khôi hài.

Hoàng Ngân hơi xấu hổ, “Xin lỗi, chưa được sự đồng ý mà đã mặc quần của anh rồi.”

“Đúng là xấu thật.”

Cao Dương Thành không chút keo kiệt làm tổn thương cô.

Hoàng Ngân kéo kéo quần trên người mình, cảm thấy hơi buồn cười.

Cười xong, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, trong lòng hơi áy náy, “Xin lỗi, hình như lại mang đến phiền phức cho anh rồi.”

“Cô biết thì tốt.”

Hoàng Ngân mấp má môi, do dự nửa khắc, mới nói tiếp, "Chuyện ngày hôm nay đúng là do tôi quá lỗ mãng! Xin lỗi, tôi xin lỗi."

“Đỗ Hoàng Ngân, vì sao cô cứ khăng khăng giữ tình cảm với đôi khuyên tai kia?” Cao Dương Thành nhìn chăm chăm vào cô, cố gắng muốn tìm được đáp án trong mắt Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân hít thật sâu, không trả lời mà hỏi ngược lại anh, “Vậy còn anh? Sao anh lại giữ ảnh của tôi, lần nữa không chịu vứt đi? Chẳng lẽ là bởi anh còn chưa quên được tôi sao?”

Khoé môi Cao Dương Thành khẽ mỉm cười, trong mắt toàn là vẻ giễu cợt, “Đỗ Hoàng Ngân, cô đang nói giỡn sao?”

“Xem đi, anh cố chấp cất giữ ảnh của tôi, cũng không phải vì anh không thể quên tôi, mà là... Không thể quên được những ký ức chúng ta từng có, và cả, không thể quên được chúng ta của trước kia. Anh và tôi giống nhau, cho dù hiện tại đã xa cách, nhưng có một điểm, chúng ta nhất định phải thừa nhận...”

Nói đến đây, Hoàng Ngân dừng lại một chút, viền mắt hơi nóng lên, đáy mắt có một làn hơi nước đang chực chờ chảy xuống. Chỉ nghe cô nhẹ nhàng nói, "Chúng ta đều đã từng nghiêm túc yêu thương đối phương."

Chỉ như vậy, mà thôi.

Cô nói xong, hít một hơi thật sâu, rồi giả vờ bình tĩnh mỉm cười, "Lát nữa còn phải làm phiền anh nghĩ cách đưa Khuất Mỹ Hoa tới một căn phòng khác, nếu không... Chỉ sợ tôi thực sự rất khó từ trong này đi ra ngoài."

Đôi mắt thâm thúy của Cao Dương Thành hoàn toàn tối đi, đôi môi mỏng khiêu gợi mím chặt lại thành một đường thẳng, cuối cùng, anh không nói gì cả, quay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi Cao Dương Thành ra khỏi phòng ngủ, Hoàng Ngân trông thấy anh đang cười đùa âm ỉ với Khuất Mỹ Hoa trong phòng khách.

Thấy bọn họ ở chung hòa hợp, trong lòng Hoàng Ngân ít nhiều có chút an ủi, nhưng ngoại trừ an ủi, thật ra nhiều hơn vẫn là cảm giác khó chịu.

Không có cô, cuộc sống của anh ấy vẫn rất tốt, cô rất vui, cho tới nay cô vẫn luôn hy vọng anh sống tốt hơn mình.

Thế nhưng, sau cùng cô cũng không phải thánh nhân, người đàn ông đang ôm ấp cô gái khác kia, là người đàn ông mà cô vẫn nhớ nhung trong lòng! Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng cô trước sau vẫn không lừa gạt được chính mình.

Chẳng qua...

Cứ như vậy đi!!

Hoàng Ngân đứng trước cửa chung cư, đón lấy gió lạnh ban đêm, cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu...

Đỗ Hoàng Ngân, cứ như vậy đi! Để cho những âm áp kia trôi đi, biến mất theo gió đêm!

Hoàng Ngân ngồi trên tàu điện ngầm, kiêu ăn mặc tức cười liên tục rước lấy ánh mắt vây xem của mọi người, điều này khiến Hoàng Ngân ít nhiều cảm thấy có chút xấu hổ. Rốt cuộc, nửa tiếng sau cũng thuận lợi về đến nhà.

Cô rón rén vào nhà, không muốn làm ảnh hưởng đến mẹ và em gái, cho nên cả đèn cũng không bật.

"Chị, là chị về hả?"

Đột nhiên, đèn trong phòng sáng lên, chỉ thấy Đỗ Thanh Nga mắt nhắm mắt mở từ trong phòng của cô ấy đi ra.

"Thanh Nga, có phải chị làm em thức giấc không?" Hoàng Ngân hơi tự trách.

"Không phải, đúng lúc em rời giường đi vệ sinh thôi." Đỗ Thanh Nga lắc đầu, liếc mắt nhìn Hoàng Ngân đứng đối diện, tiếp theo, cười "Phì" một tiếng, "Chị, chị mặc quần áo lố lăng gì thế này! Ồ? Không đúng, đây là quần áo của đàn ông, chị, chị mau thành thật khai báo, đây là quần áo của ai? Trời ạ, chẳng lẽ chị... Có bạn trai sao!?"

Đỗ Thanh Nga mừng rỡ chỉ thiếu điều hét lớn thành tiếng.

"Suyt suyt suyt..." Hoàng Ngân vội vàng dùng tay ra hiệu cho cô, "Nói nhỏ một chút, đừng làm ồn đến mẹ."

Đỗ Thanh Nga chạy nhanh về phía cô, vẻ mặt nhiều chuyện, "Nhanh, kể cho em nghe một chút về bạn trai của chị đi."

Hoàng Ngân lắc đầu, "Không phải bạn trai, chỉ là một người bạn bình thường mà thôi."

Hoàng Ngân không dám nói cho cô ấy biết, người bạn bình thường này,

thực ra chính là Cao Dương Thành.

“Bạn bè bình thường? Lừa gạt trẻ con sao, bạn bè bình thường thì chị sẽ vô duyên vô cớ mặc quần áo của người ta về hả? Em còn lâu mới tin! A... Chị, sẽ không phải là anh Vũ Đạt chứ!? Hai người bọn chị, lại tốt đẹp rồi ư?”

"Không phải, thật sự không phải. Em đừng đoán mò nữa, đi đi đi, mau đi ngủ đi." Hoàng Ngân đuổi cô ấy.

"Chị, em không ngủ được."

Đỗ Thanh Nga ôm cánh tay Hoàng Ngân làm nũng, cuối cùng hít hà một hơi, “Chị, chị nói xem có phải em thật sự thích bác sĩ Cao quá rồi không, cho nên trúng phải bùa mê, cảm giác trên người chị tất cả đều là mùi vị của anh ấy...”

Hoàng Ngân không ngờ ngay cả chuyện này Thanh Nga cũng có thể cảm giác được, cô giật mình nhìn em gái, trong lòng một mảnh chua chát.

Hai người vai kề vai ngồi trên ghế salon, đầu Đỗ Thanh Nga ngả vào đầu vai cô, "Chị, cảm giác này thật tốt, khiến em tưởng như đang ngồi bên cạnh anh ấy."

Trong lòng Hoàng Ngân có chút khó chịu, vì em gái của mình, và cũng vì chính mình, "Thanh Nga, em ngoan ngoãn một chút, tìm một người bạn trai thật tốt. Chúng ta không thèm thích anh ta, có được không? "

Cô thấp giọng khuyên Đỗ Thanh Nga, cũng là khuyên bản thân mình.

"Thích anh ta, em sẽ không hạnh phúc đâu." Trong mắt Hoàng Ngân có chút ảm ướt.

“Chị, vì sao chị lại phản đối em thích anh ấy như vậy? Bởi vì anh ấy nhiều tiền hơn chúng ta? Bởi vì gia thế của anh ấy tốt hơn chúng ta? Chị, chị căn bản còn không hiểu anh ấy, sao chị có thể cản trở bọn em một cách vô đoán như vậy?”

Hoàng Ngân nghiêng đầu nhìn cô ấy, "Vậy nếu như anh ta sắp kết hôn thì sao?"

Đỗ Thanh Nga chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút khô sở, "Anh ấy có hôn thê rồi, nhưng em sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy đâu."

Hoàng Ngân thực sự không biết nói gì cho phải.

Cô muốn nói cho em gái biết quá khứ của mình và Cao Dương Thành, nhưng hết lần này đến lần khác, mỗi khi trông thấy dáng vẻ say đắm của Đỗ Thanh Nga, Hoàng Ngân làm thế nào cũng không mở miệng được.

Đỗ Thanh Nga cuộn người lại trong khuỷu tay cô giống như trẻ con, "Chị, đêm nay chị ngủ cùng em đi! Trên người chị có mùi vị của anh ấy, khiến em cảm thấy rất an tâm..."

Hoàng Ngân bỗng dưng muốn khóc.

Đứa con gái ngốc nghếch này!

Chủ nhật, sáng sớm Hoàng Ngân đã chạy tới bệnh viện, lúc đi ngang qua phòng khám, cô nghe thấy có người đang làm âm ỉ, "Tên lang băm Cao Dương Thành rốt cuộc đang ở đâu? Đừng ra vẻ đáng thương mà trốn đi, lăn ra đây cho tao, lăn ra đây!! Tao nói cho mày biết, mày chữa bệnh làm chết người, nếu không đền tiền thì chúng ta trực tiếp gặp nhau ở trên toà, tao không để yên cho mày đâu!!"

Lúc đầu, Hoàng Ngân còn tưởng mình nghe lầm.

Cao Dương Thành? Lang băm?

Cô làm sao cũng không thể liên hệ được tên gọi này với tên của người đàn ông kia.

"Rầm rầm rầm ——" Một chuỗi âm thanh đập phá đồ đạc dài vang lên, khiến người ta sợ hết hồn hết vía, y tá ngồi trước bàn bị dọa đến la hét thất thanh, nhiều người còn trực tiếp bật khóc.

"Đi, mau gọi bảo vệ tới đây!!"

"Còn dám gọi bảo vệ? Có gọi bảo vệ tới đây thì bọn tao cũng vẫn đập phá vậy thôi! Đập cho tao!!"

Gã người nhà bệnh nhân quát to, nhặt một cái ghế lên định ném về phía cô y tá kia.

Hoàng Ngân không biết từ lúc nào đột nhiên nổi lên dũng khí, cô không mấy may suy nghĩ nhiều, xông lên tóm lấy cái ghế đang chuẩn bị rơi xuống kia.

Người đàn ông kia hiển nhiên không ngờ sẽ có người tóm được, hơn nữa, còn là một người phụ nữ.

"Con mẹ nó!!" Gã lại thô bạo mắng một câu, gân xanh trên trán gần như muốn nổ tung, hung dữ trừng mắt nhìn Hoàng Ngân, "Muốn bị đánh cùng nhau đúng không!! A?"

Hoàng Ngân cầm lấy tay ghế, chẳng những không buông ra, mà ngược lại còn dùng sức thêm vài phần. Cô không sợ hãi chút nào đón nhận ánh mắt hung tợn của gã đàn ông, "Trong miệng anh không phải luôn mồm kêu là bác sĩ chữa chết người sao? Anh đánh những y tá này thì còn gọi gì là đàn ông, có gì bản lĩnh chứ?"

Gã ác bá bị Hoàng Ngân hỏi đến sững sốt, xung quanh toàn là âm thanh chỉ chỉ chỏ chỏ, cuối cùng gã đành phải để cái ghế xuống, "Được, chúng tôi không đánh phụ nữ cũng không thành vấn đề, các cô nhanh chóng gọi tên lang băm Cao Dương Thành ra cho tôi, nếu không, tôi sẽ đập nơi này nát bét ra thì thôi!!"

Hoàng Ngân vội vàng giúp cô y tá kia đứng lên, "Cô không sao chứ?"

"Không, không sao, cảm ơn cô." Y tá kia vội vàng nói lời cảm ơn với Hoàng Ngân.

"Bác sĩ Cao đâu?" Hoàng Ngân trông thấy những kẻ hung thần ác sát này làm ầm ĩ cả bệnh viện, có chút lo lắng cho Cao Dương Thành.

Y tá kia nghe xong viên mắt bèn đỏ lên, "Bác sĩ Cao bây giờ còn đang trong phòng mổ, đó là một ca giải phẫu lớn, hơn nữa mới vừa bắt đầu không lâu, tạm thời không có khả năng đi ra."

"Không có khả năng đi ra phải không!? Không có khả năng đi ra, vậy

chúng tôi sẽ đập phá đến khi nào hấn chịu lộ mặt ra mới thôi!!"

Người đàn ông kia nghe xong lời y tá nói, lại bắt đầu một trận đập phá lung tung.

Nghe thấy âm thanh "Binh binh bang bang", Hoàng Ngân cảm thấy mặt mũi cũng run rẩy nhảy loạn theo. Cô rõ ràng có thể mặc kệ không quan tâm, nhưng hết lần này đến lần khác, cô vẫn không thể ném những chuyện liên quan đến rồi Cao Dương Thành sang một bên được.

Hoàng Ngân hỏi cô y tá biết rõ tình hình bên cạnh, "Đây rốt cuộc là sao? Bọn họ đang làm âm ỉ cái gì?"

"Là chuyện của mấy ngày trước, một bệnh gặp tai nạn bị nhồi máu não, lúc tiến hành phẫu thuật lần đầu tiên, bác sĩ Cao đã nói với họ, với tình trạng này không thích hợp để mổ. Mấy người nhà này không nghe, nói bệnh viện chúng tôi cố ý kéo dài thời gian để thu tiền viện phí bọn họ. Kết quả là bọn họ trực tiếp chuyển sang bệnh viện bên cạnh, không ngờ sau khi mổ lại dẫn tới não bị nhồi máu độ hau, cuối cùng lại chuyển trở về xin bác sĩ Cao làm phẫu thuật cho người bệnh kia. Lúc đầu ca mổ tương đối thành công, thế nhưng, ai ngờ được bệnh nhân này còn chưa kịp đẩy ra ngoài phòng mổ, đã đột nhiên bị nhồi máu cơ tim, cấp cứu không có hiệu quả nên qua đời rồi! Chuyện này căn bản không có liên quan gì tới bác sĩ Cao, lúc đó người nhà cũng không âm ỉ, nhưng sau đó lại đột nhiên tới gây chuyện, nói bác sĩ Cao của chúng tôi chữa bệnh làm chết người. Cô nói xem, vậy có lý không cơ chứ!!"

-----oOo-----

Chương 25: Nhân vật làm mưa làm gió

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Ý của cô là bệnh viện các cô chữa chết người mà còn có lý đúng không? Kẻ nào kẻ nấy tất cả đều là lang băm, vẫn không chịu bồi thường phải không?" Người đàn ông kia lại hung ác giờ ghé lên uy hiếp.

Hoàng Ngân rốt cuộc cũng cảm thấy ngứa tai, "Anh mở miệng ngậm miệng toàn là lang băm, anh chửi ai vậy?"

“Chửi tên họ Cao kia đó, thì sao nào?! Lúc đầu chúng tôi vào viện, hẳn đã cam đoan với chúng tôi thế nào? Nói ca phẫu thuật này không lớn, tính chất nguy hiểm không cao, nhưng kết quả thì sao? Đẩy người vào rồi cũng không ra được, tốn nhiều tiền như vậy, là để hẳn làm chết người ta hay sao? Tôi nói cho các người biết, hiện tại người không còn, nhưng món tiền này, bọn tôi nhất định phải đòi!!”

Cho nên, nói trắng ra thì bọn họ là một đám gây rối bệnh viện vô lương!! Muốn để bệnh viện và Cao Dương Thành phải nhè tiền ra, quả thật là nằm mơ!

Hoàng Ngân bỗng đứng nhìn gã ác bá trước mặt, trong đôi mắt trong suốt lạnh thấu xương không mấy may có chút sợ hãi, “Anh coi bệnh viện là nơi nào? Là siêu thị anh tiêu bao nhiêu tiền là có thể được trả lại bấy nhiêu sao?”

Nếu quả thật là như vậy, Đỗ Hoàng Ngân cô sẵn lòng tặng bệnh viện ba trăm, ba tỷ, thậm chí tặng miễn phí cái mạng này của mình cho họ, cô cũng chẳng chùn bước.

Thế nhưng...

“Bác sĩ không phải thiên thần, tôn chỉ y học của họ chỉ là cứu sống người khác, chứ không phải cải tử hồi sinh! Cho dù các anh có nhiều tiền hơn nữa, các anh cũng không thể ép buộc họ phải hoàn thành chuyện mà họ không thể làm được! Mặc dù mỗi ngày đều có sinh mệnh vụt mất từ tay họ, nhưng các anh có nhìn thấy hay không, có biết bao nhiêu mạng sống đã được họ cứu trở về cũng chính từ đôi tay ấy! Những lời lên án vô lương tâm của các anh chính là sự đối xử không công bằng với họ, cho dù anh có kiện anh ấy ra toà, người thua kiện vẫn là anh mà thôi!!”

Hoàng Ngân nói chữ nào cũng là châu ngọc, hùng hồn đanh thép.

Tiếng nói vừa dứt, nhất thời, tiếng vỗ tay nổi lên khắp bốn phía.

“Nói hay lắm!!” Có y tá bắt đầu lớn tiếng ủng hộ Hoàng Ngân.

“Đúng vậy, đúng vậy, bác sĩ bọn họ cũng không phải là thần thánh!”

Gã ác bá trước mặt bị Hoàng Ngân sặc cho một trận, trong chốc lát cũng có chút nghẹn họng.

“Cô giỏi ăn nói lắm phải không? Hừ, vậy cô tới giúp Cao Dương Thành nói vài câu trên toà đi!” Gã ác bá tiếp tục doạ dẫm Hoàng Ngân.

“Anh nhất định muốn ra toà đúng không?” Hoàng Ngân lấy di động ra, giả vờ bình tĩnh, “Được, vậy bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại cho luật sư riêng của bác sĩ Cao, chúng ta ở trên toà không gặp không về!!”

Vào thời điểm như thế này, phải xem tâm lý của ai vững hơn!

“Bịch——” Di động của Hoàng Ngân bị hung hăng đập xuống đất, trong chớp mắt vỡ thành nhiều mảnh. Còn không đợi cô có phản ứng, Hoàng Ngân đã cảm thấy má phải đột nhiên đau xót.

“Bốp——” một tiếng, ai ngờ cô lại bị gã ác bá dử tợn trước mặt tát cho một bạt tai.

“Nếu cô đã là bạn của tên họ Cao, vậy thì nhận thay hẳn một cái tát này đi! Chúng ta đi!!”

Gã ác bá giờ tay vẫy đám anh em của mình giải tán, trước khi đi cũng không nhắc lại chuyện ra toà, đoán chừng đã bị Hoàng Ngân hù doạ,

Ác bá đi rồi, tất cả y tá và bệnh nhân ở phòng khám bệnh đều vây lại, quan tâm hỏi Hoàng Ngân, “Cô ơi, cô không sao chứ?”

“Tôi không sao.”

Hoàng Ngân sờ khoé miệng, có máu rỉ ra.

“Ôi chao, chảy máu rồi, mau mau mau, mau đưa cô gái này đi xem qua một chút.”

“Không sao, không sao, bôi ít thuốc là được rồi, có một cái răng bên trong bị gãy...”

Mẹ kiếp, người kia rút cuộc dùng lực mạnh đến thế nào chứ! May mà chỉ gãy một cái răng khôn mọc thừa.

Chuyện khiến cho Hoàng Ngân phiền muộn nhất chính là điện thoại di động của cô bị hỏng rồi! Lại phải tốn tiền đi mua cái khác.

Chẳng qua có thể tiền được ác bá này đi, vết thương của Hoàng Ngân cũng không uổng phí, nếu Cao Dương Thành thật sự tới đây, còn không biết sẽ bị đánh đấm thành cái dạng gì!

Cô ngồi xuống, gắng để mình tĩnh tâm lại.

Đám người Cao Dương Thành và Thái Linh vừa từ phòng mổ đi ra, còn chưa kịp cởi quần áo vô khuẩn đã Dương Thuỳ Sam chạy tới, “Thầy Cao, buổi sáng có người tới gây chuyện ở phòng khám!”

“Chuyện gì?”

Cao Dương Thành trừng mắt lên, tháo khẩu trang xuống, ném vào trong thùng rác.

Dương Thuỳ Sam cẩn thận liếc trộm anh một cái, lúc này mới khai báo đúng sự thật, “Chính là bệnh nhân lần trước đột nhiên bị nhồi máu cơ tim trên bàn mổ rồi qua đời đó, người nhà của họ bỗng dưng lại tới bệnh viện làm âm ỉ, sau khi nổi điên một trận ở phòng khám, bị người ta dạy dỗ và đuổi đi rồi.”

Cao Dương Thành ngơ ngác nửa giây, màu sắc nơi đáy mắt càng tối đi vài phần, nhưng trên mặt từ đầu tới cuối vẫn không lẫn tợn gọn sồng. Anh cởi bộ đồ vô khuẩn trên người ra, ném vào trong thùng, hỏi Dương Thuỳ Sam, “Lãnh đạo nào đứng ra giải quyết vậy?”

“Làm gì có lãnh đạo nào ra mặt, tất cả mọi người đều trốn đi đợi bảo vệ tới xử lý! Kết quả, nghe nói là một người nhà bệnh nhân ở bệnh viện chúng ta dũng cảm đứng ra, nói một tràng dài ‘Bla bla bla bla’, nói đến mức người ta chạy luôn!”

“Lợi hại vậy sao?” Mắt Cao Dương Thành hơi híp lại.

“Đúng đó thầy, nghe nói còn là một cô gái nữa!” Dương Thuỳ Sam cũng khâm phục gật đầu một cái.

“Ấm ỉ thì ấm ỉ, có người bị thương không?” Cao Dương Thành mở tủ đồ của mình, quay đầu lại hỏi Dương Thuỳ Sam.

“Có!” Dương Thuỳ Sam gật đầu, “Thầy Cao, lần này đúng là thầy nợ người ta một ân huệ lớn rồi.”

Cao Dương Thành nhíu lông mày, “Cô ấy bị thương?”

“Dạ phải! Đám gây rối bệnh viện kia làm rằng cô ấy là bạn thầy, nên tát cô ấy một cái rất mạnh, làm gãy cả răng người ta, thậm chí còn đập nát di động của cô ấy nữa!”

“Bọn họ xuất thân từ lưu manh sao? Dám đánh người ở bệnh viện, có còn pháp luật kỷ cương gì nữa không?” Cao Dương Thành hơi nổi giận, anh đóng cửa tủ đồ lại, mặc áo blouse trắng vào rồi đi ra ngoài, “Có biết cô gái bị đánh là ai không?”

“Không biết, hình như cô gái đó còn cố ý không chịu để lại họ tên, vậy nên mọi người đều không biết rốt cuộc cô ấy là ai.”

“Hẹn luật sư Đặng tới đây cho tôi, chuyện gây rối ở bệnh viện hôm nay, tôi phải nói chuyện rõ ràng với bọn họ.”

“Thầy Cao, thầy còn định kiện người ta sao?” Dương Thuỳ Sam đuổi theo anh hỏi.

“Bọn họ dám đánh người ở bệnh viện thì cũng nên chuẩn bị tâm lí ngồi tù!” Trên khuôn mặt tuấn tú của Cao Dương Thành lộ ra vài phần rét lạnh.

“Thầy không sợ chủ nhiệm tìm thầy tới nói chuyện hả?”

“Cô cảm thấy sao?”

Cao Dương Thành lạnh lùng cong môi lên, tăng nhanh tốc độ bước chân.

Vừa đẩy cửa phòng làm việc khoa ngoại thần kinh, Vũ Phong đã nghênh đón anh, “Lão nhị, lần này cậu thật sự trở thành nhân vật quan trọng rồi!”

Cao Dương Thành lạnh lạnh quét mắt nhìn anh ta một cái, “Tôi không cười trên nỗi đau của người khác như cậu được.”

“Không không không, lần này thật sự không phải tôi cười trên nỗi đau của người khác, mà là hâm mộ! Thật đấy, thật đấy!!” Vũ Phong vỗ ngực cam đoan.

“Nói tiếng người!” Cao Dương Thành rất buồn phiền.

“Chuyện người đẹp cứu anh hùng đang truyền khắp bệnh viện chúng ta đó! Cậu rất muốn biết vị ân nhân cứu mạng vô danh kia là ai phải không?” Vũ Phong cố ý thừa nước đục thả câu.

“Cậu biết sao?” Cao Dương Thành nhùi mày.

“Ai vậy? Ai vậy?” Dương Thuỳ Sam cũng tò mò với đầu qua.

“Đỗ Hoàng Ngân!! Khi tôi tới phòng khám đúng lúc trông thấy cô ấy bị đánh ròi đi...Này này này! Lão nhị, cậu vội vàng đi đâu vậy? Lát nữa còn phải kiểm tra phòng bệnh đó!!”

Vũ Phong còn chưa kịp nói xong, Cao Dương Thành đã lao như bay ra khỏi phòng làm việc.

Giọng nói lạnh lùng của anh vang lên ngoài cửa, “Cậu ở đó mà còn để cô ấy bị đánh, lát về tôi sẽ tìm cậu tính toán món nợ này sau!”

“Này này, lúc đó tôi không ở đó mà!! Tôi không ở đó!” Vũ Phong oan uổng hô to, nhưng bên ngoài nào còn bóng dáng của Cao Dương Thành.

Dương Thuỳ Sam nghi ngờ nháy mắt mấy cái, “Đỗ Hoàng Ngân? Là ai vậy ạ?”

“Người phụ nữ có thể khiến lão nhị khấn trương như vậy, cô cảm thấy còn có thể là ai?”

“Người mà thầy Cao thích?” Dương Thuỳ Sam kinh ngạc che miệng, hạ thấp giọng len lén hỏi Vũ Phong, “Không phải thầy Cao có vị hôn thê rồi sao? Vậy...Thế này có tính là ngoại tình không ạ?”

Trông thấy bộ dạng lén lút như ăn trộm của Dương Thủy Sam, Vũ Phong không nhịn được cười, "Bạn học Dương, cô đã biết nhiều quá rồi đấy!"

Cao Dương Thành rút cuộc cũng không tìm được Hoàng Ngân.

Anh ra khỏi khu nội trú, đi về phía phòng khám bệnh, lúc đi ngang qua vườn hoa nhỏ, bước chân chợt khựng lại.

Ánh mắt Cao Dương Thành dừng trên người cô gái ăn mặc phong phanh đang ngồi trên ghế dài, trong ánh mắt lãnh đạm, nổi lên màu sắc nhàn nhạt.

Cô ngồi ở đó, mái tóc dài đen nhánh như thác nước xoã bung, rơi trên bờ vai, mơ hồ che đi khuôn mặt hơi sùng sung.

"Chị, chị đừng nói với em, đây là do chị đánh nhau với người ta nhé, rốt cuộc chị đắc tội với loại người như thế nào? Sao lại ra tay mạnh với một cô gái như vậy?"

Đỗ Thanh Nga rõ ràng còn chưa biết sự tích làm mưa làm gió của chị mình, cô ấy đứng trước mặt Hoàng Ngân, nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô.

Hàng mi cong cong của Hoàng Ngân khẽ chớp, cô lắc đầu một cái, nhưng không nói câu gì.

"Đau không?" Đỗ Thanh Nga đau lòng hỏi.

"Cũng tạm, không đau lắm." Hoàng Ngân lắc đầu.

"Đã bị đánh thành đầu heo rồi mà còn nói không đau! Cô Đỗ, cô đúng là mình đồng da sắt!"

Đột nhiên, một giọng nói vô cùng quyen rũ, rất không đúng lúc xen vào cuộc đối thoại của hai người.

Trong lời nói tràn đầy ý châm chọc, quái gở.

Ngoại trừ bác sĩ Cao Dương Thành độc mồm độc miệng, còn có thể là ai được nữa?

Hoàng Ngân sững sờ nhìn về phía Cao Dương Thành đang đi về phía họ, có chút bất ngờ với sự xuất hiện của anh.

“Bác sĩ Cao!”

Đỗ Thanh Nga vừa trông thấy Cao Dương Thành đã mừng rỡ như điên.

Cao Dương Thành không để ý đến cô ấy, miễn cưỡng ngồi xuống phần ghế bên cạnh Hoàng Ngân.

Hai tay anh theo thói quen đút vào trong túi áo blouse trắng, đầu hơi ngẩng lên, tựa lưng vào ghế, nghiêng mắt nhìn Hoàng Ngân bên cạnh, “Cô Đỗ, thật không nhìn ra, cô còn biết đánh nhau nữa.”

Hoàng Ngân biết anh đang cố tình khiến mình khó chịu, khoé môi cô giương lên, lộ ra một nụ cười châm biếm, “Trên đời này chuyện Bác sĩ Cao không biết còn nhiều lắm!”

“Vậy sao?” Cao Dương Thành nhíu mày, hỏi cô đầy mềm mỏng, “Nghe nói cô Đỗ vì một người đàn ông mà bị đánh thành đầu heo! Thế nào? Người đàn ông nào có sức hấp dẫn lớn đến thế, đáng để cô Đỗ dửng dưng cảm quên mình vì anh ta như vậy? Người này, tôi còn thật sự không biết đó.”

Cao Dương Thành dứt khoát nghiêng người qua, một tay khoác lên chỗ dựa lưng, cười nhả nhả hỏi Hoàng Ngân.

“...”

Hoàng Ngân cảm thấy người này chính là một tên vô lại!

Cô dám bảo đảm chắc chắn anh ta đã nghe nói đến chuyện ngu xuẩn mình làm sáng sớm hôm nay rồi.

Nếu không phải ngại có Đỗ Thanh Nga ở đây, Hoàng Ngân chắc chắn sẽ đứng dậy, chỉ vào mũi anh, mắng anh lấy oán báo ân.

Hoàng Ngân cố gắng hết sức đè cơn tức giận trong lòng xuống, nhếch môi cười lạnh lùng, Cô nghiêng đầu nhìn Cao Dương Thành, “Bác sĩ Cao, anh nói xem người này rốt cuộc có sức hấp dẫn gì? Sao vừa xuất hiện đã có thể khiến tâm trạng vui vẻ của người ta thay đổi chỉ trong

nháy mắt nhỉ?”

“Chị, chị đừng như vậy...” Đỗ Thanh Nga đung đung người chị mình, cố gắng nói mấy lần hòa hoãn, “Bác sĩ Cao nói chuyện lúc nào cũng như vậy, chị đừng để bụng.”

Cao Dương Thành lạnh lùng nhìn lướt qua Đỗ Thanh Nga, thấy cách Đỗ Thanh Nga bôi thuốc cho Hoàng Ngân có chút vụng về, anh không nhịn được mà nhíu mày lại, “Bệnh viện không có y tá sao?”

Đỗ Thanh Nga sửng sốt một chút, thấy anh nhìn chăm chăm vào cái tay đang bôi thuốc của mình, lúc này mới đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng cười lắc đầu, “Không, không phải, chỉ là không muốn làm phiền bọn họ mà thôi.”

“Đưa thuốc cho tôi đi.” Cao Dương Thành chìa tay về phía cô ấy.

-----oOo-----

Chương 26: Sự dịu dàng lâu nay không có

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Đưa thuốc cho tôi đi." Cao Dương Thành chìa tay về phía cô ấy.

Đỗ Thanh Nga sửng sờ, Hoàng Ngân cũng ngẩn ra theo.

"Đưa thuốc cho tôi, tôi làm." Cao Dương Thành tế nhị buông thêm một câu.

"Bác sĩ Cao, vết thương nhỏ này không cần phải làm phiền đến anh đâu." Hoàng Ngân vội vàng cười xòa từ chối.

Cao Dương Thành đứng dậy đi đến lấy thuốc trong tay của Đỗ Thanh Nga, anh hơi nhăn mày lại, bên môi còn treo lên nụ cười không rõ ý tứ: "Sao nào? Cô Đỗ sợ tôi làm đau cô à?"

"..."

"Cô yên tâm đi, tôi sẽ hết sức nhẹ nhàng..."

"..."

Lưu - Mạnh!!

Hoàng Ngân oán thâm trong lòng một câu, trên mặt bỗng nhiên ửng hồng một tầng, cũng may vì mặt bị thương nên tâm tình lúc này mới không bị phơi bày toàn bộ.

Bởi vì những lời ấy quá quen thuộc! Bốn năm trước trong lúc hai người bọn họ triền miên lần đầu tiên, người đàn ông này đã nói lời y đúc như vậy.

Đỗ Thanh Nga đứng ở một bên ngạc nhiên nhìn hai người bọn họ người tung kẻ hứng mới sực tỉnh hỏi: "Hai người quen biết nhau sao?"

"Có quen."

"Không quen."

Hai người gần như là trả lời cùng lúc, nhưng lời nói ra lại ngược nhau hoàn toàn.

Hoàng Ngân nói không quen biết, nhưng Cao Dương Thành lại đáp rằng hai họ có biết nhau.

Đỗ Thanh Nga cau mày lại.

Lòng Hoàng Ngân hoảng loạn, cô ngẩng đầu lên ném một ánh mắt cầu cứu cho Cao Dương Thành.

Nhưng Cao Dương Thành lại làm như không thấy, anh khom người cúi đầu bôi thuốc cho Hoàng Ngân: "Cô Đỗ, cô từng là người nhà một bệnh nhân của tôi mà, cô thấy hai chúng ta không quen biết gì nhau à?"

"Thế... cũng đâu tính là quá quen đâu chứ?" Hoàng Ngân thoáng nhích ra sau một bước.

Cao Dương Thành nhìn thẳng vào cô, nơi đáy mắt đen kịt lóe lên vài tia

sáng sắc bén cảnh cáo cô, anh nghiêng răng nói: "Ừ, không quen."

Hoàng Ngân thở phào nhẹ nhõm, trong lòng có chút biết ơn anh.

Bông y tế mềm mại lướt qua chỗ bị thương trên gương mặt của cô, động tác cũng như anh nói vậy, nhẹ nhàng dịu êm, ngay cả vết thương cũng không còn đau như trước nữa.

Ôi, cảm giác này sao mà kì lạ quá!

...

Đêm khuya, lúc trời sắp sáng, Hoàng Ngân làm thêm xong thì trở về bệnh viện, cô bước ra từ trong thang máy rồi đi thẳng đến phòng bệnh của Hướng Dương, đang đi trên hành lang thì tình cờ gặp phải Cao Dương Thành.

Anh vẫn ngồi nghỉ trên chiếc ghế lặn trước kia, đầu dựa vào tường, ngả người dựa lên lưng ghế, hai mắt nhắm lại.

Hình như cảm nhận được sự xuất hiện của Hoàng Ngân, anh bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn về phía Hoàng Ngân.

"Lại trực đêm à?"

Hoàng Ngân bước đến hỏi anh.

Cao Dương Thành lắc đầu: "Chờ cô."

"Chờ tôi?" Hoàng Ngân ngạc nhiên.

"Đến đây ngồi xuống đi."

Cao Dương Thành vỗ vỗ chỗ trống trên ghế bên cạnh mình rồi ngẩng đầu nhìn cô.

"Lại đây để tôi kiểm tra vết thương của cô sao rồi."

"Tôi không sao."

Mặc dù ngoài miệng Hoàng Ngân nói như vậy nhưng vẫn đến ngồi xuống bên cạnh anh.

Cao Dương Thành kiểm tra vết thương cho cô, Hoàng Ngân cũng không có tránh né.

"Đỗ Hoàng Ngân, cô giỏi thật đấy! Hôm nay cô nổi tiếng ở bệnh viện tôi rồi đấy. Một mình chống lại đám người xấu, diễn được một cảnh người đẹp cứu anh hùng rất xuất sắc đấy!"

Hoàng Ngân không vui lườm anh: "Bác sĩ Cao đang cười trên nỗi đau của người khác đấy à?"

"Đỗ Hoàng Ngân."

Bỗng nhiên Cao Dương Thành nghiêm mặt lại nhìn cô.

Nhìn khuôn mặt vì anh mà sưng đỏ của cô, anh nghiêm túc hỏi: "Nếu hôm nay người mà đám kẻ xấu kia mắng không phải là Cao Dương Thành tôi, mà là một người lạ mặt nào đó thì cô có vì bọn họ mà liều mình xông vào can thiệp như ngày hôm nay không?"

"Không biết nữa."

Hoàng Ngân không muốn lừa anh, mà cũng không muốn tự gạt chính mình.

Cô nhìn Cao Dương Thành rồi ngượng ngùng nở nụ cười: "Anh nghĩ tôi là thánh mẫu xuất thế à?"

Câu trả lời này của cô khiến cho đôi mắt hẹp dài của Cao Dương Thành nhắm chặt lại.

Trong chốc lát, trái tim tựa như bị một nhúm bông đập vào, mềm mại, ấm áp, một loại cảm giác thư thái ấm áp tràn ngập khắp lồng ngực của anh...

Đã bốn năm rồi anh mới cảm thấy thoải mái và dễ chịu đến vậy.

"Đỗ Hoàng Ngân, sau này đừng làm mấy chuyện ngốc nghếch này vì tôi

nữa."

Thái độ của anh nghiêm túc hiem thấy, giọng nói có chút khản đặc: "Tôi không vui khi thấy cô làm những chuyện này vì tôi đâu! Cao Dương Thành tôi là đàn ông, không cần một người phụ nữ đến bảo vệ tôi, có hiểu không?"

Hoàng Ngân mím chặt môi rồi gật đầu, xem như đã hiểu.

"Cho cô này."

Cao Dương Thành đột nhiên lấy cái hộp ở ghế bên cạnh rồi đưa cho cô.

"Gì đây?"

Hoàng Ngân nghi ngờ nhận lấy, mở ra xem thì vô cùng ngạc nhiên:
"Điện thoại à?"

"Bồi thường cho cô đây."

"Không cần đâu, lúc nào rảnh thì tôi mua tạm một chiếc dùng ỏn là được rồi." Hoàng Ngân từ chối.

Cao Dương Thành cau mày lại, gương mặt đẹp trai xù xuống: "Đỗ Hoàng Ngân, cô có tin tôi vút nó vào thùng rác ngay bây giờ không?"

"Này! Sao anh lại ngang ngược làm càn như vậy được chứ?" Hoàng Ngân giận dữ.

"Mau mau tìm lúc nào rảnh thì làm lại sim đi."

"Ừm."

"Vết thương không được chạm nước, bôi thuốc đúng giờ."

"Được."

"Còn nữa..."

"Hửm?"

"Đỗ Hoàng Ngân, cảm ơn cô!"

Cao Dương Thành bỗng nhiên đưa tay ra xoa xoa đầu Hoàng Ngân giống như bốn năm về trước vậy.

Không đợi Hoàng Ngân phản ứng lại kịp thì anh đã đứng dậy, đi về phía cửa thang máy vẫn còn mở ra trên hành lang.

Có một chút chua xót bỗng nhiên xộc vào ngực Hoàng Ngân...

Viên mắt lập tức hoen ướt.

Động tác lâu rồi không thấy, cảm giác lâu rồi không có...

Sự rung động này, có lẽ... Đời này chỉ có một người đàn ông tên là Cao Dương Thành mới có thể đem đến cho cô!

...

Cao Dương Thành đã bị chủ nhiệm mời đến phòng làm việc uống cà phê lần thứ ba rồi.

Vừa đi ra thì Dương Thùy Sam và Vũ Phong đã léo nha léo nhéo khuyên nhủ ở bên tai anh: "Lão nhị, cậu đừng có luân quần trong lòng nữa, chuyện này mà ồn ào ra đến tòa thì thật sự chẳng có gì tốt đẹp với cậu đâu."

"Đúng đấy đúng đấy ạ, thầy Cao, thầy thấy đó thầy cũng đâu bị thương ở chỗ nào đâu đúng không? Thầy đang êm đẹp như thế lại đi kiện người ta, lỡ như bị cản ngược lại thì chất lượng của khoa chúng ta sẽ mất sạch, đến lúc đó chủ nhiệm chắc chắn sẽ ra tay đi chức danh thầy xuống, không cho thầy rớt xuống thành phó giáo sư mới là chuyện lạ!" Dương Thùy Sam cũng phụ họa theo.

"Đúng đúng đúng, chuyện này thật sự không đùa được đâu!" Vũ Phong cũng gật đầu lia lịa.

Cao Dương Thành lạnh nhạt liếc hai người bọn họ một cái: "Hai người rảnh rồi hết đúng không? Rảnh thì đi kiểm tra lần lượt từng phòng cho

tôi."

Vũ Phong cùng Dương Thùy Sam bị Cao Dương Thành đuổi ra khỏi phòng làm việc.

"Chỉ có người thất nút mới gỡ nút được, tôi thấy chuyện này chúng ta nói với thầy Cao cũng không có tác dụng gì đâu, chỉ có thể đi tìm cô Đỗ kia thôi." Dương Thùy Sam cuối cùng cũng nắm được điểm trọng tâm của sự việc.

"Chuẩn luôn." Vũ Phong gật đầu tán thành: "Nếu Đỗ Hoàng Ngân thật sự quan tâm đến lão nhị của chúng ta thì chắc chắn sẽ không đứng yên nhìn cậu ấy bị giáng chức đâu! Chỉ cần cô ấy nói một tiếng thì lão nhị cũng sẽ bó tay thôi."

Vũ Phong thật sự đi tìm Hoàng Ngân ngay lập tức, Hoàng Ngân vừa nghe được tính nghiêm trọng của sự việc thì lập tức đồng ý sẽ nói chuyện lại với Cao Dương Thành.

Buổi chiều, Hoàng Ngân hẹn Cao Dương Thành gặp mặt ở băng ghế dài trong công viên nhỏ.

Anh lại đến muộn một tiếng.

"Xin lỗi, tôi vừa xếp hàng kiểm tra sức khỏe xong."

Cao Dương Thành nhét hai tay vào túi áo, ngồi xuống bên cạnh Hoàng Ngân.

Kiểm tra sức khỏe?

"Có làm kiểm tra máu không?" Hoàng Ngân theo phản xạ có điều kiện mà hỏi anh.

"Ừ, vừa làm xong. Vết thương thế nào rồi?"

Anh hỏi Hoàng Ngân rồi đưa tay lên xem khuôn mặt của Hoàng Ngân, cẩn thận quan sát một lúc.

"Không sao nữa rồi, chỗ sưng cũng đã tan hết."

Hoàng Ngân nắm tay anh xuống khỏi mặt mình, vẻ mặt có chút quẫn bách.

Gò má được anh chạm vào chỉ thấy nóng ran, nóng đến nỗi trong lòng cũng khô khốc.

"Tìm tôi có việc gì à?" Cao Dương Thành hỏi cô.

"Ừm." Hoàng Ngân gật đầu, do dự một chút một lát, khẽ liếm môi rồi mới hỏi anh: "Nghe bảo anh định đi kiện đám người lần trước gây ồn ào trong bệnh viện?"

Cao Dương Thành cạ lời: "Ồ, từ khi nào cô đã cài gián điệp vào khoa của bọn tôi vậy? Nói đi, nói tôi nghe thử xem ai là kẻ phản bội trong khoa bọn tôi?"

Hoàng Ngân buồn cười: "Làm gì tệ đến mức như anh nói chứ?"

Cao Dương Thành cũng lười vòng vo với cô: "Cô cứ nói cô muốn tôi làm gì đi."

"Rút đơn kiện."

"Không nói nữa!"

Cao Dương Thành còn cố chấp hơn cả cô.

"Tại sao chứ?" Hoàng Ngân có phần nóng nảy.

"Tại sao cái gì mà tại sao? Đỡ Hoàng Ngân, đầu óc cô toàn bã đậu à? Thì ra người bị đánh không phải là cô đúng không?" Cao Dương Thành không khỏi tức giận, đưa tay lên nắm lấy cằm cô rồi lắc qua lắc lại xem kỹ bên gò má bị thương.

May mà không để lại vết sẹo nào, bằng không thì chuyện này còn lâu anh mới để yên!

Hoàng Ngân gạt bàn tay anh ra, nhả nài khuyên nhủ: "Đúng, nếu người bị đánh là tôi thì anh tức bọn họ cái gì cơ chứ?"

"Có một câu tục ngữ nói rất đúng."

"Tục ngữ nào?" Hoàng Ngân cảm giác bản thân hoàn toàn không theo kịp tư duy của người đàn ông này.

"Đánh chó phải ngó mặt chủ!"

Cái đệt!!

"Ai là chó nhà anh hả?" Hoàng Ngân trợn mắt lên, oán giận đánh một cái bốp lên tay của anh: "Anh không thể tích đức cho mồm miệng của mình được à? Đồ vô ơn!"

Lúc trước cô không nên can thiệp vào chuyện này, cứ để anh ta bị đám lưu manh kia dạy dỗ một trận, và hết hàng tiền đạo xem còn dám để cái miệng đi chơi xa thế không!

"Cô mới là đồ vô ơn! Bị đánh rồi còn biện hộ thay cho người ta nữa, cô không có lòng tự trọng của mình hả!"

"..."

"Nói chung tôi sẽ không ra tòa làm chứng đâu." Hoàng Ngân cứng với anh đến cùng.

Cao Dương Thành nhíu mày nheo mắt nhìn cô: "Có phải Vũ Phong nói cho cô biết nếu lần kiện này bị xử thua thì tôi cũng bị giáng chức theo đúng không?"

"Chuyện này không cần anh ta nói tôi cũng biết, bản thân tôi cũng có thể nghĩ ra, lần kiện này có thắng thì cũng chỉ chụp lên đầu tên kia một tội danh cố ý đả thương người khác, cùng lắm là nhốt vài ngày, bồi thường một ít tiền là xong chuyện, nhưng nếu thua thì sao? Một khi thua thì anh phải lãnh thêm một tiếng xấu 'lang băm', bản thân phải ôm trọn nỗi oan thấu trời này, ảnh hưởng đến danh tiếng của bệnh viện không nói rồi, sau này bệnh nhân nào thấy Cao Dương Thành anh đều nói anh là một tên lang băm, trong lòng anh nghe không thấy khó chịu chặc? Hay là phải nói anh cũng không có lòng tự trọng hả?"

Hoàng Ngân khiến Cao Dương Thành phải sững sờ vài giây.

Từ đáy mắt sâu thẳm của anh loé lên vài tia sáng nhạt, anh nhìn cô gái trước mắt có khuôn mặt xinh đẹp nhưng giữa hàng lông mày đều là sự ngoan cường này, bỗng buông ra lời nhận xét khe khẽ: "Bốn năm không gặp, tài ăn nói tiên bộ hơn rồi đấy."

"..."

Bây giờ là lúc nói những lời này à? Hoàng Ngân há hốc miệng.

"Vì vậy ý của cô là thấy cô bị đánh nhưng Cao Dương Thành tôi còn phải đứng yên nuốt giận vào bụng à?"

"Nếu lúc sáng sớm tôi biết mình can thiệp vào chuyện đó có thể sẽ làm anh bị giáng chức thì ban đầu đã không chịu thay anh một cái tát này..."

"Đồ Hoàng Ngân, logic cái quần gì vậy!" Cao Dương Thành không còn kiên nhẫn.

"Tôi mặc kệ là logic gì, nói chung việc ra tòa cũng giống như khi các anh làm phẫu thuật mà thôi, cho dù có đến 99% khả năng thắng kiện, thì cũng vẫn có 1% thua kiện ở đó. Vì vậy nếu anh thật sự muốn tốt cho tôi thì huỷ đơn kiện đi, Đồ Hoàng Ngân tôi thật sự không để ý đến chút lòng tự trọng đó đâu."

Cô đề ý hơn cả là lòng tự trọng của anh, sự nghiệp của anh và tương lai của anh!

Một người thành công như anh không đáng vì chút chuyện xấu này của cô mà phải đối mặt với nguy hiểm! Không phải vì không xứng mà vốn dĩ không nhất thiết phải làm thế.

-----oOo-----

Chương 27: Hai mươi tư giờ cuối cùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Nếu lần kiện này thua sẽ chỉ làm tôi mắc nợ anh nhiều hơn mà thôi..."

Hoàng Ngân mím mím môi, trong lòng có chút áy náy: "Đừng để tôi phải mắc nợ anh quá nhiều."

Đôi mắt sâu thẳm của Cao Dương Thành nhìn thẳng vào cô, ánh mắt càng lúc càng lạnh, rất lâu sau anh mới lạnh lùng cong khóe môi lên: "Đỗ Hoàng Ngân, thứ cô nợ tôi, cả đời này cũng không trả nổi!"

Anh khiến trái tim Hoàng Ngân bỗng nhiên thít chặt lại, trong đáy mắt dâng lên một tầng nước nhàn nhạt không thấy rõ.

Cao Dương Thành ngả người dựa lên lưng ghế, con ngươi sâu hút nhìn về phía cây phong đỏ rực đến mức chói mắt ở phía xa: "Cô có nhớ bản thân đã từng nói, sau khi trả Trái Tim Biển Cả về lại thì từ đó về sau hai chúng ta không còn quen biết nhau?"

Hoàng Ngân cúi thấp đầu: "Ừ, có nhớ."

Nhưng mà cô làm không được.

"Đỗ Hoàng Ngân, mai là chủ nhật, đi theo tôi một ngày đi..." Cao Dương Thành đột nhiên nói.

Hoàng Ngân sững sờ, nghiêng đầu rồi lại ngạc nhiên nhìn anh.

Cao Dương Thành cũng nghiêng đầu nhìn cô, khuôn mặt nghiêm túc: "Đi theo tôi một ngày, tôi sẽ rút lại đơn kiện."

Đổi mặt với điều kiện của anh, Hoàng Ngân có chút hoang mang: "Chủ nhật tôi cũng rất bận."

"Vậy nếu tôi lấy Trái Tim Biển Cả đó ra để cược thì sao?" Cao Dương Thành lạnh nhạt mở miệng.

Hoàng Ngân cả kinh, trên mặt có chút vui mừng: "Anh tìm được nó rồi?"

Cao Dương Thành lắc đầu, giọng nói lạnh lùng: "Tìm được hay không toàn bộ đều nằm ở quyết định của cô."

Vì vậy bây giờ người đàn ông này đang uy hiếp cô đấy à?

"Đỗ Hoàng Ngân, qua ngày mai, chúng ta hãy xem nhau như là người dung đi..."

Vì thế ngày mai chính là hai mươi bốn tiếng cuối cùng của bọn họ!

Cao Dương Thành khiến Hoàng Ngân phải sững sờ.

Cô khó hiểu nhìn anh, vẻ mặt còn có chút ngẩn ngơ.

Khóe miệng lạnh nhạt của Cao Dương Thành treo lên một nụ cười tùy ý:
"Sao thế? Sợ à?"

"Không... Không phải..."

Trong chốc lát đó, Hoàng Ngân cảm nhận được một loại cảm giác không tên cứ quanh quẩn ở trong lòng cô, vô cùng khó chịu.

"Đỗ Hoàng Ngân, thật ra cô cũng là một con rắn độc, khiến người ta tránh không kịp..." Bỗng nhiên Cao Dương Thành buông ra một câu chứa đầy ẩn ý sâu xa.

Nhìn cây phong ở phía xa, ánh mắt càng lúc càng sâu hút.

Cô là một con rắn độc gặm nuốt lòng người!

Cao Dương Thành biết, nếu như bản thân lại dây dưa với cô như thế thêm một lần nữa thì sớm muộn gì cũng có một ngày chính anh phải thịt nát xương tan!

Huống chi Cao Dương Thành vốn dĩ rất xem thường cái trò vụng trộm ngoài giá thú này!!

Vì thế, cứ như vậy đi!

"Ngày mai, ở nhà tôi, có tới hay không thì tùy cô quyết định."

Anh làm mặt vô cảm nói xong thì đứng dậy rời đi, để lại một mình Hoàng Ngân ngồi ngẩn ngơ ở trên băng ghế dài, chờ người ra.

Hoàng Ngân không hiểu, nếu thật sự đã muốn làm người dung thì tại sao anh lại bú rợ bính muốn cô đi theo anh một ngày nữa.

Thật ra Hoàng Ngân không biết, chuyện này ngay cả bản thân Cao Dương Thành cũng không thể hiểu nổi.

...

Sáng sớm hôm sau, rớt cuộc Hoàng Ngân cũng đến, chỉ là không biết vì để được rút đơn kiện hay là vì Trái Tim Biển Cả, hoặc có thể vì nguyên nhân nào khác cô chẳng rõ.

Lúc Cao Dương Thành đến mở cửa cho cô thì mái đầu vẫn rối tung như tổ quạ. Mà cho dù tóc tai có rối bù cũng mảy may ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp trai của anh cả, thậm chí nếu so sánh với sự chín chắn ngày thường thì còn có thêm chút năng động tuổi trẻ tỏa ra nữa.

Anh mở to đôi mắt lơ mờ vẫn còn đang ngái ngủ của mình ra, đứng trước cửa nheo mắt nhìn cô.

"Chào."

Hoàng Ngân ổn định lại nỗi lòng hồi hộp của mình rồi chào hỏi anh, trên mặt vẫn còn có chút lúng túng.

"Chào anh."

Cao Dương Thành cong khóe môi lên, đáp một câu: "Làm cho tôi một bát mì đi!"

"Hả, à được, vậy anh mau đi rửa mặt đi." Hoàng Ngân trả lời.

Cao Dương Thành quay lại vào phòng ngủ, còn Hoàng Ngân thì đi vào trong bếp.

Trong phòng bếp sạch sẽ đến nỗi phải dùng từ sạch sành sanh để hình dung, rõ ràng người đàn ông này hiếm khi ở nhà ăn cơm thường ngày.

Mở tủ lạnh ra, bên trong có ít đồ uống lạnh, còn có một gói mì nằm

chông chơ ở đó.

Hoàng Ngân cau mày lại, rớt cuộc người đàn ông này thường ngày sống như thế nào vậy? Giờ cũng đã vào cuối thu rồi, sao lại còn uống nước lạnh vậy chứ? Chẳng trách tại sao lại mắc bệnh dạ dày.

Hoàng Ngân đun nước, định làm mì.

Lúc này Cao Dương Thành cũng đã rửa mặt xong xuôi, từ trong phòng ngủ bước ra.

Chuyện đầu tiên sau khi ngủ dậy là tắm rửa, thói quen này hình như anh vẫn còn giữ.

Mái tóc ngắn đen nhánh bấy giờ mới thấy sạch sẽ gọn gàng hơn không ít, còn vương chút hơi nước mướt mướt, rõ ràng là vừa mới tắm xong.

Áo ngủ đã được thay bằng chiếc áo sơ mi trắng thuộc loại cao cấp.

Cổ áo sơ mi hơi phanh rộng, cổ tay áo được tùy tiện xắn lên trên giữa cánh tay, để lộ da thịt màu lúa mạch ở dưới, toát lên sự cương nghị đặc thù của đàn ông.

Quần tây sẫm màu ôm sát lấy đôi chân thon dài của anh, quần áo được cắt may khéo léo càng khiến vóc người một mét tám tám nổi bật thêm phần cao to mạnh mẽ. Cái eo hình tam giác ngược hoàn mỹ kia như một tác phẩm điêu nghệ tuyệt vời được thượng đế đích tay làm ra, gợi cảm đến mức khiến người suy tư.

Không thể nghi ngờ, người đàn ông này từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài chẳng có lấy một chỗ tỳ vết để người khác bắt bẻ. Trên người anh từ lúc sinh ra đã mang theo khí chất cao quý và tao nhã càng khiến mọi người ngược mắt trông coi.

Hoàng Ngân vội vàng dời ánh mắt từ trên người anh sang chỗ khác, cô chỉ vào tủ lạnh: "Đã sắp sang đông rồi, sao anh còn uống nước lạnh vậy?"

"Quen rồi."

Cao Dương Thành cất bước tiến lại gần cô.

"Không phải dạ dày không tốt sao? Sau này đừng uống nữa."

Hoàng Ngân cúi đầu đánh trứng, tựa như chỉ tùy ý dặn dò anh thôi.

Trứng gà là nguyên liệu nấu ăn duy nhất trong tủ lạnh của anh.

Cao Dương Thành không trả lời cô, vẫn theo thói quen đi đến mở tủ lấy đồ uống lạnh ra, tay vừa duỗi ra thì bỗng dừng lại.

Cô gái này vừa dặn anh xong.

"Đây này."

Hoàng Ngân đưa cho anh một cốc sữa bò nóng: "Mới đun xong đây. Mì còn phải chờ vài phút nữa, anh uống cốc sữa bò này cho ấm bụng trước đi."

Cao Dương Thành nhận lấy.

Ánh mắt rơi xuống cốc sữa bò trong tay mình, màu mắt có chút sẫm lại.

Tầm mắt lại chéch sang Hoàng Ngân đang bận bịu nấu mì cho anh ở trong bếp.

Bốn năm, Đỗ Hoàng Ngân ngoại trừ gầy hơn một chút thì thật sự chẳng thay đổi chỗ nào nữa cả.

Khuôn mặt dễ thương, không được tính là quá xinh đẹp nhưng lại vô cùng sáng sủa, tính cách trước sau vẫn cố chấp như một, có lúc rất đáng ghét, nhưng có lúc cũng... làm người ta rung động sâu sắc. Hệt như trước kia, thích quan tâm anh sít sao, không cho anh thể này, không cho anh thể kia, thật sự rất phiền nhưng cũng rất ấm áp.

"Đỗ Hoàng Ngân."

Cao Dương Thành đột nhiên gọi tên cô, con người vẫn cố định trên khuôn mặt xinh đẹp chéch nghiêng, không chút gợn sóng.

Hoàng Ngân quay đầu lại nhìn anh: "Sao thế?"

Cao Dương Thành ngừng mùi mấy giây.

"Nói rồi đấy, qua ngày hôm nay thì đừng đến làm phiền tôi nữa."

Đáy mắt nhuộm đen của anh nhạt nhòa như biển không gió về đêm.

Cao Dương Thành đặt cốc sữa bò xuống bàn rồi xoay người đến tủ lạnh lấy đồ uống lạnh ra, anh ngửa đầu tu "ừng ực ừng ực" mấy hớp lớn, cuối cùng lại ngẩng đầu nhìn Hoàng Ngân: "Biết chưa? Đây mới là nếp sống thường ngày của tôi, không bước được vào trong cuộc sống của tôi thì đừng mơ đến việc xáo trộn nhịp sống bình thường của tôi!"

Hình như anh đang tức giận.

Nhưng Hoàng Ngân không biết tại sao anh lại lên cơn như vậy.

Cô không trả lời anh, chỉ xoay người múc mì trong nồi ra.

"Mì xong rồi."

Hoàng Ngân thái hành rải vào trong nước mì rồi bung bát đến đặt lên trên bàn ăn.

Cao Dương Thành cầm đũa lên, ngồi xuống trước bàn ăn, Hoàng Ngân cũng ngồi xuống trước bàn theo anh.

Liếc mắt nhìn người đàn ông đang cúi đầu ăn mì, do dự một lát mới nói: "Sau này chuyện trang trí phòng tân hôn của anh, tôi sẽ liên hệ trực tiếp với cô Khuất."

"Ừ."

Cao Dương Thành không chút do dự đáp.

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy lồng ngực như bị một tấm màng không lọt gió bọc kín mít lại vậy, khó chịu đến cùng cực: "Vậy anh muốn ý kiến gì thì nói cô ấy chuyển lời lại cho tôi là được."

"Chuyện này cô nói nhiều lần rồi." Cao Dương Thành nhắc nhở cô.

"Hả, thật sao?" Đầu óc Hoàng Ngân có chút lơ đãng.

"Trong hai mươi bốn giờ này có muốn đi chỗ nào không?" Cao Dương Thành ngẩng mặt lên hỏi cô.

Hoàng Ngân ngó ra một lát mới nhớ ra phải trả lời, trong phút chốc đó điện thoại di động trong túi xách lại vang lên.

"Đợi chút."

Cô vội vàng đứng dậy đi ra phòng khách lấy điện thoại di động.

"Vũ Đạt?"

Là Đoàn Vũ Đạt điện đến.

Vừa nghe thấy cái tên quen thuộc này thì Cao Dương Thành không nhận được mà ngược mắt nhìn Hoàng Ngân một chút, đáy mắt vốn nhạt nhòa tựa hồ lại nhạt thêm một chút nữa.

Anh cúi đầu tiếp tục ăn mì.

"Hoàng Ngân, em... Mau mau đến bệnh viện đi!"

Giọng nói của Đoàn Vũ Đạt chưa bao giờ nặng nề khản đặc như lúc này đây.

Hoàng Ngân cả kinh, trong đầu hoảng hốt vài giây.

Lại lập tức nghe anh ấy nói tiếp: "Dương Dương bỗng nhiên ngất xỉu, giờ được đưa vào phòng cấp cứu rồi."

"Còn nữa, bệnh viện cần bố mẹ đến ký... Giấy thông báo bệnh tình nguy kịch."

"..."

"Đùng..." một tiếng, Hoàng Ngân chỉ cảm thấy trong đầu có một quả

bom phút chốc đã nổ tung, trước mắt đột nhiên trống rỗng.

Giấy thông báo bệnh tình nguy kịch?

Hoàng Ngân cầm điện thoại di động trên tay mà không ngừng run rẩy.

Trong phút chốc, não cô như thể hoàn toàn chết máy. Hoàng Ngân đỏ mắt, cứ đứng ngơ ngác ở đó, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Lát sau cô lại cầm lấy túi xách trên ghế sa lông lên rồi chạy ra ngoài.

Song, còn chưa đến cửa thang máy thì bỗng nhiên tay cô bị một bàn tay to lớn mạnh mẽ nắm chặt lại.

Cô bị một sức mạnh ngang ngược thô bạo kéo về lại, cả người không hề phòng bị trước mà ngã vào một lồng ngực rắn chắc: "Đi đâu?"

Cao Dương Thành cúi đầu hỏi cô, giọng nói rơi vào tai cô lại lạnh lẽo đến mức khiến người e sợ.

"Tôi có việc gấp, bây giờ phải đi ngay."

Giọng nói của Hoàng Ngân run rẩy cực độ, cô giãy dụa muốn thoát khỏi lồng giam của Cao Dương Thành: "Thả tôi ra, thả tôi ra."

Cô gần như dùng giọng điệu van xin để nói với anh, giọng nói nhẹ đến mức như thể vọng từ nơi xa xôi chân trời về đây, không có chút sức lực nào.

Nhưng Cao Dương Thành không nghe theo.

Anh cầm lấy tay của cô, tăng sức nắm lên thêm chút nữa, trong đôi mắt toàn sự ngang ngược hung hăng: "Đỗ Hoàng Ngân, cô đã đồng ý ở với tôi hai mươi bốn tiếng rồi mà?"

"Hôm khác được không? Hôm nay tôi phải đi!!"

Hoàng Ngân vươn tay ấn lung tung lên thang máy, con người đã giăng kín một làn hơi nước mịt mờ.

Nhưng bỗng nhiên cô bị Cao Dương Thành ôm chặt vào trong ngực: "Đỗ Hoàng Ngân, dạ dày của tôi đau..."

Anh đang giữ cô lại, nhưng cũng đang nói sự thật.

Thân hình Hoàng Ngân run lên bần bật, ý thức tựa hồ có chút mê man, mà sương mù nơi đáy mắt lại càng thêm đậm.

Cô đã không thấy rõ mọi thứ ở trước mắt nữa rồi, bao gồm cả người đàn ông đang ở ngay trước mặt trong giờ phút này đây.

"Anh đi uống thuốc đi..."

"Cô rót nước cho tôi."

Cao Dương Thành cố chấp.

Ngay cả bản thân anh cũng không hiểu nổi tại sao cứ cố chấp như thế, cứ như một đứa nhỏ giờ trò làm nũng vậy, thật ấu trĩ.

Hoàng Ngân lắc đầu đẩy anh ra, có chút giận dữ: "Tôi phải đi, không kịp rồi, không kịp rồi!"

Cô giãy dụa muốn chạy đến chỗ thang máy, gương mặt trắng bệch như tờ.

"Đỗ Hoàng Ngân, tôi nói tôi đau dạ dày!!!"

Cao Dương Thành găm nhẹ lên với Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân trừng đôi mắt đầy tia máu lên nhìn anh: "Thả tôi ra..."

"Đỗ Hoàng Ngân, đây là hai mươi bốn tiếng cuối cùng của chúng ta!"

Cao Dương Thành lại nhắc nhở cô lần nữa, ngón tay lại dùng sức hơn, gần như đã bám vào trong thịt của cô.

"Thả tôi ra!!!"

Giọng nói của Hoàng Ngân bỗng nhiên cao lên tận vài tông.

"Nếu như lại thêm một Trái Tim Biên Cả thì sao đây?!"

"Cao Dương Thành, anh đừng ồn ào nữa!!" Mắt của Hoàng Ngân đã hoàn toàn đỏ hoe.

Đáy mắt của Cao Dương Thành cũng hoàn toàn lạnh lẽo, ngay cả giọng nói cũng thấp đến gần như hóa đá: "Người đó thật sự quan trọng đến thế?"

Người anh hỏi là Đoàn Vũ Đạt.

"Đúng thế." Viên mắt của Hoàng Ngân lập tức đỏ lên, nước mắt không kiềm được nữa rơi xuống, cô ra sức nắm chặt hai tay đang run rẩy thành quả đấm: "Người đó là thứ quan trọng nhất trong cuộc đời tôi! Vì vậy, Cao Dương Thành, cầu xin anh buông tay ra đi! Đừng khiến tôi phải hận anh..."

Hoàng Ngân không dám tưởng tượng, nếu như... Đây là lần cuối cùng cô ở chung với con trai...

Nếu như, ngay cả lần cuối cùng gặp con cô cũng không đến kịp...

Không thể!! Tuyệt đối không thể!!

Dương Dương dễ thương như thế, sao thượng đế lại nỡ lòng nào đối xử với thằng bé như vậy được chứ!

...

Rót cuộc Cao Dương Thành cũng buông Hoàng Ngân ra.

Anh ngồi giữa sảnh rộng lớn, cảm thấy không khí ở chung quanh trở nên lạnh hơn một chút...

-----oOo-----

Chương 28: Giấy thông báo bệnh tình nguy kịch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mì ở trên bàn đã nguội hết rồi, sau khi ngâm trong nước thời gian dài thì đã nở ra đến nỗi nhìn có chút buồn nôn.

Cũng giống như trái tim giờ đây của anh vậy!

Bị những đồ kỵ cùng giận hờn nở ra, khiến bản thân anh cũng cảm thấy chán ghét buồn nôn, nhưng lại không cách nào kiềm chế lại được...

Lúc Hoàng Ngân chạy tới bệnh viện thì bé Hường Dương vẫn còn đang trong phòng cấp cứu.

Nhìn thấy đèn báo hiệu đỏ đến mức chói mắt thì những cảm xúc căng thẳng của Hoàng Ngân vào đúng giờ phút này đã hoàn toàn tan vỡ.

Cô vô lực trượt xuống đất dọc theo bức tường, bàn tay nhỏ nắm chặt lại thành quả đấm bị cô tàn nhẫn cắn trong miệng, nghẹn ngào đau đớn, từng giọt nước mắt nặng trĩu thi nhau chảy xuống.

"Hoàng Ngân, đừng như vậy mà."

Đoàn Vũ Đạt đau lòng ôm chặt Hoàng Ngân đang ngồi sát vách tường vào trong lòng.

"Hức hức hức..."

Rót cuộc Hoàng Ngân không kiểm chế tâm tình của mình được nữa mà nằm nhoài lên trên vai Đoàn Vũ Đạt nghẹn ngào khóc nức.

"Cô Đỗ, cái này... Phiền cô ký tên giúp." Y tá cẩn thận nhắc nhở Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân không phản ứng lại.

"Cô Đỗ, phiền cô ký tên." Y tá nhắc cô thêm lần nữa.

"Ngân à..." Đoàn Vũ Đạt vỗ vỗ sau lưng Hoàng Ngân, nhắc cô.

Cuối cùng Hoàng Ngân mới lau nước mắt nhìn y tá.

Y tá mím môi một lát rồi cuối cùng vẫn nói: "Đây là... Giấy thông báo bệnh tình nguy kịch."

Một câu nói, lại khiến cho cảm xúc của Hoàng Ngân dậy sóng.

"Giấy thông báo bệnh tình nguy kịch gì chứ! Giấy thông báo bệnh tình nguy kịch gì chứ? Vũ Đạt, anh mau nói cho cô ấy rằng chúng ta sẽ không ký thứ này đâu, chúng ta không ký! Dương Dương vẫn còn rất khỏe, tại sao chúng ta phải ký cái này chứ?! Dương Dương rất khỏe mà!!" Hoàng Ngân kích động tóm lấy cổ áo khoác màu trắng của Đoàn Vũ Đạt, đầu óc đã hoàn toàn mất khống chế.

"Hoàng Ngân!! Hoàng Ngân..." Đoàn Vũ Đạt muốn lay tỉnh cô, anh đưa tay lên nắm chặt lấy đôi bàn tay lạnh giá của Hoàng Ngân: "Ngân à, nghe anh nói, tờ giấy báo này không nói lên được điều gì cả, em biết mà? Đừng sốt sắng, đừng sốt sắng..."

Hoàng Ngân hoảng loạn đau đớn khóc thành tiếng: "Vũ Đạt, em van xin anh, van xin anh mau cứu lấy thằng bé, nó còn nhỏ như vậy mà, nó còn chưa thấy hết thế giới này nữa, Vũ Đạt, anh phải cứu thằng bé, cứu thằng bé... Hu hu..."

Đoàn Vũ Đạt nhìn Hoàng Ngân đã gần như tan vỡ thì trong phút chốc không biết phải nói lời an ủi như thế nào.

Bởi vì Hương Dương ở trong phòng cấp cứu đã gần như không còn dấu hiệu của sự sống...

Vốn dĩ tin tức này anh không dám nói cho cô biết.

Anh chỉ có thể đỏ mắt ôm thật chặt bà mẹ trẻ tuổi đã lao tâm kiệt sức trong lòng.

"Cao Dương Thành, Dương Thành..."

Bỗng nhiên Hoàng Ngân giãy ra khỏi lồng ngực của Đoàn Vũ Đạt, cô tựa như phát điên mà chạy ra ngoài: "Anh ấy có thể cứu Dương Dương, anh ấy chắc chắn có thể cứu được Dương Dương!! Em đi cầu xin anh ấy..."

Đoàn Vũ Đạt hồi thần lại vội vàng đuổi sát theo Hoàng Ngân, kéo tay cô lại: "Hoàng Ngân, đừng như vậy mà!!"

Đáy mắt anh nổi lên tơ máu, nhuộm màu đau lòng.

"Mau thả em ra, em phải tìm anh ấy để cứu Dương Dương, anh ấy là ba của Dương Dương, tủy xương của anh ấy chắc chắn khớp với thằng bé!" Hoàng Ngân liều mạng giãy dụa.

"Ngân à!!"

Đoàn Vũ Đạt lớn tiếng gọi cô, dùng sức giữ chặt thân thể đang giãy dụa của cô lại: "Anh ấy không cứu được Dương Dương! Không cứu được!!"

Hoàng Ngân cứng đờ...

Đôi mắt tròn to, nước mắt như chuỗi châu bị đứt dây vậy, cứ lăn xuống từng hạt, từng hạt.

"Anh lừa em, anh lừa em!!"

Hoàng Ngân điên cuồng hét lên với anh, giọng nói lại như thể tiếng khóc tuyệt vọng: "Anh lừa em, anh ấy có thể cứu Dương Dương! Anh ấy có thể! Anh ấy là ba của Dương Dương mà!"

"Hai người không khớp tủy!"

Thật ra đã có kết quả từ lâu rồi, chẳng qua Đoàn Vũ Đạt không dám nói cho Hoàng Ngân mà thôi.

"Anh... anh nói cái gì? Vũ Đạt, nói cho em nghe đi, anh đang lừa em mà thôi, anh đang lừa em, đúng không??" Cuống họng của Hoàng Ngân đã hoàn toàn khản đặc, giọng nói run rẩy đến nỗi khiến người ta cũng đau lòng theo.

"Đừng như vậy mà! Ngân, chúng ta chắc chắn còn cách khác, Dương Dương nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này!" Đoàn Vũ Đạt đau lòng an ủi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân hoàn toàn xụi lơ, thân thể gầy yếu hết hy vọng ngồi phịch xuống đất, tựa như trong chớp mắt cô đã bị hút cạn sinh lực vậy, chẳng còn sức mà đứng dậy nữa.

Lệ cứ âm thầm lặng lẽ tuôn dài từ khóe mắt, không dừng lại được cũng không ngăn lại được.

Đáy mắt thăm thẳm hóa thành hố sâu tàn tro, không còn chút màu sắc nào cả, cũng đã mất đi tiêu cự.

"Còn cách khác... Còn cách nào nữa chứ..."

Tia hy vọng cuối cùng của cô cũng đã tan vỡ hoàn toàn trong phút chốc ấy!!

Dương Dương đáng thương của cô chỉ mới ba tuổi, tại sao ông trời lại cứ phải để cho đứa nhỏ chịu đựng nỗi đau đớn mà người thường cũng không thể chịu nổi như vậy chứ!!

...

Hoàng Ngân chờ ở bên ngoài phòng cấp cứu ròng rã cả một buổi sáng, bà Trần Lan cùng em gái Đỗ Thanh Nga cũng thi nhau chạy tới.

Đến buổi trưa, đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt.

Rất nhanh sau đó Đoàn Vũ Đạt dẫn một đoàn bác sĩ cùng y tá đi ra ngoài.

"Vũ Đạt, Dương Dương của em..."

Hoàng Ngân bước một bước dài lao tới trước.

Cô muốn biết kết quả, nhưng cũng sợ biết kết quả, đôi mắt cô giờ đây đã sưng húp lên như hạt táo.

Đoàn Vũ Đạt nắm thật chặt bàn tay lạnh lẽo của Hoàng Ngân, đôi mắt đỏ hoe, bên môi lại lộ ra nụ cười vui mừng như thể trút bỏ được gánh nặng: "Ngân à, Dương Dương là một đứa trẻ kiên cường, con đã vượt qua rồi!"

"Tốt quá rồi, tốt quá rồi!!!"

Hoàng Ngân vui mừng xúc động đến mức phát khóc, cô quay người ôm chặt lấy mẹ mình đang đứng ở phía sau: "Mẹ ơi, mẹ nghe chưa ạ? Vũ Đạt nói Dương Dương đã qua khỏi rồi!! Dương Dương không sao rồi, không sao rồi... Mẹ ơi... Hu hu hu..."

Hoàng Ngân nằm nhoài vào lòng mẹ, cứ khóc sụt sùi như một đứa trẻ vậy.

Trần Lan ôm thật chặt con gái của mình vào lòng, trong đôi mắt tang thương đã đầm lệ.

Đỗ Thanh Nga cũng đứng bên cạnh lau nước mắt.

Hương Dương được đưa ra khỏi phòng cấp cứu thì lập tức lại chuyển tiếp vào trong phòng ICU, tất cả người nhà cùng bạn bè đều bị cấm vào thăm như nhau. Ngay cả Hoàng Ngân cũng phải ngھn đầu nhìn qua cửa sổ bé nhỏ để ngắm Dương Dương đang ngủ trên giường nhưng cũng chẳng mấy an yên.

"Hoàng Ngân, em cũng đã mệt mỏi cả một ngày rồi, trước tiên cứ về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi đã, Dương Dương có anh ở đây trong nom rồi, em cứ yên tâm đi." Đoàn Vũ Đạt khuyên Hoàng Ngân về nhà.

Hoàng Ngân lắc đầu, đôi mắt vẫn dừng lại trên người Hương Dương đang nằm trong phòng bệnh, không rời đi dù chỉ một chút: "Em không về, Vũ Đạt, em muốn ở đây nhìn Dương Dương."

"Ngân à..." Đoàn Vũ Đạt còn muốn khuyên Hoàng Ngân.

"Vũ Đạt, em biết anh vì tốt cho em cả thôi, em cảm ơn anh! Nhưng em thật sự không yên lòng được."

Đoàn Vũ Đạt bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đành phải mặc kệ Hoàng Ngân: "Không chịu về nhà nghỉ ngơi cũng được thôi, đến đây, ngồi xuống trước đã, em đứng cả tiếng đồng hồ rồi, em không mệt à?"

Đoàn Vũ Đạt nói xong rồi ngồi xuống trên băng ghế dài ngoài phòng bệnh, thấy Hoàng Ngân không nhúc nhích thì anh lại đưa tay ra kéo cô

đến: "Đến đây, nói với em tình huống của Dương Dương này."

Vừa nghe anh ấy muốn nói về bệnh tình của Dương Dương thì Hoàng Ngân vội vàng đến ngồi xuống bên cạnh Đoàn Vũ Đạt.

Đoàn Vũ Đạt liếc mắt nhìn khuôn mặt càng ngày càng gầy gò của Hoàng Ngân, có chút chạnh lòng mà mím môi, chuẩn bị tinh thần một lát rồi lúc này mới mở miệng: "Dương Dương có lẽ... còn cần phải làm thêm một đợt hóa trị nữa."

Lời của Đoàn Vũ Đạt khiến đôi mắt Hoàng Ngân phải tròn tròn, khuôn mặt vốn trắng bệch nay còn trắng thêm vài phần.

"Vũ Đạt, thật sự không còn cách nào khác sao?"

Đoàn Vũ Đạt hít một hơi, không đành lòng đưa mắt nhìn Hoàng Ngân, nhưng cuối cùng vẫn nói sự thật cho cô nghe: "Lần này cứu được Dương Dương cũng giống như là cướp thằng bé lại từ tay tử thần vậy. Nói thật, Dương Dương có thể sống qua được ả này... Đúng là kỳ tích! Bây giờ hội chứng thực bào máu trong cơ thể thằng bé đang phát triển rất nhanh, biện pháp duy nhất của chúng ta chính là dùng hóa trị để ức chế lại, nếu không thì Dương Dương..."

"Em biết rồi, em biết rồi..." Sắc mặt Hoàng Ngân trắng bệch, cô vội vàng nắm lấy cánh tay của Đoàn Vũ Đạt, ra hiệu anh đừng nói tiếp phần lời phía sau nữa.

Cô không muốn nghe, cũng không dám nghe.

Trong đôi mắt đang sưng đỏ lại chứa đầy những giọt lệ xót xa: "Em sợ Dương Dương không chịu đựng được..."

Cô không dám tưởng tượng, hóa trị đối với một cậu bé nhỏ xíu như vậy là sự đau đớn tột độ như thế nào trong kiếp người!

Không có một người mẹ nào lại cam lòng đưa con của mình vào trong phòng hóa trị đáng sợ kia hết lần này đến lần khác.

Đoàn Vũ Đạt nắm chặt đôi tay đang run rẩy của Hoàng Ngân, ra sức truyền toàn bộ hơi ấm trên người mình sang cho cô: "Ngân à, em suy

ngĩ cần thận lại đi, còn tiền hóa trị hay viện phí tháng này em đừng quan tâm làm gì, cứ để anh lo là được."

"Không được!!"

Hoàng Ngân lập tức từ chối.

"Vũ Đạt, anh đừng như thế, em với Dương Dương đã nợ anh nhiều lắm rồi, em đã nợ tiền của anh nhiều đến mức khó mà trả nhanh được, em... Anh đừng như thế nữa, anh cứ như thế thì chỉ làm trong lòng em thêm khó chịu mà thôi."

Hoàng Ngân trả lời có phần ngắt ngứ: "Nói chung tiền thuộc thang của Dương Dương anh đừng xen vào, em chắc chắn sẽ nghĩ được cách kiếm tiền, còn nữa, đến cuối tháng em có thể nhận được ba phần lương, chắc chắn có thể trả nổi tiền viện phí, vì vậy anh đừng bận lòng thay em. Cho dù anh có tự mình đi đóng tiền giúp em đi chăng nữa thì em cũng sẽ trả lại cho anh như thường thôi."

"Ngân, có những lúc em thật sự rất bướng bỉnh." Đoàn Vũ Đạt im lặng thở dài, ngập tràn đau lòng: "Nghe lời anh đi, đừng tự làm khó bản thân mình."

"Không sao cả, em chịu được."

Hoàng Ngân bướng bỉnh lắc đầu.

Bây giờ chỉ mới cách lần hóa trị tới của Dương Dương nửa tháng mà thôi, túi tiền của Hoàng Ngân vẫn đang rỗng tuếch, lương cũng phải chờ đến cuối tháng mới được lãnh. Hoàng Ngân giờ gấp đến độ như con kiến bò trên chảo nóng, cắn răng một cái, cô lại đi tìm công việc làm thêm sau mười hai giờ.

Công việc này là bán rượu ở trong quán karaoke, bán được càng nhiều rượu thì tiền phần trăm hoa hồng càng cao.

Thật ra trong lòng Hoàng Ngân hiểu rõ hơn bất cứ ai khác, đây chắc chắn không phải là một công việc nghiêm chỉnh tốt đẹp gì.

Mỗi ngày đều phải đối mặt với bao nhiêu thứ tạp nham, chuyện xa hoa

kẻ đòi trụy, khó tránh khỏi việc ông chủ sẽ giật dây các cô từ bán rượu thành gái tiếp rượu.

Cho dù tửu lượng không tốt, cho dù có ghét mùi cồn, cho dù khinh thường mấy gã đàn ông muôn hình muôn vẻ kia đi chãng nữa thì cũng đâu còn cách nào? Đỗ Hoàng Ngân cô thiếu tiền, thiếu một món tiền để cứu mạng!

Chỉ cần không đi bán thân, bán linh hồn thì có uống thêm chút rượu cô cũng không từ chối, mà cô cũng không có chỗ nào để từ chối cả.

Bốn giờ sáng hôm sau, Hoàng Ngân lê cả người toản mùi rượu nồng và thuốc lá về nhà.

Việc đầu tiên làm là tắm rửa.

Cô gấp gáp muốn rửa sạch mấy mùi hương xa hoa đòi trụy buồn nôn đang bám dính trên người mình.

Nhưng không ngờ vừa đi vào phòng tắm thì cô lập tức nôn thốc nôn tháo, làm thế nào cũng không thể nhịn được nổi.

"Chị? Chị làm sao thế?"

Quả nhiên vẫn đánh thức Đỗ Thanh Nga đang ngủ say dậy rồi vào phòng cô xem tình hình.

Hoàng Ngân có chút bối rối, cô không muốn để em gái mình thấy được bộ dạng như nhuốc này của cô, cô vừa ói ra vừa xoa tay với Đỗ Thanh Nga đang đứng ở cửa phòng tắm: "Chị không sao, cứ kệ chị, em về phòng ngủ đi. Oẹ ọe..."

Cô còn chưa kịp nói hết câu thì lại nôn tiếp ra.

"Chị, chị đã như vậy rồi mà còn nói không sao à?!"

Đỗ Thanh Nga đau lòng nhìn bóng lưng gầy yếu của chị mình, viền mắt đỏ lên, cô ấy vội vàng chạy đến phòng bếp rót cho Hoàng Ngân một cốc nước: "Chị, sao chị lại uống nhiều rượu như thế?"

Hoàng Ngân nhận cốc nước rồi súc miệng, cả người xụi lơ, gương mặt trắng bệch không có tí huyết sắc nào.

"Rốt cuộc chị đi làm việc gì vậy? Đến tận bốn giờ chị mới về!" Đỗ Thanh Nga cuống đến nỗi nước mắt phải trào ra: "Chị, chị đừng như thế nữa, chúng ta không có tiền thì có thể vay mượn họ hàng chút đỉnh mà, chị đừng liều mạng để kiếm tiền như thế chứ! Đừng để đến lúc Dương Dương khỏi bệnh rồi thì lại đến phiên chị bị bản thân tự giày vò mà ngã bệnh!"

Hoàng Ngân lắc đầu: "Em đừng lo cho chị, chị có thể chịu được. Chuyện hôm nay em tuyệt đối không được nói cho mẹ biết, sức khỏe của mẹ không tốt, không thể để bà lo lắng thêm cho chị nữa."

Hoàng Ngân không yên lòng dặn dò Đỗ Thanh Nga.

Cô uống xong mấy hớp nước thì vào phòng tắm ngồi xuống cái ghế con, cô tựa đầu lên vách tường, nhắm hai mắt lại thở hắt hắt, trong dạ dày lại cồn cào khó chịu vô cùng, vừa xót vừa trướng, còn đau rát nữa.

"Chị..."

-----oOo-----

Chương 29: Nhục nhã

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đỗ Thanh Nga nhìn thấy hình ảnh thảm thương mệt mỏi của chị gái mình, giọt lệ to tròn rơi khỏi hốc mắt, "Ngày mai em sẽ đến nhà họ hàng một chuyến."

"Thanh Nga, đừng làm bừa!" Hoàng Ngân mở mắt ra, đáy mắt cô rã rời vẫn đầy tia máu, "Nghe chị nói, đừng làm tăng thêm gánh nặng cho bọn họ nữa."

Vốn dĩ mấy gia đình này cũng không giàu có sung túc gì, cô hà tất phải liên lụy cuộc sống khổ sở này tới bọn họ chứ! Hơn nữa, sau khi ba đi rồi, họ hàng cũng chẳng có mấy ai muốn qua lại với mẹ con họ nữa, cô cần

gì ngang ngạnh dính lấy như vậy.

"Nhưng mà..."

"Nghe lời."

"Vâng ạ."

Cuối cùng Đỗ Thanh Nga đã bị Hoàng Ngân thuyết phục.

"Chị, chị cứ thế này không thấy mệt sao?" Đỗ Thanh Nga đỏ mắt, đau lòng hỏi Thanh Nga.

"Mệt."

Hoàng Ngân thành thật trả lời.

Dù cô có biến mình thành siêu nhân, nhưng rốt cuộc vẫn là người trần mắt thịt mà thôi.

Chỉ có điều, bất kể mệt mỏi tới đâu, cô cũng không muốn buông tay, cô còn lòng dũng cảm thì còn có thể kiên trì.

Hoàng Ngân hơi ngẩng đầu nhìn trần nhà trắng bợt phía trên, thì thầm tự nói: "Thanh Nga, có nhiều khi cuộc sống không tốt đẹp như chúng ta mong đợi, nhưng cũng còn xa mới tệ hại như chúng ta nghĩ. Yếu ớt và kiên cường của một con người là hai điều có thể vượt qua tưởng tượng của chính bản thân mình. Có lúc, vì một câu nói quan tâm nhẹ nhàng cũng khiến ta yếu ớt rơi nước mắt. Nhưng lại có lúc, ta có thể cắn chặt răng bước đi trên đoạn đường cấm đầy đinh nhọn, rất dài rất dài...."

Mà Đỗ Hoàng Ngân cô, chính là như vậy, cắn chặt răng, kiên cường mà dũng cảm đi về phía trước!

Rạng sáng tại câu lạc bộ karaoke Ngự Tôn, phòng bao VVIP số 3109.

Tất cả bác sĩ và y tá của khoa ngoại thần kinh bệnh viện Vinmec đang ở đây nô đùa âm ỉ vui vẻ. Thật ra tụ tập muện như vậy là vì các bác sĩ tài năng bọn họ vừa rời khỏi bàn mổ.

"Chúc mừng khoa chúng ta được bầu là khoa chất lượng tốt nhất bệnh viện trong năm. Hôm nay, chúng ta không say không về!!" Vũ Phong cầm microphone nói to.

"Vậy không được, sáng mai tôi còn ca phẫu thuật đây. Làm một người bác sĩ có trách nhiệm, tôi phải giữ vững nguyên tắc với bệnh nhân mà tôi phụ trách, mọi người nói đúng không?" Thái Linh cười đùa từ chối.

"Cậu làm mất cả hứng!" Bác sĩ nội trú Lâm Nghiêm Thành cười cười liếc mắt nhìn Thái Linh.

"Tôi cũng không uống rượu được." Ở chính giữa sofa, ánh đèn tường mờ tối in lên khuôn mặt anh tuấn góc cạnh rõ ràng của Cao Dương Thành. Anh ngại ngùng mỉm cười, chỉ vào dạ dày mình: "Gần đây, chỗ này không được thoải mái lắm, phỏng chừng còn uống rượu nữa thì thủng dạ dày mất thôi."

Thái Linh đùa cợt anh, "Bác sĩ thế đây!"

Suy cho cùng, Dương Thùy Sam cũng là một cô gái có phần cẩn thận, cô hỏi han Cao Dương Thành đầy quan tâm: "Thầy Cao, hay là ngày mai em giúp thầy sang bên khoa nội lấy số nhé. Có việc gì hay không, thầy cứ đi kiểm tra một chút dù sao cũng tốt mà."

"Được rồi được rồi, không uống thì tránh qua một bên, có chỗ nào mát mẻ thì tới đó đi, chúng tôi tự uống với nhau. Tôi đi gọi rượu." Vũ Phong hứng trí nói rồi bấm số điện thoại nội bộ của quán Karaoke, "Đưa hai tá rượu tới phòng 3109."

...

Hoàng Ngân không ngờ thế giới này nhỏ như vậy, nhỏ tới mức ở cái xô xinh thảm hại nào của thế giới, cô cũng gặp được người đàn ông đặc biệt trong lòng mình kia.

Khoảnh khắc cửa được đẩy ra, Hoàng Ngân liếc mắt một cái đã thấy ngay Cao Dương Thành đang ngồi giữa nhóm người trên ghế sofa.

Ánh đèn u tối màu lam rơi nhẹ lên mái đầu anh, tia sáng nhạt nhuốm lên khuôn mặt góc cạnh rần rỏi, một nửa ngoài sáng, một nửa ẩn trong bóng

tối, bóng sáng đung đưa, thần bí khó lòng nhìn thấu.

Con mắt hẹp dài được vụn sáng u tối tô điểm, tựa như biển cả dưới trời đêm phiếm màu xanh biếc, mê ly như mộng như ảo, chọc lòng người mê man.

Mà trong phòng bao, lúc Vũ Phong, Dương Thùy Sam và Cao Dương Thành nhìn thấy Hoàng Ngân đẩy xe rượu từ ngoài vào cũng ngẩn người ra.

"Cô Đồ?" Vũ Phong kinh ngạc.

Dương Thùy Sam nghiêng đầu, lo lắng nhìn về phía Cao Dương Thành.

Dưới đèn điện, khuôn mặt anh tuấn của Cao Dương Thành lạnh băng, ánh mắt như đuốc cháy rơi trên người Hoàng Ngân, tựa vô số lưỡi dao sắc nhọn đúc thành băng lạnh, khiến người ta không rét mà run.

Khoảnh khắc ấy, Hoàng Ngân có thể cảm nhận rõ ràng một chùm sáng lạnh lẽo rơi lên người mình, làm cho cô đứng ngòai không yên.

Cô không dám nhìn Cao Dương Thành nhiều thêm, chỉ mỉm cười chào hỏi với Vũ Phong, "Trùng hợp quá."

Nụ cười kia, ít nhiều có phần ngượng ngùng.

Hoàng Ngân vội vàng lấy hai tá rượu trong xe ra đặt lên bàn, thuận thực mở nắp từng chai ra cho bọn họ.

"Nếu mọi người không còn chuyện khác vậy tôi ra ngoài trước." Hoàng Ngân nói, quay người vội vàng bỏ đi.

"Đợi một chút."

Trong phòng bỗng có người lên tiếng gọi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân khó hiểu quay đầu lại.

Người gọi cô là bác sĩ Lâm Nghiêm Thành, hắn đang hí mắt cười bước về phía Hoàng Ngân, "Nào nào nào, nếu đã là bạn của Vũ Phong vậy ở

lại cùng chúng tôi uống rượu, chơi đùa một lúc đi."

Trong lúc nói chuyện, Lâm Nghiêm Thành vô cùng thân thiết nắm lấy bả vai Hoàng Ngân, dẫn cô bước vào bên trong.

Hoàng Ngân khéo léo tránh khỏi cánh tay hắn, cô giữ nụ cười xa cách, "Thật ngại quá, hôm nay quán nhiều khách nên mọi người đều bận lắm, tôi không thể uống rượu cùng mọi người được."

Hoàng Ngân kiểm soát cự tuyệt.

Cô bây giờ chỉ muốn mau chóng rời khỏi căn phòng đầy áp lực này thôi!

Lâm Nghiêm Thành nhú mày, dường như có chút không vui: "Bán rượu trong Ngự Tôn này, cô không có trách nhiệm rót rượu cùng uống với khách sao? Nếu tôi không nhớ nhầm thì nếu phục vụ không đạt tiêu chuẩn ở hai điều này, tôi có thể khiếu nại với câu lạc bộ."

Hoàng Ngân vừa nghe vậy sắc mặt hơi tái đi.

Nếu cô thật sự bị khiếu nại thì đâu chỉ không lấy được doanh thu phần trăm của mấy tháng này mà ngay cả lương cơ bản cũng bị trừ bốn trăm nghìn. Điều này với cô cũng giống như tàn nhẫn uống một ngụm máu trong người mình vậy, cô không thể vứt bỏ nó.

"Tôi xin lỗi." Hoàng Ngân nhẹ nhàng hít một hơi, mỉm cười tiêu chuẩn nhận lỗi với Lâm Nghiêm Thành, "Vừa rồi là sơ suất của tôi, mong anh bỏ qua."

Hoàng Ngân nói xong rồi đi qua rót đầy toàn bộ chén rượu đặt trên mặt bàn.

Vũ Phong có chút lúng túng liếc nhìn Hoàng Ngân, rồi lại nhìn Cao Dương Thành đang ngồi trên sofa không nói một lời.

"Biết uống rượu không?" Lâm Nghiêm Thành hỏi Hoàng Ngân. Hắn thấy Hoàng Ngân thỏa hiệp thì lại trưng ra khuôn mặt tươi cười.

"Biết một chút." Hoàng Ngân thành thật trả lời.

Lâm Nghiêm Thành mỉm cười ôm chầm lấy vai Hoàng Ngân, "Nào, uống cùng anh ba chén, lần sau nhất định tiếp tục quan tâm chăm sóc em."

Hoàng Ngân ghét người đàn ông này bám dính lấy mình, càng ghét hẳn ta nói mấy câu thơ thiên kia.

Cái gì gọi là quan tâm chăm sóc cô? Cô chỉ là người bán rượu, không hề bán thân!

Hoàng Ngân nhận chén rượu và uống cạn, liên tiếp ba chén, chén nào cũng như vậy.

Cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi người đàn ông này!

Hoàng Ngân lách khỏi cánh tay Lâm Nghiêm Thành nhưng lại bị hắn ta kéo lại. Cô rất cuộc không nhịn được nữa, lạnh giọng nhắc nhở hắn: "Xin anh tự trọng."

Lâm Nghiêm Thành mặc kệ, cười xoa vỗ vai Hoàng Ngân, "Gái bán rượu cũng là gái, sao lại kiêng kị nhiều như vậy. Nào nào, kính một ly với mọi người trong này đi."

Nghe được lời nói của hắn, sắc mặt Hoàng Ngân trắng nhợt đi, cô cố nén giận dữ trong lòng mình và cả cảm giác nhục nhã khiến cô khó chịu kia xuống.

Trong lòng cô biết rõ, cho dù mình tranh cãi đỏ mặt với người đàn ông này, thì kết quả, người chịu thiệt vẫn là bản thân cô.

Hoàng Ngân bước tới giữa đám người, tự rót cho mình một chén rượu, nâng lên, mỉm cười đảo mắt một vòng, cũng bao gồm cả Cao Dương Thành trong đó, "Chén rượu này tôi kính mọi người, hy vọng đêm này mọi người chơi thật vui vẻ."

Hoàng Ngân nói rồi muốn uống cạn nhưng bỗng cô bị một bàn tay đưa ra ngăn cản.

Bàn tay này không phải ai khác, chính là Lâm Nghiêm Thành.

Hoàng Ngân nhú mày.

Lâm Nghiêm Thành cười tít mắt, "Sao vậy? Kính rượ chẳng có thành ý gì cả? Chúng tôi có cả thầy hơn hai mươi người, em lại muốn dùng một ly bé xíu thế này cho xong sao? Không được đâu."

Hoàng Ngân gượng cười lắc đầu, "Ngại quá, tôi thật không uống được nhiều rượu lắm."

"Không sao, uống nhiều tửu lượng sẽ tăng thôi! Em chúc một vòng hơn hai mươi người ở đây mỗi người một ly đi, tôi sẽ mua cho em thêm mười tá rượu nữa, thấy sao?" Đáy mắt Lâm Nghiêm Thành nhìn Hoàng Ngân có vài phần xấu xa.

Mọi người ở trong phòng bao đều nhìn ra được vấn đề!

Bao gồm cả Cao Dương Thành.

Lâm Nghiêm Thành là người thế nào trong lòng ai cũng biết rõ. Bình thường hắn ta áo mũ chỉnh tề nhưng đêm đến tới những chỗ thế này sẽ biến thành một tên mặt người dạ thú điển hình! Quán lấy cô gái đùa giỡn với hắn mà nói là chuyện thường như cơm bữa!

Dương Thùy Sam ngồi bên cạnh, vụng trộm kéo vạt áo sơ mi của Vũ Phong, ghé sát tai anh nhỏ giọng hỏi: "Chuyện này là sao?"

"Tôi cũng không biết nữa!" Vũ Phong cũng có chút đau đầu.

"Vậy chúng ta có gần giúp chị Đỗ không?" Dương Thùy Sam vừa hỏi vừa liếc nhìn Cao Dương Thành.

Cô chỉ thấy anh vùi đầu trong màn sáng u tối nhằm chán đùa nghịch chiếc bật lửa trong tay, chiếc bật lửa khi đóng khi mở, tiếng kim loại va chạm vào nhau phát ra âm thanh "tách tách" rất nhỏ, lạnh lẽo đến rùng mình.

Mà anh, trước sau đều không nói một lời, tựa như mặt hồ sương khói mịt mù không lăn tăn gợn sóng.

Tựa như những chuyện xảy ra ở đây không liên quan gì với anh. Mà

người phụ này, chẳng qua chỉ là một người xa lạ chẳng quen chẳng biết!

"Ngay cả lão nhị cũng không nói gì, chúng ta càng khó mở lời hơn, đợi xem tình huống thế nào rồi tính." Vũ Phong cẩn thận suy xét.

"Được rồi." Dương Thùy Sam gật đầu đồng ý.

Hoàng Ngân vốn không định uống từng ấy rượu, nhưng vừa nghe Lâm Nghiêm Thành đồng ý mua tiếp mười tá rượu nữa thì cô lại dao động. Trong lòng cô nhanh chóng tính toán, mười tá rượu, cô có thể kiếm thêm vào doanh thu hơn bốn trăm nghìn, tiền lương tăng thêm phần trăm thì cuối ngày ít nhất cũng cầm chắc một triệu rồi! Cô bây giờ sốt sắng kiếm tiền, sao lại không làm chứ!

"Được, tôi kính rượu mọi người, tạm thời biểu lộ lòng thành của mình."

Hoàng Ngân đồng ý.

Vũ Phong và Dương Thùy Sam sững sốt, cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Cao Dương Thành thu lại bật lửa trong tay, đôi chân thon dài gác lên nhau, bàn tay tùy ý đặt lên gối dựa sofa. Anh ngồi nhàn nhã, tầm mắt rơi nhẹ lên người Hoàng Ngân, bình tĩnh không một gợn sóng.

Giống như anh chỉ là một người xa lạ đang ngồi xem tuồng kịch.

Hoàng Ngân bắt đầu kính rượu từ ngoài vào trong, mỗi người một ly, tất cả mọi người đều đáp lại nhiệt tình, một hơi uống cạn.

Lúc kính đến chỗ Vũ Phong, Vũ Phong vội vàng đứng dậy, nâng chén nói: "Chỗ tôi không cần, cô nhấp một ngụm là được rồi."

"Chỗ em cũng không cần!" Dương Thùy Sam vội vàng đứng lên cười nói, "Em cũng không biết uống rượu, chúng ta chỉ cần nhấp một ngụm nhỏ là được, không cần uống cạn, không sao đâu."

Ánh mắt Hoàng Ngân nhìn về phía họ mang theo lời cảm ơn, cô mỉm cười, "Cảm ơn."

Hai chén này cô khẽ nhấp một chút.

Uống xong một vòng rượu, cuối cùng chỉ còn lại Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân nhìn anh ngồi lạnh tanh trước mặt mà có chút khó thở, nụ cười bên môi hơi căng cứng.

Cô chuyển rượu tới, trái tim trong lồng ngực như muốn nhảy ra ngoài, "Bác sĩ Cao, chén rượu này.... kính anh."

Cao Dương Thành giương mắt lạnh lùng nhìn cô, khóe môi vẽ một nụ cười mỉa mai.

Bỗng nhiên anh đứng dậy, đối diện với Hoàng Ngân, anh liếc nhìn cô khinh thường, nhếch môi: "Rượu của loại con gái ở chỗ này mời, tôi chưa bao giờ uống!"

"..."

-----oOo-----

Chương 30: Khí thế hung hăng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lời nói khinh thường của anh giống như một cái bạt tai tát mạnh lên khuôn mặt Hoàng Ngân, khiến cô mặt đỏ tai hồng, nhục nhã không chịu nổi.

Yết hầu cô căng cứng, ngón tay thiết chặt chén rượu nổi lên màu trắng bệch dọa người. Mà cô vẫn muốn bưng bình bảo vệ tôn nghiêm của mình trước mặt anh.

Hoàng Ngân ngẩng cao đầu, điềm tĩnh đứng mực đón nhận ánh mắt sắc lạnh của anh, cô cười nhẹ và đáp lại bằng giọng nói thê lương, "Bác sĩ Cao, nghề nghiệp không phân sang hèn. Tuy rằng chúng tôi không thần thánh giống như bác sĩ các anh, nhưng mỗi một đồng tiền chúng tôi làm ra đều dựa vào đôi tay mình. Các anh có tư cách gì xem thường những người bán rượu chúng tôi chứ?"

Cô một không cướp đoạt, hai không trộm cắp, ba không bán đứng thân thể, dựa vào đâu mà phải chịu mấy người đàn ông này khinh rẻ?

Ý cười trên môi Cao Dương Thành đậm hơn cũng lạnh hơn, "Cô Đỗ nói những điều này với tôi làm gì? Cô làm việc gì, thần thánh hay không, có liên quan gì tới tôi?"

Một câu nói lạnh nhạt của Cao Dương Thành lại nhẹ nhàng hát văng mọi liên hệ của Hoàng Ngân và anh từ trước tới nay đi, hoàn toàn vứt bỏ!

Hơi thở của Hoàng Ngân nghẹn lại, sắc mặt khốn quẫn. Cô còn chưa kịp trả lời, Cao Dương Thành đã vòng qua cô, bước tới đối diện với Lâm Nghiê Thành.

Rót cuộc anh cũng không uống ly rượu Hoàng Ngân mời.

"Bác sĩ Lâm, có thể uống không?"

Cao Dương Thành đứng trước chiếc bàn thủy tinh, vừa rót rượu đầy tao nhã vừa hỏi Lâm Nghiê Thành trước mặt.

Không thể không thừa nhận, khí chất của người đàn ông này vô cùng cao quý, mỗi một lời nói, việc làm của anh đều lộ ra hơi thở thanh nhã mà chỉ con cháu gia đình giàu sang mới có. Loại cảm giác tôn quý ngồi trên ngai cao này khiến người ta thấy xa xôi không sao chạm tới...

"Cũng được." Lâm Nghiê Thành cười trả lời. "Sao vậy? Muốn uống với tôi à?"

Cao Dương Thành nói khiêu khích, "Chỉ sợ anh không dám."

Lâm Nghiê Thành nhếch môi cười, "Trên đời này không có rượu nào Lâm Nghiê Thành tôi không dám uống! Bác sĩ Cao muốn uống thế nào?"

"Rất đơn giản, ai ngã trước thì người đó thua, ai thua thì trả tiền cho tôi nay!"

"Được, không vấn đề!"

Hai người đàn ông không ai nhường ai.

Hoàng Ngân muốn lên tiếng khuyên Cao Dương Thành nhưng lại cảm thấy mình không có tư cách. Càng hướng chi, cô không dám chắc anh có lên tiếng chế nhạo mình không nữa.

Sao cô phải tự chuốc khổ vào thân chứ!

Hoàng Ngân đẩy tiếp mười tá rượu vào, chỉ yên lặng đứng ở bên cạnh rót rượu cho bọn họ.

Chẳng mấy chốc, một tá rượu đã bị hai người đàn ông này uống sạch, các bác sĩ xung quanh bắt đầu ồn ào đùa cợt, trái tim Hoàng Ngân như bị bóp nghẹt.

Hai tá rượu đã hết, tiếp tục tá rượu thứ ba...

"Thầy Cao, chẳng phải thầy nói dạ dày không tốt, không uống được rượu sao? Thôi đừng uống nữa, đã uống nhiều vậy rồi...."

Cuối cùng Dương Thùy Sam không nhìn nổi nữa, đi lên phía trước muốn khuyên Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành chỉ cho cô một cái liếc mắt lạnh lùng khiến Dương Thùy Sam cúi đầu, iu xìu quay về, không làm nói thêm một câu.

Tuy giọng nói của Dương Thùy Sam rất nhẹ, nhưng Hoàng Ngân vẫn nghe được rõ ràng.

Ánh mắt của cô không tự chủ được nhìn về phía Cao Dương Thành bên cạnh, phát hiện giữa trán anh đã thấm đẫm mồ hôi lạnh. Hoàng Ngân có chút hoảng hốt, cô gạt hết mọi thứ, lên tiếng khuyên anh, "Đừng uống nữa, dạ dày anh sẽ không chịu được đâu."

"Im miệng!"

Cao Dương Thành lạnh lùng phun ra hai chữ, tiếp tục uống rượu, một hơi cạn sạch.

"Thật sự đừng uống nữa, uống thế này vô cùng có hại cho dạ dày. Anh là

bác sĩ, anh nên biết điều đó chứ." Hoàng Ngân cuống lên.

Cao Dương Thành cười lạnh, "Cơ thể của tôi đến phiên cô lo lắng từ khi nào vậy?"

Lời nói chế giễu của anh, Hoàng Ngân lại coi như không nghe thấy, "Nếu đã vậy, tôi uống thay anh nhé! Dù sao tôi cũng uống quen rồi, chút rượu ấy với tôi không là gì!"

Hoàng Ngân nói rồi bung chén rượu lên trút vào miệng mình.

Một ly này còn chưa xuống bụng thì chợt ly rượu bên miệng đã bị một bàn tay cướp lấy đầy thô bạo. Trong khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng "xoảng" vang lên, chiếc ly thủy tinh bị đập mạnh lên mặt đất, lập tức vỡ nát.

Mảnh thủy tinh bắn tung tóe đầy đất, Hoàng Ngân sợ tới mức toàn thân run rẩy.

Tranh chấp đột nhiên kéo tới khiến mọi người trong phòng đều ngẩn ra, tức khắc cả phòng lặng ngắt như tờ.

Cao Dương Thành đứng trong ánh đèn mờ tối, đôi mắt anh sâu thẳm lạnh lẽo như hồ nước đang trùng trùng muốn ăn tươi nuốt sống Hoàng Ngân trước mặt.

"Cút!"

Cuối cùng, anh thưởng cho Hoàng Ngân một chữ lạnh lẽo đầy keo kiệt.

Hoàng Ngân ngẩn ngơ...

"Ra ngoài."

Thanh âm của Cao Dương Thành lạnh thêm vài phần.

Lời nói lạnh lùng tựa mũi dao sắc nhọn cắm thẳng vào lồng ngực Hoàng Ngân khiến cô đau đớn tới mức ngay cả hơi thở cũng run rẩy.

Cuối cùng Hoàng Ngân rời khỏi phòng.

Lúc ra ngoài, hốc mắt cô không kiềm được mà ửng đỏ.

Lâm Nghiêm Thành nâng ly rượu lên cười nói, "Thì ra là tình nhân bé nhỏ của bác sĩ Cao. Tôi còn tưởng làm sao cậu lại vô duyên vô cớ tìm tôi thi uống rượu chứ! Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, khẩu vị của bác sĩ Cao cậu không nhạt nha. Máy loại gái gú kiểu này, chúng ta gặp dịp thì chơi thôi, chơi chút cũng chẳng có gì. Cậu xem cậu kia, lại còn tính toán với tôi chứ!"

"Bụp —— "

Không ai ngờ, một Cao Dương Thành được giáo dục tốt, làm việc trầm ổn, lịch sự chững chạc lại bất ngờ ra tay, đâm thẳng một quyền lên khuôn mặt ra vẻ đạo mạo kia của Lâm Nghiêm Thành.

Dù sao Cao Dương Thành cũng là người luyện quyền mấy năm, một cú đâm này vung ra khiến Lâm Nghiêm Thành lập tức đổ máu.

"Mẹ nó chứ!"

Lâm Nghiêm Thành sờ sờ cái mũi đang chảy máu không ngừng của mình, "Cao Dương Thành, con mẹ nó cậu điên à? Muốn đánh nhau hả?"

Cao Dương Thành cười lạnh, kéo kéo cà vạt trên cổ, anh vừa cởi cúc áo vừa âm trầm bước về phía Lâm Nghiêm Thành, "Đến đây, lúc nào tôi cũng sẵn sàng."

Lâm Nghiêm Thành không ngờ được Cao Dương Thành lại hòa theo như vậy. Với một cú đâm vừa nãy, hẳn đã cảm giác được nếu hai người thật sự đánh nhau, bản thân hẳn chắc chắn không phải đối thủ của anh. Hắn liền tụt lui về sau vài bước, "Cao Dương Thành, cậu đừng có điên! Hôm nay mà đánh nhau cậu không sợ truyền đến tai cấp trên sao?"

"Lão nhị, đừng gây chuyện nữa. Lâm Nghiêm Thành nói không sai, chuyện này nếu làm lớn lên, khó tránh cấp trên không biết." Thái Linh vội vàng đứng ra giảng hòa, hạ giọng nói với Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành mặc kệ, từng bước áp sát về phía Lâm Nghiêm Thành.

"Cậu đừng có nháo nữa! Cao Dương Thành, vì một đũa bán rượu, cậu..."

Lời của Lâm NghiêM Thành vẫn chưa kịp nói xong, lại một cú đấm nện mạnh vào miệng hắN, "Lâm NghiêM Thành, ăN vài quả đấm có phải cái mồm thối của anh sẽ sạch sẽ hơn không?"

"Con mẹ nó!!"

Lâm NghiêM Thành hoàn toàn nổi giận, hai mắt hắN đỏ như, nhảy lên đánh mạnh về phía Cao Dương Thành. Nhưng quả đấm của hắN còn chưa đánh ra đã bị Vũ Phong phía sau kéo lại, "Lâm NghiêM Thành, anh đừng gây chuyện nữa! Mọi người đang chơi vui vẻ, anh thì hay rồi, tới đánh nhau hả?" Rõ ràng Vũ Phong đang thiên vị Cao Dương Thành.

"Người gây sự là tôi à? Là tôi à?!! Là cậu ta đánh tôi trước! Tôi nói đũa con gái kia một câu thì sao? Không phải bản thân cậu ta cũng coi thường cô ả sao?" Lâm NghiêM Thành đỏ mắt gầm lên.

Cao Dương Thành chỉ vào mũi hắN, hung ác mà gầm lên, "Lâm NghiêM Thành, tôi cảnh cáo anh, anh có thể động tay động chân với bất kỳ người phụ nữ nào, nhưng chỉ có cô ấy, anh không được phép! Còn nữa, người phụ nữ này chỉ có Cao Dương Thành tôi mới được phép coi thường, người đàn ông khác, không có tư cách!!"

Hình ảnh Cao Dương Thành khí thế mạnh mẽ hung hăng khiến tất cả nữ y tá ở đây không chống cự nổi mà si mê điên đảo, ngay cả Dương Thùy Sam cũng gục xuống đầu vai Vũ Phong, về mặt đấm đuổi nhìn Cao Dương Thành trong ánh đèn tối, "Thầy Cao đẹp trai quá đi mất! Nếu tôi được thầy ấy bảo vệ như vậy, có chết cũng bằng lòng!"

Vũ Phong không nhìn được chọc cô, "Dương Thùy Sam, thì ra cô cũng kém tầm như vậy! Thế mà cả ngày còn lải nhải mấy cô gái khác mê trai, tôi thấy cô còn mê trai hơn."

Dương Thùy Sam vỗ vỗ cánh tay rắn chắc của Vũ Phong, cong miệng lên, "Cần anh lo à! Dù sao không mê anh là được rồi."

"Ha...." Vũ Phong cười vô lại, hoàn toàn không quan tâm.

Lâm Nghiêm Thành kinh ngạc, cuối cùng tức giận phủ tay bỏ đi. Hắn đi rồi, mọi người lại chơi đùa tiếp, hứng trí bừng bừng hát đến gần hai giờ, quét sạch mười hai tá rượu không dư giọt nào rồi mới bước khỏi Ngự Tôn.

Tất cả mọi người tựa hồ đều say nghiêng ngả, chỉ có Dương Thùy Sam còn tỉnh là tỉnh táo.

Tau trái cô đỡ Vũ Phong, tay phải nâng Cao Dương Thành, bước lão đảo ra ngoài.

Khéo thay lúc này Hoàng Ngân cũng tan làm, vừa định lái xe về nhà thì nhìn thấy Dương Thùy Sam dìu hai người đàn ông từ trong ra.

Hoàng Ngân không hề do dự bước nhanh tới đón bọn họ, lo lắng hỏi Dương Thùy Sam, "Uống nhiều lắm sao?"

"Ừm." Dương Thùy Sam giao Cao Dương Thành cho Hoàng Ngân, "Chị Đỗ, làm phiền chị đưa thầy Cao về nhà nhé, em chịu trách nhiệm dẫn tên này..."

Dương Thùy Sam chỉ chỉ vào Vũ Phong trong lòng.

"Được rồi, cô yên tâm, tôi sẽ đưa anh ấy an toàn về đến nhà." Hoàng Ngân vội vàng đỡ lấy Cao Dương Thành trong tay Dương Thùy Sam.

"Ha ha, chị đưa thầy ấy về thì chắc chắn em yên tâm rồi." Dương Thùy Sam cười cười đầy mờ ám.

Cuối cùng, cô ấy liếc nhìn Cao Dương Thành đã say bí tỉ gần như bất tỉnh nhân sự trong lòng Hoàng Ngân, lúc này mới tiếp tục nói, "Chị Đỗ, nắm đấm của thầy Cao bọn em bị thương rồi, tẹo nữa phiền chị giúp trườm đá chút chút nha. Ngoài ra, nghe thầy ấy nói gần đây dạ dày không khỏe, hôm nay còn uống nhiều rượu như vậy, sợ là dạ dày thầy ấy không chịu được, chắc phải cần chị chăm sóc mới được." Dương Thùy Sam cẩn thận dặn dò.

"Ừm, được rồi." Hoàng Ngân ghi nhớ lại hết những lời này, đôi mày xinh đẹp vì lo lắng mà nhíu chặt lại. Cô nhìn mu bàn tay sưng đỏ của anh, hơi ngờ vực hỏi, "Tay của anh ấy sao tự nhiên lại bị thương thế?"

"Đánh nhau với người ta đấy. Sau khi chị ra khỏi phòng, thầy Cao đã đánh tên khốn liên tục chuốc rượu chị đó!" Dương Thùy Sam nói hết những chuyện xảy ra sau đó trong phòng cho cô biết, ngay cả câu nói vô cùng bá đạo kia của Cao Dương Thành nữa. Cô lặp lại không thiếu một chữ cho Hoàng Ngân nghe.

"Lúc đó, thầy Cao của bọn em chỉ vào mũi tên khốn kia cảnh cáo hấn, "Lâm Nghiêm Thành, anh có thể động tay động chân với bất kỳ người phụ nào, chỉ riêng cô ấy, anh không được phép! Còn nữa, người phụ nữ này chỉ Cao Dương Thành tôi mới được quyền coi thường, những người đàn ông khác không có tư cách!!" Chị Đỗ, chị nói thầy Cao của bọn em có đẹp trai quá trời không?"

Hoàng Ngân ngậy ngấn tại chỗ, cô rõ ràng không kịp tiêu hóa những lời kể của Dương Thùy Sam.

"Anh ấy... thật sự nói như vậy?" Hoàng Ngân hỏi lại Dương Thùy Sam đầy khó hiểu, cô có phần không tin được.

Nỗi chua xót và niềm cảm động đau nhói trào lên nơi đáy lòng.

"Dạ, lúc đó thầy Cao thật sự đẹp trai bùng nổ luôn!"

Thế ư?

Hốc mắt Hoàng Ngân hơi nóng, cô cúi đầu, liếc nhìn người đàn ông tuấn tú hơn người bên cạnh mình.

Anh say rồi, đôi mắt nhắm lại, giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn tựa trên vai cô.

Kỳ thật, bất cứ lúc nào anh cũng đẹp trai, ngay cả lúc tỏ vẻ coi thường cô, dáng vẻ hung hãn ấy cũng đẹp trai tới mức khiến trái tim cô đập dồn, tinh thần nhộn nhạo.

-----oOo-----

Chương 31: Đêm say đắm

Hoàng Ngân không lái xe về mà đỡ Cao Dương Thành đang say nghiêng ngã đứng ở ven đường gọi xe.

Trong đêm cuối thu, cảm giác lạnh lẽo ập tới, có lẽ là cơn gió lạnh này đã thổi tan một chút hơi rượu trong người Cao Dương Thành. Anh mở to mắt, ngó nhìn Hoàng Ngân đầy mờ mịt.

Nhìn một lúc, dường như đã xác định được người trước mắt là Đỗ Hoàng Ngân, anh chợt vươn tay thô lỗ đẩy cô ra, quay người đi tới bãi đậu xe.

Hoàng Ngân không ngờ được anh lại bất ngờ đẩy mình đi, cô lão đảo một bước nhỏ rồi vội vàng đuổi theo anh, "Anh say rồi, không lái xe được."

"Cút đi!"

Anh lạnh lùng quát cô, giọng nói không có lấy chút độ ấm.

Hoàng Ngân nhú mày, không thể không thừa nhận, hai chữ này thật sự rất tổn thương lòng người.

"Anh uống nhiều rồi, đừng nháo nữa. Giờ cảnh sát bắt người lái xe say rượu rất chặt."

"Đừng nhúng mũi vào chuyện người khác!"

Cao Dương Thành mơ mơ màng màng lấy chìa khóa ra, anh vừa chuẩn bị mở khóa thì bị Hoàng Ngân cướp lấy, "Tôi rảnh rồi thích nhúng tay vào đây!"

Cao Dương Thành trừng mắt nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm giống như giếng cổ hun hút, giây phút này đã phiếm vài tia máu đỏ tươi mê say.

Hoàng Ngân giấu chìa khóa ra sau lưng.

Ánh mắt u tối lạnh lẽo của anh rơi trên người cô, ngày càng sắc bén, "Trả chìa khóa cho tôi!"

"Không trả!"

Hoàng Ngân và anh giằng co không ai chịu ai, "Anh say thế này rồi còn tính lái xe, có phải muốn quậy chết người rồi mới chịu không?"

Khóe miệng lạnh bạc của Cao Dương Thành nhếch lên, "Cô yên tâm, cho dù có chết người cũng không trách cô ra tay đâu."

"..."

Hoàng Ngân cảm thấy tên này thật khôn khiếp! Ngay cả uống say rồi cũng khôn khiếp đến thế!!

Rõ ràng biết cô quan tâm tới an toàn của anh, nhưng anh luôn muốn rũ bỏ sạch sẽ quan hệ với cô! Khiến cho cô ngay cả tư cách quan tâm cũng không có.

Hoàng Ngân không muốn đồng dài với anh, không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, cô lập tức lao tới chui vào khuỷu tay anh, cánh tay nhỏ ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh, cô gắng sức ôm anh bước tới ven đường.

Nhưng Hoàng Ngân vẫn luôn xem nhẹ khoảng cách sức lực giữa nam và nữ.

Cho dù cô cố gắng thế nào thì Cao Dương Thành cũng chẳng chịu thua, anh đứng tại chỗ không nhúc nhích, mà anh cũng không lấy tay đẩy cô ra.

Khuôn mặt Hoàng Ngân đỏ bừng, sau khi phải thở hỏn hển thì cô cũng buông tay anh ra.

Cô ngẩng đầu, tức giận trừng mắt với anh, "Anh nhất định phải dẫn vật chết tôi mới đồng ý đi phải không?" Cô giơ tay nhìn đồng hồ, "Đã bốn giờ sáng rồi, tám giờ ngày mai tôi phải dậy đi làm nữa, Cao Dương Thành, anh xem như thương hại tôi cũng được, anh đừng gây chuyện nữa có được không? Tôi thật sự mệt lắm!"

Mí mắt Hoàng Ngân lúc này bắt đầu đánh nhau rồi, giờ mà cho cô một

cái giường, cô nhất định có thể vừa đặt lưng xuống là ngủ thẳng tới sáng.

Đồng tử màu khói của Cao Dương Thành co rút lại.

Cơ thể anh dựa lên người Hoàng Ngân, cúi đầu, nhìn thẳng vào cô.

Ánh mắt sắc bén như chim ưng mang theo vài phần mê ly của men rượu đáp lên người cô, tựa như cơn gió lốc muốn cuốn cô vào trong.

Cô nghe được anh khàn giọng hỏi mình, "Đoàn Vũ Đạt để cô sống thế này sao?"

Hoàng Ngân không nghe ra được trong lời nói của anh rốt cuộc là châm biếm nhiều hơn, hay nghi ngờ nhiều hơn, hoặc giả còn có.... một chút thương tiếc.

Trong lòng cô nhói lên đau đớn.

Cô né tránh ánh mắt u tối đang nhìn chăm chú của anh, không đáp lại câu hỏi ấy, "Đi thôi."

Hoàng Ngân đỡ Cao Dương Thành lên taxi.

...

Cao Dương Thành nằm trên sofa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Có thể vì nguyên nhân uống nhiều rượu, hơi thở của anh nặng nề hơn trước một chút, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng.

Chiếc áo sơ mi đơn sắc có chút ẩm ướt, mồ hôi mỏng manh thấm qua lớp vải, khiến cơ thể vốn đã cường tráng của anh càng lộ cảm giác gợi cảm. Lồng ngực rắn chắc theo từng lần hít thở mạnh mẽ của anh mà phập phồng lên xuống, hình ảnh này quả thực có thể dùng từ kiều diễm quyền rũ để hình dung.

Hoàng Ngân vội vàng lấy khăn lông tới lau mồ hôi giúp anh.

Lúc ánh mắt cô đảo tới bàn tay sung đỏ kia của anh, đáy mắt vụt qua chút đau lòng.

Cô lấy hòm thuốc ra khỏi tủ rồi ngồi xuống chiếc thảm bên cạnh sofa. Cô nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng bôi thuốc giúp anh.

"Chắc chắc, bác sĩ Cao, anh thật sự là người bạo lực nha."

Hoàng Ngân nhẹ giọng cảm thán, trong lòng cô lại có chút cảm giác ảm áp không nói lên lời.

Hình ảnh anh đứng kia dù cô không nhìn thấy, nhưng cô biết, hôm nay cô được anh bảo vệ.

Muốn nói không nhận nhạo, vậy nhất định là giả.

Thình thoảng Hoàng Ngân lại thối thối lên miệng vết thương của anh, cố gắng giúp anh giảm bớt cảm giác đau đớn.

Cô không biết những hành động nho nhỏ lại hết lòng cẩn thận này đã được Cao Dương Thành ngồi trên sofa thu hết vào đáy mắt.

Đôi mắt phượng hẹp dài của anh híp thành một khe hở, anh tựa như một loài động vật họ mèo đang đi săn mà nhìn cô dò xét, trong đôi mắt ửng sắc bén phát ra ánh sáng nguy hiểm.

"Ồ Hoàng Ngân."

Anh đột nhiên gọi cô.

Giọng nói đê mê có chút gợi cảm.

"Hửm?" Hoàng Ngân kinh ngạc ngẩng đầu.

Hoàng Ngân đón nhận đôi mắt sâu thẳm mơ màng kia của anh, trong nháy mắt có chút hoảng hốt.

Con mắt Cao Dương Thành co rút lại, nhìn sâu vào cô, nhưng bất ngờ, màu mắt chợt tối đi, ánh nhìn nhạt tới mức khiến người ta lạnh cả người.

Chỉ thiếu chút nữa thôi anh đã bị kích thích mà hôn cô!

"Đừng đụng vào tôi!"

Anh lạnh lùng rút tay về, quay người đi thẳng tới phòng bếp.

Anh theo thói quen mở tủ lạnh lấy một chai nước lạnh, vừa muốn cho lên miệng uống, bỗng dừng lại bị một bàn tay nắm chuyện cướp lấy.

"Cao Dương Thành, có phải anh không cần dạ dày của mình nữa không? Đã là lúc nào rồi còn uống nước lạnh?"

Lần này Hoàng Ngân thực sự nổi giận rồi, cô ôm lấy chai nước lạnh kia, trừng mắt giận dữ nhìn người đàn ông vẻ mặt lạnh tanh ở đối diện.

"Trả cho tôi."

Cao Dương Thành nén giận nhìn cô, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm dư thừa nào.

"Tôi lấy nước sôi cho anh." Hoàng Ngân ôm bình nước lạnh quay người đi nấu nước, nhưng bất ngờ cổ tay cô bị thiết chặt, còn không đợi cô phản ứng lại, cơ thể đã bị Cao Dương Thành thô lỗ áp lên vách tường.

Đồ uống rơi xuống đất nhưng không có ai chú ý tới.

Cao Dương Thành không hé răng, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Ngân, dáng vẻ kia như muốn nuốt chửng cô vào bụng.

"Anh... anh muốn làm gì?"

Hoàng Ngân bị anh áp lên tường, gót chân chạm vào góc tường, cả cơ thể cứng ngắc, thở cũng không dám thở mạnh.

Cô bị anh kề sát nhìn chằm chằm, cảm giác được hơi thở nóng rực của anh lướt nhẹ qua, hô hấp của Hoàng Ngân hơi chững lại, khuôn mặt nhanh chóng nóng bừng.

Cô vừa muốn vùng vẫy thì người đàn ông trước mặt bất ngờ cúi người, hung hăng hôn cô.

Cô nghe được hình như anh đang nói, "Đỗ Hoàng Ngân, đây là cô trêu

chọc tôi trước."

Nói là hôn, không bằng bảo cắn cho nhanh.

Cao Dương Thành thở hên hên, hung tợn, động tác thô bạo giống như đang xả nổi bực dọc đã tích lũy rất lâu rất lâu trong lòng.

Trong khoảnh khắc này, Hoàng Ngân dường như quên luôn cả hô hấp.

Não cô như động cơ hoàn toàn chết máy, mà trái tim cũng căng thẳng như trống đánh, điên cuồng đập vào lồng ngực, hai bàn tay nhỏ buông thõng theo bản năng nắm chặt rồi buông lỏng, rồi lại nắm chặt...

Trong lòng tay cô, mồ hôi đầm đìa.

Nơi môi cô, tất cả đều là hương vị đặc biệt mà cô quen thuộc thuộc về Cao Dương Thành, hương cỏ nhẹ nhẹ kèm theo hơi thở mang mùi rượu nồng đậm, tùy ý giầy vò cánh môi cô, cắn mút...

Thân cận lâu ngày không gặp, hương vị đã lâu chẳng thấy này, tràn ngập trên môi cô, khiến hốc mắt cô thoáng chốc ẩm ướt.

Bốn năm rồi, giữa bọn họ đã có thời gian bốn năm đàng đẵng, chân trời góc biển, mỗi người một phương.

Bốn năm nay, không biết Hoàng Ngân đã mơ bao nhiêu giấc mộng đẹp đẽ, trong mộng, họ gặp lại nhau, khước mắt trào lệ ôm hôn đôi phương.

Nhưng, rốt cuộc cũng chỉ là mộng, mộng tỉnh rồi, chỉ còn cõi lòng tổn thương, ngoài ra không lưu lại bất cứ dấu vết gì. Khước mắt đỏ hoen vẫn cứ đỏ hoen vậy thôi, giống như tình cảnh giờ này phút này vậy.

....

Cơ thể to lớn của Cao Dương Thành ép lên Hoàng Ngân, hai người kê sát vào nhau không chừa chút khe hở.

Lại giống như, ham muốn với cô làm thế nào cũng không chiếm đủ!

Lớp mồ hôi nhễ nhại trên trán, càng thấm càng nhiều.

Đôi mắt đỏ rực, hôn điên cuồng lên môi người phụ nữ trong lòng.

"Đỗ Hoàng Ngân, cô có biết.... tôi hận cô nhiều thế nào không!"

Trong lúc hai đôi môi cuốn lấy nhau, giọng nói lạnh như băng của anh vang lên.

Loại căm hận này đã xâm nhập vào sâu trong cốt tủy của anh, đã đặng đặng suốt bốn năm.

"Cho nên...." Anh nhếch môi cười nhẹ, giọng nói âm u, "Đêm nay cho dù tôi có làm gì, cũng là cô nợ tôi!"

Anh đang trả thù cô!

Lời nói vừa buông, anh vén vạt áo sơ mi của Hoàng Ngân lên.

"Anh muốn làm gì..."

Hoàng Ngân hít sâu, cơ thể mềm mại giật nảy, khóe mắt trào ánh lệ.

"Cao Dương Thành, anh đừng có giở trò lưu - manh!"

Hoàng Ngân giơ tay chống lên ngực anh, muốn đẩy anh ra.

Nhưng mà, cho dù anh say rồi thì sức lực vẫn không giảm chút nào.

Anh vươn tay bắt lấy cái tay nhỏ không ngoan ngoãn của Hoàng Ngân rồi đặt lên đỉnh đầu, cơ thể mạnh mẽ cường tráng áp lên người cô, "Đỗ Hoàng Ngân, đây không gọi là giở trò lưu manh, đây gọi là.... làm - tình!"

Cao Dương Thành sửa lại cho cô.

"A...."

Hoàng Ngân sợ tới mức thét chói tai, "Cao Dương Thành, tên khốn! Anh làm gì đấy!!"

Ánh mắt cô ửng đỏ, phần nộ lên án hành vi xấu xa của anh.

Nhưng mà, trả lời cô lại là một nụ hôn sâu hơn, đau hơn...

Loại cảm giác này, như muốn bóp nát cô, lại giống như.... thương yêu tới mức muốn dung nhập cô vào trong cơ thể, vào trong xương cốt mình.

Hoàng Ngân không tránh được giam cầm của anh, cô chỉ có thể giống như thịt cá nằm trên dao thớt, mặc anh xâu xé.

"Cô gả cho Đoàn Vũ Đạt, đáng không?"

Bỗng nhiên anh áp lên tai cô lên tiếng hỏi.

Giọng nói khàn khàn, mê hoặc.

Cánh tay siết lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, đã chặt lại chặt thêm.

Chợt, anh hé môi.

Cô tựa hồ như nghe thấy anh nỉ non một tiếng, "Ồ Hoàng Ngân, em gầy rồi."

Cô ấy thật sự đã gầy đi rất nhiều, còn gầy hơn lần trước anh gặp cô.

Giọt lệ rơi khỏi khóe mắt Hoàng Ngân, cô cắn môi, ghé vào vai anh, khóc không ra tiếng.

Trái tim, như vỡ ra một hố sâu, đau đớn tuôn trào ra ngoài, nhấn chìm lòng ngực cô, khiến cô đau tới tột cùng.

....

Đêm này, rốt cuộc cũng không xảy ra chuyện gì.

Hoàng Ngân đắp thuốc cho Cao Dương Thành, sau khi ninh cháo loãng cho anh, lúc này mới sức cùng lực kiệt quay về nhà mình.

-----oOo-----

Chương 32: Nhiệm vụ bí mật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân vẫn như trước làm việc cả ngày lẫn đêm, ban ngày làm công việc chính, đến tối làm thêm, tới quán Karaoke bán rượu.

Chỉ là, công việc bán rượu này càng ngày càng khiến cô cảm thấy quái lạ.

Mới đầu là Vũ Phong đến đây, lúc rạng sáng, anh ta đến đúng lúc Hoàng Ngân vào giờ làm việc, hơn nữa còn nêu rõ muốn Hoàng Ngân đưa rượu tới. Anh ta vừa gọi đã là mười tá rượu, thế nhưng lại chỉ có một mình anh ta.

Hoàng Ngân đẩy rượu đến, đặt từng chai lên mặt bàn, cũng không vội mở rượu giúp anh ta, chỉ thuận miệng cười hỏi, "Bác sĩ Vũ hẹn bạn đến chơi sao?"

"Không, chỉ có mình tôi thôi." Vũ Phong trả lời thật, còn nói thêm, "Aiz, cô đừng gọi tôi là bác sĩ Vũ nữa, gọi Vũ Phong được rồi. Thẳng thắn chút, không cần lạnh nhạt như vậy."

"Được mà." Hoàng Ngân mỉm cười, "Nhưng mà một mình anh gọi nhiều rượu vậy ư?"

Mười tá, là một trăm hai mươi chai, đây cũng không phải chuyện đùa, "Anh tự uống?"

"Đúng, một trăm hai mươi chai chính là một trăm hai mươi chai!"

Hoàng Ngân cạn lời, "Hay là thế này nhé, tôi để lại cho anh một tá, chín tá còn lại tôi mang về giúp anh trước, nếu anh uống không đủ tôi lại mang đến cho anh là được. Nếu giờ anh gọi mười tá, tới khi đó không uống rất lãng phí, mà quy định ở đây là không được trả đồ."

"Vậy nếu không uống hết thì có thể gửi ở đây, lần sau uống tiếp à?" Vũ Phong cười hỏi cô.

"Đương nhiên rồi." Hoàng Ngân vội vàng gật đầu.

"Vậy được rồi, tôi gọi mười tá, để hết lại đây, lần sau tôi mời bạn tới uống." Vũ Phong vung tay lên, rất sáng khoái.

Dù sao người bỏ tiền cũng phải anh.

"...."

Hiều Nam không còn gì để nói.

Hóa ra hôm nay rượu trong quán Karaoke giảm giá, chỉ là cô không biết mà thôi?

Ngay sau đó, Thái Linh cũng đến.

Hoàng Ngân không biết anh ta nhưng lần trước lúc khoa bọn họ tụ tập trong quán, Hoàng Ngân đã gặp rồi, cho nên cô biết anh ta cũng là một bác sĩ trong khoa của Cao Dương Thành.

Không giống với Vũ Phong, anh ta gọi một đám bạn tới chơi, vừa mở miệng đã gọi hai mươi tá rượu, nhưng kết quả thì y chang Vũ Phong, gửi lại hơn mười tá rượu ở quán.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm.... Ngày thứ mười....

Ngày nào cũng có bác sĩ hoặc y tá trong khoa ngoại thần kinh của bệnh viện Vinmec tới Ngự Tôn gọi rượu, mà ai cũng vô cùng hào phóng, bọn họ gọi ít nhất phải chừng mười tá rượu, cuối cùng vẫn không uống được hết y chang Vũ Phong, phát tay, gửi lại.

Ngày hôm nay, rạng sáng, Hoàng Ngân vừa mới đi làm, quản lý đã gọi cô, "Hoàng Ngân, phòng 201 có một vị bác sĩ nữa, lại là hai mươi tá rượu, chỉ đích danh cô đưa tới. Cô nhanh đi đi!"

Quản lý mặt mày hớn hờ nói.

"Vâng ạ vâng ạ."

Hoàng Ngân vội vàng thay quần áo.

"Công việc làm ăn của cô tốt quá đi chứ! Tháng này doanh thu chắc hơn ba mươi triệu rồi nhỉ!" Trang, người cũng bán rượu như cô nói đầy hâm mộ.

"Đúng vậy đúng vậy. Ôi, cô nói đi, có phải cô có quan hệ gì với đám bác sĩ này không? Sao người nào đến cũng chỉ tìm cô gọi rượu chứ. Tội tôi đưa rượu đến bọn họ đều không chịu!" Khanh đầu môi.

Nói thật, trong lòng Hoàng Ngân cũng rất khó hiểu, "Thực ra tôi cũng luôn nghĩ về chuyện này."

"Được rồi được rồi, có gì mà phải nghĩ nhiều, chúng ta kiếm được tiền là được rồi! Các cô đấy, rảnh rồi thì theo Hoàng Ngân học hỏi, nếu các cô ai cũng nổi trội được như cô ấy, tôi có thể gởi cao đầu ngủ rồi." Quản lý nói rồi vỗ vỗ vai Hoàng Ngân, "Mau đi thôi, đừng để người ta đợi lâu."

"Vâng ạ." Hoàng Ngân vội vàng tới kho lấy rượu.

Hôm nay, người tới là Dương Thùy Sam, cô ấy dẫn theo một vài người tới hát.

Hoàng Ngân lấy hai mươi tá rượu cô ấy gọi ra khỏi xe đẩy, cô cũng không mở giúp cô ấy, chỉ hỏi, "Không phải cô cũng định gửi chỗ rượu này ở quán Karaoke chúng tôi chứ?"

Dương Thùy Sam vội gạt đầu, "Đúng đúng đúng, em đang muốn vậy."

Hoàng Ngân ngày càng cảm thấy chuyện này hơi kỳ quặc, "Bác sĩ trong khoa các cô đã gửi gần một trăm tá rượu ở đây rồi, hay là tôi giúp cô lấy một tá ra nhé. Các cô cũng không có nhiều người tới, căn bản không uống hết hai mươi tá rượu này, rất lãng phí."

Hoàng Ngân nói rồi muốn lấy hết chỗ rượu về xe, nhưng lại bị Dương Thùy Sam giữ lại, "Đừng mà, chị Hoàng Ngân, rượu này em muốn mà. Em uống hết, chị đừng lo cho em."

"Cô thật sự không uống được, nếu cô uống hết chỗ rượu này thì phá hỏng luôn cơ thể mình rồi còn gì! Thùy Sam, đám bác sĩ nam kia tới đây uống rượu tôi không nói được gì, nhưng một cô gái như cô vừa tới đã gọi

hai mươi tá rượu, cô còn muốn lừa tôi là mình uống hết được? Nói chung, hôm nay mặc kệ cho cô uống hết hay không, dù sao số rượu này tôi cũng không thể bán cho cô. Một là lãng phí, hai là một cô nhóc như cô ở bên ngoài uống rượu dù sao cũng không an toàn. Cô nghe tôi nói, tôi lấy một tá rượu bác sĩ Vũ gửi lại đưa cho cô, quyết vậy đi."

"Đừng mà, chị Hoàng Ngân!!"

Dương Thùy Sam vội vàng kéo Hoàng Ngân lại, trung khuôn mặt tròn đáng yêu sắp bật khóc của mình ra, "Em không cần của Vũ Phong, em nhất định phải tự mua!"

"Vậy của bác sĩ Thái có được không? Anh ta cũng để lại mười mấy tá đấy."

"Không được." Dương Thùy Sam liên tục lắc đầu, "Nếu không thế này đi, chị Hoàng Ngân, chị xem em đáng thương vậy nè, thưởng em mười tá, mười tá nhé, có được không?"

Hoàng Ngân ngờ vực dò xét cô, "Thùy Sam, cô nói thật cho tôi biết đi, dăm hôm nay, rốt cuộc mọi người đang chơi trò gì thế?"

Cô thật sự ngày càng không hiểu nổi bọn họ.

Hay là mấy người này rùng rình quá, không có chỗ tiêu nên mới vội vã mang tới nhét vào quán Karaoke à?

"Không, tuyệt đối không!"

Dương Thùy Sam thè thốt phủ nhận, đáy mắt lộ ra mấy phần chột dạ.

Hiển nhiên, cô nhóc trong sáng này không thích hợp với việc nói dối.

"Có việc khó nói?"

Hoàng Ngân vừa liếc mắt đã nhìn ra.

"Không, tuyệt đối không có!!" Dương Thùy Sam vội vàng xua tay, đôi má đỏ ửng, "Được rồi được rồi, chị Hoàng Ngân, chỗ rượu này.... Em không cần nữa. Chị.... Chị lấy về đi."

Cô e sợ mình làm lộ chuyện, không dám dây dưa với Hoàng Ngân nữa.

"Vậy tôi đi lấy một tá rượu trong phiếu của Vũ Phong cho cô nhé."

"Vâng ạ, cảm ơn chị." Dương Thùy Sam ủ rũ.

Nhìn Dương Thùy Sam biến hóa cảm xúc, Hoàng Ngân cảm thấy rất buồn cười, cô vừa dọn rượu vào trong xe, vừa trêu ghẹo, "Sao thế, giúp cô tiết kiệm nhiều tiền như vậy, cô còn không vui sao?!"

"Không có ạ, em vui lắm đó!" Dương Thùy Sam vẫn đang diễn kịch, nhưng tuồng kịch này diễn cũng gượng quá.

Hoàng Ngân cười cười, cô không nói thêm gì nữa mà đẩy xe ra khỏi phòng.

Hiện giờ cô có thể chắc chắn trăm phần trăm rằng đám bác sĩ này kẻ nào cũng có vấn đề, nhưng mà, vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu? Bọn họ vì sao lại muốn giúp mình? Sẽ không vì....

Hoàng Ngân không dám nghĩ tiếp nữa, cô sợ mình lại tự mình đa tình!

Dành được chút thời gian rảnh, cô vào nhà vệ sinh một chuyến, vừa đóng cửa nhà vệ sinh lại thì nghe được cách vách truyền tới một tiếng nói quen thuộc.

Là Dương Thùy Sam, lúc này cô ấy đang nói chuyện điện thoại với người khác.

"Thầy Cao, em xin lỗi."

Cô ấy thấp giọng nói tiếng xin lỗi trong điện thoại, "Em không mua được rượu của chị Hoàng Ngân. Chị ấy nói em là một cô bé, sống chết không chịu bán. Em không thể hoàn thành nhiệm vụ thầy giao, em không phải học trò giỏi. Nhưng mà, thầy Cao, thầy nhất định là người có tấm lòng rộng lớn, chắc chắn sẽ không giám học phần của em đâu, đúng không ạ?"

Cô ấy nói xong, tạm dừng một lúc, đang đợi người bên kia trả lời.

"Ha! Cảm ơn thầy, em biết thầy là tốt nhất mà!" Rất rõ ràng, thầy Cao của cô không định cắt giảm học phần của cô, "Vậy số tiền thầy đưa em, bọn em có thể.... giữ riêng không ạ?"

"...."

"Keo kiệt, nhà các thầy không phải giàu có lắm sao. Em thấy thầy ấy, chỉ không tiếc đập tiền lên người chị Hoàng Ngân thôi."

"...."

"Được rồi được rồi, em nói đùa mà, em không tám với thầy nữa, em cúp máy đây."

Ngắt điện thoại rồi, rất nhanh đã nghe thấy một tiếng "kẽ kẹt" mở cửa, Dương Thùy Sam bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Sau đó không lâu, Hoàng Ngân cũng đẩy cửa nhà vệ sinh ra ngoài.

Cô mắt hờn mắt vía đứng rửa tay trước bồn rửa, trong đầu cô không ngừng lượn lờ những lời Dương Thùy Sam vừa nói trong điện thoại.

Rất rõ ràng, người ở đầu dây bên kia là Cao Dương Thành, thế nên, các bác sĩ mấy ngày hôm nay tới đây đều là người anh sắp xếp tới? Để cô không cần quá mệt nhọc, có thể nhẹ nhàng cầm được tiền lương cao?

Hoàng Ngân ngẩn ngơ dựa vào bồn rửa trước mặt, khó lòng bình tĩnh lại, trong tim cô như có một bình gia vị bị đổ, ngũ vị tạp trần, mùi vị nào cũng có.

Cô hít sâu một hơi, hắt chút nước lên rửa mặt, cố gắng điều chỉnh tâm trạng khác lạ của mình ổn định lại một chút. Sau đó cô sửa sang lại bản thân mình, kéo cổ áo lên cao, kéo váy xuống vài phân, lúc này mới bước khỏi phòng vệ sinh.

....

Rốt cuộc thì Hoàng Ngân cũng không chủ động đi tìm Cao Dương Thành, những chuyện quá giới hạn đã xảy ra trong đêm say rượu đó vẫn

làm cô canh cánh trong lòng.

Quan hệ giữa bọn họ không nên đi tới bước này.

Bốn năm trước đã định kết cục của bọn họ rồi, bốn năm sau nếu lại dây dưa không rõ thì cái giá phải trả không phải là thứ bọn họ chịu đựng được! Ngay cả nghĩ Hoàng Ngân cũng không dám nghĩ.

Chủ nhật, cuối cũng Hoàng Ngân cũng có thể nghỉ ngơi một chút để tới thăm Dương Dương nhỏ bé của cô.

May mà tình trạng của tên nhóc hai hôm nay không tệ, trong lòng Hoàng Ngân ít nhiều có chút an ủi.

Cô ngồi trước giường gọt táo cho thằng bé, lúc này, y tá Vân và y tá Mỹ cùng mang thuốc vào.

"Ô, thì ra hôm nay Dương Dương có mẹ bên cạnh sao! Chẳng trách trời vừa sáng đã vui vẻ tới không ngủ được rồi!" Mỹ cười cười, nhẹ nhàng nói chuyện với Dương Dương bé nhỏ trên giường.

"Mỹ đây à." Hoàng Ngân vội vàng đứng dậy.

"Chị Mỹ!" Dương Dương vừa nhìn thấy Mỹ tới đã vui vẻ nở nụ cười.

Mỹ mang thuốc tới chiếc tủ đầu giường, "Hôm nay em thấy thế nào?"

"Tốt lắm ạ, Dương Dương ăn gì cũng thấy ngon."

Thằng nhóc vỗ vào ngực giống như ông cụ non bảo đảm. Sau đó, nó nghiêng đầu nhìn y tá Vân vẫn luôn không nói một lời, "Chị Mỹ ơi, chị Vân hôm nay sao vậy ạ? Nhìn chị ấy rất không vui."

"Cô ấy à, đại khái là thất tình rồi." Mỹ mím môi cười trộm.

"Nói hưu nói vượn!" Vân đỏ mặt, quở mắng cô.

"Thật ra là vậy, vừa nãy lúc chúng tôi ăn cơm ở căng tin thì nhìn thấy bạn gái của bác sĩ Cao."

Hoàng Ngân không nhìn được ngược mắt nhìn Mỹ.

Mỹ tưởng Hoàng Ngân nghe không rõ, vội vàng giải thích, "Chính là bác sĩ Cao của khoa ngoại thân kinh đây."

Cô nói rồi lấy cái ghế bên cạnh giường Dương Dương ngồi xuống, tiếp tục tám chuyện với Hoàng Ngân, "Thật bất ngờ, hôm nay anh ấy lại dắt bạn gái tới căng tin của chúng em. Chị Hoàng Ngân, chị không nhìn tình huống lúc đấy chứ, thật sự là trái tim thiếu nữ rơi vỡ đầy đất! Chắc chắc..."

Vân không vui đâu môi lên, "Tớ thấy, bác sĩ Cao là cô ý tới diễn tình cảm thăm thiết mặn nồng."

"Đúng thế, bác sĩ Cao chăm sóc bạn gái rất chu đáo. Tất cả mọi người trong căng tin đều có thể nhìn ra anh ấy đối với cô ấy rất tốt! Hơn nữa, nói thật lòng, Vân đừng bất mãn làm gì, hai người bọn họ xứng đôi quá mà. Bạn gái anh ấy vô cùng xinh đẹp, khí chất cao quý, vừa nhìn đã biết là tiểu thư khuê các nhà giàu, tuyệt đối môn đăng hộ đối!" Mỹ tổng kết.

Có lẽ Hoàng Ngân đã lâu rồi không dùng dao gọt trái cây, đột nhiên cổ tay cô run lên, lưỡi dao chạm phải ngón tay, trong nháy mắt đã thấm máu.

Cô vội ngậm ngón tay vào miệng, miệng vết thương có chút đau, tựa như đang dần lan vào trong tim, từ từ thấm thấu...

-----oOo-----

Chương 33: Bị tập kích

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Ừ, tớ thừa nhận bọn họ xứng đôi, nhưng mà, cậu không cảm thấy bọn họ rất kỳ quặc sao?" Khuôn mặt Vân đầy quái lạ.

"Kỳ quặc cái gì?" Mỹ nhìn cô khó hiểu.

Dương Dương ở trên giường cũng chớp đôi mắt to tròn nhìn cô hóng

chuyện, tò mò chờ đợi câu nói tiếp theo của cô.

"Hai người họ không phải sắp kết hôn sao? Nhưng mà, tớ thấy lúc bọn họ ở cạnh nhau có một cảm giác tôn trọng như khách vậy, chẳng giống cặp đôi yêu đương cuồng nhiệt gì cả. Tuy là bác sĩ Cao đối xử với bạn gái ân cần chu đáo, nhưng mà thái độ lễ phép tao nhã kia có giống bạn trai với bạn gái đâu?"

Vừa nghe Vân phân tích như vậy, Mỹ cũng hơi gật đầu, "Cậu nói thế tớ cũng thấy không giống thật."

Lịch sự, lễ phép, tao nhã, đây đều là những danh từ thuộc về Cao Dương Thành, là đánh giá của người khác dành cho anh.

Mà chỉ có Hoàng Ngân, cảm thấy anh khắc nghiệt, ngang ngược, tự phụ, thỉnh thoảng còn hung dữ với cô, thậm chí có lúc lại nói mấy câu tục ngữ lưu manh khiến cô hoàn toàn không chống đỡ nổi. Cao Dương Thành như vậy, hoàn toàn không liên quan tới chữ lịch sự, thanh nhã, nhưng con người đó hết lần này tới lần khác dấy dưng với tình yêu của cô. Hình ảnh khác thường đó của anh, trước nay chỉ có Hoàng Ngân nhìn thấy.

Lúc chạng vạng tối, Hoàng Ngân ra khỏi khu nội trú của bệnh viện, lúc đi qua phòng khám bệnh lại bất ngờ gặp được Cao Dương Thành, anh cũng vừa khéo bước ra khỏi phòng khám.

Vẫn là vạt áo trắng tinh sạch sẽ như mới kia, được cơ thể rắn rỏi hoàn mỹ của anh khoác lên mang đến cảm giác phong độ ngời ngời tựa người quân tử nổi danh một phương.

Anh cũng nhìn thấy Hoàng Ngân bước về phía này, nhưng trên khuôn mặt tuấn tú ấy vẫn tĩnh lặng điềm nhiên như trước, ánh mắt không có lấy một gợn sóng.

Hai tay anh lười nhác đặt trong túi, bước chân không giảm, lạnh nhạt lướt qua bên người Hoàng Ngân.

Từ đầu đến cuối, ngay cả một ánh nhìn cũng không liếc tới cô, giống như trong mắt anh, cô chẳng qua chỉ là không khí trong suốt.

Hoàng Ngân có chút buồn bã âm ỉ.

Cảm giác rõ ràng gặp mặt lại bị người ta coi nhẹ, ít nhiều vẫn thấy chua xót.

Nhịp bước dưới chân cô không theo ý muốn, giảm tốc độ lại cực chậm.

Thật ra, về chuyện mua rượu trong quán Karaoke kia cô vẫn luôn muốn hỏi anh, hoặc là nói, muốn cảm ơn anh!

Hoàng Ngân nắm chặt túi trong tay, hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng thu được dũng khí, xoay mình gọi người trước mặt lại, "Bác sĩ Cao."

Lời vừa ra, bóng lưng áo trắng thẳng thắp trước mặt kia dừng lại.

Hơi thở của Hoàng Ngân có chút căng thẳng, nhưng cô vẫn không chịu thua, đứng trước mặt anh nói, "Bác sĩ Cao, chúng ta nói chuyện nhé."

Cao Dương Thành dời tầm mắt, nhìn cô đầy lạnh nhạt, "Giữa chúng ta còn có gì chưa giải quyết nữa?"

Thái độ xa cách của anh khiến lòng người lạnh lẽo.

Thậm chí còn làm cho Hoàng Ngân nghi ngờ, người đứng phía sau âm thầm giúp đỡ cô, liệu có phải là người đàn ông lạnh lùng trước mặt này không.

"Chuyện các bác sĩ trong khoa ngoại thân kinh tới quán Karaoke tìm tôi mua rượu là thế nào?"

Hoàng Ngân không định dừng dài với anh bèn hỏi thẳng.

Cao Dương Thành hí mắt, "Muốn nói cái gì?"

"Là anh sao."

"Đúng, là tôi."

Hoàng Ngân không ngờ Cao Dương Thành thẳng thắn thừa nhận, không hề vòng vo.

Anh cúi đầu, nhìn cô theo kiểu từ trên cao liếc xuống, lạnh lùng hỏi, "Có vấn đề gì không?"

Lẽ nào không có vấn đề sao?

"Bác sĩ Cao..." Hoàng Ngân nhú mày, lắc đầu, "Tôi không biết vì sao anh muốn làm vậy, nhưng cho dù thế nào tôi cũng vô cùng cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Nhưng, tôi hy vọng chuyện thế này, dừng ở đây, tôi... tôi không muốn nhận bất cứ ân huệ nào của anh nữa."

Thật ra, cô chỉ không muốn dính dáng đến anh quá nhiều, càng không muốn nợ anh quá nhiều.

Anh càng giúp đỡ cô như vậy, cô càng sợ mình sẽ y lại vào anh hơn, cho đến một ngày... không thể rời khỏi anh nữa!

Đáy mắt sâu thẳm đen tối của Cao Dương Thành trùng xuống, nổi lên một tầng ánh sáng rét lạnh, anh nhìn Hoàng Ngân chăm chăm, cuối cùng, nhếch môi lên, hỏi cô, "Đỗ Hoàng Ngân, vẫn nhớ nụ hôn đêm đó chứ."

Hiển nhiên Hoàng Ngân không ngờ được anh bỗng nhiên nhắc tới chuyện này, gò má cô thoáng chốc ửng hồng, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Cao Dương Thành cười nhạt, "Xem ra cô vẫn không quên."

Hoàng Ngân giả bộ bình tĩnh, đôi mày xinh đẹp nghiêm túc nhíu lại, nhắc nhở anh, "Bác sĩ Cao, tôi đang nói với anh chuyện mua rượu, anh đừng lảng sang chuyện khác."

Cao Dương Thành ôm ngực, liếc nhìn cô đầy ngạo mạn, "Số rượu ấy trích phần trăm được bao nhiêu? Ít cũng mấy chục triệu nhỉ?"

"Ừm..."

"Đủ mua nụ hôn kia của cô chưa?" Khóe miệng lạnh bạc của Cao Dương Thành vẽ ra một nụ cười mỉa mai.

Hoàng Ngân sững sốt, sắc mặt tái đi, "Anh.... Lời này, có ý gì?"

Cao Dương Thành nhú mày, "Không hiểu? Cần tôi nói rõ ra nữa sao?"

"Cao Dương Thành, anh để đồng nghiệp đến mua rượu vì muốn dùng tiền nhục mạ tôi sao?" Đáy mắt Hoàng Ngân ửng đỏ, có một loại cảm giác tức giận âm ỉ nổi lên, "Đám có tiền các người thật sự giỏi vậy sao? Có tiền thì được tùy ý nhục mạ người nghèo chúng tôi sao?"

Nhìn sóng mắt trong vắt và vẻ cố chấp làm người ta đau lòng kia của cô, Cao Dương Thành cười lạnh, "Nếu cao ngạo như vậy, cô có thể lựa chọn không cần, không ai ép nổi cô."

Anh nói bình tĩnh như vậy, nhẹ nhàng như vậy.

Nhưng càng thế, càng khiến cho lồng ngực Hoàng Ngân run rẩy đau đớn.

Buông thõng hai bàn tay nhỏ đã siết thành nắm đấm, cô bướng bỉnh ngẩng đầu, khóe môi vẽ ra một nụ cười châm biếm như có như không, "Nếu bác sĩ Cao đã mạnh tay như vậy, tôi hà tất phải ra vẻ thanh cao chứ. Dù sao dùng tiền mua cũng tốt hơn để anh ủng hộ công đòi hỏi, đúng không!"

Hoàng Ngân nói vậy, hốc mắt lại nóng lên, yết hầu cảm thấy nhói đau buốt lạnh. Cô gật đầu, tiếp tục làm vẻ không sao cả bổ sung thêm: "Dùng tiền bạc để tính quan hệ của chúng ta? Rất tốt, rất tốt."

Ít nhất, rõ ràng rành mạch, một chút dính dáng cũng không có.

Thật ra, đôi lại là ngày trước, với tính cách của cô thì đã sớm quăng số tiền này lên mặt anh, nhưng hiện thực luôn tàn khốc như vậy, buộc cô phải cúi thấp đầu. Mặc kệ số tiền này dùng cái gì đổi lấy, cô cũng không thể lùi bước. Bởi vì Dương Dương nhỏ bé của cô giờ này phút này đang nằm trên giường bệnh chờ số tiền ấy làm hóa trị.

Đổi mặt với giăng co của cô, Cao Dương Thành chỉ âm thầm liếc mắt nhìn, rồi sau đó xoay chân, bước đi không quay đầu lại.

Hoàng Ngân chết lạng tại chỗ, hồi lâu vẫn không tỉnh táo lại.

Bất ngờ, cô nhìn thấy một người đàn ông mặc quần áo bệnh nhân cầm trong tay bình chất lỏng không biết tên, bộ dạng hung dữ chạy tới chỗ cô, Hoàng Ngân tránh hẳn ta đi theo bản năng, lại thấy hẳn vọt thẳng tới chỗ

Cao Dương Thành.

Trong khoảnh khắc ấy, hình ảnh đám người gây chuyện trong bệnh viện lần trước lại xẹt qua đầu cô. Cô cả kinh, thét lên với bóng lưng Cao Dương Thành, "Cẩn thận!!"

Cô vừa kêu vừa chạy về phía Cao Dương Thành, bởi vì cô kêu quá muộn, bình nước trong tay người đàn ông đã hất thẳng vào bóng lưng của Cao Dương Thành.

"Lũ khốn các ngươi, dám cầm sừng cho tao. Tao muốn lấy axit sunfuric này hủy mặt mày, hủy mặt mày!" Người đàn ông kêu to, cảm xúc hoàn toàn không khống chế được.

"A..."

Một tiếng thét chói tai phát ra từ miệng Hoàng Ngân.

Khi dòng axit sunfuric bắn ra, khoảnh khắc ấy, Hoàng Ngân không kịp nghĩ ngợi bất cứ điều gì, cô bỏ nhào tới Cao Dương Thành, cô muốn đẩy anh khỏi kiếp nạn này, nhưng không ngờ, chất lỏng này lại hắt hết lên mặt cô.

Trong thoáng chốc, đôi mắt cô đau tới mức không mở được, chỉ có những giọt lệ nặng trĩu chảy xuống không ngừng.

Đau, đau quá!!

Cô muốn thét to nhưng lại sợ Cao Dương Thành lo lắng cho mình.

Lúc này, dường như cả thế giới đều đen kịt, cô không nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ nghe được Cao Dương Thành gầm lên giận dữ: "Mày vừa hắt cái gì? Cái gì hả?!!"

"Sun.... sunfuric." Người đàn ông trả lời dè dặt. Cho dù Hoàng Ngân không nhìn thấy nhưng cũng đoán được chắc chắn hẳn ta đã trúng một cú đấm của Cao Dương Thành.

"Con mẹ nó!" Cao Dương Thành tức giận mắng một câu. Anh không khống chế được vung tay đấm lên khuôn mặt người đàn ông, "Ai cho

phép mày tổn thương cô ấy?"

Người phụ nữ này, ngay cả Cao Dương Thành anh, từ trước tới nay cũng không nỡ tổn thương một sợi tóc trên người cô. Dù cho biết cô đã kết hôn, khoác lên người chiếc áo cưới vì tên đàn ông khác, trở thành người con gái của tên đàn ông khác, nhưng anh vẫn không nỡ nhìn cô phải chịu khổ chút nào, anh còn đang hao tổn tâm sức muốn giúp cô. Nhưng còn tên khốn này? Lại dám dùng axit sunfuric hắt lên người phụ nữ anh thương yêu nhất!!

Cao Dương Thành trước giờ đều là người nho nhã lịch sự, nhưng vừa gặp chuyện liên quan tới Đỗ Hoàng Ngân thì lập tức biến thành một con sư tử dữ tợn. Anh sẽ quẳng hết cấp bậc lễ nghĩa ra khỏi đầu, anh sẽ giận dữ gầm thét, anh sẽ ra tay đánh người...

"Dương Thành, đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa..."

Nước mắt Hoàng Ngân chảy không ngừng, sờ soạng trong bóng tối tím lầy Cao Dương Thành.

Mắt cô đau khiến cô sợ hãi, "Đưa tôi đi gặp bác sĩ, tôi đau, đau..."

Cao Dương Thành đành mặc kệ tên khốn vô duyên vô cớ lao ra này, anh không nói hai lời, ôm lấy Hoàng Ngân, bước như bay tới phòng cấp cứu.

Hoàng Ngân được anh ôm, có thể cảm nhận rõ ràng được cơ thể đang run rẩy căng thẳng của anh.

Cao Dương Thành giải quyết công việc trầm ổn, gặp chuyện không sợ không hoảng kia, vào giờ khắc này lại luống cuống hơn bao giờ hết.

Anh không kịp đăng ký, cũng không kịp xếp hàng, cho dù trên hành lang có một đám bệnh nhân đang chờ khám, anh đã không để ý được nhiều thế nữa.

Khoa mắt, trong phòng khám.

Trong căn phòng cách vách, Hoàng Ngân nằm trên giường, y tá đang cẩn thận rửa mắt cho cô.

"Vẫn may, chỉ là nước ớt mà thôi. Đúng là khiến chúng ta hoảng sợ một phen! Nếu thật sự là axit sunfuric, thì đừng nói đôi mắt này của cô Đỗ bị hỏng mà ngay cả khuôn mặt cũng cháy sạch rồi." Giáo sư Lưu trong lòng vẫn còn sợ hãi lên tiếng nói.

Sau khi biết được kia chỉ là chút nước ớt, khuôn mặt căng thẳng của Cao Dương Thành thoáng chốc dịu đi không ít, nhưng lại nhanh chóng nhúu chặt đầu mày, "Giáo sư Lưu, nước ớt này có làm tổn thương mắt cô ấy không? Em thấy mắt cô ấy sưng rất to, nước mắt cũng chảy ra không ngừng..."

Cao Dương Thành nói, anh không nhìn được nghiêng đầu nhìn Hoàng Ngân trong phòng, ánh mắt sâu thẳm lại nặng nề thêm vài phần, nhưng cũng dịu dàng đi không ít trong vô thức.

"Cậu yên tâm, sẽ không có vấn đề gì lớn, chỉ là bây giờ không dễ chịu mấy đâu. Nước ớt xộc lên, phỏng chừng mắt cô ấy còn đau hơn một lúc nữa!"

Bờ môi lạnh bạc của Cao Dương Thành run rẩy, đôi mày kiếm nhúu chặt hơn.

"Là người thế nào lại hắt nước ớt chứ? Độc ác vậy!"

Đang lúc Cao Dương Thành muốn trả lời nhưng không biết nói sao thì cửa phòng khám bệnh bị mở ra, hai bác sĩ vội vàng đi vào, "Bác sĩ Cao, nghe nói bạn cậu vừa bị hắt axit sunfuric, tình huống sao rồi?"

"Mọi người là?" Cao Dương Thành nghi ngờ nhìn bọn họ.

Tuy rằng cũng là bác sĩ trong bệnh viện nhưng khác khoa, thế nên anh không biết họ.

"Là thế này, bác sĩ Cao, tôi là Hồ Khánh của khoa tâm thần. Người vừa mới hắt axit sulfuric là một bệnh nhân trong khoa tâm thần chúng tôi. Trước kia, vì vợ ngoại tình, tình nhân của vợ giết chết con của anh ta nên khiến tinh thần anh ta thất thường, vừa nhìn thấy người đàn ông đẹp trai lập tức nổi điên không khống chế được. Tôi vừa mới ở ngoài cửa tìm thấy anh ta. Thực sự rất xin lỗi, là chúng tôi làm việc sơ suất. Vậy cô gái kia thế nào rồi? Tình huống có nghiêm trọng không?"

Nghe thấy là bệnh nhân tâm thần của bệnh viện, dù Cao Dương Thành có tức giận hơn nữa cũng chỉ đành kìm nén nuốt vào trong bụng.

-----oOo-----

Chương 34: Cô là đồ Ngốc à

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh lắc đầu: “May mắn là bạn tôi không xảy ra vấn đề gì, đây không phải là Axit Sulfuric mà chỉ là một ít nước ớt thôi. Nhưng sau này các vị nhất định phải dặn y tá trông chừng bệnh nhân này thật kỹ, nếu cứ nhìn thấy người đẹp trai là phát điên thì trong bệnh viện này có mấy trăm mấy nghìn người ưa nhìn mỗi ngày, chẳng lẽ tất cả đều sẽ bị người này tạt nước ớt sao? Không, cũng không nhất định, nói không chừng lần sau sẽ là Axit Sulfuric thật sự. Nếu tình huống như thế thật sự xảy ra, tôi nghĩ phòng chừng người trong bệnh viện cũng sẽ không cho y bác sĩ chúng ta sắc mặt hòa nhã đâu. Bác sĩ Hồ, anh thấy đúng không?”

Giọng nói của Cao Dương Thành không hề chứa sự tức giận mà mang theo uy nghiêm, lạnh lùng cảnh tỉnh Hồ Khánh.

“Vâng, bác sĩ Cao nói rất có lý. Việc hôm nay đúng là do chúng tôi có sơ sót trong khi làm việc, thật xin lỗi!” Hồ Khánh và một bác sĩ kế bên liên tục xin lỗi.

“Thôi, không sao rồi! Các vị đi bận việc của mình đi!” Cuối cùng, anh còn ngừng một chút, không nhịn được mới lên tiếng hỏi: “Bệnh nhân thế nào? Vừa rồi, tâm trạng của tôi có hơi kích động nên tôi đã đấm anh ta vài cái, ước chừng anh ta bị thương cũng không nhẹ đâu!”

Hồ Khánh xấu hổ cười một tiếng: “Bác sĩ khám nói là gãy xương mũi.”

“...”

Cao Dương Thành sờ mũi mình, kiên trì nói tiếp: “Đáng đời anh ta! Lần này cho anh ta thâm một chút để xem lần sau gã đó còn nhớ kỹ việc này không. Bác sĩ Hồ, anh đưa kết quả khám bệnh cho tôi, việc tôi nên

chịu trách nhiệm thì tôi sẽ không trốn tránh.”

“Chuyện này...”

“Cứ quyết định như vậy! Anh cứ đi làm việc đi!”

Cao Dương Thành nói xong, anh cũng không đợi Hồ Khánh nói thêm gì nữa mà lập tức xoay người đi vào phòng trong.

Bên trong, y tá đã rửa mắt cho Hoàng Ngân xong.

Hoàng Ngân đã có thể hơi hé mắt rồi nhưng nước ớt xộc lên khiến mắt của cô đau quá. Cô chỉ mới hé ra một khe hở nhỏ thôi mà đã đau tới mức phải nhắm chặt mắt lại lần nữa. Nước mắt bắt đầu tuôn ra suối, đôi mắt sưng đỏ như hạt táo.

Hai tay Cao Dương Thành đút vào túi, đứng cạnh giường, nhìn xuống cô từ phía trên.

Trong tròng mắt đen có sóng ngầm đang lưu động, đầu mày nhều chặt thành chữ Xuyên (川) vì cơn giận đang đè nén trong ngực.

“Đỗ Hoàng Ngân, cảm giác làm anh hùng thế nào?”

Anh cúi đầu, kê sát vào gương mặt đầy vệt nước mắt của Hoàng Ngân, dùng giọng điệu kỳ quái hỏi cô một câu, trên gương mặt tuần tú lại tràn đầy lửa giận.

Anh đang tức giận.

Hoàng Ngân cố gắng mở mắt ra nhìn anh: “Bác sĩ Cao, nếu bây giờ anh muốn cảm ơn tôi thì tôi sẽ vui vẻ chấp nhận.”

“Cô bớt huyền thuyên giùm tôi đi!”

Lần này, đến lượt Cao Dương Thành đưa ra yêu cầu.

Hoàng Ngân há hốc miệng.

Từ trước tới nay, lời này không phải đều do cô nói sao? Lần nào người

huyền thuyên cũng là anh mà!

Cao Dương Thành dùng cái chân dài của mình kéo cái ghế tới, ngồi xuống cạnh giường Hoàng Ngân. Anh lấy tay chỉ vào trán cô, dùng dáng vẻ hung dữ cảnh cáo: “Đồ Hoàng Ngân, tôi cảnh cáo cô lần nữa, quá tam ba bận. Nếu như cô để chuyện này xảy ra lần thứ ba thì tôi nhất định sẽ không tha cho cô. Tôi nhắc nhở cô lần này, Cao Dương Thành tôi là đàn ông, tôi không thích phụ nữ bảo vệ cho tôi, đặc biệt là cô đấy!”

Hoàng Ngân nhếch miệng: “Anh nhìn tôi hiện tại không phải rất tốt sao?”

“Cái gì gọi là rất tốt? Mắt sưng thành như vậy còn nói là rất tốt? Nếu như lần này không phải nước ớt mà là Axit Sulfuric thật thì cô có biết hậu quả sẽ thế nào không?” Cao Dương Thành nhíu mày, giận dữ hỏi cô.

Hoàng Ngân giương mắt nhìn anh, cả nửa ngày mới thấp giọng thì thào một câu: “Tôi chỉ biết, nếu đó là Axit Sulfuric mà tôi không đứng ra thì hậu quả có thể sẽ biến thành anh nằm trên chiếc giường này gào thét.”

Cao Dương Thành nhìn chăm chăm cô, sóng ngầm trong đôi mắt đen tối như hồ sâu bắt đầu chuyển động. Cuối cùng, anh còn nghiêm túc mà hỏi một câu: “Đồ Hoàng Ngân, cô là đứa ngốc à?”

Cao Dương Thành thà rằng người nằm trên chiếc giường này là mình.

Hoàng Ngân rất muốn đáp lại anh một câu: Anh mới là đứa ngốc!

“Cô còn yêu tôi sao?” Cao Dương Thành bỗng nhiên hỏi câu này.

Dường như Hoàng Ngân đã bị câu hỏi này của anh dọa ngây người, suốt cả buổi, cô vẫn chỉ mở to đôi mắt sưng như hạt táo ra sững sờ nhìn anh.

Ánh mắt Cao Dương Thành sáng ngời nhìn chăm chăm cô.

Hoàng Ngân chậm chạp hoàn hồn lại, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được trái tim đang kích động đập mạnh của mình, xem ra màng tim của cô cũng rất yếu ớt.

Hoàng Ngân giả vờ bình tĩnh: “Anh nói bậy gì thế! Sao có thể chứ! Anh

còn không hiểu tính cách của tôi sao? Với cương vị là một người bạn bình thường, tôi cũng sẽ nhắc nhở anh, huống chi hôm nay, tôi cũng không ngu tới mức chặn thứ nước này thay anh, tôi định đẩy anh ra nhưng không ngờ cuối cùng chính mình lại trúng chiêu.” Hoàng Ngân cực lực giải thích.

Cao Dương Thành lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô: “Cô không cần vội vã giải thích như thế!”

Tia sáng trong đáy mắt anh càng ngày càng mờ, càng thêm ngội lạnh: “Vì sao lần nào tôi gặp cô, cô luôn khiến bản thân thảm hại như vậy? Cô cố tình à?”

Hoàng Ngân có chút oán giận: “Tôi còn muốn hỏi anh đây. Không phải anh là một bác sĩ à, vì sao lại cứ như dân giang hồ thế, đâu đâu cũng thấy kẻ thù, muốn cản cũng không cản nổi.”

Cao Dương Thành u ám nhìn Hoàng Ngân một cái: “Cô cho rằng bác sĩ dễ làm như vậy sao, mắt cô còn có vấn đề gì không?”

“Nó khá hơn rồi!” Hoàng Ngân trừng mắt với Cao Dương Thành.

Thật ra, mắt cô vẫn còn hơi đau, nước mắt vẫn trào ra nhưng đã dễ chịu hơn khi nãy rất nhiều.

“Đỡ rồi thì đi theo tôi!”

Hoàng Ngân vội xoay người, bò xuống giường, miệng lại hỏi: “Đi đâu?”

Cao Dương Thành không hề để ý tới cô mà đi thẳng ra khỏi phòng trong: “Giáo sư Lưu, cảm ơn thầy!”

Anh đang cảm ơn bác sĩ Lưu.

“Cảm ơn gì chứ, đây là trách nhiệm của bác sĩ chúng ta. Dương Thành à, đây là bạn gái của cậu hả? Tôi nghe nói bạn gái của cậu xinh đẹp, hào phóng từ lâu rồi mà bây giờ mới gặp, đúng là rất khá. Ánh mắt của tên nhóc cậu tốt thật, lần tới gặp lại lão Lâm, tôi có thể yên tâm báo cáo rồi.”

Cao Dương Thành cũng không phủ nhận mà chỉ cười, hỏi giáo sư Lưu:

“Thầy Lâm dạo này có khỏe không ạ?”

Thầy Lâm chính là giáo viên hướng dẫn khi anh còn học đại học, cũng coi như là người mai mối cho anh và Đỗ Hoàng Ngân vào bốn năm trước.

Nếu như năm đó ông ấy không bảo anh làm kiểm tra nhịp tim cho Đỗ Hoàng Ngân thì làm sao giữa bọn họ có thể xảy ra những chuyện cũ liên tiếp sau đó?

“Ông ấy vẫn khỏe nhưng cũng rất nhớ đám nhóc các cậu, có thời gian rảnh thì nhớ đi thăm ông ấy.”

“Vâng, nhất định rồi ạ!”

Hoàng Ngân nghe hết từ đầu tới cuối cuộc đối thoại của Cao Dương Thành và bác sĩ Lưu một cách rõ ràng.

Ra khỏi phòng khám bệnh, Hoàng Ngân vẫn không nhịn được mà hỏi anh: “Sao anh không phủ nhận lời nói vừa rồi của bác sĩ Lưu?”

“Nói cái gì?”

Hai tay Cao Dương Thành đút trong túi áo, anh vẫn đi thẳng phía trước, trả lời cô mà không thèm quay đầu lại.

“Thì ông ấy cho rằng... Tôi là bạn gái của anh...”

Hoàng Ngân có chút xấu hổ.

“Có gì phải giải thích?” Bộ dạng của Cao Dương Thành vẫn là thái độ nhạt nhẽo, lạnh nhạt: “Chẳng lẽ ông ấy nghĩ ai là bạn gái của tôi thì người đó thật sự là bạn gái của tôi à?”

“...” Người này.

...

Hoàng Ngân đi theo Cao Dương Thành vào văn phòng khoa ngoại thần kinh. Kỳ thật, cô cũng không muốn đi nhưng Cao Dương Thành đã nói

anh có một tuýp thuốc mỡ có dược hiệu rất tốt cho mắt muốn đưa cho cô, nên bây giờ cô mới theo đuôi anh vào văn phòng.

Trong văn phòng không có ai, nguyên nhân là tất cả mọi người đã được phép tan ca rồi.

“Cô chờ tôi một chút, tôi thay bộ đồ, chuẩn bị tan tầm.”

Cao Dương Thành nói xong thì đi vào phòng trong thay đồ.

Cửa phòng làm việc bất thành linh bị người đẩy ra, Vũ Phong ủa vào như một cơn lốc: “Lão nhị, lão nhị, nghe nói cậu sắp kết hôn, thật hay giả vậy? Hôm nay cậu còn dẫn bà nhà tới căn tin phát kẹo nữa hả?”

Vũ Phong hưng phấn la lớn nhưng khi nhìn lại thì thấy Hoàng Ngân đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa trong văn phòng. Anh ta cảm thấy như có con ruồi chết đang chặn ngang cổ họng, nuốt không trôi mà ới cũng không ra.

“Hoàng... Hoàng Ngân, cô cũng ở đây à!” Trên mặt Vũ Phong lộ ra vẻ quần bách.

Hoàng Ngân cũng có hơi xấu hổ, vội vàng đứng lên giải thích: “Tôi... Tôi đến để lấy thuốc, lấy rồi lập tức đi ngay.”

Hóa ra hôm nay Cao Dương Thành dẫn Khuất Mỹ Hoa tới đây để phát kẹo cưới. Bọn họ thật sự sắp kết hôn...

Hoàng Ngân bỗng cảm thấy hốc mắt nóng rát, hơi nước nhanh chóng che phủ đôi mắt cô.

“Hoàng Ngân, mắt của cô...” Vũ Phong chỉ vào đôi mắt sưng đỏ của cô hỏi, chẳng rõ lý do.

Sương mù trong mắt cô quá nhiều, Hoàng Ngân giơ tay lên gạt lệ, trên mặt thì ra vẻ thoải mái, cười nói: “Khi này bị nước ớt giội vào mắt, khó trách sao nước mắt cứ chảy không ngừng thế này.”

Vũ Phong biết mình lỡ lời, anh ta còn định nói gì đó thì cửa phòng thay đồ bị Cao Dương Thành đẩy ra. Anh đã cởi chiếc áo blouse trắng, thay

vào đó là một bộ đồ vest thẫm màu.

“Tới thay ca à?” Anh hỏi Vũ Phong.

Ngữ khí bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào.

“Ừ.”

“Bánh kẹo cưới đặt trên bàn cậu đây.” Anh đạm bạc nói một câu.

Vũ Phong trợn mắt muốn rớt cả tròng ra ngoài, người này còn dám nhắc, hóa ra anh không thềm để ý chuyện Đỗ Hoàng Ngân biết chuyện mình kết hôn à?

“Bác sĩ Cao, thuốc kia...”

Hoàng Ngân nhìn Cao Dương Thành

“Cho cô!” Cao Dương Thành lấy một tuýp thuốc mỡ từ trong túi áo ra đưa cho cô: “Nó do một người bạn mang về từ nước ngoài, hiệu quả trị liệu cũng không tệ. Mỗi ngày cô bôi ba lần, khi mắt thoải mái hơn thì có thể ngừng thuốc.”

“Được, cảm ơn anh!” Hoàng Ngân nhận lấy: “Tôi còn có việc, đi trước nhé!”

Cô nói xong, xoay người định rời đi thì bị Cao Dương Thành kéo lại: “Đi đâu. Tôi đưa cô đi.”

“Không cần!”

Hoàng Ngân vội lắc đầu: “Tôi tự đi là được, anh cũng đi mau đi.”

“Tôi đưa cô đi.”

Cao Dương Thành nói rồi kéo tay Hoàng Ngân đi ra ngoài.

Hoàng Ngân bị động tác bất ngờ này của anh hù dọa, vội giãy giụa muốn tránh khỏi tay anh: “Bác sĩ Cao, anh đừng như vậy...”

Cô nhìn Vũ Phong một cái, cảm thấy rất mất tự nhiên.

Cô không muốn bị Vũ Phong hiểu lầm cái gì, càng không muốn biến thành kẻ thứ ba trong mắt người khác.

“Đỗ Hoàng Ngân, rốt cuộc tôi làm gì cô, sao cô lại kích động như vậy?” Cao Dương Thành cao giọng chất vấn Hoàng Ngân, dùng sức nắm cổ tay cô chặt hơn nữa: “Giữa cô và tôi không làm việc gì trái lương tâm, sao cô lại chột dạ như vậy? Hay là cô nghe nói tôi và Khuất Mỹ Hoa sắp kết hôn, trong lòng không vui nên muốn trốn tránh tôi?”

“Tôi không có!” Hoàng Ngân lên tiếng phủ nhận.

“Không có mới tốt! Đưa cô trở về cũng chỉ là xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo thôi! Cô đã không cảm kích thì quên đi!”

Nói xong, Cao Dương Thành hất tay Hoàng Ngân ra, rời khỏi văn phòng.

Bóng lưng cao lớn chậm rãi biến mất ở chỗ rẽ, sự lạnh lẽo và cảm giác cô đơn khiến hốc mắt Hoàng Ngân thấm ướt lần nữa.

Ngực cô ần ần đau đớn...

Giống như có ngàn vạn con sâu đang gặm cắn, từng chút từng chút, tuy không nguy hiểm tới tính mạng nhưng lại có thể khiến người ta đau tới mức hít thở không thông.

Có vài người, vì họ không chiếm được nên mới giả vờ như mình không muốn có.

Nhưng chưa có ai nói với cô rằng quá trình giả vờ này lại khó chịu như thế...

Phải cần lực cản mạnh cỡ nào mới có thể giúp cô không bị anh mê hoặc!

Hoàng Ngân và Vũ Phong chào hỏi một tiếng rồi cô cũng ra khỏi văn phòng.

Vừa ra khỏi cổng bệnh viện, cô tức khắc nhìn thấy chiếc xe quen thuộc của Cao Dương Thành dừng ngay bên.

Cửa kính xe trượt xuống để lộ ra gương mặt đẹp trai, tuấn tú kia, anh nói: “Lên xe!”

Hoàng Ngân khẽ giật mình.

-----oOo-----

Chương 35: Cảm ơn anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Sự nhượng bộ khi này đã là điểm mấu chốt cuối cùng của tôi rồi đây.” Cao Dương Thành nhắc nhở cô.

Ý anh là, lúc này ở trước mặt Vũ Phong, anh cho cô rời đi chỉ là vì không muốn Vũ Phong cho rằng cô là kẻ thứ ba đáng xấu hổ sao?

Hoàng Ngân thở dài, cuối cùng vẫn lên xe.

“Cảm ơn.”

Hoàng Ngân khẽ nói.

“Cài dây an toàn vào.” Cao Dương Thành liếc cô một phát, thản nhiên nhắc nhở.

Hoàng Ngân ngẩn ra, cười một cách lúng túng: “Xin lỗi. Tôi còn chưa quen lắm.”

Cô cảm thấy lòng mình chua chát.

Đúng vậy. Cô chưa bao giờ có thói quen chủ động cài dây an toàn. Bởi vì bốn năm trước, luôn là anh cúi người cài cho cô, thế nên tới tận bây giờ cô vẫn chưa quen với việc tự làm.

Quả nhiên, thói quen là một thứ thật đáng sợ. Nhưng đã bốn năm rồi, tại sao cô vẫn giữ nguyên thói quen này chứ?

Vì cô không thể thay đổi nó, hay là vì thật sự không muốn, không nỡ thay đổi?

Cao Dương Thành lái xe rất vững vàng, giống như con người anh vậy, chín chắn điềm tĩnh.

Hoàng Ngân tựa vào cửa sổ thủy tinh, kinh ngạc nhìn cảnh vật chạy lướt qua ngoài cửa, trong lòng hụt hẫng khó tả.

“Mỗi ngày cô tan tâm vào lúc mấy giờ?”

Đột nhiên, Cao Dương Thành hỏi cô.

Hoàng Ngân ngoảnh lại nhìn anh: “Sáu giờ.”

“Tôi hỏi việc bán rượu ấy.” Giọng Cao Dương Thành thản nhiên như trước.

Hoàng Ngân chần chờ một lúc rồi mới đáp lại rõ ràng: “Ba giờ sáng.”

Cao Dương Thành nhíu mày thật chặt: “Cô rất cần tiền à?”

Hoàng Ngân hơi mím môi, nghĩ bản thân mình làm việc suốt ngày đêm, nói thật thì cô rất khó chịu: “Cứ coi là thế đi.”

Cô gật đầu.

Vốn dĩ cô cũng không muốn anh thấy bản thân mình nghèo túng đến vậy. Không phải là vì cô sợ anh khinh thường cô, mà là sợ anh sẽ lo lắng cho cô.

Nhưng, đôi lúc ông trời lại cứ thích trêu ngươi như thế đấy. Ghét của nào thì trời trao của đấy thôi.

“Đoàn Vũ Đạt không có tiền sao? Cần cô phải làm việc cật lực như thế à?” Giọng nói của anh có một chút giận dữ khó có thể nhận ra.

“Không phải thế.” Hoàng Ngân vội lắc đầu: “Tôi đã tiêu quá nhiều tiền của anh ấy rồi.”

Cao Dương Thành nhíu mày, nghiêng đầu nhìn cô: “Cô làm gì mà cần nhiều tiền vậy?”

“Tôi...” Lúc nghe thấy câu hỏi này, Hoàng Ngân hơi chột dạ chút xíu. Cô còn đang nghĩ phải lấy lý do gì để có lệ với anh, lại nghe thấy anh nói bằng giọng thân nhiên: “Thôi, tôi cũng không có hứng muốn biết chuyện của cô đâu.”

Hoàng Ngân đành ngậm miệng, trong lòng lại cảm thấy may mắn vì anh không vặn hỏi thêm nữa.

“Đỗ Hoàng Ngân...”

Cao Dương Thành gọi tên cô.

Trái tim Hoàng Ngân bỗng siết chặt.

Cô lập tức nghe thấy anh nói: “Nếu cô thật sự cần tiền thì cô có thể tìm Đoàn Vũ Đạt để lấy. Cô là vợ anh ta, anh ta đương nhiên phải cho cô tiền tiêu rồi. Tôi biết cô không muốn dùng tiền của đàn ông, nhưng người đàn ông đó không phải là người khác, mà là chồng cô! Còn nữa, phụ nữ sinh ra không phải là để kiên cường, lại càng không phải để chịu khổ. Cô không nhất thiết phải ép bản thân mình tới nước này đâu...”

Cao Dương Thành vẫn nhìn thẳng về phía trước, nhưng giọng nói lại nghiêm túc đến mức xưa nay chưa từng có.

Cuối cùng, anh nói tiếp: “Nếu cô thật sự cần tiền mà anh ta lại không muốn cho cô, vậy thì tôi có thể cho cô mượn.”

Lời nói của Cao Dương Thành vừa dứt, Hoàng Ngân không thể không chế được bản thân mình nữa, lệ tràn khóe mi.

“Cảm ơn... Cảm ơn...”

Cô nói lời cảm ơn liên tục, yết hầu đau đớn, giọng nghẹn ngào.

Cô cảm ơn những lời của anh, cũng cảm ơn anh chịu cho cô mượn tiền.

Thật ra thì chỉ cần có những điều này thôi, đối với cô mà nói đã đủ lắm

rồi.

Cô lắc đầu, mắt rung rung: “Không cần đâu, tôi đã kiếm đủ tiền rồi. Còn nữa, số rượu mà anh đã mua giúp tôi... Bắt anh phải tiêu pha rồi...”

Đèn đỏ, xe dừng lại.

Cao Dương Thành kéo khăn giấy đưa cho Hoàng Ngân, nhìn cô nhú mào: “Đồ Hoàng Ngân, đừng khóc nữa, trông xấu lắm.”

Hoàng Ngân vội nhận khăn giấy lau khô nước mắt: “Bác sĩ Lưu còn khen tôi xinh đẹp trang nhã kìa!”

Cao Dương Thành nhếch mép, nói bằng giọng cay nghiệt: “Chỉ có chính cô mới coi những lời đó là thật thôi.” Cuối cùng, anh thò tay kéo gương chiếu hậu xuống, chỉ vào nó rồi nói: “Cô tự nhìn xem bộ dáng kinh khủng của mình đi.”

Hoàng Ngân hơi giật mình vì thấy mình trong gương.

Đôi mắt sưng như hạch đào, trong mắt chứa đầy tơ máu đỏ ngầu, không biết là vì cay hay là vì mệt mỏi nữa.

Tuy rằng khuôn mặt vẫn sạch sẽ đến mức không có bất cứ tỳ vết nào, nhưng lại tái nhợt không còn chút máu. Trông mình như vậy đúng là cũng quá kinh khủng đi thôi.

Cô lè lưỡi, cất gương đi, nhắc nhở Cao Dương Thành: “Đèn xanh rồi, mau lái xe đi.”

Xe đỗ lại trong một con hẻm nhỏ.

“Đến đây thôi. Cảm ơn anh.”

Hoàng Ngân tháo dây an toàn ra, nói lời cảm ơn với anh.

“Thật sự không cần tôi tiễn cô vào trong sao?”

“Vâng, không cần đâu.” Hoàng Ngân vội lắc đầu.

Hôm nay được nghỉ, chắc hẳn Thanh Nga có ở nhà. Hoàng Ngân vẫn không muốn bị Thanh Nga biết mối quan hệ giữa mình và anh.

Cao Dương Thành không nói thêm lời nào nữa, thả Hoàng Ngân xuống xe.

Anh đưa thuốc uống mà bác sĩ Lưu kê đơn cho cô: “Nhớ uống thuốc đúng giờ mỗi ngày. Cũng đừng quên bôi thuốc mỡ. Nếu có khó chịu thì phải đến bệnh viện để khám bất cứ lúc nào.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

Anh căn dặn khiến Hoàng Ngân cảm thấy âm áp.

“VẬY TÔI ĐI VÀO TRƯỚC NHÉ.”

“Ừ.”

Hoàng Ngân xoay người muốn đi, nhưng bỗng nhiên dừng bước lại, ngoảnh đầu nhìn Cao Dương Thành ngồi trong xe.

Mà anh, cũng đang nghiêng đầu nhìn cô.

Hoàng Ngân lại quay người bước về phía anh.

Nhìn cô bỗng đi vòng về, khoảnh khắc ấy, trái tim Cao Dương Thành dường như lại trở về trạng thái như khi mới gặp cô lần đầu tiên. Rộn rã như thế, đập thành thạch trong ngực anh.

Hoàng Ngân đứng trước cửa kính xe, nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng, dừng lại một lát rồi mới nói: “Lúc này tôi quên nói với anh... Chúc mừng anh nhé.”

Con người đen như hồ nước của Cao Dương Thành chợt co lại, sắc mặt bỗng chốc trở nên lạnh lẽo: “Cô quay lại chỉ vì nói một câu vớ vẩn như thế với tôi thôi sao?”

Hoàng Ngân hơi mím môi, không để ý tới lời nói của anh. Cô hít vào một hơi thật sâu, thế mới nói tiếp: “Dương Thành, một cuộc hôn nhân hạnh phúc cũng giống tình yêu, cần được chúc phúc thật nhiều thì mới

hoàn hảo.”

Cô khẽ mỉm cười, ánh mắt chua chát: “Hãy trân trọng duyên phận giữa anh và cô Khuất đi. Có thể gặp được nhau trong muôn vàn thế giới đã là phúc phận rồi. Có thể quen nhau, hiểu nhau, yêu nhau, lại còn môn đăng hộ đối như hai người thì thật sự... Rất hiếm thấy đấy.”

Giọng Hoàng Ngân hơi khàn.

Trước kia khi cô bị bà Cao bắt bẻ, cô luôn nghĩ rằng tại sao mình không có gia cảnh tốt, đủ để sánh ngang với anh, cùng anh đứng trên vũ đài, nắm tay nhìn nhau? Bây giờ, cô đã trưởng thành rồi, không còn nghĩ như vậy nữa. Tuy rằng cô xuất thân nghèo hèn, nhưng rốt cuộc điều đó không thể đánh giá cả cuộc đời của một người được. Chẳng qua, cô luôn luôn hâm mộ cô gái có thể đứng bên cạnh người đàn ông hoàn hảo này mà thôi...

Đó là giấc mơ mà cả đời này sẽ không bao giờ thành hiện thực của cô.

“Cho nên, tôi chúc phúc hai người.”

Hoàng Ngân nói xong, vành mắt đỏ hoe.

Nhưng cô vẫn giữ nguyên nụ cười chân thành nhất ấy, chậm rãi lùi lại, hai tay lại làm một chuỗi thủ ngữ phức tạp trước mặt Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân đi rồi. Giây phút quay lưng, nước mắt đã sớm ướt nhòa...

Cao Dương Thành ngẩn người nhìn bóng lưng của cô. Đôi mắt sâu thẳm càng ngày càng khó đoán.

Cô ngây thơ cho rằng anh vẫn chưa thể hiểu được thủ ngữ của cô. Nhưng cô không biết rằng, sau khi đánh mất cô, anh đã tìm một giáo viên giỏi thủ ngữ nhất trong nước để học tập.

Anh biết cô đang nói: “Anh nhất định phải sống hạnh phúc hơn em đấy nhé.”

Nhưng mà, Đỗ Hoàng Ngân ơi, thế giới không còn em thì lấy đâu ra cái gọi là hạnh phúc nữa đây?

“Đỗ Hoàng Ngân!!!”

Đột nhiên, Cao Dương Thành gọi to về phía bóng lưng của cô.

Hoàng Ngân cứng đờ người, lại không quay đầu.

Cô nghe thấy Cao Dương Thành hỏi sau lưng cô: “Hoa tai, cô còn lấy nữa không?”

Không biết tự khi nào, anh đã xuống xe đi đến gần cô. Hoàng Ngân quay người lại nhìn anh, mắt đỏ như con thỏ.

Cao Dương Thành đứng yên trước mặt cô.

Ánh mắt anh nhìn cô thật sâu, không chờ cô trả lời, anh đã lấy một cái hoa tai màu lam từ trong túi áo. Bàn tay anh dịu dàng đẩy tóc dài của cô ra sau tai, nhẹ nhàng néo vành tai mềm mại của cô, cuối cùng mới cúi người, đút hoa tai vào trong cái lỗ nhỏ xíu trên dải tai.

Tất cả cảnh tượng này, giống hệt... Ngày ấy năm xưa.

Ngón tay anh vừa mềm vừa nóng, khiến vành tai của Hoàng Ngân như sắp bị bỏng, ngay cả vành mắt cũng bị bỏng theo.

“Cảm ơn...”

Hoàng Ngân không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Bởi vì, nước mắt đã tích đầy trong vành mắt. Chỉ cần chớp mắt một cái là sẽ tràn ra ngoài.

Phút chốc, bầu trời xám ngoét bắt đầu đổ mưa lưa thưa, rơi trên vai họ, hơi lạnh phát phơ.

“Mưa rồi. Tôi về trước đây.”

Giọng Hoàng Ngân thoáng khàn khàn.

“Anh cũng mau về đi. Cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

Cô vẫn luôn cúi đầu, không buồn liếc nhìn Cao Dương Thành lấy một lần.

Mà từ đầu đến cuối, Cao Dương Thành vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cô, không nói một lời.

“Hẹn gặp lại...”

Hoàng Ngân nói xong rồi xoay người, đội mưa chạy vội về phía nhà mình.

Mưa càng rơi càng lớn, đập vào mặt cô, thoáng đau đớn.

Hoàng Ngân vươn tay muốn lau nước mưa trên mặt, nhưng lại phát hiện càng lau thì nước càng nhiều, kiêu gì cũng không lau sạch được. Cuối cùng cô đã gần như không thể phân biệt được nước trên mặt cô là mưa, hay là nước mắt của cô nữa...

Cao Dương Thành, anh có biết rằng em luôn luôn, luôn luôn chưa bao giờ ngừng yêu anh không? Em chỉ... quyết định giấu kín tất cả mà thôi!

Cần gạt nước lắc qua lắc lại trên mặt kính, mơ hồ rồi lại rõ ràng, rõ ràng rồi lại mơ hồ.

Cao Dương Thành tựa lưng vào ghế xe, châm một điếu thuốc, hờ hững rít một hơi.

Anh chưa bao giờ thích mùi thuốc lá, nhưng nó có thể gây tê cho trái tim cô độc suốt bốn năm của anh.

Sương khói lượn lờ che mờ khuôn mặt tuần tú của anh. Đôi mắt mê ly càng trở nên hờ hững và sâu thẳm.

Anh vươn tay ấn đầu mẫu thuốc lá vào gạt tàn thật mạnh, rồi sau đó khởi động xe, quay vô lăng, rời khỏi nơi khiến anh gần như phải nghẹt thở này.

...

Đêm trước ngày Dương Dương làm hóa trị liệu...

Hoàng Ngân bung một hộp đồ ăn mà cô đích thân làm, mở cửa văn phòng khoa huyết học.

“Vũ Đạt, đoán xem em mang thứ gì ngon tới cho anh này!”

Hôm nay là cuối tuần, trong văn phòng chỉ có một mình Đoàn Vũ Đạt trực ban. Thế nên Hoàng Ngân không gõ cửa mà trực tiếp thò đầu rồi đi vào.

Nhưng không ngờ rằng trong văn phòng lại có một người khác đang ngồi —— Cao Dương Thành!

Nụ cười trên mặt Hoàng Ngân thoáng trở nên gượng gạo.

Cô bung đồ ăn vào phòng, mỉm cười với Cao Dương Thành, gật đầu coi như chào hỏi.

Cao Dương Thành mặt không biểu cảm ngồi đối diện Đoàn Vũ Đạt, ngay cả lời chào hỏi cũng không buồn nói với Hoàng Ngân, chứ đừng nói tới chuyện mỉm cười khách khí.

Đoàn Vũ Đạt rõ ràng cũng không ngờ được rằng Hoàng Ngân sẽ đến vào giờ này: “Sao em lại tới vào giờ này?”

Hoàng Ngân nhìn lén Cao Dương Thành, thấp giọng đáp lại Đoàn Vũ Đạt: “Em không yên lòng.”

Cô không yên lòng Dương Dương, nhưng cô không dám nói rõ ràng, sợ bị Cao Dương Thành phát hiện ra gì đó.

Nhưng lời này lọt vào tai Cao Dương Thành thì lại hoàn toàn thay đổi ý nghĩa.

“Mang thứ gì tới vậy? Anh coi thử xem nào.” Đoàn Vũ Đạt nói rồi nhận lấy hộp đồ ăn từ trong tay Hoàng Ngân: “Còn nóng hổi nữa chứ! Thế thì phải ăn ngay cho nóng mới được.”

“Ừ.”

Hoàng Ngân hơi xấu hổ. Cô nhìn Cao Dương Thành một chút: “Ừm... Xin lỗi, tôi không biết là còn có người khác nên tôi chỉ mang theo có một đôi đũa thôi.”

“Không sao, chỗ anh có đấy!” Đoàn Vũ Đạt nói rồi lấy một đôi đũa tre đã rửa sạch ở trong ngăn kéo.

“Hai người đừng khách khí.”

-----oOo-----

Chương 36: Bệnh tình chuyển biến xấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành nói rồi đứng dậy, hờ hững nhìn Hoàng Ngân và Đoàn Vũ Đạt, cười khách sáo: “Tôi lấy giấy báo xét nghiệm máu rồi đi ngay.”

Thật ra giấy báo xét nghiệm máu của anh đã có từ lâu rồi, vốn là lấy chung với cả khoa, nhưng không hiểu sao lúc khoa đi lấy kết quả thì lại thiếu giấy báo của mình Cao Dương Thành. Cuối cùng anh vẫn kéo dài chuyện này, mãi tới hôm nay khó khăn lắm mới nhớ ra, thế nên nhân tiện đến đây lấy.

Đoàn Vũ Đạt đưa giấy báo xét nghiệm máu cho anh: “Yên tâm đi. Kết quả xét nghiệm rất tốt, bình thường chú ý nghỉ ngơi chút là được.”

“Ừ, cảm ơn.” Cao Dương Thành nhận lấy giấy báo: “Tan tâm rồi. Tôi về trước nhé.”

“Thật sự không ăn chút gì à?” Đoàn Vũ Đạt hỏi anh.

“Ừ, không ăn. Còn phải giữ bụng để ăn yến huyết Mỹ Hoa hầm nữa.” Lúc nói lời này, Cao Dương Thành suýt nữa thì cười tới tận mang tai.

Không hiểu sao, Hoàng Ngân lại có cảm giác chua chát xen lẫn đau xót ủa vào lòng, rất buồn bã.

Mãi cho tới khi rời khỏi văn phòng khoa huyết học, Cao Dương Thành không buồn liếc nhìn Hoàng Ngân lấy một lần.

Hoàng Ngân thở dài một hơi, vẻ mặt lại không giấu được nỗi cô đơn.

“Sao hả? Ghen à?” Đoàn Vũ Đạt cười hỏi cô.

“Anh nói bậy gì á?” Hoàng Ngân mạnh miệng: “Ăn đồ ăn đi. Anh cũng biết em ghét nhất là ghen mà. Tới tới tới, mau ăn ngay đi cho nóng!”

Cặp vợ chồng trong phòng kia ân ái không thể nghi ngờ rằng chính là một cái gai đối với Cao Dương Thành, một cái gai đâm sâu vào trong lòng anh, bốn năm cũng không thể nhổ ra được. Mỗi khi thấy họ, Cao Dương Thành lại cảm giác từ đầu tới cuối mình thật sự giống một thằng ngốc!

...

Chuyện mà Hoàng Ngân vẫn lo sợ, cuối cùng vẫn đã xảy ra.

Đối với bé Hường Dương mà nói thì hóa trị không chỉ không thể ức chế đại thực bào trong cơ thể cậu bé mà thậm chí rất nhiều tế bào bình thường và tế bào miễn dịch trong cơ thể cậu bị tiêu diệt vì hóa trị, dẫn tới sức miễn dịch của cậu nhóc bị suy giảm rất nhiều. Mà tác dụng phụ của hóa trị cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

Ban đầu, bé Hường Dương vừa nôn mửa vừa tiêu chảy.

Cậu bé hầu như phải ngồi trên bồn cầu suốt ngày suốt đêm, không thể đứng dậy được.

“Mẹ ơi, Dương Dương mệt quá...”

Bé Hường Dương ngồi trên bồn cầu, đôi mắt nhập nhèm nhìn Hoàng Ngân một cách vô tội.

Khuôn mặt ngây thơ tái nhợt tràn đầy mệt mỏi và đau đớn vốn không thuộc về lứa tuổi của cậu bé.

Hoàng Ngân đau lòng tới mức suýt khóc. Nhưng cô nhin xuống. Cô sợ

nếu mình khóc thì cậu nhóc cũng sẽ khóc theo cô.

Cô vươn tay ôm cậu nhóc vào lòng: “Bé cưng ngủ trong lòng mẹ đi, có được không?”

Cậu bé không thể rời khỏi bồn cầu được. Chỉ cần vừa đứng dậy thì bên dưới sẽ giống như là vòi nước bị vặn hết cỡ vậy, tiêu chảy sẽ vương vãi khắp nơi, không thể ngừng lại được.

Đã mấy ngày rồi cậu nhóc không thể ăn được gì, trong bụng căn bản không có thứ gì để đại tiện cả, toàn ra nước với máu.

Thấy cậu bé như vậy, Hoàng Ngân cảm giác như có muôn vàn lưỡi dao sắc bén đang đâm vào lòng cô vậy, mỗi nhát đều như muốn lấy mạng cô!

Bé Hường Dương nằm trong lòng mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn tham lam cọ xát: “Mẹ, mẹ đừng buồn nữa. Dương Dương sẽ mau chóng khỏe mạnh mà.”

Lời nói của bé Hường Dương hoàn toàn là một quả lựu đạn cay khiến Hoàng Ngân không thể nhìn được nữa, nước mắt rơi lã chã như mưa.

Cô cắn môi thật chặt, sợ mình sẽ khóc thành tiếng.

Cô vươn tay ôm cục cưng bé bỏng thật chặt. Đáng vẻ lo được lo mất như thế cậu nhóc sẽ biến mất như những hạt cát trong gió vậy.

Cô nhất định sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra!

Dương Dương, dù có khổ đến mấy đi nữa thì mẹ cũng sẽ chịu đựng vì con. Thế nên bất kể tương lai sẽ gian khổ đến nhường nào, xin con nhất định, nhất định phải kiên cường, vì mẹ!

Bây giờ, cậu bé chính là ngọn đèn sáng duy nhất trong lòng cô. Một khi đèn tắt, thế giới của Đỗ Hoàng Ngân cũng chìm trong tăm tối! Cô không dám nghĩ tới những ngày u ám đó nữa.

Vất vả lắm Dương Dương mới hết tiêu chảy. Nhưng không ngờ rằng, bác sĩ lại mang tới một tin tức như sét đánh ngang tai đến cho Hoàng Ngân.

Trong hành lang ngoài phòng bệnh...

“Ngân, trước khi nói những lời này, anh mong rằng em sẽ chuẩn bị tinh thần sẵn sàng trước.”

Đoàn Vũ Đạt nhìn Hoàng Ngân yếu đuối mong manh trước mặt mình, gần như khó mà nói thành lời được.

Những câu nói tàn nhẫn ấy, anh phải mở lời với người mẹ đáng thương này bằng cách nào đây?

Giờ khắc này, Đoàn Vũ Đạt cảm thấy mình chính là một con ác quỷ!

Dường như Hoàng Ngân cũng phát hiện ra điều gì, sắc mặt tái nhợt, vành mắt đỏ hoe, hai tay đặt trước người run lẩy bẩy: “Anh... Anh nói đi. Em... Em đã chuẩn bị... Tinh thần rồi.”

Giọng Hoàng Ngân run rẩy đến mức khiến người ta đau lòng.

Đoàn Vũ Đạt hít vào một hơi thật sâu, mãi sau mới nói: “Ngân, em biết đấy, đợt hóa trị lần này không thể giúp đỡ cho bệnh tình của Dương Dương một chút nào cả, thậm chí còn khiến con có xu thế chuyển biến xấu...”

“Vâng...”

Hoàng Ngân cúi đầu, hơi gật nhẹ.

Cô đang cố không chế cảm xúc của mình.

“Tác dụng phụ của đợt hóa trị liệu lần này... Ban đầu bọn anh cho rằng chỉ ảnh hưởng một chút tới đường tiêu hóa. Nhưng kết quả xét nghiệm hôm nay...” Nói tới đây, Đoàn Vũ Đạt liếm đôi môi khô khốc của mình, cổ họng khàn khàn, gần như không đành lòng nói tiếp: “Bọn anh phát hiện thuốc hóa trị đã làm tổn hại chức năng gan của Dương Dương. Hiện giờ, con đã bị phát hiện chứng viêm gan nhiễm độc mãn tính...”

Hàm răng trắng nõn của Hoàng Ngân cắn chặt môi dưới. Cô rất dùng sức, gần như cắn đến chảy máu.

Cô đứng ở đó, không nói một câu, cũng không rơi nước mắt, chẳng qua thân thể gầy yếu run lẩy bẩy không ngừng.

Cô rất cố gắng khắc chế cảm xúc của mình. Cô là chỗ dựa duy nhất là Dương Dương có thể nương tựa. Cô không thể để mình gục ngã, không thể biểu hiện mặt yếu ớt ra được, cho dù chỉ là chút xíu thôi!

“Ngân, em đừng như vậy...” Đoàn Vũ Đạt đau lòng tới mức ôm cô vào lòng, dịu dàng vỗ lưng cô: “Muốn khóc thì cứ khóc đi. Nếu em trách anh thì anh cũng chịu vậy! Xin lỗi, lúc trước trong cuộc hội thảo nghiên cứu, đáng nhẽ anh nên phản đối phương pháp hóa trị mới đúng. Xin lỗi...”

“Đó không phải là lỗi của anh, cũng không phải là lỗi của bác sĩ. Em biết, hóa trị là cách tốt nhất, cũng là cách duy nhất để kéo dài mạng sống của Dương Dương...”

Cách duy nhất... Ngay cả cách duy nhất cũng thất bại rồi...

Hoàng Ngân cảm thấy bầu trời đều tối om. Lần đầu tiên cô biết rằng, khi đau lòng đến cực hạn, có muốn khóc cũng không khóc được.

Cô vùi đầu vào vai Đoàn Vũ Đạt, nhắm mắt lại, trực tiếp ngắt xiut tại chỗ.

Đối mặt với đả kích này, dù cô có kiên cường đến mấy thì thật sự cũng sắp chịu hết nổi rồi...

Ông trời ơi, nếu ông còn có một chút lòng thương hại, thì mong ông hãy thương cho con tôi với. Dù rằng bắt tôi phải quỳ lạy muôn lần hằng ngày, hay là trực tiếp lấy mất mạng sống của tôi để đổi cho con tôi, tôi cũng không hối hận. Ông trời ơi!!!

Nơi cuối hành lang, một bóng người áo trắng cao lớn lẳng lẳng đứng đó, hờ hững nhìn hai bóng người ôm chặt lấy nhau một cách thân mật.

Ánh sáng lóe lên trong đôi mắt sâu thẳm như nước hồ của Cao Dương Thành. Anh xoay người, hai tay nhét vào túi áo blouse trắng, thong dong rời đi.

Đỗ Hoàng Ngân, từ nay về sau, xin cô hãy... rút ra khỏi thế giới của tôi

một cách triệt để đi!!!

...

Viêm gan nhiễm độc, không thể nghi ngờ, lại là một khoản chi lớn.

Hoàng Ngân đã sắp gục ngã vì con ma ốm đáng sợ này rồi. Tiền tiết kiệm của cô cũng đang dần dần hao hụt.

Hoàng Ngân chỉ hận một ngày không thể làm việc suốt hai mươi bốn giờ.

Ngày mai cô phải nộp tiền cho bệnh viện rồi, nhưng bây giờ cô lại không thể lấy ra xu nào cả.

Vốn cô có thể tìm Đoàn Vũ Đạt lấy tiền. Nhưng cô đã nợ người đàn ông ấy quá nhiều rồi. Bất kể là hôn nhân, hay là tiền bạc.

Anh ấy đã đổ quá nhiều sức lực và tiền bạc vào bệnh của Dương Dương rồi. Cô không thể lại làm phiền anh nữa.

Hoàng Ngân nằm trên bàn, sút đầu mẻ trán.

Cô đang rối rắm rối cuộc có nên gọi điện thoại cho Đoàn Vũ Đạt hay không thì bỗng, câu nói hôm đó của Cao Dương Thành chui vào đầu Hoàng Ngân.

—— Nếu cô thật sự cần tiền thì tôi có thể cho cô mượn!

Hoàng Ngân giật nảy mình, ngồi bật dậy, hai tay đập thật mạnh vào mặt mình.

Không được không được, không thể tìm anh ấy mượn tiền được. Không phải họ đã nói là không còn nợ nhau nữa, đừng trêu chọc lẫn nhau nữa sao? Nếu cô còn đi tìm anh ta thì chính là vi phạm quy tắc rồi!

“Ahhhh!”

Hoàng Ngân gục mặt lên bàn, sốt ruột tới mức cào đầu liên tục.

Trong lòng lại có một giọng nói không ngừng khuyên cô: Đỡ Hoàng Ngân, tìm anh ta thì đã sao chứ? Bây giờ là vấn đề liên quan tới mạng sống của Dương Dương. Anh ta lại là cha ruột của Dương Dương, tìm anh ta lấy tiền không phải là chuyện dĩ nhiên sao?

Quả nhiên, nghĩ vậy, Hoàng Ngân cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Có vẻ như chuyện vay tiền anh ta cũng không có khó xử như trước nữa.

Dù thế nào đi chăng nữa, cô nhất định phải thử xem, vì Dương Dương.

Hơn nữa, cô tin rằng anh sẽ cho cô mượn.

Hoàng Ngân hạ quyết tâm, đứng dậy, mặc áo khoác rồi muốn ra khỏi cửa.

“Mẹ, con có việc gấp, đi ra ngoài một chuyến nhé!”

Hoàng Ngân gọi vọng vào trong phòng.

Trần Lan nhíu mày: “Đã mười giờ rồi, còn ra ngoài làm gì nữa?”

“Có tí việc gấp cần xử lý.”

Trần Lan thở dài: “Ngày nào con cũng bận tới mặt thế. Này, mặc nhiều quần áo chút, bên ngoài lạnh lắm đấy! Con chờ tí, mẹ đi lấy cái khăn quàng cổ cho con. Hơn mười ngày nữa chắc tuyết sẽ rơi đấy!”

“Dạ vâng.”

Hoàng Ngân đứng chờ ở cửa.

Trần Lan nhanh chóng lấy một cái khăn quàng cổ cho Hoàng Ngân: “Mang vào mang vào, đừng bị cảm. Con là trụ cột nhà mình đấy nhé.”

“Vâng vâng vâng! Mẹ đừng lo cho con, con sẽ trân trọng bản thân mình mà. Mẹ mau vào đi, đừng đứng trước gió thế, lạnh quá!”

“Ừ được rồi. Lái xe nhớ chú ý an toàn nhé!”

“Vâng, con biết rồi.”

Hoàng Ngân vẫy tay, vừa đáp vừa chạy vội xuống lầu.

Sau khi đến dưới lầu nhà Cao Dương Thành, cô do dự hơn mười phút, cuối cùng bị gió thổi lạnh tới mức không chịu nổi, cô mới dám gọi điện thoại cho anh.

Thật lâu sau, đầu dây bên kia mới nhắc máy.

Cao Dương Thành không nói lời nào. Cuối cùng, người lên tiếng trước vẫn là Hoàng Ngân.

“Là tôi đây.”

“Ừ.”

Cao Dương Thành ậm ừ một tiếng, không tiếp lời cô.

“Bác sĩ Cao...”

Rốt cuộc là vay tiền nên Hoàng Ngân vẫn còn hơi khó mà mở lời:
“Ừm... Bây giờ anh có rảnh không? Tôi muốn nói chuyện với anh...”

“Nói chuyện?”

Cao Dương Thành cười khẽ trong ống nghe: “Nói chuyện gì cơ? Chẳng lẽ cô Đỗ muốn tìm tôi ôn chuyện à?”

“Không, tôi không có ý đó.”

Hoàng Ngân mím môi, có vẻ khó mà mở lời: “Tôi biết anh không muốn gặp tôi cho lắm. Nhưng tôi thật lòng mong anh có thể giúp tôi...”

“Tôi đứng dưới lầu chờ anh. Khi nào anh cảm thấy mình có thời gian thì phiền anh xuống lầu gặp tôi. Cảm ơn.”

Hoàng Ngân vừa dứt lời, đầu dây bên kia lập tức cúp điện thoại mà không hề do dự chút nào.

Hoàng Ngân sững sốt mười mấy giây, rồi sau đó mới ngo ngác cất điện

thoại vào túi áo.

Gió lạnh ập tới. Cô run lên, vội bọc áo khoác kín hơn chút.

Hôm nay quả nhiên nói lạnh là lạnh thật!

Bên cửa sổ sát đất tầng hai, bóng dáng cao to của Cao Dương Thành miễn cưỡng tựa vào lưng ghế sofa, đôi mắt sâu thẳm xuyên qua cửa thủy tinh, nhìn chăm chăm vào bóng người gầy yếu đứng dưới đèn đường.

-----oOo-----

Chương 37: Gặp lại mà lại không gặp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô gầy gò rúc trong khăn quàng cổ và áo khoác thật dày, đi qua đi lại dưới đèn đường, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ tầng hai bật đèn nơi anh đang đứng.

Cho dù anh không thấy rõ nét mặt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nỗi mong chờ bức thiết của cô.

Cao Dương Thành vẫy tàn thuốc trên tay, hơi cúi đầu, lại hút thuốc trên tay. Vòng khói lượn lờ phun ra từ đôi môi mỏng tanh, làm mờ đôi mắt mơ hồ của anh.

Anh lấy di động ra từ trong túi, ấn mấy phím tắt, gọi điện thoại.

Hoàng Ngân đứng dưới lầu nhanh chóng có phản ứng.

“Bác sĩ Cao!”

Hoàng Ngân nhận điện thoại, giọng nói phấn khởi va chạm thẳng vào lòng anh, khiến trái tim anh gần như đập loạn nhịp.

“Đi lên đi.” Giọng nói của anh không có một chút dao động.

“Vâng, cảm ơn anh.”

Hoàng Ngân kích động tới mức suýt nữa nước mắt tràn mi.

Hoàng Ngân cúp điện thoại, vội vàng chạy vào trong thang máy.

Tầng hai, Cao Dương Thành vắt chéo chân, lười biếng vùi mình trong sofa đơn, ánh mắt sắc bén như khoét thịt cô gái đang đứng ngồi không yên đối diện mình. Còn anh thì ung dung như một vị vua cao quý, thờ ơ chờ cô mở lời.

“Bác sĩ Cao...”

Cuối cùng, Hoàng Ngân gom đủ dũng khí lên tiếng.

Cô hít vào một hơi thật sâu, tạm dừng một lát, chuẩn bị cảm xúc một chút, thế mới van nài: “Tôi muốn... Mượn một trăm tám mươi triệu.”

Hoàng Ngân thở dài một hơi. Cuối cùng cũng nói ra rồi.

Đôi mắt tối om của Cao Dương Thành xẹt qua một tia sắc bén, nhìn khuôn mặt hốt hoảng của Hoàng Ngân, hơi lạnh lẽo.

“Mượn tiền sao?”

Anh cười lạnh lẽo, thoáng châm chọc: “Đỗ Hoàng Ngân, tôi không nghe nhầm chứ?”

Hoàng Ngân bối rối trước nụ cười mỉa mai của anh.

“Tôi...” Hoàng Ngân hơi mím môi, cúi đầu, nói lí nhí: “Xin lỗi. Tôi... Tôi đúng là vì cần tiền gấp nên mới hỏi vay anh. Nhưng anh yên tâm, tôi hứa, tôi hứa nhất định sẽ trả số tiền đó cho anh.”

Hoàng Ngân cố gắng cam đoan với anh. Dáng vẻ nghiêm túc ấy lại đôi lần tiếng cười vô lương tâm của anh.

Hơn nữa còn là cười nhạo!

“Đỗ Hoàng Ngân, cô giỏi thật đấy!”

Anh nói rồi đứng dậy vào phòng bếp rót một ly thức uống lạnh cho mình, cuối cùng nghiêng đầu nhìn Hoàng Ngân trong phòng khách, nở nụ cười bạc bẽo: “Cô coi tôi là ai?”

Hoàng Ngân cắn môi, im lặng.

Cao Dương Thành dứt một tay vào túi quần, đến gần cô, cúi người nhìn cô từ trên cao, cười nhạt: “Xảy ra vấn đề, cô không tìm chồng cô để giải quyết mà lại chạy tới tìm cái gọi là bạn trai cũ tôi đây. Đồ Hoàng Ngân, rốt cuộc cô có ý đồ gì vậy hả? Chẳng lẽ cô muốn thừa dịp cua lại tôi chắc?”

Anh nói, khuôn mặt tuấn mỹ ghé sát vào Hoàng Ngân.

Hơi thở nóng rực phả vào mặt Hoàng Ngân khiến cô bắt đầu hô hấp dồn dập.

“Tôi không có ý đó.”

Hoàng Ngân phủ nhận. Anh đột ngột tiếp cận khiến cô căng thẳng, theo phản xạ nghiêng đầu ra sau, muốn giữ khoảng cách an toàn với anh.

Đôi mắt sâu thẳm của Cao Dương Thành trầm xuống, giọng nói bỗng trở nên lạnh lẽo: “Vậy cô có ý gì? Bốn năm trước cô chơi tôi chưa đủ nên bốn năm sau còn muốn tiếp tục nữa đúng không?”

Hoàng Ngân mím môi, trái tim siết chặt: “Bác sĩ Cao, tôi thật sự chỉ muốn tìm anh mượn chút tiền mà thôi. Anh đừng hiểu lầm.”

“Tôi cứ hiểu lầm đây!”

Cao Dương Thành rũ mắt nhìn cô, nở nụ cười lạnh: “Đồ Hoàng Ngân, cô giỏi lắm, vừa biểu diễn tiết mục vợ chồng ân ái với Đoàn Vũ Đạt, vừa chạy tới chỗ người tình cũ ra vẻ đáng thương, muốn được đồng tình! Rốt cuộc thì cô muốn gì hả?”

Sắc mặt Hoàng Ngân bỗng trắng bệch: “Nếu đã vậy thì xin lỗi, bác sĩ Cao cứ coi như tối nay tôi chưa từng xuất hiện vậy.”

Cô nói rồi thò tay muốn đẩy Cao Dương Thành ra, lại bị anh giữ chặt hai

tay: “Đỗ Hoàng Ngân, cô xài chiêu đã nghiệm còn ngại này mãi mà không chán đúng không?”

“Tôi không có!”

Hoàng Ngân nổi giận. Mắt cô đỏ hoe, rống vào mặt anh: “Cao Dương Thành, lúc trước là anh nói với tôi rằng nếu tôi cần tiền thì có thể tìm anh mượn! Bây giờ tôi chỉ muốn vay tiền anh mà thôi, không muốn tiếp cận anh, lại càng không muốn chơi anh, của anh, anh hiểu không hả?!”

Cao Dương Thành cười lạnh: “Bây giờ tôi không muốn cho mượn! Cô đã hiểu chưa?”

Lý do mà anh không bằng lòng là vì anh đột nhiên hiểu được tình yêu của cô gái này và Đoàn Vũ Đạt, đột nhiên thấy rõ khoảng cách giữa anh và cô gái này!

“Tôi hiểu rồi.”

Hoàng Ngân vùng vẩy một chút, nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lẽo: “Xin anh hãy buông tôi ra.”

Cao Dương Thành không động đậy, vươn tay nâng cằm cô lên một cách thô lỗ: “Đỗ Hoàng Ngân, cô có biết điểm nào ở cô khiến tôi ghét nhất không?”

Hoàng Ngân nhú mày nhìn anh, bướng bỉnh giằng co với anh.

Đôi mắt tối đen của Cao Dương Thành hung tợn nhìn chằm chằm vào cô, trông như thể muốn ăn sống nuốt tươi cô vậy: “Tôi ghét nhất là khi mỗi lần tôi cố quên cô đi thì cô lại cứ xuất hiện trước mặt tôi như cô hồn vậy, cứ xuất hiện trong thế giới của tôi mãi mà không biết chán! Đỗ Hoàng Ngân, tôi có thể hỏi cô rằng rốt cuộc cô muốn làm gì, muốn làm gì không hả?!”

Cảm xúc của Cao Dương Thành rất kích động, ánh mắt đỏ ngầu tràn đầy oán hận, ra sức trừng Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân nhìn anh, vành mắt bỗng đỏ hoe.

Cô muốn làm gì ư? Cô thật sự... Không muốn làm gì cả! Không phải không muốn, mà là không dám, cũng không có tư cách để muốn!

“Xin lỗi, bác sĩ Cao, tôi hứa...” Giọng Hoàng Ngân khàn khàn: “Tôi hứa sau này sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa. Sau này cho dù là vô tình gặp gỡ, tôi cũng sẽ thức thời coi anh là người lạ! Chuyện hôm nay là do tôi bộc tuệch, tôi xin lỗi anh.”

Hoàng Ngân cố gắng hết sức khiến cảm xúc của mình trông bình tĩnh hơn chút.

Mà Cao Dương Thành chỉ nhìn chăm chăm vào cô. Cuối cùng, không nể nang một chút tình cảm nào, một tay đẩy cô ra.

Cao Dương Thành đứng thẳng người, rũ mắt, thông dong chỉnh đốn cổ tay áo sơ mi, cuối cùng liếc Hoàng Ngân một phát, khôi phục tư thái chín chắn điềm tĩnh trước giờ của anh: “Lúc này tôi không có nhiều tiền mặt như thế. Tối mai cô lại tới lấy đi.

“Không... Không... Không cần đâu.”

Hoàng Ngân vội từ chối. Cô đứng dậy, vẻ mặt còn hơi mất tự nhiên, vành mắt đỏ như con thỏ: “Bác sĩ Cao, cảm ơn ý tốt của anh, thật sự! Nhưng... Cứ vậy đi! Chính như những gì anh đã nói vậy, giữa chúng ta vốn nên không còn bất cứ dính líu gì nữa. Tôi... Vượt rào rồi! Hẹn gặp lại! À không, tốt nhất là... Lại không gặp nữa!”

Hoàng Ngân khàn giọng nói xong, vội vã rời khỏi nhà Cao Dương Thành mà không quay đầu lại.

Nhìn bóng lưng cô rời đi như đang chạy trốn, đôi mắt tối đen của Cao Dương Thành càng ngày càng âm trầm.

Lại không gặp nữa? Lại không gặp nữa...

Anh cười hờ hững, tùy tay châm điếu thuốc, tựa vào bàn một cách lười nhác, mặc cho mùi thuốc lá làm tê liệt trái tim trống rỗng từ lâu của anh.

Đỡ Hoàng Ngân, tại sao những lời tuyệt tình ấy lại luôn có thể được thốt ra từ miệng cô một cách dễ dàng vậy? Bốn năm trước là thế, bốn năm

sau, cũng vẫn là thế!

Anh ấn đầu lọc vào gạt tàn thật mạnh...

Đỗ Hoàng Ngân, lại không gặp nữa... Tôi mong rằng cô nói được thì làm được!

...

Cuối cùng vẫn không mượn được tiền.

Hoàng Ngân vừa nhận được giấy nhắc nợ tiền của bệnh viện.

Cậu nhóc khoanh chân ngồi trên giường, đôi mắt to đen nhánh nhìn chăm chăm vào Hoàng Ngân: “Mẹ ơi, con hơi nhớ nhà, nhớ bà ngoại.”

“Hà?”

Hoàng Ngân dời mắt khỏi giấy nhắc nợ tiền, ngẩng đầu nhìn về phía bé Hường Dương.

“Mẹ dẫn bé cưng về nhà đi!” Bé Hường Dương vùi đầu vào lòng Hoàng Ngân: “Bé muốn về nhà ở với bà ngoại.”

Hoàng Ngân rũ mắt, trái tim đau đớn. Cô vội cất giấy nhắc nợ tiền đi, ôm lấy bé Hường Dương: “Bé con nói cho mẹ biết, tại sao lại không muốn ở trong bệnh viện vậy?”

“Trong bệnh viện có mùi rất nặng. Dương Dương không thích...”

Hoàng Ngân thở dài, vành mắt ướt nhòe: “Có phải bé yêu cho rằng mẹ không có tiền chữa bệnh cho con không?”

Hường Dương im lặng.

Hoàng Ngân rất muốn khóc, nhưng cô cố nhịn: “Bé ngốc! Đừng nghĩ miên man. Mẹ có tiền mà, biết chưa?”

Bé Hường Dương nhìn chăm chăm mẹ mình bằng đôi mắt đỏ hoe: “Mẹ à, có phải con là gánh nặng của mẹ không vậy?”

“Dương Dương, mẹ không cho phép con nói như thế!” Sắc mặt Hoàng Ngân lập tức trầm xuống: “Con là mặt trời nhỏ của mẹ. Nếu không có con thì cuộc sống của mẹ sẽ không còn ánh mặt trời nữa. Nói như vậy, con đã hiểu chưa?”

Đôi mắt đen ngầy thơ của bé Hường Dương chợt lóe một chút âm u. Cậu bé vươn tay kéo bàn tay mềm mại của Hoàng Ngân: “Mẹ...”

Cậu bé gọi Hoàng Ngân như làm nũng. Giọng nói mềm mại ấy khiến Hoàng Ngân nghe mà muốn khóc.

“Mẹ đồng ý bà ngoại đi xem mắt đi.”

“Dương Dương, con muốn nói gì?” Hoàng Ngân nghẹn ngào hỏi, đôi mắt càn đở hoe.

Bé Hường Dương cúi đầu, không dám nhìn mặt Hoàng Ngân, khẽ than thở một câu: “Mẹ, con đã nghe thấy hết những gì mà chú Đoàn nói với mẹ hôm đó...”

Hoàng Ngân cảm thấy khó thở, nước mắt rơi lã chã: “Chú chỉ nói con mắc bệnh viêm gan thôi, cũng không nói là không chữa được, biết chưa?”

“Mẹ à, mẹ đừng cố chống chọi nữa! Mẹ đừng cố chịu nữa!”

Bỗng dưng, cậu nhóc kêu to lên, kêu xong rồi khóc kiệt sức: “Mẹ đi xem mắt, mẹ đi tìm bạn trai đi! Con không muốn trở thành gánh nặng của mẹ đâu! Con không muốn làm gánh nặng!”

Hoàng Ngân chỉ nhìn cậu bé, mặc cho cậu kêu gào. Cô vẫn cắn môi, im lặng không nói một lời, nước mắt rơi như mưa, không ngừng được, cũng không thu lại được.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Hoàng Ngân hạ quyết định.

Cô không biết rốt cuộc quyết định này đúng hay sai. Nhưng bây giờ cô thật sự hết cách rồi.

Như thể sợ rằng mình sẽ hối hận, cô vừa xuống xe đã đi thẳng tới hiệu cầm đồ.

“Ông chủ, coi cho tôi xem thứ này có thể cầm được bao nhiêu tiền?”

Hoàng Ngân lấy chiếc hoa tai Trái Tim Biển Cả từ trên tai mình xuống đưa cho ông chủ: “Nhìn xem giúp tôi...”

Ông chủ tiệm cầm đồ vừa nhận lấy Trái Tim Biển Cả, ánh mắt lập tức lóe sáng. Ông đẩy gọng kính trên mũi, nhìn báu vật trên tay mình, lại nhìn Hoàng Ngân đứng đối diện.

Hoàng Ngân hít vào một hơi: “Ông chủ, ông đừng nhìn nữa. Đúng là tôi không mua nổi thứ này thật, là một người bạn tặng cho tôi. Nó chắc chắn không phải là hàng giả đâu!”

“Vậy thì tôi phải nghiên cứu cho kỹ xem thử là thật hay giả. Cô ngồi một lát đi.”

Ông chủ nói rồi cầm Trái Tim Biển Cả vào phòng trong.

Hoàng Ngân cũng không ngồi mà sốt ruột đi tới đi lui trong phòng, trong lòng rất là nôn nao.

“Cô à, được rồi! Thứ này trông giống hàng thật, tiệm tôi sẽ thu.” Ông chủ nhanh chóng cầm Trái Tim Biển Cả đi ra.

“Thật sao?”

Hoàng Ngân không thể nói rõ mình đang phấn khởi hay là đang hụt hẫng nữa.

“Cô nói xem, cô muốn giá thế nào? Tới tới tới, ngồi đi.” Ông chủ nhiệt tình mời Hoàng Ngân ngồi xuống, pha trà cho cô: “Cô gái à, tôi nói thật với cô, thứ này của cô đúng là có giá thật đấy. Nhưng nếu cô hét giá quá cao thì miếu nhỏ nhà tôi cũng không thu nổi. Tôi ra một tỷ tám, đây là giá cao nhất. Cô xem thử có được không?”

“Một tỷ tám?”

Hoàng Ngân khiếp sợ.

-----oOo-----

Chương 38: Thế chấp trái tim biển cả

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Cô gái à, một tỷ tám thật sự không phải là một con số nhỏ đâu. Hay là tôi lại thêm hai trăm triệu nữa?” Rõ ràng là ông chủ cho rằng Hoàng Ngân không hài lòng với giá này: “Hai tỷ! Thật sự không thể hơn được nữa!”

Hoàng Ngân giật mình hoàn hồn. Cô vội lắc đầu: “Không... Không cần. Tôi không cần nhiều như thế đâu...”

Hoàng Ngân hơi mím môi, cổ họng khô khốc: “Ông chủ, thật không giấu diếm, đối với tôi mà nói thì thứ này thật sự... Cực kỳ quan trọng!” Cô nói rồi hít vào một hơi, lại nói tiếp: “Nhưng bây giờ tôi cần tiền cứu mạng. Nếu không thì tôi cũng sẽ không lấy thứ này tới chỗ ông. Tôi nghĩ thế này, tôi để thứ này ở chỗ ông, một trăm tám mươi triệu, tôi chỉ cần một trăm tám mươi triệu thôi! Ông cho tôi một tháng, một tháng sau tôi trả lại ông một trăm chín mươi triệu, lại chuộc Trái Tim Biển Cả về. Ông thấy thế có được không?”

“Một tháng à?”

Ông chủ lại đẩy gọng kính trên mũi mình: “Ý cô là, nếu một tháng sau cô không trả đủ tiền thì Trái Tim Biển Cả sẽ thuộc về tôi, đúng không?”

“Đúng...”

Hoàng Ngân hít vào một hơi thật sâu, lại bổ sung: “Nhưng ông chủ, nếu một tháng chưa tới mà ông đã xử lý Trái Tim Biển Cả thì coi như là ông vi phạm hợp đồng. Ông phải bồi thường... hai tỷ cho tôi!”

Ông chủ do dự một lát, cuối cùng gật đầu: “Vậy được. Lại đây, giấy trắng mực đen, chúng ta lập kế ước nào!”

“Tuyệt quá! Cảm ơn ông chủ! Cảm ơn ông!”

Hoàng Ngân đứng lên, liên tục cúi đầu với ông chủ.

“Cô cũng đừng chỉ lo cảm ơn. Nếu còn muốn chuộc lại Trái Tim Biển Cả thì hãy mau chóng kiếm đủ một trăm tám mươi triệu đưa tôi, biết chưa?”

“Vâng vâng vâng, tôi biết, tôi biết mà. Ông chủ, ông đúng là người tốt. Người tốt nhất định sẽ được báo đáp.”

Lúc ký tên ấn tay trên khế ước, Hoàng Ngân vẫn do dự một lát.

“Sao hả? Tiếc à?” Ông chủ vừa nhìn đã biết suy nghĩ của Hoàng Ngân: “Hày, có gì mà tiếc chứ. Cùng lắm nó chỉ rời khỏi cô một tháng mà thôi. Cô phải đưa một trăm chín mươi triệu đến đúng hạn, Trái Tim Biển Cả vẫn thuộc về cô! Tôi chẳng qua là coi giùm một tháng thôi mà, đúng không?”

“Cũng đúng.”

Hoàng Ngân gật đầu thật mạnh, hít vào một hơi thật sâu, cuối cùng mới hạ quyết tâm ký tên mình vào khế ước.

Trước khi đi, cô vẫn không yên lòng căn dặn ông chủ: “Ông chủ, chúng ta đã lập khế ước giấy trắng mực đen rồi đấy nhé. Trong một tháng này, bất kể là ai muốn thì ông nhất định không thể bán nó đi, biết chưa?”

“Biết, biết rồi! Dông dài quá!”

Hoàng Ngân bị ông chủ đuổi ra ngoài. Sau khi ra khỏi tiệm cà phê, Hoàng Ngân vẫn không nhịn được thò tay sờ tai mình.

Nơi đó đã trống rỗng, giống như trái tim cô lúc này vậy. Cảm giác ấy thật sự không dễ chịu chút nào.

Cô hít vào một hơi thật sâu, liên tục an ủi mình rằng không sao đâu, nhanh thôi, nhanh thôi, cô sẽ chuộc lại chiếc hoa tai ấy lần nữa!

...

Khuất Mỹ Hoa đi theo bạn thân Trần Sam bước vào một tiệm đồ cổ cầm đồ.

Nội thất cửa hàng rất là tao nhã, còn có mùi vị thư hương cổ kính, khiến Khuất Mỹ Hoa vốn còn hơi bài xích cảm thấy thoải mái một chút.

“Sam, tớ không hiểu tại sao cậu lại cứ thích tới nơi này moi móc những thứ đồ cũ mà người khác đã từng dùng rồi vậy?” Khuất Mỹ Hoa thật sự khó hiểu.

“Cậu không hiểu được đâu, đừng thấy người ta chỉ là tiệm cầm đồ nhỏ nhỏ mà khinh. Ở đây luôn xuất hiện đồ cổ từ ngàn năm trước, ngẫu nhiên còn có một ít vật báu quý hiếm nữa. Lúc này ai cướp được là lời to, bán đi thì giá tăng lên mấy lần đấy! Nói ngắn gọn, tớ gọi đây là đầu tư. Quý cô à, cô đã hiểu chưa?”

Khuất Mỹ Hoa nhún vai, có vẻ không mấy hứng thú: “Thế được rồi, cậu cứ xem từ từ đi, tớ qua bên kia ngồi chờ cậu vậy.”

Khuất Mỹ Hoa nói rồi xoay người đi đến chỗ ngồi ngồi xuống.

“Chà, tôi nói sao hôm nay cửa hàng của tôi lại có cảm giác vẻ vang cho kẻ hèn này vậy chứ, thì ra là cô Trần của chúng ta đại giá quang lâm! Tới tới tới, cứ xem thoải mái đi.” Ông chủ tiệm cầm đồ đẩy gọng kính, vội đi ra đón chào.

“Ông chủ nói ngọt xót quá. Gần đây có hàng mới nào đặc biệt không? Đề cử cho tôi đi.”

“Có, đương nhiên là có rồi! Tới tới, mời sang bên này. Hôm qua tôi mới thu một đồng sứ men xanh lò Long Tuyền triều Tống, cô nhìn xem...” Ông chủ nói rồi lấy một món đồ sứ đưa đến trước mặt Trần Sam: “Sao hả? Đây thật sự được gọi là khéo léo tuyệt vời đúng không nào?”

Trần Sam mỉm cười, hơi chán ngán: “Còn có thứ khác không? Gần đây tôi đã mua rất nhiều thứ như vậy rồi, muốn xem thứ khác mới lạ hơn kia.”

Trần Sam vừa nói vừa dò xét chung quanh, chỉ chờ xem có thể đào được

thứ gì mới mẻ hay không.

Mà Khuất Mỹ Hoa thì vẫn ngồi ở đó, nhàm chán lật xem một cuốn sách giới thiệu đồ cổ.

“Hây, thứ mới lạ thì có, nhưng mà...” Ông chủ nói rồi đẩy gọng kính: “Cô chờ một lát, tôi đi lấy đây.”

“Thứ gì vậy?” Trần Sam tò mò.

Ông chủ kia nói rồi vào phòng trong, sau đó nhanh chóng cầm một hộp gấm nhỏ nhắn từ trong ra: “Thứ này ấy, tôi bảo đảm cô sẽ thích không rời mắt được!”

Ông chủ còn đang thừa nước đục thả câu.

“Mau lên, mau mở ra xem thử xem.” Trần Sam sốt ruột.

“Nè!” Ông chủ cẩn thận mở hộp gấm ra. Trần Sam mới nhìn một chút đã bị chấn động: “Trời! Trái Tim Biển Cả?!”

Khuất Mỹ Hoa ngồi chỗ kia vừa nghe thấy vậy, bỗng ngẩng đầu lên.

“Đúng, chính là nó! Năm đó trên hội đấu giá Trái Tim Biển Cả từng được một người bí ẩn lấy mức giá tối cao mua đi. Từ đó trong suốt sáu năm, Trái Tim Biển Cả biến mất tăm. Cho tới hôm nay nó lại xuất hiện lần nữa! Thế nào? Cô Trần, thứ này có thể khiến cô nôn nao chứ?” Ông chủ đẩy gọng kính, đắc ý cười hỏi Trần Sam.

“Ông chủ, báo giá đi.” Trần Sam hào phóng dứt khoát nói.

Ông chủ lắc đầu với vẻ khó xử: “Cô Trần, tôi thật sự không thể báo giá được đâu. Đây là một vị khách hàng của tôi gửi tạm ở chỗ tôi. Nó có thuộc về tôi hay không thì phải một tháng sau mới biết được!”

Ông chủ lại nhắc tới hiệp ước giấy trắng mực đen của mình và Hoàng Ngân với cô ta. Trần Sam vốn cũng không phải là người ngang ngược, đang định từ bỏ thì lại nghe giọng nói của Khuất Mỹ Hoa vang lên sau lưng họ không nặng không nhẹ: “Ông chủ, Trái Tim Biển Cả này, tôi trả bảy tỷ. Mặt khác, hai tỷ của quý cô kia tôi sẽ chịu trách nhiệm bồi

thường, tổng cộng là chín tỷ. Thế nào? Có đồng ý bán không?”

Ông chủ khiếp sợ nhìn Khuất Mỹ Hoa nhỏ nhắn xinh xắn sau lưng Trần Sam: “Vị này là...”

Trần Sam mỉm cười: “Quên giới thiệu với ông, vị này là thiên kim của tập đoàn Khuất thị, cô Khuất Mỹ Hoa.”

“Cô Khuất, xin chào xin chào! Tôi có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, thất lễ với cô quá, cô Khuất đừng lấy làm phiền lòng.” Ông chủ khúm núm bắt tay với Khuất Mỹ Hoa.

Khuất Mỹ Hoa bắt tay với ông ta, mỉm cười: “Ông chủ, cái giá tôi vừa cho, ông thấy có thích hợp không?”

“Cô Khuất, nếu là bình thường thì giá này rất thích hợp. Nhưng vừa rồi tôi cũng nói với cô rồi đấy, đây là hiệp nghị mà tôi đã ký với một người khách, nếu làm vậy thì bên tôi sẽ vi phạm hiệp ước đúng không? Cô xem thử... Có thể tăng thêm một chút nữa được không? Tôi...”

“Mười một tỷ! Tổng cộng mười một tỷ! Nếu ông cảm thấy đủ thì tôi sẽ ký séc cho ông ngay bây giờ. Nếu cảm thấy cái giá này còn chưa hài lòng thì tôi không ép buộc nữa.” Khuất Mỹ Hoa thản nhiên nói.

“Được! Mười một tỷ thì mười một tỷ, thành giao!”

“Cảm ơn.”

Khuất Mỹ Hoa ký séc cho ông chủ: “Ông chủ, còn một việc tôi muốn nhờ ông một chút.”

“Cô Khuất đừng khách khí, cứ việc nói là được. Chỉ cần tôi có thể làm được thì nhất định sẽ không chối từ.”

“Việc nhỏ thôi.” Khuất Mỹ Hoa cười nói: “Nếu khách hàng của ông đến hỏi Trái Tim Biển Cả thì ông nhất định đừng nói cho cô ta biết là ai đã mua. Ông biết đấy, tôi không muốn gây vạ vào thân. Ông cứ nói là một người đàn ông đã mua là được.”

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi. Cô Khuất cứ yên tâm đi. Chuyện này

tôi nhất định sẽ xử lý thỏa đáng.”

“Vậy là tốt rồi.”

Khuất Mỹ Hoa mỉm cười, kéo Trần Sam ra khỏi cửa hàng.

“Sam, bây giờ tớ bắt đầu tin lời cậu rồi đấy. Quả nhiên, cửa hàng nhỏ như vậy cũng có vật báu khó tìm.”

Ví dụ như, Trái Tim Biển Cả.

Khuất Mỹ Hoa cười sâu thẳm. Có những thứ, có những người, đã chú định phải thuộc về cô, cũng chỉ thuộc về cô mà thôi!

...

Đêm, đã khuya.

Vào lúc bốn giờ sáng, Hoàng Ngân tan tâm về khu nằm viện trong bệnh viện. Mới lên tầng mười, lúc đi ngang qua hành lang, cô thấy Cao Dương Thành vội vàng đi vào một phòng bệnh. Nhìn vẻ mặt gấp gáp nặng nề của anh, cô biết ngay chắc chắn là bệnh nhân xuất hiện tình huống đột xuất rồi.

Hoàng Ngân tiếp tục bước đi. Lúc đi ngang qua phòng bệnh kia, cô vẫn không nhìn được nghiêng đầu nhìn vào trong mấy lần.

“Dương Thịnh, nhìn tôi, nhìn tôi đây này!”

Cô thấy trong phòng bệnh, anh đang cúi người, cố gắng thương lượng với bệnh nhân. Tay anh cầm đèn pin y tế, lo lắng quan sát con người của bệnh nhân.

“Có nghe thấy tôi nói gì không? Dương Thịnh!”

Người bệnh không có bất cứ phản ứng nào.

Cao Dương Thành liếc nhìn thấy lọ thuốc trên bàn, mày kiếm nhíu lại, bỗng phát hiện điều gì đó, sắc mặt trắng bệch: “Y tá! Y tá!”

“Khụ khụ khụ...” Đúng lúc này, bệnh nhân trên giường bỗng bắt đầu ho khan. Cao Dương Thành đuổi bước chạy ra phòng bệnh: “Y tá!”

Nhưng y tá đang ở bên kia. Hành lang trống trơn, có lẽ y tá trực ban đều đang bận kiểm tra phòng.

Cao Dương Thành dời mắt đến trên người Hoàng Ngân, ánh mắt sâu thẳm. Bỗng nghe thấy anh gằn giọng mệnh lệnh: “Vào đây, giúp tôi một tay!”

Hoàng Ngân sửng sốt: “Tôi á?”

“Tôi có ổn không vậy?” Cô vẫn còn nghi ngờ bản thân mình.

Cao Dương Thành xoay người vào phòng bệnh: “Mau lên. Tôi nói được là được! Mau chóng cấp cứu!”

“Vâng!”

Hoàng Ngân đâu còn dám lè mề nữa, vội chạy theo anh vào phòng bệnh.

Khuôn mặt của bệnh nhân trên giường sưng vù như bánh bao, nhìn gần trông rất đáng sợ.

Cao Dương Thành đang gỡ máy hô hấp cho anh ta, ra mệnh cho Hoàng Ngân: “Đi lấy thùng rác lại đây, nhân tiện bung chậu nước sạch tới đây!”

“Vâng!”

Hoàng Ngân vội đi lấy thùng rác, lại nhanh chóng hứng một chậu nước. Cô thấy Cao Dương Thành đã đỡ người bệnh không còn ý thức ngòì dậy: “Đặt thùng rác ở đây.”

Hoàng Ngân vội đặt thùng rác bên giường, nhưng vẫn không nhìn được khó hiểu hỏi anh: “Anh muốn làm gì vậy?”

“Anh ta vừa uống hết một lọ thuốc ngủ, bây giờ còn một ít kẹt trong cổ họng. Tôi nhất định phải làm cho anh ta mau chóng nôn ra, sau đó rửa ruột.” Cao Dương Thành hiếm thấy kiên nhẫn giải thích cho Hoàng Ngân.

“Đề tôi làm! Đề tôi giúp anh ta.”

Hoàng Ngân xung phong nhận việc: “Năm đó khi ba tôi uống thuốc ngủ, tôi cũng đã móc ra cho ông ấy đấy.”

Cô nói rồi muốn móc họng cho người bệnh này.

“Tránh ra!”

Sắc mặt Cao Dương Thành rất khó coi, không kiên nhẫn thò tay kéo cô ra.

Anh mở miệng người bệnh ra, không chút do dự thò tay vào trong miệng anh ta.

Ban đầu bệnh nhân không chịu ói ra, vừa cảm thấy có bàn tay thò vào cổ họng mình, anh ta há mồm cắn ngón tay thật mạnh.

Cao Dương Thành đau tới mức nhú chặt mày, lại ngang bướng tiếp tục thò ngón tay vào bên trong.

-----oOo-----

Chương 39: Hoa tai ở đâu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân đành phải đứng một bên lo lắng sưng: “Đau không vậy?”

Cao Dương Thành cắn răng tiếp tục. Lúc này, chỗ bị cắn trên ngón tay đã chảy máu.

Hoàng Ngân hét cách rồi, đành phải khuyên người bệnh. Cũng không biết anh ta có nghe thấy không nữa: “Anh gì ơi, anh có lương tâm chút được không? Bác sĩ Cao là vì cứu anh đấy. Anh cắn người ta như thế, sao lại không biết tốt xấu gì hết vậy! Anh mau nhả ra đi! Mau lên!!!”

Bệnh nhân Dương Thịnh dường như không nghe thấy gì cả, cắn chặt Cao

Dương Thành không nhả ra.

“Anh nhả ra đi nào!” Hoàng Ngân sốt ruột.

“Cô tránh ra đi! Lát nữa ói hết lên người cô bây giờ!” Cao Dương Thành rũ mắt, hơi mắt kiên nhẫn nói với Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân nghiêng người, tránh ra một chút.

“Oe ọe ọe...”

Cô vừa né tránh thì người bệnh đã ói ra.

Mùi thuốc và mùi chua bốc lên nồng nặc, ói đầy người Cao Dương Thành. Ngón tay bị thương của anh còn dính uế vật, nhưng anh thậm chí không nhú mày lấy một chút mà thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi đến chỗ bồn nước để rửa tay, đồng thời sai khiến Hoàng Ngân: “Mau đến chỗ y tá gọi hai y tá tới đây. Người bệnh phải được đưa tới phòng rửa ruột ngay lập tức.”

“Vâng vâng...”

Hoàng Ngân vội chạy ra ngoài phòng bệnh. Lúc trở về, cô còn dẫn theo hai y tá.

“Mau lên, đưa vào phòng rửa ruột!” Cao Dương Thành ra lệnh cho y tá.

“Vâng vâng!”

Y tá đáp lời, đi theo Cao Dương Thành đẩy bệnh nhân ra khỏi phòng bệnh, thẳng tới phòng rửa ruột. Hoàng Ngân không yên lòng nên cũng đi theo.

Một giờ sau, cuối cùng thì mọi chuyện cũng được giải quyết xong, coi như là kéo mạng người ta từ chỗ Diêm La về.

Hai người kiệt sức ngồi bệt xuống băng ghế, mệt tới mức thở hổn hển liên tục.

“Tay anh không sao chứ?”

Hoàng Ngân nghiêng đầu tựa lên lưng ghế, mệt mỏi quan tâm anh.

Cao Dương Thành cúi đầu nhìn ngón tay mình, thản nhiên nói: “Chuyện nhỏ thôi, không coi là vấn đề.”

Hoàng Ngân nhú mày: “Chảy máu mà còn không coi là vấn đề sao? Anh nghĩ mình làm bằng sắt chắc?!”

Cô nói rồi đứng thẳng dậy: “Trước tiên anh thay bộ đồ bẩn trên người đi, tôi xuống lầu một chuyến.”

Hoàng Ngân nói rồi đứng dậy, đi thẳng về phía thang máy.

Cao Dương Thành nghỉ ngơi một lát rồi cũng đứng dậy, đi về phía văn phòng khoa ngoại thần kinh.

Hoàng Ngân đến hiệu thuốc mua thuốc rồi trở về văn phòng tìm anh. Lúc đó, anh vừa tắm rửa xong, mới bước ra từ phòng tắm.

Một chiếc áo lông cừu màu nâu bao bọc cơ thể to cao của anh, dưới thân mặc một chiếc quần dài thẫm màu được cắt may khéo léo. Trông anh thoát nhìn tùy ý, nhưng từ trên xuống dưới lại lộ ra hơi thở lười biếng, quyến rũ tới mức khiến người ta khó lòng dời mắt.

Anh cầm khăn lông khô, lơ đãng lau mái tóc ngắn ướt của mình. Anh dừng mắt trên khuôn mặt của Hoàng Ngân, nhú mày, vung tay ném khăn lông lên mặt Hoàng Ngân, tức giận nói: “Lau sạch nước miếng bên miệng cô cho tôi!”

“...”

Hoàng Ngân ai oán kéo khăn mặt xuống, liếc nhìn anh: “Chưa từng thấy gã nào tự luyện hơn anh cả.”

“Còn loại con gái mê trai như cô thì có thể bắt được cả đám!” Cao Dương Thành đáp trả cô không chút yếu thế.

“Bệnh hoàng tử!” Hoàng Ngân ném thuốc lên bàn, lại bổ sung thêm một câu: “Hơn nữa còn là bệnh hết thuốc chữa!”

“Đây là cái gì?”

Cao Dương Thành lục túi thuốc đó.

“Thuốc mỡ. Nhớ bôi lên đây.”

“Không cần. Chảy mấy giọt máu thôi mà, cần gì phải màu mè thế?” Anh tiện tay ném thuốc mỡ lên bàn.

Thấy thái độ hờ hững của anh, Hoàng Ngân tự dưng nổi đóa: “Vấn đề ở đây là mấy giọt máu sao? Cao Dương Thành, chính anh là bác sĩ, hẳn là biết rõ chỗ bị cắn của anh để lại bao nhiêu vi khuẩn virus. Lỡ như người bệnh kia mắc bệnh truyền nhiễm gì thì anh nhất định cũng phải dính chưởng luôn cho coi!”

“Thế à? Thế thì thật sự khiến cô Đỗ thất vọng rồi.”

Anh vừa nói vừa vặn mở nắp tuýp thuốc mỡ kia ra, thuận thực dùng đũa dính mỡ mở một lỗ thủng, đưa cho Hoàng Ngân, rồi sau đó lại đưa một mảnh vải cho cô. Sau đó nữa, ngoan ngoãn đưa tay mình ra: “Chỉ bằng thuốc mỡ của cô thì cùng lắm chỉ có tác dụng làm vết thương lành lặn mà thôi. Cô tưởng rằng có thể sát trùng được sao? Chờ cô khử trùng cho tôi thì tôi đã hết thuốc chữa luôn rồi! Trước khi người bệnh rửa ruột, đã có y tá làm sơ cứu khẩn cấp cho tôi rồi! Nếu ngay cả thường thức đó mà cũng không biết thì tôi thành lang băm rồi còn gì nữa.”

Nghe anh nói vậy, Hoàng Ngân thế mới thở hắt ra: “Vậy sao anh không nói sớm.”

Cao Dương Thành ngồi xuống bên cạnh cô: “Chuyện hôm nay, cảm ơn.”

Hoàng Ngân nghiêng đầu nhìn anh, mím môi mỉm cười: “Thật khó để nghe thấy một câu hay ho từ miệng anh đây.”

Cao Dương Thành tựa đầu vào sofa, từ từ nhắm mắt lại nghỉ ngơi: “Hôm nay tôi thật sự rất mệt, không có sức để đấu võ mồm với cô.”

Hoàng Ngân cẩn thận bôi thuốc cho anh: “Thật ra thì chuyện hôm nay, hình như khiến tôi lại biết thêm một chút về anh đây.”

Cao Dương Thành vốn định thuận miệng đáp một câu ‘Không cần thiết’, nhưng cuối cùng anh vẫn không nói thành lời.

Anh mở mắt, chăm chú nhìn mặt bên của cô: “Gì cơ?”

“Cho tới nay, tôi vẫn cảm thấy anh là loại đàn ông thích sạch sẽ cực kỳ nghiêm trọng. Nhưng tôi không ngờ rằng, người như anh...” Nói tới đây, Hoàng Ngân hơi ngừng lại, giống như là suy nghĩ nghiêm túc rồi mới nói tiếp: “Một cậu ấm quý tộc giống anh, bình thường đều sạch sẽ đến mức không dính một hạt bụi nhỏ, từ trên xuống dưới tinh xảo không thấy một chỗ xuề xòa, nhưng mà, lúc đối mặt với người bệnh, anh lại thân thiết như... Thiên thần áo trắng! Đúng, chính là thiên thần áo trắng! Không chê bẩn, cũng không sợ mệt, không thể hiện sự mất kiên nhẫn dù chỉ một chút. Nói thật, bác sĩ Cao, khoảnh khắc ấy tôi cảm thấy hình tượng của anh được phóng đại rất nhiều lần! Đột nhiên tôi hiểu được thì ra anh được nhiều y tá trong bệnh viện tôn sùng như vậy, không phải là không có lý do.”

Cao Dương Thành khoanh tay trước ngực, bốn cợt nhìn chăm chăm vào cô. Cuối cùng, nhếch miệng nở nụ cười.

Không thể không thừa nhận rằng những lời nói này của cô thật sự khiến anh cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cảm giác này giống như là nổi bông bênh trên sương mù vậy, nhẹ bẫng, cực kỳ sáng khoái, cực kỳ sung sướng.

Cao Dương Thành không muốn suy nghĩ kỹ đây là cảm giác gì, cũng không muốn tìm hiểu kỹ tình cảm của cô gái này khi nói những lời ấy là gì. Đối với họ mà nói, có những thứ đừng tìm hiểu quá kỹ. Bởi vì, một khi đã biết rõ thì trái tim cũng trống trơn, lạnh lẽo!

“Đỗ Hoàng Ngân, tôi coi như lời nói đó là khen tôi đi. Nhưng mà, khen thì khen, cũng mong cô chú ý cách dùng từ của mình. Thiên thần áo trắng? Cô cảm thấy dùng bốn chữ này để miêu tả đàn ông có hợp không?”

“...” Hoàng Ngân cạn lời. Thì ra cô nói cả đống như thế, anh chàng này lại coi bốn chữ đó là trọng điểm sao?

“Thiên thần áo trắng đa phần là chỉ y tá mặc áo khoác trắng, bởi vì sự thánh khiết, lương thiện và giàu tình thương của họ. Họ cứu các sinh mệnh, không lừa gạt con nít cũng không lừa gạt người già, nên được gọi người so sánh là thiên thần xinh đẹp được thượng đế phái xuống nhân gian cứu chữa bệnh nhân! Đã hiểu chưa? Đồ không có văn hóa.”

“...”

Hoàng Ngân bị anh chặn họng nghẹn lời, ngây người một lúc rồi gật đầu: “Được rồi, mình anh có văn hóa thôi. Cảm ơn anh đã dụng tâm giải thích, tôi hiểu rồi! Vậy nói anh là anh hùng áo trắng, thế được chưa? À không đúng, không đúng, sánh đôi với thiên thần hẳn là vị thần áo trắng! Vị thần áo trắng!”

“...”

Cao Dương Thành giờ ngón cái với Hoàng Ngân: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Không biết là vì hai người đều quá mệt hay là vì cùng cứu sống một sinh mạng yếu ớt mà lúc này, hai người không đối chọi như thường ngày mà dịu dàng như những người bạn thân lâu năm vậy.

Giờ khắc này, dường như ai cũng quên mất ước định ‘Không gặp lại nữa’. Hoặc họ chưa từng quên, chẳng qua trong bầu không khí âm áp hiểm có này, chẳng ai muốn nhắc tới nó cả.

Cao Dương Thành đứng dậy, đi đến trước bàn làm việc, mở ngăn kéo, lấy một xấp tiền mặt màu đỏ ra: “Cho cô.”

Hoàng Ngân sững sốt, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh: “Đây...”

“Một trăm tám mươi triệu.”

Hoàng Ngân nhất thời hiểu ra, vội từ chối: “Không cần. Tôi đã tự giải quyết số tiền đó rồi.”

Cao Dương Thành nhíu mày: “Giải quyết rồi? Thế sao cô còn chạy tới quán Karaoke mỗi ngày vậy?”

“Ừm...” Hoàng Ngân đứng dậy: “Anh cũng biết mà, hoàn cảnh gia đình

nhà tôi không được tốt lắm...”

“Đoàn Vũ Đạt đâu? Cô coi anh ta là người chết sao?” Cao Dương Thành tự dưng lại nổi giận.

“Ê, anh nói chuyện đừng khẩu nghiệp...” Cái gã này!

“Tôi làm gì mà khẩu nghiệp? Tôi mới nói thế thôi mà cô đã không nở rồi à?” Cao Dương Thành cười lạnh: “Được rồi, số tiền này cô coi như là tôi chõ mũi vào chuyện người khác đi, tôi ăn no rủng mỡ, đã được chưa?”

Anh tức giận cầm xấp tiền kia cất vào ngăn kéo.

“Tôi mới nói một câu như thế thôi, anh có cần phải nổi giận như thế không?” Hoàng Ngân tự dưng cũng nổi cáu.

Cô hơi khó chịu vén tóc dài bị rơi xuống ra sau tai: “Anh tan tầm sớm đi, tôi đi trước đây.”

Nói rồi, cô nghiêng người đi lướt qua anh, bỗng dưng lại bị Cao Dương Thành kéo cô tay lại.

Hoàng Ngân nhú mày, ngẩng đầu nhìn anh khó hiểu.

“Hoa tai ở đâu?”

Anh bỗng hỏi.

Sắc mặt Hoàng Ngân cứng đờ.

Ánh mắt dò xét của Cao Dương Thành dừng trên khuôn mặt căng thẳng của cô, thấy hết vẻ chột dạ của cô. Anh nhú mày, mắt hết kiên nhẫn: “Hoa tai đâu? Ở đâu rồi?”

Hoàng Ngân hít vào một hơi, nghiêng đầu nhìn anh: “Bán rồi.”

Con ngươi của Cao Dương Thành co rụt lại, bất giác nắm chặt cổ tay Hoàng Ngân: “Rót cuộc ở chỗ nào?”

Rõ ràng là anh không muốn tin vào sự thật này.

“Tôi thật sự bán rồi.”

Hoàng Ngân không muốn lừa anh.

Mạch máu trên trán Cao Dương Thành bỗng gồ lên: “Chỉ vì một trăm tám mươi triệu kia thôi sao?”

Hoàng Ngân hít vào một hơi: “Đúng.”

Cô gật đầu: “Đối với anh mà nói, số tiền đó ‘chỉ vì’ mà thôi. Nhưng đối với tôi mà nói thì... Khó như lên trời.”

Đôi mắt tối đen của Cao Dương Thành trở nên đỏ ngầu: “Mẹ kiếp, rốt cuộc cô cần tiền tới mức nào vậy hả? Hay là trong lòng cô, cái hoa tai kim cương đó chỉ đáng giá một trăm tám mươi triệu thôi?”

Hoàng Ngân cắn môi, vẻ mặt vô tội nhìn anh nổi trận lôi đình: “Nếu tôi nói một trăm tám mươi triệu thật sự quan trọng hơn hoa tai kim cương đó thì anh có thể thông cảm cho tôi được không?”

“Thông cảm?”

Cao Dương Thành bỗng bật cười: “Đồ Hoàng Ngân, đáng vẻ vờ vịt này của cô thật khiến người ta phiền chán! Lúc ấy là ai luôn nhấn mạnh tầm quan trọng của chiếc hoa tai đó với tôi? Là ai vẫn coi chiếc hoa tai đó còn quan trọng hơn cả mạng sống? Lại là ai... Nói với tôi rằng, chiếc hoa tai đó đã kế thừa ký ức không thể quên được! Đồ Hoàng Ngân, cô chỉ biết dùng tiền để cân đo giá trị của nó, cô căn bản là không xứng để nói những lời đó!”

Từng câu từng chữ Cao Dương Thành nói như đập vào tim Hoàng Ngân, khiến cô không thở nổi.

“Đúng là tôi không nên bán nó đi. Nhưng tôi chỉ gửi nó ở tiệm cầm đồ thôi. Trong vòng một tháng, tôi sẽ chuộc lại nó!”

“Chuộc lại?” Cao Dương Thành cười lạnh: “Thật sự còn cần thiết nữa sao?”

Đôi mắt đen như hồ sâu của Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân một cách lạnh lẽo: “Đồ Hoàng Ngân, đừng coi nó như lợi thế của cô nữa! Lúc cần tiền thì bán nó, lúc có tiền lại chuộc nó về. Rốt cuộc thì cô coi nó là thứ gì vậy hả?”

Cao Dương Thành ép hỏi Hoàng Ngân, giọng nói lạnh như nước đá, ánh mắt nhìn Hoàng Ngân lạnh tới mức đủ để khiến cô bị đóng băng.

-----oOo-----

Chương 40: Gian thương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân tủi thân đến mức muốn khóc: “Tôi thật sự không có ý đồ mà...”

“Ra ngoài đi!”

Cao Dương Thành lạnh lẽo nói.

Đôi mắt đỏ hoe của Hoàng Ngân chột co rút, đứng yên tại chỗ không di chuyển.

“Ra ngoài đi!”

Giọng Cao Dương Thành càng trở nên sắc lạnh hơn.

Hoàng Ngân hơi mím môi, đỏ mắt, xoay người chuẩn bị đi ra cửa, nhưng vẫn bị Cao Dương Thành giữ chặt tay lại.

“Cô bán nó ở tiệm cầm đồ nào?”

Cuối cùng anh vẫn không thể bỏ mặc không để ý tới nó được.

Hoàng Ngân cắn môi, thấp giọng đáp: “Tiệm ở đường Phạm Thủy ấy.”

“Một trăm tám mươi triệu?”

Hoàng Ngân im lặng.

“Cô giỏi lắm.”

Cao Dương Thành lạnh lẽo nhếch méo, thả Hoàng Ngân rời đi.

Anh tùy ý nằm trong văn phòng ba giờ. Đến tám giờ, anh lái xe đến cửa hàng đó.

Nhưng, kết quả khiến anh thất vọng vô cùng.

Ông chủ kia nói với anh rằng Trái Tim Biển Cả đã bị người đàn ông khác mua mất rồi. Còn chuyện đó là ai, thân phận là gì thì ông chủ kia chỉ nói rằng mình không rõ cho lắm.

Cao Dương Thành tay không bước ra cửa hàng, ánh sáng ban mai xuyên qua tầng mây rơi xuống đất, chiếu lên khuôn mặt tuần tú mệt mỏi của anh. Anh tùy tay đặt áo vest sau lưng, xoay người lại, cất bước đi về phía bãi đỗ xe. Dưới ánh nắng ban mai, bóng dáng tao nhã kia lại cứ cho người ta cảm giác cô đơn khó tả.

Hồi ức quá khứ, anh luôn nhớ lại rồi giữ chặt thứ quý giá nhất trong tay, kiêu gì cũng không nở buông ra. Nhưng, cũng chính vì anh ôm quá chặt quá khứ đã mất ấy nên tới bây giờ, Cao Dương Thành anh hoàn toàn không còn dư chỗ để ôm hiện tại nữa...

Hiện tại của anh là ai? Không phải là Đỗ Hoàng Ngân đã thành vợ người ta từ lâu, mà là người sắp trở thành vợ anh, Khuất Mỹ Hoa!

...

Hôm nay, Khuất Mỹ Hoa hẹn Hoàng Ngân xem bản thiết kế. Địa chỉ chọn một quán café ở trung tâm thành phố.

Lúc Hoàng Ngân chạy tới, Khuất Mỹ Hoa đã ở đó chờ cô.

“Xin lỗi cô Khuất, trên đường hơi kẹt nên khiến cô chờ lâu rồi.”

Hoàng Ngân đặt giấy vẽ thiết kế xuống, cười xin lỗi với Khuất Mỹ Hoa.

“Không sao. Tại tôi suy nghĩ không chu đáo mới đúng. Lần sau gặp mặt, chúng ta cố gắng chọn nơi ở khu vực tốt hơn chút vậy.” Khuất Mỹ Hoa dịu dàng nói rồi vẫy tay, gọi nhân viên phục vụ tới, quay đầu hỏi Hoàng Ngân: “Hoàng Ngân, cô muốn uống gì?”

“Café kiểu Mỹ, không đường là được.” Hoàng Ngân cười nói với nhân viên phục vụ.

“Một ly mocha.” Khuất Mỹ Hoa cũng nói.

Hoàng Ngân đưa bản vẽ cho Khuất Mỹ Hoa: “Cô Khuất nhìn xem thử, có chỗ nào không hài lòng thì cứ đưa ra. Tôi không sao hết.”

“Ừ.” Khuất Mỹ Hoa mỉm cười.

Cô nhìn kỹ bản vẽ trên tay, khen ngợi nức nở: “Hoàng Ngân, trình độ thiết kế của cô đúng là tốt thật đấy. Bản thiết kế ban đầu này tôi không thể xoi mói được gì cả.”

Hoàng Ngân cười khiêm tốn: “Trong đó có không ít công lao của đồng nghiệp.”

“Cô cứ khiêm tốn đi.” Khuất Mỹ Hoa cười, làm bộ như lơ lửng vén sợi tóc trên má ra sau tai, để lộ tia sáng kim cương màu lam lấp lánh.

Ánh nắng vàng ươm xuyên qua cửa sổ, gieo rắc trong quán café, chiếu lên viên kim cương màu lam như đang soi sáng một vùng biển mênh mông xanh thẳm, rực rỡ lấp lánh, xán lạn chói mắt, khiến người ta chỉ cần liếc nhìn là có thể nhìn thấy viên kim cương nhỏ xa xỉ kia dưới ánh nắng mặt trời. Cũng khiến người ta không thể nào dời mắt được.

Sắc mặt Hoàng Ngân trắng bệch, nhìn viên Trái Tim Biển Cả nằm trên tai Khuất Mỹ Hoa, vẫn khó mà tin được: “Cô Khuất, chiếc hoa tai của cô...”

“À, cô nói là Trái Tim Biển Cả này ấy hả?” Khuất Mỹ Hoa cười rất ấm áp.

“Nó... Nó là Trái Tim Biển Cả sao?” Hoàng Ngân nhú mào, thoáng ngờ vực.

“Ừ, thần kỳ lắm đúng không? Tôi vẫn cho rằng toàn thế giới chỉ có một viên Trái Tim Biển Cả thôi. Nhưng khi Dương Thành tặng nó cho tôi thì... Cô có thể tưởng tượng ra tâm trạng của tôi khi đó không? Quá bất ngờ ấy!”

Có lẽ là nụ cười hạnh phúc trên gương mặt Khuất Mỹ Hoa quá chói mắt, thế nên khiến Hoàng Ngân cảm thấy mắt mình khô khốc, ngực đau đớn như nghẹt thở: “Chiếc hoa tai này là... Bác sĩ Cao tặng cho cô à?”

“Đúng vậy, anh ấy nói gì mà... Hình như là tìm được trong một tiệm cầm đồ nhỏ nào đó. Cô nói xem có thần kỳ không cơ chứ.”

Hoàng Ngân đâu còn tâm trạng nào mà để ý có thần kỳ hay không. Cô vừa nghe thấy là tìm được trong một tiệm cầm đồ, đầu óc cô lập tức ù đi, khuôn mặt trắng bệch đến mức đáng sợ: “Cô Khuất, cô... Cô có biết là tiệm cầm đồ nào không vậy?”

“Hình như tên là cô gì gì ấy, ở đường Phàm Thủy ấy. Hoàng Ngân, sao hả, có đẹp không? Dương Thành nói là tặng tôi làm quà tân hôn đấy. Hoàng Ngân? Hoàng Ngân... Cô sao vậy? Đang nghĩ gì vậy?”

“Hả?” Hoàng Ngân giật mình hoàn hồn, sắc mặt rất khó coi. Cô vội đứng dậy, thu dọn tài liệu: “Ừm... Xin lỗi cô Khuất. Máy bản vẽ này cô giữ để xem kỹ trước đi. Có gì cần sửa thì cứ báo cho tôi bất cứ lúc nào. Bây giờ tôi... Tôi có chút việc gấp cần xử lý ngay lập tức. Xin lỗi, lần sau lại hẹn cô vậy.”

Hoàng Ngân nói rồi cũng không chờ cho Khuất Mỹ Hoa đáp lại, vội vã ra khỏi quán café, gọi taxi đi thẳng tới đường Phàm Thủy.

“Ông chủ, Trái Tim Biển Cả của tôi đâu rồi?”

Hoàng Ngân thở hắt hắt chạy vào tiệm cầm đồ. Còn chưa kịp thở đã vội vấp hỏi ông chủ cửa hàng.

Ông chủ vừa thấy Hoàng Ngân, sắc mặt thay đổi, ánh mắt lóe ra vẻ chột dạ, đẩy gọng kính trên mũi: “Không phải còn chưa tới một tháng sao? Sao lại vội vã tới trả tiền rồi vậy?”

“Ông chủ, tôi hỏi ông, Trái Tim Biển Cả của tôi đâu?” Hoàng Ngân nói to hơn.

“Hây, cô Đỡ, cô đừng kích động thế. Tới tới tới, uống miếng trà trước đã.”

“Tôi không uống!” Hoàng Ngân nổi giận triệt để: “Ông đừng dài dòng nữa! Ông lấy Trái Tim Biển Cả của tôi ra đây! Tôi muốn xem thử! Tôi muốn xem!”

“Cô là con gái con đũa, sao lại ngang bướng vậy?”

“Ông chủ, việc làm ăn quan trọng nhất là gì? Là giữ chữ tín!! Lúc đó tôi đưa Trái Tim Biển Cả cho ông, chúng ta đã ký hiệp nghị giấy trắng mực đen rồi. Tôi có thời gian một tháng để chuộc lại nó. Nhưng ông đã làm gì? Ông lại lừa tôi bán mất Trái Tim Biển Cả!!! Ông làm người hay làm ăn đều không thể như thế được! Ông có biết không hả?”

Hoàng Ngân nói rồi suýt nữa khóc, đôi mắt đỏ quạch như con thỏ, trừng ông chủ một cách phẫn nộ.

Ông chủ thở dài: “Cô gái à, chuyện này đúng là tôi có lỗi với cô, nhưng đôi khi cô gặp phải những người có quyền thế thì tôi hoàn toàn không có cách nào cả, đúng không nào? Người ta lấy đồ rồi muốn tới đá quán, tôi còn không chịu bán sao? Thế này đi, chúng ta đã viết giấy trắng mực đen rồi, chuyện này coi như là tôi vi phạm hiệp ước vậy. Hai tỷ đã hứa với cô, tôi sẽ trả đủ không thiếu một xu. Được rồi chứ?”

Ông chủ nói rồi móc một tấm thẻ ngân hàng trong túi quần ra: “Trong này có hai tỷ, không thiếu một cắc. Từ khi bán Trái Tim Biển Cả, tôi vẫn cảm thấy không yên lòng, cho nên đã chuẩn bị hai tỷ cho cô từ trước rồi. lát nữa cô tới ngân hàng kiểm tra xem. Nếu thiếu cô cứ việc tìm tôi lấy. Còn một trăm tám mươi triệu dư ra, thôi, coi như tôi bồi thường thêm cho cô vậy.”

“Tôi không cần tiền!”

Hoàng Ngân bướng bỉnh từ chối, vành mắt đỏ hoe: “Tôi muốn Trái Tim Biển Cả của tôi. Ông đã bán nó cho ai?”

Thật ra thì rốt cuộc nó bị ai mua đi, trong lòng cô đã rất rõ ràng, nhưng cô vẫn không muốn tin.

“Chiếc hoa tai đó bị một người đàn ông giàu có mua mất. Cụ thể là ai, tên gì thì tôi thật sự không biết. Hoa tai mà cô muốn thật sự không có đâu.” Ông chủ đưa thẻ ngân hàng đến trước mặt Hoàng Ngân: “Mau lên, đừng ở đây ồn ào nữa. Chúng ta đã viết rành mạch rồi, hai tỷ tôi bồi thường cho cô đều ở đây, lấy đi lấy đi! Không lấy thì tôi coi như cô tự động bỏ qua hai tỷ này đây.”

“Gian thương!” Hoàng Ngân đỏ mắt, tức giận mắng ông chủ, một giọt nước mắt bất giác lăn ra khóe mắt. Cô quật cường vung tay lên lau đi: “Đúng! Chuyện này không thể trách ông được. Chỉ có thể trách tôi quá ngu ngốc, quá dễ tin một người. Chẳng trách ai cũng nói không gian dối không phải là làm ăn. Làm buôn bán như các người không ai là tốt cả! Số tiền này tôi không cần, nhưng tôi cũng sẽ không cho ông hưởng sai đâu!”

Hoàng Ngân nói rồi phẫn nộ giật thẻ ngân hàng trong tay ông chủ, xông ra ngoài tiệm, làm cho cánh cửa trước tiệm ông ta bị va đập thật mạnh. Cuối cùng, cô như thể còn chưa hết giận, lại đá mấy phát thật mạnh lên cửa, thế mới bỏ đi.

Hoàng Ngân vừa rời khỏi tiệm cầm đồ liền gọi điện thoại cho Cao Dương Thành. Điện thoại vang lên không biết bao lâu thì người bên kia mới lười biếng nhắc máy.

“Ai đó?”

Giọng nói trong điện thoại còn lộ rõ vẻ ngái ngủ. Mặt trời đã lên cao rồi mà gã này còn đang ngủ à? Thế mà còn có tâm trạng để ngủ à?!

Con giận của Hoàng Ngân thiêu đốt: “Cao Dương Thành, anh làm đàn ông mà sao lại không có đạo đức gì hết vậy?”

Bị Hoàng Ngân mắng té tát, người đàn ông trong điện thoại ngẩn ra chừng nửa phút, ngay sau đó mới nghe thấy anh rít gào trong điện thoại: “Đỗ Hoàng Ngân, đồ điên! Tôi ngủ một giấc thì liên quan gì tới cô hả?”

Gào xong, bác sĩ Cao thậm chí lười cúp điện thoại, tức giận tới mức

vung tay ném nó đi, khó chịu kéo chăn trùm kín đầu, ngủ tiếp.

Đầu dây bên kia, đáp lại Hoàng Ngân chỉ còn lại từng tiếng “tút tut tut...” đầy máy móc.

“Đồ khốn!!!”

Hoàng Ngân uất nghẹn nhìn di động mắng một tiếng. Cô còn chưa đi vào chuyện chính đâu!

Cắt điện thoại đi, cô vội chạy tới trạm xe. Chuyện này cô nhất định phải tìm anh hỏi rõ ràng mới được!

“Tính toong tính toong...”

“Tính toong tính toong tính toong...”

“Tính toong tính toong tính toong tính toong...”

Tiếng chuông chữa vang lên dồn dập một cách điên cuồng, hơn nữa càng ngày càng điên cuồng hơn.

Cao Dương Thành khó chịu tới mức trở mình trên giường mấy lần, cuối cùng bị tiếng chuông đáng ghét này làm cho sắp nổ tung, anh mới mở mắt ra, nhập nhèm liếc nhìn chiếc điện thoại nằm ở cửa đi xuống tầng một. Ngay sau đó, anh cảm thấy mí mắt co giật liên hồi.

Đồ Hoàng Ngân!

Cô còn chưa xong cơ à!

Cao Dương Thành khó chịu chụp lấy khóa cửa. Cửa thang máy dưới lầu vang lên một tiếng “Ting...” rồi mở ra. Hoàng Ngân vội bước vào, sau đó bị dẫn lên tầng hai.

Trong phòng khách trống rỗng, không có bất cứ ai cả.

Hoàng Ngân lại tìm tòi trong phòng bếp một chuyến, cũng không thấy bóng anh đâu.

Chẳng lẽ là còn đang ngủ sao?

Hoàng Ngân nhíu mày, nhìn đồng hồ trên di động. Đã sắp trưa rồi mà gã này lại vẫn còn đang ngủ!

Cô cũng không định ngồi trong phòng khách chờ anh rời giường. Dứt khoát một là không làm, hai là làm tới cùng, trực tiếp mở cửa phòng ngủ của anh đi vào.

Quả nhiên, anh còn đang ngủ.

Anh trùm chăn kín mít, chỉ để lộ mái tóc ngắn bù xù. Rõ ràng là cho dù Hoàng Ngân đến đây, anh cũng không có ý định đứng dậy.

Hoàng Ngân đứng bên giường anh, tay giữ chặt dây đeo của ba lô đeo chéo, biểu hiện sự bất an và khẩn trương trong lòng cô lúc này.

Cô lặng lẽ hít vào một hơi: “Cao Dương Thành.”

“...”

Không ai đáp lại cô.

“Cao Dương Thành, tôi có việc muốn hỏi anh.”

Vẫn không để ý tới cô.

Hoàng Ngân buồn bực liếm môi, nói tiếp: “Tôi biết anh đã dậy rồi. Anh đừng giả vờ ngủ nữa!”

Rót cuộc người đàn ông nằm trên giường cũng có động tĩnh.

-----oOo-----

Chương 41: Xin lỗi đã âm ỉ đến anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành trở mình sang, một khuôn mặt đẹp trai với đôi mắt nhập nhèm lộ ra trong chiếc chăn màu bạc, đôi mắt nhỏ dài híp lại, lười biếng nhìn Hoàng Ngân ở trước mặt, "Mới sáng sớm ngày ra cô đã đến làm âm lên, cô còn muốn cho người ta ngủ nữa không hả?"

Trong giọng nói của anh lộ vẻ uể oải rõ ràng, lại vẫn trầm ấm êm tai như vậy.

"Đã giữa trưa mười hai giờ rồi."

Còn sáng sớm gì nữa! Khổ thân anh đến khái niệm thời gian cũng chả còn.

"Có việc thì nói, không có việc gì thì cúp đi!"

Cao Dương Thành thấy vô cùng phiền phức.

Anh nhìn thấy khuôn mặt của Hoàng Ngân là lại nhớ đến chuyện cô bán Trái Tim Biển Cả, vừa nghĩ tới thôi, trong lòng đã tức giận mà không có lý do, cơn giận kia đã mây ngày liền mà vẫn không ép xuống nổi.

Hoàng Ngân bị lời nói tỏ vẻ chán ghét của anh làm cho tổn thương, mấp máy môi, trực tiếp hỏi anh, "Anh đưa Trái Tim Biển Cả cho Khuất Mỹ Hoa là có ý gì?"

Cao Dương Thành nhíu chặt chân mày, lạnh lùng quắc mắt nhìn cô, "Tôi không biết cô đang nói gì."

Nói xong, anh dứt khoát xốc chăn lên đứng dậy.

Lập tức, cơ thể cường tráng lộ ra không sót gì trong không khí, da thịt màu mạch, đường cong cơ bắp gợi cảm hiện ra, đẹp đến mức có thể gọi là bảo vật, khiến người ta không dời mắt nổi.

Mà bên dưới cơ thể...

Chỉ có một cái quần soóc tứ giác đậm màu đơn giản bao lấy phần dưới to lớn của anh, không biết là tại quần quá chật, hay là tại cái đó của anh thực sự quá hùng vĩ, nên đường nét nhô ra vô cùng rõ ràng khiến Hoàng Ngân đột nhiên thấy đỏ mặt.

"Anh... Anh làm gì vậy?"

Hoàng Ngân mặc cỡ vôi vàng xoay người, che mặt đi không nhìn anh nữa.

Cao Dương Thành thì vẫn ung dung mở tủ quần áo ra, lấy áo ngủ khế quần lên người mình, cuối cùng, lại xoay người đi vào phòng rửa mặt.

Hoàng Ngân cũng vôi vàng đuổi theo.

Cao Dương Thành đứng trước gương rửa mặt đánh răng, Hoàng Ngân thì dựa lên cửa, lạnh lùng nhìn anh.

"Hôm nay vốn tôi có hẹn bạn gái anh đi xem bản vẽ."

"Vợ chưa cưới!"

Cao Dương Thành lạnh lùng sửa lại, trong miệng còn có bọt kem đánh răng màu trắng, nói năng cũng mơ mơ hồ hồ.

Hoàng Ngân khẽ cười một tiếng, vợ chưa cưới thì vợ chưa cưới, có gì đặc biệt hơn người đâu, còn phải để anh cố gắng nhấn mạnh như thế?

"Được, vợ chưa cưới thì vợ chưa cưới, tôi thấy tai cô ấy đeo Trái Tim Biển Cả đó!"

Lời của Hoàng Ngân làm cho Cao Dương Thành chột sừng sốt, cuối cùng, ngậm một ngụm nước ọc ọc vài cái, nhổ ra, ngẩng đầu, hỏi Hoàng Ngân, "Thế thì sao nào?"

Giọng nói bình thản như không, như thể đã biết rõ chuyện này từ lâu rồi vậy.

Hoàng Ngân bị thái độ này của anh chọc giận, "Cao Dương Thành, sao con người anh lại thiếu đầu óc như thế? Anh... anh có cần phải như thế không? Anh không thể tặng cô ấy quà mới cưới khác hay sao mà cứ nhất thiết phải tặng cái này? Anh có từng nghĩ tới sau này vợ chưa cưới của anh mà biết được thì trong lòng sẽ cảm thấy như thế nào không?"

Cao Dương Thành rửa mặt, dùng khăn mặt lau sạch nước trên mặt, rồi đặt khăn về chỗ cũ, sau đó mới đi ra khỏi phòng rửa mặt, vừa đi vừa tiện thể hỏi Hoàng Ngân, "Ai nói với cô khuyên tai đó là tôi tặng?"

"Chính cô ấy nói."

Hoàng Ngân không sao quên được khuôn mặt hạnh phúc mỉm cười lúc nói của Khuất Mỹ Hoa.

"Ồ..."

Cao Dương Thành bình thản đáp một tiếng.

Anh vùi cơ thể còn hơi chút buồn ngủ vào ghế sofa mềm mại, từ từ nhắm hai mắt lại không nói.

Hoàng Ngân đứng bên ghế sofa, nhíu mày, cao ngạo nhìn xuống, "Cao Dương Thành, anh không cảm thấy chuyện này anh nên cho tôi một lời giải thích hay sao?"

Cao Dương Thành hơi mở hé mắt, mê mang mà lại nhìn xoáy vào cô, "Cô Đỡ, cô đang giỡn hả? Chuyện này cô lại tìm tôi để nói? Sao cô không tự hỏi mình trước đi, khuyên tai do ai bán đi hả?"

"Tôi không bán nó, tôi chỉ..."

"Đủ rồi!"

Hoàng Ngân còn chưa nói dứt lời, đã bị Cao Dương Thành chặn lại, anh trợn mắt, lạnh lùng nhìn cô, "Tôi không muốn lại vì chút chuyện này mà phải tiếp tục dây dưa với cô, tôi mệt rồi, cô đi đi!"

Hoàng Ngân nghẹn uất đến mức không nói được câu nào, cô chỉ cứ đứng đó, cắn môi, nhìn anh chằm chằm.

Cuối cùng, lật tấm thẻ ngân hàng mà ông chủ mới đưa từ trong túi ra, "Cao Dương Thành, trong này có hai tỷ, phiền anh giúp tôi mua lại khuyên tai về, cảm ơn."

Cao Dương Thành từ từ mở mắt ra, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm

vào khuôn mặt quật cường của Hoàng Ngân.

"Cô lấy đâu ra hai tỷ?" Anh hỏi cô.

"Ông chủ kia bồi thường cho tôi." Hoàng Ngân khai báo theo sự thật, hơi phiến não mà liêm liếm môi, "Tôi biết, tôi biết anh chắc chắn còn cho ông ta nhiều tiền hơn, nhưng cho dù anh có đem tôi đi bán, tôi cũng không có được nhiều nhiều như vậy, tôi chỉ có hai tỷ này, xin anh nể tình chúng ta dù sao cũng có chút quen biết mà trả lại khuyến tai cho tôi, được không?"

Cao Dương Thành rướn thẳng người lên, ngưng mắt nhìn xoáy sâu vào Hoàng Ngân, "Không phải cô vẫn luôn mở mồm kêu thiếu tiền sao? Đã có hai tỷ rồi, cô còn giả vờ thanh cao cái nỗi gì?"

"Chuyện này khác!!"

Hoàng Ngân đặt thẻ ngân hàng trong tay lên bàn trà, ngồi xuống bên người Cao Dương Thành, "Tôi không cần tiền, anh trả lại khuyến tai cho tôi!"

Cao Dương Thành nghiêng đầu nhìn cô, híp mắt một cái, vẻ rung động lướt qua đôi mắt đen như mực, "Cô cố chấp như vậy với cái khuyến tai này, chắc không phải là muốn giữ lại để sau bán được giá cao hơn chứ?"

"..."

Hoàng Ngân vừa buồn cười vừa tức giận, sâu trong đáy mắt là từng trận tổn thương, "Trong mắt anh, tôi thật sự là người vì tiền mà không từ thủ đoạn nào như thế sao?"

Cao Dương Thành bật cười một tiếng, "Trong mắt tôi, Đồ Hoàng Ngân cô là người như thế nào, có quan trọng không?"

"..."

Vừa rời trọng điểm mà cô nói, chắc không phải là câu đặng trước chứ?

Hoàng Ngân mấp máy môi, hơi mắt tự nhiên, "Chuyện này, coi như tôi nhờ anh."

"Tôi đang hỏi cô đó! Trong mắt tôi, Đỗ Hoàng Ngân cô là người như thế nào, rốt cuộc có quan trọng không!"

Hoàng Ngân nhú mào, "Cao Dương Thành!"

"Trong mắt tôi, Đỗ Hoàng Ngân cô là người như thế nào, rốt cuộc có quan trọng không?"

Anh cố chấp lại hỏi lại cô một lần nữa.

Ánh mắt nhìn Hoàng Ngân càng ngày càng xoáy sâu và nặng nề hơn, tình cảm cũng càng ngày càng nồng đậm hơn.

Giây phút đó, Hoàng Ngân có thể cảm thấy rất rõ ràng, trái tim của mình đang đập "Thình thịch" trong lồng ngực, từng nhịp một, mãnh liệt và gấp gáp như thế.

Hoàng Ngân hơi xấu hổ, quay đầu đi, chỉ vào tấm thẻ ngân hàng trên bàn uống trà, "Tiền... Tôi để ở đây, còn... anh..."

Lời của cô còn chưa kịp nói xong, phút chốc đã bị một bàn tay to đầy sức mạnh, ngang ngược nắm lấy cằm, ép cô phải quay đầu lại, đón nhận đôi mắt sâu thẳm như đáy hồ kia.

"Anh... Anh làm gì vậy?"

Hoàng Ngân căng thẳng đến mức hít thở cũng khó khăn.

Nhưng, trả lời cô, lại là sự mềm mại bất chợt trên môi...

Anh, lại đi... hôn cô!!

Hoàng Ngân tròn mắt ra, nhìn khuôn mặt tuấn tú đột nhiên phóng to trước mắt mà không dám tin.

Cả người căng thẳng, năm ngón tay bấu vào ghế sofa chột tùm chặt lại theo bản năng, nắm chặt lấy góc sofa, cũng không dám nhúc nhích nữa.

Khoảnh khắc kkhhi hai đôi môi đụng vào nhau, Hoàng Ngân chột cảm

thấy một trận tê dại lan tràn từ cánh môi cho tới đầu lưỡi...

Đây là một nụ hôn vô cùng nồng nhiệt, đủ để thắp lên trái tim nồng nhiệt của bất kỳ cô gái nào...

Bàn tay to mà nóng rực của Cao Dương Thành bung mặt cô, một bên đầu gối nửa quỳ trên ghế sofa, dây dưa đầy tình cảm với cô gái trước mặt này.

Tiếng thở dốc, có chút nặng nề.

Tiếng nói khẽ khàng tràn ra từ cổ họng, rung động lòng người, khiến người ta không uống cũng say...

Hoàng Ngân bị anh trêu đùa đến mức cả người trở nên mềm yếu, ý thức ngẩn ngơ, hai tay chỉ có thể yếu kiêu mà vô lực bám vào anh, ý loạn tình mê mà đi theo nhịp điệu của anh, dây dưa với anh, mặc cho anh cướp đoạt từng chút hơi thở của mình...

Mà đôi mắt vốn luôn bình thản của cô, lúc này lại ngưng tụ một làn sương mỏng, gò má căng mịn đỏ lên.

Nụ hôn này, không biết đã kéo dài bao lâu...

Mãi đến khi cảm thấy Hoàng Ngân ở trong ngực mình không thở nổi, Cao Dương Thành mới buông cô ra.

Trong động tác, cứ như không hề có bất kỳ sự luyến tiếc nào, nhưng, lớp sương mù đỏ lên trong đôi mắt đen kia lại bán đứng tâm tình bình thản của anh.

Anh đứng dậy, đi thẳng ra khỏi phòng ngủ.

Hoàng Ngân chôn mình lẻ loi trên ghế sofa mà ngơ ngẩn.

Bên môi, tựa như còn có mùi vị của anh để lại, hương thơm nhàn nhạt này còn kèm theo vị kem đánh răng the mát, mùi đàn hương tràn ngập trong hơi thở của cô, rất lâu vẫn không tiêu tan...

Phải qua rất lâu, trong đầu của Hoàng Ngân vẫn hoàn toàn trống rỗng

nhu trước, trái tim như đi chệch đường ray mà sắp bay ra ngoài.

Lúc cô đi ra khỏi phòng ngủ, đã qua hơn mười phút rồi.

Cao Dương Thành đang dùng máy để nướng bánh mì, Hoàng Ngân vừa thấy bóng dáng anh, gương mặt liền không nhìn được mà đỏ ửng lên.

Cô đặt thẻ ngân hàng vào nơi tầm mắt anh có thể nhìn thấy được, "Tiền, gửi anh."

"Cầm về đi."

"Tôi không cần!"

Cao Dương Thành ngược mắt, chóng lại cặp mắt mông lung mơ hồ của Hoàng Ngân, giây phút đó, bất chợt có một tình cảm mập mờ lượn quanh ánh mắt hai người, Hoàng Ngân vội vàng quẩn bách dời tầm mắt đi.

Cao Dương Thành bình tĩnh nhìn cô, mãi lâu sau mới nói, "Đồ Hoàng Ngân, cô coi tôi là người bị bại não hả? Tôi lại đi tặng thứ đồ bạn gái cũ đã dùng sáu năm cho người vợ tương lai của mình sao?"

Hoàng Ngân không thể không thừa nhận, bốn chữ "người vợ tương lai" này... Có chút chói tai, xưng hô này tựa như một chiếc kim châm, đâm thật sâu vào tim cô, đau đớn vô cùng.

Cô ngẩng đầu, chóng lại ánh mắt sâu thẳm của anh, ánh mắt ảm đạm đi nhiều, cũng bình tĩnh hơn.

Mím chặt cánh môi, nhú mày, dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn anh.

Cao Dương Thành mấp máy môi bảo, "Chuyện tổn hại như thế, chỉ có người nào cá như cô mới có thể nghĩ ra được, nhưng Cao Dương Thành tôi thì không làm được! Hơn nữa, quà mới cưới mà tôi tặng cho người vợ tương lai, có cần phải nghèo đến mức dùng lại cái khuyên tai giẻ rách này nữa sao?"

"..."

Quả nhiên, trong miệng người này không có lấy một câu để nghe nào cả.

"Khuyên tai giẻ rách", "dùng lại", ha! Trong mắt anh, cái khuyên tai này đúng là rẻ mạt như thế, chẳng đáng coi trọng như thế?"

Nghe anh trái một câu "người vợ tương lai" phải một câu "người vợ tương lai", Hoàng Ngân thấy trong lòng vô cùng phiền não.

Cô quệt miệng, nhìn anh chăm chăm với vẻ u oán, "Vậy vừa nãy lúc tôi hỏi anh, sao anh không nói rõ luôn đi?"

"Vừa nãy tôi có nói câu nào bảo khuyên tai là do tôi tặng sao?"

"Nhưng anh cũng không nói khuyên tai không phải do anh tặng mà?"
Hoàng Ngân vô cùng uất ức.

"Trong mắt cô, Cao Dương Thành tôi chính là một người đàn ông thiếu đầu óc như thế sao?"

Hoàng Ngân quệt quệt lỗ mũi một cái, nhìn trái ngó phải, thấp giọng lầm bầm, "Cũng kiêu kiêu vậy."

"..."

Giỏi quá nhỉ!

Cao Dương Thành phiền não đẩy máy nướng bánh mì tới trước mặt cô, "Giúp tôi nướng lên!"

"Dựa vào cái gì chứ!" Hoàng Ngân kháng nghị.

"Có phải cô có lỗi với tôi trước không?"

"Đó là tại anh không chịu giải thích rõ từ đầu." Hoàng Ngân tranh luận theo lí lẽ.

"Cuối tuần vốn tôi được ngủ no say, lại bị cái chuyện không đầu không đuôi này của cô làm phiền, định thế nào đây?"

"Bác sĩ Cao à, giờ này đã là mười hai rưỡi trưa rồi!"

"Cô biết tôi đi ngủ lúc nào không?" Cao Dương Thành hỏi cô, chỉ vào đồng hồ trên cổ tay, "Lúc hai giờ sáng, tôi đẩy bệnh nhân vào phòng phẫu thuật, bận đến mười giờ sáng mới đi ra khỏi phòng phẫu thuật, cô Đỗ, phiên cô cần thận tính toán lại xem, chỉ vì cái chuyện không đâu này của cô, cô đã để tôi ngủ được mấy tiếng hả, cô cảm thấy tôi kêu cô nướng mấy miếng bánh mì rôt cuộc là có nên hay không hả?"

Lời Cao Dương Thành nói, làm cho Hoàng Ngân sững sốt.

Trong bụng đột nhiên chát đày áy náy.

Cô vội vàng ngoan ngoãn lấy máy nướng bánh mì qua, áy náy nhìn Cao Dương Thành với vẻ dò xét, "À, hay là anh đi ngủ thêm một lát nữa đi, tôi không ảm ỉ đến anh nữa! Về chuyện hôm nay, tôi xin lỗi, tôi đã quá lỗ mãng, quấy nhiễu giấc ngủ của anh cũng là điều tôi không nên làm, xin lỗi!"

-----oOo-----

Chương 42: Một đôi trai tài gái sắc trời sinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân tuy ngày thường rất quật cường, nhưng chỉ cần cô đã sai, thì cô nhất định sẽ nhận lỗi, biết lỗi rồi sửa.

"Bỏ đi, tôi cũng không ngủ được."

Hoàng Ngân le lưỡi một cái, bắt đầu nướng bánh mì cho anh, đồng thời hỏi anh, "Mấy người làm bác sĩ như anh lúc bận rộn đều liêu mạng như thế sao?"

Cao Dương Thành không nói lời nào, chỉ đứng bên cạnh nhìn cô nướng bánh mì cho mình.

"Haiz, bình thường nếu anh có thể nghỉ ngơi, thì hãy nghỉ ngơi nhiều vào, anh không xem tin tức sao, chỉ riêng thành phố này của chúng ta, mỗi năm cũng có tới 2% bác sĩ vì quá lao lực mà chết, tuy trị bệnh cứu người là điều quan trọng, nhưng sức khỏe của mình cũng không thể

không để ý chứ?"

Cao Dương Thành nhéo lát bánh mì nướng bỏ vào trong miệng, vừa nhai vừa hỏi cô, "Cô nguyên rửa tôi chết hả?"

"Phui phui!!"

Hoàng Ngân liên tục phui phui mấy tiếng, "Con người anh có biết nói chuyện không đấy hả?"

Cao Dương Thành thấy dáng vẻ cáu giận của cô thì nở nụ cười, không thể không thừa nhận, thực ra Đỗ Hoàng Ngân như vậy, quả thực vẫn rất đáng yêu.

Hoàng Ngân nướng bánh mì cho Cao Dương Thành xong, lại đi rót một ly sữa nóng cho anh.

Cô dùng thìa khuấy sữa cho đều, cuối cùng, đột nhiên hỏi Cao Dương Thành, "Bảo anh đi tìm cô Khuất lấy khuyên tai, có phải đã quá làm khó anh không?"

Cao Dương Thành đưa tấm thẻ ngân hàng trên bàn qua trước mặt cô, "Cô cầm thẻ này về đi."

"Tôi không cần! Tôi thật sự không cần, tiền này vốn cũng không thuộc về tôi." Hoàng Ngân cự tuyệt.

"Đừng để tôi phải lặp lại một câu nói nhiều lần, tôi phiền lắm!" Ánh mắt Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân rất nặng nề.

Hoàng Ngân cắn môi nhìn anh, "Vậy khuyên tai của tôi..."

"Đừng dùng ánh mắt ám ức đó nhìn tôi, tôi không có nghĩa vụ giúp cô lấy nó về!" Cao Dương Thành nói rất lạnh nhạt.

"Cũng đúng..."

Hoàng Ngân gật đầu, "Chuyện này là tự tôi gây ra, không liên quan đến anh..."

Cô nói, đưa sữa nóng cho anh, "Bác sĩ Cao, tôi không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa, tôi đi trước đây."

"Ừm."

Cao Dương Thành trầm ngâm một tiếng, không giữ cô nữa.

Hoàng Ngân tạm biệt xong, xách túi chuẩn bị đi.

"Đồ Hoàng Ngân."

Cao Dương Thành vẫn gọi cô lại.

Hoàng Ngân kinh ngạc quay đầu.

Cao Dương Thành bỏ tấm thẻ ngân hàng kia vào tay cô, "Đồ của cô quên cầm này."

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn tấm thẻ ngân hàng trong tay mình, nghĩ đến chiếc khuyên tai kia, nhất thời trong lòng cô đây cảm xúc phức tạp và cảm khái.

"Cầm hai tý này, đừng đến quán karaoke bán rượu nữa."

Hoàng Ngân ngược mắt nhìn anh, đáy mắt mờ sương, nghiêm túc hỏi anh, "Anh coi thường những người bán rượu như chúng tôi hả?"

Cao Dương Thành vừa buồn cười vừa tức giận, anh ôm ngực, cơ thể lười biếng dựa vào cạnh cửa thang máy, nhìn Hoàng Ngân, "Cô Đồ, trên báo có từng đưa tin hàng năm thành phố này có bao nhiêu cô gái bán rượu vì quá lao lực mà chết không?"

"..."

Hoàng Ngân rướn cổ lên lườm anh, "Bác sĩ Cao, anh hãy tích đức cho nhiều vào!!"

Nguyễn rửa cô chết luôn cơ!!

Trong phòng bệnh, tầng 10, nhà A, khu nội trú.

"Bác sĩ Cao, chuyện lần trước đúng là phải cảm ơn cậu nhiều!"

Cao Dương Thành tới kiểm tra phòng, Dương Thịnh vội vàng ngồi dậy trên giường bệnh, cảm ơn anh.

"Đừng, cứ nằm cũng được, cơ thể khó chịu, đừng quá sức." Cao Dương Thành vội vàng đỡ Dương Thịnh nằm xuống, nghiêm túc kiểm tra sức khỏe cho anh ta, đo nhiệt độ cơ thể, hỏi anh ta, "Hôm nay cảm thấy sao rồi?"

"Tốt hơn nhiều rồi, chỗ sưng trên mặt cũng tiêu đi nhiều rồi. Bác sĩ Cao, thực sự vô cùng cảm ơn cậu, nếu không có cậu, bây giờ... bây giờ tôi còn không biết đã nằm trong ngôi mộ cô độc nào rồi!"

"Đừng cảm ơn tôi, chẳng qua tôi cũng chỉ là làm đúng chức trách, anh cố gắng chịu đựng vài ngày, đợi sức khỏe ổn rồi thì có thể phẫu thuật được."

"Được, cảm ơn, cảm ơn! À, đúng rồi, tôi nhớ lúc đó còn có một cô gái trẻ nữa mà, không mặc blouse trắng, trông không giống y tá lắm, là bạn của bác sĩ Cao à."

Cao Dương Thành nhếch môi lên, "Ừ."

"Chắc là bạn gái hả! Nhìn cô ấy có vẻ thương cậu lắm đấy. Nói đến chuyện này, haiz, lại phải trách tôi rồi! Bác sĩ Cao, tay kia của cậu có phải đã bị tôi cắn bị thương rồi không? Nào, mau đưa tôi xem thử."

Cao Dương Thành đút tay vào túi, "Không sao, vết thương nhỏ ấy mà."

"Thật xin lỗi quá!" Dương Thịnh xin lỗi, "Lúc đó tôi cũng nóng nảy, cô bạn gái nhỏ của cậu nói không sai chút nào, con người tôi, không biết phân biệt tốt xấu, không có lương tâm!" Anh ta hối hận nói.

Cao Dương Thành cong môi cười, "Anh đừng nghe cô ấy nói bừa, đôi khi cô ấy nói năng không để ý gì cả."

Dương Thịnh cũng cười theo, "Bác sĩ Cao, bình thường không thấy vẻ

mặt cậu rạng rỡ như thế bao giờ, vừa nhắc tới bạn gái là cậu đã cười, trong mắt hoàn toàn không che giấu được cảm giác hạnh phúc nha."

Tim Cao Dương Thành đập mạnh hơn, bất chợt sừng sốt, rồi mới giải thích, "Cô ấy không phải bạn gái của tôi."

"Không phải? Haiz, vậy quá đáng tiếc! Một đôi trai tài gái sắc trời sinh mà!" Dương Thịnh nói, bèn lấy một túi hoa quả trên bàn nhét vào tay Cao Dương Thành, "Bác sĩ Cao, cầm đi, đây là đồ do nhà chúng tôi tự trồng đó, tươi lắm!"

"Thứ này tôi không thể cầm được, anh đừng đưa nữa." Cao Dương Thành vội vàng cự tuyệt.

"Cái mạng này của tôi là do cậu nhật về, cũng không có gì tốt để cho cậu cả, nếu cậu không nhận thứ này thì tức là coi thường nông dân ở quê như chúng tôi, hơn nữa, đây cũng không phải cho một mình cậu, cậu phải chia cho cô bạn gái nhỏ của cậu nữa! Nói cho cậu biết nhé, loại dưa này ngọt lắm, anh đây bảo đảm cô ấy sẽ thích ăn, chưa biết chừng vui vẻ lên còn thực sự đồng ý làm vợ cậu luôn đó! Đi đi, đi đi, cầm đi, đừng ghét bỏ anh đây."

Làm vợ anh? Cao Dương Thành bật cười, có chút tự giễu.

Đã nói đến mức này rồi, Cao Dương Thành cũng không tiện cự tuyệt nữa.

Kiểm tra phòng xong, mang hoa quả vào phòng làm việc, lại thấy Vũ Phong cũng ở bên trong, "Ái chà, lão nhị, xách hoa quả gì tươi thế? Nào, chia cho mấy người anh em bọn tôi với."

Vũ Phong nói xong thì muốn lấy hoa quả trong túi, nhưng không ngờ lại bị Cao Dương Thành đẩy thẳng ra, "Đừng động vào."

"Không phải chứ, nhỏ mọn thế?"

Cao Dương Thành không để ý tới anh ta, ngồi trên ghế làm việc trầm tư.

Cuối cùng, lấy di động ra gọi.

Đầu dây bên kia, qua một lúc lâu mới có người nhận.

"Alo."

Một giọng nói êm tai truyền đến.

Lúc thấy thông báo hiển thị cuộc gọi đến trên màn hình di động, Hoàng Ngân quả thực đã sửng sốt rất lâu, vô cùng kinh ngạc, thế mà anh lại chủ động gọi điện thoại cho cô.

Nhưng càng ngoài ý muốn hơn là, trong lòng cô lại không khỏi vẫn hơi thấy chờ mong, tim đập nhanh hơn.

"Là tôi."

Giọng Cao Dương Thành trầm ấm, vẫn êm tai như vậy.

"Ừm."

Bất giác, Hoàng Ngân lại nhớ tới cái hôn bất ngờ hôm đó của bọn họ, cô không nhịn được đưa tay chạm lên môi mình, nơi đó dường như vẫn còn dư lại mùi vị của anh...

Trong lòng trở nên căng thẳng một cách kì lạ.

"Anh... Tìm tôi có việc sao?"

"Ở đâu?"

Cao Dương Thành hỏi cô, giọng nói vẫn lạnh tanh, vô cảm như vậy.

So với vẻ căng thẳng của Hoàng Ngân, anh lại có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

"Tôi đang ở bệnh viện đây." Hoàng Ngân khai báo đúng sự thật.

"Tại đâu trong bệnh viện?"

Hoàng Ngân vô cùng kinh ngạc, hỏi một câu dò xét, "Anh muốn tới tìm tôi sao?"

"Ừ."

Cao Dương Thành trầm ngâm một tiếng, nhướn mày, hình như có chút khó chịu bèn hỏi, "Có sao không?"

"Không... Không sao cả."

Cô chỉ thấy bỗng lo lo khi được quan tâm thôi.

"Vừa hay tôi đang ở trong công viên nhỏ dưới tầng khu nội trú để phơi nắng đây."

"Ừ."

Cao Dương Thành đáp một câu, bèn tự mình cúp điện thoại, sau đó, xách túi hoa quả trên bàn kia ra ngoài.

"Lão nhị, mang hoa quả cho Hoàng Ngân sao?" Vũ Phong xông tới với vẻ bà tám.

Cao Dương Thành lạnh nhạt liếc mắt nhìn anh ta, "Từ lúc nào mà cậu quen thuộc với cô ấy như vậy?"

"..."

Vũ Phong im bật, đây có tính là nổi máu ghen không?

Lúc Cao Dương Thành nhìn thấy hai hình bóng quen thuộc trong công viên nhỏ thì bước chân cũng chột chững lại.

Trên chiếc ghế dài trong công viên, chỉ thấy Hoàng Ngân và Đoàn Vũ Đạt tựa đầu vào nhau, đang lười biếng ngồi trên ghế dài phơi nắng.

Hai người hình như còn đang nói chuyện gì thú vị lắm, vừa nói vừa cười, thỉnh thoảng còn đẩy đẩy âm ỉ với đối phương.

"Haiz, quan hệ giữa bác sĩ Đoàn và bạn gái của anh ấy thật là tốt, suốt ngày hai người họ cứ dính miết bên nhau kìa."

"Không phải bạn gái đâu! Nghe mấy cô y tá nói cô ấy là vợ của bác sĩ

Đoàn đó, ha ha, hai người cũng xứng đôi thật đấy!"

"Ừ, xứng đôi lắm, xứng đôi lắm! Một đôi trai tài gái sắc trời sinh mà!"

Gần đó, hai bệnh nhân đang ngồi trên ghế đá phơi nắng nhìn Đoàn Vũ Đạt và Hoàng Ngân ngồi trên ghế dài mà hưng phấn bàn tán.

Một đôi trai tài gái sắc trời sinh?

Hừ!

Nửa tiếng trước, Cao Dương Thành anh còn nghe thấy người khác dùng tám chữ này để miêu tả về mình và cô, khi đó anh cảm thấy thế nào? Không đến mức cực kỳ hưng phấn, nhưng ít ra trong lòng cũng thấy thoải mái, nhưng giờ phút này, khi lại nghe thấy tám chữ này, anh chỉ thấy cực kỳ châm chọc và nực cười.

Cao Dương Thành anh rốt cuộc đang làm gì đây?

Vẫn còn tư tưởng mộng lung về một người phụ nữ đã từng phản bội mình một cách vô tình, giờ còn là vợ người khác hay sao? Vẫn còn hy vọng xa vời rằng cô và mình có thể là một đôi trai tài gái sắc trời sinh??

Ý nghĩ này, khiến ngay chính bản thân Cao Dương Thành anh cũng thấy cực kỳ nực cười!

Anh nghĩ, anh đúng là điên rồi! Hơn nữa, còn điên không hề nhẹ nữa.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Cao Dương Thành giật giật, xoay người, rời đi không hề lưu luyến.

Trên ghế dài --

"Vũ Đạt, hình như em..."

Hoàng Ngân híp mắt nhìn lên ánh nắng chói chang trên bầu trời, hai mắt thấy hơi đau đớn, "Hình như em... cứ luôn không nhìn được mà muốn tới gần anh ấy, làm sao bây giờ?"

Đoàn Vũ Đạt cũng học theo cô, híp mắt nhìn lên ánh nắng chói chang

trên bầu trời, lại mím môi, không trả lời câu hỏi của cô.

Hoàng Ngân giơ tay lên, ngăn trở ánh mặt trời trước mắt, làm cho ánh sáng nhỏ vụn chiếu xuống luôn qua kẽ tay cô, "Anh ấy đối với em, tựa như ánh mặt trời trên cao, nơi có anh ấy, thì sẽ có ánh sáng, cho dù chỉ là những tia sáng nhỏ luôn qua kẽ tay nhưng cũng đủ để chiếu sáng cả thế giới của em, nhưng... ánh sáng của anh ấy quá chói lóa, nên em mãi mãi cũng chỉ có thể đứng xa xa để nhìn mà không dám tới gần, cũng không thể tới gần, sức nóng của anh ấy sẽ làm em tổn thương, sẽ làm em... tan thành mây khói..."

Nói đến đây, ánh mắt của Hoàng Ngân đã không tự chủ được mà đỏ lên, cô hít sâu một hơi, thoáng ngòai thẳng người dậy, "Anh ấy hẹn sẽ tới đây tìm em?"

"VẬY sao?" Đoàn Vũ Đạt cũng đứng lên theo, anh ấy cười cười, trong vẻ mặt lại khó nén vẻ cô đơn, "VẬY anh đi trước, lát nữa còn phải đi kiểm tra phòng bệnh nữa."

"ĐƯỢC rồi, vậy anh cứ đi làm việc trước đi."

"Bye bye..."

Đoàn Vũ Đạt đi rồi, để lại một mình Hoàng Ngân cô đơn ngòai chờ trên ghế dài.

Có những người, biết rõ không thể tới gần, lại vẫn hy vọng sẽ tới gần, mong đợi sẽ tới gần...

Biết rõ là không thể, mà đến cuối cùng, người đau khổ, vẫn là cô mà thôi!

Những đạo lý này, Hoàng Ngân không phải không hiểu, mà cô hiểu, nhưng vẫn không làm được.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nhưng mãi vẫn không tìm thấy hình bóng của người đàn ông kia.

Cao Dương Thành trở về phòng làm việc, cầm hoa quả trong tay đặt trên bàn làm việc của Vũ Phong, "Ăn đi."

Vũ Phong ngẩn người, ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy anh đã trở về trước bàn làm việc của mình rồi bắt đầu bận rộn, trên khuôn mặt tuấn tú vô cảm không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Vũ Phong mở túi hoa quả ra liếc nhìn, lại nhìn sang Cao Dương Thành ở đối diện, thận trọng hỏi, "Sao thế? Cô ấy không chịu lấy, hay là cãi nhau rồi?"

Cao Dương Thành không trả lời anh, cầm sổ ghi chép bệnh án lên, đứng dậy đi ra ngoài, "Đi nào, chuẩn bị phẫu thuật thôi."

"Ồ ờ, đây đây!"

-----oOo-----

Chương 43: Nó không thuộc về em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Phong vội vàng đuổi theo.

Mà trong công viên nhỏ Hoàng Ngân vẫn đang ngồi trên ghế dài ngây ngốc chờ anh, không biết đợi bao lâu, Hoàng Ngân buồn ngủ đến mức ngủ gật trên ghế dài mà mãi vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

.....

Trong phòng ăn kiểu Pháp trang nhã, chung quanh tràn ngập không khí lãng mạn, tiếng đàn du dương, còn đệm thêm dòng nhạc nhẹ khiến người ta nghe mà say đắm.

"Dương Thành, nơi anh lựa chọn, luôn khiến em vô cùng yêu thích."
Khuất Mỹ Hoa say mê khen ngợi.

Cao Dương Thành chỉ cười nhẹ nhàng, ánh mắt rơi vào Trái Tim Biển Cả màu xanh biển trên vành tai cô ta, mày kiếm hơi nhếch, "Mỹ Hoa, Trái Tim Biển Cả em đeo trên tai là chuyện gì vậy?"

Khuất Mỹ Hoa nhất thời sững sốt, sau đó khẽ cười, "Sao nào? Đẹp không? Em lấy được từ trong một cửa hàng đó, bất ngờ lắm đúng không!"

Cao Dương Thành dùng ánh mắt sâu thẳm nặng nề nhìn xoáy vào cô ta, cuối cùng mới nói, "Nó không thích hợp với em."

Khuôn mặt tươi cười thanh tú của Khuất Mỹ Hoa hơi hơi thay đổi, nụ cười nơi khóe miệng có chút cứng ngắc, hỏi Cao Dương Thành đầy ẩn ý, "Rốt cuộc là nó không thích hợp với em, hay là em không thích hợp với nó?"

"Đều như nhau."

Cao Dương Thành đáp lại không hề né tránh.

Sau cùng, anh rút một tờ chi phiếu trong túi ra, đưa tới trước mặt Khuất Mỹ Hoa, "Muời bốn tỷ, bán cho anh."

Sắc mặt Khuất Mỹ Hoa trắng nhợt, khóe mắt lập tức đỏ lên, "Cao Dương Thành, anh đang mua lại Trái Tim Biển Cả này về cho ai hả??"

Đôi mắt sâu thẳm của Cao Dương Thành nhìn thẳng vào Khuất Mỹ Hoa, ánh sáng nơi đáy mắt càng thêm u ám hơn, "Bất kể là cho ai, nhưng có một điều có thể khẳng định, nó không thuộc về em, cũng không nên thuộc về em."

Tiếng nói êm tai của anh, có vẻ khàn khàn.

Đáy mắt Khuất Mỹ Hoa long lanh ngấn lệ, "Nó không thuộc về em? Thuộc về ai đây? Thuộc về Đỗ Hoàng Ngân sao?"

Thực ra, cô ta mua cái khuyên tai này, sau đó nói những lời đó trước mặt Hoàng Ngân, chính vì muốn thăm dò thử quan hệ bây giờ của hai người bọn họ, mà kết quả thăm dò được, quả thật như cô ta dự đoán, giữa bọn họ thực sự không hề đơn giản như vậy!

Cao Dương Thành nhíu chặt mày lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Khuất Mỹ Hoa càng lúc càng lạnh lẽo, "Cho nên, em định tham dự cả vào quá khứ của anh hay sao?"

Rõ ràng anh đã thấy hơi khó chịu rồi.

"Đây thật sự chỉ là quá khứ của anh sao? Nếu quả thật chỉ là quá khứ, tại sao anh còn phải để ý như vậy? Chẳng qua em chỉ mua món quà anh tặng bạn gái cũ thôi mà, anh thực sự cần phải để ý như vậy sao?" Khuất Mỹ Hoa dùng giọng nức nở, vẻ mặt âm ỉc hỏi anh, sau đó, nước mắt cứ như lũ cuốn, rơi càng nhiều hơn, "Dương Thành, anh có biết, anh chưa từng dùng giọng điệu này để nói chuyện với em không, trừ lần này, chỉ vì Đỗ Hoàng Ngân!!"

Cao Dương Thành nhìn thẳng vào khuôn mặt khóc lóc xinh đẹp trước mắt, đáy mắt không có gì ngoài vẻ lạnh lùng, lại không tìm thấy bất kỳ vẻ thương tiếc nào, "Quá khứ của anh, anh hy vọng sẽ để anh tự mình giải quyết, chứ không phải em tự tiện quên đi thay anh! Anh không thích phụ nữ can thiệp chỉ dạy, còn nữa, nguyên nhân mà anh để ý đến nó, là vì chính anh! Khuất Mỹ Hoa, khuyên tai đeo trên tai em, là hồi ức của anh, là tuổi trẻ của anh, em cảm thấy anh dựa vào đâu mà không thể tìm em để mua lại nó hả?"

Hàm răng trắng tinh của Khuất Mỹ Hoa cắn chặt lấy môi dưới, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, "Dương Thành, em mới là vợ chưa cưới của anh..."

"Vì thế, anh không cảm thấy vợ chưa cưới của anh thích hợp đeo khuyên tai của bạn gái trước đây của anh!"

Đôi mắt Cao Dương Thành sầm xuống, "Tháo ra đi, đừng dùng quá khứ của anh để trừng phạt hiện tại của em! Khuất Mỹ Hoa em sẽ còn có thứ tốt hơn! Còn nó..."

Thực ra đã sớm chẳng còn chút giá trị nào nữa rồi!

Chỉ là, bọn họ đều quá cố chấp, đối với quá khứ đều quá mức để ý, mới gây ra kết quả như hiện nay.

.....

Ngày hôm đó, Hoàng Ngân nhận được điện thoại của Khuất Mỹ Hoa, nói là cảm thấy thiết kế hơi có vấn đề nhỏ cần bàn lại một chút, Hoàng Ngân

cũng không dám chậm trễ, nhận được địa chỉ cô ta gửi tới thì trực tiếp chạy tới chỗ cô ta.

Đứng bên ngoài tiệm áo cưới xa hoa thánh khiết, Hoàng Ngân còn có chút ngẩn ngơ, cô gần như tưởng rằng mình đã tìm nhầm chỗ rồi.

Đúng lúc này, cô nhân viên lễ tân bên trong rất cung kính kéo cánh cửa kính trước mặt cô ra cho cô, "Chào cô, xin hỏi cô có cần gì không?"

"À..."

Hoàng Ngân hơi mất tự nhiên, "Tôi tới tìm người, nhưng... hình như tôi tìm nhầm chỗ, thật ngại quá."

Cô nói xong cũng chuẩn bị lui ra ngoài, lại nghe thấy cô lễ tân hỏi, "Cô đến tìm cô Khuất phải không?"

"Ừ, đúng rồi. Cô ấy có ở đây sao?"

"Có, nào, thưa cô, mời cô vào trong."

Cô lễ tân dẫn Hoàng Ngân vào trong.

Dọc theo đường đi, áo cưới trắng trong, rực rỡ xinh đẹp như đóa hoa bách hợp thuần khiết, có loại diễm lệ như bông hồng, có loại màu xanh lam cao ngạo... Chúng tựa như mỗi một cảnh đẹp, truyền tải ước mơ về một cuộc hôn nhân hạnh phúc của mỗi một cô gái, cùng sự chờ mong về bạn đời.

Có lẽ cô lễ tân đã nhìn ra suy nghĩ hiện lên trong ánh mắt của Hoàng Ngân, cô ấy cười hỏi, "Cô vẫn chưa kết hôn nhỉ?"

Hoàng Ngân tỉnh táo lại, cười một tiếng, lắc đầu.

"Ha ha, chưa kết hôn cũng có thể chọn trước một bộ váy cưới để dự phòng, đợi đến khi tìm được bạn đời thích hợp để kết hôn, có thể mặc váy cưới đến thẳng hôn lễ rồi."

Giây phút đó, bất giác, Hoàng Ngân liền nghĩ đến Cao Dương Thành.

Trước đây từng có lúc, cô cứ dựa vào lưng anh nói đùa với anh, "Bác sĩ Cao, đời này Đỗ Hoàng Ngân em chắc chắn sẽ dính chặt lấy anh không buông tay, nếu anh dám cưới người phụ nữ khác, em sẽ chạy đến hôn lễ của anh một khúc hai nháo ba thất cô, sau đó lại bỏ trốn cùng cô dâu xinh đẹp của anh, để anh phải ôm lấy chiếc giường đôi mà cô độc cả đời luôn!"

Thời điểm đó bác sĩ Cao đã trả lời cô thế nào?

Cô vẫn nhớ anh đã quay mặt cô ra, nghiêm túc nói cho cô biết, "Đỗ Hoàng Ngân, đời này, bất kể là lúc nào, chỉ cần em nói muốn gả, thì anh sẽ cưới!"

Thời gian thoát cái đã qua nhiều năm, Hoàng Ngân mới phát hiện, những hồi ức quá khứ, cô lại vẫn nhớ rõ như thế.

Rõ đến mức... Có thể khiến mắt cô đỏ bừng, mũi cô cay xè.

Cũng rõ đến mức, vừa ngẩng đầu lên, cô đã nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc trong trí nhớ kia...

Anh chỉ nghiêng người, đứng tựa bên cửa sổ.

Ánh mặt trời chói chang xuyên qua tấm cửa sổ thủy tinh hắt vào, rơi xuống góc bên trái của anh, anh mặc một bộ lễ phục màu trắng nho nhã, đứng trong ánh sáng chiếu rọi, đơn thuần mà hoa mỹ, lại có chút gợi cảm mơ hồ.

Khuôn mặt tuấn tú chìm trong ánh sáng, càng thêm vẻ thần bí, cặp mắt sâu thẳm nhưng vẫn luôn bình thản kia, không gợn chút sóng nào.

Dường như đã nhận ra ánh mắt của cô, Cao Dương Thành bỗng nhiên quay đầu qua.

Lúc thấy Hoàng Ngân ở cửa, đôi mắt trong luôn luôn bình thản kia lại có chút rung động nhàn nhạt, mày kiếm khê chau, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Hoàng Ngân, nhìn cô với vẻ sắc bén.

Hoàng Ngân còn hơi ngẩn ngơ, cho đến giờ phút này, cô mới chợt hiểu rõ lí do vì sao Cao Dương Thành xuất hiện ở đây.

Bọn họ đang thử đồ cho hôn lễ sắp tới!

Mà Khuất Mỹ Hoa hẹn cô ở đây...

"Thưa cô, thưa cô? Cô có nhìn trúng kiểu dáng nào không?"

Thấy Hoàng Ngân đờ ra, nhân viên lễ tân cười gọi cô, Hoàng Ngân tỉnh táo lại, khẽ hít sâu một hơi, ép cho lớp sương mù dày đặc trong mắt phải rút lui, liếc mắt nhìn chú rể điển trai tuấn tú trong tương lai, lắc đầu, cười nhạt, "Tôi đã kết hôn rồi."

Cô không biết tại sao mình lại nói như vậy, nhưng cô biết, cô đang cố ý nói cho người đàn ông ở đối diện nghe.

Có lẽ, trong lòng cô đang nhẫn nhịn một cơn tức giận.

Cho dù cô biết rõ hơn ai hết, cô căn bản không có tư cách để tức giận.

"Tôi nghĩ tôi quả thực đã tới nhầm chỗ rồi."

Hoàng Ngân nói, xoay người muốn đi.

"Hoàng Ngân!"

Giọng nói của Khuất Mỹ Hoa vang lên đằng sau, "Hoàng Ngân, bên này."

Giọng cô ta mềm mại, dịu dàng như vậy, cũng vô hại như vậy, dường như những việc này hôm nay chỉ là vô tình gặp phải, chứ không phải do cô ta cố gắng sắp xếp ra vậy.

Bước chân của Hoàng Ngân thoáng dừng lại một chút, sau đó xoay người nhìn về Khuất Mỹ Hoa đang mặc chiếc váy cưới trắng thuần phía đối diện.

Cô ta thật là đẹp...

Váy cưới thánh khiết như đám mây mờ ảo, bao bọc đường cong yêu kiều của cô ta, tựa như thần tiên trong đám mây mờ ảo, thuần khiết, sạch sẽ,

tốt đẹp.

Cô ta hoàn mỹ không tì vết như thế, rõ ràng cực kỳ xứng đôi với người đàn ông tuyệt vời bên cạnh.

Cái gọi là "Kim Đồng Ngọc Nữ" đại khái chính là như vậy đi.

"Ôi, đẹp quá! Cô Khuất, cô và anh Cao đây là đôi vợ chồng đẹp nhất xứng đôi nhất tôi từng thấy từ trước đến nay đó."

Lúc cô lễ tân bên cạnh Hoàng Ngân nhìn thấy Khuất Mỹ Hoa, cũng không nhận được mà thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Đáy lòng Hoàng Ngân có một nỗi chua chát không rõ, "Cô Khuất, tôi thấy hôm nay cô đã quá bận rồi, có vấn đề gì, chúng ta hôm khác lại bàn sau đi."

"Hoàng Ngân, đừng như vậy mà."

Khuất Mỹ Hoa vội vàng xách váy cưới chạy vội tới chỗ cô, thân mật khoác tay cô, cười nói, "Cô đâu phải không biết, về chuyện sửa sang lại phòng cưới, tôi và Dương Thành đều rất nôn nóng, đã sắp kết hôn rồi, chuyện sửa sang này vẫn còn chưa xong. Hoàng Ngân, cô đừng nóng giận, tôi cũng vì gấp gấp nên mới gọi cô tới đây thôi, cô yên tâm, không mất nhiều thời gian đâu, đây đã là bộ đồ cuối cùng của chúng tôi rồi, sắp thử xong rồi, cô chờ tôi một chút, được không?"

Đôi mắt với vẻ dịu dàng của Khuất Mỹ Hoa, dường như cô còn cực tuyệt nữa thì có vẻ hơi không hiểu chuyện rồi.

"Được, vậy cô cứ tiếp tục đi, tôi chờ cô."

Hoàng Ngân khẽ hít sâu một hơi, gật đầu đồng ý.

Cô tự nói với mình, cứ bình thản đón nhận tất cả mọi việc thực ra cũng không sao, nhưng, chú rể thử đồ nói cho cùng cũng là anh, cô sao có thể bình thản đón nhận đây?

Khuất Mỹ Hoa xách váy cưới đi tới bên người Cao Dương Thành, khẽ cười thì thầm vài câu với anh, không biết hai người nói gì thú vị mà

trong lúc vành tai và tóc mai chạm nhau có thể nghe thấy tiếng cười như chuông bạc của Khuất Mỹ Hoa, còn đôi môi luôn mím chặt của Cao Dương Thành cũng khẽ nở nụ cười nhàn nhạt.

Hoàng Ngân thấy lòng run lên đau đớn, cô ép mình phải rời mắt đi.

Không lâu sau, Khuất Mỹ Hoa lại yếu điệu bước vào phòng thử quần áo.

Hoàng Ngân lựa chọn chiếc ghế sofa cách xa Cao Dương Thành nhất để ngồi, cô cúi đầu, tùy tiện lật xem đồng ảnh chụp váy cưới trong tay, lại có thể cảm nhận được có một ánh mắt sắc bén nhìn cô chòng chọc, như muốn đâm thủng cả người cô vậy.

Cô không cần nhìn cũng biết ánh mắt ấy đến từ đâu.

Rốt cuộc, Hoàng Ngân cũng đặt đồng ảnh chụp trong tay xuống, hít thở sâu rồi mới đứng lên đi tới chỗ của Cao Dương Thành.

Ánh mắt của Cao Dương Thành nhìn cô đầy lạnh nhạt.

Hoàng Ngân không được tự nhiên mà kéo kéo mép quần hai bên của chiếc quần jeans đang mặc, "À..."

Cô nói đến đây, hơi dừng một chút, mấp máy môi, mới nói tiếp, "Tôi không muốn cô Khuất hiểu lầm chuyện của tôi với anh, cho nên, bác sĩ Cao, về sau nếu chúng ta không có việc gì khác, vẫn... đừng nên gặp riêng nữa."

Thực ra, Hoàng Ngân không phải e ngại Khuất Mỹ Hoa, mà cô sợ bà Cao đứng sau cô ta!

Đôi mắt đen như mực của Cao Dương Thành lạnh đi, lạnh lùng nhếch môi, "Vậy phiền cô Đỗ giữ mình cho tốt, đừng tới trêu chọc tôi nữa! Ngoài ra, tôi có cần phải cảm ơn cô Đỗ đã trở thành người chứng kiến đầu tiên cho cuộc hôn nhân của chúng tôi không?"

Lời Cao Dương Thành nói, Hoàng Ngân nghe mà thấy hơi khó chịu.

Chương 44: Chết tiệt! Chọc phải tay rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người chứng kiến đầu tiên? Hừ! Cô tuyệt đối không hề có chút hứng thú nào với việc bọn họ chuẩn bị đồ cưới!

Hoàng Ngân cảm thấy lòng ghen lại, cảm giác hít vào là trái tim chọt đau âm ỉ này, cực kỳ khó chịu.

Hai tay cô mất tự nhiên mà ma sát hai bên sườn, thoáng hít thở một hơi, rồi mới mấp máy môi đáp, "Tuy tôi không quá để ý đến những chuyện này, nhưng... Có thể phiền anh nói với vợ chưa cưới của mình một chút không, tình huống này, vẫn không nên kêu một người ngoài đến chứng kiến thì tốt hơn, anh nói có phải không?"

Trong đôi mắt âm u của Cao Dương Thành có ánh sáng mờ tối sượt qua, nhìn xoáy vào Hoàng Ngân, bỗng dung, rời tầm mắt đi, chỉ nói, "Cô đi đi."

Hoàng Ngân sững sốt.

Giây phút đó, dường như cô nhìn thấy trong đáy mắt anh có cảm giác bi thương nhàn nhạt.

Anh móc điều thuốc ra, đặt lên miệng, châm lửa, hút một hơi, vòng khói lượn lờ phả ra giữa hai cánh môi mỏng, anh nhìn khuôn mặt như mộng như ảo của Hoàng Ngân ở trước mặt qua làn khói mỏng, "Đỗ Hoàng Ngân, Trái Tim Biển Cả tôi đã vứt rồi, điều này có nghĩa là gì, hẳn cô cũng rõ chứ?"

Hai tay đặt hai bên sườn của Hoàng Ngân không tự chủ được mà siết chặt lại.

"Điều này có nghĩa là đến cả quá khứ tôi cũng buông xuống rồi! Còn cô... Mời cô từ nay về sau rút ra khỏi thế giới của tôi, đừng bao giờ mong lại xông vào làm đảo lộn cuộc sống của tôi nữa!"

Lúc anh nói những lời này, đáy mắt âm u chỉ toàn màu lạnh lẽo.

Cảm giác lạnh lẽo ấy, gần như lạnh đến mức thấu vào tận tim Hoàng Ngân.

Cô cố rặn ra một nụ cười, "Đây cũng chính là ý của tôi."

Nói một cách thoải mái xong, cũng không đi vào chào hỏi Khuất Mỹ Hoa ở bên trong nữa, xoay người đi ra khỏi tiệm.

Vừa ra đến cửa tiệm, gió lạnh đã phất qua làm cho Hoàng Ngân không nhận được rung mình.

Trời, hình như lại lạnh hơn rồi.

Mà trong hốc mắt của cô, lại bắt giác ươn ướt rồi...

Cao Dương Thành, anh nói xem, muốn dứt bỏ anh, và quá khứ cùng với anh, sao lại khó khăn như vậy chứ?

Hoàng Ngân hít một hơi, thắt khăn quàng cổ thật chặt, ngược chiều gió đi tới tàu điện ngầm.

Lúc Hoàng Ngân đi qua khu chẩn đoán thì thấy Cao Dương Thành dẫn một đoàn bác sĩ mặc blouse trắng vội vã đi tới tòa nhà số 2.

Nhìn dáng vẻ nghiêm trọng của họ, Hoàng Ngân đoán chắc hẳn lại gặp ca bệnh nào khó giải quyết đây.

Trong phòng họp lớn ngoại khoa thần kinh, tòa nhà số 2.

Trên màn hình lớn đang chiếu một tấm ảnh chụp CT não bộ bệnh nhân.

Phó chủ nhiệm phòng ngoại khoa thần kinh đứng trên bục phát biểu ý kiến của mình về căn bệnh này, "Ý của tôi là, bệnh nhân này không phải bệnh nhân thông thường, mà là một người bị nhiễm HIV, tính mạng thực ra đã như chỉ mảnh treo chuông, cho nên, tôi cảm thấy chúng ta không cần thiết phải mạo hiểm mà phẫu thuật cho người này nữa, mặc dù khối u này lớn lên trong não bộ của anh ta cũng đang làm hại đến tính mạng của anh ta, nhưng ai có thể cam đoan thứ kết thúc tính mạng của anh ta không phải AIDS, mà là khối u này chứ?"

Phó chủ nhiệm nói xong, chủ nhiệm cũng đứng lên theo, "Tôi cùng ý kiến với chủ nhiệm Lý, dù sao cuộc phẫu thuật này sẽ phải động tới dao kéo, sẽ gây chảy máu, virus HIV nguy hiểm thế nào trong lòng mọi người đều rõ hơn ai hết, một khi không cẩn thận dính phải, ai cũng không gánh chịu nổi trách nhiệm này, phải không nào?"

Dưới bục, Cao Dương Thành dùng một tay chống lên đầu, nhìn chăm chăm tấm ảnh chụp CT não bộ trên màn chiếu mà ngẩn ngơ.

Đối với những lời hai chủ nhiệm vừa nói trên bục, anh gần như hoàn toàn không nghe lọt tai nổi.

"Lão nhị, cậu thấy chuyện này thế nào?" Thái Linh ở bên cạnh đẩy anh một cái.

Cao Dương Thành nhú mày, mấp máy môi, "Cậu thì sao?"

"Tôi cảm thấy những lời chủ nhiệm nói cũng không phải không có lý."

"Vậy còn cậu?" Cao Dương Thành nghiêng đầu hỏi Vũ Phong ở bên phải.

Vũ Phong chỉ chỉ Thái Linh, lại chợt dạ vuốt mũi mình, "Tôi cùng ý kiến với lão tam."

Cao Dương Thành lạnh nhạt gật đầu, cũng không nói gì thêm nữa.

Trên bục, chủ nhiệm liếc nhìn quanh một lượt, "Nếu mọi người có cái nhìn nào khác, có thể nói ra, thảo luận thử xem."

Cao Dương Thành đứng lên một cách nho nhã, thông dong nói, "Chủ nhiệm, tôi nghĩ tôi không quá tán thành với ý kiến của anh."

Vũ Phong và Thái Linh liếc mắt nhìn nhau.

Cao Dương Thành vẫn bình tĩnh đút hai tay vào túi áo blouse như cũ, mày kiếm khẽ nhếch lên, nhìn quét qua mọi người, "Tôi muốn hỏi mọi người, thời kỳ ủ bệnh của HIV dài bao nhiêu?"

Cao Dương Thành tự hỏi tự trả lời tiếp, "Cơ thể người sau khi nhiễm HIV, trung bình bảy đến mười năm, thậm chí là hai mươi năm mới có thể phát triển thành AIDS, mà trong vòng mười mấy năm thậm chí là mấy chục năm liền, bọn họ chỉ là người bị nhiễm HIV, chứ không phải đã đến giai đoạn AIDS! Mà hôm nay lí do chúng ta thảo luận về bệnh nhân này, là vì virus anh ta nhiễm phải mới ngăn ngui trong vòng nửa năm mà thôi, đến thời điểm hiện tại, trên thế giới vẫn chưa có bất kỳ tài liệu nào có thể chứng minh có tồn tại bệnh án nhiễm HIV mà thời kỳ ủ bệnh còn ngắn hơn một năm! Còn khối u ác tính thì sao? Không tới nửa năm sẽ có thể cướp đi tính mạng của bệnh nhân! Chủ nhiệm, như anh đã nói, không ai có thể cam đoan thứ kết thúc tính mạng anh ta rốt cuộc là khối u này, hay là virus HIV! Mà chức trách của bác sĩ chúng ta là cứu người, chúng ta còn mặc tấm áo blouse này nghĩa là chúng ta không có lý do gì cũng không có tư cách gì để được lùi bước. Cho nên, ý kiến của tôi là, tôi muốn thực hiện cuộc phẫu thuật này..." Sau cùng, anh liếc mắt nhìn mọi người, lại tiếp tục nói, "Nếu như chủ nhiệm tin tưởng tôi, tôi xin đề nghị để tôi phẫu thuật chính trong cuộc phẫu thuật này."

Cao Dương Thành ung dung nói xong, lễ phép cúi mình xuống chào tất cả mọi người, sau đó mới ngồi xuống.

.....

Buổi nghiên cứu thảo luận tiếp tục, qua nhiều lần bàn luận, cuối cùng chấp nhận ý kiến mà Cao Dương Thành đề ra.

Phẫu thuật cho bệnh nhân HIV này, mà bác sĩ phẫu thuật chính đương nhiên là Cao Dương Thành rồi, người phụ giúp là Vũ Phong và Thái Linh, đây cũng do hai người họ chủ động yêu cầu.

Vừa ra khỏi phòng họp, mọi người bàn luận không ngừng, tin tức lập tức sôi sục ở ngoại khoa thần kinh.

Người lo lắng nhất không ai khác ngoài Dương Thùy Sam, "Vũ Phong, anh đã làm gì vậy! Chuyện lớn như thế, sao anh không khuyên nhủ thầy Cao chứ."

"Cậu ấy là người như thế nào, cô cũng không phải không biết, chuyện mà cậu ấy đã quyết định, chúng ta khuyên được sao?" Vũ Phong gãi gãi đầu, có chút vô tội.

"VẬY còn anh? Chẳng phải anh cũng xưng phong nhận vào phòng phẫu thuật sao? Như thế... sẽ không có vấn đề gì chứ?" Dương Thùy Sam lo lắng nhìn anh ta.

"Tôi thì không có vấn đề gì, chúng tôi và những người khác đều chỉ là người phụ giúp mà thôi, giờ tôi lo lắng nhất là lão nhị, lúc khâu vết thương chỉ cần hơi sơ ý là có thể chọc phải tay, haiz, vậy thì phiền lắm!" Vũ Phong phiền toái mà vò đầu, "Được rồi được rồi, cô nhanh đi chuẩn bị đầy đủ tư liệu về bệnh nhân đi, hai ngày nữa là chuẩn bị phẫu thuật rồi."

"Ồ..."

Dương Thùy Sam buồn rầu đáp một câu.

Cô ấy ôm một xấp tư liệu từ tầng 2 ra, trùng hợp gặp được Hoàng Ngân đang đi vào tầng một khu chẩn đoán để lấy thuốc.

"Chị Hoàng Ngân!"

Cô ấy vội vàng đi tới chào hỏi Hoàng Ngân.

"Thùy Sam."

Hoàng Ngân dừng bước, "Sao thế? Mới vừa họp xong hả?"

"Không có, cuộc họp này một thực tập sinh như em chưa đủ tư cách để đến nghe đâu ạ!" Dương Thùy Sam ngượng ngùng cười, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, "Đúng rồi, chị Hoàng Ngân, thầy Cao của chúng ta luôn chỉ nghe lời chị thôi, chị có thể khuyên thầy ấy giúp em không, để thầy đừng phẫu thuật nữa?"

Hoàng Ngân chột đời ra, nhìn Dương Thùy Sam đang lo âu với vẻ khó hiểu, "Chuyện gì thế?"

"Haiz, vừa rồi, họ quyết định phẫu thuật cho một bệnh nhân bị HIV! Người phẫu thuật chính là thầy Cao của chúng ta, hơn nữa còn do chính thầy đề nghị làm cuộc phẫu thuật này. Chị Hoàng Ngân, chị cũng biết, bệnh HIV này có khái niệm gì, phẫu thuật lại có khái niệm gì, thầy Cao

chỉ cần có một vết thương nhỏ thôi cũng rất dễ bị dính virus, nên nếu có thể xin chị khuyên thầy, chị chỉ cần khuyên thầy một chút thôi, đây căn bản chính là đặt tính mạng của mình lên bàn phẫu thuật cùng đó!"

Hoàng Ngân sững sốt rất lâu, trong con mắt là ánh nước lay động, đôi mi thanh tú nhíu lại, hỏi cô ấy, "Bản thân bác sĩ Cao nói như thế nào?"

"Nghe nói thầy kiên trì muốn làm cuộc phẫu thuật này."

"Vậy sao?"

Hoàng Ngân rướn mày lên, phớt chốc, trong đầu lại hiện lên dáng vẻ hiên ngang khi anh cứu bệnh nhân đêm đó, Hoàng Ngân cười cười, "Chị tin quyết định kiên trì của anh ta nhất định sẽ là một quyết định chính xác! Khi em nhìn thấy anh ta lên bàn phẫu thuật, chuyên tâm cứu giúp bệnh nhân kia, chị tin đến lúc đó nhất định cũng sẽ giống như chị nghĩ! Mặt khác..."

Hoàng Ngân hít sâu một hơi, nhún vai, ngượng ngùng cười, "Giờ chị và anh ta không còn chút quan hệ nào nữa rồi, cho nên, chị nói gì, anh ta cũng sẽ không nghe."

Nói xong, Hoàng Ngân khoát tay với Dương Thùy Sam, "Chị không nói chuyện với em bây giờ được, phải đi xếp hàng lấy thuốc đây, tạm biệt."

"Tạm biệt..."

.....

Ngày hôm đó, toàn bộ ngoại khoa thần kinh đều tràn đầy không khí căng thẳng một cách kì lạ.

Mười một giờ trưa, bệnh nhân mắc HIV được đưa lên bàn phẫu thuật, đến bây giờ đã tròn năm tiếng rồi, còn chưa thấy tin phẫu thuật xong, mỗi người đều căng thẳng đến mức không ngừng nhìn vào chiếc đồng hồ làm bằng thạch anh trên tường.

Mà trong phòng phẫu thuật --

"Dao mổ --"

Cao Dương Thành xòe bàn tay đeo găng tay vô khuẩn ra, rất nhanh, trong lòng bàn tay đã có thêm một con dao phẫu thuật sắc bén.

"Phủ vải --"

"Thìa chuyên dụng."

Bên cạnh bàn phẫu thuật, tất cả các bác sĩ và y tá đặc biệt gần như đều nín thở chờ đợi.

Mãi đến khi phần u cuối cùng được Cao Dương Thành soi ra dưới kính hiển vi và dùng thìa chuyên dụng của bác sĩ khoét ra, mọi người mới thở hắt ra một hơi dài, điều này cũng có nghĩa cuộc phẫu thuật đã cơ bản sắp sửa hoàn thành, chỉ còn lại giai đoạn cuối cùng thôi, đó chính là khâu nối lại.

Vũ Phong sáp tới xung phong nhận việc, "Lão nhị, cậu mệt mỏi lâu vậy rồi, nghỉ ngơi một lát trước đã, chỉ còn lại bước cuối cùng này thôi, cứ để tôi làm cho!"

"Tôi thấy hay là để tôi đi, mọi người đều nghỉ ngơi lát đi." Thái Linh cũng sáp tới.

Cao Dương Thành ngược mắt nhìn bọn họ một chút, bàn tay dính đầy máu tươi, giờ lên không khí, trầm giọng nói, "Đều tránh sang một bên đi."

Cho dù, khuôn mặt tuần tú kia bị khẩu trang vô khuẩn màu xanh che lại, vẫn có thể cảm nhận rõ ràng vẻ nghiêm nghị trên mặt anh.

Anh đón lấy chỉ trong tay y tá, chăm chú khâu lại cho bệnh nhân.

Vũ Phong và Thái Linh ở một bên nhìn mà sợ hết hồn hết vía, chuyện này còn căng thẳng hơn chuyện phẫu thuật não cho người ta nhiều.

Bỗng chợt, chỉ nghe tiếng y tá kêu lên một câu, "Nguy rồi, chọc phải tay rồi!"

"Chết tiệt!!"

Vũ Phong mắng một câu, sắc mặt trắng nhợt, "Nhanh, nhanh xử lý khẩn cấp."

Đôi mắt đen thăm thẳm của Cao Dương Thành càng thêm sâu, anh cố gắng khiến tâm trạng mình bình tĩnh lại một chút, đưa tay cho y tá Lâm, trấn an tất cả mọi người ở đó, "Hoảng loạn cái gì, chọc phải tay cũng không phải chuyện gì mới, chúng ta ở trên bàn phẫu thuật, có chuyện gì là chưa từng gặp đâu?"

Vũ Phong căng thẳng đến mức đầu đổ mồ hôi lạnh, "Lão nhị, cậu nhanh qua một bên nghỉ ngơi đi, để tôi."

"Để cái gì mà để! Cậu chờ ở một bên, tôi đã chọc phải tay rồi, cậu còn muốn đến chọc thêm cái nữa hả?"

"Giờ cậu..." Vũ Phong không biết nên nói gì cho phải.

"Được rồi, chỉ có mấy mũi kim nữa là xong rồi."

Xử lý khẩn cấp xong, Cao Dương Thành lại tập trung vào phẫu thuật.

Phẫu thuật khá thành công.

Cao Dương Thành cởi bộ đồ vô khuẩn ra, bước ra ngoài phòng phẫu thuật, chuyện đầu tiên đi làm chính là trực tiếp đến khoa máu rút máu làm xét nghiệm.

Gần sát giờ tan tầm, Cao Dương Thành bị gọi vào phòng chủ nhiệm.

"Dương Thành này, chuyện trên bàn phẫu thuật hôm nay, chúng tôi cũng đều nghe nói rồi, cậu cũng biết đấy, thứ virus HIV này suy cho cùng cũng không đùa được, tôi vừa bàn bạc cùng các phó chủ nhiệm, cuối cùng nhất trí quyết định cho cậu nghỉ ngơi ít lâu, cậu cũng biết mà, kết quả xét nghiệm trong thời gian ngắn cũng không soi ra được, cho dù mỗi ngày cứ giữ cậu ở lại trong bệnh viện, chỉ e cậu cũng không có cách nào để chuyên tâm làm việc được. Cậu nói có đúng không?"

Chương 45: Hoàng ngân quật cường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lòng Cao Dương Thành chưa bao giờ thấy trầm trọng như bây giờ.

Trước đó, anh không phải chưa từng nghĩ tới sự đáng sợ của virus HIV, nhưng một khi thứ này dính phải mình, nói thật, cảm giác khủng hoảng này... tựa như vi khuẩn điên cuồng ăn mòn tất cả lòng can đảm và trấn định của anh.

Anh biết lí do mà chủ nhiệm cho anh nghỉ, việc này đồng nghĩa với việc cách ly anh khỏi tất cả nhân viên và bệnh nhân, quyết định như vậy thực ra cũng không có gì đáng trách.

"Chủ nhiệm, tôi nghe theo sự sắp xếp của mọi người."

Giọng anh nói, còn có chút mất tiếng.

"Được." Chủ nhiệm gật đầu, vỗ vai anh, "Dương Thành à, chúng tôi quyết định như vậy cũng vì suy nghĩ lấy đại cuộc làm trọng, hy vọng cậu đừng để ý."

"Đương nhiên. Chủ nhiệm, nếu như không có việc gì, tôi đi làm việc trước."

"Ừ, đi đi." Chủ nhiệm gật đầu, ý bảo anh rời đi.

.....

Cuối tuần, Hoàng Ngân ở trong bệnh viện cùng Dương Dương.

Lúc đến phòng chứa nước sôi lấy nước, đi qua khu vực y tá, liền nghe thấy Mỹ và mấy y tá nữa đang bà tám.

"Mọi người biết không, bác sĩ Cao đã xảy ra chuyện rồi."

"Xảy ra chuyện gì? Làm sao? Làm sao?" Vừa nghe thấy Mỹ nói như vậy, tất cả các y tá đều châu đầu vào, ngay cả Hoàng Ngân cũng không nhin

được dừng bước, lỗ tai dựng lên theo bản năng.

"Chẳng qua là vì cuộc phẫu thuật cho bệnh nhân HIV kia gây ra ư, nghe nói trên bàn phẫu thuật anh ấy bị kim chọc vào tay, kết quả bị chủ nhiệm khoa yêu cầu anh ấy nghỉ một thời gian, nói là muốn chờ kết quả xét nghiệm của anh ấy có rồi, mới tiếp tục sắp xếp công việc cho anh ấy ra sao đó!"

"Trời ạ..." Mấy y tá kêu than thành tiếng, "Bác sĩ Cao chẳng lẽ thực sự bị nhiễm virus HIV rồi sao? Chuyện này thật sự không giống được đâu."

"Hừ! Lãnh đạo bệnh viện cũng quá nhân tâm rồi, nếu như bác sĩ Cao thật sự bị nhiễm virus HIV thì sao? Bọn họ định làm như thế nào? Lẽ nào trực tiếp cách chức bác sĩ Cao? Cũng đừng quên, người ta là vì bệnh nhân trong bệnh viện mới như vậy chứ!"

"Haiz, chúng ta có cần tìm thời gian đi thăm anh ấy một lát không?" Có y tá bắt đầu đề nghị.

"Thăm thế nào? Chúng ta đâu biết nhà anh ấy, hơn nữa, chúng ta đường đột như vậy chạy tới nhà người ta, ngại biết bao nhiêu, người ta còn chẳng quen biết chúng ta."

Các y tá vẫn tiếp tục trò chuyện rúc rích, Hoàng Ngân đã hoàn toàn không nghe lọt tai nữa rồi.

Cô luống cuống lấy nước, quay người vào phòng bệnh, Đỗ Hương Dương còn đang ngủ trưa, Hoàng Ngân vội vội vàng vàng cầm túi xách, bèn ra khỏi phòng bệnh đi tới chỗ mấy y tá.

"Mỹ, phiền em buổi chiều giúp chị chăm sóc cho Dương Dương nhé, chị có chút việc gấp, phải ra ngoài một chuyến."

"Được, chị Hoàng Ngân, chị cứ yên tâm đi làm việc đi."

"Cảm ơn." Hoàng Ngân vội vàng bước vào thang máy.

Đứng dưới nhà Cao Dương Thành, Hoàng Ngân do dự rất lâu cũng không biết có nên ấn chuông không.

Cô đi qua đi lại trong hành lang, lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại không dám tùy tiện hành động, phải biết rằng mấy ngày trước cô còn cao giọng nói với anh, không có chuyện gì, thì đừng gặp mặt riêng nữa, nhưng bây giờ...

Hoàng Ngân đập một cái vào đầu mình, "Đồ Hoàng Ngân, mày không có bản lĩnh kia, thì đừng cậy mạnh vớ vẩn!"

Giờ thì hay rồi! Gậy ông đập lưng ông! Lo lắng cho người ta cũng chỉ có thể đứng đây lo lắng suông.

"Cô à, đến tìm bác sĩ Cao sao?"

Chú bảo vệ hỏi Hoàng Ngân.

"Đúng vậy." Hoàng Ngân liếc mắt là nhận ra chú ấy, "Chú ơi, bác sĩ Cao có ở nhà không ạ?"

"Có! Vẫn luôn ở nhà, đã rất nhiều ngày rồi không thấy cậu ấy ra khỏi cửa."

"Vậy ạ."

Hoàng Ngân vừa nghe thấy anh rất nhiều ngày không ra khỏi nhà thì càng thêm gấp gáp, không nghĩ nhiều nữa, bèn nhấn chuông phòng 2003.

Nhưng, đáp lại cô vẫn chỉ là sự im lặng.

Không ai để ý tới.

Hoàng Ngân thất bại nện vào vai, "Chú ơi, bác sĩ Cao thực sự ở nhà sao ạ? Trong nhà hình như không có người mà!"

"Có đấy! Tôi thấy xe cậu ấy còn đỗ ở bãi đỗ xe, chắc chắn là ở nhà."

Hoàng Ngân có chút buồn bực, lẽ nào anh nhìn thấy là mình, nên cố ý không mở cửa?

Hoàng Ngân nhấn chuông lần nữa, hơn nữa, rất có ý muốn thi gan với anh, anh không mở cửa, cô liền không ngừng ấn.

Hơn mười phút sau, di động trong túi Hoàng Ngân bỗng nhiên vang lên.

Cô vừa nhìn thì thấy lại là Cao Dương Thành gọi tới.

Hoàng Ngân sững sốt một lát, cái tay nhấn chuông cửa, cũng ngừng lại.

Giây tiếp theo liền vội vàng nhận điện thoại.

"Cao Dương Thành, anh ở đâu?"

Cô chưa kịp nói gì đã đâm đầu hỏi người ở đầu bên kia điện thoại.

Có lẽ vì trong giọng nói của cô tràn đầy cảm giác lo lắng nồng đậm, nên làm cho Cao Dương Thành ở đầu bên kia điện thoại chột sững sốt hơn mười giây.

"Đồ Hoàng Ngân, cô còn dám ấn chuông thử xem! Âm ỉ chết mất!"

"..."

Mẹ nó! Thế mà anh còn không thấy ngại mà gào lên với cô trong điện thoại, oán giận cô? Tay cô nhấn chuông cửa cũng mệch chết đi được, có biết không?!

"Anh mở cửa ra cho tôi, tôi sẽ không nhấn nữa." Trong giọng nói bình tĩnh của Hoàng Ngân lại tựa như còn mang theo chút khẩn cầu.

"Vậy cô tiếp tục đi." Cao Dương Thành trầm giọng hơn một chút, nói xong, anh bèn trực tiếp cúp điện thoại.

"Alo! Này này!!!" Hoàng Ngân không cam lòng mà hô lên với điện thoại, nhưng trả lời cô chỉ còn là một hồi tiếng máy bận "Tút tut tut --".

Hoàng Ngân có chút thất bại, còn có chút không cam lòng, gơ tay lại đi nhấn chuông cửa, lại phát hiện...

Anh lại dỡ bỏ pin chuông cửa rồi?!

Hoàng Ngân gọi điện thoại lại cho anh, đáp lại cô lại là âm thanh đã tắt

máy.

"Cao Dương Thành, rốt cuộc anh đang làm cái quái gì hả!!"

Hoàng Ngân nóng nảy, cô biết, anh tuyệt đối không phải vì trốn cô mới như vậy, anh vì lo lắng cho sức khỏe của mình, lo lắng anh thật sự bị virus HIV, thì cách xa cô một chút sẽ an toàn hơn một chút.

Hoàng Ngân gập đến mức mắt cũng đỏ lên, nóng nảy mà giậm chân không ngừng, "Đồ xấu xa, không biết người khác sẽ lo lắng hay sao?!"

Hoàng Ngân triệt để không liên lạc được với anh, cô dứt khoát thực hiện phương châm không làm thì thôi đã làm thì không ngừng nghỉ, trực tiếp chạy ra bên ngoài, đứng dưới nhà anh hướng lên cửa sổ sát đất tầng hai lớn tiếng gọi anh, "Cao Dương Thành!! Cao Dương Thành -- mở cửa!! Anh không mở cửa, thì mở cửa sổ cũng được! Cao Dương Thành --"

Hoàng Ngân gân giọng gào lên thất thanh, gương mặt nhen đến đỏ bừng, lại vẫn không thấy người ở tầng hai có bất kỳ tiếng đáp lại nào, nhưng các tầng khác, lại liên tiếp có người thò đầu ra nhìn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, còn Hoàng Ngân cứ thế cố chấp đứng dưới tầng hô, cho dù giọng nói đã khàn đi, cô vẫn không chịu từ bỏ.

Rốt cục, có người ở tầng khác không nhìn được, bắt đầu ló đầu ra liên tiếp chỉ trích cô.

"Này, ồn ào cái gì thế hả! Cô không biết như vậy sẽ ảnh hưởng đến những cư dân khác sao?"

"Xin lỗi, xin lỗi..." Hoàng Ngân khàn giọng không ngừng cúi người xin lỗi, "Nhưng tôi phải gọi, phải hét đến lúc anh ta nghe thấy mới thôi."

Cô không thể để anh một thân một mình nhốt mình lại, càng không thể để anh cảm thấy lúc anh bị bệnh rồi thì sẽ cô độc đến mức như cả thế giới chỉ còn lại một mình, cô muốn nói cho anh biết, cho dù dính phải HIV cũng không sao cả, cho dù mọi người trên toàn thế giới không chú ý đến anh, cũng không sao cả, có cô ở đây, cô sẽ mãi luôn ở đây! Hơn nữa, cô thực sự không sợ thứ virus này! Không, không phải không sợ,

mà duy nhất không sợ virus trên người anh!

Cao Dương Thành đứng ở bên cửa sổ, cao ngạo nhìn xuống hình bóng quật cường dưới tầng 1.

Đôi mắt đen nhánh như mực, sâu thẳm mà trầm lắng, mà ánh sáng tối tăm nơi đáy mắt càng thêm sâu, nơi đó tựa như còn có ánh sáng sượt qua, để lộ tâm trạng bất an lo lắng của anh.

Người phụ nữ này dường như là người cố chấp nhất quật cường nhất trong những người anh quen biết, cũng là người thiếu ánh mắt nhất.

Có lúc khi cố chấp rồi sẽ thực sự khiến người ta thấy phiền, cũng khiến người ta... đau lòng!

Bóng dáng hò hét lạc giọng lên trên tầng, dường như đâm vào nơi nhạy cảm trong trái tim của anh, nơi đó còn mơ hồ đau đớn.

Con người đen nhánh co rút lại, đáy mắt nhiễm vẻ dịu dàng mông lung, anh thấp giọng lầm bầm, "Đỗ Hoàng Ngân, cô còn dám ngốc hơn nữa sao?"

Nhìn cô gái dưới tầng bắt đầu không ngừng gập người, Cao Dương Thành mới ý thức được có lẽ cô đã bị những cư dân khác chỉ trích rồi.

Như vậy chắc cô cũng nên từ bỏ đi nhỉ?

Nhưng, anh đã quên, cô là Đỗ Hoàng Ngân!

Là Đỗ Hoàng Ngân mà một khi đã xác định điều gì thì sẽ quật cường cố chấp tới cùng, sao có thể từ bỏ như vậy?

Đến tận lúc trên tầng trên có một chậu nước lạnh như băng dội qua cửa sổ sát đất của Cao Dương Thành, mạnh mẽ tạt thẳng vào Hoàng Ngân, tiếng hét của cô mới đột nhiên ngừng lại.

Cô đứng đó, còn không kịp phản ứng, đã bị tạt cho ướt sũng.

Nước lạnh như băng, trút xuống từ trên đỉnh đầu, xối ướt toàn thân cô, lạnh đến mức cả người cô run lên một cái, chật vật như kẻ chết đuối,

nhất thời, lại ảm ức đến mức có chút muốn khóc.

"Chết tiệt!"

Trên tầng, Cao Dương Thành rõ ràng không ngờ lại đột nhiên xảy ra một màn như thế, anh không kịp nghĩ quá nhiều, tiện tay cầm áo khoác bên cạnh, bèn vội vã đi xuống tầng.

Hoàng Ngân vẫn còn ngây ngốc đứng tại chỗ không chịu di chuyển, nhưng có lẽ do bị tạt nước nên cô trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều, chỉ ít cô đã không lên tiếng gọi anh nữa.

Ngày lập đông, lạnh lẽo buốt giá, Hoàng Ngân lạnh tới mức cả người run rẩy, theo bản năng cô ôm lấy mình thật chặt, nhưng dù là như vậy, vẫn không thấy ấm áp hơn được mấy.

"Đồ Hoàng Ngân, cô dám quật cường thêm nữa cho tôi xem nào?"

Phút chốc, một tiếng nói lạnh như băng xông thẳng vào tai cô, ngay sau đó, một chiếc áo khoác vừa dày vừa nặng bao chặt lấy cô, hơi ấm quen thuộc lập tức vãn vít vờn quanh người cô.

Hoàng Ngân vui vẻ trong lòng, quay người lại, lập tức đụng phải ánh mắt âm u đen kịt của Cao Dương Thành.

Tầm mắt của anh, dừng thẳng trên người cô, đáy mắt dường như còn có ánh lửa tức giận đang bập bùng cháy.

Hoàng Ngân nhìn anh, đáy mắt phủ kín sương mù, "Cao Dương Thành..."

Cô vừa lên tiếng, đôi mắt đen như mực của Cao Dương Thành càng tối sầm lại.

Cổ họng của cô, đã khản hết cả.

Anh bước thẳng tới trước, cứ thế tùy ý đưa tay, khều một sợi tóc ướt nhách trên đỉnh đầu cô, sau đó, chỉ nghe thấy anh dùng một giọng nói cực kỳ bình thản nói với Hoàng Ngân, "Nhà tôi lắp toàn bộ kính cách âm."

"..."

Cho nên, ý của lời này là, vừa rồi cô ở dưới này tốn sức lạc giọng hò hét, thực ra, anh căn bản không nghe thấy câu nào ư?!!

Giờ phút này, Hoàng Ngân chỉ cảm thấy muốn chửi thề trong lòng.

Cô hồi hận đến mức suýt nữa muốn tát cho mình một cái luôn.

Rách cả cổ họng còn chưa nói, nhưng ướm hết cả người thì nghiêm trọng lắm! Giờ cô đã lạnh đến mức răng trên răng dưới đánh nhau canh cách rồi.

"Vì sao anh không nói sớm?!" Cô lạc giọng oán trách anh.

Cao Dương Thành che kín áo khoác lại cho cô, "Đừng nói chuyện, giọng khó nghe như vịt đực vậy."

"..."

Vì sao, lời nào nói ra từ trong miệng anh, cũng trở nên cực kỳ khó nghe, cực kỳ chói tai như vậy chứ?

Cao Dương Thành cuối cùng cũng cho cô vào nhà, lấy một bộ áo choàng tắm sạch sẽ cho Hoàng Ngân thay, lại lấy máy sấy cho cô, sau cùng, chỉnh điều hòa trong phòng lên mức cao nhất, tiện tay quăng điều khiển đi, rồi tự mình ra ban công ngoài trời hút thuốc.

Cách cửa kính ban công, Hoàng Ngân chỉ thấy anh nghiêng người dựa vào đó, đầu hơi cúi, một mình cô đơn hút điếu thuốc trong tay.

Trong trí nhớ của Hoàng Ngân, dường như đây là lần đầu thấy anh như vậy, cô đơn, bất lực, lại tựa như còn có chút mê mang đến lạnh lòng người...

Anh như vậy, làm cho Hoàng Ngân chỉ đứng nhìn từ xa mà đã đau thắt cả lòng.

-----oOo-----

Chương 46: Lo lắng vô cùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô cho rằng anh chẳng để ý đến điều gì, nhưng cho đến tận giờ phút này cô mới biết, thì ra anh cũng như bao người, biết sợ hãi, biết hoang mang, biết cô độc...

Có vẻ như cảm nhận được sự tồn tại của Hoàng Ngân phía sau lưng, nhưng anh không quay lại nhìn cô mà chỉ trầm giọng nói: “Quần áo hong khô rồi thì đi liền đi.”

Động tác đang lau tóc của Hoàng Ngân chợt khựng lại.

Lông ngực hơi đau nhói.

Cô tiến lên phía trước, lại gần anh, nghiêng đầu về phía khuôn mặt điển trai của anh, cau mặt làm trò hề với anh rồi hỏi anh: “Trưa nay ăn gì vậy?”

Cao Dương Thành nhíu mày nhìn cô, nhưng vẫn lặng thinh không trả lời cô.

"Anh đừng nói với tôi rằng chưa ăn chút gì nhé, chú bảo vệ nói nhiều ngày rồi mà anh vẫn chưa ra ngoài, tôi phải đến kiểm tra chút, xem thử mấy ngày nay anh sống qua ngày kiểu gì?"

Hoàng Ngân nói đoạn rồi xoay người đi về phía phòng bếp thật.

Vừa mở tủ lạnh ra, cô chợt trợn tròn mắt.

"Cao Dương Thành, anh sống mà không biết tự lo cho bản thân gì vậy, một tủ lạnh toàn mì ăn liền, anh không cần đến dạ dày của mình nữa phải không?" Hoàng Ngân đứng trong phòng bếp bắt đầu tức giận quở trách.

Đột nhiên có một luồng sức mạnh túm lấy cánh tay đang đặt lên tủ lạnh của Hoàng Ngân, hất thẳng cánh tủ lạnh, sau đó cả người cô bị Cao Dương Thành đẩy ra ngoài một cách thô bạo: "Đồ Hoàng Ngân, tôi sống

thế nào không đến lượt cô nhúng tay vào! Mời cô lập tức ra khỏi nhà tôi, hiện giờ tôi không muốn nhìn thấy cô nữa!”

“Anh đừng đẩy tôi, tôi không đi đó!”

Hoàng Ngân thà chết cũng không chịu đi, hai tay giữ khư khư cửa thang máy, kiên quyết không chịu để anh đóng cửa: “Cứ cho là anh đuổi được tôi đi thì tôi sẽ tiếp tục đứng dưới tầng hét lớn, hét đến khi nào anh chịu mở cửa cho tôi mới thôi!”

"Đỗ Hoàng Ngân, cô rút đi cho tôi!"

Cao Dương Thành đột nhiên cao giọng, đôi mắt đỏ ửng trừng trừng với khuôn mặt đầy uất ức của Hoàng Ngân: “Cô không hiểu lời tôi nói à? Mau rút đi cho tôi!”

"Tôi không đi đấy..."

Mắt Hoàng Ngân đỏ ửng, dộc hết sức hét lớn một tiếng về phía anh. Cho dù cổ họng cô sắp không nói thành tiếng nữa rồi, nhưng cô vẫn cố chấp hét: “Tôi sẽ không đi đâu cả! Không phải chỉ là HIV thôi sao? Nó có thể làm gì được tôi chứ? Tôi không sợ! Dù sao hôm nay tôi cũng quyết bám lấy anh, bám chặt lấy anh rồi! Cao Dương Thành, chắc anh cảm thấy mình đã mắc phải căn bệnh vớ vẩn này rồi phải không? Kết quả xét nghiệm của bệnh viện còn chưa có mà anh ở đây u sầu cái quái gì chứ?”

Nhìn thấy dáng vẻ ngang ngược đến cùng của Hoàng Ngân, giây phút ấy Cao Dương Thành lại thấy được cô của bốn năm về trước...

Cô đúng là vẫn là cô của ngày ấy, không thay đổi dù chỉ một chút.

Ngang như cua, cô vẫn như vậy... ngang bướng quật cường khiến tim anh đập loạn nhịp.

Hoàng Ngân đang muốn nhân cơ hội anh ngây người lén lút quay lại. Nhưng không ngờ chân mới bước được một bước thì người đã bị Cao Dương Thành kéo lại.

"Về đi."

Giọng nói của anh vẫn ngang ngược không cho ngắt lời.

Đôi mắt trầm lặng xoáy chặt vào cô: "Đỗ Hoàng Ngân, tôi trước giờ không phải là người đa sầu đa cảm, nhưng..."

Anh cau mày, đôi mắt chăm chú hơn: "Cô cũng đừng coi thường bệnh HIV, nếu như mắc phải, có lẽ đến tận cuối đời... cô cũng không có lấy nửa người bạn đâu..."

Giờ phút này, Hoàng Ngân thấy rõ được nỗi hiu quạnh nơi đáy mắt anh, chỉ nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh: "Đừng coi chuyện này là trò đùa, chúng ta không gánh vác nỗi đau! Cô đi đi, về đi, càng tránh xa tôi càng tốt!"

Vì mấy câu nói nặng nề này của anh mà khóe mắt cô ướt đẫm.

Cô nghĩ, anh có cảm giác như vậy có lẽ là do mấy ngày nay anh đã gặp phải những kiểu đối xử như vậy.

Cái gọi là ngay cả nửa người bạn cũng không có... Là bởi vì anh bị cái người gọi là bạn kia lạnh nhạt sao? Là bởi vì tất cả mọi người đều đang xa lánh anh, trốn tránh anh sao?

"Anh đừng đuổi tôi đi..."

Lần này, Hoàng Ngân không tiếp tục tranh cãi với anh nữa.

Giọng nói của cô chột dẹt, cô vừa lên tiếng, nước mắt liền chảy dọc theo khóe mi, cô đưa tay liềm lĩnh ôm lấy thắt lưng cường tráng của Cao Dương Thành, khuôn mặt áp vào chiếc áo lông cừu mềm mại của anh, lớn tiếng khóc: "Cao Dương Thành, anh đừng đuổi tôi đi, tôi không đi, tôi không muốn đi! Đừng nói anh không mắc bệnh HIV, cho dù anh có mắc thì cũng không lây được sang tôi đâu. Anh là bác sĩ, mà sao chút kiến thức cơ bản này anh cũng không có vậy? Bệnh HIV chỉ lây qua đường máu, từ mẹ sang con và lây qua đường tình dục... Huhu... chút kiến thức cơ bản này anh cũng không biết thì làm bác sĩ kiểu gì chứ!"

Anh là bác sĩ, sao anh có thể không biết con đường lây truyền của bệnh HIV chứ? Nhưng mọi chuyện đều có rủi ro, bọn họ nên cẩn thận vẫn hơn.

Hoàng Ngân vừa nói vừa kéo, dáng vẻ đáng thương pha chút khôi hài khiến Cao Dương Thành thấy mà vừa thương vừa buồn cười.

Đôi mắt đen tối sầm lại.

Bị cô ôm chặt như vậy, đột nhiên cảm thấy trong lồng ngực có thứ gì đó mềm mại đung vào. Giây phút ấy, tim anh như chìm vào biển sương mù, bốn phía như bị vô vàn đám mây mềm mại quấn lấy, mềm mại đến mức chỉ cần chạm nhẹ thôi là có thể chìm sâu vào đó.

Cảm giác như mộng như ảo, thật giả lẫn lộn khiến lòng người say đắm...

"Đỗ Hoàng Ngân, cô cứ ôm tôi như vậy, tôi không loại trừ khả năng hai ta lây truyền qua đường tình dục..."

Lời ấy chỉ nói đến một nửa thì dừng lại.

Giọng nói mỏng manh khàn khàn, trầm thấp, mộc mạc như tiếng đàn vi-ô-lông, khiến Hoàng Ngân chỉ nghe thôi cũng say.

Hoàng Ngân sửng sốt, vội lúng túng buông tay ra, rời khỏi lồng ngực anh, hai gò má trắng như tuyết đã đỏ ửng thẹn thùng từ lâu.

Cuối cùng, Cao Dương Thành cũng không bắt bẻ Hoàng Ngân nữa, hai người họ rời khỏi cửa thang máy rồi đi vào phòng khách.

Hoàng Ngân ngượng ngùng ngồi khép nép trên chiếc ghế sofa đơn, còn đối diện, Cao Dương Thành đang lạnh lùng ngồi vắt chân ở đó, giữa những ngón tay thon dài trắng nõn còn kẹp một điếu thuốc trắng, khói thuốc mịt mờ bao phủ, khiến gương mặt tuấn tú như thần tiên mờ mờ ảo ảo, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn xuyên thấu qua làn khói thuốc, rơi trên người cô, chỉ thấy anh hỏi cô: "Cô có nhớ mấy ngày trước cô nói gì với tôi không?"

Trên khuôn mặt vô cùng điển trai của anh không có quá nhiều biểu cảm.

Hoàng Ngân ngượng ngùng khẽ cúi đầu, lắc đầu, phủ nhận.

Thực ra, cô vẫn còn nhớ như in.

Cao Dương Thành hít điều thuốc trong tay một hơi thật sâu, mày kiếm nhú lại thật sâu, tỏ vẻ phiền muộn.

"Cô nói chúng ta đừng lén lút gặp nhau nữa! Giờ thì sao? Cô đang muốn làm gì vậy?" Trong giọng nói của anh còn thể hiện rõ vẻ phiền phức vô cùng: "Cả ngày cứ quán lấy tôi giống hệt một con ruồi đáng ghét, cô muốn gì hả?"

Giọng nói chán ghét của anh khiến Hoàng Ngân hơi tái mặt, cô mấp máy môi, tự cảm thấy lần này lại là lỗi của mình: "Xin lỗi."

Cô xin lỗi, đồng thời thăm dò người đàn ông ngồi đối diện: "Có thể coi lần này là do có chuyện quan trọng được không?"

"Chuyện quan trọng?" Cao Dương Thành lạnh lùng bật cười, cười đến mức ngã trái ngã phải: "Đỗ Hoàng Ngân, sao trong đầu cô chuyện gì cũng có thể thành chuyện quan trọng hết vậy? Có phải chỉ cần cô muốn đến tìm tôi, dù cho chỉ là một con kiến chết trên đường cũng thành chuyện quan trọng phải không?"

Hoàng Ngân cắn môi, bị anh nói cho không còn sức chống trả.

Quả thực, câu này là câu trước đó cô đã nói, nhưng hiện giờ lại bị anh nhắc lại như vậy, bản thân cô lại giống một con ruồi cứ bám riết lấy anh không chịu buông.

Hoàng Ngân hít sâu một hơi, che giấu sự đau đớn nơi đáy lòng: "Tôi biết mình nói không lại anh, nhưng vẫn là câu đó, trước khi anh chưa có chuẩn đoán chính xác, tôi vẫn cứ bám riết lấy anh đó! Anh mắng tôi mù quáng cũng được, bảo tôi mặt dày cũng chẳng sao, mặc anh nghĩ gì, tôi cũng không quan tâm..."

Thực ra, cô rất quan tâm đó!

Cô không muốn làm phiền anh, càng không hi vọng anh coi mình là một người mắc bệnh HIV, cô độc trốn trong phòng, sau đó chỉ ăn mì tôm sống qua ngày.

Đôi mắt trầm lặng của Cao Dương Thành buồn bã hơn nữa, anh dụi tàn

thuốc vào gạt tàn một cách mệt nhọc, sau cùng ngược mắt bình thản nhìn Hoàng Ngân rồi nói: “Tôi nghĩ có chuyện này phải làm rõ với cô.”

"?" Hoàng Ngân mím môi, tỏ vẻ không hiểu nhìn anh.

"Cho dù tôi có mắc HIV hay không, thì cũng chẳng hề liên quan gì đến cô! Còn nữa, nếu tôi không mắc HIV thật, vậy có lẽ tôi sẽ trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời này rồi! Như cô thấy đó, tôi sắp kết hôn rồi!"

Cao Dương Thành nói rồi mở bàn tay ra: "Lễ cưới sẽ diễn ra sau hai tuần nữa, vì vậy, Đỡ Hoàng Ngân à, cô cảm thấy bây giờ mình còn lập trường để ở đây nữa không?"

Anh cứ bình thản hỏi cô như vậy, nhưng từng câu từng từ đều có thể dồn cô vào góc chết.

Còn cái câu nói “Tôi sắp kết hôn” kia như thể muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô, giây phút ấy khiến Hoàng Ngân có cảm giác như sắp ngừng thở.

Trái tim cô như bị đè bởi một tảng đá khổng lồ, vừa nghẹn đắng vừa đau đớn.

Khóe mắt đột nhiên phủ đầy sương mù, sương mù ngày càng dày, cuối cùng gần như làm mờ cả ánh mắt cô.

“Không thì như vậy đi...”

Giọng nói của cô khàn đặc có chút khó chịu.

Cô muốn khóc, nhưng vẫn luôn chịu đựng, cô biết bản thân mình đang xen vào việc của người khác, nhưng cô lại cứ muốn quan tâm đến cái chuyện vớ vẩn này: “Không thì, anh gọi điện thoại kêu cô Khuất đến đây với anh đi, chung quy anh đừng tự nhốt mình trong phòng nữa...”

Cô lo lắng, cô thực sự rất lo lắng!

"Tôi sẽ không để cô ấy đến đây đâu." Cao Dương Thành gạt bỏ.

"Vì sao vậy?" Hoàng Ngân buồn bực, nhanh chóng hiểu được anh đang

lo lắng điều gì: "HIV sẽ không lây qua việc tiếp xúc đơn thuần đâu, là bác sĩ lẽ nào đến điều này mà anh cũng không biết à?"

"Cô cảm thấy giữa tôi và cô ấy chỉ tiếp xúc đơn thuần à?" Cao Dương Thành cười lạnh lùng hỏi cô.

Hoàng Ngân sững sốt bởi câu hỏi của anh, giây tiếp theo đầu óc cô xoay mòng, chợt hiểu ra điều anh ám chỉ.

Sau khi hiểu rồi, trong lòng không khỏi khó chịu, cô tức giận quát anh: "Mấy ngày này anh không thể giữ mối quan hệ bình thường với cô ấy được à? Nhìn vài ngày thì có sao chứ? Nhìn thấy cô ấy anh không kiềm chế nổi à? Anh thấy mình là động vật hoang dã à?"

Hoàng Ngân thừa nhận, cô ghen rồi.

Hơn nữa cô cũng hiểu rõ bản thân mình vốn không có tư cách ghen, nhưng tình cảm là thứ không thể dùng lý trí để định đoạt, cô không nên ghen vì chuyện này, vốn không đến lượt cô ghen. Nhưng hiện giờ, cô cảm thấy lồng ngực mình vô cùng khó chịu, vô cùng đau đớn.

Cô quay mặt đi, không tiếp tục nhìn anh nữa.

Ánh mắt trầm lặng của Cao Dương Thành nhìn chăm chú vào khuôn mặt bừng bừng kia, đôi mắt sâu thẳm như đáy hồ khẽ gợn sóng, tiếp đó là giọng nói trầm khàn của anh: "Đỗ Hoàng Ngân, cô cho rằng ai cũng hành động nhưng không chịu cân nhắc giống cô à? Tất cả mọi người khi nghe thấy bệnh HIV đều hoảng sợ tránh không kịp, còn cô thì..."

Còn ngốc nghếch mà chui đầu vào rọ!

Cũng chỉ có cô, sẽ nhớ phải lo lắng cho anh, vẫn quan tâm anh lúc này có phải đang ở một mình không, có phải đang cô đơn không, có phải đang sợ hãi không...

Đỗ Hoàng Ngân, thì ra bốn năm trước tôi yêu em, cũng không phải điều vô lý nhỉ!

Nghe thấy câu trả lời ấy, Hoàng Ngân ngẩn người một lát, lồng ngực cô chợt nhói đau: "Vậy nên cô ấy cũng không đến thăm anh à?"

Đôi mắt đen nhánh sâu thẳm của Cao Dương Thành chợt lóe lên, đáy mắt có chút khó hiểu: "Đỗ Hoàng Ngân, đừng bày ra cái dáng vẻ căm phần đó, đây chỉ hiện thực thôi mà."

Hoàng Ngân cười nhạt: "Đúng là một hiện thực thú vị nhỉ! Hóa ra cô Khuất lại là người bình thường như vậy. Xem ra mắt nhìn của mẹ anh cũng chẳng ra làm sao."

Đột nhiên nhắc đến mẹ anh, làm cho Cao Dương Thành giật mình một chút, đôi mắt sắc bén dò xét Hoàng Ngân: "Sao cô biết cô ấy là nàng dâu mà mẹ tôi chọn trúng?"

Hoàng Ngân hoảng hốt, ý thức được bản thân vừa nói nhanh hơn nghĩ, trong lòng chột dạ, nhưng cũng nhanh chóng tìm ra lý do để chống đỡ: "Cô Khuất tự nói thôi."

"Cô ấy nói với cô những điều này?"

"Đúng vậy, cô ấy nói mẹ anh rất thích cô ấy. Sao vậy? Có chuyện gì à?"

Khuất Mỹ Hoa quả thật từng nói điều này, ngày đi đo phòng cưới, cô ta từng nhắc đến điều này.

-----oOo-----

Chương 47: Thế giới hai người đầy dục dăng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành nhìn cô không rời mắt, nhưng không tiếp tục nói về đề tài này nữa, anh chỉ mái tóc vẫn còn hơi ẩm ướt của Hoàng Ngân: "Đi lấy máy sấy sấy khô tóc đi."

"À, được thôi..."

Hoàng Ngân cầm chiếc máy sấy mà anh vừa chuẩn bị, đứng trên ban công ngoan ngoãn sấy tóc.

Cao Dương Thành ngồi trên sofa, lẳng lặng nhìn bóng hình nhỏ bé đang đứng ngoài ban công kia, ánh mắt sâu thẳm ngày càng dẹt dần...

Buổi chiều, Hoàng Ngân vui người trên chiếc sofa ngắn của anh ngủ say, Cao Dương Thành nằm trên ghế sofa dài chợp mắt nghỉ ngơi.

Ánh mặt trời mỏng manh của buổi chiều xuyên thấu qua cánh cửa kính ban công rơi thẳng vào phòng khách, phủ xuống bóng dáng ấm áp của hai người bên trong.

Trong chớp mắt, sự ấm áp đã tràn ngập căn phòng...

Một khung cảnh dịu dàng ấm cúng choáng ngợp cả căn phòng.

Dường như không cần phải nói gì, cũng không cần phải làm gì, chỉ cần lặng im nằm cạnh đối phương là đủ rồi, khoảnh khắc ấy đã trở thành mãi mãi.

Cao Dương Thành khẽ nheo mắt lại, ngắm nhìn ánh mặt trời ấm áp trên đỉnh đầu...

Đột nhiên, anh cảm thấy đã rất lâu rồi, anh không sống một cuộc sống ấm áp đầy đủ như vậy! Cảm giác trái tim được lấp đầy bởi sự ấm áp, và cả... ngày tháng có cô bên cạnh... thực sự, bốn năm qua đi, giờ được gặp lại, khiến cảm giác này trở nên không chân thực, như mộng như ảo, choáng ngợp lồng ngực anh, khiến anh không kìm chế được mà muốn đưa tay ôm lấy cô.

Anh đứng dậy, đến gần Hoàng Ngân.

Cúi người, chăm chú ngắm nhìn cô rất lâu, từ đôi chân mày lá liễu thanh tú, đến sống mũi xinh đẹp, tiếp đến là đôi môi anh đào màu hồng mê người...

Ánh mắt anh lại càng sâu thẳm hơn nữa.

Sau cùng, anh quay lưng ngồi xuống trước chiếc sofa mà cô đang nằm, sau đó quay người nhẹ nhàng dựa vào người cô, tựa gần vào lồng ngực cô nhắm mắt ngủ.

Hoàng Ngân, hiện giờ tôi có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp đập của em. Nhưng hiện giờ, có hay không dù chỉ một giây thôi, nhịp tim của em đập... là vì tôi? Chỉ thuộc về riêng tôi thôi?

Ánh mặt trời của buổi chiều đã dịu đi, như phủ lên người họ một lớp lụa mỏng...

Cao Dương Thành an tâm ngủ.

Lúc Hoàng Ngân tỉnh lại, chỉ thấy anh ngồi trên thảm trải sàn, đầu dựa vào ngực mình, ngủ say sưa.

Giờ phút này, anh giống hệt một đứa trẻ đang ngủ say, mệt mỏi biếng nhác, không thứ gì có thể đánh thức, thậm chí còn khiến cô cảm thấy dễ thương biết bao.

Cứ lặng thinh ngắm nhìn anh như vậy, khóe môi xinh đẹp của cô cũng bất giác khẽ nhếch lên.

Nhưng cô không dám lộn xộn, sợ mình sẽ phá hỏng giấc ngủ của anh.

Cô cũng không biết vì sao anh lại đột nhiên nằm ngủ trong lòng ngực mình, cô không muốn truy hỏi vấn đề này đến cùng, cô chỉ biết rằng, cảm giác này đẹp đẽ vô cùng...

Đẹp đẽ như thể hoa anh đào nở rộ vào tháng ba đầu xuân vậy, gió thổi nhẹ, cánh hoa rơi đầy, choáng ngợp cả trái tim cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn chân trời ngoài cửa sổ bị ánh hoàng hôn nhuộm thành một mảng đỏ rực, trong phút chốc cô chột mím cười.

Gần đến thời gian ăn tối, anh tỉnh dậy từ trong lòng cô.

Giây phút bốn mắt nhìn nhau, anh gần như còn ngân người một lát, nhưng câu nói đầu tiên anh thốt lên lại khiến Hoàng Ngân lạnh người: “Đỗ Hoàng Ngân, vừa mở mắt đã thấy cô, mới phát hiện cô còn xấu xí hơn bốn năm trước luôn.”

"..."

Hoàng Ngân cô có thể thô lỗ mà chửi thề không?

Cao Dương Thành đứng dậy, đi về phía nhà bếp: "Đỗ Hoàng Ngân, tôi muốn ăn cơm!"

Ban nãy còn nói cô xấu kia mà, giờ lại còn la hét muốn ăn cơm, coi cô là giúp việc chỉ biết nấu cơm à? Đúng là đáng đời anh bị đói chết mà!

"Được thôi! Hiện giờ tôi sẽ xuống tầng mua thức ăn, anh đợi chút nhé!"
Hoàng Ngân nói rồi bò dậy từ sofa.

Có lẽ nghĩ một đấng làm một nẻo vĩnh viễn là việc mà phụ nữ am hiểu nhất.

Nhưng cô sẽ không biết, người trước mặt cô là bác sĩ Cao, giây phút vừa mở mắt đã nhìn thấy cô ban nãy, suy nghĩ chân thật nhất trong lòng lòng anh khi ấy là...

Thực ra, anh rất muốn nói... Đỗ Hoàng Ngân, vừa mở mắt đã nhìn thấy ánh mặt trời và em đều ở đây, chính là tương lai duy nhất mà tôi hằng ao ước!

Nhưng tương lai này... không ai có thể cho anh nữa rồi!

Buổi tối, lúc làm cơm cho anh, Hoàng Ngân không nhìn được mà hỏi anh: "Chuyện phẫu thuật, anh có hối hận không?"

Cô đột nhiên hỏi chuyện này, lại khiến anh bàng hoàng mất một lát. Sau cùng, anh lắc đầu: "Tôi không biết sau này tôi có hối hận hay không? Nhưng tôi biết, nếu như không kiên trì thực hiện phẫu thuật, vậy tôi nhất định sẽ hối hận."

Nhìn góc nghiêng khôi ngô nghiêm túc của anh, Hoàng Ngân bất chợt mỉm cười: "Bác sĩ Cao, có thể được làm bệnh nhân của anh, đó là một may mắn."

Trong lòng Hoàng Ngân, người đàn ông này hoàn hảo không góc chết.

Anh có gia thế hiển hách, nhưng trước giờ không hề quần là áo lượt. Ngược lại, anh trút bỏ mọi thói quen xấu của hội công tử nhà giàu, anh

nhã nhận, khiêm tốn, chín chắn, luôn cháy hết mình với công việc, thái độ nghiêm chỉnh, nhưng lại vô cùng hiền lành tốt bụng với bệnh nhân của mình.

Ông trời sắp xếp cho Đỗ Hoàng Ngân cô gặp gỡ một người đàn ông hoàn hảo như vậy, chỉ như vậy thôi đã là may mắn rồi. Mà cô và người đàn ông này lại còn từng yêu nhau nữa, đây chính là phần thưởng tuyệt vời nhất đối với cô, vậy nên cô đã mãi nguyện từ lâu rồi. Nhưng... người đàn ông xuất chúng như thần tiên này, một khi đã có được, thì một người bình thường như cô sao có thể dễ dàng quên đi, sao có thể dễ dàng buông tay được chứ...

Đêm khuya...

Cao Dương Thành lái xe đưa Hoàng Ngân đến bệnh viện.

Anh xuống xe, lịch thiệp mở cửa thay cô, Hoàng Ngân bước ra khỏi xe.

“Tôi không đưa cô vào trong đâu.”

Anh ngẩng đầu, vừa nhìn thấy hai chữ “Vinmec” trên cổng chính của bệnh viện, đôi mắt đen láy chợt lóe lên một sự khó hiểu mơ hồ.

“Ừ, không sao, tôi tự vào trong cũng được.” Hoàng Ngân biết anh khó xử, cũng thông cảm với nỗi khó xử của anh.

Cô chỉ về phía bệnh viện, quay đầu lại nói với anh: "Chuyện xin nghỉ phép này, anh cũng đừng để trong lòng, lãnh đạo bệnh viện cũng vì nghĩ cho anh thôi."

Cao Dương Thành không trả lời câu hỏi của cô, ánh mắt trầm lặng lướt qua cô, nhìn cổng chính của bệnh viện, nhìn hồ hững một lát, cuối cùng mới thu lại ánh mắt rồi bảo cô: “Cô vào đi.”

Hoàng Ngân biết anh đang nhìn thứ gì.

Nếu có ngày anh nhận được kết quả đã nhiễm HIV thì con đường làm bác sĩ của anh cũng kết thúc triệt để, có lẽ trong lòng anh đang tranh đấu kịch liệt.

“Khi nào có kết quả?” Hoàng Ngân hỏi anh.

“Sẽ nhanh thôi, có lẽ chỉ là chuyện của một hai ngày nữa thôi.”

"Vậy thì tốt quá! Hy vọng cảnh nhanh càng tốt!" Đối với họ mà nói, đợt chờ dai dẳng chính là một loại dày vò vô cùng đau khổ.

Hoàng Ngân ngược mắt nhìn anh: "Cao Dương Thành, nếu như có kết quả, cho dù thế nào, hy vọng anh có thể nói cho tôi biết."

Cao Dương Thành nhìn xuống, anh nhìn thẳng vào cô: “Tôi hứa với cô, một khi có kết quả, trừ tôi ra cô sẽ là người đầu tiên biết được. Cho dù kết quả có ra sao, tôi cũng sẽ không giấu cô.”

Rõ ràng chỉ là một câu nói vô cùng bình thường, nhưng không hiểu sao, Hoàng Ngân nghe được lại cảm thấy âm áp vô cùng...

Âm áp đến mức khiến khóe mắt cô bỗng dung ẩm ướt.

"Vậy thì tốt rồi..."

Hoàng Ngân gật đầu, chớp mũi hơi cay xè: "Ừm, tôi... vào nhé."

"Ừ." Anh trầm ngâm đáp lại.

"VẬY... TÔI VÀO ĐÂY, TẠM BIỆT..."

Hoàng Ngân lui mấy bước, vẫy tay với anh rồi quay người rời đi. Nhưng đột nhiên, cổ tay bị ai đó nhẹ nhàng nắm lấy.

Giây phút ấy, lồng ngực Hoàng Ngân chột căng thẳng, hô hấp chột khó khăn. Cô quay đầu lại, nhìn Cao Dương Thành đang đứng trước mặt, trong lòng có chút ngần ngại.

Đôi mắt đen nhánh sâu thẳm như đã ngủ sâu cả nghìn năm của anh nhìn cô chăm chú: “Đỗ Hoàng Ngân, dù thế nào thì cũng cảm ơn cô.”

Đột nhiên, nhìn thấy bóng lưng rời đi của cô, anh lại... luyến tiếc rồi!

Chút hạnh phúc bất chợt của ngày hôm nay, đã hoàn toàn kết thúc trong

khoảnh khắc này rồi!

Hoàng Ngân hít sâu, lồng ngực khẽ nhói đau.

Không biết cô lấy đâu ra sự can đảm, đột nhiên, cô lật tay, nắm lấy bàn tay to lớn của anh.

Phút giây ấy, cô có thể cảm nhận được rõ ràng, bàn tay mà cô đang nắm kia bỗng dưng cứng đờ.

Hoàng Ngân cũng luống cuống một hồi, bỗng nhiên bừng tỉnh rồi mới ý thức được bản thân mình vừa làm gì, vừa muốn nhanh chóng buông tay ra, lại vừa không nỡ. Mà bàn tay to lớn trong tay cô kia còn nhanh hơn động tác chạy trốn của cô, lòng bàn tay anh đột nhiên siết chặt, trực tiếp nắm lấy bàn tay của cô, khiến bàn tay nhỏ bé không ngoan ngoãn kia hết đường trốn chạy.

Hoàng Ngân hoảng hốt, gò má trắng nõn lập tức ửng hồng.

Cô xấu hổ nhìn người đàn ông đối diện: "Cái đó..."

Đầu lưỡi bất chợt khẽ liếm bờ môi đỏ mọng, chỉ cảm thấy cổ họng có chút khô nóng.

Cao Dương Thành vẫn luôn nhìn cô chăm chú, ánh mắt khựng lại nơi đôi môi đỏ mọng mê người kia, khựng lại nơi cổ họng không ngừng nhấp nhô vì căng thẳng kia...

Anh có một ham muốn đầy kích động, muốn hôn cô.

Nhưng đến cùng anh đã kiềm chế lại được!

Bởi vì, hiện giờ anh vẫn còn trong thời kì quan sát nguy hiểm, trước khi có kết quả, anh và cô nên giữ gìn khoảng cách thích hợp mới là việc anh nên làm!

Hoàng Ngân mấp máy môi, khẽ nén tâm trạng xuống, sau khi hít một hơi thật sâu, cô mới nói với anh: "Cao Dương Thành, nếu có một ngày... Tôi là nói nếu như, nếu quả thật có một ngày như vậy, tất cả mọi người đều xa lánh anh. Nhưng anh hãy tin tôi, tôi nhất định sẽ ở cạnh anh! Nhất

định sẽ trở thành bạn của anh, sẽ luôn ở cạnh anh! Chỉ cần tôi còn sống, anh vĩnh viễn sẽ không phải cô độc một mình...”

Chỉ cần cô còn sống, anh nhất định sẽ có hai người bầu bạn!

Cô, còn có cả Dương Dương nữa!

Hoàng Ngân đã dự định từ trước đó rồi, nếu như kết quả lần này quả thực là bi kịch, việc đầu tiên mà cô cần làm sẽ là nói cho anh biết, anh đã làm ba rồi! Cô sẽ giữ lại cho anh một phần hy vọng, sẽ giữ lại cho anh một ánh mặt trời.

Bạn bè...

Quả nhiên, cô sẽ mãi mãi vạch rõ mối quan hệ của cô và anh, để mỗi khi anh hơi mơ hồ thì cô có thể dùng một câu nói để lại kéo anh về chỗ cũ.

Cao Dương Thành bỗng thả tay cô ra, đáy mắt tràn đầy lạnh lẽo, anh khẽ nhếch môi: “Vào đi.”

“Ừ...”

Lòng bàn tay đột nhiên trống rỗng, khiến Hoàng Ngân có chút mất mát.

Cô ngây ngốc rút tay về, cười ngượng ngùng: "Tôi đi trước nhé, tạm biệt..."

“Tạm biệt.”

Hoàng Ngân xoay người đi vào trong bệnh viện.

Cao Dương Thành lên xe ngay mà không ngoảnh đầu lại lần nào, sau đó lại không mấy may lưu luyến mà lái xe rời đi.

Hoàng Ngân quay đầu, mãi đến khi bóng của chiếc xe mất hút trong đêm khuya, cô mới lưu luyến thu ánh mắt về.

.....

Đợi chờ ngày có kết quả, đúng là sự dày vò mệt mỏi nhất.

"Hoàng Ngân, cô lại viết sai số liệu lên bản vẽ rồi."

Lý San cầm bản phác thảo CAD đi vào văn phòng của Hoàng Ngân.

"Hả? Vậy sao? Xin lỗi, xin lỗi nhé, để tôi kiểm tra lại lần nữa." Hoàng Ngân vừa nói xin lỗi vừa mở phần mềm bản vẽ CAD của mình ra.

Lý San thoải mái dựa vào bàn của Hoàng Ngân, lo lắng nhìn cô: "Này, hai ngày nay cô sao vậy? Hồn vía như ở trên mây, luôn trong trạng thái lo lắng, có phải... Dương Dương lại xảy ra chuyện gì rồi phải không?"

Ngoại trừ bé cưng Hướng Dương ra thì cô thật sự không thể nghĩ ra ai khác có thể khiến một người luôn cẩn thận như Hoàng Ngân liên tiếp phạm lỗi như vậy!

"Không phải không phải, Dương Dương vẫn rất khỏe mạnh." Hoàng Ngân vội vàng lắc đầu, áy náy cười trừ, nhận bản phác thảo CAD từ trong tay của Lý San: "Nào, để tôi xem cụ thể đã sai gì nào?"

"Dương Dương không sao là tốt rồi, nhìn dáng vẻ lo lắng bất an hai ngày nay của cô, tôi rất lo lắng đó."

"Tôi không sao, cô yên tâm." Hoàng Ngân đáp lại Lý San bằng một nụ cười an tâm.

Cô chỉ đang lo lắng về kết quả xét nghiệm của ai đó thôi mà.

Kể từ hôm anh nói với cô chỉ khoảng hai ngày nữa là có kết quả, nhưng hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, Hoàng Ngân quả thật sắp nóng lòng đến chết rồi.

"Chị Hoàng Ngân, chuyên phát nhanh của chị này."

Đồng nghiệp cầm đồ chuyên phát nhanh đi vào: "Đây, tiện thể em mang lên giúp chị."

"Cảm ơn nhé."

-----oOo-----

Chương 48: Kết quả xét nghiệm âm tính

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân nhận lấy, nghi ngờ cầm lấy gói chuyển phát nhanh sau đó lật trước lật sau thăm dò.

Chuyển phát nhanh chỉ đơn giản là một phong thư thôi, hơn nữa còn là chuyển phát nhanh cùng thành phố.

Đây là cái gì?

"Ai gửi đồ đến vậy?" Lý San tò mò hỏi cô.

"Tôi cũng không biết." Hoàng Ngân lắc đầu, ngờ vực mở phong thư trong tay ra.

Trong phong thư, chỉ là mấy tờ giấy mỏng đơn giản.

Thứ đầu tiên đập vào mắt cô chính là mấy dòng chữ “Kết quả xét nghiệm lây nhiễm HIV”, giây phút ấy, trái tim Hoàng Ngân chột ngừng đập.

Đây là kết quả xét nghiệm Cao Dương Thành gửi tới.

Bàn tay cầm mấy tờ giấy mỏng mới chưa được vài giây đã bắt đầu rịn đầy mồ hôi.

Rõ ràng trước đó, Hoàng Ngân luôn mong chờ nhận được kết quả. Nhưng giờ kết quả đã nằm trong tay, cô mới phát hiện, cô nhát gan đến mức không dám mở ra xem.

Cô nhắm mắt lại, áp kết quả xét nghiệm vào lồng ngực đang đập loạn nhịp, thật tâm cầu nguyện một hồi rồi mới mở mắt, sau khi hít sâu một hơi, cô lấy can đảm lật trang cuối cùng...

Lúc kết quả đập vào mắt, hốc mắt Hoàng Ngân chột ẩm ướt, cô gần như gắng sức muốn không chế niềm vui sướng của mình, nhưng ngược lại, tâm trạng cô càng thêm kích động, đến cuối cùng kích động đến mức

không thể khống chế được bản thân mà ôm lấy mấy tờ giấy xét nghiệm rồi khóc sụt sùi.

Cô đột nhiên thay đổi tâm trạng khiến Lý San đang đứng bên ngăn người.

"Hoàng Ngân, sao vậy? Sao vậy? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, khóc thành như vậy rồi! Nào, nín khóc trước đi, đừng khóc nữa..."

Lý San vừa rút khăn giấy, vừa ra sức an ủi vỗ về Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân ngẩng đầu lên khỏi tờ xét nghiệm, đột nhiên nín khóc rồi bật cười với Lý San, chỉ là cười rồi nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi: "San à, tôi không sao, tôi... chỉ là tôi... quá vui mừng thôi, thật đó! Tôi chỉ vui đến phát khóc thôi, huhu..."

Cô thực sự rất vui, việc mà cô vừa cầu nguyện trong lòng đã linh nghiệm rồi!

Kết quả xét nghiệm của anh rất rõ ràng, dấu hiện lên là âm tính (-), kết quả xét nghiệm là âm tính!

"Tốt quá, tốt quá rồi..."

Hoàng Ngân cầm giấy xét nghiệm mà mừng đến bật khóc: "Anh ấy không sao, thật quá tốt rồi."

Người tốt đúng là sẽ được bình an cả đời mà.

Nhìn dáng vẻ vừa khóc vừa cười của Hoàng Ngân, Lý San cũng chợt bật cười, cô đưa mấy tờ khăn giấy cho Hoàng Ngân: "Thôi nào, vừa khóc vừa cười giống hệt một đứa bé vậy, nhanh nào, lau nước mắt nước mũi đi."

Hoàng Ngân rung rung mỉm cười, nhận lấy khăn giấy trong tay Lý San: "Đi thôi, tôi mời cô uống cafe!"

"Oa! Thật sao, vậy tôi sẽ uống một cốc mocha! Loại mới nhất ấy!"

"Được, uống gì cũng được!"

.....

Bệnh viện Vinmec...

“Chào bác sĩ Cao!”

"Bác sĩ Cao, buổi sáng tốt lành!"

“Chào bác sĩ Cao!”

"Bác sĩ Cao, lâu rồi không gặp, sắc mặt ngày càng tốt nha!"

Cao Dương Thành đút hai tay trong túi áo blouse, mỉm cười cả dọc đường đi về hướng phòng làm việc, trên đường liên tục gặp được những vị bác sĩ y tá thân thuộc, không ngừng nhiệt tình chào hỏi anh.

Ai ai anh cũng đáp lại bằng nụ cười nhã nhặn nhất từ trước tới giờ.

Xa cách nửa tháng trời, giờ lại được vào bệnh viện, anh đột nhiên cảm thấy đến không khí của bệnh viện dường như cũng tươi mới hơn, mỗi một khuôn mặt tươi cười trong bệnh viện bất chợt đều trở nên vô cùng xinh đẹp.

Cao Dương Thành nghĩ, đây có lẽ chính là cảm giác được thuộc về rất khó giải thích, mà nơi anh thuộc về chính là bệnh viện và bệnh nhân.

Có lẽ đời này của anh đã định sẵn là phải làm bác sĩ rồi.

Nhưng đến cuối cùng anh cũng không thể ngờ, trong tương lai không xa, anh lại từ bỏ con đường làm bác sĩ, lại còn đi trên một con đường khác... một con đường không thuộc về anh.

Đương nhiên những điều ấy đều là việc của sau này.

Anh đẩy cửa phòng làm việc...

"Bùm bùm bùm..."

Âm thanh nổ giòn tan của pháo giấy tranh nhau vang lên, những sợi ruy

băng đủ màu rực rỡ rơi xuống đỉnh đầu anh.

Màn chào đón anh tiếp theo là từng gương mặt rất đỗi quen thuộc.

"Lão nhị, chào đón cậu trở về đây kiên cường!" Thái Linh tiến đến ôm chặt lấy Cao Dương Thành.

"Lão nhị, tôi rất nhớ cậu!" Vũ Phong kích động đến mức lập tức lao vào người Cao Dương Thành, vỗ vỗ một cách nặng nề vào lưng anh: "Mẹ kiếp, lần sau dám để chúng tôi ở ngoài cửa nữa xem!"

Cao Dương Thành đưa tay, ra sức ôm trả anh ta, vô cùng cảm động với tình anh em mà anh ta dành cho mình.

Quả thực vào ngày cuối cùng mà anh nhốt mình lại, anh ta có mang một đội bác sĩ và y tá đến để thăm anh, nhưng đều bị anh từ chối một cách vô tình rồi cho đứng ngoài cửa.

"Thầy Cao, thầy có thể quay lại là quá tốt rồi!" Dương Thùy Sam ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, kích động nói. Kết quả đang nói thì bật khóc, sau đó cô ấy vùi vào lòng Cao Dương Thành: "Thầy Cao, thầy không biết mấy ngày này mọi người lo lắng cho thầy nhiều đến mức nào đâu, huhu... Tên Vũ Phong kia ngày nào cũng lo lắng cho thầy đến mức mất ngủ, ngày nào cũng gọi điện cho em vào nửa đêm, phá phách khiến quàng mắt em thâm hết cả rồi. Thầy có thể quay lại quả thực quá tốt rồi, cuối cùng em cũng có thể ngủ một giấc ngon lành rồi! Huhu..."

Vậy thì, cô ấy khóc là bởi Cao Dương Thành anh có thể trở về, nên cô ấy vui đến phát khóc, hay bởi cô ấy vui mừng vì cuối cùng cũng có thể an tâm ngủ một giấc ngon lành?

Mọi người đều bật cười bởi mấy câu nói dễ thương của Dương Thùy Sam, Vũ Phong kéo Thùy Sam đang khóc sụt sịt ra khỏi ngực Cao Dương Thành: "Làm gì vậy hả? Nói chuyện tử tế nhé, không có chuyện muốn nhân cơ hội lợi dụng lão nhị đâu nhé! Cô không biết có biết bao nhiêu y tá đang nhòm ngó vị trí đây à, không sợ bị chét chìm trong biển nước miếng à?"

"Ái chà, chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Sao phòng làm việc lại bỗng nhiên có mùi gì chua chua vậy nhỉ! Là ai đó đang ăn dấm à?" Thái Linh vừa nói

vừa làm động tác ngửi ngửi thăm dò xem chuyện gì.

Tất cả mọi người đều bật cười, ngoại trừ hai người có liên quan.

Dương Thùy Sam chột đỏ bừng mặt, cô hờn dỗi đánh Thái Linh một cái: “Bác sĩ Thái, anh đừng trêu chúng tôi nữa!”

Vũ Phong tỏ thái độ chẳng hề gì, ngượng ngùng cười, khoác một cánh tay lên vai Dương Thùy Sam: “Nhân vật chính hôm nay là lão nhị, nên cũng đừng lấy chúng tôi ra làm trò đùa nữa, lại nói, cô bé này quá non nớt, không phải khẩu vị của tôi.”

"Chậc, khẩu vị của lão tứ nặng ghê nhỉ!"

Nhóm người trong phòng làm việc liền bật cười nghiêng ngả.

"Bác sĩ Cao, bác sĩ Cao..."

Đột nhiên, có một y tá đẩy cửa phòng ngoại khoa thần kinh: “Anh mau đến phòng khám xem thử đi.”

"Sao vậy?"

Vừa nghe thấy lời này, tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng.

Thứ đầu tiên xuất hiện trong đầu mọi người chính là bệnh nhân gây loạn.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Cao Dương Thành thông thả đi ra ngoài theo y tá, tất cả mọi người cũng đi theo như ong vỡ tổ.

"Tôi cũng không rõ, là chủ nhiệm khoa gọi điện đến nói, bảo anh nhanh chóng sang đó."

"Ừ, tôi biết rồi."

Cao Dương Thành nói đoạn rồi bước vội vàng.

Vừa đến cửa khu chẩn đoán đã nghe thấy y tá và bác sĩ lớn tiếng bàn

luận: “Bác sĩ Cao đến rồi, đến rồi...”

Điều khiến Cao Dương Thành và tất cả các bác sĩ ngoại khoa thần kinh đều ngạc nhiên chính là, lần này không phải bệnh nhân đến phá phách, mà là...

Trong đại sảnh khu chẩn đoán, chỉ nhìn thấy bệnh nhân mắc HIV đã được Cao Dương Thành làm phẫu thuật đứng đó, trong tay cầm một tấm biển dài gần ba mét. Vừa nhìn thấy Cao Dương Thành bước vào, anh ta đã quỳ xuống đất “bụp” một tiếng. Trong đại sảnh, anh ta quỳ thẳng xuống trước mặt Cao Dương Thành, giọt nước mắt vui mừng của người đàn ông ấy cứ thế tuôn ra, từng giọt từng giọt hâm nóng tất cả những bác sĩ và bệnh nhân có mặt ở đó, cũng hâm nóng lòng hỏ thẹn của chủ nhiệm ngoại khoa thần kinh.

"Bác sĩ Cao, cảm ơn tấm lòng y đức nhân từ của anh, nếu không phải là anh, tôi sẽ không thể biết được, hóa ra những con người cá biệt như chúng tôi cũng có người sẵn lòng yêu thương, cũng có người sẵn lòng liều mình cứu người!"

Anh ta nói xong, liền kéo tấm lụa đỏ trên tấm biển ra, trên mặt tấm biển in tám chữ vàng óng ánh, “Cứu người bị thương, y thuật nhân từ”.

Trong giây phút ấy, tám chữ to kia giống như những ngọn lửa xâu chuỗi vào nhau, nung đỏ ánh mắt của tất cả những người có mặt ở đó, đến một người có khả năng kiểm chế giỏi như Cao Dương Thành mà khóe mắt cũng hơi ẩm ướt trong lúc ấy.

Trong đám người vây quanh ấy, Hoàng Ngân cũng bất giác cảm động mà rơi nước mắt.

Cao Dương Thành thong thả đến gần người bệnh kia, anh khom lưng, đỡ anh ta dậy: “Mau đứng lên đi, anh quỳ như vậy thì mười Cao Dương Thành tôi cũng không nhận nổi! Cứu anh chỉ là tôi đã làm đúng chức vụ của một bác sĩ thôi, quả thực không cần phải như vậy đâu!”

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay, tràng này gởi lên tràng kia, Vũ Phong và Thái Linh vội nhận lấy tấm biển trong tay bệnh nhân kia.

Cao Dương Thành đỡ người đó đứng lên, vừa ngược mắt liền nhìn thấy

Hoàng Ngân trong đoàn người.

Mà cô cũng đang nhìn anh.

Hai người, cách nhau cả đoàn người, vậy mà vẫn nhìn nhau cười ăn ý.

Đợi tất cả mọi người tản đi, anh đi về phía Hoàng Ngân.

Gặp lại anh, Hoàng Ngân rõ ràng có chút mất tự nhiên, cô vắt chéo tay sau lưng, liếc nhìn anh rồi mỉm cười: “Bác sĩ Cao đối mặt với lời đánh giá lớn lao như vậy, hình như hơi ngượng ngùng thì phải.”

“Không phải ngượng ngùng, tôi chỉ cảm thấy anh ấy khen ngợi hơi quá mức rồi, tôi không nhận nổi.” Cao Dương Thành nhét hai tay vào túi áo theo thói quen.

"Là bác sĩ Cao khiêm tốn quá thôi." Hoàng Ngân hé miệng bật cười: "Tôi nói rồi mà, có thể được làm bệnh nhân của anh, là có phúc lắm. Nếu đổi lại là bác sĩ khác, chưa chắc đã thực hiện phẫu thuật cho bệnh nhân kia, đúng không?"

Cao Dương Thành chỉ nhìn cô chăm chú, nhếch môi không nói gì.

Hoàng Ngân đưa tay phải về phía anh: "Bác sĩ Cao, chúc mừng anh."

"Chúc mừng tôi điều gì?" Cao Dương Thành không hiểu hỏi, nhưng vẫn đưa tay phải ra bắt lấy tay cô.

"Chúc mừng anh đã quay về với cương vị mà anh luôn nhiệt huyết!"

“Cảm ơn cô!”

"Vậy... Tôi còn có việc, tôi đi trước đây." Hoàng Ngân ngậy ngốc rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay anh.

“Ừ, được.”

Cao Dương Thành gật đầu, không giữ chân cô, chỉ là ánh mắt nhìn mặt cô càng thêm trầm lặng hơn.

Hoàng Ngân xoay người, đi về một hướng khác của hành lang.

Đột nhiên cô nghe thấy một giọng nói dịu dàng yêu kiều vang lên:
"Dương Thành!"

Là Khuất Mỹ Hoa.

Bước chân của Hoàng Ngân hơi ngừng một chút, nhưng giây tiếp theo cô tiếp tục bước, rời khỏi đó mà không thèm ngoảnh đầu lại.

Đỗ Hoàng Ngân, từ nay về sau, thực sự đừng cho phép bản thân tìm lý do để đến gần anh nữa! Người đàn ông đó và người phụ nữ đó mới là một cặp trời sinh, còn bản thân cô chỉ là một phần kí ức dư thừa giữa họ mà thôi!

"Dương Thành, anh có kết quả xét nghiệm rồi sao không nói với em? Làm em uổng công lo lắng cho anh, em phải hỏi bác sĩ Vũ mới biết đó." Khuất Mỹ Hoa thân mật kéo tay Cao Dương Thành, nói xin lỗi với anh: "Xin lỗi nhé, Dương Thành, mấy ngày này em không đến thăm anh được, anh có giận em không?"

"Không giận."

Cao Dương Thành mỉm cười.

"Không là tốt rồi, làm em căng thẳng mất mấy ngày trời! Thực lòng xin lỗi nhé, em thật lòng không phải cố ý không đến thăm anh đâu, chỉ là gần đây nhiều việc quá. Anh cũng biết đó, khu phía đông của chúng ta vừa hay có sản phẩm mới sắp tung ra thị trường, em vừa hay..."

"Mỹ Hoa."

Khuất Mỹ Hoa vẫn còn đang nỗ lực thanh minh cho bản thân, Cao Dương Thành nhẹ giọng ngắt lời cô ta: "Không cần giải thích với anh nhiều như vậy, anh vốn không để bụng đâu."

Lý do mà cô ta không đến thăm anh, rốt cuộc là gì? Quả thực anh không hề có hứng thú muốn biết.

Có tới hay không, cũng không sao cả, cho dù là vì bận quá, hay là bởi vì

sợ hãi, anh cũng không muốn truy cứu đến cùng.

"Anh không giận em là tốt rồi, trưa nay anh đi ăn cơm cùng em được không?"

"Hôm nay mới vừa đi làm lại, quả thật có hơi bận, để hôm khác được không?" Cao Dương Thành từ chối khéo léo.

"Vậy được rồi." Khuất Mỹ Hoa bĩu môi, tuy không vui, nhưng cô ta cũng không cưỡng ép anh: "Vậy hẹn anh hai ngày nữa nhé."

"Ừm."

-----oOo-----

Chương 49: Chú bán hàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày hôm đó, Dương Dương đập hộp tiền tiết kiệm của mình, móc tất cả tiền xu ở bên trong ra, nghiêm túc ngồi đếm.

"Ba nghìn..."

"Sáu nghìn..."

"Mười nghìn..."

Đếm đến cuối cùng, cũng có gần một trăm bảy mươi nghìn.

Đỗ Hường Dương nhét tất cả tiền xu vào túi, lén lút đi ra khỏi phòng bệnh, đi thẳng ra ngoài bệnh viện.

Cao Dương Thành vừa tan làm, từ xa đã nhìn thấy Đỗ Hường Dương lấm la lấm lét chạy ra khỏi cửa bệnh viện, chạy thẳng vào trong một hàng thủy sản ngoài cổng bệnh viện.

Cao Dương Thành nghiêng đầu liếc nhìn, theo bản năng đuổi theo bước chân của cậu bé.

Cậu nhóc kia đang nhón chân, nằm úp sấp bên một cái bể cá lớn cao cao, đôi mắt to lúng liếng, nhìn không rời mấy chú cá đỏ đang bơi qua bơi lại bên trong bể.

Không biết vì sao, giây phút ấy, Cao Dương Thành dường như nhìn thấy được trong cặp mắt ngây thơ của cậu nhóc kia đang thể hiện sự ngưỡng mộ.

Không phải chỉ là mấy con cá đang vui vẻ bơi lội thôi sao? Đáng để cậu bé nhìn chăm chăm ao ước vậy à?

"Nhìn gì vậy?"

Cao Dương Thành sờ sờ cậu bé đứng bên chân mình.

"Chú Cao!" Cậu nhóc kia nhìn thấy Cao Dương Thành, tỏ vẻ vui mừng.

Cao Dương Thành ngồi xổm xuống cạnh cậu bé, học tập theo dáng vẻ của cậu bé, nhìn chăm chú mấy con cá nhỏ đang bơi trong bể: "Muốn làm gì vậy? Nhìn say đắm như vậy là muốn mua chúng à?"

"Vâng."

Cậu nhóc kia gật đầu lia lịa, sau đó lại dán ánh mắt vào bể cá nói: "Chú Cao, chú nói xem... con cá nào có thể sống lâu hơn Dương Dương nhỉ..."

Lời của Đỗ Hường Dương làm cho Cao Dương Thành hơi sửng sốt, vậy nên đây chính là nguyên nhân cậu bé này ngưỡng mộ bọn chúng sao?

Anh nghiêng mắt, nhìn cậu bé đáng yêu trước mặt, cổ họng có chút đắng chát: "Chẳng con nào sống lâu hơn Dương Dương đâu."

Hường Dương mỉm cười: "Chú Cao, con biết chú đang gạt Dương Dương."

"Chú Cao là bác sĩ, bác sĩ nói có thể sống lâu hơn thì chắc chắn sẽ sống lâu hơn."

Đỗ Hường Dương không để ý tới lời của anh nữa, ngẩng đầu hỏi người bán hàng: "Chú bán hàng ơi, chú có con cá nào khỏe mạnh không?"

"..."

Người bán hàng ái ngại: "Cậu bé này, thế nào gọi là khỏe mạnh?"

"Đó là chú cá có thể hoạt bát nhanh nhẹn, không cần tiêm, không cần uống thuốc, cũng sẽ không khiến mẹ con khóc ấy." Cậu bé đáp lại người bán hàng bằng giọng nói non nớt, nhưng gương mặt nhỏ kia rất nghiêm túc.

Người bán hàng liếc Cao Dương Thành: "Anh này, con trai anh muốn mua loại cá gì vậy? Tôi quả thực có chút thắc mắc không hiểu."

"Anh lấy cho cậu bé một chú cá mập nhất đi! Dùng bể cá để đựng nhé."

Rõ ràng người bán hàng đã hiểu nhầm quan hệ giữa anh và Dương Dương, nhưng anh cũng lười giải thích.

"Được rồi!"

Người bán hàng đáp lời, chọn cho Dương Dương một chú cá, cậu bé thăm dò cái đầu nhỏ, không an tâm lại dặn dò người bán hàng: "Chú ơi, cháu muốn một bé cá khỏe mạnh nhất nhé! Không được có bất cứ bệnh tật gì đâu đấy!"

"Được rồi, chú biết rồi!"

Cao Dương Thành thanh toán cho cậu nhóc.

Lúc thu tiền, người bán hàng còn không khỏi khen Dương Dương: "Anh này, con trai anh thật đáng yêu!"

Cao Dương Thành cúi đầu liếc nhìn cậu bé đang đứng cạnh mình, anh đưa tay xoa xoa cái đầu nhẵn hín của Dương Dương, mỉm cười: "Anh hiểu lầm rồi, tôi không phải ba cậu nhóc."

"Hà? Hai người không phải ba con à? Tôi lại cảm thấy hai người giống nhau như đúc ấy, đều rất ưa nhìn!"

Cao Dương Thành cười, không nói thêm gì nữa, dẫn Đỗ Hường Dương đi ra khỏi cửa tiệm. Anh cũng chỉ coi mấy lời nói khi nãy của người bán hàng là nịnh nọt thôi, không hề để ý đến.

Đỗ Hường Dương một tay ôm bẻ cá nhỏ xinh, một tay nắm lấy bàn tay to lớn của Cao Dương Thành, đi cùng anh vào trong bệnh viện.

"Dương Dương, có thể nói cho chú biết, con mua con cá này để làm gì không?"

"Mẹ con thích. À, chú Cao, giờ này chắc mẹ con cũng đến bệnh viện rồi!" Cậu nhóc nói đoạn, bước chân cũng gấp gấp dần lên, khuôn mặt ngây thơ hiện lên niềm vui sướng.

"Thật sao? Dương Dương có muốn để chú Cao gặp mẹ xinh đẹp của con không?" Cao Dương Thành khá tò mò về mẹ của cậu bé này, anh tò mò rốt cuộc một người phụ nữ tài giỏi đến mức nào mới có thể dạy dỗ được một cậu nhóc ngoan ngoãn hiểu chuyện đến như vậy.

"Được ạ, được ạ!" Cậu nhóc kia càng vui vẻ hơn: "Chú Cao, bằng không chú làm bạn trai của mẹ con đi!"

Cao Dương Thành ngẩn người.

Đã thấy một cậu nhóc vội vàng rao bán mẹ của mình như thế bao giờ chưa?

Anh nắm bàn tay nhỏ bé của Dương Dương, đi theo cậu bé đến phòng bệnh.

Nhưng không ngờ, vừa đến cửa của khu nội trú, anh lại bắt gặp Khuất Mỹ Hoa, còn có Ôn Thuần Như.

"Mẹ?"

Lúc nhìn thấy người phụ nữ ung dung khoan thai, đoan trang lễ độ, đôi mày khẽ nhíu lại tỏ vẻ khó gần ở phía đối diện, Cao Dương Thành quả thực có chút vui mừng bất ngờ: "Sao mẹ lại đến đây?"

"Con trai..."

Ôn Thuần Như vừa nhìn thấy cậu con trai yêu quý lâu ngày không gặp, xúc động đến mức suýt thì rung rung nước mắt, bà ta ôm lấy Cao Dương Thành: "Mẹ nhớ con quá! Nhớ chết đi được..."

"Mẹ, sao mẹ đến mà không gọi điện thoại cho con vậy? Giờ này con tan làm rồi, chỉ sợ mẹ không gặp được con ấy."

"Bác nói muốn khiến anh ngạc nhiên, vậy nên mới bảo em không gọi điện thoại cho anh, nếu không như vậy, thì sao có thể vừa bất ngờ vừa vui mừng được chứ?" Khuất Mỹ Hoa vừa cười vừa giải thích, sau cùng mới chú ý đến cậu nhóc đứng bên Cao Dương Thành: "Oa, cậu bé này ở đâu ra vậy? Đáng vẻ thật đáng yêu! Trắng trẻo mũm mĩm, giống hệt như búp bê vậy."

"Con chào cô."

Dương Dương lễ phép chào hỏi Khuất Mỹ Hoa, rồi lại nhìn người phụ nữ cao quý đứng bên cạnh cô ta, cậu nhóc ôm lấy bả cá nhỏ rồi cũng cúi người lễ phép chào: "Cháu chào bà."

Ôn Thuần Như nhíu mày, hờ hững liếc nhìn Đỗ Hường Dương đang đứng một bên, bà ta tỏ vẻ khó chịu kéo áo choàng trên người, lạnh lùng nói: "Tiếng bà này không phải là từ để cháu tùy tiện gọi!"

Một cậu bé nhạy cảm như Đỗ Hường Dương dường như có thể cảm nhận được sự lạnh nhạt và chán ghét mà Ôn Thuần Như dành cho cậu, cậu bé có chút bất an ngẩng đầu nhìn Cao Dương Thành ở cạnh bên.

"Mẹ, mẹ đừng như vậy mà, cậu nhóc chỉ là một đứa trẻ thôi mà! Gọi mẹ một tiếng bà cũng đâu có gì đáng trách."

Cao Dương Thành xoa xoa cái đầu nhăn hín của Đỗ Hường Dương, an ủi cậu.

Mà đúng lúc này, Hoàng Ngân vừa hay xuống tầng tìm Dương Dương, cửa thang máy vừa mở cô liền nhìn thấy cảnh tượng kia trong đại sảnh.

Cô sững sốt, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, trong khoảnh khắc ấy, đầu óc cô

gần như ngừng hoạt động.

Ôn Thuần Như...

Đó là người phụ nữ đã từng dùng mạng sống của Dương Dương để năm lần bảy lượt uy hiếp đe dọa cô!

Mà giờ này phút này, Dương Dương bé nhỏ của cô lại đang đứng trực tiếp bên chân của người phụ nữ đó.

Hoàng Ngân hoảng sợ đến mức toàn thân run rẩy, cô không ngừng tự an ủi chính mình, nỗ lực khiến tâm trạng của mình bình tĩnh một chút, chỉ là khóe mắt vẫn không kiềm chế được mà nước mắt lưng tròng.

Cô rất sợ! Loại khủng hoảng này đã tròn bốn năm cô không phải hứng chịu, đột nhiên nó lại tới, khiến cô luống cuống tay chân thêm lần nữa.

Thiếu chút nữa là cô lao thẳng ra đó, bảo vệ Dương Dương bé nhỏ của cô. Nhưng lời nói của Ôn Thuần Như đã kịp lúc khiến bước chân cô khựng lại.

“Đâu ra đứa con hoang này vậy, con còn nói đỡ cho nó nữa!” Giọng nói của Ôn Thuần Như như đang quở trách con trai của mình.

Từ ngữ thật cay nghiệt khó nghe.

Ánh mắt của Hoàng Ngân chột tổi tằm, nhưng tâm trạng lo lắng bất an cũng dần mất đi trong giây phút ấy.

Lời này cũng đã chứng minh, Ôn Thuần Như vốn không biết Dương Dương rốt cuộc là con của ai.

Hoàng Ngân tìm một góc rồi trốn vào đó.

"Mẹ, cậu bé này không phải con hoang gì cả, nó là một bệnh nhân trong bệnh viện của chúng ta." Cao Dương Thành giải thích.

"Bệnh nhân mà con còn nắm tay nó à?" Đáy mắt Ôn Thuần Như hiện lên vẻ chán ghét: "Mau buông tay nó ra đi, ngộ nhờ nó mắc phải bệnh truyền nhiễm gì thì phải làm sao? Con mau buông tay ra đi! Mẹ đã nói rồi mà,

bảo con đừng làm bác sĩ gì đó thì con không chịu nghe lời!”

Ôn Thuận Như nói rồi ra sức kéo tay của Đỗ Hương Dương.

Bấy giờ, cánh tay nhỏ xíu yếu ớt trắng xanh của cậu bé xuất hiện năm đầu móng tay đỏ tươi.

Hoàng Ngân núp một bên theo dõi, trái tim như bị một sợi dây nhỏ siết chặt vậy, đau đớn đến mức phát run.

Cô hận không thể lao ra, đẩy người đàn bà đang động tay động chân với con trai cô kia, nhưng cô còn chưa kịp lao ra thì một bàn tay lớn đã giành lấy việc đó trước rồi.

“Mẹ, đừng ồn ào nữa!”

Là Cao Dương Thành.

Anh hất tay Ôn Thuận Như ra khỏi cánh tay của Dương Dương: “Nó chỉ là một đứa bé vô tội thôi mà, nó cũng không phải đứa con hoang như lời mẹ nói, cũng chẳng mắc phải bệnh truyền nhiễm gì. Mẹ không cần gay gắt như thế với một đứa bé!”

Nói xong, anh lại kiểm tra cánh tay Dương Dương một hồi, thấy không có gì đáng ngại, anh mới yên tâm.

Nếu như thật sự khiến cậu bé bị thương gì, anh biết ăn nói sao với mẹ của cậu bé đây!

"Con..." Ôn Thuận Như tức giận: "Vì đứa con hoang này mà con dám to tiếng với mẹ?"

"Dương Thành, anh bớt nói một hai câu đi..." Khuất Mỹ Hoa vội vàng làm hòa, kéo kéo Cao Dương Thành, thấp giọng nói: "Khó khăn lắm bác mới đến đây một chuyến, đừng khiến quan hệ giữa hai người căng thẳng nữa."

"Mẹ, con không có ý đó."

Nét mặt Cao Dương Thành dịu đi đôi chút: "Con đưa cậu bé này về

phòng bệnh trước đã, hai người đứng ở cửa chờ con một lát."

"Chẳng qua chỉ là một đứa bé thôi mà, có gì to tát chứ! Mỹ Hoa con phải giúp mẹ trút cơn giận này, sau khi con và Dương Thành kết hôn xong, lập tức sinh một đứa cháu mũm mĩm trắng trẻo cho mẹ!"

Khuất Mỹ Hoa nghe thấy mấy lời này của Ôn Thuận Như, mặt đỏ rần, cô ta khéo léo đáp một câu: "Bác, con... chúng con sẽ cố gắng ạ."

"Còn gọi bác gì nữa, một tuần nữa là thành người của nhà họ Cao rồi, phải gọi mẹ đi thôi!"

"Vâng ạ. Mẹ..." Khuất Mỹ Hoa ngượng ngùng gọi một câu.

Cao Dương Thành không quan tâm đến cuộc đối thoại của hai người phụ nữ kia, anh nắm tay Đỗ Hường Dương đi về phía cửa thang máy.

Đỗ Hường Dương cầm bẻ cá nhỏ, vừa đi vừa ngược đầu hỏi anh: "Chú Cao, cô xinh đẹp kia là bạn gái của chú à?"

"Ừ, đúng vậy."

"Chú sắp kết hôn với cô ấy rồi à?" Cậu nhóc kia tỏ vẻ bà tám hỏi anh.

"Đúng vậy."

"Vậy chú có thích cô ấy không?" Cậu nhóc vẫn tiếp tục hỏi.

Cao Dương Thành cúi đầu, liếc mắt nhìn Đỗ Hường Dương bên chân, sau cùng anh gật đầu: "Ừm, thích."

Chỉ là thích thôi chứ mãi mãi không thể chuyển hóa thành yêu.

"Vậy thì tốt..." Cậu nhóc gật gật cái đầu nhỏ, lại tiếp tục nói: "Vậy con sẽ không giới thiệu cho chú làm quen với mẹ con nữa."

Lúc nói lời này, trong giọng nói của cậu nhóc ẩn hiện chút tiếc nuối mơ hồ.

Cửa thang máy khép lại, đem theo cuộc đối thoại giữa hai người họ vào

bên trong, Hoàng Ngân đã không còn nghe thấy gì nữa rồi.

Cô dựa vào vách tường lạnh như băng, ôm lấy lồng ngực đau nhói, thốn thốn thật lâu.

Sắc mặt cô tái nhợt như giấy trắng, không còn chút tia máu.

Bên tai, vẫn văng vẳng mấy câu nói của Ôn Thuần Như...

Vậy là một tuần sau, anh sẽ kết hôn với Khuất Mỹ Hoa rồi sao?

Còn câu thích không may may do dự kia của anh, lúc Hoàng Ngân nghe thấy từ ấy, cô có thể cảm nhận rõ ràng được lồng ngực đột nhiên đau nhói, nơi đó như thể có tảng đá đè nặng lên, khiến cô hít thở không thông.

.....

Cao Dương Thành đưa Khuất Mỹ Hoa và Ôn Thuần Như đi nửa vòng quanh thành phố A, cuối cùng chọn một nhà hàng quốc tế năm sao cao cấp để dùng bữa.

“Mẹ, sao lúc này mẹ lại đến đây đột xuất vậy?”

Cao Dương Thành lịch lãm kéo ghế thay Ôn Thuần Như và Khuất Mỹ Hoa.

-----oOo-----

Chương 50: Cuộc gặp gỡ xấu hổ ở chợ đêm

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Còn không phải là vì mẹ lo lắng hai đứa bận việc mà quên mất ngày cưới của mình sao! Cũng chỉ còn khoảng một tuần nữa thôi, vậy mà chẳng thấy hai đứa về nhà, mẹ sốt ruột, nên mới đến đây. Mọi chuyện thế nào? Dương Thành, đơn xin nghỉ để kết hôn của con đã được chấp nhận chưa?”

Cao Dương Thành dùng chiếc khăn lông nóng đã được khử trùng để lau tay: “Đã xin được rồi, ba ngày.”

“Ba ngày?” Ôn Thuần Như không hài lòng: “Không được, thời gian quá gấp, để lát nữa mẹ bảo thư ký của ba con gọi điện cho lãnh đạo bệnh viện.”

“Mẹ đừng làm như vậy.” Cao Dương Thành cảm thấy đau đầu, nhưng anh cũng không biểu hiện ra ngoài, cũng không thể làm gì ngoài việc khuyên nhủ mẹ mình: “Là như thế này, trước khi mẹ đến đây, không may con lại bị bệnh, sau đó phía bệnh viện cũng tạo điều kiện cho con được nghỉ ngơi đầy đủ, để con nghỉ nửa tháng, mãi đến hai hôm trước con mới đi làm lại, cho nên công việc của con còn rất nhiều, bận tối mắt tối mũi, bệnh viện cho con nghỉ ba ngày cũng đã rất nể mặt rồi, vì vậy mẹ không cần bảo thư ký của ba gọi điện nữa.”

“Con bị ốm?” Ôn Thuần Như đau lòng vuốt ve khuôn mặt đẹp trai của con trai mình: “Thảo nào mẹ vẫn luôn cảm thấy dạo này con gầy đi! Vậy giờ con đã khỏi hẳn chưa? Ôi chao, sao con bị ốm mà không gọi điện báo cho mẹ biết! Hai đứa bây giờ như thế là thế nào hả? Có chuyện gì cũng giấu mẹ đúng không?”

“Mẹ, sao bọn con dám chứ, lần này không phải vì sợ khiến mẹ lo lắng sao?” Khuất Mỹ Hoa vội vàng lên tiếng.

Ôn Thuần Như nắm lấy tay của Khuất Mỹ Hoa: “Mỹ Hoa à, mẹ rất yên tâm khi có con ở bên Dương Thành, suốt mười mấy ngày nay con vẫn luôn chăm sóc cho nó, vất vả cho con rồi, đợi lát nữa chúng ta đi dạo, nhất định phải bảo Dương Thành thưởng cho con, con muốn mua gì thì cứ để nó thanh toán.”

Những lời này của Ôn Như Thuần làm cho khuôn mặt của Khuất Mỹ Hoa đỏ bừng.

Cô ta xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên nhìn Cao Dương Thành: “Mẹ, không cần phải thưởng cho con, mẹ cũng biết thưởng ngày con cũng không thiếu thứ gì, lát nữa chúng con cùng mẹ đi dạo phố là được, à, đúng rồi, tối nay đúng dịp chợ đêm tổ chức lễ hội Carnival! Mẹ nhất định phải đến xem, nghe nói đây là lễ Carnival náo nhiệt nhất trong năm của thành phố A.”

“Con đúng là một đứa bé tốt, được, nếu con đã nói vậy thì chúng ta đi thôi!”

Cao Thành Dương chỉ yên lặng ngồi nghe, anh không tỏ bất cứ ý kiến gì về hành trình của hai người phụ nữ này.

Ánh mắt của anh thỉnh thoảng lại nhìn về phía Khuất Mỹ Hoa, bỗng nhiên anh lại nhớ đến người phụ nữ tên Đỗ Hoàng Ngân kia.

Người phụ nữ kia đã mang ánh mặt trời đến với cuộc sống khép kín, và nặng nề của anh!

Con người đen nhánh càng thêm thâm thúy.

.....

Trong chợ đêm náo nhiệt và rục rờ, tiếng nói chuyện ồn ào, xung quanh đều giăng đèn kết hoa, âm nhạc vang lên khắp nơi, giống hệt như một thành phố không đêm vậy.

“Mẹ, mau nhìn, mau nhìn qua phía bên kia, pháo hoa đẹp quá...”

“Mẹ, mẹ có muốn nếm thử một miếng Takoyaki không, món này cũng ngon lắm.”

“Mẹ thấy con đội cái này có đáng yêu không?”

“...”

Khuất Mỹ Hoa hiển nhiên là kiểu phụ nữ biết nịnh người lớn, liên tục gọi ‘mẹ’, làm cho Ôn Thuần Như vô cùng vui vẻ.

Nơi này dù sao cũng là thế giới của phụ nữ, Cao Thành Dương thật sự không tiện tham gia.

Vì vậy anh tìm một chỗ cho phép hút thuốc, rồi đứng ở đó hút thuốc một mình.

Ngay lúc này, ở một nơi cách đó không xa, ở trước chiếc bạt của tòa nhà,

có một người mặc bộ đồ hoạt hình Logger Vick đang ra sức giới thiệu hộp bao cao su trong tay của mình.

Khuôn mặt của nhân viên tiếp thị bị đầu của Logger Vick che khuất, làm anh không nhìn được khuôn mặt của đối phương, nhưng dựa vào dáng người thì anh có thể đoán được đó là một cô gái.

Cô gái này xem ra rất thích công việc của mình, cô ấy cầm chiếc bao cao su, liên tục hét lớn, vung về len lỏi vào trong đám đông, cố gắng làm cho bầu không khí trở nên sôi động, khiến cho người đi đường liên tiếp dừng lại.

Nhìn thấy hình ảnh buồn cười này, đôi môi mỏng của Cao Dương Thành cũng không nhịn được mà nhếch lên.

Thế giới này càng ngày càng kỳ quái, lúc đầu thì có đứa bé giới thiệu bao cao su, giờ lại có cô gái tích cực giới thiệu bao cao su như vậy!

Cao Dương Thành thu tầm mắt lại, vút mẩu thuốc trong tay, sau đó định bước vào dòng người tìm mẹ mình và Khuất Mỹ Hoa.

Khi anh đi ngang qua người mặc bộ đồ Logger Vick, thì nghe được đối phương đang nỗ lực chào bán hộp bao cao su trong tay: “Đi qua nhưng đừng bỏ qua, mẫu VIP mới nhất của năm 2013, trải nghiệm siêu mỏng, xoắn ốc có gai, không dùng không biết, dùng rồi thì không muốn dừng lại!! Tôi nay giảm kịch sàn, tất cả đều giảm nửa giá, ai mua là người đây có lời!!”

“ ... ”

Kiểu quảng cáo khoa trương cộng với giọng nói ngọt ngào thật đúng là làm cho đàn ông muốn mua, nhưng mà giọng nói này...

Tại sao anh lại cảm thấy quen tai như vậy nhỉ?

“Anh gì đó ơi, dùng thử đi, dùng thử đi!”

“Anh gì đó ơi, tôi đảm bảo là anh sẽ cảm thấy hài lòng, mua một hộp đi!”

“Mua một hộp đi!”

Giọng nói khẩn thiết này, quen thuộc đến mức làm cho Cao Dương Thành híp mắt lại, con ngươi đen nhánh lộ ra ánh mắt lạnh lùng sắc bén, anh nhìn chăm chăm về phía ‘Logger Vick’, giống như là muốn xuyên thủng đối phương vậy.

“Tôi mua.”

Bỗng nhiên có một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai của ‘Logger Vick’.

Nụ cười của Hoàng Ngân phía sau mặt nạ Logger Vick còn chưa kịp xuất hiện thì đã ngưng bật.

Cô không ngờ mình lại có thể gặp Cao Dương Thành trong tình huống như thế này!

Nhưng khi nghĩ đến việc bản thân đang đội chiếc mặt nạ hình ‘Logger Vick’ thì trong lòng liền cảm thấy yên tâm hơn nhiều, anh sẽ không nhận ra cô đâu nhỉ.

Hoàng Ngân đưa một hộp bao cao su cho anh, cánh tay còn hơi run run: “Của anh, hết bảy mươi nghìn.”

Cô cố ý gằn giọng, để giọng nói của mình thêm vài phần tục tằn.

Nhưng cái tay của cô vừa đưa ra đã bị một cánh tay khác nắm chặt lấy: “Cô có phụ trách hướng dẫn cho khách hàng cách sử dụng không?”

Anh dùng giọng điệu mỉa mai để trêu đùa cô, còn tay thì nắm chặt lấy tay Hoàng Ngân.

Đôi mắt lạnh lùng kia vẫn cứ nhìn chăm chăm về phía Hoàng Ngân, làm cho cô cảm thấy tay chân luống cuống.

Hoàng Ngân biết anh chắc hẳn đã nhận ra cô.

Cô định bỏ chiếc mũ trên đầu xuống, chuẩn bị một trận sóng mái với Cao Dương Thành, nào ngờ, khi cô vừa định gỡ mặt nạ xuống thì lại

nhìn thất Khuất Mỹ Hoa và... Ôn Thuần Như đang từ trong đám người đi về phía bọn họ!!

Hoàng Ngân hoảng hốt, khuôn mặt bên trong chiếc mặt nạ cũng trở nên trắng bệch.

“Đồ Hoàng Ngân, nếu như người ở bên trong bộ quần áo này đúng là cô thì cô chết chắc rồi!!”

Cao Dương Thành cầm lấy đầu của Logger Vick, cố gắng kéo nó ra khỏi người cô.

Người phụ nữ đáng chết này, thế mà lại biến cuộc sống của mình trở nên nghèo hèn như vậy!!

“Anh buông tôi ra!!”

Hoàng Ngân ra sức giữ chiếc mặt nạ trên đầu mình, chống lại anh đến cùng.

Chết tiệt, nếu để Ôn Thuần Như biết cô đang ở thành phố A thì một nhà bốn người của cô sẽ không sống yên ổn được.

“Tên khốn!!” Hoàng Ngân ôm lấy đầu của mình, tức giận đá Cao Dương Thành một cái, nhưng lại bị anh né được.

Nhân lúc đó, Hoàng Ngân ôm lấy đầu của mình, mặc bộ quần áo hoạt hình, vụng về chạy trốn, dáng vẻ buồn cười này của cô làm cho người đi đường liên tục quay đầu nhìn.

Cao Dương Thành cũng không nghĩ nhiều, lập tức chạy đuổi theo, bây giờ anh càng chắc chắn người đó chính là Đồ Hoàng Ngân!!

“Cô tốt nhất là đừng để cho tôi bắt được cô! Nếu không, cô chết chắc rồi!”

Trên đường, nhiều người đến mức làm cho Hoàng Ngân muốn khóc.

Mặc bộ quần áo này để chạy đã rất mệt sức, giờ lại thêm dòng người đông đúc, làm cho Hoàng Ngân vô cùng khó khăn, nhưng may mà không

chỉ có mình cô bị cản trở, Cao Thành Dương, người vẫn luôn kiên trì đuổi theo cô cũng không khá hơn là mấy.

Hoàng Ngân thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía người đàn ông vẫn đang kiên trì đuổi theo mình: “Đáng chết! Rốt cuộc là anh ta muốn làm cái gì!”

Cuối cùng thì Hoàng Ngân cũng thoát ra khỏi dòng người, cô lại tiếp tục chạy, đến khi nhìn thấy có phòng vệ sinh thu phí, cô như thể gặp được mẹ đẻ không bằng, kích động đến mức suýt khóc, cô cũng không kịp suy nghĩ nhiều, nhanh chóng chạy vào trong nhà vệ sinh.

Hoàng Ngân cởi mặt nạ hình Logger Vick xuống, ngồi lên trên nắp bồn cầu, thở hồng hộc.

Bộ trang phục này là loại kín gió, cho dù bên ngoài có lạnh như thế nào thì bên trong cũng giống như lồng hấp, cộng thêm việc cô còn mặc nó chạy cả đoạn đường, nên lúc này cả người Hoàng Ngân đều ướt đẫm, mồ hôi đầm đìa, mái tóc dài cũng vì mồ hôi mà bết lại, dáng vẻ của cô lúc này cũng không khác người ăn xin là mấy.

Nhưng, cho dù như vậy, điều đáng được ăn mừng là cô đã thành công vứt bỏ đồng phiền phức kia đi rồi!

Nói thật, cô cũng không muốn Cao Dương Thành nhìn thấy dáng vẻ chật vật như thế này của mình!

Nhưng, cô còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt, cánh cửa nhà vệ sinh bị người ở bên ngoài mở ra.

Sau đó, ‘rầm’ một tiếng, cánh cửa bị khóa lại.

Hoàng Ngân trừng mắt, ghen hòng nhìn Cao Dương Thành đột nhiên xuất hiện trong nhà vệ sinh!

Gương mặt vô cùng đẹp trai của anh trở nên tối tăm, anh đứng trước mặt cô, lạnh lùng nhìn cô chằm chằm.

Chiếc áo trắng của anh có phần ẩm ướt, mồ hôi làm cho chiếc áo trở nên trong suốt, khiến cho cơ bắp của anh càng trở nên gợi cảm và cường

trắng, cơ ngực săn chắc cũng phập phồng theo nhịp thở của anh, hơi thở nam tính của anh được bộc lộ rõ ràng, quả thật có thể dùng kiểu diễn ướm át để miêu tả dáng vẻ vừa tức giận vừa lạnh lùng này của anh.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để mê trai!

Hoàng Ngân nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình, cô ngồi xuống, kiêu ngạo ngẩng cao đầu, nhìn thẳng về phía Cao Dương Thành, mang theo chút tức giận: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Đôi môi mỏng của Cao Dương Thành khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhạt, sau đó anh cúi người lại gần Hoàng Ngân: “Đỗ Hoàng Ngân, cô được lắm, hết lần này đến lần khác làm cho tôi phải thay đổi cách nhìn về con người cô!”

Cho nên, anh ta đuổi theo cô lâu như vậy là vì muốn sỉ nhục cô?

Khi cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của anh lại gần, Hoàng Ngân cảm thấy có chút khó thở, cô lùi về phía sau theo bản năng, sau đó chống lại ánh mắt chằm chọc của anh mà không chút sợ hãi: “Chẳng lẽ anh không dùng thứ này nên cũng không cho người khác bán sao?”

Sau đó, nhìn thấy anh còn đang cầm hộp bao cao su trong tay, Hoàng Ngân liền duỗi tay ra, lạnh lùng nói: “Trả tiền đi.”

Con ngươi đen nhánh của Cao Dương Thành híp lại, đáy mắt hiện lên sự tức giận, ánh mắt anh giống như những lưỡi dao sắc bén, chỉ hận không xuyên thủng người của cô.

Anh đột nhiên lạnh lùng mỉm cười.

Anh duỗi tay, ngang ngực nắm lấy cằm của Hoàng Ngân, khiến cho cô ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt mình: “Đỗ Hoàng Ngân, đột nhiên tôi lại cảm thấy vô cùng hứng thú với món đồ này của cô!”

Hoàng Ngân bị anh giữ chặt, làm cho hơi thở của hai người hòa vào với nhau, Hoàng Ngân có thể cảm giác được hơi thở nóng bỏng của anh đang bao trùm lấy cô, làm cho hơi thở của cô có phần dồn dập, mồ hôi trên trán cũng càng nhiều thêm.

Nhưng cô vẫn cố gắng hết sức làm cho bản thân bình tĩnh lại.

“Tốt... tốt lắm! Vậy thì bác sĩ Cao hãy mua thêm một ít nữa để khi về thử xem sao?”

Trong giờ phút quan trọng này mà Đỗ Hoàng Ngân cô vẫn không quên đẩy mạnh tiêu thụ.

-----oOo-----

Chương 51: Tôi mua hết chỗ này

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đương nhiên rồi.” Cao Dương Thành cười nhạt: “Nhưng mà còn cần cô Đỗ tự mình chỉ cho tôi cách sử dụng mới được!!”

Anh lạnh lùng lên tiếng, sau đó cúi đầu, mạnh mẽ hôn lên đôi môi của Hoàng Ngân, tùy ý chiếm lấy hơi thở mùi đàn hương của cô.

“Um um um...”

Hoàng Ngân không ngờ anh lại đột nhiên hôn cô: “Cao Dương Thành, anh buông tôi ra, um...”

Cô giơ tay đẩy người đàn ông trước mặt mình, cố gắng giãy giụa trong lồng ngực của anh.

Nhưng, Cao Dương Thành đã bị lửa giận thiêu đốt lý trí từ lâu, một tay anh giữ hai cánh tay đang giãy giụa của Hoàng Ngân lên trên đỉnh đầu, nụ hôn ướt át lại rơi xuống đôi môi, gò má của Hoàng Ngân...

“Cao Dương Thành...”

Hoàng Ngân không thể chạy thoát, cô bị anh ôm chặt vào trong lồng ngực, giống như rơi vào bước đường cùng vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị nghẹn đến đỏ bừng, tiếng thở dốc càng thêm sâu: “Anh... đừng có mà giở trò lưu manh... a... um um...”

Trong lúc Hoàng Ngân đang kháng nghị thì đôi môi của người đàn ông kia rời khỏi đôi môi cô, sau đó trực tiếp tấn công về phía chiếc cổ trắng nõn của cô.

Cái cảm giác tê dại bỗng nhiên ập đến này làm cho Hoàng Ngân không nhìn được mà khẽ rên thành tiếng.

Khuôn mặt cô bỗng nhiên nóng bừng như bị bỏng vậy, thân hình nhỏ bé không ý thức được mà run rẩy, đôi mắt như bị bịt kín một tầng sương mù: “Anh muốn làm gì, anh đừng có lại gần!!”

Bàn tay to của Cao Dương Thanh thô bạo kéo bộ quần áo không thoáng khí trên người Hoàng Ngân xuống, động tác của anh tràn ngập sự không kiên nhẫn và bực dọc: “Đồ Hoàng Ngân, sao cô cứ muốn làm cho cuộc sống của mình trở nên bết bát như vậy!! Chẳng phải cô muốn bán bao cao su sao? Không phải là trải nghiệm siêu mỏng, chỉ cần dùng là không thể dùng lại sao? Lại đây! Bây giờ lập tức làm cho tôi không dùng lại được!! Nếu như thứ này quả thật tốt như cô nói thì tôi sẽ mua, mua hết chỗ bao cao su này của cô!!”

Cao Dương Thành tức giận mà gào thét với Hoàng Ngân, đôi mắt đỏ ngầu không hề che giấu sự tức giận trong lòng anh.

Anh đang tức giận, nhưng mà, rốt cuộc anh đang tức giận cái gì!!

“Cao Dương Thành, anh điên rồi sao! Tôi bán bao cao su ở trên đường thì liên quan gì đến anh? Cái này đáng để anh đuổi theo tôi một quãng đường xa như vậy để sỉ nhục tôi sao?”

Hoàng Ngân đỏ hoe cả mắt, cô không chút yếu thế nào mà đánh trả lại anh, cô tức giận ném ‘Logger Vick’ trong tay lên người anh, món đồ rơi xuống đất, cuối cùng còn lăn vài vòng, làm cho nó trở nên bẩn thỉu, Hoàng Ngân trề môi ra, những giọt nước mắt tủi thân cứ liên tục chảy ra, không có cách nào kìm lại được.

“Đồ khốn nhà anh!! Một ngày nhộn nhịp như ngày hôm nay lại bị anh làm hại không bán được gì cả!! Còn có bộ quần áo này, là tôi bỏ một khoản tiền lớn ra để thuê, bây giờ cũng bởi vì anh mà trở thành như vậy, anh đền cho tôi, anh đền cho tôi!!! Hu hu hu...”

Hoàng Ngân giống như một đứa bé đang ăn vạ, cô ngồi trên nắp bồn cầu, bởi vì tủi thân mà òa khóc.

Cao Dương Thành nhìn thấy dáng vẻ đáng thương kia của cô thì trong lòng có phần áy náy, trong lúc nhất thời anh chỉ biết đứng đó mà không nói nổi một lời.

“Đừng khóc!”

Anh nhịn cơn tức để dỗ dành cô.

Kết quả, Hoàng Ngân lại càng khóc lớn hơn: “Anh đừng có động vào tôi!!”

Cô tức giận gào thét với anh, cả người ngồi co ro trên nắp bồn cầu, cô ngồi ôm lấy gối, càng khóc lớn hơn.

“Đỗ Hoàng Ngân, nếu cô còn khóc thì tôi sẽ lại tiếp tục hôn cô!!”

Lời đe dọa của Cao Dương Thành, làm cho Hoàng Ngân ngẩng mặt lên, nước mắt của cô bỗng nhiên như dừng lại nơi khóe mắt, lóng lánh, lã chã chực khóc.

Đột nhiên, “Oa...” một tiếng, Hoàng Ngân không thể khống chế được cảm xúc của bản thân, lại một lần nữa khóc lớn: “Anh còn dám đe dọa tôi? Cái tên khốn nhà anh, đồ khốn khiếp! Hu hu hu...”

“...”

Bà nó!!

Không hề nghi ngờ, Hoàng Ngân lại bị Cao Dương Thành hôn.

Con người anh, từ trước đến nay đều là một người đàn ông tốt đã nói là sẽ làm!

Đôi môi ẩm ướt của anh dây dưa với đôi môi đỏ mọng của Hoàng Ngân, đầu lưỡi ẩm áp mạnh mẽ cạy hàm răng của cô ra, vừa vội vã lại vừa dịu dàng chiếm đoạt lấy hơi thở mùi đàn hương của Hoàng Ngân, hút lấy

từng hơi thở của cô.

Bàn tay to của anh cách bộ trang phục dày sụ, mạnh mẽ ôm lấy thân thể mềm mại của Hoàng Ngân, hai người quây quýt lấy nhau.

Hoàng Ngân rõ ràng muốn phản kháng, muốn từ chối, nhưng khi đối mặt với sự ngang ngược mà dịu dàng này của anh thì cô lại không có chút sức lực nào để chống lại.

Đôi mắt kiêu diễm của cô như phủ kín một tầng sương mù, tội nghiệp nhìn anh, đáng vẻ yếu đuối, bất lực như vậy làm cho người đàn ông trước mặt càng thêm muốn cô!!

“Cũng không biết thằng bé Dương Thành này chạy đi đâu rồi, bảo đi hút thuốc mà giờ đã không thấy tăm hơi đâu!”

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến một giọng nói quen thuộc, làm cho hai người đang ôm hôn trong nhà vệ sinh ngậy người.

Hoàng Ngân chết đứng, khuôn mặt cũng trở nên trắng bệch.

“Có lẽ anh ấy không tìm thấy chúng ta, hay là chúng ta gọi điện cho anh ấy xem.” Người nói ra những lời này là Khuất Mỹ Hoa.

Hoàng Ngân hoảng sợ nhìn Cao Dương Thành, mà anh thì cũng đang nhìn cô.

Chỉ là, cô lại không hề nhìn thấy một chút hoảng loạn hay khẩn trương nào trong đôi mắt anh.

“Điện thoại của anh...”

Hoàng Ngân nhỏ giọng nhắc nhở anh.

Nhưng cô vừa nói dứt lời thì chiếc điện thoại trong túi Cao Dương Thành lại vang lên.

Hoàng Ngân sợ hãi, trong một khoảnh khắc, hô hấp của cô giống như muốn dừng lại vậy.

“Ừa?”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói nghi ngờ của Khuất Mỹ Hoa.

Cao Dương Thành liếc mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hoàng Ngân, từ từ lấy chiếc điện thoại trong túi ra, màn hình thông báo hiện lên hai chữ ‘Mỹ Hoa’, anh không hề do dự mà chuyển chế độ điện thoại về im lặng.

“Mẹ, có phải con nghe nhầm không? Lúc mới nói máy với điện thoại của Dương Thành thì ở đây cũng vang lên tiếng điện thoại.” Khuất Mỹ Hoa nói, nghi ngờ đẩy cánh cửa phòng vệ sinh nơi Hoàng Ngân đang đứng.

Hoàng Ngân lập tức khẩn trương đến mức cả người đều cứng đờ, cô nhìn chằm chằm về phía cửa, một lúc lâu sau cô mới thở phào nhẹ nhõm, may mà ổ khóa ở chỗ này là loại tốt.

“Bên trong có người không?”

Khuất Mỹ Hoa ở bên ngoài, hô lên để dò xét.

Hoàng Ngân khẩn trương đến mức túm chặt ống tay áo của Cao Dương Thành, bỗng nhiên, cô nảy ra một ý, cô nắm lấy mũi, gằn giọng xuống, dùng tiếng địa phương ở quê mình, bắt đầu giả vờ như là nghe điện thoại.

“Mẹ, mẹ đừng gọi điện cho con nữa, con lập tức về đây.”

“Dạ, dạ, được rồi! Con đang đi vệ sinh! Không nói chuyện với mẹ nữa...”

“Dạ dạ, hẹn gặp lại, um um...”

‘Cuộc điện thoại’ của Hoàng Ngân cũng kết thúc, cô còn chưa kịp có phản ứng khác thì đôi môi đỏ mọng lại bị tập kích, đôi môi cô bị đôi môi anh che phủ, tùy ý dây dưa.

Đôi mắt của Hoàng Ngân mở to, gằn như là không tin được, tên khốn Cao Dương Thành này...

Trong tình huống như vậy mà anh còn dám hôn cô!!

Chẳng lẽ anh không biết người ở bên ngoài là mẹ và người vợ tương lai của mình sao?!!

Hoàng Ngân lập tức cảm thấy bản thân mình giống như đang vụng trộm với chồng của người ta ở ngay trước mặt vợ cả, trong lòng vừa xấu hổ vừa tức giận, muốn đẩy anh ra nhưng lại không lay động được anh, đến cả kêu cứu hay chửi rủa cũng không được!

Tên khốn này, nhất định là cô ý!!

Sau khi Hoàng Ngân diễn vở kịch lúc nãy thì Khuất Mỹ Hoa mới cảm thấy mình đã suy nghĩ nhiều, cô ta lại tiếp tục gọi điện cho Cao Dương Thành, nhưng vẫn không có ai nghe máy.

Mà bên trong nhà vệ sinh, hành động của Cao Dương Thành lại càng thêm quá đáng.

Hàm răng trắng sáng khẽ gặm cắn lên chiếc cổ trắng nõn của cô, những dấu hôn màu đỏ tím cũng liên tục xuất hiện trên làn da mịn màng của cô.

Hoàng Ngân tức đến mức giơ tay lên đánh anh, nhưng cũng không có hiệu quả, cuối cùng chỉ khiến cho anh càng thêm ngang ngược mà chiếm đoạt!

Bàn tay to nóng rực của anh trực tiếp đi vào bên trong áo sơ mi của Hoàng Ngân, sau đó nhanh chóng nắm lấy vòng một đầy đà của cô, tùy ý vuốt ve, làm cho bộ phận mềm mại kia biến thành những hình dáng mê người.

Hoàng Ngân muốn kêu lên, nhưng hai người phụ nữ ngoài kia làm cho cô không dám lên tiếng.

Cô muốn phản kháng, nhưng khi đối mặt với sức mạnh của anh thì lại không còn chỗ trốn.

Cô giống như một con thú nhỏ đáng thương bị vây nhốt, chỉ có thể để mặc cho anh bắt nạt, chiếm lấy!

Hoàng Ngân biết, anh cố ý, anh cố ý bắt nạt cô, nhục nhã cô...

Có lẽ anh còn chưa thể quên được những đau khổ và chua xót mà bốn năm trước cô mang đến cho anh.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài tìm nó thôi.”

Gọi điện thoại cũng không được, nên hai người phụ nữ kia lập tức đi ra ngoài sau khi đi vệ sinh.

Mà lúc này, Cao Dương Thành cũng buông Hoàng Ngân ra.

Hoàng Ngân ngồi trên nắp bồn cầu, hỏn hển trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt thanh tú cũng đỏ bừng vì xấu hổ, nước mắt ngập tràn ra nơi khóe mi, càng tủi thân thì lại càng tức giận: “Cao Dương Thành, đồ điên nhà anh!!”

Đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn chăm chú về phía đôi môi sưng đỏ của Hoàng Ngân, khóe miệng hơi nhếch lên, ra vẻ hờ hững nói: “Đến ngày hôm nay tôi vẫn cảm thấy tò mò, không biết khi ngoại tình thì sẽ kích thích như thế nào...”

“Thấy cô khi ở dưới tôi chặt vật như vậy, Đồ Hoàng Ngân, cảm giác đó, quả thật là không tồi!!”

Cao Dương Thành nói, sau đó lấy bảy mươi nghìn ở trong túi ra, để trên nắp bồn cầu: “Đây là tiền bao cao su, sau khi quay về, tôi sẽ cẩn thận thử với Mỹ Hoa, nếu như không tệ thì tôi sẽ lại đến tìm cô!”

Anh vừa dứt lời, liền mở cửa phòng, rồi ung dung đi ra ngoài.

Phong thái lịch sự, đủ để làm cho mọi người quên mất chuyện anh bước ra từ trong nhà vệ sinh nữ.

“Tên khốn!!”

Hoàng Ngân tủi thân cầm bảy mươi nghìn lên, rồi bước ra bên ngoài, nước mắt rơi như mưa: “Ai cần tiền của anh, tên khốn Cao Dương Thành nhà anh, đồ lưu manh!!”

Cao Dương Thành đi ra khỏi nhà vệ sinh, anh nhìn xuống hộp bao cao su được sản xuất trong nước trên tay mình, sau đó cảm thấy lông mày giật liên tục.

Rốt cuộc là người phụ nữ này đang làm cái quái gì vậy!!

Không bán rượu thì đi bán bao cao su? Hai tỷ anh để lại cho cô đâu? Đã tiêu vào chỗ nào rồi? Còn có Đoàn Vũ Đạt, anh lại để vợ mình đi làm loại công việc này sao?

Tất cả những điều này cũng quá kì lạ rồi!

Cao Dương Thành tiện tay ném hộp bao cao su trong tay vào thùng rác, sau đó bước về phía mà lúc nãy Hoàng Ngân mới đứng.

Ở chỗ đó còn có không ít nhân viên tiếp thị đang ra sức giới thiệu sản phẩm.

Cao Dương Thành ung dung bước đến: “Đếm xem, chỗ này có bao nhiêu hộp, tôi đều mua hết.”

“Cái gì?”

Nhân viên bán hàng ở quầy đương nhiên là không ngờ được sẽ có một ông chủ lớn như vậy xuất hiện, anh ta ngạc nhiên đến mức không khép mồm vào được, thậm chí còn có chút không dám tin.

Cao Dương Thành nhíu mày, có chút không kiên nhẫn, thúc giục nói: “Tính xem là bao nhiêu tiền.”

Mua bao cao su ở trên đường lớn đã không phải là một chuyện vẻ vang gì, nay lại còn mua nhiều như vậy, chẳng phải bỗng nhiên sẽ bị mọi người nhòm ngó sao? Cao Dương Thành cảm thấy anh vì người phụ nữ ngu ngốc tên Đỗ Hoàng Ngân kia mà mất hết mặt mũi rồi!

“Được, được, làm liền ạ!”

Nhân viên bán hàng bắt đầu kích động đi tính tiền.

Cao Dương Thành đứng ở cạnh quầy, hút thuốc chờ đợi kết quả.

“Thưa anh, đã xong rồi, chỗ này có hai mươi thùng, mỗi thùng có năm mươi hộp, mỗi một hộp có giá bảy mươi nghìn, cho nên tổng cộng là bảy mươi triệu, bởi vì anh mua nhiều nên chúng tôi giảm cho anh 12%, chỉ còn sáu mươi một triệu sáu trăm nghìn! Xin hỏi anh trả bằng tiền mặt hay quẹt thẻ ạ?”

Cao Dương Thành lấy một chiếc thẻ vàng VVIP từ trong ví ra, nhú mày hỏi: “Các anh sẽ có tiền hoa hồng chứ.”

“Dạ, đúng vậy.” Nhân viên bán hàng kia thành thật trả lời.

“Vậy thì anh cứ tính bảy mươi triệu đi, khi viết hóa đơn thì nhớ viết tên Đỗ Hoàng Ngân vào.”

“Dạ?”

Nhân viên tiếp thị còn cho là mình nghe không rõ.

Cao Dương Thành ngược lên nhìn anh ta: “Có vấn đề gì sao?”

“Không... không có.” Nhân viên bán hàng tuy nói không có, nhưng trong lòng thì đã sớm mắng một trận.

Anh ta vốn cho là lần này mình sẽ kiếm được một khoản, nào ngờ tiền đến tay rồi lại còn để vuột mất!

-----oOo-----

Chương 52: Một đêm n lần

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mãi đến khi nhìn thấy nhân viên bán hàng viết tên Đỗ Hoàng Ngân, Cao Dương Thành mới đưa chiếc thẻ trong tay ra: “Tôi sẽ không mang hai mươi thùng hàng này đi, anh bảo cô ấy nghĩ cách chuyển đến cho tôi.”

“Dạ, phiền anh cho tôi xin địa chỉ.”

“Không cần.” Cao Dương Thành từ chối: “Anh nói với cô ấy là tôi họ Cao. Cô ấy sẽ biết nên gửi đến chỗ nào.”

Cao Dương Thành nói xong liền đi, đầu cũng không ngoảnh lại lấy một lần.

Anh vừa mới rời khỏi thì Hoàng Ngân cũng chật vật quay về.

Khi cô về đến nói thì thấy mọi người đang tháo bạt xuống, hoàng Ngân có chút nóng nảy;

“ôi chao mọi người đang làm gì vậy? Sao hôm nay lại bày rạp nữa? Bây giờ mới là lúc đông nhất mà!”

“Có ý gì?” Hoàng Ngân vẫn không hiểu lắm.

“Tự cô xem đi” Nhân viên bán hàng đưa hoá đơn cho cô

Hoàng Ngân nhìn những con số trên đơn hàng mà có phần không dám tin: “Mua hết hai mươi thùng? Ai vậy? Lợi hại như vậy sao, anh ta có thể dùng hết sao? Dù sao chỗ đó cũng có đến 12000 chiếc đó!!”

Trời ạ! Cho dù một năm 365 ngày, đêm nào anh ta cũng dùng thì chỗ đó cũng đủ dùng trong 32 năm!!

Người đàn ông này cũng quá lợi hại rồi!!

“Tôi không biết anh ta có lợi hại hay không, nhưng người ta còn nhân mạnh phải ghi tên cô trên hóa đơn, giảm cho anh ta 12% mà đối phương cũng không cần! Đồ Hoàng Ngân, tôi nghĩ, lúc anh ta mua hơn mười nghìn chiếc bao cao su này thì chắc cũng đang nghĩ làm thế nào để dùng hết chỗ đó với cô đấy! Nói anh ta không thích cô thì có ma mới tin!”

“Ồ, sao anh lại nói như vậy! Cái gì gọi là nghĩ cách dùng hết chỗ đó với tôi? Tôi còn không biết tên của người ta, thì sao có thể giao nhiệm vụ nặng nề này cho tôi chứ!”

“Anh ta nói anh ta họ Cao, còn bảo cô chuyển hai mươi thùng hàng này đến cho anh ta!”

“Họ Cao?”

Hoàng Ngân không còn gì để nói nữa.

Chẳng lẽ là Cao Dương Thành? Cái tên điên đó...

Mua nhiều bao cao su như vậy, anh ta có thể dùng hết được sao?!

Hoàng Ngân khẽ cắn môi, trong lòng có phần đè nén.

Khi cô nghĩ đến những lời đồng nghiệp vừa nói thì không nhịn được mà đỏ mặt.

Hoàng Ngân kết thúc công việc, ôm bộ trang phục ‘Logger Vick’ của mình đi lên tàu điện ngầm về nhà.

Nửa tiếng sau, cô ra khỏi tàu điện ngầm, đi về phía con hẻm nhỏ ở trước cửa nhà.

Lúc này, trong đầu Hoàng Ngân loạn như ma, toàn bộ suy nghĩ của cô vẫn còn đang nghĩ về lúc ở trong nhà vệ sinh, có vẻ còn chưa hoàn hồn.

Đôi môi đỏ mọng của cô sưng to, nhẹ nhàng mím môi cũng có thể cảm nhận được sự đau đớn, có thể đoán được nụ hôn của người kia thô bạo đến nhường nào.

Còn trên cổ...

Hoàng Ngân vẫn không nhịn được mà đưa tay sờ lên cổ, nơi đó có những dấu hôn màu đỏ tím, giống như bông hoa anh túc kiêu diễm, bởi vì làn da trắng nõn nên những dấu vết đó càng thêm chói mắt.

Cô cúi đầu thờ dài, ép buộc bản thân mình phải loại bỏ những suy nghĩ không nên có, điều chỉnh lại cảm xúc rồi tiếp tục đi về nhà.

Khi Hoàng Ngân đi đến cuối ngõ thì bỗng nhiên dừng lại.

“Cô Khuất?”

Hoàng Ngân ngạc nhiên nhìn Khuất Mỹ Hoa đang đứng ở trước mặt

mình.

Phía dưới ngọn đèn đường tù mù, cô ta mặc một chiếc váy liền màu đen, đứng trong bóng đêm, cảm giác có phần lạnh lẽo và đáng sợ.

Khuôn mặt vẫn luôn mang theo nụ cười dịu dàng của cô ta nay lại lạnh lẽo đến mức không ai dám lại gần.

Sau khi nhìn thấy Hoàng Ngân, cô ta bước ra, tiếng giày cao gót cũng từ từ đến gần.

Đây là lần đầu tiên Hoàng Ngân nhìn thấy một Khuất Mỹ Hoa như vậy, nói thật, lúc mới thấy đối phương, cô còn bị sự lạnh lùng của cô ta dọa sợ, nhưng Hoàng Ngân cũng nhanh chóng làm cho bản thân bình tĩnh lại.

“Cô Khuất, cô đến tìm tôi sao?”

Hoàng Ngân hỏi cô ta.

Khuất Mỹ Hoa lạnh lùng nhếch khóe miệng, sau đó giơ tay lên, “bốp...” một cái, âm thanh vô cùng trong trẻo, cô ta không chút do dự mà tát mạnh lên má trái của Hoàng Ngân.

Lập tức, làn da trắng nõn nhanh chóng hiện lên năm dấu tay đỏ rực, một bên má cũng bắt đầu sưng lên.

Sự cố bất ngờ này làm cho Hoàng Ngân ngỡ người, cô che mặt, nhìn người phụ nữ lạnh lùng trước mặt mà có phần không dám tin.

Sau khi tát xong một cái thì Khuất Mỹ Hoa lại một lần nữa giơ tay định tát Hoàng Ngân.

Khi bàn tay của cô ta chuẩn bị lại gần Hoàng Ngân thì đã bị cô giơ tay lên giữ lại ở trên cao, Hoàng Ngân lạnh lùng nhìn cô ta, không hề có chút sợ hãi: “Khuất Mỹ Hoa, nếu cô muốn trút giận thì cũng phải chọn cho đúng đối tượng chứ? Đồ Hoàng Ngân tôi cũng không phải là người dễ bắt nạt!”

Cô vừa nói xong liền buông tay Khuất Mỹ Hoa xuống, sau đó giơ tay

đẩy cô ta ra xa.

Khuất Mỹ Hoa đứng ở phía đối diện, cả người như chìm vào trong bóng đêm, cười lạnh hỏi Hoàng Ngân: “Đỗ Hoàng Ngân, cảm giác khi làm tình nhân thế nào? Có phải là rất thoải mái, rất kích thích không?”

Những lời này của Khuất Mỹ Hoa làm cho trái tim của Hoàng Ngân đập nhanh hơn, cả người cứng đờ, còn khuôn mặt thì tái nhợt đi.

“Xem ra cô đã ngồi đến nghiện ở cái vị trí tình nhân đáng xấu hổ kia rồi!”

Cô ta vừa nói vừa bước lại gần, còn giơ tay nâng cằm Hoàng Ngân lên, cũng vì thế mà nhìn thấy được hết những dấu hôn chói mắt ở trên cổ cô.

Hoàng Ngân nhú mào, bực dọc tránh khỏi tay cô ta, nhưng khi đối mặt với lời chất vấn của đối phương thì cô lại không nói nên lời.

Trái tim như bị ai đó bóp chặt, khiến cho cô có cảm giác bản thân không thể hô hấp.

Hoàng Ngân lướt qua Khuất Mỹ Hoa rồi đi thẳng về nhà.

“Đỗ Hoàng Ngân, nghe nói em gái của cô cũng rất thích ông xã của tôi phải không?”

Khi Khuất Mỹ Hoa nói ra hai chữ ‘ông xã’ thì vô cùng đắc ý, nhưng khi nhắc đến em gái cô thì giọng nói lại lạnh lẽo đến mức làm người khác sợ hãi.

Hoàng Ngân đứng lại, cô nắm chặt lấy quai túi, hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho bản thân mình bình tĩnh lại, sau đó cô mới xoay người lại, nhìn thẳng vào khuôn mặt u ám của người phụ nữ kia: “Khuất Mỹ Hoa, nếu cô dám động vào em gái tôi, thì tôi nhất định... sẽ không tha cho cô!!”

Khuất Mỹ Hoa cười lạnh: “Cô yên tâm, người phụ nữ kia, tôi khinh không thèm động đến cô ta!”

Cô ta chỉ cần đợi hai chị em bọn họ trai cò đánh nhau, còn cô ta sẽ chính

là ngư ông, chỉ cần ngồi chờ thu lợi!

Hoàng Ngân mấp má môi, trong lòng cô có chút khó chịu: “Tôi không muốn làm người thứ ba chen vào giữa cô và Cao Dương Thành.”

Nhưng... mới lúc này cô còn hôn người đàn ông kia! Đó là sự thật, một sự thật làm cho cô không thể cãi lại!!

“Không muốn?”

Khuất Mỹ Hoa cười nhạt: “Nếu như không muốn, thế thì đồ hèn hạ quấy quýt với anh ấy ở trong nhà vệ sinh tối hôm nay là ai? Nhắc đến cũng thấy tình cờ, ông trời cố ý làm cho tôi rớt một bên hoa tai, tôi quay lại tìm, thế mà lại thấy hai người lần lượt bước ra từ trong nhà vệ sinh.”

Khuất Mỹ Hoa nói đến đây thì dừng lại, cô ta hít thở sâu, cố gắng đè nén cảm giác đau đớn trong lòng, sau đó mỉm cười, giống như lại trở về với dáng vẻ dịu dàng ấm áp trước đây: “Không sao cả, Đồ Hoàng Ngân, cô hãy nhớ cho kỹ những chuyện mà hôm nay cô làm với tôi, một ngày nào đó... cô sẽ phải trả giá đắt cho những chuyện này!”

Nếu như không đến lúc bắt đắc dĩ thì Khuất Mỹ Hoa sẽ không nói cho Ôn Thuần Như biết về sự tồn tại của Đồ Hoàng Ngân!

Bởi vì, cô ta là người biết rõ nhất, cô ta có thể kết hôn với Cao Dương Thành đều là nhờ một tay Ôn Thuần Như thúc đẩy, mà thủ đoạn của Ôn Thuần Như lại quá ác, quá tàn nhẫn, cũng quá trực tiếp, nếu làm tổn thương người phụ nữ này, chạm đến ranh giới cuối cùng của Cao Dương Thành thì chỉ sợ anh sẽ sống mái với Ôn Thuần Như, còn cuộc hôn nhân của cô ta và anh sẽ hoàn toàn thất bại, cho nên, nếu không đến lúc bắt đắc dĩ thì cô ta không dám mạo hiểm như vậy!

Người phụ nữ như thế này, nên từ từ đùa chết cô mới được!!

.....

Hai ngày sau, phòng làm việc ngoại khoa thần kinh...

Cánh cửa thủy tinh bị đẩy ra, một bác sĩ nhìn vào trong phòng gọi: “Bác sĩ Cao, anh có bưu phẩm chuyển phát nhanh, mau xuống tầng một để ký

nhận.”

Cao Dương Thành đặt hồ sơ bệnh án trong tay xuống, có hơi nghi ngờ:
“Chuyên phát nhanh của tôi?”

“Đúng vậy, anh nhanh xuống xem đi!!”

“Được, cảm ơn.”

Cao Dương Thành đứng dậy, cho hai tay vào trong túi rồi đi xuống tầng một.

Nhưng khi anh đi xuống đại sảnh ở tầng một thì thấy có rất nhiều y tá và bác sĩ đang đứng quanh quầy lễ tân, ồn ào thảo luận.

“Ôi chào, có phải là bác sĩ Cao quá lợi hại rồi không.”

“Wow, chỗ đó của bác sĩ Cao nhất định rất trâu bò, tôi muốn nhìn một cái, sờ một chút quá...”

“Mọi người nói xem, có khi nào bác sĩ Cao là người một đêm N lần không? Mua nhiều như vậy, trời ơi, không phải một đêm năm lần luôn chứ?”

Cao Dương Thành đứng từ xa cũng nghe thấy mấy cô y tá đang bàn về điều gì, nói chung, không biết khi họ nói ra những lời này sẽ cảm thấy như thế nào, còn người nghe như anh chỉ cảm thấy rất xấu hổ mà thôi.

“Nói chuyện gì vậy? Mọi người rảnh như vậy, hôm nay không phải trực ban sao?”

Cao Dương Thành phát tay, bình tĩnh, thong thả đi về phía họ.

“A... Chào bác sĩ Cao.”

Mấy cô gái vừa nhìn thấy đương sự đến thì lập tức đỏ mặt.

Cao Dương Thành mỉm cười, nhìn về phía nhân viên lễ tân, hỏi: “Trần, nghe nói tôi có chuyên phát nhanh?”

“À... đúng thế.”

Khuôn mặt của Trần hiện lên vẻ xấu hổ, thỉnh thoảng lại liếc mắt quan sát Cao Dương Thành, sau đó chỉ vào thùng hàng ở trước quầy lễ tân: “Bác sĩ Cao, là... cái này.”

Cao Dương Thành nhìn theo tầm mắt của cô ấy, sau đó lông mày anh liên tục giật giật.

Thứ đầu tiên đập vào mắt anh chính là dòng chữ: “Bao cao su Dishban” ở phía cuối còn có một dòng chữ lớn ghi “Kính gửi Cao Dương Thành”, đặc biệt ba chữ ‘Cao Dương Thành’ còn được viết rất to, giống như là sợ mọi người không biết đây là đồ của anh vậy.

Cao Dương Thành khẽ vuốt vuốt chân mày, anh cảm thấy có hơi đau đầu.

Không có gì phải nghi ngờ cả, đây chính là sự trả thù của Đỗ Hoàng Ngân dành cho hành vi tội tệ của anh tối hôm qua! Nhưng mà cách này cũng không khỏi... quá hại người rồi!!

“Bác sĩ Cao, hay là anh đi nhờ mấy người đồng nghiệp đến để giúp đi, chứ tôi thấy mình anh không bê được nhiều như vậy đâu?” Trần, nhân viên lễ tân tốt bụng nhắc nhở anh.

Cao Dương Thành miễn cưỡng gượng cười: “Tôi sẽ tự nghĩ cách, không cần phải làm phiền người khác đâu.”

“Bác sĩ Cao, để tôi giúp anh.” Những cô y tá trẻ ở xung quanh bắt đầu nhao nhao đăng ký, nói xong lập tức ôm thùng bao cao su chạy đến gần anh, xấu hổ nói: “Bác sĩ Cao, đi thôi.”

“Tôi cũng giúp, tôi cũng giúp!”

“...”

Sau đó, tình hình trở thành như thế này...

Có một hàng dài các y tá trẻ ôm thùng bao cao su đi theo sau bác sĩ Cao, vẻ mặt của mỗi cô y tá ở đây đều vô cùng thẹn thùng, còn bác sĩ Cao anh

có giống một tên bác sĩ cầm thú, đang đợi để lên giường với họ không?

Hình ảnh này quả thật có gì đó sai sai.

Anh âm thầm hít một hơi thật sâu, nở một nụ cười khiêm tốn với những cô y tá nhiệt tình này, giả vờ bình tĩnh nói: “Cảm ơn mọi người đã nhiệt tình giúp đỡ, nhưng mà mọi người đều đặt xuống hết đi, mình tôi làm là được!”

Sau đó anh lấy điện thoại ra gọi cho Vũ Phong, nhỏ giọng nói: “Nhanh lên, gọi cả Thái Linh cùng xuống đây.”

Sau khi Vũ Phong và Thái Linh xuống đến nơi, nhìn thấy tình huống ở đó thì suýt nữa không nhịn được cười.

“Nào, các người đẹp, mọi người bỏ bao cao su xuống đi, chuyện này để cánh đàn ông chúng tôi tự mình làm!” Vũ Phong mỉm cười nhận lấy thùng bao cao su trong tay các y tá.

Mọi người căng da đầu, ôm mấy thùng bao cao su đi trong bệnh viện, làm cho mọi người đều ngoái đầu lại nhìn.

Vừa vào đến thang máy là Vũ Phong lập tức ôm bụng cười: “Lão nhị, cậu lợi hại vậy, xem ra gọi cậu là ‘lão nhị’ đúng là không sai mà!”

Vũ Phong vừa nói vừa không quên dùng ánh mắt mập mờ nhìn về phía ‘cậu nhỏ’ của Cao Dương Thành.

Khuôn mặt của Cao Dương Thành đen như Bao Công vậy, anh cười lạnh, sau đó không không để ý đến lời nói của đối phương.

-----oOo-----

Chương 53: Tình yêu đơn phương đau khổ của đồ thanh nga

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Phong bị thái độ lạnh lùng này của anh dọa sợ, lưng áo ướt đầm mồ hôi, nhưng vẫn to tiếng “Lão nhị, nói thật, cậu không bị cái gì đó kích

thích chứ? Đột nhiên lại mua nhiều bao cao su như vậy... Khụ khụ khụ, câu muốn làm chết con nàh người ta trên giường sao!”

Những lời này của Vũ Phong làm cho Thái Linh đứng bên cạnh ôm bụng cười to.

Ánh mắt của Cao Dương Thành luôn chăm chú hướng về phía bảng thông báo số tầng, khi nghe thấy những lời này của Vũ Phong, ánh mắt anh hơi nhù lại, khoé môi hiện lên nụ cười lạnh “Cậu cho rằng tôi nên làm chết người này trên giường sao?”

“...”

Vũ Phong rụt cổ “Bản thân tôi thì thấy cô Khuất có vẻ yếu ớt, có vẻ như không chịu nổi trách nhiệm nặng nề này”

Nụ cười của Cao Dương Thành “Tôi tin Đỗ Hoàng Ngân sẽ không làm tôi thất vọng”

Vũ Phong và Thái Linh cùng lúc nuốt nước bọt.

Cho nên, bác sĩ Cao không chỉ muốn làm chết Đỗ Hoàng Ngân, mà còn muốn ngoại tình nữa!

12000 chiếc bao cao su, tối nay anh ta sẽ dành một phút để mặc niệm cho Hoàng Ngân.

Mà lúc này, Hoàng Ngân đang ngồi chăm chú vào bản thiết kế ở công ty bỗng nhiên liên tục hắt xì hơi, làm hại cô phải liên tục lấy khăn lau mũi.

Ai mà lại nhớ cô như vậy!

“Hoàng Ngân, giám đốc điều hành tìm cô, cô nhanh chóng đến phòng làm việc của anh ấy một chuyến đi.” Lưu Mai gọi cô.

“Ồ, được rồi!” Hoàng Ngân tiện tay ném giấy ăn vào trong thùng rác, rồi đứng dậy vội vã đi đến phòng làm việc của Lý Kiến Thành.

Cô lịch sự gõ cửa vài tiếng rồi mới mở cửa bước vào: “Giám đốc điều hành, anh tìm tôi?”

“Đúng vậy, ngồi xuống đi.”

Lý Kiến Thành ra hiệu bảo Hoàng Ngân ngồi xuống.

Hoàng Ngân cũng không khách khí, cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh ấy.

“Cô nhìn qua kế hoạch này xem.”

Lý Kiến Thành đưa tập tài liệu trong tay cho cô: “Đây là kế hoạch mà cấp trên mới đưa xuống, là bản thiết kế của một khách sạn lớn.”

Hoàng Ngân mở ra nhìn, ngạc nhiên nói: “Ở thành phố S?”

“Đúng vậy. Hôm nay đã bàn bạc xong với bên thành phố S, sáng mai sẽ cử người đến xem phòng ốc, cho nên, kế hoạch lần này còn phải làm phiên cô dẫn đội đi điều tra, phòng tài vụ đã đặt xong ô tô, tám giờ sáng mai sẽ xuất phát.”

“Giám đốc điều hành...”

Hoàng Ngân mấp máy môi, có phần khó nói: “Có thể để San đi chuyến này không? Tôi...”

“Cô không muốn đi công tác?” Lý Kiến Thành nghiêm túc nhìn về phía Hoàng Ngân, anh ấy đặt chiếc bút trong tay xuống, hỏi cô: “Vẫn lo lắng cho con trai của cô sao?”

“Đúng vậy.” Hoàng Ngân thành thật gật đầu.

“Hoàng Ngân, cô cũng biết, đây là quyết định của công ty, không phải là tôi hay cô có thể quyết được, người của bên kia cũng vì xem qua bản thiết kế của cô mới chọn công ty của chúng ta, cho nên, cô không từ chối được việc ngày mai, tuy con cái là quan trọng, nhưng thân là một thành viên trong công ty thì đây cũng là chuyện quan trọng! Nếu không thì như vậy đi, tôi xin với cấp trên, để cho cô chỉ cần ở thành phố S ba ngày, những chuyện sau đó sẽ do đoàn bên đó chịu trách nhiệm, còn cô về trước, như vậy thì sẽ không còn vấn đề gì rồi chứ?” Lý Kiến Thành nhượng bộ.

“Dạ, cảm ơn giám đốc điều hành đã thông cảm.”

“Được rồi, vậy thì không còn chuyện gì nữa, cô đi ra ngoài trước đi.”

.....

Buổi tối, Hoàng Ngân ở trong bệnh viện với Dương Dương, không ngờ Đỗ Thanh Nga cũng ở đây.

Nhưng đêm nay cô ấy có vẻ mất hồn mất vía, dáng vẻ cũng rất buồn bã, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Chị, em cảm thấy không thoải mái, muốn đi ra ngoài hít gió một chút...”

Đỗ Thanh Nga nói xong liền đi ra khỏi phòng bệnh.

Hoàng Ngân có chút không yên tâm, sau khi Đỗ Dương Dương đi ngủ thì cô lập tức đi ra ngoài tìm cô ấy.

Nhưng không ngờ khi cô đi đến cuối hành lang thì lại thấy cô ấy đang ở bên Cao Dương Thành.

“Bác sĩ Cao!”

Cao Dương Thành quay lưng về phía Đỗ Thanh Nga.

Tuy anh nghe thấy Đỗ Thanh Nga gọi mình nhưng cũng không hề có ý muốn dừng lại, mà cứ tiếp tục đi về phía trước.

“Bác sĩ Cao...”

Đột nhiên, Đỗ Thanh Nga chạy đến, ôm lấy tâm lưng cường tráng của anh.

Hoàng Ngân đứng yên tại chỗ.

“Anh thật sự sắp lấy vợ rồi sao?”

Đỗ Thanh Nga khóc.

Cánh tay cô ấy vẫn ôm chặt lấy anh.

Dáng vẻ lúc này giống như sợ anh sẽ biến mất bất cứ lúc nào vậy.

Cao Dương Thành không nhin được mà nhúu chặt chân mày, anh duỗi tay đẩy cánh tay đang ôm chặt lấy mình của Đỗ Thanh Nga ra.

“Cô hai nhà họ Đỗ, làm phiền cô tự trọng một chút!”

Giọng nói của anh lạnh lẽo, không mang theo chút độ ấm nào.

“Em không muốn! Em không muốn...” Đỗ Thanh Nga chơi xấu mà ôm chặt lấy anh, chết cũng không chịu buông tay: “Bác sĩ Cao, em không muốn anh lấy vợ! Hu hu...”

Cao Dương Thành nhin xuống, anh hất cánh tay của cô ấy ra, xoay người lại, khi thấy đôi mắt đẫm lệ của cô ấy thì khuôn mặt đẹp trai của anh cũng không có bất cứ biểu cảm nào: “Đỗ Thanh Nga, những lời nói trước đây của tôi còn chưa đủ rõ ràng hay sao?”

Giọng điệu bình tĩnh của anh, lạnh nhạt như nước vậy: “Nếu vậy thì tôi sẽ lặp lại một lần nữa.”

Ánh mắt của Cao Dương Thành khi nhin Đỗ Thanh Nga lạnh lẽo đến mức không có lấy một chút độ ấm, càng không có chút tình cảm hay rung động nào: “Cô không phải là gu của tôi! Từ đầu đến chân, cô không có chỗ nào vừa mắt tôi cả! Nói dễ nghe một chút là tôi cảm thấy cô xấu xí! Còn nói khó nghe một chút thì Đỗ Thanh Nga cô không xứng với tôi! Đừng cứ không biết trời cao đất rộng mà quẩn quýt lấy tôi nữa, cho dù tôi có lấy vợ hay chưa, đều không có chút liên quan nào đến cô cả, có hiểu không!!”

Quả nhiên, sau khi Đỗ Thanh Nga nghe thấy Cao Dương Thành nói vậy thì sắc mặt của cô ấy lập tức trở nên trắng bệch, nước mắt rơi như mưa.

Hoàng Ngân cảm thấy cô không thể tiếp tục nhin được nữa!

Cô bước về phía họ, che chở đằng trước em gái của mình, hít một hơi

thật sâu, nhìn thẳng vào ánh mắt ngạc nhiên của Cao Dương Thành, lạnh lùng nói: “Bác sĩ Cao, lời nói là một loại nghệ thuật, anh có thể bỏ sức cho môn học này một chút không?”

Cao Dương Thành nhìn xuống, ánh mắt nhìn về phía khuôn mặt tràn đầy sự lên án của Hoàng Ngân, nhếch miệng cười: “Cô Đỗ, có thể nhờ cô dạy dỗ em gái mình một chút không, bám lấy người khác cũng là một loại nghệ thuật, cô xem xem có thể để cho cô ta cũng bỏ sức cho môn học này một chút được không?”

Trước đây anh cũng bị Đỗ Hoàng Ngân quán quýt không buông như vậy, nhưng tại sao lúc đó anh chỉ cảm thấy bất lực với cô, chứ không hề có bất cứ cảm giác chán ghét nào cả?

“...”

Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu, cô cảm thấy bản thân mình không đấu lại được miệng lưỡi của anh.

Khuôn mặt tái nhợt của Đỗ Thanh Nga lúc này đã trở nên trắng bệch, cô ấy bị những lời này của Cao Dương Thành làm tổn thương rất nhiều, nước mắt không ngừng chảy xuống, nhưng mà cô ấy vẫn có chút không cam lòng: “Bác sĩ Cao, em thật sự làm cho anh chán ghét như vậy sao? Anh nói đi, em có chỗ nào không tốt, em sẽ sửa, không được sao?”

Cao Dương Thành đứng thẳng người, nghiêm túc nhìn cô ấy: “Hay là cô nói xem, cô thích tôi ở điểm nào để tôi thay đổi, có được không?”

“Bác sĩ Cao, anh đừng có quá đáng quá!”

Hoàng Ngân không nhịn được mà nói chen vào, bảo vệ em gái của mình.

Cao Dương Thành lạnh lùng liếc nhìn Hoàng Ngân, sau đó lại chuyển ánh mắt lạnh lùng về phía Đỗ Thanh Nga: “Đỗ Thanh Nga, cô có biết cô cứ quán lấy tôi như vậy làm tôi cảm thấy rất phiền phức không, có lẽ cô cảm thấy đây là tình yêu, nhưng tôi lại cảm thấy rất phiền! Trong mắt của người khác...”

Khi nói đến đây anh dừng lại một chút.

Ánh mắt cũng hướng về phía Hoàng Ngân, sau đó không nói thêm gì nữa.

Phía sau anh còn muốn nói, “Trong mắt của người khác thì cô là kiểu người không có lòng tự trọng!”, nhưng anh lại không muốn thấy dáng vẻ lên án anh của Đỗ Hoàng Ngân, cho nên, anh không nói nữa.

Hoàng Ngân biết rõ anh độc miệng như thế nào, mặc dù anh không nói tiếp, nhưng cô biết, những lời mà anh nói ra không có câu nào là để nghe cả.

“Bác sĩ Cao, là do chúng tôi đường đột, xin lỗi anh.”

Hoàng Ngân kéo Đỗ Thanh Nga đi về một phía khác của hành lang.

“Chị, chị đừng kéo em! Em không đi, chị đừng kéo em!!”

Đỗ Thanh Nga cố gắng thoát khỏi tay của Hoàng Ngân.

Cao Dương Thành đứng ở đầu hành lang bên này, hờ hững nhìn về phía hai người, nhìn bóng dáng cứng cỏi của Hoàng Ngân càng ngày càng xa anh...

Con người đen láy nay lại càng đen hơn.

Anh xoay người, đi thẳng vào trong thang máy.

Hôm đó, Đỗ Thanh Nga khóc suốt đêm.

Bởi vì, hôm sau Cao Dương Thành phải quay về thành phố S để tổ chức đám cưới với Khuất Mỹ Hoa.

Hoàng Ngân không biết mình nên dùng cảm xúc gì để đón nhận thông tin này...

Đỗ Thanh Nga khóc một đêm, thì cô cũng ở bên cạnh cô ấy một đêm.

Sáng sớm hôm sau, những tia nắng yếu ớt xuyên qua làn sương mù, xuyên qua lớp kính cửa sổ, chiếu lên người Hoàng Ngân, giống như phủ

một lớp vải mỏng màu vàng lên người cô...

Cô ngỡ ngác nhìn về phía mặt trời chói chang ngoài cửa sổ, bỗng nhiên hai mắt đổ hoe.

Cuối cùng thì anh cũng phải kết hôn rồi...

Như vậy, có phải là cô cũng có thể triệt để mất hết hy vọng rồi không....

Hoàng Ngân giơ tay ôm lấy cơ thể lạnh lẽo của mình.

Sáng sớm mùa đông, có chút lạnh.

Lúc này, điện thoại trong túi cô vang lên, là đồng nghiệp trong công ty gọi điện đến.

“Hoàng Ngân, cô đang ở đâu vậy? Chúng tôi đang trên đường đến bên xe đường dài.”

“Được, tôi lập tức đến đó.”

Hoàng Ngân cầm hành lý, đi đến bên giường của Dương Dương.

Đứa bé vẫn còn đang ngủ say, trong lúc ngủ, chiếc miệng chúm chím hơi chu ra, đáng yêu vô cùng.

Hoàng Ngân không nhịn được ý cười, cô giơ tay vuốt ve chiếc đầu trọc lóc của cậu bé, sau đó nhẹ nhàng hôn liên tục lên trán cậu: “Cục cưng, ba ngày mẹ không ở nhà, con nhất định phải biết tự chăm sóc cho mình, phải ngoan ngoãn đợi mẹ về...”

Nói xong, cô lại lo lắng giúp cậu bé đắp lại chăn: “Mẹ nhất định sẽ nhanh chóng trở về với Dương Dương.”

“Tạm biệt...”

Giọng nói của Hoàng Ngân dần trở nên nghẹn ngào.

Ba ngày...

Đối với hai mẹ con họ mà nói, ba ngày dài như ba năm vậy!

Huống hồ đối với cô mà nói, ba ngày của Đỗ Hương Dương, càng là vô giá!

Khóe mắt ướt nhòe, cô xoay người, kéo hành lý đi ra khỏi phòng bệnh của Dương Dương.

Ngồi trên chiếc ô tô đường dài đi thành phố S, Hoàng Ngân chưa bao giờ cảm thấy cảm xúc của mình đè nén như lúc này.

Cô không biết tại sao bốn năm sau lại quay về thành phố S, hay là vì... anh sắp kết hôn...

Cô dựa đầu vào cửa kính, chờ đẫn ngấm nhìn phong cảnh trên đường cao tốc, không biết bao lâu sau, có lẽ là vì mệt mỏi, cuối cùng thì Hoàng Ngân cũng chìm vào giấc ngủ.

Đến khi tỉnh lại, thì chiếc xe đã dừng tại bên xe đường dài của thành phố S.

“Đến nơi rồi.”

Các đồng nghiệp bắt đầu nhao nhao xuống xe, Hoàng Ngân cũng xuống theo mọi người.

Đứng trong bên xe, cô ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời thành phố S, sắc trời u ám, giống như tâm trạng của cô vào lúc này.

Nhìn đoàn người hối hả qua lại, đều là những khuôn mặt xa lạ, nơi này, dường như mọi thứ đều thay đổi, rồi lại như chưa từng thay đổi điều gì.

Dường như cô lại nhớ đến kì nghỉ tết năm nào...

Khi đó, Cao Dương Thành anh còn chưa là bạn trai của Đỗ Hoàng Ngân cô.

Cô ngồi xe đường dài quay về thành phố A, bạn thân lôi kéo Cao Dương Thành đến tiễn cô, ai cũng tiếc nuối nói lời tạm biệt với cô, ngoại trừ anh. Anh chỉ hờ hững đứng trong đám người, không có ý muốn tiến đến,

đương nhiên, càng không có ý muốn nói lời tạm biệt với cô.

Hiên nhiên anh chỉ là người đi cùng bạn của mình đến để tạm biệt mà thôi.

Sau khi tất cả bạn bè đều nói lời tạm biệt, Hoàng Ngân cũng đến lúc phải lên xe, thì ánh mắt của cô vẫn cứ lưu luyến nhìn về phía Cao Dương Thành, vẫn hy vọng anh sẽ nói lời tạm biệt với mình, hoặc chỉ cần nói với cô một câu thôi, cô cũng thấy mãn nguyện.

Nhưng vào lúc anh xoay người bước đi thì hy vọng của cô cũng hoàn toàn vỡ vụn.

-----oOo-----

Chương 54: Thì ra hai người quen biết nhau

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tôi còn có việc, không cùng mọi người về được.” Cao Dương Thành nói với bạn mình một câu rồi lập tức đi ra khỏi phòng chờ, trong suốt cả chặng đường cũng chưa từng quay đầu lại.

Nhìn bóng anh càng lúc càng xa, ánh mắt của Hoàng Ngân tràn ngập sự thất vọng.

Tất cả bạn bè đều rời đi, cách giờ xe chạy chỉ còn mười phút đồng hồ, cô lại chờ thêm một lúc, rồi mới kéo vali qua khu vực kiểm tra an ninh, đi thẳng vào trong bến xe.

Khi cô đang chuẩn bị lên xe thì bỗng nhiên nghe thấy có người đang gọi mình.

“Đỗ Hoàng Ngân!”

Lúc đó, Hoàng Ngân còn tưởng là bản thân cô nghe nhầm.

Giọng nói lạnh lùng quen thuộc kia, ngoài Cao Dương Thành ra thì còn có ai vào đây nữa chứ?

Hoàng Ngân ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy anh xách theo một chiếc túi mua đồ màu trắng chạy chạy về phía cô.

“Cao Dương Thành...”

Hoàng Ngân vui vẻ gọi tên anh, tất cả sự vui mừng đều hiện lên trên mặt.

So với sự vui vẻ của cô thì Cao Dương Thành có vẻ bình tĩnh hơn, ánh mắt anh nhìn về phía khuôn mặt đỏ bừng vì lạnh của Hoàng Ngân, chân mày nhăn lại: “Nếu như lúc đầu không biết tôi sẽ đến, có phải em sẽ mặc thêm mấy cái áo nữa không?”

Lời nói trực tiếp này của Cao Dương Thành làm Hoàng Ngân đỏ mặt.

Đúng vậy, bởi vì lúc sáng nghe tin anh sẽ đến, nên cô mới cố gắng trang điểm cho bản thân mình xinh đẹp một chút.

Cô mặc một chiếc váy dài màu trắng, khoác một chiếc áo gió dáng dài màu kaki, đi một đôi tất ren mỏng màu đen, phong cách gợi cảm làm cho dáng người của cô thêm cao gầy, xinh đẹp, nhưng mà cũng làm cô rét run.

Cao Dương Thành đặt chiếc túi trong tay lên trên vali của Hoàng Ngân, trong đó đều là đồ ăn.

Anh không chút do dự mà tháo chiếc khăn quàng trên cổ mình xuống rồi choàng lên cho Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân bị hành động đó dọa sợ, cô chỉ biết nhìn chằm chằm về phía anh.

Cô dờ dẫm đứng đó, ngốc nghếch ngắm nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, mặc cho anh tùy ý giúp cô đeo khăn quàng cổ, còn trái tim cô... đã sớm ngừng đập từ lâu rồi.

Nhiệt độ của anh bao trùm lên cổ cô, đi thẳng vào tim cô, khiến cho cơ thể vốn lạnh như băng nhanh chóng trở nên ấm áp.

“Về đến nhà nhớ gọi điện thoại cho tôi.”

Giọng nói của anh vẫn cứ bình tĩnh, đương nhiên như vậy.

Sau đó, anh lại tháo găng tay của mình ra, nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của Hoàng Ngân, tỉ mỉ giúp cô đeo găng tay.

Hoàng Ngân căng thẳng nhìn anh, có phần không rõ ràng: “Anh... sao lại đột nhiên làm vậy... em cảm thấy không quen...”

Trước đây không phải đều là cô nhiệt tình theo đuổi anh, đối tốt với anh, sau đó anh sẽ tỏ vẻ phiền phức mà tránh cô sao? Tại sao hôm nay...

“Vậy thì tốt nhất là em nhanh chóng làm quen đi.” Anh vẫn cứ hờ hững như trước, nhưng giọng nói lại ngang ngược đến mức không cho người khác phản bác.

“Cao Dương Thành, anh... anh có ý gì vậy?”

Khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân cảm thấy cô có thể nghe rõ trái tim mình đang đập ‘thình thịch thình thịch.’

“Không phải em vẫn muốn hẹn hò với tôi sao?”

Anh mỉm cười nhìn cô: “Vậy thì tôi sẽ để em hẹn hò cho đủ...”

Hoàng Ngân nghĩ, cả đời cô sẽ không thể quên được nụ cười đó của anh.

Cho dù bây giờ nhớ lại thì nó cũng đủ để làm cho trái tim cô tan chảy...

.....

Vừa đến thành phố S, Hoàng Ngân và đồng nghiệp của mình đã vội vã bắt tay vào làm việc.

Cả ngày đều ở trong khách sạn để đo đạc, xem bản thiết kế, buổi tối, cậu chủ của khách sạn còn tổ chức tiệc để chào mừng bọn họ, sau khi ăn xong còn có rất nhiều hoạt động đón tiếp ở phía sau.

Những hoạt động này cũng không có gì ngoài ca hát và uống rượu, Hoàng Ngân vốn định từ chối, nhưng nghĩ đến việc đối phương là khách hàng lớn của công ty, Hoàng Ngân cũng không thể không nể mặt, cho nên cô bắt buộc phải tham dự buổi tiệc.

Điều làm cho Hoàng Ngân vui vẻ là Mộ Thanh Bình, cậu chủ của nơi này là một người đàn ông vô cùng lịch lãm, anh ta không mời rượu, cũng không ép các cô uống rượu, chỉ nói mọi người cứ tự nhiên là được, làm cho Hoàng Ngân cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Cô Đỗ đã từng đến thành phố S rồi sao?”

Mộ Thanh Bình đến gần Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân mỉm cười: “Bốn năm đại học tôi đều ở đây.”

“Ồ? Trùng hợp như vậy sao, cô học trường nào vậy?” Hình như Mộ Thanh Bình cảm thấy rất hứng thú với chuyện này.

“Khoa thiết kế, Đại học kỹ thuật lâm nghiệp.”

“Đại học kỹ thuật lâm nghiệp? Trùng hợp như vậy sao?” Mộ Thanh Bình bật cười: “Người anh em của tôi cũng học ở Đại học kỹ thuật lâm nghiệp, nhưng cậu ta học khoa y, không cùng khoa với cô.”

Khoa y...

Hoàng Ngân lại nhớ đến Cao Dương Thành, trong lòng cảm thấy chua xót.

“Đợi lát nữa bạn tôi đến, tôi sẽ giới thiệu để hai người làm quen! Cậu ta có thể xem là đàn anh của cô. Tên nhóc kia ưu tú đến mức làm cho tất cả đàn ông quen biết với cậu ta đều cảm thấy tự ti, nhưng mà, đáng tiếc là, đêm nay sẽ là buổi tối độc thân cuối cùng của cậu ta rồi, về sau cậu ta sẽ không còn tư cách để đi làm hại những thiếu nữ vô tội khác nữa.”

Khi Mộ Thanh Bình nói ra những lời này, giọng điệu của anh ta vô cùng hả hê.

Hoàng Ngân mỉm cười: “Được.”

“Cô xem, vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền.”

Mộ Thanh Bình đứng dậy, mỉm cười đi về phía cửa: “Chú rể, đã lâu không gặp!”

“Nghe Tề Vĩnh nói cậu chủ Mộ cậu tối nay đang định gieo họa cho một người đẹp đến từ thành phố A? Có muốn giới thiệu một chút hay không?”

Khi giọng nói trầm ấm kia vang lên, Hoàng Ngân còn cho rằng cô đã nghe nhầm.

Cô quay đầu lại, lập tức nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai không góc chết của Cao Dương Thành.

Những đường nét tinh xảo ẩn hiện dưới ánh đèn chùm, khuôn mặt tuấn tú khiến cho bao người say mê, mỗi lần nhìn thấy đều có thể làm cho người khác rung động.

Anh mặc một chiếc áo khoác gió dáng dài màu sẫm, phong thái lịch lãm, dáng người cao lớn, giống như người quân tử thời xưa vậy.

Khi Cao Dương Thành nhìn thấy Hoàng Ngân cũng sững sốt mất mấy giây.

Hiển nhiên anh cũng không ngờ được người đẹp mà mình nói đến lại là cô, ánh mắt khẽ lướt qua, anh nghiêng đầu, cười hỏi Mộ Thanh Bình: “Người đẹp mà Tề Vĩnh nói chính là cô ấy?”

Anh giống như chỉ tùy ý hỏi một câu, vừa nói vừa tháo găng tay sau đó quay người giao cho nhân viên phục vụ đứng bên cạnh.

“Cậu đừng nghe cái tên Tề Vĩnh kia nói bừa! Nào, để tôi giới thiệu cho cậu, rất trùng hợp, người đẹp này là đàn em thời đại học của cậu! Cũng học ở Đại học kỹ thuật lâm nghiệp, cô ấy tên là...”

“Đỗ Hoàng Ngân.”

Cao Dương Thành nói ra tên của Hoàng Ngân trước khi Mộ Thanh Bình

kip nói ra.

Hoàng Ngân nở một nụ cười gượng.

Mộ Thanh Bình ngạc nhiên: “Ồ, thì ra là hai người biết nhau sao?”

Cao Dương Thành mỉm cười, tuấn tú mà khiêm tốn, nhưng ánh mắt khi anh nhìn Hoàng Ngân lại mang theo vài phần xa cách: “Chỉ quen biết mà thôi.”

Hoàng Ngân có phần xấu hổ, trái tim lại cảm thấy khó chịu, hai tay cô không được tự nhiên mà sờ vào túi quần: “Thật là trùng hợp.”

“Đúng vậy.” Cao Dương Thành chỉ đáp lại một câu, sau đó không nói gì nữa.

Mộ Thanh Bình bảo bọn họ ngồi vào chỗ: “Hoàng Ngân, nếu như cô cũng quen biết thằng nhóc này, thì mai cùng tôi đến tham gia đám cưới của cậu ta đi!”

Hoàng Ngân sửng sốt, hiển nhiên là cô không ngờ đến việc Mộ Thanh Bình đưa ra lời đề nghị này.

Sắc mặt của cô lại càng thêm tái nhợt, vội vàng lắc đầu: “Không, tôi không tham gia được.”

Nụ cười của cô càng thêm cứng ngắt.

Cao Dương Thành ngồi hút thuốc ở một bên, ánh mắt anh cứ luôn nhìn về phía nụ cười trên môi Hoàng Ngân, cuối cùng, anh bỏ điếu thuốc xuống, vỗ nhẹ lên vai của Mộ Thanh Bình: “Cậu đừng đưa cô ấy đến.”

Giọng nói của anh có phần khàn khàn.

“Tại sao?” Mộ Thanh Bình nhìn Cao Dương Thành rồi lại nhìn Hoàng Ngân: “Không phải hai người cũng quen biết sao, càng đông càng vui, sẽ có chuyện gì được chứ?”

Cao Thành Dương bật cười, trong đôi mắt như được phủ kín sương mù kia của anh hiện lên một tia cợt nhả: “Sao cậu biết được là sẽ không có

chuyện gì?”

Anh mỉm cười, nửa thật nửa giả nói: “Nói không chừng tôi sẽ kéo cô ấy cùng nhau chạy trốn thì sao.”

Một câu nói không biết là thật hay đùa của anh lập tức làm cho Hoàng Ngân luống cuống.

Giống như có một tảng đá lớn đang đè lên ngực cô, làm cho cô không thể hít thở, đến cả khi hô hấp cũng thấy đau, cô chỉ biết cầm ly rượu trong tay lên nhấp một ngụm rượu để che giấu sự khẩn trương của bản thân.

Rượu khá nặng, như muốn đốt cháy lồng ngực của cô, âm ỉ đau.

Đôi mắt cô bịt kín một tầng hơi nước...

“Đồ Hoàng Ngân, chỉ là đùa thôi, cô đừng coi là thật.” Cao Dương Thành nhẹ giọng cười.

Hoàng Ngân nở một nụ cười gượng gạo: “Sao tôi có thể coi đó là thật được.”

Mộ Thanh Bình khẽ vỗ lên vai Cao Dương Thành, chế nhạo nói: “Thằng nhóc cậu giỏi lắm, mới đến thành phố A chưa được bao lâu, mà đã học được cách tán gái rồi! Cậu không sợ Mỹ Hoa giết cậu sao?”

Cao Dương Thành cũng chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

Hoàng Ngân không để ý đến những lời mà bọn họ nói, cô cầm ly rượu trong tay lên rồi uống, cố ý nhìn sang nơi khác, ép bản thân mình không được nhìn về phía khuôn mặt đẹp trai của Cao Dương Thành.

“Ngày mai cậu nhớ phải chuẩn bị tốt bao lì xì, mấy anh em tính toán sẽ không để cho cậu yên lành động phòng đâu.” Mộ Thanh Bình nở một nụ cười xấu xa, anh ta khẽ chạm ly với Cao Dương Thành: “Cẩn quả táo gì đó chỉ là chuyện nhỏ, tên nhóc Tề Vĩnh kia đã nghĩ ra vài chiêu còn lợi hại hơn cơ! Ha ha...”

“Cậu nói một chút xem lợi hại như thế nào.” Cao Dương Thành hí mắt

lại, nhưng khuôn mặt vẫn cứ bình tĩnh như thường.

Hoàng Ngân nghiêng người nói chuyện với đồng nghiệp ở bên cạnh, giả vờ như không nghe thấy cuộc trò chuyện của họ.

“Ngậm quả anh đào, cậu hiểu không? Chính là đặt anh đào trên người của cô dâu... khụ khụ khụ, là ở trong áo ngực của cô dâu, để cho cậu cắn từng quả từng quả một, bước thứ hai, là kêu bác sĩ Cao của chúng ta nằm xuống, hưởng thụ sự phục vụ của cô dâu, đầu tiên là đặt anh đào lên người cậu, sau đó sẽ để chị dâu ngậm từng quả một... ha ha ha ha ha... thế nào, có phải chỉ cần nghe thôi cũng thấy thoải mái rồi không? Chiêu này của Tề Vĩnh được chứ?” Mộ Thanh Bình cười.

Hoàng Ngân đột nhiên đứng lên, né tránh ánh mắt của Cao Dương Thành và Mộ Thanh Bình: “Tôi sang phòng bên cạnh hóng gió một chút...”

Nói xong, cô vội vã đi sang căn phòng bên cạnh.

Mộ Thanh Bình nhìn theo bóng dáng của Hoàng Ngân, có chút không hiểu: “Chẳng lẽ những lời mà tôi vừa nói làm cho cô Đỗ cảm thấy xấu hổ?”

Cao Dương Thành chỉ tập trung hút thuốc, không nói gì cả.

Hoàng Ngân đóng cửa phòng lại, tất cả ồn ào náo nhiệt bên ngoài đều bị ngăn cách lại.

Cô dựa vào tường, ngồi trên chiếc ghế sofa dài ở trong phòng, đầu dựa vào tường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hô hấp của cô có phần nặng nề, khóe mắt chua xót, cho dù cô nhắm mắt lại thì cũng có thể thấy được giọt nước mắt nơi khóe mi.

Chỉ là, cô cố chấp không cho nó rơi xuống.

Hoàng Ngân đã từng cố chấp cho rằng, chỉ cần anh không từ bỏ tình yêu này, thì cô vĩnh viễn sẽ không là người rời khỏi trước, nhưng kết quả lại là cô buông tay trước, để cho anh rời đi...

Đến ngày hôm nay, anh đã là của người khác, còn cô đã không thể ôm

anh được nữa rồi.

Ký ức bỗng dừng lại ùa về như dòng nước lũ, bóp nát trái tim cô, làm cô khóc như mưa...

Năm đó, cô theo đuổi anh đều dựa vào da mặt dày, mà khi đó cô còn có một tình địch, cô gái kia tên là Lữ Thu, người cũng như tên, dịu dàng trong sáng, xinh đẹp rộng lượng, giống như Khuất Mỹ Hoa, là kiểu mà Cao Dương Thành thích, ngày đó, cô thường nghe bạn học nói hai người họ mới thật là một đôi, chỉ là vì sau này Lữ Thu có quan hệ mập mờ với người con trai khác, nên hai người mới chia tay.

Nếu như nói Hoàng Ngân không cảm thấy chua chát thì đó nhất định là giả.

Ngày ấy, là sinh nhật của một người bạn, mọi người cũng hẹn nhau đến câu lạc bộ để vui chơi, cô có mặt, Cao Dương Thành có mặt, cô gái tên Lữ Thu kia thế mà cũng đến, khi tới nơi, cô ta không nói gì mà chỉ trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Cao Dương Thành.

-----oOo-----

Chương 55: Tâm trạng khó có thể đè nén

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một đám người vô tư cùng nhau chơi nói thật hay mạo hiểm, nếu không trả lời được thì phải uống rượu, số lượng rượu cũng không hề ít, vừa uống đã lên tới mười cốc, uống rất nhiều.

Nhưng không ngờ, thẻ nhiệm vụ vòng đầu tiên lại rút được Lữ Thu, mà người đưa ra câu hỏi vừa hay lại là Đỗ Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân thừa nhận, cô không thích cô gái này.

“Chọn cái gì?”

Thái độ của cô đối với Lữ Thu vẫn luôn lạnh nhạt.

“Nói thật” Lữ Thu xấu hổ trả lời.

Hoàng Ngân ngược lại cũng không khách khí, nhếch mép, trực tiếp hỏi cô ta. “Lúc ở bên Cao Dương Thành, đã quen mấy người bạn trai?”

Một câu nói không thêm không bớt cũng không hề dùng từ ngữ uyển chuyển, dứt khoát khiến cho khuôn mặt của Lữ Thu lập tức trắng bệch.

Cao Dương Thành lạnh lùng ngồi ở bên, không nói lời nào, chỉ mím chặt môi.

Khuôn mặt kiêu diễm xinh xắn của Lữ Thu lộ ra nụ cười yếu ớt lúng túng, đưa tay vén sợi tóc trước trán, “Chuyện đã qua rồi, hãy để cho nó qua đi! Không nhắc đến nữa, tôi nhận thua, uống rượu nhé!”

Đôi lông mày thanh tú của Hoàng Ngân nhíu lại, phát phát tay, “Tùy cô thôi.”

Lữ Thu không nói hai lời, nâng cốc rượu trên bàn lên uống.

Nhưng, mới uống chưa đầy hai ngụm, cô ta đã bắt đầu ho dữ dội, đến cuối cùng, bị sặc đến nổi đỏ bừng cả mặt, ngay cả nước mắt cũng đã chảy ra.

Tất cả mọi người, đều không nói gì.

“Thật ngại quá, bình thường dạ dày không tốt lắm, cho nên không uống nhiều...”

Cô ta bày ra bộ dạng lòng đầy áy náy, nói xong, lại nâng cốc rượu trên bàn lên.

“Đủ rồi!”

Đột nhiên, tay của Lữ Thu, bị Cao Dương Thành đè lại.

Lòng bàn tay là một mảng lạnh lẽo.

“Dạ dày không tốt, uống như vậy, sẽ uống đến chết đó.”

Trong giọng nói của anh, bình tĩnh không có chút gợn sóng, ngẩng đầu, nhìn về phía Đỗ Hoàng Ngân ở đối diện.

Ánh mắt, lại bén nhọn như một con dao sắc, trực tiếp khoét sâu lên trái tim của Hoàng Ngân.

Anh đang trách cô sao? Tại sao?

Hoàng Ngân cười nhạt, ngực đau nhức.

Càng như vậy, cô sẽ càng không chịu thua, đôi mi thanh tú khẽ động đậy, vô tâm nói với Cao Dương Thành, “Sao thế? Không nổi ư?”

“Tôi uống thay cô ấy.”

Cao Dương Thành không trả lời câu hỏi của Hoàng Ngân, ngược lại nâng cốc rượu lên, tự mình uống.

Lập tức, tất cả mọi người trong phòng lại lần nữa rơi vào im lặng.

Hoàng Ngân ngây ngốc nhìn Cao Dương Thành đang đứng ra che chở cho Lữ Thu...

Trái tim như bị sợi dây đàn thắt chặt, chia làm mấy phần, bị bóp nghẹt hết lần này đến lần khác.

Đau đến nỗi khiến cô cay cay sống mũi, khóe mắt đỏ lên, nước mắt suýt chút nữa tràn ra.

Bỗng dưng, cô đứng lên, đoạt lấy cốc rượu trong tay Cao Dương Thành, “Cao Dương Thành, anh dựa vào cái gì mà uống thay cho cô ta, anh là gì của cô ta chứ?”

Hoàng Ngân tức giận lớn tiếng chất vấn anh, nước mắt không chịu thua kém cứ vậy tuôn rơi, lại nói thẳng, “Anh chẳng qua cũng chỉ là bạn trai cũ của cô ta! Không, không phải bạn trai cũ...”

Cô lắc đầu, cười nhạt bổ sung, “Là bạn trai rất rất cũ của cô ta!!”

Đến cô cũng đã gặp Lữ Thu đi thuê khách sạn với những người đàn ông

khác nhau không biết bao nhiêu lần rồi.

“Cô, câm miệng!”

Cao Dương Thành tức giận lạnh lùng quát Hoàng Ngân.

Lập tức, cầm lấy cốc rượu, tiếp tục uống.

Hoàng Ngân lại cố chấp đoạt lại cốc rượu một lần nữa, cô tựa như một đóa hoa hồng có gai, nhìn chằm chằm Cao Dương Thành, cười nhạt, “Không nỡ để cô ta uống đúng không?”

Nước mắt của cô, tuôn rơi, “Nhưng biết làm sao bây giờ? Cao Dương Thành, con cóc là em đây cũng không nỡ để anh uống...”

Giọt nước mắt to bằng hạt đậu, như ngọc trai đứt dây, rơi xuống.

“Cho nên, cứ để em uống thay cô ta đi!”

Hoàng Ngân nói xong, nhắm mắt, uống liền một hơi hết sạch rượu mạnh trong cốc.

Rượu, đốt cháy lồng ngực cô, đau quá đau quá...

“Đồ Hoàng Ngân, đừng có làm loạn nữa!!”

Cao Dương Thành hung hăng cướp cốc rượu trong tay Hoàng Ngân, trực tiếp ném lên sàn nhà, “Đồ Hoàng Ngân, có phải cô cho rằng cô yêu tôi thì tôi nhất định cũng sẽ thích cô không? Tôi nói cho cô biết, tình yêu trước giờ luôn là chuyện của hai người! Nếu như trong tình yêu có một trăm bước, dù cô có đi chín mươi chín bước, đó cũng chỉ là phí công vô ích mà thôi! Không thích, chính là không thích, dù có kêu tôi đi một bước, tôi cũng không muốn! Cô hiểu không?”

Cuối cùng, Hoàng Ngân cũng đã thông qua trò chơi này, tìm ra được đáp án...

Cô cắn môi, mắt ngấn lệ, nhìn người đàn ông nhẫn tâm trước mắt.

Bỗng dưng, cô lại cố chấp nở nụ cười...

Lắc đầu, “Không sao, Cao Dương Thành, cho dù một bước anh cũng không muốn đi, cũng không sao! Cùng lắm thì, em đi thêm một bước nữa, đã đi được những chín mươi chín bước rồi, em không để bụng phải đi thêm một bước nữa đâu...”

Chỉ cần, anh đứng tại chỗ, không lùi lại là được rồi!

Hoàng Ngân cố chấp nói, khiến tất cả mọi người ngây ra tại chỗ, thật lâu cũng vẫn không hoàn hồn, đặc biệt là... Cao Dương Thành!

“Tôi hơi mệt rồi, về trước nhé...”

Hoàng Ngân vẫn giữ nụ cười không chịu thua như cũ, chào hỏi một tiếng với tất cả bạn bè, đi thẳng ra khỏi phòng.

Khoảnh khắc quay người ra cửa...

Nước mắt, mạnh mẽ tuôn trào.

Cao Dương Thành, anh có biết, cho dù là người phụ nữ vô tâm, thì khi nghe thấy lời nói tuyệt tình như vậy của anh, trong lòng cũng sẽ đau không...

Sau đó, cả đêm hôm đó Hoàng Ngân trốn ở vườn hoa trong trường, khóc bất tỉnh nhân sự.

Cao Dương Thành không biết là đúng lúc đi ngang qua hay cố ý đi tìm cô, anh đứng dựa vào cây liễu, lạnh lùng đứng đó, gọi cô, “Đỗ Hoàng Ngân.”

Hoàng Ngân quật cường trốn ở trong, không chịu lên tiếng.

“Ra đây đi.”

Hoàng Ngân không thèm để ý đến anh.

“Sự chịu đựng của tôi rất có hạn, cô mà không ra là tôi đi đấy!”

Quả nhiên, những lời này đã có hiệu quả.

Trong lùm hoa, khẽ động đây.

Ngay sau đó, một khuôn mặt khóc đến nỗi ướt nhèm như con mèo mướp nhô lên.

Có lẽ bởi vì uống nhiều rượu, trong đôi mắt ngấn lệ của Hoàng Ngân vẫn hiện lên chút men say, bộ dạng ngây ngốc, có chút thảm thương, nhưng lại có cảm giác đáng yêu khó tả.

“Còn đi nổi không?” Anh hỏi cô.

Thấy cô không có phản ứng, Cao Dương Thành cau mày, quay người, khom lưng xuống, trầm giọng nói, “Lên đây đi.”

Hoàng Ngân sững sốt, lập tức, nín khóc mỉm cười, nhảy tót lên, leo lên tấm lưng dày rộng của Cao Dương Thành.

Nước mắt, không chút kiêng nể mà trào ra bên ngoài...

Không ai biết, cô đã đợi khoảnh khắc gần gũi này bao lâu rồi.

Hoàng Ngân áp mặt lên lưng của anh, tham lam vuốt ve, “Cao Dương Thành...”

“Hử.” Cao Dương Thành do dự.

“Muốn anh chủ động tiến lên một bước vì em... thật sự khó đến vậy sao?”

Đêm đó, câu trả lời của anh, Hoàng Ngân đợi rất lâu...

Nhưng thứ đợi được, vẫn chỉ là sự im lặng vô bờ bến của anh.

Im lặng, chính là thể hiện thừa nhận!

Hoàng Ngân nằm trên lưng anh, nước mắt tuôn rơi như mưa...

Nhưng lại nghe thấy cô nghẹn ngào, bướng bỉnh nói, “Không sao, để em đi! Dù anh không muốn đi về phía trước một bước, cũng không sao, chỉ

cần anh đồng ý với em, anh sẽ đứng đó không rời đi là được...”

Không ai biết, Đỗ Hoàng Ngân lúc đó, vì yêu mà mệt mỗi đèn mức nào, đau đèn mức nào, lại có chấp biết bao nhiêu.

“Cao Dương Thành, đồng ý với em, đừng lùi về phía sau nữa, bởi vì, em sợ... Con đường giăng đầy gai này, em sợ đến cả Đỗ Hoàng Ngân được làm bằng sắt đá cũng sẽ thấy mệt đó...”

Sau đó, Hoàng Ngân mơ màng nghiêng người ngủ trên lưng Cao Dương Thành, hình như cô có nghe thấy anh đang nói, “Cái cô gái tên Lữ Thu kia, thực ra vốn không phải là gu của tôi.”

.....

Ký ức trước kia, giống như những chiếc trâm nhỏ liên miên, đâm vào ngực Hoàng Ngân, đau đến nỗi khiến cô hít thở không thông.

Bốn năm trước, cô cố gắng như vậy, khổ cực như vậy chỉ để đuổi theo bước chân anh...

Mà bây giờ, lại không thể không buông tay, để anh rời đi!

Nếu hỏi Hoàng Ngân có nhớ không, cô không nhớ!

Đau không?

Cô không biết đây có được coi là một loại đau không, cô chỉ biết là, giờ phút này, trái tim cô đã nứt thành hàng vạn kẽ hở, nỗi đau vô bờ bến thông qua từng kẽ hở truyền đến da thịt, trong máu, trong xương tủy của cô...

Cho đến khi xâm chiếm hơi thở của cô!

Khiến cô khóc đến mức thở không ra hơi.

Cảm giác đau thấu tim gan này, Hoàng Ngân chỉ muốn châm một liều thuốc, khiến chúng làm tê dại cảm giác đau đớn khắp người cô.

Cô không biết hút thuốc, nhưng cô vẫn châm một liều.

Cô ngồi xồm trước quầy bar, ngực đau nhức một lần, cô lại hít một hơi, đau nhức hai lần, cô lại hít hai hơi...

Cô tự nói với mình, qua đêm nay, qua đêm nay thì mọi thứ đều sẽ qua đi thôi!!

Lúc cửa phòng bị đẩy ra, Cao Dương Thành chỉ thấy Hoàng Ngân ngồi xồm bên quầy bar, vừa ngập ngừng phả ra khói thuốc, vừa khóc sụt sùi.

Đôi môi mỏng của Cao Dương Thành mím lại thành một đường thẳng, cất bước đi vào, tiện tay đóng cửa lại.

Anh khom người, phiền não giằng lấy điếu thuốc vẫn đang cháy trong tay Hoàng Ngân, không nhìn được ném xuống đất.

“Học hút thuốc từ khi nào?” Giọng nói trầm khàn của anh, giận dữ phát ra từ trong lồng ngực.

Hoàng Ngân ngẩn người, anh đột nhiên xuất hiện, khiến cô nhất thời không biết nên làm gì.

Nước mắt, vẫn đang không kiêng dè gì mà chảy ra ngoài, có ngăn cũng không ngăn nổi.

“Tôi...”

Hoàng Ngân muốn giải thích, cũng gấp gáp muốn che giấu, nhưng lời đến bên môi, thì lại không nghĩ ra được lý do gì.

Cao Dương Thành kéo cô đứng lên, mày kiếm nhíu chặt, ánh mắt gắt gao dán lên người cô.

Đáy mắt hiện lên sự khó hiểu, đưa tay lên, chậm rãi thay cô lau khô nước mắt, nhưng nước mắt càng lau lại càng nhiều.

Cuối cùng anh thở dài nặng nề, nâng khuôn mặt của cô lên, nhẹ nhàng khuyen cô, “Đừng khóc nữa...”

Hoàng Ngân vùi khuôn mặt mình vào lòng bàn tay to lớn ấm áp của anh, tham lam hưởng thụ giây phút gần gũi hiếm có này.

Cô thực sự không nỡ buông tay!

“Xin lỗi...”

Hoàng Ngân khóc xin lỗi, “Xin lỗi, tôi không muốn khóc đâu, tôi cũng không muốn khiến bản thân trở nên bê tha như vậy...”

Nhưng, vừa nghe thấy tin anh sắp kết hôn, vừa nghĩ đến ngày mai anh sẽ trở thành chú rể của người khác, cảm xúc của cô lại không thể kìm nén được...

Nhìn nước mắt của cô lăn chã tuôn rơi, Cao Dương Thành chỉ cảm thấy cổ họng chua xót vô cùng.

Bỗng dưng, anh nâng khuôn mặt của cô lên, không kiềm chế được, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô...

Nụ hôn đột ngột của anh, khiến Hoàng Ngân khóc lớn hơn.

Nụ hôn của anh, ấm áp như vậy, giống như một ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt cánh môi của cô, trong khoang miệng mùi đàn hương, dường như đang nung chảy cô...

Nếu như có thể, Hoàng Ngân rất hy vọng mình sẽ tan chảy trong sự dịu dàng mà người đàn ông này mang đến, cho dù phải chết, cô cũng cam tâm tình nguyện.

Nước mắt, chảy dài theo khuôn mặt tái nhợt của Hoàng Ngân, lan ra khắp nơi, len lỏi giữa bốn cánh môi, đắng đến khó tả.

Cánh tay rắn chắc của Cao Dương Thành thăm dò, giữ chặt chiếc eo thon của cô, ôm vào lồng ngực anh, để cho cô và cơ thể anh áp sát vào nhau, không chút kẽ hở.

Cơ thể hai người dán chặt vào nhau, có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể của đối phương...

Còn có, thứ bên dưới cơ thể đang bành trướng nhanh chóng vì cô của anh!

Mặt của Hoàng Ngân, phiên phiến hồng.

Cao Dương Thành nâng khuôn mặt của cô lên, mạnh mẽ hôn cô, từ cánh môi, chuyển tới gò má, rồi đến giữa chiếc cổ nhạy cảm của cô...

Nơi đó, cảm giác ấm nóng đột nhiên đến, khiến Hoàng Ngân không kịp được mà rên thành tiếng.

Đầu lưỡi ấm nóng của anh, mút qua từng tấc da thịt nơi cổ cô, đôi môi mỏng ngậm mút chiếc cổ gợi cảm của Hoàng Ngân, thỉnh thoảng liếm láp, thỉnh thoảng lại gặm cắn, khiến cho Hoàng Ngân không kịp được mà rên lên thành tiếng, miệng bắt đầu xin anh buông tha, “Đừng... Đừng như vậy, Dương Thành...”

Đợi đến khi khoái cảm vừa lạ lẫm mà lại quen thuộc thật sự khiến cô có chút không chống đỡ được nữa.

Nhưng, lời kháng cự của cô, lại giống như thuốc kích tình liều mạnh, khiến động tác muốn cô của Cao Dương Thành càng trở lên thô bạo và vội vã hơn!

Anh đưa tay, không hề tốn nhiều sức đã kéo được áo khoác trên người Hoàng Ngân xuống.

“Dương Thành...”

-----oOo-----

Chương 56: Vì cô, tôi nguyện phản bội cả thế giới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân sợ hãi, muốn ngăn cản anh, nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy giữa eo nóng bỏng, bàn tay của anh, sớm đã dò vào bên trong áo sơ mi, ôm chặt lấy eo của cô, thậm chí còn, còn đang từng bước lần mò lên phía trước ngực của cô.

Hoàng Ngân hít một hơi thật dài, nước mắt trong đáy mắt ngày càng nhiều.

Cô đưa tay, hốt hoảng muốn nắm bàn tay của anh, nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy ngực căng lên...

Nơi đầy đặn của cô, cách một lớp áo lót mỏng manh, bị anh giữ thật chặt trong lòng bàn tay, tỳ ý vuốt ve!!

“Dương Thành!!”

Hoàng Ngân khóc gọi anh, “Đừng như vậy! Đừng như vậy...”

Cổ họng của Cao Dương Thành nóng rát, giọng nói khàn khàn, “Cô dám nói cô không muốn tôi ư?”

Như để trả thù, anh nói rồi đưa tay, mò vào trong áo lót, trực tiếp nắm lấy quả nho màu hồng đầy mê người của Hoàng Ngân...

“A...”

Hoàng Ngân rên lên thành tiếng, nước mắt trong hốc mắt như ngọc trai đứt dây lăn dài xuống dưới.

Phút chốc, lập tức cảm thấy khuôn ngực lạnh lạnh, đến khi hoàn hồn, cô mới giật mình nhận ra áo sơ mi, cùng với chiếc áo lót bằng ren màu đen trên người mình, toàn bộ đều đã bị anh ngang ngược vén cao lên, nơi đầy đặn trắng nõn ngọc ngà kia cũng đã nảy ra, điên cuồng kích thích tất cả cảm quan của Cao Dương Thành!

Dưới thân lập tức bành trướng, máu nóng toàn thân sôi trào, ngay cả đôi mắt đen láy cũng bị bao phủ bởi một lớp tình thú, trở nên đỏ ngầu.

Anh cúi người, mở miệng, mút chặt quả nho màu hồng đang nhảy nhót kia của Hoàng Ngân...

Toàn thân Hoàng Ngân cứng đờ, ngay cả ngón chân cũng không kìm nén được mà co quắp lại, thân thể áp sát lên trên vách tường, đầu đã trống rỗng.

Quả nho màu hồng bị Cao Dương Thành trêu đùa mà ngậm vào, đầu lưỡi liếm láp hết lần này đến lần khác...

Khoái cảm ấm nóng này, dường như khiến ý thức của Hoàng Ngân sụp xuống.

Mà bàn tay không an phận của anh, sớm đã rơi vào bên hông Hoàng Ngân, nhanh chóng cởi khuy chiếc quần bò của cô, kéo khóa quần xuống.

“Đừng mà, Cao Dương Thành! Đừng mà!!”

Hoàng Ngân bỗng nhiên lấy lại lý trí, giãy giụa trong ngực anh, nhưng, đáp lại cô chỉ là cảm giác mát lạnh giữa hai chân...

Anh đã thô bạo kéo chiếc quần dài của cô xuống đến giữa đầu gối, mà ngón tay thon dài của anh, thuận thế tiến vào thăm dò nơi riêng tư kẹp chặt của Hoàng Ngân, cách một lớp quần lót mỏng, quần lấy nhau tận tình.

Hoàng Ngân sợ, nước mắt không hề kiêng dè mà chảy ra ngoài...

Nhưng thứ đổi lại, lại là sự khiêu khích ngày càng tệ hại hơn.

Ngón tay của anh trực tiếp cởi quần lót của Hoàng Ngân ra, không đợi cô có phản ứng, trực tiếp... tiến sâu vào giữa nhụy hoa khít khao của cô!

“A...”

Hoàng Ngân rung rung nước mắt, thở gấp, rên thành tiếng, đôi mắt đầy nước tội nghiệp nhìn anh, không ngừng xin tha, “Dương Thành, tôi không muốn, tôi không muốn... Đừng làm vậy với tôi, hu hu, a...”

Cô càng xin tha, động tác cắm rút giữa ngón tay anh lại càng mạnh mẽ hơn.

Mãi đến khi cảm giác được giữa đôi chân, có chút nước sền sệt chảy ra, động tác tay của anh mới chậm lại, ngược lại còn nhẹ nhàng vuốt ve vùng đất mẫn cảm của cô dọc theo dòng nước mờ ám kia...

Cô hòng của anh, đã khàn, “Đã thế này rồi, cô còn dám nói không muốn sao?”

Hoàng Ngân xấu hổ vô cùng, đầu dựa vào tường, cắn môi, nhắm đôi mắt đăm lẹ lại, không hề nhìn anh, “Anh thật sự... Nhất định phải dùng cách này để làm nhục tôi sao?”

Mắt Cao Dương Thành bỗng sầm xuống, cánh tay rắn chắc ôm lấy eo cô càng thêm chặt hơn.

Nụ hôn, như mưa phùn, rơi tí tách trên gò má của Hoàng Ngân, tay lại bắt đầu cởi dây lưng bên hông của mình.

“Đừng như vậy, đừng như vậy!”

Hoàng Ngân luống cuống, khóc càng lớn hơn, cô đưa tay đẩy người đàn ông trước người, “Cao Dương Thành, đừng như vậy, chúng ta không nên như vậy! Anh đừng quên, ngày mai anh sẽ phải kết hôn rồi...”

Cho nên, bọn họ bây giờ, đang làm gì vậy?

Lưu lại chút hương vị của đối phương vào ngày cuối cùng trước khi anh kết hôn ư?

Bọn họ bây giờ, thật sự rất giống đôi nam nữ vô liêm sỉ đi ngoại tình bên ngoài!!

Thực ra, trong lòng bọn họ đều rõ hơn ai hết, nhưng lại... không kháng cự lại được sự mê hoặc của đối phương!

Vì sao, có vài người rõ ràng không thể ở bên nhau, nhưng ông trời lại cứ muốn sắp xếp cho bọn họ gặp nhau, sau đó yêu nhau...

Lời của Hoàng Ngân, khiến toàn thân Cao Dương Thành khựng lại.

Đôi mắt nóng bỏng sâu như chiếc giếng cổ ngàn năm, sáng quắc nhìn chằm chằm khuôn mặt của Hoàng Ngân, trầm lặng mà chăm chú, thậm chí là một sự chăm chú trước giờ chưa từng có.

“Đỗ Hoàng Ngân...”

Giọng nói của anh khàn khàn gọi tên cô, tiếp đó nghe thấy anh nói, “Chỉ cần cô nói một câu, cô không muốn tôi cưới cô ấy, tôi cam đoan... hôn lễ ngày mai sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện nữa!”

Đỗ Hoàng Ngân, chỉ cần một ánh mắt xác định của cô, một lời xác định của cô, cho dù có phản bội cả thế giới này, tôi cũng cam tâm tình nguyện!!

Cho dù cô đã có gia đình, anh cũng sẽ không bận tâm, cùng cô làm trái ranh giới cuối cùng của đạo đức này.

Nhìn đôi mắt đen sâu thẳm kia, nghe lời thề đủ để hủy diệt cả thế giới kia của anh, Hoàng Ngân thiếu chút nữa đã gạt đầu.

Nước mắt, chảy xuống như nước tràn bờ đê...

Cô rất muốn nói thật với anh, cô thực sự không hy vọng anh kết hôn, không hy vọng từ nay về sau trở thành người lạ với anh...

Nhưng, lời này cô không có tư cách nói, cô cũng không thể nói!

“Tôi chúc anh... hạnh phúc...”

Hoàng Ngân không biết bản thân đã dùng giọng điệu nào để nói ra năm chữ này.

Cô chỉ biết là, nói xong những lời này, toàn thân cô run rẩy liên tục, lục phủ ngũ tạng dường như cũng đã nát theo rồi.

Đôi mắt trầm lắng của Cao Dương Thành lập tức nhắm lại, một câu nói, như đã kéo anh từ thiên đường xuống địa ngục...

Anh dường như vẫn có chút không cam lòng, nhìn chằm chằm Hoàng Ngân, lại hỏi cô một lần nữa, “Đây là lời thật lòng của cô sao?”

Giọng nói của anh khàn khàn, mê người, khiến cho người nghe tan nát cõi lòng.

“Đúng vậy!” Hoàng Ngân cắn môi, cố chấp gạt đầu, cố kìm nén để không cho nước mắt trong hốc mắt rơi xuống.

Âm đạm, khi đôi mắt đen láy của Cao Dương Thành lướt qua, đôi mắt đầy nhiệt tình khi nãy chớp mắt đã bị sự lạnh nhạt thay thế.

Tay, thay cô sửa lại quần áo vẫn còn hơi xộc xệch trên người từng chút một, thân hình rắn chắc, hoàn toàn rời khỏi cơ thể kiêu diễm của cô, lại ngược mắt. Đáy mắt sâu lắng đã giảm bớt một nửa tình ý.

Anh xoay người, đi tới cửa, nhưng lại khựng lại ở phút giây mở cửa.

Anh không quay đầu lại, “Đỗ Hoàng Ngân, nếu thật lòng muốn tôi hạnh phúc thì đừng có trốn ở đây hút thuốc lá nữa! Còn nữa, tôi không thích phụ nữ hút thuốc, tuy chúng ta không thể làm người yêu, nhưng tôi cũng không hy vọng người phụ nữ tôi đã từng yêu trở thành người mà tôi ghét nhất!”

Cao Dương Thành lạnh lùng nói xong, mở khóa cửa, đi ra ngoài.

Đe lại một mình Hoàng Ngân, ôm cơ thể lạnh như băng của mình, ngồi chồm hổm trong góc, khóc bất tỉnh nhân sự.

Thực ra, vào khoảnh khắc Cao Dương Thành xoay người rời đi, Hoàng Ngân đã nhìn thấy trên cổ anh đeo một sợi dây chuyền đơn giản, mà trên sợi dây chuyền đó, có treo một mặt dây chuyền màu lam...

Mặt dây chuyền đó, chính là viên đá Trái Tim Biển Cả mà anh từng tặng cô!!

.....

Ngày hôm sau...

Hoàng Ngân sắp xếp thời gian làm việc kín mít, khiến bản thân bận tới mắt tối mũi từ sáng đến tối.

Sau khi đo đạc xong, cô không hề nghỉ tay lấy một phút, trực tiếp vào chủ đề, bắt đầu nghĩ phương án, làm thiết kế.

Cả ngày hôm đó, Hoàng Ngân không cho mình có bất cứ cơ hội nghỉ ngơi nào, nhưng, một ngày này trôi qua không khác gì một năm, dài đằng đằng vậy.

Trong ba ngày ở thành phố S, Hoàng Ngân không biết mình đã trải qua như thế nào.

Còn về tình hình hôn lễ của anh, Hoàng Ngân không biết gì hết, nhưng nghe hôm đó, cuộc thảo luận của anh và Mộ Thanh Bình thì có thể biết được đây là một hôn lễ hạnh phúc náo nhiệt.

Cuối cùng...

Anh đã kết hôn rồi!

Còn cô, cũng thực sự có thể triệt để, cắt đứt mọi tưởng niệm rồi!

Hoàng Ngân một mình xách hành lý, đón xe đi đến bên xe khách đường dài.

Người trong phòng chờ xe đến rồi lại đi, muốn tìm một cái ghế để nghỉ ngơi cũng không dễ dàng, Hoàng Ngân đứng ở đó, nhìn xung quanh.

“Trùng hợp quá.”

Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp, vang lên bên người Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân kinh ngạc nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Cao Dương Thành hai tay đang nhét trong túi quần, bộ dạng nhàn nhã đứng bên cạnh người cô.

Không biết là bởi vì đã kết hôn rồi, hay vì điều gì khác, nhưng hôm nay anh nhìn có vẻ rất hăng hái, khóe môi mỏng lúc này còn nở nụ cười nhẹ nhàng.

Hoàng Ngân có hơi hoảng hốt, đáy lòng dường như tràn đầy chua xót.

Cô khách khí nhếch mép, mỉm cười, “Sao anh lại ở đây?”

Cao Dương Thành nhíu mày, “Tiễn một người bà con xa tới tham gia hôn lễ, vừa đi xong.”

“Thì ra là vậy...”

Nụ cười trên khóe miệng của Hoàng Ngân có chút cứng ngắt.

“Cô về thành phố A à?” Cao Dương Thành lại hỏi lại cô.

“Ừ.”

Hoàng Ngân gật đầu, nghiêng đầu nhìn thấy có chỗ ngồi, khẽ khom người nói, “Anh cứ làm việc của anh đi, tôi... đi qua bên kia đây.”

Hoàng Ngân nói xong, liền kéo hành lý định đi.

Nhưng, tay kéo đột nhiên lại bị một bàn tay lớn nắm chặt, vali hành lý thuận thế rơi vào trong tay Cao Dương Thành.

“Vừa hay, tôi cũng trở về thành phố A.”

Hoàng Ngân không hiểu nhìn anh.

“Tôi đi xe, cùng đi đi.”

Anh nói rồi kéo hành lý của Hoàng Ngân ra ngoài.

“Không cần đâu!!”

Hoàng Ngân vội vàng đuổi theo, giữ va-li hành lý của mình lại, “Bác sĩ Cao, anh đừng khách khí, tôi đã mua vé rồi, tôi ngồi xe khách đường dài về là được rồi.”

“Thì trả lại vé đi.” Cao Dương Thành ngừng lại, cúi xuống nhìn cô, “Không phải vừa hay cô đang thiếu tiền sao? Tôi đưa cô về, số tiền này cô cũng không cần tiêu nữa.”

“Đây là tiền của công ty.” Hoàng Ngân vội vàng kiểm soát.

Cao Dương Thành vẫn ung dung nhìn cô, “Xem xem, tiền của công ty thì không phải là tiền rồi, đúng không?”

“Tôi không có ý đó.” Hoàng Ngân tê cả da đầu, “Nói chung, tôi tự mình ngồi xe về là được rồi.”

“Đi thôi!”

Cao Dương Thành vốn không cho Hoàng Ngân cơ hội phản kháng, kéo hành lý của cô đi tới bãi đậu xe, “Đỡ Hoàng Ngân, tôi lái xe đường dài một mình như vậy, nếu không có người nói chuyện cùng, tôi sợ mình sẽ ngủ quên mất.”

Hoàng Ngân chạy đuổi theo phía sau hành lý của mình, “Cô Khuất đâu rồi? Chẳng phải cô Khuất cũng ở thành phố A suốt sao? Hai người không về chung sao?”

“Ừ, cô ấy bận giải quyết những chuyện còn lại, nhất thời không đi được.”

Cũng đúng, sau khi kết hôn có rất nhiều chuyện vặt vãnh cần phải xử lý.

“Hay là anh kéo bừa một hành khách nào đó cũng đi đến thành phố A trong bến xe đi, người đó có thể nói chuyện với anh, anh còn có thể kiếm thêm chút thu nhập, có đúng không? Bác sĩ Cao, tôi xin anh hãy trả hành lý lại cho tôi có được không? Tôi đi xe khách trở về! Này, anh làm gì thế, làm gì thế!!”

Hoàng Ngân còn chưa kịp nói xong, đã thấy anh mở cốp sau, nhét hành lý của cô vào, lúc này cô xông lên muốn ngăn cản, nhưng nắp cốp đã bị anh đóng chặt, khóa lại.

“Cô chính là hành khách tôi tùy tiện kéo được ở trên đường, tuy không kiếm được thêm thu nhập, nhưng dọc đường tôi muốn ngủ quên, chắc cũng không có khả năng nữa! Mặt khác, lúc tôi mệt cô cũng có thể lái xe cho tôi, lên xe đi!”

Cao Dương Thành nói xong, liền leo lên ngồi vào ghế lái.

Hoàng Ngân ngơ ngác đứng cạnh thân xe, cắn môi, oán niệm nhìn anh chằm chằm.

“Không lên xe ư?”

Cao Dương Thành nhú mày.

Cô có thể không lên xe sao? Tất cả mọi thứ của cô đều nhét vào trong va-li hành lý bị khóa chặt trong cốp xe ban nãy rồi, bao gồm cả tiền và vé xe của cô!

“Anh mở cốp sau ra trước đi, dù có lên xe thì tôi cũng phải trả vé lại trước đã chứ!? Vé vẫn còn ở trong va-li hành lý kia kìa!”

Cô nói đều là lời nói thật mà.

“Vé khỏi trả lại đi, dù sao cũng là tiêu tiền của công ty!”

“...”

Cao Dương Thành nói, đã bắt đầu khởi động xe.

“Này!!”

Hoàng Ngân vẫn còn đang vùng vẫy giãy giụa.

“Lên xe đi.”

Cuối cùng, cô vẫn không lay chuyển được anh, đành mở cửa xe, ngồi vào trong xe.

Hoàng Ngân quyết định không nói lời nào với anh ở trên xe, cô nghĩ như vậy, cũng làm như vậy.

-----oOo-----

Chương 57: Cùng trở về bệnh viện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc đến trạm phục vụ, Cao Dương Thành lái xe vào bãi đỗ xe của trạm phục vụ, anh xuống xe, thấy Hoàng Ngân vẫn không có ý định xuống xe, anh gõ một cái lên cửa sổ thủy tinh chỗ cô ngồi, mở cửa xe thay cho cô,

“Xuống đi lại chút đi, ngồi mấy giờ rồi, cô vẫn không thấy mệt sao?”

Hoàng Ngân quay mặt đi, không thèm để ý đến anh.

“Ra ngoài hít thở không khí đi.”

Anh nén giận, tiếp tục nói với cô.

Hoàng Ngân hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ.

Cao Dương Thành miễn cưỡng dựa người trên cửa xe, nhíu mày hỏi cô, “Hôm đó cô khóc, là bởi vì tôi sắp kết hôn rồi ư?”

Lời này vừa nói, Hoàng Ngân quả nhiên có phản ứng.

Cô quay đầu lại, mặt vô cảm nhìn anh, “Bác sĩ Cao, người đã kết hôn, da mặt đều sẽ dày giống như anh sao?”

“Vậy thì phải hỏi thử Đoàn Vũ Đạt.”

“...”

Hoàng Ngân lười tranh luận với anh.

“Đồ Hoàng Ngân, hay cô làm tình nhân của tôi đi!! Chính là cái loại tình nhân lén lút lút lút không thể cho ai biết ấy...” Cao Dương Thành híp mắt, chế nhạo hỏi cô.

Hoàng Ngân nhíu mày, tức giận trừng mắt nhìn anh, “Cao Dương Thành, anh sĩ nhục tôi cũng không sao? Nhưng anh đừng quên hôm qua anh vừa mới kết hôn đó!!”

Cao Dương Thành ngang ngược nở nụ cười, lập tức đưa tay, ôm ngang người Hoàng Ngân đang ngồi trong xe ra ngoài, “Đùa cô thôi mà! Đi ra đi lại chút đi, đừng ngồi trong đó cho khó chịu ra.”

Hoàng Ngân không ngờ anh lại đột nhiên như vậy, khuôn mặt chột ửng hồng, vùng vẫy nhảy ra khỏi lòng anh.

Bộ dạng nhanh chóng tránh xa đó, nghiễm nhiên coi anh như rắn rết.

Nhưng Cao Dương Thành dường như không thêm bận tâm, cũng không để ý tới cô nữa, chỉ đi đến khu hút thuốc lá ở bên để hút.

Mà trong lòng Hoàng Ngân vẫn còn sợ hãi, vẫn còn cảm thấy bi thương vì câu nói làm tình nhân kia của anh.

Mấy tiếng sau đó, xe thuận lợi lái lên đường cao tốc, đi về phía trung tâm thành phố.

“Cô đi đâu? Tôi về bệnh viện điễm danh, đưa cô về nhà trước nhé?” Cao Dương Thành nắm tay lái, nghiêng đầu hỏi cô.

“Tôi cũng đến bệnh viện.”

Hiện giờ Hoàng Ngân rất muốn gặp Dương Dương của cô.

Cao Dương Thành liếc mắt nhìn cô qua kính chiếu hậu, nhếch môi, cười nhạt, “Muôn gặp Đoàn Vũ Đạt đến vậy sao?”

Hoàng Ngân hơi sững sốt, nhếch khóe miệng, không nói thêm gì nữa.

“Đỡ Hoàng Ngân, có thể cho tôi một lý do hay không, hàng ngày cô liều mạng kiếm tiền như vậy để làm gì chứ? Đoàn Vũ Đạt không cho cô đủ tiền tiêu sao? Nếu ngay cả chút điều kiện cơ bản này mà anh ta cũng không đáp ứng được, năm đó tại sao cô lại vì anh ta mà phản bội tôi, có phải hơi đáng tiếc không? Chí ít cô cần tiền, tôi cũng sẽ cho cô đủ.”

Khóe miệng của Cao Dương Thành hiện rõ sự mỉa mai.

Hoàng Ngân hít một hơi, ngực có chút nặng nề, “Là một người thân của chúng tôi bị bệnh, người đó cần rất nhiều tiền để sống, Vũ Đạt đã tận lực rồi, dù là về tiền tài, hay tinh thần...”

Nói đến đây, khóe mắt Hoàng Ngân bất giác hiện lên màng nước, cô nói tiếp, “Thực ra tiền đối với chúng tôi mà nói không quan trọng, nếu như tiền có thể đổi lấy sức khỏe của người thân, cho dù có khổ cực hơn nữa thì cũng có đáng gì đâu.”

Cao Dương Thành hơi bất ngờ với kết quả này, “Cho nên cô bán Trái

Tim Biển Cả cũng vì cứu người thân này của cô ư?”

“Ừ.”

Hoàng Ngân gật đầu, lại vẫn không quên giải thích, “Nhưng tôi không bán nó.”

Cho dù như vậy, điều khiến cô thấy vui mừng đó là viên đá Trái Tim Biển Cả kia không hề bị mất, cũng không rơi vào tay người khác, chí ít, vẫn ở chỗ bọn họ.

“Ừ...” Cao Dương Thành trầm ngâm đáp lại một tiếng, gật đầu.

Đột nhiên hiểu ra, tâm trạng của cô khi bán viên Trái Tim Biển Cả.

“Tôi có thể hỏi một chút đó là người thân nào của hai người không?” Anh chỉ đơn thuần cảm thấy tò mò.

Hoàng Ngân hơi ngẩn người, vẻ mặt tự nhiên hiện lên trong đáy mắt cô, nhưng Cao Dương Thành đang bận lái xe lại không cách nào nhìn thấy được.

“Một người rất thân.”

Hoàng Ngân trả lời lập lờ nước đôi, cuối cùng, cười nhạt, “Chúng ta đôi chủ đề đi, chủ đề này nghe cứ nặng nề sao ấy, tôi không muốn nhắc đến.”

“Ừ.”

Rất thân, Cao Dương Thành nghĩ, đại khái chắc là bố mẹ hai bên gia đình rồi.

Thảo nào cô liều mạng như vậy!

Mắt Cao Dương Thành thêm âm đạm, anh nghĩ, nếu như ngay từ khi bắt đầu, cô gả cho mình, cuộc sống của cô có trở nên tốt hơn không nhỉ? Ít nhất, cô cũng không cần bán mạng đi kiếm tiền chữa bệnh như vậy! Cho dù anh có nghèo hơn nữa, thì anh cũng quyết không nỡ để cô phải làm như vậy.

.....

Xe, vừa tiến vào bãi đỗ xe của bệnh viện, Cao Dương Thành xuống xe cầm hành lý hộ Hoàng Ngân, chỉ thấy Vũ Phong và Dương Thùy Sam hấp ta hấp tấp chạy vội về phía anh.

“Thầy Cao, đám cưới vui vẻ!!”

Dương Thùy Sam ngọt ngào hô.

“Lão nhị, đám cưới hạnh phúc nhé!!” Vũ Phong cười mập mờ, khoác vai Cao Dương Thành, “Cô dâu của chúng ta đâu rồi?”

Anh ta cúi đầu, nhìn vào ghế phụ, “Cô dâu, mau xuống xe đi, còn ngại cái gì chứ!”

Kết quả, mãi đến khi thấy Hoàng Ngân xuống xe, Vũ Phong lập tức im lặng.

“Chị... Hoàng Ngân.”

Dương Thùy Sam quần bách gọi một tiếng, sau cùng, vẫn không quên đạp lên mông Vũ Phong một cái.

Cao Dương Thành đứng đó cười có chút hả hê.

Gò má Hoàng Ngân hơi nóng lên, “À tại... Tôi... Tôi vừa hay đến thành phố S của bọn họ công tác, vừa hay gặp nhau, sau đó mới cùng trở về, mọi người đừng hiểu lầm, tôi... chúng tôi...”

Hoàng Ngân xấu hổ đến nỗi nói năng có chút lộn xộn, nhìn Cao Dương Thành ở đối diện với ánh mắt cầu cứu, nhưng anh lại tỏ vẻ hoàn toàn không liên quan đến mình, chứ đừng nhắc tới chuyện định giải vây cho cô.

“Chị Hoàng Ngân, chị không cần giải thích, bọn em sẽ không hiểu làm đâu!” Dương Thùy Sam vội vàng thay cô giải vây.

Tất cả bác sĩ và y tá ngoại khoa thần kinh đều biết, người phụ nữ tên Đỗ

Hoàng Ngân này mới là người bác sĩ Cao của bọn họ yêu thương nhất, nhưng không hiểu vì nguyên do gì mà hai người bọn họ lại cứ mãi không thể ở bên nhau.

“Lão nhị, nhìn dáng vẻ hăng hái, người gặp chuyện mừng tinh thần phơi phơi của cậu, là tôi biết hai ngày nay cậu sống rất hạnh phúc rồi!”

Từ xa, Thái Linh liền hét về phía Cao Dương Thành, nhưng, lúc vừa nhìn thấy Hoàng Ngân ở bên cạnh, anh ta cũng giống hệt Vũ Phong, trong họng như nuốt phải con ruồi, lập tức im bật, sau cùng, mới lấy lại tinh thần cảm thán một câu, “Thì ra là thế, lão nhị được đó! Cuộc sống mới cưới thật thú vị mà!”

Cao Dương Thành không cho là đúng, lạnh nhạt hỏi anh ta, “Chưa kết hôn cũng gọi được là cuộc sống mới cưới ư?”

Một câu nói của anh khiến tất cả mọi người đều khó hiểu đến ngần người, đặc biệt là Hoàng Ngân.

“Ý... Ý gì vậy? Cái gì mà chưa kết hôn? Này này, nói thử xem, nói thử xem chuyện gì vậy?”

Thái Linh nhiều chuyện lao đến, Dương Thùy Sam cũng tò mò chú ý đầu vào, vẻ mặt mừng rỡ, “Oa, thầy Cao, anh vì chị Hoàng Ngân của chúng ta mà hủy bỏ hôn lễ sao?”

Hoàng Ngân nghe thấy lời này, mặt lại càng đỏ hơn.

Cô bàng hoàng nhìn Cao Dương Thành ở đối diện, nói với anh, “Anh đừng có nói đùa linh tinh.”

Hoàng Ngân ngoài miệng mặc dù nói thế nhưng thật ra cô cũng giống như bọn Thái Linh, đều rất tò mò về lời nói đột ngột này của anh.

“Tôi chưa kết hôn.”

Cao Dương Thành khẳng định lại với bọn họ.

Mọi người thẫn thức nhìn anh, lại quay sang nhìn về phía Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân tỏ vẻ vô tội, trái tim lại lo lắng đến nỗi lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Đừng nhìn cô ấy nữa, chuyện này không liên quan đến cô ấy.” Cao Dương Thành dùng một tay xách hành lý của Hoàng Ngân, tay kia nhét vào trong túi áo khoác gió, ung dung bước vào trong bệnh viện, vừa đi vừa giải thích, “Sáng sớm hôm qua còn chưa kịp tổ chức hôn lễ, ông nội của Mỹ Hoa đột nhiên lên cơn nhồi máu cơ tim, qua đời ngay tại chỗ.”

“...”

Điều này... Đến cùng thì nên trách ai xui xẻo đây?

Mọi người đều buồn rầu!

“Theo như tục lệ của thành phố S chúng tôi, người thân mất, con cháu đều phải để tang trăm ngày, cho nên, trong vòng một trăm ngày này, chúng tôi cũng không thể kết hôn được nữa.”

Hoàng Ngân nghe được tin này, nếu nói trong lòng không hề mừng rỡ, thì tuyệt đối là giả.

Quả nhiên, tình yêu đều ích kỷ!

Tâm trạng trong giờ phút này, cô cũng thật sự không biết nên dùng từ gì để hình dung, cảm xúc lẫn lộn, mùi vị gì cũng có.

Nhưng, tất cả mọi chuyện xảy ra chẳng khác gì một bộ phim, mà tâm trạng của Hoàng Ngân cũng chìm nổi y như vậy, lo được lo mất.

Cao Dương Thành thấy mọi người vẫn đang ngây người tại chỗ, không hề đi theo, anh dừng bước, nhìn bọn họ, “Sao thế?”

“Không có gì.” Vũ Phong cười rộ lên, dẫn đầu đuổi theo bước chân của anh, vừa đi vừa nói, “Quả nhiên, người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái! Đúng vậy không? Lão tam.”

“Đúng thế! Bảo sao hăm hở đến thế!” Thái Linh hoàn toàn tán thành mà gật đầu.

“Thầy Cao, lúc đầu bọn em tới chúc anh đám cưới hạnh phúc, nếu anh chưa kết hôn, vậy thì bọn em đi trước nhé, đúng rồi, chuyện ông nội của cô Khuất, đừng đau buồn quá nhé.”

Nói xong, Dương Thùy Sam một tay kéo Vũ Phong, một tay dắt Thái Linh vội vã đi về phía trong bệnh viện.

Chỉ nghe Vũ Phong ở phía kia còn không cam lòng kêu lên, “Anh hai, cần bao cao su thì trên tầng còn nhiều lắm! Còn những hai mươi mấy thùng vẫn đang chờ anh đó!!”

“...”

Hoàng Ngân im lặng, gương mặt hơi nóng lên.

Trong gió rét, Cao Dương Thành nhã nhặn đứng ở nơi đó, một tay nắm tay kéo hành lý, tay kia nhét trong túi áo khoác gió, mắt hơi nhíu lại, ánh mắt ranh mãnh nhìn Hoàng Ngân, “Chuyện mấy chục thùng bao cao su, tôi vẫn chưa tính sổ với cô đâu đấy.”

“...” Hoàng Ngân buồn rầu.

Chuyện này sao có thể trách cô chứ?

Cô đưa tay muốn kéo hành lý trong tay anh, “Tôi tự xách.”

Cao Dương Thành không nhúc nhích, tay vẫn nắm lấy tay cầm hành lý, không chịu thả ra, ánh mắt nhìn chằm chằm người phụ nữ có hơi hoảng hốt nhưng vẫn cố giả bộ bình tĩnh, “Đỗ Hoàng Ngân, nghe thấy tin tôi chưa kết hôn, có vui không?”

Anh nheo mắt, dứt khoát hỏi cô.

Hoàng Ngân sững sốt, chột dạ nhếch mép, “Bác sĩ Cao có kết hôn hay không, chắc cũng không liên quan đến tôi lắm đâu nhỉ?”

“Ha...”

Cao Dương Thành cười nhạt rất mờ ám, tiện tay đưa hành lý cho Hoàng Ngân, “Tôi còn có việc, đi trước đây.”

“Ừ, anh đi làm việc của mình đi.”

Cao Dương Thành không thèm quay đầu lại.

Nhìn dáng người cao ngất trong gió hiu hiu kia, Hoàng Ngân đột nhiên cảm thấy bầu trời hôm nay trở nên quang đãng hơn một chút.

Hoàng Ngân kéo hành lý, đi lên khu nội trú tầng mười, Mỹ vô cùng lo lắng chạy đến đón cô, “Chị Hoàng Ngân, chị trở về tới thật đúng lúc, em đang chuẩn bị gọi điện thoại cho chị đây.”

Hoàng Ngân thấy bộ dạng nóng lòng của Mỹ, trái tim đột nhiên trầm xuống, “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Cô gần như chạy, lao nhanh đến phòng bệnh của Dương Dương.

“Chị Hoàng Ngân, chị đừng kích động, Dương Dương bây giờ không có ở phòng bệnh, cậu bé... cậu bé được đưa vào phòng cấp cứu rồi...”

Một câu nói của Mỹ, khiến bước chân của Hoàng Ngân liền khựng lại.

Mắt tối sầm, sắc mặt lập tức trắng bệch, lớp sương lập tức bao phủ đôi mắt màu xám tro của Hoàng Ngân.

“Dương Dương đột nhiên toàn thân nóng bừng, tuyến dịch lim-pha sưng to...”

“Mỹ, đừng nói nữa, chị... chị không muốn nghe...”

Giọng nói của Hoàng Ngân run run ngăn cản cô ấy.

Hít thở sâu một hơi, cố nén nước mắt trong mắt, đi về phía phòng cấp cứu.

Trái tim, không ngừng run rẩy, cảm giác lung lay sắp đổ, khiến cô khó chịu vô cùng.

Không ai có thể hiểu, cuộc sống ngày nào cũng phải sống trong sợ hãi này nó u ám đến nhường nào...

Hàng ngày cô đều tận lực, bán mạng kiếm tiền cho Dương Dương chữa bệnh, cô cố gắng như vậy, cho dù mệt mỏi hơn nữa, đau khổ hơn nữa, cô cũng không bao giờ cho phép bản thân nói ra, nhưng... cô đã cố gắng như vậy, lại vẫn không thể giành được sự ưu ái của ông trời...

Bất cứ thời điểm nào ông trời đều có thể cướp đoạt đi tính mạng của Dương Dương từ trong tay cô, còn cô... ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có!!

Cả ngày, Hoàng Ngân đều ngẩn ngơ.

-----oOo-----

Chương 58: Bị sốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tình trạng của Dương Dương lúc tốt lúc xấu, từ sau khi được đưa ra khỏi phòng cấp cứu liền được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, đến cơ hội nhìn lướt qua cậu bé, Hoàng Ngân cũng không có.

Cô thậm chí còn không rõ, Dương Dương thân yêu của cô, cô còn có thể nhìn được mấy lần nữa...

Ngồi trên ghế ngoài hành lang phòng bệnh, Hoàng Ngân cố ép bản thân lấy lại tinh thần hết lần này đến lần khác.

Nếu ngay cả người làm mẹ như cô cũng không kiên cường, thì Dương Dương mới có ba tuổi đang ở trong phòng bệnh, cô dựa vào đâu mà dạy cậu bé kiên cường chứ!!

“Hoàng Ngân....”

Đoàn Vũ Đạt mặc đồ khử trùng đi ra từ phòng chăm sóc đặc biệt.

Hoàng Ngân vội vàng lao đến, “Con sao rồi?”

“Không sao đâu, đừng kích động, ngồi xuống trước đi đã.”

Đoàn Vũ Đạt bảo Hoàng Ngân ngồi xuống, cởi khẩu trang ra, cầm trong tay, “Dương Dương vẫn tốt, không nghiêm trọng như chúng ta nghĩ.”

Giọng nói của anh ấy khàn đặc, sau đó nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Hoàng Ngân, đặt vào trong lòng bàn tay ấm áp của mình, “À... Hoàng Ngân, sau này nếu không cần thiết thì đừng đi công tác nữa, Dương Dương... Máy ngày nay rất nhớ em đó.”

“Xin lỗi...”

Hoàng Ngân vừa nghe thấy lời này, bỗng dừng lại khóc, nước mắt “tí tách tí tách” rơi xuống, “Sau này tuyệt đối sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa đâu, em sẽ không rời xa con dù có nửa bước...”

“Hãy ở bên con nhiều hơn.”

Đoàn Vũ Đạt nắm tay Hoàng Ngân, ngày càng chặt.

Hoàng Ngân ngẩn người, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, “Vũ Đạt, lời này của anh... có phải là bởi vì Dương Dương...”

Có phải là bởi vì Dương Dương... thực ra không sống được bao lâu nữa không?!

Hoàng Ngân đã hoàn toàn khóc không thành tiếng, câu tiếp theo, người mẹ như cô sao có thể hỏi ra được chứ.

Đoàn Vũ Đạt mím môi, không nói lời nào.

Không nói lời nào có nghĩa là thừa nhận!

Hoàng Ngân lắc đầu, than thở khóc lóc.

Cô không dám tưởng tượng, cuộc sống của Dương Dương dần dần biến mất trong sinh mệnh của cô, cảnh tượng đó sẽ ra sao đây.

Trên bồn rửa mặt sẽ không còn chiếc bàn chải đánh răng nho nhỏ? Trên ban công sẽ không còn xuất hiện những bộ đồ con con đáng yêu kia nữa? Trên bàn cơm sẽ thiếu mất một bộ chén đĩa nhỏ? Từ nay về sau, mỗi khi

nghe thấy có người ở phía sau gọi mẹ, có khi nào chỉ có thể mờ mịt nhìn xung quanh, mà không thấy bóng dáng nhỏ bé của cậu bé đâu nữa...

Hoàng Ngân che miệng, cố đè nén tâm trạng của mình, sự tan vỡ trong cõi lòng, khiến cô không thể kìm lòng, nước mắt giống như vỡ đê mà tuôn trào.

“Vũ Đạt, em còn có thể làm chút gì cho con không? Em không muốn con đi mất, em không muốn con đi mất...”

Hoàng Ngân ăn vạ như một đứa trẻ nhỏ, nhưng, thực ra cô hiểu rõ hơn bất kỳ ai, đây không phải chuyện chỉ cần cô ăn vạ là có thể giải quyết được.

Đoàn Vũ Đạt đau lòng thay cô lau nước mắt, thở dài, do dự hồi lâu, mới nói, “Hoàng Ngân, bây giờ chúng ta ngồi đây đợi tùy thích hợp để ghép cho Dương Dương, quả thực không phải là cách hay, ôm cây đợi thỏ chỉ khiến cho thời gian của Dương Dương ngày càng ít hơn thôi...”

Đoàn Vũ Đạt nói, ngập ngừng mấp máy môi, “Thực ra bây giờ còn có một cách, nhưng...”

Đôi mắt của anh, tối đi vài phần.

“Anh nói đi!! Vũ Đạt, dù là cách gì, cho dù muốn lấy mạng của em, em cũng đồng ý thử một lần!” Hoàng Ngân kích động đến rơi nước mắt.

“Sinh thêm một đứa con nữa!” Đoàn Vũ Đạt hít một hơi thật sâu, nhìn Hoàng Ngân, cổ vũ tinh thần nói, “Cách duy nhất, chính là sinh thêm một đứa con nữa với Cao Dương Thành! Cơ hội ăn khớp máu cuống rốn của hai người cùng cha cùng mẹ là 25%, mà xác suất thành công của hai người không cùng máu mủ cũng chỉ có 0,001%, cho nên, anh cho rằng so với ở đây ngồi chờ một trăm nghìn người kia, chi bằng bản thân tự tạo ra cơ hội sống cho Dương Dương!”

Đoàn Vũ Đạt biết rằng cách mà mình đưa ra đồng nghĩa với việc bản thân sẽ hoàn toàn mất đi cô gái ở trước mặt, nhưng đối diện với một sinh mạng, sao anh có thể vô tình làm ngơ chứ?

Huống hồ, cô gái ưu tú này, trước giờ anh cũng chưa từng có được, sao

có thể nói là mất đi cơ chứ?

Lời của Đoàn Vũ Đạt khiến cho Hoàng Ngân hoàn toàn kinh sợ.

Cô ngăn người nhìn Đoàn Vũ Đạt đang vô cùng nghiêm túc, chân chừ nhếch mép, “Vũ Đạt, đừng... đừng đùa kiểu này...”

“Hoàng Ngân, em biết anh sẽ không đùa loại chuyện như vậy với em mà, huống hồ, cách này, thực ra em cũng nên nghĩ đến từ lâu rồi ...”

Quả thực, sau khi xét nghiệm tủy của Cao Dương Thành và Dương Dương thất bại, cô thật sự có nghĩ tới, nhưng nói cho cùng thì cô cũng chỉ nghĩ mà thôi.

25%, Hoàng Ngân không thể không thừa nhận, đối với cô mà nói, tuyệt đối là con số vô cùng mê hoặc!

Hoàng Ngân không ngừng hít sâu, tay bắt giắc xoa đi xoa lại lên đùi, thể hiện lúc này cô đang rất hỗn loạn và bí bách.

Sắc mặt của cô, trắng đến kinh người.

Cuối cùng, gượng cười với Đoàn Vũ Đạt, “Em... Nghĩ thêm đã...”

Hơn nữa phải suy nghĩ thật kỹ!

Sinh thêm một đứa con nữa? Với Cao Dương Thành? Đây không phải là một chuyện dễ dàng nói là làm được!

Quan hệ giữa bọn họ ban đầu đã đủ phức tạp rồi, nếu lại vô duyên vô cớ sinh thêm một đứa con nữa, không nói đến hai người lớn bọn họ, chỉ cần nói về đứa bé, ai dám đảm bảo hạnh phúc của nó? Sinh ra lại giống Dương Dương, vừa sinh ra đã không có một gia đình hoàn thiện? Cũng sẽ giống cậu bé, vừa sinh ra đã bị người khác uy hiếp tính mạng? Nói không chừng còn chưa sinh ra đã bị...

Hoàng Ngân lắc đầu, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy sợ, cô không tán thành quyết định này cho lắm.

Đối với con mà nói là ích kỷ, đối với cô mà nói, là việc khó, đối với Cao

Dương Thành và Khuất Mỹ Hoa mà nói, càng là tổn thương!

Đoàn Vũ Đạt nắm bàn tay lạnh như băng của cô, “Em đừng vội quyết định, hãy nghiêm túc ngâm lại đi, nhưng...” Anh ấy nói đến đây, mấp máy môi, “Nếu đã quyết định rồi, thì càng nhanh càng tốt.”

Dù sao, cơ thể của Dương Dương cũng không chờ nổi.

Hoàng Ngân ngập ngừng gật đầu, “Được, để em suy nghĩ.”

Trái tim trầm xuống, nhất thời trở nên hỗn loạn không biết nên làm thế nào.

Đêm khuya, Hoàng Ngân kéo hành lý đứng ở tầng mười chờ thang máy.

Cửa thang máy vừa mở, bất ngờ, liền gặp phải Cao Dương Thành mặc áo blouse màu trắng.

Hoàng Ngân sửng sốt, phút chốc, trong đầu liền nghĩ đến phương pháp chữa bệnh liên quan đến chuyện mang thai sinh con mà Đoàn Vũ Đạt nói, trong lòng hoảng hốt, khuôn mặt nóng lên, nhất thời Hoàng Ngân Xử lại không biết nên làm gì cho đúng.

Cửa, khép lại.

Lập tức, lại bị mở ra.

Tay Cao Dương Thành, vẫn đặt trên nút bấm thang máy, lạnh nhạt hỏi cô, “Không xuống à?”

Hoàng Ngân bưng tỉnh, đáy mắt hiện lên sự ngượng ngùng, “Có xuống, cảm ơn.”

Cô nói cảm ơn, kéo hành lý, đi vào trong thang máy chật hẹp.

Trong thang máy, chỉ có hai người bọn họ, rõ ràng không hề chật chội, nhưng Hoàng Ngân lại cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

“Trong người khó chịu à?”

Đột nhiên, Cao Dương Thành hỏi cô.

“Hả?” Hoàng Ngân ngạc nhiên nghiêng đầu, nhếch mép, gượng cười, che giấu sự hỗn loạn và lo lắng trong lòng, “Không, không...”

“Cô có muốn soi gương không?”

Cao Dương Thành lại điên khùng hỏi một câu.

Hoàng Ngân khó hiểu nhìn anh.

Cao Dương Thành chỉ lên hai bên má của cô, “Mặt cô đã đỏ sấp lan đến tận cổ rồi, cô chắc là không bị sốt hay tim đập nhanh gì đó chứ?”

Tim đập nhanh...

Bị Cao Dương Thành nói như vậy, gương mặt của Hoàng Ngân lại càng đỏ hơn.

Cô vội vàng quay mặt đi, “Có... có lẽ là trong thang máy quá nóng đấy.”

Lập tức, cửa thang máy mở ra, dừng ở tầng một, Hoàng Ngân giống như bỏ trốn đi ra khỏi thang máy, vừa đi ra, cổ tay lập tức bị một lực ấm nóng nhẹ nhàng nắm lấy.

Hoàng Ngân kinh hãi, quay đầu, đụng phải cặp mắt dịu dàng của Cao Dương Thành.

“Nếu quả thật khó chịu, cũng đừng giấu, đây là bệnh viện.”

Anh nói, một tay kéo Hoàng Ngân tới gần hơn, đưa tay ra, đặt lên trán cô kiểm tra, mày kiếm nhíu lại, “Đồ Hoàng Ngân, cô sốt cao như vậy, cô còn dám nói cô không thấy khó chịu ư?”

“Hả?”

Hoàng Ngân cũng học anh đưa tay lên trán kiểm tra, đúng thật là, rất

nóng!

Thảo nào cả ngày hôm nay cô luôn cảm thấy có hơi hốt hoảng, cho rằng chỉ là mình nóng lòng quá gắng sức quá mà thôi, cô cũng không để ý lắm, hiện giờ xem ra bản thân đúng là có chút không khỏe trong người.

“Tôi dẫn cô đi đăng kí khám gấp.”

Cao Dương Thành kéo Hoàng Ngân, đi về phía khoa khám gấp.

Tay Hoàng Ngân, bị anh nắm chặt, có lẽ bởi vì sốt cao, nên lòng bàn tay hai người đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Bàn tay nhỏ bé khẽ giằng co một chút trong lòng bàn tay anh, nhưng ngược lại lại bị anh nắm chặt hơn.

“Thực ra tôi không sao đâu, uống thuốc là được rồi.”

Nói thật, chuyện bị cảm nhẹ như vậy, Hoàng Ngân trước giờ chưa từng đến bệnh viện khám, ai cũng biết, chỉ cần đến bệnh viện thì túi tiền sẽ xẹp lép ngay, cô rất không nỡ.

“Cô ở đây chờ tôi đã.”

Đối với lời của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ.

Để Hoàng Ngân ngồi trên ghế nghỉ trước phòng chuẩn đoán, cúi người kiểm tra trán của cô thêm lần nữa, nhíu chặt chân mày.

Anh đi tới trước máy nước uống, rót một cốc nước nóng cho Hoàng Ngân, “Uống nhân lúc còn nóng.”

Hoàng Ngân nhận lấy cốc nước từ trong tay anh, ngón tay chạm vào bàn tay lớn có khớp xương rõ ràng, đáy lòng bỗng thấy rung động, “Cảm ơn.”

Cao Dương Thành không nói gì, xoay người đi xếp hàng đăng ký trước cửa đăng ký cho Hoàng Ngân.

Anh mặc áo blouse trắng, đứng trước đám đông, trông rất nổi bật.

Bóng lưng cao ngất, bả vai dày rộng đó lại có thể đem đến một cảm giác ấm áp khiến cô yên lòng, anh giống như cốc nước trong tay cô, ấm nóng nhưng không làm bỏng người.

“Nghĩ gì thế? Ngay góc nhìn cốc nước, còn không uống đi?”

Đột nhiên trên đỉnh đầu vang lên giọng nói trầm ấm của Cao Dương Thành, Hoàng Ngân vừa ngước mắt, liền đụng phải đôi mắt sâu ấm áp kia, khiến cô lập tức mất hồn.

Sửng sốt vài giây, cô mới cúi đầu, ngoan ngoãn uống vài ngụm nước ấm trong tay.

Khóe miệng gợi cảm của Cao Dương Thành khẽ cong lên.

“Đi thôi.”

Anh kéo va-li hành lý của cô, đi về phía phòng khám.

May mà, buổi tối bệnh nhân chờ khám không nhiều, Hoàng Ngân đợi một lát là đến lượt.

Sau khi đo nhiệt độ cơ thể, tình hình không được ổn lắm, sốt cao những ba mươi chín độ.

“Truyền nước đi, phải mau truyền nước để giảm nhiệt độ xuống mới được.”

Bác sĩ kê đơn thuốc cho Hoàng Ngân, Cao Dương Thành trực tiếp đưa cô đi mua thuốc, Hoàng Ngân lại ngăn lại, “Để tôi tự đi đi.”

Cao Dương Thành lạnh nhạt nhìn cô, hất cằm về phía chiếc ghế nghỉ ngơi sau lưng cô, “Đi qua đó, ngồi xuống.”

Hoàng Ngân cắn môi, có chút khó xử.

“Cô Đổ, cô để bác sĩ Cao đi đi! Hiếm khi thấy anh ấy đối xử tốt với cô gái nào như vậy, cô là người đầu tiên đó, hay là cứ để anh ấy cống hiến

chút sức lực đi, tôi thấy đêm nay chắc anh ấy không ngủ được đâu.” Bác sĩ khám bệnh không nhìn được trêu họ.

Hoàng Ngân đỏ mặt, không kìm được ngược mắt nhìn anh một cái.

Cao Dương Thành chỉ mỉm cười, không thèm giải thích gì, càng không phủ nhận lời của bác sĩ kia, “Tôi đi lấy thuốc, ở đây chờ tôi.”

Cao Dương Thành đi rồi, Hoàng Ngân nhìn bóng lưng không ngừng vì cô mà bận rộn kia, trong lòng lập tức cảm thấy âm áp vô cùng.

Hoàng Ngân tổng cộng phải truyền bốn chai dịch, trong phòng truyền dịch, Cao Dương Thành chọn một chỗ ngồi không gần cửa sổ cho Hoàng Ngân.

Anh thay cô điều chỉnh tốc độ chảy của dịch, cuối cùng, đứng đối diện cô, nhét hai tay vào trong túi áo blouse trắng, cao ngạo nhìn xuống chỗ cô, “Đoàn Vũ Đạt vẫn chưa biết cô bị bệnh hả?”

“Ừ, anh ấy bận.” Hoàng Ngân gật đầu.

Cao Dương Thành giễu cợt, “Bạn đến mức vợ mình cũng không chăm sóc nữa ư?”

Anh nói, ngồi lên tay vịn của ghế sofa Hoàng Ngân đang ngồi, “Gọi điện thoại cho anh ta, kêu anh ta xuống với cô.”

Ai cũng biết, lúc bị bệnh, người bản thân mong muốn ở bên nhất chính là người bản thân yêu nhất!

-----oOo-----

Chương 59: Chăm sóc cẩn thận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ban ngày lái xe đường dài những hơn năm tiếng đồng hồ, sau đó đến nhà cũng chưa kịp về, liền lao thẳng đến bệnh viện trực ban, buổi tối lại tiến hành một cuộc phẫu thuật nhỏ, vừa mới đưa bệnh nhân vào phòng bệnh,

lúc chuẩn bị tan ca lại gặp Đỗ Hoàng Ngân bị ốm.

Cao Dương Thành dựa lên lưng ghế sofa của cô, mày kiếm nhíu sâu, mắt nhắm nhẹ, nghỉ ngơi.

Hoàng Ngân nghiêng đầu nhìn anh.

Đường nét tinh tú, khắc sâu sắc bén, góc cạnh rõ ràng như được điêu khắc, mi mắt sụp xuống dài mà khít, mũi cao thẳng, đẹp đến lạ thường, cánh môi mỏng gợi cảm mê người.

Nhưng, trên khuôn mặt đẹp như vậy, lại không thể che giấu được sự mệt mỏi rã rời.

Hoàng Ngân có chút không nỡ, đưa tay thử dò xét lay nhẹ người anh, “Bác sĩ Cao, anh vẫn nên về nhà nghỉ đi.”

Đôi mắt đẹp của Cao Dương Thành mở ra tạo ra một kẽ hở mê ly, nhìn Hoàng Ngân, đột nhiên hỏi cô, “Có lạnh không?”

Hoàng Ngân phản ứng lại, lắc đầu, “Vẫn ổn.”

Cao Dương Thành chống người dậy, “Chờ tôi một lát.”

Anh nói rồi đi ra khỏi phòng truyền dịch.

Lúc quay lại, anh đã thay chiếc áo blouse trắng sạch sẽ kia ra, mặc trên người chiếc áo khoác gió màu sẫm, thân hình cao ngất như một người mẫu nam, nhưng trên người có thêm sức hút của đàn ông trưởng thành hơn bọn họ.

Mà trong tay anh còn có thêm một chiếc chăn.

Anh đưa chăn cho Hoàng Ngân, “Đắp lên đi, lát nữa nước dịch vào mạch máu, sẽ lạnh lắm đó.”

Trong lòng Hoàng Ngân cảm thấy ấm áp, “Cảm ơn.”

Cô đưa tay nhận lấy, ngẩng đầu nhìn anh, “Anh vẫn nên về nhà nghỉ cho hẳn hoi đi, tôi thật sự không sao đâu.”

“Đã bận liên tiếp mười tiếng đồng hồ rồi, cũng chẳng đẻ bụng hai tiếng đồng hồ này với cô đâu, nhưng mà, cô cũng biết chọn thời điểm bị bệnh thật đấy.”

Lại cứ ôm đúng lúc anh đang bận bù đầu rối tóc.

Nếu nói anh không muốn về nhà nghỉ ngơi thì là giả, nhưng, anh yên tâm về người con gái này được sao? Tự hỏi lòng mình, anh thật sự không thể yên tâm.

Hoàng Ngân áy náy cúi đầu.

Cao Dương Thành lười biếng ngồi lên tay vịn ghế sofa của Hoàng Ngân, nghiêng đầu căn dặn cô, “Sáng sớm ngày mai thức dậy, nhớ đo nhiệt độ cơ thể, nếu vẫn không hạ sốt, thì phải đến bệnh viện ngay, biết chưa?”

“Ừ.”

Hoàng Ngân ngoan ngoãn gật đầu.

Có lẽ bởi vì bị bệnh, nên tinh thần của cô có vẻ hơi ủ rũ, đôi mắt trước giờ luôn tràn đầy sức sống, lúc này bị một lớp sương mù che lại, yếu đuối đến vô tội, lại khiến người ta cảm thấy thương xót.

Cao Dương Thành nhìn cô như vậy, bất đắc dĩ thở dài một hơi, đưa tay, lại sờ trán của cô, vẫn chưa hết nóng.

“Đồ Hoàng Ngân, sau này đừng liều mạng như thế nữa, bán đồng bao cao su này, có thể kiếm được mấy đồng tiền chứ, hôm đó tôi mua hết đồng bao cao su về, cũng chỉ hết có bảy mươi triệu mà thôi! Cô có kiếm được bảy trăm nghìn không?”

Lúc anh nói ra những lời này, thực ra, đa phần là đau lòng.

Bốn năm trước, cô cố chấp cầu xin anh buông tay, anh cho rằng sau khi để cô rời đi, chí ít cô sẽ sống tốt hơn khi ở bên cạnh anh, nhưng hiện thực thì sao? Anh không biết cô có hạnh phúc không, nhưng anh biết, thực ra cô sống không hề ổn!

Hoàng Ngân giả vờ thả lỏng nhếch môi cười, “Có thể kiếm được bảy triệu.”

“Bảy triệu?” Cao Dương Thành nhíu mày, lại nghiêm túc nghĩ một lát, “Giá gốc của thứ kia rốt cuộc thấp đến đâu vậy? Bán ra bình quân mỗi cái cũng không đến bảy nghìn?”

Trước đây anh không tính kĩ, lúc này tỉ mỉ tính lại, bác sĩ Cao kinh ngạc, chán ghét nhìn Hoàng Ngân, “Đồ Hoàng Ngân, cô bán đồ dùng tình thú thì thôi không nói làm gì, cô lại còn mua thứ đồ dùng tình thú ẩu?”

“Chỗ nào ẩu vậy!” Hoàng Ngân kháng nghị, lấy lại tinh thần trả lại trong sạch cho bản thân, “Anh cho rằng cứ rẻ là ẩu chắc! Hơn nữa, anh dựa vào đâu mà nói nó là đồ ẩu hả? Anh đâu có dùng nó!”

“Sao cô biết tôi chưa dùng nó?” Cao Dương Thành hí mắt nhìn cô.

Hoàng Ngân khịt khịt mũi, “Chẳng phải anh luôn dị ứng với thứ đó sao?”

Quả thực, nguyên nhân anh chưa bao giờ dùng, chính là bởi vì anh dị ứng nghiêm trọng với cao su.

Cao Dương Thành nở nụ cười nham hiểm, “Xem ra cô hiểu rất rõ thói quen tình dục của tôi nhỉ.”

Khuôn mặt của Hoàng Ngân lập tức đỏ bừng, phần nộ lờm anh, tỏ vẻ cảnh cáo.

Ý cười trên khóe miệng của Cao Dương Thành càng thêm sâu, bàn tay ám áp vỗ lên gáy Hoàng Ngân, không kìm được trêu đùa cô, “Lúc tôi mua chúng, trong đầu chỉ nghĩ đến cảnh tượng cô không mặc đồ!”

“Cao Dương Thành!”

Màu đỏ ửng trên gương mặt của Hoàng Ngân, bị anh nói đùa hai câu, liền lan đến tận cổ, cô lờm anh, cảnh cáo, “Anh đừng có nói đùa linh tinh.”

“Sao cô biết tôi đang nói đùa chứ?”

Đôi mắt đen sâu của Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân, sự đùa cợt trên mặt đã nhạt dần, thay vào đó là bộ dạng chăm chú đầy ẩn ý.

Trái tim Hoàng Ngân kinh sợ...

Đột nhiên, trái tim trong lồng ngực liền đập thành thịch như nổi trống.

“Tôi chớp mắt một lát, nếu thấy khó chịu thì gọi tôi.”

So với sợ lo lắng của Hoàng Ngân, tên đầu sỏ gây tội bên cạnh người cô lại thản nhiên vô cùng.

Anh trực tiếp ngồi lên tay vịn ghế sofa, nhắm mắt, ngủ.

Hoàng Ngân lập tức như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Mãi đến hai giờ sáng, Hoàng Ngân mới truyền nước xong.

Mà cô, đã sớm ngủ ngả ngón trên ghế sofa rồi.

Mái tóc dài đen nhánh như thác nước rẽ sang hai bên, làm nổi bật làn da trắng ngần, nhìn lấp lánh trong suốt của cô.

Hàng mi cong cong giống như chiếc quạt hương bồ, khẽ rủ xuống, chiếu xuống tạo thành hai bóng râm dịu dàng, có lẽ là do quá mệt, cô có vẻ ngủ rất sâu.

Khi giọt nước dịch cuối cùng truyền vào trong người Hoàng Ngân, y tá cũng đứng lúc đi đến chỗ họ.

Cao Dương Thành lại đưa tay ra, nhỏ giọng ngăn hành động của y tá lại, “Cô ấy ngủ rồi, để tôi làm cho.”

Anh nhẹ nhàng lùi ra khỏi bên người Hoàng Ngân, khom người, lấy bông tiệt trùng, đè chặt lên mạch máu của Hoàng Ngân, sau đó, thận trọng rút kim từ trên mu bàn tay cô xuống.

Trong lúc ngủ mơ, Hoàng Ngân có lẽ đã cảm nhận thấy sự đau đớn nhẹ, đôi mi thanh tú không vui nhú lại, nghiêng đầu, chuyển sang bên

kia rồi tiếp tục ngủ.

Cao Dương Thành kéo chăn trên người cô xuống, cầm tay cô, nhíu mày, cơ thể vẫn lạnh ngắt.

Anh vội vàng cởi áo khoác gió trên người, thận trọng đỡ cô đang ở trên ghế sofa dậy, mặc cho đầu cô tựa trên vai mình, còn anh lại tỉ mỉ mặc áo khoác gió cho cô.

Có lẽ do thuốc này còn có tác dụng gây buồn ngủ, cho nên, cô đang nằm trong ngực anh, ngủ rất say.

Lúc mặc xong đồ cho cô, cô còn hơi cảm thấy khó chịu, khuôn mặt ấm nóng lại như kháng nghị chà sát trên cổ Cao Dương Thành, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, phát ra mấy tiếng kêu nỉ non mà yêu kiều.

Da thịt cô rất nóng, dán chặt lên cổ Cao Dương Thành, đúng là đang đốt vài ngọn lửa trên người anh mà, đốt đến nỗi thân dưới anh cương cứng, đến hơi thở thở ra cũng đã nóng hơn vài phần.

Đáy mắt trầm lặng của Cao Dương Thành hiện lên tia âm u nóng bỏng, đôi mắt ngày càng thâm thúy hơn, sau đó, khẽ cúi người, dễ dàng ôm ngang Hoàng Ngân đang ở trên ghế sofa.

Hàng mi xinh đẹp khẽ động đậy, thể trọng nhẹ như lông vũ, khiến trái tim anh thất lại.

Từ trong bệnh viện đi ra, Cao Dương Thành ôm Hoàng Ngân lên thẳng xe của anh.

Điều chỉnh ghế phụ xuống, lúc này mới thận trọng đặt cô lên, đóng cửa lại, anh lướt qua thân xe, ngồi vào ghế lái.

Trong xe vẫn cảm thấy lạnh lạnh, anh theo bản năng chỉnh điều hòa lên mức to nhất, lại quay người ra ghế sau, lấy gối tựa và chăn.

Nhẹ nhàng nghiêng đầu Hoàng Ngân, đặt gối dưới đầu cô, cố gắng để cô có thể ngủ thoải mái hơn.

Hoàng Ngân lại như có chút không vừa lòng với hành động di chuyển

của anh, lại nỉ non kháng nghị mấy câu, hàng lông mày thanh tú nhú lại, thể hiện sự oán trách.

Nhìn bộ dạng bất giác làm nũng này của cô, Cao Dương Thành khẽ cong khóe miệng, lại không quên dịu dàng dỗ dành cô, “Sắp xong rồi...”

Nhét gói vào xong, dáng vẻ của Hoàng Ngân rất thỏa mãn, khuôn mặt nhỏ nhắn dụi vài cái, sau đó, nghiêng người tìm một tư thế thư thái nhất để ngủ.

Nhìn khuôn mặt ngoan ngoãn ngủ say của cô, trong đôi mắt thâm sâu của Cao Dương Thành hiện lên sắc màu dịu dàng, rơi lên trên khuôn mặt của cô, càng thêm âm trầm, cũng thêm nóng hổi.

Bộ dạng kia, như thể có nhìn cô thế nào cũng không thấy đủ.

Bỗng nhiên, Cao Dương Thành cúi đầu, cười có chút tự giễu.

Anh của hiện tại, rốt cuộc đang làm gì đây? Động tình với một người phụ nữ đã kết hôn ư?

Sau khi đắp chăn cho cô xong, khởi động xe, lái xe ra khỏi bệnh viện, đi về phía nhà cô.

Nửa giờ sau, xe dừng trong một ngõ sâu, đã khoảng ba giờ sáng.

Nửa giờ sau, Hoàng Ngân mơ màng tỉnh dậy trong giấc mơ.

Đôi mắt nhấp nhèm vừa mở ra, liền nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của Cao Dương Thành.

Anh đang đưa tay lên chống đầu, hơi nghiêng người, ánh mắt chăm chú rơi vào trong đôi mắt của Hoàng Ngân, không mảy may có ý định chuyển đi chỗ khác.

Khóe miệng gợi cảm, lại như hàm chứa nụ cười nhạt.

Nụ cười đó, khiến cảm xúc của Hoàng Ngân trở nên hoảng hốt, thật lâu, đắm chìm trong ánh mắt mê ly của anh, vẫn chưa hoàn hồn.

“Tỉnh rồi à?”

Giọng Cao Dương Thành trầm thấp, lười biếng, nhẹ giọng hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân sững sốt, chột hoàn hồn, đáy mắt hiện lên vẻ áy náy, “Xin lỗi, xin lỗi, tôi ngủ quên mất...”

Cô vội vàng ngồi dậy, vén chăn trên người xuống, mới phát hiện lúc này trên người mình đang mặc áo khoác của anh.

Thảo nào, vừa rồi trong lúc nằm mơ, luôn có một loại cảm giác như được anh ôm thật chặt vào trong ngực, khiến cô kiên định, yên lòng đến vậy.

Khuôn mặt của Hoàng Ngân, âm thầm đỏ lên, cô vội vàng cởi áo khoác trên người xuống, “Trời lạnh như thế này, anh chỉ mặc mỗi một chiếc áo sơ mi, không sợ bị cảm sao.”

Lập tức, Cao Dương Thành cúi người, lao đến chỗ cô.

Đột nhiên tới gần, khiến cho hô hấp của Hoàng Ngân cứng lại.

Cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh, phả vào gò má ửng hồng của cô, Hoàng Ngân căng thẳng đến nỗi trái tim như sắp bay ra khỏi lồng ngực.

Hoàng Ngân cúi thấp mặt, nhìn đôi môi mỏng khêu gợi đang hướng đến phía đôi môi anh đào của mình, lông mi cong vút lo lắng chớp chớp...

Cuối cùng, cô không chống lại được anh, sau khi hít một hơi thật sâu, đưa hai tay ra, đặt lên trước ngực anh, “Cao Dương Thành, anh... anh muốn làm gì hả?”

Lúc Hoàng Ngân hỏi câu này, cũng cảm giác được ghế dựa sau lưng mình đang dần được nâng lên.

Lại nhìn cánh tay anh đang chống bên cạnh mình, khuôn mặt của Hoàng Ngân, đột nhiên khô rát.

Cao Dương Thành nhếch môi, mỉm cười, đáy mắt vẫn còn hiện rõ sự trêu ghẹo, “Tôi đang giúp cô nâng ghế dựa lên, cô cho là tôi muốn làm

gì?”

“...”

Màu đỏ hồng vì ngại ngừng cứ vậy mà lan dần từ gò má của Hoàng Ngân đến tận hai bên tai.

Hiển nhiên, bản thân bị anh trêu đùa!

Hoàng Ngân hận không thể trực tiếp tìm một cái lỗ, chôn mình xuống!
Mất mặt quá!!

-----oOo-----

Chương 60: Sau này cách xa mỹ hoa ra một chút

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô vội vàng nhét áo gió vào trong ngực anh, ánh mắt né tránh, không dám nhìn anh ở đối diện nữa, cả gương mặt đỏ rực như cà chua chín: "À, cảm ơn anh đã đi truyền dịch với tôi, cảm ơn anh đã đưa tôi về... Còn nữa, cảm ơn áo của anh..."

Hoàng Ngân liên tiếp nói một loạt câu cảm ơn.

Cao Dương Thành nhận lấy áo gió của mình từ trong tay cô, nhưng lại bắt được bàn tay ấm áp nhỏ bé của cô dưới lớp áo gió dễ như trở bàn tay.

Trong lòng bàn tay cô, tất cả đều là mồ hôi mỏng.

Trong lòng Hoàng Ngân hoảng sợ, trong mắt nổi lên một lớp sương mù ửng đỏ, bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay anh giãy một cái, đổi lại lại là anh nắm chặt lại như giữ trò xấu.

Hoàng Ngân ngược mắt, vô tội nhìn anh.

Mà sự vô tội yếu đuối kia lại đánh trúng vào tim Cao Dương Thành, anh phát hiện ra mình lại ham muốn cảm giác mềm mại trong lòng bàn tay

kia, khiến anh không nở buông tay.

“Cao Dương Thành...”

Hoàng Ngân khẽ giãy giữa một cái, gương mặt lộ ra vẻ lúng túng, hơi ngượng ngùng.

Cao Dương Thành nắm chặt lấy bàn tay cô, sau đó buông tay cô ra.

Hoàng Ngân vội vã thu tay lại, vẫn còn hơi ngượng ngùng: "Tôi về trước đây, anh... đi đường cẩn thận, lái xe chậm thôi."

Cao Hoàng Dương dựa đầu vào lưng ghế, không nhìn cô, chỉ khẽ nói: "Tôi hơi mệt."

Giọng anh hơi khàn, không khó để nghe ra mấy phần uể oải.

Hoàng Ngân đau lòng nhìn anh một cái, trong lòng hơi áy náy: "Xin lỗi anh, là tôi làm lỡ mất thời gian nghỉ ngơi của anh."

Nói rồi, cô lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua thời gian: "Đã ba giờ rồi sao?"

Cô gãi đầu, hơi ảo não: "Vậy mà tôi lại ngủ một thời gian dài như vậy! Ôi, sao anh không gọi tôi tỉnh dậy sớm một chút!"

Cao Dương Thành không trả lời cô, chỉ nghiêng đầu nhìn cô, khoé miệng tựa như còn chứa đựng nụ cười nhạt.

“Làm sao bây giờ? Hình như tôi không lái xe nổi nữa.”

Hoàng Ngân thấy hơi có lỗi, trong lòng tràn đầy sự ấm áp anh cho.

Suy nghĩ một chút, cô cũng học dáng vẻ của anh, hơi nghiêng đầu dựa lưng vào ghế ngồi, mắt lẳng lẳng nhìn anh: "Hay là tôi ở đây với anh để anh nghỉ ngơi một lát trước nhé."

Ý cười nơi khoé miệng Cao Dương Thành càng thêm sâu.

Anh muốn cô ở lại, nhưng lời nói ra lại ngược lại.

“Đùa cô thôi, về ngủ đi!”

Anh đưa tay vỗ nhẹ lên má phải của Hoàng Ngân như đang dỗ một đứa trẻ.

Một động tác lơ đãng lại tràn đầy sự cưng chiều khiến Hoàng Ngân kinh ngạc.

Giây phút kia dường như lại trở về bốn năm trước, trở về những năm tháng anh nuông chiều mình trong lòng bàn tay kia!

Lòng Hoàng Ngân căng thẳng, đau đớn kéo tới, bén nhọn.

Thấy Hoàng Ngân không nhúc nhích, Cao Dương Thành lại thúc giục cô: “Nhanh lên nào, đi về đi, đừng làm chậm trễ thời gian của tôi nữa.”

Sao anh nỡ để cô ở lại đây cùng chịu giày vò với anh chứ!

Hoàng Ngân không yên tâm nhìn anh: “Vậy anh thật sự vẫn có thể lái xe sao? Mệt mỏi mà lái xe sẽ rất nguy hiểm đó.”

“Vậy cô có muốn tiễn tôi về không?”

Cao Dương Thành lập tức tiếp lời hỏi cô, nơi khoé miệng vẫn là nụ cười nhạt ấy.

"..."

Mặt Hoàng Ngân đỏ lên: “Không cần đâu, kỹ thuật lái xe của tôi kém, vậy... tôi xuống trước đây.”

“Ừ, ngủ ngon.”

"Ngủ ngon."

Hoàng Ngân đẩy cửa ra, xuống xe.

Cửa mới khép lại, cửa sổ xe lại bị Hoàng Ngân gõ.

Cao Dương Thành hạ cửa sổ xe xuống, không hiểu nhìn cô: “Sao vậy?”

“Sau khi về đến nhà, anh gửi tin nhắn cho tôi nhé.”

Hoàng Ngân hơi không yên tâm về anh.

“Được.”

Cao Dương Thành cong khóe miệng.

“Vậy tôi đi vào trước đây, anh cũng mau đi về đi.”

“Ừ.”

Cao Dương Thành gật đầu, ánh mắt lướt qua cô, nhìn con ngõ nhỏ đen như mực sau lưng cô, đôi mày kiếm khẽ chau lại: “Chỗ này cách nhà cô bao xa?”

“Không xa, năm phút đi đường mà thôi.”

Cao Dương Thành nghe xong, nhíu mày, sau đó mở cửa xe ra, đôi chân dài bước ra, xuống xe.

Hoàng Ngân lẳng lẳng nhìn anh.

“Đi thôi, tôi đưa cô đến dưới tầng.”

Nói rồi, anh cất bước, dẫn đầu đi về phía trước.

Hoàng Ngân vội vàng đuổi theo, cùng biến mất vào con ngõ nhỏ đen như mực theo dáng người mạnh mẽ của anh: “Thật ra không cần đâu, mỗi ngày tôi đều đi về như vậy.”

“Cô không sợ sao?”

Cao Dương Thành hỏi cô, sau đó đưa tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của Hoàng Ngân một cách chính xác.

Tim Hoàng Ngân đập mạnh, cơ thể hơi cứng lại, trong chớp mắt, bàn tay nhỏ bé đã căng thẳng đến mức đổ ra một lớp mồ hôi mỏng.

Rõ ràng cô muốn chống cự nhưng toàn thân cô dường như không thể rút ra được chút sức lực nào để từ chối sự gần gũi ấm áp này của anh.

Trong lúc nhất thời, cô cứ ngây ngô để anh nắm lấy như vậy, một đường đi vào trong ngõ nhỏ.

Trong giây phút ấy, Hoàng Ngân hy vọng biết bao nhiêu, rằng thời gian chậm lại một chút, chậm lại một chút nữa...

Để bọn họ cứ nắm tay nhau như vậy, từ từ, từ từ đi tiếp, một đường đi đến bạc đầu, đi đến điểm cuối của sinh mệnh.

Nghĩ đến đây, lòng Hoàng Ngân đắng chát, khoé mắt không tự chủ được lại ảm ướt.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Bỗng nhiên, Cao Dương Thành hỏi cô.

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô như tiếng đàn êm tai, khiến cô hơi hoảng hốt.

“Không có gì.”

Hoàng Ngân vội vàng lắc đầu.

Trước mắt xuất hiện một chút ánh sáng ảm đạm, cô rút tay mình từ trong tay anh về không chút dấu vết, mấp máy môi, mỉm cười: “Tôi đến rồi.”

Cao Dương Thành nhìn ngôi nhà tạm bợ trước mắt, chau mày, không thể tin nổi nhìn Hoàng Ngân: “Đoàn Vũ Đạt để cô ở đây?”

“Không, không phải.”

Hoàng Ngân nói hơi ấp úng, cô đút hai tay vào túi sau quần jeans: “Mẹ tôi và em tôi ở đây.”

Đôi mày kiếm của Cao Dương Thành cau lại: “Cô không ở cùng Đoàn Vũ Đạt mà lại ở cùng mẹ cô?”

Ánh mắt tìm tòi của anh càng ngày càng âm trầm, nhìn chằm chằm Hoàng Ngân như đang nghiên cứu một con chuột bạch: “Đỗ Hoàng Ngân, cô thế này sẽ khiến tôi cảm thấy thật ra cô và Đoàn Vũ Đạt sống không tốt chút nào!”

Sắc mặt Hoàng Ngân khẽ cứng lại, cô liếm môi, suy nghĩ hồi lâu mới tìm ra một lý do: “Anh cũng biết công việc của anh và Vũ Đạt rồi mà, bình thường bận tới mức thời gian ở nhà cũng rất ít...”

“Lời này của cô đang ám chỉ tôi bình thường cô khá cô đơn?” Cao Dương Thành nhướn cao đôi lông mày rậm.

“Không, tôi không có ý đó.” Hoàng Ngân vội vàng xua tay, đỏ mặt giải thích: “Anh cũng biết ở Thành Bắc anh ấy có một căn biệt thự, nhưng bình thường thời gian anh ấy ở nhà rất ít, một mình tôi ở cũng sợ, vì vậy khi Vũ Đạt không có ở đây, tôi lại quay về nhà mình.”

Lòng Cao Dương Thành hơi trầm xuống, ánh mắt trong nháy mắt lạnh thêm mấy phần.

Cô sợ tối sao? Cô không sợ. Con ngõ nhỏ tối tăm như vậy mà cô còn dám đi một mình thì cô còn sợ gì? Cô sợ cô đơn, sợ cảm giác hư vô lạnh lẽo khi không có Đoàn Vũ Đạt kề bên hả?

Nghĩ tới những điều này, không hiểu sao trong lòng anh thấy hơi ngọt ngào.

“Tôi đi vào trước, anh mau về nghỉ ngơi cho khoẻ đi.”

“Ừ.”

Cao Dương Thành lạnh nhạt ừ một câu.

“Tạm biệt.” Hoàng Ngân vẫy tay, sau khi nói tạm biệt, cô vội vã đi vào rồi biến mất nơi hành lang.

Đứng trên tầng, Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn dáng người cô độc dưới tầng một, mãi đến khi anh hoàn toàn hoà vào trong màn đêm, cô mới không nữa thu lại ánh mắt.

Trong lòng bàn tay dường như còn lưu lại nhiệt độ của anh, âm áp đến mức khiến trái tim cô không ngừng loạn nhịp.

Tan việc, Hoàng Ngân vội vàng tới bệnh viện, Dương Dương vẫn còn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, không được nhìn, Hoàng Ngân chỉ có thể ngồi bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt cùng cậu bé.

“Chị, chị...”

“Thanh Nga, sao em lại đến đây?”

Đỗ Thanh Nga mang theo hộp cơm đi đến chỗ Hoàng Ngân: “Em đến đưa cơm cho chị, còn nóng đó, chị mau ăn đi.”

Trong lòng Hoàng Ngân rất cảm động: “Đợi lát nữa chị tùy tiện ăn gì đấy là được rồi, sao phải cố ý mang cơm tới làm gì.”

“Mẹ nói chị bị bệnh, không thể ăn ở bên ngoài nên kêu em đưa cơm tới cho chị.” Đỗ Thanh Nga nói xong bèn đứng dậy đi đến gần cửa phòng chăm sóc đặc biệt, nhìn Dương Dương bên trong qua cửa sổ thủy tinh, đôi mi thanh tú nhíu chặt lại: “Chị, bác sĩ nói khi nào thì Dương Dương có thể ra ngoài?”

Hoàng Ngân lắc đầu, tâm trạng hơi cô đơn: “Tạm thời vẫn chưa biết, còn phải xem tình hình, Dương Dương lúc tốt lúc xấu...”

Hoàng Ngân thấp giọng thở dài, trong lòng lại nặng nề hơn.

Đỗ Thanh Nga ngồi xuống bên cạnh Hoàng Ngân, cũng thở dài: “Chị nói xem chuyện ghép tử này khó đến vậy sao? Đến bây giờ vẫn không có tin tức gì.”

Lời nói của Đỗ Thanh Nga lại một lần nữa khiến Hoàng Ngân nhớ đến Cao Dương Thành.

Người đàn ông có thể tạo ra tỷ lệ 25% cho Dương Dương cùng cô kia, cô có nên thật sự thử một lần?

Hoàng Ngân không có ý kiến gì.

“Đúng rồi, chị, chị đoán xem sáng nay đi làm em gặp được ai ở dưới tầng?”

Lúc Đỗ Thanh Nga nói những lời này, ánh mắt loé lên nét vui vẻ.

“Ừ?”

Hoàng Ngân ngò vục nhìn cô ấy.

“Sao chị lại không đoán được ra!” Đỗ Thanh Nga cố ý khiến người khác tò mò, qua một hồi lâu mới cười hì hì nói: “Là bác sĩ Cao.”

"Bác sĩ Cao?" Hoàng Ngân giật mình: “Cao Dương Thành?”

Lẽ nào tối qua anh không lái xe về mà ngủ trên xe cả đêm?

"Đúng vậy!" Đỗ Thanh Nga gật đầu liên tục: “Chị cũng không ngờ phải không? Lúc em nhìn thấy anh ấy cũng ngỡ người ra hồi lâu. Xe của anh ấy đỗ ở trong con ngõ nhỏ trước nhà chúng ta, hình như anh ấy ngủ trong xe cả đêm! Chị, chị nói xem sao anh ấy lại đến gần nhà chúng ta nhỉ? Kỳ lạ quá, lẽ nào anh ấy có bạn trong khu nhà chúng ta? Nếu là như vậy thì quá tốt rồi, lần sau em còn có thể ra tay từ chỗ bạn anh ấy, đến gần anh ấy! Ôi, đúng rồi, chị, chị vẫn không biết phải không, bác sĩ Cao vẫn chưa kết hôn đâu! Nhắc đến cũng thật sự buồn cười, ngày kết hôn đó, ông nội của Khuất Mỹ Hoa lại đi mất, chị, chị nói xem đây có phải là ý trời hay không?”

Đỗ Thanh Nga nói một thôi một hồi, Hoàng Ngân nghe đến mức mơ hồ.

Hoàng Ngân đột nhiên nghĩ đến, nếu mình thật sự sinh thêm một đứa bé nữa với Cao Dương Thành, vậy còn Đỗ Thanh Nga? Thanh Nga có thể chấp nhận không? Đối với cô ấy mà nói, có phải đây cũng là một loại tổn thương lớn hay không?

Hoàng Ngân đột nhiên cảm thấy đầu hơi đau.

Nhưng nháy mắt, cô lại nhận ra một việc, cô quay đầu, khó hiểu nhìn cô

ấy: “Thanh Nga, sao em biết chuyện bác sĩ Cao chưa kết hôn?”

Đỗ Thanh Nga nhún vai: “Khuất Mỹ Hoa nói.”

Hoàng Ngân nhíu mày: “Cô Khuất không phải đang ở thành phố S sao?”

“Đúng vậy, cô ta gọi điện thoại nói với em.”

Đôi lông mày thanh tú của Hoàng Ngân nhíu lại sâu hơn, trong lòng bỗng dựng lên vẻ đề phòng: “Rốt cuộc là chuyện gì? Sao em lại có số điện thoại của cô ta? Em thân với cô ta lắm sao? Hai người bình thường vẫn thường xuyên liên lạc? Còn quan hệ, quan hệ thế nào?”

Đỗ Thanh Nga đột nhiên bị Hoàng Ngân ập tới hỏi nhiều như vậy, nhất thời ngẩn người ở đó, rất lâu sau cũng vẫn chưa hoàn hồn, sau đó dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn chằm chằm chị mình: “Chị, chị làm sao vậy? Không phải em chỉ liên lạc với Khuất Mỹ Hoa thôi hay sao, chị căng thẳng như vậy làm gì? Chị sợ cô ta còn ăn thịt được em hay sao?”

“Vậy em trả lời câu hỏi của chị trước đã.” Vẻ mặt Hoàng Ngân căng thẳng nhìn cô ấy.

“Em với cô ta còn có thể có quan hệ thế nào? Cô ta là tình địch của em mà! Em có thể tốt với cô ta hay sao? Có điều, nói thật ra con người cô ta cũng không tệ, bình thường em khó chịu với cô ta vài câu, cô ta cũng không để bụng, còn tỏ thái độ thánh thiện nữa. Trước kia em không quan tâm đến cô ta, nhưng mấy ngày trước cô ta còn thường xuyên đến tiệm đồ ngọt của tụi em ăn đồ ngọt, vậy nên em với cô ta cũng dần thân thuộc. Thỉnh thoảng sẽ liên lạc với nhau, nhưng cũng không thường xuyên.”

Thấy thái độ này của Đỗ Thanh Nga, trong lòng Hoàng Ngân thoáng buông bỏ khúc mắc: “Tóm lại nếu em không có chuyện gì, sau này cách xa cô ta ra một chút.”

-----oOo-----

Chương 61: Miếng xà phòng ở cửa kia

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Sao vậy?” Gương mặt Đỗ Thanh Nga vẫn tràn đầy nghi ngờ.

“Không có gì.” Hoàng Ngân mấp má môi, chỉ nói: “Cuối cùng thì cô ta biết em thích chồng chưa cưới của cô ta, chị sợ cô ta sẽ làm chuyện gì không tốt với em, vì vậy em vẫn nên đề phòng một chút thì hơn.”

Đỗ Thanh Nga xùy một tiếng, cười: “Chị, đoá hoa sen trắng như cô ta thì có thể làm được chuyện gì với em! Chị yên tâm, cô ta không bắt nạt được em, em bắt nạt cô ta còn được.”

Hoàng Ngân vẫn không yên tâm dặn dò: “Bình thường em cũng cẩn thận một chút, đừng nghĩ ai cũng đơn giản như vậy.”

“Chị, sao chị lại đột nhiên có thuyết âm mưu thế, sao vậy? Lẽ nào chị với cô ta còn có động chạm gì?”

“Chị có thể có động chạm gì với cô ta.”

Hoàng Ngân ngượng ngùng cười, trong chốc lát dường như nghĩ tới điều gì, vẻ mặt căng thẳng, căn dặn Đỗ Thanh Nga: “Thanh Nga, em nhớ đừng nhắc đến chuyện của chị trước mặt cô Khuất nhé, bao gồm cả Dương Dương và Vũ Đạt. Cho dù cô ta hỏi đến cũng không được nói, biết chưa?”

Đỗ Thanh Nga hoài nghi chớp chớp mắt: “Chị, tại sao vậy? Hơn nữa tại sao chị cảm thấy cô ta sẽ hỏi em những điều này?”

Hoàng Ngân gượng gạo mấp má môi, không muốn lừa dối em gái mình, nhưng những chuyện kia của cô và Cao Dương Thành, nhất thời cô cũng không nói ra miệng được: “Chuyện gì em cũng đừng quan tâm, tóm lại em đừng nhắc đến là được.”

“Vậy được thôi.” Đỗ Thanh Nga mơ hồ gật đầu đồng ý.

Ban đêm, Cao Dương Thành đang làm cấp cứu.

Sảnh lớn chật ních người, lại là một chuỗi tai nạn giao thông liên hoàn, từng bệnh nhân nối tiếp nhau được đẩy vào trong phòng phẫu thuật.

Hoàng Ngân ngồi trong phòng cấp cứu của anh, yên lặng chờ anh, nhìn bóng dáng không ngừng bận rộn của anh, trong mắt nổi lên sự đau lòng.

Tối qua anh vốn không được nghỉ ngơi tốt, giờ đã sắp qua rạng sáng rồi, đoán chừng đêm nay lại quá sức.

Mãi đến một giờ sáng hơn, việc trong tay Cao Dương Thành mới thả lỏng được đôi chút.

Anh đi nhanh đến cạnh bồn rửa tay rửa tay khử trùng, sau khi rửa sạch sẽ bản thân, anh mới kéo ghế ngồi xuống trước mặt Hoàng Ngân.

Đưa tay sờ trán cô, gật đầu hài lòng.

Sốt cao đã hạ.

“Có uống thuốc củng cố bệnh tình hay không?”

Anh hỏi cô, giọng nói như gió thoảng qua bên tai Hoàng Ngân, khiến tinh thần cô ngẩn ngơ.

Cô gật đầu: “Vâng, đã uống rồi, còn anh? Hôm nay anh có nghỉ ngơi một chút không? Hay bận từ sáng đến tận bây giờ?”

Hoàng Ngân căng thẳng nhìn anh, không khó để phát hiện ra sự lo lắng và quan tâm trong ánh mắt cô.

“Lo lắng cho tôi à?”

Cao Dương Thành nhếch khoé miệng, cười hỏi cô.

Hoàng Ngân bĩu môi một cái: “Anh đừng đùa với tôi nữa, sáng nay Thanh Nga đã nói cô ấy nhìn thấy anh ở dưới tầng nhà chúng tôi, đêm qua anh vốn không về, anh ngủ ở trong xe suốt một đêm?”

“Tôi không nói nữa, tôi không lái được xe.” Cao Dương Thành cười, thành thật khai báo: “Thà ở trên xe nghỉ ngơi cho tốt một chút còn hơn là lái xe mệt nhọc, ít nhất còn khá an toàn, đúng không?”

“Tôi cứ nghĩ anh đang đùa.”

Hoàng Ngân hơi áy náy.

“Cô đến đây đợi tôi thời gian dài như vậy để nói với tôi cái này?” Đôi mày kiếm của Cao Dương Thành khẽ cau lại, hỏi cô.

“Khi nào anh tan làm?”

“Hử?”

“Lúc này cũng hơn một giờ rồi, anh đừng nói với tôi là anh phải đợi đến sáng mới có thể đi.” Hoàng Ngân nhìn đồng hồ thạch anh trên tường, trong giọng nói dường như còn có chút oán giận.

Ý cười nơi khoé miệng Cao Dương Thành càng sâu: “Nếu tôi nói phải thì sao?”

Hoàng Ngân thở dài: “Thức đêm như thế, bây giờ anh vẫn còn trẻ, không cảm giác được, đợi đến khi anh già rồi anh sẽ biết.”

“Được rồi, đi thôi!”

Cao Dương Thành nói rồi đứng lên.

Hoàng Ngân khó hiểu nhìn anh: “Đi đâu?”

“Vì không để mình già sớm, tan làm.”

Hoàng Ngân cười đuổi theo bước chân anh: “Anh làm bác sĩ, muốn tan làm lúc nào là tan làm lúc đó sao?”

Hai tay Cao Dương Thành đút trong túi áo dài trắng, cất bước đi về phía phòng làm việc khoa nào: “Mười giờ tôi tan làm rồi, nhưng gặp phải tình huống cấp bách nên tăng ca thêm vài tiếng, tôi về phòng làm việc tắm một cái, thay bộ quần áo đã.”

“Được.”

Hoàng Ngân lúng túng gật đầu, đi theo anh vào phòng làm việc.

Trong phòng làm việc không một bóng người: “Chờ tôi một lát, buồn chán thì nghịch máy tính đi.”

Cao Dương Thành đưa Hoàng Ngân đến ngồi trước máy tính của mình.

“Được.”

Hoàng Ngân không biết tại sao mình phải đợi anh, hình như điều này cũng không phải mong muốn ban đầu của cô, nhưng vừa đợi, dường như cô đã ngại đi trước rồi.

Nhưng thật sự chỉ vì ngại thôi sao? Có phải còn có lần tâm trạng gì khác không?

Cao Dương Thành vào phòng tắm bên trong tắm rửa rồi.

Hoàng Ngân ngồi trước bàn máy vi tính của anh, đờ ra nhìn màn hình máy tính của anh, cô nào dám động đến máy tính cá nhân của anh.

Bỗng chốc cô lại nghĩ tới bức ảnh của cô lưu trong máy tính của anh vài ngày trước, nói thật ra, Hoàng Ngân vẫn thật sự tò mò bức ảnh kia liệu có còn hay không, nhưng cuối cùng cô cũng chỉ tò mò mà thôi, không hề thật sự mở máy tính của anh ra tìm.

“Đỗ Hoàng Ngân.”

Đột nhiên trong phòng tắm truyền đến tiếng gọi trầm thấp của Cao Dương Thành.

“Vâng?”

Hoàng Ngân nghiêng đầu, ngờ vực đáp lời anh.

“Lấy khăn tắm tới giúp tôi, trong tủ quần áo của tôi, số 203.”

“A? À à...”

Hoàng Ngân sững sốt một chút, lúc này mới vội vàng đứng dậy, đi cầm khăn tắm cho anh.

“Tôi đưa tới rồi.”

Sau khi tìm được, Hoàng Ngân cầm lấy khăn tắm của anh, đi về phía phòng tắm.

“Đưa cho tôi đi.”

Một cánh tay rắn chắc đưa ra từ trong khe cửa.

Hoàng Ngân sắp đưa khăn tắm tới, đột nhiên dưới chân đạp phải một vật trơn bóng, cả người cô không hề báo trước ngã xuống.

“A...”

Hoàng Ngân sợ đến mức hét lên.

Trong nháy mắt khi cô ngã xuống, đột nhiên cô chỉ cảm thấy bên hông chặt lại, một cánh tay có lực vươn ra giữ chặt hông cô.

Cả người cô thuận thế ngã vào một lồng ngực ướt nhep, gương mặt ấm áp đập vào bắp thịt to lớn của anh, còn hơi đau.

“Muốn yêu thương nhưng nhớ cũng không cần gấp gáp như vậy đâu.”

Đỉnh đầu truyền đến giọng nói hài hước của Cao Dương Thành.

Khuôn mặt của Hoàng Ngân đột nhiên đỏ bừng lên.

Ánh mắt rơi vào khuôn ngực rắn chắc của anh, hình ảnh đường nét cơ bắp gợi cảm không chút che đậy ở trước mắt Hoàng Ngân khiến cô ngại ngùng vội vàng cup mắt xuống.

Kết quả, không cúi đầu còn tốt, vừa cúi đầu...

Gương mặt Hoàng Ngân bỗng chốc nóng hổi như nước sôi, khí nóng toàn thân toả thẳng ra ngoài.

Anh của giờ phút này lại không mặc gì, mà rùng rậm màu đen rậm rạp nơi bụng dưới kia lại nằm rõ ràng trước mắt cô, vật đàn ông màu hồng có

thể nhìn thấy tốc độ căng phồng nhanh chóng bằng mắt thường, sau đó nặng nề để trên bụng Hoàng Ngân...

Trong nháy mắt, đầu óc Hoàng Ngân bắt đầu nổ ong ong.

“Nhìn thấy gì?”

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng nói ám ách của Cao Dương Thành.

Giọng nói lười biếng lộ ra tình sắc liên tục, mờ ám khiến tinh thần người khác rung động.

Hoàng Ngân hoàn toàn hoảng hốt...

Một trái tim, lúc này đang điên cuồng đập, căng thẳng đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy từ trong buồng tim ra ngoài.

“Tôi... tôi đi ra ngoài trước.”

Hoàng Ngân muốn chạy trốn.

Nhìn thấy dáng vẻ mặt đỏ tim đập của cô, Cao Dương Thành hài lòng cong khoé miệng.

Độ cong lồng ngực phập phồng càng lúc càng lớn, cánh tay đặt ở hông cô càng lúc càng chặt hơn một chút, đưa cơ thể yêu kiều mềm mại vào trong ngực mình không chút dấu vết, hai người nhất thời không có chút kẽ hở nào.

Ai cũng có thể cảm nhận được một cách rõ ràng rằng nhiệt độ cơ thể của nhau trước kia, còn cả hơi thở đột nhiên đến vì sự mờ ám này mà trở nên nóng rực.

Mà Hoàng Ngân càng có thể nhận ra được rõ ràng vật đang chĩa vào mình phía dưới kia càng ngày càng lớn, cũng càng ngày càng cứng...

“Buông... buông tôi ra...”

Hoàng Ngân đỏ mặt, quần bách giã giữa trong lòng anh.

Cao Dương Thành không buông ra, ngược lại sức lực ôm cô lại chặt hơn chút nữa: “Cô không cảm nhận được nó sao?”

“Cao Dương Thành!”

Hoàng Ngân mặt đỏ tới mang tai nhắc nhở anh.

Khoé miệng Cao Dương Thành chứa đựng nụ cười: “Cẩn thận một chút, tôi vẫn nghe được.”

Thân hình to lớn ép lên người Hoàng Ngân không chút dấu vết, bao phủ cô giữa vách tường và mình.

Một tay siết lấy eo thon của cô, một tay khác vươn ra, tùy ý chống trên vách tường sau đầu cô: “Cô nói chẳng qua tôi chỉ tắm một cái thôi, cô cũng không muốn để tôi yên ỉm...”

Khí nóng mê ly lướt nhẹ qua hơi thở của Hoàng Ngân, khiến cả người cô như mê mẩn, mềm cả tâm hồn.

“Rõ ràng anh biết tôi không cố ý...”

Cô cố gắng cãi lại: “Hơn nữa, rõ ràng là anh bảo tôi đưa khăn tắm cho anh, còn nữa, miếng xà phòng ở cửa kia...”

Nói đến đây, Hoàng Ngân híp mắt, dáng vẻ đột nhiên rõ ràng, cô nhìn Cao Dương Thành: “Không phải anh cố ý đấy chứ?”

Cao Dương Thành vẫn ung dung nhìn cô, bàn tay to ôm lấy cô gãi gãi bên hông cô theo bản năng: “Cô cảm thấy Cao Dương Thành tôi là người đàn ông không có nhân phẩm vậy sao?”

Bị anh gãi, Hoàng Ngân nhin không được bật cười khanh khách, cơ thể yêu kiều ở trong ngực anh không được tự nhiên vịn vịn một cái: “Cao Dương Thành, anh đừng náo loạn, ngứa...”

Nụ cười xán lạn của Hoàng Ngân vô cùng đẹp, trong nháy mắt khiến Cao Dương Thành như trở về bốn năm trước...

Đôi mắt sâu xa hơn một chút, ánh mắt liên tục dán lên mặt Hoàng Ngân,

dần dần nóng bỏng, dường như có một dòng điện lưu nhanh chóng nổi lên từ đáy lòng, anh không kìm được nghiêng người, muốn tiến đến hôn cô...

Đột nhiên, mặt Hoàng Ngân khẽ nghiêng đi, tránh khỏi nụ hôn của anh, đôi môi mỏng chỉ rơi trên gương mặt nóng rực của Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân căng thẳng đến mức hơi thở căng lên, nhưng sự né tránh của cô lại không hề gây nên sự giận dữ của Cao Dương Thành, đôi môi mỏng hôn vài cái lên gò má trắng nõn của cô, sau đó một đường mút tới vành tai nhạy cảm của cô.

Vành tai mềm mại của Hoàng Ngân bị anh nhẹ nhàng mút trong đôi môi mỏng, mập mờ ôm lấy, đầu lưỡi nóng ẩm quen thuộc trêu đùa cô, từng chút từng chút một, quán quýt lấy nhau, mút, liếm...

Mỗi động tác trêu đùa gần như đều đang điên cuồng trêu chọc dây thần kinh lý trí của Hoàng Ngân.

Chỗ vành tai tê dại vẫn luôn lan tràn đi trên từng tác xương máu, trong lúc nhất thời, cô chỉ có thể yêu kiều ngồi trong lòng anh, mặc anh tùy ý thưởng thức.

Bàn tay nhỏ bé chắn trước ngực anh vẫn cố gắng duy trì khoảng cách với anh, đầu nghiêng đi, hơi thở dồn dập: “Đừng, Cao Dương Thành, đừng như vậy...”

Giọng nói của cô mang theo sự run rẩy rõ ràng.

Đối với lời từ chối của cô, Cao Dương Thành lại ngoảnh mặt làm ngơ, đưa tay dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé trước ngực mình: “Hình như nó hơi không nghe lời...”

“Nó” đương nhiên chỉ vật to lớn phía dưới đang để trên người Hoàng Ngân, gần như muốn làm đau cô kia!

“Giúp tôi một chút...”

Anh khàn giọng, cầu khẩn Hoàng Ngân.

Đáy mắt mê man tràn đầy ham muốn tình dục khiến Hoàng Ngân nhìn thấy hơi hoảng sợ.

Mặt cô nóng lên, sương mù nhuốm lên hàng mi dày của cô, cô lắc đầu: “Tôi... tôi không cần... Rõ ràng anh biết chúng ta không nên thế này.”

Giọng nói của Hoàng Ngân không tự chủ được hơi nghẹn ngào. Truyện được đăng miễn phí tại Vietwriter.com

Khiến anh chỉ nghe thôi cũng khó che đây được sự đau lòng.

Giống như thật sự là anh bắt nạt cô vậy.

Anh thở dài không tiếng động, bàn tay to khớp xương rõ ràng theo gò má đan vào mái tóc mềm mại của cô, nâng gương mặt cô lên, sau đó... hôn lên cô thật sâu!

Nụ hôn này, Hoàng Ngân không từ chối nữa, mà anh cũng không đi sâu hơn nữa, chỉ lướt qua rồi thôi.

Cô vẫn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng vật to lớn đè dưới bụng mình vẫn đang căng to, Hoàng Ngân gần như thấy hơi lo lắng thay anh.

Đột nhiên, anh lại buông cô ra.

-----oOo-----

Chương 62: Bốn người cùng cắm trại đốt lửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giữa đôi môi đều là vị thanh mát của cô khiến anh có chút quyến luyến khó rời.

Hai mắt hơi đỏ, vỗ vỗ bàn tay vào gương mặt đỏ bừng của cô: “Đi ra ngoài đi.”

Hoàng Ngân lo lắng nhìn sắc mặt ửng đỏ của anh: “Anh... không sao chứ?”

“Có sao.” Anh không hề kiêng kỵ mà thừa nhận, nhú mào, ánh mắt phức tạp rơi trên người cô, có chút nóng rực: “Cô có muốn giúp tôi giải quyết không?”

“...”

Hoàng Ngân đỏ mặt, chui ra khỏi khuỷu tay anh, biến mất khỏi phòng tắm với tốc độ nhanh nhất.

Đứng trong phòng làm việc, cô ôm ngực thở hồng hộc.

Trên môi vẫn lưu lại mùi vị của anh...

Mà trong đầu lại toàn là thứ khổng lồ ngang ngược kia của anh, có đuổi thế nào cũng không đi.

Hoàng Ngân chán nản tự cốc vào đầu mình một cái, nghĩ gì thế hả, Đồ Hoàng Ngân, cái đồ mê trai này!

Cô liếm môi, chỉ cảm thấy mồm miệng khô khốc, vội vã chạy đến bên máy lọc nước liên tục rót cho mình mấy cốc nước, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn chút.

Mà Cao Dương Thành trong phòng tắm còn khổ sở hơn Hoàng Ngân bên ngoài gấp trăm lần.

Thứ khổng lồ kia vẫn không ngừng dựng đứng lên cao, mặc anh cố gắng thế nào, nó cũng không rủ xuống.

Đương nhiên, người phụ nữ này còn mạnh hơn cả thuốc kích dục!

Huống hồ, anh thực sự đã cảm dục lâu lắm rồi...

Đêm đó, tựa như một đêm 0 độ C, Cao Dương Thành phải ngâm mình trong nước lạnh gần nửa giờ đồng hồ mới có thể miễn cưỡng đè nén nhiệt độ trong cơ thể xuống.

Từ sau đêm “giông tố” trong phòng tắm đó, Hoàng Ngân rất ít khi gặp lại Cao Dương Thành, có lẽ vì anh quá bận, lại cộng thêm việc lúc nào cô cũng cố hết sức trốn tránh anh.

Bệnh tình của Dương Dương đang dần có những chuyển biến tốt đẹp, hiện đã được chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt sang phòng bệnh bình thường.

Mà Khuất Mỹ Hoa cũng đã trở về từ thành phố S được vài ngày, Hoàng Ngân biết được chuyện này cũng là từ em gái mình.

Nhắc tới cũng thấy lạ, mối quan hệ giữa Đỗ Thanh Nga và Khuất Mỹ Hoa dường như ngày càng tốt thì phải, tốt đến mức khiến Hoàng Ngân cảm thấy có gì đó bất thường.

.....

Khi Cao Dương Thành đang vui đầu viết luận văn y học trên máy tính, cửa phòng làm việc bật mở, liền thấy Khuất Mỹ Hoa đi đôi giày cao gót bằng thủy tinh tao nhã bước từ ngoài vào: “Dương Thành.”

Cao Dương Thành kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô ta: “Sao lại đến giờ này? Không đi làm sao?”

“Vâng, vừa hay bây giờ rảnh, qua đây thăm anh một chút.”

Khuất Mỹ Hoa ngồi xuống bên người Cao Dương Thành: “Không làm phiền anh chứ?”

Cao Dương Thành đặt công việc trong tay xuống, xoay người nhìn cô ta, mỉm cười: “Sao nào? Cố ý tới tìm anh, có việc gì sao?”

“Vâng.”

Khuất Mỹ Hoa rạng rỡ mặt mày, khôn khéo nở nụ cười: “Em muốn ngày mai anh đi dã ngoại cùng em, được không?”

“Cắm trại đốt lửa?”

Cao Dương Thành dường như không hứng thú lắm.

“Vâng, Dương Thành, thực sự lâu lắm rồi chúng ta không ra ngoài hẹn hò, tuy rằng chúng ta vẫn chưa kết hôn, nhưng anh cũng nên bồi thường một ngày trăng mật cho em chứ?” Sự ám ức trên mặt Khuất Mỹ Hoa thật khiến lòng người rung động.

Anh ngẩng mặt lên, ánh mắt rơi trên gương mặt dịu dàng thanh thoát của Khuất Mỹ Hoa, có chút trầm tư suy nghĩ.

Mấy ngày nay, quả thực anh luôn suy nghĩ, Đỗ Hoàng Ngân, hoặc cô ta, anh bên ai mới được gọi là sự dây dưa sai lầm đây.

Chắc là anh cùng Đỗ Hoàng Ngân rồi!

Dù sao, hai người đều đã lệch khỏi quỹ đạo của mình, anh là người sắp được gia thế chống lưng, còn cô ta đã được người nhà làm chỗ dựa từ lâu! Nếu hai người họ còn tiếp tục dây dưa như vậy, liệu có sai từ lần này tới lần khác nữa không, mà còn mang đến tổn thương cho người bên cạnh? Sâu đậm dường nào?

“Dương Thành, nhìn gì thế?”

Khuất Mỹ Hoa thấy Cao Dương Thành nhìn cô ta ngẩn ngơ như vậy, gương mặt cô ta lại thêm ửng đỏ mấy phần, hờn dỗi nhắc nhở anh.

Cao Dương Thành bưng tỉnh, mỉm cười: “Em vừa nói là đi cắm trại đốt lửa?”

“Đúng vậy, lên đỉnh Hắc Kỳ cắm trại làm thịt nướng, như kiểu chúng ta tự gom củi nhóm lửa, nghe nói như vậy vui lắm.” Khuôn mặt Khuất Mỹ Hoa tràn đầy vẻ mong chờ.

“Được, vậy đi chỗ đó đi.” Cao Dương Thành đồng ý.

“Tốt quá, vậy em không làm phiền anh nữa, em đi trước sắp xếp đây, tối nay sẽ báo thời gian cụ thể cho anh.”

Khuất Mỹ Hoa tung tăng đứng dậy: “Em còn hẹn bạn đi ăn tối nữa, em đi trước đây, bye bye.”

Khuất Mỹ Hoa đi rồi, Cao Dương Thành ngồi trước bàn làm việc, nhìn màn hình máy tính đang tối dần, tận sâu trong đôi mắt sâu thẳm ấy là sự hỗn độn không ngừng dâng lên.

Anh bỗng nhận thấy đời sống tình cảm của mình tựa như một mớ dây rối.

Có những người, là lời hứa, anh không muốn phản bội.

Có những người tựa như con sâu độc vậy, dù anh có lý trí hơn chằng nữa, cuối cùng vẫn không thể chạy thoát khỏi sự rung động đang dâng lên trong đời...

Có lẽ, đã đến lúc anh phải suy nghĩ thật cẩn thận về mối quan hệ giữa ba người rồi!

.....

Bữa tối, người Khuất Mỹ Hoa hẹn không phải ai khác, mà chính là Đỗ Thanh Nga.

“Thanh Nga, mai tớ đi đốt lửa cắm trại, cậu có muốn đi cùng không?” Khuất Mỹ Hoa dò xét hỏi Đỗ Thanh Nga ngồi đối diện.

Đỗ Thanh Nga nghi ngờ nhìn cô ta, không hứng thú cho lắm: “Với những ai vậy?”

Quả thực trước kia Đỗ Thanh Nga vô cùng không ưa Khuất Mỹ Hoa, nhưng càng về sau, dần dần tiếp xúc, cô mới phát hiện ra Khuất Mỹ Hoa thực sự là một cô gái tốt, sau đó hai người lại thường xuyên liên lạc, nói chuyện tán gẫu, đi dạo hay gì gì đó, rồi tự nhiên thành bạn bè.

Nhưng dù đã là bạn bè, nhưng cũng không có nghĩa có thể nhường đàn ông cho nhau!

“Thì tớ với Dương Thành đó.”

Khuất Mỹ Hoa hút nước trong ly.

Đỗ Thanh Nga sững sốt: “Bác sĩ Cao cũng đi sao?”

“Anh ấy đi kỳ lạ lắm sao?” Khuất Mỹ Hoa vui ra mặt nhìn cô ấy.

Đỗ Thanh Nga suy xét nhìn cô ta: “Này, hai người kín đáo hẹn hò lại vô duyên vô cớ gọi tớ đến là có làm sao hả? Chắc không phải cố ý muốn khoe khoang tình cảm của hai người trước mặt để kích thích tớ chứ?”

Khuất Mỹ Hoa “xì” một tiếng nở nụ cười: “Vậy cậu chốt một câu xem có đi không nào!”

“Đi chứ, sao mà không đi cho được! Tớ phải dùng bóng đèn lớn 200W này chia rẽ các người!”

Khuất Mỹ Hoa dịu dàng mỉm cười: “Tớ có lòng tin với anh ấy.”

“Vậy được! Vậy để xem ngày mai tớ giành bác sĩ Cao về tay kiểu gì nhé!”

Đỗ Thanh Nga nghiêm túc thề thốt.

“Vậy hay là cậu gọi Hoàng Ngân đi cùng đi.” Khuất Mỹ Hoa đột nhiên đề nghị.

“Chị tớ á?”

Đỗ Thanh Nga do dự: “Sao đột nhiên lại nghĩ đến chị ấy?”

Khuất Mỹ Hoa mỉm cười: “Chúng ta cũng khá thân với cô ấy mà, hơn nữa, nhờ mình ghẻ lạnh cậu thì sao? Gọi Hoàng Ngân đến đi, bốn người chơi vui hơn, đúng không.”

“Nhưng e là chị tớ sẽ không tham gia đâu!” Để cô biết mình đi đốt lửa cắm trại cùng Khuất Mỹ Hoa, sợ là cô cũng chẳng vui vẻ gì: “Nhưng mà tớ có thể động viên chị ấy, gần đây chị ấy cũng khá vất vả, lâu rồi không đi ra ngoài hít gió, tớ cũng thấy chị ấy nên đi dạo một chút, được rồi, vậy tớ sẽ về hỏi chị ấy.”

“Được, vậy Hoàng Ngân phải nhờ cậu rồi!”

“Không thành vấn đề.”

Hai cô gái cứ như vậy mà quyết định chuyện này.

Đến tối, khi Đỗ Thanh Nga đến động viên Hoàng Ngân đi đốt lửa cắm trại, không dám nhắc đến chuyện Khuất Mỹ Hoa và Cao Dương Thành cũng đi cùng, chỉ nói đi ra ngoài du ngoạn cùng vài người bạn, ban đầu Hoàng Ngân dùng mọi cách từ chối đi, nhưng dù thế nào cũng không lay chuyển được sự nhõng nhẽo đòi hỏi của Đỗ Thanh Nga, không còn cách nào khác ngoài đồng ý.

Ngày hôm sau...

Dù thế nào Hoàng Ngân cũng không thể ngờ, hôm nay sẽ thành một nhóm đi du ngoạn thế này.

Bốn người, Khuất Mỹ Hoa và Cao Dương Thành, cộng thêm cô và em gái Thanh Nga của cô nữa.

Mà đương nhiên, sự xuất hiện của Hoàng Ngân và Đỗ Thanh Nga cũng khiến Cao Dương Thành sững sốt giây lát, cặp chân mày xinh đẹp nhíu lại, khó hiểu nhìn về phía Khuất Mỹ Hoa.

Khuất Mỹ Hoa mỉm cười: “Lát nữa sẽ giải thích với anh sau.”

Sự không hài lòng của Cao Dương Thành, không chút giấu giếm rơi hết vào mắt Hoàng Ngân.

Rõ quá mà, sự xuất hiện của cô và Thanh Nga khiến bác sĩ Cao vô cùng không vui.

Tại sao? Bởi vì sự tồn tại của chị em cô đã làm phiền thế giới chỉ có hai người của anh và Khuất Mỹ Hoa sao?

“Hoàng Ngân, cô cũng tới rồi, đúng là tốt quá.” Khuất Mỹ Hoa bước tới, vô cùng thân thiện dặt tay Hoàng Ngân, nhiệt tình chào hỏi cô.

Sự nhiệt tình có phần bất ngờ này khiến Hoàng Ngân không được tự nhiên trong lòng, nhìn khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của Khuất Mỹ Hoa,

lại nghĩ đến sự lạnh lùng của cô ta đêm ấy, sự chênh lệch một trời một vực như hai người khác nhau này nhất thời khiến Hoàng Ngân lạnh sống lưng, giật mình trong lòng, vội vã rút tay khỏi tay cô ta.

Trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Cô tự thấy bản thân mình và người phụ nữ trước mặt này chưa thân thiết tới mức này, đặc biệt là sau khi trải qua chuyện kia.

“Tôi không thể đi cùng mọi người đâu.”

Hoàng Ngân khẽ nói, khóe miệng mỉm cười: “Mọi người chơi vui vẻ nhé.”

Cô lặng lẽ liếc nhìn Cao Dương Thành phía đối diện, lại phát hiện ra, ánh mắt của anh cũng đang rơi trên người cô.

Hoàng Ngân vội vã rời mắt đi, xoay người muốn rời khỏi, lại bị Khuất Mỹ Hoa kéo lại: “Hoàng Ngân, cô đừng làm mọi người mất hứng thế chứ, chẳng dễ dàng gì mới tới đây chơi một chuyến, còn chưa chơi cô đã loạn lên muốn về, người không biết còn tưởng cô không hợp với ai đó trong đám chúng tôi đây! Hay cô nói thật đi, có phải cô không thích tôi không? Hay là, cô không thích Dương Thành?”

Khuất Mỹ Hoa cười nhẹ nhàng hỏi Hoàng Ngân, khi nhắc đến Cao Dương Thành, còn không quên quay đầu liếc nhìn anh một cái.

Hoàng Ngân cũng đưa mắt nhìn Cao Dương Thành, lại phát hiện anh sớm đã đi ra khu hút thuốc đằng xa hút thuốc rồi.

Thân hình anh cao lớn, lười biếng nghiêng người dựa vào buồng điện thoại, góc nghiêng góc cạnh rõ nét càng mơ hồ trong phất phơ khói thuốc.

Gió lạnh thổi qua, khẽ kéo theo vạt áo khoác của anh bay lên, mây mù tản ra, lộ rõ đường nét tinh tế của anh khiến Hoàng Ngân có chút si mê.

“Hoàng Ngân, cô đi cùng chúng tôi đi, cô xem ba người chơi thì có ý nghĩa gì nữa, phải không nào?” Khuất Mỹ Hoa vẫn đang khuyên nhủ cô.

Hoàng Ngân búng tỉnh, nghiêng đầu, hờ hững nhìn Khuất Mỹ Hoa trước mặt.

Người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì đây?

“Đúng vậy, chị à, chị đi cùng mọi người đi! Chị xem gần đây chị bận như thế, bình thường bận từ sáng đến tối, tối đến còn phải chăm...”

“Thanh Nga!”

Thấy Đỗ Thanh Nga suýt chút lỡ miệng, Hoàng Ngân vội vàng ngăn cô ấy lại: “Chị đi.”

Cô lạnh lùng liếc nhìn Khuất Mỹ Hoa, lại liếc nhìn cô em gái của mình, dường như Đỗ Thanh Nga phát hiện ra mình suýt chút nhắc đến chuyện của Dương Dương trước mặt Khuất Mỹ Hoa, cũng nhanh chóng ngậm miệng lại.

Mặc dù cô ấy không biết tại sao mình không được nói ra, nhưng chị cô ấy đã dặn dò như vậy, cô ấy vẫn nên cẩn thận thì hơn.

“Đi thôi.”

Hoàng Ngân nói xong, liền lên xe trước.

Đỗ Thanh Nga vội vàng theo sau.

Bốn người vừa đến đỉnh Hắc Kỳ liền bắt rợn không thôi.

Cao Dương Thành đứng cách đó không xa dựng vỉ nướng thịt, Khuất Mỹ Hoa bày ly nước ra, Đỗ Thanh Nga rót nước cho mọi người.

“Ly có sạch không đây?” Đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* cập nhật nhanh nhất tại Vietwriter.com

Khuất Mỹ Hoa không yên tâm hỏi một câu, cầm chiếc ly nghiêm túc nhìn mấy lần, sau đó khẽ mỉm cười, đẩy đến trước mặt Hoàng Ngân: “Hoàng Ngân, phiền cô bung ly nước này cho Dương Thành hộ tôi, tôi đang bận tay quá.”

Hoàng Ngân ngược mắt nhìn cô ta một cái, dường như do dự một lúc, lúc này mới nhận ly nước trong tay cô ta, đứng dậy đi về phía Cao Dương Thành.

Cách đó không xa, anh đang cúi người, cố gắng dựng vỉ nướng thịt, dù động tác không quá thành thục nhưng lại không hề làm giảm sức hút đặc biệt trên người anh.

Hoàng Ngân cầm ly nước trong tay đưa cho anh: “Uống ngụm nước trước đi.”

Động tác trong tay Cao Dương Thành cũng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Hoàng Ngân.

Bốn mắt nhìn nhau, Hoàng Ngân trộm liếc anh.

Vô hình trung, cô lại nhớ tới cảnh trong phòng tắm lần trước, gò má không tự chủ được mà phồng lên một lớp ửng đỏ nhàn nhạt.

Cao Dương Thành nhận ly nước trong tay cô: “Cảm ơn.”

Anh lạnh nhạt nói cảm ơn.

Hoàng Ngân gượng gạo mỉm cười, không nói thêm gì nữa, xoay người quay lại bên cạnh Đỗ Thanh Nga, cùng các cô thu dọn đồ đạc.

Cuối cùng, sau nửa giờ, mọi thứ đã được sửa sang xong, vỉ nướng cũng đã dựng xong, còn thiếu rơm củi nữa thôi.

“Anh đi nhặt rơm củi qua nhé.”

-----oOo-----

Chương 63: Nói! là ai bỏ thuốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Là người đàn ông duy nhất trong nhóm, đương nhiên Cao Dương Thành phải đứng ra.

“Dương Thành, em đi cùng anh.”

Lần này, Khuất Mỹ Hoa không cho bất kỳ ai có được cơ hội này, nói rồi chạy đến khoác tay Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân đứng một bên giả vờ nghiêm túc xâu thịt nướng, với hành động thân mật giữa bọn họ, cô lựa chọn tự động bỏ qua.

“Em cũng đi!”

Đỗ Thanh Nga nói xong liền đứng dậy, nhảy đến bên tay Cao Dương Thành, kéo tay Khuất Mỹ Hoa xuống: “Em đi cùng bác sĩ Cao!”

Cao Dương Thành nhú mày, hững hờ nói: “Không cần, mình anh đi là được rồi, mọi người ở đây đợi đi.”

“Không được, em nhất định phải đi!” Đỗ Thanh Nga quyết giữ ý mình.

Khuất Mỹ Hoa đứng bên cạnh môi nhìn.

Cao Dương Thành không thèm để ý đến các cô, vòng hai tay cho vào túi quần, vẫn đi về phía rừng sâu.

Đỗ Thanh Nga muốn đuổi theo, lại bị Hoàng Ngân đưa tay kéo lại: “Thanh Nga, xiên thịt cùng chị đi!”

Khuất Mỹ Hoa không nói lời nào, vội vã đuổi theo: “Dương Thành, em đi chung với anh!”

“Chị...”

Đỗ Thanh Nga không vui.

Thấy bóng lưng xa dần của họ, cô ấy chỉ có thể đứng tại chỗ tức giận mà giậm chân.

“Vẫn vút chúng ta ra khỏi thế giới của hai người đó! Sớm biết vậy đã chẳng thèm đi rồi!” Đỗ Thanh Nga vẫn không vui oán trách.

Hoàng Ngân không nói gì, vẫn tiếp tục im lặng xiên thịt.

.....

Mà bên kia, khác với sự mất hứng của Hoàng Ngân, Khuất Mỹ Hoa vui vẻ ra mặt, tâm trạng cô ta dường như vẫn rất tốt.

Cao Dương Thành khom người nhặt củi, Khuất Mỹ Hoa luôn luôn đi cùng.

“Dương Thành, anh biết ban nãy Hoàng Ngân nói gì với em không?”

Khuất Mỹ Hoa ngồi xỏm xuống bên cạnh Cao Dương Thành, cười mỉm: “Cô ấy nói cô ấy thấy hai ta vô cùng đẹp đôi, mong sớm ngày nhìn thấy chúng ta kết hôn, sau đó sinh một đứa bé mập mạp đáng yêu!”

Động tác nhặt củi của Cao Dương Thành hơi chững lại trong giây lát, sau đó lại tiếp tục nhặt củi.

“Cô ấy còn phổ biến cho em một chút đạo lý sống chung giữa hai vợ chồng, ha ha, chỉ nghe cô ấy kể chuyện giữa cô ấy và Vũ Đạt thôi, em đã thấy hai người họ vô cùng hạnh phúc rồi! Vừa rồi cô ấy còn nói, bây giờ cô ấy và Vũ Đạt đang chuẩn bị cho việc có con nữa đấy! Hai người họ thật hạnh phúc biết bao, nghe thôi mà em đã ngưỡng mộ rồi, nào giống chúng ta chứ, rõ ràng sắp kết hôn đến nơi, lại phải đợi thêm ba tháng nữa, haizz...”

Khuất Mỹ Hoa đứng một bên tự biên tự diễn, Cao Dương Thành đứng dậy, liếc một vòng xung quanh: “Hình như bên này không có rom củi nào để cháy cả, hay là vào trong xem đi.”

Khuất Mỹ Hoa sửng sốt: “Dương Thành, anh không nghe thấy lời em nói à?”

Cao Dương Thành lạnh lùng nhếch miệng, nét mặt hờ hững: “Nghe rồi, nhưng anh không hứng thú với hạnh phúc của người khác.”

Anh vừa nói vừa nhíu mày, trên trán toát chút mồ hôi mỏng.

Anh cảm thấy thật kỳ lạ, trong rừng sâu núi thẳm này, cộng thêm thời tiết

mới vào đầu mùa đông, càng đi sâu vào bên trong phải càng lạnh mới đúng, nhưng sao anh lại thấy trái ngược hoàn toàn vậy, không chỉ không cảm thấy lạnh, mà thậm chí người càng lúc càng phát hỏa, đên lòng bàn tay cũng ướt đẫm vì mồ hôi.

“Dương Thành, anh sao vậy?”

Khuất Mỹ Hoa lo lắng nhìn anh.

“Không sao.” Cao Dương Thành lắc đầu: “Đột nhiên thấy hơi nóng thôi.”

Anh cởi chiếc áo gió trên người ra, trên người chỉ còn lại chiếc áo sơ mi trắng mỏng tang, trên áo có dấu vết mồ hôi bị thấm ướt dán chặt trên thân hình cường tráng của Cao Dương Thành, càng nổi bật lên sự quyến rũ và lực lưỡng của anh.

“Anh mặc ít như vậy, cẩn thận bị lạnh đấy.” Khuất Mỹ Hoa lo lắng dặn dò anh.

“Không sao, đi thôi.”

Cao Dương Thành mang theo Khuất Mỹ Hoa đi vào trong rừng.

Anh đi trước, Khuất Mỹ Hoa chậm rãi bước theo sau.

“A, đau quá...”

Bỗng nghe thấy tiếng thét chói tai của Khuất Mỹ Hoa, cô ta khom người ôm mắt cá chân, sắc mặt tái nhợt.

“Sao vậy?”

Cao Dương Thành vội vàng quay người lại, lo lắng bước tới: “Chân em sao vậy? Để anh xem?”

“Không... Không sao đâu, treo một chút thôi.”

Khuất Mỹ Hoa đau đớn gật đầu, cặp chân mày đen thanh tú nhíu lại: “Dương Thành, dìu em đến bên kia ngồi đi, được không?”

Khuất Mỹ Hoa chỉ vào mỏm đá cách đó không xa.

Cao Dương Thành dìu cô ta đến bên đó, nhưng chẳng ngờ, vừa đi được vài bước, đột nhiên cảm thấy chân nhẹ bẫng đi, cùng với tiếng thét chói tai đầy kinh hãi của Khuất Mỹ Hoa, hai người bất ngờ rơi thẳng xuống một cái bẫy rất sâu.

Khuất Mỹ Hoa sợ đến phát khóc.

Những giọt nước mắt trong suốt nhuốm đầy bờ mi, đáng thương vô cùng, cô ta ngả đầu vào bờ ngực ấm nóng của Cao Dương Thành:
“Dương Thành, em sợ quá, cái này là gì vậy? Sao chúng ta lại rơi vào trong hang này! Hu hu hu...”

Dứt lời, cô ta ôm chặt lấy Cao Dương Thành, có chết cũng không buông tay, bờ vai nhỏ run như cây sậy trong lòng anh.

Cảm nhận được sự sợ hãi của cô ta, Cao Dương Thành không vội kéo cô ta ra khỏi ngực mình, nhưng cũng không đưa tay ôm lấy cô ta, chỉ vỗ nhẹ trên bả vai, an ủi cô ta: “Đừng sợ, đây là chỉ một cái bẫy săn bình thường thôi.”

Cao Dương Thành trầm tĩnh nói, lại liếc nhìn xung quanh, vững tin nói: “Chắc chẳng mấy chốc sẽ có người đến cứu chúng ta thôi.”

Nếu đã có người đi săn, chắc chắn sẽ có người đến kiểm tra bẫy đúng hạn thôi.

“Nào, anh dìu em sang bên kia ngòi trước đã, để anh tìm xem có cách nào giúp chúng ta thoát ra ngoài không.” Cao Dương Thành nói xong liền kéo Khuất Mỹ Hoa trong lòng ra, nhưng Khuất Mỹ Hoa nào có nghe theo, cơ thể mềm mại hoảng hốt chà vào ngực anh: “Em không muốn, em sợ...”

Cảm giác cọ sát mềm mại trong lòng này khiến khắp người Cao Dương Thành bỗng thấy khô nóng bất an, nhưng dù là như vậy, sao anh lại thấy... cảm giác này có chút thoải mái?

Ngay bản thân anh cũng chưa kịp phản ứng với cảm giác sáng khoái xuất

hiện bất thình lình này.

Anh đưa tay đẩy Khuất Mỹ Hoa trong lòng ra, hô hấp bỗng trở nên nặng nề: “Em nghỉ ngơi trước đi, anh đi xem thể nào.”

“Dương Thành, anh sao vậy?”

Khuất Mỹ Hoa vừa ngẩng mặt lên, liền bắt gặp đôi mắt sâu thăm thẳm như xoẹt qua một tia mê đắm.

Cô ta đưa tay thăm dò trán anh, vừa chạm vào da thịt anh, lập tức bị Cao Dương Thành đưa tay nắm lấy.

“Anh không sao.”

Anh gắng gượng che đi.

“Rõ ràng là anh không ổn, trán anh nóng lắm! Ngay cả mặt cũng đỏ hết lên rồi. Dương Thành, anh đừng làm em sợ, rốt cuộc anh sao vậy?”

Khuất Mỹ Hoa lo lắng ra mặt.

Cao Dương Thành không thèm để ý đến cô ta, đi đến bên cái bẫy bắt đầu điều tra tình hình.

Bây giờ điều anh muốn làm nhất chính là nhanh chóng thoát khỏi hang động này, bởi anh nhận thấy một chuyện vô cùng không bình thường, đó là... cơ thể anh, thực sự đang không bình thường chút nào!

Cả người anh như đang phát hỏa, thở dốc nặng nề, những biểu hiện đó thôi thì bỏ qua, nhưng ban nãy khi Khuất Mỹ Hoa nhõng nhẽo trong lòng anh, phần dưới của anh, lại không chịu được mà... cứng lên!

Đó chắc chắn không phải là nhịp điệu bình thường của cơ thể anh, anh hiểu rất rõ về khả năng khống chế dục vọng của mình.

Dò xét một vòng trong hang động, anh hơi thất vọng, hang này sâu khoảng ba mét, lòng máng vùng ven lại rất trơn, về cơ bản muốn dùng tay leo lên mỏm đá đó là điều không thể, qua bước đầu xem xét, chắc bây giờ họ chỉ có thể đợi người bên ngoài đến cứu viện thôi.

Cao Dương Thành vội vàng lục điện thoại trong túi, nhưng lục mấy túi liền vẫn không thấy bóng dáng chiếc điện thoại đâu, lúc này anh mới nhớ ra ban nãy khi dựng vỉ nướng thịt, có nhận một cuộc điện thoại của bệnh viện, bèn tiện tay để điện thoại bên bàn mất rồi.

Anh xoay người hỏi Khuất Mỹ Hoa: “Mỹ Hoa, đưa điện thoại của em cho anh.”

Khuôn mặt Khuất Mỹ Hoa lã chã nước mắt như muốn khóc, mếu máo: “Tối qua em ngủ sớm, quên sạc điện thoại, bây giờ nó hết pin tự động tắt nguồn rồi.”

Chẳng ai ngờ, vài giây trước Khuất Mỹ Hoa đã cố tình tắt nguồn điện thoại.

“Làm sao đây?”

Cô ta bày ra dáng vẻ đáng thương nhìn Cao Dương Thành, nói xong lại dính sát vào người anh.

Cao Dương Thành cũng không nói gì: “Vậy cứ đợi trước đã, chân em sao rồi? Nào, ngồi trước đi, anh xem xem.”

Khuất Mỹ Hoa lắc đầu: “Chân em không sao, lúc mới trọ chân có hơi đau chút thôi, giờ không đau nữa rồi. Nhưng em vẫn sợ...”

Cô ta trốn trong lồng ngực nóng bỏng của anh, dù nói gì cũng không chịu rời khỏi, hai tay nhỏ nhắn dùng sức vòng qua vòng eo cường tráng của anh, không để anh dễ dàng đẩy cô ta ra.

“Mỹ Hoa, em buông anh ra trước đi!”

Giọng nói của Cao Dương Thành đã khàn đi vài phần.

Anh có thể cảm nhận được rất rõ phần thân dưới của mình đang kịch liệt đề lên phần bụng dưới mềm mại của Khuất Mỹ Hoa, anh lùi lại theo bản năng, nhưng Khuất Mỹ Hoa lại dính chặt vào người anh như cao su vậy, khiến thân dưới của anh nặng nề dính sát cô ta, dường như không để lộ kẽ hở nào.

Vậy mà cô ta còn chớp chớp đôi mắt vô tội, gợi tình nhìn Cao Dương Thành, hờn dỗi làm nũng anh: “Dương Thành, anh đừng đẩy em ra, được không? Em sợ...”

Ngoài hang động, Hoàng Ngân và Đỗ Thanh Nga đang chờ củi đốt thấy hai người kia chậm chạp mãi chẳng thấy về, không nhìn được bắt đầu lo lắng.

“Chị, hai người họ đi hơn một tiếng rồi đây, sao vẫn không thấy người trở về? Chắc không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

Đỗ Thanh Nga đứng trước vỉ nướng, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía rừng sâu, nhưng vẫn không thấy bóng dáng hai người họ.

“Gọi điện thoại cho họ đi.”

Hoàng Ngân đề nghị.

Đỗ Thanh Nga vội vàng lấy điện thoại bấm số của Khuất Mỹ Hoa, nhưng đáp lại cô ấy là thông báo đã tắt máy.

“Sao điện thoại của cậu ấy lại tắt máy? Không phải hết pin rồi chứ, ban nãy em còn thấy đầy pin mà! Đứa nhóc này...”

Đỗ Thanh Nga vừa trách móc, vừa quay đầu lại hỏi Hoàng Ngân: “Chị, làm sao bây giờ? Không gọi được điện thoại, em lại không có số bác sĩ Cao...”

“Đề chị gọi, chị có số điện thoại của anh ta.”

Hoàng Ngân móc điện thoại ra, bấm số của Cao Dương Thành, mà Đỗ Thanh Nga trợn tròn hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn chị mình.

Điện thoại trên bàn nướng vang lên, không ai nghe máy.

Hoàng Ngân nhú mày: “Anh ta không mang điện thoại ra ngoài.”

Cũng hơn một tiếng trôi qua rồi, mong không xảy ra chuyện gì là được.

“Chị, sao chị lại có số điện thoại của bác sĩ Cao?”

Đỗ Thanh Nga nghi ngờ tiến lại gần, dò xét nhìn chị mình.

Hoàng Ngân thu điện thoại vào trong túi áo bông, ngược mắt nhìn về phía Đỗ Thanh Nga: “Chị có số điện thoại của anh ta thì lạ lắm sao? Chị chưa từng nói với em, anh ta là khách hàng của chị à?”

“A... Em quên mất, hi hi.”

Lúc này Đỗ Thanh Nga mới nhớ ra chuyện này: “Chị, nhanh, cho em số điện thoại của anh ấy.”

Đỗ Thanh Nga nói xong liền móc điện thoại trong túi Hoàng Ngân ra, Hoàng Ngân cũng không từ chối, hào phóng đưa điện thoại cho cô ấy: “Thanh Nga, em ở đây chờ chị, chị đi tìm bọn họ.”

“Chị, em đi cùng chị.” Đỗ Thanh Nga vừa lấy số điện thoại, vừa nói.

“Không cần, em ở đây đợi chị về.” Hoàng Ngân nói, lấy điện thoại từ tay Đỗ Thanh Nga về: “Em ở đây đợi họ, nhớ họ có quay lại thì gọi điện báo cho chị.”

“Nhưng em không an tâm chị đi một mình như thế.”

“Chị có điện thoại mà, có chuyện gì chị gọi điện cho, em nhớ kỹ, không được đi đâu đấy, biết không?”

Hoàng Ngân vẫn không yên tâm dặn dò em mình.

“Vâng, em đảm bảo sẽ không chạy lung tung đâu.”

“Được.”

Hoàng Ngân gật đầu, xoay người đi về phía bọn họ vừa đi ban nãy.

Truyện được cập nhật nhanh nhất & miễn phí tại Vietwriter.com

.....

Mà bên đó, tình hình trong hang động cũng đã xảy ra bước ngoặt long trời lở đất.

Cao Dương Thành hoàn toàn tin chắc rằng mình đã uống nhầm thuốc kích dục, nhưng, ai có loại thuốc này, ai dám hạ thuốc này với anh chứ?

Là Khuất Mỹ Hoa với khuôn mặt ngây thơ vô tội trước mặt, hay Đỗ Thanh Nga ngoài động kia?

“Dương Thành, mặt anh đỏ đến bất thường rồi, rốt cuộc anh bị làm sao vậy...”

Khuất Mỹ Hoa nói xong, bèn đưa tay lên sờ vào khuôn mặt của Cao Dương Thành, nhưng lại bị anh gắt gao nắm chặt.

“Nói cho anh biết, là ai bỏ thuốc hại anh?”

Khuất Mỹ Hoa ngạc nhiên ra mặt: “Thuốc gì?”

“Em không biết?”

Cao Dương Thành nhăn mặt, dò xét nhìn cô ta chăm chăm.

-----oOo-----

Chương 64: Trong lòng tự biết

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Em không biết, em thực sự không biết!” Khuất Mỹ Hoa lắc đầu, vội vàng phủ nhận, giây phút đó, cô ta như hiểu ra điều gì: “Dương Thành, anh... chắc không phải bị chuốc loại... loại thuốc đó chứ?”

Nói đến đây, khuôn mặt Khuất Mỹ Hoa không tự chủ được ửng đỏ.

Cảm nhận được bàn tay anh đang nắm lấy cổ tay mình, nóng hầm hập, dán trên tay cô ta khiến trái tim cô ta đập loạn.

Xem ra dược tính của loại thuốc này đúng là có tác dụng, thực sự giống

như tình dục vậy, ông chủ tiệm nói nó lợi hại lắm, có điều cô ta mới bôi một vòng men theo miệng cốc nước thôi, đã có hiệu quả mạnh như vậy rồi.

“Thanh Nga! Nhất định là cô ta...”

Khuất Mỹ Hoa tức giận nói: “Thảo nào hôm qua cô ta nhất định quán lấy em đòi đi cùng, còn nói nhất định sẽ dùng mọi cách giành lại anh từ tay em nữa, ban nãy còn mặt dày đòi đi cùng anh nữa! Em thật không ngờ cô ta lại dùng thủ đoạn hèn hạ như thế!”

Cao Dương Thành khẽ nhếch đôi môi mỏng lên, tạo thành một đường thẳng cứng đờ, ánh mắt lạnh lùng mà sắc bén, nhìn chằm chằm Khuất Mỹ Hoa phía đối diện, khiến cô ta lạnh cả sống lưng.

“Thật sự không phải là em chứ?” Lời nói lạnh nhạt, từng câu từng chữ như rít ra từ kẽ răng.

Trong nháy mắt khóe mắt Khuất Mỹ Hoa hoen đỏ: “Dương Thành, anh thà tin hai người họ, chứ không thêm tin em sao? Em mới là vợ sắp cưới của anh mà! Tại sao em phải vô duyên vô cớ bỏ thuốc anh chứ?”

Những giọt nước mắt oan ức của Khuất Mỹ Hoa rơi xuống tựa như chuỗi hạt trân châu bị đứt: “Ly là do Đỗ Thanh Nga chuẩn bị, nước cũng là do cô ta đổ vào, đến ly nước đó của anh, cũng là do Hoàng Ngân đưa tới, anh thấy em có cơ hội bỏ thuốc anh sao? Dương Thành, anh nghi ngờ em như vậy là anh không đúng rồi! Trong mắt anh, Khuất Mỹ Hoa em thực sự kính tởm đến vậy sao? Hay là, trong lòng anh, em còn không bằng chị em họ... hu hu hu...”

Khuất Mỹ Hoa khóc theo tiếng lên án Cao Dương Thành, hai tay kéo cổ áo sơ mi anh, nhào người về phía ngực anh khóc không thành tiếng.

Đối mặt với sự lên án của cô, Cao Dương Thành không biết nên giải thích giúp mình thế nào nữa.

“Đừng khóc nữa, nếu quả thực chỉ là hiểu lầm, vậy anh xin lỗi.”

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, khiến anh có chút bất ngờ, cũng khiến anh không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào.

Quả thực anh nghĩ mãi không ra, trong ba người phụ nữ kia, ai mới là kẻ làm ra hành động đê hèn này với anh, mục đích ra tay là gì? Chẳng lẽ là vì muốn xảy ra quan hệ đó với anh sao?

Hả! Lý do này cũng khó tránh những điểm vô lý!

Nhưng có một điều, anh có thể khẳng định, người phụ nữ bỏ thuốc chắc chắn không phải Đỗ Hoàng Ngân!

Trong phút chốc, trong đầu anh lại hiện lên cảnh trong nhà tắm đêm đó, hình ảnh gợi tình như vậy, cô tránh còn không kịp, sao có thể uống công vô ích hạ thuốc anh chứ?

Chỉ là, vừa nghĩ đến Đỗ Hoàng Ngân, Cao Dương Thành phát hiện ra cơ thể mình càng lúc càng không thể chinh đốn lại được nữa, toàn thân nóng rực như có một ngọn lửa lớn đang thiêu đốt khó chịu vô cùng, nhưng thân dưới của anh lại sung tấy tựa như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Anh muốn quăng hết toàn bộ hình ảnh kia ra khỏi đầu, nhưng dần dần, suy nghĩ về Đỗ Hoàng Ngân trong đầu lại càng mãnh liệt, từ chiếc áo sơ mi mỏng tang ban đầu, dần dần cho đến sự giao nhau giữa hai thân thể, thậm chí từ cảm giác nóng bỏng cho đến trạng thái nóng như lửa đốt của cơ thể đều như đang dán chặt trên người anh...

Bàn tay nhỏ mềm mại, nhẹ lướt qua lồng ngực vững chắc của anh, cần thận cởi từng cúc áo giúp anh...

Cảm giác tê dại này dường như đang cào cấu trên ngực anh, khiến anh càng thờ đốc nặng nề hơn, ánh mắt toát lên cơn ham muốn, dường như thời khắc này, ngọn lửa mãnh liệt trong cơ thể anh đang gom góp sức mạnh chờ thời cơ!

Môi phủ lên đôi môi mỏng của anh, mặc sức hôn sâu...

Trong đầu anh lúc này, tất cả mọi thứ đều là gương mặt ửng hồng đầy ngượng ngùng của Đỗ Hoàng Ngân.

“Dương Thành, muốn em đi...”

Giọng nói nũng nịu thoát ra khi hai đôi môi giao nhau, anh dường như ôm chặt lấy người phụ nữ trong lòng theo bản năng, thò khắc cô ta sà vào lòng anh, Cao Dương Thành bỗng nhiên dừng lại.

Anh không hề do dự đưa tay đẩy Khuất Mỹ Hoa trong lòng ra, lắc đầu xua tan cơn mê muội, khuôn mặt chập chờn của Đỗ Hoàng Ngân dần biến mất, thay vào đó là khuôn mặt nhõng nhẽo tổn thương của Khuất Mỹ Hoa.

Khi anh vòng tay ghì người phụ nữ trước mặt vào trong lòng, khoảnh khắc ôm eo cô ta, anh liền nhận ra, người phụ nữ trong lòng không phải Đỗ Hoàng Ngân trong đầu anh.

Bởi vòng eo của hai người không giống nhau, vòng eo của Đỗ Hoàng Ngân rõ ràng gầy mà mảnh hơn, ôm vào lòng còn có chút chỗ đặt tay, nhưng anh lại thích cảm giác ấy, thậm chí là mê mết, nên anh mới khắc sâu vào trí nhớ như vậy.

“Dừng đừng vào anh...”

Giọng nói của anh hơi trầm và khàn, ý thức rõ ràng đã tiêu tan.

Nhưng Khuất Mỹ Hoa dường như ngoảnh mặt làm ngơ với lời anh nói, lại hôn một nụ hôn sâu rồi dán vào người anh: “Dương Thành, thả lỏng mình ra được không? Rõ ràng anh đang muốn em...”

Khuất Mỹ Hoa nói xong, bắt lấy bàn tay nóng rực của anh, kéo anh hạ xuống bờ ngực mềm mại của mình.

Sự đẩy đà bất ngờ khiến Cao Dương Thành căng thẳng trong lòng, anh dường như mất hết ý thức, nắm lấy, sau đó, không khống chế được mà vâng vâng...

Động tác thô bạo này khiến Khuất Mỹ Hoa vừa yêu vừa hận, mà anh, dường như sớm đã mất hết ý thức, tất cả mọi thứ trước mắt anh đã mờ nhạt từ lâu.

Phía trên hang động, những lời nói gợi tình ấy của Khuất Mỹ Hoa đã lọt vào tai Hoàng Ngân không sót một chữ.

Cũng vì những lời nói thâm thì rả rích ấy, mà cô mới phát hiện ra dấu vết của họ.

Ngồi xồm trên miệng hang, quan sát tình hình trong hang, Hoàng Ngân bỗng cảm thấy dường như mình xuất hiện sai thời điểm rồi.

Nhìn bóng dáng hai người ôm hôn cuồng nhiệt bên trong, cô đột nhiên cảm thấy dường như có thứ gì đó nặng tựa ngàn cân đè nặng trên ngực mình, khiến hơi thở của cô có chút khó khăn.

Đôi mắt ánh lên sự chua xót, trái tim đau nhói từng cơn...

Cô khom người ngồi xuống, tựa đầu trên đầu gối, ép mình không được nghĩ đến những hình ảnh ấy, không được nhìn dáng vẻ cuồng nhiệt của Cao Dương Thành khi hôn Khuất Mỹ Hoa, không được nhìn dáng vẻ điên cuồng của anh trên cơ thể Khuất Mỹ Hoa...

Cố nén nỗi đau, hít sâu một hơi, cô mới nhận thấy ngực mình đau như bị xé rách vậy.

Sương mù chậm rãi nhuộm ướt hàng mi cô, cô nhắm mắt lại, lẳng lặng ngồi đó chờ đợi, bỗng nhiên cảm thấy không khí quanh mình lạnh hơn một chút...

“Đỗ Hoàng Ngân!”

Đột nhiên, có người trong động gọi cô, tiếng thét khẩn nộ dường như muốn nuốt cô vào bụng vậy.

Ngoài Cao Dương Thành ra còn ai vào đây nữa.

Hoàng Ngân sững sốt, quay đầu lại, hai mắt vẫn rung rung, cúi đầu nhìn anh trong hang.

Lúc này, Cao Dương Thành và Khuất Mỹ Hoa đã tách nhau ra, còn anh đang ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ rực, tức giận đến nghiến răng nhìn Hoàng Ngân đang đứng ngoài miệng hang: “Cô định ngồi trên đó tới khi nào? Còn không mau gọi người tới kéo chúng tôi lên?”

Hoàng Ngân thực sự không hiểu, anh trừng mắt với mình như thế làm gì? Chẳng lẽ đang trách cô cản trở nhã hứng nghỉ ngơi của hai người họ?

Nhưng cô nào biết rằng anh tức giận là vì cô đã sớm đến đây, lại còn ngồi bên trên xem trò vui, nếu không phải anh đủ kiên định, e là hôm nay thực sự đã có biến rồi!

Ánh mắt Hoàng Ngân nhìn thẳng về phía Cao Dương Thành và Khuất Mỹ Hoa, cảm thấy như có hai ánh mắt lạnh lùng như tên lập tức phóng về phía cô, cô chưa kịp phản ứng, Khuất Mỹ Hoa đã thay đổi sắc mặt, tỏ vẻ đáng thương nói với cô: “Hoàng Ngân, cô mau tìm người giúp chúng tôi đi, chúng tôi không lên được, ở đây đáng sợ quá, tôi muốn ra khỏi đây...”

Hoàng Ngân nheo mắt lạnh lùng nhìn cô ta, khóe miệng hơi cong lên, như cười như không, có chút khinh thường.

“Tôi gọi điện báo cảnh sát ngay đây, hai người đợi trước đã!”

Hoàng Ngân móc điện thoại ra bấm gọi 110, trong giây lát dường như cô nghĩ ra gì đó, ngó đầu vào bên trong động, nhìn Khuất Mỹ Hoa, khuôn mặt tỏ vẻ ngây thơ nói: “Cô Khuất, sao cô lại tắt điện thoại thế, tôi gọi một lúc lâu mà không được, Thanh Nga nói sáng nay vẫn thấy điện thoại của cô đầy pin mà, giờ lại đột nhiên tắt máy, cô đã làm chúng tôi sốt ruột lắm đấy, sớm biết hai người ở đây ôm ấp, tôi đã không tới làm phiền rồi.”

Hoàng Ngân nhướn mày lên vừa nói vừa cười, thấy gương mặt càng lúc càng tái nhợt của Khuất Mỹ Hoa, dường như cô đã hiểu ra điều gì đó, miệng càng cười càng tươi. Sau đó, cô nghiêng đầu nhìn về phía Cao Dương Thành bên cạnh, cười nói: “Bác sĩ Cao, ngại quá, làm phiền hai người rồi.”

Cao Dương Thành nhếch mép, cười nhạt.

Anh quay đầu nhìn Khuất Mỹ Hoa bên cạnh, ánh mắt mơ màng mà lóe lên bao tia sắc bén, nhưng cuối cùng, chỉ nhếch miệng, không hỏi câu nào.

Chỉ một ánh mắt ấy của anh thôi, Khuất Mỹ Hoa đã thấy sống lưng lạnh toát.

Cô ta thừa biết, anh không nói gì chỉ đơn giản là vì không muốn làm cô ta mất mặt.

Có lẽ vì sự xuất hiện của Đỗ Hoàng Ngân, mà hiện giờ trong hang, Cao Dương Thành dường như đã tỉnh táo hơn nhiều, ít nhất, anh không còn động dục với Khuất Mỹ Hoa trước mặt nữa.

Còn Khuất Mỹ Hoa cũng ngại sự xuất hiện của Hoàng Ngân, nên cô ta cũng không làm mấy động tác thái quá nữa.

Rất nhanh, cảnh sát ập tới, mọi người cùng hợp lực cứu hai người dưới động.

Cảnh sát thả một sợi dây thừng xuống cho bọn họ trước, để họ buộc vào eo, rồi từng chút từng chút kéo hai người họ lên.

Khi tới gần cửa động, Khuất Mỹ Hoa thấy mình sắp lên tới mặt đất, cô ta liền gọi Hoàng Ngân: “Hoàng Ngân, nhanh, kéo tôi với.”

Hoàng Ngân không chút do dự, đưa tay ra dùng hết sức kéo Khuất Mỹ Hoa lên: “Chậm thôi.”

Khuất Mỹ Hoa đưa tay ra, tay còn lại đã vội vã cởi dây thừng, liền nghe thấy Hoàng Ngân thét lên: “Này, cô đợi lát nữa hãy cởi, còn chưa lên tới nơi mà!”

Vừa dứt lời, đột nhiên Hoàng Ngân cảm thấy lòng bàn tay đau nhói, cảm giác ấy tựa như bị cây kim thô ráp đâm vào da thịt, đau tới mức cô chẳng kịp nghĩ gì, đau đớn thét lên một tiếng, rút tay về như một phản xạ có điều kiện.

Mãi đến khi rút tay về, cô mới ý thức được chuyện gì vừa xảy ra.

“Không...”

Hoàng Ngân sợ hãi hét lên, lại đưa tay ra, nhưng mọi chuyện đã muộn, chỉ còn tay cô giữa khoảng không.

Khuất Mỹ Hoa trước mặt vì cái buông tay bất ngờ của cô, mà cả người cứ thế rơi thẳng xuống hang động, cô ta sợ hãi hét thất thanh, sắc mặt trắng bệch: “Cứu em, Dương Thành...”

Nhìn gương mặt sợ hãi đang dần cách xa của Khuất Mỹ Hoa, đồng tử trong mắt Hoàng Ngân không ngừng giãn ra, tới khi mắt cô đờ đẫn...

Sau đó, ấn đường không ngừng run rẩy: “Rầm...”

Âm thanh chói tai vọng lên từ đáy động, khiến khước mắt Đỗ Hoàng Ngân lập tức ướn nhòe.

“Trời ơi...”

“Mau, mau cứu người!”

Sắc mặt tất cả cảnh sát đều biến đổi.

Cao Dương Thành đang lơ lửng giữa không trung cũng hoảng hốt vài giây, hét lên với cảnh sát: “Mau, thả tôi xuống! Tôi là bác sĩ!”

Cảnh sát vội vàng thả Dương Thành xuống.

“Cô Đỗ, sao cô lại cố tình buông tay??”

Cảnh sát ở trên cửa động sa sầm mặt mày hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân lắc đầu, khước mắt đã ướn nhòe: “Không phải tôi cố ý! Không phải tôi cố ý đâu!”

“Cô còn nói cô không phải cố ý sao? Tôi đã thấy cô thả tay ra! Ban nãy tận mắt tôi nhìn thấy, cô còn không thừa nhận? Cô có biết đây hành động này của cô là cố tình gây thương tích cho người khác không, là một cảnh sát, tôi có thể tố cáo cô tội cố tình gây thương tích, lát nữa tôi sẽ tới sở cảnh sát lấy lời khai!”

“Hai người còn cãi cọ cái gì đấy! Mau gọi xe cấp cứu đi, cô ấy bị thương vô cùng nghiêm trọng, chân thương nặng ở đầu, bây giờ phải lập tức cấp cứu!”

Dưới động, Cao Dương Thành tức giận ngẩng đầu hét lên với người bên trên.

Khoảnh khắc này, đầu óc Hoàng Ngân hoàn toàn trống rỗng.

Hai chân cô hoảng loạn lùi về sau mấy bước, nước mắt tựa như chuỗi hạt trân châu bị đứt tuôn chảy không ngừng.

Lúc này cô thực sự không cố ý, rõ ràng là có gì đó đâm vào lòng bàn tay cô, khiến cô không thể không buông tay theo phản xạ có điều kiện.

-----oOo-----

Chương 65: Tàn nhẫn đằng sau sự dịu dàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân nghĩ vậy, cô lập tức xòe bàn tay mình ra, liền thấy lòng bàn tay bị thủng một lỗ lớn, còn có máu chảy ra.

Không biết bị vật gì đâm? Cũng không biết tại sao nó lại đâm vào được? Khả năng duy nhất đó là do thứ Khuất Mỹ Hoa cầm trong tay, ban này khi cô ta vội vàng cởi sợi dây thừng ngang hông...

Hoàng Ngân đột nhiên cảm thấy choáng váng, dưới chân nhẹ bỗng, sau lưng lạnh đến đáng sợ.

Một người phụ nữ đối xử với chính mình mà còn tàn nhẫn như vậy, thì có chuyện gì cô ta không làm được chứ?

Khuất Mỹ Hoa, phía sau khuôn mặt dịu dàng của cô, rốt cuộc ẩn giấu trái tim thâm hiểm đáng sợ đến mức nào vậy?

Chỉ nghĩ thôi Hoàng Ngân đã cảm thấy sợ dựng tóc gáy!

Rất nhanh sau đó, xe cứu thương chạy tới, Khuất Mỹ Hoa đã hôn mê bất tỉnh, chiếc váy hoa sáng màu nhuộm đầy máu tươi, nhìn thấy mà giật mình.

Cô ta nằm mê man bất tỉnh ở đó, gương mặt trắng bệch không còn chút sức sống.

Cao Dương Thành vẫn túc trực bên cạnh cô ta, bàn tay to nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô ta, không ngừng động viên bên tai.

Đỗ Thanh Nga nhìn thấy cảnh tượng này liền bị dọa sợ hãi: “Chị, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tại sao Mỹ Hoa lại bị như vậy?”

“Đúng, chuyện này cô nên hỏi chị cô!”

Vẻ mặt của vị cảnh sát kia nghiêm nghị: “À, ban nãy khi chúng tôi vào trong hang động để cứu người, chị cô giỏi lắm, mắt thấy người ta sắp lên được rồi, cô ta lại cố ý buông tay, để người ta rơi từ độ cao 3 mét rưỡi xuống dưới! Đúng là đồ nhẫn tâm.”

“Tôi nói rồi không phải tôi làm mà!”

Sắc mặt Hoàng Ngân tái nhợt, không chịu yếu thế hét lên với cảnh sát.

Nước mắt đã sớm khô cạn, rơi nước mắt vì loại phụ nữ này không đáng chút nào!

“Đúng, tôi thừa nhận, tôi buông tay là lỗi của tôi, việc cô ta bị thương cũng liên quan đến tôi, nhưng tôi nhắc lại một lần nữa, tôi không hề cố ý buông tay, tôi cũng không cố ý làm cô ta bị thương, bởi vì trong lòng bàn tay tôi đột nhiên bị thứ gì đó đâm vào nên tôi mới phản xạ có điều kiện buông tay ra! Tại sao mọi người không điều tra xem rốt cuộc thứ gì đã đâm vào tay tôi chứ?”

“Cô Đỗ, thái độ nhận sai của cô có thể thành khẩn hơn được không, lên xe đi, giờ cô phải trở về đồn cảnh sát với tôi!” Cảnh sát nghiêm mặt lại, không cho Hoàng Ngân cơ hội giải thích, ý bảo Hoàng Ngân mau lên xe cảnh sát đi.

“Chị, chị... Sao chị có thể làm như vậy chứ?”

Đỗ Thanh Nga không dám tin nhìn chị gái của mình: “Mặc dù em sớm đã đoán ra chị không thích Mỹ Hoa, nhưng chị... chị làm cho em thất

vọng quá!”

Lời nói của Đỗ Thanh Nga khiến trái tim Hoàng Ngân đập mạnh, cô đờ đẫn quay đầu nhìn đứa em gái đứng bên cạnh mình, vẻ mặt càng ngày càng lạnh lùng cứng ngắc.

“Em vừa mới nói cái gì?” Giọng nói của Hoàng Ngân nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua, buồn bã khiến người khác đau đến xé lòng, nước mắt lại đảo quanh trong hốc mắt, cuối cùng cô không thể kiềm nén được cảm xúc của mình òa khóc: “Đỗ Thanh Nga, ngay cả em cũng không tin chị...”

Hoàng Ngân chưa bao giờ cảm thấy trái tim mình lạnh lẽo như giờ phút này.

Cô nghiêng đầu nhìn Cao Dương Thành, lại thấy anh lướt qua vai cô vội vã lên xe cấp cứu với Khuất Mỹ Hoa, từ đầu tới cuối, đôi mắt của anh không hề nhìn về phía cô dù chỉ một chút...

Đáy mắt của anh, tràn đầy sự lo lắng không thể che giấu, tất cả đều vì Khuất Mỹ Hoa!

Hoàng Ngân cảm thấy rất khó chịu, cô không mong anh sẽ tiến đến quan tâm hỏi han cô, chỉ cần anh cho cô một ánh mắt khích lệ, cô đã đủ can đảm để đối mặt với sự việc này rồi.

Nhưng, cuối cùng vẫn không có...

Cũng đúng, cô gái bị té xuống đất kia là vợ chưa cưới của anh, trước đó, cô lại còn phá vỡ tình cảm của bọn họ, có lẽ ngay cả anh cũng cảm thấy do mình ghen ăn tức ở nên mới cố ý đẩy Khuất Mỹ Hoa té xuống dưới!

Hoàng Ngân nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, lúc mở ra, sự tủi thân ban nãy đã biến mất, chỉ còn lại khuôn mặt hơi ửng đỏ.

“Làm phiền anh giúp tôi đưa em gái tôi xuống núi với.”

Cô nói xong cũng không hề đưa mắt nhìn Đỗ Thanh Nga đang đứng bên cạnh, lập tức theo cảnh sát lên xe.

“Chị...”

Mắt Đỗ Thanh Nga đỏ ửng đuổi theo.

Hoàng Ngân quay đầu, bình tĩnh dặn dò cô ấy: “Nói với mẹ là chị ở bệnh viện không về, còn Dương Dương đành nhờ em chăm sóc nó, chị sẽ về nhanh thôi.”

Cô không cố ý làm người khác bị thương, cho nên cô tin luật pháp nhà nước sẽ không đối xử bất công với cô!

.....

Hoàng Ngân đã ở trong đồn cảnh sát xấp xỉ bốn tiếng rồi, từ buổi sáng đến xế chiều, nhưng bọn họ hiển nhiên vẫn không có ý định thả người.

“Đỗ Hoàng Ngân, ban nãy bệnh viện Vinmec gọi điện thoại tới nói rằng vết thương của cô Khuất rất nặng, đến bây giờ vẫn đang ở trong phòng cấp cứu, chưa qua cơn nguy kịch, tôi nói cho cô biết, tốt nhất cô nên cầu nguyện cho cô ấy bình an vô sự, nếu như cô ấy thật sự xảy ra chuyện gì, thì nửa đời sau của cô cứ chuẩn bị sống trong tù đi!”

Hai tay của Hoàng Ngân đang khoanh trước ngực đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

Ngón tay run rẩy dữ dội, sắc mặt cũng tái nhợt không còn chút máu.

Nửa đời sau phải sống trong tù?

Hoàng Ngân cảm thấy mơ hồ, trong đầu vẫn luôn nghĩ về những điều đó.

Cô sao có thể để mình bị giam trong tù chứ? Trên người cô còn gánh vác cả tính mạng của Dương Dương, con trai bảo bối của cô còn đang chờ cô về cứu cậu bé, cô không thể để mình bị chôn vùi trong cái nhà tù đáng sợ này!

“Tôi nhắc lại lần nữa, tôi không hề cố ý làm cô ta bị thương!”

Lúc nói chuyện, cánh môi tái nhợt của Hoàng Ngân còn run rẩy kịch liệt

hơn.

Cô đột nhiên cảm thấy những người cảnh sát mặc đồng phục này vô cùng xấu xa, bọn họ mượn danh nghĩa chính trực để tô cáo rồi đổ oan cho người dân vô tội như cô, nhưng chưa bao giờ họ nghĩ mình sẽ đi làm những việc mà một người cảnh sát nên làm, đó chính là điều tra kỹ chuyện này.

“Mấy người không nhìn thấy lòng bàn tay tôi bị thương sao? Tại sao mấy người không đi điều tra xem, chẳng lẽ một mình tôi phải chịu trách nhiệm về chuyện này sao?”

Người cảnh sát lấy khẩu cung mắt kiên nhẫn đặt bút trong tay xuống: “Đỗ Hoàng Ngân, tôi không biết tại sao cô lại bị thương ở tay, nhưng chúng tôi có nhân chứng tận mắt nhìn thấy, cô chủ động thả tay của cô Khuất ra, hơn nữa, cô Khuất đã ngã thành như vậy rồi, cô có dám nói chuyện này không liên quan đến cô nữa không? Nếu như cô không muốn sống khổ sở trong tù, thì tôi khuyên cô thái độ nhận tội thành khẩn chút sẽ tốt hơn.”

Nói thật, đến lúc này, Hoàng Ngân thật sự muốn mắng chửi tổ tông mười tám đời nhà anh ta.

“Tôi không có tội, tại sao tôi phải nhận! Hôm nay cho dù mấy người cầm dao kề vào cổ tôi, tôi vẫn nói tôi không có tội! Không phải tôi cố ý đẩy Khuất Mỹ Hoa xuống! Mấy người đều là đồ khốn kiếp, ăn cơm của dân chẳng phải để phục vụ dân sao! Ngoại trừ việc bắt nạt những người nhỏ bé yếu đuối như chúng tôi, thì mấy người còn làm được gì nữa?”

Hoàng Ngân bị mấy tên khốn này ép nên cô mới nói ra những lời khó nghe như vậy, nhưng cô không hề biết rằng thực ra những người này cũng bị nhà họ Khuất dùng quyền thế ép buộc họ làm như vậy.

Ai cũng biết, người bị rơi vào trong hang động chưa rõ sống chết là cô chủ Khuất Mỹ Hoa của Khuất Thị, nếu cô ta thực sự xảy ra chuyện thì người của nhà họ Khuất sẽ dễ dàng bỏ qua cho những cảnh sát đi cứu viện như bọn họ sao? Có thể tưởng tượng được, đến lúc đó nếu đội lên đầu bọn họ tội danh không làm tròn bổn phận cứu hộ, thì bọn họ sẽ mất việc ngay lập tức, cho nên, cách tốt nhất đó chính là để Đỗ Hoàng Ngân chết thay mình.

Sau khi cô gánh vác tội danh này, bọn họ đương nhiên sẽ an toàn!

Mặc dù việc làm này hơi hèn hạ, nhưng người sống trên đời, ai chẳng nghĩ cho bản thân mình trước tiên?

“Không nhận tội đúng không?”

Hoàng Ngân tính tình bướng bỉnh, thực sự khiến người cảnh sát lấy khẩu cung tức điên lên, hấn đột nhiên đứng lên, không chút do dự cho Hoàng Ngân một cái tát vào mặt: “Không chịu nhận tội, tôi sẽ đánh đến khi cô nhận tội mới thôi! Mẹ kiếp!”

Khuôn mặt thanh tú của Hoàng Ngân bị đánh lệch sang một bên, trong lúc nhất thời, cô chỉ cảm thấy hoa mắt, đầu óc choáng váng kêu ù ù.

Hoàng Ngân không ngờ đang yên đang lành mình lại bị đánh trong đồn cảnh sát, mãi đến khi khuôn mặt nóng rát sưng lên, cô mới bình tĩnh trở lại.

Khóe mắt, lập tức đỏ lên...

“Anh điên rồi hả!”

Mắt cô đỏ lên, không kiềm chế được hét lớn về phía người cảnh sát kia: “Anh dựa vào cái gì mà đánh tôi? Dựa vào cái gì!”

Hoàng Ngân cảm thấy vô cùng tủi thân, bọn họ chẳng phải là người phục vụ cho dân sao? Tại sao lại giống mấy bọn ác ôn không phân tốt xấu đã đánh người: “Tôi không có tội, cũng không hề làm cô ta bị thương, các người dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy?”

Hoàng Ngân biết mình đánh không lại hấn, cô chỉ có thể trút giận bằng cách dùng chân đá vào chiếc bàn lấy khẩu cung trước mặt, giọt nước mắt uất ức không ngừng chảy xuống: “Tôi nói cho anh biết, tốt nhất anh đừng thả tôi ra ngoài, một khi tôi được thả ra thì việc đầu tiên tôi làm chính là đi kiện anh! Thân là cảnh sát vậy mà không chấp hành luật pháp, thậm chí biết luật mà còn cố tình làm việc phạm pháp! Anh tưởng tôi dễ bắt nạt lắm hả?”

“Được! Có những lời này của cô, vậy thì cô đừng mong có thể ra khỏi nơi này! Chết cũng không chịu nhận tội đúng không? Được, tôi xem cô có thể mạnh miệng đến lúc nào! Lương, giam cô ta lại, bỏ đói hai ngày, đừng thông báo cho người nhà của cô ta, tôi muốn xem xem cái miệng này có thể cố chấp tới khi nào!”

Hoàng Ngân thật sự không ngờ mình vô duyên vô cớ bị giam lại như vậy.

Cô rõ ràng không hề phạm pháp, nhưng bọn họ lại cứ gán cho cô tội danh cố ý làm người khác bị thương!

Cái thế giới mà lời nói con người có thể đổi trắng thay đen này lạnh lẽo đáng sợ như vậy đấy!

Hoàng Ngân bị nhốt vào trong trại tạm giam tối tăm.

Nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh, cô cảm giác như mình đang gặp ác mộng, ôm chặt lấy cơ thể lạnh như băng cố gắng để tìm kiếm chút hơi ấm, nhưng cuối cùng cũng chẳng ăn thua gì.

Cơ thể đã lạnh lẽo, mà trái tim lại càng lạnh hơn...

Trong đầu cô vẫn luôn hiện lên những lời nói đổi trắng thay đen để tố cáo cô, còn bên tai thì văng vẳng tiếng trách cứ của em gái mình: “Chị, em thực sự thất vọng về chị...”

Còn cả thái độ của Cao Dương Thành khi đi lướt qua mà không thèm liếc mắt nhìn cô.

Tất cả những sự lạnh nhạt của mọi người dành cho cô, cộng thêm cả sự đau nhức nóng rát trên gò má, cho dù Hoàng Ngân có kiên cường thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng cũng không gánh nổi sự bi thương này, vùi đầu giữa hai đầu gối khóc thút thít.

Hoàng Ngân không biết mình đã ở trong trại tạm giam bao lâu, thỉnh thoảng lại nhìn thấy từng nhóm người trong trại đi ăn cơm, còn cô thì bị nhốt ở bên trong ngay cả một giọt nước cũng không được uống.

Cái bụng đã đói đến mức dán vào lưng, nhưng cô rất cố chấp, nhất quyết

không chịu xin tha như những người bên ngoài, lại càng không nhận tội!

Chết cũng không nhận!

Đêm đã về khuya, Hoàng Ngân lạnh đến mức run lấy bẫy, thời tiết có mấy độ nhưng cô không có chăn để đắp, còn phải nằm trên tấm phản cứng, cô co người thành một cục, căn bản không thể nào ngủ được.

Cảm giác vừa đói vừa lạnh dường như đã xóa bỏ tất cả ý chí của Hoàng Ngân.

Ngay khi cô sắp không chịu nổi nữa thì cửa phòng trại tạm giam đột nhiên mở ra.

Một vị cảnh sát từ bên ngoài đi vào, lễ phép nói với Hoàng Ngân: “Cô Đỗ, có người tới bảo lãnh cho cô, mời cô ra ngoài.”

Hoàng Ngân ngẩng đầu, trợn to mắt, không thể tin nổi nhìn vị cảnh sát này.

Hồi lâu sau, cô vẫn không dám tin sự thay đổi 180 độ này, không đúng, phải là thái độ đột nhiên thay đổi 360 độ mới phải, khiến cô mãi vẫn chưa hoàn hồn lại.

Nhưng vừa nghe thấy có người tới bảo lãnh cho mình, Hoàng Ngân căn bản không còn sức để suy nghĩ quá nhiều, vội vàng theo cảnh sát đi ra khỏi căn phòng tạm giam lạnh lẽo này.

Nhưng khi bước vào phòng khách nhìn thấy Cao Dương Thành, khóe mắt khô khốc của Hoàng Ngân lại bắt đầu đỏ lên.

Dáng người cao lớn của anh đứng giữa căn phòng, ánh sáng chiếu lên thân thể của anh khiến cả người anh như được phủ một lớp voan mỏng lạnh lùng.

Giờ phút này trông anh càng lạnh lùng hơn so với bình thường, nghiêng người đứng ở nơi đó giống như bậc vương giả chí tôn cao cao tại thượng, khiến người khác không dám đến gần.

-----oOo-----

Chương 66: Cảm giác bị đánh thế nào?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Có lẽ là cảm giác được sự tồn tại của Hoàng Ngân, anh nghiêng đầu, nhìn thấy cô.

Cô đứng ở giữa cửa hứng chịu từng cơn gió lạnh, đôi mắt đỏ bừng ngay ngốc nhìn anh.

Gió lạnh thổi qua khiến những sợi tóc trước trán cô tung bay, lộ ra gò má sung đỏ đến chói mắt.

Cô lạnh đến mức cả người run lẩy bẩy, nước mắt lại đảo quanh trong hốc mắt, suýt chút nữa thì rơi xuống, nhưng đã bị cô cố gắng nén xuống.

“Mau, tới đây...”

Cao Dương Thành vẫy tay về phía Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân sững sờ một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước từng bước một đi tới chỗ Cao Dương Thành.

Cô thực sự thấy hơi sợ hãi.

Cô sợ anh sẽ giống như em gái cô, nói với cô rằng anh rất thất vọng về cô; cô cũng sợ anh sẽ giống như những cảnh sát vô lương tâm này, khuyên cô mau chóng nhận tội...

Hoàng Ngân nghĩ như vậy, trái tim run rẩy tưởng chừng như lúc nào cũng có thể nứt ra, tê liệt đau đớn, cùng với đó là sự lạnh thấu xương lan tràn khắp cơ thể cô.

Càng tới gần anh, bước chân của cô càng chậm lại, cũng trở nên cứng nhắc hơn.

Bất chợt một bàn tay to ấm áp, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo đang run rẩy của cô.

Còn tay kia nâng khuôn mặt sung đỏ của cô lên, cúi đầu, ánh mắt sáng như đuốc quan sát cô thật kỹ.

Trong chốc lát, Hoàng Ngân nhìn thấy dưới đáy mắt thâm trầm của Cao Dương Thành có sự... đau lòng.

Đôi mắt đen nhánh co rút, anh nhíu mày: “Ai đánh cô?”

Anh hỏi Hoàng Ngân, giọng nói vô cùng dịu dàng, nhưng cũng lạnh lùng như một con dao, đủ để đẩy người khác vào chỗ chết.

Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu, cô rất muốn khóc.

Nước mắt không ngừng đảo quanh trong hốc mắt, bộ dạng tủi thân đó khiến trái tim Cao Dương Thành co rút đau đớn.

“Ai đánh cô ấy?”

Anh nghiêng đầu, lạnh giọng hét lớn hỏi cảnh sát đang trực trong đồn, đôi mắt lạnh lẽo tỏa ra sự u ám khiếp người, đáy mắt xuất hiện tia máu đỏ tươi đáng sợ có nghĩa là hiện giờ anh không thể đè nén lửa giận trong lòng mình được nữa.

“Là... là Lê Vũ Chung.”

Vị cảnh sát trực ban bị dọa sợ, nói năng còn run rẩy: “Anh Cao, cậu ta... đêm nay cậu ta không trực ban.”

Cao Dương Thành không nói gì, cánh môi mỏng mím chặt, vẽ thành một đường thẳng, ánh mắt âm u nguy hiểm nhìn người cảnh sát phía đối diện khiến toàn thân anh ta sợ hãi run lên, từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu trên trán không ngừng rơi xuống.

“Tôi sẽ gọi điện thoại bảo cậu ấy tới đây ngay, anh Cao chờ một lát, chờ một lát nhé...”

Sau đó liền nghe thấy vị cảnh sát kia nhỏ giọng gọi điện thoại cho Lê Vũ Chung.

“Vũ Chung, cậu tới đồn cảnh sát ngay!”

“Cậu vẫn còn tâm trạng đi tán gái hả? Tôi nói cho cậu biết, cậu đã gây ra họa rồi đấy biết không! Nếu đêm nay cậu không tới đây, thì sau này cậu cũng không còn cơ hội bước chân vào cái đồn cảnh sát này nữa đâu!”

“Chuyện gì đã xảy ra? Mà tên nhãi ranh như cậu lại dám đắc tội với con trai của thị trưởng thành phố S hả, tôi thấy cậu hình như chán sống rồi thì phải! Cậu tới đây mau lên!”

Vị cảnh sát kia nói xong, “bụp” một tiếng liền cúp điện thoại.

“Anh Cao, anh chờ chút nhé, cậu ta sẽ tới ngay.”

Sắc mặt của Cao Dương Thành vô cùng khó coi, anh không để ý đến vị cảnh sát kia, mà quay đầu lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vết thương trên gò má của Hoàng Ngân, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, nhưng đổi lại là tiếng kêu đau đớn của cô.

Khóe mắt cô đỏ bừng: “Đau, đừng chạm vào...”

Trong ánh mắt của Cao Dương Thành đều là sự yếu đuối của cô khiến người khác muốn bảo vệ.

Thực ra Hoàng Ngân không phải là một cô gái dễ dàng thể hiện sự yếu đuối của mình cho người khác thấy, nhưng đối mặt với việc bị mọi người xa lánh, đối trắng thay đen, thì cho dù cô kiên cường thế nào đi chăng nữa cũng không thể chịu nổi.

Cô cũng muốn tìm một bờ vai vững chắc có thể động viên cô, cho cô cảm giác ấm áp để dựa vào, cô cũng là một cô gái, thỉnh thoảng cô cũng muốn được người khác quan tâm, được người khác cưng chiều...

Cao Dương Thành vươn tay giữ lấy vùng eo thon thả của cô, ôm cô thật chặt trong lòng mình.

Còn tay kia thì cẩn thận giúp cô vén sợi tóc bên mặt ra phía sau tai:
“Đừng khóc vội, nước mắt thấm vào vết thương sẽ càng đau hơn, đợi giải quyết xong mọi chuyện, tôi sẽ cho cô trốn trong lòng tôi khóc thỏa thích.”

“...”

Đôi mắt Hoàng Ngân đỏ lên, nước mắt liên tí tách rơi xuống, càng khóc to hơn.

Khốn kiếp, lời này của anh chính là đạn hơi cay đấy biết không?

Hoàng Ngân vùi mặt vào trong ngực anh, mặc cho nước mắt không ngừng chảy ra.

Đột nhiên, cô như nhớ ra điều gì đó, liền thôi lui khỏi lòng Cao Dương Thành, hỏi anh: “Khuất Mỹ Hoa... tình trạng hiện giờ sao rồi?”

“Tình hình không ổn lắm.”

Cao Dương Thành nói sự thật với cô, đáy mắt lộ ra vẻ buồn rầu: “Nhưng cũng may không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, phần đầu bị thương rất nghiêm trọng, vẫn hôn mê bất tỉnh, hiện giờ còn phải dùng đến máy thở.”

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Hoàng Ngân không ngờ cô ta lại bị thương nặng như vậy.

Trong lòng bắt đầu tự trách mình, mặc dù cô thực sự không cố ý làm chuyện này, nhưng đúng là bởi vì cô buông lỏng tay nên cô ta mới té xuống, cô cũng phải chịu trách nhiệm không thể trốn tránh.

“Lê Vũ Chung tới rồi.”

Đột nhiên, Cao Dương Thành vỗ vỗ bên mặt không bị thương của cô, nhắc nhở cô.

Hoàng Ngân vừa ngẩng đầu lên, liền bắt gặp Lê Vũ Chung đang sốt ruột từ ngoài cửa đi vào.

Lê Vũ Chung nhìn thấy Hoàng Ngân cũng vô cùng sửng sốt, sau đó, mắt hắn trợn trừng hung hăng hét lớn: “Ai cho cô ra ngoài hả? Chẳng phải đã bảo rồi sao, ít nhất cũng phải giam đến khi nào cô ta nhận tội mới thôi? Ờ?”

Cao Dương Thành vừa thấy thái độ phách lối của Lê Vũ Chung với Hoàng Ngân, anh không nói gì, đi tới giơ tay hung hăng đâm hẳn một phát.

Hoàng Ngân lại càng hoảng sợ: “Dương Thành...”

Tính ra thì đây đã là lần thứ ba anh ra tay đánh người vì mình rồi.

Đồ bạo lực này!

Một cú đâm đột nhiên đánh về phía mình khiến Lê Vũ Chung một hồi lâu sau mới phản ứng được: “Chiều nay tôi còn cứu anh, vậy mà bây giờ anh lại lấy oán trả ơn đánh tôi! Được lắm, muốn chơi với tôi đúng không? Tôi sẽ chơi với anh đến cùng, mẹ kiếp!”

Lê Vũ Chung không hề giống một người cảnh sát, mà trông hẳn chẳng khác gì mấy tên du côn lưu manh trên đường cả, chửi xong hẳn liền giơ nắm đấm về phía Cao Dương Thành, nhưng không đợi anh né tránh, một bàn tay lớn đã giữ chặt lấy thắt lưng của Lê Vũ Chung: “Lê Vũ Chung, cậu đừng làm loạn nữa! Nếu cậu muốn ngồi tù thì cậu cứ đâm quả đấm này đi! Cậu biết đây là ai không? Hả? Anh ấy chính là người ban nãy tôi nói với cậu đấy, con trai của thị trưởng thành phố S Cao Dương Thành! Cậu mà còn tiếp tục gây chuyện nữa là cậu bị đuổi việc chắc đó!”

Vị cảnh sát kia vừa mới nói xong, không đợi Lê Vũ Chung có bất kỳ phản ứng gì, Cao Dương Thành đã tiến lên phía trước, đâm thêm một cú vào mặt của hắn.

Còn Lê Vũ Chung ban nãy vẫn còn ngang ngược phách lối sau khi nghe thấy lời nói của vị cảnh sát kia, cả người lập tức mơ hồ, bị ăn một cú đâm nhưng cũng không dám nói gì.

“Cảm giác bị đánh thế nào?”

Cao Dương Thành lạnh lùng hỏi hắn, đôi mắt đen nhánh âm u tỏa ra tia lạnh kinh người.

Lê Vũ Chung cắn cắn môi, một hồi lâu sau hắn mới dờ dẩn cúi người trước Hoàng Ngân, bắt đắ dĩ nói câu xin lỗi.

“Tôi không cần câu xin lỗi của anh!”

Hoàng Ngân đi về phía trước, tức giận nói với hấn: “Thứ tôi cần không phải là lời xin lỗi, mà thứ tôi cần là lòng tự trọng, là sự trong sạch! Lê Vũ Chung, từ lúc anh dẫn tôi đến cái đồn cảnh sát này, anh chưa từng làm những việc mà một người cảnh sát nên làm, anh không nghe tôi giải thích sự thật, anh vu oan đổ tội cho tôi! Anh hoàn toàn không xứng làm một người cảnh sát!”

Lê Vũ Chung cắn môi, khuôn mặt trắng bệch, không dám hé răng nửa lời.

“Lê Vũ Chung, giờ tay của cậu ra đây.”

Cao Dương Thành lạnh lùng ra lệnh cho hấn, giọng nói của anh khiến người khác không dám xen vào.

Lê Vũ Chung hơi do dự, một lúc lâu sau mới run rẩy giờ tay phải của mình ra.

Cao Dương Thành nắm tay thành nắm đấm, giờ tay của mình ra: “Nắm chặt lấy nắm tay của tôi!”

Lê Vũ Chung liếc mắt nhìn Cao Dương Thành, đối diện với sự lạnh lùng tỏa ra từ người anh, hấn lập tức vươn tay nắm lấy nắm tay của anh.

Nhưng không ngờ, lòng bàn tay đột nhiên đau đớn...

“A a a...”

Hấn đau đớn nhỏ giọng kêu lên, phản xạ có điều kiện rút tay về, lập tức, trong lòng bàn tay của hấn xuất hiện một lỗ thủng giống lỗ trên tay Hoàng Ngân.

Cao Dương Thành mở tay ra, trong lòng bàn tay anh là một chiếc ghim cài áo, trên chiếc ghim vẫn còn dính vết máu của Lê Vũ Chung, anh lạnh lùng ném chiếc ghim cài áo này vào trong thùng rác.

Sau đó, anh lại lấy một chiếc ghim cài áo khác được cất trong túi bảo hộ

ở trong túi của mình ra, ném lên trên bàn lạnh lùng nói: “Các cậu làm cảnh sát mà lại lơ là nhiệm vụ của mình, nên tôi đành phải tự đi tìm bằng chứng để trả lại sự trong sạch cho cô ấy thôi! Lê Vũ Chung, cậu mở to hai mắt ra mà nhìn cho rõ, cái ghim cài áo này là tôi tìm thấy ở trong hang động kia, trên đầu ghim còn có vết máu rõ ràng, các cậu có thể mang đi xét nghiệm thử xem vết máu dính trên đó có phải của Đỗ Hoàng Ngân hay không! Hơn nữa, lúc này tôi cũng đã thí nghiệm ở trên thân thể của cậu cho thấy, sự đau đớn khi bị chiếc ghim này đâm vào da thịt đủ để khiến một người phản xạ có điều kiện buông tay ra! Ngay cả một người đàn ông như cậu cũng không chịu được đau đớn, cậu dựa vào cái gì mà cho rằng một cô gái có thể chịu đựng được?”

Mỗi một chữ của Cao Dương Thành đều quý như châu ngọc, mỗi một câu nói ra đều khiến tất cả cảnh sát ở đó phải xấu hổ.

Sắc mặt của Lê Vũ Chung trắng bệch đến đáng sợ.

Hoàng Ngân được Cao Dương Thành nắm tay dắt ra khỏi đồn cảnh sát.

Bàn tay nhỏ bé của cô được anh nắm chặt trong lòng bàn tay của anh, một khắc kia, trong lòng Hoàng Ngân có cảm giác yên tâm mà bốn năm nay cô chưa từng cảm nhận được.

Không hiểu sao, khóe mắt lại không tự chủ đỏ lên.

Anh buông tay cô ra: “Cô vào trong xe chờ tôi, tôi đi gọi điện thoại một lát.”

Cao Dương Thành nói xong liền mở khóa xe, ý bảo Hoàng Ngân lên xe trước, còn anh thì ung dung đi về phía khác gọi điện thoại.

“Thư ký Lý, là tôi đây!”

Anh gọi điện thoại cho thư ký của ba mình.

“Lê Vũ Chung ở phân cục Lan Thành, từ nay về sau tôi không muốn hấn làm việc ở bất kỳ bộ phận nào của chính phủ nữa! Anh sắp xếp đi.” Sau đó, anh lạnh lùng nở nụ cười: “Càng nhẫn tâm càng tốt!”

Hoàng Ngân không biết anh gọi điện thoại cho ai, hình như anh không muốn để cho cô biết, cho nên cô cũng không hỏi, cũng không vội lên xe ngay.

Cô đứng ở nơi đó, đón từng cơn gió lạnh, nhìn dáng người cao ngất dưới màn đêm đó, cái dáng vẻ luôn mang lại cho người khác cảm giác yên tâm.

Đèn đường tỏa ra từng luồng ánh sáng như vải lụa mỏng bạc trắng rơi trên người anh, kéo bóng dáng của anh dài ra dài ra...

Còn anh thì một tay đút vào túi áo gió, đứng ở nơi đó, quay lưng về phía cô chăm chú nói chuyện điện thoại.

Gió thổi lướt qua đôi mắt của Hoàng Ngân, gợn lên từng tầng sương mỏng, khiến tầm mắt cô dần trở nên mơ hồ.

Có một số người, đúng là một khi đã gặp mặt nhau, chớp mắt một cái đã có cảm giác như hàng vạn năm trôi qua, cũng có những lần trái tim rung động, một khi đã bắt đầu, thì cho dù thời gian có lâu đến mấy, cũng... không thể quay lại như ban đầu được nữa.

Nước mắt của Hoàng Ngân đảo quanh trong hốc mắt...

Cô không nghĩ nhiều, đột nhiên đi về phía anh, ôm thật chặt vòng eo cường tráng của Cao Dương Thành từ phía sau.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào phần lưng vững chắc của anh, khóc giống lên như một đứa bé.

Cái ôm bất ngờ này khiến cơ thể Cao Dương Thành trở nên cứng ngắc.

Trái tim cũng giống như bị từng sợi bông bắn vào, lún sâu xuống dưới, trong lòng tràn đầy sự dịu dàng.

Anh vẫn đang nói chuyện điện thoại với thư ký Lý, nhưng tất cả những lời chưa nói xong đã gói gọn thành một câu kết thúc đơn giản: “Trước tiên cứ như vậy đi đã, tôi cúp máy đây.”

Anh tắt máy đi.

Vừa cúp điện thoại, một bàn tay nhỏ bé lập tức ôm chặt lấy hông anh, sau đó liền nghe thấy giọng nói nghẹn ngào vang lên sau lưng anh.

“Cao Dương Thành, cảm ơn anh, cảm ơn anh là người duy nhất tin tưởng tôi...”

Nói xong mấy lời này, Hoàng Ngân lại càng khóc lớn hơn.

-----oOo-----

Chương 67: Chúc cô hạnh phúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành xoay người, kéo Đỗ Hoàng Ngân vào lòng, vươn tay ôm chặt lấy vòng eo thon thả của cô, kéo cô sát vào người mình...

“Đỗ Hoàng Ngân, kiểu phụ nữ giống cô, thực sự tôi không biết có nên tin hay không...”

Giọng nói của anh hơi nghèn nghẹn, yết hầu khiêu gọi bỗng trượt xuống, anh nói tiếp: “Cô đã từng nói yêu tôi, tôi đã tin không một chút nghi ngờ, nhưng kết quả thực sự đã nói cho tôi biết, đó chỉ là một lời nói dối từ đầu tới cuối, còn cô chính là một kẻ lừa gạt, đùa giỡn tình cảm của người khác.”

Anh nói, thở dài một hơi, ôm lấy Đỗ Hoàng Ngân cứng chặt hơn một chút, bộ dạng kia như đang rất lo sợ cô sẽ trốn khỏi vòng tay mình lần nữa vậy: “Chuyện hôm nay, rõ ràng tôi nên nghi ngờ cô giống tất cả mọi người, đến tôi cũng tận mắt thấy cô buông tay Khuất Mỹ Hoa ra, nhưng tôi lại không tin, tôi không tin Đỗ Hoàng Ngân cô là người như vậy! Cô nói xem, có phải bốn năm trước tôi bị lừa chưa đủ, cho nên bốn năm sau vẫn bằng lòng bị cô lừa gạt đến ngớ ngẩn như vậy...”

Thực ra chỗ này anh muốn nói đến trái tim!

Bốn năm sau anh vẫn bị cô lừa gạt trái tim đến ngây ngốc như vậy!

Đỗ Hoàng Ngân, cô thật sự được định sẵn là một kiếp trong cuộc đời tôi, cho dù tôi cố gắng muốn thoát khỏi cô như thế nào thì cũng không thể trốn khỏi được tình kiếp mà cô sắp đặt!

Hoàng Ngân ở trong lòng anh, âm ức bĩu môi, nước mắt tự nhiên chảy xuống: “Xin lỗi...”

Cô nói xin lỗi là chân thành xin lỗi cho những chuyện trong quá khứ.

Cô vùi mình vào ngực anh, càng sâu hơn nữa: “Nhưng tôi bảo đảm, lần này tôi thật sự không lừa anh, tôi không cố ý buông tay cô ta ra...”

Thấy cô vẫn đang nghiêm túc giải thích với mình, Cao Dương Thành khẽ nở nụ cười, xoa sau gáy cô, trấn an cô: “Đỗ Hoàng Ngân, cho dù bị cô lừa nhưng tôi vẫn tin tưởng vào đạo đức của cô! Cho nên không cần phải giải thích quá nhiều với tôi.”

Lời anh nói hoàn toàn khiến nước mắt Hoàng Ngân tuôn rơi, cô đáng thương như một đứa trẻ, cảm động khóc đến bất tỉnh nhân sự trong lòng anh.

Cao Dương Thành, cảm ơn anh vẫn luôn tin tôi, cảm ơn anh vẫn luôn ở đây! Vẫn luôn ở bên tôi!

Cao Dương Thành đến tiệm thuốc mua thuốc cho Hoàng Ngân, sau đó lại dẫn cô đi ăn cơm rồi mới lên xe về nhà.

Anh xuống xe trước, Hoàng Ngân xuống theo sau.

Gió lạnh thổi qua từng cơn se se khiến Hoàng Ngân không nhịn được rùng mình mấy lần, không đợi cô phản ứng kịp, một chiếc áo gió vừa dày vừa nặng đã ôm lấy người Hoàng Ngân.

“Mặc đi.”

Cao Dương Thành nói với giọng trầm ấm, đưa tay kéo cổ áo gió kín đáo cho cô.

“Tôi không lạnh, anh chỉ mặc mỗi áo sơ mi, sẽ cảm lạnh đấy.”

Hoàng Ngân nói rồi định cởi áo gió ra, lại bị Cao Dương Thành từ chối: “Mặc đi, vừa hay, gió thổi lạnh lạnh khiến tôi tỉnh táo hơn đôi chút.”

Trong ánh mắt đen láy của anh như có một sự cô đơn đang lan tràn, nhưng chỉ là thoáng qua mà thôi, nửa giây sau đã khôi phục lại vẻ bình lặng.

Anh quay người, đứng trên cầu đón gió đêm, đốt một điếu thuốc.

Khói lượn lờ làm góc nghiêng lạnh lùng của anh thêm mê ly, dưới ánh đèn mờ, bóng dáng cô đơn khiến người ta chạnh lòng.

“Hoàng Ngân...”

Anh đột nhiên gọi cô, không quay đầu nhìn cô, cặp mắt sâu thẳm u buồn kia nhìn thẳng về ngôi sao ở đầu bên kia sông.

Hoàng Ngân chợt dạ, tên của cô thốt ra từ đôi môi mềm mại của anh, khoảnh khắc ấy, Hoàng Ngân có thể cảm nhận rõ ràng hốc mắt mình đột nhiên nóng lên muốn bật khóc.

“Ừ.”

Cô đáp lại một câu, có chút nghẹn ngào.

Cô đến gần Cao Dương Thành, dừng lại ở vị trí bên cạnh anh.

“Chuyện tôi và cô...”

Giọng anh trầm thấp mà nghèn nghẹn giống như phát ra từ đáy cổ, giọng nói ấy u buồn, hiện lên chút đau lòng, sau đó anh hút một hơi từ điếu thuốc trong tay, mê đắm nhìn Hoàng Ngân: “Đoàn Vũ Đạt có biết không?”

Hoàng Ngân sửng sốt.

Cô ngẩng đầu, nghênh đón ánh mắt đen láy sâu thẳm của anh, chỉ nghe thấy anh nói tiếp: “Cô biết, hai chúng ta hiện giờ... chính là đang ngoại tình! Cô đang làm chuyện phản bội Đoàn Vũ Đạt, còn tôi đã khiến Khuất

Mỹ Hoa thiết thòi.”

Đôi mắt sâu thẳm của anh hoàn toàn trầm xuống, ánh mắt phóng về phía bờ sông đối diện: “Thực ra, tôi ghét nhất là hút thuốc và không phải người hút thuốc, nhưng vì cô, tôi từng khiến mình biến thành kẻ nghiện thuốc lá, còn bây giờ...”

Anh dừng lại một chút mới nói tiếp: “Hoàng Ngân, tôi không muốn vì cô mà lại khiến mình biến thành một người đàn ông không chung thủy trong tình cảm nữa. Nếu chúng ta còn tiếp tục, vậy thì... tôi có gì khác biệt với cô của ngày xưa và cả Đoàn Vũ Đạt nữa? Tôi không muốn khiến mình biến thành người mình ghét nhất, hoặc là bộ dạng đáng ghê tởm nhất!”

Nước mắt Hoàng Ngân tùy ý tuôn trào, dù cô có nín thở nào cũng không kiềm được.

Ghét nhất, đáng ghê tởm nhất...

Những chữ này khiến tim cô đau nhói, nhưng cô lại không thể hận anh được, bởi vì chính cô là người đã tạo nên bộ mặt này của anh.

Hoàng Ngân vội vàng lau nước mắt cho mình, nhưng đột nhiên lại bị Cao Dương Thành vươn tay ra ôm thật chặt vào lòng.

“Đỗ Hoàng Ngân, cô thích khóc như vậy, bảo tôi làm sao yên tâm trả cô lại cho Đoàn Vũ Đạt...?”

Cổ họng anh đã khàn rồi.

Anh đỡ sau gáy cô thật chặt, để cô vùi vào lồng ngực mình thật gần.

Vừa mới nhào vào vòng tay ấm áp của Cao Dương Thành, nghe anh nói một câu cảm động, Hoàng Ngân đã không kiềm chế được mà bật khóc thất thanh.

Cô rất muốn nói với anh, cô chưa bao giờ phản bội anh, thật muốn nói với anh, từ khoảnh khắc lần đầu tiên gặp anh, trái tim cô chưa từng rời khỏi anh nửa bước, cô thật muốn nói anh biết, giữa bọn họ còn có một đứa con đáng yêu...

Nhưng...

Cô không thể nói gì cả.

Hoàng Ngân đưa tay ôm lại anh thật chặt, vùi vào ngực anh khóc như một đứa trẻ.

Anh không dễ dàng cô, cũng không khuyên cô, bởi vì anh đã đồng ý với cô, cho phép cô núp trong ngực anh khóc chán thì thôi!

Ngón tay anh sượt qua gò má Hoàng Ngân, gạt mấy lọn tóc bị gió thổi loạn của cô ra sau đầu, nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài xõa xuống sau lưng Hoàng Ngân...

“Nếu tôi bảo em hãy vì tôi mà ly hôn với Đoàn Vũ Đạt...”

Câu nói khàn khàn của Cao Dương Thành mới nói được một nửa đã cảm nhận được rõ ràng thân thể cô gái trong ngực đang cứng đờ.

Anh bật cười, có chút tự giễu, có lẽ thật sự anh đã quá coi trọng bản thân rồi.

Đáy mắt anh thoáng hiện lên vẻ cô đơn, chỉ thấy anh khàn giọng nói: “Đồ Hoàng Ngân, đừng tưởng thật, tôi đùa cô thôi. Thà dỡ mười ngôi miếu cũng không phá một cuộc hôn nhân, hôn nhân của ba người, chúng ta đã không đùa nổi rồi!”

Anh không muốn đùa tiếp nữa!

Hoàng Ngân lùi lại từ lồng ngực anh.

Ánh mắt phủ hơi sương đối diện với đôi mắt khó hiểu khiến người ta đau lòng kia, khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân như nghe thấy tiếng tim mình bị nứt vỡ.

Cao Dương Thành choàng hai cánh tay lên lan can cầu, mắt nhìn về phía trước: “Nếu cô hạnh phúc bên Đoàn Vũ Đạt, hai người hãy sống thật tốt! Còn về tôi...”

Anh dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Ngân, khước

miệng ẩn chứa một nụ cười nhạt nhòa: “Tôi sẽ cố gắng chúc cô hạnh phúc.”

Nước mắt Hoàng Ngân lặng lẽ tuôn rơi...

Cô cũng học theo dáng vẻ của anh, vươn tay ra đặt lên lan can cầu, ánh mắt rung rung, nặng nề gật đầu mấy cái: “Tôi cũng chúc anh và cô ta hạnh phúc đến bạc đầu...”

Thế là hai người rơi vào sự im lặng rất lâu.

Không khí như bị hút cạn vậy, khiến bọn họ không thể hít thở.

Cuối cùng vẫn là Cao Dương Thành dẫn đầu phá vỡ sự im lặng ngọt ngào này. Anh nghiêng đầu hỏi Hoàng Ngân: “Như thế mới là chính đạo của chúng ta, phải không?”

Ngày hôm nay liên tiếp xảy ra những chuyện khiến người ta kinh hãi, từ việc anh uống trúng thuốc kích dục, rồi đến Khuất Mỹ Hoa ngã xuống hang, sau đó Hoàng Ngân suýt chút nữa bị đưa vào trại giam. Liên kết tất cả mọi chuyện lại, Cao Dương Thành tin rằng đây chắc chắn không chỉ đơn giản là chuyện ngẫu nhiên, nhưng anh cũng không dám chắc đây có phải là do Khuất Mỹ Hoa cẩn thận sắp đặt hay không, nếu như phải thì thật là quá hiểm độc, quá đáng sợ.

Nhưng nếu như đúng là như vậy, anh biết, khởi nguồn chuyện này chắc chắn là do anh, mà chuyện này cũng nhắc nhở anh, cho dù có yêu cỡ nào thì chuyện đạo đức và luân lý sẽ mãi mãi không thể vi phạm.

Điều tra rõ đầu đuôi những chuyện hôm nay là một việc, duy trì khoảng cách phù hợp với cô lại là một chuyện khác!

“Đúng.”

Hoàng Ngân gật đầu, thấp giọng đáp lại anh.

“Nghe nói cô và Đoàn Vũ Đạt sắp có con rồi.”

Anh hỏi như thuận miệng.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà hôm nay anh xác định đưa ra quyết định này.

Hoàng Ngân sững sốt nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn anh.

“Ai nói với anh chuyện này?” Cô không nhin được mà nhú mày.

“Mỹ Hoa.” Cao Dương Thành thành thật trả lời, anh nhú mày, mỉm cười nói: “Sao? Không phải thật ư?”

Vậy mà anh lại mong cô phủ nhận.

Nhưng cuối cùng Hoàng Ngân chỉ cười cười, không nói gì cả.

Cô phóng tầm nhìn ra bờ sông phía xa, hít một hơi thật sâu rồi nhắm nghiền hai mắt lại, che khuất đôi mắt mờ sương.

Cô không nói là bởi vì không muốn khơi mào những mâu thuẫn không cần thiết giữa anh và Khuất Mỹ Hoa lúc này, giống như anh vừa nói với cô vậy, bọn họ hạnh phúc là được rồi!

Sẽ hạnh phúc! Những người yêu nhau sẽ luôn vô cùng dễ hạnh phúc!

Còn anh, anh yêu Khuất Mỹ Hoa đúng không, nếu không yêu, làm sao hôm nay lúc trong hang, anh có thể không kiềm chế được tình cảm với cô ta như vậy chứ?

Hoàng Ngân mở mắt ra, cởi áo gió khoác trên người trao lại cho anh: “Muộn quá rồi, tôi phải về đây, chuyện hôm nay... cảm ơn anh.”

“Mặc vào đi, tôi đưa cô về.” Cao Dương Thành không đón lấy.

“Không!”

Hoàng Ngân vội lắc đầu từ chối: “Anh đừng tiến nữa!”

Cô nói, khóe mắt đã đỏ nửa vòng: “Nếu còn tiến tới tiến lui thì khi nào mới là điểm dừng, hơn nữa tôi muốn tự mình đi...”

Hoàng Ngân cầm áo trong tay đưa cho Cao Dương Thành: “Cảm ơn.”

Cô nói xong lập tức xoay người, đi ngược với hướng của anh, không hề quay đầu lại.

Bóng lưng mảnh mai dần dần biến mất trong bóng tối, biến mất ở nơi sâu thẳm tận cùng...

Khoảnh khắc đó, Cao Dương Thành như trở lại bốn năm về trước, về lại buổi tối khiến anh đau lòng kia.

“Chúng ta chia tay đi!”

Giọng nói Đỗ Hoàng Ngân lạnh lùng, không có một chút nhiệt độ nào.

Cô cứ đứng trong gió rét như vậy, lạnh lùng nhìn anh.

Mà bên cạnh cô còn có Đoàn Vũ Đạt đứng đó.

Bọn họ đan mười ngón tay vào nhau thật chặt, không hề ngần ngại thể hiện thứ tình yêu chết tiệt của bọn họ trước mắt anh!

Cao Dương Thành rút một tay trong túi áo gió, ánh mắt lạnh nhạt nhìn gương mặt xa lạ của Hoàng Ngân ở đối diện: “Buông tay ra...”

Từng câu từng chữ của anh lạnh như băng mà ra lệnh cho Hoàng Ngân.

Đôi mắt sắc bén kia lại đủ khiến cô như bị xuyên thủng.

Hoàng Ngân cười châm chọc: “Cao Dương Thành, người nên buông tay là anh! Anh vẫn chưa tỉnh ngộ sao? Tôi đã không còn yêu anh nữa rồi.”

Đáy mắt cô toàn là sự phiến chán và căm ghét: “Tôi đi đây! Anh đừng đến làm phiền chúng tôi nữa.”

Hoàng Ngân lạnh nhạt nói xong liền kéo Đoàn Vũ Đạt xoay người rời đi, nhưng mới chỉ đi được một bước cô đã bị Cao Dương Thành đưa tay kéo lại.

Tay anh lạnh thấu xương.

“Đỗ Hoàng Ngân, tôi cho cô một cơ hội nữa!” Cổ họng anh tắc nghẹn đến mức giống như bị người ta dùng dao cắt vậy.

Mà con dao kia chính là Đỗ Hoàng Ngân!

Khoảnh khắc đó, anh như cảm giác được cô do dự nửa giây, nhưng đột nhiên tay anh bị cô vùng khỏi.

“Cao Dương Thành, anh đủ chưa vậy? Cho tôi một cơ hội nữa?” Hoàng Ngân cười lạnh lùng, cười đến tàn nhẫn mà dứt khoát: “Biết tôi ghét anh ở điểm gì nhất không? Chính là ghét vẻ tự phụ này của anh! Ghét thái độ cao ngạo không ai sánh bằng của anh! Dựa vào cái gì mà lần nào tôi cũng phải nhún nhường bợ đỡ anh? Tôi đủ rồi, cũng mệt rồi, đương nhiên cũng không cần anh nữa! Cho nên anh đừng dùng bộ mặt này để cầu xin tôi quay lại, tôi nhìn sẽ chỉ buồn nôn hơn mà thôi!”

-----oOo-----

Chương 68: Một kế hoạch khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân dứt khoát nói xong thì nắm tay Đoàn Vũ Đạt biến mất trong bóng tối, không hề ngoảnh đầu lại mà biết mất trước mắt anh.

Đêm đó, Cao Dương Thanh đón gió ở đầu cầu kia, đứng bất động ở đó cả đêm.

Đỗ Hoàng Ngân, sớm biết tình yêu cô dành cho tôi nhu nhược như vậy, tôi sẽ không để mình không đề phòng mà rơi vào tay giặt như vậy..

Ký ức ủa về cùng với gió lạnh kéo tới khiến anh càng lạnh hơn.

Anh xoay người lên xe, khởi động xe đuổi theo bóng dáng Hoàng Ngân, lẳng lẳng chạy một mạch về phía nhà cô, mãi đến khi bóng dáng cô khuất hẳn trong khu nhà anh mới lái xe quay về hướng nhà mình.

...

Hoàng Ngân xách hoa quả đến thăm Khuất Mỹ Hoa.

Trong phòng bệnh VIP, không có một bóng người, có lẽ là người chăm sóc chuyên trách cho cô ta vừa rời khỏi.

Tình trạng sức khỏe của Khuất Mỹ Hoa vẫn rất tệ, trên miệng và mũi vẫn đeo bình oxy, cả người vẫn hôn mê sâu, bất tỉnh nhân sự.

Nhìn cô ta như vậy, trong lòng Hoàng Ngân vô cùng áy náy.

Cô cầm giỏ trái cây trong tay đặt lên tủ đầu giường bên cạnh, nhắc một cái ghế ngồi xuống trước giường của Khuất Mỹ Hoa.

“Cô Khuất, tôi không biết cô có thể nghe thấy những lời tôi nói sau đây hay không, nhưng tôi hy vọng cô có thể nghe thấy...”

Hoàng Ngân dừng lại một chút, hít sâu một hơi mới lại nói tiếp: “Đầu tiên, tôi phải chân thành xin lỗi cô, thật sự xin lỗi. Cho dù là chuyện cô bị thương, hay là... chuyện của tôi và bác sĩ Cao.”

Nhắc đến người đàn ông kia, lồng ngực Hoàng Ngân có chút nhói đau.

Trong lúc thoáng qua, cô còn nhìn thấy Khuất Mỹ Hoa ở trên giường khẽ giật giật ngón tay cứng ngắc kia.

“Chuyện đối với bác sĩ Cao, tôi rất xin lỗi, tôi bảo đảm sau này sẽ không dây dưa gì với anh ấy nữa. Đương nhiên, tôi cũng hy vọng cô Khuất đừng lãng phí tâm tư vào đó nữa, đừng sắp xếp cơ hội cho chúng tôi gặp mặt nữa, tôi thành thật xin lỗi vì đã gây ra tổn thương cho cô. Ngoài ra, về chuyện trong hang động hôm đó...”

Hoàng Ngân hơi nhíu mày: “Tôi hy vọng chuyện đó thật sự chỉ là ngoài ý muốn chứ không phải do cô sắp đặt tỉ mỉ ...”

Hoàng Ngân không biết mình nói hết đoạn này với cảm xúc gì.

Cô chỉ biết sau khi nói xong, tâm trạng của cô vô cùng tệ, cảm giác này không dễ chịu cho lắm.

Cô vẫn không hiểu vì sao tình yêu của cô luôn có nhiều hiện thực chần

trước mặt như vậy, khiến cô luôn gặp phải nhưng lại không hiểu.

Mười lăm phút sau khi Hoàng Ngân ra khỏi phòng bệnh của Khuất Mỹ Hoa.

Cô không biết, Khuất Mỹ Hoa trên giường bệnh chầm chậm mở đôi mắt u ám không ánh sáng kia ra.

Nỗi hận trong ánh mắt tóe ra, còn đôi tay nhỏ bé đặt bên sườn lại run rẩy, vì hận mà đang không ngừng siết chặt lại...

Khuất Mỹ Hoa chưa từng lường trước được màn kịch do mình cẩn thận sắp đặt, kết quả lại là cô ta phải trả giá thê thảm đau đớn thu dọn tàn cục.

Cô ta bỏ thuốc cho Cao Dương Thành, thứ nhất là hy vọng anh có thể bày tỏ sự mến mộ đối với cô ta trước mặt hai chị em nhà họ Đỗ, thứ hai, cô ta hy vọng có thể mượn thuốc kích dục này khiến anh mất lý trí mà ham muốn cô ta, nhưng kết quả thì sao? Tuy Đỗ Hoàng Ngân bắt gặp cảnh tượng hai bọn họ đang triền miên, nhưng lại quấy rầy sự kết hợp giữa bọn họ.

Theo Khuất Mỹ Hoa, chỉ cần Cao Dương Thành ham muốn cô ta, cuộc hôn nhân của bọn họ về cơ bản là ổn thỏa. Nhưng từ khi bọn họ yêu đương đến khi đính hôn, rồi tới bây giờ, anh vẫn chưa từng động vào cô ta lần nào!

Khi Đỗ Hoàng Ngân đến cứu cô ta, cô ta lại nảy sinh ra một kế hoạch.

Cô ta cố tình để tất cả mọi người có mặt tận mắt chứng kiến Đỗ Hoàng Ngân buông tay mình ra, cố ý để mình ngã xuống hang động. Cô ta muốn khiến Cao Dương Thành thất vọng về loại phụ nữ này, cũng hy vọng mượn cơ hội này đẩy cô vào trại giam, thậm chí khiến cô không có cơ hội gặp mặt Cao Dương Thành nữa. Nhưng cô ta không ngờ, Cao Dương Thành lại tin tưởng cô như vậy, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ bị ngã xuống hang động nghiêm trọng như thế, vậy nên cô ta mới để chứng cứ bị rơi mất trong hang động.

Khuất Mỹ Hoa không cam lòng, khi cô ta nằm trên giường bệnh chịu đựng nỗi đau đớn này, lại nghĩ đến Đỗ Hoàng Ngân vẫn quần quýt triền

miên với chồng tương lai của mình, cô ta hận không thể chém cô thành muôn mảnh!

Đỗ Hoàng Ngân, tôi tuyệt đối sẽ không để cô sống tốt như vậy!

Khuất Mỹ Hoa dùng sức lực toàn thân, cố gắng nâng tay giựt bỏ máy thở oxy trên mũi.

Nhịp thở của cô ta rất nhỏ, rất yếu...

Cô ta gần như mất đi sức chín trâu hai hổ mới giựt được bình oxy xuống, sau đó mất ý thức mà ngất đi lần nữa.

Lập tức tiếng “tít tít tít” khẩn cấp vang vọng cả phòng bệnh.

“Trời ơi, bác sĩ, cứu mạng! Bác sĩ, cô chủ nhà chúng tôi sắp không ổn rồi!”

Chỉ nghe thấy người giúp việc của Khuất Mỹ Hoa thất thanh gào ở cửa phòng bệnh: “Có người giựt bình oxy của cô chủ nhà tôi, mau đến cứu mạng!”

Hoàng Ngân vừa nghe đột nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm người giúp việc ở cửa phòng bệnh.

Người giúp việc kia cũng đang nhìn chăm chăm cô.

Đột nhiên cô chỉ thấy Cao Dương Thành dẫn một đoàn bác sĩ y tá vội vã chạy tới, tiếng cảnh báo khẩn cấp vẫn đang réo chói tai, khiến Hoàng Ngân sợ mất mật.

Hoàng Ngân vẫn chưa bừng tỉnh thì người giúp việc đã đột nhiên nhào về phía cô, đưa tay túm tóc cô kéo về phía phòng bệnh: “Chính là cô ta, vừa rồi tôi vào thì thấy cô đi ra từ phòng bệnh của cô chủ nhà tôi! Là cô rút ống của cô ấy, tại sao cô lại muốn hại cô ấy! Cô ấy là một đứa trẻ hiền lành như vậy, sao cô có thể cam tâm ra tay với cô ấy!”

Hoàng Ngân bị tình huống bất ngờ làm cho bối rối, khi cô phản ứng được thì da đầu đã đau đến mức như bất cứ lúc nào cũng bị rách ra: “Buông tôi ra! Buông tóc tôi ra, đau chết mất!”

Hoàng Ngân dùng hết sức giãy giụa, nhưng không ngờ càng giãy giụa lại càng đau, đau đến mức cô sắp rớt nước mắt.

“Cô chủ nhà chúng tôi mà có gì sơ sẩy thì nhất định ông chủ và bà chủ sẽ khiến cô sống không bằng chết!”

Bà già kia không những không thả ra mà còn càng lúc càng tăng sức mạnh.

Hoàng Ngân cảm thấy nguyên mảng da đầu sắp bị bà ta xé rời, nhưng những chuyện này đều không quan trọng, quan trọng là dựa vào cái gì mà bắt cô hét lần này đến lần khác phải tiếp nhận sự vu khống không căn cứ, điên đảo trắng đen của bọn họ như vậy!

“Bà buông tôi ra! Rốt cuộc Đỗ Hoàng Ngân tôi đã làm gì các người! Cái gì cũng oán tôi! Cô ta ngã, trách tôi! Bây giờ cái ống bị rút ra cũng trách tôi! Mẹ kiếp, trời sinh ra cái mạng rẻ rúm như tôi, đáng đời bị các người chà đạp sao?”

Hoàng Ngân gào thét lên, tròng mắt đã đỏ ngầu, nhưng cô nhất quyết sẽ không để mình bật khóc.

Cô đưa tay hung hăng cấu lấy tay bà già, không cho phép bà ta tiếp tục phá vỡ luân lý đạo đức yêu già kính trẻ nữa. Cô dùng móng tay cào bị thương tay người giúp việc, cuối cùng bà già kia cũng hét lên một tiếng, bị đau nên thả lỏng tóc Hoàng Ngân ra, trong miệng vẫn đang hùng hổ mắng cô.

Hoàng Ngân bị bà ta làm âm lên như vậy, cả người nhất thời đầu bù tóc rối như người điên.

Nhìn bộ dạng hùng hổ của bà ta cùng với những tiếng chỉ trích, khinh thường không hề che giấu của đám y tá kia, mọi cảm xúc của Hoàng Ngân đều đạt đến mức tức nước vỡ bờ.

Bàn tay nhỏ bên hông nắm chặt thành nắm đấm, mắt cô đỏ lên, tức giận hét lớn với bà già đối diện: “Phải! Chính là tôi cố tình khiến cô ta ngã xuống hang động, là tôi cố tình giựt ống thở của cô ta đấy, tôi hận không thể cho cô ta chết sớm hơn một chút đây! Tôi nói như vậy đã đủ chưa?”

Các người hài lòng chưa? Không phải các người muốn kết quả này ư? Tôi nhận, tôi nhận hết được chưa? Tôi phải xem xem các người ai này đều muốn tôi sống không bằng chết! Các người đến đây, nhắm vào tôi cả đi! Đỗ Hoàng Ngân tôi không sợ!”

Đỗ Hoàng Ngân cô mà biết sợ sao? Trước giờ cô chính là một chiến sĩ càng đấu càng hăng!

“Cậu chủ.”

Hoàng Ngân vừa dứt lời thì nghe thấy người giúp việc đột nhiên gọi người phía sau cô một tiếng.

Hoàng Ngân đỏ mắt, ngây ngốc xoay người, liếc mắt đã bắt gặp Cao Dương Thành trong chiếc áo dài màu trắng tinh.

Tầm mắt anh dừng dung quét đến bộ dạng khốn đốn của Hoàng Ngân, ánh mắt lạnh lùng như một ao nước lạnh, không có một gợn sóng.

Người giúp việc rút mấy giọt nước mắt già nua xuống: “Cậu chủ, vừa rồi người phụ nữ xấu xa này nói gì cậu đều nghe cả rồi, mau báo cảnh sát bắt cô ta lại đi! Cô ta độc ác quá, quá độc ác... Nếu không phải tôi đến đúng lúc, e là cô chủ nhà chúng tôi đã... lành ít dữ nhiều rồi!”

“Bà Trần, sau này đừng để cô ấy đến gần cô chủ nhà bà nữa.”

Cao Dương Thành thản nhiên dặn dò một câu, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm dư thừa nào.

Hoàng Ngân đỏ mắt, gần như không dám tin mà nhìn anh.

Sương mù lan khắp nơi trong đáy mắt, càng tích tụ càng nhiều...

Cô vốn khốn đốn, lúc này càng bần hàn đến không thể che giấu.

Chỉ nghe thấy Cao Dương Thành thấp giọng nói với cô: “Sau này cô hãy tránh xa cô ấy một chút, càng xa càng tốt!”

Anh nói xong, không hề quay đầu lại mà đi vào phòng bệnh của Khuất Mỹ Hoa.

Khoảnh khắc anh xoay người rời đi, nước mắt Hoàng Ngân vẫn không có tự trọng mà chảy xuống, nhưng cô ngang bướng nhanh chóng lau đi, nhìn lại nỗi đau trong tim, tiện tay túm gọn mái tóc dài bù xù của mình lên, thắt lại thành đuôi ngựa gọn gàng, sau đó hít sâu một hơi, cao ngạo ngẩng đầu lên ra khỏi hành lang.

Đỗ Hoàng Ngân, không sai, mày là chiến sĩ, cho nên phải kiên cường một chút, kiên cường hơn nữa!

...

“Lão tứ, là tôi.”

Cao Dương Thành điện thoại cho Vũ Phong.

“Sao vậy?”

“Gọi điện thoại cho Đỗ Hoàng Ngân, hỏi xem cô ấy ở đâu, cậu đi tìm cô ấy.” Cao Dương Thành dặn dò qua điện thoại.

“Lão nhị, sao cậu không tự đi đi?”

“Tôi bận.”

Cao Dương Thành trả lời ngắn gọn rõ ràng, sau đó nói tiếp: “Sau khi tìm được cô ấy, nếu cô ấy đang khóc, cậu hãy an ủi cô ấy, dẫn Thùy Sam đi cùng.”

Anh sợ một người đàn ông như anh ta không giải quyết được phụ nữ rơi nước mắt.

“Sau đó mặc kệ cô ấy nói gì với cậu, cậu đều phải gạt đầu tin tưởng cô ấy, không được nghi ngờ cô ấy.”

“Ồ, được.”

Lời Cao Dương Thành dặn dò anh ta, Vũ Phong nghe chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, nhưng anh ta vẫn đồng ý.

“Ngoài ra, đừng nói với cô ấy là tôi bảo cậu đi tìm cô ấy.” Cao Dương Thành hơi trầm giọng.

“Sao thế?” Vũ Phong không hiểu.

“Cậu đừng lo nhiều chuyện như vậy, làm theo là được rồi.”

“Ồ, được! Vậy tôi gọi điện cho cô ấy đã, nếu cô ấy thật sự khóc đến mức cả tôi và Thùy Sam cũng hết cách, có phải tôi có thể gọi điện cầu cứu cậu không?”

“Không cần đâu.” Bên này, Cao Dương Thành lại có vẻ suy nghĩ nghiêm túc: “Cậu gửi tin nhắn cho tôi đi.”

“Được, vậy cứ thế đã, lát liên lạc.”

Vũ Phong và Dương Thùy Sam nhận được mệnh lệnh của Cao Dương Thành xong, trước tiên bắt đầu hành động, khi tìm thấy Hoàng Ngân, cô đang ngồi trên ghế dài ở công viên trong bệnh viện phơi nắng, chỉ là đầu tóc rối bời, trông hơi bần.

Lúc Cao Dương Thành vẫn đang kiểm tra phòng đã nhận được tin nhắn của Vũ Phong.

“Lão nhị, tin tốt và tin xấu, cậu muốn nghe cái nào trước.”

Cao Dương Thành không hề do dự, soạn chữ “tốt” trả lời ngay, sau đó tiếp tục kiểm tra phòng bệnh, kiểm tra tình trạng sức khỏe bệnh nhân.

“Tin tốt, Hoàng Ngân không khóc.”

Đây đúng là một tin tốt khiến anh vui mừng mà cũng đau lòng.

Cô gái kia mãi mãi vẫn giả vờ kiên cường.

Cô nhin một bụng tủi thân, chi bằng khóc luôn một lượt, ít nhất thì trong lòng sẽ thoải mái hơn chút.

Thực ra, Cao Dương Thành không biết, nếu anh ở đó, nhất định Hoàng Ngân sẽ khóc đến không thành tiếng.

Trước mắt người khác, cô có tủi thân hơn nữa cũng không kích động đến rớt nước mắt.

“Tin xấu thì sao?”

Cao Dương Thành lại hỏi anh ta.

“Cô ấy đang không ngừng chửi cậu.”

“...”

Cao Dương Thành suy nghĩ một chút, trả lời lại năm từ: “Kệ cho cô ấy mắng.”

Vũ Phong cầm điện thoại, vẻ mặt xịu xuống.

-----oOo-----

Chương 69: Quyết định tàn nhẫn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lão nhị, trùng hợp như vậy không giống với phong cách của cậu lắm!

Vũ Phong vẫn chưa phản ứng kịp, di động của anh ta đã vang lên: “Cô ấy mắng gì?”

Hiển nhiên, bác sĩ Cao vẫn có chút không kiềm chế được.

“Ngu ngốc, kẻ bại hoại điên đảo trắng đen, còn nói chúc cậu mãi mãi không hài hòa với cô Khuất về khoản giường chiếu!”

Đỗ Hoàng Ngân, cô ác độc thật đấy!

Cao Dương Thành lại không nhịn được mà hơi cong khóe miệng, câu này lại thật sự giống như lúc cô ghen tuông mà nói đại vậy.

Có điều cô nói anh điên đảo trắng đen, anh lại không thừa nhận.

Anh tin cô, cho nên mới bảo cô tránh xa Khuất Mỹ Hoa.

Đỗ Hoàng Ngân, chắc cô là kẻ ngu ngốc nhất hả!

Cao Dương Thành không trả lời lại tin nhắn nữa, chỉ cần biết cô ổn là được rồi!

...

Cuối tuần, trong phòng bệnh vang lên tiếng khóc vang dội của Đỗ Hướng Dương.

Hoàng Ngân ôm thật chặt Dương Dương bé bỏng vào vòng tay dịu dàng ấm áp của mình.

Dương Dương là đứa trẻ tuyệt đối không dễ rơi nước mắt, nhưng ngày hôm nay cậu bé lại khóc vô cùng mãnh liệt.

Lúc này, y tá đang cầm lấy tay Dương Dương tiêm cho cậu bé, mà mũi tiêm này đã là mũi thứ năm của hôm nay.

Cậu bé đau đến mức co rúm lại, chỗ đâm kim trên cánh tay nhỏ đã sưng phồng lên.

“Đau...”

“Dương Dương đau quá...”

“Mẹ, mẹ...”

Giọng nói trẻ con non nớt của Dương Dương hét gọi Hoàng Ngân đến lạc đi.

Từng tiếng khóc đau lòng giống như từng mũi dao đâm lên ngực cô, từng nhát đau đớn như vậy...

Hội chứng thực bào tế bào máu của Dương Dương lại lan ra, bây giờ các bác sĩ đang gấp rút ức chế cho cậu bé, không chỉ mỗi ngày phải cấp tốc tăng thêm lượng thuốc, nhưng đến thuốc cũng chẳng đến nổi khó mà nuốt

được.

Một mũi tiêm kết thúc, Hoàng Ngân ôm Dương Dương có chút hoang mang.

Sáng nay lúc có kết quả kiểm tra sức khỏe của Đỗ Hướng Dương, Hoàng Ngân có cảm giác trời đất tối sầm lại, cả thế giới như đang chao đảo, chao đảo đến mức cô hỗn loạn, khó chịu đến hoảng sợ.

Cô đưa tay ôm Dương Dương bất tỉnh nhân sự vào lòng mình, cố gắng truyền tất cả hơi ấm từ cơ thể của mình cho cậu bé, lại giống như sốt sáng muốn hấp thụ càng nhiều dưỡng khí và động lực hơn từ cơ thể của Đỗ Dương Dương.

“Cục cụng, con cố chịu thêm chút nữa...”

“Cho dù dùng cách gì, Hoàng Ngân cũng sẽ dốc toàn lực cứu con...”

Cho nên, cho dù phải tổn thương rất nhiều người, nhưng... xin hãy tha thứ cho cô, cô chỉ là một người mẹ!

Người mẹ nào cũng sẽ ích kỷ trong tình yêu đối với con của mình! Có thể ích kỷ đến mức mặc kệ tất cả mọi người!

Hôm đó, Hoàng Ngân hạ quyết tâm đưa ra một quyết định.

...

Sau buổi trưa, Hoàng Ngân đỡ Dương Dương ngủ xong liền ra khỏi bệnh viện, đi về hướng mà cô đã chọn.

Trước giờ cô chưa từng cảm thấy lòng mình nặng trĩu như hôm nay.

Chỉ mấy hôm trước cô còn thề thốt bảo đảm với Khuất Mỹ Hoa rằng cô tuyệt đối sẽ không dây dưa với người đàn ông kia nữa.

Chỉ mấy hôm trước, anh còn nói anh không muốn vì Đỗ Hoàng Ngân mà biến thành một người đàn ông không chung tình.

Nhưng bây giờ thì sao? Cô lại đang làm gì?

Hoàng Ngân không biết rốt cuộc quyết định này sẽ tổn thương bao nhiêu người, nhưng vì cứu Dương Dương đáng thương của cô, cô thật sự đã không còn con đường nào khác để đi.

Cô không thể tiếp tục sống cho riêng mình được nữa!

Cao Dương Thành sững sốt vì Hoàng Ngân tìm đến nhà, khi thấy cô đột nhiên xuất hiện ngoài cửa, anh không nhận được mà khẽ nhíu mày.

Có vẻ như anh đang nấu cơm, không, không đúng, nói chính xác thì chắc là anh đang nấu một bát mì đơn giản nhất, ít nước và nhạt nhẽo.

Trên bàn bếp còn đặt mấy trái trứng gà vẫn chưa kịp khuấy, trên thớt, hành thái được cắt từng khúc ngắn dài, vô cùng mất thẩm mỹ.

“Tìm tôi có việc?”

Cao Dương Thành không bảo Hoàng Ngân vào nhà, chỉ đứng ở cửa hỏi cô.

Hoàng Ngân ngênh đón ánh nhìn của anh, cô nhìn chăm chăm anh, nhìn mãi một lúc rất lâu.

Cao Dương Thành bất mãn nhíu mày lại, bị cô trừng đến mức hơi nổi da gà: “Nhìn gì?”

Hoàng Ngân hít một hơi, không cho mình bất cứ cơ hội lùi bước nào: “Cao Dương Thành, những lời anh từng nói vẫn được tính chứ?”

Cao Dương Thành nhíu mày, vô cùng ngạc nhiên với lời nói của cô: “Lời nào?”

Hoàng Ngân liếm liếm môi, lúc này mới lấy dũng khí, nói ần ứ: “Anh nói... để tôi làm người tình của anh.”

Lời của Hoàng Ngân khiến con người Cao Dương Thành căng lên, nhất thời như nhìn thấy quái vật, anh lạnh lùng nhìn chăm chăm Hoàng Ngân.

Cao Dương Thành nhíu mày, phiền não nói: “Cô nói rõ ra xem nào, nói mấy lời này không đầu không cuối là có ý gì?”

Anh có vẻ vô cùng không nhịn được.

Hoàng Ngân mắt tự nhiên mà chớp máy môi, bàn tay nhỏ bé để phía trước, không nhịn được mà bắt vào nhau. Sau đó, cô hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn anh: “Tôi đồng ý yêu cầu đó...”

“Cô đồng ý với yêu cầu nào?”

Cao Dương Thành không dám tin mà trừng mắt nhìn Hoàng Ngân ở đôi diện.

Anh gần như tưởng mình nghe nhầm.

Hoàng Ngân nắm chặt tay cầm túi xách, vừa nghĩ tới gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Dương Dương, cô đã không có lý do để rút lui.

“Tôi muốn làm người phụ nữ của anh...”

“...”

Cao Dương Thành im lặng.

Rất lâu sau, đôi môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng lạnh lùng, ánh mắt lạnh thấu xương phóng vào người Hoàng Ngân, gần như muốn xuyên thủng cô.

Hoàng Ngân như đứng ngòai không yên, cô có cảm giác bị anh coi là chuột bạch để thâm nhập tìm tòi nghiên cứu.

Răng cắn chặt môi dưới, hiển nhiên lúc này cô đang bất an.

Bỗng nhiên cô nghe thấy Cao Dương Thành thấp giọng hỏi cô: “Người phụ nữ của tôi, hay là người tình của tôi?”

Một câu nói bình tĩnh đến mức không có bất kỳ gợn sóng nào, cũng không có độ ấm gì.

Hoàng Ngân mím chặt cánh môi, không nói gì.

Đôi mắt sâu thẳm đen láy của Cao Dương Thành lại lạnh hơn một chút:
“Người tình?”

Hoàng Ngân cắn môi, lồng ngực bức bối như bị thứ gì hung hăng đập vào, khiến cô hơi khó thở.

Nhưng anh lại thấy cô khẽ gật đầu: “Phải.”

Khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân có thể cảm nhận rõ ánh mắt nhìn mình sắc bén đến kinh người.

Cao Dương Thành nhếch khóe miệng, tùy ý nở nụ cười, nụ cười kia chỉ là hình thức, lạnh đến mức khiến người ta sợ hãi: “Là kiểu chỉ dùng để giải quyết đục vọng?”

“...”

Cao Dương Thành nói thẳng khiến Hoàng Ngân hơi tái mặt.

Nhưng cô không thể không thừa nhận, anh nói đúng!

Mà cô cũng chỉ cần có thế!

Hàm răng cắn lấy môi dưới, càng lúc càng mạnh, cánh môi cũng càng lúc càng trắng bệch, nhưng cô vẫn không phủ nhận.

Cô chỉ lựa chọn im lặng không lên tiếng.

“Im lặng có nghĩa là đồng ý, đúng không?”

Cao Dương Thành lạnh lùng hỏi cô, bỗng nhiên anh bật cười: “Rất vui, Đỗ Hoàng Ngân, cô rất biết đùa!”

Tay cầm túi xách của Hoàng Ngân hơi nắm chặt: “Tôi nghiêm túc.”

“Ha!”

Cao Dương Thành cười nhạt, thản nhiên cởi tạp dề ở eo ra, tiện tay ném

lên tủ bát cách đó không xa, ánh mắt lạnh lùng quét qua Hoàng Ngân: “Cô cảm thấy một người đàn ông bình thường sẽ tìm vợ của người khác làm người tình?”

Anh cười: “Cô đừng đùa nữa! Thứ giải quyết nhu cầu sinh lý càng khít chặt càng tốt. Mà cô thì...”

Anh lắc đầu, lướt nhìn Hoàng Ngân từ trên xuống dưới một lượt, hơi nheo mắt: “Tôi không hứng thú nổi!”

“...”

Hoàng Ngân tái mặt.

Quả nhiên, lời nói thốt ra từ miệng người đàn ông này mãi mãi dừng hòng có câu nào dễ nghe.

Cao Dương Thành là như vậy, lúc dịu dàng có thể khiến bạn như băng tan, còn lúc máu lạnh, cho dù bạn là ngọn lửa mãnh liệt ở nhiệt độ cao, anh cũng có thể đóng băng bạn.

“Nói đi, muốn gì ở tôi?”

Cao Dương Thành xoay người đi vào phòng bếp, bung trứng gà lên, dùng đôi đũa khuấy một cách vô cùng vụng về.

Cuối cùng Hoàng Ngân có chút không nhìn nổi nữa, cô đi tới đưa tay đón lấy: “Đề tôi thì hơn.”

Cao Dương Thành không từ chối, anh chỉ như con quái vật, nhìn Hoàng Ngân không có quá nhiều biểu cảm.

Hoàng Ngân cúi đầu khuấy trứng gà, không trả lời câu của Cao Dương Thành mà lựa chọn im lặng.

Cô lại đun nước trong nồi giúp anh, lúc này mới thả mì vào.

Sau khi làm xong mọi chuyện, cô mới xoay người đi rửa tay.

Lúc cô xoay người lại thì thấy Cao Dương Thành đang dựa vào ghế sofa

trong phòng khách hút thuốc, trong làn khói lượn lờ, đôi mắt sâu lắng kia sắc bén nhìn Hoàng Ngân: “Nói đi, cô muốn gì ở tôi?”

Anh nheo mắt lại, nhẹ nhàng búng tàn thuốc xuống cái gạt tàn, trầm giọng hỏi Hoàng Ngân.

Anh tưởng rằng mấy hôm trước bọn họ đã nói rõ lắm rồi chứ.

Hoàng Ngân nhìn anh, ngây ngốc cả nửa phút.

Thật lâu...

“Tiền.”

“Tôi cần tiền.”

Hoàng Ngân nói xong hít một hơi, lấy lại dũng khí nói một câu nữa.

Khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân rõ ràng nhìn thấy chân mày lạnh lùng của Cao Dương Thành đột nhiên nhướn lên.

Giống như anh đang đè nén ngọn lửa giận nào đó.

Ngón tay anh hung hăng ấn tàn thuốc tắt ngúm trong cái gạt tàn, đứng dậy bước từng bước đến gần Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân có thể cảm nhận sâu sắc được sự lạnh lùng toát ra từ người anh, khiến toàn thân cô rét run lên.

“Lặp lại câu nói kia một lần nữa?”

Anh cúi đầu, cao ngạo và lạnh lùng nhìn xuống Hoàng Ngân, nghiêng răng nghiêng lợi mà ra lệnh cho cô.

Cao Dương Thành như vậy giống như một con thú dữ sắp sửa bùng nổ, khiến Hoàng Ngân hơi khiếp sợ.

Nhưng cô vẫn lấy dũng khí nói: “Tôi cần tiền...”

Cô đứng ở đó, đôi tay nhỏ bé đặt song song bên người nắm chặt thành

quyền, hơi cúi đầu, chỉ nghe thấy cô vẫn đang lặp lại: “Cao Dương Thành, tôi cần tiền! Tôi cần tiền!”

Ngoài câu này ra, Hoàng Ngân thật sự không thể tìm được lý do nào tốt hơn.

“Ý cô là, vì tiền mà cô bằng lòng bán thân?”

Hoàng Ngân cắn môi im lặng.

“Phải không?”

Giọng nói của Cao Dương Thành đột nhiên cất cao thêm mấy đề-xi-ben nữa.

“Phải!”

Hoàng Ngân tàn nhẫn, cao giọng trả lời anh.

“Được lắm.”

Cao Dương Thành cười nhạt: “Đồ Hoàng Ngân, quả nhiên càng ngày cô càng tiến bộ!”

Anh tưởng rằng trò bán rượu bán bao cao su đã là giới hạn của cô, không ngờ đó mới chỉ là chuyện vặt mà thôi!

Anh nhíu chặt mày lại, phiên não châm thêm một điều thuốc, phả một làn khói ra, lạnh lùng hỏi Hoàng Ngân: “Đoàn Vũ Đạt đâu?”

“Ở bệnh viện.”

Hoàng Ngân biết rõ anh hỏi gì, nhưng cũng chỉ có thể né tránh dùng câu này lấp liếm cho qua.

“Anh ta có biết chuyện cô muốn bán thân không?” Đáy mắt anh băng giá, giống như hồ nước lạnh.

“...”

“Gọi điện thoại cho anh ta.”

Cao Dương Thành nói rồi lấy di động trong túi của mình ra, trực tiếp ném xuống bên cạnh chân của Hoàng Ngân: “Gọi điện cho anh ta! Dừng di động của tôi, ngay trước mặt tôi, nói với anh ta, vợ của anh ta là Đỗ Hoàng Ngân cô vì tiền mà bán thân cho tôi, mẹ kiếp! Tôi muốn xem thử rốt cuộc Đoàn Vũ Đạt hẳn làm chồng thế nào! Có phải thật sự vì tiền mà có thể bán cả vợ đi không! Mẹ kiếp!”

Từ trước tới nay Hoàng Ngân chưa từng thấy Cao Dương Thành nổi giận kinh khủng như vậy.

Nếu bây giờ Đoàn Vũ Đạt đang ở trước mặt anh, chắc chắn Cao Dương Thành anh sẽ không nói hai lời mà đấm một phát, không thể không đánh Đoàn Vũ Đạt đến răng rơi đầy đất, ngay cả bố mẹ anh ấy cũng không nhận ra anh ấy.

Đương nhiên anh biết nhất định Hoàng Ngân cần tiền là để chữa bệnh cho người thân, nhưng có thể nào anh cũng không thể ngờ Đoàn Vũ Đạt này làm chồng mà lại không có trách nhiệm như thế, có thể chăm sóc vợ mình đến bước đường này.

Hoàng Ngân phờ phạc gương mặt, không chịu cử động.

“Sao hả? Không dám gọi?”

Cao Dương Thành cười nhạt: “Nếu không dám gọi, lập tức rút ra ngoài ngay cho tôi!”

Hoàng Ngân hít một hơi, cúi người nhặt di động từ dưới đất lên, đưa lại cho Cao Dương Thành ở đối diện.

“Tôi làm người tình của ai không cần phải xin ý kiến anh ấy trước.”

Vẻ mặt Hoàng Ngân bình tĩnh, cô dừng lại một chút mới nói: “Tôi... đã ly hôn với anh ấy rồi!”

“...”

Tám chữ này khiến Cao Dương Thành đột nhiên choáng váng.

-----oOo-----

Chương 70: Thẻ thanh toán của tôi, mật mã là sinh nhật của cô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đôi mắt âm trầm của anh nhìn chăm chăm vào Hoàng Ngân, bộ dạng kia giống như muốn nhìn xuyên cô vậy.

Ánh mắt thâm thúy của anh rõ ràng xẹt qua ánh sáng ảm đạm, dấy lên từng lớp sóng, sau mười mấy giây lại khôi phục vẻ lạnh lùng: “Từ lúc nào?”

Giọng điệu của anh rõ ràng là giả vờ bình tĩnh.

“Rất lâu rồi...”

Hoàng Ngân liếm môi, bổ sung thêm: “Mấy năm rồi.”

Nghe Hoàng Ngân nói vậy, trong lòng Cao Dương Thành thật sự không biết nên nghĩ sao.

Vui ư?

Chúng kiến hai người đã từng phản bội mình hóa ra lại thâm thúy như vậy, anh nên khui rượu sâm banh ăn mừng mới phải chứ?

Nhưng vì sao anh lại không vui nổi nhỉ?

Thậm chí, anh còn cảm thấy lồng ngực mình như bị một tảng đá khổng lồ đè lên, khiến anh hít thở không thông.

Rốt cuộc cuộc sống của cô gái này trắc trở cỡ nào?

Một lúc lâu, phòng khách rơi vào sự im lặng hoàn toàn.

Cao Dương Thành dựa trên quầy bếp, nhíu mày, hút hết một điếu thuốc lại châm thêm điếu nữa.

Ly hôn rồi?

Ha! Cũng đúng, chỉ có lý do này mới có thể ăn khớp với mọi chuyện trước đó.

Trong phòng bếp, nồi đế bằng nấu mì trên bếp điện đã sôi từ lâu, sợi mì trong đó đã lộn nhào hết mình, vung nồi đánh vào thành nồi “lanh canh lạnh canh”.

“Tôi vớt mì ra cho anh trước đã...”

Hoàng Ngân nói rồi lướt qua anh mà đi vào phòng bếp.

Nhưng vừa đưa tay ra, cô đã bị Cao Dương Thành giữ cổ tay lại.

“Đỗ Hoàng Ngân, tôi sẽ cho cô một cơ hội nữa, làm người phụ nữ của tôi hay là làm người tình!”

Người phụ nữ có nghĩa là được yêu đương, được bên nhau!

Người tình, có nghĩa là làm cho tốt thân phận của mình!

Lời nói này... thật giống như lần từ biệt bốn năm trước, anh kéo tay cô nói: “Đỗ Hoàng Ngân, tôi cho cô một cơ hội nữa!”...

Hoàng Ngân quay đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn anh, thản nhiên cong khóe môi: “Người tình.”

Hai chữ này có nghĩa là, cô chưa bao giờ muốn yêu đương với anh, cũng chưa từng... muốn ổn định!

Hoàng Ngân biết mình ích kỷ, cho nên nói xong câu đó, cô không dám liếc anh thêm cái nào, gạt tay anh ra đi vào phòng bếp.

Cao Dương Thành không ngừng đứng trên ban công hút thuốc, ngay cả Hoàng Ngân gọi anh đến ăn mì anh cũng giả vờ không nghe thấy, lạnh lùng đứng đó không chịu vào nhà.

Anh hít sâu điều thuốc trong tay, lại phun ra một hơi khói dài.

Hơn ai hết, anh biết rõ sự tồn tại của Hoàng Ngân có ý nghĩa như thế nào đối với anh.

Cảm giác đặt cô trong tim, không ai có thể thay thế được dễ chịu lắm sao? Không dễ chịu chút nào!

Mà bây giờ, mình hoàn toàn có thể tùy ý trong sinh mệnh của cô ấy, nhưng anh thì sao? Có phải anh cũng có thể làm được như cô ấy, để cô ấy cũng có thể tùy ý được trong sinh mệnh của cô ấy?

Vượt qua nỗi đau bốn năm khiến anh không còn sự tự tin đó.

Anh không thể không để ý mà giữ cô lại bên mình, yêu mà không có được chính là hình phạt nghiêm khắc và tàn nhẫn nhất đối với bản thân anh!

Cảm giác đau đến tim gan, anh không muốn kéo dài nó nữa!

“Nếu anh còn không ăn, mì sẽ bị trương hỏng mất đấy.”

Tiếng thúc giục dịu dàng ấm áp của Hoàng Ngân lại truyền tới từ phòng khách phía sau anh.

Anh xoay người, liếc mắt nhìn Hoàng Ngân sau lưng, sau đó ấn tàn thuốc trong tay vào gạt tàn, quay vào phòng khách.

Trên bàn đặt bát mì mới múc ra, nóng hổi đến vẫn còn bốc hơi, đột nhiên anh cảm thấy trong dạ dày như đã bị khó tiêu, không nhét nổi thứ gì nữa.

“Cần bao nhiêu tiền?”

Anh hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân sững sốt.

“Người thân chữa bệnh, thiếu bao nhiêu tiền?”

Cao Dương Thành dụi tính lại mà hỏi lần nữa.

Hoàng Ngân mím môi, không biết nên trả lời thế nào.

Đột nhiên Cao Dương Thành đưa tấm thẻ vàng cho cô: “Đây là thẻ thanh toán của tôi, mật mã là sinh nhật của cô.”

Tim Hoàng Ngân đập thình thịch, ánh mắt trong veo phủ lên một lớp rung động, cô nhìn anh nhưng không giơ tay nhận lấy thẻ vàng của anh.

Cao Dương Thành thản nhiên liếc nhìn cô: “Không cần nghĩ nhiều, mật mã đặt từ bốn năm trước, lười sửa lại nên vẫn để, tiền bên trong đủ cho cô tiêu, không đủ thì tôi sẽ nạp vào bất cứ lúc nào.”

Thấy Hoàng Ngân không nhận, anh nhíu mày: “Cầm đi.”

Hoàng Ngân ngẩng đầu, khó hiểu nhìn anh.

Có vẻ Cao Dương Thành hơi mất kiên nhẫn: “Sao hả? Thật sự vẫn muốn lên giường với tôi mới đồng ý cầm số tiền này đúng không?”

Hoàng Ngân khô sở nhìn anh, trong lòng lại cảm động.

Chí ít anh bằng lòng cho cô vay tiền vô điều kiện, đúng không?

“Đồ Hoàng Ngân, đừng thách thức tính nhẫn nại của tôi!”

Hiển nhiên, bác sĩ Cao có chút tức giận.

Hoàng Ngân do dự một lúc, cuối cùng vẫn rụt rè đưa tay ra, đón lấy thẻ trong tay anh.

Hiển nhiên cô đang tự đào hố chôn mình, cô cũng chỉ có thể để sau này tìm cơ hội trả tiền lại cho anh!

Nhìn thẻ ngân hàng trong tay, tâm trạng Hoàng Ngân có chút phức tạp.

Thậm chí cô còn hơi nghi ngờ mình đi một vòng tròn lớn như vậy, rốt cuộc có cần thiết hay không.

Cô vẫn đang do dự có nên nói với anh về chuyện của Dương Dương

không, nhưng nói với anh thì được gì? Một khi sức khỏe của Dương Dương bị bại lộ, nói không chừng từ nay về sau sẽ không có bệnh viện nào bằng lòng trị liệu cho bọn họ, một khi như vậy, gần như Hoàng Ngân không dám tưởng tượng, nếu để cô nhìn tính mạng của Dương Dương trong lòng mình biến mất từng chút một, mà cô lại không có cách nào, chắc cô sẽ điên mất!

Còn cả anh nữa, sau khi biết được sự thật, chắc chắn anh sẽ dốc toàn lực bảo vệ an toàn cho cô và Dương Dương, một khi làm âm lên với Ôn Thuần Như, cuối cùng bọn họ sẽ rơi vào kết cục thế nào đây?

Bọn họ đã định sẵn là không thể ở bên nhau, cần gì phải nói sự thật với nhau để khiến anh thêm phiền não chứ!

Hoàng Ngân lén hít sâu một hơi, liếm môi: “Bác sĩ Cao, không có công không nhận thưởng, về điều kiện tôi vừa đề nghị, hy vọng anh có thể suy nghĩ kỹ, mấy hôm nữa tôi lại đến tìm anh.”

Hoàng Ngân nói đúng chừng mực xong, quay lưng bỏ đi, để lại Cao Dương Thành ở trong nhà.

Trước khi đi, cô có thể cảm nhận được một ánh mắt kinh người đang nhìn mình, nhưng cô lựa chọn không thấy.

Cửa thang máy đóng lại, Hoàng Ngân thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào lòng bàn tay cô đã đổ một lớp mồ hôi mỏng, trong thang máy còn phản lại một gương mặt tái nhợt, không có tí màu máu nào.

Chung quy cô vẫn quyết định bước này, nhưng cô tin đây nhất định sẽ là bước quan trọng nhất trong cuộc đời Dương Dương.

Hoàng Ngân nghĩ như vậy, khóe miệng thanh tú không nhin được mà cong lên, vẽ lên một độ cong rục rờ.

Cục cưng của cô chính là nụ cười đẹp nhất của cô! Cho dù có khổ sở và mệt mỏi hơn nữa, vừa nghĩ tới gương mặt đáng yêu kia, gian khổ gì cô cũng quên sạch...

...

Cao Dương Thành đứng gần cửa sổ.

Anh đưa mắt nhìn bóng dáng hao gầy nhỏ nhắn ra khỏi khu nhà, sau đó mới thản nhiên thu tầm mắt lại.

Ánh mắt càng lúc càng thâm trầm, màu mắt cũng tối hơn một chút.

Anh lại châm một điếu thuốc nữa...

Anh đột nhiên cảm thấy lồng ngực bí bách đến vô cùng khó chịu.

Hôm nay Đỗ Hoàng Ngân mang đến cho anh hai bất ngờ.

Cô muốn làm người tình của anh, chỉ là người tình, vì tiền!

Cô đã ly hôn!

Hai tin tức này đang chứng tỏ cùng một việc...

Đỗ Hoàng Ngân cô sống không tốt! Thậm chí có thể nói cuộc sống của cô rất tệ!

Vì tiền, cô ngày đêm bán mạng, liều mạng làm việc.

Bán rượu, bán bao cao su, cho tới hôm nay...

Ngay cả thân thể cô cũng có thể bán đứng!

Cao Dương Thành cúi đầu, hít một hơi thuốc, cố gắng để mùi thuốc lá ức chế nỗi đau đớn rã ràng này của anh.

Đỗ Hoàng Ngân, rốt cuộc là cuộc sống gian khổ thế nào mới dồn cô đến bước đường cùng như vậy!

Anh có cần phải thâm nhập tìm hiểu một chút không?

...

Cuối cùng sức khỏe của Khuất Mỹ Hoa cũng bắt đầu chuyển biến tốt.

Sau nửa tháng, tinh thần đã khá hơn trước kia nhiều, tuy vẫn chưa thể xuống giường, nhưng ít ra có thể ngồi dậy nói chuyện với người khác.

Cao Dương Thành mặc áo dài màu trắng sạch sẽ, hai tay đút trong túi quần theo thói quen, hai chân bắt chéo, lười biếng ngồi trên ghế sofa đối diện giường bệnh, đứng đung nhìn Khuất Mỹ Hoa trên giường, gương mặt điển trai không có quá nhiều biểu cảm.

“Về chuyện hôm đó anh bị chuốc thuốc kích dục, em bị ngã xuống hang và em bị giựt ống thở... Anh hy vọng sẽ không có lần thứ hai xảy ra chuyện như vậy nữa!”

Giọng nói của Cao Dương Thành âm trầm lạnh lùng như băng, khiến người ta nghe mà sợ hãi.

Cao Dương Thành vừa dứt lời, khóe mắt Khuất Mỹ Hoa lập tức ướm nhèm: “Dương Thành, rốt cuộc anh đang nói gì vậy?”

“Anh nói gì em không hiểu sao?”

Cao Dương Thành chỉ đứng đung nhếch mí mắt lên, sắc mặt lạnh lùng hơn một chút.

“Anh không nhìn thấy sao? Bây giờ người nằm trên giường là em, người bị giựt ống thở suýt chút nữa mất mạng là em, vì sao anh lại muốn nói em? Trong mắt anh em thật sự không quan trọng đến vậy sao? Hay là... anh thật sự yêu Đỗ Hoàng Ngân đến như vậy?”

Khuất Mỹ Hoa nói xong thì than vãn khóc lóc, từng giọt nước mắt tuôn trào, thật khiến người ta thương xót.

“Anh là bác sĩ, sinh mệnh nào trong mắt anh cũng quan trọng!”

Cao Dương Thành dùng khái niệm nghĩa rộng để trả lời cô, một câu nói đã đứng đung coi cô ta cùng một cấp bậc với tất cả những bệnh nhân của anh.

Khuất Mỹ Hoa chạnh lòng, nước mắt rơi lã chã: “Trong lòng anh, em không khác gì với những bệnh nhân kia của anh đúng không? Cho nên

bây giờ anh chỉ coi em là một bệnh nhân của anh, đến kiểm tra phòng
thôi đúng không?”

“Nếu chỉ là bệnh nhân của anh, anh căn bản không quan tâm đến đạo đức
của người đó ra sao.”

Cao Dương Thành đứng đưng nói rồi đứng dậy: “Em nghỉ ngơi đi, lần
tới anh lại đến thăm em.”

“Anh chắc chắn việc này không phải Đỗ Hoàng Ngân tỉ mỉ sắp đặt như
vậy sao?”

Khuất Mỹ Hoa nhìn bóng lưng của anh, không cam lòng mà hét lên, tay
siết chặt lấy chân, gần như muốn lún móng tay vào chân đệm.

Cao Dương Thành quay đầu nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh: “Bởi vì kiểu phụ
nữ kiêu ngạo như Đỗ Hoàng Ngân sẽ không thể nào bán đứng linh hồn
của mình vì bất cứ ai!”

Tròng mắt Khuất Mỹ Hoa căng ra, đáy mắt lập tức ướt nhèm.

Lời này không chỉ đang đề cao Đỗ Hoàng Ngân mà còn không để lại cho
Khuất Mỹ Hoa đường lui nào!

Khuất Mỹ Hoa hít sâu một hơi, cố gắng dùng hết khả năng đè nén nỗi
hận trong lòng xuống, cong khóe miệng lên cười dịu dàng: “Dương
Thành, nếu anh thật sự yêu Hoàng Ngân như vậy, em có thể đề nghị từ
hôn với bác gái, anh biết đấy, em không phải người thích ép buộc. Chỉ
cần một câu nói của anh...”

Cao Dương Thành nhìn gương mặt tươi cười, dịu dàng thanh tú của
Khuất Mỹ Hoa, đáy mắt càng tối màu hơn, bỗng nhiên anh cười lạnh
lùng, nụ cười không rõ ý tứ, chỉ nói: “Em nghỉ ngơi đi.”

“Mỹ Hoa!”

Bên ngoài phòng bệnh vang lên tiếng gọi của Đỗ Thanh Nga, người chưa
đến tiếng đã đến trước chính là phong cách trước sau như một của cô ấy.

Đỗ Thanh Nga ló đầu vào, liếc mắt đã thấy Cao Dương Thành chuẩn bị

đi ra cửa: “Bác sĩ Cao.”

Cô ấy sừng sốt, vui vẻ tràn đầy trong đáy mắt.

Cao Dương Thành chỉ thản nhiên nhìn cô ấy một cái, gật đầu coi như chào hỏi.

“Dương Thành, phiền anh rót cho Thanh Nga cốc nước giúp em, em không tiện cử động lắm, cảm ơn anh.” Khuất Mỹ Hoa khẽ gọi Cao Dương Thành sắp đi ra ngoài.

Cao Dương Thành cũng không từ chối, xoay người đến máy nước rót cho Đỗ Thanh Nga ly nước.

Đỗ Thanh Nga hơi ngại ngùng, vội đặt giỏ trái cây trong tay xuống, đón lấy ly nước trong tay anh: “Cảm ơn, thực ra tôi tự rót được.”

Cô ấy nghiêng đầu, liếc nhìn Khuất Mỹ Hoa tâm trạng đặc biệt ở trên giường: “Sao vậy? Trông dáng vẻ không vui.”

Cô ấy lại nhìn thoáng qua Cao Dương Thành, hỏi dò: “Cãi nhau?”

Cao Dương Thành không trả lời: “Hai người nói chuyện đi, tôi đi trước.”

“Dương Thành...”

-----oOo-----

Chương 71: Đến nhà của Hoàng Ngân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khuất Mỹ Hoa vẫn gọi Cao Dương Thành lại: “Lát nữa anh có thể giúp em đưa Thanh Nga trở về được không? Sau đó giúp em lấy cuốn tạp chí thời trang số lượng có hạn lần trước em mượn cô ấy về được không? Gần đây em nằm một chỗ rất nhàm chán, quyển tạp chí đó còn chưa kịp đọc...”

Đỗ Thanh Nga nghe thấy Khuất Mỹ Hoa muốn Cao Dương Thành đưa cô ấy trở về, cô ấy vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc nhìn Khuất Mỹ Hoa đang nằm trên giường bệnh, sau đó lại mong chờ nhìn thoáng qua Cao Dương Thành đứng bên cạnh, hồi hộp cúi đầu xuống uống một ngụm nước ấm trong cốc, rất nhanh đã cảm thấy cả người ấm áp.

" Mỹ Hoa, sao không nói sớm cho tớ biết, nếu không hôm nay tớ đã mang tớ cho cậu rồi, đâu cần phải phiền phức như vậy"

Nhưng điều khiến Đỗ Thanh Nga vui mừng và bất ngờ đó chính là Cao Dương Thành không hề từ chối cô ấy.

“Còn khoảng nửa tiếng nữa là tôi tan ca, kiểm tra phòng xong tôi sẽ tới tìm cô.” Cao Dương Thành nhìn Đỗ Thanh Nga, nhẹ nhàng nói một câu, sau đó xoay người bước ra khỏi phòng bệnh.

Cao Dương Thành vừa đi, Đỗ Thanh Nga vui vẻ nói trong phòng bệnh của Khuất Mỹ Hoa: “Mỹ Hoa, cậu đúng là quá hào phóng rồi đó! Cậu cứ tạo cơ hội cho tớ và bác sĩ Cao như vậy, tớ thật hận không thể nhào tới ôm hôn cậu một cách nồng nhiệt...”

Khuất Mỹ Hoa nghe xong khẽ cười một tiếng, nụ cười có chút giả dối, nhưng giọng điệu lại dịu dàng vô hại: “Tớ cũng không hẳn đang tạo thời cơ cho cậu đâu, đợi lát nữa cậu đừng động tay động chân với anh ấy, tớ rất muốn biết anh ấy có kiềm chế nổi trước cậu không.”

Đỗ Thanh Nga cười xấu xa: “Muốn người ta động tay động chân với tớ thì cũng không thể oán trách tớ được rồi...”

Khuất Mỹ Hoa khẽ cười một tiếng: “Nếu anh ấy thật sự động tay động chân với cậu, tớ sẽ hào phóng tặng anh ấy cho cậu, được không?”

“Này, có phải cậu quá tự tin không vậy?”

Đỗ Thanh Nga tỏ vẻ không hài lòng, khẽ huých vào bả vai của Khuất Mỹ Hoa.

Khuất Mỹ Hoa ngoài mặt nở nụ cười, trong lòng lại mỉa mai cười nhạo.

Cô ta tự tin rằng loại phụ nữ không có não như Đỗ Thanh Nga nhất định

không thể lọt vào mắt của Cao Dương Thành, về phần tại sao cô ta muốn để Cao Dương Thành đưa Đỗ Thanh Nga về thì đương nhiên có lý do riêng của cô ta.

Đỗ Thanh Nga giống như một quả bom hẹn giờ bên cạnh Cao Dương Thành và Đỗ Hoàng Ngân, một khi đến giờ hẹn, thời cơ chín muồi thì quả bom này đủ để cho đôi uyên ương tình cảm nồng nàn của bọn họ nổ tan xương nát thịt, cô ta rất muốn xem tình yêu buồn nôn này của bọn họ có thể kiên trì được bao lâu.

...

Nửa tiếng sau...

Cao Dương Thành đưa Đỗ Thanh Nga đi về nhà cô ấy.

Trên đường đi, Cao Dương Thành luôn giữ im lặng, chỉ tập trung lái xe, mà Đỗ Thanh Nga dường như lại hồn nhiên quá đà...

“Bác sĩ Cao, vì sao sáng hôm đó anh lại đứng dưới nhà em vậy?”

Đỗ Thanh Nga nghiêng đầu hỏi Cao Dương Thành trên ghế lái.

Cao Dương Thành bật đèn xi nhan, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về phía trước, không trả lời vấn đề của cô ấy.

Thấy anh không trả lời, Đỗ Thanh Nga cũng cảm thấy có chút hụt hẫng, nhưng cô vẫn tiếp tục hỏi: “Chẳng lẽ anh cũng có bạn bè ở khu nhà em sao?”

“Ừ.”

Lần này, cuối cùng Cao Dương Thành cũng lên tiếng, kiệm lời nói ra một chữ.

“Ai vậy?”

Cô ấy tò mò chớp mắt mấy cái: “Tòa nào? Số mấy? Nam hay nữ vậy? Có cơ hội thì mọi người cũng có thể làm quen kết bạn với nhau...”

Cao Dương Thành nghiêng đầu, khẽ liếc cô ấy một cái, môi anh mấp máy: “Nữ.”

Chữ này vừa nói ra, trong mắt của Đỗ Thanh Nga lộ ra vẻ hụt hẫng: “Nữ sao?”

Cô cười nhạt một tiếng: “Sáng sớm như vậy mà anh cũng đứng ở dưới nhà chờ cô ấy sao?”

Cao Dương Thành nhú mày, hờ hững nói: “Đó là chuyện của tôi và cô ấy.”

Lời nói này mang nghĩa bóng, tức là chuyện này không liên quan gì tới Đỗ Thanh Nga, mà anh cũng từ chối trả lời vấn đề này.

Đỗ Thanh Nga nhếch miệng, trong lòng có chút không vui, nhưng cô ấy cũng không để bản thân biểu hiện ra ngoài. Dù sao thì có thể ở một mình cùng với Cao Dương Thành cũng coi như là phúc phận tu được từ kiếp trước, sao cô ấy lại có thể vì chút không vui nhất thời của mình mà lãng phí thời cơ tốt như vậy chứ?

Nhìn thấy sắp về tới nhà, Đỗ Thanh Nga có chút khẩn trương, cô chỉ muốn tìm nhiều chủ đề nói chuyện để rút ngắn khoảng cách với Cao Dương Thành.

Đúng lúc Đỗ Thanh Nga đang vắt óc suy nghĩ thì Cao Dương Thành lại bất ngờ lên tiếng: “Nhà cô có người bị bệnh sao?”

Vấn đề được đưa ra bất ngờ này khiến Đỗ Thanh Nga sững sờ, cô khẽ gật đầu: “Bác sĩ Cao cũng biết sao?”

“Ai bị bệnh? Cụ thể là bệnh gì?”

Có lẽ anh còn giúp được một chút, ít nhất là cũng có thể giúp tìm được giáo sư chuyên khoa...

“Là...”

Đỗ Thanh Nga đang định nói chuyện thì điện thoại di động trong túi quần lại đột ngột đổ chuông.

Tiếng nhạc chuông vang lên trong xe, âm thanh rất lớn, có chút chói tai, cô ấy áy áy náy cười một tiếng: “Chờ em một lát, em nghe điện thoại...”

“Chị à?”

Cuộc điện thoại này là Hoàng Ngân gọi tới.

Cao Dương Thành âm thầm nhìn sang Đỗ Thanh Nga ở bên cạnh.

“Thanh Nga, sắp về đến nhà chưa?” Hoàng Ngân ở đầu dây bên kia khẽ hỏi.

“Sắp rồi, chị, có phải chị đang chờ em ăn cơm không?” Không khó nhận ra tâm trạng của Đỗ Thanh Nga đang rất tốt.

“Ừ, vậy em nhanh lên, chị chờ em.”

“Được, em lập tức về nhà!”

Đỗ Thanh Nga cúp điện thoại, sau đó nghiêng đầu dò xét Cao Dương Thành ở bên cạnh, cô ấy đưa mắt nhìn đi chỗ khác, sau đó lại nhìn anh, cuối cùng dòn hết dũng cảm để hỏi anh: “Bác sĩ Cao, anh... có muốn tới nhà em cùng ăn cơm không? Dù sao cũng đến giờ cơm rồi, được không?”

“Ừ...”

Cao Dương Thành nghiêng đầu, khẽ nhìn lướt cô ấy một cái, dường như anh không có quá nhiều hứng thú với lời mời này.

Nhưng điều khiến Đỗ Thanh Nga vui vẻ chính là anh không hề từ chối, điều này cũng có ý nghĩa là cô ấy vẫn còn cơ hội.

“Cùng ăn đi, chị em nấu cơm rất ngon, đảm bảo sau khi anh ăn một lần thì sẽ muốn ăn lần hai.”

Đỗ Thanh Nga muốn dùng tài nấu nướng của Đỗ Hoàng Ngân để dụ dỗ anh.

Nhưng cho dù vậy, cô ấy cũng không dám ôm hi vọng lớn lao, không ngờ rằng... Cao Dương Thành lại thật sự gật đầu.

Giây phút này, Đỗ Thanh Nga tưởng mình nhìn nhầm, cô ấy kinh ngạc: “Bác sĩ Cao, anh... anh đồng ý sao?”

Khóe miệng Cao Dương Thành khẽ nhếch lên: “Đói bụng.”

Vừa nghĩ tới những món ăn do Hoàng Ngân làm, anh thật sự cảm thấy hơi thèm...

Đỗ Thanh Nga cúi đầu, cố che giấu đi trái tim đang đập loạn nhịp trong ngực, không kiềm chế được, khẽ nở nụ cười.

Chưa bao giờ cô ấy cảm thấy vui vẻ như hôm nay.

Lần đầu tiên...

Lần đầu tiên cô ấy được ngồi trên xe của bác sĩ Cao.

Lần đầu tiên anh đồng ý lời mời của cô ấy, cùng nhau về nhà ăn cơm!

Quan hệ giữa bọn họ đã có sự nhảy vọt về chất, Đỗ Thanh Nga hơi luống cuống tay chân, vừa mừng vừa lo, nhưng cuối cùng cô ấy cũng đạt được một tin tốt, đó chính là... bác sĩ Cao không còn chán ghét cô ấy như trước nữa.

Khi Cao Dương Thành xuất hiện trước cửa nhà cô, Đỗ Hoàng Ngân nhất thời sững sờ tại chỗ, quên cả chào hỏi, cũng quên cả nói chuyện.

Cao Dương Thành mặc một bộ đồ tây màu đen thanh lịch, áo khoác hơi mở ra, để lộ áo gi lê cũng màu đen bên trong và áo sơ mi kẻ ca rô loại cao cấp. Phía dưới là một chiếc quần tây tinh tế ôm lấy đôi chân thon dài của anh, làm nổi bật lên dáng người cao lớn vạm vỡ.

Anh đứng ở nơi đó như cây cao đón gió, như một quý ông thượng lưu, như một hoàng tử, từ đầu đến chân đều toát lên khí chất trái ngược hoàn toàn với những người bình dân như bọn họ.

Giống như vua của một nước bước vào nơi rừng sâu hẻo lánh, khiến người ta vừa mừng vừa lo sợ, giống như rồng đến nhà tôm, khiến cả gian phòng cũng vì anh mà tỏa sáng.

Cao Dương Thành dùng một tay chỉnh lại quần áo, đầu hơi cúi thấp, thanh lịch bước vào gian phòng nhỏ bé.

“Chào dì.”

Anh mỉm cười, lễ phép chào hỏi với Trần Lan ngồi trong phòng.

Trần Lan thấy có khách đến lập tức nở nụ cười, nhiệt tình đi ra đón: “Là khách của Thanh Nga sao? Nào, mau vào đây ngồi...”

Khi bà vừa đến cửa, nhìn thấy Cao Dương Thành cao to đẹp trai, phong độ dịu dàng thì bà bỗng đứng sững người, nụ cười trên mặt dường như cứng lại.

“Mẹ, anh ấy là bác sĩ Cao Dương Thành.”

Đỗ Thanh Nga vui vẻ giới thiệu, trong lòng đột nhiên có cảm giác thỏa mãn trước giờ chưa từng có, giống như giờ phút này cô ấy đang giới thiệu bạn trai của mình với người nhà vậy.

Cảm giác này thật tuyệt!

Hoàng Ngân đứng ở bên cạnh hơi mất tự nhiên sờ vào túi quần đằng sau, có chút xấu hổ.

Cô thật sự không ngờ Cao Dương Thành lại đột nhiên đến nhà cô, điều này khiến cô cảm thấy bất ngờ.

“Mẹ, mẹ...”

Thấy Trần Lan nhìn Cao Dương Thành đến ngây người, Đỗ Thanh Nga cuối cùng cũng không nhịn được mà nhắc nhở mẹ của mình, cô ấy bật cười nói: “Mẹ, mẹ đừng nhìn chăm chăm vào người ta như vậy, thế là bất lịch sự đó.”

Trần Lan búng tỉnh, nụ cười ở khóe miệng có chút mất tự nhiên, vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, đúng là bất lịch sự, mau ngồi xuống đi... Bác sĩ Cao đúng không? Vừa nãy mới nói là tên gì ấy nhỉ?”

Trần Lan bảo Cao Dương Thành vào nhà, Hoàng Ngân im lặng đi theo sau, cảm thấy vô cùng khó xử.

“Cao Dương Thành.”

Cao Dương Thành lễ phép trả lời.

“Được rồi, Dương Thành, vừa đúng lúc mới nấu cơm xong, đi rửa tay trước đi rồi chúng ta ăn cơm.”

“Vâng, cảm ơn dì.”

Khóe miệng Cao Dương Thành nở nụ cười rạng rỡ.

Ngay sau đó anh nghiêng đầu, hỏi Hoàng Ngân ở bên cạnh: “Tôi phải đi rửa tay ở bên nào?”

Hoàng Ngân không ngờ anh lại đột nhiên nói chuyện với cô, nhất thời sững sốt, vài giây sau mới trả lời anh: “Nhà bếp, ở bên kia...”

Cô chỉ về phòng ngoài cùng ở bên trái.

Trần Lan vỗ đầu Hoàng Ngân: “Bất lịch sự quá, dẫn bác sĩ Cao qua đó đi.”

Hoàng Ngân bị đánh một cái, giận dỗi chu mỏ lên, nhưng bất đắc dĩ, cô vẫn phải dẫn Cao Dương Thành vào nhà bếp.

Đỗ Thanh Nga ở lại trong phòng cùng sắp xếp bát đĩa với Trần Lan.

Hôm nay ai cũng nhìn ra dáng vẻ hơn hờ như chim sẻ của cô ấy, chạy đi chạy lại ở trong phòng, vui sướng vô cùng.

Trần Lan nhìn gương mặt vui vẻ của Đỗ Thanh Nga, trên gương mặt hiền lành của bà lại lộ ra vài phần phiền muộn.

Trong phòng bếp...

Cao Dương Thành rửa tay, Hoàng Ngân đứng ở một bên.

Cô nghiêng đầu, thấy Đỗ Thanh Nga nhảy nhót như chim ở trong phòng, khó hiểu nhìn về phía anh: “Anh... Sao anh lại đến nhà chúng tôi?”

Cao Dương Thành rửa tay xong, Hoàng Ngân lại đưa cho anh một chiếc khăn lông, động tác của hai người vô cùng ăn ý, hoàn toàn không giống như người xa lạ.

Anh lau khô tay, ngẩng đầu, nhướn mày nhìn Hoàng Ngân hỏi: “Tôi phải giả vờ là không biết cô hay phải giả vờ là rất quen thân?”

Giả vờ rất quen thân?

Hoàng Ngân nhúu mày, lườm anh một cái, tức giận nói: “Không biết!”

Sau đó cô trực tiếp xoay người rời khỏi nhà bếp.

Trên bàn ăn, Hoàng Ngân cắm cúi ăn cơm.

Mà Đỗ Thanh Nga lại không ngừng gấp thức ăn cho Cao Dương Thành: “Bác sĩ Cao, anh ăn nhiều một chút, đồ ăn chị em làm rất ngon đó.”

Cao Dương Thành đưa mắt nhìn Hoàng Ngân đang vui đầu ăn cơm ở phía đối diện, anh tiện tay đặt đồ ăn Đỗ Thanh Nga vừa gấp sang một bên, chẳng thèm quan tâm đến.

Đỗ Thanh Nga thấy anh không chịu ăn đồ ăn cô ấy gấp thì có chút khó chịu, nhưng cô ấy cũng không để bản thân biểu hiện ra ngoài.

“Dương Thành à, không biết thức ăn này có hợp khẩu vị của cháu không... Dì cũng không biết cháu sẽ tới, nếu không đã mua nhiều thức ăn hơn rồi...”

Trần Lan cười hiền lành hỏi Cao Dương Thành, nhưng không hề gấp thức ăn cho anh.

“Dì à, thức ăn này rất hợp khẩu vị của cháu.”

Cao Dương Thành mỉm cười, lễ phép trả lời.

Trần Lan gật đầu, hào phóng khen ngợi: “Đúng là một đứa trẻ vừa ngoan ngoãn vừa lễ phép, không biết là gia đình như thế nào mới có thể dạy dỗ được một đứa trẻ ngoan như vậy chứ...”

Thấy Trần Lan khen người đàn ông trong lòng mình không ngớt, trong lòng Đỗ Thanh Nga cũng cảm thấy hơi đặc ý.

Hoàng Ngân cũng không nhịn được mà đưa mắt nhìn về phía người đàn ông được mẹ cô khen ngợi.

-----oOo-----

Chương 72: Bữa cơm khó xử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh khẽ mỉm cười, đôi mắt sáng như sao cong lên, sự lạnh lùng ngày thường ngay tại thời khắc này đã được thu lại, cả người toát ra khí chất như hoàng tử, đủ để khiến tim của mọi cô gái đập thình thịch.

Hoàng Ngân đảo mắt nhìn về phía em gái, phát hiện ánh mắt ái mộ nóng rực của cô ấy đang rơi vào gương mặt đẹp trai của anh, nhiệt độ dường như nóng đến mức có thể thiêu đốt anh.

Đột nhiên Hoàng Ngân cảm thấy lòng ngực mình có chút nặng nề.

Cô bắt đầu nghĩ ngợi, có phải cô nên tìm cơ hội nói rõ quan hệ của mình và Cao Dương thành cho Đỗ Thanh Nga biết hay không? Nhưng khi nhìn thấy vẻ mừng rỡ của em gái, cô thật sự không nỡ.

Hoàng Ngân cắn đũa trúc trong lòng có chút buồn bực “Dương Thành, cha mẹ cháu làm gì vậy?”

Đột nhiên lại nghe thấy tiếng Trần Lan hỏi Cao Dương Thành.

“Mẹ...”

Đỗ Thanh Nga huých tay mẹ: “Mẹ làm gì vậy, ngày đầu tiên người ta tới nhà đã hỏi hoàn cảnh gia đình của người ta rồi, như thế là bất lịch sự...”

Trần Lan hoàn toàn không nề mặt Thanh Nga, bà bình tĩnh đẩy tay Đỗ Thanh Nga trở về, trách mắng: “Con thì biết cái gì?”

Hoàng Ngân nghi ngờ đưa mắt nhìn mẹ mình, cô có chút bất ngờ, bà cũng không phải người hay để ý đến hoàn cảnh gia đình của người khác...

Cao Dương Thành mỉm cười: “Cha cháu là một cán bộ trong bộ máy chính phủ của thành phố S.”

Anh nói vô cùng khiêm tốn.

“Cán bộ chính phủ gì chứ? Rõ ràng là thị trưởng thành phố S mà! Bác sĩ Cao, sao anh phải khiêm tốn như vậy?” Đỗ Thanh Nga vội vàng bổ sung giúp anh.

Lời vừa nói ra lại khiến cho biểu cảm trên mặt Trần Lan cứng đờ.

“Thị trưởng thành phố S?” Bà lẩm bẫm một câu, tay cầm đũa trúc run lên một cái, khẽ gượng gạo cười một tiếng: “Bác sĩ Cao đúng là con nhà giàu nha, điều kiện tốt như thế, cửa nhỏ nhà nghèo như chúng tôi sao có thể xứng với công tử nhà giàu như cậu được...”

Cao Dương Thành không ngờ Trần Lan lại đột nhiên nói ra mấy câu như vậy.

Anh nhíu mày lại, ánh mắt sâu xa nhìn thoáng qua Hoàng Ngân phía đối diện, mà Hoàng Ngân lại cúi đầu giả bộ ăn cơm, còn đồ ăn trong bát có hương vị gì thì cô thật sự không cảm nhận được.

Đỗ Thanh Nga đột nhiên thay đổi thái độ: “Mẹ, mẹ nói gì vậy?”

Mặt cô ấy xị ra, rất không vui: “Bác sĩ Cao là người ghét nghèo yêu giàu sao? Nếu thật sự như vậy thì hôm nay anh ấy sẽ không cùng con về nhà ăn cơm đâu.”

“Con bớt nói hai câu đi! Bác sĩ Cao có phải người ghét nghèo yêu giàu hay không cũng không quan trọng, quan trọng là người nhà cậu ta có ghét nghèo yêu giàu không mà thôi!” Trần Lan giống như nổi giận, giọng nói không tự chủ được mà nâng cao thêm vài phân.

Nói xong, lúc này bà mới ý thức được thái độ của mình có chút quá khích, vội vàng điều chỉnh cảm xúc, xin lỗi Cao Dương Thành: “Dương Thành, cháu đừng để ý, dì Trần chính là người thẳng tính như vậy, sau này cháu cũng bớt qua lại với Thanh Nga nhà dì thì hơn, cháu là người đàn ông ưu tú như thế, muốn tìm bạn gái dạng nào chẳng được. Hoàn cảnh của nhà chúng tôi như thế này thật sự không xứng với cháu...”

“Mẹ!”

Đỗ Thanh Nga ném bát cơm trong tay xuống, hốt mắt nhanh chóng đứng lên: “Sao mẹ lại có thể như thế được? Con rất vất vả mới có quan hệ tốt với bác sĩ Cao, mẹ lại đi phá đám, mẹ có thật là mẹ của con không vậy?”

Đỗ Thanh Nga nói xong, cả hai mắt đều ướt.

Cả Đỗ Hoàng Ngân và Cao Dương Thành đều không ngờ rằng một bữa cơm lại kết thúc trong cục diện như vậy.

Chỉ là lời của mẹ cũng giống như một hồi chuông cảnh báo đối với Hoàng Ngân.

Nhưng hồi chuông cảnh báo này thực sự quá nặng nề, khiến trong lòng cô nhất thời có cảm giác khó thở.

“Mẹ, Thanh Nga, hai người đừng như vậy, nhà mình đang có khách mà...”

Hoàng Ngân đứng dậy, vội về mẹ và em gái của mình.

“Dì Trần...”

Cao Dương Thành lịch sự đứng lên, khóe miệng vẫn nở nụ cười như cũ: “Cháu nghĩ có lẽ mọi người đã có hiểu lầm rồi, cháu và Thanh Nga chẳng qua chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, cháu chưa từng có ý nghĩ

muốn tiến thêm một bước với cô ấy...”

Chỉ vài câu ngắn ngủi, anh đã dễ dàng nói rõ quan hệ giữa mình và Đỗ Thanh Nga.

Cuối cùng, ánh mắt của anh lướt qua gương mặt của Hoàng Ngân, sau đó nói với Trần Lan: “Nhưng dì Trần à, cháu vẫn muốn nói cho dì biết, nếu cháu đã nhìn trúng cô gái nào, thì cháu sẽ không quan tâm cô ấy giàu có hay nghèo khó, càng không quan tâm đến việc người nhà cháu sẽ có thái độ gì, cháu chỉ biết rằng người phụ nữ cháu thích nhất định là người phụ nữ tốt nhất thế giới. Nếu đã là tốt nhất thì cháu sẽ không dễ dàng từ bỏ!”

Những lời nói nghiêm túc này giống như một lời tuyên bố, cũng giống như cam đoan với một người mẹ như Trần Lan.

Trong lòng Hoàng Ngân vừa mừng vừa lo, vô cùng kinh ngạc, không hiểu tại sao anh lại đột nhiên nói ra mấy câu nói như vậy, trái tim khẽ đập loạn, vẻ mặt có chút hoảng hốt, nhưng cô rất nhanh đã bình tĩnh lại, hơi mắt tự nhiên đảo mắt đi chỗ khác.

Sắc mặt Đỗ Thanh Nga xám ngoét, bỏ bát đũa trong tay xuống, nước mắt dâng lên: “Mọi người từ từ ăn đi, con no rồi.”

Cô ấy nói xong, vừa khóc vừa chạy vào phòng của mình, cánh cửa vốn cũ kĩ, giờ phút này lại bị đập mạnh, vang lên tiếng “két”.

“Mẹ, con đi xem em ấy một chút...”

Hoàng Ngân vừa nói vừa định rời đi, lại bị Trần Lan quát lớn: “Xem cái gì mà xem? Mặc kệ nó! Ngồi xuống, ăn cơm đi!”

“Mẹ...”

Từ trước tới giờ Hoàng Ngân chưa từng thấy dáng vẻ nghiêm khắc này của mẹ.

“Ngồi xuống!”

Trần Lan dùng đũa gõ mạnh xuống bàn một cái.

Thấy dáng vẻ này của mẹ, Hoàng Ngân đâu dám chọc cho mẹ tức giận nữa, cô chỉ có thể cúi đầu im lặng, ngồi xuống bàn ăn cơm lần nữa.

Mà Cao Dương Thành lại bình tĩnh ngồi trước bàn ăn, thanh lịch thưởng thức đồ ăn trước mặt, dường như không bị quấy nhiễu bởi những sóng gió vừa xảy ra vì anh.

Mặc kệ trong hoàn cảnh nào, anh vẫn vĩnh viễn biểu hiện vô cùng đúng mực.

Một bữa cơm, ba người đều ăn trong suy nghĩ ngón ngang, Hoàng Ngân ăn giống như nhai sáp nên vậy.

Cơm nước xong xuôi, cửa phòng Đỗ Thanh Nga bị mở ra, chỉ thấy cô ấy đi ra ngoài với đôi mắt sưng húp, trên tay còn cầm một quyển tạp chí, cô đưa cho Cao Dương Thành: “Bác sĩ Cao, anh giúp em nói một tiếng cảm ơn với Mỹ Hoa...”

“Ừ.” Cao Dương Thành hờ hững đáp một tiếng, đưa tay nhận lấy.

Sau đó anh nhìn về phía Trần Lan: “Dì Trần, hôm nay cháu quấy rầy đi rồi, hôm nào có thời gian cháu lại tới thăm dì.”

“Ồ, cũng được.”

Trần Lan vội vàng đáp lại, cũng không giữ Cao Dương Thành.

“Bác sĩ Cao, em đưa anh xuống dưới.”

Đỗ Thanh Nga nói xong liền xoay người vào phòng lấy áo khoác, chuẩn bị đi ra cửa, nhưng không ngờ nghe xong lời này, Trần Lan vội vàng dừng mọi việc trong tay, nhanh chóng xông tới.

“Thanh Nga, không cho phép con đi! Không đi đâu cả! Ngoan ngoãn ở lại nhà cho mẹ!”

Cảm xúc của Trần Lan có chút kích động, khiến Hoàng Ngân đứng bên cạnh cũng phải kinh ngạc.

Dáng vẻ này không giống dáng vẻ ngày thường của mẹ...

“Mẹ, mẹ nổi điên gì vậy?” Đỗ Thanh Nga đứng dậm chân trước cửa phòng, hốc mắt đỏ bừng, lớn tiếng nói: “Con muốn đi!”

“Con thử đi xem mẹ có đánh gãy chân con không?”

Dường như Trần Lan thật sự quyết tâm, vừa nói xong lập tức cầm chổi lông gà trên ghế sofa đánh vào người Đỗ Thanh Nga: “Cút về cho mẹ! Mau trở về phòng đi! Hoàng Ngân, con đi đi, giúp mẹ tiễn bác sĩ Cao ra ngoài!”

Cao Dương Thành không ngờ Trần Lan lại đánh người, anh bước lên phía trước cản lại chổi lông gà trong tay Trần Lan, tay cũng không dùng sức: “Dì Trần, đừng như vậy, nếu vì cháu mà khiến mẹ con hai người bất hòa thì không đáng đâu, cháu tự đi xuống là được rồi.”

Thấy Cao Dương Thành như vậy, Trần Lan cũng dừng tay, không tiếp tục đánh Đỗ Thanh Nga nữa, chỉ kéo cô ấy đi về phòng của mình.

Đỗ Thanh Nga giãy dụa: “Mẹ... Hu hu... Sao mẹ phải làm như vậy?”

Đỗ Thanh Nga vừa khóc vừa điên cuồng hét lớn, cô ấy bị Trần Lan nhốt vào trong phòng: “Mở cửa ra! Mở cửa ra! Mẹ, mẹ làm vậy con sẽ hận mẹ! Mẹ...”

Đỗ Thanh Nga hét khản cả giọng, không ngừng đập cửa phòng.

Trần Lan nghe tiếng con gái kêu khóc, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, tay cầm chổi lông gà của bà cũng run mạnh hơn.

“Mẹ, như vậy có ổn không?”

Hoàng Ngân cũng có chút khẩn trương: “Hay là chúng ta để cho Thanh Nga ra ngoài trước đã...”

“Con im ngay!” Trần Lan quát lớn một tiếng, cuối cùng mới nhìn thoáng qua Cao Dương Thành đứng ở một bên: “Đi đi, đưa bác sĩ Cao xuống dưới!”

Hoàng Ngân lo lắng nhìn cửa phòng đóng chặt của Đỗ Thanh Nga, âm

thầm thở dài, thương lượng với mẹ: “Vậy sau khi con đưa bác sĩ Cao xuống thì mẹ hãy thả Thanh Nga ra...”

“Được, mẹ biết rồi, chẳng lẽ con cho rằng mẹ sẽ nhốt con gái mình cả đời không thả sao?”

Nghe xong lời này, Hoàng Ngân mới yên tâm.

Cao Dương Thành nhìn Trần Lan, nghi ngờ nhíu mày lại.

Hiển nhiên bữa cơm hôm nay anh đã đến không đúng lúc rồi.

Hoàng Ngân đưa Cao Dương Thành xuống tầng.

“Bình thường mẹ cô kì thị nhà cán bộ nhà nước lắm à?”

Cao Dương Thành thực sự không nhịn được nữa, đành lên tiếng hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân cũng không hiểu nổi mẹ mình, cô lắc đầu: “Không phải, trước đây chú hàng xóm sát vách nhà tôi cũng làm cán bộ, tôi thấy mẹ tôi không dùng dáng vẻ này đối xử với người ta...”

Cao Dương Thành nhíu mày: “Vậy thái độ của bà ấy đối với tôi là gì?”

“Thái độ của bà ấy với anh là gì anh còn không rõ ràng sao?” Hoàng Ngân cũng không nói thẳng, chủ yếu là không muốn đả kích lòng tự tin của anh.

“Ừm... Hình như bà ấy không chào đón tôi tới nhà cô...”

Hoàng Ngân nhún vai, không giải thích.

Bởi vì cô cũng có cảm giác này.

“Nhưng hình như cô cũng không chào đón tôi lắm, vì sao vậy?”

Cao Dương Thành nhíu mày, đôi mắt đen như đáy hồ của anh lộ ra vẻ khó chịu.

Hoàng Ngân chớp chớp mắt, một lúc sau mới nói: “Tôi chỉ hơi bất ngờ thôi, vì sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà tôi, hơn nữa... còn đi cùng Thanh Nga...”

Cao Dương Thành hờ hững liếc nhìn Hoàng Ngân, nhưng không giải thích gì nhiều, chỉ nói: “Sau này tôi sẽ giữ khoảng cách với cô ấy.”

Thật ra, anh đồng ý đưa Đỗ Thanh Nga về nhà là vì nghĩ đến cuộc sống ngày thường của Hoàng Ngân khá vất vả, có lẽ anh có thể giúp cô chăm sóc người nhà cô một chút, mà anh đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà cô cũng chỉ là muốn biết một chút về hoàn cảnh sống của cô mà thôi.

Chỉ là anh cũng không ngờ lại tạo thành trận sóng gió lớn như vậy.

“Thanh Nga... thật sự thích anh...”

Hoàng Ngân có chút lo lắng.

Trong đôi mắt bình tĩnh của Cao Dương Thành lóe lên một tia mờ ám, anh nhìn Hoàng Ngân đầy ẩn ý, lạnh nhạt nói một câu: “Tình yêu là chuyện của hai người.”

Anh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nếu như có một ngày Hoàng Ngân phải chọn giữa anh và em gái cô thì cô sẽ lựa chọn như thế nào?

Ánh mắt của Cao Dương Thành tối lại, anh hi vọng giữa bọn họ vĩnh viễn không có ngày như vậy!

Anh mở khóa xe, mở cửa xe, giục Hoàng Ngân: “Đi vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

“Ừ.”

Hoàng Ngân sờ lên túi quần, nhìn Cao Dương Thành phía đối diện, có chút mất tự nhiên: “Chuyện... Chuyện lần trước tôi nói với anh, anh nghĩ thế nào?”

Cao Dương Thành không ngờ Đỗ Hoàng Ngân lại cố chấp với chuyện này như vậy, anh lạnh lùng nhìn Hoàng Ngân, sắc mặt trở nên u ám: “Đỗ Hoàng Ngân, tôi không hi vọng được nghe chuyện này từ miệng cô lần

nữa.”

Rõ ràng anh có chút tức giận.

Hoàng Ngân im lặng, trong mắt lộ ra cảm xúc hụt hẫng.

Có lẽ, cô thật sự nên cân nhắc đổi một cách khác...

“Đi vào đi!” Cao Dương Thành ngỏ ý bảo cô đi lên nhà trước.

Hoàng Ngân khẽ gật đầu, nhìn vào mắt anh, đáy mắt có một chút dịu dàng: “Đi đường lái xe cẩn thận.”

Cô vẫn không quên dặn dò anh.

“Ừ.”

-----oOo-----

Chương 73: Tới thăm người thân của cô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đáy mắt tĩnh lặng của Cao Dương Thành lóe lên chút ánh sáng mờ nhạt, rõ ràng còn mang theo chút vui mừng.

“Tạm biệt...”

Hoàng Ngân vẫy tay với anh, trong đôi mắt long lanh có nỗi buồn lướt qua.

Cô xoay người đi vào trong nhà.

Lát nữa cô còn phải đến bệnh viện chăm Dương Dương.

...

Vừa vào nhà, Hoàng Ngân đã nghe thấy tiếng gào khóc điên cuồng của Đỗ Thanh Nga, cô ấy vẫn bị nhốt trong phòng của mình, chưa được mẹ

thả ra.

Mà Trần Lan vẫn ngồi chờ đợi trước bàn ăn chưa kịp thu dọn xong.

Trên gương mặt già nua in hằn những vết chân của thời gian kia dường như không có chút sức sống nào, trắng bệch như tờ giấy.

“Mẹ...”

Hoàng Ngân đi vào nhà: “Sao vậy? Mẹ vẫn đang suy nghĩ về chuyện của Thanh Nga sao?”

Trần Lan nghe được giọng của Hoàng Ngân thì đột nhiên tỉnh táo lại, vội vã đứng lên, cầm khăn lau trong tay nhanh chóng lau bàn: “Cậu ta đi rồi à?”

“Vâng.”

Hoàng Ngân gật đầu: “Mẹ, mẹ mau thả Thanh Nga ra đi.”

“Thanh Nga và cậu ta có quan hệ thế nào?”

Trần Lan bỗng nhiên hỏi một câu không đầu không cuối.

Hoàng Ngân sững sờ, lắc đầu: “Cụ thể thì con cũng không rõ lắm, nhưng có phải mẹ hơi nhạy cảm với bác sĩ Cao không? Chẳng qua anh ấy chỉ là con ông cháu cha mà thôi, mẹ làm như thế sẽ khiến người ta hiểu lầm đó...”

Hoàng Ngân cẩn thận nói chuyện với mẹ.

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì?” Sắc mặt Trần Lan vô cùng khó coi.

“Hiểu lầm là mẹ không thích người ta...”

“Chẳng lẽ con cảm thấy mẹ nên tỏ ra nhiệt tình với cậu ta sao? Mẹ nói cho hai chị em con biết, mẹ không quan tâm các con có quan hệ gì với cậu ta, là yêu đơn phương, là có quan hệ yêu đương hay chỉ đơn giản là bạn bè bình thường cũng được, các con cũng tuyệt đối không được qua lại cùng cậu ta.” Trần Lan hướng về phía gian phòng của Đỗ Thanh Nga,

rõ ràng lời này là nói cho cô ấy nghe, nhưng cũng khiến sắc mặt Hoàng Ngân tái đi.

“Mẹ, con không hiểu lắm, có phải mẹ có nên cho con một lý do không?”

“Không có lý do gì cả! Mẹ hoàn toàn không thích cậu ta, nếu như không muốn làm mẹ tức chết thì sau này hai chị em các con tránh xa cậu ta ra cho mẹ, nhất là Thanh Nga, con có nghe thấy không?”

Bà lớn tiếng nói vọng về phía phòng của Đỗ Thanh Nga như muốn cảnh cáo.

Hoàng Ngân không hiểu lắm, trong đôi mắt long lanh của cô có thêm vài phần lo lắng và nghi ngờ, cô không nói gì thêm nữa: “Mẹ, con đi xem Thanh Nga một chút.”

“Con ngồi xuống, mẹ còn có chuyện muốn nói với con.”

Trần Lan ra lệnh cho Hoàng Ngân ngồi xuống.

Hoàng Ngân cũng không dám chống lại, đành ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Hôm trước dì Trương của con lại tới tìm con đó, nói là muốn giới thiệu cho con một người đàn ông có học, tính cách cũng không tệ...”

“Mẹ...”

Nghe đến chuyện xem mặt, Hoàng Ngân cũng hơi đau đầu: “Chuyện này không phải chúng ta đã nói rồi sao, trước khi Dương Dương khỏi bệnh thì sẽ không nhắc tới mà...”

“Đúng vậy, nhưng con nói cho mẹ biết đi, bao giờ bệnh của Dương Dương mới tốt lên đây? Lần nào bệnh viện gọi tới cũng đều báo tin xấu... Hoàng Ngân, con đừng trách mẹ độc mồm, con sớm muộn gì cũng nên tính toán cho bản thân mình thì hơn, đừng vì Dương Dương mà làm chậm trễ thanh xuân của mình, nhớ chẳng may...”

“Mẹ!” Câu nói kế tiếp, Hoàng Ngân không cách nào nghe nổi nữa.

Cô biết mẹ muốn nói gì, nhưng cô không muốn nghe, cô cũng không

dám nghe.

“Mẹ mặc kệ con có nghe hay không, tóm lại nếu không muốn mẹ bị hai chị em con chọc cho tức chết thì lần này bằng giá nào con cũng phải đi đến chỗ hẹn cho mẹ, chỉ là đi xem mặt một chút thì đã sao? Người ta cũng đâu có ăn thịt con?”

Hôm nay tính khí Trần Lan thật sự hơi nóng nảy.

Vừa nghĩ tới chuyện cả đời của hai người con gái không khiến cho bà bớt lo chút nào thì cảm giác tức giận càng lúc càng tăng lên.

Hoàng Ngân đương nhiên hiểu được sự tức giận của mẹ, cũng hiểu được tình huống hiện tại của bản thân khiến mẹ lo lắng nhường nào, bất đắc dĩ, cô đành phải miễn cưỡng gật đầu đồng ý: “Được, mẹ, con đồng ý với mẹ là sẽ đi gặp anh ta một lần được chưa? Nhưng con nhất định phải nói trước cho mẹ biết, con sẽ không lừa anh ta chuyện con đã có con...”

Trần Lan hơi sững sờ, đáy mắt cũng tối đi vài phần, trong miệng lẩm bẩm một câu: “Thật sự là oan nghiệt! Cũng không biết có phải kiếp trước người làm mẹ này đã tạo nghiệp gì không...”

“Mẹ, mẹ đừng như vậy...” Hoàng Ngân nghe xong có chút đau lòng và áy náy.

“Mẹ không có ý trách con, mẹ chỉ đang thay con lo lắng cho tương lai mà thôi. Phụ nữ như con đúng là ngốc, không trải đời, cũng không biết suy nghĩ cho tương lai của mình...” Trần Lan nói đến mức hai mắt đỏ lên: “Được rồi, mẹ cũng không hi vọng con lừa gạt người ta, con muốn thì cứ nói đi, cuối tuần này mẹ sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt.”

“Vâng.”

Hoàng Ngân không dám từ chối nữa.

Tuy cô hiểu rõ lần xem mặt này sẽ có 90% là không thành công, nhưng đi xem một lần cũng sẽ an ủi được mẹ phần nào.

Thật ra, trong lòng Trần Lan cũng không hề mơ hồ chút nào, đương nhiên bà biết với điều kiện của nhà bọn họ thì xác suất xem mặt thành

công cũng giống như xác suất Dương Dương khỏi bệnh vậy, nhưng chỉ cần có cơ hội thì người làm mẹ như bà cũng không muốn từ bỏ...

Dù sao có hi vọng cũng tốt hơn là không có.

Cao Dương Thành đứng trước mặt y tá ở tầng mười khu nội trú.

“Làm ơn giúp tôi kiểm tra xem tầng mười có người bệnh nào có người nhà là Đỗ Hoàng Ngân không? Người bệnh ở phòng nào?”

“Có, người nhà của Đỗ Hoàng Ngân nằm ở phòng 1023, nhưng hôm qua bọn họ đã làm thủ tục chuyển viện rồi.”

“Chuyển viện rồi sao?” Cao Dương Thành nhíu mày.

“Vâng, nhưng hôm nay hình như vẫn chưa...”

Y tá vừa nói được một nửa thì đã thấy Hoàng Ngân từ trong thang máy đi ra: “Này, chị Hoàng Ngân, thật đúng lúc, bác sĩ Cao đang tìm chị đó.”

Cao Dương Thành hơi nghiêng người, lập tức thấy được Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân nhìn thấy anh, cũng sững sờ một lúc.

Một lát sau, cô đi về phía anh: “Tìm tôi sao?”

Hoàng Ngân hơi kinh ngạc.

Cao Dương Thành đút hai tay trong túi, khẽ gật đầu: “Ừm, tới thăm người nhà cô một chút.”

Anh không hề che giấu.

Hoàng Ngân hơi ngần người, đáy mắt lộ ra vẻ mất tự nhiên, sau đó khẽ cười: “Cảm ơn, nhưng chúng tôi đã làm thủ tục chuyển viện rồi.”

Cao Dương Thành nhíu mày lại: “Sao vậy? Vinmec là bệnh viện có trang thiết bị tốt nhất, không phải ở lại sẽ tốt hơn sao? Chẳng lẽ cô thật sự

thiếu tiền đến mức đó, không đủ để trả tiền điều trị ở chỗ này? Tôi đưa tiền cho cô, được không?”

“Không phải, anh đừng hiểu lầm, tôi nghe nói trang bị kỹ thuật chữa bệnh tiên tiến nhất của Mỹ vừa được chuyển tới khoa huyết học của bệnh viện K, chuyên điều trị bệnh ung thư máu, cho nên tôi muốn tới đó thử xem sao...” Hoàng Ngân giải thích.

Thì ra là thế!

Cao Dương Thành gật đầu, trên mặt vẫn không có quá nhiều cảm xúc: “Nghe nói hiệu quả chữa bệnh bên bệnh viện K cũng không tệ lắm, nếu thật sự như vậy thì cô đi thử xem sao. Nếu thiếu tiền thì cứ nói với tôi, hơn nữa bên khoa huyết học của bệnh viện K có mấy giáo sư chuyên khoa là thầy giáo cũ của tôi, nếu như cần thì tôi có thể giới thiệu...”

Hoàng Ngân vô cùng cảm động trước sự giúp đỡ của anh.

Cô mỉm cười, có chút xấu hổ: “Vũ Đạt đã giúp tôi liên hệ rồi...”

Đôi mắt đen láy của Cao Dương Thành giống như một miệng giếng sâu nghìn năm, gât gao nhìn chăm chăm Hoàng Ngân ở phía đối diện, sâu đến mức không thấy đáy.

“Tôi đến bệnh viện xử lý chút thủ tục còn sót lại, anh đi làm việc trước đi, tôi không quấy rầy anh nữa.” Hoàng Ngân mất tự nhiên nói.

Cao Dương Thành không nhiều lời, khẽ gật đầu với cô, chào xong lập tức đi lướt qua Hoàng Ngân, trực tiếp tiến vào thang máy.

Hoàng Ngân quay lại, nhìn dáng người cao lớn biến mất ở cửa thang máy, cảm thấy hơi hụt hẫng.

Sau này bọn họ hẳn là không còn cơ hội nào để gặp mặt nữa.

Về phần bệnh của Dương Dương, Hoàng Ngân đã suy nghĩ kỹ, lần này phải sang bệnh viện K xem xét tình huống trước đã, nếu như không còn cách nào khác thì cô mới nói toàn bộ sự thật cho Cao Dương Thành, đến lúc đó, cô cũng không biết cục diện mà bọn họ sẽ phải đối mặt là gì, cô chỉ biết rằng mỗi một bước đi của bọn họ sẽ vô cùng khó khăn.

...

Phòng bệnh số 1023.

Cậu bé dựa vào ngực Mỹ khóc sụt sùi, nhưng cậu bé lại xòe tay ra như một ông cụ non, không ngừng lau nước mắt cho Mỹ: “Chị Mỹ, đừng khóc, khóc xấu lắm, Dương Dương không thích chị khóc.

Vừa nói hết câu, cậu bé lại càng khóc lớn hơn.

Mỹ dùng một tay ôm Dương Dương kéo vào trong ngực, ôm cậu bé chặt hơn, nước mắt không ngừng tuôn rơi: “Làm sao bây giờ? Chị Mỹ không nỡ rời xa Dương Dương...”

Bởi vì, Mỹ hiểu hơn ai hết, lần này từ biệt với Dương Dương cũng có thể là âm dương cách biệt...

“Dương Dương cũng không nỡ rời xa chị... Nhưng Dương Dương đồng ý với chị, chờ Dương Dương khỏi bệnh thì sẽ lập tức tới thăm chị, được không?”

Dương Dương khóc đỏ cả mắt, dịu dàng an ủi Mỹ.

“Ừm, chờ Dương Dương khỏi bệnh rồi thì nhất định phải đến tìm chị Mỹ, chị Mỹ ở đây chờ em...”

Mỹ đặt đầu Dương Dương lên vai mình, ôm thật chặt, cô ấy đã sớm không khóc nổi thành tiếng nữa rồi.

Hoàng Ngân đứng ở một bên nhìn thấy cảnh này cũng cảm động lau nước mắt, Đoàn Vũ Đạt thì im lặng đứng đó.

Nửa giờ sau, sau khi tạm biệt tất cả các y tá, lúc chuẩn bị đi, Dương Dương lại không nhúc nhích: “Hoàng Ngân, chờ Dương Dương một chút được không?”

Hoàng Ngân ngồi xổm xuống: “Dương Dương còn có việc gì sao?”

“Vâng, con muốn nói lời tạm biệt với chú Cao.” Cậu bé nhỏ giọng nói.

Hoàng Ngân hơi ngạc nhiên, thứ gọi là tình thân ẩn sâu trong lòng bỗng nhiên rục rịch, đáy lòng dâng lên một chút chua xót.

Cô ngẩng đầu nhìn Mỹ ở bên cạnh, chậm rãi đứng lên, xấu hổ nói: “Mỹ, làm phiền cô dẫn Dương Dương đi một chuyến được không...”

“Được, không có vấn đề gì. Nào, bé ngoan, chị Mỹ dẫn em đi tìm chú Cao.”

“Cảm ơn chị Mỹ!”

Cậu bé nhất thời vui vẻ ra mặt, mặc cho Mỹ dẫn ra khỏi phòng bệnh.

Hoàng Ngân nhìn bóng lưng vui vẻ của cậu bé, âm thầm thở dài một hơi, vô thức nói với Vũ Đạt: “Không biết quyết định năm đó của em rốt cuộc là đúng hay sai... Cuối cùng thì bọn họ vẫn là cha con, đúng không?”

Quyết định của cô có phải quá tàn nhẫn, quá ích kỷ rồi không?

...

Khi Dương Dương đẩy cửa phòng làm việc khoa ngoại thần kinh ra thì tất cả bác sĩ bên trong đều trừng to mắt nhìn cậu bé đáng yêu vừa xuất hiện giống như nhìn một sinh vật lạ.

Cậu bé có đôi mắt to màu nâu giống như người nước ngoài, lông mi vừa dày vừa dài giống như hai chiếc quạt nhỏ, đôi mắt to sáng lấp lánh vì tò mò, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn giống như trái táo chín, đáng yêu đến mức khiến người ta chỉ hận không thể nhào qua cắn một miếng.

“Xin hỏi chú Cao Dương Thành có ở đây không?”

Giọng nói non nớt của cậu bé vang lên trong phòng làm việc của khoa ngoại thần kinh, tầm mắt mọi người không hẹn mà cùng nhìn về Cao Dương Thành đang chăm chú chỉnh sửa tài liệu.

Nghe được giọng nói trẻ con quen thuộc, Cao Dương Thành cũng ngạc nhiên ngẩng đầu lên khỏi đồng tài liệu.

“Dương Dương?”

Anh kinh ngạc, đặt tài liệu trong tay xuống, lập tức đứng lên.

“Chú Cao!” Cậu bé vừa thấy Cao Dương Thành đã thả lỏng tay Mỹ ra, vui vẻ chạy về phía Cao Dương Thành.

“Bác sĩ Cao.”

Mỹ tươi cười đi tới, chào hỏi với Cao Dương Thành.

Cô ấy khom người, ôm cậu bé vào trong ngực mình.

-----oOo-----

Chương 74: Đối tượng xem mặt đáng sợ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành khẽ cười, nhìn Dương Dương ở trong ngực Mỹ: “Sao giờ này lại đến đây?”

Hỏi xong, tâm trạng của Dương Dương đang nằm trong ngực của Mỹ có vẻ không tốt lắm, cậu bé cúi đầu, nắm tay nhỏ không ngừng hoạt động, che giấu sự không vui trong lòng.

“Sao vậy? Tâm trạng không tốt sao?”

Cao Dương Thành cúi đầu, xích lại gần Dương Dương, quan tâm hỏi han cậu bé.

“Nào, Dương Dương, nói cho chú Cao biết hôm nay em tới tìm chú làm gì đi...” Mỹ đỡ dành Dương Dương.

Dương Dương cúi đầu thấp hơn, giọng nói non nớt tràn ngập sự buồn bã phát ra từ miệng cậu bé: “Chú Cao, Dương Dương đến để nói lời tạm biệt với chú...”

Cậu bé vừa nói xong câu đó thì hai hốc mắt đều ướt.

“Tạm biệt?” Cao Dương Thành cảm thấy hơi căng thẳng, anh nhú mào lại, khó hiểu nhìn Mỹ.

“Bác sĩ Cao, là như thế này, chắc anh cũng biết bên bệnh viện K có cách chữa mới đối với căn bệnh của Dương Dương, cho nên tất cả mọi người đều chuyển viện qua bên đó, Dương Dương cũng không ngoại lệ, cho nên...”

“Tôi biết rồi.”

Cao Dương Thành khẽ gật đầu, trong lòng có chút mất mát.

Cảm giác mất mát này không cách nào diễn tả được, giống như khi Hoàng Ngân nói cho anh biết bọn họ chuyển viện, cảm giác mất mát lúc đó rất giống bây giờ.

Có lẽ về sau sẽ ít có cơ hội gặp lại...

Anh đưa tay đón lấy Dương Dương từ trong ngực Mỹ: “Tôi bế cậu bé.”

Giọng của anh hơi lạc đi.

Cậu bé nghe được lời nói này lập tức rướn người ra, chui vào lồng ngực vạm vỡ của Cao Dương Thành.

Hình như trong trí nhớ của Cao Dương Thành, đây là lần đầu tiên anh ôm trẻ con, cảm giác ấm áp mềm mại trong ngực giống như một chiếc kẹo bông gòn, nhẹ nhàng chạm tới những chỗ mềm mại nhất trong trái tim của anh.

Đột nhiên, anh bỗng có một ảo giác, dường như... anh chính là cha của đứa trẻ này.

Anh bị suy nghĩ bất chợt này của mình làm cho kinh sợ, anh bỗng bật cười, không ngờ cũng có ngày anh cảm nhận được tình cha, đây thật sự không giống phong cách thường ngày của anh.

“Chú Cao, chú sẽ tới thăm Dương Dương chứ?” Đột nhiên, cậu bé ngẩng đầu lên, mong đợi hỏi Cao Dương Thành.

“Đương nhiên rồi.”

Cao Dương Thành không chút do dự gật đầu.

“Thật tốt!” Cậu bé vui vẻ vỗ tay trong ngực anh, đôi mắt đẹp cũng cong lên như vàng trắng lưỡi liềm: “Tháng sau là sinh nhật của Dương Dương, chú Cao cũng tới chúc mừng Dương Dương được không?”

“Được!”

Cao Dương Thành gật đầu trả lời.

Anh nghĩ vào ngày đó có phải sẽ may mắn được gặp mẹ của cậu bé hay không?

Dương Dương duỗi bàn tay trắng nõn ra ôm lấy bờ vai rộng của Cao Dương Thành, khuôn mặt nhỏ nhắn lưu luyến cọ cọ vào cổ anh: “Dương Dương thật sự phải đi rồi...”

Trong giọng nói non nớt của cậu bé lộ ra vẻ không nỡ.

“Được!” Cao Dương Thành dùng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vỗ vào lưng cậu bé: “Hẹn gặp lại.”

Vậy mà anh cũng có chút không nỡ.

“Hẹn gặp lại...”

Hai mắt cậu bé đỏ lên, khóc nức nở nói lời tạm biệt với anh.

Mỹ ôm Dương Dương ra khỏi ngực Cao Dương Thành: “Bác sĩ Cao, vậy chúng tôi đi trước...”

“Được, tôi đưa hai người ra ngoài.”

Cao Dương Thành đưa bọn họ ra khỏi văn phòng.

Cuối cùng Hoàng Ngân vẫn đồng ý đi xem mặt.

Nhìn người đàn ông trung niên đã qua tuổi bốn mươi, bụng phệ, đầu đội tóc giả ở phía đối diện, suýt nữa thì Hoàng Ngân bị sặc nước chanh.

Thật sự cô không có ý kì thị vẻ ngoài của người khác, nhưng hình ảnh như vậy khác một trời một vực so với lời miêu tả của mẹ cô.

Lúc đó mẹ cô đã nói như thế nào?

“Ngân à, nghe dì Trương nói thì người đàn ông đó làm bên IT, nhìn dáng vẻ đã biết là người có tài, mà thu nhập cũng khá cao, nhân phẩm lại không có điểm nào để chê...”

Hoàng Ngân không thể tin nổi, trừng mắt nhìn người mẹ ngây thơ của mình: “Mẹ, nếu như người đàn ông này thật sự tốt như dì Trương nói thì sao người ta lại phải giới thiệu cho con gái của mẹ chứ?”

Hoàng Ngân luôn tự biết thân biết phận, rốt cuộc thì cô cũng chỉ là một bà mẹ đơn thân, đàn ông mà nói không để ý đến chuyện này tuyệt đối là giả dối.

“Dì Trương nói người đàn ông này cái gì cũng tốt, chỉ có điều... tuổi tác hơi lớn một chút.”

Biết ngay mà!

Hoàng Ngân vốn còn ngây thơ cho rằng hơi lớn một chút này thật sự chỉ là “một chút”, không ngờ rằng “một chút” này cũng đủ để cho Dương Dương gọi tiếng ông nội rồi.

Dù sao cũng không có kết quả, cô muốn rời đi nhưng lại ngại đây là người mà dì Trương giới thiệu, mẹ cô lại tôn sùng như vậy, cô cũng không thể bỏ của chạy lấy người được...

“Cô Đỗ Hoàng Ngân đúng không? Chào cô, chào cô, rất hân hạnh được biết cô. Tôi tên là Phạm Thái, hân hạnh!”

Người đàn ông bụng phệ trước mặt tươi cười, duỗi bàn tay mập mạp ra định bắt tay với Hoàng Ngân.

“?”

Hoàng Ngân nhú mào rút tay ra. Thùng cơm?

Cô không nghe lầm chứ? Cái tên khác người như vậy mà cũng đặt được sao?

“Đừng hiểu lầm, Phạm trong phạm vi, Thái trong thái bình.”

Phạm Thái vội vã giải thích, hiểu lầm như vậy anh ta cũng đã sớm quen rồi.

Hoàng Ngân hơi xấu hổ, vội vàng đứng lên bắt tay anh ta: “Anh Phạm, xin chào, rất vui được biết anh.”

“Nào, ngồi xuống đi.”

Phạm Thái nói xong cũng không buông lỏng tay Hoàng Ngân ra, một cánh tay mập mạp khác lại vươn tới, cầm lấy tay phải Hoàng Ngân, cười tủm tỉm: “Tôi có thể gọi cô là Hoàng Ngân không?”

Hoàng Ngân cảm thấy nổi da gà, sống lưng lạnh toát: “Được... không có vấn đề gì...”

Cô lúng túng muốn rút tay ra khỏi tay anh ta, đang định mạnh mẽ kéo tay lại, lại nghe được người đàn ông đang cười híp cả mắt kia cảm thán: “Hoàng Ngân, da thịt cô thật là mềm mại, không giống như người phụ nữ đã làm mẹ...”

Nghe xong lời này, Hoàng Ngân đột nhiên nảy sinh sự chán ghét, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ là khó chịu ngồi xuống.

Lại không biết rằng hình ảnh “mờ ám” này đã rơi vào một đôi mắt sắc bén như chim ưng ở bên ngoài cửa sổ bằng pha lê.

“Ồ đây đi...”

Cao Dương Thành lạnh nhạt nói một câu.

Vũ Phong kinh ngạc không hiểu: “Ăn cơm tối ở đây sao?”

Anh ta ngẩng đầu nhìn biển hiệu cửa hàng, vội vã nói: “Lão nhị, đây không phải hàng ăn, đây chỉ là quán cà phê thôi, hàng ăn ở phía trước.”

“Chọn chỗ này.”

Cao Dương Thành nói với khí thế vô cùng uy nghiêm khiến người ta không dám cãi lại.

Mà gương mặt đẹp trai của anh vốn không có biểu cảm gì đã chuyển sang lạnh như một tảng băng.

Vũ Phong theo Cao Dương Thành đi vào quán cà phê, bất ngờ gặp được Hoàng Ngân ngồi ở gần cửa sổ.

Vũ Phong đột nhiên hiểu rõ mọi chuyện.

Anh ta nhếch môi cười một tiếng, đi thẳng về phía Hoàng Ngân, nhiệt tình chào hỏi: “Ồ, Hoàng Ngân, thật trùng hợp.”

Hoàng Ngân không ngờ đi xem mặt mà cũng có thể gặp được người quen.

Nếu coi như nhìn thấy Vũ Phong là ác mộng thì khi nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Cao Dương Thành ở phía sau Vũ Phong không xa, Hoàng Ngân nhất thời có cảm giác như rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục.

Đây gọi là gì? Một người xui xẻo thì ngay cả uống nước cũng có thể mắc nghẹn!

Hoàng Ngân nhếch môi, mất tự nhiên chào hỏi với Vũ Phong: “Thật là trùng hợp...”

“Người quen à?”

Phạm Thái thấy Hoàng Ngân gặp người quen cũng vội vã đứng lên, lịch sự bắt tay với Vũ Phong: “Xin chào, xin chào, tôi là bạn trai Hoàng Ngân, Phạm Thái!”

Một câu đã khiến cho mọi người giật mình.

Hoàng Ngân đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, có một ánh mắt lạnh như băng sắc như dao đang bắn thẳng về phía cô.

“Anh vừa nói gì?”

Vũ Phong còn tưởng rằng bản thân nghe nhầm.

“Bạn trai?”

Anh ta trừng lớn mắt, khó hiểu nhìn về phía Hoàng Ngân, sau đó lại nhìn Cao Dương Thành đã biến thành hàm băng ở phía sau lưng, sau đó không chút khách khí cười lớn: “Thùng cơm? Ha ha, cái tên này rất hay, rất hay!”

Hoàng Ngân xấu hổ không còn chút mặt mũi nào.

“Anh đừng hiểu lầm, tôi và anh Phạm chỉ vừa mới quen mà thôi.” Cô đỏ mặt giải thích.

“Hiểu lầm gì chứ? Hoàng Ngân, em cứ yên tâm đi, anh rất hài lòng về em, hôm nay chúng ta có thể trở về bàn bạc với mẹ anh một chút, chọn ngày tổ chức hôn lễ, tránh cho em cảm thấy tiêu chuẩn của anh quá cao, không nhìn trúng em.” Phạm Thái vội vã tiếp lời.

Lời này nghe thế nào Hoàng Ngân cũng cảm thấy không thoải mái.

Thì ra anh ta hài lòng với cô là được rồi, còn tự tin đến mức hoàn toàn không cần hỏi cảm giác của cô đối với anh ta ra sao ư? Còn nói cái gì mà tiêu chuẩn quá cao chứ, lời này chẳng phải đang nói những người có tiêu chuẩn cao sẽ không để ý đến Đỗ Hoàng Ngân cô sao? Cho dù có một nửa là sự thật, nhưng cũng không cần trắng trợn nói ra như thế... Còn chọn ngày cưới gì chứ? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Hoàng Ngân càng nghĩ càng tức giận, nhưng ngại tình huống như hiện tại nên cô không tiện vạch mặt, hơn nữa nếu làm quá mức thì khi về nhà cô sẽ bị mẹ cô dạy dỗ tới chết mất.

Hoàng Ngân điều chỉnh hơi thở, ngồi xuống, cố gắng kìm chế lửa giận đang cháy bùng bùng trong lồng ngực, cơ mặt cô giãn ra, mắt tự nhiên cười một tiếng: “Anh Phạm, tôi cảm thấy hình như anh hiểu lầm ý tôi rồi.”

“Hoàng Ngân, cô cũng đừng căng thẳng, dì Trương đã nói cho tôi biết tình huống của cô rồi, nói bây giờ cô không đợi được nữa, muốn gả đi, không phải sao? Dù sao tôi cũng không đợi được nữa, muốn cưới vợ sinh con rồi, hai chúng ta vừa đúng lúc trở thành một đôi, đúng không?”

Đúng cái đầu anh!

Hoàng Ngân suýt nữa không nhịn được mà chửi tục, nhưng ngược mắt lên mới để ý được trước bàn còn có hai ông chủ lớn đang chờ xem trò vui.

Hoàng Ngân nhất thời có loại cảm giác tiến không được, lùi cũng chẳng xong, cả người rất khó chịu.

Đi xem mặt gặp được một mặt hàng hiếm thấy như thế thì cũng thôi đi, trước bàn còn có hai người chờ xem trò vui, quan trọng là hai người chờ xem trò vui này không có một chút ý thức tự giác nào, hoàn toàn không cảm thấy rằng mình đã quấy rầy đến người khác.

Thấy bọn họ không đi, Hoàng Ngân cũng không tiện nói bọn họ, dù sao đây cũng là chỗ công cộng, cho nên cuối cùng cô cũng vẫn phải kiên trì tiếp tục.

“Anh Phạm, thật ra tôi không nghĩ tới việc nhanh như vậy đã...”

“Ngân à, anh Phạm rất thích em!”

Hoàng Ngân còn chưa kịp nói xong đã bị Phạm Thái chặn họng, mà bàn tay mập như heo của anh ta còn nhào về phía Hoàng Ngân, mặc cho Hoàng Ngân giãy giụa thế nào cũng không buông ra: “Anh buông tay ra!”

Hoàng Ngân cuối cùng cũng nổi giận.

Nhưng trước khi cô nổi giận đã có một bàn tay mạnh mẽ đánh vào bàn

tay mập mạp của Phạm Thái, khiến anh ta đau đến há miệng, vội vã rút cái tay heo kia của anh ta trở về.

“Anh... anh là ai?”

Khi Phạm Thái trừng mắt nhìn Cao Dương Thành thanh lịch lạnh lùng trước mặt, trong mắt anh ta lộ ra vài phần nhát gan sợ sệt.

Cao Dương Thành chỉ lạnh lùng nhìn anh ta một cái, sau đó môi mỏng mím chặt lại, không để ý tới anh ta nữa.

Thân hình cao lớn chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Hoàng Ngân.

Anh cầm ly nước chanh của cô tới, sau đó rút mấy tờ khăn giấy, gương mặt lạnh lùng mang theo vẻ tức giận ra lệnh cho Hoàng Ngân: “Đưa tay đây!”

Giọng điệu lạnh lùng, không có chút nhiệt độ nào.

Hoàng Ngân giật mình nhìn anh, không biết anh muốn làm gì, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại ngoan ngoãn đưa tay về phía anh.

Cao Dương Thành lấy khăn nhúng vào nước chanh, nâng tay Hoàng Ngân lên, đặt vào trong bàn tay lạnh như băng của mình, sau đó cẩn thận từng chút lau sạch tay cô, từ lòng bàn tay, đến mu bàn tay, sau đó là cả muôi ngón tay, thậm chí kẽ hở giữa các ngón tay cũng được lau sạch sẽ không bỏ sót.

Hoàng Ngân bỗng nhiên hiểu được ý của anh.

Anh chê người đàn ông kia bẩn!

Vũ Phong đứng bên cạnh xem trò vui không nhịn được mà che miệng cười.

Lão nhị, có phải cậu kiểm chế quá lâu rồi không?

“Anh... anh đang làm gì vậy? Anh nắm tay bạn gái của tôi, sờ tới sờ lui làm cái gì?”

Cuối cùng Phạm Thái cũng không nhịn được nữa, lắp bắp kêu lên.

-----oOo-----

Chương 75: Nói chuyện trên xe

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành lạnh nhạt trừng mắt lên, trong đôi mắt đen không hề che giấu sự khinh thường, anh liếc mắt, hờ hững hỏi Hoàng Ngân: “Cô có khẩu vị mặn như vậy từ bao giờ?”

Hoàng Ngân bị oan! Cô không ngừng kêu khổ trong lòng!

“Anh nói ai khẩu vị mặn!” Phạm Thái nghe xong lời này của Cao Dương Thành thì lập tức nổi giận.

Kẻ sĩ có thể chết, nhưng không thể chịu nhục!

Nhìn Đỗ Hoàng Ngân và người đàn ông trước mặt thân mật, đột nhiên anh ta hiểu ra mọi chuyện, khẽ cười lạnh, châm chọc nói: “Hừ, đàn bà hư hỏng suy cho cùng cũng chỉ là đàn bà hư hỏng mà thôi, ở đâu cũng là lời ong bướm, vừa này khi không có người thì luôn nắm lấy tay tôi không chịu thả, nhìn xem giờ lại đang làm gì...”

“Rào!”

Lời còn chưa kịp nói xong, một cốc nước chanh lập tức dội thẳng vào gương mặt bóng dầu của anh ta.

Nước này chính là nước Hoàng Ngân vừa rửa tay.

Về phần người nào dội thì ngoại trừ bác sĩ Cao bình tĩnh ung dung quá mức ở phía đối diện kia còn có thể là ai được chứ?

“Uống ngụm nước, súc miệng, chanh có tác dụng khử mùi thôi.”

Cao Dương Thành hờ hững nói bóng gió, một tay chống vào đầu, bày ra

thái độ như không liên quan đến mình.

Hoàng Ngân kinh ngạc sững sờ.

“Phì...”

Phạm Thái vừa phì nước chanh trong miệng, vừa chật vật lấy tay lau mặt, kết quả là lau mãi lau mãi...

“Ha ha ha ha...”

Người đầu tiên cười lớn tiếng chính là Vũ Phong đứng bên cạnh xem trò vui.

Nếu không phải anh ta cười lớn tiếng thì có lẽ Hoàng Ngân cũng muốn quên đi người xem này.

“Đầu trọc! Ha ha ha ha!” Vũ Phong chỉ vào chỗ tóc giả bị rơi ra của Phạm Thái, không chút kiêng dè mà lớn tiếng hô lên, sau khi hô xong lại không chút ý tứ cười lăn lộn.

Trong quán cà phê yên tĩnh chỉ nghe được tiếng cười lớn của anh ta, sau đó là cả chuỗi tiếng cười, tất cả khách hàng trong quán cà phê cũng không nhịn được mà che miệng cười.

Nhất thời mặt Hoàng Ngân tối lại.

Nhìn Phạm Thái trước mặt, bởi vì tóc giả bị rơi xuống nên chiếc đầu trọc của anh ta bị lộ ra, trở thành trò cười cho tất cả mọi người trong quán, Hoàng Ngân cũng hơi thông cảm với anh ta, nhưng điều này cũng chỉ có thể trách anh ta gieo gió gặt bão mà thôi.

“Đồ Hoàng Ngân!”

Anh ta đỏ mặt tía tai, trừng mắt chỉ về phía Hoàng Ngân, ngón tay run run: “Trở về tôi sẽ bảo dì Trương nói lại với mẹ cô, nói cô là người phụ nữ ra ngoài còn lãng nhăng ong bướm!”

Hả?

Hoàng Ngân hơi khản trương, đây vốn là chuyện hai người, sao lại có thể nói cho mẹ cô chứ?

Nhưng Phạm Thái không cho cô cơ hội nói chuyện, anh ta xoay người đi ra khỏi quán cà phê.

Hoàng Ngân khản trương đến mức muốn đứng dậy đuổi theo: “Này, anh dừng lại, dừng lại đã!”

Việc hôm nay mà bị mẹ cô biết thì Đỗ Hoàng Ngân cô nhất định không thể gánh nổi hậu quả rồi...

Coi như xong đời!

Nhưng Hoàng Ngân vừa bước được một bước thì đã bị một bàn tay mạnh mẽ giữ lại.

Đọc FULL truyện làm vợ bác sĩ tại [Vietwriter. Com](http://Vietwriter.Com)

“Đỗ Hoàng Ngân, cô đuổi theo làm gì?”

Giọng nói kia lạnh lẽo như phát ra từ trong hầm băng.

“Anh mau buông tay tôi ra.”

Hoàng Ngân gấp gáp đến mức muốn hất tay của anh ra: “Tôi phải đi tìm anh ta nói rõ ràng mọi chuyện.”

“Nói rõ ràng chuyện gì?” Ánh mắt sáng như đuốc của Cao Dương Thành ngừng lại trên mặt Đỗ Hoàng Ngân, dường như muốn đốt cô thành tro bụi.

“Tôi phải nói cho anh ta biết chuyện vừa rồi chỉ là đùa thôi, bảo anh ta đừng để trong lòng, nhất định là không thể nói cho...”

Hai chữ “mẹ tôi” Hoàng Ngân còn chưa kịp nói ra thì đã bị Cao Dương Thành trầm giọng cắt ngang: “Cô lấy lòng anh ta? Cô thích anh ta sao?”

“...”

Hoàng Ngân không có hơi sức để trả lời vấn đề ngu ngốc này.

Cao Dương Thành cũng không chờ cô đáp lại, bình tĩnh dắt Hoàng Ngân đi ra ngoài.

“Này, anh định kéo tôi đi đâu?”

Sức của anh thật sự quá lớn, Hoàng Ngân hoàn toàn không thể lay chuyển được.

Vũ Phong cũng bó tay rồi, không phải hôm nay nói đi ăn tối sao? Kết quả là anh ta lại bị bỏ rơi một mình...

Cao Dương Thành định kéo Hoàng Ngân ra khỏi quán cà phê, không ngờ lại bị nhân viên quán cà phê ngăn lại: “Anh ơi, thật xin lỗi, bàn đó còn chưa tính tiền.”

Cao Dương Thành nhếch môi lên, hờ hững quay đầu nhìn Hoàng Ngân, hoàn toàn không có ý định giúp cô trả tiền.

Đỗ Hoàng Ngân hẹn hò với người đàn ông khác, Cao Dương Thành anh phải trả tiền giúp bọn họ sao? Anh tự thấy mình không rộng lượng như vậy! Không những không rộng lượng, hiện giờ trong lòng anh còn có một đám lửa đang cháy, cần nhanh chóng xử lý!

Hoàng Ngân vội vàng rút tiền ra thanh toán.

Cao Dương Thành kéo Hoàng Ngân tới bãi đỗ xe.

Hoàng Ngân bị anh mạnh mẽ kéo đi, cổ tay cũng đỏ lên.

“Lên xe!”

Cao Dương Thành nói lỏng tay Hoàng Ngân.

Khuôn mặt anh u ám đến mức khiến cho người ta sợ hãi.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Hoàng Ngân nghi ngờ hỏi anh, nhưng cô lại không lên xe, cô đứng tại chỗ không ngừng xoa bóp cổ tay đau của mình.

“Cô muốn tôi đưa cô đi đâu?”

Thân hình cao lớn của Cao Dương Thành đột nhiên ép sát về phía Hoàng Ngân, mạnh mẽ ép cô lên thân xe, sau đó gương mặt đẹp trai cúi sát xuống, ánh mắt lạnh lùng rơi trên gương mặt có chút hoảng hốt của cô, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh: “Lên giường của tôi... cô dám không?”

Khóe miệng anh nhếch lên nở nụ cười khiêu khích.

Vừa nghe xong câu này, Hoàng Ngân lập tức đỏ mặt, hô hấp có chút khó khăn, đầu óc hơi choáng váng, đưa tay đẩy vào ngực anh: “Cao Dương Thành, anh đừng làm bừa!”

Nhưng cô vừa đưa tay ra đã bị Cao Dương Thành dùng một tay bắt lại, một tay khác mạnh mẽ giữ lấy mặt Hoàng Ngân, khiến cô phải nhìn thẳng vào anh, anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi cô: “Đỗ Hoàng Ngân, cô tình nguyện đi theo loại đàn ông đó cả đời cũng không bằng lòng ở bên tôi sao?”

Anh bóp lấy cằm Hoàng Ngân, hơi dùng lực, khóe môi phun ra phun ra hơi thở lạnh lùng, khiến cho Hoàng Ngân hơi sợ hãi.

Dáng vẻ kia giống như thể chỉ cần Đỗ Hoàng Ngân nói sai một câu thì anh sẽ tàn nhẫn bẻ gãy cổ cô vậy.

Hoàng Ngân khẩn trương nuốt ngụm nước miếng, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng cô không biểu hiện ra ngoài, cô ngửa đầu lên, đôi mắt long lanh đón lấy ánh mắt lạnh lùng của anh: “Tôi... tôi đã từng nói muốn làm người tình của anh, nhưng chính anh không đồng ý...”

“Người tình?”

Người phụ nữ này còn dám nhắc đến chuyện đó với anh sao?

Cao Dương Thành nheo mắt, lông mày cũng nhíu lại, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng, trong đáy mắt tràn ngập sự lạnh lùng tàn nhẫn: “Đỗ Hoàng Ngân, cô muốn làm người tình của Cao Dương Thành tôi như vậy sao? Được! Hiện giờ tôi sẽ cho cô cơ hội!”

Đỗ Hoàng Ngân nguyện ý sống cả đời với tên đàn ông già nua hơn năm mươi tuổi kia, lại chỉ nguyện ý làm người tình của Cao Dương Thành!

Được, Đỗ Hoàng Ngân, cô giỏi lắm!

Không nghi ngờ gì, cô đã hoàn toàn phá vỡ phòng tuyến cuối cùng của Cao Dương Thành.

“Lên xe!”

Anh trầm giọng ra lệnh cho cô, gương mặt lạnh lùng, giúp cô mở cửa xe ra.

Hoàng Ngân cắn môi, hơi do dự nhìn anh.

“Sao vậy? Sợ rồi sao?” Cao Dương Thành nhú mày chế giễu.

Khóe môi Hoàng Ngân hơi run rẩy, kiềm chế tất cả bồi hồi trong lòng, ngồi lên xe.

Cao Dương Thành cũng lên theo, ngồi xuống ghé lái.

Nhưng anh không vội vã lái xe rời đi, chỉ tiện tay lấy từ hộp thuốc lá ra một điếu thuốc, sau đó châm lửa hút một hơi, khói thuốc tràn ra khỏi bờ môi mỏng của anh, lượn lờ trong không khí, giống như giúp anh kéo lên một lớp rèm bằng voan mỏng.

Đột nhiên tiếng nói hờ hững của anh vang lên: “Cởi quần áo ra.”

Giọng điệu bình tĩnh mà tùy ý, đơn giản như thể đang nói chuyện “thời tiết hôm nay thật đẹp” vậy.

Thậm chí, ngay cả mí mắt anh cũng không hề nhúc nhích.

Hoàng Ngân tưởng rằng chính mình nghe nhầm, cô nghiêng đầu, trừng mắt, kinh ngạc nhìn người đàn ông bên cạnh.

Thấy Hoàng Ngân không nhúc nhích, cuối cùng, Cao Dương Thành ở bên cạnh đành nghiêng đầu sang nhìn cô, nhú mày lại, dáng vẻ thiếu

kiên nhẫn: “Tôi là người bao nuôi cô, chẳng lẽ mấy việc như cởi quần áo này cũng phải để tôi tự mình động tay vào hay sao?”

Hoàng Ngân mấp máy môi, sau đó âm thầm hít sâu một hơi, sắc mặt hơi tái nhợt, cô hỏi anh: “Không phải là anh muốn làm trên xe chứ...”

“Có vấn đề gì sao?”

Cao Dương Thành nhướng mày lên, vẻ bình tĩnh trên mặt hơi thay đổi.

“Thật xin lỗi, tôi không làm được!”

Hoàng Ngân từ chối.

Cao Dương Thành nhếch môi, giọng điệu châm chọc: “Không làm được thì mau cút xuống xe cho tôi!”

Hoàng Ngân trừng mắt nhìn anh, cắn chặt môi dưới, nhìn sắc trời càng lúc càng u ám, trong lòng cô không ngừng đấu tranh.

Nhưng không đợi cô quyết định, một cánh tay mạnh mẽ đã đặt lên vòng eo mảnh mai của cô, sau đó dùng lực một chút, cả người cô đã dễ dàng bị Cao Dương Thành áp chế.

Đợi Hoàng Ngân kịp phản ứng lại thì cô đã bị anh ôm ngời lên đùi anh rồi.

Ngay khi cô còn đang run sợ thì bàn tay mạnh mẽ của Cao Dương Thành đã nắm lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó hơi cúi người xuống, bờ môi mỏng nhanh chóng cắn nuốt đôi môi đỏ mọng của Hoàng Ngân mà không hề báo trước.

“Um... um...”

Bờ môi ấm nóng của anh còn mang theo mùi thuốc lá, không chút kiêng kỵ nào mà đưa bờ môi của Hoàng Ngân.

Động tác hơi thô bạo, dường như đang trút hết lửa giận đã kiềm nén thật lâu ở trong lòng.

Nhưng hiển nhiên, chỉ hôn như vậy căn bản không đủ thỏa mãn ham muốn của Cao Dương Thành.

Mà nụ hôn của anh sâu đến mức như thể muốn nuốt chửng Đỗ Hoàng Ngân vậy.

Nụ hôn này vừa sâu vừa nồng nhiệt, Hoàng Ngân bị môi lưỡi của anh đùa bỡn đến mức choáng váng, cả người mềm nhũn không còn chút sức lực nào, cô dựa vào lồng ngực anh, mặc cho anh tham lam hút lấy hơi thở chỉ thuộc về riêng cô.

Một nụ hôn đã kết thúc.

Hơi thở của hai người đều trở nên gấp gáp, gò má ửng hồng mê người của cô in vào trong đáy mắt Cao Dương Thành.

Cô ngượng ngùng nghiêng đầu đi, mấp máy bờ môi sưng đỏ, có chút bối rối không dám nhìn anh.

Gương mặt đẹp trai khiến người ta điên đảo của Cao Dương Thành khẽ cúi xuống, giọng nói mê người vang lên: “Cảm thấy thế nào?”

Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào mặt Đỗ Hoàng Ngân, giống như có một dòng điện chạy qua từng tế bào trên cơ thể cô, nhất thời khiến cô hít thở không thông, suýt thì ngạt thở.

“Hừ...”

Anh hừ nhẹ một tiếng, vẫ về Đỗ Hoàng Ngân ở trong ngực.

“Đừng...”

Đỗ Hoàng Ngân bị anh ôm vào trong ngực, không dám ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt cô đỏ bừng như bị lửa đốt, nóng đến mức mồ hôi chảy ròng ròng, trên trán bị ướt một phần nhỏ, có sợi tóc dính lên phía trên khiến dáng vẻ xinh đẹp của cô giờ phút này càng thêm mê người...

-----oOo-----

Chương 76: Không biết thì học

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hương vị quyến rũ tràn ngập trong không gian hẹp càng nồng đậm, càng mãnh liệt hơn...

“Học để phục vụ nó thật tốt...”

Giọng Cao Dương Thành khàn khàn, đầy mê hoặc vùi trong lòng Hoàng Ngân.

Sự mời gọi khiến đầu óc Hoàng Ngân sục sôi, gò má ửng hồng dần lan tràn trong đôi mắt, hai tay cô chống lên khuôn ngực rắn chắc của anh, bất lực lắc đầu: “Tôi... tôi không biết...”

“Không biết thì học...”

Cao Dương Thành nở nụ cười hiểm hoi.

Hơn nữa, sự kiên nhẫn vô cùng tốt.

Bàn tay ướt át nắm lấy đôi tay nhỏ đặt trước ngực mình của Hoàng Ngân, để cô men theo đường cơ bắp tự do trượt xuống phần bụng rắn rỏi...

Trái tim của Hoàng Ngân chột nẩy mạnh...

Hơi thở dồn dập, đôi mắt trong veo co rút, khuôn miệng nhỏ của cô không kiềm nén được thốt lên, sắc mặt lập tức đỏ rực như lửa, cô sợ đến mức vung tay định trốn, bàn tay to mạnh mẽ ấn lại khiến cô không thể thoát được.

“Anh...”

Hoàng Ngân sợ hãi.

Đôi mắt của cô như ẩn một lớp sương mờ, cô cắn môi, sợ hãi vô tội nhìn anh.

Nói thật, đôi mắt với sự gần gũi của anh, trong lòng Hoàng Ngân thực sự rất sợ.

Bàn tay nhỏ bé hoảng loạn níu chặt áo sơ mi của anh, mà tay kia thì run lập cập.

“Shit...”

Khi cảm nhận được bàn tay mềm mại của cô, toàn thân Cao Dương Thành cứng lại, ngay cả hơi thở cũng tựa như ngừng lại một giây.

Mày kiếm nhíu chặt, giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu không ngừng tuôn ra theo thái dương, anh không nhìn được khe hở một tiếng thở mẫn.

Không thể không thừa nhận, bốn năm trời không hề có phụ nữ chạm vào, đột nhiên được như vậy, anh gần như sắp không chịu nổi.

Mà tay của Hoàng Ngân bị anh nắm thật chặt, không mấy may động đây.

Lại có thể cảm nhận được chút ướt át vì hưng phấn tràn ra trong tay cô, mặt của Hoàng Ngân đỏ tới mang tai: “Anh... Tôi...”

Cảm giác dính dính trong lòng bàn tay khiến cô xấu hổ vô cùng, nói chuyện cũng trở nên lắp bắp, lời nói không mạch lạc.

Cổ họng của Cao Dương Thành khẽ động, tiếng nói hơi nghẹn mề hoặc Hoàng Ngân: “Nhức nhích nào...”

“Tôi... tôi không muốn, không biết...”

Hoàng Ngân lo sợ đến mức sắp khóc, nước mắt trong suốt vương trên lông mi dài, yếu đuối bất lực, cô hoảng sợ lắc đầu: “Không muốn, không muốn...”

Cô muốn rút tay về, nhưng vô số lần cố gắng đều thất bại.

Tay của Cao Dương Thành nắm lấy cằm của cô, đôi mắt sâu thẳm nóng rực nhìn khuôn mặt nhỏ ấm ức của cô: “Ngay cả tổ chức cơ bản để làm một người tình cũng không có, làm sao hầu hạ ông chủ của cô?”

Nghe thấy lời nói này, Hoàng Ngân cũng sợ anh sẽ đổi ý, khẽ hít một hơi, che giấu sự ngỡ ngàng trong đôi mắt, lấy hết can đảm thử một lần.

Hơn nữa, tuyệt đối chỉ là một chút mà thôi...

Nhưng, cứ từng chút như vậy, Hoàng Ngân cảm nhận rất rõ lông mày anh nhíu chặt, khóe mắt giãn ra, nhuôm lớp sương mờ, trong hơi thở còn có sự rên rỉ hung phấn...

Đọc FULL truyện làm vợ bác sĩ tại Vietwriter.com

Trong lòng bàn tay ngày càng ẩm ướt...

“Yêu tinh nhỏ...”

Những từ ngữ mập mờ thốt ra từ khóe môi, lộ vẻ sung sướng không chút che giấu.

Bàn tay của anh nắm bàn tay nhỏ bé của cô, chỉ dạy cho kẻ vụng về như cô...

“Xong... Xong chưa?”

Tay của Hoàng Ngân hơi mệt.

“Chưa...”

Tiếng nói khàn khàn đáp lại Hoàng Ngân.

“Đường như ngày càng khó chịu, làm sao bây giờ?”

Lúc anh nói câu này, khuôn mặt rất âm ỉm.

Hoàng Ngân vừa xấu hổ vừa giận.

Xấu hổ và giận đến mức dùng tay kia đánh anh.

Biểu cảm và hành động của Hoàng Ngân đối với anh mà nói chính là sự

mê hoặc chí mạng...

Đôi mắt u mê của anh trầm xuống, đôi mắt đen càng sâu thẳm.

Bỗng nhiên, anh hơi cúi người, khuôn mặt tuấn tú vùi vào khuôn ngực mềm mại ngọt ngào của Hoàng Ngân không chút báo trước...

“A...”

Hoàng Ngân kinh ngạc khẽ hét.

Giữa lúc Hoàng Ngân đang đắm chìm trong khoái cảm anh mang đến cho mình, mắt cô khẽ liếc, đột nhiên nhìn thấy... Phạm Thái?

Lúc này, anh ta đang đứng ngoài xe của bọn họ, đưa lưng về phía bọn họ, cái đầu gắn tóc giả dáo dác nhìn quanh, tựa như đang tìm gì đó.

Hình như đang tìm xe của mình!

Trong chớp mắt, Hoàng Ngân sợ đến mức mặt trắng bệch, cơ thể đổ ứng của cô bắt đầu không yên phận giãy giụa trong lòng Cao Dương Thành: “Có người, có người... Đừng như vậy, Cao Dương Thành...”

“Đừng náo loạn.”

So với sự hoang mang của Hoàng Ngân, người đàn ông vùi trong ngực cô có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Cô cầu xin anh buông tha: “Đừng làm ở đây được không? Người bên ngoài đều có thể nhìn thấy...”

Cô xấu hổ, vươn bàn tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt của Cao Dương Thành: “Phạm Thái, Phạm Thái ở bên ngoài, tôi không muốn bị anh ta thấy.”

Vừa nghe hai chữ này, Cao Dương Thành sửng người, bỗng dựng ngẩng lên khỏi ngực của cô.

Khuôn mặt đẹp trai lạnh như khối băng.

Đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Hoàng Ngân, nghiêng đầu, thản nhiên nhìn về phía bóng lưng khiến anh căm ghét, anh nhú mày, quay đầu lại nhìn về phía Hoàng Ngân: “Đồ Hoàng Ngân, khẩu vị của cô nặng đến mức tôi thấy buồn nôn.”

Nghe thấy lời này, Hoàng Ngân sửng sốt, sau đó âm ứch môi, một nắm đấm xấu hổ giận dữ đập vào khuôn ngực rắn chắc của anh: “Anh nói bậy bạ gì đó! Anh ta là đối tượng xem mắt mẹ tôi nhờ người tìm cho tôi, hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp anh ta, anh không nghe thấy lúc anh ta đi đã nói gì sao? Anh ta nói rằng phải nói với mẹ của tôi, nếu anh ta thấy chuyện trên xe của chúng ta, anh ta sẽ... U ư...”

Hoàng Ngân chưa kịp nói hết, đôi môi đã bị Cao Dương Thành ngang ngược chặn lại.

“Tôi không muốn nghe thấy bất kỳ chuyện gì liên quan đến người đàn ông khác trong miệng cô, cho nên, câm miệng!”

Giọng nói ngang ngược phát ra từ hai đôi môi giao nhau, phút chốc, Hoàng Ngân cảm thấy mắt tối sầm lại, rèm cửa sổ xe cũng đồng thời rơi xuống, hoàn toàn ngăn cách hai người đang mờ ám với thế giới bên ngoài xe.

Hoàng Ngân không ngờ người này lại thực sự làm vậy.

Nụ hôn của anh ngày càng mãnh liệt khi rèm cửa sổ rơi xuống.

“U ư...”

Hoàng Ngân được anh hôn đến mức tình mê ý loạn, tất cả lý trí đều đã sụp đổ cùng với nụ hôn ấy.

Và nụ hôn ấy lại kết thúc.

Mà anh có vẻ vẫn chưa đã.

Tiếp theo, anh hơi cúi người, không đợi Hoàng Ngân phản ứng kịp, đôi môi của anh lại tấn công vào ngực cô.

-----oOo-----

Chương 77: Tỏ ra bản lĩnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mãi đến khi anh đè cô ra chính giữa tay lái!

Hoàng Ngân bị anh đè, cơ thể ngửa ra sau, bắt lực nằm trên tay lái, hương thơm tràn vào phổi anh khiến anh mê mẩn đôi mắt, mê mẩn cả tâm hồn.

Anh cảm thấy anh sắp điên rồi...

Phải điên cuồng một trận với người phụ nữ này!

“Dương Thành...”

Hoàng Ngân e lệ gọi tên anh, xin anh khoan dung: “Đừng, đừng như vậy...”

Đáy mắt cô nhuốm lớp sương mù dày đặc.

Cô xấu hổ khi bản thân lộ liễu xuất hiện trước mắt anh.

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy một luồng điện nóng bỏng bùng lên từ bụng dưới, lan ra mỗi tác da thịt trên người cô...

Nóng! Nóng chết người!

Mồ hôi đầm đìa chảy xuống trán làm ướt sợi tóc của cô...

Trong nháy mắt, trong xe tràn ngập hơi thở ham muốn.

“Dương Thành, đừng... đừng...”

Quá nhanh, cô có chút không chịu nổi.

“Đừng cái gì?”

Giọng Cao Dương Thành khàn khàn hỏi cô: “Không thích tôi chơi cô như vậy sao?”

Anh hỏi một cách xấu xa, thậm chí còn... tệ hại hơn!

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy nhục nhã không chịu nổi: “Đừng, đừng...”

Cơ thể vì ngượng ngùng mà mất tự nhiên, nhưng nhanh chóng mềm nhũn dưới ngón tay anh, rõ ràng muốn cự tuyệt, lại không có chút lực ngăn cản động tác của anh.

Cô không biết rốt cuộc mình thực sự không thể dùng lực, hay là... vốn dĩ không muốn dùng lực!

Cao Dương Thành thích cô như vậy, dáng vóc mảnh mai nhỏ bé như chú dê nhỏ đợi làm thịt.

Anh xấu xa nâng cằm của Hoàng Ngân, để cô nhìn vào mắt anh, để khoái cảm trong mắt cô hiện ra trong mắt anh không chút che giấu.

“Cô không thích tôi đối xử với cô như vậy sao?” Anh hỏi cô một cách mờ ám.

“Không... Không thích...”

Hoàng Ngân đỏ mặt, tỏ ra bản lĩnh.

Cao Dương Thành cười khẽ, giễu cợt cô: “Còn tỏ ra bản lĩnh. Rõ ràng cô rất thích...”

“Không hề.”

Hoàng Ngân ngượng ngùng phủ nhận.

“Ồ, vậy sao?”

Cao Dương Thành nói rồi càng tệ hại hơn, bàn tay xấu xa lại sờ mó.

“A...”

Hoàng Ngân kêu lên sợ hãi.

Khóe mắt co rút, lông mi chớp nhẹ vương đầy nước trông rất đáng thương.

Cô thực sự sắp khóc!

“Thực sự không thích tôi đối xử với cô như vậy sao?”

Giọng nói khàn khàn của Cao Dương Thành vang lên bên tai Hoàng Ngân.

Anh vẫn không cam lòng hỏi cô.

“Nhưng phía dưới người cô... đã cho tôi đáp án chân thực.”

“Lưu manh!”

Hoàng Ngân đỏ mặt mắng anh.

Lại đột nhiên bị anh ôm lấy, đặt ngồi trên tay lái.

“Anh... anh muốn làm gì?”

Cô mắt đỏ, xấu hổ nhìn anh chằm chằm: “Mau thả tôi xuống, sắp làm bản xe rồi...”

“Không thả.”

“U... Dương Thành, anh... anh làm gì vậy?”

-----oOo-----

Chương 78: Bài học bốn năm trước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô thực sự sắp không chịu nổi!

“Dương Thành, tôi... tôi không chịu nổi...”

Hoàng Ngân đỏ mắt, nức nở cầu xin anh buông tha, mười ngón tay trắng bệch bấu lấy vai anh, kích động nắm chặt.

“A...”

Hoàng Ngân thét chói tai, cuối cùng không chịu được òa khóc.

Mười ngón tay trắng bệch của cô bấu chặt vai của Cao Dương Thành.

Thậm chí móng tay còn bấm sâu vào cơ bắp rần rỏi của anh mà Hoàng Ngân lại không hề hay biết.

Trên khuôn mặt thanh tú lúc này đều là sự sung sướng và thoả mãn, càng nhiều hơn là sự mong chờ.

Cô thua thiệt... bị anh làm cho lên đỉnh.

Hoàng Ngân mắc cỡ trôn vào trong ngực anh, khóc hu hu.

Cảm giác lúc này thực sự quá thoải mái, khiến cô không kiềm chế được muốn kêu, muốn chảy nước mắt...

Cho dù rất nhục nhã, lại không thể không thừa nhận, cô thích như vậy.

Thực ra, so với sự không thích ứng của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành anh cũng không khá hơn chút nào.

Trên thái dương đã sớm toát đầy mồ hôi.

Không ngờ rằng cảm giác tiến vào cơ thể cô sau bốn năm lại càng chết người hơn lần đầu tiên!

“Nghe lời đi...”

Giọng của Cao Dương Thành khàn đến mức có chút không thực.

“Nhưng tôi thực sự rất khó chịu...” Đôi mắt Hoàng Ngân ửng đỏ, khuôn mặt âm ức.

Cao Dương Thành cảm thấy mình sắp điên rồi, sắp điên vì khoái cảm đã lâu lắm rồi mới gặp lại.

“Tôi sẽ cố gắng dịu dàng hơn một chút...”

Đã đến mức này rồi, nếu để anh ra ngoài hiển nhiên là không thể nào.

Bỗng nhiên “reng reng reng...”

Chuông điện thoại dồn dập vang lên trong túi xách của Hoàng Ngân.

“Điện... điện thoại của tôi...” Hoàng Ngân vươn tay tới chỗ ghế lái phụ muốn lục túi xách của mình.

“Bây giờ không phải là lúc nghe điện thoại!”

Hoàng Ngân cảm thấy mình sắp vỡ tan, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể có cảm giác như sắp bay ra ngoài.

Cao Dương Thành nằm xuống ghế dựa, để Hoàng Ngân ngồi trên người mình, khàn khàn dỗ dành cô: “Nếu cô đã không thích cảm giác lúc này, vậy thì để cô tự làm, cô muốn làm thế nào thì cứ làm thế đó...”

Hoàng Ngân không dám nhìn anh, nhẹ nhàng nũng nịu: “Tôi không biết...”

“Không biết?”

Cao Dương Thành bật cười.

Bỗng nhiên nhớ tới Đoàn Vũ Đạt, nhưng ý nghĩ đó chỉ xẹt qua trong đầu anh, anh không muốn nghĩ đến điều khiến anh phiền lòng trong lúc này.

Tôi nay, chỉ có anh và cô!

“Bốn năm trước đã dạy cô, lại còn không biết.”

“...”

Bài học bốn năm trước đã sớm quên sạch rồi!

Cao Dương Thành hí mắt, khước miệng nở nụ cười, dịu dàng dỗ dành cô: “Tới đây, ngồi lên thắt lưng của tôi.”

“Tôi... tôi không muốn...”

-----oOo-----

Chương 79: Tự làm tự chịu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sợi tóc đen rơi nghiêng vương trên bờ vai trắng nõn của cô, giọt mồ hôi rơi trên tóc cô, dính vào trán rất gợi cảm.

Cô như vậy càng khiến Cao Dương Thành say mê, ý muốn chiếm hữu cô càng cao!

Hoàng Ngân khóc xin buông tha: “Dương Thành, xin anh... ư ư...”

Dường như cả lực phủ ngũ tạng của cô đều bị anh đâm vào!

Thực sự muốn chết!

“Trời ơi!”

Hoàng Ngân cảm giác mình thực sự sắp bị anh phá hủy!

Tên khốn này! Bốn năm không gặp, sao lại trở nên thô lỗ như vậy!

Cuối cùng.

Anh, không còn trong cơ thể...

Cũng có nghĩa, lần này, cô thất bại!

Cả người Hoàng Ngân suy sụp nằm sấp trên ghế như một đồng bùn nhão, không có chút sức lực...

Việc này đúng là công việc chân tay nặng nhọc.

Cơ thể mệt mỏi, thở hổn hển, cổ họng khàn, thật sự không làm nổi kiểu vận động kịch liệt toàn thân như vậy.

Nhất là bị người đàn ông này... đòi nửa cái mạng của cô!

Cao Dương Thành chống tay đỡ cơ thể cường tráng khỏe mạnh của mình, cố gắng không đè lên cô, ngón tay thon dài vuốt mái tóc dài ướt đẫm của cô, giúp cô vén tóc ra sau tai, chân mày hơi nhíu lại, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ: “Mệt muốn chết rồi sao?”

Hoàng Ngân mắc cỡ vùi khuôn mặt vào khuỷu tay, hừ một tiếng như trả lời.

Cao Dương Thành khẽ cười, cúi người, cúi đầu in lên bờ vai mềm mại của cô một nụ hôn yêu thương: “Năm đi, nghỉ ngơi một chút...”

Đột nhiên, hông chợt thất lại, cơ thể nhẹ bẫng, Cao Dương Thành nhấc hai chân, ôm ngang người cô vào lòng.

“Anh... anh làm gì vậy?”

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn anh, gương ngực giãy giữa trong ngực anh một lúc mới phát hiện không biết từ lúc nào, anh đã mặc xong quần áo.

Động tác mặc quần áo của anh có phải hơi nhanh không.

Hoàng Ngân cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng đang nhìn trên cơ thể mình của anh, gò má của cô càng nóng hơn.

Khoảnh khắc đó, cô nhìn thấy rõ ràng đốm lửa ham muốn trong mắt anh, nếu anh muốn làm nữa, cô nhất định sẽ mất luôn nửa cái mạng còn lại.

Hoàng Ngân vươn tay cầm lấy áo ở ghế lái phụ, lại bị Cao Dương Thành vén lên, sau đó, một tấm chăn dày bọc lấy cơ thể đỏ ửng của cô, giọng nói trầm ồm ngang ngược của anh vang lên trên đỉnh đầu: “Quần áo bẩn rồi, nút cũng ướt mất, không mặc nữa.”

Anh còn dám nói, đây không phải là kiệt tác của anh chắc?

Hoàng Ngân bĩu môi: “Anh cũng không thể để tôi bọc trong cái chăn này về nhà chứ?”

“Không có lệnh của tôi, cô không được đi đâu cả.”

Cao Dương Thành đặt Hoàng Ngân xuống ghế lái phụ.

Ngang ngược!

Hoàng Ngân không vui trừng mắt nhìn anh: “Tôi phải về nhà.”

“Bọc chăn về à?” Cao Dương Thành bình thản nhú mày.

Hoàng Ngân nhú mày: “Anh phải nghĩ cách cho tôi!”

Anh ta đúng là tội đáng muôn chết.

“Ừ.”

Cao Dương Thành anh lại đồng ý.

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn anh.

“Về nhà tôi.” Cao Dương Thành thưởng cho cô ba chữ, lúc cô đang muốn lên tiếng phản bác, anh chặn lại: “Về nhà tôi tắm rửa sạch sẽ trước, đây là cách duy nhất cho cô.”

Anh nói thực sự rất đúng.

Cô bây giờ...

Ừm, toàn thân nhớp nháp, hơn nữa còn đau nên thực sự cần gấp một bồn tắm thật to, để cô ngâm mình thoải mái trong nước ấm, làm dịu cơ thể mệt mỏi.

Cho nên, Hoàng Ngân ngoan ngoãn nghe lời.

Cao Dương Thành ngồi ở ghế lái phụ, nhìn một mớ hỗn loạn trên ghế tài xế có chút khở não.

Hoàng Ngân mắc cỡ đỏ mặt, tránh đi chỗ khác, căn bản không dám nhìn.

Trong lòng lại âm thầm cười trên nỗi đau của người khác, hừ! Nhìn đi, đây gọi là tự làm tự chịu!

Ai bảo anh chạy theo xu hướng, phải làm chuyện này ở trong xe!

“Làm sao đây? Toàn bộ đều là của cô...”

Cao Dương Thành nghiêng đầu, vẻ mặt vô tội nhìn Hoàng Ngân, dáng vẻ vô hại cứ như anh mới là người bị hại của chuyện này!

Bác sĩ Cao à, anh cũng ít có giả vờ nhỉ!

Hoàng Ngân bực chẫn ngồi dậy, chỉ vào từng vũng dịch nhỏ, đỏ mặt, không phục cãi lại: “Vũng dịch kia rõ ràng là của anh.”

“...”

Vấn đề bọn họ thảo luận toàn là 18+.

Cao Dương Thành nhướn mày, khoe miệng nở nụ cười âm áp, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, xoa xoa trong tay mình, khẽ gật đầu: “Đúng, là của hai chúng ta...”

“...”

Lưu manh!

Một câu nói lập tức khiến gò má của Hoàng Ngân ửng đỏ, tim đập hụt một nhịp.

Cô xấu hổ rút tay ra khỏi tay anh, ngả người trên ghế, nhắm mắt ngủ.

Tình hình bên chỗ ghế tài xế, hừ hừ! Anh tự lo đi!

...

Khi rèm cửa sổ xe được kéo lên, bên ngoài đã tối đen.

-----oOo-----

Chương 80: Nguyên liệu bữa sáng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cũng không biết tại sao, cô cảm thấy trong lòng mình thoải mái hơn.

Xe chạy thẳng về nhà anh, Hoàng Ngân thật sự quá mệt, nằm trên ghế ngủ say.

Hoàng Ngân không biết rốt cuộc mình đã ngủ bao lâu, lúc trở mình tỉnh lại, cảm thấy dưới thân mềm mại, nhưng trong lòng như bị thứ gì đó đè, mắt nhắm bằng, hơi nặng.

Cô mơ màng mở mắt ra mới phát hiện mình nằm trên chiếc giường nước lớn của Cao Dương Thành.

Xuyên qua ngọn đèn vàng ấm áp, in vào mắt Hoàng Ngân là khuôn mặt anh tuấn lúc ngủ của Cao Dương Thành.

Gương mặt của anh vùi vào trong lòng Hoàng Ngân, tay vươn ra ôm cô thật chặt, yên tâm nằm trên ngực của cô, ngủ rất thoải mái.

Anh như vậy khiến Hoàng Ngân hơi động lòng.

Sự dịu dàng nhẹ nhàng tràn ra đôi mắt, cô không tự chủ vươn cánh tay nhỏ bé muốn chạm vào khuôn mặt được cô khắc sâu trong đáy lòng, nhưng không ngờ tay vừa chạm vào trán anh, người đàn ông trong ngực cảnh giác tỉnh lại.

Đôi mắt sâu thẳm mở ra, ánh mắt như cơn gió khóa lấy cô.

Đôi mắt tinh táo không hề buồn ngủ, Hoàng Ngân gần như nghi ngờ người đàn ông này chỉ giả vờ ngủ mà thôi.

Hoàng Ngân như kẻ làm chuyện xấu bị bắt tại trận, chật vật thu tay về, có chút không được tự nhiên, khóe miệng lúng túng cười: “Tĩnh... tĩnh rồi à?”

Cao Dương Thành nhìn cô có ý khác, ánh mắt nhìn vào ngực của cô, trong phút chốc, đôi mắt co lại.

Ban đầu Hoàng Ngân hơi sững sốt, theo tầm mắt của anh nhìn sang, mặt cô đỏ lên, nắm chặt chần trong lòng, bực lấy cơ thể đỏ ửng của mình, tức giận trừng mắt nhìn anh: “Nhìn cái gì vậy!”

“Đói bụng.” Anh nói với cô.

Sau đó, anh nhéo khuôn mặt đỏ như trái cà chua của Hoàng Ngân: “Tắm rửa xong thì nấu cơm cho tôi.”

Động tác nhỏ vô ý của anh rất giống các cặp đôi đùa nhau, khiến trái tim Hoàng Ngân loạn nhịp.

Hoàng Ngân giả vờ bình tĩnh, bĩu môi, không vui nói: “Tôi cũng không phải giúp việc của anh.”

“Người tình không phụ trách vấn đề no bụng sao?” Anh nheo mắt hỏi cô.

Hoàng Ngân tránh mặt đi, không nhìn anh.

Cô không quen lắm với hai chữ người tình này.

Cao Dương Thành xấu xa nhếch miệng, ngón tay trêu đùa vuốt ve gò má của cô, vuốt từ trán xuống cằm: “Nếu cô không thể giải quyết được vấn đề no bụng, tôi đành để cô giải quyết vấn đề no đủ trên người tôi trước!”

Hoàng Ngân trừng mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cuộn chần lăn ngay xuống giường, đầu hàng nói: “Được rồi được rồi, anh đừng làm loạn, tôi nấu cơm cho anh không được sao?”

“Được.”

Anh híp mắt mỉm cười.

Sau khi ăn no mới có thể phát huy trên giường tốt hơn.

“Có thể cho tôi mượn bộ đồ mặc không?”

Hoàng Ngân quán chẫn, đứng ở đầu giường hỏi anh.

Cao Dương Thành nhắm mắt, nằm trên gối thoải mái ngủ, chỉ nói: “Cô đi vào phòng thay đồ tùy ý chọn một bộ đi.”

“Ừ...”

Hoàng Ngân ôm chẫn, ngơ ngác đi về phía phòng thay đồ.

Tắm rửa xong, mặc áo sơ mi trắng của anh, lúc đi ra từ trong phòng tắm, cũng đã không thấy hình bóng của Cao Dương Thành.

Cô hoài nghi ra khỏi phòng ngủ, vừa vào phòng khách, đã thấy anh xách hai túi đồ nguyên liệu tươi từ bên ngoài đi vào.

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn anh: “Anh đi mua thức ăn?”

Cao Dương Thành không trả lời câu hỏi của Hoàng Ngân, chỉ xách nguyên liệu nấu ăn đặt trên bàn trong phòng bếp.

Hoàng Ngân thuận tay ném khăn lông trên ghế sofa, vội vàng vào phòng bếp kiểm tra nguyên liệu anh mua được.

“Không cần kiểm tra đâu.”

Cao Dương Thành ôm lấy cô, dẫn cô vào phòng khách, cơ thể dựa vào tay vịn trên sofa, tiện tay cầm khăn lông trên sofa lau tóc ướt cho Hoàng Ngân, giải thích: “Mấy món này là tôi bảo vợ chú bảo vệ đi chọn giúp.”

Hoàng Ngân nghẹn họng trân trối nhìn anh, vậy cũng được sao?

Tay của Cao Dương Thành cách lớp khăn lông thô lỗ xoa xoa vò vò đầu của Hoàng Ngân, khiến đầu cô xù như lông chó bay lung tung.

Nhưng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Hoàng Ngân không ngăn cản hành động của anh, thậm chí, đáy lòng còn có chút lưu luyến sự dịu dàng một cách thô bạo này.

Đầu dựa vào bàn tay to của anh, đáy lòng tràn ra sự rung động âm áp...

Trong nháy mắt dường như nhiệt độ trong phòng tăng cao hơn, gương mặt hơi nóng một cách khó hiểu.

Nước được lau khô, Cao Dương Thành vỗ lưng Hoàng Ngân: “Lấy máy sấy sấy khô tóc đi.”

“Cũng khô rồi, tôi đi nấu ăn trước.”

Hoàng Ngân nói rồi đi về phía phòng bếp, lại bị Cao Dương Thành ôm eo kéo về.

Cô quay đầu, không hiểu nhìn anh.

Chỉ thấy gương mặt đẹp trai của Cao Dương Thành không biết đã trầm xuống từ lúc nào, môi mỏng hơi mấp máy: “Sấy khô tóc trước đã.”

Giọng nói dù bình thản, lại lộ ra sự ngang ngược.

Hoàng Ngân tự biết không lay chuyển được anh, đành ngoan ngoãn trở về phòng tắm trong phòng ngủ cầm máy sấy tóc.

Lúc xoay người định ra khỏi phòng tắm, mới đi tới cửa, đột nhiên cảm thấy có một bóng đen như Thái Sơn áp sát cô.

Đập vào mắt là lồng ngực rắn chắc màu lúa mạch, cơ bắp chạy thẳng đến phần bụng gợi cảm của anh, phần bụng được chiếc khăn tắm trắng quấn nửa người càng thêm mờ ám, khiến Hoàng Ngân không thể nào rời mắt.

“Chưa nhìn đủ hả?”

Phút chốc, giọng trầm thấp như cười như không vang lên trên đỉnh đầu của Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân lúng túng, đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn anh, trừng mắt: “Tôi còn

chưa tố cáo anh quyền rũ tôi đó!”

Anh lại còn định đánh phủ đầu.

Hoàng Ngân nói xong, chợt dạ muốn chạy.

Nhưng, bước chân chỉ mới lướt qua anh, đã cảm thấy eo thít lại, cả người đã bị anh ôm vào ngực như gông cùm.

“Cao Dương Thành, anh muốn làm gì?”

Hoàng Ngân đưa lưng về phía anh, hai chân lơ lửng trên không trung, đạp loạn xạ

“Muốn cô.”

Giọng nói khàn khàn trầm thấp vang lên sau lưng cô.

Hoàng Ngân giật thót, gương mặt nóng rực, chuông cảnh giác trong lòng reo um sùm, ngay cả hơi thở cũng bắt đầu có chút không thông: “Anh chớ làm loạn, không phải vừa nãy chúng ta mới...”

“Bóp...”

Chưa kịp nói xong, không ngờ cái móng nhỏ chỉ mặc mỗi quần lót của Hoàng Ngân đã bị Cao Dương Thành đánh một cú.

Tuy đánh rất nhẹ, thậm chí còn có chút trêu đùa, Hoàng Ngân lại cố ý đánh trống lảng kêu lên: “Cao Dương Thành, anh đánh tôi! Anh ức hiếp tôi!”

“Ừ, tôi thấy hình như sự ức hiếp này vẫn không đủ.”

Hơi thở nóng rực phả vào tai Hoàng Ngân, xấu xa thì thầm một câu, bàn tay to lại sờ mó cái móng nhỏ của Hoàng Ngân, tiến thẳng vào trong quần lót.

“A...”

Hoàng Ngân kinh ngạc kêu to.

Bàn tay nóng bỏng đã bóp chặt một bên hông của cô, năm ngón tay vân vê, cố ý trêu đùa cô.

Hoàng Ngân then đến mức muốn chui xuống đất, đôi chân lơ lửng trên không khua loạn xạ, muốn thoát khỏi sự giam cầm của anh, nhưng lại không thể lay chuyển sức lực của anh, thậm chí khi càng giãy giụa, bàn tay to đáng ghét trên hông còn tệ hại hơn.

Mãi đến cuối cùng...

Cánh tay dài tìm kiếm, sờ đến nhụy hoa của cô.

“Um...”

Khoái cảm bất thành linh kích thích, cơ thể đang giãy giụa của Hoàng Ngân chọt cuộn tròn, cũng không dám động đậy lung tung, thở hổn hển, bắt đầu mềm giọng xin anh buông tha: “Cao Dương Thành, thả tôi ra được không?”

“Ừ.”

Cao Dương Thành trầm ngâm trả lời Hoàng Ngân.

Rõ ràng là đồng ý, nhưng động tác bốn cọt giữa các ngón tay không hề có ý muốn dừng lại.

Bởi vì, tất cả những động tác đều khiến người ta không cảm lòng nổi.

“Cao... Dương Thành...”

Hoàng Ngân cắn môi, gọi tên anh, cặp hông run rẩy bị ngón tay anh kích thích.

“Um um...”

Anh không dừng, mà cô... dường như cũng không có lòng dạ kêu dừng.

Thậm chí cùng với sự ma sát tăng nhanh của anh, hai chân của Hoàng Ngân đã lạng lã tách ra từ lúc nào...

Ở nơi đó, nước nôi không ngừng tuôn ra, thấm ướt ngón tay của Cao Dương Thành.

Làm sao đây? Cơ thể của cô đã có phản ứng rõ ràng dưới sự trêu ghẹo của Cao Dương Thành.

“Có muốn không?”

Cao Dương Thành ôm cô áp sát vào ngực mình, đầu lưỡi ẩm ướt tai Hoàng Ngân, khàn khàn hỏi cô.

“Không... không muốn...”

Hoàng Ngân bướng bỉnh, không chịu khuất phục.

Cơ thể lại càng hưng phấn, trống rỗng vì sự trêu ghẹo của anh.

Ở nơi đó ngày càng ẩm ướt...

“Không thành thật!”

Cao Dương Thành cười, khàn giọng mắng cô.

Nói rồi, anh đặt Hoàng Ngân trên sàn nhà, bàn tay to lại nhẹ nhàng thương cho Hoàng Ngân một cú đánh vào mông

Đè eo cô, nghiêng về phía trước, sau đó thô bạo vươn tay xé đôi quần lót của cô, khiến chúng tuột xuống theo đôi chân của Hoàng Ngân, rơi trên mặt đất.

“Luuu mạnh!”

Hoàng Ngân nhìn quần lót của mình vương vãi, không nhìn được đỏ mặt mắng ra tiếng, nhưng đáp lại cô là sức mạnh trên lưng, cô bị anh đè rạp xuống, ép buộc nhục hoa của cô phải chống đỡ sự dâng trào của anh.

Hoàng Ngân kêu lên, hoảng sợ chống bàn tay nhỏ bé trên cửa thủy tinh, in rõ mười đầu ngón tay.

Vẫn chưa kịp chuẩn bị, đã cảm thấy một luồng nhiệt tách huyết hoa khít chặt của cô ra, sau đó ngang ngược đẩy vào, Cao Dương Thành đã đẩy vật mạnh mẽ của mình vào nhụy hoa ẩm ướt của cô, không sót lại một chỗ trống.

“A...”

Hoàng Ngân co rúm người, hai chân kẹp chặt, run lẩy bẩy như sắp không đứng vững.

Tay Cao Dương Thành ôm lấy hông cô, mạnh mẽ xông vào từ sau lưng cô, đến nơi sâu nhất trong cơ thể Hoàng Ngân.

Mỗi một lần tấn công đều khiến cô không chịu nổi hét lên, hai chân càng run dữ dội.

Nhưng, dù như vậy cũng không thể thỏa mãn ham muốn của Cao Dương Thành.

“Hoàng Ngân, còn có thể sâu hơn chút nữa...”

Anh khàn khàn nói, tay nâng chân phải của Hoàng Ngân khiến cô mở rộng hai chân đến mức tối đa, đón lấy đợt tấn công sâu hơn, mạnh mẽ hơn.

“Trời ơi...”

Hoàng Ngân rung rung thở hổn hển.

Tư thế này quá sâu, quá kích thích, mỗi một lần xông tới dường như đều chạm vào nơi nhạy cảm của cô, khiến cô không nhịn được liên tục hét chói tai.

Sâu quá, nóng quá, khiến cơ thể Hoàng Ngân co rúm, màu đỏ rực bao phủ cơ thể trắng nõn của cô.

Cô thở gấp lên tiếng: “Dương Thành, tôi... tôi không đứng nổi...”

Câu nói kích thích vừa thốt ra, cơ thể của Hoàng Ngân mềm nhũn ngã xuống.

Cũng may có một cánh tay săn chắc đón lấy cô kịp lúc, không đợi cô phản ứng kịp, đã ôm ngang cô ra khỏi phòng tắm.

Hoàng Ngân như một con thú nhỏ đáng thương, cơ thể bất lực cuộn trong lòng Cao Dương Thành, thân dưới vẫn không ngừng co rút run rẩy vì sự hưng phấn ban nãy.

-----oOo-----

Chương 81: Quái vật ăn người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chất lỏng nóng bỏng trong cơ thể vẫn không ngừng chảy ra ngoài theo bờ mông của cô rồi nhỏ xuống chiếc thảm ba tư màu trắng, khiến Hoàng Ngân đỏ mặt ngay lập tức, vùi đầu sâu vào lòng ngực anh, xấu hổ đến nỗi không ngẩng đầu lên được nữa.

Hoàng Ngân chợt cảm thấy phía sau lưng mềm mại, Cao Dương Thành đã để cô nằm trên chiếc giường lớn, còn không đợi cô thở ra thì cơ thể trắng kiện đã như ngọn núi ập đến che lấy cô rồi.

Cao Dương Thành hí hờ đôi mắt, mắt sáng quắc nhìn cô gái bởi vì anh mà mặt mày ửng hồng đang nằm dưới cơ thể mình, khóe miệng anh cười tà, ngón tay xấu xa mò xuống phía dưới sờ vào phần dưới cơ thể của cô, nhíu nhíu mày rồi tấm tắc nói: “cơ thể em vẫn luôn thành thật hơn miệng em nhiều đấy”

Hoàng Ngân xấu hổ kẹp chặt hai chân muốn tránh khỏi sự bồn chồn của anh, nhưng không ngờ lại đổi lấy sự chế giễu không chút kiêng dè nào của Cao Dương Thành: “đã đến nước này rồi em không sợ bản thân mình ghen đến hỏng sao.”

“Luu manh”

Hoàng Ngân muốn đá anh.

Thật sự không thể hiểu được là, người đàn ông này bình thường mặc dù

miệng hay nói lời cay đắng một chút nhưng ít ra vẻ ngoài khá đoan chính, ai ngờ đến trên giường lại lộ ra bản tính thú vật quá đáng đến vậy, giống như đã trở thành một tên vô lại bỉ ổi vậy chứ.

Hoàng Ngân còn muốn nói gì chợt chân bị mở rộng, bị Cao Dương Thành nâng cao lên vai anh, còn không đợi Hoàng Ngân thích ứng tư thế này thì bị vọt mạnh vào, một lần lại một lần đâm thật sâu xỏ xuyên qua người cô.

“Um um”

Shit

Người đàn ông này nhất định phải làm thô bạo, hăng đến như vậy sao chứ.

Hoàng Ngân cảm thấy mình rất nhanh sẽ bị anh đâm thủng mất thôi.

“Không nỡ để em nghẹn lâu muốn hỏng rồi, cho nên, cho dù tôi có trở thành lưu manh thì có hề gì đâu, ha!”

Cao Dương Thành cười khẩy nói xong, bóp chặt hai chân trắng nõn của Hoàng Ngân rồi điên cuồng rong ruổi đong đưa trong cơ thể cô.

“Um um um”

“A a”

Hoàng Ngân thấy mình như sắp điên thật rồi, xưa nay cô không biết rằng sức lực của người đàn ông này lại gây ngạc nhiên đến vậy đó.

Nhất thời tiếng nước theo âm thanh va chạm trườn ra sáp vào, và hai giọng thở dốc nặng nề liên tiếp vang lên trong phòng ngủ, hòa thành một âm luật gợi tình ước át kiêu diễm.

Cả căn phòng ngủ mờ mịt đã ủ ấm thân thể và tâm hồn trống rỗng bốn năm trời của cả hai người.

Một trận làm tình không biết đã kéo dài mất bao nhiêu tiếng. Từ phòng tắm đến trên giường, rồi quay trở lại phòng tắm ngâm mình tắm uyên

ương, Hoàng Ngân mới được Cao Dương Thành hoàn toàn buông tha.

Cơ thể cô mềm nhũn nằm phịch ở trên giường, cả người đã hoàn toàn không đứng dậy được nữa.

Cao Dương Thành tay chống cằm, khuôn mặt tuấn tú nghiêng nhìn Hoàng Ngân đang nằm bên cạnh, ngón tay vô hình hay cố ý vuốt nhẹ chơi đùa làn tóc mai của cô, lưu luyến với mùi thơm đặc thù trên cơ thể cô.

Ngắm nhìn vẻ mặt ngây thơ đang say giấc nồng, khóe miệng anh không nhìn được cười nhẹ.

Rõ ràng đã là một người đàn ông trưởng thành 27 tuổi, nhưng khi vừa gặp cô thì việc làm tình khiến anh như trở về thời kỳ dậy thì đầy xung động mà xen lẫn hồ đồ, lặp đi lặp lại muốn cô một lần rồi lại một lần, thậm chí cũng không cảm thấy đói bụng.

Hoàng Ngân mơ mơ màng màng mở mắt ra, giọng nói mềm mại ỉu xìu hỏi anh: “mấy giờ rồi”

“hơn mười giờ”

“hả”

Hoàng Ngân nghe thấy liền roạt một cái bật ngồi dậy từ trong chăn. Lộ ra đôi gò bồng đảo trắng nỉn nã, cô vội lấy chăn che lại ngực mình lo lắng nhìn quanh bốn phía: “Túi xách của tôi đâu rồi.”

Cao Dương Thành dường như lo lắng cô sẽ rời khỏi đi mất, ngồi dậy liền một tay ôm eo nàng để ngồi trong vòng tay mình, cuối đầu trầm giọng hỏi: “Sao vậy.”

“Điện thoại của em còn để trong túi.” mặt Hoàng Ngân đầy gấp gáp.

“Đây.”

Cao Dương Thành cầm lấy chiếc điện thoại trên tủ đầu giường ngay bên cạnh, đưa cho Hoàng Ngân: “đổ chuông mấy lần, tôi nhìn qua đều là mẹ em gọi đến, thấy em ngủ rất sâu liền không đánh thức em dậy.”

“Nguy rồi.”

Hoàng Ngân chộp lấy điện thoại nhìn sơ thì thấy mười cuộc gọi không được nhận từ mẹ mình, tay nhỏ nắm lại cốc mạnh vào cái đầu của mình: “Mẹ em nhất định sẽ không tha cho em mất”

CHƯƠNG 81: QUÁI VẬT ĂN THỊT NGƯỜI(2)

Cao Dương Thành cầm lấy bàn tay trắng ngần của cô để xuống, lông mày lười mác cau lại, vẻ mặt khá khó coi: “bình thường đều thích đưa đầu ra để trút giận à.”

Hoàng Ngân chẹp miệng, dặn dò anh: “em gọi điện thoại cho mẹ trước đã, anh không được cất tiếng đầu đây.”

Cao Dương Thành chớp mi rậm, không trả lời chỉ ngậm ung thuận.

Hoàng Ngân bấm gọi điện thoại rồi mới hít sâu một hơi điều chỉnh tâm trạng khẩn trương của bản thân, không ngờ đầu dây bên kia lập tức bấm nhận, Hoàng Ngân còn chưa trở lại bình thường liền bị tiếng mắng tới tấp của mẹ cô ập tới thông qua điện thoại truyền đến: “Đỗ Hoàng Ngân, cánh chị cứng cáp rồi, đi xem mắt mà dẫn theo hai người đàn ông đến làm loạn, còn làm nhục người ta một trận, chị nói ngay cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói vô cùng gắt gỏng của Trần Lan truyền từ điện thoại ra, Hoàng Ngân vì suy nghĩ cho màng nhĩ liền vô ý thức để điện thoại ra xa một chút.

đợi đến giọng bà nói xong, Hoàng Ngân mới đặt điện thoại bên tai: “Mẹ à, nghe con giải thích trước đã.”

“Được, chị cứ nói để tôi nghe xem chị có thể nói bừa ra chuyện gì”

“Sự việc thật ra là như vậy, cái ông Phạm Thái nọ vừa gặp mặt liền động tay động chân đối với con gái mẹ rồi...”

Lời giải thích của Hoàng Ngân còn chưa nói xong liền bị Trần Lan ngắt lời: “Đỗ Hoàng Ngân, chị sao lại không có văn hóa như vậy, đi mắng

người ta là thùng com, khó trách người ta giận dữ đến vậy.”

Hoàng Ngân trợn trắng mắt nhìn trời, bó tay: “Mẹ à, tên người ta vốn gọi là Phạm Thái, Phạm trong phạm vi, Thái trong thái bình.”

“...”

Sau đó, trong điện thoại, sự trầm mặc trôi qua rất lâu.

Đến nỗi Hoàng Ngân đang hoài nghi có phải mẹ cô đang trốn vào một góc ghen nhin cười rồi hay không.

“Sau đó thì sao”

Rất lâu thì đầu dây bên kia mới vang lên giọng nói nghiêm nghị của Trần Lan.

“Sau đó” Hoàng Ngân bĩu môi, uất ức rồi tiếp tục nói: “sau đó ông ta vừa nói vừa sờ tay con, còn nói cái gì mà sẽ cưới con về nhà sinh con cho hẳn, mẹ nói xem con có phải là công cụ dùng để sinh con đâu, hẳn ta sao có thể vô văn hóa đến vậy, đúng không ạ.”

Hoàng Ngân nói đến đây liền thấy bên eo bị xiết chặt, cơ thể yêu kiều bị Cao Dương Thành ôm vào vòng tay anh.

Hành động này giống như tuyên bố, thông báo cho người trong lòng rằng, Đỗ Hoàng Ngân cô, ngoại trừ sinh con cho Cao Dương Thành anh thì tất cả người đàn ông khác đừng hòng mơ tưởng tới.

Khuôn mặt của anh, tham lam vùi vào vọ xát cổ Đỗ Hoàng Ngân, ngửi được hương tóc nhàn nhạt và mùi thơm cơ thể đặc thù nơi cô, không nhin được xiết chặt cánh tay, hơi hé miệng, hàm răng trắng nhẹ nhàng gặm một cái lên đôi vai gầy trắng nõn nà.

Tựa hồ chỉ gặm một cái không thỏa mãn được ham muốn trong anh, thế là tiếp tục gặm nhắm lần 2, rồi lần 3...

Mỗi lần gặm đều gặm nhẹ giống như gãi ngứa vậy, xẹt qua trên làn da cô, chọc Đỗ Hoàng Ngân không nhin được động đậy cổ suýt chút nữa liền cười ra tiếng.

Cô bận bịu nghiêng đầu, môi động đậy nhắc nhở anh: “Đừng nghịch”

“Tôi đói.”

Anh khẽ nói, dùng giọng mà Trần Lan trong điện thoại không thể nghe thấy được úy khuất thì thào một câu, vùi đầu trên bả vai Đỗ Hoàng Ngân, thoát giống như đứa con nít nghịch ngợm còn đang không ngừng chơi đùa gặm nhắm cô.

Hoàng Ngân hết nói nổi.

Nhưng cô còn chưa quên mẹ cô đang nổi giận bên kia điện thoại, lỡ bị bà ấy phát hiện cô đang ở cùng một chỗ với Cao Dương Thành vậy liền chết rất thê thảm: “Mẹ à, cả sự việc đều là con và ông ta không vừa mắt nhau, còn cụ thể thì đợi về nhà sẽ báo cáo cho, mẹ thấy được không.

“Hừ! Vậy con nói xem hai người đàn ông mà chính miệng ông ta nhắc đến là ai”

Trần Lan ngoài miệng thì tức giận hỏi nhưng trong lòng sớm đã tiêu tan tức giận, nghe dì Trương nói Hoàng Ngân dẫn theo hai người đàn ông, còn rất thân thiết với một người trong đó liền khiến tâm tình Trần Lan bà như nở hoa rồi.

Thì ra con gái bà mỗi lần đều cự tuyệt đi xem mắt là do đã sớm trúng ý người khác chỉ là chưa bao giờ đề cập qua với người nhà mà thôi.

“Mẹ à, đừng nghe người ta nói mò, hai người đó chỉ là bạn bè bình thường, ngẫu nhiên gặp mặt khi con đi xem mắt mà thôi, bọn họ thấy Phạm Thái động tay động chân với con nên ra tay nghĩa hiệp “rút đao giải cứu” mà thôi.”

Dương nhiên là Hoàng Ngân đang nói dối.

Hai người kia không phải là loại người sẽ rút đao giải cứu, bọn họ là cái loại người đứng ở một bên xem kịch vui.

Còn về giữa cô và Cao Dương Thành có phải như vậy hay chỉ là bạn bè bình thường thì Hoàng Ngân liền lướt qua không phân tích nói đi ra.”

Hoàng Ngân vừa nói xong liền cảm nhận được một đôi bàn tay nóng ấm đang dùng sức bóp vào bầu ngực căng tròn mềm mại của cô, hai luồng nở nang đẩy đà tràn ngập trong lòng bàn tay của anh, anh dùng sức xoa nắn khiến chúng tha hồ biến đổi thành các loại hình dáng quyến rũ mê người.

Hoàng Ngân hít sâu, nghiêng đầu lườm anh, liền phát hiện vẻ mặt của anh vừa nãy còn ôn hòa giờ như chìm vào áng mây đen ngập trời.

Anh ấy đang tức giận, vì đâu?

Sợ động tác của anh càng ngày càng quá đáng thiêu lửa trên người mình, cô vội vàng nói với Trần Lan: “Mẹ à, có chuyện gì chờ về nhà rồi nói, bây giờ hơi bận, con cúp máy đây.”

Hoàng Ngân nói xong vội vàng cúp điện thoại mất.

Thấy mẹ cô không phát hiện bất thường nào, Hoàng Ngân mới thở dài một hơi.

Mà đôi tay đang tùy ý châm ngòi trên cơ thể cô hiển nhiên còn không có ý ngừng lại.

Hoàng Ngân hét nói nổi, quay đầu lườm anh: “Bác sĩ Cao, anh thật cảm thú.”

Đều đã làm mấy lần rồi, đã vậy còn không muốn nghỉ ngơi.

“Đồ Hoàng Ngân, mau giải thích rõ ràng cho tôi cái gì gọi là bạn bè bình thường.”

Cao Dương Thành ôm trọn cổ cô tì mạnh vào má cô, nhú mi hỏi.

Hoàng Ngân thấy bộ dáng nghiêm túc của anh liền thấy hơi ngoài ý muốn, trong mắt láo liên, bĩu môi nói: “ vậy cũng không thể nói cho mẹ em biết, một người trong đó là anh nha”

“Tôi cũng không phải là ác ma, là quái vật ăn thịt người”

Con người đen kịt của Cao Dương Thành u ám đi mấy phần.

Hoàng Ngân không được được tự nhiên néo tai mình, thấp giọng nói: “mẹ em đối với anh...” nói đến đây hơi ngập ngừng một chút, chộp lấy chân rồi quay đầu nhìn anh dò xét: “nói ra hơi kì lạ, hôm ấy anh vừa đi mẹ em liền phát cáu nhìn em và em gái em, con nhìn em nói...”

“nói gì”

Cao Dương Thành nhú mày.

Hoàng Ngân hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói thật: “bà nói hai chị em em cách anh xa một chút. Anh nói đi, trong mắt mẹ em thì có phải anh giống như quái vật ăn thịt người không chứ.”

Thật ra Đỗ Hoàng Ngân cũng không hiểu nổi, nói về Cao Dương Thành người này thì bất luận là bề ngoài, hay gia thế đều không có chút khuyến điểm nào, người như anh không phải càng khiến người lớn yêu thích hay sao? Nhưng mẹ cô tại sao không thích anh.

nghe xong lời của Hoàng Ngân, anh cụt hứng nhú mi nhưng không nói việc khác, chỉ nói: “tôi đói rồi.”

Tần suất xuất hiện lời này ngày hôm nay cũng đã khá nhiều rồi đó.

Cao Dương Thành xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng rời đi của anh, thâm tâm Đỗ Hoàng Ngân hơi tiu nghỉu buồn bã.

Thật ra thì cô biết khi nói đến việc mẹ cô không tán thành anh, lòng anh có lẽ không thoải mái nhưng anh không biểu lộ ra.

Cũng phải, nếu người khác không thích mình thì dù sao đó cũng không phải là chuyện gì vui vẻ cả.

-----oOo-----

Chương 82: Quái vật ăn thịt người(2)

Cao Dương Thành cầm lấy bàn tay trắng ngần của cô để xuống, lòng mày lười mác cau lại, vẻ mặt khá khó coi: “bình thường đều thích đưa đầu ra để trút giận à.”

Hoàng Ngân chẹp miệng, dặn dò anh: “em gọi điện thoại cho mẹ trước đã, anh không được cất tiếng đâu đấy.”

Cao Dương Thành chớp mi rậm, không trả lời chỉ ngậm ung thuận.

Hoàng Ngân bấm gọi điện thoại rồi mới hít sâu một hơi điều chỉnh tâm trạng khẩn trương của bản thân, không ngờ đầu dây bên kia lập tức bấm nhận, Hoàng Ngân còn chưa trở lại bình thường liền bị tiếng mắng tới tấp của mẹ cô ập tới thông qua điện thoại truyền đến: “Đỗ Hoàng Ngân, cánh chị cứng cáp rồi, đi xem mắt mà dẫn theo hai người đàn ông đến làm loạn, còn làm nhục người ta một trận, chị nói ngay cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói vô cùng gắt gỏng của Trần Lan truyền từ điện thoại ra, Hoàng Ngân vì suy nghĩ cho màng nhĩ liền vô ý thức để điện thoại ra xa một chút.

đợi đến giọng bà nói xong, Hoàng Ngân mới đặt điện thoại bên tai: “Mẹ à, nghe con giải thích trước đã.”

“Được, chị cứ nói để tôi nghe xem chị có thể nói bừa ra chuyện gì”

“Sự việc thật ra là như vậy, cái ông Phạm Thái nọ vừa gặp mặt liền động tay động chân đối với con gái mẹ rồi...”

Lời giải thích của Hoàng Ngân còn chưa nói xong liền bị Trần Lan ngắt lời: “Đỗ Hoàng Ngân, chị sao lại không có văn hóa như vậy, đi mắng người ta là thùng com, khó trách người ta giận dữ đến vậy.”

Hoàng Ngân trợn trắng mắt nhìn trời, bó tay: “Mẹ à, tên người ta vốn gọi là Phạm Thái, Phạm trong phạm vi, Thái trong thái bình.”

“ ... ”

Sau đó, trong điện thoại, sự trầm mặc trôi qua rất lâu.

Đến nỗi Hoàng Ngân đang hoài nghi có phải mẹ cô đang trốn vào một góc nghẹn nhin cười rồi hay không.

“Sau đó thì sao”

Rất lâu thì đầu dây bên kia mới vang lên giọng nói nghiêm nghị của Trần Lan.

“Sau đó” Hoàng Ngân bĩu môi, uất ức rồi tiếp tục nói: “sau đó ông ta vừa nói vừa sờ tay con, còn nói cái gì mà sẽ cưới con về nhà sinh con cho hấn, mẹ nói xem con có phải là công cụ dùng để sinh con đâu, hấn ta sao có thể vô văn hóa đến vậy, đúng không ạ.”

Hoàng Ngân nói đến đây liền thấy bên eo bị xiết chặt, cơ thể yêu kiều bị Cao Dương Thành ôm vào vòng tay anh.

Hành động này giống như tuyên bố, thông báo cho người trong lòng rằng, Đỗ Hoàng Ngân cô, ngoại trừ sinh con cho Cao Dương Thành anh thì tất cả người đàn ông khác đừng hòng mơ tưởng tới.

Khuôn mặt của anh, tham lam vùi vào vọ xát cổ Đỗ Hoàng Ngân, ngửi được hương tóc nhàn nhạt và mùi thơm cơ thể đặc thù nơi cô, không nhin được xiết chặt cánh tay, hơi hé miệng, hàm răng trắng nhẹ nhàng gặm một cái lên đôi vai gầy trắng nõn nà.

Tựa hồ chỉ gặm một cái không thỏa mãn được ham muốn trong anh, thế là tiếp tục gặm nhắm lần 2, rồi lần 3...

Mỗi lần gặm đều gặm nhẹ giống như gãi ngứa vậy, xẹt qua trên làn da cô, chọc Đỗ Hoàng Ngân không nhin được động đậy cổ suýt chút nữa liền cười ra tiếng.

Cô bặt bịu nghiêng đầu, môi động đậy nhắc nhở anh: “Đừng nghịch”

“Tôi đói.”

Anh khẽ nói, dùng giọng mà Trần Lan trong điện thoại không thể nghe

thấy được ủy khuất thì thào một câu, vùi đầu trên bả vai Đỗ Hoàng Ngân, thoát giống như đứa con nít nghịch ngợm còn đang không ngừng chơi đùa gặm nhấm cô.

Hoàng Ngân hết nói nổi.

Nhưng cô còn chưa quên mẹ cô đang nổi giận bên kia điện thoại, lỡ bị bà ấy phát hiện cô đang ở cùng một chỗ với Cao Dương Thành vậy liền chết rất thê thảm: “Mẹ à, cả sự việc đều là con và ông ta không vừa mắt nhau, còn cụ thể thì đợi về nhà sẽ báo cáo cho, mẹ thấy được không.

“Hừ! Vậy con nói xem hai người đàn ông mà chính miệng ông ta nhắc đến là ai”

Trần Lan ngoài miệng thì tức giận hỏi nhưng trong lòng sớm đã tiêu tan tức giận, nghe dì Trương nói Hoàng Ngân dẫn theo hai người đàn ông, còn rất thân thiết với một người trong đó liền khiến tâm tình Trần Lan bà như nở hoa rồi.

Thì ra con gái bà mỗi lần đều cự tuyệt đi xem mặt là do đã sớm trúng ý người khác chỉ là chưa bao giờ đề cập qua với người nhà mà thôi.

“Mẹ à, đừng nghe người ta nói mò, hai người đó chỉ là bạn bè bình thường, ngẫu nhiên gặp mặt khi con đi xem mặt mà thôi, bọn họ thấy Phạm Thái động tay động chân với con nên ra tay nghĩa hiệp “rút đao giải cứu” mà thôi.”

Đương nhiên là Hoàng Ngân đang nói dối.

Hai người kia không phải là loại người sẽ rút đao giải cứu, bọn họ là cái loại người đứng ở một bên xem kịch vui.

Còn về giữa cô và Cao Dương Thành có phải như vậy hay chỉ là bạn bè bình thường thì Hoàng Ngân liền lướt qua không phân tích nói đi ra.”

Hoàng Ngân vừa nói xong liền cảm nhận được một đôi bàn tay nóng ấm đang dùng sức bóp vào bầu ngực căng tròn mềm mại của cô, hai luồng nở nang đầy đà tràn ngập trong lòng bàn tay của anh, anh dùng sức xoa nắn khiến chúng tha hồ biến đổi thành các loại hình dáng quyến rũ mê người.

Hoàng Ngân hít sâu, nghiêng đầu lườm anh, liền phát hiện vẻ mặt của anh vừa nãy còn ôn hòa giờ như chìm vào áng mây đen ngập trời.

Anh ấy đang tức giận, vì đâu?

Sợ động tác của anh càng ngày càng quá đáng thiêu lửa trên người mình, cô vội vàng nói với Trần Lan: “Mẹ à, có chuyện gì chờ về nhà rồi nói, bây giờ hơi bận, con cúp máy đây.”

Hoàng Ngân nói xong vội vàng cúp điện thoại mất.

Thấy mẹ cô không phát hiện bất thường nào, Hoàng Ngân mới thở dài một hơi.

Mà đôi tay đang tùy ý chầm ngòi trên cơ thể cô hiển nhiên còn không có ý ngừng lại.

Hoàng Ngân hết nói nổi, quay đầu lườm anh: “Bác sĩ Cao, anh thật cảm thú.”

Đều đã làm mấy lần rồi, đã vậy còn không muốn nghỉ ngơi.

“Đỗ Hoàng Ngân, mau giải thích rõ ràng cho tôi cái gì gọi là bạn bè bình thường.”

Cao Dương Thành ôm trọn cổ cô tì mạnh vào má cô, nhú mi hỏi.

Hoàng Ngân thấy bộ dáng nghiêm túc của anh liền thấy hơi ngoài ý muốn, trong mắt láo liên, bĩu môi nói: “ vậy cũng không thể nói cho mẹ em biết, một người trong đó là anh nha”

“Tôi cũng không phải là ác ma, là quái vật ăn thịt người”

Con người đen kịt của Cao Dương Thành u ám đi mấy phần.

Hoàng Ngân không được được tự nhiên nhéo tai mình, thấp giọng nói: “mẹ em đối với anh...” nói đến đây hơi ngập ngừng một chút, chộp lấy chăn rồi quay đầu nhìn anh dò xét: “nói ra hơi kì lạ, hôm ấy anh vừa đi mẹ em liền phát cáu nhìn em và em gái em, con nhìn em nói...”

“nói gì”

Cao Dương Thành nhú mày.

Hoàng Ngân hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói thật: “bà nói hai chị em em cách anh xa một chút. Anh nói đi, trong mắt mẹ em thì có phải anh giống như quái vật ăn thịt người không chứ.”

Thật ra Đỗ Hoàng Ngân cũng không hiểu nổi, nói về Cao Dương Thành người này thì bất luận là bề ngoài, hay gia thế đều không có chút khuyến điểm nào, người như anh không phải càng khiến người lớn yêu thích hay sao? Nhưng mẹ cô tại sao không thích anh.

nghe xong lời của Hoàng Ngân, anh cụt hứng nhú mi nhưng không nói việc khác, chỉ nói: “tôi đói rồi.”

Tần suất xuất hiện lời này ngày hôm nay cũng đã khá nhiều rồi đó.

Cao Dương Thành xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng rời đi của anh, thâm tâm Đỗ Hoàng Ngân hơi tiu nghỉu buồn bã.

Thật ra thì cô biết khi nói đến việc mẹ cô không tán thành anh, lòng anh có lẽ không thoải mái nhưng anh không biểu lộ ra.

Cũng phải, nếu người khác không thích mình thì dù sao đó cũng không phải là chuyện gì vui vẻ cả.

-----oOo-----

Chương 82: -2: Lập quy tắc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân tự kiểm điểm bản thân, những lời vừa nói có phải hay không quá thẳng thắn rồi, nhưng nghĩ lại thì có lẽ anh ấy không quá để ý đến, dù sao thì mẹ cô có thích anh hay không thì chẳng liên quan gì

đến anh cả, bây giờ bọn họ cũng không phải là quan hệ kiểu lấy chồng cưới vợ, quan hệ giữa bọn họ chỉ là...ừm, loại quan hệ “thuần túy” đó mà thôi.

Hoàng Ngân nghĩ đến đây thì thấy lòng hơi cô đơn.

Cô xuống giường, mặc quần áo rồi bước ra phòng ngủ.

Quần của cô đã bị anh ấy xe rách ngay phòng tắm nên cô tùy tiện túm lấy một chiếc quần sooc của anh mặc vào người.

Chiếc quần rất rộng được cô mặc vào người mà giống như đang mặc quần váy váy, phía trên kết hợp với áo sơ mi rộng rãi đơn giản.

Cao Dương Thành thấy cô ăn mặc buồn cười như vậy nhìn không được nhếch nhếch khóe miệng.

Hoàng Ngân chấp tay sau lưng đi về phía anh, đứng thẳng trước người anh rồi túm túm kéo kéo cái quần dài rộng đang mặc, cau mày: “quần của anh hình như quá to rồi đó?”

Thật sự là không phù hợp với cơ thể nhỏ bé của cô.

“ừm, không còn cách nào, kích thước của “cái đó” mà được em sử dụng cũng to mà.”

“...”

Hoàng Ngân đã thấy qua người mặt dày nhưng chưa bao giờ thấy người mặt dày đến như vậy luôn. Vậy mà có thể nói ra lời hạ lưu- vô liêm sỉ đến vậy, đã vậy còn bình thản ung dung đến thế khi nói ra.

“Luu manh” Hoàng Ngân chửi khẽ.

Bị anh đùa giỡn khiến mặt cô ửng đỏ.

Chấp tay bước vào nhà bếp, cô vừa lấy rau ra vừa nói với anh: “Anh mau nghĩ biện pháp bồi thường cái quần cho em? Không thì lát nữa làm sao em ra về chứ?”

“Tôi này không được về.”

Cao Dương Thành nói rồi để ly nước trong tay xuống, nhìn về phía cô.

Giọng điệu mặc dù nhẹ nhàng nhưng không cho người ta phản bác.

Hoàng Ngân sừng sờ, động tác nhặt rau hơi dừng lại, sau đó như không có chuyện gì tiếp tục công việc trong tay, không được tự nhiên chép chép miệng: “em phải về nha.”

Lời nói khá bình tĩnh nhưng cũng cực kỳ cố chấp.

Tầm mắt sắc bén của Cao Dương Thành nhìn chăm chăm vào cô.

Hoàng Ngân nghĩ, nếu bây giờ cô là một hòn đá ven đường, mà bị anh nhìn chăm chăm như vậy, thì có lẽ cũng bị nhìn thành cái hố mất thôi.

Cô nghiêng đầu bắt đắ dĩ nhìn anh: “Em không muốn khiến mẹ lo lắng, vả lại...”

Hoàng Ngân nói đến đây hơi ngừng lại một lúc, dừng lại việc trong tay, mím mím môi rồi hít một hơi sâu, sau đó mới ngẩng đầu đối diện đôi mắt sắc như dao của anh: “Kia...em nghĩ là, nếu giữa chúng ta là quan hệ giao dịch với nhau thì nên có điều kiện khi giao dịch đúng chứ?”

Lời Hoàng Ngân vừa nói ra, đôi mắt Cao Dương Thành giống như lạnh xuống vài phần rồi phảng phất như muốn kết băng vậy.

“Nói.”

Anh lạnh lùng nhếch lên môi mỏng.

Giọng lạnh như băng khiến Hoàng Ngân không rét mà lạnh run người.

Nhưng cô vẫn lấy hết dũng khí thuận miệng nói: “Em hi vọng...chuyện giữa chúng ta không có người thứ ba nào có thể biết được. Nhất là cô Khuất và người nhà của em...”

Hoàng Ngân nói xong lời cuối, giọng nói càng ngày càng đẽ thấp, bởi vì người đàn ông lạnh lùng đối diện cô, đang mang lại cho cô cảm giác sợ

hãi, gần như khiến cô thở không nổi nữa.

Tiếng nói vừa dứt, Cao Dương Thành vẫn cứ lặng im.

Không biết trôi qua bao lâu, phút chốc liền nghe thấy tiếng cười khẽ nơi anh.

Nụ cười này khiến Hoàng Ngân hơi hoảng hốt.

Đã thấy anh tiến bước về phía cô, cuối cùng đã bước đến đứng trước mặt cô, vươn hai cánh tay chống vào quầy bar bấp sau lưng cô, vây chặt cô vào giữa quầy bar và lồng ngực anh, hung hăng cúi người áp sát khuôn mặt hốt hoảng của cô, anh cười khẽ nói: “Ý của em là, em chấp nhận ngầm thừa nhận mối quan hệ của tôi và Khuất Mỹ Hoa? Đúng không?”

Khóe miệng anh đầy ý cười cợt, nhưng còn đáy mắt thì không. Thậm chí đôi mắt băng giá của anh dường như lạnh đến nỗi có thể đóng băng Hoàng Ngân vậy.

Hoàng Ngân cắn môi không dám lên tiếng.

“Đúng, hay là không?”

Cao Dương Thành hỏi lại cô, giọng điệu lạnh xuống vài độ.

Hoàng Ngân hít sâu một cái, gật đầu: “Đúng.”

Trong một khoảng khắc, hình như cô đã nhìn thấy sự tổn thương xẹt qua mắt Cao Dương Thành, nhưng chỉ một giây đã khôi phục sự lạnh lùng buốt giá và tĩnh lặng.

Hoàng Ngân suy nghĩ, có lẽ cô đã nhìn nhầm rồi!

“Chấp nhận tôi mập mờ không rõ ràng cùng bất cứ người đàn bà nào? Đúng không?”

“Vâng...”

Hoàng Ngân buồn bã gật đầu.

Thật ra anh chơi trò mập mờ với ai thì mắc mớ gì đến cô chứ?

Thế nhưng mà, vì đâu cô vừa nghĩ đến đó thì trong lòng chợt thấy khó chịu?

Khi tiếng “vâng” vừa thốt ra khỏi miệng Hoàng Ngân thì Cao Dương Thành đã thả lỏng tay để trên quầy bar bấp.

Hai tay anh biếng nhác đúc vào túi quần, mặt mày hờ hững nhìn chằm chằm Hoàng Ngân: “quyết định muốn làm tình nhân của tôi, đúng chứ?”

Khi anh hỏi ra câu này, dù là vẻ mặt hay giọng điệu, hay là ánh mắt...đều dường như không có chút độ ấm nào, không lạnh lẽo cũng không nóng bỏng, nếu có, thì chỉ có sự hờ hững, một sự thờ ờ lạnh nhạt chỉ thuộc về người xa lạ mới có với nhau.

Loại trải nghiệm này khiến Hoàng Ngân hơi sợ hãi.

Anh ấy vẫn như thế không nhanh cũng không chậm, cả lông mày cũng không động một cái mà nói: “Được lắm, nếu Hoàng Ngân cô vui lòng bán cơ thể mình như vậy thì tôi liền đáp ứng cho cô thỏa ước nguyện. Từ nay về sau cô chính là công cụ dành riêng giải tỏa dục vọng cho Cao Dương Thành tôi.”

Chỉ rải rác mấy câu nói, không có chút tình cảm dao động nào nhưng Hoàng Ngân vẫn nghe ra được sự châm chọc trong lời nói của anh.

Vẻ mặt cô hơi tái, cắn cắn môi lại không trả lời nên câu, cô quay người tiếp tục nhặt rau.

Giọng nói của Cao Dương Thành lại vang lên phía sau lưng: “Quy tắc một khi làm tình nhân, không được phép ngoài tôi ra còn cùng bất cứ người đàn ông nào có bất kỳ quan hệ mờ ám nào, nhất là đi xem mắt, nếu còn có lần sau thì đi thử đi rồi biết!”

-----oOo-----

Chương 83: Có anh trong mơ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành đi thẳng đến phòng ngủ, lại thấy giường lớn rộng tếch, đôi lông mày lạnh lùng nhúu lại.

Anh xoay người, bước nhanh về hướng phòng khách.

Vừa vào phòng khách liền bắt gặp bóng người Hoàng Ngân cuộn tròn như tôm đang ngủ thiếp trên sofa.

Bước chân anh chậm lại, tiếng bước chân cũng bước nhẹ nhàng theo.

Đôi lông mày đang nhúu lại nãy giờ, lúc gặp được Hoàng Ngân thì dần dần giãn ra, nhưng rất nhanh cả khuôn mặt anh tuấn lại trầm xuống.

Trời lạnh như vậy, ăn mặc lại ít như vậy, lại còn cứ vậy ngủ trong phòng khách, nếu bị cảm thì phải làm sao? Người đàn bà này luôn luôn không thể tự chăm sóc bản thân mình hay sao? Hay tưởng mình là nữ siêu nhân?

Cao Dương Thành bước qua, cúi cơ thể cao ngất xuống, vươn cánh tay to, một tay đỡ lấy cái eo nhỏ của Hoàng Ngân, một tay thì đỡ dưới hai đầu gối của cô, dễ dàng bế cô lên đi thẳng vào phòng ngủ.

Hoàng Ngân ngủ trong vòng tay anh, ngoan ngoãn giống như con mèo nhỏ lười biếng.

Gương mặt thì mãi mê cọ xát vào lồng ngực rắn rỏi của anh, tay nhỏ thì vô ý thức vịn lên bờ vai anh, trong miệng thì thầm không ngừng:
“Cao...Dương Thành...”

Cô gọi tên anh?

Thì ra, trong giấc mộng của cô, có anh sao?

Đôi mày sắc như dao của Cao Dương Thành nhướng lên, khóe môi không nén nổi nhếch lên một đường cong âm áp.

Anh cúi đầu, xích chặt người cô vào lòng, cung chiều đáp lại cô một câu:
“Ừm, tôi đây.”

Không thể không thừa nhận, trái tim anh chưa bao giờ ấm áp như lúc này...

Cảm giác ấm áp này từ trong tim chảy ra từng chút một, di chuyển đến mỗi tế bào trong anh, len lõi ngập tràn trong mắt anh, giữa mày anh, ngấm vào cả khuôn mặt anh, khoe môi đang cong cong của anh.

Chỉ vì một cụm từ “Cao Dương Thành” đã khiến cả trái tim anh phảng phất như bị tan chảy vì cô.

Hoàng Ngân cô có biết hay không, cô là tồn tại đặc biệt nhất trong đời Cao Dương Thành tôi.

Anh nhẹ nhàng lần cung chiều in nhẹ trán Hoàng Ngân, một cái hôn chân thành.

...

Vào phòng ngủ, Cao Dương Thành cẩn trọng để cô lên giường.

Hoàng Ngân nằm lên giường lập tức ngủ càng ngon, ôm chần mềm lăn máy cái trên giường lớn, cuối cùng hai cái đùi đẹp kẹp chặt tằm chần vào giữa, ngủ.

Cao Dương Thành bất đắc dĩ nhìn cô.

Bốn năm không gặp, thói hư tật xấu khi ngủ của cô cũng không thay đổi, mỗi lần đều kẹp chần giữa đùi mới ngủ ngon.

Thế nhưng, thói quen xấu thì cô vẫn còn giữ, nhưng thói quen tốt dường như lại bị cô bỏ đi hết.

Nhìn thấy viền ren áo ngực lấp ló lộ ra trong chiếc áo sơ mi trắng, Cao Dương Thành không chút dò dự đưa tay mò vào trong áo sơ mi sờ soạng.

Dường như cảm nhận được anh động vào người mình, Hoàng Ngân kháng nghị lật người, tay nhỏ không ngừng vỗ cái tay hư hỏng của anh, môi nhỏ thì thào: “muốn đi ngủ...”

“cởi áo lót trước đã.”

Giọng điệu Cao Dương Thành vừa dõ dặt, vô cùng nhẫn nại.

Bàn tay sờ đến khóa áo lót sau lưng cô, lưu loát cởi khóa áo lót của cô.

Trong khoảng khắc có thể cảm nhận được hai luồng mềm mại được giải phóng chột “phọt” bật ra, hơi đông đưa trên cánh tay anh, xúc cảm mềm mại đó khiến con người Cao Dương Thành sâu lại.

Thân dưới “cọ sát” một cái liền chột có phản ứng.

Shit!

Từ lúc nào mà bản thân lại trở nên dễ dàng chịu không được khêu khích như này.

Cao Dương Thành cuối cùng vẫn buông tha cho Hoàng Ngân.

Mặc dù ham muốn cô vô cùng, nhưng đã dày vò cô cả đêm, nếu lại “muốn” thêm lần nữa thì sáng mai phỏng chừng cô sẽ không xuống giường được mất.

Cao Dương Thành thay đồ ngủ, rửa mặt xong thì ôm Hoàng Ngân vào ngực, an tâm say giấc.

Đến khi tỉnh lại, là bị một bàn tay nhỏ nhắn không thành thật đánh thức.

bàn tay mềm mại kia đang không ngừng đùa bỡn gầy anh, giống như đang tìm kiếm thứ gì vậy.

Cao Dương Thành nhẹ nhàng mà vô lấy bàn tay nhỏ nhắn đó, mở đôi mắt lim dim, nương nhờ ánh đèn vàng ấm áp ngoài cửa sổ mà đắm đuối nhìn gương mặt xinh đẹp trong lòng ngực.

“sao thế?”

Tiếng nói uể oải hỏi Hoàng Ngân nằm trong vòng tay anh, giọng điệu mang theo sự lười biếng.

Mặc dù ngủ ngon lại bị cô đánh thức, nhưng không chút cău kinh nào, thậm chí còn lười biếng nhếch miệng cười khẽ.

Hoàng Ngân không nói chuyện chỉ lắc đầu, ánh mắt một mực nhìn vào gáy tai anh.

Cao Dương Thành không nhìn cũng đã hiểu ra.

Cô đang nghĩ không phải thứ gì khác mà là...trái tim biển cả.

Anh đưa tay vuốt ve đầu Hoàng Ngân, sau đó dùng một tay ôm ngang eo cô, kéo cô vào lồng ngực anh, cầm tì lên đỉnh đầu cô, hỏi: “Sao đột nhiên tỉnh rồi?”

Thấy Hoàng Ngân cố ý tránh nhắc đến trái tim biển cả, Hoàng Ngân hơi thất vọng nên cũng không đáp lời anh.

“Sao?”

Giọng nói trầm thấp của Cao Dương Thành vọng từ đỉnh đầu Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân lắc đầu nhắm mắt giả bộ ngủ.

Chợt cô cảm nhận được vành tai mềm nhũn, bị nắn bóp một chút, sau đó cảm nhận được có thứ gì xuyên mà lỗ xỏ khuyên tai.

Cô mở mắt, kinh ngạc nhìn người đàn ông bên cạnh.

Anh giờ khắc này đang nghiêng cơ thể, chuyên chú giúp cô đeo khuyên tai, thấy cô nhìn chằm chằm mình thì Cao Dương Thành mới trừng mắt thẳng nhiên nói: “Về sau còn làm mất thì không ai tìm về giúp em nữa đâu!”

Khóe miệng Hoàng Ngân cong cong một nụ cười xán lạn, không nói gì chỉ vùi đầu vào ngực anh, ôm chặt Cao Dương Thành.

Cô cũng không dám làm mất nó thêm một lần nào nữa!

Lòng ngực bỗng chốc bị cô làm cho không còn chỗ trống, đôi mắt đen nhánh của Cao Dương Thành càng đen sâu hơn, bàn tay to lớn đang để lưng chừng, cổ họng anh nhúc nhích một cái: “Này...”

Anh híp mắt, khàn giọng nhắc nhở người phụ nữ trong lòng: “không có bất kì người đàn ông nào có thể kiềm chế khi được người đàn bà chủ động ôm ấp như vậy.”

Hoàng Ngân nghe vậy không tránh né chỉ ngẩng đầu cong môi cười, lắc đầu nói: “ em không biết năng lực kiềm chế của người đàn ông khác như thế nào, nhưng em biết người đàn ông bên cạnh mình đây, sự kiềm chế trong anh ấy vô cùng mạnh mẽ.”

Nhiều người phụ nữ theo đuổi anh như vậy, người nào cũng đẹp như tiên, bọn họ đều chủ động ôm ấp yêu thương anh, thế nhưng mà anh nhìn cũng không liếc nhìn họ bao giờ, cho nên không có khả năng anh dễ dàng bị người ta dụ dỗ như vậy.

Cao Dương Thành xoay người liền áp lên người Hoàng Ngân, đôi mắt nguy hiểm híp lại, khước miệng nhếch khẽ: “em đang nghi ngờ khả năng đó của tôi?”

“Em không dám!”

Hoàng Ngân vội cười trừ, giơ tay bảo đảm: “Bác sĩ Cao, em thề tuyệt đối không có ý đó, anh tuyệt đối đừng hiểu lầm.”

Nếu hiểu lầm cũng không sao, cô chỉ sợ anh muốn nóng lòng chứng minh khả năng đàn ông, muốn ăn sạch cô một lần nữa.

Cô thật sự chịu khổ nỗi sự dày vò sấm dậy trời vang như vậy nữa đâu.

Nhìn bộ dáng đáng yêu như thỏ trắng của cô, Cao Dương Thành liền cảm giác thân dưới càng ngày càng cứng ngắt.

Cảm giác này, thật...chết người!

Anh cuối đầu, cắn một ngụm vào môi anh đào nhỏ nhắn đang cong lên của Hoàng Ngân, giọng khàn khàn: “bất kể người đàn bà nào hâm mộ theo đuổi tôi, tôi đều không quan tâm, duy chỉ có em...”

Anh ấy nói đến đây, khóe môi nâng nụ cười khê: “hình như tôi lại đói bụng rồi!”

Lần này, thứ anh muốn ăn tuyệt đối là cơ thể cô.

“...”

Hoàng Ngân lập tức cảm giác mình như muốn ngất đi.

-----oOo-----

Chương 83: -2: Có anh trong mơ(2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cd cúi đầu, đôi môi mỏng gợi cảm không ngừng má sát môi đỏ mọng của Hoàng Ngân, nhưng vẫn không xâm nhập vào.

Hoàng Ngân bị anh trêu đùa, trêu đến ngứa ngáy mà anh lại dừng lại đột ngột.

Bàn tay vỗ nhẹ vào khuôn mặt ửng hồng của cô: “ngủ thôi.”

Nói xong nghiêng người ôm Hoàng Ngân vào lòng, nhắm mắt ngủ.

Hoàng Ngân vùi người trong lòng anh, ngạc nhiên nhìn chằm chằm anh, mắt nửa ngày vẫn chưa tỉnh táo lại.

“Sao nào? Mong đợi?”

Cao Dương Thành không mở mắt ra, khóe miệng lại cười xấu xa, hỏi người đang nằm trong lòng.

Hoàng Ngân đột nhiên tỉnh táo lại, khuôn mặt ửng hồng chột dạ xùy cười nói: “anh cho rằng ai cũng giống anh, thân dưới luôn thấy đói á!”

“ừm! Cho nên em tốt nhất nằm ngoan trong lòng tôi, chớ lộn xộn, bởi vì chỉ sợ ý một chút sẽ trở thành đồ ăn trong miệng tôi.”

Nghe giọng điệu phách lối tự cao tự đại của anh ấy mà xem!

Hoàng Ngân còn muốn nói gì, Cao Dương Thành chợt mở mắt, ngón tay khều khều cằm cô, cười nói: “nếu em cũng đói bụng, mặc dù muốn cho em ăn no, nhưng nghĩ đến việc buổi sáng em không thể rời giường được, đành cho...em nhịn một chút, hôm khác tôi sẽ cho em “ăn” no!”

“...”

Hoàng Ngân đỏ mặt, bàn tay trắng ngần như tuyết vỗ vào lồng ngực rần rỏi của anh, yêu kiều mắng: “lưu manh cầm thú.!”

Tuyệt đối là bác sĩ cầm thú.

Cao Dương Thành cười sáng khoái, ghì chặt nàng vào lòng: “được rồi, đừng lộn xộn nữa, lại gây chuyện nữa trời liền sáng, ngày mai còn đi làm nữa!”

Hoàng Ngân thấy anh nói vậy, liền ngậm chặt miệng, ngoan ngoãn vùi vào lòng anh, nhắm mắt lại không còn dám gây chuyện nữa.

Một đêm này là một đêm ngủ say bình yên trước nay chưa từng có của họ, dù là Cao Dương Thành hay là Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân không ngờ quan hệ của họ lại đột nhiên trở thành như vậy, mặc dù cô đã tượng tượng về cái cảnh làm tình nhân của anh ấy nhiều lần nhưng hết lần này đến lần khác đã bỏ qua cảnh tượng âm áp không thể che giấu được giữa bọn họ....

Làm ấm tim cô, cũng hâm nóng cả tim anh.

Thế nhưng mà nếu cô mang thai thì sao? Chuyện giữa bọn họ sẽ đi về đâu? Cô chọn buông tay, mỗi người một nơi, hay là...

Hoàng Ngân thấy giật mình, nếu thật buông tay thì mình có phải quá tuyệt tình, quá tàn nhẫn rồi hay không.

Mà chính cô cũng có thể triệt triệt để để mà buông tay anh ra sao chứ?

“nghĩ gì vậy? Mà mặt ủ mày ê?”

Hoàng Ngân đang ngẩng người trước máy vi tính, đột nhiên nghe Lý San hỏi cô.

“không, có nghĩ gì đâu.”

Hoàng Ngân bừng tỉnh vội vàng lắc đầu phủ nhận.

“về bản vẽ căn biệt thự lần trước cậu gửi cho tớ thì nay đã thi công xong rồi, chỉ còn chờ boss thanh toán thì coi như xong.”

“Ừm, được rồi, cảm ơn cậu nha, San à, đã làm phiền cậu rồi.”

Căn biệt thự này là của Cao Dương Thành, lúc đó vì lo lắng đến vấn đề của Khuất Mỹ Hoa nên cô đã chuyển việc này cho Lý San.

Cũng may Cao Dương Thành không có ý kiến gì, hết thảy đều thuận lợi.

Hoàng Ngân trông ngóng điện thoại vẫn đang không có tiếng động nào trên tay mình, thấy hơi ngoài ý muốn, từ dạo đi khỏi nhà Cao Dương Thành, anh ấy cứ nhiên một cú điện thoại cũng không gọi đến, thậm chí một tin nhắn cũng chưa từng không gửi cho cô.

Hoàng Ngân không tìm được thấy mất mát.

“Hoàng Ngân, cậu đang yêu đương đúng không?”

Lý San quan sát mấy lần Hoàng Ngân từ trên xuống dưới, kinh ngạc nói.

Hoàng Ngân giận giỗi liếc cô: “cậu đừng có ăn nói lung tung, mỗi ngày đều bận tối tăm mặt mũi, cậu thấy mình còn tâm tình mà yêu với đương sao?”

“mình không có nói bậy! Cậu xem lại bộ dáng của mình đi, rõ ràng là đang đợi điện thoại của ai đó, nếu mình nhớ không lầm trước giờ cậu đều lo sợ mỗi khi điện thoại reo lên đó nha!”

Bị Lý San nói vậy, mặt Hoàng Ngân chột ửng hồng, lập tức cãi lại nói: “mình không đợi điện thoại của ai cả.”

-----oOo-----

Chương 84: Đứng mục

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Được được được, không phải cậu đang đợi điện thoại của ai cả, là tôi quá bà tám, được chưa!"

Lý San nhú mày mập mờ cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai Hoàng Ngân, liền trở về bàn mình làm việc.

Lý San vừa đi, Hoàng Ngân liền buông lỏng hai vai.

Hai mắt vẫn nhìn không được liếc về chiếc điện thoại vẫn luôn im lặng trên bàn làm việc của mình, cô tím tóc, chẳng lẽ thật sự mình đang chờ điện thoại của ai sao?

Sao lại thế này!

Thế nhưng là, không nhận được tin nhắn của anh, tại sao lòng của cô trở nên thần thờ như vậy.

...

Từ đó về sau khá nhiều ngày đã trôi qua, Hoàng Ngân đều không gặp mặt Cao Dương Thành.

Đương nhiên, cũng không có nhận được cú điện thoại nào của anh, thậm chí ngay cả một tin nhắn cũng không có, mà Hoàng Ngân, tự nhiên cũng sẽ không chủ động liên hệ anh.

Phảng phất từ ngày hôm ấy, giữa bọn họ liền thành hai người đứng không dính dáng gì với nhau, mà sự vuốt ve nồng ấm của đêm hôm đó, giống như một giấc mộng phù hoa, một giấc mộng xuân mà thôi, sau khi tỉnh mộng, giống như tất cả mọi chuyện lại trở về như trước.

Hôm đó, Hoàng Ngân tan làm.

Mới vừa bước ra công ty, không ngờ trời liền trút mưa lâm râm.

Buổi sáng lúc rời khỏi nhà rõ ràng trời vẫn nắng, không nghĩ tới buổi chiều trời liền chuyển âm u, mà Hoàng Ngân cô cũng không mang ô theo.

Từ công ty đến tàu điện ngằm mắt tầm mười phút, mưa rơi không lớn, Hoàng Ngân cũng liền không suy nghĩ nhiều, đưa túi xách giương lên đỉnh đầu, liền chạy vào trong làn mưa.

Mà ông trời giống như cố ý đối trọi với cô, mắt thấy còn cách một đoạn mới đến tàu điện ngầm, nhưng mưa rơi trên đỉnh đầu càng rơi càng lớn, Hoàng Ngân ngẩng nhìn bốn phía, vội vã muốn tìm một chỗ nơi tránh mưa, nhưng không ngờ, liền gặp được... Cao Dương Thành?

Anh ấy cầm chiếc ô màu đen, bộ đồ vest màu xám giấu lẫn vào màn mưa tối tăm mịt mù, tôn quý tao nhã như anh vậy, phong độ phi phàm lại nổi bật, chậm rãi ung dung bước về phía Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân vui mừng, vừa chuẩn bị nghênh đón, nhưng không ngờ, anh lại ngừng bước ở chỗ để xe cách nơi cô đứng không xa.

Chỉ thấy một bóng hình xin đẹp dịu dàng chui vào dưới tán chiếc ô, sau đó, ôm lấy anh tràn đầy cõi lòng.

Mà Cao Dương Thành, thái độ kì lạ không đẩy ra người phụ nữ trong ngực, ngược lại giang tay ôm cô ta.

Hoàng Ngân sửng sờ...

Giật mình đứng trong màn mưa, nhất thời trong một giây, đầu óc cô chợt trống rỗng.

Trái tim, nháy mắt đập loạn nhịp.

Người phụ nữ dưới tán dù, nghiêng đầu cười với Cao Dương Thành, thân mật thì thầm chuyện gì đó.

Mà Cao Dương Thành cũng phối hợp với chiều cao của cô ấy, đầu anh cúi thấp, khoe miệng cong cong ý cười, chăm chú nghe cô ấy nói, ý cười

nơi khoe môi càng sâu.

Hai người vành tai và tóc mai chạm nhau, Hoàng Ngân nghe được thanh âm trái tim mình vỡ tan.

Bởi vì, người phụ nữ kia....

Cô biết!!

Đó là người phụ nữ vẫn luôn ở giữa cô và Cao Dương Thành bốn năm trước, mà trong một ngày nào đó đột nhiên biến mất, biến mất không còn tăm hơi, mà bốn năm sau...cô lại thấy được cô ấy— Nguyễn Thuận!!

Cô ấy đã trở về...

Lại một lần nữa về bên cạnh Cao Dương Thành anh.

Hoàng Ngân đột nhiên cảm thấy tất cả mọi thứ trước mắt tối tăm mờ mịt, khiến cô gần như nhìn mọi thứ đều trở nên mơ hồ không rõ.

Đã từng, Cao Dương Thành nói với cô, Nguyễn Thuận mãi mãi không phải mẫu người lí tưởng, hay một món ăn sẽ xuất hiện trên bàn cơm của anh.

Nhưng mà đến hôm nay thì sao? còn không phải đã trở thành “đồ ăn” của anh hay sao? Nếu như không phải, anh ấy sao lại cùng cô ấy thân thiết như vậy?

Cao Dương Thành mà cô nhớ, xưa nay không hề tùy tiện thân thiết với bất kì người phụ nữ nào, nhưng bây giờ... Khóe miệng của anh cười như gió xuân, không gạt được bất cứ người nào.

Ít nhất thì nụ cười như gió xuân kia đã mang đến một tin tức...đó chính là, anh ấy thích cô ấy.

Hoàng Ngân chỉ thấy tim mình phảng phất bị thứ gì đập mạnh một cái, hít một hơi, liền cảm giác chỗ ấy bị đâm đau nhức.

Cô ép buộc mình nhìn về hướng khác, không nhìn bọn họ nữa, cô giương túi xách lên, xông tới vượt qua chỗ bọn họ, chạy vội về phía tàu điện

ngầm.

CHƯƠNG 84: ĐÚNG MỤC(2)

Khoảng khắc lướt qua bọn họ, mũi Hoàng Ngân chua xót, nhưng cô không dừng lại, thậm chí là bước chân chạy càng lúc càng nhanh...

Thẳng đến chạy vào tàu điện ngầm, đi hướng bệnh viện K, Hoàng Ngân mới thở phào nhẹ nhõm.

Không thấy được bọn họ thân mật với nhau, trong lòng cô có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút.

Khi bóng lưng gầy của Hoàng Ngân lướt qua bọn họ trong mưa, Cao Dương Thành vừa nhấc mắt liền thấy được cô.

Dù cho bóng lưng nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa, nhưng anh cũng có thể xác định, người phụ nữ vừa nãy kia, chính là Đỗ Hoàng Ngân.

“Dương Thành, anh đang nhìn gì vậy?”

Nguyễn Thuận cười, nhìn theo hướng ánh mắt của Cao Dương Thành, chỉ thấy bóng lưng Hoàng Ngân chạy vào tàu điện ngầm.

Cô hơi ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn xem Cao Dương Thành, khó tin nói, "Hai người vẫn còn bên nhau?"

Cao Dương Thành thu hồi ánh mắt âm u, khóe miệng biểu lộ ý cười khó hiểu, lắc đầu, "Không, không còn nữa."

Từ khi cô nói, từ khoảng khắc cô muốn làm tình nhân của anh, giữa bọn họ, liền chỉ còn lại quan hệ giao dịch mà thôi!

Quan hệ này cứ như vậy đơn giản, rõ ràng như vậy mà thôi!!

Đỗ Hoàng Ngân cô có thể phân biệt mối quan hệ này rõ ràng đến như vậy, vậy anh, tự nhiên cũng không nói gì được nữa.

Trò chơi mèo vờn chuột, trọng yếu nhất chính là, chịu được nhẫn nại!
Nắm chắc được đúng mực!

...

Trong đêm, gần lúc rạng sáng, Hoàng Ngân từ bệnh viện đi ra, đang chuẩn bị về nhà, điện thoại trong túi rung một cái, một tin nhắn hiện ra.

Là tin nhắn Cao Dương Thành gửi tới.

Hoàng Ngân hơi kinh ngạc.

Nội dung tin nhắn khá ngắn gọn mà dễ hiểu.

“Đến bệnh viện tìm tôi, mười phút.”

Hoàng Ngân hét nói nổi.

Xác thực, từ bệnh viện K đến Vinmec, vắn vắn mười phút đi xe, anh ấy tính giờ quá là chuẩn rồi đó.

Hoàng Ngân nghĩ cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp nhấn xóa tin, xoá sạch tin nhắn từ anh trong điện thoại di động, cuối cùng, đúc điện thoại di động vào trong túi, tựa như không có việc gì bước ra bệnh viện, đi về phía xe buýt về nhà.

Mặc dù anh nói qua, làm tình nhân, cầm tiền của anh, thì cô nên đến khi được “truyền”.

Nhưng thật có lỗi, cô không đáp ứng được.

Huống chi bác sĩ đã nói qua, tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến xác suất thành công thụ tinh, mà cô, cả người không thấy chút vui vẻ nào, nhất là từ khi thấy anh lần trước, cho nên, hôm nay tuyệt đối không phải là ngày thích hợp làm tình nhân!

Cô không muốn nhìn thấy khuôn mặt kia của Cao Dương Thành!

"Không đến cũng được, giao dịch tự nhiên bị hủy bỏ do cô làm trái với

điều ước, tạm thời đình chỉ dùng thẻ."

Hoàng Ngân nhận được tin nhắn này, đã ngồi trên xe buýt về nhà mình.

Vừa lúc qua mười hai giờ, đây tuyệt đối là chuyến xe cuối của thành phố.

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy đau đầu đến kịch liệt, cái tên này có lẽ đang cố ý gây vò cô? Cũng không biết đến cùng là muốn làm gì.

Cuối cùng không có cách nào, Hoàng Ngân đành phải xuống trạm xe kế tiếp, vậy xe taxi liền đi đến bệnh viện.

Có biện pháp nào nữa đâu? Cô cần t*ng trùng của anh ta cứu mạng con mình, cho nên bị anh khống chế như vậy, Hoàng Ngân cũng chỉ đành chấp nhận.

Đúng vậy, thứ cô muốn, chỉ là t*ng trùng của anh mà thôi!

Đồ Hoàng Ngân, mày nhất định phải nhớ cho kỹ! người đàn ông kia gần gũi với ai, mập mờ với ai, cũng không liên quan đến mày cả! Huống chi, ngày hôm đó không phải chính mày cũng cam đoan như vậy sao?

Hoàng Ngân một lần lại một lần thì thầm, nhắc nhở chính mình, nhưng khi cô nhìn thấy nụ cười sáng lạng của Cao Dương Thành, cô vẫn là không có cách nào làm được không hề để ý đến.

Cô để ý, mà lại là vô cùng để ý!

Vừa thấy được nụ cười nơi anh cô liền không tự nhủ được nhớ đến một màn ám áp của anh và Nguyễn Thuận nọ. Hoàng Ngân càng sàu muộn hơn.

Đứng bên ngoài cửa thủy tinh tại văn phòng, thấy anh đang cùng đồng nghiệp trò chuyện vô cùng vui vẻ, giống như cảm thấy sự xuất hiện ngoài cửa của Hoàng Ngân, anh bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt dừng ở khuôn mặt Hoàng Ngân, anh hí hí mắt, ngoắc tay ra hiệu cô đi vào.

Hoàng Ngân chán ghét động tác này của anh, cảm thấy anh ấy xem cô như con chó nuôi trong nhà vậy.

Cho nên đến cuối cùng, dứt khoát tránh người sang một bên, tựa vào khung cửa thủy tinh, chếp chếp miệng không động đậy.

Cao Dương Thành thấy Hoàng Ngân đang bực bội với mình, cùng đồng nghiệp chào một tiếng, liền khoanh tay đi ra văn phòng.

Thấy Cao Dương Thành đi ra, Hoàng Ngân không để lại dấu vết nuốt nước miếng, đứng thẳng người, đợi anh đến gần, Hoàng Ngân không chút khách khí giương tay lên trước mặt anh.

Lông mày sắc như dao của Cao Dương Thành nhếch lên, "chuyện gì?"

"Tiền." Hoàng Ngân bĩu môi, mặt không chút thay đổi nói, "tiền xe taxi, báo cho anh chi trả chứ sao."

Cuối cùng, cô từ trong túi lấy ra hóa đơn xe taxi, đưa cho anh, "70 ngàn."

Cao Dương Thành hí hí mắt, khoanh ngực, không thể tưởng tượng nổi chất lưỡi nói, "Đồ Hoàng Ngân, em đúng là con buôn."

"Đúng vậy, tôi là con buôn, là người dân tỉnh lẻ, không giống với những người phụ nữ anh yêu thích kia, đều là đại tiểu thư không dính khói lửa trần gian, giống tôi như vậy sao có thể so với các cô ấy được chứ, đúng không?"

Hoàng Ngân một hơi liền đem những lời ghen tuông thốt ra, thậm chí đại não còn chưa suy nghĩ kĩ càng. Nên nói xong cô liền hỏi hận, hỏi hận đến nỗi hận không thể đem đầu lưỡi này cắt đứt đi thôi.

Phải biết lời này đều chưa đầy sự ghen tuông, chỉ những người phụ nữ miệng đầy ghen tuông mới nói ra thôi!

Ghen? Ghen ghét? Nhưng Đồ Hoàng Ngân cô tại sao cũng như vậy? Cô chẳng qua là đến xin t*ng trùng của anh mà thôi, dựa vào cái gì mà ghen tuông chứ?

Cao Dương Thành nhìn chằm chằm Hoàng Ngân một chút, lại cuối cùng cũng không nói gì, tay vuốt trán cô, sờ một chút, cũng may, không có

dấu hiệu phát sốt.

"Chờ tôi hai phút, tôi đưa em về."

Anh nhàn nhạt bàn giao một câu, quay người liền đi vào văn phòng thay quần áo.

Hoàng Ngân kiểm chế.

Hóa ra anh ấy kêu mình tới đây, chuyện gì đều không làm?

Cái tên này đến cùng muốn làm gì!

Hoàng Ngân lại không biết là, anh kêu cô đến là để chứng thực một chút, cô dầm mưa có phải hay không lại bị cảm, cũng may là lần này bình yên vô sự.

Mặt khác, kêu cô đến, là vì từ biệt cô, bởi vì bắt đầu từ ngày mai, anh muốn rời khỏi thành phố A một thời gian.

Cao Dương Thành cởi áo khoác trắng, thay vào đó là bộ âu phục màu xám may thủ công Italy cô nhìn thấy lúc ban ngày.

Mặc trên người anh, không thể nghi ngờ, tao nhã, tôn quý, tuấn tú phi phàm, như hoàng tử đang chờ tham gia bữa tiệc xa hoa, để Hoàng Ngân vốn tâm tình không tốt lại càng nổi lên vài phần ghen tuông. Cô khó chịu nghĩ đến cảnh tượng thấy hôm nay.

Bàn tay bé nhỏ của Hoàng Ngân vươn về trước mặt anh: "bác sĩ Cao, tôi không cũng anh đưa đi, anh trả tiền xe taxi cho tôi là được, tự tôi gọi xe trở về."

Hoàng Ngân không nghe được Cao Dương Thành đáp lại, chỉ đột nhiên cảm giác gánh nặng trên vai, một kiện áo khoác liền khoác lên thân thể yêu kiều của cô.

Hoàng Ngân hơi ngạc nhiên, hiểu rõ, muốn giãy dụa, "Tôi không lạnh."

"Yên phận chút!!!"

Giọng điệu của Cao Dương Thành bá đạo không cho người khác chen vào, ngay cả ánh mắt đều sâu thêm mấy lần.

Hoàng Ngân quệt mồ hôi nhìn anh, bất mãn với sự hung hăng của anh.

Nhưng cũng không tranh cãi với anh, chỉ mặc cho anh chăm chú che phủ cho cô.

Từng thấy một câu nói ở trên mạng: Nếu như anh ấy đối xử dịu dàng với bạn, cũng đối xử dịu dàng với người khác, vậy sự dịu dàng ấy... thà rằng không cần.

Hoặc có lẽ thứ Cao Dương Thành cho Hoàng Ngân, anh ấy cũng có thể cho những người đàn bà khác, nhưng có một thứ, anh ấy không có cách nào chia cắt cho những người đàn bà khác.

“Đó chính là, trái tim!”

-----oOo-----

Chương 85: Đúng mực(2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khoảng khắc lướt qua bọn họ, mũi Hoàng Ngân chua xót, nhưng cô không dừng lại, thậm chí là bước chân chạy càng lúc càng nhanh...

Thẳng đến chạy vào tàu điện ngầm, đi hướng bệnh viện K, Hoàng Ngân mới thở phào nhẹ nhõm.

Không thấy được bọn họ thân mật với nhau, trong lòng cô có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút.

Khi bóng lưng gầy của Hoàng Ngân lướt qua bọn họ trong mưa, Cao Dương Thành vừa nhấc mắt liền thấy được cô.

Dù cho bóng lưng nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa, nhưng anh cũng có thể xác định, người phụ nữ vừa nãy kia, chính là Đỗ Hoàng Ngân.

“Dương Thành, anh đang nhìn gì vậy?”

Nguyễn Thuận cười, nhìn theo hướng ánh mắt của Cao Dương Thành, chỉ thấy bóng lưng Hoàng Ngân chạy vào tàu điện ngầm.

Cô hơi ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn xem Cao Dương Thành, khó tin nói, "Hai người vẫn còn bên nhau?"

Cao Dương Thành thu hồi ánh mắt âm u, khoe miệng biểu lộ ý cười khó hiểu, lắc đầu, "Không, không còn nữa."

Từ khi cô nói, từ khoảng khắc cô muốn làm tình nhân của anh, giữa bọn họ, liền chỉ còn lại quan hệ giao dịch mà thôi!

Quan hệ này cứ như vậy đơn giản, rõ ràng như vậy mà thôi!!

Đỗ Hoàng Ngân cô có thể phân biệt mối quan hệ này rõ ràng đến như vậy, vậy anh, tự nhiên cũng không nói gì được nữa.

Trò chơi mèo vờn chuột, trọng yếu nhất chính là, chịu được nhẫn nại!
Nắm chắc được đúng mực!

...

Trong đêm, gần lúc rạng sáng, Hoàng Ngân từ bệnh viện đi ra, đang chuẩn bị về nhà, điện thoại trong túi rung một cái, một tin nhắn hiện ra.

Là tin nhắn Cao Dương Thành gửi tới.

Hoàng Ngân hơi kinh ngạc.

Nội dung tin nhắn khá ngắn gọn mà dễ hiểu.

“Đến bệnh viện tìm tôi, mười phút.”

Hoàng Ngân hét nói nổi.

Xác thực, từ bệnh viện K đến Vinmec, vèn vèn mười phút đi xe, anh ấy tính giờ quá là chuẩn rồi đó.

Hoàng Ngân nghĩ cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp nhấn xóa tin, xoá sạch tin nhắn từ anh trong điện thoại di động, cuối cùng, đút điện thoại di động vào trong túi, tựa như không có việc gì bước ra bệnh viện, đi về phía xe buýt về nhà.

Mặc dù anh nói qua, làm tình nhân, cầm tiền của anh, thì cô nên đến khi được “truyền”.

Nhưng thật có lỗi, cô không đáp ứng được.

Huống chi bác sĩ đã nói qua, tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến xác suất thành công thụ tinh, mà cô, cả người không thấy chút vui vẻ nào, nhất là từ khi thấy anh lần trước, cho nên, hôm nay tuyệt đối không phải là ngày thích hợp làm tình nhân!

Cô không muốn nhìn thấy khuôn mặt kia của Cao Dương Thành!

"Không đến cũng được, giao dịch tự nhiên bị hủy bỏ do cô làm trái với điều ước, tạm thời đình chỉ dùng thẻ."

Hoàng Ngân nhận được tin nhắn này, đã ngồi trên xe buýt về nhà mình.

Vừa lúc qua mười hai giờ, đây tuyệt đối là chuyến xe cuối của thành phố.

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy đau đầu đến kịch liệt, cái tên này có lẽ đang cố ý giày vò cô? Cũng không biết đến cùng là muốn làm gì.

Cuối cùng không có cách nào, Hoàng Ngân đành phải xuống trạm xe kế tiếp, vẫy xe taxi liền đi đến bệnh viện.

Có biện pháp nào nữa đâu? Cô cần t*ng trùng của anh ta cứu mạng con mình, cho nên bị anh khống chế như vậy, Hoàng Ngân cũng chỉ đành chấp nhận.

Đúng vậy, thứ cô muốn, chỉ là t*ng trùng của anh mà thôi!

Đỡ Hoàng Ngân, mày nhất định phải nhớ cho kỹ! người đàn ông kia gần gũi với ai, mập mờ với ai, cũng không liên quan đến mày cả! Huống chi,

ngày hôm đó không phải chính mày cũng cam đoan như vậy sao?

Hoàng Ngân một lần lại một lần thì thầm, nhắc nhở chính mình, nhưng khi cô nhìn thấy nụ cười sáng lạng của Cao Dương Thành, cô vẫn là không có cách nào làm được không hề để ý đến.

Cô để ý, mà lại là vô cùng để ý!

Vừa thấy được nụ cười nơi anh cô liền không tự nhủ được nhớ đến một màn ám áp của anh và Nguyễn Thuần nọ. Hoàng Ngân càng sàu muộn hơn.

Đứng bên ngoài cửa thủy tinh tại văn phòng, thấy anh đang cùng đồng nghiệp trò chuyện vô cùng vui vẻ, giống như cảm thấy sự xuất hiện ngoài cửa của Hoàng Ngân, anh bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt dừng ở khuôn mặt Hoàng Ngân, anh hí hí mắt, ngoắc tay ra hiệu cô đi vào.

Hoàng Ngân chán ghét động tác này của anh, cảm thấy anh ấy xem cô như con chó nuôi trong nhà vậy.

Cho nên đến cuối cùng, dứt khoát tránh người sang một bên, tựa vào khung cửa thủy tinh, chép chép miệng không động đậy.

Cao Dương Thành thấy Hoàng Ngân đang bực bội với mình, cùng đồng nghiệp chào một tiếng, liền khoanh tay đi ra văn phòng.

Thấy Cao Dương Thành đi ra, Hoàng Ngân không để lại dấu vết nuốt nước miếng, đứng thẳng người, đợi anh đến gần, Hoàng Ngân không chút khách khí giương tay lên trước mặt anh.

Lông mày sắc như dao của Cao Dương Thành nhếch lên, "chuyện gì?"

"Tiền." Hoàng Ngân bĩu môi, mặt không chút thay đổi nói, "tiền xe taxi, báo cho anh chi trả chứ sao."

Cuối cùng, cô từ trong túi lấy ra hóa đơn xe taxi, đưa cho anh, "70 ngàn."

Cao Dương Thành hí hí mắt, khoanh ngực, không thể tưởng tượng nổi chất lưỡi nói, "Đồ Hoàng Ngân, em đúng là con buôn."

"Đúng vậy, tôi là con buôn, là người dân tỉnh lẻ, không giống với những người phụ nữ anh yêu thích kia, đều là đại tiểu thư không dính khói lửa trần gian, giống tôi như vậy sao có thể so với các cô ấy được chứ, đúng không?"

Hoàng Ngân một hơi liền đem những lời ghen tuông thốt ra, thậm chí đại não còn chưa suy nghĩ kĩ càng. Nên nói xong cô liền hối hận, hối hận đến nỗi hận không thể đem đầu lưỡi này cắt đứt đi thôi.

Phải biết lời này đều chưa đầy sự ghen tuông, chỉ những người phụ nữ miệng đầy ghen tuông mới nói ra thôi!

Ghen? Ghen ghét? Nhưng Đỗ Hoàng Ngân cô tại sao cũng như vậy? Cô chẳng qua là đến xin t*ng trùng của anh mà thôi, dựa vào cái gì mà ghen tuông chứ?

Cao Dương Thành nhìn chăm chăm Hoàng Ngân một chút, lại cuối cùng cũng không nói gì, tay vuốt trán cô, sờ một chút, cũng may, không có dấu hiệu phát sốt.

"Chờ tôi hai phút, tôi đưa em về."

Anh nhàn nhạt bàn giao một câu, quay người liền đi vào văn phòng thay quần áo.

Hoàng Ngân kiềm chế.

Hóa ra anh ấy kêu mình tới đây, chuyện gì đều không làm?

Cái tên này đến cùng muốn làm gì!

Hoàng Ngân lại không biết là, anh kêu cô đến là để chứng thực một chút, cô dầm mưa có phải hay không lại bị cảm, cũng may là lần này bình yên vô sự.

Mặt khác, kêu cô đến, là vì từ biệt cô, bởi vì bắt đầu từ ngày mai, anh muốn rời khỏi thành phố A một thời gian.

Cao Dương Thành cởi áo khoác trắng, thay vào đó là bộ âu phục màu

xám may thủ công Italy cô nhìn thấy lúc ban ngày.

Mặc trên người anh, không thể nghi ngờ, tao nhã, tôn quý, tuần tú phi phạm, như hoàng tử đang chờ tham gia bữa tiệc xa hoa, để Hoàng Ngân vốn tâm tình không tốt lại càng nổi lên vài phần ghen tuông. Cô khó chịu nghĩ đến cảnh tượng thấy hôm nay.

Bàn tay bé nhỏ của Hoàng Ngân vươn về trước mặt anh: " bác sĩ Cao, tôi không cũng anh đưa đi, anh trả tiền xe taxi cho tôi là được, tự tôi gọi xe trở về."

Hoàng Ngân không nghe được Cao Dương Thành đáp lại, chỉ đột nhiên cảm giác gánh nặng trên vai, một kiện áo khoác liền khoác lên thân thể yếu đuối của cô.

Hoàng Ngân hơi ngạc nhiên, hiểu rõ, muốn giãy dụa, "Tôi không lạnh."

"Yên phận chút!!"

Giọng điệu của Cao Dương Thành bá đạo không cho người khác chen vào, ngay cả ánh mắt đều sâu thêm mấy lần.

Hoàng Ngân quệt mồ hôi nhìn anh, bất mãn với sự hung hăng của anh.

Nhưng cũng không tranh cãi với anh, chỉ mặc cho anh chăm chú che phủ cho cô.

Từng thấy một câu nói ở trên mạng: Nếu như anh ấy đối xử dịu dàng với bạn, cũng đối xử dịu dàng với người khác, vậy sự dịu dàng ấy... thà rằng không cần.

Hoặc có lẽ thứ Cao Dương Thành cho Hoàng Ngân, anh ấy cũng có thể cho những người đàn bà khác, nhưng có một thứ, anh ấy không có cách nào chia cắt cho những người đàn bà khác.

“Đó chính là, trái tim!

-----oOo-----

Chương 86: Tiễn lên máy bay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ít nhất, anh sẽ không tốn công gọi một cô gái đến chỉ để kiểm tra xem có phải cô ấy bị sốt cao hay bị cảm không. Ít nhất, anh sẽ không cùng tan làm hay ân cần khoác áo cho bất kỳ người phụ nữ nào, ngoại trừ Đỗ Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân bị Cao Dương Thành kéo ra khỏi bệnh viện, lôi lên xe.

Vừa lên xe, cô liền cảm thấy bị ràng buộc, mắt tự nhiên đến mức hoảng hốt. Bởi vì cô không tìm được mà nghĩ đến cảnh tượng nóng bỏng đêm hôm ấy... Dường như cô vẫn có thể ngửi được hương vị của mờ ám và dục tình...

Tất nhiên, Hoàng Ngân biết chỉ là mình đang tưởng tượng thôi, bởi vì tất cả đệm ghế trên xe đã được đổi mới hết rồi.

Cao Dương Thành nhìn đôi gò má ửng hồng của Hoàng Ngân qua kính chiếu hậu mà khoe miệng hơi nhếch lên. Nhưng anh không nói gì cả, chỉ khởi động xe lái ra cổng bệnh viện.

“Chiều hôm nay em nhìn thấy tôi à?”

Hoàng Ngân ngẩn ra một lát, cô nghiêng đầu nhìn cảnh đêm lướt qua bên ngoài cửa sổ, buồn bã đáp lời: “Ừm.”

“Cũng thấy cô ấy phải không?” Anh lại hỏi.

Hoàng Ngân đau xót trong lòng, hàng mi thanh tú cau lại, cô lạnh nhạt đáp: “Tôi không phải người mù, cô ta cũng không phải người tàng hình.”

Tức giận rồi!

Cao Dương Thành gõ nhẹ nhàng ngón tay lên vô lăng theo tiết tấu. Đèn đỏ sáng lên, xe chậm rãi dừng lại.

“Ghen à?” Anh nhướn mày, nghiêng đầu, mỉm cười hỏi Hoàng Ngân.

Ánh mắt chăm chú trên gương mặt cô của anh hơi tối đi.

“Ghen ư?” Hoàng Ngân bật cười, che giấu nỗi khó chịu trong lòng: “Sao có thể!”

Cô cười khan: “Vô duyên vô cớ sao tôi lại phải ghen chứ! Chúng ta không phải đã nói rõ ràng rồi sao? Anh có mập mờ với ai tôi cũng không quản nói.”

Hoàng Ngân nói cho Cao Dương Thành nghe, nhưng thực tế cũng là tự nhủ với chính bản thân mình. Cô không có lý do gì mà ghen tuông, cũng không có tư cách làm thế!

Cô chỉ đơn thuần là mượn một đứa con, thế nên cô không thể ích kỷ đi ngăn cản người ta yêu đương với bất kỳ cô gái nào được. Nếu như anh thật sự gặp được người mình thích thì sao? Vậy chẳng phải là cô lại phá hủy hạnh phúc của anh hay sao?

Nếu quả thật là vậy thì Đỗ Hoàng Ngân cô đúng là phạm phải tội lớn rồi!

Hoàng Ngân vừa nói xong thì chợt cảm thấy cơ thể vọt lên phía trước.

Cao Dương Thành thế mà lại nhấn chân ga hết mức, bảng điều khiển tốc độ đã vượt qua 120.

Hoàng Ngân nhìn con số tăng vọt lên trên bảng điều khiển nhưng không nói gì, chỉ im lặng nắm chặt tay vịn.

Cô biết Cao Dương Thành luôn là người biết chừng mực, cho dù tốc độ có nhanh hơn nữa thì anh nhất định sẽ bảo đảm an toàn cho cô. Bây giờ anh đột nhiên tăng tốc chẳng qua là đang trút cơn giận một cách im hơi lặng tiếng.

Nhưng mà Hoàng Ngân không hiểu vì sao anh lại tức giận. Chẳng lẽ cô lại bất cẩn đắc tội với anh rồi sao?

Cao Dương Thành lái xe từ bệnh viện đến nhà cô không đến 15 phút. Xe dừng lại, Hoàng Ngân xuống xe, còn chưa kịp trả lại chiếc áo khoác giơ cho anh thì xe đã phóng đi như tên lửa, mất hút trong bóng đêm.

Hoàng Ngân ngơ ngác nhìn bóng tối đen kịt trước mắt, trong lòng mất mát thất vọng.

Thực ra cô rất muốn hỏi, rốt cuộc anh và Nguyễn Thuần có quan hệ gì, nhưng cuối cùng cô vẫn không thể cất lời.

...

Hoàng Ngân về nhà thì bất ngờ thấy Đỗ Thanh Nga vẫn còn chưa ngủ.

Cô ấy ngồi khoanh chân trên sofa, mắt nhìn thẳng vào màn hình ti vi, nhưng đầu óc thì rõ ràng đã bay đi tận đâu đâu rồi.

Ti vi đang phát tin tức vụ động đất tám ở thành phố C: “Đây là trận động đất gây thương vong nghiêm trọng, gần 70 nghìn người gặp nạn và hơn 300 nghìn người bị thương, ngoài ra còn có 20 nghìn người mất tích, mà mỗi ngày vẫn đang liên tục xảy ra dư chấn...”

“Thanh Nga, em làm gì vậy? Muộn thế này rồi còn chưa ngủ.” Hoàng Ngân vừa thay giày vừa gọi em gái.

Lúc này Đỗ Thanh Nga mới hoàn hồn: “Chi...” Cô đau khổ nhìn Hoàng Ngân: “Chi, ngày mai bác sĩ Cao phải đến thành phố C chữa trị cứu hộ.”

“Cái gì?” Hoàng Ngân sững sốt, kinh ngạc nhìn em gái, cho rằng mình nghe nhầm.

Đỗ Thanh Nga chỉ vào tin tức đang phát trên ti vi, vẻ mặt buồn như đưa đám: “Chính là cái chỗ thảm hại đó! Bác sĩ Cao là đại diện tình nguyện viên của khoa ngoại thần kinh bệnh viện Vinmec, 6 giờ sáng mai sẽ phải đi theo đội đến cứu trợ bọn họ rồi.”

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn đống phế tích thoáng qua trên ti vi, còn cả cảnh tượng máu thịt be bét. Có một khoảnh khắc, đầu óc cô gần như ngừng hoạt động, sắc mặt cô càng vô cùng khó coi.

Thật lâu sau cô mới hoàn hồn, an ủi em gái cũng như tự an ủi chính bản thân mình: “Đến nơi gặp thiên tai chăm sóc người bị thương là chuyện tốt, em đừng nghĩ nhiều, mau đi ngủ đi.”

“Chuyện tốt gì chứ!” Đỗ Thanh Nga như sắp khóc đến nơi: “Bác sĩ Cao không phải là người chị thích, tất nhiên là chị không quan tâm rồi! Chị có biết tình hình bên đó bây giờ nguy hiểm thế nào không? Ngày nào cũng xảy ra dư chấn lớn nhỏ, không cẩn thận chút là có thể bị chôn sống trong đồng phế tích đấy! Hôm nay phóng viên vừa đưa tin có một hộ sĩ tình nguyện viên hi sinh rồi!”

Hoàng Ngân nghe mà vẻ mặt tái đi, nhưng cô không thể hiện ra: “Thanh Nga, ngủ sớm đi, chị hơi mệt, chị đi tắm rồi ngủ đây.”

Cô không muốn nghe thêm một câu chết chóc nào nữa bèn vội vàng trở về phòng.

Cô lấy điện thoại ra, do dự không biết có nên gọi cho Cao Dương Thành hỏi chuyện anh phải đi cứu trợ thiên tai hay không. Nhưng cô hỏi để làm gì? Hơn nữa, cô có tư cách quan tâm đến anh nhiều như vậy không? Tình hình bây giờ thế này, cô không nên va chạm với anh nữa.

Hoàng Ngân buồn bực vứt điện thoại lên giường, trong đầu toàn là những tưởng tượng không nên có. Cô lấy quần áo ra khỏi phòng rồi đi đến phòng tắm.

“Chị, để em tắm trước.”

Vừa mới ra phòng khách đã thấy Đỗ Thanh Nga ôm quần áo vội vã xông vào phòng tắm: “Ngày mai em phải dậy sớm ra sân bay tiễn bác sĩ Cao lên máy bay.”

Hoàng Ngân ngẩn ra, không nhịn được hỏi em gái: “Máy giờ anh ta lên máy bay?”

“Sáu rưỡi.” Đỗ Thanh Nga thuận miệng đáp.

“Ừm...” Hoàng Ngân gật đầu, nhường phòng tắm cho em gái: “Vậy em tắm trước đi.”

Hoàng Ngân ôm bộ quần áo sạch sẽ của mình, ngồi thờ người trên sofa.

Vậy tức là sáng mai anh ấy thật sự phải đi rồi?

Nghe em gái mình nói ra hành trình của anh chính xác như vậy, thậm chí đến giờ lên máy bay con bé cũng rõ như lòng bàn tay, Hoàng Ngân hơi mất mát. Cô biết, chắc chắn là Thanh Nga biết tin từ Khuất Mỹ Hoa, thế nghĩa là tất cả mọi người đều biết chuyện, chỉ mỗi cô là không biết gì mà thôi.

Đúng là cô chẳng có chút vị trí nào trong lòng Cao Dương Thành cả.

Thế cũng tốt.

Hoàng Ngân không ngừng tự an ủi chính mình.

Không có vị trí mới khiến cô bớt tự trách. Tuy cô tiếp cận anh là vì cứu con của bọn họ, thế nhưng bỏ đi cái cơ che đậy đầy đủ thì cô buộc phải thừa nhận, Hoàng Ngân chỉ là đang lợi dụng anh một cách hèn hạ mà thôi!

Vừa nghĩ đến gương mặt anh tuần sáng láng kia và hai chữ “lợi dụng” tàn nhẫn, trái tim Hoàng Ngân vẫn vô thức nhói đau.

...

Sáng sớm mùa đông, tiết trời lạnh giá.

Ở sân bay, Hoàng Ngân mặc áo lông dày, đút tay vào túi, đứng phía sau cây cột nhìn các chuyến bay không ngừng thay đổi trên màn hình thông báo.

FM 3105, giờ lên máy bay, 6h00.

Hoàng Ngân lại nhìn thời gian trên màn hình, đồng hồ điện tử đang hiển thị 5h50.

Cách thời gian lên máy bay chỉ còn 10 phút.

Mà ở cửa an ninh bên kia...

Hoàng Ngân quay đầu nhìn.

Khuất Mỹ Hoa không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, đột nhiên nhào vào lòng Cao Dương Thành không chịu buông ra.

“Dương Thành, em không muốn anh đến nơi nguy hiểm như vậy, hu hu hu...” Cô ta rúc vào lòng anh khóc tầm tức.

Cao Dương Thành cau mày, lặng lẽ kéo Khuất Mỹ Hoa ra, đôi mắt lạnh nhạt nhìn khắp đại sảnh một lượt, khuôn mặt tuấn tú đột nhiên sa sầm.

“Bác sĩ Cao, anh qua bên đó nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân đấy.”

Đỗ Thanh Nga đầy lo lắng, đưa túi hoa quả cho anh: “Anh cầm lấy ăn trên đường.”

Cao Dương Thành nhìn cô nàng Đỗ Thanh Nga si tình trước mắt mà hơi nhú mày.

Cô ấy là em gái của Đỗ Hoàng Ngân, nếu anh từ chối thì hơi quá đáng. Thế nhưng nếu anh còn muốn chấp nhận tình cảm của cô ấy thì anh thật sự quá đốn mạt rồi! Bữa cơm lần trước anh vẫn còn sợ hãi đấy.

Cao Dương Thành lạnh nhạt nhìn túi hoa quả của Đỗ Thanh Nga, không đưa tay nhận, chỉ nói: “Tôi không thích ăn táo.”

Ánh mắt Đỗ Thanh Nga lóe lên nỗi bi thương.

Đằng sau cây cột, Hoàng Ngân nhìn túi táo trong tay mà cau mày. Anh bắt đầu không thích ăn táo từ khi nào thế? Biết vậy cô đã không mua rồi.

Nhưng mà xem tình hình này thì có khi cô còn không có cơ hội đưa tiễn ấy chứ.

Cô lại nhìn về bóng người ở cửa an ninh, thấy bọn họ đang xếp hàng lý, đi vào sảnh chờ theo trật tự.

Khi dáng người cao gầy của Cao Dương Thành hoàn toàn biến mất ở cửa an ninh số 7, Hoàng Ngân cảm thấy mất mát khôn cùng.

Cuối cùng anh cũng đi rồi, còn cô, đến một câu từ biệt cũng không kịp

nói.

Mà thôi!

Hoàng Ngân dựa vào cây cột, nhìn em gái mình và Khuất Mỹ Hoa cùng nhau rời đi, trong lòng không khỏi dấy lên vài phần tự trách và hổ thẹn.

Phải chăng quyết định của cô đã làm tổn thương cả hai cô gái này? Nhất là cô em gái của cô...

Nếu một ngày nào đó con bé biết mối quan hệ giữa cô và Cao Dương Thành thì nó sẽ làm thế nào? Có hận người chị như cô không?

Đôi khi Hoàng Ngân thật sự muốn nói thẳng mối quan hệ giữa cô và anh cho Đỗ Thanh Nga biết, nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt nhiệt tình kia, vừa nghĩ đến chữ “hận” vô cùng đớn đau kia, cô lại sợ hãi chùn bước!

Cô chỉ có thể giống như kẻ trộm, trốn phía sau bọn họ, ích kỉ mà dẫu đưa mập mờ với anh.

“Kính thưa quý khách, chuyến bay FM3105 từ thành phố A đến thành phố C của công ty hàng không Nam Hạ đã bắt đầu soát vé lên máy bay, xin hãy đến xếp hàng ở cổng lên máy bay để chuẩn bị...”

Nghe thấy giọng nói thúc giục hành khách lên máy bay, Hoàng Ngân mới chuẩn bị rời khỏi cây cột.

Nhưng còn chưa kịp bước đi thì chợt trước mắt tối sầm, một bóng người cao lớn như ngọn núi sừng sững ập đến chỗ cô. Không đợi cô kịp phản ứng, gương mặt cô đã bị một bàn tay lạnh như băng áp lên, sau đó là một nụ hôn mãnh liệt đầy vẻ chiếm hữu ập xuống môi cô.

“Ừm ừm...”

Hoàng Ngân gằn như không cần nhìn, chỉ bằng cảm giác cũng biết người đàn ông đang cưỡng hôn cô không phải ai khác mà chính là Cao Dương Thành!

Tên này, đến một nụ hôn cũng phải thô lỗ, ngang ngược như vậy sao?

Hoàng Ngân bị anh hôn đến mức đầu vầng mắt hoa, chìm đắm trong nụ hôn sâu mãnh liệt mà nóng bỏng ấy, gần như không thở nổi.

Mãi đến khi cảm nhận được cô liên tục thở hổn hển, sắp ngạt đến nơi thì Cao Dương Thành mới lưu luyến buông cô ra.

Hoàng Ngân vừa được tự do đã không kìm được đắm nhẹ lên ngực anh: “Anh làm gì vậy! Bao nhiêu người nhìn đấy...” Cô xấu hổ đỏ bừng mặt.

-----oOo-----

Chương 87: Khó rời khó bỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ánh mắt Cao Dương Thành đột nhiên tối sầm, anh không nói lời nào đã ôm Hoàng Ngân vào lòng và cúi xuống. Lại một nụ hôn nóng bỏng thiêu đốt bờ môi Hoàng Ngân.

Xung quanh có vô số ánh mắt kinh ngạc và hâm mộ đang nhìn bọn họ, tiếng bàn tán xôn xao thì thoảng truyền vào tai Hoàng Ngân, toàn là cười bọn họ là cặp đôi quá nhiệt tình.

Mặt Hoàng Ngân đỏ tới tận mang tai, cô đẩy người đàn ông phía trước ra, vùng vẫy hồi lâu mới làm anh buông tay được.

Hai má Hoàng Ngân hây hây đỏ như quả cà chua chín, cô thở phì phò giậm chân trách móc anh: “Cao Dương Thành, anh có biết xấu hổ không hả? Trước mặt bao nhiêu người mà anh lại...”

“Còn chưa đến hai phút nữa tôi phải lên máy bay rồi, nói gì quan trọng hơn đi.” Hoàng Ngân còn chưa kịp nói xong thì lại bị Cao Dương Thành ngắt lời.

Anh nhướn mày, nhìn thời gian trên màn hình rồi bình tĩnh ngắm Hoàng Ngân chăm chú, im lặng đợi cô nói.

“Nhanh vậy.” Hoàng Ngân cắn môi bối rối.

Rõ ràng là có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt ấy, cô lại căng thẳng không thốt lên lời.

“Tôi... Tôi mua ít táo, nhưng mà, không biết anh bắt đầu không thích ăn táo từ khi nào...”

Hoàng Ngân còn chưa kịp nói xong thì túi xách trong tay đã bị Cao Dương Thành khom lưng lấy đi: “Đồ của cô gái khác thì dù là của ngon vật lạ tôi cũng chường mắt.”

Anh nói cực kỳ thản nhiên, rõ ràng là câu nói thể hiện tình cảm mà lại thờ ơ như đang bàn chuyện thời tiết vậy.

Hoàng Ngân ngẩn ra, mặt đỏ lên, con tim rung động. Cô nhìn sang chỗ khác, không dám nhìn anh nữa nhưng lại nhìn thấy hình ảnh mình đang không kìm chế được mà nhếch miệng rõ nét trong gương.

“Anh... qua bên đó, phải chăm sóc tốt cho mình đấy.” Hoàng Ngân lo lắng dặn dò anh.

Đôi tay đút trong túi áo bông cứ đơng đưa qua lại, đến mức cả chiếc áo bông cũng đơng đưa theo sự căng thẳng của cô. Đây là biểu hiện lúc cô hồi hộp.

Cao Dương Thành nheo mắt đầy gian xảo, khẽ đáp câu “ừ” ngắn gọn.

Thời gian trên màn hình chỉ còn lại một phút.

Hoàng Ngân cắn môi, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi anh: “Anh phải đi bao lâu?”

“Chưa xác định, nửa tháng, một tháng, hoặc lâu hơn...” Cao Dương Thành bình tĩnh nhìn cô, dường như muốn tìm thấy chút cảm xúc luyến tiếc trong mắt cô.

“Lâu vậy à?” Hoàng Ngân ngẩn ra, ánh mắt lóe lên chút cô đơn.

Một tháng, có thể còn lâu hơn... Dương Dương có thể chịu đựng được sự trì hoãn hết tháng này qua tháng khác hay không?

Lòng Hoàng Ngân rối như tơ vò.

“Đỗ Hoàng Ngân, nhìn vẻ mặt này của em, tôi còn tưởng là em không nỡ xa tôi đây.”

Cao Dương Thành nâng cằm Hoàng Ngân lên, mặt mày vui vẻ, anh cam đoan với cô: “Tôi sẽ mau chóng trở về.”

Nụ cười xán lạn hớp ấy như hồn Hoàng Ngân, cô chỉ cảm thấy eo bị kéo một cái, Cao Dương Thành đã ôm cô vào lòng.

Anh cúi đầu, gương mặt gần như dán sát vào cô, anh dùng giọng nói mê hoặc ra lệnh cho cô: “Hôn tôi đi.”

“Hà?”

Hoàng Ngân quẫn bách, gương mặt lập tức đỏ bừng.

Tên này thật là...

Tất nhiên Hoàng Ngân không dám làm vậy. Cô cảm giác bàn tay ôm eo cô ngày càng chặt, mà Cao Dương Thành thì vẫn nhìn chăm chăm cô bằng đôi mắt sâu thẳm khiến lòng bàn tay cô toát cả mồ hôi.

“Ừm... anh phải lên máy bay rồi...” Hoàng Ngân nhắc nhở anh, cô căng thẳng đến mức cứ lắp bắp.

Cao Dương Thành làm như không nghe thấy lời cô nói.

Bờ môi mỏng gợi cảm chỉ cách đôi môi anh đào của Hoàng Ngân có nửa tấc, nhưng anh cứ không chủ động hôn cô mà kiên nhẫn chờ cô ngẩng lên hôn anh.

Cái tên này!

Hoàng Ngân không ngờ anh lại có thể nhẫn nại đến thế!

Giây phút đó, Hoàng Ngân nghe rõ tiếng tim mình đập thành thịch, tốc độ vừa nhanh vừa nhịp nhàng, khiến lòng cô tức thì rối loạn.

Cô nhắm mắt, lặng lẽ hít một hơi thật sâu, sau đó nhón chân lên, gương mặt nhỏ nhắn hướng về phía Cao Dương Thành, đặt lên môi anh một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

Chỉ vừa chạm vào cô đã nhanh chóng lùi ra, nụ hôn này chỉ vụn vụn có nửa giây!

Cao Dương Thành vừa mới cảm nhận được bờ môi mềm mại của cô, còn chưa kịp hưởng thụ hương vị của cô thì cô đã dứt khoát rời đi.

Nhưng dư vị lưu lại giữa bờ môi cô đã đủ khiến anh đắm chìm trong sự ngọt ngào hồi lâu...

Anh nở nụ cười tươi sáng, chê cô: “Keo kiệt.”

Mặt Hoàng Ngân đã đỏ ửng từ lâu, cô đưa tay muốn đẩy anh ra, nhưng Cao Dương Thành sao chịu cho cô cơ hội ấy. Anh ôm cô vào lòng, nói khẽ: “Nào, đứng yên một lát, tôi sắp phải lên máy bay rồi.”

Hoàng Ngân nghe vậy thì thật sự ngoan ngoãn mặc cho anh ôm, không hề nhúc nhích chút nào.

Cảm nhận được sự ấm áp trong vòng tay anh, Hoàng Ngân đột nhiên có hơi đa sầu đa cảm. Ngoại trừ nỗi lo lắng cho Dương Dương ra thì không thể phủ nhận, vừa nghĩ đến những ngày tháng không được gặp anh, cô có hơi buồn lòng.

Hoàng Ngân bất giác đưa tay lên ôm lấy anh.

Lại nghe anh căn dặn bên tai: “Những ngày tôi không ở đây em phải chăm sóc bản thân cho tốt. Em cứ lấy tiền trong thẻ phụ mà tiêu, nếu không đủ thì đi tìm Thái Linh, tôi đã dặn cậu ta rồi, em cứ tìm cậu ta lấy tiền là được.”

Nghe anh dặn dò, Hoàng Ngân càng rung động trong lòng. Cô lặng lẽ lùi ra khỏi vòng ôm của Cao Dương Thành, lắc đầu nói: “Số tiền đó đủ rồi, với cả... Tôi cũng sẽ không tìm người đàn ông khác để lấy tiền đâu.”

Hoàng Ngân nói thật, cho dù thiếu tiền thì cô cũng sẽ không đi tìm bất cứ người nào để lấy tiền cả.

Tất nhiên, khi chữa bệnh cho Dương Dương quả thật cũng có những lúc rất cần tiền. Vào lúc không còn lựa chọn nào khác, cô sẽ dùng tiền trong thẻ phụ của Cao Dương Thành, có điều cô đã nhớ kỹ hết các khoản, mỗi tháng cô sẽ gửi toàn bộ tiền lương vào một chiếc thẻ khác. Đợi đến thời cơ, tất nhiên cô sẽ trả lại hết khoản tiền này cho anh. Mà làm vậy cũng tránh cho anh nghi ngờ động cơ cô tiếp cận anh.

Nghe Hoàng Ngân nói vậy, Cao Dương Thành ít nhiều gì cũng có chút vui vẻ.

“Ngoan...”

Anh đưa tay xoa đầu Hoàng Ngân, cau mày nói: “Tôi phải đi rồi.”

Loa phát thanh một lần nữa vang lên tiếng thúc giục hành khách lên máy bay, nhắc nhở những người đang lưu luyến bịn rịn rằng thời gian đã đến rồi.

“Ừm.” Hoàng Ngân gật đầu, trong lòng thoáng nỗi buồn vu vơ.

Lòng ngực nghèn nghẹn, đột nhiên cô cảm thấy tâm trạng rất tệ.

Rốt cuộc Cao Dương Thành cũng đi rồi, nhìn bóng dáng thẳng tắp của anh biến mất nơi cửa an ninh, Hoàng Ngân nặng nề hít một hơi thật sâu. Cô chỉ thấy nơi lồng ngực nhói đau, cũng không biết từ lúc nào mắt đã hơi cay cay.

Dường như cô... thật sự không nỡ xa anh!

Mãi đến khi chiếc máy bay anh ngồi phi thẳng vượt trùng mây, Hoàng Ngân mới rời khỏi sân bay.

Vừa bước ra sân bay, gió lạnh đã ập đến, Hoàng Ngân rùng mình, dường như mọi thứ xung quanh càng lạnh lẽo hơn.

Cả ngày Hoàng Ngân không nhận được bất kỳ tin tức gì của Cao Dương Thành, ngay cả một tin nhắn cũng không có.

Cô thử gọi điện cho anh nhưng điện thoại của anh vẫn luôn trong trạng thái không kết nối được.

Cũng phải, ở khu vực động đất thì làm sao có tín hiệu, không liên lạc được cũng là chuyện bình thường.

Từ bệnh viện trở về, Hoàng Ngân còn chưa kịp tắm đã vội vàng mở ti vi, bật luôn kênh thời sự. Chương trình chuyên động 24h đang đưa tin về khu vực động đất ở thành phố C.

“Hồi 14 giờ chiều nay, tại huyện Lâm thành phố C lại xảy ra dư chấn cấp bốn, lại có thêm 121 trường hợp mất tích, các tình nguyện viên và giải phóng quân đang tích cực tiến hành tìm kiếm cứu hộ...”

Hoàng Ngân nghe mà mơ mơ hồ hồ.

Mỗi lần mở máy tính và ti vi ra là vô số tin tức về khu vực động đất thành phố C ập vào mắt, thông thường đều là những tin xấu, ngoài việc khiến tâm trạng cô càng tệ hại hơn thì chẳng có tác dụng gì.

Cô bực bội đứng dậy, tắt ti vi đi, sau đó trở về phòng lấy quần áo đi tắm.

Cô đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho dòng nước ấm áp xối vào người. Hoàng Ngân ngơ ngác đứng trong làn nước, chỉ mong sao dòng nước này có thể cuốn trôi những gánh nặng trong lòng cô. Nhưng nó chỉ xóa tan sự mệt mỏi về thể xác, chẳng thể nào cuốn trôi được nỗi lo lắng và buồn bã trong lòng.

Đêm ngày càng khuya.

Hoàng Ngân nằm trên giường, lăn qua lộn lại mãi vẫn chưa ngủ được.

Cô lấy điện thoại di động dưới gối ra xem nhiều lần, nhưng từ đầu tới cuối không hề có bất cứ cuộc gọi đến hay tin nhắn nào. Cô thất vọng đặt điện thoại xuống, mấy lần nhắm mắt muốn ngủ, nhưng nỗi lòng rối loạn khiến cô mãi không vào giấc được.

Trong đầu cô không ngừng hiện lên bóng dáng của Cao Dương Thành.

Anh đang làm gì nhỉ? Có an toàn đến được thành phố C không? Bây giờ anh đang trên bàn phẫu thuật hay là đã ngủ rồi? Ngủ có ngon không? Ăn uống thế nào? Nơi ấy có lạnh chẳng? Cũng không biết anh có mang đủ quần áo đi không.

Cả đống câu hỏi ập đến khiến Hoàng Ngân buồn bực ngồi dậy, cô gằn như sục đờ: “Điên mất thôi!”

Cô gào lên xả hết nỗi lòng, lại nằm thẳng đơ như một con cương thi, đắp chăn kín đầu, buộc mình ngủ đi.

Trong lúc mơ mơ màng màng, dường như Hoàng Ngân nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình vang lên.

Lúc đầu cô cho rằng là tiếng hát trong giấc mơ, đợi đến khi cô kịp tỉnh táo lại thì lập tức bật dậy khỏi chăn, vội vàng lục tìm điện thoại dưới gối đầu. Nhưng đúng lúc cô lật lên thì tiếng chuông đã ngừng lại.

Chết tiệt!

Hoàng Ngân sốt ruột đến độ chửi thề. Cô mở xem cuộc gọi bị nhỡ, ngón tay run rẩy lướt trên màn hình. Cuộc gọi nhỡ hiển thị một dãy số lạ, nhưng mã vùng chính là từ thành phố C.

Hoàng Ngân chắc chắn là Cao Dương Thành gọi tới, nhưng đây là số điện thoại công cộng!

Cô chưa kịp nghĩ nhiều đã vội vàng ấn gọi lại.

“Tút... tut... tut...”

Giọng nói máy móc như lời nguyện vang lên bên tai, mỗi tiếng như nện vào lòng cô: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không nghe máy, xin vui lòng gọi lại sau.”

Giọng nói máy móc lạnh băng từ đầu bên kia khiến lòng Hoàng Ngân chùng xuống, cô vội cúp điện thoại rồi gọi lại lần nữa.

Mãi đến khi tiếng “tút” cuối cùng vang lên, Hoàng Ngân gằn như đã tuyệt vọng, thì bỗng, một giọng nói trầm thấp xuyên qua ống nghe truyền

vào tai cô, dường như còn mang theo tiếng ồn ào xa xăm, khiến cho cô lập tức cay mắt.

“Tôi đây.”

Giọng nói trầm ấm vang vọng bên tai Hoàng Ngân, nháy mắt cuốn trôi hết mọi lo lắng bất an, mọi phiền muộn chán nản trong lòng, chỉ còn lại cảm xúc rung động và nỗi xót xa.

“Tôi cứ tưởng anh sẽ không nghe điện thoại.” Giọng nói nghẹn ngào của Hoàng Ngân vang lên trong điện thoại.

-----oOo-----

Chương 88: Từ mất tích đến gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Năm ngón tay thanh tú trắng bệch.

Cô muốn đánh lừa bản thân nhưng lại chẳng thể đánh lừa được trái tim mình.

“Hoàng Ngân, chắc cô đã đoán được... tôi muốn nói gì?”

Giọng nói nặng trĩu của Vũ Phong vang lên, thoáng chút ngập ngừng.

Mỗi câu mỗi chữ giống như một con dao nhọn cứa từng nhát vào trái tim Hoàng Ngân, khiến cô đau đến mức không thở nổi.

Nước mắt đã ầng ậng trong hốc mắt.

Cô ngẩng cao đầu, ép bản thân không được khóc, nhưng giọng nói đã trở nên nghẹn ngào: “Tôi chỉ muốn biết kết quả, anh ấy... vẫn ổn chứ?”

Lúc Hoàng Ngân nói ra câu đó, nước mắt cô đã lăn dài trên má, không ngừng tuôn rơi.

“Bây giờ tôi đang đứng ở trạm điện thoại công cộng mà cậu ấy thường

gọi điện cho cô...”

Giọng của Vũ Phong ở đầu bên kia đã trở nên nghẹn ngào.

Xung quanh dường như vẫn còn vương vấn mùi hương của Cao Dương Thành, đúng lúc đó cô nghe thấy Vũ Phong nói tiếp: “Mỗi tối sau khi cậu ấy kết thúc ca mổ, ngay đến cơm cũng chẳng thiết ăn, việc đầu tiên cậu ấy làm chính là gọi cho cô một cú điện thoại để thông báo mình vẫn bình an, dù có phải lặn lội đường xa, đi gần hai tiếng đồng hồ mới đến được buồng điện thoại công cộng này. Có mấy lần gần hai giờ sáng, tôi vẫn thấy cậu ấy ngồi trong lều gấp bánh bao chay đã nguội cứng, tôi hỏi cậu ấy sao không ăn xong rồi mới đi gọi điện cho cô, cậu ấy nói, nếu gọi muộn quá sẽ khiến một số người ngủ muộn...”

Vũ Phong nói đến đó, giọng đã khàn hẳn đi, “Đúng vào buổi tối ba hôm trước, sau khi cậu ấy gọi điện cho cô, huyện Lâm đột nhiên xảy ra dư chấn mạnh cấp năm, từ lúc đó trở đi, chúng tôi đã không gặp được cậu ấy nữa...”

Hoàng Ngân cầm điện thoại, ngồi sụp xuống đất bên cạnh những giá hàng trong siêu thị, mặc cho ánh mắt của những người xung quanh, cô khóc không thành tiếng.

Cô chưa bao giờ biết chỉ vì một cuộc điện thoại mỗi tối mà anh phải đi đi về về hơn mười mấy cây số ở một thành phố đồ nát đầy nguy hiểm, trong tiết trời tháng chạp lạnh cóng.

Lại càng không biết vì để cô ngủ sớm, ngay đến miếng cơm nóng anh cũng chẳng kịp ăn.

Mà bây giờ vì cô, thậm chí đến tính mạng của anh cũng...

Hoàng Ngân đưa tay lên miệng cắn mạnh.

Mãi cho đến khi những ngón tay chảy máu, cô cũng chẳng hề có ý định nhả ra.

Cô muốn dùng sự đau đớn trên ngón tay để át đi nỗi đau đang dội lên trong tim.

“Hoàng Ngân, cô nói gì đi chứ, tôi nói thế không phải vì muốn cô tự trách hoặc áy náy, tôi chỉ muốn thay cậu ấy...” Vũ Phong không nói được nữa câu sau nữa, giọng anh ta đã khàn đến mức không thành tiếng.

Hoàng Ngân biết, ở đầu dây bên kia anh ta đang khóc.

Thế nhưng có những câu cô không muốn nghe người khác nói hộ anh, cô chỉ muốn Cao Dương Thành tự mình nói cho cô nghe!

“Ở bên này chúng tôi đang dốc toàn lực để cứu hộ cứu nạn, chỉ cần ngày nào không tìm được cậu ấy thì có nghĩa là cậu ấy vẫn sống.

Hoàng Ngân không biết mình đã ra khỏi siêu thị thế nào nữa, những gì Vũ Phong nói vẫn đang lặp lại bên tai cô.

Mãi cho đến khi nhân viên siêu thị hét gọi cô, giật lấy cái giỏ hàng trống không từ trong tay cô, cô mới sực tỉnh.

Cuối cùng cô chẳng mua gì cả, cũng chẳng còn tâm trạng nào để đi dạo siêu thị nữa.

Cả một buổi chiều, Hoàng Ngân gằn như đi khắp thành phố A.

Cô không biết những con đường mình đã đi có giống con đường mà Cao Dương Thành đã đi vì cô không, cô chỉ biết, lúc cô về đến nhà, cả người cô đã đông cứng, gương mặt đỏ bừng bừng, nhưng vẻ mặt lại khó coi vô cùng, đôi mắt xinh đẹp trong suốt giờ đã mất hết sức sống, ánh mắt trông rỗng mắt tiêu cự.

“Ngân à?”

Trần Lan vừa nhìn thấy Hoàng Ngân đờ đẫn ở cửa, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch: “Sao thế này? Con làm sao thế?”

Hoàng Ngân nghe thấy giọng của mẹ, nước mắt lập tức tuôn rơi, không thể khống chế nổi.

“Ngân à, con làm sao thế? Đừng làm mẹ sợ...”

Đôi mắt đờ đẫn của Hoàng Ngân chuyển động, nhìn về phía mẹ mình.

Cô không thể kiềm chế nỗi nữa mà nhào vào lòng bà, khóc lên thất thanh, “Mẹ ơi, con khó chịu quá...”

Hoàng Ngân thút thít, cô chỉ hận không thể khoét trái tim đang đau đớn đến tột cùng đó ra, như thế làm vậy sẽ khiến cô dễ chịu hơn một chút.

Minh đã hại chết Cao Dương Thành rồi!

Nếu như không phải do cô thì Cao Dương Thành sẽ không đi xa như thế để gọi điện, cũng không gặp phải dư chấn, không gặp dư chấn cũng sẽ không mất tích đến bây giờ, dù nhiều lành ít...

...

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, Hoàng Ngân đã gầy sọm đi.

Tinh thần cô rơi vào trạng thái bất ổn nghiêm trọng, ngay đến đôi mắt cũng lờm sâu vào trong.

Hai ngày hai đêm, cô chưa từng nhắm mắt lại, không phải là không buồn ngủ, mà thật sự không ngủ nổi.

Cô lúc nào cũng nắm chặt điện thoại trong tay, chỉ sợ mình bất cẩn bỏ qua cuộc điện thoại quan trọng nào đó...

Thật ra, lúc nghe được tin Cao Dương Thành mất tích, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Hoàng Ngân đó chính là đi tìm anh.

Nhưng mà, tất cả con đường đến đó đã tạm dừng hoạt động, bởi vì thành phố C càng lúc càng nguy hiểm, cho nên phía chính phủ đã hạ lệnh, trừ nhân viên cứu hộ, tất cả những người không liên quan không được phép bước vào.

Hoàng Ngân không còn cách nào khác, chỉ đành ở lại thành phố A tiếp tục đợi tin của anh.

Gần đến lúc tan làm rồi, nghe được tin tức tất cả các bác sĩ của bệnh viện Vinmec đều đã trở về, đồ đạc không kịp dọn, cũng không kịp xin nghỉ sớm, Hoàng Ngân vội vàng túm lấy túi xách chạy ra khỏi công ty, ngay cả chào hỏi đồng nghiệp cũng không kịp.

Lúc Hoàng Ngân vội vàng chạy đến bệnh viện Vinmec, liền nhìn thấy một chiếc xe buýt lớn màu trắng, trên thân xe có biểu tượng của tổ chức cứu viện, tất cả các bác sĩ y tá đều mặc áo trắng có hình trái tim đang tuần tự từ trên xe đi xuống, những người đến đón tiếp đều là chủ nhiệm các khoa, ai nấy đều cầm hoa để tặng cho những người dũng sĩ đáng yêu nhất này.

Tất cả các bác sĩ của khoa ngoại thần kinh đều ở đây, chỉ riêng Cao Dương Thành là không thấy đâu.

Hoàng Ngân đứng đằng xa nhìn thấy một bó hoa duy nhất còn thừa, đột nhiên cảm thấy cả thế giới tối sầm lại...

Tất cả mọi thứ đều đi xa, chỉ còn lại duy nhất một bó hoa đó, giống như chính cô đã để lạc mất Cao Dương Thành.

Gió, đang thổi... Như thể đang cắt qua mặt cô... khiến đôi mắt Hoàng Ngân trở nên mơ hồ.

Tim cô như bị một cái cưa điện sắc bén xẻo từng miếng từng miếng một. Đau đến mức thở thôi cũng là một điều gì đó xa xỉ lắm.

Nhìn những gương mặt tươi cười đó, Hoàng Ngân chẳng có dũng khí để bước đến hỏi tin tức về Cao Dương Thành, cô chỉ biết đứng ngây ra đó, ảo tưởng rằng trong những gương mặt tươi cười đó có cả gương mặt hiền trai ôn hòa của Cao Dương Thành.

Cô thực sự không dám tưởng tượng, nếu như từ nay về sau trong thế giới của cô không còn gặp được gương mặt đó nữa.

“Reng reng...”

Điện thoại đang nắm trong tay bỗng vang lên, rung bần bật, một tin nhắn nhảy lên.

Hoàng Ngân ngẩn ra mất một giây.

Cô cúi đầu, mở điện thoại ra xem, thuận tiện đưa tay lên lau sạch nước mắt trên mặt, sau khi đọc hết nội dung tin nhắn rồi, Hoàng Ngân quay

phất đi chạy thực mạng.

Bình thường cô tiết kiệm đến mức ngay cả xe buýt cũng không dám đi, vậy mà lần này cô gọi hẳn taxi. Lên taxi rồi, Hoàng Ngân xem đi xem lại tin nhắn vừa mới gửi đến.

Mãi cho đến khi nước mắt làm nhòe cả tầm nhìn, không nhìn rõ chữ trên màn hình nữa, Hoàng Ngân mới thôi. Nội dung tin nhắn rất đơn giản, “Đỗ Hoàng Ngân, nhà tôi, trong vòng 30 phút nữa.”

Người gửi tin nhắn là Cao Dương Thành.

Số của anh, giọng điệu này cũng là của anh.

Anh đã trở về rồi!!! Anh thực sự đã trở về rồi!!

Chưa bao giờ Hoàng Ngân cảm thấy taxi chạy chậm đến thế, cô liên tục giục giã bác tài, cuối cùng hai mươi phút sau, taxi đã dừng lại trước khu nhà của anh.

Hoàng Ngân vội vã trả tiền, chạy một mạch lên nhà anh. ...

Cửa thang máy mở ra.

Hoàng Ngân vừa đưa mắt liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Cao Dương Thành, anh đứng dựa vào khung cửa lát đá cẩm thạch, khóe môi cong cong, nở một nụ cười biếng nhác với cô.

Mắt Hoàng Ngân ướt đẫm, nhưng cô chưa kịp có phản ứng gì, đột nhiên cảm thấy eo bị siết chặt, cánh tay mạnh mẽ của anh đã kéo cô ngã vào lòng ngực rắn chắc.

Cảm nhận được mùi hương quen thuộc trên người Cao Dương Thành, cùng với cái ôm ấm áp khiến cô lưu luyến của anh, Hoàng Ngân không kìm được nữa, gục trên ngực anh khóc như một đứa trẻ.

Cô sợ sẽ không gặp được người đàn ông này biết mấy, sợ sẽ không cảm nhận được sự ấm áp của anh nữa biết mấy.

Hai hôm nay cô khóc gần như cạn nước mắt.

Nhưng giờ thì ôn rồi, anh ở đây, anh vẫn ở đây...

Hoàng Ngân vô thức đưa tay ra ôm chặt lấy anh, siết thật chặt... Cứ như thể sợ anh lại đột nhiên biến mất khỏi thế giới của cô, lại mất tích nữa...

Cô không muốn phải sống những ngày tháng lo lắng hãi hùng này nữa!!! Không muốn ...

Cảm thấy cánh tay Hoàng Ngân đang ôm siết lấy mình, Cao Dương Thành vừa hân hoan song cũng vừa đau đến mức cau mày, nhưng anh vẫn không nói gì, để mặc cô ôm siết lấy mình càng lúc càng chặt.

Tuy đau nhưng anh lại rất thích cảm giác này!

Được cô ôm dù đau mấy cũng đáng!

“Đừng khóc nữa...”

Anh cúi người xuống dịu dàng lau nước mắt cho cô.

Hoàng Ngân lại vùi mặt vào lòng anh, không chịu ra, cũng không nói câu nào, cứ khóc mãi, khóc để xả toàn bộ tâm trạng khó chịu đang dồn nén trong lòng.

Từ sau khi biết tin anh mất tích, Hoàng Ngân chưa từng chợp mắt, cũng không ăn cơm, ăn cái gì là nôn cái đấy, ngay đến uống nước cũng cảm thấy khó chịu vô cùng, lúc nào tim cũng như đang nhảy trên mũi dao, chạm đến là đau đến mức không thở nổi.

Cao Dương Thành hiển nhiên là không ngờ được cô lại khóc dữ đến vậy.

Từng giọt từng giọt nước mắt rơi vào lòng bàn tay anh, nóng bỏng như đang thiêu đốt tim anh.

Một tay anh ôm lấy Hoàng Ngân, vất vả đặt cô lên sô pha, cơ thể to lớn đè lên cô, giam cô giữa sô pha và lồng ngực của mình.

Hoàng Ngân vẫn đang khóc, căn bản không để ý đến trò đùa của anh, hai

tay cô vẫn che lấy đôi mắt sưng đỏ của mình, đắm chìm trong thế giới của bản thân, khóc thỏa thích.

Cô mà cứ khóc nữa thì nhà anh ngập mắt.

Cao Dương Thành đưa tay nhẹ nhàng gỡ hai tay đang che mắt của cô ra, “Nào, đừng khóc nữa, để tôi ngắm em thật kỹ đã nào.”

Kết quả là vừa mới dứt câu, Hoàng Ngân lại càng khóc dữ hơn nữa.

Cô hờn dỗi đánh lên ngực anh, “Anh lừa em! Lừa em!!! Rõ ràng là anh bảo đảm với em là sẽ bình an, kết quả... tự dưng lại mất tích bao nhiêu ngày như thế, anh có biết em lo đến mức nào, sợ đến mức nào không hả, hu hu...”

Hoàng Ngân khóc thảm thiết, nước mắt tuôn ra ào ào.

Không phải là cô thích khóc đâu, nhưng vừa nhìn thấy anh, cứ nghĩ đến bao nhiêu ngày anh mất tích, Hoàng Ngân lại không kiềm được mà khóc nức lên.

Cao Dương Thành tiện tay rút mấy tờ giấy ăn ra, lau nước mắt hộ Hoàng Ngân, bàn tay to lớn đỡ lấy gương mặt trái xoan của cô, anh cau mày hỏi cô: “Nói tôi nghe, sao tôi đi còn chưa đến nửa tháng mà em lại gầy nhiều thế này, em cũng hứa với tôi là phải chăm sóc bản thân tử tế rồi mà, em chăm sóc kiểu này đó à?”

Bị anh chất vấn, Hoàng Ngân cũng không đáp lại, chỉ ôm siết lấy eo anh, hai mắt sưng lên đỏ bừng, ánh mắt nhìn anh đầy nũng nịu, cô thành thật trả lời: “Em sợ em không gặp được anh nữa, thế nên ... vẫn không ngủ được...”

“Cái gì mà vẫn không ngủ được?”

Cao Dương Thành lập tức sa sầm mặt.

-----oOo-----

Chương 89: Râu ngắn men lỳ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thế nhưng động tác vuốt ve gò má Hoàng Ngân lại vô cùng dịu dàng, sâu trong đôi mắt anh là sự xót xa.

Đôi mắt Hoàng Ngân lập tức trở nên mơ hồ.

Cô ôm lấy vòng eo săn chắc của anh, vùi đầu vào lồng ngực anh, yếu ớt thì thầm, “Em buồn ngủ rồi, em muốn ngủ...”

Cuối cùng thì anh cũng đã trở về rồi...

Anh đã trở về bên cạnh Đỗ Hoàng Ngân cô rồi!

Cảm giác này thật tuyệt!

Mà cô cuối cùng cũng đã có thể yên tâm ngủ một giấc.

Hoàng Ngân vừa dứt lời, không đợi Cao Dương Thành nói gì đã ngủ mất.

“...”

Cao Dương Thành nhướn mày, thế này cũng hơi quá rồi.

Ngắm gương mặt thanh tú của cô, những vệt nước mắt còn chưa kịp khô, đôi mắt đen như đầm sâu của anh trở nên đặc quánh lại.

Nghe nhịp thở đều đều của cô, từng tiếng từng tiếng nhẹ nhàng lại khiến anh vui vẻ đến vậy...

Giờ phút này, Cao Dương Thành ôm cô mà như ôm cả thế giới trong tay.

Anh biết, cho dù chạy trốn thế nào thì cuối cùng Đỗ Hoàng Ngân đã trở thành một phần vô cùng quan trọng trong sinh mệnh của Cao Dương Thành!

...

Hoàng Ngân ngủ một mạch say sưa, lúc tỉnh lại thì trời đã sáng hẳn.

Ánh sáng buổi sớm xuyên qua cửa kính chiếu vào phòng, rọi lên bóng dáng hai người đang ôm chặt lấy nhau say ngủ, như thể dát một lớp vàng lên người bọn họ, cảm giác ấm áp tràn ngập cả căn phòng.

Hoàng Ngân mở mắt, đập vào mắt cô chính là gương mặt tuấn tú sáng sủa của Cao Dương Thành.

Ánh nắng buổi sớm như thể những mảnh vàng vụn tóe điem cho gương mặt hoàn mỹ của anh, những đường nét góc cạnh bị ánh nắng nhuộm đậm khiến anh trông càng dịu dàng ôn hòa.

Người đàn ông này thực sự vừa cao quý vừa điển trai.

Cho dù anh chỉ đang nằm ngủ, nhưng khí chất cao quý bẩm sinh lại chẳng hề voi đi chút nào.

Anh giống như hoàng tử đang đắm chìm trong giấc ngủ ngàn năm của truyện cổ tích, tuấn tú, tao nhã, khiến cho bất kỳ cô gái nào nhìn thấy cũng muốn trở thành cô bé Lọ Lem đánh thức hoàng tử bằng nụ hôn của mình.

Hoàng Ngân không kịp định thần mà vươn tay, muốn vuốt ve đôi môi xinh đẹp đến mức quyến rũ của anh, nhưng tay cô còn chưa kịp chạm đến đã bị Cao Dương Thành đột nhiên tỉnh lại tóm được.

Bàn tay nhỏ bé bị anh siết chặt trong lòng bàn tay của mình, anh mở đôi mắt vẫn nhắm nhèm buồn ngủ, há miệng cắn một cái lên bàn tay của Hoàng Ngân, rồi lật người đè cô xuống dưới, “Mới sáng sớm ra đã động tay động chân với tôi, em muốn làm gì hả?”

Giọng của anh vẫn còn khàn khàn nhưng lại thuần hậu như hương rượu, khiến cho Hoàng Ngân say mê, không thể kiềm chế được mình.

Cô mở to đôi mắt đầy nước, sững sờ nhìn anh, dường như đang xác nhận xem có thật gương mặt này đang tồn tại trước mắt mình hay không.

Đột nhiên đôi mắt cô lại đỏ bừng.

“Mấy ngày vừa rồi anh đi đâu vậy?” Hoàng Ngân ghen ngào hỏi anh.

Quả thật là tối hôm qua quá buồn ngủ cho nên cô không kịp hỏi mấy thứ này, bây giờ ngủ đủ rồi, vậy nên cô bắt đầu chất vấn anh.

Cao Dương Thành cúi đầu, đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn vào Hoàng Ngân.

Bàn tay đặt hai bên tai cô nhẹ nhàng nâng gương mặt cô lên, ngón tay cái dịu dàng vuốt ve trán cô, mỗi một động tác đều dịu dàng, thân thiết vô hạn, rõ ràng chỉ là một hành vi trong lơ đãng nhưng lại tựa như anh đang vuốt ve bảo bối quý giá nhất trong sinh mệnh của mình.

“Tất cả đều là quá khứ rồi, chúng ta đừng nhắc đến nữa.”

Anh nhướn mày, nói với vẻ như đang thử thương lượng với Hoàng Ngân.

“Không được.” Mắt Hoàng Ngân trợn trừng, đỏ bừng, cô lật tay nắm lấy bàn tay ấm áp đang đỡ lấy gương mặt mình, ánh mắt nhìn anh đầy khẩn thiết, “Anh sợ em lo lắng...”

“Nghe lời.” Anh dỗ cô.

Năm ngày năm đêm, là khoảng thời gian anh bị vùi trong đông đảo nát tối tăm, đây chắc là trải nghiệm khó quên nhất của cuộc đời anh.

Cảm giác một ngày bằng một năm đó, cảm giác bất lực thất bại khi đối diện với cái chết đó, anh không muốn kể lại cho cô nghe.

Khoảng khắc đó anh mới biết, hóa ra tính mạng của con người bé nhỏ đến thế, bé nhỏ đến mức không chịu được bất kì thiên tai nào.

Anh không có đồ ăn nước uống, chỉ dựa vào ý chí của mình, kiên cường chống đỡ, cố gắng... cho đến khi kì tích phát sinh.

“Được rồi, em không hỏi nữa.” Hoàng Ngân ngoan ngoãn gạt đầu, bàn tay cô nắm siết lấy anh.

Cao Dương Thành cười lên, “Có điều tôi có thể kể cho em biết tôi đã

chịu đựng thế nào.”

“Hử?”

Hoàng Ngân ngạc nhiên chớp mắt.

Cao Dương Thành nhớ lại tình cảnh lúc đó: “Lúc đó tôi bị vùi dưới đồng cỏ nát cùng một ông cụ hơn sáu mươi tuổi, ông ấy nói với tôi rằng ông ấy rất nhớ người bạn già của ông, nhưng bà ấy đã đi trước ông một bước, bà ấy đi trước mười mấy năm nay rồi. Ông ấy nói rằng rất nhớ cảm nhận về mối tình đầu, thế nên tôi liền kể cho ông ấy nghe về mối tình đầu của tôi, từ lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau đến lúc tình yêu nảy nở, tiếp đó là lần đầu tiên hẹn hò, lần đầu tiên nắm tay, nụ hôn đầu... cuối cùng tôi với cô ấy yêu nhau sâu đậm, kể đến đó thì dừng, còn chưa kịp nói với ông ấy kết cục của mối tình này thì bọn tôi đã được nhân viên cứu hộ cứu ra rồi. Lúc nằm trên cáng, ông cụ ấy còn hỏi tôi kết cục của mối tình đó...”

Cao Dương Thành nói đến đó liền nhướn mày, ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm vào đôi mắt mông lung mơ màng của Hoàng Ngân, hỏi cô đầy ẩn ý: “Em cảm thấy tôi nên kể với ông ấy kết cục như thế nào?”

Tim Hoàng Ngân nhói đau, đôi mắt nóng lên suýt nữa thì khóc.

Cô quay đi chỗ khác, né tránh ánh mắt nóng rực của Cao Dương Thành, không dám nhìn anh nữa.

Cô biết ý của anh là gì.

Câu trả lời của cô chính là kết cục của câu chuyện...

Sự né tránh và im lặng của Hoàng Ngân đã cho Cao Dương Thành đáp án của câu chuyện này.

Anh chật vật ngồi dậy, “Hôm nay là cuối tuần, em ngủ thêm một lúc nữa đi.”

Giọng nói của anh so với vừa rồi khàn đi không ít.

Cô nhìn chăm chăm vào anh, “Anh bị thương? Thương ở đâu? Để em xem xem...”

Thế mà cô lại quên mất chuyện quan trọng như thế!!!

Hoàng Ngân bật dậy muốn kiểm tra vết thương trên người anh, lại bị anh cản lại, “Đừng sờ linh tinh.”

Hoàng Ngân nghe xong càng sốt ruột: “Mau để em xem nào, rốt cuộc là bị thương thế nào.”

Cao Dương Thành nắm lấy tay cô, không cho phép cô động đậy, khoe môi gọi cảm cong lên thành một nụ cười xấu xa, “Muốn xem thật à?”

“Ừ.”

“Vậy được.”

Cao Dương Thành nói rồi đưa tay tháo thắt lưng quần.

Hoàng Ngân lúng túng, gương mặt đỏ bừng bừng, “Anh làm gì đây?”

“Cho em xem vết thương, vừa hay vết thương của tôi nằm đúng ở chỗ chí mạng nhất, nhưng em yên tâm, không ảnh hưởng gì đến đời sống hạnh phúc của em đâu, chỉ cần nghỉ ngơi nửa tháng là lại hùng dũng như trước thôi.”

“...”

Lưu manh.

Hoàng Ngân vội vàng đưa mắt đi chỗ khác, gương mặt hồng lên xấu hổ nói: “Anh đừng cời, em không xem nữa.”

Cao Dương Thành bật cười thành tiếng, thu cái tay đang đặt trên thắt lưng lại, nhưng cũng không kiềm được mà thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra, vết thương của anh không phải ở nơi đó, anh bị thương đằng sau lưng.

Bởi vì bị kẹt trong đóng đồ nát năm ngày cho nên vết thương đã sớm hoại tử.

Cao Dương Thành không muốn để cô nhìn thấy mình như thế để tránh cho cô khỏi phải lo lắng.

“Em ngủ đi, tôi đi tắm đã.”

Cao Dương Thành đứng dậy, dọn dò rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Bước chân anh khá chậm, hiển nhiên là đang sợ làm rách miệng vết thương.

Hoàng Ngân vội vàng lật chăn xuống giường, “Em đỡ anh.”

Cao Dương Thành không từ chối Hoàng Ngân, một tay choàng lên vai cô, thậm chí còn không khách khí mà dựa cả nửa người lên người cô.

Anh cúi xuống nhìn cô, khóe miệng cong lên thành nụ cười đùa giỡn, “Có nặng không?”

“Nặng! Cao Dương Thành, rốt cuộc là anh nặng bao nhiêu cân vậy?”
Hoàng Ngân dùng hết sức hỏi anh, giọng nói có vẻ phàn nàn.

“Không nặng lắm, gấp đôi em thôi.”

Cao Dương Thành lặng lẽ nhắc người ra khỏi Hoàng Ngân, “Đỡ Hoàng Ngân, em phải tăng cân đi! Chứ với cái thân hình bé tí này thì sợ đến lúc làm tôi sẽ bóp nát em mất!”

Anh nói thế rồi lưu manh đưa tay bóp bóp bờ hông cong của cô.

Hoàng Ngân vừa xấu hổ vừa tức tối trước trò đùa trắng trợn của anh, bực bội đập bốp một cái vào tay anh, “Cao Dương Thành, anh chính là con sói đội lột cừu.”

Đôi với lời chỉ trích của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành chỉ cười khẽ, ngay đến phủ nhận cũng lười.

Đột nhiên anh bế bổng Hoàng Ngân lên, sau đó đặt cô ngồi lên bồn rửa mặt. Hoàng Ngân giật mình kinh ngạc nhìn anh, “Anh định làm gì? Á! Trông lúc này anh còn bị thương nghiêm trọng như thế giờ sao đột nhiên

lại khỏe vậy? Anh giả vờ hả?”

“Khỏe cũng cần đúng lúc!”

Cao Dương Thành dùng một tay ôm eo cô, một tay khác chống lên bồn rửa mặt, gương mặt tuấn tú hơi ngẩng lên, kề sát vào Hoàng Ngân, thân nhiên nói: “Cạo râu hộ tôi.”

“Hả?”

Hoàng Ngân chưng hửng.

Nhìn thấy đám râu mới nhú đầy gọng cằm dưới cằm anh, cô cảm nhận được một cách rõ ràng tim mình đang đập lối nhịp.

“Em chưa cạo râu cho ai bao giờ, em không biết...”

Hoàng Ngân xấu hổ từ chối.

Cao Dương Thành thích câu này của cô, điều này cũng có nghĩa là cô chưa bao giờ làm thế này với Đoàn Vũ Đạt!

“Vậy thì càng phải học.”

Anh cầm kem cạo râu đặt vào tay cô, sau đó cầm dao cạo râu bằng điện đặt vào một tay khác của cô, “Nào, tôi dạy em, trước tiên xoa kem cạo râu lên cằm tôi, để làm mềm râu ra...”

Được rồi. Đã thế mà Hoàng Ngân còn từ chối nữa thì có vẻ như đang làm kiêu.

Cô mở nắp bình kem cạo râu ra, thử bôi một ít lên cái cằm gọng cằm của anh: “Như thế này đúng không?”

Cô hỏi anh với vẻ không chắc lắm.

“Ừm.” Cao Dương Thành tán thưởng gật đầu.

“Như thế này à?” Hoàng Ngân nói rồi cầm bình kem cạo râu xẹt thẳng lên mặt anh, cố ý trêu nói: “Như thế này đúng không?”

Nhìn gương mặt đầy bọt kem trắng xóa của anh, Hoàng Ngân cười hì hì: “Cao Dương Thành, trông anh ngầu lắm!”

Trên gương mặt của Hoàng Ngân hiện lên nụ cười rạng rỡ, khiến cho Cao Dương Thành trở nên say đắm, chỉ là một trò đùa dai nho nhỏ mà lại khiến cô vui vẻ đến vậy!

Cao Dương Thành cũng nhướn mày cười vui vẻ, đưa tay lên vuốt một đám bọt trên mặt, bôi lên mũi Hoàng Ngân như thể đang báo thù.

Hoàng Ngân khôn chịu thua, lại phun một lớp bọt kem dày đặt lên mặt anh, cô ngồi trên bệ rửa mặt ngửa mặt cười ha ha, “Cao Dương Thành, trông anh thế này giống ông già Noel lắm đó.”

“Vậy thì em giống bà già Noel!”

Cao Dương Thành nói, sau đó cướp lấy bình xịt từ trên tay cô, xịt một vòng lên trán cô, trông cô lúc này cực kỳ giống một bà lão tóc bạc phơ, lại càng khiến Cao Dương Thành buồn cười.

Hoàng Ngân ngồi trên bệ rửa mặt bực bội lườm anh, bĩu môi nói: “Ai muốn làm bà già Noel chứ!”

Tuy miệng nói thế nhưng Hoàng Ngân nhìn thấy mình đang tươi cười xinh đẹp trong đôi mắt sáng ngời của Cao Dương Thành.

Ông lão, bà lão...

Xung hô đáng yêu biết mấy.

Nhưng mà lời thề bạc đầu giai lão này rõ ràng là không thích hợp với bọn họ...

-----oOo-----

Chương 90: Chỉ là giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Được rồi, không đùa với anh nữa.” Hoàng Ngân cứ nghĩ đến cụm ‘bạc đầu giai lão’ là lại cảm thấy tim mình đau nhói.

“Nào, lại đây, em cạo râu cho.”

Cô không muốn tiếp tục nói đến chuyện này nữa, cười cười vung vẩy dao cạo râu.

Cao Dương Thành ngoan ngoãn đưa cằm lại gần cô.

“Anh đừng động đây nhé, không em làm anh bị thương thì em không chịu trách nhiệm đâu.”

Tay trái Hoàng Ngân giữ cằm anh, tay phải cầm dao cạo râu chậm rãi di chuyển trên cằm anh, mỗi một động tác của cô đều vô cùng cẩn thận, chỉ sợ làm anh bị thương.

“Nghe nói đợt ở huyện Lâm ngày nào anh cũng đi gần hai tiếng đồng hồ để gọi điện cho em à?”

Hoàng Ngân hỏi với vẻ như đang tùy ý, song lại cố ý quan sát biểu cảm trên mặt anh, chờ đợi đáp án của anh.

“Nghe nói trong thời gian tôi không có mặt ở đây, Đổ Hoàng Ngân em không làm được cái gì cho ra hồn à?”

Cao Dương Thành nhẹ nhàng đẩy vấn đề này về phía cô.

“Ai bảo thế? Ăn nói linh tinh!” Hoàng Ngân một mực phủ nhận.

“Hộp thư thoại bảo tôi thế, em có cần nghe xem là ai nói không?” Cao Dương Thành cong môi cười, tỏ rõ vẻ đắc ý.

“Không cần...”

Hoàng Ngân bĩu môi, không cứng đầu nữa, hiếm thấy có lúc cô tự động hạ giọng, chủ động cầm lấy tay anh, để bàn tay bé nhỏ của mình vào lòng bàn tay anh, cúi đầu khẽ nói, “Lúc đó em thật sự rất sợ anh không về được nữa...”

Nghĩ đến khoảng thời gian lo được lo mất ấy, vành mắt Hoàng Ngân không tự chủ được đỏ hoe, những câu nói giấu trong lòng không kìm được nữa mà bật hết ra: “Hôm đó em phạm một sai lầm rất lớn trong công việc, bị sếp mắng như tát nước vào mặt, nhưng em chẳng buồn chút nào cả, trong đầu em lúc đó toàn nghĩ xem anh đi đâu, anh ở bên đó có ổn không, có lạnh không, có đói không, lúc đó em thật sự rất sợ sau này em sẽ không gặp được anh nữa.”

Hoàng Ngân ngẩng đầu lên, trên gò má đầy nước mắt, “Cao Dương Thành, hứa với em, sau này... đừng làm những việc như thế nữa được không?”

Cao Dương Thành nhướn mày nhìn gương mặt đầy nước mắt của Hoàng Ngân.

Giờ phút này trong ngực anh như có một ngọn lửa cháy rực, nhưng anh không để mình thể hiện nó ra.

Anh cúi xuống, áp sát vào Hoàng Ngân, để tầm mắt của mình ngang với tầm mắt của cô, “Em dùng thân phận gì để yêu cầu tôi đây?”

Tuy rằng giọng anh rất bình thản, nhưng sự mong đợi rùng rục trong đôi mắt sâu thẳm kia đã để lộ ra suy nghĩ thật sự trong lòng anh.

“Em...”

Hoàng Ngân ngẩn ra mắt một lúc, cô cắn môi, cô vô thức muốn trốn tránh câu hỏi của anh.

Anh sụp mắt xuống, lại nghe Hoàng Ngân dụi dụi hỏi mình, “Anh không chịu đồng ý với em à?”

Một câu nói lại khiến trái tim kiên cường của Cao Dương Thành nhũn ra.

Cao Dương Thành thở dài một tiếng: “Anh đồng ý.”

Cho dù cô yêu cầu anh với thân phận gì đi nữa đều được cả!

Hoàng Ngân nín khóc rồi cười, lúc này mới ngẩng lên, đột nhiên một cái

bóng đen phủ chụp xuống, đôi môi anh đào mềm mại của cô bị đôi môi mỏng của anh khóa chặt.

Nụ hôn điên cuồng nóng bỏng, gần như thiêu đốt Hoàng Ngân, vừa chạm vào môi cô, anh liền cảm nhận được sự tê dại tràn ra từ đầu lưỡi khiến tâm hồn như tan chảy, thân thể cũng mềm đi.

Cánh tay mềm mại như không xương của cô quàng lên cổ anh, mê đắm nghênh đón nụ hôn của anh, hòa cùng nhịp điệu của anh, khiến cho nụ hôn này càng thêm sâu sắc.

Hoàng Ngân rõ ràng, cô dường như đã vượt giới hạn quá nhiều với thân phận tình nhân của mình, thế nhưng... cô không thể không chế được tình cảm này, đặc biệt là khi cô phát hiện ra mình không thể để mất anh ấy, trong đầu cô chỉ có một việc muốn làm, đó chính là dốc toàn bộ để khóa chặt người đàn ông này.

“Reng reng...”

Đột nhiên, tiếng chuông cửa dày thúc giục vang lên.

Hoàng Ngân giật mình, đột nhiên sực tỉnh, đưa tay đẩy người đàn ông trước mặt ra, “Dương Thành, có người đến kìa.”

Cao Dương Thành lưu luyến không rời khỏi đôi môi của Hoàng Ngân, nhìn thấy gương mặt có vẻ hoảng loạn của cô, anh nhíu mày, “Em rất sợ sao?”

Hoàng Ngân cắn môi, sắc mặt có chút khó coi.

Cao Dương Thành nghiêng đầu, nhìn bóng người xuất hiện trong chuông điện tử lắp trong phòng tắm, hàng lông mày càng cau tít lại.

Người đó không phải là ai khác, chính là Khuất Mỹ Hoa.

Lần nào cũng phá đám thế này!

Hoàng Ngân thấy Cao Dương Thành không vui thì cũng nhìn sang màn hình, lúc nhìn thấy Khuất Mỹ Hoa, vẻ mặt cô trắng bệch, vội vã nhảy khỏi bệ rửa mặt.

Cao Dương Thành dời mắt về phía Hoàng Ngân.

Đôi mắt sâu thăm thẳm nhìn cô từ trên cao xuống, dường như đang đợi quyết định của Hoàng Ngân.

Thấy cô cắn môi chần chừ không đáp, hoàn toàn không có ý muốn nói, Cao Dương Thành quyết định luôn, “Tôi đi mở cửa.”

“Đừng mà!”

Hoàng Ngân đưa tay kéo anh lại.

Cao Dương Thành quay lại nhìn cô, đôi mắt anh thăm lại sâu thẳm.

Đôi môi mỏng lạnh lùng, biết rõ rồi vẫn cố hỏi: “Tại sao?”

Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu, cố tỏ ra thản nhiên nói: “Chẳng phải chúng ta đã nói, không để cho cô ấy biết sao?”

Trong đáy mắt Cao Dương Thành hiện lên sự kinh ngạc cùng tàn nhẫn: “Đồ Hoàng Ngân, nếu như tôi nói tôi sẽ giải trừ hôn ước với cô ấy vì em thì sao?”

Hoàng Ngân hoàn toàn không ngờ được anh đột nhiên lại nói như vậy, cô ngây ra ngay tại chỗ, đầu óc trống rỗng.

Một lúc sau Hoàng Ngân mới tỉnh táo lại, lắc đầu, “Không được!!! Cao Dương Thành, anh đừng hành động nông nổi...”

“Nông nổi?”

Cao Dương Thành buồn cười nhìn Hoàng Ngân, ánh mắt anh cứ như thể vừa nghe được câu chuyện hài hước nhất thế kỷ: “Đồ Hoàng Ngân, em cảm thấy tình cảm của tôi đối với em là nông nổi?”

Đầu óc của Hoàng Ngân nặng nề hoang mang.

Cô không ngờ kết cục của câu chuyện này lại thành ra như vậy, Hoàng Ngân khó xử lắc đầu, lại nhẫn tâm nói ra những lời trái ngược với tình

cảm của mình: “Cao Dương Thành...em... từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện anh sẽ hủy bỏ hôn ước vì tôi cả. Hơn nữa... tôi... chưa bao giờ... muốn ở bên anh... tôi thật sự chỉ... chỉ vì muốn giao dịch với anh thôi! Anh đừng hiểu nhầm!!”

“Em lặp lại những câu vừa rồi một lần nữa xem!!”

Cao Dương Thành tức đến phát điên, giờ phút này, Hoàng Ngân có thể nhìn thấy rõ ràng hàng lông mày đang dựng ngược lên vì tức giận của anh.

Anh đột ngột đưa tay túm chặt lấy cô, kéo cô lại gần, tức giận đến mức mắt trợn trừng trừng, cắn hận nhìn Hoàng Ngân, “Đồ Hoàng Ngân, em lặp lại những gì em vừa nói cho tôi nghe!!!”

Hoàng Ngân thật sự sợ hãi trước dáng vẻ phẫn nộ một cách tinh táo này của anh, nước mắt rung rung, nhưng cô vẫn lặp lại những gì vừa nói một lần nữa, rõ ràng từng câu từng chữ.

“Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ muốn ở bên anh, tôi tiếp cận anh chỉ vì tiền thôi! Tôi rất nghèo, tôi cần tiền, chỉ có đi với cái ‘bát com bền vững’ là anh đây tôi mới có thể không lo về tiền bạc, tôi không muốn Khuất Mỹ Hoa biết được quan hệ của hai chúng ta, tôi không muốn vì anh mà tôi bị đẩy ra trước dư luận xã hội!!! Anh hiểu chưa?”

Những gì Hoàng Ngân nói không khác gì một con dao sắc nhọn thọc thẳng vào tim Cao Dương Thành.

Đột nhiên anh cảm thấy mình như một thằng hề, vì người phụ nữ này mà e dè mọi thứ, anh tưởng suy nghĩ của người phụ nữ này cũng giống mình, thế nhưng kết quả thì sao? Kết quả, mình chẳng qua chỉ là một cái bát com bền vững của cô ta mà thôi!

Cao Dương Thành bóp cổ tay Hoàng Ngân, vì phẫn nộ mà bóp rất mạnh.

Những đốt ngón tay rõ ràng siết mạnh đến mức lõm sâu xuống da cô, khiến cô đau đến mức cau mày.

Bỗng nhiên ‘bộp’ một tiếng, Hoàng Ngân bị Cao Dương Thành ấn mạnh

lên bức tường lạnh băng.

Trên tường có một cái vòi nước vừa cứng vừa lạnh, nó cần đặng sau lưng Hoàng Ngân, đâm vào sống lưng cô, khiến cô đau đến mức trợn mắt.

Nhưng không kịp để cô kêu lên, một cơn gió lạnh ập đến, lướt qua gò má cô, ‘râm’ một tiếng, âm thanh nặng nề trầm đục vang lên bên tai...

Nắm đấm của Cao Dương Thành nện mạnh lên bức tường sát bên gò má Hoàng Ngân, dường như anh đang muốn xả hết những phần nộ và căm hận lúc này ra ngoài.

Máu tươi men theo bức tường lát gạch men trắng chảy xuống, nhuộm đỏ hai mắt Hoàng Ngân...

“Chảy máu rồi...”

Hoàng Ngân sốt sắng túm lấy bàn tay bị thương của anh, thế nhưng lại bị anh ấn chặt.

Cao Dương Thành ghì mạnh Hoàng Ngân lên tường, nghiêng người đè lên người cô, thở dốc.

Đôi mắt đỏ bừng vẫn vằn vện tơ máu nhìn chằm chằm vào Hoàng Ngân, như thể muốn nuốt chửng cô.

“Cởi quần áo ra...”

Anh đột nhiên ra lệnh.

Hoàng Ngân kinh ngạc, sợ hãi nhìn anh.

Bàn tay bị thương của Cao Dương Thành bóp cầm cô, sức lực của anh rất lớn, gần như không mất bao nhiêu công sức đã nhấc được cô lên: “Đỡ Hoàng Ngân, chẳng phải cô muốn moi tiền từ tôi sao? Được, cởi quần áo ra! Hầu hạ tôi cho tốt, cần bao nhiêu tiền, tôi sẽ cho cô bấy nhiêu!! Hơn nữa còn trả ngay lập tức! Mau lên!!”

Cao Dương Thành hung dữ gào vào mặt Hoàng Ngân. Hoàng Ngân thật sợ hãi.

Cô đã từng thấy anh giận dữ, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy Cao Dương Thành giận đến mức này, anh của giờ phút này giống như một con sư tử đực đang trong cơn cuồng nộ.

“Cởi quần áo ra!!”

Anh lặp lại lần nữa.

Giọng nói lạnh lẽo như băng, sự thô bạo hung hãn tỏa ra từ anh khiến người ta phát sợ.

Hoàng Ngân run rẩy, cắn môi, đôi mắt đỏ bừng sờ nhìn anh, nhìn vào đôi mắt tràn ngập lửa giận của anh.

Cuối cùng, Hoàng Ngân cũng không làm trái ý anh, ngoan ngoãn nghe theo, cởi sạch sẽ, làm đúng bốn phận của một... tình nhân!

Áo sơ mi trắng trượt xuống khỏi người, rơi lên bàn chân nhỏ nhắn của cô.

Sau đó là áo ngực, Hoàng Ngân cởi ra để mặc cho nó tuột xuống cơ thể.

Chiếc quần dài men theo cẳng chân trắng nõn như ngọc, đáp xuống đất, còn thứ cuối cùng, không đợi Hoàng Ngân cởi, Cao Dương Thành đã thô bạo xé phăng nó thành hai mảnh.

Hoàng Ngân cắn môi, nhìn một Cao Dương Thành thô bạo, tim lại đau như bị người ta xé làm hai nửa.

Cơ thể trắng muốt lỏa lồ trong không khí, rõ mồn một trước mặt Cao Dương Thành.

Mà đôi mắt của anh lạnh buốt, không hề có chút ham muốn, anh ấn Hoàng Ngân lên tường, nâng hông cô lên, bắt hai chân cô dẹt ra, sau đó... xông thẳng vào, không chút thương tiếc, không tình cảm, chẳng đạo đức...

Khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân nghe được rõ mồn một câu nói thốt ra từ đôi môi mỏng của anh...

“Đỗ Hoàng Ngân, cô thật đê tiện!”

Đi kèm giọng nói lạnh lùng của anh là từng đợt thúc hông mạnh mẽ điên cuồng.

Hoàng Ngân biết, không phải anh đang làm tình mà là dùng hành động này để... sỉ nhục cô!

Hoàng Ngân sắp bị anh làm cho hồn phi phách tán, lưng bị vùi nước đập mạnh vào theo những cú thúc hông của anh, có mấy lần Hoàng Ngân đau đến mức muốn hét lên, nhưng cô không bật ra một tiếng nào.

Nếu như làm thế này có thể khiến anh dễ chịu hơn, vậy thì chút đau khổ này có là gì với cô...

Mãi đến cuối cùng, lúc thứ nóng ẩm của Cao Dương Thành để lại trong cơ thể cô, Hoàng Ngân không thể chịu nổi nữa, nghiêng lấy vai anh, khóc không thành tiếng...

Nếu như có thể, cô hy vọng mình có thể tặng cho người đàn ông này sự ấm áp thực sự biết mấy, thế nhưng...

-----oOo-----

Chương 91: Im lặng thừa nhận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Có biết bao trở ngại trước mặt họ, con đường phía trước có thể cho họ điều gì ngoài đau thương và sợ hãi?

Hoàng Ngân chỉ nghĩ đến việc Ôn Thuần Như hãm hại đứa con trong bụng cô hết lần này đến lần khác thì không có can đảm để bước tiếp nữa. Vì mỗi bước đi trên con đường ấy, tiền cược chính là sinh mạng của Dương Dương. Sẽ chẳng có người mẹ nào chịu tham gia một ván bài chết chóc như vậy.

Cơ thể mạnh mẽ của Cao Dương Thành như bao phủ lấy Hoàng Ngân,

hai tay anh đè lên vách tường giam cô ở giữa. Anh thở hổn hển, mồ hôi rịn ra trên trán, anh thậm chí có thể cảm giác được lưng mình đã thấm đẫm máu... Động tác vừa rồi đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến vết thương, song anh cứ như miễn dịch với cảm giác đau đớn trên lưng.

Tiếng khóc của Hoàng Ngân như một con dao cùn đang không ngừng cứa lên tim anh. Sự đau đớn ấy khiến anh khó có thể hít thở. Rõ ràng anh để tâm đến người phụ nữ này đến vậy, nhưng lần nào cũng khiến cô ấy phải khóc.

Hầu kết gọi cảm của Cao Dương Thành khẽ động, giọng nói khàn khàn của anh vang lên, “Rốt cuộc thì tôi phải làm gì với cô đây...”

Đây là lần thứ hai, anh cảm thấy vô cùng bất lực với người phụ nữ trong vòng tay anh, không biết nên làm thế nào với cô.

“Cút đi.” Giọng nói của anh trầm khàn và đầy đau thương, yết hầu đau đớn như bị dao cứa. Anh xoay người, không hề lưu luyến buông Hoàng Ngân ra rồi nghiêng người dựa lên bức tường lạnh lẽo, từ từ nhắm hai mắt lại và thở hổn hển, mồ hôi không ngừng tuôn ra trên trán anh. Mà gương mặt đẹp đẽ đến hoàn hảo ấy giờ tái mét như bị rút hết máu.

Hoàng Ngân hoảng sợ nhặt quần áo trên đất lên, vừa đứng dậy đã nhìn thấy tấm lưng đẫm máu của Cao Dương Thành, cô sợ tới mức thét lên, nước mắt không kiềm được lại chảy ra, “Cao Dương Thành, lưng của anh... lưng của anh...”

Hoàng Ngân khóc nức nở, nghẹn ngào nói không thành lời, “Anh chảy nhiều máu quá! Tại sao lại như vậy? Không phải anh bị thương chỗ...”

Cao Dương Thành nhắm mắt không nhìn Hoàng Ngân, khóe môi khẽ cong lên một cách lạnh lùng.

Lúc này Hoàng Ngân mới nhận ra.

Chết tiệt!

Nếu Cao Dương Thành bị thương chỗ đó thì sao anh có thể làm chuyện chần gỏi với cô được?

Hoàng Ngân nhìn khuôn mặt tái nhợt của anh mà càng cuống hơn,
“Tôi... tôi đi gọi cấp cứu, anh chờ...”

Cô chưa từng thấy nhiều máu như vậy bao giờ, cả tấm lưng đầm máu đỏ
ấy khiến người ta sợ hãi. Và cô cũng chưa từng thấy một Cao Dương
Thành suy yếu như bây giờ.

Một Cao Dương Thành trút từng hơi thở khó nhọc với khuôn mặt tái
nhợt khiến Hoàng Ngân càng thêm sợ hãi.

Hoàng Ngân về phòng ngủ tìm di động. Bàn tay đang lục túi xách của cô
run bần bật, khó khăn lắm mới lấy được di động ra, cô vừa bấm gọi đã bị
Cao Dương Thành thô lỗ giật lấy di động rồi ném thẳng lên tường. Chiếc
di động vỡ tan rơi trên mặt đất, kèm đó là tiếng quát điên cuồng của Cao
Dương Thành, “Cút ngay!”

“Anh làm gì vậy?” Hoàng Ngân cũng nổi giận, cô đỏ bừng mắt và gào
lên với anh, nhưng nước mắt lại không ngừng rơi, “Anh tức thì cứ tức đi,
đừng lấy sức khỏe của mình ra làm trò đùa!”

Cao Dương Thành trừng mắt nhìn Hoàng Ngân, trên gương mặt anh đã
thấm đẫm mồ hôi, cơn đau đốn sau lưng khiến anh không khỏi nhíu mày,
hơi thở càng lúc càng dồn dập.

“Hoàng Ngân, cô không có tư cách nói tôi phải làm gì, mau cất cái tấm
lòng Bồ Tát kinh tởm ấy của cô đi!”

Anh không hề che giấu thái độ thù địch của mình với cô. Cũng bởi vì
tấm lòng Bồ Tát ấy nên anh mới tưởng làm đó là tình yêu là chân thành
hết lần này đến lần khác, nhưng cuối cùng thì sao? Hoàng Ngân cũng hết
lần này đến lần khác chứng minh cho anh thấy, cô ta chỉ coi anh như một
thằng ngu đần không hơn không kém!

Cao Dương Thành bước nhanh đến tủ đầu giường, cầm ví rút một xấp
tiền vung lên trước mặt Hoàng Ngân một cách hào phóng, “Đây là thù
lao cho cô, cầm tiền rồi cút đi! Cút ngay cho khuất mắt tôi!”

Từng tờ tiền như nhảy múa trước mắt Hoàng Ngân khiến đôi mắt cô đau
nhức, nhưng chẳng là gì so với sự đau đốn mà trái tim cô đang phải chịu
đựng. Nước mắt cô vẫn không ngừng tuôn. Cô khẽ cắn môi, siết chặt tay

và đứng đó, xuyên qua cơn mưa tiền mà chăm chú nhìn người đàn ông lạnh lùng khiến người ta phải sợ hãi này...

Giây phút ấy, Hoàng Ngân chỉ muốn nói toàn bộ sự thật cho anh biết, nhưng lời mới ngập nghé bên môi, tầm mắt cô đã tối sầm lại. Hoàng Ngân đột nhiên ngất đi.

“Hoàng Ngân!!

“Hoàng Ngân!!”

...

Khi Hoàng Ngân tỉnh lại thì trời đã vào khuya, cô nhận ra cô đang nằm trên giường của mình.

“Ngân, cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi.” Trần Lan ngồi bên giường thấy con gái tỉnh lại thì vội bung cho cô một bát cháo nóng, “Nào, nghe lời mẹ, ăn cháo luôn đi kẻo nguội.”

“Mẹ... sao con lại ở nhà thế này?”

Cô đang ở trong nhà Cao Dương Thành cơ mà? Cô còn nhớ cả người anh thám đấm máu, anh còn vung tiền vào mặt cô, sau đó...

“Người đưa con về là một cô bác sĩ họ Dương, cô ấy bảo con bị ngất ở viện, nhưng may là không có vấn đề gì đáng ngại. Chắc là do mấy hôm nay làm lụng vất vả nên tụt huyết áp, nghỉ ngơi và bồi bổ thật tốt là được.” Trần Lan lặp lại lời Dương Thùy Sam đã nói, “Giờ thì nghe lời mẹ, ăn bát cháo này đi đã, cả ngày nay con không ăn gì rồi.”

“Mẹ chờ con một lát, con đi gọi điện thoại đã.”

Đầu Hoàng Ngân gần như trống rỗng, cô nói xong bèn vội vàng lật chăn ra đứng dậy rồi chạy đến phòng khách, cầm điện thoại bàn lên gọi cho Dương Thùy Sam.

Dương Thùy Sam bắt máy rất nhanh.

“Thùy Sam, tôi Hoàng Ngân đây.”

“Chị Ngân đó à, chị thấy thế nào rồi, không khó chịu ở đâu chứ?” Dương Thùy Sam quan tâm hỏi han Hoàng Ngân.

Hiển nhiên là Cao Dương Thành bảo cô ấy đưa Hoàng Ngân về.

“Tôi không sao.” Hoàng Ngân trả lời rồi vội hỏi Dương Thùy Sam, “Anh ấy thì sao? Vết thương của anh ấy thế nào rồi? Tôi thấy lưng anh ấy chảy máu nhiều lắm, cầm máu được chưa, đã băng bó gì chưa?”

Hoàng Ngân không dám nhắc tên Cao Dương Thành trước mặt mẹ mình, mà Dương Thùy Sam cũng biết người mà cô muốn nói là ai.

Dương Thùy Sam khẽ thở dài, vừa bất đắc dĩ vừa lo lắng đáp, “Chị nghĩ thầy ấy chịu cho bọn em động vào à? Thầy ấy cấu ghê lắm, còn không cho ai động vào. Vết thương kia bị từ lúc động đất đó chị, bị kẹt năm ngày trong đồng đồ nát ấy, vết thương đã nát ra rồi, nếu không xử lý kịp thời thì sớm muộn cũng nhiễm trùng rồi sưng tấy, lúc đó thì muốn chữa cũng khó. Em và Vũ Phong khuyên thế nào thầy ấy cũng không nghe, đang muốn gọi cho chị đi khuyên thử xem, nhưng sợ chị vẫn chưa tỉnh lại. Chị Hoàng Ngân, chị mau đi khuyên thầy Cao đi, thầy ấy chỉ nghe mỗi chị thôi.”

Hoàng Ngân nghe vậy thì lạnh toát cả người, đầu óc hỗn loạn không nghĩ được gì nữa. Cô cúp điện thoại xong cũng không quan tâm đến bát cháo mà mẹ cô đưa, vội chạy về phòng mặc quần áo rồi định ra ngoài.

“Ngân! Con đi đâu vậy hả? Vừa mới tỉnh lại mà còn ra ngoài, con có muốn sống nữa hay không?” Trần Lan đuổi theo.

“Mẹ, con không sao, con có việc gấp phải làm, con hứa sẽ về sớm. Thật đấy, mẹ đừng lo...” Hoàng Ngân nói xong bèn cầm lấy bát cháo nóng, cũng không quan tâm độ nóng của cháo mà đưa lên miệng ăn hết.

“Từ từ đã nào, cháo nóng lắm đấy con. Từ từ thôi, việc gì mà phải vội như vậy. Chuyện gấp đến mấy cũng đừng như vậy chứ.” Trần Lan cuống lên.

Hoàng Ngân đưa bát không cho Trần Lan, “Con cảm ơn mẹ, con đi đây.” Cô nói xong bèn quay người ra ngoài, đi tới nhà Cao Dương Thành.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tấm lưng đẫm máu của anh là Hoàng Ngân lại thấy lạnh người. Không biết tình hình bây giờ của anh thế nào rồi.

Hoàng Ngân sốt ruột nên vội ghé tài xế taxi và thúc giục ông, “Chú ơi, chú lái nhanh lên hộ cháu, có người đang nguy hiểm tính mạng đó ạ.”

“Cô ơi, tôi lái thế này là nhanh lắm rồi đấy, nhanh nữa thì quá tốc độ mất.” Tài xế cũng mất kiên nhẫn với cô.

“Vâng...” Hoàng Ngân dù lo lắng mấy nhưng cũng đành chịu.

Cuối cùng thì taxi cũng dừng lại trước khu nhà của Cao Dương Thành, Hoàng Ngân trả tiền xong bèn chạy đến trước cửa nhà anh, bấm chuông cửa như điên. Nhưng đúng như những gì cô nghĩ, anh không để ý đến cô.

Hoàng Ngân biết Cao Dương Thành vẫn giận cô nên kết quả thế này cũng dễ đoán. Song cô không thể cứ căng thẳng với anh mãi như vậy được, không phải cô không có kiên nhẫn, mà sức khỏe của anh quan trọng hơn.

Cao Dương Thành nhìn chằm chằm khuôn mặt sốt ruột của Hoàng Ngân trên màn hình điện thoại, trái tim trong lồng ngực như bị ai bóp nghẹt khiến anh hít thở cũng thấy khó khăn, đau đớn làm anh nhúm mày.

Hoàng Ngân, nếu không yêu thì đừng làm những hành động đầy tình cảm như vậy, đừng để anh hiểu lầm hết lần này đến lần khác rồi càng ngày càng đắm sâu vào cái hố mà cô đào.

Khi anh định đưa tay tắt màn hình điện thoại đi thì chợt dừng lại. Người phụ nữ trên màn hình giơ sổ tay về phía camera. Cô che cuốn sổ trước mặt, chỉ để lộ đôi mắt đỏ ửng như khẩn cầu khiến người ta xót thương.

Trên sổ viết hai chữ to: “Xin lỗi.”

Cao Dương Thành nhúm mày, đồng tử đen nhánh hơi co lại, song khuôn mặt đẹp đẽ của anh vẫn lạnh lẽo như trước.

Xin lỗi à?

Ha! Cao Dương Thành cười khẩy.

Chỉ là không yêu mà thôi, cô cần gì phải xin lỗi chứ.

Hoàng Ngân lại cúi đầu viết gì đó lên sổ rồi giơ lên trước camera, “Đề tôi vào xem vết thương cho anh đi.”

Cao Dương Thành chưa kịp phản ứng lại, Hoàng Ngân đã viết tiếp, “Sáng nay tôi có quá lời, tôi muốn xin lỗi anh.”

“Anh đừng coi thường sức khỏe của mình như vậy.”

Cao Dương Thành cầm ống nghe lên, giọng nói lạnh lùng của anh vang lên ngoài loa khiến trái tim của Hoàng Ngân cũng lạnh lẽo.

“Đồ Hoàng Ngân, cô dựa vào gì mà nghĩ tôi sẽ vì cô mà coi thường với tính mạng của mình? Cô nghĩ chuyện tôi đi hai tiếng đồng hồ mỗi ngày để gọi điện cho cô chưa đủ ngu ngốc, nên phải chơi thêm cái trò khổ nhục kế này đúng không?”

Cao Dương Thành chất vấn Hoàng Ngân xong còn cười mỉa, “Đồ Hoàng Ngân, với tôi cô chẳng là gì cả.”

Lời của anh như cây kim nhỏ đâm sâu vào tim Hoàng Ngân, khiến cô gần như ngừng thở. Song anh nói vậy mới khiến cô bớt áy náy hơn.

Chẳng là gì mới tốt. Có vậy cô mới bớt tự trách mình hơn.

“Vết thương của anh...” Hoàng Ngân cắn môi hỏi anh.

“Tôi là bác sĩ, tôi là người biết rõ tình trạng sức khỏe của mình hơn ai hết, không cần cô nhiều chuyện xen vào đâu.” Cao Dương Thành nói rất dứt khoát.

Anh lại trở về với vẻ lạnh lùng cố hữu của mình, trở về là một Cao Dương Thành không có tình cảm, tự dựng lên một lớp lá chắn dày xung quanh mình. Cao Dương Thành nói xong thì cúp điện thoại.

-----oOo-----

Chương 92: Tôi sẽ trả lại số tiền này

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành cắt đứt toàn bộ đường dây điện thoại, ngay cả chuông cửa anh cũng gỡ pin ra. Anh tự giam mình trong nhà, không cho phép bất kỳ kẻ nào xông vào, đặc biệt là Đỗ Hoàng Ngân!

Hoàng Ngân nghe giọng anh trong điện thoại vẫn còn sung sức mới tạm yên lòng. Cô thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại cảm giác như trái tim bị khoét mất, trống rỗng đến mức khó chịu.

...

Sau hôm đó, hai người đã không gặp nhau mấy ngày rồi. Đã vậy, di động của Hoàng Ngân còn hỏng, hai người xem như mất liên hệ hoàn toàn.

Hôm đó, tại bệnh viện Vinmec, Cao Dương Thành đút hai tay vào túi áo blouse đi về hướng phòng cấp cứu, thấy Đỗ Hoàng Ngân chạy về phía anh với gương mặt đầy vội vã.

“Bác sĩ Cao!”

Cao Dương Thành lạnh nhạt nhìn lướt qua Hoàng Ngân song vẫn không dừng bước chân, “Tôi đang bận, có chuyện gì thì chờ tôi khám cấp cứu xong về nói.”

“Không được...” Nếu chờ anh khám cấp cứu xong thì quá muộn. Hoàng Ngân giữ chặt lấy tay anh, đôi mắt cô đỏ bừng, “Bác sĩ Cao, tôi van anh, hãy cứu mẹ tôi với.”

Cao Dương Thành vừa nghe vậy thì dừng bước, khẽ nghiêng người nhìn Hoàng Ngân, nhíu mày hỏi cô, “Có chuyện gì?”

Hoàng Ngân thấy cuối cùng anh cũng để ý đến cô bèn thở phào rồi nói, “Là thế này, mấy hôm trước mẹ tôi thấy chóng mặt hoa mắt liên tục, hôm kia thì đau quá không chịu nổi mới đến bệnh viện gần nhà để kiểm tra, kết quả bác sĩ ở đó phát hiện trong đầu mẹ tôi có khối u ác tính. Bác sĩ

đó nói hình dạng của khối u này rất kỳ lạ, còn ở chỗ hiểm, họ từ chối phẫu thuật cho mẹ tôi, bảo tôi đến bệnh viện Vinmec tìm bác sĩ Cao. Cả thành phố chỉ có anh mới có thể cứu được mẹ tôi thôi. Nhưng tôi xếp số hai ngày nay mà không lấy được số khám của anh, quần quá nên đành tìm đám bán số lậu, họ hét giá cao quá, một tờ số thứ tự mà đòi bảy triệu, tôi không còn cách nào khác mới phải tìm đến anh. Cao Dương Thành, tôi van anh, xin anh cứu mẹ tôi với.” Hoàng Ngân hơi kích động, cô níu lấy tay anh và không ngừng cầu xin.

“Cô bình tĩnh trước đã.” So với Hoàng Ngân thì Cao Dương Thành bình tĩnh hơn nhiều. Anh lấy sổ tay trong túi ra rồi viết lên giấy một mã số, sau đó xé tờ giấy đưa cho Hoàng Ngân, “Cô đưa số cho bàn đăng ký khu cấp cứu, bảo họ là tôi đưa cho cô. Nghỉ trưa thì đưa mẹ cô đến đây khám.” Mỗi lời nói và hành động của Cao Dương Thành đều vững vàng.

“Còn nữa...” Anh nhìn chằm chằm vào Hoàng Ngân đang lo lắng không thôi, “Nếu các bác sĩ nói tôi có thể cứu mẹ cô, vậy thì cô đừng làm cái mặt khổ sở như thế nữa. Làm bác sĩ bao năm nay, cũng không mấy ca bệnh khiến tôi phải bó tay.”

“Cảm ơn anh...” Hoàng Ngân biết anh đang an ủi cô, chỉ là cách biểu đạt không rõ ràng mà thôi. Cô nắm chặt mã số anh đưa cho mà cảm động vô cùng, “Cảm ơn anh, bác sĩ Cao.”

Cao Dương Thành chỉ gật đầu một cách thản nhiên, không nhiều lời với cô mà chuẩn bị quay người rời đi. Đúng lúc đó, tay anh lại bị một bàn tay bé nhỏ giữ lại. Cao Dương Thành khẽ nhíu mày, liếc về phía Hoàng Ngân đằng sau mình nhưng cũng không quay đầu lại hay có ý định mở lời với cô.

“Vết thương trên lưng anh... sao rồi?” Hoàng Ngân không nhìn được mà hỏi anh.

Cao Dương Thành lạnh lùng rút tay mình lại, “Cô Đổ, vết thương của tôi thế nào cũng không liên quan gì đến cô. Cô cứ làm tròn bổn phận của cô đi.”

Anh nói xong thì đi thẳng về phòng cấp cứu, vừa đi vừa gọi điện thoại cho lãnh đạo bệnh viện, “Giám đốc, tôi nghĩ chắc phải cử thêm bảo vệ ra trực cùng bàn xếp số đi thôi. Nếu không trị dứt điểm đám bán số lậu ấy

thì bệnh viện chúng ta sẽ trở thành cây rặng tiền cho chúng mất. Nghe nói số khám của tôi bị rao bán với giá bảy triệu, chưa kể đám khốn khiếp ấy còn độc quyền toàn bộ, khiến bệnh nhân xếp hàng mấy ngày trời cũng không lấy được số vào khám. Nếu còn tình trạng như vậy thì bệnh nhân sẽ bị chúng hại chết, danh tiếng của bệnh viện cũng sẽ bị hủy hoại trong tay chúng.”

Hoàng Ngân ngẩn ngơ nhìn Cao Dương Thành khuất sau cửa đại sảnh, nghe anh nói chuyện với lãnh đạo bệnh viện mà trái tim trống rỗng của cô như được lấp đầy. Chỉ cần nhìn thấy anh thôi cũng thấy vui hơn đôi chút. Cảm giác này thật kỳ diệu biết bao.

...

Trưa hôm đó, Hoàng Ngân đưa mẹ mình đến phòng khám. Thật ra lúc Trần Lan biết người điều trị cho mình là Cao Dương Thành thì rất bực bội, nhưng sau khi Hoàng Ngân hết lòng khuyên nhủ bà mới đành gật đầu đồng ý. Chỉ là thái độ của bà cũng không được tốt cho lắm.

“Bà Trần, mời ngồi.”

Trần Lan vừa vào phòng, Cao Dương Thành liền lễ phép đứng dậy mời bà ngồi.

“Mẹ, mẹ ngồi đi.” Hoàng Ngân cẩn thận đỡ mẹ mình ngồi xuống.

“Cô Đỗ, phiền cô đưa kết quả chụp CT của bà Trần cho tôi xem.” Cao Dương Thành trực tiếp vào đề ngay.

Hoàng Ngân vội đưa phim chụp não của mẹ mình cho Cao Dương Thành, “Đây, làm phiền bác sĩ rồi.”

Cao Dương Thành nhận lấy rồi gắn phim chụp lên đèn và chăm chú quan sát. Trên khuôn mặt đẹp đẽ của anh không có quá nhiều phản ứng.

“Bác sĩ, tình hình của mẹ tôi thế nào ạ?” Hoàng Ngân sốt ruột hỏi anh.

Cao Dương Thành xoay ghế lại đối mặt với Hoàng Ngân và Trần Lan, đan hai tay đặt trên bàn và nghiêm túc nói, “Bà Trần, nói thật là khối u của bà khá khó giải quyết.”

Hoàng Ngân nghe vậy thì càng hoảng hơn, Trần Lan lại có vẻ bình tĩnh, bà ung dung cười, “Không sao, bác sĩ cứ làm hết sức mình là được. Nếu thật sự không còn cách nào khác thì đành chịu, tôi cũng nghĩ thông suốt rồi, sống bao nhiêu năm như vậy cũng đã đủ.”

“Mẹ, sao mẹ lại nói như vậy? Gì mà đủ với không đủ, con không cho phép mẹ nói những lời xúi quẩy như vậy.” Hoàng Ngân cuống đến mức đỏ cả mắt, “Bác sĩ Cao, anh có thể cắt bỏ khối u ấy cho mẹ tôi được không?”

Cao Dương Thành không trả lời Hoàng Ngân mà chỉ tay vào phim chụp rồi giải thích cho cô, “Khối u của bà Trần vừa gần động mạch chủ vừa đè lên dây thần kinh thị giác. Thường thì chẳng có bác sĩ nào dám liều mạng mà ôm những những ca bệnh hóc búa này vào người. Còn tôi, chỉ cần bà Trần tin tưởng và để tôi phẫu thuật thì tôi không có gì phải băn khoăn cả, chỉ có vài lời phải nói trước với hai người thôi.”

“Bác sĩ cứ nói.” Trần Lan gật đầu.

“Tỉ lệ thành công của ca phẫu thuật này chỉ có 10%, trong quá trình phẫu thuật, chỉ cần lưỡi dao lệch một chút là sẽ chạm vào động mạch chủ, hoặc có thể phá hủy võng mạc, còn có khả năng sẽ tái phát. Nói chung thì đây là một ca phẫu thuật có độ khó cao, trước khi mổ, tôi mong bệnh nhân và người nhà phải suy nghĩ kỹ càng. Ngoài ra, tôi đề nghị bà Trần đây nhập viện để theo dõi.”

“Tôi không nằm viện.” Trần Lan vừa thấy phải nằm viện bèn bác bỏ ngay lập tức, “Không được, tôi vẫn đang sống an ổn ở nhà, sao lại phải vào viện?”

“Bác sĩ Cao, phiền anh sắp xếp thủ tục nhập viện cho mẹ tôi đi ạ.” Hoàng Ngân làm như không nghe thấy lời phản đối của mẹ mình mà quyết định thay bà.

“Mẹ nói không nhập viện là không nhập viện.” Trần Lan bực bội.

“Mẹ đừng để con lo lắng thêm nữa được không? Con gái mẹ thà làm việc vất vả thêm chút nữa để kiếm tiền cũng không muốn tiết kiệm chút tiền ấy rồi ngày ngày lo lắng cho sức khỏe của mẹ đâu.” Hoàng Ngân

biết mẹ cô không muốn nằm viện là xót tiền cho cô, nhưng chút tiền ấy đâu quan trọng bằng sức khỏe của bà.

Trần Lan nhìn con gái mình mà mắt nhòa lệ, cuối cùng bà cũng không thể cố chấp phản đối mà đồng ý.

Cao Dương Thành và Hoàng Ngân cùng đi làm thủ tục nhập viện, đương nhiên là viện phí do anh ứng trước, vì Hoàng Ngân không mang nhiều tiền mặt trong người, thứ duy nhất đáng giá trong tay cô chỉ có tờ mã số mà anh đưa. Cao Dương Thành đứng ký tên trước quầy thu ngân, Hoàng Ngân đứng cạnh cũng thấy ngại.

“Cảm ơn bác sĩ Cao.” Cô liên tục cảm ơn Cao Dương Thành, “Anh yên tâm, hai ngày nữa tôi sẽ trả lại số tiền này cho anh.”

Còn hai ngày nữa là phát lương rồi.

Cao Dương Thành ký tên xong bèn đặt bút xuống, đưa phiếu qua cửa sổ thủy tinh rồi lạnh lùng liếc nhìn Hoàng Ngân đứng cạnh, mĩa mai cười lạnh, “Trả? Cô định lấy gì trả?”

Hoàng Ngân khẽ cắn môi, đột nhiên cảm thấy khó xử.

Cao Dương Thành đưa đơn đăng ký nhập viện cho Hoàng Ngân, “Chú ý điện thoại, đương nhiên tôi sẽ cho cô cơ hội để trả số tiền này.”

Mặt Hoàng Ngân trắng bệch ra, cô hiểu ý anh nói là gì, ngoài bắt cô dùng cơ thể để trả ra thì còn gì nữa.

Hoàng Ngân đang định trả lời thì anh đã hờ hững đi khỏi đó.

Cao Dương Thành vừa đi, Hoàng Ngân cũng chuẩn bị đến khu nội trú. Đúng lúc đó, Đỗ Thanh Nga đột nhiên xuất hiện. Cô ấy tựa vào cửa sổ, thở hắt hắt không ra hơi, chắc vừa xuống xe bèn vội vã chạy tới đây ngay, “Chị, mẹ thế nào rồi?”

“Không sao đâu, bác sĩ nói nằm viện theo dõi một thời gian trước đã, chị vừa làm xong thủ tục nhập viện đây.”

Hoàng Ngân cố lựa lời để Đỗ Thanh Nga bớt lo.

“Nhanh vậy, viện phí chị nộp chưa?”

“Chị nộp rồi.” Hoàng Ngân gật đầu.

“Chị lấy đâu ra nhiều tiền mà nộp như vậy?” Đỗ Thanh Nga nhìn hóa đơn, “Mười mấy triệu thế này, đắt quá...”

Hoàng Ngân thấy em gái hỏi đến thì hơi chột dạ, đang định trả lời thì y tá ngồi cạnh đó mĩa mai, “Viện phí là do bác sĩ Cao của bệnh viện chúng tôi chi trả.”

“Bác sĩ Cao ư?” Đỗ Thanh Nga giật mình, không dám tin mà nhìn Đỗ Hoàng Ngân, “Chị, có thật là bác sĩ Cao ứng tiền không?”

Hoàng Ngân khẽ cắn môi, cũng không biết phải giải thích với em gái mình thế nào, “Ừ, tiện thôi...”

Hoàng Ngân còn chưa nói xong đã bị em gái mình ngắt lời, trên mặt Đỗ Thanh Nga tràn đầy vẻ hạnh phúc, “Trời đất, chị, chị nói xem... có phải bác sĩ Cao có ý với em không? Lần trước anh ấy còn đưa em về nhà, rồi còn ở lại nhà mình ăn cơm, lần này còn ứng viện phí cho mẹ mình nữa...”

Đỗ Thanh Nga mừng ra mặt, cô ấy vội kéo Hoàng Ngân đi về phía khu nội trú, vừa đi vừa vui vẻ nói, “Chị yên tâm, tiền này cứ để em trả, chị không cần quan tâm đâu.”

“Nga à, thật ra...”

Hoàng Ngân đang định giải thích song lại bị Đỗ Thanh Nga ngắt lời lần nữa, “Chị, em biết chị muốn nói gì, chị định trả viện phí đúng không? Không cần đâu chị, tiền chữa trị cho Dương Dương cũng tốn rồi, viện phí của mẹ cứ để em trả cho. Hơn nữa bác sĩ Cao chắc cũng nể mặt em nên mới ứng tiền, vậy nên em phải trả là đương nhiên. Chị yên tâm, công ty em sắp phát lương rồi, em trả được.”

-----oOo-----

Chương 93: Cao thủ trong tình yêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thấy em gái mình nói vậy, lời giải thích như nghẹn cứng trong họng Hoàng Ngân, cuối cùng cô cũng không nói ra được. Chẳng lẽ cô lại nói với em gái mình rằng, thực ra Cao Dương Thành chẳng phải nể mặt gì em đâu mà vì quan hệ khó nói giữa chị và anh ấy? Sao cô có thể nói điều ấy ra được chứ?

...

Nửa đêm về sáng, Trần Lan đã ngủ. Lúc này Hoàng Ngân mới đi từ phòng bệnh ra, bất ngờ gặp được Cao Dương Thành. Anh vẫn còn mặc quần áo phẫu thuật vô trùng, mặt mày ủ rũ đi về phía cô. Hoàng Ngân vừa quay đầu lại đã nhìn thấy anh. Không thể không thừa nhận rằng anh mặc thế này cũng rất có khí chất. Dù khuôn mặt nhuốm mệt mỏi nhưng vẫn không thể xóa được vẻ đẹp hoàn hảo của anh, thậm chí anh như vậy càng khiến người ta khó lòng chống cự.

“Anh vừa phẫu thuật xong à?”

Cao Dương Thành đứng trước mặt Hoàng Ngân, cô không kiềm được bèn hỏi anh.

“Ừ.” Cao Dương Thành cân nhắc rồi kéo mũ phẫu thuật xuống, để lộ mái tóc ngắn của mình. Kiểu tóc của anh đã bị mũ làm cho rối bời, song anh cũng không định sửa sang lại. Đương nhiên rằng cho dù kiểu tóc có thế nào cũng không thể giảm bớt sự lạnh lùng của Cao Dương Thành.

“Đi uống với tôi mấy chén đi.” Anh đột nhiên nói vậy.

Hoàng Ngân sững sốt và khó hiểu nhìn anh, “Trễ thế này rồi...”

Cao Dương Thành không để ý đến cô mà quay người đi về phía trước, thái độ của anh cứ như cô đi hay không đi cũng không quan trọng.

Hoàng Ngân nhìn anh, đột nhiên cảm thấy bóng lưng mạnh mẽ ấy giờ cô đơn đến lạ thường. Anh làm sao vậy?

Hoàng Ngân không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ bèn vội vàng đuổi theo anh, “Tôi đi với anh.”

Cô cũng không hỏi gì nhiều, chỉ đi bên cạnh anh và nhẹ nhàng nói câu ấy. Thậm chí cô còn không biết Cao Dương Thành có nghe thấy cô nói gì không, nhưng cô cảm nhận được bước chân anh hơi chậm lại.

Hai người không tới quán bar, cũng không đến quán karaoke mà chỉ ngồi tại một quán ăn ven đường gần bệnh viện. Ngày lập đông, hơn nữa cũng đã muộn, vậy nên quán ăn chỉ có hai người họ. Cao Dương Thành không gọi gì ngoài hai chai rượu. Hoàng Ngân vốn cũng không muốn ăn, thấy anh không gọi đồ ăn, cô đành chọn một phần sủi cảo cho anh. Cao Dương Thành khẽ liếc cô.

Vì trời quá lạnh nên khi Hoàng Ngân nói chuyện phả ra khói trắng, nhìn có vẻ càng lạnh hơn. Cao Dương Thành thấy vậy bèn cởi áo khoác gió trên người mình ra choàng cho cô, “Mặc vào.”

“Tôi không lạnh.” Hoàng Ngân nhú mào, nhìn Cao Dương Thành chỉ mặc mỗi một chiếc sơ mi kèm áo lông cừu mỏng.

Cô định cởi áo gió ra thì bị Cao Dương Thành lớn tiếng cản lại, “Cô thử cởi ra xem!”

Anh nhìn cô như cảnh cáo. Cao Dương Thành như vậy khiến Hoàng Ngân không dám cãi lời. Cô biết tâm trạng của anh hôm nay không tốt.

“Rốt cuộc thì anh làm sao vậy?” Hoàng Ngân rất lo khi thấy anh suy sụp như vậy. Cô nắm lấy tay anh theo bản năng rồi kinh ngạc nói, “Tay anh lạnh quá.”

Cao Dương Thành khó chịu rút tay khỏi bàn tay ấm áp của Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân không quan tâm anh tức giận hay không, vội vàng cởi áo gió trên người mình ra, “Cao Dương Thành, anh mặc ít như vậy sẽ bị cảm đấy. Tôi thật sự không lạnh, anh mặc đi.”

Cô nói xong bèn đứng lên định khoác áo lên vai Cao Dương Thành. Hoàng Ngân không ngờ anh sẽ kéo tay cô lại, để cô ngồi lên chân anh.

Hoàng Ngân kinh ngạc vì động tác bất ngờ này. Khi cô hoàn hồn thì không khỏi đỏ ửng mặt, thấy ông chủ tiệm ăn còn đang nhìn họ, Hoàng Ngân càng xấu hổ hơn.

“Cao Dương Thành, anh đừng...” Cô giãy dụa muốn thoát khỏi vòng tay anh.

“Đề tôi ôm cô chút thôi...” Giọng nói của Cao Dương Thành vừa trầm vừa khàn khiến người ta không khỏi đau lòng. Anh ôm cô càng thêm chặt.

Cao Dương Thành vùi đầu vào ngực cô, như muốn hấp thụ hơi ấm trên cơ thể cô. Hoàng Ngân ngẩn người, ngoan ngoãn ngồi im để mặc cho anh ôm.

“Còn nhớ ông cụ mà tôi gặp khi mắc kẹt trong đống đổ nát không?” Anh nặng nề hỏi.

“Ừ, nhớ chứ.” Hoàng Ngân gật đầu. Tay cô nhẹ nhàng ôm lấy đầu anh, để anh vùi vào lòng mình. Cô thậm chí muốn trao hết hơi ấm của cơ thể này và tình cảm trong lòng cho anh.

“Ông ấy qua đời rồi...” Cao Dương Thành nói, cánh tay đặt bên hông và lưng Hoàng Ngân siết lại, ôm cô chặt hơn. Cao Dương Thành như muốn khám sâu Hoàng Ngân vào cơ thể mình, như thể chỉ vậy mới có thể làm dịu cảm xúc hồng bét của anh lúc này, “Mới vừa rồi thôi, ngay trên bàn mổ của tôi... nhưng tôi không thể cứu ông ấy.”

Khi Cao Dương Thành thốt lên câu nói đó, khóe mắt Hoàng Ngân đỏ ửng. Lúc này, cô như bị lây nhiễm bởi cảm xúc của anh, có thể cảm nhận được sự đau đớn từ tận đáy lòng anh.

“Lúc đây ông ấy vào phòng phẫu thuật, tôi còn cam đoan với ông ấy rằng, khi nào phẫu thuật xong, tôi sẽ kể chuyện của hai ta cho ông ấy nghe...” Cao Dương Thành ôm lấy Hoàng Ngân, mặt vùi vào ngực cô, anh không thể nói tiếp, vì anh đã khóc không thành tiếng rồi.

Là một bác sĩ, anh không thể cứu người mà anh muốn cứu, cảm giác này thật đau đớn, thật bất lực và cũng thật buồn. Một người bạn từng đồng sinh cộng tử với anh, sinh mệnh mà vất vả lắm mới kéo về được từ tay tử

thần, nhưng cuối cùng lại vệt mắt trên tay anh.

Sự đau đớn bị đè nén ấy khiến anh không thể trút hết ra. Mà anh chỉ giải bày cảm xúc của mình cho Hoàng Ngân nghe. Anh biết, chỉ ở trước mặt người phụ nữ này, anh mới có thể buông hết gánh nặng và trút toàn bộ đau thương trong lòng ra. Đương nhiên, cũng chỉ có cô mới cho anh sự an ủi mà anh cần... Dù cô chẳng làm gì, cũng chẳng nói gì, chỉ cần ở bên anh là tốt rồi.

Chính Hoàng Ngân và Cao Dương Thành cũng không biết họ đã ngồi bao lâu ở tiệm ăn đêm ấy. Trên bàn bày đầy chai rượu rỗng. Cuối cùng người mời rượu chưa say, người uống cùng lại say bí tỉ.

Từ quán ăn đi ra rồi đến nhà Cao Dương Thành, miệng Hoàng Ngân cứ lảm nhảm mỗi một câu, “Bác sĩ Cao, anh là bác sĩ đẹp trai nhất giới giang nhất mà em từng gặp.”

Cao Dương Thành đặt cô lên giường mình, đang định đứng dậy rót nước cho cô thì bất ngờ bị cô kéo cavat lại, một tay khác của Hoàng Ngân còn đang sờ soạng về phía anh.

“Bác sĩ Cao...” Hoàng Ngân gọi anh bằng giọng ngà ngà say đầy quyến rũ, đôi mắt loàì yêu tinh nắm chặt lấy linh hồn anh.

Người phụ nữ này đang quyến rũ anh.

“Sao mấy hôm nay anh chẳng để ý gì đến em cả...” Hoàng Ngân hờn dỗi hỏi anh, cô đã rất buồn và tủi thân. Hoàng Ngân vừa nói xong mắt lại nhòa lệ, “Anh có biết em nhớ anh nhiều lắm không...”

Đôi mắt Cao Dương Thành càng đen và sâu hơn. Hầu kết gợn cảm của anh khẽ động, “Em nói lại câu ấy lần nữa đi...” Anh nói với giọng trầm và hơi khàn.

Đôi mi dài và dày của Hoàng Ngân ướt nước, cô nhìn khuôn mặt điển trai đến bực mình này của anh bằng ánh mắt đầy ai oán, cái miệng nhỏ nhắn trề ra. Hoàng Ngân quay mặt đi, “Không nói đấy...”

Mỗi lần Cao Dương Thành cực kỳ tức giận sẽ bảo cô lặp lại lời vừa nói lần nữa, cô mà nói thì anh lại càng cáu hơn. Lần này Hoàng Ngân đã có

kinh nghiệm nên giữ im lặng.

Cao Dương Thành đặt một nụ hôn lướt lên môi Hoàng Ngân. Nhưng không thể nói đây là một nụ hôn được, vì nó giống trò chơi mập mờ của những người yêu nhau. Anh cũng không hôn sâu thêm mà chỉ dùng môi mình vuốt ve môi cô rồi khẽ mút.

Trong mắt anh ánh lên khuôn mặt đỏ ửng vì say của cô, vì thế mà đáy mắt mới dần bị tình dục chiếm lấy.

Cao Dương Thành đưa bàn tay nhỏ đang giữ cavat của mình lên môi và cắn nhẹ, rồi lại tham lam dùng nó để vuốt ve khuôn mặt mình, thậm chí muốn càng nhiều hơi ấm từ bàn tay của Hoàng Ngân hơn.

“Đỗ Hoàng Ngân...” Anh khẽ gọi tên cô, giọng nói đầy quyến rũ không giấu được sự vui mừng.

“Hoàng Ngân.”

“Ừm...” Hoàng Ngân cố mở to đôi mắt ướt, mơ màng đáp lại anh.

“Hoàng Ngân.” Hai tay anh chống lên bên cạnh cô, giam cô vào lòng mình. Cao Dương Thành cúi đầu, gọi tên cô hết lần này đến lần khác như gấp gấp muốn chứng minh rằng Hoàng Ngân đang ở trong vòng tay anh.

“Ngân...”

“Ừm...” Hoàng Ngân nháy mắt mỉm cười nhìn anh, mắt cô vẫn mơ màng vì say, bàn tay vuốt ve gương mặt anh như khắc họa từng đường nét đẹp đẽ ấy, “Sao cứ gọi tên em mãi thế?”

“Vì nhớ em...” Những ngón tay ấm áp của Cao Dương Thành vuốt ve dung nhan xinh đẹp của Hoàng Ngân.

Đôi diện với một Hoàng Ngân say bí tỉ không biết trời đất, anh có thể để lộ tất cả những suy nghĩ chân thật nhất từ tận đáy lòng ra.

Hoàng Ngân khẽ chớp đôi mắt mông lung của mình, thắm ướt hàng mi dày, “Anh cũng nhớ em à?” Cô rụt rè hỏi lại.

“Nhớ chứ.” Giọng Cao Dương Thành càng khàn hơn, trong đôi mắt anh như có lửa cháy, “Anh nhớ em còn nhiều hơn cả em nhớ anh nữa đấy.”

Hoàng Ngân nắm lấy bàn tay nóng rẫy của anh và vùi mặt mình vào đó, tham lam hơi ấm của anh, “Bác sĩ Cao à, hình như em say rồi...”

Nếu không thì sao cô có thể nghe được những lời ngọt ngào như vậy chứ?

“Em không say...” Anh không hy vọng là cô say, anh muốn cô tỉnh táo vào lúc này. Tỉnh táo để nói ra cảm xúc của cô dành cho anh, tỉnh táo để cảm nhận được tình yêu cháy bỏng mà anh dành cho cô. Vì anh đã từng bất chấp tất cả vì cô, cũng từng bị tổn thương sâu sắc vì cô, vậy nên khi gặp lại nhau, tình yêu của anh với cô mới mãi cảm đến thế...

Anh không thể mở toang lồng ngực và móc trái tim còn nóng hổi của mình trao cho cô như trước. Giờ anh đã học được cách che giấu, cách bảo vệ mình, nhưng học mãi cũng không thể không yêu cô, rời xa cô.

Mà Hoàng Ngân thì vẫn vậy, vẫn chẳng khác trước đây...

Đúng là một cao thủ trong tình yêu!

Chắc Cao Dương Thành chỉ có thể dùng danh hiệu này để hình dung Hoàng Ngân. Cô có thể nắm tình yêu trong lòng bàn tay, như gần như xa... Rõ ràng một giây trước tình cảm còn nồng nàn là thế, nhưng ngay giây sau lại có thể tỏ ra xa lạ với anh. Hoàng Ngân như vậy khiến anh không có cảm giác an toàn, song vẫn có thể dễ dàng khiến anh đem hết tình yêu mà anh cố gắng che đậy phô bày trần trụi trước mắt cô.

“Em say rồi.” Hoàng Ngân say khướt, khuôn mặt tràn đầy sự vui vẻ, “Bác sĩ Cao, số tiền hôm nay em nhất định sẽ trả lại cho anh.”

Cô mơ màng nói một câu không đầu không đuôi.

-----oOo-----

Chương 94: Nụ hôn vụng về

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ừm, em định trả anh thế nào?” Cao Dương Thành cúi đầu khẽ hỏi, dùng chiếc cằm có ít râu của mình cọ vào cô, khiến cô cười khanh khách.

“Anh... chắc không định... để em trả bằng... cơ thể đâu nhỉ?” Hoàng Ngân say thật rồi, nói vấp mãi mới được một câu hoàn chỉnh, nhưng suy nghĩ của cô dường như vẫn tỉnh táo.

“Ừ.” Cao Dương Thành gật đầu không chút e dè, còn cười hỏi cô, “Em thấy sao?”

Hoàng Ngân cũng cười, chu môi nói với anh, “Chẳng sao cả.”

Rất hiển nhiên là cô say thật. Nếu là bình thường thì cô nhất định sẽ mắng anh là đồ biến thái, sau đó đờ mắt đẩy anh ra.

“Nhưng mà...” Hoàng Ngân nheo mắt ngắm nhìn khuôn mặt đẹp đieno đảo trước mắt rồi cười ngượng, “Bác sĩ Cao, sao anh có thể đẹp trai đến vậy nhỉ?”

Bàn tay hư hỏng của cô lại sờ soạng khuôn mặt anh lần nữa. Cô mở to đôi mắt say mèm long lanh của mình, nâng hai má Cao Dương Thành và thưởng thức anh trong sự thỏa mãn.

Cao Dương Thành để cô hành hạ khuôn mặt mình, sau đó hỏi dò, “Nói cho anh biết, em có thích bác sĩ Cao đẹp trai thế này không?”

“Thích lắm.” Hoàng Ngân đáp không chút do dự, đáp xong còn ngượng ngừng bổ sung thêm, “Cô nào mà chẳng thích.”

Cao Dương Thành bật cười lắc đầu, “Anh không cần cô nào khác thích cả.”

“Vậy anh muốn ai?” Hoàng Ngân giương đôi mắt long lanh như đứa trẻ tò mò nhìn anh.

Anh chỉ cần cô, cần trái tim của mình Hoàng Ngân là đủ lắm rồi.

“Anh chỉ muốn em thôi.” Anh đáp bằng giọng khàn đặc.

Mà Hoàng Ngân dù đang say nhưng còn hiểu rõ câu nói này hơn cả khi tỉnh. Đôi mắt đỏ đờ của cô như bị một lớp hơi nước phủ lên, ngay sau đó, bàn tay nhỏ của cô kéo lấy cavat trên cổ Cao Dương Thành, tiếp đến là đôi môi đỏ mọng mềm mại còn vương hơi rượu chủ động hôn lên đôi môi mọng đầy gợi cảm của Cao Dương Thành.

Kỹ thuật hôn của Hoàng Ngân có thể coi là tột nhất thế giới.

Chiếc lưỡi nóng bỏng vụng về hành hạ bờ môi của Cao Dương Thành, vội vàng muốn chiếm lấy những gì ẩn trong đôi môi ấy, nhưng mà... ầy, thật khó quá đi!

Động tác vừa vụng về vừa ngốc nghếch của Hoàng Ngân khiến Cao Dương Thành suýt nữa thì bật cười.

Người phụ nữ này thật là, đã bao năm rồi mà cô vẫn chẳng tiến bộ hơn chút nào vậy.

“Hoàng Ngân, đừng cuống...” Cao Dương Thành nhẹ nhàng dỗ dành cô rồi lặng lẽ rời khỏi môi cô. Không ngờ Hoàng Ngân lại xông lên tiếp, hai người vừa tách nhau ra một khoảng lại bị cô kéo lại, như thể sợ anh sẽ chạy trốn. Hoàng Ngân dứt khoát ôm lấy cổ anh rồi lại vụng về hôn sâu.

Cao Dương Thành dở khóc dở cười. Có trời chứng giám, anh vốn chỉ định thay đổi tư thế để cô thoải mái hơn thôi, nhưng xem ra thì...

Có vẻ cô cũng... không chờ được nữa nhỉ?

Sự chủ động và gấp gáp của Hoàng Ngân còn hơn xa những gì anh tưởng tượng nhiều. Một tay cô không biết từ lúc nào đã mò vào trong áo sơ mi của anh, vuốt ve dọc theo làn da đầy gợi cảm của anh rồi xuống dần phía dưới... Tuy nhìn thì chủ động đấy, nhưng bàn tay đang run rẩy ấy đã bán đứng rằng cô cũng đang sợ hãi.

Đột nhiên Cao Dương Thành cứng đờ người, phía dưới cũng như căng ra, đôi mắt anh khẽ nheo lại nhìn chăm chăm con thỏ nhỏ đang cố biến mình thành sỏi đá.

Khi tay Hoàng Ngân chạm đến khóa quần của Cao Dương Thành thì mọi nỗi đau của anh đã bị xóa sổ hoàn toàn. Anh không thể nhẫn nhịn thêm được nữa.

“Em có biết giờ em đang làm gì không?” Hơi thở nóng bỏng phả lên đôi má đỏ hồng của Hoàng Ngân khiến cô tê dại, làm cô lại càng say hơn...

“Bác sĩ Cao...” Cô nũng nịu gọi anh.

“Ha...” Cao Dương Thành căng thẳng hít sâu một hơi. Mồ hôi của anh đã thấm ướt áo sơ mi khiến nó dính lên người, cảm giác vô cùng khó chịu. Anh nheo mắt nâng cằm cô lên, “Em vừa gọi anh là gì?”

“Bác sĩ Cao...” Hoàng Ngân cười híp mắt gọi anh, “Bác sĩ Cao ơi bác sĩ Cao à...”

Chết tiệt, hình như anh thích mê xưng hô này của cô mất rồi!

Nó như một loại xưng hô đầy tình thú lúc trên giường vậy, khiến anh chỉ nghe thôi cũng hưng phấn vô cùng, không nhịn được mà muốn cô.

“Em gọi nữa đi...”

“Bác sĩ Cao...”

“Lần nữa...” Cao Dương Thành dỗ dành Hoàng Ngân.

Trong vòng chưa đầy ba mươi giây, hai người đã hoàn toàn hòa vào nhau.

“A...” Sự xâm nhập đột ngột khiến Hoàng Ngân không kiềm được mà khẽ kêu, “Anh không thể... dịu dàng chút ư?”

“Đương nhiên.” Cao Dương Thành bật cười, cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn an ủi.

Chẳng lẽ anh luôn thô bạo với cô sao?

Hoàng Ngân bĩu môi hờn trách, “Lần trước em đau lắm đấy...”

Cao Dương Thành sừng sốt, trong đôi mắt đen nhánh của anh ánh lên sự áy náy, “Hôm đó anh cũng đau...”

Nhưng nỗi đau của cô là ở thể xác, mà anh là ở trong lòng.

“Giờ còn đau không?” Cao Dương Thành lo lắng hỏi.

Hoàng Ngân lắc đầu, “Không đau.”

Cảm giác chên lệch như khi thì rơi xuống địa ngục khi thì được ẵm lên tận mây xanh khiến cô khó có thể chịu đựng được. Cô cong người theo mỗi lần va chạm của anh, vì hưng phấn nên không ngừng đòi hỏi anh phải nhanh hơn nữa...

Cuối cùng, Hoàng Ngân thét lên một tiếng...

“Đừng bắn ở trong...”

“Sao không được?”

“Lỡ có thai thì sao?” Hoàng Ngân tuy say nhưng vẫn còn nhớ rõ kiến thức cơ bản ấy. Lỡ cô trúng giải trong hôm nay thì sao? Vì sức khỏe của bé con trong tương lai nên cô lúc nào cũng phải để ý.

Song lời nói của Hoàng Ngân lại khiến con người của Cao Dương Thành co lại, sự hưng phấn trong mắt anh dần tan ra, thay vào đó là sự lạnh lẽo cố hữu. Anh lạnh lùng nhếch môi, “Đồ Hoàng Ngân, em yên tâm, tôi chẳng thèm giữ em lại cả đời bằng thứ này đâu.”

-----oOo-----

Chương 95: Tiền viện phí đã được trả

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh nói xong, không đợi Hoàng Ngân trả lời đã đứng dậy, cơ thể to lớn lỏa lồ cứ thế đi vào phòng tắm, bỏ lại Hoàng Ngân một mình nằm trên giường ngơ ngơ ngác ngác.

Vừa rồi cô nói gì sai sao? Không có mà!

Hoàng Ngân gõ vào đầu mình, buồn ngủ quá! Hình như cô say thật rồi.

Hoàng Ngân vừa mệt lại vừa buồn ngủ, cứ vậy mơ mơ màng màng thiếp đi. Vì thế, ngày hôm sau tỉnh dậy cô chẳng nhớ gì cả.

Cô quên mình đã nói muốn làm chuyện đó với anh, cũng quên luôn mình ở trên giường yêu kiều gọi anh là bác sĩ Cao hết lần này đến lần khác, càng quên mất mình chủ động vươn bàn tay nghịch ngợm chạm vào anh. Điều cô nhớ duy nhất chính là Cao Dương Thành tức giận. Bởi vì từ lúc anh ngủ dậy cho đến khi ra khỏi nhà, anh chẳng buồn quan tâm đến ý đến cô.

Nhưng Hoàng Ngân thật sự không nhớ nổi rốt cuộc mình đã làm gì chọc anh bực bội, cho dù cô nghĩ nát óc cũng không ra. Xem ra đúng là không thể uống rượu nhiều.

Trước bàn trực, một cậu bé nhỏ nhỏ đang kiễng chân, nháy đôi mắt to đáng yêu, khẽ mỉm cười nhìn cô y tá bên trong.

“Dương Dương à? Em làm gì thế?”

Cho dù Dương Dương là bệnh nhân mới chuyển đến, nhưng bởi vì cậu bé rất đáng yêu và ngoan ngoãn nên chẳng mấy chốc các y tá đã nhớ tên cậu bé.

“Chị y tá, em có thể gọi nhờ điện thoại của chị không?” Cậu bé Dương Dương ngại ngùng chỉ chiếc điện thoại bàn.

“Dĩ nhiên là được rồi! Dương Dương muốn gọi cho ai vậy?”

Cô y tá đưa ống nghe điện thoại cho cậu: “Có cần chị bấm số hộ em không?”

“Vâng, cảm ơn chị.”

Cậu nhóc vô cùng lễ phép, sau đó đưa mảnh giấy đang nắm chặt trong tay cho cô y tá đôi điện: “Chính là dãy số này ạ.”

Đây là số điện thoại mà cậu đã xin của chú Cao, cậu đã hứa với chú Cao, khi nào sinh nhật mình phải mời chú đi ăn mừng.

“Ừ, Dương Dương chờ chị nhé.”

Cô y tá cười nói xong, bèn bấm gọi điện thoại cho cậu.

Trước khi điện thoại của Cao Dương Thành vang lên, anh đang bị Đỗ Thanh Nga cản lại trên hành lang bệnh viện.

“Bác sĩ Cao, đây là viện phí mẹ em nằm viện mà anh đã giúp đỡ. Em cảm ơn ý tốt của anh, mong anh nhận lấy ạ.” Đỗ Thanh Nga đưa tiền trong tay cho Cao Dương Thành, vẻ mặt có chút thẹn thùng.

Cao Dương Thành rũ mi, thờ ơ nhìn lướt qua xấp tiền trong tay cô. Hồi lâu anh mới ngược mắt lên, trầm giọng nói: “Cô không cần phải trả lại số tiền này đâu.”

Đỗ Thanh Nga sửng sốt chốc lát, lại vội vàng chìa tiền về phía trước, ngại ngùng nói: “Sao có thể thế được! Bác sĩ Cao, em thật sự cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng em nhất định phải trả lại anh số tiền này, mong anh hãy nhận lấy.”

“Số tiền này, chị cô đã trả rồi.” Giọng Cao Dương Thành vẫn bình thản, không chút gợn sóng. Từ đầu đến cuối, gương mặt anh cũng chẳng có biểu cảm khác lạ.

“Bác sĩ Cao, anh đừng khách sáo với em nữa. Trước khi em đưa tiền, em đã hỏi chị gái em rồi. Chị em nói vẫn chưa trả lại anh mà! Hơn nữa, chị gái em nào có bao nhiêu tiền mà trả anh.”

Quả thật Đỗ Hoàng Ngân đã trả lại số tiền này, chẳng qua trả bằng cách mà Cao Dương Thành thích hơn mà thôi. Hiên nhiên Đỗ Thanh Nga không hiểu ý của Cao Dương Thành.

Cô còn tưởng rằng Cao Dương Thành có lòng muốn giúp mình nên cố ý nói rằng Hoàng Ngân đã trả cho xong việc. Vì vậy cô mới muốn nhét

tiền vào túi áo anh bằng đợc. Đúng lúc này thì điện thoại trong túi quần Cao Dương Thành đổ chuông.

“Chờ chút đã.” Anh lấy điện thoại ra, vừa đi vừa nghe máy.

Trên màn hình hiển thị một dãy số xa lạ.

Cao Dương Thành vừa mới bắt máy đã nghe thấy giọng nói ngây thơ trong trẻo truyền đến từ đầu kia: “Chú Cao!”

“Dương Dương à?” Anh ngạc nhiên. Trên gương mặt tuấn tú lạnh nhạt luôn không thay đổi bỗng nở nụ cười ấm áp như ánh mặt trời ban chiều.

Một Cao Dương Thành khác lạ khiến Đỗ Thanh Nga cách đó không xa nhìn đến ngây dại. Nếu nụ cười ấy cũng nở vì mình thì cô hạnh phúc biết bao. Thế nhưng... Đỗ Thanh Nga liếc nhìn chỗ tiền chưa thể trả lại của mình, trong lòng có chút xúc động.

Có lẽ bác sĩ Cao không hề ghét cô giống như anh đã nói. Thậm chí cô còn cảm nhận được thật ra anh ấy có chút tình cảm gì đó với mình thì phải?

Lúc trước anh còn đưa cô về tận nhà, sau đó còn nhận lời mời đến nhà cô ăn cơm, cho tới bây giờ, ngay cả tiền thuốc của mẹ cô, anh cũng sẵn lòng ứng trước hộ.

Nếu là đối với một bệnh nhân bình thường thì anh có tốt bụng ra tay hào phóng như vậy không? Anh đâu phải là tổ chức từ thiện chứ!

Nếu cô không phải là sự tồn tại đặc biệt đối với anh, thì sao anh lại có lòng tốt đến thế? Huống chi, ngay cả Khuất Mỹ Hoa luôn tự tin trước giờ, gần đây cũng từng đề cập với cô rằng, hình như bác sĩ Cao đối xử với Đỗ Thanh Nga càng ngày càng không giống trước kia...

Đỗ Thanh Nga càng nghĩ như vậy càng mở cở trong bụng, tình cảm yêu thương dành cho anh càng giống như thủy triều mạnh mẽ dâng tràn.

Bên kia, Cao Dương Thành vẫn đang trò chuyện với Tiểu Hường Dương.

“Chú Cao, sắp đến sinh nhật Dương Dương rồi, chú có muốn tới tham gia tiệc mừng sinh nhật cháu không?” Dương Dương ôm ống nghe rõ to đặt bên tai, cất giọng ngọt ngào trẻ thơ hỏi Cao Dương Thành ở đầu bên kia.

Tuy rằng không trông thấy mặt cậu bé, nhưng Cao Dương Thành cũng cảm nhận được sự mong đợi qua giọng điệu của cậu. Anh vô thức cong khóe môi: “Có chứ! Sinh nhật Dương Dương là hôm nào?”

“Thứ bảy, thứ bảy tuần này ạ. Chú Cao có thời gian rảnh không?”

“Đương nhiên rồi.” Không hiểu tại sao, dường như Cao Dương Thành không thể nào từ chối nỗi yêu cầu của cậu nhóc này. Hơn nữa đối với cậu bé, hình như anh cũng vô cùng kiên nhẫn.

“Vậy thì tốt quá, vậy Dương Dương chờ chú nhé. Chú nhất định phải đến đây!” Cậu bé vui sướng vô cùng, vừa ôm ống nghe vừa nhảy cẫng lên, trông cực kỳ đáng yêu, khiến các cô y tá đều thâm gào thét trong đầu “Cute quá đi mất!”

Hai người cứ như vậy quyết định chuyện này, sau đó trò chuyện thêm chốc lát mới cúp máy.

Cao Dương Thành vô cùng kinh ngạc, anh phát hiện không ngờ mình lại có thể nói chuyện vui vẻ đến vậy với một cậu bé chỉ mới ba tuổi, đây quả thật là điều không hề phù hợp với tác phong của anh.

Nhìn khóe môi Cao Dương Thành vẫn còn chan chứa nụ cười, đột nhiên Đỗ Thanh Nga cũng có chút hâm mộ người ở đầu bên kia điện thoại.

Cô đến gần anh, tươi cười hỏi anh với vẻ băng quơ: “Anh nghe điện thoại của ai vậy? Mỹ Hoa à?”

Cao Dương Thành cất điện thoại vào túi áo blouse của mình, mau chóng thu lại nụ cười mỉm, không trả lời câu hỏi của cô mà chỉ lạnh nhạt nhìn lướt qua xấp tiền cô đang cầm: “Cất tiền đi.”

Giọng điệu của anh lạnh lùng mà bá đạo, càng khiến Đỗ Thanh Nga say đắm.

Cao Dương Thành không buồn để ý tới Đỗ Thanh Nga nữa, cứ thế đi lướt qua cô vào phòng bệnh. Chỉ còn lại Đỗ Thanh Nga ôm đống tiền mặt tượng trưng cho tình yêu của cô, run sợ dõi theo bóng lưng cao lớn dần khuất kia.

Cao Dương Thành đi vào phòng kiểm tra, đúng lúc Hoàng Ngân cũng ở đây.

“Dì Trần, hôm nay dì thấy thế nào?”

Cao Dương Thành cầm bảng số liệu kiểm tra chi tiết của bệnh nhân ở cuối giường Trần Lan lên xem qua, gật đầu: “Tình hình không tệ lắm, tất cả các chỉ số đều ở mức lý tưởng.”

“Bác sĩ Cao, bây giờ anh có thời gian rảnh không? Tôi có chuyện muốn nói với anh.” Hoàng Ngân đứng lên, hơi ái ngại hỏi Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành thản nhiên rời mắt khỏi tờ bệnh án rồi nhìn sang Hoàng Ngân. Anh không trả lời cô mà ngược lại cúi đầu xuống, lấy chiếc bút cài trên ngực ra rồi viết nhanh những thuật ngữ y học lên bệnh án bằng nét chữ rồng bay phượng múa của mình.

“15 phút sau, kiểm tra phòng xong tôi có nửa giờ nghỉ ngơi.” Anh vừa viết vừa trả lời cô.

“Ừm.” Hoàng Ngân mất tự nhiên sờ túi quần sau mông, gật đầu cảm ơn.

Cao Dương Thành đặt lại bệnh án vào hộp nhựa cuối giường, mỉm cười với Trần Lan nằm trên giường: “Dì Trần, tình hình sức khỏe của dì tạm thời khá ổn, cho nên đừng nghĩ tiêu cực quá. Dì nghỉ ngơi cho thật tốt, có chuyện gì thì cứ việc tìm cháu.”

“Tốt quá, cảm ơn cậu nhé bác sĩ Cao.” Trần Lan cảm ơn nhưng thái độ vẫn rất xa cách.

Cao Dương Thành gật đầu, thoáng liếc qua Hoàng Ngân ở bên giường rồi ra khỏi phòng bệnh.

Cao Dương Thành vừa mới đi, Trần Lan liền nghiêm nghị hỏi Hoàng Ngân: “Gần đây em gái con có còn quần lấy cậu ấy không?”

Hoàng Ngân lắc đầu, nhìn mẹ mình với ánh mắt hoài nghi: “Mẹ, sao dáng vẻ mẹ cứ như sợ Thanh Nga đến với bác sĩ Cao vậy.”

Sắc mặt Trần Lan trắng bệch: “Ngân này, con để ý kỹ con bé Thanh Nga, nếu nó dám theo đuổi Cao Dương Thành, mẹ phải đánh gãy chân nó mới được!”

Hoàng Ngân không hiểu sao mẹ lại căng thẳng đến thế, bàn tay đang bóc quả cam cho mẹ hơi khựng lại, cô ngược mắt thử dò hỏi bà: “Mẹ, con thấy cảm xúc của mẹ có vẻ như không đúng lắm. Ý của con là, nếu như chuyện đó xảy ra thật, hình như phản ứng của mẹ hơi quá khích thì phải.”

“Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho nó thôi! Nhà chúng ta không xứng với người đàn ông xuất sắc như cậu ấy! Không phải con muốn trao đổi riêng về thủ thuật phẫu thuật của mẹ với bác sĩ Cao sao? Còn không mau đi đi?”

Hiển nhiên Trần Lan không muốn tiếp tục trò chuyện về vấn đề này với Hoàng Ngân nữa.

“À vâng.” Hoàng Ngân đáp lại, thấy sắc mặt mẹ không tốt lắm nên cũng thôi.

15 phút nhanh chóng trôi qua, Hoàng Ngân ra khỏi phòng bệnh đi tìm Cao Dương Thành, chỉ thấy anh đã đứng chờ mình trước cửa sổ kính ở đầu kia hành lang rồi.

Ánh mặt trời như lớp voan vàng mỏng xuyên qua tán cây loang lổ, rơi trên bóng dáng cao lớn của Cao Dương Thành giống như mạ lên người anh một vầng hào quang chói mắt. Hai tay anh đút trong túi áo blouse, ánh mắt trông về cảnh sắc có vẻ hơi tiêu điều ngoài cửa, gò má không nhiễm một hạt bụi. Dưới tia nắng, anh tựa nhân vật bước ra từ trong tranh, đẹp đến nỗi như thể ảo giác.

Không nói đến nội tâm, chỉ riêng vẻ bề ngoài của anh cũng để tất cả phụ nữ mê mẩn đeo đuổi rồi.

Hoàng Ngân đi đến gần anh: “Bác sĩ Cao.”

Cao Dương Thành nghiêng người nhìn cô, ánh mắt nhẹ như nước:
“Muốn nói gì với tôi? Về bệnh tình của mẹ cô à?”

“Ừ.” Hoàng Ngân gật đầu: “Anh là bác sĩ chủ trị cho mẹ tôi, tôi muốn nghe vài ý kiến của anh.”

“Về vấn đề phẫu thuật hả?”

“Đương nhiên.”

“Phía nhà cô suy nghĩ thế nào về việc này?” Hình như Cao Dương Thành còn muốn nghe ý kiến của gia đình cô trước.

Hoàng Ngân lắc đầu, vẻ mặt có chút cô đơn: “Nhà tôi đang hoang mang lo sợ, không biết nên làm thế nào mới tốt. Không cắt thì không được, mà cắt thì độ rủi ro quá cao.”

“Ừ.” Cao Dương Thành trầm giọng đáp lại. Anh gật đầu, lại dỗi mắt ngắm khung cảnh ngoài cửa sổ, ánh mắt có chút thâm trầm: “Nói thật, tôi có áp lực rất lớn khi phẫu thuật cho mẹ cô.”

“Anh không tin tưởng mình ư?” Hoàng Ngân hơi kinh ngạc. Cô tưởng rằng bác sĩ Cao là người đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi trên bàn mổ. Nhưng nghe câu đó của anh, trong lòng Hoàng Ngân càng không nắm chắc.

-----oOo-----

Chương 96: Ca phẫu thuật của dì trần

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngay cả anh cũng không dám chắc phẫu thuật thành công, làm sao cô yên tâm ký vào tờ giấy cam kết chịu rủi ro đây.

Cao Dương Thành nghiêng đầu nhìn cô: “Không phải không có lòng tin, mà là có... nỗi lo về sau!”

“Nỗi lo về sau á?” Hoàng Ngân ngạc nhiên, có chút không hiểu. Cô khẽ cười: “Có gì mà lo về sau? Anh đừng bảo cảm thấy gia đình tôi sẽ gây chuyện giống như những bệnh nhân vô lý kia đây chứ. Có điều gần đây xem tin tức, quan hệ giữa bệnh nhân với bác sĩ ngày càng căng thẳng, bình thường anh cũng nên cẩn thận hơn chút.”

Hoàng Ngân vừa nghĩ tới gần đây ti vi hay đưa tin người nhà chém bác sĩ, liền cảm thấy sống lưng lạnh buốt, vô thức toát mồ hôi hột thay anh.

Cao Dương Thành lặng lẽ nhìn cô đăm đăm: “Phẫu thuật thành công thì không sao, nhưng nếu thất bại thì sao?” Anh nhướn mày: “Cho dù tỉ lệ thành công của một ca mổ lên đến 99% thì trên đời này không có một bác sĩ nào có thể đảm bảo ca mổ chắc chắn sẽ thành công. Mà tỷ lệ thành công của ca mổ này chỉ có 10%, nếu... Tôi nói là nếu thôi, nếu tôi không thể cứu sống mẹ cô trên bàn mổ...”

Cao Dương Thành chỉ nói tới đây, tựa như cố ý lại như vô ý dừng lại chốc lát, ánh mắt nhìn vào hai gò má tái nhợt có vẻ lo lắng của cô, cất giọng hỏi: “Cô sẽ nghĩ sao? Sẽ nghĩ sao về tôi?”

Hoàng Ngân ngơ ngác vài giây, cắn môi hồi lâu rồi lắc đầu: “Tôi không trách anh. Tôi biết anh sẽ dốc hết sức mình để cứu mẹ tôi.”

“Vậy ư?” Cao Dương Thành nhếch môi, lại nhìn cây cỏ thụ ngoài cửa sổ, nói sâu xa: “Nếu quả thật có một ngày như vậy, có lẽ cô sẽ không bình tĩnh thản nhiên như vậy được đâu. Chứng kiến người thân của mình còn sống sờ sờ được đẩy vào phòng phẫu thuật, đến lúc đẩy ra thì đã không còn thở nữa, đến lúc đó, chắc cô không thể nào bình tĩnh được...” Anh đã gặp rất nhiều tình huống tương tự rồi. Thậm chí không có một ngoại lệ nào. Bác sĩ mổ chính khó tránh khỏi bị trách mắng, thậm chí còn bị đánh đập dã man.

“Tôi nói với cô những lời này, thứ nhất là để cô chuẩn bị tâm lý. Đúng như cô nói, tôi chắc chắn sẽ dốc hết khả năng trong ca phẫu thuật này, nhưng tôi không thể đảo bảo kết quả thành công trăm phần trăm. Thứ hai, tôi mong cô hiểu cho tôi.”

Nói thẳng ra là, anh không muốn cuộc phẫu thuật lại đẩy quan hệ của mình và cô vào trạng thái bế tắc.

“Nhưng cho dù thế nào, chỉ cần người nhà cô ký vào, tôi nhất định sẽ tự mổ chính trong ca phẫu thuật này.”

Dù rằng sẽ có một ngày cô oán trách anh, anh cũng không do dự ra tay. Bởi vì đây chính là đạo đức nghề nghiệp cơ bản nhất của một bác sĩ.

Nhìn Cao Dương Thành càng nghiêm túc thì càng tỏa sáng, Hoàng Ngân bỗng bật cười: “Bác sĩ Cao, tôi còn muốn nói một câu nữa. Được làm bệnh nhân của anh cũng là may mắn. Giao mẹ tôi cho anh, tôi rất yên tâm. Anh xem bao giờ mẹ tôi có thể phẫu thuật?”

“Cô quyết định rồi à?”

“Quyết định rồi.” Hoàng Ngân gật đầu khẳng định: “Mẹ và em gái đang đợi ý kiến của tôi. Vốn dĩ tôi còn hơi do dự, nhưng giờ đã xác định rồi.”

Bất kể kết quả là gì, Hoàng Ngân đã xác định sẽ giao mẹ cho anh, chắc chắn còn yên tâm hơn giao cho ai khác.

Cao Dương Thành gật đầu: “Tôi sẽ sắp xếp thời gian phẫu thuật cho đi Trần sớm.”

“Ừ...” Hoàng Ngân gật đầu, khẽ mỉm cười: “Tôi không làm phiền anh nữa, anh mau đi làm việc đi. Tôi về trông mẹ tôi.”

“Ừ.” Cao Dương Thành dõi mắt nhìn Hoàng Ngân rời đi.

Hoàng Ngân vào phòng bệnh, chăm sóc mẹ một hồi mới rời bệnh viện Vinmec, đi về hướng bệnh viện K.

Cao Dương Thành đang phẫu thuật thì điện thoại đột ngột đổ chuông.

“Băng bông.”

“Nhíp.”

Cao Dương Thành còn đang khẩn trương khâu lại vết mổ cho người bệnh trên bàn mổ thì nghe y tá Tiểu Lâm gọi anh: “Bác sĩ Cao, anh có điện thoại.”

Cao Dương Thành cau mày, không buồn để ý.

“Kéo.”

Bác sĩ phụ nhanh chóng đưa một chiếc kéo sắc cho Cao Dương Thành.

“Bác sĩ Cao, mẹ anh gọi đến.” Tiểu Lâm khó xử, lại thử gọi thêm tiếng nữa. Hiển nhiên là Ôn Thuần Như nhất quyết không chịu thôi.

Cao Dương Thành trừng mắt, đôi môi mỏng mấp máy dưới chiếc khẩu trang: “Mở loa ngoài đi.”

“Vâng.” Lâm nhanh nhẹn bật loa ngoài.

“Mẹ, bây giờ con đang làm phẫu thuật, mẹ có chuyện gì thì chờ con làm xong rồi hãy nói được không?”

Hiển nhiên Cao Dương Thành có chút không vui trước xử sự không có chừng mực của mẹ, từ trước đến nay mẹ anh không tôn trọng công việc này của anh lắm.

“Dương Thành, mẹ có một chuyện rất quan trọng muốn trao đổi với con, nếu không đã chẳng vô duyên vô cớ gọi điện thoại với con khi con đang làm việc rồi.” Giọng nói hơi hưng phấn của Ôn Thuần Như truyền tới từ đầu kia.

“Vâng, mẹ nói đi.”

Cao Dương Thành đáp lại. Anh cúi đầu, nhìn qua màn hình phóng to, tiếp tục nghiêm túc khâu vết thương cho bệnh nhân.

“Là thế này, sáng nay nhà người ta đến nhà chúng ta một chuyến, còn nói là vì người đã qua đời mà làm lỡ dở đám cưới của con và Mỹ Hoa có vẻ không ổn lắm, hơn nữa ông nội của Mỹ Hoa đã đi về cõi tiên cũng không muốn nhìn thấy kết quả này, cho nên nhà bọn họ quyết định sửa lại tập tục này, để con và Mỹ Hoa có thể thuận lợi kết hôn.”

Lời nói của Ôn Thuần Như làm bàn tay đang khâu vết thương của Cao Dương Thành bỗng khựng lại.

Vũ Phong ở bên cạnh cũng hơi ngạc nhiên, nghiêng đầu cẩn thận dò xét Cao Dương Thành, lại thấy anh đã nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, tiếp tục tập trung làm việc.

“Dương Thành, sao con không nói gì thế? Ý của mẹ là muốn hôn lễ của các con tổ chức càng nhanh càng tốt, dù gì đáng lẽ đã phải tổ chức từ lâu, chỉ chờ cô dâu chú rể các con có thời gian rảnh đến giáo đường làm lễ, sau đó đến Cục Dân chính lấy giấy chứng nhận là được! Theo mẹ thấy thì cứ làm tuần này luôn, cuối tuần này nhé, hai đứa các con cùng về đăng ký kết hôn trước luôn đi!”

Ôn Thuận Như cứ thế sắp xếp xong xuôi mọi chuyện thay họ qua điện thoại. Cao Dương Thành cau mày, lạnh nhạt đáp: “Mẹ, cuối tuần Cục Dân chính nghỉ làm mà.”

“Không sao, mẹ bảo thư ký Lý sắp xếp chút là được.”

“Mẹ, mẹ đừng làm khó người của Cục Dân chính nữa. Cả tuần mới được nghỉ, mẹ để người ta nghỉ ngơi hai ngày đi thôi! Chuyện kết hôn để tính sau. Chỗ con đang bận lắm, không thể nói chuyện với mẹ tiếp được, con tắt máy đây!” Cao Dương Thành nói xong thì ra hiệu cho Tiêu Lâm cúp máy.

Ôn Thuận Như ở đầu bên kia điện thoại còn định nói gì nữa, nhưng Tiêu Lâm đã ngắt điện thoại mất rồi.

“Vũ Phong, chỉ còn mấy mũi cuối là xong, cậu làm nốt đi.” Cao Dương Thành gọi Vũ Phong tới, còn anh rời khỏi bàn mổ, chống hai tay lên đầu gối rồi ngồi xuống ghế nghỉ ngơi.

Giờ phút này, gương mặt luôn lạnh lùng thoáng hiện vài cảm xúc phức tạp, sắc mặt anh sa sầm hẳn.

“Sao? Phiền não gì à?”

Vũ Phong vừa nhìn kim khâu qua màn hình phóng to vừa hỏi Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành lắc đầu. Đối với chuyện kết hôn với Khuất Mỹ Hoa,

anh chẳng có hứng thú để nghĩ, càng không có hứng mà làm. Người duy nhất anh nghĩ tới chính là Đỗ Hoàng Ngân. Anh tò mò, khi Đỗ Hoàng Ngân biết tin tức kia sẽ có vẻ mặt thế nào.

Đột nhiên, anh có chút mong đợi giây phút ấy.

Đỗ Thanh Nga ủ rũ ngồi nghỉ ngơi trên ghế ngoài hành lang, giọt nước mắt long lanh trào ra nơi khóe mi, cô vươn tay lau đi, nhưng lại phát hiện nước mắt càng lúc càng nhiều hơn.

Hoàng Ngân đang chuẩn bị đến bệnh viện K thăm Dương Dương thì gặp Đỗ Thanh Nga đang khóc ngay ngoài cửa phòng bệnh. Cô kinh ngạc, lo lắng đi tới gần hỏi han: “Thanh Nga, em sao thế?”

“Chị...” Vừa nghe tiếng Hoàng Ngân, Đỗ Thanh Nga đột ngột nhào vào lòng và ôm lấy eo chị, òa khóc nức nở.

“Thanh Nga, em đừng khóc nữa, nói với chị xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng Ngân ngồi xuống ghế bên cạnh Thanh Nga, vừa dỗ dành vừa lau nước mắt cho em gái.

“Chị, bác sĩ Cao... Lần này bác sĩ Cao phải kết hôn thật rồi!” Đỗ Thanh Nga khóc nức lên, nói không rõ tiếng, nhưng Hoàng Ngân vẫn nghe hiểu.

Khoảnh khắc ấy, não cô như rơi vào tình trạng ngừng hoạt động: “Thanh Nga, câu... câu nói ấy của em... có ý gì?”

“Bác sĩ Cao sắp kết hôn với Khuất Mỹ Hoa rồi!” Đỗ Thanh Nga lập lại, khóc thút thít lau nước mắt: “Khuất Mỹ Hoa bảo rằng nhà cô ta đột nhiên không theo tập tục để tang trăm ngày nữa! Quyết định để hai người họ kết hôn luôn! Chị, chị nói xem, sao người nhà họ lại bất hiếu thế chứ, đúng không chị?”

Sắc mặt Hoàng Ngân tái nhợt đi, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Kết hôn ư? Với Khuất Mỹ Hoa...

Tất cả suy nghĩ của cô trở nên hỗn loạn. Tiếng khóc của Đỗ Thanh Nga bên tai cô trở nên thê lương.

“Nghe Khuất Mỹ Hoa nói, mẹ của bác sĩ Cao còn bảo thứ bảy tuần này họ về nhà đăng ký kết hôn nữa!”

Hoàng Ngân giật mình, trái tim như lỗ nhịp: “Chà... Nhanh thật đấy...”

Cô ngẩn ngơ lắm lắm, cả người lạnh như băng, cảm giác kia giống như máu trong cơ thể đóng băng. Cuối cùng, cô không biết mình an ủi em gái thế nào, cũng không biết mình ra khỏi bệnh viện Vinmec ra sao.

Lúc đi ra khu nội trú, cô có gặp Cao Dương Thành. Khi đó anh đang bận kiểm tra phòng, thời điểm thoáng gặp cô cũng phớt lờ như mọi khi, còn chẳng buồn liếc mắt đã đi vào phòng bệnh luôn.

Quay đầu lại nhìn bóng dáng màu trắng của anh biến mất tại cửa phòng bệnh, Hoàng Ngân chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng vô vàn, trong nháy mắt, cả cõi lòng cô như thể không có một thứ gì.

Cuối cùng... anh vẫn phải kết hôn!

Khoảnh khắc anh đi mất, mũi cô bỗng trở nên chua xót. Dường như cô nghe được tiếng cười nói vui vẻ của anh và những câu hỏi han ân cần về tình hình sức khỏe dành cho các bệnh nhân. Giọng anh êm tai tựa tiếng đàn violin trầm thấp mà mạnh mẽ, hết như hương rượu nồng đậm khiến người ta không uống cũng say. Nụ cười tươi tắn trên môi anh tựa ánh mặt trời ấm áp ngày đông làm tan chảy trái tim băng giá.

Hóc mắt Hoàng Ngân nóng hổi, cô vội quay người chạy trốn khỏi bệnh viện.

Trong tiệm đồ chơi trẻ em...

Đây là lần đầu tiên Cao Dương Thành vào những nơi thế này. Nhìn biết bao món đồ chơi trước mắt, Cao Dương Thành lần đầu luống cuống tay chân trước một việc, không thể đưa ra một chủ ý nào hay cả.

“Anh định mua quà cho các cháu nhỏ à? Con trai hay con gái vậy?”

Nhân viên bán hàng như nhìn thấu nỗi khó xử của Cao Dương Thành, tốt bụng đi đến hỏi han.

“Con trai, ba tuổi.”

Cao Dương Thành thôi nhìn những món đồ chơi kia, cười nhạt rồi đáp lời nhân viên.

“Nếu là bé trai thì bên này có rất nhiều đồ chơi phù hợp như trứng biến hình siêu nhân Bandai. Các bé trai đều mê cái này lắm, chắc bọn trẻ nhà anh cũng sẽ thích thôi.”

Nhân viên bán hàng vừa nói vừa cầm một hộp đồ chơi lớn xuống, vỏ hộp là dạng trong suốt đồ khuôn theo đồ chơi, có thể thấy rõ ràng cái mà nhân viên gọi là trứng biến hình là một bộ đầy đủ gồm sáu quả.

“Giống siêu nhân biến hình à?” Anh khá hứng thú hỏi.

Có vẻ món quà này không tệ lắm, anh mong là Tiểu Hương Dương sẽ thích.

-----oOo-----

Chương 97: Sinh nhật dương dương

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đúng, cũng tương tự vậy, chẳng qua thú vị hơn loại kia.”

Cao Dương Thành nhướn mày, gật đầu khen: “Cũng được đấy.” Tuy rằng anh không chắc Dương Dương có thích hay không, nhưng chắc hẳn cậu bé cũng không đến nỗi thất vọng.

Vừa nhớ tới gương mặt bé bỏng luôn tươi cười đáng yêu kia, bất giác trái tim anh bỗng trở nên mềm mại. Đó là một cảm xúc khó tả, nhưng đúng là rất ấm áp.

“Gói cái này lại cho tôi.” Anh đưa lại hộp quà cho nhân viên, ngược lại nhìn trên kệ hàng hồi lâu, sau đó cẩn thận chọn một bộ mô hình xe nữa.

Nhân viên vừa đóng gói giúp Cao Dương Thành vừa cười nói: “Anh đúng là ông bố tốt, nhìn anh cẩn thận chọn quà cho con mình như vậy là biết.”

Cao Dương Thành ngạc nhiên bật cười, lắc đầu: “Không phải con tôi.”

Con của anh...

Đột nhiên Cao Dương Thành lại nhớ đến gương mặt tròn tròn thanh tú của Đỗ Hoàng Ngân. Nếu anh cũng có con, hay nói cách khác là đứa con của anh và Đỗ Hoàng Ngân, không biết sẽ như thế nào nhỉ? Chắc hẳn đứa bé cũng rất đáng yêu!

Anh nhướn mày, ai bảo gen của ba tốt thế chứ.

Nghĩ tới đây, Cao Dương Thành lại khẽ nhếch môi cười. Anh nghĩ đến đêm hôm ấy, nghĩ tới dáng vẻ hoảng hốt sợ mang thai của Đỗ Hoàng Ngân, nụ cười nơi khóe miệng anh đột ngột biết mất, sắc mặt cũng sa sầm.

Bởi vì, Đỗ Hoàng Ngân không muốn có con với anh, mà anh lại cứ tự ảo tưởng suy nghĩ viên vông.

Đúng lúc ấy, điện thoại trong túi quần Cao Dương Thành đột nhiên đổ chuông. Anh lấy ra nhìn thoáng qua, lại là mẹ gọi điện tới.

Hôm nay là thứ bảy, chẳng cần nghĩ cũng biết mẹ anh gọi tới làm gì. Quanh đi quẩn lại chỉ là khuyên anh về đăng ký kết hôn, nhưng chuyện này anh không thể nào làm được.

Nhưng về thành phố S là chuyện tất yếu, nếu có thời gian rảnh anh sẽ đích thân đến nhà họ Khuất một chuyến, thứ nhất là để xin lỗi, thứ hai là để từ hôn. Có những lời càng nói rõ ràng sớm thì càng tốt.

“Đây là đồ của anh ạ.” Nhân viên gói xong đồ chơi rồi lịch sự đưa cho Cao Dương Thành.

Anh không nghe điện thoại, chỉ ấn tắt chuông rồi bỏ vào túi quần, nhận lấy gói đồ chơi rồi hỏi: “Tổng cộng bao nhiêu tiền?”

“Hai triệu tám ạ.”

Cao Dương Thành đưa cho nhân viên 6 tờ năm trăm nghìn, nhân viên trả lại cho anh hai trăm nghìn.

“Cảm ơn.” Cao Dương Thành xách quà ra khỏi cửa hàng, lên ô tô rồi lái tới bệnh viện K.

Dọc đường đi qua cửa hàng bánh kem Sirily, anh lại đi vào lấy một chiếc bánh gato đã đặt trước hai ngày.

Cao Dương Thành ngồi lên xe, nhìn ghé xe chất đầy quà tặng, lắc đầu không dám tin mình lại chuẩn bị kỹ đến vậy.

Phải biết rằng, ngoại trừ người thân, trên đời này cũng chỉ có Đỗ Hoàng Ngân mới khiến anh phải tốn công tốn sức chuẩn bị quà tặng như vậy, mà cậu nhóc mới chỉ có vài lần gặp gỡ chính là người thứ hai.

Nghĩ tới cuối cùng hôm nay cũng được gặp cậu nhóc và bà mẹ đơn thân kiên cường kia, tâm trạng anh bỗng tốt hơn đôi chút, càng lúc càng tò mò.

Anh gạt cần số, đạp chân ga, cứ thế phóng thẳng đến bệnh viện K.

Cao Dương Thành không biết số phòng cụ thể của Dương Dương, bởi vì hôm ấy cậu bé không hề nhắc đến, cho nên anh đành phải hỏi ở bàn trực.

“Cô y tá, cô có thể giúp tôi tìm số phòng của bệnh nhân Tiểu Hương Dương không?”

Cao Dương Thành xuất hiện khiến cô y tá bỗng xôn xang...

Anh đứng nơi đó, vóc người cao lớn, gương mặt tuấn tú không có khuyết điểm hơi cúi xuống, cất giọng say đắm lòng người hỏi cô y tá ngồi tại

bàn trực. Đôi môi mỏng nở nụ cười xa cách. Khí chất lạnh lùng ấy khiến mọi cô gái không thể chống cự nổi. Về xa cách, hờ hững, lạnh nhạt đủ để khơi gợi sự tò mò của phái nữ, khiến họ muốn tìm hiểu tất cả mọi thứ về anh.

“Cô y tá này?” Thấy cô y tá nhìn mình ngây dại, Cao Dương Thành bó tay, hắng giọng rồi lên tiếng nhắc nhở cô nàng.

Cô y tá giật mình hoàn hồn, hai má ửng hồng, vội rũ mắt xuống: “Xin lỗi, xin lỗi... Xin hỏi anh tìm ai vậy?”

“Tiểu Hương Dương, một cậu bé bị bệnh máu trắng, hôm nay vừa tròn ba tuổi.”

Cao Dương Thành không biết tên họ đầy đủ của Dương Dương, cho nên chỉ có thể cố gắng nói rõ thông tin chính xác hơn chút về cậu bé để các y tá dễ tìm.

“À, Dương Dương à! Cậu bé ở phòng 7012, hôm nay là sinh nhật cậu nhóc đấy! Hôm nay ở phòng bệnh của cậu ấy náo nhiệt lắm, hiếm khi có cả ba mẹ đều ở đây, cả nhóm y tá cũng đến chung vui nữa, anh là họ hàng của Dương Dương à?”

Cô y tá đỏ mặt hỏi thăm, thật ra là muốn biết được càng nhiều thông tin thì dễ tiện cho sau này tấn công thôi.

Cao Dương Thành cười nhạt: “Một người bạn thôi. Cảm ơn.” Anh nói xong bèn đi thẳng lên phòng bệnh của Tiểu Hương Dương ở tầng 7.

Trong phòng bệnh vô cùng sôi nổi, mọi người vui đùa náo nhiệt, bánh ngọt bôi khắp nơi, đuổi bắt nhau rất vui vẻ.

Trên người bọn họ đều dính đầy kem bơ, nhất là trên gương mặt đáng yêu của cậu nhóc không có chỗ nào là không bị bôi, hết như một con mèo.

Chỉ có Hoàng Ngân là còn sạch sẽ, những người bên cạnh hoặc ít hoặc nhiều đều bị bẩn, nhất là Đoàn Vũ Đạt.

“Ngân, em sạch sẽ như vậy có vẻ lạc quẻ quá nhỉ?” Đoàn Vũ Đạt cười

nói.

“Đúng đây, đúng đây!” Các y tá đều hòa theo.

Đoàn Vũ Đạt định đưa tay xoa mặt Hoàng Ngân, nhưng cô đã nhanh trí né tránh: “Đừng mà...”

Hai người bắt đầu đuổi nhau trong phòng bệnh chật hẹp. Hoàng Ngân chạy còn Đoàn Vũ Đạt thì đuổi, kết quả không biết Hoàng Ngân vấp phải cái gì, cả người ngã nhào lên giường, mà Đoàn Vũ Đạt đuổi theo cũng hơi loạng choạng nên cũng nhào về phía Hoàng Ngân. Hai người đập mạnh vào giường, gương mặt dính đầy bánh kem của Đoàn Vũ Đạt áp lên hai má cô, phứt chốc Hoàng Ngân cũng lem nhem như con mèo.

Nhìn hai người đang thân mật trên giường, tất cả người trong phòng bệnh đều cười mờ ám. Không biết ai trong số đó reo hò: “Hôn đi!”

Mọi người cũng cổ vũ theo: “Hôn đi, hôn đi, hôn đi!”

Ngay cả cậu nhóc cũng vỗ bàn tay nhỏ bé của mình, vươn đầu lưỡi liếm kem bên khóe môi, giọng ngọt ngào hô to: “Ba mẹ hôn đi! Hôn đi...”

Mà người ở trên giường đều không ngờ sẽ biến thành tình huống này. Thậm chí khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân cảm nhận rõ ràng ánh mắt bóng cháy của Đoàn Vũ Đạt. Sau đó, anh cúi đầu, nhẹ nhàng và thành kính hôn lên thái dương Hoàng Ngân.

Anh mỉm cười nho nhã, chẳng hề lúng túng như cô: “Coi như quà sinh nhật dành cho Dương Dương, có vẻ con rất thích hình ảnh này.”

Hoàng Ngân lập tức nghiêng đầu, trông thấy cậu nhóc đang vui như chim sáo kia.

“Vạn tuế vạn tuế, ba mẹ vạn vạn tuế!” Cậu nhóc che cái miệng nhỏ, vẻ mặt hạnh phúc hô to.

Tuy rằng Dương Dương vẫn luôn biết Đoàn Vũ Đạt không phải ba ruột của mình, nhưng cậu rất thích người cha này, cũng mong được nhìn thấy ba và mẹ hòa thuận vui vẻ với nhau. Bởi vì Tiểu Dương Dương mong rằng, trong ngôi nhà của mình không chỉ có mỗi mẹ mà còn phải có

người cha yêu thương mình nữa.

Hoàng Ngân nhìn về phía con trai, lại thấy một đôi giày da Italy sạch sẽ được đo đóng thủ công, phía trên là đôi chân dài thẳng tắp... Mà chủ nhân của đôi chân dài đó là...

Hoàng Ngân càng liếc mắt lên trên, trái tim càng đập rộn rã, sắc mặt cô cũng càng lúc càng tái nhợt.

Cho đến khi nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của Cao Dương Thành, Hoàng Ngân bỗng rùng mình, lúng túng chui ra từ dưới người Đoàn Vũ Đạt. Đầu cô đơ ra, cô không ngờ anh lại đột nhiên xuất hiện ở đây. Làm sao bây giờ?

Hoàng Ngân hơi luống cuống, không dám nhìn thẳng vào Cao Dương Thành ngoài cửa.

Mà đôi mắt tinh như chim ưng, sắc bén như lưỡi dao của Cao Dương Thành nhìn chằm chằm vào Hoàng Ngân, như thể muốn đâm thủng người cô vậy.

Hiển nhiên Đoàn Vũ Đạt cũng kinh ngạc trước sự xuất hiện của Cao Dương Thành. Trong khoảng thời gian ngắn, anh ấy sững ra trên giường, mãi mới tỉnh táo lại.

Mọi người cũng nhìn về phía cửa theo tầm mắt của Hoàng Ngân và Đoàn Vũ Đạt.

Nhóm y tá thấy một người đàn ông đẹp trai đứng ở cửa thì ngây người, còn Tiểu Hương Dương thì nhảy cẫng lên, vui sướng chạy về phía Cao Dương Thành.

“Chú Cao!” Cậu bé gọi anh bằng chất giọng ngọt ngào.

“Dương Dương!” Hoàng Ngân vội gọi cậu bé lại, tâm trạng rối như tơ vò.

Cao Dương Thành thấy cậu bé chạy tới bèn đặt quà xuống đất, hơi khom người ôm lấy Tiểu Dương Dương.

Anh đứng dậy, mặt không chút tay đổi nhìn Hoàng Ngân đang mang sắc mặt vô cùng khó coi phía đối diện. Anh cười lạnh, lông mày cau lại: “Sao vậy? Cô Đỗ sợ tôi à? Chẳng lẽ lại tưởng tôi sẽ ăn thịt con trai bảo bối của cô à?” Nụ cười nơi khóe môi anh khá hờ hững. Giọng nói lạnh lạnh khiến nhiệt độ đang sôi nổi trong phòng bệnh tụt xuống âm độ chỉ trong nháy mắt.

Tất cả y tá đều cảm nhận được mùi thuốc súng, ai nấy đều lặng người không lên tiếng, chỉ có Tiểu Hương Dương ngây ngô trong lòng Cao Dương Thành không biết quan sát sắc mặt người lớn, còn vui rạo rục hôn lên mặt Cao Dương Thành, khiến gương mặt lạnh lùng của anh bị dính không ít kem trông thật buồn cười. Thế nhưng không ai dám cười anh, ngoại trừ cậu bé Tiểu Hương Dương chưa rành sự đời trong lòng anh.

“Mẹ, chú Cao là người tốt, mẹ đừng sợ, chú ấy sẽ không bắt nạt Dương Dương đâu.”

Cậu bé rúc trong lòng Cao Dương Thành, trấn an mẹ mình.

Cao Dương Thành chỉ cười nhạt, không nhìn Hoàng Ngân mà cũng chẳng thèm liếc mắt sang Đoàn Vũ Đạt, nghiêng đầu nói một câu chân thành với cậu bé trong lòng: “Chúc mừng sinh nhật.”

Chỉ một câu đơn giản mà như chạm đến nơi mềm mại nhất trong lòng Hoàng Ngân. Phút chốc, cô cảm thấy cái mũi mình chua xót, suýt nữa những giọt nước mắt đã trào dâng khỏi khóe mi... Có lẽ không ai biết, một câu “Chúc mừng sinh nhật” đơn giản của Cao Dương Thành lại là ước mơ mà Dương Dương theo đuổi hơn ba năm! Nếu Dương Dương biết rằng, đó là câu chúc của ba mình thì có lẽ nó nằm mơ cũng tỉnh dậy vì sung sướng.

Giây phút ấy, Hoàng Ngân không biết mình cướp đi tình cảm cha con của họ là đúng hay sai, rốt cuộc là cô quá ích kỷ hay là bảo vệ con trai quá kỹ?

Tiểu Hương Dương cực kỳ vui vẻ, nép vào lòng Cao Dương Thành và cười khanh khách: “Chú Cao, Dương Dương cứ nghĩ chú không tới cơ.”

“Sao vậy được.”

Cao Dương Thành cúi người đặt Tiêu Hường Dương trong lòng xuống, ngồi xổm bên cạnh cậu bé và chỉ vào đồng quà và một cái bánh ngọt đặt dưới nền: “Mau xem có thích quà chú mua tặng cho cháu không.”

“Thích!” Cậu bé chưa nhìn đã reo vang, vội vàng chạy về phía trước, đôi mắt cong cong nét cười: “Ba, ba mau xem kìa! Là trứng biến hình đấy, chú Cao cũng mua trứng biến hình cho con!”

Cao Dương Thành sững sốt, ánh mắt lướt qua Hoàng Ngân rồi nhìn ra Đoàn Vũ đạt đằng sau cô, sau đó trông thấy một hộp trứng biến hình trên tủ đầu giường, giống hệt như hộp quà của mình.

Xem ra nhân viên bán hàng nói đúng, món đồ chơi này là hàng hot dạo gần đây! Ngay cả lúc này cũng bị ụng hàng

-----oOo-----

Chương 98: Từ hôm nay trở đi, giao dịch kết thúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân dần xuống nỗi bối rối trong lòng. Cô vội đi tới trước mặt Dương Dương, bế cậu bé lên rồi lúng túng nói với Cao Dương Thành: “Sao còn mua nhiều quà vậy! Trẻ con không nên chơi đồ đắt quá, sẽ làm hư nó mất.” Đương nhiên những lời này phần lớn mang hàm nghĩa khách sáo và cảm ơn.

Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân có vẻ hơi mất tự nhiên, anh nhếch môi cười hờ: “Cô Đổ chê quà của tôi thì cứ ném đi! Hường chi...” Anh nhìn lướt qua món quà đặt trên tủ đầu giường giống hệt của mình, hờ hững nói: “Đúng là cũng không có giá trị gì!”

“Đừng! Đừng vứt, Dương Dương thích mà!”

Dương Dương vừa nghe vậy, sợ đến đỏ mắt. Cậu bé ôm thật chặt món quà chú Cao tặng, đáng vẻ sợ hãi cứ như ai đó đột nhiên tranh đồ của cậu vậy.

“Tôi còn có việc, về trước đây.” Cao Dương Thành nghĩ, nếu mình còn nán lại trong căn phòng này một giây nữa chẳng khác nào chịu hành hạ! Thì ra con của bọn họ đã được ba tuổi. Sau khi rời khỏi anh, ngay tháng sau Đỗ Hoàng Ngân và Đoàn Vũ Đạt đã có đứa con thuộc về bọn họ.

Không thể không nói, cho dù đã qua bốn năm, nhưng chuyện này đối với anh vẫn như một cái gai đâm sâu vào lòng, không tài nào rút ra được.

Sự tồn tại của Tiểu Dương Dương luôn nhắc nhở anh rằng, Đỗ Hoàng Ngân từng phản bội anh là sự thật!

Cao Dương Thành ra khỏi phòng bệnh ngọt ngào. Trái tim anh chưa bao giờ bị đè nén đến như vậy. Anh lấy khăn giấy lau kem trên mặt mình, trong đầu lại hiện lên hình ảnh vừa xảy ra trong phòng bệnh. Hai người ôm nhau mờ ám trên giường, nụ hôn thành kính, và còn tiếng gọi “ba mẹ” nóng bỏng của cậu nhóc.

A!

Thì ra Đỗ Hoàng Ngân luôn miệng nói người thân bị bệnh nặng là con trai của cô và Đoàn Vũ Đạt!

Nếu là vậy thì mọi chuyện đã rõ ràng.

Làm một người mẹ, quả thật cô có thể làm được bất cứ chuyện gì từ bán rượu, bán bao cao su cho đến bán thân chỉ vì con trai mình. Thảo nào trên bụng cô có một vết sẹo, hiển nhiên đó là dấu vết sinh nở, vậy mà anh lại không nghĩ tới.

Cũng khó trách hôm đó Khuất Mỹ Hoa nói Đỗ Hoàng Ngân và Đoàn Vũ Đạt đang chuẩn bị sinh con!

Đúng vậy, phương pháp cứu con trai tốt nhất chính là sinh thêm một đứa nữa!

Đột nhiên Cao Dương Thành hiểu ra tại sao Đỗ Hoàng Ngân lại sợ mang thai con của anh đến vậy! Vì cứu con trai mình, đương nhiên cô chỉ có thể mang thai giọt máu của Đoàn Vũ Đạt! Mà anh và cô, nói khó nghe một chút chính là thỏa mãn dục vọng mà!

Vốn dĩ chỉ là một giao dịch, chỉ tại mình anh coi nó là thật mà thôi.

Cao Dương Thành đút hai tay vào túi áo khoác, mặt vô cảm đi về bãi đậu xe. Anh cố gắng làm như không có chuyện gì xảy ra, nhưng không khí lạnh lẽo toát ra trên người đã bán đứng nỗi lòng anh.

“Bác sĩ Cao!” Đột nhiên một giọng nói quen thuộc gọi anh từ đằng sau. Ngoài từ Đỗ Hoàng Ngân ra thì còn là ai được nữa.

Cao Dương Thành phớt lờ tiếp tục đi về phía trước.

“Bác sĩ Cao!”

Hoàng Ngân vẫn đuổi theo. Cô chặn anh lại rồi đưa tờ khăn giấy cho anh, song bấy giờ mới phát hiện gương mặt tuần tú kia đã chẳng còn dấu vết của kem bơ từ lâu rồi.

Cao Dương Thành nhướng mày nhìn khăn giấy trong tay cô, anh cười lạnh, nói với giọng châm chọc: “Mất công đuổi theo đến tận đây chỉ để đưa một tờ giấy thôi à? Không sợ chồng cũ ghen sao?”

Hoàng Ngân lúng ta lúng túng thu tay lại, hơi áy náy: “Xin lỗi vì đã để Dương Dương bôi kem vào anh.”

“Đỗ Hoàng Ngân, suốt này nói câu xin lỗi, cô có thấy phiền không?” Cao Dương Thành hơi bức bối. Bởi vì chẳng ai thích nghe hai từ xin lỗi kia. Sau khi đã bị tổn thương mới nói hai tiếng xin lỗi thì có tác dụng quái gì.

Hoàng Ngân lặng lẽ hít sâu, trong lòng bỗng dưng buồn bực. Cô có rất nhiều lời muốn nói với anh nhưng lại bị nghẹn nơi cổ họng, chẳng thể thốt nổi một câu.

“Cảm ơn anh đã chăm chút chuẩn bị quà cho Dương Dương, nó rất thích.”

Nghe Hoàng Ngân nói xong, Cao Dương Thành chỉ nhếch môi cười lạnh, không buồn tiếp lời.

Hoàng Ngân cũng không biết nên nói gì, cô có nên hỏi anh chuyện kết

hôn không nhỉ? Nghĩ đi nghĩ lại, cô không có tư cách để hỏi anh.

“Vây... không có chuyện gì nữa, tôi đi vào trước đây. Anh nhớ lái xe cẩn thận.” Hoàng Ngân dứt lời liền lướt qua Cao Dương Thành, định bụng rời đi.

“Chờ một chút.” Cao Dương Thành cất giọng lạnh băng gọi Hoàng Ngân lại.

Hoàng Ngân quay đầu, khó hiểu nhìn anh.

Cao Dương Thành đút hai tay vào túi, đôi mắt lạnh lẽo, khóe môi mỉm cười hờ hững: “Đỗ Hoàng Ngân, cô hãy nói đi, rốt cuộc cô tiếp cận tôi với mục đích gì?”

Hoàng Ngân giật mình. Nụ cười nghiêm túc trước mặt và đôi mắt lạnh lẽo vô cùng tựa con dao sắc bén có thể phanh ngực cô bất cứ lúc nào.

“Rốt cuộc cô tiếp cận tôi với mục đích gì?” Anh bắt đầu mất kiên nhẫn, cau mày hỏi lại cô, giọng nói càng thêm phần rét lạnh. Anh nhắc chân đi về phía cô, hơi thở băng giá phả lên người Hoàng Ngân khiến cô run cầm cập.

“Anh có ý gì?” Hoàng Ngân khó hiểu nhìn anh đăm đăm.

Cao Dương Thành tóm lấy cổ tay cô, hất mạnh làm cả người Hoàng Ngân nằm lên đuôi xe và bị anh đè lên.

Bị đập như vậy, tấm lưng cô đau ê ẩm, Hoàng Ngân khó khăn thở dốc, tức giận trợn trừng mắt nhìn Cao Dương Thành: “Anh muốn làm gì?”

“Đỗ Hoàng Ngân, tôi nên hỏi cô câu này mới phải!”

Cao Dương Thành ngang ngược bóp cằm cô: “Đừng nói với tôi là Đoàn Vũ Đạt không cho con của cô tiền chữa bệnh đấy nhé! Cô muốn lấy thứ gì từ tôi? Tiền ư? Đoàn Vũ Đạt thiếu mấy đồng bạc kia ư?”

Hoàng Ngân cắn môi, sắc mặt trắng bệch.

Cô hít sâu, gật đầu: “Phải, anh ấy không thiếu mấy đồng bạc kia,

nhưng... tôi thiếu! Nếu không phải anh ấy một mực cáng đáng tiền chữa trị cho Dương Dương, làm sao tôi có thể gắng gượng được đến bây giờ.”

Hoàng Ngân sụp mắt, những gì cô nói đúng là sự thật. Cô nợ tiền Đoàn Vũ Đạt, nợ nhiều không sao kể xiết, nhiều đến nỗi cô có kiếm mấy chục năm cũng không trả nổi.

Hoàng Ngân ngang ngạnh ngẩng đầu lên rồi cười nhạt, ánh mắt thê lương khiến người ta đau lòng: “Anh còn nhớ tôi từng kể giấc mơ của tôi cho anh không?”

Nói đến giấc mơ của mình, ánh mắt Hoàng Ngân tràn ngập niềm tin và chân thành.

Con người Cao Dương Thành co lại.

Giọng Hoàng Ngân nhẹ nhàng tinh tế kể về giấc mơ của mình, như thể sợ nói to sẽ quấy nhiễu giấc mơ đẹp còn chưa khép cánh thành hiện thực ấy.

“Tôi đi vào một quán cà phê sách trong thị trấn nhỏ yên tĩnh, đẩy cánh cửa sổ trong quán cà phê ra, đằng trước là một biển hoa màu tím. Những người ngồi trong quán đắm mình trong ánh nắng, tay cầm sách và lặng lẽ hưởng thụ từng giây từng phút tươi đẹp trôi qua. Tiếng đàn dương cầm du dương bên tai họ, mà bên chiếc đàn dương cầm chính là tiểu thiên sứ Hường Dương của tôi đang lướt tay trên những phím đàn...”

Hoàng Ngân nói tới đây, mắt đã ướt đẫm.

“Biển hoa và Dương Dương là giấc mơ của tôi. Mà mơ ước của Dương Dương chính là tương lai nó được sống với cây đàn piano. Vì nó, tôi phải trả giá hết thảy để khép cánh cho giấc mộng của mình, cho con trai một tương lai tươi đẹp nhất. Thế nhưng mẹ của nó là tôi đây lại thiếu đôi cánh đó...” Mà đôi cánh đó chính là tiền!

Từng có đợt Hoàng Ngân rất nỗ lực muốn kiếm thật nhiều tiền. Cô muốn chữa bệnh cho Dương Dương, muốn cố gắng hoàn thành giấc mơ của mình, muốn mua cho Dương Dương một cây đàn piano, muốn thuê thầy giáo dạy đàn tốt nhất cho con mình, cũng muốn dẫn cậu bé đi qua từng

ngày trong giấc mơ lãng mạn này...

Nhưng giấc mơ của cô lại bị thực tế bẻ gãy cánh hết lần này đến lần khác. Không bay cao được mà cũng chẳng nhúc nhích được...

Đôi mắt đen như mực của Cao Dương Thành trở nên tối tăm, cái lạnh xâm chiếm đầy mắt anh cho đến khi sương tuyết trải rộng, đủ để đóng băng hết thấy.

Giấc mơ biển hoa của cô từng có anh. Mà hôm nay anh đã không còn ở đây, lại thành chiếc cầu nối cho cô hoàn thành ước mơ của mình.

Cao Dương Thành thâm trầm nhìn Đỗ Hoàng Ngân trước mặt, đột nhiên anh cực kỳ hận cô. Tròng mắt anh thít lại, anh cúi đầu hé môi, cắn mạnh lên cổ Hoàng Ngân.

“A...” Hoàng Ngân đau đến mức hét to, hai tay đẩy ngực Cao Dương Thành ra: “Anh làm gì thế! Đau quá! Đau quá!”

Cao Dương Thành giữ chặt hai tay Hoàng Ngân, cô càng kêu đau, anh càng cắn cô mạnh hơn. Dường như anh đang trút hết những yêu hận bị đè nén trong lòng nhiều năm qua lên người cô, đồng thời trừng phạt sự do dự và ích kỷ của cô.

Bốn năm trước, cô do dự giữa hai người đàn ông, mà bốn năm sau cô vẫn vậy!

Cô chơi đùa anh không biết chán, luôn không chú ý đến cảm nhận của anh. Cô cũng chẳng buồn hỏi xem trái tim của anh có biết đau hay không!

“Đau...”

“Cao Dương Thành, đau quá... Anh điên à, mau thả tôi ra! Thả tôi ra, đau quá... Hu hu...” Hoàng Ngân đau đến mức co quắp trong lòng anh, ngay cả lúc nói chuyện, bờ môi cũng run run.

Cao Dương Thành chán ghét đẩy cô ra, đôi môi anh còn dính vết máu loang lổ của cô. Anh hờ hững đưa tay lau đi, nhìn Hoàng Ngân mặt mũi trắng bệch với ánh mắt lạnh căm, cười khẩy: “Thật hiếm khi cô cũng biết

đau đây!”

Hoàng Ngân đỏ mắt nhìn anh, đang định nói gì đó thì anh đã lên tiếng trước.

“Đỗ Hoàng Ngân, từ hôm nay trở đi, giao dịch của chúng ta hoàn toàn kết thúc!” Giọng anh vừa nhanh vừa dứt khoát.

Hoàng Ngân chết lặng, đầu óc gần như ngừng hoạt động.

Cao Dương Thành nói xong thì đi lướt qua cô, mở cửa xe rồi ngồi lên, sau cùng đóng sầm cửa lại.

Bấy giờ Hoàng Ngân mới tỉnh táo lại, vội vàng gõ cửa xe anh: “Cao Dương Thành, Cao Dương Thành...”

Nhưng Cao Dương Thành chẳng buồn ngoái nhìn đến cô nữa, cứ thế khởi động xe rồi phóng đi như gió lốc, khiến Hoàng Ngân đang bám vào xe ngã nhào xuống đất, đau đến mức nước mắt cô suýt nữa trào ra.

Qua kính chiếu hậu, Cao Dương Thành nhìn thấy rõ ràng cảnh cô đang chật vật ngồi dưới đất.

Đôi mắt tối tăm như đầm nước sâu hút ánh lên vẻ thương tiếc thoáng qua. Anh buộc phải mở to mắt, để thú tình yêu nực cười kia đừng lan tràn thêm nữa.

Cao Dương Thành đạp chân ga hết mức, chiếc xe như tên lửa lao ra khỏi bệnh viện, nhanh chóng len lỏi giữa dòng xe cộ chật như nêm cối.

Tiếng sầm lốp xe cọ xát với mặt đất phát ra tiếng “két” kinh người. Cao Dương Thành đột ngột phanh gấp, dừng xe lại bên đường.

“Chết tiệt!” Lòng ngực anh lên xuống kịch liệt, khó mà che giấu cơn tức giận và nổi oán hận đang trào dâng nơi đáy lòng.

Anh buồn bực rút một miếng thuốc lá từ trong hộp ra, châm lửa rồi rít vài hơi để xoa dịu cảm giác khó chịu trong lòng. Anh mệt mỏi tựa đầu vào ghế, tròng mắt đen nhánh thâm trầm và đục ngầu bị khói thuốc bao phủ.

Đỗ Hoàng Ngân, Đoàn Vũ Đạt...

Hai cái tên này luôn đi liền với nhau, tựa như một lời nguyện chiêm lấy toàn bộ lý trí anh. Nó cũng giống như một chiếc cửa điện, cửa vào trái tim sắt thép của anh.

Bốn năm trước, anh không thể nào tin nổi Đỗ Hoàng Ngân suốt ngày kề cận theo đuôi anh lại thật sự phản bội anh...

Trí nhớ anh như dòng thác lũ quay trở về bốn năm trước.

-----oOo-----

Chương 99: Hồi ức xa xôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi đó Đỗ Hoàng Ngân vẫn là cái đuôi nhỏ của anh, cô ngược lên, chẳng biết xấu hổ suốt ngày gọi anh sau lưng: “Bác sĩ Cao, đàn anh Cao, anh Dương Thành...”

Ừm... Cô của ngày ấy sến biết mấy.

Cho đến khi Cao Dương Thành không nhìn nổi nữa, anh mới đưa tay kéo Đỗ Hoàng Ngân đáng yêu từ đằng sau ra, giam cầm trong lòng mình: “Đạo này buồn chán quá hả?”

Hoàng Ngân chớp mắt tinh nghịch, cười đùa và làm nũng với anh: “Anh không thích em gọi anh như thế à?”

“Anh không thích em tay trong tay với thằng khác, dù chỉ là một giây.”
Mặt Cao Dương Thành nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Đỗ Hoàng Ngân trong lòng anh đảo mắt liên tục, khước miệng gượng gạo nhếch lên: “Bác sĩ Cao ghen tị à?”

“Không có thằng đàn ông nào rộng lượng thế đâu.”

Đêm qua anh tình cờ bắt gặp Đỗ Hoàng Ngân nắm tay Đoàn Vũ Đạt,

mặc dù chỉ có một giây nhưng anh thừa nhận mình vẫn vô cùng hẹp hòi tính toán.

“Anh nghĩ giữa em và anh ấy có gì à?” Đỗ Hoàng Ngân nghiêng đầu cười, hỏi anh.

“Không.” Đối với vấn đề này, Cao Dương Thành có thể khẳng định chắc nịch. Nhìn đôi mắt trong veo của Đỗ Hoàng Ngân trong lòng, anh khẽ cười: “Đỗ Hoàng Ngân, anh tin tưởng em, bởi vì người em yêu là Cao Dương Thành! Người đàn ông này sẽ không dễ dàng để em thay lòng đổi dạ đâu!”

Khi đó, anh tự tin biết bao, kiêu ngạo biết bao với cuộc tình này...

Lần nữa bắt gặp Đỗ Hoàng Ngân và Đoàn Vũ Đạt ở bên nhau là khi anh từ bệnh viện qua trường học thăm cô. Chỉ thấy Đỗ Hoàng Ngân tựa vào vai Đoàn Vũ Đạt và được anh ta cõng, hai người cười đùa vui vẻ chạy nhanh về phía cổng trường, nhưng sau khi trông thấy anh thì đột ngột dừng lại.

Hoàng Ngân hoảng hốt tụt xuống khỏi người Đoàn Vũ Đạt, nét chột dạ thoáng hiện nơi đáy mắt khiến Cao Dương Thành hoang mang. Đây là lần đầu tiên anh thấy đôi mắt trong veo thấu đáy của cô vẫn đục.

Đoàn Vũ Đạt đi rồi, bỏ lại thế giới này cho hai người họ.

“Muôn giải thích gì với anh không?” Người mở lời trước vẫn là Cao Dương Thành, giọng anh lạnh lẽo không chút hơi ấm.

“Anh tin tưởng em không?” Hoàng Ngân cắn môi, hỏi anh.

Cao Dương Thành vươn tay, kéo Hoàng Ngân lại gần rồi ôm cô vào lòng: “Chỉ cần em nói không, anh sẽ tin tưởng em! Nhưng anh rất không thích em thân mật với thằng khác như thế. Anh sẽ ghen, cũng sẽ khó chịu, cho nên em có từng nghĩ cho anh mà giữ khoảng cách với thằng khác không?”

Khi đó Đỗ Hoàng Ngân đã trả lời anh thế nào nhỉ?

Hình như cô không đáp lại, chỉ ôm siết lấy anh, chặt đến mức dường như

đang sợ hãi chỉ giây tiếp theo thôi anh sẽ biến mất.

Cho đến lần đó... Anh đứng trên tầng thượng thư viện, nhìn thấy hai người họ ôm hôn nóng bỏng bên dưới.

Phía dưới tầng vang lên tiếng huýt sáo mờ ám, tiếng reo hò, tiếng xô xao và còn cả tiếng bàn tán của các bạn học.

“Chà, đây có phải là Đỗ Hoàng Ngân không? Chẳng phải cô ta đã là bạn gái của anh Cao rồi sao? Trời đất! Bắt cá hai tay hả?”

“Không thể nào! Cô ấy không phải loại người đó!”

“Đúng vậy, không phải cô ta vẫn chỉ si mê anh Cao của chúng ta sao? Sao giờ lại thế nhỉ? Đúng là khó tin!”

Từng tiếng bàn tán truyền vào tai Cao Dương Thành. Đôi mắt sâu hút của anh nheo lại, đáy mắt bình thản không một gợn sóng càng thêm lạnh nhạt. Anh quay người đi xuống dưới tầng một.

“Bộp...” Ngay sau đó là một tiếng kêu rên.

Cao Dương Thành không chút khách khí vung nắm đấm thật mạnh vào gương mặt tuấn tú của Đoàn Vũ Đạt, mạnh mẽ tách hai người đang ôm hôn kia ra.

Hoàng Ngân sợ tới mức hô to. Đoàn Vũ Đạt chảy máu mũi, mà Cao Dương Thành hầm hầm đứng đó, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.

“Vũ Đạt, anh không sao chứ?”

Hoàng Ngân không có tâm tư đâu mà suy nghĩ đến sự xuất hiện đột ngột của Cao Dương Thành. Cô lo lắng nhào tới Đoàn Vũ Đạt đang bị thương: “Anh chảy máu mũi rồi, xin lỗi, xin lỗi...”

Cô vừa xin lỗi vừa lo lắng móc khăn giấy trong ví ra, định lau cho Đoàn Vũ Đạt thì bị Cao Dương Thành kéo đi.

“Đỗ Hoàng Ngân, lần này em phải cho tôi một lời giải thích hợp lý.” Giọng anh lạnh như hồ băng âm độ.

Đôi mắt như phủ sương mù của Đỗ Hoàng Ngân chợt lóe sáng, cô hờn giận gất lên với Cao Dương Thành: “Tại sao anh lại ra tay đánh người ta! Anh xem anh đánh anh ấy thành thế nào rồi hả? Anh có gì không vui thì cứ nhằm vào em là được! Nếu anh đã phát hiện ra, em cũng chẳng cần che giấu nữa. Em chủ động tìm anh ấy, chủ động theo đuổi anh ấy, không liên quan gì đến anh ấy cả!”

Cao Dương Thành bóp mạnh cằm Hoàng Ngân, nhiệt độ đầu ngón tay như có thể làm đông lạnh cô vậy: “Cô lặp lại những câu vừa rồi lần nữa xem nào?”

Hoàng Ngân hít sâu, đôi mắt đỏ ửng đầy ngang bướng nhìn anh, lặp lại lần nữa: “Đúng, là em theo đuổi anh ấy trước! Em biết em có lỗi với anh, nếu anh không vui thì cứ nhằm vào em! Anh đánh em thì em chịu, nhưng em không cho phép anh làm tổn thương anh ấy!” Hoàng Ngân nói xong cũng nheo mắt lại, ngẩng cao đầu đối diện Cao Dương Thành với dáng vẻ không sợ chết.

Bàn tay nắm cằm cô của Cao Dương Thành càng thêm mạnh mẽ, sau đó anh đột ngột kéo cô vào lòng mình. Đỗ Hoàng Ngân còn chưa kịp phản ứng thì anh đã cúi người, hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô. Nụ hôn này mang tính xâm lược cực mạnh, tràn đầy ham muốn chiếm hữu và trừng phạt, giày xéo cắn nát cánh môi Đỗ Hoàng Ngân hết lần này đến lần khác.

Hoàng Ngân giãy dụa, chống đối rồi cắn lại, mà từ đầu đến cuối anh chẳng mấy may bị ảnh hưởng, thậm chí càng cắn càng sâu, mãi cho đến khi cô khóc lóc xin tha, gào thét ầm ĩ anh mới hờ hững đẩy Hoàng Ngân ra...

Từ đó về sau, quan hệ giữa họ trở nên đóng băng, không còn ai dám nhắc tới cái tên “Đỗ Hoàng Ngân” trước mặt anh nữa... Cho đến hôm ấy, anh vô tình quay về phòng trọ mà hai người thuê để lấy tài liệu thì thấy hai người họ trần truồng nằm trên giường...

Anh không muốn lại nhớ lại nhiều thêm về những hồi ức tồi tệ trong quá khứ kia nữa.

Anh rút điều thuốc ra khỏi miệng, nhả vài vòng khói, phát hiện trái tim vẫn đau âm ỉ.

Vận mệnh luôn trêu ngươi con người ta như thế. Bốn năm sau, khi Đỗ Hoàng Ngân lần nữa bước vào cuộc đời anh, anh kiếm chế không tìm kiếm bất kỳ tin tức nào về cô, cũng không can dự vào cuộc sống của cô, không tìm hiểu tình hình của cô, chỉ bởi vì anh sợ mình lún sâu vào tình cảm ấy, không thể rút chân quay lại được nữa!

Cũng bởi vì những chuyện đó trong quá khứ, cho nên Đỗ Hoàng Ngân mới khiến anh hết lần này đến lần khác cảm hận mà lại không thể làm gì. Bởi vì anh không bao giờ có cách nào xác định được cô có thật lòng không, hoặc là không biết cô còn có trái tim hay không...

Đối với anh, Đỗ Hoàng Ngân như thuốc phiện, biết rõ là rất độc, muốn kháng cự nhưng nó đã xâm nhập vào tim phổi anh rồi. Nhưng ngay cả như vậy, anh vẫn liều mạng kháng cự, vì để bảo vệ trái tim đầy tổn thương của mình!

Lần đầu tiên thấy Dương Dương gọi Đỗ Hoàng Ngân là mẹ, thậm chí anh đã có một giây giây thơ nghĩ, liệu đứa bé này có phải con của mình không; nhưng một giây sau anh đã tự bác bỏ ý nghĩ này. Bởi vì thời gian không khớp!

Đứa bé này vừa tròn ba tuổi, mà khi đó Đỗ Hoàng Ngân đã chia tay anh rồi.

Ý nghĩ kia thật đáng nực cười!

Hoàng Ngân đến chỗ bàn trực, xin mấy cô y tá một cái băng cá nhân, dán vào chỗ bị cắn còn đang đau xót tê dại.

Lúc đi tới cửa phòng bệnh, Đoàn Vũ Đạt đang lặng lẽ tựa cửa chờ cô.

Hoàng Ngân vội đi đến: “Anh ra đây làm gì?”

“Chờ em.”

Đoàn Vũ Đạt nhìn Hoàng Ngân, ánh mắt rơi trên cổ cô, ân cần hỏi han: “Không sao chứ?”

“Không có chuyện gì...” Hoàng Ngân che chỗ bị thương, sắc mặt khó coi.

“Không định nói thật cho anh sao?”

Hoàng Ngân sừng sốt, mấp máy môi, sắc mặt tái mét, hai tay đặt lên bờ vai vẫn còn lạnh như băng của mình: “Anh cũng cảm thấy em làm vậy là quá ích kỷ, đúng không?”

Đoàn Vũ Đạt lắc đầu, đau lòng thay cô: “Anh không biết, nếu chuyện này xảy ra với anh, có lẽ anh cũng sẽ lựa chọn giống em...”

Mi mắt Hoàng Ngân đã hơi ươn ướt: “Cảm ơn anh Vũ Đạt.”

Cô ngồi xuống ghế nghỉ ngơi: “Em muốn yên tĩnh một mình chốc lát...”

“Được.” Đoàn Vũ Đạt biết Hoàng Ngân đang khó xử. Anh rất thương cô, thương cô kiên cường, thương cô dũng cảm, thương cô phải gánh vác áp lực to lớn mà người khác chẳng thể nào mang nổi.

Đoàn Vũ Đạt nhìn cô, sau đó quay người đi vào phòng bệnh, để lại thế giới yên tĩnh cho cô.

Hoàng Ngân ngồi trên băng ghế dài, bàn tay không ngừng xoa cánh tay mình để tạo ra hơi ấm cho bản thân.

Ôn Thuần Như... Người đàn bà tựa ma quỷ đột ngột bước vào thế giới của cô, hận không thể cướp đi tất cả hạnh phúc của cô. Bà ta ép Đỗ Thanh Nga vừa mới tốt nghiệp cấp ba, thuận lợi bước chân vào trường đại học mà mình hằng mơ ước phải nghỉ học.

Khi đó, mỗi ngày cô đều nghe thấy em gái khóc lóc qua điện thoại: “Chị, em muốn đi học, em muốn đi học... Em rất hâm mộ chị, chị có thể dẫn em đi dự thính được không?”

Khi đó, mỗi tiếng khóc lóc cầu xin của em gái giống như trái tim không

ngừng quặn thắt, mỗi lần thắt lại đều đau đến xé lòng.

Cuối tuần, Hoàng Ngân về đến nhà, vẫn tưởng rằng mẹ mình vẫn còn đang dạy học trên trường thì vô tình gặp mẹ lưng còng gầy yếu, cả người gần như rúc vào thùng rác, chẳng ngại bản tìm kiếm chai lọ có thể bán được bên trong.

Khoảnh khắc ấy, nước mắt Hoàng Ngân như nước lũ tràn đê, không ngừng tuôn rơi.

Ba cô đã mất từ lâu, hai chị em cô toàn phải nương tựa vào người mẹ già gầy yếu chống đỡ, không ngờ ngay cả công việc ổn định của mẹ cô cũng bị Ôn Thuần Như cướp đi.

Nhưng thủ đoạn của Ôn Thuần Như nào chỉ có như vậy?

Bà ta đắc ý đứng trước mặt Hoàng Ngân, kiêu ngạo cao quý ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng Ngân hèn mọn và cười lạnh: “Ồ Hoàng Ngân, tôi muốn cho cô thấy tận mắt cái cô gọi là tình yêu sẽ dần dần đẩy người thân của cô vào đường cùng như thế nào, và tự tay bẻ gãy đôi cánh ước mơ của người mình yêu ra sao...”

Đúng vậy, sau khi Ôn Thuần Như nói những lời đó, Cao Dương Thành vừa mới được nhận vào bệnh viện không lâu đột nhiên bị đuổi việc.

Khi đó, Hoàng Ngân chỉ thấy Cao Dương Thành mỗi ngày mỗi đêm đều miệt mài tìm công việc. Thật ra anh biết rõ chính mẹ mình nhúng tay vào, nhưng anh luôn cố chấp với giấc mơ đó, không chịu từ bỏ.

Ngày ấy Hoàng Ngân nằm trong lòng anh và hỏi: “Bác sĩ Cao, giấc mơ của anh là gì?”

Cao Dương Thành nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô trong tay mình, trầm ngâm suy nghĩ, cất giọng mỗi một nghiêm túc trả lời cô: “Để em trở thành vợ của một bác sĩ.”

Giấc mơ của anh là bác sĩ, nhưng Hoàng Ngân không biết, thật ra giấc mơ của anh phải có điều kiện tiên quyết là có cô!

-----oOo-----

Chương 100: Bị bắt cóc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mãi đến khi đưa con trong bụng Hoàng Ngân bị Ôn Thuần Như phát hiện, khi đó cô còn chưa kịp nói cho Cao Dương Thành biết thì đã hết lần này đến lần khác bị Ôn Thuần Như hãm hại với thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn. Bây giờ nghĩ lại, Hoàng Ngân vẫn không kìm được con run rẩy.

Khoảng thời gian đó Cao Dương Thành đang bận rộn thi lấy chứng nhận bác sĩ, tình yêu của hai người đã bẻ gãy nửa đôi cánh ước mơ của anh, cô không muốn anh lại vì cô mà tan tành nửa đôi cánh ước mơ còn lại. Thế nên cô nhẫn nhịn, không nói gì cả.

Huống hồ người phụ nữ tàn nhẫn kia lại là mẹ của anh!

Nếu để anh biết, anh sẽ khó xử và đau khổ không thua gì cô.

Mãi đến sau này, Hoàng Ngân mới biết mình không chịu đựng nổi nữa. Tình yêu ấy phải gánh vác quá nhiều nỗi đau, và cả tính mạng không dễ gì đến được của đứa con trong bụng cô, cô thật sự không thể chống đỡ được...

Bây giờ, cô đã bỏ chạy được bốn năm, thậm chí còn vì lo đứa bé bị người nhà họ Cao biết mà thay đổi ngày sinh của thằng bé.

Bao nhiêu năm qua đi, tất cả mọi người đều bình an, Hoàng Ngân đâu có can đảm phá vỡ cục diện bình lặng ấy để bước vào tình cảnh đáng sợ kia một lần nữa.

Có lẽ cô thật sự không kiên cường như vẻ ngoài của mình. Cô nhu nhược, yếu đuối, nhưng xin hãy tha thứ cho cô, cô không chỉ có mỗi tình yêu, cô cũng cần tình thân.

Cô là con gái của mẹ, là chị gái của em, còn là mẹ của một đứa bé!

Từ lâu cô đã không còn nanh vuốt mà tranh đấu với người phụ nữ như Ôn Thuần Như nữa.

...

Trong phòng bệnh, Cao Dương Thành đang chăm chú kiểm tra cơ thể cho Trần Lan, vừa hay Hoàng Ngân cũng ở đây.

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp lại nhau sau tiệc sinh nhật của Dương Dương.

Cao Dương Thành vẫn là bác sĩ Cao lạnh lùng xa cách. Anh không nói nhiều.

“Dì Trần, cháu đã sắp xếp phẫu thuật cho dì sau ba ngày nữa. Mấy ngày này dì chú ý nghỉ ngơi, không có gánh nặng tư tưởng.”

“Được.” Trần Lan gật đầu, cuối cùng làm làm như lơ đãng hỏi Cao Dương Thành: “Nghe nói bác sĩ Cao sắp kết hôn rồi?”

Sóng lưng gầy gò của Hoàng Ngân hơi thẳng lên.

Cao Dương Thành ngẩng đầu lên khỏi bệnh án, nhưng lại không đáp lời, chỉ mỉm cười với Trần Lan.

Anh không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận.

“Bác sĩ Cao, tôi chúc cậu đám cưới hạnh phúc.”

Thấy anh không phủ nhận, Trần Lan nở nụ cười tươi.

“Cảm ơn.” Cao Dương Thành chân thành cảm ơn.

“Cháu còn có việc, không làm phiền dì nghỉ ngơi nữa, tạm biệt.”

Cao Dương Thành nói xong thì dứt tay vào túi quần, ung dung bước ra khỏi phòng bệnh.

Từ đầu đến cuối anh không hề nói một câu nào với Hoàng Ngân, thậm chí không thèm liếc cô lấy một cái.

“Ngân ơi...”

“Ngân?”

“Dạ?”

Hoàng Ngân chột hoàn hồn: “Sao vậy mẹ?”

“Câu này phải để mẹ hỏi con mới phải, con làm sao thế? Từ lúc bác sĩ Cao đi sắc mặt con rất kém, có phải là bị bệnh rồi không?”

“Không, con không sao...” Hoàng Ngân vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Có lẽ là do dạo này con hơi chán ăn.”

“Nếu khó chịu thì nên đi khám đi, đừng chịu đựng, biết chưa?”

“Mẹ yên tâm đi, con sẽ chăm sóc tốt cho mình mà. Ngược lại là mẹ đó, mấy ngày này mẹ nhất định phải chú ý nghỉ ngơi.”

Chỉ còn ba ngày nữa mẹ cô sẽ phải lên chiến trường rồi, Hoàng Ngân sao có thể không căng thẳng cho được.

Ra khỏi bệnh viện, Hoàng Ngân luôn cảm thấy tinh thần rất tệ, đầu óc cô hỗn loạn, cơ thể chẳng có chút sức lực nào.

Cô day trán, đột nhiên một ý nghĩ táo bạo lóe lên trong đầu.

Trời ơi! Chẳng lẽ...

Hoàng Ngân vội vàng quay trở lại bệnh viện, đi về phía quầy thuốc.

Cô xếp hàng một lúc lâu mới đến lượt.

“Cho tôi một que thử thai.”

Hoàng Ngân đưa thẻ bảo hiểm ra.

“Hoàng Ngân...”

Hoàng Ngân còn chưa kịp lấy đồ thì nghe thấy một giọng nói ngọt ngào đang gọi.

Cô quay đầu, thấy Khuất Mỹ Hoa xách túi xách mỉm cười ôn hòa, tao nhã đi về phía cô.

Hoàng Ngân ngạc nhiên, đôi lông mày thanh tú không kìm được hơi cau lại.

“Thật trùng hợp, cô cũng đến mua thuốc à?”

Khuất Mỹ Hoa bình tĩnh hỏi Hoàng Ngân, như thể giữa hai người chưa từng có bất kỳ xích mích nào.

Vẻ mặt Hoàng Ngân rất phức tạp, cô không ngờ lại gặp Khuất Mỹ Hoa vào lúc này.

Cô vội vàng quay lại nói với cô y tá lấy thuốc bên trong: “Cô ơi, tôi không lấy thứ kia nữa!”

Hoàng Ngân gằn như vô thức không muốn cho Khuất Mỹ Hoa biết chuyện mình mang thai.

Y tá kia vừa mới lấy que thử thai đã bị Hoàng Ngân gọi lại. Cô ta quay đầu, cau mày, mắt kiên nhẫn nhìn Hoàng Ngân: “Thật sự không cần nữa?”

“Ừm, không cần nữa, cảm ơn cô.” Hoàng Ngân vội vàng gật đầu khẳng định.

Khuất Mỹ Hoa nghiêng đầu nhìn cô y tá kia, lại nhìn đồng thuốc trước mặt cô y tá. Mắt cô ta lóe lên, nụ cười có phần hơi cứng nhắc.

“Hoàng Ngân, cô mua thuốc gì vậy?” Cô ta nhanh chóng làm như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười giả vờ quan tâm Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân ra khỏi chỗ xếp hàng, đáp bừa: “Chút thuốc cảm mạo mà thôi, đắt quá, ra ngoài mua rẻ hơn.”

Khuất Mỹ Hoa nhếch miệng: “Đúng rồi, cô biết chuyện tôi và Dương Thành sắp kết hôn chưa?”

“Ừm, nghe nói rồi.”

Hoàng Ngân gượng cười, trả lời thản nhiên như thể cô hoàn toàn không để ý chuyện này.

Cho dù có để ý thì sao cô có thể thể hiện ra trước mặt người phụ nữ này được?

“Hoàng Ngân, hy vọng đến lúc đó cô cũng có thể đến tham gia.” Khuất Mỹ Hoa nhiệt tình mời Hoàng Ngân, đôi mắt trong suốt của cô ta đầy vẻ mong đợi thật lòng.

Hoàng Ngân cười nhạt: “Xin lỗi, bình thường tôi rất bận, chắc là không có thời gian đi được.”

Cô từ chối khéo, lại mỉm cười nói: “Cô Khuất cứ bận việc của mình đi, tôi có có việc, đi trước đây.”

Hoàng Ngân nói rồi không đợi Khuất Mỹ Hoa trả lời, cô đi lướt qua cô ta, vội vàng rời khỏi quầy thuốc.

Vừa thấy Hoàng Ngân bỏ đi, vẻ mặt ôn hòa của Khuất Mỹ Hoa chợt sầm xuống. Cô ta nhìn bóng lưng Hoàng Ngân bằng ánh mắt tràn đầy ghen tị, như một con dao sắc bén chỉ muốn đâm xuyên qua Hoàng Ngân.

Cô ta hỏi cô y tá trong quầy thuốc qua lớp kính: “Chị y tá, làm phiền một chút, xin hỏi cô bạn vừa rời của tôi vừa định mua thuốc gì vậy?”

Y tá kia ngẩng lên nhìn Khuất Mỹ Hoa, chỉ lạnh nhạt nói: “Cô hỏi tôi làm gì, cứ hỏi thẳng bạn cô đi! Chúng tôi không tiện tiết lộ thông tin của bệnh nhân.”

Khuất Mỹ Hoa ghen hống, sắc mặt trắng bệch hơn vài phần. Cô ta cắn môi, không thèm mua thuốc nữa, quay người vội vàng ra khỏi quầy thuốc.

Nếu như cô ta không nhìn nhầm thì rõ ràng cô y tá kia vừa định lấy que thử thai trên giá.

Chẳng lẽ Đỗ Hoàng Ngân thật sự có bầu rồi?

Con của Cao Dương Thành sao?

Vừa nghĩ đến khả năng này, Khuất Mỹ Hoa siết chặt nắm tay. Mười ngón tay trắng bệnh đến kinh hồn!

Mang thai ư?

Cô ta tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra, nhất là trong giờ phút mấu chốt này!

Cho dù chỉ là có khả năng, cô ta cũng không cho phép!!

Hoàng Ngân ra hiệu thuốc bên ngoài mua que thử thai chất lượng tốt nhất. Bác sĩ đặc biệt dặn dò cô, kết quả thử nước tiểu vào sáng sớm mới là chuẩn nhất, Hoàng Ngân cất que thử thai rồi đi về phía bệnh viện K, nhưng không ngờ công ty lại gọi điện đến bảo cô về tăng ca để nộp bản thiết kế vốn ba ngày sau mới cần dùng, do khách hàng đột nhiên cần gấp. Hoàng Ngân không còn cách nào khác, đành phải trở lại công ty.

Bởi vì khách hàng đột nhiên yêu cầu gấp nên Hoàng Ngân rất vội. Cô tăng ca từ chiều, mãi đến 12 giờ đêm mới hoàn thành xong bản phác thảo.

Cô gấp máy tính lại, lập tức cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nhắm mắt rồi mà trong đầu vẫn đầy những hình ảnh của bản vẽ CAD.

Hoàng Ngân lắc đầu, thật sự cảm thấy hơi mệt.

Cô thu dọn qua loa bàn làm việc bừa bộn, rồi xách túi lên ra khỏi công ty.

Bên ngoài trời đã tối đen, chỉ có lác đác vài cột đèn đường đang tỏa ra ánh sáng lờ mờ.

Giờ này đã không còn xe bus nữa, tàu điện cũng đã ngừng hoạt động, Hoàng Ngân chỉ đành bắt taxi về nhà.

Cô đứng ven đường, còn chưa vẫy tay đã có một chiếc taxi dừng ở bên cạnh.

Hoàng Ngân không nghĩ gì nhiều, mở cửa xe ngồi lên: “Đến khu chung cư Thanh Sơn, ừm ừm...”

Hoàng Ngân vừa báo địa chỉ, thì không ngờ đằng sau ghế phụ đột nhiên có một đôi tay thò ra. Đôi tay kia cầm một cái khăn mặt bịt kín miệng mũi Hoàng Ngân.

“Ừm ừm ừm...”

Hoàng Ngân sợ hãi đến mức tim như ngừng đập, trán không ngừng toát mồ hôi lạnh: “Thả tôi ra!!! Các người muốn làm gì? Ừm ừm...”

Hoàng Ngân bị chiếc khăn bịt miệng, giọng nói không rõ, hơn nữa, đầu cô ngày càng nặng trĩu. Hiển nhiên là chiếc khăn bịt miệng cô còn tẩm thuốc tê.

Chết tiệt!!

“Ha ha! Con đàn bà thôi, anh em bọn tao còn làm gì mà được? Tất nhiên là làm mà thôi!!”

Gã đàn ông đang lái xe bên cạnh Hoàng Ngân mở miệng nói đầy lời đe dọa.

Lúc này Hoàng Ngân mới chú ý tới gã trai tóc đỏ đang lái xe, tuổi tác tên này chắc chắn không lớn hơn cô, vừa nhìn đã biết là một tên lưu manh.

“Các anh đòi tiền có phải không? Tôi đưa hết tiền trong túi cho các anh, các anh lấy đi!! Mau thả tôi xuống xe!!”

Hoàng Ngân nén nước mắt kêu to, cô còn tưởng rằng bọn chúng chỉ là côn đồ cướp của.

“Ha ha...” Một tiếng cười lớn vang lên từ phía sau Hoàng Ngân, “Tiền của mà đương nhiên bọn tao không khách sáo, có điều bọn tao không chỉ muốn lấy tiền, mà còn muốn nhiều hơn nữa cơ!!”

Gã kia vừa dứt lời thì chiếc ghế Hoàng Ngân đang ngồi đột nhiên ngã ra sau khiến cô ngã sấp xuống.

“Á!!”

Hoàng Ngân hoảng sợ kêu to, trên trán và lòng bàn tay toát mồ hôi. Giọt nước mắt hoảng sợ rớt cuộc cũng tràn ra.

“Các người muốn làm gì!! Thả tôi ra, thả tôi ra...”

Ngay khoảnh khắc Hoàng Ngân ngã xuống, chiếc khăn bịt miệng hơi lỏng ra, nhưng cô còn chưa kịp hô xong thì lại lần nữa bị chiếc khăn bịt chặt.

“Mẹ nó! Tóc đỏ, tao không đợi nữa, lên trước rồi tính! Mấy ngày nay tao không chạm vào đàn bà rồi, giờ ghen chết được!”

Gã đàn ông sau lưng Hoàng Ngân vừa bịt miệng cô vừa nói những lời ghê tởm.

Hoàng Ngân hoảng sợ trừng to mắt. Cô lắc đầu thật mạnh, nước mắt không ngừng tuôn rơi, cơ thể mảnh mai run rẩy liêu mạng vùng vẫy: “Ưm ưm... các người không thể động vào tôi được! Đừng động vào tôi! Đồ khốn kiếp!!”

Hai tay cô kéo cánh tay gã ta thật mạnh, móng tay cào vào bắp thịt gã, gần như sắp cào rách da gã. Gã ta chửi bới, không chút thương xót giáng cho cô một bạt tai.

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy gò má nóng rát, cơn đau ập đến, đầu óc ong lên. Có vài giây, tầm mắt cô trở nên trắng xóa, suýt chút nữa thì ngất đi.

Nhưng Hoàng Ngân vẫn gắng gượng!

Nước mắt không ngừng tuôn rơi, nhưng cô lại liên tiếp gào lên: “Đồ Hoàng Ngân, kiên cường lên! Không được ngủ! Không được ngủ!”

-----oOo-----

Chương 101

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô dùng hết sức mà hét khàn cả giọng, trong đôi mắt đong đầy nước mắt chất chứa thù hận, thấy tên đàn ông đằng sau giờ bàn tay xấu xa về phía mình, cô đột nhiên giơ tay lên túm lấy vô lăng, giữ thật chặt rồi liều mạng đâm vào hàng rào bảo vệ phía bên trái.

Cho dù cô có chết, cũng quyết phải kéo hai tên khốn kiếp này đi theo!!!

“Á —”

“Phanh lại —”

Tiếng thân xe phanh gấp lại vang lên, còn chưa kịp dừng lại, toàn bộ xe đã tông thẳng vào hàng rào bảo vệ bên đường.

Xe bỗng nhiên ngừng lại.

Vì tốc độ quá nhanh, bị va chạm như thế, lớp thủy tinh ở cửa sổ trước lập tức vỡ vụn, văng đầy khắp xe.

“Mẹ nó!!”

Hai tên đàn ông đồng thời chửi ầm lên, đều bị sự cố bất thành linh dọa cho toát mồ hôi lạnh cả người, tên đàn ông tóc đỏ hất tay một cái, lại tát cho Hoàng Ngân một bạt tai, thừa dịp xe dừng lại, hấn lại trực tiếp nhảy dựng lên, hung hăng đập vào bụng của Hoàng Ngân.

“Á ——”

Hoàng Ngân đau đến mức kêu to.

“Đừng, đừng đập vào bụng tôi!!”

Khóe mắt Hoàng Ngân đã ướt lệ, cô dùng hai tay chặn lại chân của hấn, giữ thật chặt, không để hấn động vào bụng mình nữa, “Đừng động vào bụng tôi!!!”

Chỗ đó chưa biết chừng đã chứa đựng một sinh mệnh rồi!!

Không, không phải một, mà là hai, là hai sinh mệnh, cùng với tất cả hy vọng của cô!!

“Đừng đụng vào nó!!!”

Hoàng Ngân dùng hết tất cả sức lực từ trước đến nay, kiềm chặt tên ác ma trước mặt này.

Cô cắn chặt răng, cho dù lợi cũng đã bị mình cắn chặt đến mức chảy máu, nhưng cô có chết cũng không chịu buông tay, sức lực lớn đến mức ngay cả tên đàn ông tóc đỏ cũng không giãy ra được khỏi tay cô.

Tên đàn ông ngồi đằng sau vừa thấy tình thế này, vội vàng xông lên giúp đỡ, cố gắng đến mấy lần thử bẻ đôi tay của Hoàng Ngân ra khỏi chân tên kia, nhưng lại không sao bẻ ra được.

Người phụ nữ này, sức lực lớn đến mức kinh hoàng!

Tên đàn ông kia dứt khoát hoặc là không làm, hoặc đã làm thì làm cho tới, trực tiếp tung chân lên học theo thằng tóc đỏ, hung hăng đá một cước vào bụng Hoàng Ngân.

“Á –”

Hoàng Ngân đau đến mức thét chói tai, nước mắt cứ thế trào ra ngoài.

Cô vội vàng buông lỏng tay ra để bảo vệ bụng mình, nhưng hai tên đàn ông kia đã hoàn toàn không lo được nhiều chuyện như vậy nữa, trực tiếp liều mạng đá vào phần bụng mà tay cô đang đặt lên!

Đau...

Cảm giác đau sắp chết này, Hoàng Ngân căn bản không thể diễn tả nổi thành lời.

Mồ hôi to như hạt đậu không ngừng toát ra từ hai bên trán, hai cánh tay bảo vệ bụng bị hai tên đàn ông hung hăng đá đập từng phát một, tưởng như ngay cả đầu khớp xương cũng sắp nứt ra đến nơi.

Nhưng cô vẫn cứ lấy hai tay ôm chặt vào bụng mình, cuộn mình thành một cục, dù thế nào cũng không chịu buông tay.

Con yêu, nếu con thực sự có trong bụng mẹ, thì xin con nhất định phải kiên cường!!

Nhất định phải kiên cường...

“Con ả này cũng ương thật!!”

Tên tóc đỏ vừa thóa mạ, vừa cúi người xuống, tung cho Hoàng Ngân thêm một bạt tai nữa.

Hoàng Ngân đau đến mức kêu to.

Cô biết, mình cứ tiếp tục thế này, thì sớm muộn gì cũng sẽ bị hai tên khốn kiếp này đánh chết, mà bây giờ mình cũng đã buồn ngủ rồi, nếu không phải vì cảm giác đau đớn trên người, có lẽ cô đã bất tỉnh từ lâu.

Hoàng Ngân cắn chặt răng, tự nói với mình, nhất định không thể ngủ!!

Trong những lúc này, nếu không dựa vào chính mình để cứu lấy mình, thì cô thực sự chỉ có một con đường chết!

Lúc này, tên đàn ông đang đá vào bụng Hoàng Ngân, đột nhiên dừng động tác lại, chỉ thấy hắn đang cời bỏ thắt lưng trên eo, vẻ mặt đầy ý cười dâm ô, “Để ông đây sướng trước đã, rồi lại tiếp tục đánh ả!”

Tên đàn ông tóc đỏ cười ha ha, “Được, cho ông trước đây! Người anh em tôi canh chừng cho ông.”

Hắn nói, rồi nhìn chòng chọc vào Hoàng Ngân đã suy yếu đến mức sắp ngất đi, sau đó đẩy cửa xe ra bước xuống.

Một con đàn bà trói gà không chặt, người anh em của hắn không thể nào lại không giải quyết được mới đúng!

“Dùng –”

“Dừng!!”

Trong xe truyền đến tiếng hét chói tai khản cổ của Hoàng Ngân, “Dừng đụng vào tôi ——”

Tên đàn ông giằng xé quần áo của Hoàng Ngân như mất trí, lộ ra bả vai trắng muốt của cô, khiến cho tên đàn ông trên người càng thêm điên cuồng, “Không ngờ con ả như cô da thịt lại mịn màng như thế...”

Hắn nói rồi bèn nghiêng người hôn vào bả vai Hoàng Ngân.

Cảm giác buồn nôn lập tức xông lên ngực Hoàng Ngân cuộn cuộn xối xả, suýt nữa khiến cô ói mửa.

Cô liều mạng giằng co, một đôi tay lại lần mò tìm kiếm cái túi của mình, cô biết thằng tóc đỏ kia không ở đây, bây giờ chính là thời điểm để mình tìm cơ hội cầu cứu.

Chỉ là, điều khiến cô đau khổ là, cô mò mẫm lung tung rất lâu, cũng mặc cho tên đàn ông kia gặm cắn bả vai của mình, ngực của mình, nhưng mãi vẫn không tìm được túi của mình.

Nước mắt ức nghẹn ‘lộp bộp’ rơi xuống, nhưng bỗng chốc, cô chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay chột lạnh...

Hình như cô đã sờ được thứ gì đó!

Trái tim, như nảy lên, ‘thình thịch thình thịch’ đập loạn.

Thứ cô sờ được không phải là cái gì khác, mà chính là một mảnh vỡ thủy tinh do trện va chạm vừa rồi!!

Cảm giác lạnh buốt, đặt trong bàn tay, Hoàng Ngân sờ một vòng dọc theo mép của mảnh thủy tinh, tìm thấy một góc nhọn hoắt, cô thử lấy ngón tay chọc vào, lập tức có máu chảy ra...

Rất sắc nhọn!!

Hoàng Ngân kích động đến mức ngay cả nước mắt cũng không kiềm nổi nữa, bởi vì cô biết, cái này có lẽ chính là tia hi vọng cuối cùng trong sinh

mệnh của mình rồi.

Nhưng, cô biết, càng trong lúc đáng sợ nhất, cô lại càng phải giữ cho đầu óc tỉnh táo.

Cô mặc cho tên đàn ông trên người giở trò với mình, cắn răng, nuốt hết tất cả nhục nhã vào bụng, hai mắt quan sát một lượt bên trong xe, mừng rỡ phát hiện tên tóc đỏ vừa xuống xe kia thậm chí còn chưa cả rút chìa khóa xe ra.

Mà đến lúc Hoàng Ngân muốn chạy trốn, nếu cô chỉ dùng hai chân thì chắc chắn sẽ không chạy lại nổi hai tên khốn kiếp này, huống chi bây giờ, cô đã bị đánh đến như vậy, cô đâu còn sức lực dư thừa để chạy trốn nữa.

Điều duy nhất cô có thể làm chính là cướp xe, đập tên lưu manh trên người xuống xe.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận tất cả mọi chuyện, Hoàng Ngân chọt giương tay một cái, nắm lấy mảnh thủy tinh sắc như dao kia, không hề do dự, hung hăng đâm thẳng vào cặp mắt của tên đàn ông trên người.

Đúng vậy!! Cái mà Hoàng Ngân đâm, tuyệt đối không phải một con mắt, mà là dùng tốc độ nhanh nhất, trực tiếp chọc mù hai mắt của hắn.

Hoàng Ngân chưa từng làm hại người khác, đừng nói đến chuyện chọc mù mắt người khác, dù bình thường chỉ kêu cô đánh người thôi, cô cũng không dám, nhưng hôm nay, hai tên khốn nạn này đã dồn cô vào đường cùng, cô muốn sống sót, thì chỉ có thể làm vậy!!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên bên tai Hoàng Ngân, tên đàn ông trên người lập tức nhảy ra khỏi người Hoàng Ngân, thống khổ bung lấy con mắt không ngừng chảy máu của mình, hu hu kêu to, “Mẹ nó!! Tóc đỏ, tóc đỏ — con đàn bà đáng chết, xem tao có giết mày không!!”

Hắn nói rồi nhào vào ghế lái phụ, nhưng trên ghế lái phụ đâu còn bóng dáng của Hoàng Ngân nữa.

Ngay từ lúc hắn tránh khỏi người mình, cô đã phi thẳng lên ngồi vào ghế lái, đúng lúc tên tóc đỏ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, hắn vừa

mở cửa xe, đang chuẩn bị lên xe thì “xoẹt –” một tiếng, chiếc xe taxi phi nhanh như gió, lái gấp đi, vì tốc độ xe quá nhanh, mà cả người tên tóc đỏ đập vào thân xe, trực tiếp ngã sấp mặt.

“Mẹ nó!!”

Hắn chửi ầm lên, bò dậy khỏi mặt đất rồi đuổi theo xe.

Nhưng tốc độ xe nhanh như tên bắn, Hoàng Ngân hoàn toàn coi xe taxi như xe thể thao mà lái, cũng không để ý tới điều gì khác, chỉ giậm thẳng chân ga đến tận cùng, thậm nghĩ mau mau thoát khỏi tên khốn nạn sau xe.

Mà trong xe, tên đàn ông không ngừng chảy máu hai mắt đã tìm được Hoàng Ngân ở ghế lái, giơ tay lên muốn đánh lại Hoàng Ngân trong bóng tối, “Mẹ nó!! Đâm mù mắt tao rồi, tao bắt mày chết chung!!”

Hoàng Ngân đã sớm ngờ được tên khốn nạn này sẽ tung một đòn như vậy, lúc hắn ập tới, cô nắm lấy mảnh thủy tinh trong tay, run rẩy nhắm mắt lại... đâm thẳng về phía trước.

“Á –”

Tiếng kêu thảm thiết bên tai vang lên lần nữa.

Hoàng Ngân biết mình đã làm gì, cô dùng thủy tinh đâm vào bụng dưới của một người đàn ông!!

Bàn tay bị máu nóng nhuộm đỏ, run rẩy cực kỳ mạnh, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, trên trán không ngừng toát ra mồ hôi hột.

Nhưng cũng may, nhát đâm này sẽ không lấy mạng tên đàn ông này...

May mà cô đã từng học cùng Cao Dương Thành về những thứ như cấu tạo da lông trên cơ thể con người, nhát đâm này căn bản không đâm trúng điểm yếu của người ta, mà cô, lại càng không muốn giết người, cho dù chỉ là tự vệ!

Hoàng Ngân chỉnh tốc độ xe chậm lại, lấy tay đẩy cánh cửa ghế lái phụ ra, lúc tên đàn ông kia đang kêu rên thóa mạ, cô đã dùng hai tay hai

chân, cùng với toàn bộ sức lực trên người, đập cho tên đàn ông bên cạnh đã sớm đau đến mức không còn sức nào xuống xe.

“Á –”

Người đàn ông lăn xuống xe, lăn đến mấy vòng trên mặt đất rồi mới ngừng lại được, máu tươi lập tức nhuộm đỏ trên con đường trải nhựa.

Hoàng Ngân nhìn thấy cảnh đó qua gương chiếu hậu, trái tim căng thẳng đến giờ mới dám buông lỏng, cô vật vả thở hổn hển vài hơi, nước mắt đã cuồn cuộn chảy ra như lũ tràn bờ đê từ lâu.

Từng giọt từng giọt, nhỏ lên vô lăng, cuồn cuộn trào ra từng vòng một.

Hoàng Ngân vẫn có vẻ chưa lấy lại được tỉnh táo, nhưng cô biết, bây giờ tuyệt đối không phải là lúc để cô ngần ngại, để cô khóc, cô cuống quýt móc di động ra, bấm 113.

Cúp điện thoại, chân cô run run, đập ga, ổn định vô lăng, xe vút nhanh như bay...

Gió lạnh ‘Ào ào’ thổi tới, như tiếng gào khóc thảm thiết, vang vọng bên tai cô.

Hoàng Ngân lái xe, chạy như điên đến bệnh viện.

Bụng của cô, đau quá...

Cảm giác đau như co giật này, tựa như có một đôi tay to lớn đang hung hăng vặn xoắn, mỗi lần vặn xoắn, đều khiến cô đau đến mức co rút người lại, lỗ chân lông trên người cũng như sắp nổ tung, cảm giác đau nhức mãnh liệt xông ra từ trong từng lỗ chân lông, lan rộng khắp người cô, điên cuồng gặm nhấm chút ý chí cuối cùng còn sót lại của Hoàng Ngân...

Đầu, mê man như sắp ngất đi bất kỳ lúc nào.

Mí mắt không ngừng díp lại, Hoàng Ngân biết, đó là do chỗ thuốc mê vừa rồi đã có tác dụng, cô thực sự sắp không chịu nổi.

Nhưng...

Cô phải cố lên!!!

“Đỗ Hoàng Ngân, mày phải cố lên!! Mày cũng đã chịu đựng đến mức này rồi, mày phải cố lên!!”

Cô cắn răng, khích lệ mình từng tiếng một.

Nếu trong bụng thực sự có cục cưng bé nhỏ mà cô không cố chống đỡ, thì cục cưng sao có thể chống đỡ được!!

Vì thế, Đỗ Hoàng Ngân, mày nhất định phải cố lên!!!

Cô giữ chặt mảnh thủy tinh cứu mạng mình, ghim chặt mảnh thủy tinh vào tay...

Cô chỉ có thể dựa vào nỗi đau đớn này, để mình chịu đựng tiếp!!

Con yêu, nếu con có trong bụng mẹ, thì xin con nhất định phải... cố gắng sống sót!!

Tuy mẹ chỉ vì anh con mới có con, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến tình yêu mà mẹ dành cho con...

Vì thế, xin con nhất định phải cố gắng chống đỡ, đừng cảm lên một chút!! Kiên cường lên một chút...

Đau đớn trong lòng bàn tay, khiến nước mắt trong mắt Hoàng Ngân càng rơi mau hơn...

Mấy lần vì đau nhức không thể nhịn được nữa mà cô nức nở ra tiếng, nhưng Hoàng Ngân quệt nước mắt một cái, cắn răng, lại tiếp tục lái đến bệnh viện, nhưng không ngờ, xe đột nhiên bất ngờ chết máy, cho dù Hoàng Ngân có khởi động như thế nào cũng không mở lên được.

“Mẹ nó!!”

Hoàng Ngân không nhịn được mà chửi ầm lên.

Nước mắt lập tức chảy ra ngoài, cô gằn như khóc đến thất thanh, “Ông trời ơi, ngay cả ông cũng muốn sống mái với con có phải không?”

Cô đạp mạnh một cước vào chân ga cho hả giận, vội vàng móc di động ra, gọi cho 115.

Hoàng Ngân nắm túi xách, tập tễnh xuống xe, cố gắng hít thở một chút không khí bên ngoài.

-----oOo-----

Chương 102

Nguồn: EbookTruyen.VN

Rõ ràng chiếc xe đã xảy ra vấn đề do va chạm vừa rồi, mùi xăng cũng càng ngày càng nặng, Hoàng Ngân thậm chí thấy hơi hoài nghi có phải nó bị rò rỉ dầu không, hơn nữa còn lẫn với mùi máu tươi nồng nặc, khiến dạ dày cô vô cùng nôn nao, chỉ thiếu nước chưa ói ra tại chỗ.

Hoàng Ngân dùng cánh tay dính đầy máu tươi bưng lấy cái bụng đang đau sắp chết đi được, bước từng bước tập tễnh men theo ven đường, mỗi bước chân đều như giẫm trên mũi chông, cả người đau đến mức cô không nhìn được mà co quắp.

Nhưng cô có đau hơn nữa thì cũng phải cách xa cái xe này ra, một khi nó nổ thì xe hỏng mà người cũng chết, cô vẫn có chút ý thức tự bảo vệ mình đó.

Hoàng Ngân nhìn đau, đi ra chỗ cách xe tầm trăm mét, lúc này mới ôm bụng ngồi xuống bên lề đường, yên lặng chờ người tới cứu.

Cô không ngồi trực tiếp xuống đất, mà là đặt túi xách của mình lót dưới mông.

Trên mặt đất quá lạnh, nhờ đâu trong bụng có em bé, cô sợ bản thân mình thì chịu được, nhưng cục cưng cũng không chịu nổi.

Gió lạnh kéo tới sắc như dao, tạt qua gương mặt sưng đỏ của Hoàng

Ngân, đau đến mức cô suýt nữa không nhìn được mà trào nước mắt.

Đột nhiên, cô liền nghĩ đến Cao Dương Thành, vừa nghĩ tới anh, khóc miệng Hoàng Ngân không nhìn được khẽ cười, nụ cười đó còn có chút buồn bã.

Cô ngồi đó, chịu đựng cơn gió, tay phải nắm thành nắm đấm, coi nó như một chiếc mic, đặt bên môi mình, bắt đầu ngâm nga rất to rất say đắm một bài hát của Pháp.

“Một đôi tình nhân cũ, đương nhiên chúng ta từng trải qua bão tố tình cảm, tình yêu hai mươi năm là tình yêu điên cuồng, rất nhiều lần anh xách theo hành lý của anh, rất nhiều lần em ngồi máy bay bỏ đi, mỗi một vật dụng trong nhà em đều nhớ, trong căn phòng không nôi này, bão tố một lần nữa bùng nổ,

Nhưng, tình yêu của em ơi, người yêu ngọt ngào, dịu dàng, giỏi nhất của em ơi, từ sáng đến tối, em vẫn yêu anh, anh biết em yêu anh mà.

Ôi, tình yêu của em ơi, thời gian chúng ta bên nhau càng lâu, nó lại càng dần vật chúng ta, đương nhiên anh khóc đã hơi trễ, lòng em nứt vỡ đã hơi muộn, chúng ta bảo vệ quá ít cho câu chuyện thần thoại của chúng ta, không biết nắm bắt cơ hội, dễ dàng để thời gian trôi qua, nhưng đây đều là cuộc chiến tranh dịu dàng, ôi! Tình yêu của em ơi...”

Tiếng ca lạnh lốt, xuyên qua màn đêm u ám, biến tất cả khổ đau thành những điều lãng mạn tuyệt vời nhất, cùng nhau biến mất theo giọng ca này...

Khi Cao Dương Thành và Nguyễn Thuần gặp Đỗ Hoàng Ngân, chỉ thấy cô đang ngồi dưới ánh đèn đường, giơ cao tay lên, ngẩng đầu, dùng giọng hát thánh thót hát vang bài hát xưa đầy lãng mạn này của Pháp.

Đôi mắt long lanh của cô, vẫn sáng trong, cứng cõi mà buồn thương.

Hoàng Ngân cũng nhìn thấy Cao Dương Thành đứng cách cô không xa, và Nguyễn Thuần trang điểm nhẹ nhàng đứng bên cạnh anh.

Hoàng Ngân ôm bụng, đứng lên, tay vẫn giơ cao đặt bên miệng mình, lại bắt đầu ngâm nga to hơn bài hát “Một đôi tình nhân cũ” này, từng lần

một, mãi đến lúc cuối cùng, khi khóc không ra tiếng, cô vẫn còn tiếp tục khàn giọng hát vang.

Càng thông khổ, càng kiên cường!!

Càng khó khăn, cô càng muốn vui vẻ, càng phải sống được là chính mình!!

Cho dù có hoàn cảnh khó khăn gì cũng không thể đánh bại Đỗ Hoàng Ngân cô, cô cũng tuyệt đối không cúi đầu trước thế lực ác độc nào...

Cao Dương Thành rút hai tay trong túi, đứng đối diện, ánh mắt sâu nặng nhìn Đỗ Hoàng Ngân đang đứng dưới ánh đèn đường, ngậm nga say đắm, nhưng khuôn mặt đã thấm đẫm nước mắt từ lâu.

Nguyễn Thuần nhìn Đỗ Hoàng Ngân chật vật nhưng kiên cường dưới đèn đường, khẽ thở dài một tiếng, “Cô ấy vẫn như vậy, không thay đổi chút gì trong cốt cách, cứng cỏi, lạc quan, quật cường, mãi mãi kiên cường không đánh bại được...”

Cao Dương Thành không nói gì, đôi mắt sâu thẳm ngưng lại trên con người đối diện đang tự mình mua vui kia, đôi mắt lóe lên một cái, ánh sáng nơi đáy mắt càng thêm tối tăm.

Ngay một giây tiếp theo, anh đã bước như bay chạy tới chỗ cô.

Tiếng ca trong màn đêm, hơi ngừng lại.

Đột nhiên chỉ thấy Đỗ Hoàng Ngân ngẩng cao đầu lên, nhắm mắt lại không biết gì nữa mà ngất xỉu.

“Đỗ Hoàng Ngân!!”

Cao Dương Thành nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy Hoàng Ngân, không nói hai lời, trực tiếp bế ngang cô lên, ra lệnh cho Nguyễn Thuần bên cạnh, “Mau!! Mau đi lái xe đi!! Cô ấy bị thương nặng!!”

Vừa rồi anh đã cảm thấy dường như cô có gì đó không đúng, vì thế mới bước nhanh tới chỗ cô.

Nguyễn Thuần nghe thấy câu ra lệnh đó, vội vàng chạy đến bãi đỗ xe không xa để lái xe tới.

Chỉ trong vài phút, xe đã dừng bên cạnh bọn họ.

Cao Dương Thành bế Hoàng Ngân lên xe, ôm lấy cô lúc này đang chông chất vết thương, quần áo tơi tả vào lòng mình.

Nguyễn Thuần lái xe như bay, phóng tới bệnh viện Vinmec gần đó nhất.

“Đỗ Hoàng Ngân!!”

“Đỗ Hoàng Ngân...”

“Hoàng Ngân!!”

Cao Dương Thành lo lắng gọi Hoàng Ngân vài tiếng, mà trong ngực anh, cô vẫn không hề hay biết gì.

Gò má của cô sưng phù lên như hai cái bánh bao đỏ bưng, tơ máu lộ ra trên lớp da mỏng manh, nhìn mà thấy hơi giật mình.

Đây rõ ràng là do bị đánh!!

Chết tiệt!

Là ai đã đánh cô?!

Cao Dương Thành cắn chặt răng, bắt đầu kiểm tra vết thương trên người cho Hoàng Ngân, nhưng cũng may chỉ phát hiện vết thương bên ngoài là vết dao cứa trong lòng bàn tay cô.

Khi thấy những vết thương xanh tím kinh khủng trên cánh tay cô, áp suất xung quanh Cao Dương Thành lập tức hạ thấp đến đáy, toàn thân bao phủ bởi cảm giác rét lạnh, làm người ta run sợ.

“Thương tích trên người cô ấy giống như bị người đánh vậy.” Nguyễn Thuần nhìn vào Hoàng Ngân đang mất cảm giác, nằm trong lòng Cao Dương Thành qua gương chiếu hậu.

Cao Dương Thành mím chặt môi mỏng, chỉ nói, “Lái nhanh thêm chút nữa!”

Nhìn vào đôi môi xanh tím kia của Hoàng Ngân, trong lòng Cao Dương Thành bất chợt thấy hơi luống cuống, “Thu à, lái nhanh thêm chút nữa!! Cô ấy phải được cấp cứu ngay lập tức!!”

Nguyễn Thuần nghe thấy câu ra lệnh của Cao Dương Thành thì trực tiếp đạp ga đến mức sâu nhất, cũng không kịp để ý đến những chuyện vi phạm luật lệ kia nữa, cứu người quan trọng hơn.

Vừa vào bệnh viện, Hoàng Ngân đã được đưa vào trong phòng cấp cứu.

Cao Dương Thành dùng thân phận bác sĩ, thay đồ vô khuẩn, cũng đi vào theo, để lại một mình Nguyễn Thuần chờ bên ngoài.

Khi bác sĩ mở quần áo của Hoàng Ngân ra, nhìn thấy cái bụng đã chuyển thành màu xanh đen, tất cả mọi người đều hít ngược một hơi khí lạnh.

Cao Dương Thành cắn răng, nắm chặt hai tay, càng nắm càng chặt, gân xanh hằn đậm trên trán và trên mu bàn tay.

Toàn thân, lạnh đến mức như hàm chứa đá, chỗ cách xa đến cả mười dặm, dường như cũng có thể bị anh đông lạnh thành băng.

Nếu để anh biết là ai đánh Đỗ Hoàng Ngân bị thương, anh chắc chắn sẽ dùng đầu đón gấp mười lần, thậm chí là mấy chục lần để đòi lại cho cô!!

Sau khi kiểm tra toàn thân cho Hoàng Ngân thì thấy cũng may, phần bụng tuy bị đá rất nghiêm trọng, nhưng có lẽ vì được bảo vệ đúng lúc, nên vẫn chưa đến mức tổn thương tới nội tạng bên trong.

Nhưng cánh tay của cô thì không may mắn như thế, cánh tay trái đã bị đá đến mức gãy xương, nên phải lập tức bó thạch cao, ngoài ra phần cơ, thịt cũng bị thương rất nghiêm trọng, xem ra cần phải nghỉ ngơi một thời gian rất lâu.

“Cô Đỗ hình như là vì trúng một loại thuốc mê nên mới mê man suốt.”

Bác sĩ chính Lý Dũng nói với Cao Dương Thành.

“Thuốc mê?”

Mắt Cao Dương Thành run lên.

Là ai đã ra tay với người phụ nữ này? Chuyện tối nay rốt cuộc chỉ là một chuyện tập kích cướp bóc rồi đánh đập đơn thuần, hay là cố ý mưu hại?!

“Bác sĩ Cao, điều đáng mừng là, tình hình cô Đỗ coi như cũng ổn, tuy bị thương nặng, nhưng vẫn chưa đến mức nguy hại đến tính mạng, chuyện thuốc mê tôi cũng vừa giúp cô ấy tỉnh rồi, lát nữa chắc cô ấy sẽ tỉnh lại ngay thôi, có điều nếu cần lấy khẩu cung gì gì đó, tốt nhất vẫn nên để đến mai lại nói.”

Lý Dũng tốt bụng dặn dò Cao Dương Thành.

“Được.”

Cao Dương Thành khẽ đáp một tiếng, trong lòng thở phào một cái thật mạnh, quay đầu liếc mắt nhìn sắc mặt Hoàng Ngân tái nhợt trên giường bệnh, hai con mắt giận dữ không nhịn được trở nên dịu dàng hơn, “Tôi đi làm thủ tục nhập viện cho cô ấy đã.”

Anh nói xong bèn bước ra khỏi phòng cấp cứu.

Vừa bước chân ra ngoài, thì thoáng chốc trên giường bệnh đã truyền đến một tiếng gọi yếu ớt, “Bác sĩ, bác sĩ...”

Là Hoàng Ngân, cô đã tỉnh.

Lý Dũng bước nhanh đến chỗ giường bệnh của Hoàng Ngân, “Cô Đỗ, cô thấy thế nào rồi?”

“Bác sĩ, bụng của tôi... Bụng...”

Hoàng Ngân rung rung, ôm bụng của mình, “Có phải tôi đã mang thai không? Con của tôi, có phải đã mất rồi không? Bác sĩ, con của tôi...”

Hoàng Ngân hỏi lung tung, cuối cùng khản giọng đến mức khóc không thành tiếng, chỉ còn lại từng giọt nước mắt lăn dài.

“Mang thai?”

Bác sĩ ngạc nhiên, lắc đầu, “Vừa rồi chúng tôi kiểm tra không phát hiện có bất kỳ dấu hiệu mang thai gì cả.”

Tim Hoàng Ngân chột đập mạnh, “Không có... Không có sao?”

“Ừ.”

Lý Dũng gật đầu, “Quả thực không có.”

Hoàng Ngân ôm cái bụng đau đến mức sắp co quắp lại của mình, thở phào một hơi thật dài, sợ bóng sợ gió một hồi.

Nước mắt của Hoàng Ngân lại rơi xuống từng giọt.

Cũng may, cũng may trong bụng không có em bé, nếu không thực sự đã lành ít dữ nhiều rồi.

Nhưng nếu không có em bé, thì Dương Dương của cô phải làm sao bây giờ?

Hoàng Ngân nằm trên giường bệnh, nhìn trần nhà trắng toát trong phòng cấp cứu với vẻ mắt hồn mất vía, tiêu cự trong mắt càng ngày càng mờ dần...

Lúc Cao Dương Thành bước vào phòng bệnh, chỉ thấy hai cảnh sát mặc đồng phục màu xanh da trời đang lấy khẩu cung của Hoàng Ngân đang nằm trên giường nghỉ ngơi.

Anh đứng đối diện với hai cảnh sát, hai tay đút trong túi áo blouse trắng, vẻ mặt hơi lạnh nhạt, “Xin lỗi, bây giờ bệnh nhân của tôi cần nghỉ ngơi, có chuyện gì, ngày mai mọi người hãy nói chuyện cụ thể.”

“Nhưng...”

Đồng chí cảnh sát có vẻ như bị làm khó.

“Mời đi cho.”

Cao Dương Thành dùng giọng không cho cãi lại, rõ ràng không hề có ý cho thương lượng.

Hai cảnh sát cũng không có cách nào khác, chỉ đành buồn bực cất tờ ghi chép đi, rời khỏi phòng bệnh, đợi ngày mai trở lại.

“Vì sao anh lại muốn đuổi bọn họ đi? Chưa biết chừng chỉ vì lần này tôi làm lỡ dở, mà dẫn tới hai tên cướp kia về sau sẽ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật mất.”

Hoàng Ngân hơi buồn bực, khó hiểu.

Cao Dương Thành cầm một cái bát, múc một bát cháo nóng trong bình giữ nhiệt ra, đặt lên đầu giường của Hoàng Ngân, lại xoay qua lấy cái ghế ngồi xuống bên giường cô, lúc này mới khẽ nhếch môi, ngược mắt lên nhìn cô một cái, “Nếu chỉ vì chút thời gian làm lỡ dở này của cô, mà đã khiến cho bọn cướp nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, thì bọn họ cũng không cần ăn bát cơm cảnh sát này nữa đâu!”

Giọng nói của anh, lạnh lẽo âm u, không hề có chút độ ấm nào.

Đưa tay ra, bung bát cháo nóng trên đầu giường kia lên, dùng muỗng múc múc, lại cúi đầu tỉ mỉ thổi vài lần, lúc này mới múc một muỗng đưa tới bên miệng Hoàng Ngân, “Ăn đi.”

Những lời này, tuyệt đối là giọng ra lệnh ngang ngược.

Hoàng Ngân liếc nhìn anh một cái, lại cúi đầu liếc nhìn cái muỗng cạnh miệng, trong lòng thấy hơi ấm áp, khóe mắt không tự chủ được lại thêm ướt ướt, vội vàng mở miệng ngoan ngoãn nuốt hết muỗng cháo.

“Vị rất ngon...”

Cô không nhận được khen, “Không quá giống với loại mua bên ngoài.”

“Là Thu nấu đấy.” Cao Dương Thành nói cho cô biết.

Sau cùng, lại mở mắt ra, vừa như cố ý lại như vô tình liếc mắt nhìn Hoàng Ngân lúc này tim đang đập mạnh và loạn nhịp.

Hoàng Ngân lặng đi một giây, gượng gạo nhếch mép lên, “Thì ra tài bếp núc của cô ấy cũng giỏi như vậy, cô ấy đâu rồi?”

“Đi về rồi.”

“Có cơ hội cảm ơn cô ấy giúp tôi.”

“Ừ.”

Cuộc trò chuyện của hai người, vẫn luôn bình thản như vậy.

Nhưng, trong những lời nói đơn giản ấy, Hoàng Ngân lại nhận được một tin...

Quan hệ giữa Cao Dương Thành và Nguyễn Thuần, thực sự không giống bình thường.

Hoàng Ngân hơi xót xa trong lòng, nhưng vẫn luôn không để mình thể hiện ra ngoài.

“Bác sĩ Cao, chuyện tôi bị thương, tôi không muốn để mẹ tôi biết, ngày kia bà ấy phải vào phòng phẫu thuật rồi...”

“Tôi biết.”

Cao Dương Thành gật đầu, “Tôi cũng không hy vọng đến bây giờ vẫn còn có chuyện làm ảnh hưởng tới tâm trạng của bệnh nhân.”

“Cảm ơn anh.”

Hoàng Ngân nói lời cảm ơn.

Cao Dương Thành cũng không nói thêm gì nữa, lại múc một muống cháo đưa đến bên miệng Hoàng Ngân.

Chương 103: Điều tra nghi phạm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cháo nóng, đút từ bên môi vào trong miệng, trôi xuống thực quản, tựa như làm ấm cả người cô...

Hoàng Ngân mệt mỏi nằm ngủ trên gối, mắt lại bắt đầu díp lại, "Tôi buồn ngủ quá..."

Dáng vẻ cô rất suy yếu, gò má sưng đỏ vẫn nổi bật màu đỏ như máu, trông cô như vậy, quả thực cần được nghỉ ngơi.

"Uống thuốc trước đã."

Cao Dương Thành nói rồi đứng dậy đi lấy thuốc, lại thấy cô mê man thiếp đi.

Không biết rốt cuộc là do tác dụng của thuốc mê vẫn chưa hết, hay là do cô thực sự quá mệt mỏi rồi.

Nhìn Hoàng Ngân đang ngủ say, Cao Dương Thành cũng không tiện đánh thức cô nữa, nhưng không uống thuốc làm sao khỏi được.

Cao Dương Thành bỏ thuốc vào trong cốc, dùng muỗng nghiền vụn ra, lại rót chút nước sôi, khuấy đều lên, rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Lúc trở lại, trong tay đã có thêm một chiếc ống hút.

Trước đây anh từng thấy một người nhà bệnh nhân dùng ống hút đút thuốc cho bệnh nhân.

Dùng ống hút đương nhiên tiện hơn dùng muỗng nhiều, dùng muỗng bạn không thể xác định bệnh nhân có nuốt xuống không, nếu dùng ống hút, thì thôi một cái là có thể trực tiếp thổi vào đến họng cho bệnh nhân, vì thế đương nhiên sẽ bớt được rất nhiều việc.

Đầu tiên, Cao Dương Thành lót đệm dưới lưng Hoàng Ngân cho cao lên, đặt cô hơi ngồi dậy một chút.

Nhìn gò má sưng đỏ hơi quá mức của cô, trong đôi mắt đen nhánh lướt qua vẻ tàn bạo, nhưng thu lại rất nhanh, trở lại vẻ bình tĩnh lúc trước.

Bung cốc thuốc lên, đặt trước mặt Hoàng Ngân, lấy tay cậy mở đôi môi tái nhợt của cô.

Cầm lấy ống hút, đặt vào trong cốc, khẽ hút vào một hơi, khi nước thuốc chui vào trong ống hút, anh nhanh chóng rút ống hút ra, đặt vào giữa đôi môi anh đã cậy mở của Hoàng Ngân, nhẹ nhàng thổi một cái, nước thuốc liền trôi hết toàn bộ xuống cổ họng của Hoàng Ngân.

Cách đút thuốc này đúng là vẫn rất tốt.

Thuốc vừa thổi vào trong cổ họng của Hoàng Ngân một cái, có lẽ vì quá đắng mà trong lúc ngủ mơ cô hơi chau mày lại.

Cao Dương Thành hiếm khi có kiên nhẫn lặp lại một động tác nhiều lần, hút một ngụm thuốc, lại cúi người thổi vào trong miệng Hoàng Ngân.

Khi Hoàng Ngân bị vị thuốc đắng chát này làm cho tỉnh giấc, chật vật mở mắt ra, lại chợt bắt gặp một khuôn mặt hoàn mỹ không tí vết đang đến gần mình...

Anh khẽ mím đôi môi mỏng, tư thế ngậm ống hút mà cũng có thể nho nhã và quyến rũ như vậy.

Hoàng Ngân có đến nửa phút bị mê hoặc, trái tim "thình thịch" đập mạnh trong lồng ngực, lông mi yếu kiều khẽ chớp, cô vội vàng nhắm hai mắt lại, giả bộ ngủ say.

Thuốc đắng chát tràn vào miệng cô theo đường ống hút.

Chỉ là tốc độ lần này, dường như không gấp như vừa rồi, mà từ từ đưa vào, Hoàng Ngân muốn mở mắt ra xem tại sao, rồi lại sợ lộ ra sự thật.

Ai ngờ, Cao Dương Thành đang đút thuốc thực ra đã phát hiện ra cô tỉnh ngay từ giây phút cô mở mắt ra rồi.

Có điều, điều khiến anh bất ngờ là người phụ nữ này lại giả bộ ngủ tiếp?

Đôi mắt điển trai khẽ rướn lên, trong đôi mắt đen láy có cảm giác vui vẻ khẽ lướt qua, ngưng người trước người phụ nữ đang giả bộ ngủ này, ánh mắt nóng rực như lửa.

Cảm nhận được ổng hút rời khỏi môi mình, Hoàng Ngân nhắm mắt chờ đợi đợt nước thuốc tiếp theo được thổi vào, lại đột nhiên cảm thấy trên môi chột nóng lên...

Hai cánh môi mỏng mềm mại, nóng bỏng phủ kín đôi môi anh đào của cô...

Cao Dương Thành giờ bàn tay to ra, cứng rắn giữ lấy cằm của Hoàng Ngân, ngang ngược cạy môi cô ra, một dòng nước nóng đắng chát theo môi lưỡi của anh trút hết vào đôi môi thơm mùi đàn hương của Hoàng Ngân, chỉ nghe thấy anh dán vào bờ môi cô, khàn khàn ra lệnh, "Nuốt vào!"

Gò má vốn đã sung đỏ của Hoàng Ngân lúc này càng thêm nóng lên, tự biết chuyện giả bộ ngủ đã bại lộ, chỉ đành ngoan ngoãn thuận theo mà nuốt toàn bộ thuốc vào họng.

Vừa muốn rút ra khỏi nụ hôn của anh, nhưng không ngờ, Cao Dương Thành ở trước người lại đi trước cô một bước, buông cô ra không hề nhẹ tay.

"Giả bộ ngủ là vì muốn đợi kết quả như vậy phải không?"

Cao Dương Thành đứng lên, cầm cốc thuốc đặt một bên trên bàn, nói với vẻ lạnh nhạt.

Mặt Hoàng Ngân đỏ lên, quần bách đến mức chỉ muốn tìm một cái hố chui vào, cô vội vàng thanh minh cho bản thân, "Chỉ là cảm thấy, đột nhiên tỉnh lại trong tình huống đó... ít nhiều gì cũng thấy hơi xấu hổ."

Cao Dương Thành nhíu mày, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ bảo, "Ngủ đi!"

"Còn anh?"

Hoàng Ngân giương mắt nhìn anh.

"Sao nào?" Cao Dương Thành lại nhướn mày, hai tay lười biếng đút trong túi áo blouse trắng, dáng hình cao lớn dựa nghiêng vào cạnh bàn, tiếng nói trầm âm buồn cười hỏi cô, "Chắc không phải cô sẽ ngây thơ cho là tôi sẽ ở đây cùng cô cả đêm chứ?"

"Không phải."

Hoàng Ngân vội vàng lắc đầu, phủ nhận, "Tôi hy vọng anh về sớm một chút nghỉ ngơi."

"Hoạt động cả đêm đã bị cô quấy rầy rồi!" Cao Dương Thành nói với vẻ mắt hững, vẫy vẫy tay, đi ra ngoài phòng bệnh, "Tôi còn có việc, đi trước đây."

Tiếng nói kết thúc, bóng lưng của anh cũng hoàn toàn biến mất ở cửa phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, chỉ còn lại một mình Hoàng Ngân.

Trong không khí dường như còn thấp thoáng hơi thở đặc trưng trên người anh, rất lâu chưa tan, quanh quẩn trong mũi Hoàng Ngân, khiến cô hơi cảm thấy thất vọng và mất mát một cách khó hiểu.

Anh nói mình quấy rầy hoạt động của anh...

Hoạt động gì chứ? Lúc đó anh đang ở bên Nguyễn Thuận, chắc là hoạt động giữa hai người bọn họ đi!

Hoàng Ngân vội vàng lắc đầu, không để cho mình suy nghĩ mấy thứ linh tinh.

Mặc kệ ra sao, những chuyện đó đều không có liên quan gì đến cô, không phải sao?

Hoàng Ngân khẽ thở dài, tay phải xoa xoa cái bụng bằng phẳng của mình theo bản năng, nơi đó còn đang mơ hồ đau đau.

Nơi đây, thực sự không có con của bọn họ sao?

Nhưng vì sao cảm giác của cô lại mãnh liệt như vậy...

Như thể nơi đó đã có một sinh mệnh nhỏ đang lặng yên không tiếng động trưởng thành...

Hoàng Ngân suy nghĩ một lát, liền mê man ngủ thiếp đi.

Cao Dương Thành vừa ra khỏi bệnh viện, liền lái xe đến cục cảnh sát.

"Cục trưởng Lâm, là cháu, Dương Thành."

Cao Dương Thành vừa lái xe, vừa bấm số điện thoại của cục trưởng Lâm Kim Cương của thành phố A.

"Giờ này còn quấy rầy chú, đúng là không nên, nhưng cháu gặp việc khó khăn, cần chú giúp đỡ ạ."

Cao Dương Thành nhẹ nhàng lễ phép nói trong điện thoại.

"Ôi chao, Dương Thành, cháu xem cháu nói thế này thì khách sáo quá, có chuyện gì cần chú Lâm giúp một tay, dù xuống biển lửa chú Lâm cũng sẽ không từ đâu."

Cao Dương Thành cười nhạt, "Chú Lâm chú nói quá lời rồi. Chuyện là như vậy, một người bạn của cháu vừa bị một chiếc xe taxi màu vàng cướp trên đường Lâm Hải, chiếc xe taxi này mang biển số AAS3940, trên xe có hai tên cướp, một tên bị bạn cháu đâm trúng bụng và mắt, cháu nghĩ tên cướp bị thương nghiêm trọng như vậy, thì sẽ không tránh được phải lập tức chữa chạy, nên cháu hy vọng chú Lâm sẽ giúp cháu dẫn người kiểm tra suốt đêm tất cả các bệnh viện và phòng khám trong thành phố A một lượt, không bỏ qua bất kỳ một tên nghi phạm nào đáng nghi. Bởi vì chuyện này tổn khá nhiều người và sức lực, nên chỉ có thể nhờ chú Lâm đứng ra giúp một chuyện thôi."

"Dương Thành, chú Lâm ít nhiều cũng có chút trách nhiệm với chuyện này của bạn cháu, trị an không đạt, cục cảnh sát của bọn chú cũng không thoát khỏi có liên quan! Huống chi, việc điều tra này vốn cũng trong

phạm vi chức trách mà bọn chú phải làm! Được, bây giờ chú lập tức dẫn người đi điều tra, chắc chắn sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để mang lại kết quả cho cháu."

"Cảm ơn chú Lâm."

Lâm Kim Cương đã từng là một kiện tướng đặc lực của ba ông ấy.

Lần trước Hoàng Ngân bị giam, thực ra cũng do thư ký Lý xin ông ấy ra mặt, nhưng lần này vì mọi việc khá là phức tạp, nên anh bèn đích thân liên lạc với Lâm Kim Cương thôi.

Cao Dương Thành đến cục cảnh sát, ngồi trong phòng làm việc của cục trưởng, yên lặng chờ kết quả điều tra.

Toàn bộ phòng cảnh sát, chỉ còn lại vài cảnh sát chức nhỏ đang làm nhiệm vụ, những người khác đều bị phái ra ngoài tăng ca cả đêm để điều tra vụ án.

Một nữ cảnh sát châm trà cho Cao Dương Thành xong, bèn thận trọng lui ra khỏi phòng làm việc của cục trưởng.

"Trời ạ!! Chàng trai bên trong có khí thế quá mạnh mẽ, ngồi đó không nói câu nào, mà cứ như chú báo săn hung mãnh, vô cùng uy nghiêm! Tựa như có thể nuốt trọn cô bất cứ lúc nào vậy!" Nữ cảnh sát kia khoa trương chia sẻ ấn tượng của mình về người đàn ông bên trong với đồng nghiệp.

"Cũng không biết người bên trong đó rốt cuộc có lai lịch gì, nghe nói không riêng gì tất cả mọi người trong tổng cục chúng ta bị điều động, mà ngay cả người của các phân cục khác cũng phải đi giăng lưới cả đêm, chỉ để đuổi bắt hai tên cướp."

"Khoa trương như vậy? Vậy xem ra đúng là có lai lịch lớn thật! Ngay cả cục trưởng của chúng ta cũng phải nhìn mặt người ta, chặc chặc..."

"..."

Ba giờ sáng --

Hai kẻ tình nghi bị lôi ra từ trong một phòng khám ở ngoại ô.

Trong phòng cảnh sát thoáng chốc trở nên náo nhiệt.

Cái bóng màu đen cao sừng sững của Cao Dương Thành đứng trước mặt hai kẻ tình nghi, khí thế lạnh lùng, phủ thẳng lên người bọn họ.

Cảm giác hung hăng tỏa ra quanh người khiến người ta hoảng sợ, như một con báo sẵn khát máu, lại tựa như muốn xé nát hai tên cướp đứng trước mặt bất kỳ lúc nào.

"Dương Thành, có ngại đi lấy khẩu cung cùng Lâm không?"

Cục trưởng Lâm vỗ vỗ vào vai Cao Dương Thành, hỏi anh.

Cao Dương Thành nhếch đôi môi mỏng lạnh như băng lên thành một nụ cười nguy hiểm, "Đương nhiên không ngại rồi."

Anh căn bản câu còn không được nữa là!

Đương nhiên, anh cũng biết, đây là cơ hội trả thù Lâm Kim Cương cố ý tạo ra cho anh.

Tên tóc đỏ nhìn ý cười âm u nơi khóe miệng của Cao Dương Thành, không hiểu sao chợt thấy hoảng hồn triệt để...

Nhưng nghĩ đến những lời mà người mua hấn đã nói với hấn, hấn cắn răng, hít vào một hơi, ép mình trấn định lại.

Trong phòng thẩm vấn --

Trước cái bàn tam giác, tên tóc đỏ ngồi ở chỗ đối diện, Cao Dương Thành và cảnh sát tên Lâm ngồi ở đầu bên này.

Lâm vẫn luôn thẩm vấn tên tóc đỏ một số câu hỏi, còn Cao Dương Thành thì chỉ ôm ngực, mặt không cảm xúc mà ngồi đó, không nói lời nào.

"Mục đích mà các người bắt cóc người bị hại là gì?" Lâm lạnh giọng hỏi tên tóc đỏ.

"Cướp tiền."

Đôi mắt tên tóc đỏ liếc nhìn xung quanh phòng thăm vắn, nhưng lại không nhìn Lâm và Cao Dương Thành ở phía đối diện, đáp trả câu hỏi của anh ta một cách cợt nhả.

"Chỉ là cướp tiền?" Ánh mắt của Lâm càng thêm nghiêm khắc, đấm một phát lên bàn, "Anh con mẹ nó thành thật khai báo cho tôi thì còn bớt phải chịu khổ, nói! Hai người có phải định cưỡng bức người bị hại không?!"

Lời này vừa nói ra, cặp mắt không gợn sóng của Cao Dương Thành lộ ra ánh sáng sắc lạnh kinh hoàng.

"Không có! Chỉ đơn thuần muốn lấy chút tiền thôi!"

Tên tóc đỏ mạnh miệng.

"Vậy sao?"

Cao Dương Thành nhếch môi lên nói giọng lạnh lạnh.

Ngón tay thon dài, nhẹ nhàng gõ theo nhịp trên mặt bàn, phát ra tiếng động "tùng tùng" nhỏ nhẹ, lại cực kỳ giống tiếng cảnh cáo trước khi lắng tri, làm cho trái tim của tên tóc đỏ cũng đi theo nhịp điệu của anh mà đập "tùng tùng" rất khẩn trương.

Trên trán, từng giọt mồ hôi lạnh chảy ra, vào lúc ngón tay của Cao Dương Thành dừng lại, hấn rớt cuộc hét to một tiếng, thừa nhận, "Đúng, chúng tôi có ý định cưỡng bức cô ta!!"

Tên tóc đỏ thở hỏn hển và nói.

Hấn phát hiện, khí thế của người đàn ông đối diện này thực sự quá mạnh mẽ, lớn đến mức khiến hấn căn bản không dám chống lại!

"Tuy chúng tôi có ý nghĩ này, nhưng cũng chỉ là nghĩ thôi, chúng tôi căn bản không ra tay được!"

Người phụ nữ kia quá con mẹ nó giảo hoạt!!

Lời nói của tên tóc đỏ vừa kết thúc, Cao Dương Thành bỗng chốc đứng lên, anh nghiêng đầu nhìn về phía Lâm, "Nghe chú Lâm nói anh là quán quân thế giới môn sanda (võ tán thủ)? Bẻ gãy hai chân cũng chỉ như bẻ gãy hai củ măng thôi nhĩ."

Lâm hiểu ý và cười rộ lên, "Cục trưởng Lâm đã khoa trương rồi."

Cao Dương Thành quay đầu lại nhìn về phía tên tóc đỏ đã rợn cả tóc gáy từ lâu ở phía đối diện, cong môi lên, cười lạnh lùng, nhướn mày nói, "Tôi vẫn thực sự có chút tò mò không biết cục trưởng Lâm có khoa trương không đây."

-----oOo-----

Chương 104: Tuyệt rơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lâm cũng đặt giấy bút trong tay xuống rồi đứng lên, khẽ cười một tiếng, "Muốn biết có phải khoa trương hay không, thực ra không phải chuyện khó, có điều nhờ phòng thẩm vấn này có cái gì bị hỏng theo..."

"Tôi bồi thường gấp đôi!"

Ý cười bên khóe miệng của Cao Dương Thành càng sâu và lạnh hơn.

Nói xong, liền xoay người ra khỏi phòng thẩm vấn, để lại tên tóc đỏ và một tên hồ báo chuẩn bị thể hiện bản lĩnh của mình.

Dám đụng vào người phụ nữ của Cao Dương Thành anh, thì phải trả giá thẩm khốc cỡ nào tự hấn phải biết!!

Anh đã nói rồi, anh sẽ dùng đầu đón gấp mười lần để trả lại!!

Trong phòng thẩm vấn truyền đến tiếng thét chói tai kinh hoàng, thê lương nghe mà rợn cả người, thỉnh thoảng sẽ có tiếng bàn bị đập truyền tới, khiến người ta dựng tóc gáy.

Qua mười lăm phút, trong phòng thẩm vấn triệt để yên tĩnh lại.

Trong phòng, một mảnh hỗn loạn, trần nhà bị thủng, bàn ghế đã không còn cái nào hoàn chỉnh nữa, đương nhiên, càng đừng nói tới tên tóc đỏ bị còng tay lại kia.

Cả người hẳn đều là máu, ý thức mờ nhạt, ngòi sập xuống đất, chặt vật, thở phì phò từng ngụm một, mắt liếc ngang trừng lên với Cao Dương Thành xuất hiện ở cửa.

Đối với hình ảnh như vậy, Cao Dương Thành coi như thoả mãn.

Lân lấy một cái ghế bên ngoài vào cho Cao Dương Thành.

Anh bắt chéo chân, ngồi ngay ngắn đối diện với tên tóc đỏ, đôi mắt quynh rũ khẽ híp lại, như một người chiến thắng đứng trên cao, nhìn xuống thứ đồ rách nát bên chân này với vẻ ngạo nghễ, đôi mắt sâu thăm lộ vẻ hung ác, "Nếu chỉ là cưỡng bức và cướp của, vì sao lại ra tay với bụng của cô ấy?"

Đây là khẩu cung đã ghi lại lúc trước, khi Hoàng Ngân nói với cảnh sát.

"Cô ta... Cô ta không nghe lời, nên dạy cho cô ta vài cái thôi!"

Tên tóc đỏ thở phì phò, chặt vật đáp trả.

Đôi mắt lại căn bản không dám đối diện với Cao Dương Thành, chỉ rũ mắt xuống, nhìn chăm chăm sàn nhà.

"Tôi muốn nghe lời nói thật!!"

Giọng của Cao Dương Thành, lạnh tựa như băng.

Trong tình huống bình thường, bọn họ ngồi cùng trên một chiếc xe taxi, Đỗ Hoàng Ngân ngồi trên ghế ngồi, với tư thế đó, nếu không phải cố ý đối phó với bụng của cô, thì căn bản không thể làm tổn thương tới phần bụng mới đúng!

"Lời nói thật chính là như vậy, các người còn muốn thế nào nữa? Hả???"

Tên tóc đỏ triệt để xù lông, mắt đỏ lên, lớn tiếng khiêu khích với Cao

Dương Thành.

Nhưng trái với sự kích động của hắn, Cao Dương Thành trông lại càng bình tĩnh thong dong hơn.

Anh đứng lên, đôi mắt sâu thẳm kín như bưng nhìn chăm chăm vào tên tóc đỏ, lạnh lùng nhếch miệng lên một cái, "Lân, giam hắn lại để từ từ điều tra đi! Tra đến lúc hắn chịu nói thật mới thôi! Nhớ, đừng tra quá đà, phải giữ lại một hơi thở cho hắn nói ra sự thật."

Anh nói xong, bèn đi ra khỏi phòng thẩm vấn.

"Các người làm như vậy, căn bản là vu oan giá hoạ!! Tôi muốn kiện các người, kiện các người --" Tên tóc đỏ ở phía sau anh kêu gào đến khản cổ.

Cao Dương Thành dừng bước, cũng không quay đầu lại, chỉ nghe thấy anh nói với giọng âm u, "Vu oan giá hoạ cũng là một cách!!"

Anh mặc kệ quá trình, chỉ cần, kết quả!!

Trời mới vừa mờ mờ sáng, Hoàng Ngân kinh hoàng tỉnh lại sau cơn mơ.

Trên trán, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng...

Cô đã gặp một cơn ác mộng, trong mơ cô bị người ta không ngừng đập vào bụng dưới, bên tai thì nghe thấy từng tiếng gào khóc ngây thơ của trẻ con, "Mẹ, cứu con... Cứu con..."

Hoàng Ngân giật mình, kinh hoàng tỉnh lại.

Trên gương mặt sưng đỏ đã thấm đầy vệt nước mắt.

Cô biết đó là một giấc mơ, chỉ là vì bắt gặp người đàn ông ngồi ở mép giường kia...

Cao Dương Thành ngồi trên ghế, đã ngủ rồi.

Ánh sáng mơ hồ, xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào phòng bệnh, hắt vào khuôn mặt tuần tú của anh, làm cho vẻ mặt vốn dĩ đã góc cạnh rõ

ràng của anh lúc này thoát nhìn càng thêm lập thể.

Có lẽ vì quá mệt mỏi, nên cảm anh đã lún phún râu, nhưng vô cùng quyến rũ như vậy.

Người đàn ông này, quả thực không có chỗ nào là không hoàn mỹ...

Hoàng Ngân dùng tay phải thận trọng vén chăn lên, cố gắng chống vào đầu giường thử bước xuống.

Rón rén xỏ dép vào, kéo chăn, ôm một bọc đi tới chỗ Cao Dương Thành.

Gỡ chăn ra, nhẹ nhàng đắp lên cho anh, e sợ động tác của mình quá lớn mà làm anh tỉnh lại.

Cũng không biết anh đã tới lúc nào, cô ngủ thực sự rất sâu, nên lúc anh trở lại chính cô cũng không cảm nhận được.

Hoàng Ngân nhìn vẻ mặt anh lúc ngủ, kẽ thở dài một cái, cứ ngủ suốt đêm như vậy, ngay cả một cái chăn bông cũng không hề đắp, không biết có thể bị cảm hay không.

Hoàng Ngân đắp kín chăn lên cho anh, nhìn anh thật sâu, lấy tay lại kéo một cái chăn lông trên giường tới, phủ kín người mình, đi tới bên cửa sổ, cố gắng kéo rèm cửa sổ xuống để anh ngủ tiếp một lát.

Đi tới bên cửa sổ, nhìn cảnh tượng tuyết rơi trắng xóa ngoài cửa sổ, Hoàng Ngân giật mình...

Tuyết rơi!!

Đẹp quá...

Ngoài cửa sổ tuyết rơi đầy trời, màu trắng như tơ, bay lượn theo gió, phủ thêm một lớp màu sắc thuần khiết lãng mạn cho thế giới đen tối này...

Rừng cây ngoài cửa sổ, tựa như khu rừng mộng ảo trong truyện cổ tích, thượng đế đã phủ thêm một lớp áo khoác xinh đẹp cho chúng nó, từng bông tuyết rơi xuống, như băng được dày công điêu khắc, đẹp không sao

tả xiết.

"Đây là trận tuyết đầu tiên trong mùa đông năm nay."

Đột nhiên, một tiếng nói trầm thấp vang lên phía sau Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân kinh ngạc quay đầu, liền nhìn thấy Cao Dương Thành đã đứng sau lưng mình.

Sóng mắt chạm phải con người sâu thẳm trong mắt anh, trái tim đập lồi một nhịp, vội vàng rời tầm mắt đi, mấp máy môi, quẫn bách hỏi anh, "Là tôi đánh thức anh ư?"

"Không ngủ sâu lắm."

Cao Dương Thành lạnh nhạt đáp lại một câu, đưa tay vòng qua Hoàng Ngân, vén rèm cửa sổ ra, tuyết trắng xóa ngoài cửa sổ vẫn chưa có dấu vết của bất cứ ai từng đặt chân đến.

Cao Dương Thành giơ tay lên nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, mới chưa đến sáu giờ, thảo nào trời chưa sáng hẳn.

"Đi ra ngắm đi." Anh đề nghị.

Hoàng Ngân kinh ngạc quay đầu nhìn anh, "Tôi có thể chứ?"

"Đợi đã."

Cao Dương Thành nói đoạn rồi xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Khi trở lại, trước người lại có thêm một chiếc xe lăn, Hoàng Ngân nhìn anh khó hiểu, "Sức khỏe của tôi có đến mức khoa trương vậy không?"

"Bây giờ trừ việc cô nghỉ ngơi trong phòng ra, quả thực không thích hợp để ra ngoài đi lại, vì bụng của cô bị thương quá nặng." Cao Dương Thành giải thích sơ qua với cô.

"Cảm ơn." Sự cẩn thận tỉ mỉ của anh, làm cho Hoàng Ngân cảm động.

Cao Dương Thành đỡ Hoàng Ngân ngồi vào xe lăn, lúc cúi người, phần

bụng còn hơi run run đau nhức, nhưng cũng may, lúc đó mình bảo vệ đúng lúc, cũng không đến mức quá đau đớn.

Cao Dương Thành đỡ chần lên cho cô xong, lúc này mới đẩy Hoàng Ngân ra ngoài.

Trong khung cảnh tuyết...

Gió lạnh se se, bông tuyết bay múa như sợi bông, rơi trên đầu vai Hoàng Ngân, nhẹ nhàng mềm mại, như cánh hoa thượng đế tung xuống, lãng mạn và mộng ảo, triệt để khiến Hoàng Ngân mê mẩn.

Ngón tay thon dài, rơi trên đầu vai Hoàng Ngân, phúi phúi những bông tuyết trên vai cô, "Tuyết tan sẽ thấm ướt quần áo."

Anh lạnh nhạt giải thích, giọng nói trầm thấp, lại khó nén vẻ dịu dàng trong cảm giác lạnh lùng kia.

Hoàng Ngân ngẩng cao đầu lên, nhìn anh ở sau lưng.

Lại như cảm nhận được ánh mắt của cô nhìn lên, anh cúi đầu, ánh mắt trong suốt bình thản nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng long lanh của Hoàng Ngân.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt đan cài thật chặt, tựa như, sẽ không rời ra được.

Bông tuyết, bay bay...

Êm ái như lông ngỗng, lướt qua đôi môi đỏ mọng quyến rũ của Hoàng Ngân, như điểm thêm một đóa anh đào bé nhỏ tinh khôi vào cánh môi đỏ hồng của cô, khiến người con gái nhỏ xinh xắn ấy, chỉ nhìn thôi đã không nhịn được muốn đi hái rồi...

Mà từ trước đến nay Cao Dương Thành luôn là người theo phái hành động...

Khi Hoàng Ngân khẽ chớp đôi mi như chiếc quạt, thoáng chốc, anh hơi khom người xuống, cúi đầu, mút mát thật sâu cánh hoa tuyết đọng lòng người kia, khiến nó tan ra đầy lãng mạn giữa bốn cánh môi...

Hai người, đang hôn nhau nồng nhiệt trong cảnh tuyết lãng mạn lúc này.

Anh đứng, cô ngồi.

Anh ở phía sau, cô ở phía trước.

Tuyết lớn, vẫn còn đang bay tán loạn, rơi trên hai bóng hình xinh đẹp, nhưng ai cũng không để ý tới chuyện chúng nó có thấm ướt quần áo hay không...

Màn tuyết bao phủ bọn họ, hai người như rơi vào trong mơ...

Anh lấy tay, nhẹ nhàng nâng chiếc cằm mịn màng của Hoàng Ngân lên, để cô ngẩng đầu lên, đón lấy một nụ hôn nóng bỏng càng sâu, càng thân mật hơn của anh.

Đầu lưỡi ấm nóng, quen thuộc cạy môi cô ra, không kịp chờ đợi mà chiếm lấy hương vị ngọt ngào thơm mùi đàn hương trong miệng cô.

Hoàng Ngân thoáng chút đê mê vì nụ hôn của anh, khẽ hít thở, lại không nhận được đưa tay nâng niu gương mặt đẹp trai của anh, đi theo nhịp điệu của anh, làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

Ánh sáng ban mai, xuyên qua tầng mây chiều hắt xuống, rơi vào những bông tuyết trắng ngần, khúc xạ lên hai người đang ôm hôn nồng nhiệt, dường như khoác lên người họ một lớp ánh sáng nhẹ nhàng...

Trong thế giới của những bông tuyết, đôi tình nhân xinh đẹp động lòng người này, đã khiến cho từng bệnh nhân đi dạo sáng sớm phải ngừng chân.

Tất cả mọi người, đều tựa như không đành lòng quấy rầy thế giới chỉ có mình đôi phương của bọn họ, chỉ đứng xa xa, nhìn cảnh tượng đẹp đến lóa mắt kia trong công viên với vẻ kính ngạc và ngưỡng mộ, giây phút ấy, dường như họ lại được trở về với môi trường đầu của mình...

Nụ hôn này, không biết đã kéo dài bao lâu...

Khi nhìn thấy bệnh nhân dừng chân ở cửa công viên, Hoàng Ngân bỗng

dung đỏ mặt, còn Cao Dương Thành thì vẫn thong dong và nho nhã.

"Bác sĩ Cao."

Có bác gái bị bệnh mà anh quen cười chào hỏi Cao Dương Thành, "Ái chà, vị này chính là vợ chưa cưới của cậu à? Chắc chắn, thực sự là trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ mà!!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Xứng đôi quá đi, thật khiến người ta ước ao!"

Bệnh nhân khác cũng tỏ vẻ hâm mộ vây quanh bọn họ.

Mặt Hoàng Ngân đã sớm đỏ lựng, nghe các bệnh nhân khen ngợi nhiệt tình, trong lòng cô lại như đánh đổ một bình ngũ vị hương, chua ngọt đắng cay, mùi vị nào cũng có.

"Cảm ơn."

Cao Dương Thành nho nhã nói lời cảm ơn, khóe miệng luôn giữ một ý cười vừa phải.

Hoàng Ngân quay đầu nhìn anh, hơi kinh ngạc vì anh không phủ nhận.

Có điều, xưa nay anh đều như vậy, cô nên quen rồi mới phải.

Mà giây phút đó, Cao Dương Thành cũng đang ngưng mắt nhìn cô, cảm giác nóng rực trong ánh mắt tựa như còn chưa kịp rút đi, hòa vào đáy mắt của Hoàng Ngân, khiến cô chột ngơ ngẩn.

"Bác sĩ Cao, nếu chuyện vui của hai người sắp tới, thì đừng quên phát quà cưới cho đám người bọn tôi nhé, lây một ít không khí vui mừng!"

"Đương nhiên."

Ý cười nơi khóe miệng của Cao Dương Thành, càng thêm sâu.

Sau đó, đẩy Hoàng Ngân trở về phòng bệnh.

Dọc theo đường đi, hai người đều im lặng không nói gì, trên hành lang yên tĩnh, dường như cả tiếng tim đập khác thường cũng có thể nghe thấy

rõ ràng.

Cuối cùng Cao Dương Thành vẫn mở miệng trước, "Vì sao lúc đó phải lấy tay bảo vệ bụng?"

Bỗng nhiên anh bất thành linh hỏi một câu.

Tim Hoàng Ngân đập mạnh.

Tay phải theo bản năng trượt xuống, xoa bụng mình, khẽ cắn răng.

"Tình nguyện bị đá đến gãy tay, cũng muốn bảo vệ bụng mình. Mà bọn họ, không đánh bất cứ chỗ nào, lại cứ nhằm đúng bụng của cô để đá, vì sao?"

Anh tựa như nghi hoặc mà hỏi Hoàng Ngân, nhưng trong lời nói lại hoàn toàn là vẻ chắc chắn.

Rõ ràng anh đã đoán được kết quả!

Hoàng Ngân cắn môi, không trả lời.

"Đỗ Hoàng Ngân, có phải lúc đó cô tưởng là mình mang thai không?"

Cao Dương Thành lại truy hỏi một câu.

Anh rõ ràng nhìn thấy, Hoàng Ngân ngồi trên xe lăn, lưng hơi cứng lại.

Rất lâu...

Anh thấy cô hít vào một hơi, gật đầu, "Phải, lúc đó tôi sợ mình mang thai, nên mới lấy tay che lên bụng, nhưng, kết quả là... Không có, tôi căn bản không mang thai."

Đôi mắt sâu thẳm của Cao Dương Thành tối sầm lại.

"Có ai biết cô có thể đã mang thai?"

-----oOo-----

Chương 105: Cảnh cáo cuối cùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân nhíu mày, lắc đầu, "Tới bây giờ tôi vẫn chưa nói với bất cứ ai, chuyện mà chính tôi còn chưa xác định được, sao có thể nói với người khác chứ? Ý của anh là, anh nghi ngờ chuyện ngày hôm qua căn bản là do người khác đã có ử mưu từ trước?"

"Chưa chắc." Cao Dương Thành nói với giọng hơi lạnh lẽo, "Nhưng chuyện trùng hợp đến mức quá không bình thường."

Hoàng Ngân vừa nghĩ tới lúc bọn họ chỉ nhắm đúng vào bụng cô, cũng thoáng đồng ý với cách nhìn của Cao Dương Thành, nghiêng đầu, nghiêm túc suy nghĩ một lát, lại bỗng chốc, ánh mắt chợt lóe lên, quay đầu nhìn Cao Dương Thành đằng sau.

"Nếu tôi nói Khuất Mỹ Hoa có thể đã biết, anh có cảm thấy tôi đang chọc ngoáy quan hệ giữa hai người không?"

Cao Dương Thành nhướng mày, nhếch mép một cái, nói về tự phụ, "Không loại trừ khả năng này."

"..."

Hoàng Ngân bĩu môi, "Vậy thì thôi! Có thể chỉ là tôi cả nghĩ quá thôi."

Xe lăn dừng lại bên giường, Hoàng Ngân gắng gượng muốn đứng lên khỏi ghế, cơ thể mảnh khảnh còn chưa kịp đứng lên, đã được một đôi tay mạnh mẽ ôm ngang, cả người theo đà ngã vào một cái ôm ấm áp, "Nói đi."

Anh thận trọng đặt Hoàng Ngân lên giường.

Hoàng Ngân túm cổ áo của chiếc áo gió của anh, đôi mắt sáng long lanh còn hơi do dự mà nhìn anh, "Tôi nói, anh sẽ không thực sự cho rằng tôi là kẻ ác khiến hai người xích mích chứ?"

Cao Dương Thành ngồi xuống bên mép giường của Hoàng Ngân, tách

hai tay ra, lần lượt chống hai bên người cô, hơi nghiêng mình xuống, để sát vào cô rồi lạnh lùng nói, "Sự tồn tại của cô, vốn đã là vật cản lớn nhất khiến tôi và cô ấy xích mích rồi!"

Lòng Hoàng Ngân thất lại.

Ngực, run rẩy đau đớn một hồi.

"Xin lỗi, xin lỗi..."

Cô không ngừng xin lỗi, thái độ chân thành, thành khẩn.

Đáy mắt, thấp thoáng ánh nước.

Ngoại trừ xin lỗi, Hoàng Ngân thực sự không biết mình còn có thể làm gì, có thể làm thế nào?

Trong tình yêu tràn ngập khói súng này, đến cả việc cô giãy giụa cũng giống như một thứ yêu cầu xa xỉ.

"Thu lại lời “xin lỗi” của cô đi!!"

Cao Dương Thành thấy hơi tức giận.

Hoàng Ngân cup mắt lại, ngoan ngoãn ngậm miệng.

"Nói đi! Vì sao cô đoán Khuất Mỹ Hoa sẽ biết." Cao Dương Thành lấy tay ngoắc cằm cô lên.

Hoàng Ngân cũng không giấu giếm nữa, bèn kể lại chuyện hôm đó vô tình gặp được Khuất Mỹ Hoa ở quầy lấy thuốc.

"Vì sao vô duyên vô cớ cô lại muốn đi mua que thử thai?" Cao Dương Thành lạnh mặt, áp sát Hoàng Ngân thêm một chút, bàn tay to cứng rắn nắm lấy cằm cô, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt cô, chỉ nghe thấy anh dùng giọng nói trầm thấp nói một câu cực kỳ ngang ngược, "Đỡ Hoàng Ngân, nếu cô thực sự mang thai, mặc kệ cô yêu cũng được, không yêu cũng được, Cao Dương Thành tôi đều sẽ bắt kể tất cả mọi giá mà cưới cô!"

Tiếng nói kết thúc, Hoàng Ngân nhất thời chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, đến mấy giây liền đều trong trạng thái treo máy, trong đầu hoàn toàn trống rỗng...

Nhìn khuôn mặt tuần tú kia, bỗng nhiên, trong mắt mờ sương.

"Vì thế... Nếu không muốn trở thành người của nhà họ Cao chúng tôi, tốt nhất cô đừng mang thai con của Cao Dương Thành tôi!!"

Đây là lời cảnh cáo cuối cùng anh dành cho cô!

Cao Dương Thành gọi điện thoại cho cục trưởng Lâm.

"Chú Lâm, thả hai tên cướp ra trước đã."

"Thả?"

Cục trưởng Lâm trong điện thoại thấy khó hiểu, "Khó khăn lắm mới bắt được, bây giờ còn chưa tra ra manh mối đã thả rồi, có..."

"Chú Lâm, cháu muốn thả dây câu dài bắt con cá lớn. Sau khi thả bọn họ, chú cho mấy người giám sát hai người bọn họ 24/24, nếu cháu không đoán sai, vừa ra khỏi nhà giam, bọn họ sẽ tìm người mua phía sau để đòi tiền! Một người trong đó đã mù cả mắt rồi, xem chừng sẽ âm ỉ lên đấy." Cao Dương Thành lạnh lùng hừ một tiếng.

Cục trưởng Lâm mới chợt hiểu ra, "Dương Thành, vẫn là cháu có cách, nhưng sao cháu lại xác định người ta có người mua chuộc như vậy chứ?"

"Không xác định, cảm giác thôi ạ."

Tất cả cũng chỉ là suy đoán của anh mà thôi, nhưng cho dù chỉ là suy đoán, anh cũng không muốn buông tha bất cứ khả năng nào.

Cao Dương Thành thu mắt lại.

Đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn một mảnh tuyết tiêu điều ngoài cửa sổ, đôi mắt đen nhánh càng lúc càng rét lạnh.

Khuất Mỹ Hoa...

Hy vọng kết quả không phải cô mới tốt!

Buổi sáng ngày thứ ba, Trần Lan chuẩn bị được đưa vào phòng phẫu thuật.

Trong phòng bệnh, Hoàng Ngân gấp đến độ đứng ngồi không yên, nằm cũng không được, ngồi cũng không xong, cả người phập phồng lo lắng, làm sao cũng không yên tĩnh được.

Đột nhiên, Cao Dương Thành từ bên ngoài đi vào, thấy Hoàng Ngân không chịu ngồi yên mà cứ đi đi lại lại trong phòng bệnh, anh nhíu chặt mày lại, "Ai cho cô xuống giường đi lại?"

"Cao Dương Thành!"

Hoàng Ngân vừa thấy anh xuất hiện, tựa như nhìn thấy cứu tinh, xông tới chỗ anh.

Cao Dương Thành khẽ cúi người ôm ngang cô lên, ôm cô đi tới trước giường, "Cô không muốn sống nữa?"

Rõ ràng là giọng trách cứ, lại cứ nghe ra cảm giác thân thiết.

Anh đặt Hoàng Ngân nằm lên giường, nhưng Hoàng Ngân làm thế nào cũng không chịu ngủ đi, bàn tay nhỏ bé níu lấy áo blouse trắng của anh, ra vẻ đáng thương mà nhìn anh, "Mẹ tôi sắp phải phẫu thuật rồi."

"Ừ."

Cao Dương Thành trầm ngâm một tiếng, ra lệnh cho cô, "Nằm xuống."

"Tôi không muốn ngủ nữa, tôi muốn ở bên mẹ tôi, hơn nữa bây giờ sức khỏe của tôi đã tốt hơn nhiều, bụng cũng không đau nữa, chỉ có tay vẫn hơi bất tiện thôi." Hoàng Ngân nhìn anh với vẻ khẩn cầu.

"Cô không thể để mẹ cô nhìn thấy cái bộ dạng như quỷ này của cô được!"

Cao Dương Thành thành thật nói, ấn lên chóp mũi cô, rồi trầm giọng nói tiếp, "Gãy một tay, còn cả mặt mũi cũng sưng như heo rồ! Ai làm mẹ mà không lo lắng chứ? Nếu cô không muốn làm ảnh hưởng đến chất lượng cuộc phẫu thuật của mẹ cô, hãy ngoan ngoãn ở yên đây chờ đi."

"Cũng đúng..."

Hoàng Ngân rũ mắt xuống với vẻ cô đơn, miệng thì lái nhai tự trách, "Lúc nào không xảy ra chuyện, lại cứ xảy ra chuyện đúng vào giờ phút quan trọng này!"

Hoàng Ngân nói, đôi mắt liền mờ sương, "Tôi rất lo không có tôi, người khác sẽ không chăm sóc tốt cho mẹ tôi, tôi sợ không có tôi, bà ấy sẽ không có can đảm, làm sao bây giờ? Tôi rất lo lắng cho bà ấy..."

Hoàng Ngân đã đỏ cả vành mắt.

Đôi mắt sâu thẳm của Cao Dương Thành tối lại, nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang nhéo áo mình, "Cô xác định sức khỏe của cô đã tốt hơn nhiều rồi sao?"

"Ừ, ừ!"

Hoàng Ngân gật đầu như già tở.

"Bụng không đau nữa?"

Anh nhíu mày, hỏi cô.

"Đỡ hơn rất nhiều rồi."

"Để tôi xem nào." Anh đề nghị.

"Hả?"

Hoàng Ngân quần bách, nhưng căn bản không chờ cô trả lời, Cao Dương Thành đã vén bộ đồ bệnh nhân của cô lên.

"Anh làm gì vậy?"

Hoàng Ngân xấu hổ muốn túm lại quần áo của mình, lại bị anh dùng một tay ngăn cản, "Nếu quả thực muốn ở bên mẹ cô, thì để tôi kiểm tra sức khỏe cho cô trước đã."

Hoàng Ngân nghe thấy câu này, thì tự giác buông tay ra, ngượng ngùng rời tầm mắt đi.

Cô có thể cảm nhận được có một bàn tay nhẹ nhàng sờ trớn cái bụng bằng phẳng của cô...

Cái tay kia tựa như có phép, những nơi nó chạm vào, không khỏi dấy lên một ngọn lửa nóng, khiến Hoàng Ngân khô nóng khó nhin cả người.

Cơ thể yếu kiêu nhạy cảm của cô, không kìm được mà run lên một cái, cũng cảm nhận được bàn tay to nóng rực kia, lại trượt theo bụng của cô, chạy thẳng xuống quần con của cô mà mò mẫm vào.

Ngón tay nhẹ nhàng miết lên da thịt mềm mại của cô, chạm vào khu rùng bí mật, làm cho toàn thân Hoàng Ngân cảm thấy căng thẳng...

Cô đưa tay, túm lấy bàn tay không chịu yên phận của anh, cố mở đôi mắt mờ sương, âm ức nhìn người đàn ông trước mặt đang muốn làm chuyện xấu với mình, "Anh... làm gì vậy?"

Thân hình cường tráng của Cao Dương Thành không tự chủ áp sát vào Hoàng Ngân, bàn tay to càng thêm ngang ngược trượt thẳng vào...

Vừa rồi quả thực anh chỉ định kiểm tra cơ thể cô một cách đơn thuần, nhưng rất nhiều chuyện lại hoàn toàn mất khống chế, ví dụ như... trêu chọc cô!

"Ừm --"

Cảm nhận được tay anh chạm đến từng dải đất mỡ cảm trên người mình, Hoàng Ngân không nhin được khẽ kêu ra tiếng, bàn tay nhỏ bé tóm lấy tay anh, lại không sử dụng được chút sức nào, "Cao Dương Thành..."

Cô khẽ gọi tên của anh, trong mắt đầy vẻ xin tha.

Trong đôi mắt đen nhánh của Cao Dương Thành, lướt qua một trận đê mê đỏ rực, ánh mắt cực nóng, khàn giọng trầm trầm bên tai cô, "Cơ thể của cô không khỏe, tôi sẽ không động vào cô đâu!"

"Vậy anh..."

Hoàng Ngân trừng mắt với anh.

Sắc mặt ửng hồng, cảm giác hơi xấu hổ và giận dữ, cũng cảm nhận được ngón tay của anh vẫn đang di chuyển quanh nụ hoa của mình.

"Nhưng cơ thể của cô, nên ôn lại cảm giác có tôi rồi!"

"Anh... Ừm ừm --"

Hoàng Ngân còn chưa nói dứt lời, cánh môi mỏng của Cao Dương Thành đã phủ kín thật chặt lấy bờ môi cô.

Mà ngón tay của anh, càng thêm tùy ý di chuyển qua lại trên cơ thể cô, trêu chọc mỗi một dây thần kinh nhạy cảm của Hoàng Ngân.

"Á --"

Hoàng Ngân vừa xấu hổ vừa tức giận.

Người đàn ông này sao có thể nói những chuyện dạo đầu này đương nhiên như thế.

Hơn nữa, không làm được, còn cứ đòi ở đây trêu chọc cô, rõ ràng đây chẳng phải càng khiến cô khó chịu hơn sao?

Hoàng Ngân dùng tay phải đâm vào lồng ngực của anh, chống lại động tác vô lại của anh, lại bỗng chợt cảm thấy dưới người mát lạnh, bộ đồ bệnh nhân của cô đã bị Cao Dương Thành kéo thẳng xuống hai đầu gối.

Hoàng Ngân khẽ hô lên, xấu hổ nhắc nhở anh, "Đừng như vậy, giờ còn ở bệnh viện mà!"

"Ồ yên đấy đi."

Cửa đã bị anh khóa lại lâu rồi.

Hoàng Ngân sao có thể nghe theo, mộng bị bàn tay anh xoa nắn, "Cuộc phẫu thuật của mẹ tôi đã sắp bắt đầu rồi."

"Còn hai tiếng nữa."

Giọng nói khàn khàn, nghiêm túc trả lời cô.

Trong hai tiếng, có thể làm rất nhiều chuyện, ví dụ như...

Trêu cô!

Ngón tay thon dài của Cao Dương Thành không hề báo trước mà chen thẳng vào nụ hoa căng chặt của Hoàng Ngân, khiến Hoàng Ngân không kìm được khẽ kêu lên đầy yêu kiều...

Bàn tay nắm lấy cổ áo blouse màu trắng của anh càng ngày càng chặt.

Gò má ửng hồng, đôi mắt mê ly, còn đôi chân càng bị anh chọc cho càng thêm mở rộng...

Một bác sĩ mặc blouse trắng, một bệnh nhân mặc bộ đồ bệnh nhân màu xanh, cảnh tượng này, ít nhiều cũng thấy thiếu hài hòa.

"Nói cho tôi biết, có thích cảm giác này không?"

Tay anh, đâm vào rút ra lúc sâu lúc cạn ở nơi kín đáo của Hoàng Ngân.

Nhịp điệu lúc nhanh lúc chậm này, khiến Hoàng Ngân căn bản không thể chịu đựng nổi, cô xấu hổ cắn môi, rời mắt đi, căn bản không dám nhìn anh.

Nhưng Cao Dương Thành sao có thể dễ dàng để cô thoát đi, bàn tay to ngang ngược nắm lấy cằm của cô, bắt cô đón nhận đôi mắt lửa nóng của mình, "Nói cho tôi biết, có thích không!"

"Ừm --"

Hoàng Ngân dùng một tiếng ngậm thở mãi, yêu kiều trả lời câu hỏi của

anh.

Tay phải kiêu diễm vô lực đặt trên cổ anh, đôi mắt ướt át đã sớm mờ sương, nhìn anh với vẻ tội nghiệp, "Chậm... Chậm một chút..."

Quá nhanh!

Cô căn bản không thừa nhận nổi!

Cao Dương Thành thích dáng vẻ như vậy của cô, mềm mại vô lực như chú mèo nhỏ lười biếng nghe lời, nếu bình thường cô cũng có thể nghe lời mà vùi vào ngực anh như lúc nào thì tốt biết mấy!

Anh nâng cằm cô lên, hơi cúi người, một lần nữa chụp lên môi đỏ mọng cô khẽ hé mở, cứng rắn hút vào từng chút hơi thở thuộc về cô...

Mà ngón tay trên choker cô của anh, càng đẩy nhanh tốc độ...

"um um um --"

Bốn cánh môi giao nhau, có thể nghe rõ tiếng ngậm mơ hồ của Hoàng Ngân, mà cánh miệng hồng phấn của cô càng không kìm được mà dao động lên xuống theo nhịp điệu của Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành thoả mãn với phản ứng của cô, nhếch miệng, cười xấu xa, "Bên dưới cô ướt cả rồi..."

Hoàng Ngân đỏ mặt, gờ chân muốn đạp anh.

Loại chuyện như vậy, căn bản không cần anh phải nhắc có được không?!

Nhưng thoáng chốc, ngón tay của Cao Dương Thành, lại rút ra khỏi cánh hoa của Hoàng Ngân, cảm giác trống rỗng đột nhiên ập tới khiến Hoàng Ngân không nhìn được thấy hơi mất mát.

Giữa hai chân chột trống rỗng, khiến cô nhất thời hơi khó thích ứng.

-----oOo-----

Chương 106: Điện thoại của cậu bé

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô lại không biết sự cô đơn trong lòng đã hiển hiện rõ trong ánh mắt, để Cao Dương Thành thấy được điều đó.

Anh cúi đầu cười rộ lên, ngón tay vô tình lại như cố ý lần theo vết nước của cô, không ngừng xoa nắn cửa mình của cô...

“Anh cười cái gì?”

Hoàng Ngân đỏ mặt, xấu hổ hỏi anh.

Đôi mắt với sự trêu ghẹo của anh, cô cắn chặt răng, không muốn để bản thân kêu thành tiếng.

“Cười cô vẫn chưa thỏa mãn!”

“Tôi không có!”

Hoàng Ngân ngụy biện.

Cô bỗng cảm thấy bụng dưới mát lạnh...

Bàn tay của anh tìm tòi, dễ dàng cởi quần lót trắng của cô, treo lơ lửng giữa chân cô đầy gợi cảm, đầy cảm dỗ...

Đôi mắt của Cao Dương Thành hoàn toàn đắm chìm vào nó.

Ngay lập tức, anh hơi cúi người, cái lưỡi ấm nóng nhanh nhẹn ngậm lấy nhụy hoa ẩm ướt của Hoàng Ngân...

“A...”

Hoàng Ngân không kiềm chế nổi la lên, cơ thể mỏng manh nhạy cảm không ngừng run rẩy, tay phải theo bản năng níu chặt tấm trải giường, càng ngày càng chặt theo động tác liếm mút của anh...

“Dương Thành...”

Hoàng Ngân e lệ gọi anh: “Cao Dương Thành...”

Đầu lưỡi ấm của anh như ngọn lửa, những nơi được chạm đến đều bốc lên sức nóng nhạy cảm như thiêu đốt khiến cơ thể Hoàng Ngân run rẩy kịch liệt, toàn thân nhanh chóng đỏ ửng lên.

Khi thì anh liếm láp, khi thì anh ngậm mút, thậm chí còn mạnh mẽ dùng đầu lưỡi ấn sâu vào cửa mình nhạy cảm của Hoàng Ngân khiến cơ thể cô co rút vì phấn khích.

Cô như một đồng bunn nhào vậy, bất lực nằm trên giường, bàn tay nhỏ bé nắm lấy chân, thở hồn hển.

Trên lông mi như cánh bướm của cô phủ nhẹ một lớp sương mờ, cô thực sự nghi ngờ anh sắp chơi cô đến mức bất tỉnh, nhưng người đàn ông trên người cô rõ ràng không định buông tha cô dễ dàng như vậy.

Khi Hoàng Ngân vẫn đang thở dốc, phút chốc cảm thấy thân dưới căng lên...

“Ừm ừm...”

Ngón tay của anh lại tấn công cô một lần nữa!

Hơn nữa, lần này còn là hai ngón!

“A...”

Hoàng Ngân thở gấp liên tục thét chói tai, vừa phải chịu đựng việc anh ngậm mút, vừa phải kháng cự sự trêu đùa của anh, Hoàng Ngân cảm giác mình thực sự sắp phát điên rồi!

Vì sao bốn năm trước cô lại không cảm thấy người đàn ông này có kỹ năng tốt như vậy!

Kỹ thuật miệng tốt, mà ngón tay càng giống “ngón tay vàng” trong truyền thuyết! Chết mất thôi!

“Việc này... có gì khác... với việc anh muốn tôi?”

Khóe mắt Hoàng Ngân sươn ướt, bữu môi chống đối hành động “ác liệt” của anh với cô.

Cao Dương Thành ngẩng đầu lên, nguy hiểm tới gần Hoàng Ngân: “Vậy cô cảm thấy hai ngón tay cho vào giống cảm giác cơ thể tôi cho vào người cô?”

Khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân nhìn thấy rõ trong mắt anh hơi thở như hổ báo.

Hoàng Ngân biết, nếu như lúc này cô nói “Đúng”, cô chắc chắn sẽ bị cơn cám thú này xé tan thành từng mảnh!

Mà ở thân dưới, sự rút ra đẩy vào điên cuồng càng khiến đôi mắt cô mơ màng, khiến cô cảm thấy cơ thể mềm mại của cô lại... ngày càng trống rỗng, chỉ muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa...

“Hử?”

Cao Dương Thành nâng cằm cô lên, ánh mắt nhìn vào đôi mắt say đắm của cô, cảm giác được trong đôi mắt cô có sự ham muốn không thể hòa tan, anh hài lòng nhếch môi: “Trả lời tôi.”

“Không giống...”

Hoàng Ngân chột lắc đầu.

Cả người đắm chìm trong hồ nước sâu thẳm của anh, tất cả suy nghĩ dường như đều bị anh thu hút, trong lúc nhất thời đầu óc rơi vào trạng thái cứng đờ, chỉ có thể dựa vào cảm giác của cơ thể để trả lời.

“Có gì khác?”

Anh không chừa đường lui mê hoặc Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân chớp chớp mắt, hơi nước làm mờ đôi mắt cô, cô trả câu hỏi của anh một cách vụng về: “Anh cho vào thì thoải mái hơn một chút...”

Lời cô nói đều là thật.

Cao Dương Thành cong khóe miệng, độ cong càng sâu hơn.

Sự phấn khích hiển hiện rõ ràng trong mắt anh...

Anh cực kỳ hài lòng với câu trả lời của Hoàng Ngân!

Cánh môi kề sát tai cô, chiếc lưỡi chiếm lấy cái tai nhạy cảm của cô, chỉ nghe thấy giọng nói của anh đang nỉ non trong tai của Hoàng Ngân vang lên: “Cho dù chỉ là ngón tay, tôi cũng sẽ khiến cô... muốn dừng cũng không được!”

Anh xấu xa nói xong, ngón tay dài gây sự đó đã bắt đầu di chuyển rút ra đẩy vào trong cơ thể Hoàng Ngân một cách điên cuồng...

“Ừm ừm...”

Cơ thể Hoàng Ngân căng cứng, càng ngày càng nhiều chất lỏng chảy ra từ cơ thể cô...

Cùng với nhịp điệu của anh, cơ thể mềm mại của Hoàng Ngân càng run rẩy dữ dội...

“A...”

Hoàng Ngân phấn khích thét chói tai, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, năm ngón tay bám chặt vai của Cao Dương Thành, lực mạnh đến mức như sắp lún vào da thịt anh...

Khoái cảm này rất... rất kích thích!

Hoàng Ngân gằn như sắp không chịu nổi!

Từng giọt nước mắt nóng hôi trong suốt không ngừng trào ra từ khóe mắt của cô...

Phút chốc, hành động nặng nề của anh khiến nó nhanh chóng bắn vọt ra...

Cùng với tiếng thét cao vút hoàn toàn không khống chế được của Hoàng Ngân, một dòng nước nóng trào ra dưới thân thấm ướt cả chân cô...

Khiến cả bàn tay anh đều ẩm ướt.

Hoàng Ngân xấu hổ hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Giọt nước mắt xấu hổ và giận dữ lăn xuống, cô rúc vào vai anh, há miệng cắn vai Cao Dương Thành một cách hung bạo như để trả thù vậy.

Đều do anh, anh cố ý khiến cô mất mặt!

A...

Thực sự mắc cỡ muốn chết!

Nếu như là hai người thì còn đỡ, nhưng anh lại mặc quần áo gọn gàng, mà cô lại...

Dáng vẻ này thực sự khiến cô xấu hổ đến mức không dám gặp ai!

Hoàng Ngân cứ trốn trong lòng anh khóc thút thít.

Cao Dương Thành ôm chặt cô trong lòng, cầm đũa trên đỉnh đầu của cô, cười thờ dài bất đắc dĩ: “Đã khiến cô thỏa mãn, cô lại khóc như vậy, người như tôi càng nên khóc mới đúng!”

Anh vừa nói vừa nắm lấy tay phải của Hoàng Ngân trực tiếp thăm dò bụng dưới của anh.

Cho dù cách lớp vải rất dày, Hoàng Ngân cũng có thể cảm giác vật to lớn của anh đang căng cứng một cách rõ ràng...

Thật sự rất lớn!

Chỉ vuốt ve thôi mà Hoàng Ngân có thể tưởng tượng dáng vẻ to lớn đang ngẩng cao của nó...

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ bừng trong chớp mắt!

Cô xấu hổ vội thu tay về, Cao Dương Thành lại nhìn cô chăm chăm một cách đáng thương: “Thực sự muốn để tôi bức bối đến chết sao?”

“...”

Hoàng Ngân cảm thấy khuôn mặt cô sắp bùng cháy.

Cô mím môi: “Anh tự làm đi!”

“Nhẫn tâm!”

Cao Dương Thành nghiêng người nằm bên cạnh Hoàng Ngân, nhẹ nhàng véo cằm của cô, kháng nghị cô.

Mà cánh tay còn lại đã sớm bắt lấy tay phải của cô thò vào trong chiếc quần con nóng bỏng.

Hoàng Ngân muốn rút tay về, lại bị anh ngang ngược giữ lấy cổ tay: “Thử xem...”

“Tôi... Tôi không làm được.”

Hoàng Ngân muốn lùi bước.

“Trước lạ sau quen, thử thêm vài lần là được.”

Anh bí hiểm nói, dụ dỗ cô.

Thấy cô có vẻ không tự nguyện lắm, Cao Dương Thành có chút thất vọng, bèn buông tay cô ra: “Bỏ đi, đùa cô thôi.”

Anh nói rồi định đứng dậy đi, bỗng dưng Hoàng Ngân nghiêng người ấn anh xuống.

Đôi mắt đen nhánh của Cao Dương Thành hơi lay động, khóe miệng cong lên: “Hử?”

Hoàng Ngân như lấy hết dũng khí cắn răng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng: “Tôi cố gắng thử xem...”

“Thật ư?”

Giọng nói của Cao Dương Thành khàn khàn, anh có chút không dám tin nhìn Hoàng Ngân.

Bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc dài phủ xuống của cô, xoa xoa đầu cô, khích lệ cô: “Đừng căng thẳng, đây chẳng qua là những trò ve vãn bình thường trên giường mà thôi.”

Đôi mắt của Hoàng Ngân long lanh, gật đầu, lấy dũng khí chìa tay nắm lấy vật đang ngẩng cao của anh: “Tôi... sẽ... cố gắng.”

Cao Dương Thành ôm lấy đầu của Hoàng Ngân, đặt một nụ hôn nồng nhiệt trên môi cô.

Sự cố gắng của cô khiến anh dâng trào cảm xúc.

Chí ít, cô không chống cự!

Sau khi cảm thấy Hoàng Ngân nắm vật to lớn của mình, Cao Dương Thành không nhịn được thở nhẹ ra, sau đó tùy ý để cô phát huy trên người mình, thỉnh thoảng anh chỉ điều tiết nhịp điệu thay cô.

“Nhanh lên một chút, Hoàng Ngân...”

“Nhanh hơn chút nữa, nhanh hơn chút nữa, a...”

“Rất tốt, cực cực, cô làm rất tốt!”

Cao Dương Thành phấn khích thở gấp, lại ôm đầu Hoàng Ngân liên tục hôn thật sâu.

Hoàng Ngân nhận được sự khích lệ của anh, động tác giữa các ngón tay nhanh chóng tăng tốc...

Khi thì cô trêu đùa, khi thì cô ngấm nghĩa...

Dồn dập khiến bác sĩ Cao trên giường liên tục thở hổn hển.

Gần mười phút sau...

“Hự...”

Cùng với tiếng gâm cao vút của Cao Dương Thành vang lên...

Dịch lỏng trắng như sữa bò chảy đầy tay Hoàng Ngân, nóng hổi khiến cô lập tức đỏ mặt.

Tay của mình đã khiến anh... bắn rồi!

Cô ngượng ngùng không dám giương mắt nhìn anh, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Cao Dương Thành lại kích động ngậm chặt môi cô, khen ngợi cô: “Làm rất tốt! Có tiến bộ.”

...

Cuối cùng, kết quả chẩn đoán của Cao Dương Thành cho Hoàng Ngân là cô quả thực có thể xuống giường đi lại.

Hoàng Ngân ngồi bên mép giường, đôi mắt đang chớp vẫn lộ vẻ xấu hổ, hỏi Cao Dương Thành: “Bây giờ tôi đã có thể đi thăm mẹ của tôi chưa?”

Cao Dương Thành lắc đầu: “Cô cứ ngoan ngoãn ở trong phòng bệnh trước.”

“Anh gạt tôi ư?”

Hoàng Ngân oán trách nhìn anh chằm chằm.

Cao Dương Thành đặt hai tay trong túi, cao ngạo nhìn xuống người cô, mày kiếm hơi nhíu lại: “Tôi gạt cô lúc nào?”

“Vậy tại sao anh không cho tôi đi thăm mẹ, không phải anh nói đã kiểm tra cơ thể tôi, không sao là được rồi ư?” Hoàng Ngân cắn môi.

“Nửa tiếng trước khi phẫu thuật, tôi sẽ tới gọi cô. Thế nên, trước lúc đó, tốt nhất cô hãy ngoan ngoãn nằm trên giường cho tôi.”

Hoàng Ngân nhảy nhót khi nghe câu nói này: “Được!”

Cô vui vẻ đáp lại một câu, kéo chăn ngoan ngoãn nằm xuống giường, thấy Cao Dương Thành định đi, lại vội vàng gọi anh một tiếng, nhắc nhở anh: “Anh đừng quên đến gọi tôi nha!”

“Ừ.”

Cao Dương Thành đáp lại rồi đi thẳng không hề quay đầu.

Anh đi rồi, Hoàng Ngân càng không ngủ được.

Cô vội lấy điện thoại di động ra gọi cho cục cung nhỏ ở bệnh viện K.

Đầu dây bên kia nhanh chóng kết nối.

“Hoàng Ngân!”

Thằng bé nhận được điện thoại của Hoàng Ngân, hớn hỏ nhảy nhót

Cho dù Hoàng Ngân không thấy được cậu bé, cô vẫn có thể tưởng tượng ra được đôi mắt cười xán lạn của cậu bé hơi cong lên như vàng trắng lưỡi liềm đáng yêu lóe sáng, gây thơ động lòng người.

“Gọi mẹ đi.” Hoàng Ngân mím môi, không hài lòng với cậu bé.

“Vâng, mẹ...” Thằng bé làm nũng với cô trong điện thoại.

Hoàng Ngân nhất thời cảm thấy cả trái tim như tan ra vì cậu bé, hận không thể bay đến bên cạnh cậu ngay lập tức.

“Cục cung, mẹ rất nhớ con! Nhớ con sắp điên rồi! Còn con? Con có nhớ mẹ không?”

“Đương nhiên là có chứ!” Thằng bé trả lời cậu với chất giọng trẻ con: “Có điều, mẹ phải chăm sóc bà ngoại, mẹ yên tâm, mẹ không ở bên cạnh Dương Dương cũng có thể chăm sóc bản thân thật tốt, hơn nữa các chị y tá cũng đối xử cực kỳ cực kỳ tốt với Dương Dương!”

Thằng bé đang nói, đầu dây bên kia có một y tá nói với Dương Dương:

“Cục cưng, tới giờ uống thuốc rồi nè!”

“Vâng, cảm ơn ạ.” Thằng bé nhẹ nhàng đáp lại trong điện thoại, sau đó lại nói với Hoàng Ngân trong ống nghe: “Mẹ, Dương Dương phải uống thuốc rồi.”

“Ừ, Dương Dương thực sự rất ngoan...”

Khóe mắt của Hoàng Ngân sron ướt: “Cục cưng, đợi bà ngoại phẫu thuật xong, ngày mai mẹ sẽ đi thăm con, được không?”

-----oOo-----

Chương 107: Vào phòng phẫu thuật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuy bác sĩ nói cơ thể của cô vẫn phải nghỉ ngơi một thời gian, nhưng cô đâu có thời gian nằm viện chứ! Hơn nữa bây giờ cơ thể cô đã gần như khỏe lại, chỉ là cánh tay còn bó thạch cao mà thôi, nhưng những thứ này cũng không đáng ngại.

“Được ạ!” Thằng bé rất vui vẻ trong điện thoại.

“Dương Dương ngoan ngoãn uống thuốc trước, đợi bà ngoại xuống bàn mổ, mẹ sẽ gọi lại cho con, được không?”

“Vâng!”

Cúp điện thoại, Hoàng Ngân tựa đầu vào chiếc gối mềm mại, phút chốc đã cảm thấy hơi buồn ngủ.

Rõ ràng vừa mới tỉnh không lâu, bây giờ lại có chút buồn ngủ, gần đây có vẻ cô thực sự rất dễ mệt mỏi, cũng không biết có phải do bị thương hay không.

Vì vậy cô bèn nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, yên tâm đợi Cao Dương Thành tới gọi mình.

Quả nhiên, khoảng nửa tiếng trước khi Trần Lan vào phòng phẫu thuật, Cao Dương Thành đưa Hoàng Ngân ra khỏi phòng bệnh, nhưng không đi thẳng tới phòng bệnh của Trần Lan, mà đưa cô đến phòng phẫu thuật.

Cao Dương Thành bước vào phòng trung gian ngoài phòng phẫu thuật, vừa quay đầu lại đã phát hiện Hoàng Ngân vẫn mặc đồ bệnh nhân đứng ở cửa nhìn anh.

“Vào đây.”

Anh xoay người lại, vẫy tay với Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân kinh ngạc, chỉ vào mũi mình: “Tôi có thể vào sao?”

Cao Dương Thành không nói gì, chỉ nhìn cô.

Hoàng Ngân tò mò thò đầu nhìn vào trong, lại liếc mắt nhìn Cao Dương Thành trước mặt, lúc này mới bước vào một cách thận trọng, đi theo phía sau Cao Dương Thành vào trong.

“Ồ, anh không biết trong mắt người thường như chúng tôi, bác sĩ trong phòng phẫu thuật như các anh thần kỳ như thế nào đâu! Chắc chắn... Điều kiện thiết bị trong bệnh viện của các anh thực sự rất tốt, ngay cả phòng phẫu thuật cũng sang trọng như thế này.”

Hoàng Ngân như người què mùa mới lên phố, tò mò nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút, quan sát một lượt phòng phẫu thuật.

“Bác sĩ Cao.”

Vừa vào phòng trung gian, y tá trước bàn mổ vội đứng lên chào hỏi Cao Dương Thành chào hỏi, đưa bộ trang phục vô khuẩn cho anh, lại đưa một bộ cho Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân vội đón lấy: “Cảm ơn.”

Cô vẫn có chút không chắc chắn nhìn bọn họ: “Tôi thực sự có thể vào ư?”

Y tá kia mỉm cười: “Có thể, lãnh đạo cấp trên đã phê duyệt.”

Hoàng Ngân ngạc nhiên, nhìn Cao Dương Thành đang cầm trang phục vô khuẩn chuẩn bị vào trong, cô vội vàng đưa tay phải nắm lấy khuỷu tay của anh.

“Vì chuyện của tôi mà phải làm phiền anh đi tìm lãnh đạo, thật ngại quá!”

Sớm biết phiền phức như vậy, Hoàng Ngân đã không tùy hứng như thế.

“Đây chỉ là món quà tôi báo đáp cô.”

Hoàng Ngân đỏ mặt, thầm chửi một câu: “Luu manh.”

“Vào trong thôi.”

Cao Dương Thành không để ý đến câu mắng của cô.

Hoàng Ngân vội vàng đuổi kịp theo sau.

“Rửa tay khử trùng trước.”

Cao Dương Thành đưa cô vào phòng khử trùng.

Trong phòng khử trùng có hai bồn rửa sạch sẽ láng bóng, trước bồn rửa là một tấm kính thủy tinh lớn, trong tấm kính phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn tò mò của Hoàng Ngân và khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc mà cực kỳ đẹp trai của Cao Dương Thành.

Lúc này, anh đang cúi đầu, nghiêm túc dùng dung dịch khử trùng chuyên dụng để rửa sạch hai tay của mình, thấy Hoàng Ngân không nhúc nhích, anh mới lên tiếng nhắc nhở cô: “Rửa tay.”

“À.”

Hoàng Ngân ngoan ngoãn đưa tay phải ra, đặt dưới vòi nước cảm ứng, tiếng nước “róc rách”, dòng nước sạch ấm áp chảy ra từ vòi.

“Cô có muốn tôi nặn giúp cô một ít dung dịch khử trùng không?”

Hoàng Ngân bắt lực nhìn anh bên cạnh.

Cao Dương Thành cũng không nói gì, chỉ cầm dung dịch khử trùng, nặn một ít vào lòng bàn tay của cô, nắm bàn tay nhỏ bé của cô xoa bóp chà chà như không có chuyện gì xảy ra.

Lực giữa những ngón tay của anh không mạnh, thậm chí có thể coi là dịu dàng.

Ngón tay mềm mại xoa bàn tay của cô, nhẹ nhàng như có như không ấn xuống kẽ hở ngón tay.

Hoàng Ngân thích cảm giác này, thậm chí mê mẩn động tác nhẹ nhàng xoa bóp trong lòng bàn tay, tựa như đang gãi ngực cô, khiến cô tê dại lơ đãng một lúc lâu.

“Tay đã khử trùng đừng để lung tung, giơ lên ngực, không thể đụng vào bất cứ thứ gì, biết chưa?”

Hoàn tất khử trùng cho Hoàng Ngân, Cao Dương Thành cẩn thận dặn dò cô tất cả những điều cần chú ý.

“Ừ.”

Hoàng Ngân ngoan ngoãn gật đầu.

Y tá đặc biệt Lâm đến giúp bọn họ mặc trang phục vô khuẩn.

“Tất cả bác sĩ đều đã đến chưa?” Cao Dương Thành hỏi Lâm.

“Đã đến rồi, đều đang chờ trong phòng phẫu thuật.”

“Tốt, đi thôi.”

Lời nói cuối cùng này, Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân nói.

...

Trước khi phẫu thuật...

Cao Dương Thành bọc bao tay đã khử trùng của anh vào màng nilon mỏng trước, sau đó xoa một lớp bột talc trong lòng bàn tay, xoa đều từng ngón tay, cả lòng bàn tay và mu bàn tay rồi mới mang bao tay cao su vô khuẩn vào.

Hoàng Ngân bưng tỉnh, anh dị ứng với cao su nên phải có thêm một lớp bao tay nilon trước khi mang bao tay cao su vào.

Động tác của anh cực kỳ cẩn thận, lúc mang bao tay, ngón tay cầm phần lật gấp của miệng bao tay, không hề để ngón tay của mình tiếp xúc với phía ngoài của bao tay, sợ bao tay nhiễm vi khuẩn.

Sau đó lại dùng nước muối sinh lí rửa sạch bột talc ngoài bao tay.

Sau khi làm xong một loạt công việc, Hoàng Ngân thở phào một hơi thay anh, nhin không được cảm thán một cách bội phục: “Mọi người làm bác sĩ thực sự không dễ dàng!”

“Đi thôi, vào trong.”

Cao Dương Thành đặt hai tay vào túi đặc chế, bước vào phòng phẫu thuật.

Hoàng Ngân vội vàng đuổi kịp.

Cao Dương Thành dùng chân đạp bàn đạp điều khiển dưới cửa phòng phẫu thuật, cửa tự động mở ra.

Hoàng Ngân lần đầu tiên vào phòng phẫu thuật, nhìn thấy cảnh tượng này, cô thực sự giống một đứa trẻ hiếu kỳ, cái gì cũng mới mẻ với cô, cảm xúc căng thẳng lúc này đã dịu đi nhiều.

“Ồ! Người tới là ai đây?”

Hoàng Ngân vừa mới đi vào đã nghe thấy Vũ Phong đang kinh ngạc gọi cô.

Anh ta nhìn Hoàng Ngân một cách mờ ám, lại liếc nhìn Cao Dương Thành đang đi về phía anh ta, dùng cánh tay huých vào anh, cười nói: “Lão nhị, cậu quá đáng lắm, làm phẫu thuật cậu cũng không quên yêu

đương!”

Gương mặt của Hoàng Ngân bỗng đỏ bừng, vội vàng giải thích thay anh: “Là tôi đòi bác sĩ Cao đưa tôi vào, tôi muốn nhìn mẹ tôi một chút.”

Cao Dương Thành giương mắt nhìn Hoàng Ngân, không nói gì.

“Bây giờ dì ấy đang nằm ở phòng gây tê bên cạnh, cô yên tâm đi! Có lão nhị ở đây, dì nhất định sẽ ổn thôi.” Vũ Phong khoác vai Hoàng Ngân, trấn an cô.

Hoàng Ngân đáp lại anh một nụ cười.

Cao Dương Thành nhìn chăm chăm Vũ Phong, Vũ Phong mới chợt hiểu ra, vội rút tay ra khỏi vai của Hoàng Ngân một cách không vui, buồn cười phản đối: “Lão nhị, cậu hẹp hòi quá đi, Hoàng Ngân cũng không phải kim cương vàng ròng, cậu cho rằng chạm vào sẽ mòn chắc?”

Cao Dương Thành nhếch mép cười nhạt, lại im lặng không lên tiếng.

Hoàng Ngân bật cười, ánh mắt nhìn thoáng qua Cao Dương Thành đối diện cách đó không xa, đúng lúc anh cũng đang nhìn cô.

Trong đôi mắt cấp bách ấy hình như có hơi nóng lại dâng cao, thiêu đốt cơ thể Hoàng Ngân, gần như khiến cô bị bỏng.

Hoàng Ngân bỗng nhiên nhớ lại tất cả những gì vừa xảy ra trong phòng bệnh, khuôn mặt cô nóng lên, trái tim chậm mất một nhịp, vội vàng dời ánh mắt đi, không dám nhìn anh nhiều hơn nữa.

Lại không biết Cao Dương Thành đã đến bên cạnh cô từ lúc nào, thân hình cao một mét tám mươi tám như một bức tường đá cao lớn chặn lại, bao phủ đè lên cô.

Hoàng Ngân giương mắt nhìn anh, cặp mi dày ngắn ngơ chớp nhẹ, trái tim đập “thình thịch” không ngừng.

Chỉ nghe Cao Dương Thành đang nói với cô: “Lát nữa cô sẽ ngồi ngoài vòng tròn này để xem, trong vòng tròn là khu cấm, ngoại trừ nhân viên y tế ra thì bất cứ ai cũng không được đi vào. Hiểu không?”

Cao Dương Thành chỉ vào vòng tròn màu trắng trên chân bọn họ.

“Được.”

Hoàng Ngân ngoan ngoãn gật đầu: “Anh yên tâm, tôi sẽ không đi vào.”

“Ừ.” Cao Dương Thành trầm ngâm gật đầu, vừa chỉ vào màn hình hiển thị trước mặt cô cách đó không xa: “Lát nữa phẫu thuật cho dì Trần, màn hình này sẽ hiển thị cả quá trình phẫu thuật, cô có thể xem ở đây.”

“Được...”

“Nếu cảm thấy hình ảnh quá đậm máu thì đừng xem.”

Có vẻ anh vẫn có chút không yên lòng, lại dặn dò một câu.

“Được.”

Hoàng Ngân nở nụ cười nhẹ nhàng, cô thích sự quan tâm giả vờ lơ đãng này của anh.

“Bác sĩ Cao, anh cũng đừng căng thẳng.”

Hoàng Ngân không thể cầm tay anh, chỉ có thể kéo khuỷu tay của anh coi như khích lệ, ngẩng đầu nhìn anh: “Cố gắng lên!”

Cô nắm chặt tay, làm động tác tay cô lên với anh.

Nhưng không ngờ, Cao Dương Thành vừa cúi đầu in một nụ hôn nóng bỏng bên vành tai của Hoàng Ngân.

Nhất thời, cả khuôn mặt của Hoàng Ngân như ngọn lửa đang thiêu đốt, đỏ dần từ vành tai lan ra, mãi đến khi chiếm lĩnh hết mỗi một tấc da thịt trên khuôn mặt của cô.

“Đây mới là sự khích lệ thực tế.”

Cao Dương Thành nói như lẽ đương nhiên, sau đó không hề dừng lại mà xoay người vào trong vòng tròn, đi về phía bàn mổ.

Vũ Phong và tất cả bác sĩ trợ lý đều ở bên đó huýt sáo một cách mờ ám.

“Ây dô, có vài người không xong rồi! Áp lực của ca phẫu thuật này lớn quá đi! Lão nhị, phỏng vấn một chút, cảm giác phẫu thuật cho mẹ vợ của mình thế nào? Có căng thẳng hay không?”

Nghe Vũ Phong pha trò, Cao Dương Thành lạnh như băng liếc nhìn anh ta: “Tôi thực sự nên để cậu nằm trên bàn mổ, khâu cái miệng của cậu lại!”

“Tôi ủng hộ!” Hoàng Ngân đồng ý gật đầu.

Vũ Phong trêu đùa, khoa trương cùng cái khác thầy thuốc nói: “Nhìn đi, nhìn đi! Nguy rồi, phu xướng phụ tùy kìa! Hai vợ chồng hợp lực tấn công tôi!”

Vũ Phong vừa nói xong, phút chốc, cửa phòng phẫu thuật được mở ra, hai y tá đẩy Trần Lan đang hôn mê vào.

“Mẹ...”

Hoàng Ngân thu ý cười, vội vàng tiến đến bên giường, nhìn mẹ đang nằm trên giường, cả trái tim cô như bị bóp chặt.

Tay phải nắm chặt bàn tay lạnh băng của mẹ, thử truyền toàn bộ hơi ấm trong lòng bàn tay của cô cho bà: “Mẹ, lát nữa mẹ nhất định phải kiên nhẫn một chút! Mẹ yên tâm, bác sĩ Cao sẽ dốc sức giúp mẹ, vì thế mẹ nhất thiết đừng căng thẳng, cũng đừng áp lực, Hoàng Ngân luôn ở bên cạnh mẹ!”

Hoàng Ngân không biết mẹ đang hôn mê có nghe thấy những lời cô nói hay không, nhưng cô tin, mẹ nhất định có thể cảm nhận được sự khích lệ của cô

Từ trước đến nay mẹ luôn là người phụ nữ kiên cường! Mẹ nhất định có thể vượt qua chút đau đớn này!

“Nào, cô Đỗ, phiền cô tránh ra trước.”

Cô y tá ý bảo Hoàng Ngân tránh ra.

“Xin lỗi, xin lỗi...”

Hoàng Ngân vội vàng buông tay của mẹ, tự giác nghiêng người, không hề vướng chân vướng tay.

Trần Lan được bác sĩ và y tá đặt lên bàn mổ, sau đó một miếng vải ngăn cách Trần Lan, nhìn từ phía Hoàng Ngân cũng chỉ có thể nhìn thấy mẹ đang ngủ ở phía dưới vải bạt, mà trên đỉnh đầu của bà có một số máy móc.

Cao Dương Thành là bác sĩ phẫu thuật chính, vẻ mặt nghiêm túc đứng trước kính hiển vi.

Ngọn đèn trắng mạnh mẽ chiếu xuống trên đỉnh đầu của anh, ngũ quan anh tuấn tranh sáng tranh tối trong ánh sáng khiến những đường nét tinh tế của anh càng tăng thêm độ đẹp trai và góc cạnh.

Quả nhiên, sự quyên rũ của người đàn ông nghiêm túc luôn không thể chống lại.

Anh mang khẩu trang, dường như cảm thấy Hoàng Ngân đang nhìn mình, anh khẽ ngẩng đầu lên trực tiếp đón lấy ánh mắt của Hoàng Ngân.

Ánh mắt của anh sâu như nước hồ, bình tĩnh chăm chú nhìn cô...

Khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân như nhìn ra vài phần yên tâm trong ánh mắt của anh, tâm trạng căng thẳng nhanh chóng dịu bớt.

-----oOo-----

Chương 108: Kiểm tra bắt buộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô mím môi đáp lại anh một nụ cười khích lệ, chỉ thấy anh cúi đầu, nghiêm túc tập trung vào cuộc phẫu thuật.

Vũ Phong là trợ thủ cho anh, đứng bên cạnh anh, Lâm phụ trách đưa dụng cụ phẫu thuật bên cạnh.

Hoàng Ngân nhìn chăm chăm màn hình hiển thị, trái tim căng thẳng đến mức tưởng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào.

Cô chấp hai tay, nhắm mắt lại, thành kính làm một hình chữ thập trước ngực, một lòng cầu khẩn: “Thượng đế ơi, con xin người nhất định phải phù hộ cho mẹ của con được bình an...”

Trong phòng phẫu thuật lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng những dụng cụ đang hoạt động phát ra tiếng “leng keng” nho nhỏ.

Mỗi người tựa như nín thở chờ đợi, thần kinh căng thẳng.

Trên khuôn mặt của Cao Dương Thành là sự nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Không thể nghi ngờ, đây là một cuộc phẫu thuật rất khó khăn, mà người nằm trên bàn mổ càng không cho phép anh lơ là bất cứ giây phút nào.

Tất cả mọi người đều biết sự khó khăn và tầm quan trọng của cuộc phẫu thuật này, vì thế thần kinh của mỗi người đều cực kỳ căng thẳng, dường như thở mạnh cũng không dám, mồ hôi đã chảy ròng ròng trên trán Vũ Phong.

Hoàng Ngân nhìn chăm chăm màn hình hiển thị, đôi mắt không hề chớp, cứ nhìn từng dụng cụ di chuyển trong não của mẹ, điều khiến cô kinh ngạc là thực ra phẫu thuật cũng không đẫm máu đáng sợ như người ngoài các cô tưởng tượng, ngược lại, sau khi xem gần, hiểu được mỗi bước, trong lòng lại được trấn an ít nhiều.

Chỉ là, khi nhìn những hình ảnh đỏ đỏ trắng trắng trên màn hình hiển thị, trong dạ dày Hoàng Ngân lại cuộn lên một cách khó hiểu, có cảm giác muốn nôn.

Cô bụm miệng, may quá, chỉ là tác động tâm lý mà thôi, chưa thực sự nôn ra.

Sau mấy tiếng...

Cuộc phẫu thuật cuối cùng cũng kết thúc.

“Tốt quá rồi!”

Vũ Phong vừa vỗ tay chúc mừng cùng tất cả các bác sĩ, vừa không nhịn được phấn khích hét lên: “Hoàng Ngân, cuộc phẫu thuật này của dì đặc biệt thành công! Người đàn ông của cô quả là một thiên tài y học!”

Hoàng Ngân kích động đến mức suýt chút nữa nước mắt đầm đìa, rất muốn xông đến nhìn mẹ trên bàn mổ, nhưng xen vào những lời dặn dò của Cao Dương Thành lúc này, cô chỉ có thể lo lắng đứng trong phạm vi của mình đỏ mắt nhô đầu lên nhìn mẹ trên bàn mổ.

Cao Dương Thành cởi bao tay, ngược mắt nhìn Hoàng Ngân: “Vào đi.”

Lời của anh như quân vương đại xá, Hoàng Ngân mừng rỡ hướng về phía bàn mổ.

Nhưng vừa mới tiến đến gần, Cao Dương Thành đã chìa tay ôm chặt eo cô trong phút chốc, kéo cô dựa vào lòng mình: “Đừng áp sát quá gần.”

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai Hoàng Ngân: “Tuy cuộc phẫu thuật của dì Trần rất thành công, nhưng bây giờ dì ấy rất yếu, không thể nhiễm một chút vi khuẩn nào.”

“Ừ ừ...”

Hoàng Ngân như một học sinh mù mờ gật đầu nghe lời.

Cơ thể mềm mại dựa vào lòng ngực ấm áp của Cao Dương Thành, trong nháy mắt, tất cả sự căng thẳng và hoảng loạn đều hóa thành yên tâm và mệt mỏi.

Cả người thả lỏng ra, Hoàng Ngân cảm thấy có chút mệt mỏi, cơ thể theo bản năng dựa vào lòng anh, mặc cho anh ôm, không muốn nhúc nhích nữa.

Lúc này, Lâm và Vũ Phong đã đẩy Trần Lan ra, Hoàng Ngân định đi theo sau, lại bị Cao Dương Thành ngăn cản, vòng tay ôm cô càng chặt

hơn mấy phần: “Đừng đi theo, dì Trần cần phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt trước, cô không thể đi vào.”

Hoàng Ngân quay người lại, ngẩng đầu, chớp mắt có chút lo lắng nhìn anh: “Vậy mẹ của tôi không sao chứ?”

“Chuyện lớn vừa mới giải quyết xong, sau đó phải xem tình hình hồi phục.”

Cao Dương Thành nghiêm túc trả câu hỏi của cô, cánh tay đang ôm eo cô lại mảy may không có ý muốn buông ra.

Hoàng Ngân thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng cong lên một nụ cười yên tâm: “Vậy là tốt rồi...”

Sau đó cô lại vội vàng cảm ơn anh: “Bác sĩ Cao, thực sự rất cảm ơn anh, anh quá tuyệt vời!”

Một cuộc phẫu thuật dường như lại kéo mối quan hệ của họ gần thêm một chút.

Người trong phòng phẫu thuật hầu như đã đi hết, Hoàng Ngân xấu hổ ngượng ngượng trong lòng anh: “Chúng ta cũng ra ngoài đi?”

“Ừ.”

Cao Dương Thành trầm ngâm đáp, phút chốc tháo khẩu trang trên mặt cô xuống, lộ ra khuôn mặt thanh tú hơi sưng đỏ.

Khuỷu tay ôm eo cô lại tăng thêm chút sức.

Anh vừa dùng lực, bộ ngực mềm mại của Hoàng Ngân lại dán vào người anh, cọ vào lồng ngực bền chắc của anh, cho dù cách lớp vải dày nhưng cũng có thể cảm giác được sự mềm mại trên người cô.

Cảm giác này khiến anh có chút ý loạn tình mê...

Cao Dương Thành thở gấp, bàn tay nâng sau gáy cô khiến Hoàng Ngân ngẩng đầu lên nhìn anh: “Định cảm ơn tôi thế nào?”

Trong đôi mắt đen nhánh của anh phản chiếu ánh sáng lấp lánh mong chờ.

Hoàng Ngân hoảng hốt chớp nhẹ lông mi, hơi thở hơi rối loạn: “Tôi... Tôi mời anh ăn cơm.”

Cao Dương Thành chau mày, lại như có chút không vui: “Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”

Hoàng Ngân hít một hơi, tim đập loạn nhịp: “... Anh muốn thế nào?”

Cô vừa hỏi xong, trong phút chốc đã cảm thấy trước mắt tối sầm lại, lông mi chớp nhẹ, khuôn mặt của anh kè sát Hoàng Ngân không chút kẽ hở, sau đó mạnh mẽ hôn lên bờ môi đỏ của cô.

Tay của Cao Dương Thành đỡ eo của cô, càng dùng sức quấn chặt khiến cả người Hoàng Ngân dính vào anh không chút kẽ hở, đón lấy nụ hôn sâu tham lam của anh.

Hoàng Ngân được anh hôn say mê, mãi đến khi cô thở hổn hển trong lòng anh, bất lực thốt ra tiếng “ừm”, Cao Dương Thành mới buông cô ra một cách không nỡ.

Hoàng Ngân thở hổn hển mấy hơi, điều chỉnh hơi thở, sắc mặt đỏ bừng muốn thoát ra khỏi lồng ngực của Cao Dương Thành, lại bị anh dùng ngón tay giữ lại cầm một cách ngang ngược.

Anh cúi đầu, nhíu mày nhìn cô thật kỹ: “Chuyện gì thế? Sao sắc mặt lại kém như vậy?”

“Hả?” Hoàng Ngân không hiểu nhìn anh, hai tay vỗ vỗ gò má nóng của mình, có chút xấu hổ nói: “Sắc mặt của tôi rất kém sao? Hả chỉ là... khá đỏ thôi mà?”

“Có phải vừa nãy cô có hiện tượng buồn nôn?”

Cao Dương Thành căng thẳng nhìn cô.

Hoàng Ngân chớp mắt mấy cái, anh cũng nhìn được sao?

“Cũng không tính là buồn nôn, chỉ hơi khó chịu một chút, có thể là do ngồi quá lâu, hơi mệt.”

Hoàng Ngân vừa nói vừa có chút buồn ngủ.

Cao Dương Thành nhíu mày, căng thẳng nhìn cô: “Đồ Hoàng Ngân, không phải cô thực sự mang thai rồi chứ?”

“Không phải chứ?”

Hoàng Ngân nghe anh hỏi như vậy, cô hơi kinh ngạc, ngay cả bản thân cũng có chút không chắc chắn, mắt chớp chớp: “Chắc không đâu, không phải trước khi nằm viện đã kiểm tra rồi sao? Bác sĩ nói tôi vốn không có dấu hiệu mang thai.”

Sắc mặt của Cao Dương Thành có chút khó coi, kéo Hoàng Ngân đi ra ngoài: “Không có dấu hiệu mang thai cũng không có nghĩa là thực sự không mang thai! Rất nhiều người mang thai một tháng cũng không thể kiểm tra ra bất kỳ dấu hiệu nào!”

Hoàng Ngân chưa từng thấy Cao Dương Thành căng thẳng như vậy.

Anh lôi cô xềnh xệch ra ngoài, vừa đi vừa nghiêm túc hỏi cô: “Cô tới tháng lúc nào?”

“Vẫn chưa tới! Cao Dương Thành, anh kéo tôi đi đâu vậy?”

Sắc mặt Cao Dương Thành ngày càng nặng nề: “Trước đó cô có nói chuyện kinh nguyệt với bác sĩ phụ khoa không?”

Hoàng Ngân có chút ghen lời: “Tôi vốn chưa gặp bác sĩ phụ khoa, hơn nữa, bác sĩ Lý cũng nói tôi không có thai, tôi... tôi cũng không thể nói với anh về chuyện kinh nguyệt của tôi mà? Hơn nữa, chuyện kinh nguyệt của tôi có gì đặc biệt đâu?”

Cao Dương Thành đột nhiên dừng bước lại, có chút chán nản nhìn Hoàng Ngân: “Cô đã là mẹ của một đứa bé, lẽ nào ngay cả kiến thức cơ bản mà cô cũng không biết? Rất nhiều người mang thai thời kỳ đầu, thậm chí 30 ngày đầu tiên đều không thể kiểm tra ra được! Bây giờ nếu thực sự ngay cả xét nghiệm nước tiểu và máy móc cũng không tra ra

được thì phải làm sao? Ngay cả thuốc tiêu viêm cô cũng uống rồi!”

Đối với sự trách móc và găm gù đột ngột của anh, Hoàng Ngân vừa giận lại vừa hoảng loạn, nhiều hơn chính là âm ức, cô hất tay của anh ra, không chút yếu thế đáp trả anh: “Làm gì mà anh cứ hét lên với tôi vậy? Nếu thực sự xảy ra chuyện này, anh cho rằng tôi muốn lảm chặc? Việc này có thể trách tôi sao? Rốt cuộc là tôi không có kiến thức, hay bệnh viện các anh không có trách nhiệm? Sao anh lại chưa từng nhắc nhở tôi, rất có thể là vì không tra ra được? Tôi cũng không phải bác sĩ, các người mới là bác sĩ! Hơn nữa, anh có tư cách gì hét lên với tôi? Người không có tư cách hét lên với tôi nhất chính là anh! Nếu trong bụng tôi thực sự có em bé, anh cho rằng đứa bé đó không liên quan đến anh sao? Anh là ba của đứa trẻ, sao lại không nghĩ tới việc phải nhắc nhở tôi chứ?”

Hoàng Ngân nói một hồi, khóe mắt đỏ lên, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, một giọt nước mắt tuôn ra khỏi hốc mắt: “Hơn nữa, nếu thực sự có thai thì đã sớm bị anh làm sảy rồi, anh cảm thấy đến bây giờ nó có khả năng bình yên vô sự ở trong bụng tôi sao?”

Hoàng Ngân liên tiếp hỏi khiến đôi mắt Cao Dương Thành căng lên, ánh mắt bình tĩnh càng nóng hừng hực.

Cánh tay anh dùng lực ngang ngược kéo Hoàng Ngân vào lòng mình.

Lòng ngực của anh rất nóng, áp trên người Hoàng Ngân khiến cả người cô có ảo giác nóng lên.

Hoàng Ngân tức giận đưa tay đẩy anh, lại bị anh ôm chặt hơn nữa.

“Tôi lấy thân phận ba của đứa trẻ xin lỗi cô! Tôi nên hét lên với cô.”

Giọng của Cao Dương Thành trầm thấp như dây đàn, dịu dàng vang lên bên tai Hoàng Ngân.

Đúng là anh rất lo lắng.

Trái tim của Hoàng Ngân đập mạnh, bừng tỉnh, cô đẩy anh ra, gò má phủ màu đỏ hồng: “Cái gì mà ba của đứa trẻ, anh đừng nhận bậy! Bây giờ chúng ta chỉ đoán mà thôi, chưa chắc tôi đã có thai.”

Cảm xúc của Cao Dương Thành chuyển biến tốt hơn một chút, kéo Hoàng Ngân đi về phía khoa phụ sản của bệnh viện: “Mặc kệ có hay không có, bây giờ cô phải đi làm kiểm tra chi tiết!”

Hoàng Ngân không từ chối, cô ngoan ngoãn mặc anh lôi kéo, đi thẳng về phía khoa phụ sản.

Bác sĩ khoa phụ sản làm kiểm tra chi tiết cho Hoàng Ngân, lại hỏi Hoàng Ngân một số vấn đề cụ thể.

“Có kinh lúc nào?”

“20 ngày trước.” Hoàng Ngân thành thật trả lời.

Hai tay Cao Dương Thành nhét trong túi áo blouse, yên lặng đứng bên cạnh Hoàng Ngân, chăm chú nghe mỗi một câu đối thoại của Hoàng Ngân với bác sĩ.

Chân mày nhíu chặt, để lộ cảm xúc căng thẳng của anh bây giờ.

Cảm giác đợi chờ được làm ba đứa trẻ còn kinh khủng hơn cả khi anh đứng trước bàn mổ!

Bác sĩ cầm kết quả xét nghiệm nước tiểu đưa cho Hoàng Ngân, nói: “Kết quả xét nghiệm nước tiểu âm tính, không có thai. Vừa mới siêu âm, cũng chưa thấy có bất kỳ dấu hiệu mang thai nào.”

Hoàng Ngân ngẩn ngơ, lúng túng nhận lấy kết quả từ tay bác sĩ, trong lòng không che giấu được sự thất vọng: “VẬY... vậy sao.”

Ánh mắt của Cao Dương Thành càng sâu hơn, tối hơn vài phần.

Hoàng Ngân quay lại ngẩng đầu nhìn anh, bĩu môi, có chút không vui: “Xem đi! Lại lãng phí tiền lung tung! Kết quả không phải vẫn vậy sao, không có thai.”

Cao Dương Thành xoa đầu Hoàng Ngân.

Rõ ràng chỉ là một động tác lơ đãng lại khiến Hoàng Ngân cảm nhận được sự an ủi từ lòng bàn tay của anh, trái tim lạnh lẽo của cô bất giác

khôi phục được một chút.

“Cô Đỗ, cơ thể cô gần đây thực sự không có cảm giác gì khác thường ư?”

Bác sĩ lại hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân vội vàng quay người lại nhìn bác sĩ: “Một chút, dường như có hơi thích ngủ, cũng không biết có phải vì uống thuốc hay không, đầu óc không tỉnh táo như bị cảm vậy, nhưng tôi lại không có dấu hiệu sốt.”

-----oOo-----

Chương 109: Sự thật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bác sĩ kia lại cúi đầu viết vài chữ vào bệnh án: “Là thế này, tuy kết quả của cô không có bất kỳ dấu hiệu mang thai nào, nhưng có khả năng cao vì bây giờ là thời kỳ đầu thụ thai dẫn tới kết quả không chính xác! Cho nên, cô Đỗ, tôi đề nghị cô chờ kinh nguyệt tới rồi tính sau, nếu kinh nguyệt không tới đúng lúc thì cô phải tới bệnh viện kiểm tra một lần nữa! Mặt khác trong thời gian này không thể uống thuốc bậy bạ nữa.”

Tay của Cao Dương Thành vô thức khoác lên vai Hoàng Ngân, sắc mặt nặng nề nhìn bác sĩ phụ khoa đối diện: “Nhưng trước đó cô ấy có uống thuốc tiêu viêm.”

Bác sĩ phụ khoa chau mày: “Vậy ư? Bây giờ không kiểm tra ra được điều gì, thuốc cũng đã uống rồi, chúng tôi tạm thời không có cách gì, tôi thấy cứ chờ kết quả kiểm tra lại rồi hãy nói!”

“Được.”

Hoàng Ngân nhú mày, gật đầu.

Bây giờ tạm thời cũng chỉ có thể như vậy trước.

Cầm kết quả đi ra từ khoa phụ sản, tâm trạng của Hoàng Ngân lập tức trở

nên sa sút.

Cô buồn bực, cúi thấp đầu, cũng không để ý người đàn ông phía sau, chỉ tự mình đi về phía trước, phút chốc cảm thấy eo thắt chặt, một khuỷu tay rắn chắc ôm lấy cô, cả người cô ngã vào lòng ngực rắn rỏi của Cao Dương Thành không chút báo trước.

“Anh làm gì vậy?”

Hoàng Ngân đỏ mặt, ngọc ngậy: “Cao Dương Thành, đừng làm loạn! Mau buông ra, nhiều người nhìn như vậy...”

Cao Dương Thành không buông, đôi môi mỏng kề sát tai cô, thấp giọng nói: “Sợ gì chứ! Tôi nói rồi, nếu như cô thực sự mang thai, tôi cưới cô!”

Hoàng Ngân sững sốt.

Hồi lâu, cô cứng đờ trong ngực anh, vẫn không nhúc nhích.

Trái tim, lạc mất nửa nhịp.

“Anh... Đừng đùa kiểu này...” Hoàng Ngân tách bàn tay to lớn đó ra khỏi eo cô.

Cao Dương Thành hừ lạnh một tiếng, tự tay xoay ngược gò má của cô, để cô nghiêng đầu nhìn anh.

Đôi mắt đen nhánh nhìn cô dò xét: “Nhìn dáng vẻ mặt hờn của cô, tôi cứ nghĩ cô đang rất mong chờ mang thai đứa con của tôi đấy.”

Hoàng Ngân chớp chớp mắt, chật vật hít một hơi, đẩy tay của anh ra: “Nói bậy!”

“Đồ Hoàng Ngân, tốt nhất cô nên vui mừng lần này cô thực sự mang thai!”

Cao Dương Thành nói câu tiếp theo đầy sâu xa rồi buông Hoàng Ngân ra, đi thẳng về phía trước.

“Vì sao?”

Hoàng Ngân nhíu cặp chân mày thanh tú, đuổi kịp bước chân của anh.

“Đứa trẻ này cũng có thể cứu con trai của cô! Máu cuồng rôn của đứa trẻ xa lạ còn có chút hy vọng, huống chi là anh em cùng cha khác mẹ!”

Hoàng Ngân sửng sốt, trong lòng có chút hoang mang, cô thận trọng dò xét nhìn Cao Dương Thành: “Bác sĩ Cao, anh yêu mến con trai của tôi sao?”

“Con trai của tình địch, tôi có lý do gì để yêu mến?”

Cao Dương Thành lạnh lùng nhếch môi, giọng nói lạnh lùng không có chút ấm áp.

Trái tim Hoàng Ngân đau nhói: “Nhưng trẻ con dù sao cũng vô tội.”

Cao Dương Thành nhíu mày: “Cô vội hỏi cảm giác của tôi với con trai cô như vậy để làm gì?”

Anh khoanh tay quan sát Hoàng Ngân, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mỉa mai: “Chẳng lẽ cô cho rằng tôi cưới cô thì sẽ là ba của nó ư? Nó có thể sống với ba của nó!”

Lời Cao Dương Thành nói khiến khuôn mặt của Hoàng Ngân sa sầm.

“Bác sĩ Cao, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, tôi chưa từng nghĩ muốn gả cho anh, càng chưa từng nghĩ muốn anh làm ba của con trai tôi, bởi vì con trai tôi rất thích anh nên tôi mới hỏi thêm thay nó.”

Hoàng Ngân biết mình không có tư cách trách móc anh, là cô đã cướp đoạt tình cảm ba con giữa bọn họ, cô mới là người nên hổ thẹn và tự trách nhất, nhưng nghe anh nói như vậy, trong lòng cô vẫn có sự tức giận vô cớ.

Hoàng Ngân nói xong cũng không để ý tới nữa anh nữa, buồn bực đi thẳng về phía trước.

Cao Dương Thành đưa tay kéo cô lại, phách lối nói với cô: “Đồ Hoàng Ngân, cô đừng hiểu lầm, không có thai thì tôi cũng không thèm cưới

cô!”

Hoàng Ngân cười khỏ: “Cũng đúng, bác sĩ Cao còn có một người vợ chưa cưới xuất sắc như vậy mà!”

“Nói ra lời như vậy rất dễ khiến người khác hiểu lầm thành đang ghen!” Cao Dương Thành nhú mày.

Hoàng Ngân cười lạnh lùng: “Bác sĩ Cao cũng nói là hiểu lầm, nên chắc hiểu rất rõ ý của tôi.”

Cao Dương Thành trừng mắt nhìn Hoàng Ngân, cuối cùng không nói thêm gì, anh buông cô ra, đi thẳng về phía phòng chăm sóc đặc biệt.

Hoàng Ngân cũng vội vàng đi theo.

Cao Dương Thành nhận được một USB do cảnh sát gửi tới, bên trong là một đồng ảnh chụp, và một video ngắn.

Video được quay trong một công xưởng bỏ hoang khá tối tăm.

Trong ống kính có ba người, một người tóc đỏ, một người khác là tên cướp bị Hoàng Ngân đâm mù mắt, còn có một người đàn ông, không thể nghi ngờ chính là người thuê bọn chúng!

Người đàn ông kia mặc vest trắng thơm, trong video nhìn khá giống một chính nhân quân tử, ống kính quay gần khuôn mặt của anh ta, Cao Dương Thành nhất thời nhú chặt chân mày.

Xá Tuân!

Một trong những vệ sĩ thân cận của Khuất Mỹ Hoa!

Thực sự là cô ta?

Tay Cao Dương Thành cầm ly không tự chủ được nắm chặt.

Cuộc đối thoại của ba người truyền ra từ video.

“Làm việc không lanh lẹ như vậy, cô chủ nhà chúng tôi rất không hài

lòng!”

Câu này là Xá Tuân nói.

“Còn có gì mà không hài lòng! Anh em chúng tôi vì mấy trăm triệu mà bị đâm mù cả mắt! Các người còn có gì không hài lòng, hả?”

Tính khí của tên tóc đỏ rất nóng nảy, nhưng Xá Tuân chỉ lạnh lùng nhìn hắn ta, hơi thở đó cũng đủ để đè xuống sự nóng nảy của hắn ta, chỉ nghe thấy anh ta lạnh lùng nói: “Ý của cô chủ nhà chúng tôi là giết con của cô ta, cưỡng hiếp cô ta rồi tạt axit vào mặt cô ta, nhưng hai kẻ bất lực các người đã làm được gì? Cùng lắm chỉ làm cô ta mất con! Chỉ làm chút chuyện như thế mà suýt nữa đã hiến luôn cả cái mạng của mình, thật quá ngu xuẩn! Bảy trăm triệu này là tiền thưởng cho các người, còn bảy trăm triệu kia là tiền bồi thường của cô chủ chúng tôi!”

Câu nói sau cùng, Xá Tuân nói với tên cướp bị mù.

Sau cùng, anh ta vút hai rương tiền xuống chân bọn chúng, tư thế cao ngạo như thưởng cho kẻ ăn mày.

“Bốp” một tiếng, Cao Dương Thành nặng nề khép máy tính lại, khuôn mặt lạnh lùng như phủ thêm băng giá, đôi mắt lạnh lẽo như hồ nước lạnh, như muốn muốn đông cứng người khác.

Anh lấy điện thoại ra, gọi cho Khuất Mỹ Hoa.

“Là tôi.”

Trong điện thoại, giọng nói của anh lạnh băng khiến người ta không rét mà run: “Khuất Mỹ Hoa, tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện một chút!”

...

Sau một tiếng, Khuất Mỹ Hoa đứng trong nhà Cao Dương Thành.

Anh lười biếng ngồi trên sofa, hơi thở lạnh lẽo quanh cơ thể khiến người ta run lên, đường nét sắc bén như băng điêu khắc, vừa lạnh lẽo lại sâu thẳm.

Hồ nước sâu như đen nhánh như mực, hung dữ như hổ báo, đôi mắt híp lại, tín hiệu nguy hiểm lộ ra khiến Khuất Mỹ Hoa bất giác có chút sợ hãi.

Từ trước đến nay cô ta chưa từng thấy Cao Dương Thành như vậy!

Tay nắm túi xách của cô ta nắm chặt vì hoảng sợ.

“Dương Thành, anh... tìm em có chuyện gì không?”

Khuất Mỹ Hoa nhẹ nhàng hỏi anh, khuôn mặt dịu dàng viết lên sự yếu đuối.

Cao Dương Thành vung tay ném USB tới chân của Khuất Mỹ Hoa, anh ngẩng đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta, khóe môi nở một nụ cười lạnh thấu tim: “Làm sảy đứa con của cô ấy, lại muốn cưỡng hiếp cô ấy, còn không quên tạt axit vào mặt cô ấy...”

Sắc mặt của Khuất Mỹ Hoa đột nhiên trắng bệch, hàm răng cắn môi dưới, khuôn mặt hiện ra sự hoảng loạn chưa từng có, đôi mắt lấp lánh, có lớp sương mù đang dâng lên: “Dương Thành, em... em không biết anh đang nói gì, cái gì làm sảy con của cô ta? Em... em không hiểu gì cả.”

“Cô định giả vờ tới lúc nào?”

Cao Dương Thành nói rồi đốt một điếu thuốc, tùy ý hít vài hơi.

Ngũ quan lạnh lùng của anh phủ lớp khói mờ, giữa sự mập mờ, khuôn mặt đẹp trai mê người của anh càng lạnh lẽo không chút nhiệt độ.

“Trong video là đoạn đối thoại của vệ sĩ Xá Tuân của cô và hai tên cướp làm Hoàng Ngân bị thương! Về phần bọn chúng nói gì, chắc hẳn cô rõ hơn ai hết chứ nhỉ?”

Cao Dương Thành lạnh lùng nhếch khóe miệng.

Khuất Mỹ Hoa lập tức khóc lóc: “Không phải, em không biết anh đang nói gì! Có phải Xá Tuân đã làm chuyện gì tổn thương Hoàng Ngân không? Dương Thành, anh biết đó, Xá Tuân có ý không trong sáng với em, là anh ta! Là anh ta tự ra tay, em không hề giật dây anh ta!”

Cao Dương Thành có chút không kiên nhẫn: “Cô giữ lại lời này giải thích với ba mẹ của cô đi! Cô Khuất, tôi sẽ không cưới một người phụ nữ lòng dạ độc ác làm vợ!”

Khuất Mỹ Hoa trợn to mắt nhìn anh, sắc mặt trắng bệch: “Anh... Lời này của anh có ý gì?”

Cao Dương Thành nhếch khóe miệng: “Cô vẫn không hiểu ý trong lời nói của tôi ư?”

Anh lạnh lùng búng tàn thuốc vào gạt tàn: “Cô Khuất, vì chú ý đến thể diện của nhà họ Khuất các cô trên truyền thông, tôi cho cô cơ hội này, để cô chủ động từ hôn, nếu như tôi chủ động từ hôn thì tôi nghĩ đến lúc tin tức được tung ra, nhà họ Khuất các cô có thể sẽ không đẹp mặt lắm!”

Khuất Mỹ Hoa nắm chặt tay, khuôn mặt vẫn luôn dịu dàng lúc này đã tức đến mức có chút vặn vẹo: “Anh muốn từ hôn với tôi ư?”

Cô ta cười nhạt: “Cao Dương Thành, anh muốn mượn cơ hội này từ hôn với tôi, sau đó ở bên Đỗ Hoàng Ngân? Anh đừng có mơ! Tôi sẽ nói cho mẹ của anh biết, nói cho bà ấy biết Đỗ Hoàng Ngân xấu xa thế nào, nói cho bà ấy biết người phụ nữ tên Đỗ Hoàng Ngân đáng ghét quyến rũ người đàn ông của tôi! Mẹ của anh sẽ không bỏ qua cho cô ta!”

“Vậy sao?”

Cao Dương Thành nhíu mày nhìn khuôn mặt dữ tợn vì tức giận của Khuất Mỹ Hoa, lạnh lùng hỏi một câu trí mạng: “Cô cảm thấy nếu như mẹ của tôi biết có một người phụ nữ độc ác sát hại đứa cháu chưa kịp ra đời của bà ấy, bà ấy sẽ làm như thế nào không? Sẽ đối phó với người phụ nữ mà cô nói trước, hay đi đối phó với hung thủ giết người trước?”

Lời này của Cao Dương Thành đương nhiên là để đe dọa Khuất Mỹ Hoa cô ta.

Bởi vì, trong bụng Hoàng Ngân thực ra không có máu mủ của nhà họ Cao! Chí ít, kết quả kiểm tra tạm thời là không có!

Khuất Mỹ Hoa vừa nghe Cao Dương Thành nói thì sợ đến mức hai chân

đều mềm nhũn, cơ thể lão đảo suýt chút nữa té ngã, cô ta may mắn vịn được sofa bên cạnh.

Sắc mặt của cô ta trắng bệch đến mức đáng sợ, tay cầm túi xách đang không ngừng run rẩy.

Trong lòng cô ta tràn đầy hoảng sợ và không cam lòng!

Cứ chôn vùi hôn nhân của bản thân như vậy? Hơn nữa, cô ta còn bị anh chặn cả đường lui, ngay cả cơ hội quay lại cản trở cũng không có!

Ôn Thuận Như mong chờ đứa cháu trai của nhà họ Cao như thế nào, cô ta đã thấy!

Bà ta là một người phụ nữ độc ác cỡ nào, tự cô ta cũng biết rõ!

Đừng nói cô ta, ngay cả ba mẹ của cô ta cũng phải kiêng nể người phụ nữ đó, thậm chí thị trưởng của thành phố S, cũng chính là ba của Cao Dương Thành, nghe nói năm xưa bà ta đã dùng thủ đoạn tàn độc thế nào để đoạt lại ông ấy từ tay người phụ nữ khác!

Khuất Mỹ Hoa không biết cô ta ra khỏi nhà của Cao Dương Thành như thế nào.

Cô ta ở ngay trước mặt anh, gọi một cuộc điện thoại yêu cầu xóa bỏ hôn ước với nhà họ Cao, ba mẹ trong điện thoại không đồng ý, đến cuối cùng cô ta chỉ có thể khóc, giả vờ lấy cái chết ra ép buộc mới được ba mẹ chấp nhận.

Bên ngoài, những hạt tuyết nhỏ đã rơi...

Như sợi lông ngỗng cô đơn, rơi trên đầu, trên vai cô ta từng chút một...

Tuyết nhanh chóng thấm ướt cơ thể mỏng manh của cô ta, thấm ướt gò má của cô ta.

Đỗ Hoàng Ngân!

Khuất Mỹ Hoa cắn chặt môi, nghĩ đến người phụ nữ đó một cách đầy căm hận, trong lòng là sự đố kỵ và không cam lòng!

Nước mắt không ngừng trào ra, cô ta đang khóc lại đột nhiên phá lên cười.

-----oOo-----

Chương 110: Cả mẹ cũng bán

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đỗ Hoàng Ngân, mày cho rằng mày có thể ở bên Cao Dương Thành sao? Mày đừng có mơ! Tao nhất định sẽ khiến mày không có cơ hội ở bên người đàn ông này cả đời! Thứ tao không có được, mày cũng đừng hòng động đến!”

Nhận được tin nhà họ Khuất từ hôn, không thể nghi ngờ, từ trên xuống dưới nhà họ Cao đều sôi sùng sục.

Điện thoại di động của Cao Dương Thành như bị ném bom, điện thoại của mẹ không ngừng gọi đến, nhưng tâm trạng của Cao Dương Thành tốt chưa từng thấy, anh kiên nhẫn nghe từng cuộc điện thoại.

Xe đậu trong bãi đậu xe của bệnh viện.

Anh vừa xuống xe, vừa nghe điện thoại.

“Mẹ, mẹ nói đi, con đang nghe.”

“Mẹ, cuộc hôn nhân này cũng phải xem duyên phận, nếu đã vậy thì chứng minh con và cô Khuất có duyên không phận, được rồi, mẹ cũng đừng nóng giận, nói không chừng con sẽ tìm cho mẹ một cô con dâu xuất sắc hơn!”

“Mẹ, con không nói nữa, con có bệnh nhân đến, tạm biệt!”

Cao Dương Thành tùy tiện tìm một lý do cho qua chuyện, vội vã cúp điện thoại, khóa xe, bước nhanh về phía khu nội trú.

“Bác sĩ Cao, sớm thế! Còn chưa tới giờ làm việc mà!”

Dọc theo đường đi, có bác sĩ và y tá mới đến không ngừng chào hỏi anh.

Cao Dương Thành đều đáp lại với nụ cười xán lạn.

Hôm nay anh sáng rực rỡ, cả trái tim vui vẻ và thoải mái chưa từng có, chân bước như bay về phía phòng bệnh của Đỗ Hoàng Ngân.

Có tin tức tốt, anh luôn muốn chia sẻ với ai đó!

Cao Dương Thành không gõ cửa, anh cân nhắc điềm này, chắc chắn ai đó vẫn đang nằm ì trên giường.

Anh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh ra, nhưng khi nhìn thấy tình hình bên trong, anh sững sốt.

Bên trong, trống rỗng, chẳng có gì cả.

Trên giường bệnh đâu còn bóng dáng của người phụ nữ đó, chăn được xếp gọn gàng, hoàn toàn không có dấu vết đã từng ngủ.

Ở đầu giường cũng rỗng tuếch, không có điện thoại di động của cô, cũng không có chiếc túi xách hơi cũ của cô.

Trên bàn càn không thấy bất kỳ đồ dùng hàng ngày nào của cô!

Mày kiếm tuyệt đẹp của Cao Dương Thành nhú chặt, khuôn mặt anh tuần lúc này vẫn đang xán lạn chớp mắt rơi xuống đáy, anh tới chỗ quầy y tá hỏi y tá đến sớm: “Đỗ Hoàng Ngân phòng bệnh 5013 đi đâu rồi?”

“Bác sĩ Cao, đêm qua bạn của anh và bác sĩ Đoàn đã cùng làm thủ tục xuất viện rồi! Cô ấy không nói cho anh biết trước sao?”

Đôi mắt của Cao Dương Thành nhú lại, ngũ quan tinh tế hơi lạnh lẽo, gật đầu: “Tôi biết rồi, cảm ơn.”

Nói xong, anh xoay người rời khỏi.

Đỗ Thanh Nga đang trông bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, bởi vì Trần Lan vừa phẫu thuật xong, sức miễn dịch của cơ thể cực kỳ yếu, vì

vậy ngoài trừ nhân viên y tế thì bất kỳ ai cũng không được phép vào.

“Bác sĩ Cao!”

Vừa thấy Cao Dương Thành mặc áo blouse đi tới, đôi mắt của Đỗ Thanh Nga sáng ngời, vội vàng đứng lên đi về phía anh.

“Bác sĩ Cao, chuyện của mẹ em hôm qua vẫn chưa kịp cảm ơn anh! Hôm qua em chờ anh ngoài phòng phẫu thuật rất lâu nhưng không thấy anh đi ra, sau lại nghe bác sĩ Vũ nói anh đi ra từ lối của nhân viên trước rồi.”

Nói đến chuyện hôm qua, đôi mắt của Đỗ Thanh Nga có chút tiếc nuối.

“Hay là em mời anh ăn cơm nhé!”

Cô ấy lấy can đảm mời, đôi mắt sáng trong của cô tỏa ra sự mong chờ.

Cao Dương Thành nghiêng đầu, ngưng lại ở hai gò má của cô, anh phát hiện, thực ra Đỗ Thanh Nga có vài điểm giống chị của mình, ví dụ như đôi mắt nâu to sáng này.

“Không được, gần đây tôi khá bận.” Anh hé môi, từ chối lời mời của Đỗ Thanh Nga một cách xa lạ.

Sau cùng, anh lại hỏi một câu: “Chị của cô đâu? Cô ấy không tới thăm mẹ cô sao?”

“Chị của em đi đến chỗ cháu em rồi.” Đỗ Thanh Nga cười cười, lại nói: “Đúng rồi, bác sĩ Cao không biết chị của em có một cậu con trai ba tuổi sao? Cậu bé rất đáng yêu!”

Cao Dương Thành thản nhiên nhếch khóe miệng: “Tôi không có hứng thú với chuyện của cô ta.”

Nói xong, anh đẩy cửa ra, vào phòng trung gian của phòng chăm sóc đặc biệt thay trang phục vô khuẩn, Đỗ Thanh Nga nhón chân ở bên ngoài căng thẳng nhìn vào.

Cao Dương Thành ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt đã là chuyện của mười lăm phút sau.

“Bác sĩ Cao, tình hình của mẹ em sao rồi?”

Đỗ Thanh Nga gấp gáp vội vàng tiến lên hỏi anh.

“Xem ra thời kỳ đầu khá tốt.”

Cao Dương Thành cởi trang phục vô khuẩn ra, ném vào thùng thu hồi vật liệu y tế bên cạnh, nhìn về phía Đỗ Thanh Nga hình như có chút mệt mỏi, anh dừng một chút, không nhịn được nói: “Thực ra nhà các cô cũng không cần ở đây mỗi ngày, mọi người cũng vào không được phòng chăm sóc đặc biệt, hàng ngày đều có bác sĩ và y tá trông coi suốt 24 giờ, cô cũng không cần quá lo lắng.”

Nghe Cao Dương Thành căn dặn cô, trong lòng Đỗ Thanh Nga ấm áp như được uống mật ngọt, sự ngọt ngào hòa tan trái tim cô, ngay cả trong máu dường như cũng có vị ngọt không thể tiêu tan.

Khóe miệng nở một nụ cười tình cảm, cô có chút ngượng ngùng nói: “Bác sĩ Cao, cảm ơn sự quan tâm của anh, có điều không sao đâu, tôi ở lại đây sẽ yên tâm hơn một chút.”

“Ừ.”

Cao Dương Thành không nói gì thêm nữa, chỉ đáp lại một câu thản nhiên, khuôn mặt đẹp trai cũng không có chút biểu cảm dư thừa, gật đầu với cô rồi cất bước rời đi.

Đỗ Thanh Nga nhìn vóc dáng thẳng tắp của anh rời đi, nụ cười trên mặt càng đậm hơn, trái tim vẫn đang đập “thình thịch” không ngừng.

Lúc này cô thực sự không nhầm chứ? Bác sĩ Cao đang quan tâm đến cô!

Thật tốt quá...

Làm thế nào Hoàng Ngân cũng không ngờ tới, Cao Dương Thành lại xuất hiện ở phòng bệnh của Dương Dương một cách không ngờ đến.

Anh mặc áo khoác Armani xám, một tay đút trong túi áo, đón lấy gió lạnh thản nhiên đi từ bên ngoài vào.

Anh đặt trên bàn một hộp đồ chơi lớn, ung dung rút đôi bao tay da màu đen trên tay ra, nhìn Hoàng Ngân đang kinh ngạc ngẩn ngơ.

“Anh... Sao anh lại tới đây?”

Hoàng Ngân trố mắt nhìn anh, cứ ngẩn ra mãi vẫn chưa định thần lại.

Cao Dương Thành nhíu mày, không trả lời, liếc mắt nhìn Dương Dương đang ngủ ngon trên giường, ánh mắt lạnh lùng bất giác dịu dàng hơn.

Hoàng Ngân bước nhẹ đến gần anh, hạ giọng nói với anh: “Sao anh lại tới lúc này? Tan làm rồi ư?”

Cao Dương Thành đưa mắt nhìn về phía khuôn mặt thanh tú của cô, sự sung đỏ đã giảm bớt nhiều, anh bình thản nhếch môi: “Mới vừa làm việc xong, đến thăm nó.”

“Tới thì tới, còn mang quà tới làm gì! Anh cứ như vậy sẽ chiều hư nó! Nó vẫn chơi chưa chán món đồ chơi lần trước anh tặng.”

Cao Dương Thành nhìn cô chăm chú, không lên tiếng.

“Anh chờ một chút, tôi đi rót cho anh ly nước.”

Hoàng Ngân nói rồi xoay người đi pha trà cho anh.

“Không cần!”

Cao Dương Thành đưa tay kéo Hoàng Ngân, ngang ngược xoay người cô, để cô quay về phía mình: “Ai cho phép cô tự xuất viện?”

Hoàng Ngân sững sốt, ánh mắt cô ngẩn ngơ.

Lẽ nào hôm nay anh tới chính là để hỏi cô chuyện này sao?

Hoàng Ngân cắn chặt môi, tự biết đuối lý: “Thật ngại quá, không nói cho anh biết trước.”

“Thế nên thà để chồng cô đi đón cô!”

Cánh tay cầm tay Hoàng Ngân của Cao Dương Thành không tự chủ nắm chặt hơn.

Chân mày Hoàng Ngân hơi nhíu lại, bàn tay nhỏ bé nằm trong tay anh bị đau bèn ngọ nguậy: “Không phải, tôi đoán là anh sẽ không để tôi xuất viện, cho nên tôi mới tự ý làm! Tay tôi bị thương, Vũ Đạt chỉ tới giúp tôi lấy đồ mà thôi!”

Hoàng Ngân cố gắng giải thích cho anh.

Ánh mắt của Cao Dương Thành lóe lên, lực nắm tay cô hơi buông lỏng, nhưng khuôn mặt mê người vẫn nhăn nhó, sắc mặt rất khó chịu: “Biết tôi không cho phép nên cố ý đối nghịch với tôi, đúng không?”

“Anh biết rõ tôi không có ý đó.” Hoàng Ngân vô tội bĩu môi.

Cao Dương Thành hừ lạnh một tiếng, nhìn tay trái của cô vẫn đang treo trước ngực, mày kiếm nhíu chặt: “Bản thân sắp thành người tàn phế, làm sao chăm sóc người khác? Có thay thuốc đúng giờ không?”

“Ừ, sáng nay Vũ Đạt đã đến thay thuốc giúp tôi rồi.” Hoàng Ngân thuận miệng đáp.

Ánh mắt của Cao Dương Thành lạnh lẽo, gương mặt nhanh chóng sầm xuống, nhin không được mĩa mai: “Đoàn Vũ Đạt anh ta trở thành bác sĩ xương khớp lúc nào vậy?”

Hoàng Ngân nhận ra anh không thoải mái, ánh mắt hơi di chuyển, buồn cười nhìn anh: “Bác sĩ Cao, anh có biết anh nói như vậy rất dễ khiến người ta hiểu lầm rằng anh đang ghen không.”

Cô trả lại lời nói hôm qua của anh cho anh.

Ánh mắt của Cao Dương Thành hơi lóe lên, rọi trên gò má thanh tú của Hoàng Ngân, nhìn cô chăm chăm: “Tôi ghen đó, vậy thì sao nào?”

“...”

Hoàng Ngân hiển nhiên không ngờ người đàn ông này lại thẳng thắn

thừa nhận như vậy, lập tức khiến cô ghen họng không biết nói gì cho phải.

Khuôn mặt đỏ lên, ánh mắt hơi lóe không dám nhìn anh nữa, chỉ lúng túng vuốt mấy sợi tóc trước trán ra đằng sau: “Bác sĩ Cao đừng đùa như vậy.”

Cao Dương Thành lạnh lùng nhếch miệng, chớp mắt, khẽ cười nói: “Nếu biết tôi đang nói đùa, cô còn mặt đỏ làm gì?”

“...”

Hoàng Ngân bung mặt, có chút quẫn bách.

Cô có đỏ mặt sao? Chỉ là mặt cô bị sung đỏ chưa tan thôi mà!

Hoàng Ngân chưa kịp đáp lại lời của anh, đã cảm thấy eo thắt chặt, Cao Dương Thành vươn tay đặt trên eo cô, ngang ngược ôm cô vào lòng.

Khuôn mặt của Hoàng Ngân đột nhiên đỏ lên, hốt hoảng nhìn trộm con trai đang ngủ say trên giường, tay phải đẩy ngực anh: “Anh làm gì vậy? Đừng làm loạn, con tôi sẽ nhìn thấy đó!”

“Cô có biết con trai cô nói gì với tôi không?”

Cao Dương Thành tất nhiên là không chịu buông tay, ngược lại còn tăng thêm lực để cô dính sát ngực mình, không thể nhúc nhích.

Hơi nóng lướt nhẹ qua hơi thở của Hoàng Ngân, đó là hơi thở nam tính thuộc về anh, quyến rũ và mê người khiến Hoàng Ngân nhất thời rối loạn tinh thần.

“Nói... Nói gì?”

Cô chớp mắt mấy cái, thở hồn hển, hỏi anh.

Cao Dương Thành nhếch khóe miệng: “Nó nói muốn gả mẹ của nó cho tôi!”

“Hả?”

Hoàng Ngân trợn mắt, nghiêng đầu liếc mắt nhìn cậu bé đáng yêu đang ngủ trên giường không ngừng chảy nước miếng, cười mắng một tiếng: “Thằng nhỏ xấu xa, cả mẹ cũng bán luôn!”

Tuy Hoàng Ngân mắng, nhưng ánh mắt nhìn con đều tràn đầy sự yêu thương không thể che giấu.

Cao Dương Thành kéo khuôn mặt của Hoàng Ngân qua, cười khúc khích nói: “Cô cho rằng con trai cô muốn bán mẹ của nó cho tôi thì tôi sẽ nhận ư? Trên đời này có chuyện đẹp vậy sao?”

Hừ! Anh còn được đăng chân lên đăng đâu!

“Này! Bác sĩ Cao, trước khi anh cân nhắc có nhận hay không thì phải có điều kiện tiên quyết trước, được không vậy?”

Hoàng Ngân kiêu ngạo chun mũi: “Chỉ có tôi đồng ý, anh mới có tư cách suy nghĩ có nhận hay không, được chứ? Bây giờ tôi không vui! Cho nên, bây giờ ngay cả cơ hội cân nhắc anh cũng chẳng có, đừng tự dát vàng lên mặt mình.”

Đối với lời Hoàng Ngân nói, Cao Dương Thành không những không giận mà còn cười, ngang ngược nâng chiếc cằm quyền rũ của cô, sau đó cúi đầu, cắn chặt cằm cô như nghiêm phạt.

“Này này! Anh làm gì vậy! Làm gì vậy hả! Đau chết đi được!”

Hoàng Ngân thấp giọng hét: “Anh điên à! Con tôi còn ở đây đó! Nó nhìn thấy thì làm sao bây giờ?”

“Mẹ, con không nhìn thấy bất cứ thứ gì, con đang ngủ! Khò khò...”

Bỗng nhiên, trên giường truyền tới giọng nói yếu ớt của thằng nhóc, chỉ thấy cậu bé cố gắng nhắm mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nheo lại, cái mũi nhỏ hừ hừ làm bộ ngáy ngủ.

Hoàng Ngân chẳng biết nên khóc hay nên cười, xấu hổ trừng mắt nhìn người đàn ông đầu sỏ trước mặt, vội vàng đỏ mặt đẩy anh ra, đi tới đầu

giường của Dương Dương: “Cục cưng, có phải mẹ đánh thức con không?”

-----oOo-----

Chương 111: Làm vợ bác sĩ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thằng bé thấy giả vờ ngủ bất thành, chỉ còn cách mở đôi mắt to xinh xắn thử thăm dò. Nó nhìn Cao Dương Thành ở phía cuối giường với vẻ mặt có chút tội lỗi.

Cao Dương Thành không nhịn nổi cười, bước về phía trước, ngồi xuống cạnh giường của bé Dương, ánh mắt trêu mếu nhìn cậu bé: “Dạo này ăn ngủ ngoan chứ?”

Anh vừa nói tay vừa sờ lên trán thằng bé, sau đó nhẹ nhàng banh mắt cậu bé ra kiểm tra một lượt thật kĩ.

Đúng là bác sĩ, việc này cũng không quên giúp Dương Dương kiểm tra.

Có điều, Hoàng Ngân thích con người này của anh, làm cái gì cũng không bao giờ thể hiện lên sắc mặt, quan tâm người khác cũng không để lộ vết tích gì.

“Dương Dương ăn miếng thật là to, đọi lớn lên to khỏe rồi là có thể chăm mẹ được rồi!”

Hoàng Ngân cười thanh thản, trong lòng khó mà không cảm thấy chút chua xót.

Bé Dương vì bị bệnh tật dày vò mà cơ thể ốm yếu hơn những đứa trẻ bình thường khác, thân hình nhỏ bé gầy gò khiến cho người khác nhìn vào mà cảm thấy thương xót.

“Đồ Hoàng Ngân.”

Đột nhiên, Dương Thành ngược đầu gọi Hoàng Ngân.

“Hử?”

Hoàng Ngân cúi đầu nhìn anh với vẻ nghi hoặc.

“Đưa Dương Dương ra ngoài chơi một ngày đi!” anh đột nhiên đề nghị.

“Hà?”

Hoàng Ngân ngạc nhiên.

Bé Dương thì vừa nghe thấy câu này liền ngồi bật người dậy, nhìn Cao Dương Thành với ánh mắt đầy kỳ vọng.

Trong đôi mắt to tròn đen láy như đang reo mừng nhảy múa, bỗng chốc, cậu bé như nhìn thấy cả một thế giới ngoài kia với đủ màu sắc rực rỡ... Ở đó có ánh nắng, có tiếng cười, có bãi cỏ, có khu vui chơi, còn có rất nhiều những bạn nhỏ đáng yêu xinh đẹp, cậu kéo tay bọn họ, xếp thành từng vòng tròn, cười, nhảy cùng lũ trẻ, vui sướng hát lên những bài hát nhi đồng êm tai.

“Đưa Dương Dương ra ngoài chơi.”

Dương Thành nhắc lại câu nữa.

Hoàng Ngân nhìn anh có chút bối rối, lại nhìn thấy khuôn mặt đầy kỳ vọng của bé Dương, cô cắn môi, hạ giọng xuống nói với Cao Dương Thành: “Anh là bác sĩ, lẽ ra anh phải biết rõ Dương Dương tốt nhất không nên ra ngoài chứ...”

Cô có chút sốt ruột.

Nhìn ánh mắt đầy chờ mong của con trai mình, cô thực sự không nỡ lòng nào làm thằng bé thất vọng, nhưng mà, ra ngoài chơi...

Hiện tại cơ thể của Đỗ Hướng Dương thậm chí còn yếu hơn cả trẻ sơ sinh, sơ ý một chút, bị nhiễm khuẩn, vậy thì Dương Dương thật sự sẽ...

Cô hoàn toàn không dám đưa thằng bé ra ngoài để gặp phải mối nguy hiểm này.

Nhưng mà, Dương Dương cũng đã ở bệnh viện đến gần một năm rồi, lại chưa hề được nhìn thấy thế giới bên ngoài, nghĩ lại Hoàng Ngân cũng thấy mình nhẫn tâm quá.

Nhất thời cô thật sự không biết làm thế nào mới phải, chỉ còn biết mím môi, không còn chủ ý nữa.

“Đừng làm khó mình nữa.”

Không biết từ lúc nào, Cao Dương Thành đã đứng dậy trước mặt cô, đưa tay ra tách đôi môi đang mím chặt của cô.

Hoàng Ngân ngậy người ra, với sự nhẹ nhàng bất ngờ này, có chút ngơ ngác, khuôn mặt hơi đỏ lên, nhìn ánh mắt đầy tò mò giống như một đứa bé đang liếc nhìn con trai cô, mặt cô càng đỏ hơn.

“Tin tôi đi, tôi là bác sĩ mà! Dắt Dương Dương ra ngoài chơi còn tốt bằng mười ngày ở trong bệnh viện uống thuốc ấy chứ! Môi trường có thể ảnh hưởng đến tích cực của một người, môi trường tích cực sẽ mang đến cho sự sống một hi vọng mà người ta không thể nào nghĩ tới, còn thuốc thang chẳng qua chỉ là đang duy trì năng lượng cơ thể của nó mà thôi! Tuy rằng môi trường tích cực này không thể trị dứt điểm căn bệnh của thằng bé, nhưng em phải tin sự hi vọng đó ở trong thâm tâm một người là một thứ năng lượng to lớn! Thứ năng lượng đó đủ để làm giảm bệnh tình, kéo dài sự sống...”

Nhưng không thể không nói, lời của anh ấy quả thực có lý.

Một người nếu như mỗi ngày đều sống trong môi trường bi ai giống như trong bệnh viện này, vậy thì người đó sẽ tiêu cực hơn nhiều so với muôn vàn người sống ở thế giới ngoài kia, thái độ với cuộc sống sẽ càng tiêu cực hơn!

“Ngày mai nhé! Mai là cuối tuần, tôi đi cùng hai người.”

Cao Dương Thành lại ngồi xuống giường của thằng bé, nựng yêu đầu mũi đáng yêu của thằng bé.

Hoàng Ngân ngậy ra, “Vậy được chứ? Có làm phiền anh quá không?”

Cô đã có chút e ngại.

“Tôi mà không đi, liệu em một mình đi ỏn không?”

Cao Dương Thành liếc nhìn cánh tay bị gãy của cô, “Có tôi là một bác sĩ đi cùng, em sẽ yên tâm hơn.”

Đúng thật là!

Hoàng Ngân nở nụ cười, “Cảm ơn anh, bác sĩ Cao.”

“Mẹ ơi mẹ, chúng ta sẽ đi đâu?”

Thằng bé phẫn khích hỏi Hoàng Ngân.

Cao Dương Thành xoa cái đầu nhỏ bé của thằng bé, “Đi hẹn hò.”

Hoàng Ngân trợn mắt đưa tay ra đập vào vai anh, kháng nghị, “anh đừng có mà dạy linh tinh con trai tôi, nó còn bé, không hiểu gì cả, dạy hư nó rồi anh chịu trách nhiệm đấy nhé!”

“Chịu trách nhiệm thế nào?”

Cao Dương Thành tự nhiên được đà, hỏi thẳng cô, “Chịu trách nhiệm lấy mẹ nó?”

“.....”

Hoàng Ngân lẩm bẩm, “Anh mơ đi!”

Nói xong, quay người, liền ra cây nước lấy nước uống.

Lúc uống nước, khóe miệng rõ ràng vẫn đang hiện lên một niềm vui nhỏ nhỏ.

Lúc Cao Dương Thành rời đi, Hoàng Ngân ra tiễn anh.

“Mai muốn đi đâu chơi?”

Hai người vai sát vai đi ra ngoài, Cao Dương Thành hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân lắc đầu, “Tôi không biết đi đâu cả, chỗ nhiều người lại không dám cho thằng bé đi, hơn nữa thời tiết giờ lại lạnh như vậy, em sợ thằng bé bị lạnh.”

Cao Dương Thành đang bước bỗng dừng lại, nhíu mày, chăm chú nhìn cô, thật lòng nói, “Hoàng Ngân, con trai em không yếu ớt như em nghĩ đâu.”

“Nhưng mà nó không khỏe mạnh chút nào, không phải sao?” Hoàng Ngân nói.

Cao Dương Thành nhíu mày, “Chưa biết chừng nó còn khỏe mạnh hơn em nghĩ nhiều đấy! Tuy là nó mắc bệnh, nhưng em cũng đừng có xem nó như bông hoa nuôi trong phòng kính, em như này khác gì tước đoạt đi sự lạc quan với cuộc sống mà vốn dĩ nó phải có chứ! Em đang dùng hành động của mình cho nó thấy, nó không giống với tất cả những đứa trẻ khác! Điều đó cảm giác như em mỗi ngày nhắc nhở bên tai nó, nó là một bệnh nhân, hơn nữa là một người bệnh vô cùng yếu ớt, yếu tới mức giống như sắp rời khỏi thế gian này vậy! Điều này không giúp ích gì cho bệnh tình của con cả.”

Anh mãi không quên được hình ảnh bé Dương ngồi bên cạnh bể cá hỏi anh con cá nào có thể sống lâu hơn nó.

Những câu nói đó của Cao Dương Thành, khiến mắt Hoàng Ngân đỏ lên.

“Em không muốn nó có cảm giác như vậy, nhưng...em có thể làm gì đây? Em là mẹ của thằng bé, điều duy nhất mà em có thể làm được là giúp nó ở lại bên cạnh em lâu nhất có thể! Em sợ, em thực sự sợ mọi thử thách, tất cả những việc làm em mất đi con em không dám làm, vì con em nguyện vứt bỏ tất cả những gì em có, em chỉ là...chỉ đơn thuần muốn nó ở lại bên em thời gian lâu hơn chút... cho dù chỉ là một phút, một giây cũng được!!”

Hoàng Ngân nói xong thì đã khóc không thành tiếng.

Nước mắt cứ từng giọt chảy ra từ trong khóe mắt.

Cao Dương Thành giờ tay ra, xót xa ôm chặt cô vào lòng, “Xin lỗi, tôi không có ý trách em!”

Hoàng Ngân lắc đầu, nghẹn ngào nói, “Tôi biết, tôi cũng không trách những câu anh nói, anh nói đúng, là tôi nhạy cảm quá, ích kỉ quá, lại làm bé Dương mất đi hi vọng, tôi là một người không đáng mặt làm mẹ.”

Cao Dương Thành càng ôm chặt cô vào lòng hơn, đưa môi xuống, hôn lên mái tóc cô, “Ngày mai chúng ta đi vào công viên tuyết chơi nhé! Ở đó có cảnh tuyết đẹp lắm! Bé Dương nhất định sẽ thích.”

“Vâng.”

Hoàng Ngân vui đầu trong lòng anh khẽ gật đầu, “Cảm ơn anh.”

Lần đầu tiên Hoàng Ngân thấy bọn họ giống như là một gia đình.....

Cũng là lần đầu tiên cô biết. Hóa ra trong một mái nhà sự dạy dỗ của một người đàn ông, một người cha quan trọng đến nhường nào!

Nếu có thể, cô hi vọng biết bao bé Dương có thể được lớn trên đôi vai vững chắc ấm áp của anh!

Nhưng một tương lai như vậy, Hoàng Ngân hoàn toàn không dám nghĩ tới.

Tại công viên tuyết.....

Thằng bé đúng thực sự là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tuyết đẹp như vậy...

“Wow...đẹp quá đi! Chú Cao, chỗ này quả là đẹp quá ạ!”

Cao Dương Thành bế Dương Dương cho ngồi lên đôi vai vạm vỡ của anh, một bên cánh tay đưa lên, giữ chắc lấy thằng bé, từng bước tiến vào nơi sâu nhất của công viên tuyết.

Hoàng Ngân bước từng bước theo sát phía sau hai người đàn ông.

Cô ngược lên một cái đã nhìn thấy hình bóng cao to của Cao Dương Thành.

Người ta nói hình bóng của một người cha to lớn như một ngọn núi, mà đứa con lại càng giống như một dòng nước tinh khiết chảy trong lòng núi, cứ thế êm đềm chảy, tưới mát cả lòng núi.

Trước mặt, thằng bé cúi thấp đầu, sát gần đỉnh đầu của người cha, nói những lời thì thầm vào tai, hai người như đang nói thì thầm với nhau điều gì.

Sau đó thì nghe thấy tiếng cười “haha” của cậu bé vọng lại từ một nơi không xa.

Bỗng chốc, khóe mắt của Hoàng Ngân bỗng ngấn nước.

Tình cha con, liệu rằng có phải là như thế này?

Hoàng Ngân đứng ngơ ngẩn trên mặt đất, nhìn theo cảnh trước mặt có chút mải mê.....

Nếu như có thể, cô hi vọng biết bao thời gian sẽ dừng lại ở giờ phút này, còn cảnh tượng ấm áp này sẽ trở thành vĩnh hằng.

“Mẹ, sao mẹ không đi thế!”

Đột nhiên, thằng bé quay cái đầu nhỏ lại, gọi Hoàng Ngân.

Cao Dương Thành cũng quay người lại theo, sâu thẳm nhìn theo Hoàng Ngân đang ngẩn lệ đứng trên tuyết trắng muốt ở đằng sau.

Hoàng Ngân vội vàng lau nước mắt, nở nụ cười, vội chạy theo hai người họ, “Đến đây!”

Mới chỉ bước đến bên cạnh Cao Dương Thành, cô tự nhiên thấy ấm ở vùng eo, cánh tay của Cao Dương Thành đã ôm chặt lấy eo cô.

Hoàng Ngân ngẩng đầu nhìn anh, vỗ nhẹ tay lên cánh tay đang đặt trên eo cô, “Này...”

“Yên phận chút đi!”

Trong giọng nói của Cao Dương Thành tràn đầy vẻ độc chiếm.

Hoàng Ngân bĩu môi, cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn đi sát theo anh, lại thấy anh hạ giọng hỏi cô, “Vừa rồi sao lại khóc?”

Hoàng Ngân ngây người ra mới trả lời, lần đầu tiên thấy Dương Dương vui vẻ như vậy, em cảm động, cảm ơn anh.”

Hoàng Ngân ngẩng đầu cảm ơn anh một cách đầy chân thành.

Cao Dương Thành trầm lặng, không nói nữa, chỉ còn thấy cánh tay dùng lực ôm eo Hoàng Ngân mạnh hơn.

Thằng bé ngồi trên vai nhìn thấy hai người họ, càng cười rạng rỡ hơn.

Ánh nắng ban mai vàng óng xen qua rừng cây chiếu ra đủ màu sắc, chiếu lên trên một gia đình đang quây quần bên nhau, giống như mạ lên cho bọn họ một lớp vàng óng ánh ấm áp.

Hương thơm của hoa ngọt ngào tinh khiết, lan tỏa ra rừng cây tĩnh mịch lãng mạn, đi vào lòng người, đẹp đến ngọt ngào.

.....

Trong sân trượt băng

Hoàng Ngân giương cánh tay ra, giẫm trên giày trượt băng, cưỡi gió, đón lấy hương thơm ngọt ngào hương hoa của gió đông, xoay tròn thân hình yêu kiều xinh đẹp, thỏa sức nhảy múa trên nền băng tuyết trắng.

Khuôn mặt tinh khôi, thuần khiết giống như tiên nữ mới giáng trần, tiếng cười êm tai như tiếng bạc giống như một giai điệu âm thanh của thiên nhiên, bao phủ cả sân trượt băng, luồn lách cả vào trong lòng của Cao Dương Thành.

Thân hình kiều diễm dịu dàng như làn gió, từng đợt lướt qua người anh, cuốn lấy hương thơm dịu nhẹ của hoa, lướt qua mũi Cao Dương Thành, đã ru ngủ tâm hồn của anh.

Anh không kìm nổi lòng giơ tay ra, chặn đứng Hoàng Ngân đang bay lượn lại gần.

Vòng eo bỗng chốc bị anh giữ lại, Hoàng Ngân chớp mắt cười, để lộ ra hàm răng trắng muốt, “Làm gì? Anh muốn đến chơi cùng em không?”

Nụ cười thuần khiết trên môi cô đó, thơ ngây rạng rỡ, đôi mắt cong cong như vàng trắng non đó, sáng rực như ngàn ngôi sao sáng lấp lánh, làm cho người ta chỉ có nhìn thôi cũng thấy siêu lòng.

Đôi mắt cháy rực của Cao Dương Thành chỉ nhìn chăm chăm vào cô, thờ nhẹ, ngực ưỡn lên, “Em đang dụ dỗ tôi?”

“Hả?”

Hoàng Ngân ngây người.

Đôi mắt đẹp long lanh đang nhấp nháy, nhưng sau đó bình thường lại, đỏ mặt, lờm anh, lại liếc một cái Cao Dương Thành bên cạnh đang chăm chú sát môi gần khuôn mặt cô, cô xấu hổ đẩy ngực Cao Dương Thành ra, “Mau bỏ tôi ra.”

-----oOo-----

Chương 112: Một gia đình hạnh phúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành lại càng kéo cô vào lòng mạnh hơn, một tay khác giữ lấy cằm của Hoàng Ngân, đưa lên cao một cách ngang ngược, trong nháy mắt không thèm thanh minh mà cưỡng hôn cô.

“Ừm ừm.....”

Hoàng Ngân không ngờ anh ta lại có thể hôn mình trước mặt bao nhiêu người như vậy.

Cuồng hồ, con trai cô cũng đang ở đây nữa!!

Hoàng Ngân cố chui ra khỏi lồng ngực của anh, mà không tài nào thoát được.

Thậm chí còn cảm nhận thấy đầu lưỡi nóng ướt đag cố gắng tách đôi đôi môi đỏ của cô.

Trong động tác tràn đầy sự chiếm đoạt thô bạo.

Hoàng Ngân vừa xấu hổ vừa giận, đương nhiên là không dám để anh xâm chiếm.

Tuy hôn nhau không phải là việc gì xấu, nhưng con vẫn còn nhỏ, để nó nhìn thấy, nhớ đâu làm tâm hồn nó bị tổn thương thì phải làm sao?

Cao Dương Thành hiển nhiên không hài lòng với sự kháng cự của Hoàng Ngân, anh nhẹ nhàng tách dần đôi môi của Hoàng Ngân, chau mày, ra lệnh, “Mở mồm ra!”

“Dương Dương ở đây!Um um.....”

Khốn kiếp!!

Hoàng Ngân vẫn chưa nói xong, miệng mới mở ra, đã bị tên điên cuồng mất trí này tàn bạo hôn thêm một lần nữa.

Cái khuôn mặt đáng yêu trắng nõn của bé Dương gần như sắp vùi cả vào trong cây kẹo bông màu hồng kia rồi, cậu bé vô cùng thích thú liếm một miếng.....

Ngọt quá!!

Sau đó, cậu ngược đầu lên, nhìn bố mẹ đang hôn nhau thắm thiết trên đỉnh đầu.....

Dưới ánh nắng vàng nhạt, những bông tuyết trắng muốt tung bay khắp bầu trời, hương hoa ngọt ngào hòa quyện trong không khí trong lành, thật lãng mạn.....

Còn bọn họ, dưới ánh nắng của nền trời tuyết, dường như đã hôn nhau

lâu đến cả thế kỷ.....

Ánh nắng chiếu qua từ ngũ quan đẹp mê hồn của hai người đang thân mật, hai khuôn mặt đầy vẻ hạnh phúc hòa vào cùng với ánh hoàng hôn rực rỡ, sự yêu kiều ấm áp trong phút chốc tỏa ra cả một sân trượt tuyết.

Bên cạnh đó cậu con trai hạnh phúc liếm từng miếng kẹo bông hồng hồng, ngọt quá, ngọt quá!!

“Oh My God, nhìn ba người nhà họ đi, hạnh phúc quá!

Trong sân băng, không ngừng truyền đến những câu bàn tán của du khách.

“Đúng vậy! Trời ơi, cảnh tượng này thật tuyệt vời quá! Hạnh phúc quá! Tôi phải chụp lại, phải chụp lại.....”

Người đàn ông một tay ôm chặt vòng eo nhỏ của người phụ nữ vào lòng, một tay khác lại nắm chặt tay đưa con ngồi bên cạnh.....

Ba người, cứ như vậy mà quên đi mọi thứ xung quanh, chìm trong hạnh phúc!!

“Đây mới thực sự là người đàn ông hoàn hảo!!” Du khách cầm chiếc máy ảnh DSLR trên tay, vừa chụp vừa xuýt xoa.

“Ba người họ đều rất đẹp! Tôi cứ nghĩ rằng chỉ có ở Pháp mới có tình yêu lãng mạn như thế này thôi cơ.....”

Khuất Mỹ Hoa kinh ngạc nhìn theo cảnh lãng mạn trong sân trượt tuyết, nghe những lời khen ngợi từ xung quanh, hai bên nắm tay đang buông thõng càng lúc càng nắm chặt, ánh mắt vẫn còn địu dàng hồi nãy bỗng chốc biến thành đôi mắt sắc bén tối sầm lại.

Tầm nhìn hướng về phía thằng bé bên cạnh Cao Dương Thành, ánh mắt lạnh lùng càng lúc càng tối sầm lại, lạnh đến thấu xương!

Mỹ Hoa, đi thôi, đi thôi, đừng nhìn nữa, hạnh phúc của người khác, chúng ta càng nhìn chỉ càng thêm ghen tỵ thôi, chúng ta đến bên kia chơi xe trượt tuyết đi!”

Bạn cô không nhịn được cảnh Khuất Mỹ Hoa vẫn đang đờ đẫn ngắm nhìn hạnh phúc của người khác, liền vỗ vai lay tỉnh cô.

Khuất Mỹ Hoa nhanh chóng thu lại tầm mắt, cố nở một nụ cười mạnh mẽ, “Các cậu đi chơi trước đi, tớ gọi cuộc điện thoại xong ra ngay, phải rồi, lúc này có phải là cậu có chụp lại bức ảnh tình tứ kia không? Lúc về nhớ gửi cho tớ nhé, tớ cũng thích.”

“Được! Vậy cậu ra nhanh nhé! ảnh thì sau khi về tớ gửi cho.” Bạn cô vẫy tay, cười rồi rời đi.

Khuất Mỹ Hoa hướng tầm nhìn về cặp đôi và đưa con mắt không tách khỏi nhau ở trong sân trượt tuyết, nhếch mép nở một nụ cười nham hiểm, tuyệt tình đầy ẩn ý.

Cao Dương Thành, Đỗ Hoàng Ngân!! Các người nghĩ rằng không có tôi sẽ được thuận lợi bên nhau sao? Đừng hòng!

Cô xoay người, bước trên nền tuyết dày, đi về phía sân trượt tuyết ngoài trời.

Vừa đi vừa gọi điện thoại cho Đỗ Thanh Nga.

“Thanh Nga, là chị đây.”

“Ừ, làm gì, tìm tôi có việc sao?”

“Em đang làm gì đấy!” Khuất Mỹ Hoa coi như không có chuyện gì, nhẹ nhàng hỏi Đỗ Thanh Nga.

“Tôi đương nhiên là đang bên cạnh mẹ tôi rồi, chị gọi cho tôi có việc gì?”

“Mẹ em không phải là đang ở trong phòng đặc biệt sao?”

“Đúng vậy, tôi đang ở ngoài trông.”

“Em đúng là hiếu thuận quá, em có biết này chị nhìn thấy ai không?”

Khuất Mỹ Hoa cố ý gọi sự tò mò cho Đỗ Thanh Nga.

“Ai chứ?” Đỗ Thanh Nga tò mò hỏi.

“Chị nhìn thấy chị gái em đây, hơn nữa, tay còn dắt theo đứa bé, đứa bé đó nhìn giống cô ta lắm, là con trai cô ta à? Con của cô ta với Vũ Đạt sao?”

Khuất Mỹ Hoa có ý thăm dò Đỗ Thanh Nga.

Đỗ Thanh Nga ngừng lại, ngắt một lúc mới nói, “Được rồi, nếu như chị đã nhìn thấy rồi, vậy thì tôi không còn gì để giấu diếm nữa, đứa con này không phải là của anh Vũ Đạt, còn bố của đứa bé là ai, tôi cũng không rõ. Thực ra chị tôi cũng không muốn tôi kể chuyện chị ấy có con cho chị nghe. Nay, chị đừng có đi nói với chị tôi là tôi nói cho chị biết ấy, đây là chị tự nhìn thấy, tôi không muốn nghe chị tôi cãi nhau đâu.”

“Đương nhiên, chị làm sao có thể đi nói ra được, việc này cũng chẳng liên quan gì đến chị, chỉ là chị tò mò mới hỏi thôi.”

Khuất Mỹ Hoa mặc dù cười cười nói nói, nhưng đôi mắt dịu dàng bỗng chốc trở nên lạnh băng.

Bàn tay nắm chặt chiếc điện thoại, trông càng trở nên khiếp sợ.

Hóa ra, giữa bọn họ còn có một thằng bé lớn như vậy rồi!!

Không biết là Ôn Thuần Như có biết sự tồn tại của cháu trai mình không? Nếu như biết được thì sẽ ra sao đây? Sẽ mở lòng từ bi để cho Đỗ Hoàng Ngân bước vào nhà họ Cao sao?

Ban đầu cô ta định gửi hết đồng ảnh vừa này cho Ôn Thuần Như, nhưng giờ xem ra, gửi cho bà ta thì chưa biết chừng lại tác thành cho mối nhân duyên chết tiệt này!

Sắc mặt của Khuất Mỹ Hoa càng lúc càng khó coi.

“Chị gọi điện cho tôi chỉ vì chuyện này thôi à?”

“Đương nhiên là không phải rồi.” Khuất Mỹ Hoa cười, “Chị giờ đang

cùng đám bạn chơi ở công viên tuyết, cảnh tuyết hôm nay đẹp lắm, những bông hoa tuyết lãng mạn bay trong ánh nắng vàng...”

Khuất Mỹ Hoa quay đầu lại, nhìn ngắm đôi tình nhân đang hạnh phúc khiến người ta phát ghét ở trong sân trượt tuyết, đôi mắt lạnh lùng cảm giác có chút nguy hiểm, rồi nghe cô ta tiếp tục nói, “Em cũng đến đây chơi đi! Đến với chị, đến đây cùng chị tận hưởng sự lãng mạn nơi đây, tin chị đi, em nhất định sẽ ngạc nhiên đấy...”

Đỗ Thanh Nga đi đến bên cửa sổ, nhìn ra khung cảnh tuyết rơi tiêu điều bên ngoài, cười rồi hỏi, “Thực sự đẹp như vậy sao? ở đây chỉ nhìn thấy sự ảm đạm và tĩnh mịch của bệnh viện, không có lãng mạn như chị nói.”

“Đến đi! Chả mấy khi cuối tuần, hơn nữa dì cũng khỏe hơn nhiều rồi, em ngày đêm bên cạnh, cũng nên co mình thư giãn một chút chứ! Em tin chị đi, đến đây một chuyến, em nhất định không tốn công vô ích đâu.”

Đỗ Thanh Nga mỉm cười, “tôi khả năng bị chị làm cho thu hút rồi.”

“Vậy thì cứ quyết định vậy nhé.” Khuất Mỹ Hoa hé lên nụ cười ẩn ý.

“OK, vậy tôi đến muộn chút, giờ bàn giao việc chút với y tá đã, không thì tôi không yên tâm.”

“Được, không vấn đề, vậy thì chị vẫn đợi em, nhanh đến đấy nhé!”

Khuất Mỹ Hoa gác điện thoại, lại quay đầu nhìn Đỗ Hoàng Ngân và Cao Dương Thành đang ở trong sân trượt tuyết, khóe miệng hé lên nụ cười thâm hiểm...

Sau đó, quay đầu giẫm chân trên tuyết đi lên trên núi.

Cảnh hạnh phúc trong sân trượt tuyết.....

“A....”

Hoàng Ngân bị Cao Dương Thành đẩy tay ra, cả người được tắm mình trong ánh nắng, đón lấy gió, dường như sắp lao về phía thiên đường của hạnh phúc.

Tốc độ kích thích này, khiến cô không nhịn được mà hét lên.

Mắt nhìn theo thân hình sắp đập vào bờ sân trượt tuyết, nhưng đột nhiên, người cô bị bờ vai vững chắc chặn đứng lại, cả người rơi vào lòng ngực vững chãi.

Vừa nhìn lên, đã nhìn thấy khuôn mặt nở nụ cười làm mê lòng người của Cao Dương Thành.

Anh nắm lấy tay cô, ôm lấy cô, dùng tư thế mềm mại nhất, xoay tròn cô vài vòng trên nền sân trượt tuyết.

Hoàng Ngân ngược đầu lên, ngẩn ngơ nhìn người đàn ông tuấn tú, lại có sức hút khiến người ta điên đảo trước mặt.

Cô cười tíu tít, “Hôm nay không phải nhân vật chính là Dương Dương sao? Tại sao cuối cùng người chơi thích thú nhất lại là chúng mình chứ?”

“Bởi vì nó có người tốt hơn chơi theo rồi, không cần chúng ta dẫn dắt nữa.”

Cao Dương Thành nhẹ nhàng nói, lại ôm Hoàng Ngân xoay thêm một vòng nữa.

Chớp mắt cái, Hoàng Ngân đã thấy bé Dương đi lên đôi giày trượt băng, đang trượt băng vui vẻ cùng với đám bạn trong sân trượt băng, chúng cười, vui đùa, quây thành một nhóm, vui hết chỗ nói, Cho dù lũ trẻ có bị ngã lăn ra thành một hàng, nhưng cũng nó vẫn cười như những thiên thần đầy ngây thơ, sau đó lại mạnh dạn kéo nhau từ nền băng đứng dậy, tiếp tục chơi...

Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ như ánh nắng của Dương Dương, khóe mắt của Hoàng Ngân không kìm được mà hơi ngấn lệ.

“Thế giới ngây thơ của đứa trẻ, cho dù có yêu thương nhiều hơn nữa cũng không thể nào thay thế và bù đắp được.”

Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân nói với cô.

Hoàng Ngân chớp mắt, lông mi hơi ướt, “Người mẹ như tôi có phải là vô trách nhiệm không, đã nhiều năm vậy rồi, Dương Dương đến ngay cả một người bạn cũng không có! Còn tôi thì sao, lúc nào cũng nhốt nó trong bệnh viện một mình...”

“Đây là thiên chức của mỗi người mẹ.” Cao Dương Thành nựng khuôn mặt cô, nhìn vào nước mắt long lanh trong khóe mắt cô, lòng thương xót nói, “Người nào làm mẹ cũng rất lo sợ con mình biến mất khỏi thế giới này ngay trước mắt mình, cho nên sẽ giống như nắm chặt lấy sợi dây cứu mạng đó chính là bệnh viện, bất kì một việc làm nguy hiểm nào cũng không dám để con mình thử, bọn họ hận không thể để con mình vào trong lòng bàn tay, ngậm vào trong miệng, hận không thể chặn hết tất cả sương gió cho con mình, càng hận không thể chịu đựng tất cả những đau đớn do bệnh tật dày vò, vì thế người mẹ sẽ trở nên càng thận trọng hơn, đây không phải là sự vô trách nhiệm của người mẹ, mà đây là bản tính của tình mẫu tử vĩ đại! Bởi vì có tình mẹ bao la như biển cả, mới sinh ra tình yêu cao lớn như núi của cha!”

Tình yêu cao lớn như núi của cha...

Hoàng Ngân chột đau nhói, ánh mắt càng thêm ngán lệ.

Hóa ra, sự hoàn hảo của một gia đình, quan trọng nhường nào đến sự trưởng thành của một đứa trẻ!!

Mắt cô đỏ lên, mũi hít sâu, cảm ơn sự vỗ về của anh, “Hóa ra anh không chỉ là một bác sĩ giỏi, mà tương lai còn là một người bố tốt!”

Cao Dương Thành vỗ lên đầu Hoàng Ngân, “Tôi chỉ hi vọng có thể làm tốt mỗi vai trò trong cuộc đời mình.”

Hoàng Ngân giơ tay phải lên, nắm lấy bàn tay to chắc của anh, trong lòng cảm kích vô cùng, “Cảm ơn anh đã cho em sự an ủi, cũng cho em những gợi ý tốt như này, em cũng sẽ học theo anh, làm tốt từng vai trò trong cuộc đời mình, đặc biệt là vai trò làm mẹ vĩ đại này!”

Cao Dương Thành đưa mắt xuống nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ hoe của cô, hai tay ôm lấy khuôn mặt vẫn đang dính những giọt nước mắt, ánh mắt sáng rực lên, trầm giọng hỏi cô, “Chỉ là thân phận người mẹ này sao?”

Rõ ràng là một ngữ khí rất bình tĩnh, nhưng Hoàng Ngân lại nghe thấy sự thực lòng mong ngóng một cách rõ rệt.

Ánh mắt anh sáng rực nhìn chăm chăm nhìn lấy cô, lồng ngực hơi phập phồng, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của Hoàng Ngân.

Mi mắt Hoàng Ngân chớp chớp, thở nhẹ một hơi, hoang mang nhìn anh, nhưng cuối cùng lại im lặng.

Cao Dương Thành thở dài, anh không muốn ép cô, nên đành thôi.

Anh lúc nào cũng cảm thấy trong lòng cô, kỳ thực vẫn vô tình hoặc cố ý trốn tránh tình cảm của anh.

Tại sao chứ? Anh không thể hiểu nổi!

-----oOo-----

Chương 113: Tình cảm sâu nặng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh nâng đầu cô lên, kéo sát cô vào lồng ngực mình, để cô cách tim mình gần nhất, cho cô nghe rõ tiếng tim đập mạnh của con tim.

Hoặc cô không biết, ở chỗ này, từ trước tới giờ chỉ vì cô mà loạn nhịp!

Cánh tay rắn chắc ôm lấy cô, càng lúc càng chặt hơn!

“Em đang sợ điều gì?”

Cuối cùng thì Cao Dương Thành cũng không nhịn nổi mà hỏi cô.

Hoàng Ngân ngậy ra, ngược đầu lên, chớp chớp mắt, nhìn khuôn mặt anh tuấn hút hồn người khác trước mặt cô không rời.

Còn anh, cũng cúi đầu nhìn cô.

Anh nâng cao khuôn mặt mơ hồ của cô lên, khuôn mặt anh tuấn sát gần

cô, nhìn sâu vào đôi mắt cô, chăm chú hỏi cô, “Em không cảm nhận được tình cảm anh dành cho em sao?”

Mặt Hoàng Ngân run run, mắt lướt qua đôi mắt sáng rực, cô muốn trốn tránh khỏi vòng tay anh, hoảng sợ không dám nhìn anh nữa.

“Đồ Hoàng Ngân!!”

Cao Dương Thành gọi cô.

Giọng nói trầm xuống, dường như có chút tức giận.

Nói là tức giận, chẳng thà nói là bất lực, hết cách với cô!

“Nói tôi nghe, em đang trốn tránh điều gì? Tôi thực sự đáng sợ như vậy sao? Tôi là rắn độc mãnh thú sao? Tại sao mỗi lần cảm nhận được tình cảm của tôi em lại muốn trốn chạy, tại sao em không dám đối diện với trái tim tôi, trực tiếp đối diện với trái tim em!!”

“Tôi...tôi nghe không hiểu anh đang nói gì cả...”

Hoàng Ngân muốn thoát ra khỏi lồng ngực của anh, đôi mắt ngấn lệ, nước mắt mỗi lúc một tuôn ra.

Nhưng Cao Dương Thành nào chịu buông tay ra, đôi tay càng lúc càng xiết chặt khuôn mặt cô.

Hai con mắt nhìn chằm chằm Hoàng Ngân, tràn đầy sự bất lực, “Bằng lòng bước tiếp cùng tôi về phía trước chứ?”

Câu nói của anh, vừa mới hỏi xong, đôi mắt của Hoàng Ngân không kìm được nước mắt mà cứ thế tuôn trào.

Khoảnh khắc đó, cô nghĩ đến thật nhiều điều.....

Nhĩ đến những năm tháng trước đó, cô cùng với bộ dạng ngang ngược bướng bỉnh bước vào thế giới của anh, lao vào anh mà gào thét không chút do dự, “Cao Dương Thành, không sao cả, cho dù anh không muốn bước dù chỉ một bước, em sẽ vì anh mà bước cả một trăm bước!”

Nhưng kết quả thì sao, cô đã bước 99 bước, bước cuối cùng anh lại bước vì cô!

“Hóa ra bước 100 bước lại khó khăn đến như vậy...”

Cao Dương Thành than một câu, đôi mắt đã hơi đỏ, giữ chặt lấy khuôn mặt hoảng hốt của cô, tiếp tục nói, “Khi anh có thể cảm nhận được tâm lòng của em, em đã lùi lại phía sau một bước, anh muốn tiến về phía trước, nhưng thứ lỗi cho anh đã từng bị em một con rắn độc đã cắn anh không thương tiếc, anh cũng lo sợ, cũng nghĩ sẽ lùi bước, nhưng loại độc của con rắn độc là em lại giống như một thứ thuốc phiện đáng sợ, kịch độc, lại khiến cho người ra nghiện đến phát điên, rõ ràng biết là sẽ bị thương, thế nhưng lại không thể kiềm chế được mà chui đầu vào!!”

Cao Dương Thành nói một mạch, thở dài, đôi mắt đỏ hoe nhìn cô, “Đỗ Hoàng Ngân, tôi nói nhiều như vậy, em nghe có hiểu không? Có biết tôi đang nói gì không? Hoàng Ngân khẽ thở dài, chớp mắt, lại chớp mắt.

Lòng ngực khó chịu đến mức khiến cô không thở nổi, lại nghe giọng nói trầm bổng giống như âm thanh của tiếng đàn violon, nhẹ vang lên bên tai cô, “Đỗ Hoàng Ngân, tôi đang nói...anh yêu em, em nghe hiểu rồi chứ?”

Khi anh nói câu nói này thì cánh tay đã thu vào hết cỡ, làm cô càng tiến sát gần hơn tới ngực anh, sâu thêm một chút, một chút nữa.....

Nếu như có thể, anh hận không thể trực tiếp nhét cô vào trong người, hòa vào cùng với xương mà máu.....

Như vậy, cô sẽ không còn đường để trốn chạy nữa, không còn nơi nào để ẩn náu nữa!!

Đỗ Hoàng Ngân, anh đang nói anh yêu em đấy! Em có hiểu không? Có cảm nhận được không?

Cầm của Cao Dương Thành ép chặt đỉnh đầu cô, nhắm mắt, che đi đôi mắt đang đỏ hoe, dùng con tim cảm nhận sự tồn tại mềm mại trong lòng.

Hoàng Ngân khóc nức không thành tiếng.

Tình cảm hoàn toàn không thể khống chế, cả người cô ngã vào lòng anh,

khóc thút thít không thành tiếng, gần như không thở nổi.

Ba từ này, cô quả thực muốn được nghe nhiều, thế nhưng lại sợ nghe thấy.....

Lòng cô vô cùng nặng trĩu!! Cô lo sợ 2 người họ sẽ không thể gánh vác được!!

“Tại sao lại phải yêu tôi?”

Đột nhiên, Hoàng Ngân mắt đỏ lên, không kiềm chế nổi hét vào tai anh, “Tại sao lại phải yêu tôi!! Cao Dương Thành, đừng yêu tôi, yêu tôi sẽ không hạnh phúc đâu! Chúng ta sẽ không hạnh phúc đâu...”

Tay cô đẩy anh ra, nước mắt tuôn rơi như mưa, “Tình yêu của anh không nên thuộc về tôi, không dành cho hạng người như tôi!!”

Cao Dương Thành bị cô đẩy ra thì hét lên, hốc mắt đỏ lôm, vằn mắt càng lúc càng nhiều, anh đưa tay ra nắm lấy đôi vai gầy gò của cô, không nhẫn nhịn nổi mà hét lên với cô, “Tại sao? Tại sao không thể thuộc về em?!! Đồ Hoàng Ngân, cho tôi một lý do! Cho tôi một lý do không thể yêu em!!”

Hoàng Ngân lau nước mắt, nghẹn ngào gào to trả lời anh, “Tôi là rắn độc giống như anh nói vậy, Cao Dương Thành, em là một con rắn độc! Anh đừng lại gần tôi, tôi không thể cho nổi anh tình yêu và hạnh phúc mà anh muốn! Tôi không cho nổi! Anh biết chưa?”

Hoàng Ngân cố hết sức đẩy anh ra.

Cao Dương Thành ngang ngược dùng tay giữ cằm cô, sức lực trong đó thật mạnh, giống như một chiếc kim lạnh buốt đầy sức mạnh, làm cho khuôn mặt của Hoàng Ngân trong phút chốc không thể động đậy.

“Đồ Hoàng Ngân, nếu đã không cho được, em tại sao còn yêu tôi?”

Cao Dương Thành hạ thấp giọng xuống hét vào cô, hốc mắt đỏ lôm như giận cháy lửa.

“Tôi không yêu anh! Tôi đã không yêu anh từ bốn năm trước rồi, không

phải anh sớm đã rõ rồi sao?”

Mắt Hoàng Ngân đỏ hoe, đáp lời anh.

Con mắt Cao Dương Thành Dương điên đảo, bóp chặt vai cô, càng lúc càng chặt, có thể rõ mồn một nhìn thấy làn da cô nằm giữa những ngón tay dần dần đỏ ửng, anh đẩy mạnh người cô về phía sau, một tay đè mạnh cơ thể cô lên bức tường lạnh băng.

Anh tì lên cổ họng cô, chầm chọc cô không chút thương tiếc, “Không yêu tôi, mà lúc tôi suýt nữa bị nhiễm AIDS, không màng nguy hiểm của bản thân mà tựa sát vào tôi, bên cạnh tôi? Không yêu tôi, mà lại trước ngày tôi kết hôn, trốn trong phòng hút thuốc? Không yêu tôi, mà khi tôi ở bên bờ vực của cái chết lại khóc đến nỗi không còn biết gì nữa? Đồ Hoàng Ngân, em tự hỏi lại lòng mình đi, em thực sự không yêu tôi sao?”

Cao Dương Thành cười lạnh lùng, trong đáy mắt tuyệt vọng tới mức không còn một chút hơi ấm, “Em có dám dùng tính mạng để thề với tôi không?”

Hoàng Ngân ngược mắt, nhìn anh với vẻ mặt khó hiểu.

“Đồ Hoàng Ngân, em thề với trời, nếu như ngay tại lúc này em yêu tôi, tôi ra ngoài sẽ bị xe tông chết, bị sét đánh chết!! Chỉ cần em dám nói câu này, tôi lập tức sẽ để em đi! Thế nhưng, em dám không?!”

Khóe miệng Cao Dương Thành lạnh buốt, nở nụ cười lạnh như băng.

“Đồ điên!!”

Hoàng Ngân mắt đỏ lên, gằn giọng quát.

Không hề ai biết rằng, người đàn ông này một khi đã hận, thì gần như hận đến tận xương tủy.

Chỉ có Hoàng Ngân hiểu rõ anh, tuy rằng nét mặt anh hiền hậu, ôn hòa, nhã nhặn, thế nhưng, đó chỉ vì các bạn chưa từng trêu chọc anh ta, chưa từng leo lên miệng hổ.

Anh ta là dã thú, một khi bộc lộ thú tính của anh ra, bạn sẽ biết, anh ta có một sự hận thù, lạnh lùng mà bạn chưa từng thấy.

Cao Dương Thành nắm chặt vai cô, cười lạnh lùng, chât vắn cô, “Đỗ Hoàng Ngân, em dám không?”

“Tại sao lại đem tính mạng của mình ra làm trò đùa chứ?” Hoàng Ngân mắt đỏ hoe, tức giận nắm chặt tay cô, “Tôi không chơi trò chơi nhạt nhẽo này với anh đâu!!

Cao Dương Thành châm chọc cô không thương tiếc, “Vậy tại sao em không dám!!”

Anh thở gấp, trong chớp mắt, cong người, cúi đầu thấp xuống, đóp lấy môi cô một cách điên cuồng.

Một nụ hôn thô bạo mà điên dại.

Anh gần như xé, cắn lấy môi cô, Hoàng Ngân ra sức vùng vẫy, đến mức mồ hôi ướt đẫm, hơi thở dồn dập, vậy mà cuối cùng cũng không thể thoát khỏi lồng ngực của anh, thậm chí chỉ có thể để anh mặc sức hôn điên cuồng, chiếm hữu.

Anh giống như một con báo hung tợn bị chọc tức, một tay nâng mạnh hông của Hoàng Ngân lên, ép cô vào bức tường, mặc sức điên cuồng cắn lấy môi cô, bàn tay to nâng cặp mông mềm mại của cô, ra sức nắn bóp, dường như đang trừng phạt sự trốn tránh và không thành thật của cô!

“Đỗ Hoàng Ngân, nếu như đã không dám, vậy thì từ nay em thuộc quyền sở hữu của tôi!! Muốn chạy cũng không có cửa đâu!!

Trong câu nói ngang ngược của anh, rõ ràng vẫn hàm ẩn sự thích thú và vui mừng!

“Từ nay tôi ở đâu, em nhất định phải ở đây!!”

Nụ hôn của anh, một lần nữa lại ngang tàn trút lên Hoàng Ngân, động tác tuy vẫn mạnh mẽ như hồi nãy, nhưng rõ ràng đã mềm mại hơn rất nhiều.

Anh hôn cô với tình cảm nồng sâu nhất, giày vò đôi môi cô, dùng chiếc lưỡi ẩm ướt, luồn lách tỉ mỉ đôi môi thơm mềm của cô, chăm chú thưởng thức hương vị của cô.

Nước mắt của Hoàng Ngân cứ thế tuôn rơi, tay phải chống cự đánh vào ngực anh, “Cao Dương Thành, anh là con báo gang tàn! Tôi ghét anh, tôi ghét anh!!”

“Ai muốn làm người phụ nữ của anh! Ai muốn yêu anh chứ!! A a.....”

Hoàng Ngân hét trong mơ hồ, bị Cao Dương Thành hôn cho phải thay đổi thái độ, nhưng vẫn kháng cự sự thô lỗ và ngang ngược của anh theo cách đầy nũng nịu.

Nhưng càng như vậy, Cao Dương Thành lại càng hôn sâu hơn, hôn điên cuồng hơn, anh thích sự bướng bỉnh nhõng nhẽo này của cô, thích chết đi được!!

“Không muốn làm cũng không kịp rồi, không muốn yêu cũng muộn rồi!!”

Cao Dương Thành cho nụ hôn thích thú điên dại này càng thêm sâu, thêm mạnh hơn nữa!!

Cho dù hai người hôn tới mức sắp không thở nổi, nhưng vẫn không muốn tách ra khỏi nhau, mà Hoàng Ngân lại càng mê đắm hơn, đôi môi hoàn toàn đã bị anh giày vò cho vừa đỏ vừa sưng, anh lại hiển nhiên không có ý cứ thế này buông cô ra!!

Và thế là, màn hôn thứ 2 dài cả thế kỷ, lại bắt đầu kéo dài.....

Tuy có thô lỗ, cuồng bạo, ngang ngược, nhưng cũng lâu không kém gì màn hôn nồng cháy thứ nhất!

Trên thế gian này việc làm tuyệt vời nhất chính là, khi bạn ôm một người mà bạn yêu, anh ta tự nhiên sẽ ôm bạn càng chặt hơn.

Đây là điều mà Cao Dương Thành nghĩ, nhưng lại càng là suy nghĩ của Hoàng Ngân!

Trong không gian sân trượt tuyết.....

Lũ trẻ vẫn đang cười nói nô đùa.

“Dương Dương, bố mẹ bạn thật là buồn cười, vừa này còn thấy bọn họ cãi nhau ác liệt, nhưng giờ lại chơi trò hôn nhau rồi.”

Dương Dương quay đầu lại nhìn mẹ mình và chú Cao,

Sau đó lại quay sang nhìn bé gái đáng yêu bên cạnh, tự động đưa tay ra, giống như người anh trai nắm lấy tay bé gái, nhoẻn miệng cười, “Thế giới của người lớn chúng ta không hiểu đâu!”

“Cũng đúng!!”

Bé gái gật đầu đồng tình.

Hương Dương lại quay đầu vừa cười vừa nhìn bố mẹ đang hôn nồng say dưới những bông tuyết, khuôn mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ chưa từng thấy.

Mẹ của nó, cuối cùng cũng có bạn trai rồi!!

Người xuất sắc như chú Cao thực sự trở thành người yêu của mẹ rồi!
Thật tốt quá!!

Túi áo Cao Dương Thành đột nhiên có tiếng điện thoại reo, thật không có duyên khi phá vỡ cảnh lãng mạn này.

Ban đầu Cao Dương Thành không thèm để ý, không đoái hoài đến tiếng chuông ồn ào đó, tiếp tục hôn người phụ nữ trong lòng anh.

Thế mà ai ngờ âm thanh đó vẫn không ngừng vang lên, Hoàng Ngân thực sự không thể nghe nổi nữa, cô thở mạnh, đẩy người đàn ông trên người cô ra, “Nghe điện thoại trước đi, biết đâu là bệnh viện có việc gấp.”

Cao Dương Thành vẫn hôn chụt một cái lên môi cô, lúc này vẫn không rời ra đôi môi cô, quay đi nghe điện thoại theo thói quen.

Cuộc điện thoại là từ bệnh viện gọi đến.

Hoàng Ngân tựa lưng trên bức tường, thở mạnh từng đợt, ánh mắt vẫn dừng lại trên khuôn mặt đẹp trai khiến người ta mê đắm của Cao Dương Thành.

-----oOo-----

Chương 114: Lại quay về điểm ban đầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Những việc vừa xảy ra vừa nãy, cô hầu như vẫn có cảm giác như trong mơ, không chân thực.

Tim vẫn tiếp tục đập loạn, đôi môi vừa đỏ vừa sưng, trong miệng vẫn còn tràn đầy hương vị mê người của Cao Dương Thành...

Câu nói đầy ngang ngược “Anh yêu em” vẫn không ngừng vang vang vang bên tai cô, từng tiếng từng tiếng một.....

Hoàng Ngân không nhìn được lại đỏ mặt, nhìn vào ánh mắt càng lúc càng rực lửa, âm áp.

Lại như cảm nhận được một ánh mắt đang ném về phía mình, Cao Dương Thành đang gọi điện thoại, thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn cô, bốn con mắt nhìn nhau, đôi môi gợi cảm của anh không nhìn được mà nhếch môi cười.

Sau đó anh lại quay đầu đi, chăm chú trả lời điện thoại.

“Cho nên giờ tôi nhất định phải đi một chuyến về bệnh viện sao?”

“Ừm, lát tôi sẽ báo lại cho anh, tôi tắt máy đây.”

Cao Dương Thành cất điện thoại, quay lại nhìn Hoàng Ngân.

Anh hơi nghiêng người, tiến sát vào Hoàng Ngân, hai tay tách ra chống vào bên trái Hoàng Ngân, nhưng lại chỉ nhìn chăm chăm Hoàng Ngân hồi lâu, không nói gì cả.

Hoàng Ngân bị anh nhìn cho đỏ mặt tía tai, cúi đầu xuống tránh ánh mắt của anh, hỏi anh, “Bệnh viện có việc à?”

“Ừm.”

Cao Dương Thành đưa tay ra vuốt nhẹ mu bàn tay phải của Hoàng Ngân, động tác hầu như rất tùy ý, nhưng lại vẫn để lộ ra một sự yêu chiều vô cùng.

“Nếu như em không muốn anh về, anh sẽ không về. Suy cho cùng anh cũng đồng ý với em rồi, sẽ đi cùng em và Dương Dương cả ngày.”

Anh rõ ràng không nỡ rời đi.

“Công việc làm sao có thể chậm trễ chứ!”

Hoàng Ngân hiểu rất rõ công việc bận rộn của anh, “Bác sĩ là thiên thần của bệnh nhân, vì vậy một khi đã mặc lên chiếc áo blouse trắng bác sĩ, tự nhiên phải coi bệnh nhân là một phần quan trọng nhất của cuộc sống, vì thế, Bác sĩ Cao, mau về đi!”

Cao Dương Thành ánh mắt sáng rực, nhìn Hoàng Ngân cười, cúi đầu xuống đầu mũi cô mà cắn nhẹ, “Em cùng anh đi nhé.”

Anh không nỡ xa cô!

Cảm giác giống như một cặp tình nhân đang yêu nhau nồng cháy, tự nhiên lại phải rời xa nhau, thật khó chịu.

Vẫn chưa rời xa, đã bắt đầu thấy nhớ rồi, đã bắt đầu sợ hãi cảnh chia lìa rồi, cho dù khoảng thời gian thật ngắn không có cô bên cạnh, nhưng cũng cảm thấy trống rỗng có thể khiến anh không biết làm thế nào.

“Hai mẹ con em đến bệnh viện cùng tôi, sau đó buổi tối cùng nhau ăn cơm, tôi muốn đưa Dương Dương đến một nhà hàng cực đẹp, sau đó sẽ đưa bọn em về bệnh viện, được chứ?”

Lời nói mê hoặc của anh, giống như một con bọ nhỏ, từng miếng một nhẹ nhàng gặm nuốt lấy sự phòng bị và lý trí của cô, cuối cùng cô cũng

chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, “Được.”

Cao Dương Thành nhếch môi cười, “Ngoan...”

**

Mới lên xe, bé Dương đã nằm cuộn tròn ở ghế sau ngủ say tít, chơi đùa một ngày trời, nó thực sự mệt rồi.

Hoàng Ngân đê cái đầu nhỏ bé của nó nằm trên đùi mình, cánh tay đặt lên trên thân hình nhỏ bé của nó, không ngừng vỗ về con, nhìn ngắm con trai đang ngủ say, nghĩ đến tất cả những việc vừa mới xảy ra, trong lòng Hoàng Ngân có một luồng khí ấm áp chưa từng có.

Khóe miệng, không nhịn được nhoẻn cười.

Cao Dương Thành nhìn qua gương chiếu hậu thấy nụ cười nhẹ nhàng của cô, đôi môi mỏng cũng không chịu được mà hiện lên một độ cong mê người.

Hoàng Ngân dường như cảm nhận được ánh mắt nhìn mình của Cao Dương Thành, cô ngược đầu lên cũng nhìn anh qua gương chiếu hậu.

“Nhìn cái gì?”

Cô không nhịn được cười hỏi anh.

Cao Dương Thành cười mỉm, đưa ánh mắt hướng về phía trước, “Em không nhìn anh, làm sao biết được anh nhìn em chứ?”

“Không đôi co với anh nữa.”

Nụ cười ẩn ý trên khóe miệng Cao Dương Thành càng rõ hơn, “Đưa tay đây.”

“Hả?”

Hoàng Ngân ngạc nhiên.

Nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa tay lên ghế trước, lại bị anh đưa tay ra giữ

chặt lấy tay cô.

10 ngón tay đan chặt, xiết chặt lấy tay cô.

Hoàng Ngân ngậy người ra, bình thường lại, nhẹ nhàng nhắc nhở anh, “Anh tập trung lái xe kìa.”

“Tôi rất tập trung đấy chứ.”

Cao Dương Thành nắm chặt lấy tay Hoàng Ngân, đưa lên môi thơm nhẹ, nhưng mắt vẫn tập trung quan sát phía trước.

Tất cả, dường như là một giấc mộng, không chân thực chút nào.

Anh thở dài, “Thật khó tưởng tượng được, đi một vòng, cuối cùng chúng ta lại quay về điểm ban đầu.”

Tim Hoàng Ngân nhói đau.

Có thể cảm nhận được sự thương hại sâu sắc của anh dành cho cô, bỗng nhiên nhớ đến bé Dương trong lòng cô, lại nhớ đến mẹ cô.

Hoàng Ngân cắn môi.

Cao Dương Thành khẽ nhíu mày, “Nói bao nhiêu lần với em rồi, đừng có cắn môi! Môi sớm muộn gì cũng để lại vết răng đấy.”

Hoàng Ngân nghe câu này, liền ngoan ngoãn không cắn môi nữa.

Cao Dương Thành hài lòng mỉm cười,

“Ngoan rồi.”

Hoàng Ngân nghe câu nói này, mặt bỗng chốc đỏ lên, giả vờ không vui lờm anh một cái.

Cao Dương Thành nắm chặt lấy bàn tay nhỏ trong lòng bàn tay anh, “Có một việc tôi vẫn chưa kịp nói với em.”

Hoàng Ngân nhếch miệng, ánh mắt đong đưa, do dự hồi lâu mới nói,

“Thực ra tôi cũng có một việc, trước giờ vẫn chưa nói với anh...”

“Hà?”

Cao Dương Thành nghiêng đầu, nhìn cô với ánh mắt hoài nghi, lại quay đầu lại tiếp tục lái xe, “Việc gì?”

“Anh nói trước đi.”

Hoàng Ngân vẫn trì hoãn chưa muốn nói.

Cô liếc nhìn đứa con trong lòng ngực, lại nhìn khuôn mặt mê người của Cao Dương Thành, trong lòng có chút chờ đợi, khi họ biết đối phương kì thực chính là tình thân của nhau, trong lòng họ sẽ cảm thấy thế nào đây?

“Tôi hủy bỏ hôn ước với Khuất Mỹ Hoa rồi.”

“Hà?”

Hoàng Ngân ngậy ra.

Mới bỗng nhiên nghĩ lại ban nãy mình hồ đồ chưa từng thấy xác định tình cảm của mình với anh, lại sớm quên mất việc anh và Khuất Mỹ Hoa, giờ nghĩ lại, trong lòng có chút áy náy, ân hận.

Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân không có phản ứng gì, hơi nhíu mày có vẻ không vui, “Em đừng như không để ý lắm đến chuyện giữa tôi và cô ta nhỉ! Nếu như thực sự không để ý, hay là tôi có thể tiếp tục với cô ta chứ?”

Hoàng Ngân nhìn anh vẻ tức giận.

Khi cầm đang đặt trên ghế trước của Cao Dương Thành, hạ giọng nói, “Tôi chỉ là cảm thấy có chút không phải với cô Khuất.”

Cao Dương Thành nắm lấy tay cô, nắm chặt hơn nữa, có chút đau lòng nói, “Muốn nói lời xin lỗi, cũng không đến lượt em, đây là việc giữa anh và cô ta! Không liên quan đến em, anh sẽ giải quyết.”

“Hoàng Ngân nghiêng đầu nhìn anh, khuôn mặt hơi khiêu khích, “Ý của

anh là anh hủy bỏ hôn ước với cô ấy không phải là vì tôi?”

Ánh mắt Cao Dương Thành hé cười, “Bởi vì tình yêu.”

Hoàng Ngân rung động trong lòng, khoe miệng không giấu nổi nụ cười.

Trong ánh mắt tự nhiên lại hiện về cảnh 3 người họ lần đầu gặp mặt của 4 năm trước.....

“Thực ra anh chắc cũng đã từng yêu cô ấy chứ? Em nhớ lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy, lúc đó nghĩ rằng cô ấy thật đẹp, các anh thật đẹp đôi, hơn nữa, là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người đầy khí chất như anh...”

Hoàng Ngân cười đau khổ, “Cao Dương Thành trong ký ức của tôi trước giờ là một người đàn ông lạnh lùng, hung dữ, thậm chí đến trao người con gái bên cạnh mình một nụ cười thôi cũng keo kiệt, lời nói ác độc, cay nghiệt, có những lúc rất dữ tợn, thế nhưng, anh không đối xử với cô ấy như vậy, anh sẽ thật dịu dàng, rất quan tâm, khi phục vụ mang thực đơn ra, anh sẽ lập tức hỏi cô ấy muốn ăn gì, thích ăn cái gì...”

Nói đến đây, Hoàng Ngân lại cắn lấy môi, cổ họng hơi nghẹn lại tiếp tục nói, “Nhưng anh đối xử với em lại hoàn toàn khác, anh trước nay chưa từng hỏi em muốn ăn gì, em thích cái gì! Thậm chí lần đầu tiên mình cùng nhau ăn cơm sau 4 năm chúng ta gặp lại nhau, cho dù là vì khách sáo đi nữa, anh cũng chưa hề hỏi qua em có thích ăn gì không, như vậy xem ra...”

Hoàng Ngân nhú mày, “Bác sĩ Cao có vẻ vẫn muốn thích cô ta thêm chút nữa nhỉ?”

Cao Dương Thành héch lòng mày lên cảm thấy nực cười, “Hóa ra những việc này em vẫn nhớ rõ. Chả trách người ta nói phụ nữ thích nhắc lại chuyện cũ của đàn ông! Xem ra đúng là như vậy.”

Hoàng Ngân bĩu môi, “Không thẳng thắn trả lời câu hỏi của tôi, chính là thừa nhận rồi chứ gì?”

Được rồi, trong lòng cô quả thật vẫn có chút thất vọng.

“Không thẳng thắn trả lời, là vì không muốn trả lời, không muốn trả lời

chính là vì câu hỏi kiểu này của em ngu ngốc, không bằng lòng trả lời.” Ngón tay cái của Cao Dương Thành vượt nhẹ lên mu bàn tay Hoàng Ngân, thở dài, sau đó mới tiếp tục nói, “Em sẽ thể hiện sự hiểu phép tắc trước mặt người lạ, sẽ khách sáo hỏi cô ấy muốn ăn gì, thích ăn gì. Những phép tắc đó, em sẽ chỉ chú ý nếu trước mặt những người không thân thiết thôi. Tôi nói như vậy, em hiểu rồi chứ?”

“Hiểu.”

Hoàng Ngân chớp mắt, cười nhẹ, cho thấy rất hài lòng với lời giải thích của anh.

“Còn không hỏi em muốn ăn gì...” Anh nhìn cô từ gương chiếu hậu, “Đồ ăn mà hôm nọ tôi gọi hôm đó, có món nào em không thích ăn không?”

Hoàng Ngân ngạc nhiên.

Con tim bỗng nhiên đập mạnh.

Đôi mắt bỗng nóng lên, suýt chút nữa thì nước mắt tuôn ra.

“Còn em? Em muốn nói với tôi điều gì?”

Cao Dương Thành hơi thẳng người lên, hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân hít một hơi sâu, ý muốn giải tỏa cảm xúc hồi hộp trong lòng.

Quan sát qua Cao Dương Thành từ gương chiếu hậu, liền phát hiện ra anh cũng đang dùng ánh mắt chăm chú liếc nhìn mình.

Đoạn đường chuyển hướng, Cao Dương Thành thu nhỏ tầm mắt, chăm chú lái xe.

“Tôi muốn nói với anh...”

Hoàng Ngân chưa nói dứt lời, đột nhiên thấy một chiếc xe chở xăng dầu loại nhỏ không thèm để ý đến đèn đỏ từ phía đường bên trái xông thẳng vào bọn họ, tốc độ đó nhanh quá làm Cao Dương Thành không kịp tránh.

“Á...Cẩn thận!!”

Hoàng Ngân giật mình hét lên.

“Rầm....”

Một âm thanh va đụng vào nhau vang lên, cùng với đó là tiếng thảng phạn kit kit chói tai, Bánh xe cọ sát trên mặt đất, phát lên tiếng cọ sát đau tai nhức óc, vang lên khắp cả một đoạn đường.

Trên xe taxi.....

Đỗ Thanh Nga đang gọi điện thoại cho Khuất Mỹ Hoa.

“Trời ạ, chị đừng giục nữa, tôi đến ngay đây! Không tắc đường chắc?”

“Tôi không giục được chắc, cô mà không đến, thì cảnh đẹp này không được nhìn thấy rồi!”

Khuất Mỹ Hoa than trách trong điện thoại, không ngừng tìm kiếm Cao Dương Thành và Đỗ Hoàng Ngân trong khu công viên tuyệt, nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng của 2 người họ.

“Trời ơi, chết rồi, đằng trước hình như có tai nạn rồi, sợ càng tắc đường hơn ấy!”

Đỗ Thanh Nga nói xong bèn thò đầu nhìn ra ngoài, “Được rồi được rồi, Mỹ Hoa, chị đừng giục nữa, tôi đến ngay!! Không nói nữa, tôi tắt máy đây.”

Đỗ Thanh Nga tắt máy, liền nghe thấy tài xế taxi nói, “Trời đất ơi, kia là xe chở dầu đấy!! Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, không thì nó có thể phát nổ bất cứ lúc nào!”

“Thật sao?”

Đỗ Thanh Nga chau mày, liền nhìn thấy tất cả xe và người bên cạnh đều đang nghĩ mọi cách chạy khỏi đây.

Thậm chí là, cô từ xa còn có thể ngửi thấy mùi nồng nặc của xăng dầu, xem ra xe chở dầu bị rò rỉ dầu ra ngoài rất kinh khủng, đúng như lời của bác tài xế này vừa nói, có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

“Vậy thì chúng ta mau chóng đi thôi!”

Cô cũng có chút nóng vội.

Tài xế taxi tận dụng mọi điều kiện có thể để lái xe đi, Đỗ Thanh Nga vẫn luôn nhìn theo vụ tai nạn đó, “Không có ai báo cảnh sát sao? Sao vẫn không thấy có cảnh sát đến xử lý chứ!”

“Mọi người chạy còn không kịp, làm gì còn để ý đến việc báo cảnh sát nữa chứ!”

Tài xế taxi vừa nói vừa giảm ga chạy về phía trước,

Xe chạy qua xe chở dầu, dần dần có thể nhìn thấy chiếc xe va chạm với xe chở dầu.

Là một chiếc Ghost màu đen.

Loại xe việt dã cao cấp xa hoa như này, nhìn qua cả thành phố này kỳ thực đếm trên đầu ngón tay.

Đỗ Thanh Nga chau mày, chiếc xe này trông quen quá.

Cô nhìn kĩ lại một lần nữa, liền nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn mê người của Cao Dương Thành.

Cửa xe đã hoàn toàn vỡ vụn, còn cả người anh còn bị túi trong xe khí đè cho chặt cứng, trán anh vẫn còn máu đang không ngừng chảy.

“Hoàng Ngân, Đỗ Hoàng Ngân!!”

Anh thở dốc, một tay dùng lực đẩy túi khí ra, một tay gọi to Hoàng Ngân đang ngồi ở phía ghế đằng sau.

Vậy mà, đáp lại anh là một sự im lặng.

Anh quay đầu nhìn, thò tay ra sờ, nhưng lại sờ phải một vùng máu lạnh như băng đá.

“Hoàng Ngân!!! Dương Dương!!”

-----oOo-----

Chương 115: Hiện trường tai nạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh không tìm nổi mình mắng to một câu, hai mắt đỏ lên, muốn bê túi khí ra, nhưng không kết quả, cả người anh lẫn túi khí bị đuôi xe của xe chở dầu đè cho chặt cứng.

Đáng chết!!

Nhìn thấy xe chở dầu không ngừng rò rỉ, trong lòng Cao Dương Thành hiểu rất rõ, nếu như bọn họ cứ như này, sớm muộn gì cũng chết ở đây!!

Thế nhưng Hoàng Ngân và Dương Dương đang ngồi ở ghế sau, thậm chí đến giờ vẫn không biết sống chết ra sao.

Đồ Hoàng Ngân!! Đồ Hoàng Ngân.....”

Cao Dương Thành hét to gọi Hoàng Ngân, ý muốn để cô tỉnh dậy từ trong cơn hôn mê.

Lúc này Đỗ Thanh Nga ở trong xe đã kêu xe dừng lại

“Bác tài, dừng xe, dừng xe!!!”

Cô sốt ruột đập đập ghé bác tài xé, “Nhanh lên, dừng xe đi!!”

“Dừng xe ở đây? Cô có muốn sống nữa không đây? Loại xe chở dầu này tuy nhỏ, nhưng sức nổ của nó hoàn toàn không nhỏ chút nào đâu, hơn trăm mét vẫn có thể nổ tan xác đây!”

“Tôi bảo bác dừng, thì bác dừng đi!! Nhanh lên....”

Đỗ Thanh Nga lo lắng sốt ruột tới mức nước mắt như sắp tuôn ra.

Cô nói xong liền nhanh chóng rút điện thoại ra gọi 110 và 120.

“Nhanh lên, ở đường vòng giao nhau, có một vụ tai nạn giữa một chiếc xe chở dầu và một chiếc ô tô, xe chở dầu đã bắt đầu rò rỉ dầu, các anh mau chóng gọi xe chữa cháy qua đây!! Đến muộn thì cả xe cả người không còn nữa rồi!!”

Truyện được mua bản quyền up trên

Xe taxi dừng lại, Đỗ Thanh Nga tắt điện thoại, xuống xe, không màng nguy hiểm lao thẳng vào chiếc xe Ghost màu đen.

Cô luồn vào cửa xe, hốt hoảng gọi Cao Dương Thành, khước mắt đã đỏ hoe, “Bác sĩ cao, anh không sao chứ! Em dìu anh ra ngoài!!”

Cao Dương Thành nhìn thấy Đỗ Thanh Nga thì ban đầu ngạc nhiên, rồi vội vàng nói, “Chị gái em, chị gái em và Dương Dương ở phía sau, em cứu bọn họ ra ngoài trước đi!!”

Trán Cao Dương Thành đã lạnh ngắt, anh thở gấp, cắn chặt răng, cố nén cơn đau ở chân, nói chuyện với cô, lồng ngực chắc chắn vì hít thở khó khăn mà phập phồng liên tục.

“Chị gái em??”

Đỗ Thanh Nga ngạc nhiên, ló đầu nhìn, trong phút chốc, khước mắt đỏ hoe, Nước mắt giống như hạt trân châu bị đứt sợi, không kìm được mà tuôn trào ra ngoài.

“Chị!! Chị ơi.....”

“Dương Dương.....”

Đỗ Thanh Nga mở cửa sau xe ra, liền nhìn thấy Hoàng Ngân đang ôm chặt Dương Dương trong lòng, còn sau lưng cô đã toàn là mảnh thủy tinh vỡ vụn, trên trán máu không ngừng chảy, cả người đã mê man.

Còn Dương Dương trong lòng cô sắc mặt trắng bệnh, hôn mê sâu từ lâu.

“Tại sao lại như vậy.....”

Đỗ Thanh Nga hoang mang lo sợ, chân tay run lẩy bẩy.

“Bác sĩ...bác sĩ Cao, em phải làm sao đây? Em nên làm thế nào đây?”

Cô vừa khóc vừa khò Cao Dương Thành, gậy ở bên cạnh xe, hoàn toàn không dám sờ linh tinh.

“Đừng hoảng! Anh dạy em.”

Giọng nói của anh, trầm ấm, đáng tin, có một sức hút giúp người khác chấn an tinh thần.’

Con tim đang hoảng loạn của Đỗ Thanh Nga dường như trong phút chốc đã bình tĩnh lên nhiều.

“Trước tiên em đừng động linh tinh, nói cho anh biết tình hình bị thương của hai người họ.”

Cao Dương Thành bị túi khí đè chặt, quay đầu lại bị chiếc ghế chắn mất tầm mắt, anh hoàn toàn không nhìn thấy rõ tình hình ở phía sau xe.

Đỗ Thanh Nga vừa khóc vừa trả lời anh, “Chị em bị thương sau lưng, trán vẫn đang chảy máu, đã hôn mê rồi, Dương Dương được chị em ôm trong lòng, trên người không mấy bị thương, trên đầu có mảnh vỡ thủy tinh, đang chảy máu, người nó còn bị kẹt trong ghế xe rồi...”

Đỗ Thanh Nga nói rồi di chuyển chiếc ghế đã bị lung lay ra, nhưng vì cú va chạm khủng khiếp vừa nãy, lẫy của chiếc ghế đã bị hỏng, còn sức cô thì có hạn, di chuyển chiếc ghế đi cần có đủ lực.

“Đừng di chuyển nữa!!”

Cao Dương Thành điềm tĩnh nhắc nhở cô, để cô bình tĩnh, tỉnh táo lại, “Em xem người nào cứu được thì cứu ra trước!! Hoàng Ngân không bị kẹt em đưa chị ấy ra trước, lúc đưa ra em cẩn thận một chút, động tác nhẹ nhất có thể, tuy rằng nhìn bên ngoài thấy cô ấy không bị thương,

nhưng không thể khẳng định là xương cốt cô ấy không bị chấn thương, đặc biệt là phần đầu, nhớ là phải bình tĩnh, ôm lên đặt xuống phải nhẹ nhàng!”

“Vâng....”

Đỗ Thanh Nga cắn răng, cúi người chui vào trong xe.

“Chị, chị nhất định phải sống!! Chị và Dương Dương đều không được sao hết...”

Đỗ Thanh Nga vừa gào khóc, vừa vô cùng cẩn thận đưa Hoàng Ngân ra, phải khó khăn lắm mới đưa được ra ngoài.

Cao Dương Thành quay đầu lại, nhìn Dương Dương đang bị chiếc ghế phía sau kẹp chặt, nhìn khuôn mặt trắng bệch không sức sống của nó, lòng đau như cắt.

“Chú sẽ không để con có chuyện gì đâu!!”

Anh cắn chặt răng, bảo đảm với thằng bé, cũng như bảo đảm với mẹ nó.

Anh dùng lực thử đẩy cái giá hàng trên người ra, trán và mu bàn tay gân xanh nổi lên gần như sắp vỡ ra.

Mồ hôi chảy đầm đìa từ trán xuống, từng giọt rơi xuống, vết thương trên mu bàn tay vì dùng lực mà nứt toác ra, máu tươi không ngừng chảy dọc theo những đường vân gợn cảm, chắc chắn.

“Két.....” Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng rung chuyển của giá hàng.

Hình như, xô dịch được một chút rồi.

Chân răng của Cao Dương Thành bị anh nghiến cho gần như chảy máu, anh bắt đầu lấy hơi, lại tiếp tục...

“Bác sĩ Cao, em đến giúp anh!!”

Đỗ Thanh Nga đưa người chị đang hôn mê ra nơi cách đó trăm mét, lại quay lại.

“Không cần!! Nhanh, ôm Dương Dương ra ngoài!! Thằng bé quan trọng hơn anh!!”

Cao Dương Thành cắn răng từ chối lời giúp đỡ của cô.

Đỗ Thanh Nga mắt đỏ ửng, răng cắn chặt môi, quay người ra phía sau xe cứu Dương Dương.

Một tay dùng lực đẩy ghế, vừa cố gắng thò đầu ra kêu cứu, “Có ai không!! Cứu người đi!! Ai đến cứu chúng tôi với, cầu xin các người đây, đến giúp chúng tôi đi!!!”

Thế nhưng, mặc cho Đỗ Thanh Nga có kêu gào như thế nào, khóc thảm thiết ra sao, cuối cùng vẫn không có ai hỏi han.

Từng người, từng chiếc xe băng qua nhìn thấy chiếc xe chở đầu đang rò rỉ dầu thì đều né tránh, tháo chạy.

Đỗ Thanh Nga gào khóc càng thảm thiết hơn.

Những hạt mồ hôi từ trán Cao Dương Thành tuôn xuống như mưa, anh cắn môi an ủi Đỗ Thanh Nga, “Đừng khóc! Đừng để mất sức cho việc khóc, giờ Dương Dương cần đến toàn bộ sức lực của em!!”

“Vâng...”

Đỗ Thanh Nga nuốt nước mắt gạt đầu, “Bác sĩ Cao, anh cũng phải cố lên nhé!!”

“Phù...”

Cao Dương Thành dùng hết sức mình, tiếp tục đẩy giá hàng ra.

“Két...”

Giá hàng bị đẩy ra chút nữa rồi, phát ra âm thanh cọt sạt, nhưng lại không hề thấy chói tai.

Đỗ Thanh Nga mỉm cười trong nước mắt, “Sẽ nhanh thôi, nhanh thôi!!”

“Em cũng nhanh lên!!”

Cao Dương Thành giục cô, “Không thể chậm trễ hơn nữa, xe dầu sắp nổ rồi!!”

Trong lúc nói, anh cắn mạnh răng ra sức dùng lực...

“Rầm...”

Giá hàng được đẩy ra từ trên người anh, rơi xuống theo đầu xe, rớt xuống đất, phát ra âm thanh to khó chịu.

Cuối cùng, Cao Dương Thành cũng thoát ra được!!

Nhưng, chân anh vì bị giá hàng kẹp chặt, nhất thời bị tê liệt phải ngồi trên ghế, không di chuyển được.

Còn lúc này, Đỗ Thanh Nga cũng đưa được Dương Dương ở phía sau xe ra ngoài, “Dương Dương, Dương Dương!!”

Cô lao ra, một tay ôm lấy Dương Dương lúc này mặt tái nhợt trong lòng, kiểm tra xem cơ thể thằng bé có còn chỗ nào bị thương nữa không,

“Trời ơi! Tạ trời tạ đất!!”

Cô ôm Dương Dương, thương xót hôn mấy cái lên trán bé Dương.

Thì lúc này, một chiếc xe cảnh sát cách đó một đoạn tiến tới, liền nhìn thấy 2 anh cảnh sát nhanh chóng lao ra từ xe cảnh sát, chạy thẳng đến chỗ bọn họ.

Cảnh sát dìu Cao Dương Thành đang bị thương liền nhanh chóng chạy ra ngoài, “Mau! Xe dầu sắp phát nổ rồi!”

Đỗ Thanh Nga ôm lấy Dương Dương chạy theo sau.

Bỗng dưng, liền nghe thấy âm thanh “Đoàng...”, một tiếng nổ chói tai nhưc óc vang lên bao phủ cả đoạn đường. Trong phút chốc ánh lửa lóe lên sáng rực, ánh lửa đỏ chói mắt phản chiếu cả một bầu trời giữa ban

ngày.

Bầu trời bị đốm lửa nhuộm đỏ rực theo, âm thanh gấp gáp của xe chữa cháy và 120 ở phía cuối đường.

Hoàng Ngân trong cơn mê bỗng nhiên bị tiếng nổ lay tỉnh, cô vẫn không biết tình hình mọi chuyện, nhưng nước mắt vẫn không kìm được mà tuôn chảy.

Nhưng vẫn không kịp mở mắt xem tình hình xung quanh, đã lại chìm vào hôn mê.

Trong ánh lửa Cao Dương Thành cắn chặt răng dùng thân hình to lớn mà đẩy khí phách như một bức tường che chắn cho Đỗ Thanh Nga và Dương Dương, anh che chở 2 người họ thật chặt trong cơ thể mình, ánh lửa bùng, anh gào lên với Đỗ Thanh Nga, “Ôm Dương Dương chạy mau!!”

Đỗ Thanh Nga hoàn toàn không nghĩ được nhiều, cô ngậm nước mắt nhìn người đàn ông vì mình mà bị thương, lại nhìn đứa bé mình ôm trong lòng, cô cắn chặt răng, đành ôm Dương Dương liều mạng chạy, vừa chạy vừa khóc, vừa gào to, “Bác sĩ Cao, anh phải cố trụ, em sẽ quay lại cứu anh ngay!! Em sẽ đến cứu anh ngay!!!”

“Mau, cứu người!!”

Đội phòng cháy chữa cháy lập tức di chuyển đồ cứu cháy đến cứu người, phóng thẳng đến chỗ Cao Dương Thành đang bị tê liệt, toàn thân bị thương.

Đỗ Thanh Nga ôm Dương Dương chạy ra ngoài...

“Bùm...”

Lại là một tiếng nổ, nhưng đã nhỏ hơn rất nhiều so với tiếng nổ ban nãy, hơn nữa cũng không thể tạo sát thương trong vòng 50 mét, nhưng.....

“Cẩn thận!!!”

Bên cạnh Đỗ Thanh Nga vang lên tiếng gọi, cô không kịp quay lại nhìn,

bỗng chốc nhìn thấy một vật nặng mang theo lửa lao về phía cô, cô hoảng loạn hét lên,

Gần như ý thức được việc trước mắt, khom người che chắn thật chặt Dương Dương ở trong lòng, vật nặng đó rớt xuống mặt đất...

“Bụp...”

Một vật nặng mang theo lửa đập trúng vào thân hình nhỏ bé của cô.

Nó không phải gì khác, chính là cửa xe chiếc Ghost màu đen của Cao Dương Thành! Bay ra theo lực nổ từ trong vụ nổ, thế mà rơi đâu không rơi lại đập trúng vào người cô.

Lưng sau cùng với chân, thậm chí là mặt đều cảm nhận được một sự nóng rát. cánh cửa đó đè chặt lên chân cô, thời khắc đó, cô dường như nghe thấy âm thanh vỡ vụn của xương cốt.....

Đau quá!!!

Đau tới mức cô gần như chết đi!!

Còn trong lòng cô, có một vũng máu nhuộm lầy ngực cô.

Máu đó...chính là của Dương Dương!!

Nhưng cô đã cảm nhận được, chỉ thấy một màn đen trước mặt, cô hoàn toàn hôn mê.

Trước khi hôn mê, hình như cô nhìn thấy Cao Dương Thành đang không màng nguy hiểm mà lao tới chỗ cô.....

Cô ngậm nước mắt, mỉm cười, ngủ thiếp đi, còn sau đó, không còn biết gì nữa!!

“Ồ e..ò e...ò e.....”

2 chiếc xe cứu thương phi thẳng đến bệnh viện Vinmec.

Trên xe.....

Cao Dương Thành nằm bẹp trên giường bệnh, trên lưng đau như lửa thiêu đốt, có nhân viên bệnh viện đang tiến hành xử lý vết thương cho anh, may sao anh chỉ bị thương ngoài da, còn đôi chân chỉ là do bị kẹt chặt quá mà tổn thương đến cơ thịt, chưa đến mức bị gãy xương.

Lúc bôi thuốc, anh cắn răng, rên một tiếng, là không sao nữa rồi.

“Thằng bé sao rồi?”

Anh chau mày, hồi hộp hỏi y tá đang xử lý vết thương cho Dương Dương.

Y tá đó động tác có chút vội vàng, “Tình hình không tốt lắm, máu chảy khá nhiều, não bộ bị thương nhẹ, hiện giờ hôn mê chưa tỉnh, tình hình cụ thể phải đợi kiểm tra mới biết được!”

Cao Dương Thành tim đau quặn, liền dướn người lên khỏi giường bệnh, “Tôi xem!”

“Bác sĩ Cao, người anh bị thương.”

Y tá vội vàng nhắc nhở Cao Dương Thành.

“Vết thương nhỏ này, là cái gì chứ!”

Anh khó khăn bước đến bên giường Dương Dương, cầm lấy đèn pin nhỏ trên tay y tá, banh đôi mắt của Dương Dương ra, kiểm tra thật kỹ một lượt, lông mày lười mác héch lên, tiến sát đến Dương Dương, hạ giọng gọi thằng bé. “Dương Dương!! Dương Dương”

“Dương Dương, có nghe thấy tiếng chú Cao không?”

“Con ơi, nghe thấy tiếng chú thì hãy nắm lấy tay chú Cao nhé!”

Anh vừa nói vừa đặt ngón tay của mình lên lòng bàn tay mềm mại của Dương Dương.

Chương 116: Quyết định đau đớn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên trán mồ hôi lấm tấm tuôn ra, từng vành tia máu hiện lên trong đáy mắt đen nhánh, anh gằn giọng tiếp nói tiếp với Dương Dương, “Con ơi, mạnh mẽ lên!! Mẹ vẫn đang chờ con đấy, biết chứ? Nào, nói cho chú biết, con rất mạnh mẽ, con là một đứa bé mạnh mẽ!! Dương Dương...”

Cao Dương Thành nói xong câu này, liền cảm nhận được ngón tay nhỏ bé mềm mại của thằng bé hơi động đậy.

“Thằng bé có phản ứng rồi!!”

Cao Dương Thành với dáng vẻ tươi cười rạng rỡ, cúi đầu, xúc động hôn lên trán của Dương Dương, “Cục cưng à, con quả nhiên giống mẹ con, đều là đứa trẻ kiên cường! Tất cả sẽ tốt lên thôi...”

Cô y tá đứng bên cạnh cũng nở nụ cười theo, lau giọt nước mắt cảm động trên khóe mắt, “Bác sĩ Cao, đứa bé này nhìn giống anh quá, y như con trai anh vậy!!”

Cao Dương Thành hơi ngây ra, “Thật sao?”

Bàn tay to ấm áp của anh vuốt ve cái đầu bóng mượt của Dương Dương, khóe miệng hé lên nụ cười ẩn ý, “Tôi cũng hi vọng nó là con trai tôi! Tôi rất thích cậu bé.”

Với đứa trẻ này, đó chính là một kiểu thích không thể nói thành lời.

Thực ra trước đây Hoàng Ngân có hỏi anh rằng có thích Dương Dương không, lúc đó anh bực tức nói nó là con của tình địch, vì vậy không thích nổi.

Thế nhưng, kì thực, thích thì cũng đã thích rồi, vốn dĩ cũng đã không còn quan tâm rốt cuộc nó có phải là con của tình địch hay không!

Cô y tá cười, “Nếu như bác sĩ Cao mà làm bố, thì nhất định cũng sẽ là một ông bố tốt đấy ạ.”

Anh cười nhạt, quay sang hỏi cô, “Mẹ của đứa trẻ sao rồi?”

“Em vừa mới hỏi thăm tình hình chiếc xe bên đó rồi, tình hình của mẹ đứa trẻ khá khả quan, giống như anh vậy, chỉ là có chút vết thương ngoài da thôi.”

“Chú ý khi cho cô ấy dùng thuốc chứ? Khả năng là cô ấy mang thai rồi, nhiều loại thuốc không thể tùy tiện dùng đâu.”

“Vâng! Vừa rồi anh có nhắc nhở rồi, bên bọn họ sẽ thật chú ý.”

“Cô gái còn lại thì sao? Tình hình vết thương thế nào?” Cao Dương Thành lại hỏi.

Y tá do dự một lúc, sau đó mới trả lời thực lòng, “Tình hình không ổn cho lắm.”

Cao Dương Thành chau mày, “Rốt cuộc tình hình thế nào rồi?”

“Hai chân bị gãy, người và chân bị bỏng rất nghiêm trọng, trên mặt cũng có một số chỗ bị bén bỏng, hiện tại toàn thân nóng ran, đang trong trạng thái hôn mê sâu, gần như là bất tỉnh nhân sự, bên đó đã tiến hành cấp cứu tạm thời rồi.” Y tá cắn môi, đem hết tất cả những điều mình biết thành thật nói hết với Cao Dương Thành.

Cặp lông mày sắc nhọn của Cao Dương Thành nhíu lại, không nói thành lời.

Quả nhiên, vết thương nghiêm trọng đến vậy, có chút nằm ngoài dự đoán của anh.

Bị bén bỏng, đối với một cô gái mà nói, chắc chắn sẽ là một chấn động đau đớn nhất.

Trong lòng anh, có một sự rối loạn không nói lên lời.

Truyện được mua bản quyền up trên

Bệnh viện Vinmec-----

Phòng cấp cứu bộn tụi bụi.

“Trời đất ơi! Cậu xảy ra chuyện gì vậy?”

Vũ Phong vừa nhìn thấy Cao Dương Thành người nhuốm đầy máu, thì hết sức kinh ngạc.

“Tạm thời đừng nói nhiều nữa, mau cứu người!!”

Cao Dương Thành không có thời gian nói chuyện với Vũ Phong, đẩy Hoàng Ngân và Dương Dương tiến thẳng vào phòng cấp cứu.

“Bác sĩ Chương, người cô ấy bị bện bồng khá nghiêm trọng! Ông là bác sĩ kinh nghiệm phong phú nhất của khoa xương cốt này, cô ấy tôi đành phải nhờ ông giúp đỡ rồi!!”

Cao Dương Thành tìm đến giáo sư có kinh nghiệm nhất phẫu thuật cho Đỗ Thanh Nga.

Hoàng Ngân chỉ bị thương nhẹ, không có trở ngại nhiều, chỉ bị chấn động nhẹ, đã được đưa tới phòng bệnh.

Còn Dương Dương sau khi chụp CT xong, đã được Lâm Nghiêm Thành và một vài người khác đưa vào phòng cấp cứu, anh đuổi theo vào thanh máy, “Tôi đi cùng nữa.”

“Thầy Cao, anh đã bị thương như vậy rồi, trước tiên nghỉ ngơi chút đã, anh đừng có coi mình là siêu nhân nữa!” Lâm Nghiêm Thành có chút thương xót Cao Dương Thành.

“Tôi không sao.”

Cao Dương Thành từ chối, cúi đầu nhìn Dương Dương nằm trên giường cấp cứu, ánh mắt hơi mờ đi, “Thằng bé không thể xảy ra chuyện gì, trước khi ra ngoài chơi, tôi đã hứa với mẹ nó, nhất định phải chăm sóc tốt cho nó...”

Hoàng Ngân nằm trên giường bệnh bắt đầu hồi tỉnh.

Trán, lòng bàn tay, tất cả đều toát ra những giọt mồ hôi lạnh, trên lưng lại càng ướt đẫm mồ hôi.

Cô liếc mắt nhìn tứ phía, xác định đây là bệnh viện. đột nhiên nghĩ lại vụ tai nạn vừa rồi, sắc mặt cô trắng bệch, “Y tá, con trai tôi đâu? Còn nữa Bác sĩ Cao đâu? Bọn họ giờ ở đâu? Bọn họ ở đâu??”

Hoàng Ngân rối loạn tới mức vành mắt đỏ cả lên.

“Cô Đỡ, cô tạm thời đừng kích động, con trai cô vừa mới vào phòng cấp cứu rồi, nhìn tình hình vết thương sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng đâu. Còn Bác sĩ Cao thì như cô vậy, chỉ bị thương ngoài da, anh ấy vào phòng cấp cứu cùng con trai cô rồi, cô yên tâm đi nhé. Còn về...”

Cô y tá nói đến đây, hơi ngập ngừng, nhìn đôi mắt giàn giụa nước mắt của Hoàng Ngân, vẫn còn đang cân nhắc xem nên nói câu này với cô như thế nào.

“Còn về cái gì?”

Hoàng Ngân cuống quýt hỏi cô.

Y tá cắn lấy môi, ngược mắt lên, mới tiếp tục nói, “Còn về em gái cô, vết thương của cô ấy khá nghiêm trọng.”

“Em gái tôi?”

Hoàng Ngân bật dậy khỏi giường, cô hốt hoảng nắm chặt tay y tá, ánh mắt mở to, không dám tin vào tai mình hỏi y tá, “Y tá, sao em gái tôi lại bị thương vậy? Nó... nó vốn dĩ không ngồi trên xe cùng chúng tôi mà!”

“Tình hình cụ thể tôi cũng không rõ, chỉ nghe nói em gái cô đến cứu các cô, sau đó xe dầu bỗng nhiên phát nổ, cô ấy bị cửa xe cùng với khí nóng đập vào.”

Nước mắt Hoàng Ngân tuôn chảy, “Vậy tình hình em gái tôi hiện giờ sao rồi?”

Y tá mím môi, lắc đầu, “Không khả quan lắm, hai chân bị gãy, người và mặt đều bị bồng một số chỗ, tình hình cụ thể cần đợi bác sĩ cứu chữa chính ra thì mới biết được.”

Hoàng Ngân nghe xong câu này, sắc mặt càng tái hơn, cả người suýt nữa thì ngất xỉu.

Cô rút cánh tay vẫn đang chảy vào từng giọt nước lạnh, xuống giường, xỏ chân vào dép lê chạy thẳng ra ngoài.

“Cô Đỗ, cô làm cái gì vậy! Cô vẫn còn chưa tiêm xong mà!!”

Cô y tá vội vã đuổi theo.

Hoàng Ngân đột nhiên ngừng bước, quay lại đấm nước hỏi y tá, “Em gái tôi ở phòng cấp cứu nào?”

“Cô Đỗ, trước tiên cô để tôi tiêm cho cô xong đã.”

“Nói tôi biết!! Em gái tôi ở phòng cấp cứu nào?!!” Hoàng Ngân khóc, kích động cao giọng hỏi y tá.”

Y tá nhìn thấy bộ dạng đau thương của cô, cũng không nói thêm nữa, “Ở phòng cấp cứu trên tầng 5.”

“Cảm ơn...”

Hoàng Ngân nói cảm ơn xong, liền chạy thẳng lên tầng 5.

Cô ở tầng 3, cũng không thềm đợi thang máy lên tới nữa, chân xỏ dép lê, đặt chân trên cầu thang, chạy thẳng đến phòng cấp cứu.

Phòng cấp cứu vẫn đang sáng đèn.

Tám màn đỏ rực ấy là thứ mà Hoàng Ngân không thể quen thuộc hơn nữa, mỗi lần tính mạng của Dương Dương gặp nguy hiểm, cô lại ở đó đón nhận lấy từng đợt thử thách của sinh mệnh.

Vành mắt Hoàng Ngân đỏ hoe, nước mắt cứ vậy mà tuôn rơi.

Mới chỉ có qua vài ngày ngắn ngủi thôi, những người quan trọng nhất trong cuộc đời cô, toàn bộ đã đều bị đưa vào bệnh viện.

Mẹ vẫn còn đang nằm trong phòng bệnh đặc biệt, em gái đang cấp cứu trong phòng cấp cứu, còn con trai cô thì đang phẫu thuật.

Hoàng Ngân thực sự chịu không nổi việc mất đi bất kì một người nào trong số họ.

Từng sợi dây thần kinh của cô đều đang co giật, nếu cứ tiếp tục như vậy, cô thực sự sẽ phát điên mất!!

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng cấp cứu có người mở ra, một y tá cầm hồ sơ của bệnh nhân vội vàng bước ra.

“Ai là người nhà của bệnh nhân Đỗ Thanh Nga?”

“Là tôi, là tôi!!”

Hoàng Ngân đứng dậy, xúc động lao về phía y tá, “Y tá, tình hình em gái tôi sao rồi? Chắc không có vấn đề gì lớn chứ?”

Y tá ngược mắt nhìn Hoàng Ngân, “Cô là người nhà của cô Đỗ Thanh Nga?”

“Phải!”

Hoàng Ngân gật đầu.

Y tá đưa hồ sơ trên tay cho Hoàng Ngân, “Tình hình hiện tại của em gái cô rất không khả quan, hai chân bị thương vào đến đại động mạch, máu chảy không ngừng, vì bảo toàn tính mạng, chúng tôi giờ bắt buộc phải tiến hành phẫu thuật cắt bỏ chân ngay lập tức!”

“Phẫu thuật cắt...cắt chân?”

Hoàng Ngân nghe xong, suýt chút nữa thì ngất xỉu.

May mà y tá nhanh tay, đỡ lấy cô, “Cô Đỗ, cô không sao chứ?”

“Phẫu thuật cắt chân? Làm...làm sao có thể chứ!!”

Nước mắt Hoàng Ngân như dòng suối chảy, không ngừng tuôn xuống, cầm ấy tay y tá mà khóc thảm thiết, “Không cắt chân, y tá, không được cắt chân!! Em gái tôi... em gái tôi nó mới có 20 tuổi!! Các người không được làm thế...”

Cô khóc, quỳ xuống dưới chân y tá “Búp...” một tiếng, “Tôi cầu xin các người đây, hãy cứu lấy em gái tôi, nó vẫn còn trẻ, nếu như cắt mất đôi chân, thì cả đời này nó phải sống như thế nào đây? Hức hức...”

Hoàng Ngân đã khóc nức không thành tiếng.

Cắt bỏ chân, sự việc này đối với bất kì người nào cũng đều là một việc vô cùng tàn nhẫn!!

“Cô Đỗ, cô đừng như vậy! Nếu như có phương pháp khác, chúng tôi nhất định không chọn phương pháp tuyệt tình đến như vậy, nhưng hiện tại thì không còn cách nào khác, em gái cô nếu không nhanh chóng cắt bỏ chân, bất kì lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, cô biết chứ?”

Sao...sao có thể như vậy chứ? Tại sao lại như vậy...”

Hoàng Ngân gằn như sắp ngất xỉu.

Cô ngòì bệt trên sàn đất, khuôn mặt trắng bệch không còn sức sống, thứ hiện tại hiện lên trên khuôn mặt duy nhất lúc này chính là nước mắt không ngừng tuôn rơi, “Không thể nào, không thể nào!!”

“Cô Đỗ, cô mau chóng đưa ra quyết định đi!”

Y tá thôi thúc cô.

Hoàng Ngân vùi khuôn mặt vào bàn tay cô, hét to trong đau khổ, “Đề tôi nghĩ, đề tôi nghĩ đã...”

Một quyết định đau đớn đến vậy, làm sao cô có thể quyết định đây!!

Đề cho người khác cắt lìa đôi chân của em gái mình, làm sao cô có thể

tàn nhẫn mà đồng ý, cảm giác này như chính cô cầm lấy con dao mà chặt đứt đôi chân của em gái mình vậy!!

Cô thực sự không làm nổi!!

Trong lúc Hoàng Ngân đang do dự, đột nhiên cánh cửa phòng cấp cứu một lần nữa được mở ra, một bác sĩ vội vàng bước ra ngoài, “Người nhà ký tên chưa? Còn kéo dài nữa, bệnh nhân bên trong sẽ không còn giữ được mạng sống nữa đâu!!”

Hoàng Ngân nghe xong câu này, toàn thân run rẩy, nhìn về mặt nghiêm túc sốt ruột của bác sĩ có thể thấy, tính mạng của Đỗ Thanh Nga ở bên trong thật sự là ngàn cân treo sợi tóc.

Cô gào khóc bò từ sàn nhà dậy, cầm lấy tờ đơn trên tay y tá, miệng vẫn lảm bảm về đây tuyệt vọng, “Ông trời ơi, tại sao lại đối xử với tôi như vậy, tại sao lại đối xử với tôi như vậy!!

Cho dù có cứng rắn hơn nữa, cũng sẽ bị từng cơn đau của người mà cô thương yêu nhất làm cho đau tới mức tê dại, đau tới mức không còn chỗ nào có thể đau thêm được nữa.

Cô thực sự muốn thà là những cơn đau kia đều trút hết lên người cô, cũng không muốn bản thân hết lần này đến lần khác nhìn thấy người thân của mình bị thương, thế nhưng lại không thể.

Cô chần chịt lợi, lau nước mắt, “Tôi ký, tôi ký!!”

Nói rằng nếu phải chết thì thà rằng cố gắng sống! Giữ lại mạng sống mới là điều quan trọng nhất!! Không còn mạng sống nữa, thì sẽ không còn gì nữa, ngay cả hi vọng cũng không còn nữa!!

“Nhanh lên, tình hình của bệnh nhân không ổn rồi.” Bác sĩ vẫn đang thúc giục cô.

Nước mắt Hoàng Ngân chảy trong vô thức, “Đừng giục nữa, tôi ký!!!”

Tay cô cầm bút, run lẩy bẩy, chữ ký lưu lại trên giấy cong queo ngoằn ngoèo, giống như một con côn trùng xấu xí.

Mà những con côn trùng xấu xí đó dường như đã chui sâu vào tim gan cô, gặm nhấm lấy cô từng chút một, gặm như muốn nuốt, gặm nát lấy cô.

Hoàng Ngân cảm giác như trời đất quay cuồng, đầu óc trống rỗng, trong phút chốc, một màn đen trước mắt, cô liền hoàn toàn không còn cảm giác, ngất xỉu ngã xuống.

Hoàng Ngân tỉnh dậy, đã thấy mình nằm trên giường bệnh.

Cô vùi mặt vào trong chăn, ghì chặt lấy gối đầu, khóc thút thít.

Cô không dám đến hỏi y tá tình hình em gái cô như thế nào rồi, cô hận là bản thân mình không thể ngủ mãi không tỉnh, như vậy sẽ không biết được đau đớn của em gái cô, vậy cô sẽ không cần chấp nhận những khổ sở khác ngoài sự đau đớn trên thể xác rồi!!

Cô không biết rằng sau khi em gái mình tỉnh dậy, bản thân sẽ nói thế nào với nó, chân của nó không còn nữa rồi.

Cô càng không biết sau khi mẹ cô đi ra khỏi phòng bệnh, cô sẽ ăn nói như thế nào với mẹ cô...

-----oOo-----

Chương 117: Cẩn gấp máu gấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Còn ở bên này, trong phòng phẫu thuật, tình hình của Dương Dương tốt hơn nhiều so với Đỗ Thanh Nga.

Cao Dương Thành vì bị thương do tai nạn, không thể tự tay làm phẫu thuật, cho dù có lo lắng như thế nào đi nữa, anh cũng tuyệt đối không đem tính mạng Dương Dương ra làm trò đùa.

Anh ngồi bên ngoài, ngẩng đầu chăm chú quan sát tất cả động thái của cuộc phẫu thuật qua màn hình.

Khi gặp từng mảnh vỡ thủy tinh trên trán thẳng bé ra, Cao Dương Thành

thở gấp gáp, lồng ngực vì căng thẳng mà phập phồng liên tục.

Vũ Phong nhìn anh mà thấy buồn cười, “Anh bạn, làm gì thế! Những động tác phẫu thuật bé xíu không tính là phẫu thuật này, mà lại khiến cậu căng thẳng thành như vậy sao? Thật đúng là không giống với tác phong trước giờ của cậu!”

Cao Dương Thành không hề nghiêng đầu nhìn anh, luôn chăm chú nhìn vào màn hình, lạnh lùng nói với anh, “Cậu ít phân tâm đi giùm tôi!”

Vũ Phong cười điên cuồng, cong môi lên, “Cậu căng thẳng như vậy, không hiểu có phải là coi nó như con trai mình không đây!”

Lâm Nghiêm Thành nói chen vào, “Con trai của chị Hoàng Ngân, sau này cũng sẽ là con trai của thầy Cao, anh ấy có thể không lo lắng được không?”

Cao Dương Thành không thèm bỏ vào tai những lời bàn tán của hai người họ, lông mày sắc lẹm, chăm chú quan sát tình hình phẫu thuật.

Bỗng nhiên...

“Chảy máu động mạch rồi!!!”

Cao Dương Thành gào lên một tiếng, quay đầu về mặt dữ dần nhìn Thái Linh.

“Chết tiệt!!”

Thái Linh quát một câu.

Vũ Phong và Lâm Nghiêm Thành hơi thay đổi sắc mặt.

Cao Dương Thành vội vàng bước ra, đứng vững bên cạnh Thái Linh, cảm giác như Thái Linh có chút hoảng loạn, anh liền nhanh chóng quát một tiếng, “Hoảng cái gì!”

Giọng nói điềm tĩnh giúp Thái Linh bình tĩnh lại chút.

Lâm nhanh chóng đưa túi máu cho Thái Linh. Sắc mặt của tất cả mọi

người đều rất khó coi.

“Lâm, gọi điện thoại cho kho dự trữ máu, bảo bọn họ mang thêm vài túi máu qua đây, đề phòng lát cần dùng!! Cao Dương Thành lập tức nhắc nhở Lâm.

“Vâng!”

Lâm vội vàng gọi điện thoại.

Thái Linh và Vũ Phong phụ trách truyền máu cho Dương Dương, túi máu trên tay đã sắp không còn đủ nữa rồi, mọi người trong phòng đều nhìn Lâm, giục cật, “Bảo họ nhanh lên!”

Lâm tắt điện thoại, vội vàng quay đầu lại, khuôn mặt đầy sốt sắng, “Bác sĩ Cao, không hay rồi, kho máu đã không còn nhóm máu A RH dương tính nữa rồi ạ, làm sao giờ? Chúng ta bây giờ liệu có nên liên hệ với bệnh viện khác không?”

“Chết tiệt!!”

Vũ Phong quát một tiếng.

Sao mà Dương Dương lại cứ phải là nhóm máu RH dương tính chứ?

Phải biết nhóm máu này nhìn qua cả thế giới cực kỳ hiếm thấy, tới mức còn được người ta gọi là “máu gấu”, còn nhóm máu A RH dương tính này lại chỉ chiếm tỉ lệ 0.102% của toàn nhân loại, loại máu này, vì quá khan hiếm, thường thì những bệnh viện thông thường đều không lưu trữ trong kho, ngay đến cả bệnh viện to như bọn họ cũng trong thời gian dài không có, cho nên những người sở hữu loại máu này một khi bị mất máu thì sẽ có khả năng nguy hiểm trực tiếp đến tính mạng, mà nhiều người vì tránh việc cung cấp máu không đủ sẽ tham gia vào một số nhóm chat trong cùng thành phố, một khi xảy ra việc thì sẽ kịp thời liên hệ được người có cùng nhóm máu đến bệnh viện hiến máu.

“Nhóm máu A RH dương tính? Tôi có!!”

Cao Dương Thành nói xong liền bước ra ngoài, “Nhanh!! Lấy từ người tôi ra! Không cần biết cần bao nhiêu máu, trước tiên cứ cầm cự trước

đã!! Thùy Sam, cô phụ trách liên hệ với bệnh viện khác, xem bệnh viện nào còn, dẫn bọn đem máu tới họ nhanh nhất có thể! Lâm, cậu đến lấy máu cho tôi!!”

“Nhưng mà, bác sĩ Cao, anh hiện tại đang bị thương, cũng bị mất không ít máu, nếu như còn tiếp tục lấy ra nhiều máu như vậy...”

Lâm có chút khó xử.

“Đừng nói nhiều nữa! Nhanh lên!!”

Cao Dương Thành mồm thì nói nhưng chân thì đã bước ra khỏi phòng phẫu thuật.

Bỗng chốc, không khí trong phòng phẫu thuật vô cùng căng thẳng, có chút khiến người ta không thể thở nổi.

Thái Linh và Vũ Phong nhìn nhau, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Bọn họ không thể để cho đứa bé này xảy ra bất kì chuyện gì! Chỉ mong máu của Cao Dương Thành không có vấn đề gì mới ổn!

Vài phút sau, Cao Dương Thành truyền máu xong, lại quay lại phòng phẫu thuật.

“Thùy Sam, tình hình thế nào rồi?” Cao Dương Thành hỏi cô.

“May sao, bệnh viện K vẫn còn, hiện tại bên đó đang gấp rút đưa máu sang bên này rồi.”

Cao Dương Thành liếc một cái bàn phẫu thuật, Dương Dương không chút động tĩnh, lồng ngực bỗng đau nhói, nhìn về phía Thái Linh, nói một câu, “Tôi ra ngoài gọi cuộc điện thoại.”

“Ừm, đừng lo lắng, chỉ cần có đủ máu, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Thái Linh an ủi anh.

Cao Dương Thành gật đầu, ra khỏi phòng phẫu thuật, bước vào phòng kỹ thuật.

Anh gọi điện cho Hoàng Ngân, bên đó hồi lâu mới có người nghe điện thoại.

“Hoàng Ngân, là anh.”

Giọng nói trầm thấp thông qua điện thoại, truyền ra, vậy mà đáp lại anh lại là một tiếng khóc nức nở.

Hoàng Ngân nâng điện thoại, ngồi trên ghế, tựa đầu lên chiếc tường lạnh buốt, răng cắn chặt lấy ngón tay, khóc thút thít, nước mắt không ngừng tuôn chảy.

“Sao rồi?”

Cao Dương Thành sốt ruột, “Sao lại khóc?”

Hoàng Ngân khóc không ngừng trong điện thoại, nghe thấy giọng nói điềm tĩnh, cô càng khóc nức không thành tiếng.

“Dương Thành, Thanh Nga...Thanh Nga bị yêu cầu cắt bỏ chân rồi...”

Cao Dương Thành giữ chặt điện thoại trong tay, hơi khựng lại.

Tim, đau nhói, bởi vì người phụ nữ ở đầu dây bên kia, cũng vì người con gái không màng tính mạng cứu bọn họ.

“Anh biết không, chữ ký đó còn là chính tay em đặt bút nữa! Cảm giác đó, giống như em cầm lấy con dao chặt đứt hai chân nó vậy!!”

Hoàng Ngân đưa tay đặt lên lồng ngực đang lên cơn đau của mình, “Bây giờ em khó chịu lắm, tim đau lắm, đau tới mức như sắp chết vậy!!”

Cao Dương Thành mím chặt đôi môi mỏng, đau đớn nghĩ đến cô bé trẻ tuổi ấy, không màng nguy hiểm mà lao vào cứu bọn họ từng người một khỏi nguy hiểm, nghe thấy cô đang đứng đó gào, “Bác sĩ Cao, em sẽ đến cứu anh ngay! Em đến cứu anh ngay!”

Lồng ngực Cao Dương Thành như bị bóp nghẹt, nhưng anh cũng đã quen với việc xử lý mọi việc với một thái độ bình tĩnh nhất.

Anh thở dài, lồng ngực phập phồng lên xuống, “Hoàng Ngân, đừng cắn tay nữa!”

Anh vẫn luôn là người hiểu cô nhất, biết rằng khi cô buồn đau cô sẽ cắn tay mình, dùng hành động đó để làm tê liệt cảm giác đau đớn của cô.

“Nghe anh nói, em ký tên không phải là làm hại nó, mà là cứu sống nó! Bác sĩ sẽ không vô cớ đưa ra yêu cầu cắt bỏ chân đâu, là thực sự nguy hiểm đến tính mạng của cô ấy mới làm như vậy, biết chưa?”

Anh cố gắng an ủi cô ở đầu dây bên kia.

Hoàng Ngân nhe răng gật đầu, cô biết hiện giờ dù có nói gì cũng đã vô ích.

“Dương Dương đâu? Tình hình của Dương Dương thế nào rồi?” Cô lại hỏi.

“Rất tốt!”

Cao Dương Thành trả lời cô, “Em đừng lo, nó rất tốt, rất kiên cường, nó sẽ bình an thôi...”

“Huhuhu...”

Hoàng Ngân lại khóc nức lên trong điện thoại, Cao Dương Thành nghe mà trong lòng đau nhói từng cơn, bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi đâu, anh thực sự muốn bên cạnh che chở cho cô. Nhưng anh biết, cô càng hi vọng anh có thể ở bên cạnh che chở cho con trai cô, như vậy cô sẽ càng yên tâm hơn.

“Đợi anh, Dương Dương ở bên này sẽ làm phẫu thuật nhanh thôi.”

“Không sao, anh không cần lo lắng cho em! Chỉ cần mọi người đều không sao cả là được rồi!”

Điều duy nhất mà Hoàng Ngân sợ là anh sẽ lo cho mình, lau nước mắt trên mặt, vội vàng tìm lại tiếng nức của mình.

“Bác sĩ Cao!!”

Bỗng nhiên, nghe thấy Lâm ở đầu bên đó gọi Cao Dương Thành, ngữ khí có chút gấp gáp.

Cao Dương Thành hồi hộp tim đập thành thịch, nhưng lại không dám để Hoàng Ngân ở đầu dây bên đó biết, nhanh chóng đưa tay lên ra hiệu OK, nói với Hoàng Ngân qua điện thoại, “Y tá gọi rồi, anh đi qua bên đó một chuyến, em phải mạnh mẽ lên nhé, đừng có suy nghĩ linh tinh nữa, việc gì cũng phải đợi anh ra rồi hẵng nói.”

“Vâng.”

Hoàng Ngân ngoan ngoãn gật đầu, con tim đau đớn, trong phút chốc hầu như đã đỡ hơn rất nhiều.

Cao Dương Thành tắt điện thoại, vội vã quay lại phòng phẫu thuật.

“Xảy ra chuyện gì?”

Anh mới bước vào phòng phẫu thuật, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn anh, nhưng lại đều trầm lặng không nói gì cả.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Anh bị đám người đang tròn mắt nhìn mình làm cho phát cáu, chau mày, nhìn về phía Lâm, “Rốt cuộc là thế nào? Máu tôi có vấn đề?”

“Vâng!” Lâm gật đầu, lại vội lắc đầu, “Không, không phải vấn đề đó...”

Lâm có những từ đã không còn nói được trôi chảy, nói xong đưa tờ đơn xét nghiệm trên tay nhét vào tay Cao Dương Thành, run sợ nói, “Bác sĩ Cao, kết quả xét nghiệm máu cho thấy anh và Dương Dương là...có cùng huyết thống!!”

“Gì cơ?”

Lồng ngực Cao Dương Thành kêu lên “thình thịch” một lúc, dường như là có một vảy gì đó đập lên người anh.

Lông mày giật một cái, đôi mắt đang nhìn Lâm sâu thẳm lại như thu lại vài vòng, cầm lấy tờ giấy xét nghiệm, vội vàng lật tới trang cuối ghi kết quả xét nghiệm, nhìn kết quả trên giấy trắng mực đen, ngực anh phập phồng liên tục, đôi mắt đen sâu của anh lại thu thêm vài vòng nữa, càng lúc càng rực sáng.

Trên bàn phẫu thuật, Thái Linh, Vũ Phong, Lâm Nghiêm Thành đều nhìn chăm chăm vào anh.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Còn không mau cứu con trai tôi?!”

Cao Dương Thành cố gắng hết sức kìm nén cảm xúc của mình, thế nhưng, giọng nói không ổn định mà có chút kích động phát ra từ miệng anh liên bán đứng tâm tư của anh.

Giây phút này, thậm chí ngay cả anh cũng không biết phải dùng câu từ gì để miêu tả tâm trạng của anh.

Anh thở gấp, lồng ngực phập phồng, quả tim bên trong như đang nhảy múa, mãnh liệt va đập vào tâm nhĩ anh, còn tâm trạng của anh, từ nhỏ đến lớn, dường như chưa bao giờ diễn biến phức tạp như giờ khắc này đây.

Anh càng không dám nghĩ, mình đã là một ông bố của một đứa trẻ!

Ba người trên bàn phẫu thuật bị Cao Dương Thành quát một câu, mới bắt đầu sự tĩnh lại trong cơn ngạc nhiên, vội vàng cúi đầu, lại im lặng tiếp tục chìm vào cuộc phẫu thuật.

Chỉ là, lần này càng căng thẳng hơn vừa nãy.

“Lâm này, mau lấy máu của tôi chiếu qua tia R- một lượt!” Cao Dương Thành nhắc nhở Lâm.

Trong trường hợp thông thường sẽ không cho người có cùng huyết thống truyền máu cho nhau, đặc biệt là quan hệ huyết thống cấp 1 giống như bố mẹ với con cái như thế này, khả năng dẫn đến nguy cơ phát bệnh là rất cao, tỉ lệ tử vong lên tới 90%, trong trường hợp cấp bách, máu bắt buộc phải được chiếu qua tia R-, tiêu diệt khả năng miễn dịch của tế bào bạch huyết, mới có thể đảm bảo an toàn.

“Vâng!!”

Truyện được mua bản quyền up trên

2 tiếng sau-----

Cánh cửa phòng phẫu thuật “cạch” một tiếng, hai cánh cửa mở ra.

Cao Dương Thành khoác chiếc áo trắng dài dẫn đầu xuất hiện trước mặt Hoàng Ngân, đi liền theo sau là Vũ Phong và vài người khác, đẩy Dương Dương từ bên trong bước ra.

“Dương Dương!!”

Hoàng Ngân kích động lao người đến bên Dương Dương.

Thế nhưng, chưa kịp lao đến cạnh giường Dương Dương đã cảm nhận được cổ tay bên phải bị nắm chặt, cả người bị một lực rất mạnh giữ lấy, trong phút chốc liền thuận theo tình thế mà lao vào một lồng ngực vững chắc.

Không đợi cô kịp phản ứng lại, một nụ hôn vừa gấp gáp vừa sâu, thậm chí còn có phần thô bạo đè lên đôi môi của Hoàng Ngân.

Nụ hôn này, đến thật bất ngờ, thật ngang ngược, cảm giác đó dường như muốn ăn tươi nuốt sống Hoàng Ngân, lại như muốn thiêu đốt cô thành tro bụi.

“Ừm ừm...”

Hoàng Ngân hoàn toàn không lường trước được nụ hôn bất ngờ này, cô vội vàng vùng vẫy, không ngoan ngoãn nằm trong lồng ngực anh mà đẩy ra, “Dương Thành, anh...anh làm cái gì vậy? Bỏ em ra trước đi, để em... nhìn Dương Dương một cái, để em nhìn nó trước đã!”

Thế nhưng, Cao Dương Thành không hề mảy may đến thỉnh cầu của cô.

Anh ngang tàn giữ chặt lấy cằm cô, càng điên cuồng công chiếm khoang miệng cô, trong động tác thô bạo, có vẻ như vẫn kèm theo biết bao ý vị của sự trừng phạt.

Liền nghe thấy giọng nói thẹn thùng của Lâm Nghiêm Thành bên cạnh, “Chị Hoàng Ngân, chị không phải lo lắng cho Dương Dương quá đâu, Dương Dương phẫu thuật rất thành công, hiện giờ đã không còn vấn đề gì lớn nữa rồi, em sẽ chăm sóc cho nó thật tốt.”

-----oOo-----

Chương 118: Hà tất phải khâu chuỗi lại những việc trước đây

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói xong, Lâm Nghiêm Thành cùng với Vũ Phong và vài người nữa, nhanh chóng đẩy Dương Dương rời đi.

“Um um..”

Hoàng Ngân chán nản vùng vẫy trong lòng Cao Dương Thành.

“Anh...”

Hoàng Ngân bị anh ôm chặt!!

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Hoàng Ngân thấy anh cởi bỏ chiếc áo choàng trắng ra thật, giậm chân thở hắt hắt hỏi anh. Cao Dương Thành tiện tay ném chiếc áo sang phía ghế ngồi nghỉ bên cạnh, mở mắt to nhìn cô, trong đáy mắt lộ ra một vẻ nóng bỏng mê hoặc, cũng có tiềm ẩn một sự hơi bức tức bên trong.

Ngón tay thon dài của anh nắm chặt lấy cằm cô, bắt buộc cô phải ngẩng đầu nhìn anh, sau đó, anh đột nhiên cúi người xuống, hạ thấp đầu, không chút né tránh mà cắn mạnh một cái lên chiếc cằm trắng nõn của cô, trừng phạt cô bằng hành động, “Có câu nào cần nói với anh không?”

Đôi mắt sắc bén với con ngươi sáng trong như mắt loài mèo, nhìn chăm

chằm Hoàng Ngân, khiến cô giật mình rùng mình một cái.

“Em có thể nói gì được nữa đây?”

Hoàng Ngân căn bản vẫn chưa hoàn hồn, bị thái độ bất ngờ này của anh làm cho hoảng loạn, cũng hoàn toàn không biết người đàn ông này trong bụng anh ta đang có ý đồ gì.

Ánh mắt Cao Dương Thành đầy vẻ hăm dọa, “Cho em một cơ hội nữa!”

Hoàng Ngân có vẻ rồi.

Khuôn mặt của kẻ đáng ghét này rõ ràng là đang hiện lên dòng chữ nếu không nói thì sẽ cho cô đẹp mặt.

“Anh rốt cuộc là muốn em nói cái gì đây?” Hoàng Ngân bực đến mức giậm chân xuống đất.

Cao Dương Thành nâng mạnh cằm cô lên, ánh mắt sắc lẹm chăm chú nhìn cô, hạ giọng nói, “Bao nhiêu năm nay, em giấu anh cái gì, chắc bản thân em là người rõ nhất!”

Anh nói xong, mới chịu buông Hoàng Ngân ra.

Lùi lại một bước, nhìn thẳng cô, chậm rãi rạch ròi nói: “Anh đợi chính miệng em nói cho anh biết.”

Nói xong anh quay người ra chiếc ghế bên cạnh vợ lấy chiếc áo choàng trắng, vất lên cánh tay, quay người đi thẳng đến phòng bệnh của Dương Dương.

Hoàng Ngân đứng nguyên tại chỗ, ngo ngẩn nhìn theo bóng dáng to lớn xa khuất dần của anh, trong lòng có chút hoảng sợ, chợt hiểu ra ý nghĩa trong câu nói của anh.

Răng cắn chặt môi, trong lòng cảm thấy vô cùng day dứt, bỗng chốc lòng rối như tơ vò.

Hoàng Ngân bước vào phòng bệnh, kinh ngạc trước cảnh tượng xa hoa trước mặt.

Đây là một phòng bệnh Vip, phòng ngoài cùng là một phòng khách rộng rãi, bên trong phía bên phải bày một bộ sô pha bằng da chạm trổ hoa kiêu dáng châu Âu ở giữa, chiếc nệm màu nâu trên sô pha được làm bởi gấm loại một thêu dệt thêm lông chồn, chất liệu vô cùng mềm mại, tôn quý sang trọng.

Trước sô pha là một bộ bàn trà bằng gỗ lim trạm hoa kiêu dáng châu Âu, trên bàn trà có bày một chai rượu vang làm từ nho đỏ từ những năm 90, bên cạnh chai rượu vang là 2 chiếc ly rượu óng ánh long lanh.

Khu vực nghỉ ngơi hai bên đều có đặt một chậu trồng dâu bằng vàng ròn quý báu sáng lóa. Những cánh hoa bóng nhoáng như vàng, không mấy may bận tâm đến mùa đông giá lạnh, mà cứ thỏa sức nở rộ, dáng vẻ yêu kiều ấy giống hệt như một cô công chúa đầy tôn quý, nó làm nổi bật lên thân phận cao quý của chủ nhân phòng bệnh này.

Cửa phòng bệnh nhẹ nhàng mở ra, Hoàng Ngân không hề lo lắng mà bước vào.

Truyện được mua bản quyền up trên

Tay lướt nhẹ trên chiếc chuông vàng trên khóa cửa, tựa vào cánh cửa, yên lặng ngắm nhìn khung cảnh ấm áp trước mắt.

Cao Dương Thành ngồi bên cạnh giường, bàn tay to lớn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Dương Dương, không ngừng vuốt ve lòng bàn tay mềm mại như bông của thằng bé, động tác trên từng ngón tay đều vô cùng nhẹ nhàng, lại chứa đựng trong đó biết bao sự lưu luyến và cung chiều.

Anh đưa mu bàn tay của thằng bé lên, đưa lên môi mình hôn từng cái đầy yêu thương.

Anh dường như còn có chút ngỡ ngàng, nhất thời không biết bày tỏ tình yêu của mình với con như thế nào, chỉ có thể ngốc nghếch ngồi bên giường, nhẹ nhàng cảm nhận độ ấm lòng bàn tay của con như thế này, cũng là để con có thể qua nụ hôn mà cảm nhận được tình yêu tha thiết vô bờ bến của bố nó.

Anh của lúc này, có chút gì đó giống như một đứa trẻ ngây thơ!

Sự cảm động và hân hoan hiện rõ lên trong ánh mắt.

Lần đầu tiên Hoàng Ngân thấy anh bộc lộ rõ tình cảm của mình ra như vậy.

Không hiểu sao khóe mắt bỗng nóng hổi, giọt nước mắt trong phút chốc bỗng lăn ra từ trong khóe mắt, Hoàng Ngân vội vàng lau sạch nước mắt, đẩy cửa đi vào trong.

Trên đầu Dương Dương băng bó một miếng gạc màu trắng, có chút máu nhạt thấm ra từ trán, điều khiến cô cảm thấy yên tâm đó là thằng bé ngủ say rồi, tiếng thở nhẹ vô cùng đều đặn.

Cô không kìm được nở nụ cười đầy thương xót, khom người cúi đầu xuống, hôn nhẹ một cái lên miếng bông mềm mại trên khuôn mặt thằng bé.

Đưa tay ra kéo chăn cẩn thận cho Dương Dương, hạ giọng nói với thằng bé, “Cục cưng, ngủ ngoan nhé, khi tỉnh dậy có thể nhìn thấy bố rồi. Con không phải là lúc nào cũng muốn được nhìn thấy bố sao? Hiện giờ bố đang ở bên cạnh con đây, đợi con tỉnh dậy mở mắt ra là thấy rồi. Hơn nữa bố yêu con nhiều lắm, còn con cũng sẽ thích bố thôi.”

Hoàng Ngân nói xong câu này, khóe mắt đã ướt đẫm.

Cô cúi người, hôn nhẹ lên trán Dương Dương một cái đầy yêu thương.

Cao Dương Thành đưa ánh mắt rục rịch nhìn dáng vẻ Hoàng Ngân dịu dàng ở bên cạnh, nhìn đôi mắt ngấn lệ của Hoàng Ngân, nghe giọng nói nhẹ nhàng của cô, trái tim như tan chảy, đôi mắt đen láy hiện lên biết bao vẻ tình cảm dịu dàng, ôm thật chặt lấy cô.

Hoàng Ngân mới ngược mắt lên đã nhìn thấy ánh mắt tràn đầy tình yêu của anh, mặt cô đỏ bừng, rời mắt đi.

Thế nhưng, dưới eo xuất hiện một cái ôm thật chặt, không đợi cô kịp hoàn hồn, cả người liền bị Cao Dương Thành bế thốc lên, đi thẳng đến phòng ngủ bên trong.

Hoàng Ngân giật mình, tay phải bám vào cánh tay anh, mặt xấu hổ đỏ bừng lên, buồn bực nhìn anh, “Đừng đùa nữa, mau thả em xuống.”

“Anh nghĩ chúng mình cần phải nói chuyện với nhau rõ ràng!” Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân.

Đôi mắt phát ra tia sáng sắc bén như mắt mèo.

Hoàng Ngân cắn môi, đưa tầm mắt xuống phía dưới.

Chỉ còn cách ngoan ngoãn để anh bẻ, không vùng vẫy nữa.

Bước vào phòng ngủ, cánh cửa đóng lại, Cao Dương Thành đặt Hoàng Ngân xuống dưới ghế sofa, để cô ngồi trên đùi mình.

Hoàng Ngân ngại ngùng vùng vẫy một lúc, thế nhưng cánh tay đang ôm chặt lấy eo cô lại không hề có chút ý nghĩ buông tha cô, thậm chí càng lúc càng ôm chặt, “Có phải đến lúc thật thà kể anh nghe tất cả mọi việc trước đây rồi không?”

Giọng nói trầm ấm, đầy vẻ nam tính vang lên bên tai Hoàng Ngân.

Ngón tay thon dài của anh, vuốt ve nghịch ngợm mái tóc dài của Hoàng Ngân, ánh mắt sáng rực, nhìn chăm chăm lấy Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân da đầu có chút tê tê, cảm thấy hiện tại mình như một miếng thịt nằm dưới con dao sắc nhọn của anh, dường như mỗi câu nói đều phải chau chuốt kỹ càng, mới có không bị anh bắt bẻ.

Hoàng Ngân mỉm cười, nghiêng đầu nhìn anh, “Anh muốn nghe cái gì?”

Cao Dương Thành nhíu mày, ánh mắt hơi lóe lên tia sáng, “Em nghĩ rằng có việc gì cần phải nói rõ với anh?”

Hoàng Ngân mím môi, “Việc nên biết, chẳng phải là anh đã biết rồi sao?”

“Ừm...”

Cao Dương Thành ừ một câu do dự.

Trong ngữ khí, không có một chút ảm áp nào cả.

“Chỉ muốn nói với anh những điều đó thôi sao?”

Cao Dương Thành gằn giọng, hỏi cô với bộ dạng mệt mỏi.

“Dương Thành, Đừng làm loạn nữa! Đây là bệnh viện, hơn nữa... Thanh Nga nó vẫn còn đang trong phòng cấp cứu, em phải đi xem nó thế nào.”

“Anh vừa mới gọi điện qua bên đó rồi, cuộc phẫu thuật của nó cần hơn 10 tiếng đồng hồ nữa, em ở bên cạnh nó cũng không thể ở lâu được như vậy, cuống hồ... giữa đường cũng cần phải nghỉ ngơi, ăn cơm, cũng cần phải làm một số việc làm tăng thêm cảm xúc cuộc sống, để làm quên đi cảm giác đau đớn hiện tại!”

Nhìn đi, nhìn đi!

Ngay cả sự việc này cũng bị người đàn ông này nói cho có lý, tuyệt vời như vậy.

Cao Dương Thành nắm chặt tay phải Hoàng Ngân, đặt lên ngực trái của mình, “Cảm nhận một chút, bởi vì em không thực lòng mà làm nó đau biết bao nhiêu lần! Cho đến tận bây giờ, ngay cả con cũng giấu anh để sinh nữa, vậy mà còn nhất định không chịu nói câu thật lòng với anh! Đồ Hoàng Ngân, người phụ nữ như em, thật khiến người ta phải hận!!”

Anh cắn chặt răng mà nói, nhưng lại điên cuồng cắn một cái lên môi cô, “Thế nhưng lại cứ khiến người ta phải yêu đến mức ghét thờ!!”

Hoàng Ngân nghe những lời nói tố cáo đầy xúc động, trong lòng cảm động ảm áp vô cùng, còn lộ rõ ra vẻ thương xót, khóe mắt cảm thấy hơi cay.

Một giọt nước mắt lăn dài xuống...

Với những việc trước đây, cô không muốn nghỉ ngơi nhiều nữa, cô vẫn không nỡ để anh phải lựa chọn, có những việc qua rồi thì cứ để nó qua đi, hà tất phải hé mở từng sự việc tàn nhẫn mà xấu xa trong quá khứ cho

anh thấy chứ?

Người đó, còn là mẹ của anh nữa!

Tay Hoàng Ngân đè chặt trên lồng ngực anh...

Thân hình anh quả là rất đẹp, cường tráng mà không thô kệch, nhỏ mà không gầy.

“Dương Thành, anh nhất quyết vào lúc nào dùng cách này để trừng phạt em sao?”

Hoàng Ngân nói mà khước mắt không biết đã đỏ hoe từ lúc nào.

“Hoàng Ngân, nói thật anh nghe! Năm đó thực sự là phản bội, hay chỉ là một màn kịch!! Anh muốn biết nguyên nhân, và cũng muốn biết kết quả!!”

Cao Dương Thành gằn giọng, không cam tâm mà chất vấn Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân cắn môi, không kìm nén nổi mà hùa theo anh, “Những việc trong quá khứ, đối với anh nó quan trọng đến vậy sao?”

“Không quan trọng?!!

“Nói anh biết, tất cả những việc trong quá khứ, đối với em sao lại không quan trọng đến vậy?”

Anh nghiêng răng, hỏi cô.

Ánh mắt Hoàng Ngân lơ mờ nhìn người đàn ông này.

Tim cô bỗng đau nhói.

Cô nhận ra, anh thay đổi rồi.

Cao Dương Thành trước đây với tình yêu hung hăng, tự tin biết bao.

Giống như câu nói mà trước đây anh từng nói với cô, “Người phụ nữ yêu phải Cao Dương Thành, sẽ không dễ dàng thay lòng.” Nhìn xem, khẩu

khí ngang ngược như vậy, vậy mà giờ đây...

Anh đã bị tổn thương!

Anh ngày càng nhạy cảm với thứ tình cảm cô chấp trước đây!

Lòng ngực Hoàng Ngân đau dã man, đau vì anh, mà cũng là đau vì sự cố chấp của anh!

Cô trước giờ không biết, hóa ra Cao Dương Thành của 4 năm trước đây đã yêu cô sâu đậm như vậy!

Cao Dương Thành dường như bị ánh mắt đau xót của Hoàng Ngân cảm hóa, trong đôi mắt đen láy của anh nhuốm lên đó là một màu đỏ mờ đục, đáy mắt lóe lên tia lấp lánh, vùng eo vẫn không ngừng chiêm hừa lấy người cô ở phía dưới, chỉ có điều động tác đã nhẹ nhàng hơn ban nãy rất nhiều, âm thanh trầm xuống, không cam tâm tiếp tục hỏi cô, “Nói anh nghe, cho anh một câu trả lời xác thực, tất cả những việc của 4 năm trước, có phải là không quan trọng như vậy!! 4 năm trước rốt cuộc là yêu thật lòng hay chỉ là trò đùa!! Nếu như là trò đùa, tại sao lại còn giấu anh đi sinh con? Nếu như là thật lòng, tại sao lại còn kết hôn với Đoàn Vũ Đạt!! Đồ Hoàng Ngân, sự việc giữa hai chúng ta đến giờ phút này, có phải là em nên cho anh một lời giải thích rồi không? Hay là em nghĩ rằng anh là kẻ sắt đá không biết đau là gì?”

Nói đến câu cuối, giọng của Cao Dương Thành đã khàn đi.

Nước mắt Hoàng Ngân không tìm được mà cứ thế lã chã tuôn rơi...

“Không phải thế, không phải...”

-----oOo-----

Chương 119: Cảm giác này thật tốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đồ Hoàng Ngân liên tục lắc đầu, cô nắm lấy bàn tay rần rỗi của anh, vội vàng bác bỏ sự nghi vấn do anh đặt ra.

“Em không coi nhẹ chuyện bốn năm trước mà hoàn toàn ngược lại. Bốn năm trước, tất cả đều như một giấc mơ tuyệt vời đối với em, thậm chí, trong mấy tháng mang thai Dương Dương, ngày nào em cũng mơ đi mơ lại giấc mộng đẹp đẽ ấy. Em mơ thấy chúng ta của năm đó, trở lại khoảng thời gian Đỗ Hoàng Ngân kia đang theo đuổi Cao Dương Thành, khi ấy, em thật sự rất nhớ, rất nhớ anh.

Mỗi ngày em đều cầm điện thoại, nhấn đi nhấn lại số của anh nhưng cuối cùng em không dám gọi. Vì thế anh sẽ mãi mãi không biết khoảng thời gian đó em đau khổ thế nào đâu... Em nhớ anh điên cuồng, nhớ nụ cười của anh, giọng nói của anh, thậm chí em còn bị rối loạn thần kinh trong thời gian ngắn nữa. Em cứ tới buồng điện thoại công cộng, nhét một đồng xu vào rồi lại lặng lẽ bấm số anh, khi nghe tới tiếng ‘A lô’ quen thuộc kia, bản thân em lại như phát điên, rất muốn, rất muốn nghe thêm chút nữa, muốn nghe thật rõ ràng lời anh nói nhưng em không dám. Em như một con rùa đen chui rúc vào mai, nhát gan cúp điện thoại...

Suốt một thời gian dài lặp đi lặp lại thế đó, em đến những buồng điện thoại công cộng khác nhau để bấm số của anh rờn rã nửa tháng chỉ để nghe một chữ đơn giản, một tiếng ngắn ngủi vậy thôi. Cao Dương Thành, anh cảm thấy một Đỗ Hoàng Ngân như thế sẽ đùa giỡn tình cảm của anh vào bốn năm trước sao? Nếu em thật sự chỉ chơi qua đường thì em cần gì phải chịu đựng nỗi cô đơn kia để sinh ra đứa bé của anh chứ... Em tội gì phải cô đơn một thân một mình cho tới bây giờ...”

Hoàng Ngân nói xong câu cuối cùng thì bật khóc thành tiếng.

Nước mắt như châu sa mạnh mẽ tuôn rơi. Từng giọt từng giọt rớt xuống lòng bàn tay Cao Dương Thành, nóng hổi bỏng rẫy thấm vào lòng anh.

Nơi đó của anh đau, đau quá...

Vành mắt anh nóng rực đỏ ửng, một tầng hơi nước che phủ con ngươi màu khói thâm trầm. Cao Dương Thành sắp không nhìn rõ người con gái trước mặt mình nữa rồi.

“Hoàng Ngân...”

Anh nỉ non gọi tên cô.

Từng nụ hôn nóng bỏng chứa đựng vô vàn tình cảm dịu dàng rơi trên trán Đỗ Hoàng Ngân, điểm lên mí mắt ướt át của cô...

“Vì sao, vì sao em không nói cho anh biết mọi chuyện sớm hơn? Em có biết, lần đầu tiên anh nhận được cuộc gọi xa lạ kia, anh cũng đã hi vọng đó là cuộc gọi từ em biết bao nhiêu, nhưng mỗi lần anh gọi lại thì tất cả đều chỉ là âm thanh báo máy bận, càng về sau, anh không thể không tin đó chỉ là những cuộc gọi lừa đảo như trên mạng đã nói. Trong suốt bốn năm, anh vẫn luôn chờ đợi cuộc gọi từ em, trong suốt bốn năm, anh chưa bao giờ đổi số điện thoại, chưa từng đặt chế độ máy bay cho điện thoại hay để nó tắt máy, em có biết tại sao không?”

Đôi mắt anh đỏ lựng, anh thương xót nhìn cô gái khóc tới mức sắp lịm đi dưới thân mình: “Bởi vì anh sợ, anh sợ một ngày nào đó, Đỗ Hoàng Ngân đã rời đi kia sẽ hối hận, muốn quay về nhưng vì anh không nhận cuộc gọi mà hoàn toàn mất liên lạc.”

“Ai cũng bảo Cao Dương Thành anh là người không có tình cảm. Nhưng sau khi quen em, anh mới biết đó không phải gọi là vô cảm mà rõ ràng anh chưa tìm được người phù hợp. Em nói tình yêu của anh là cao ngạo, là tự kiêu nhưng khi em thật sự rời khỏi anh, anh mới nhận ra... Hóa ra, anh cũng có lúc hèn mọn muốn cầu xin em quay lại như vậy, hèn mọn tới mức không muốn so đo tính toán gì nữa, chỉ muốn làm Đỗ Hoàng Ngân khờ khạo kia quay về bên cạnh mình thôi...”

Hoàng Ngân đã khóc tới độ không thể đáp lại một câu nào của anh.

Cô ngẩng đầu, tay nâng gương mặt cực kỳ anh tuấn của Cao Dương Thành lên rồi để cánh môi sưng đỏ của mình chạm vào đôi môi cương nghị ấy.

Khi môi hôn quyện thắm, những giọt nước mắt xúc động của họ giao hòa giữa hai đôi môi, đắng là vậy, chua chát là vậy...

Đau đớn tưởng không thở nổi!

Nhưng cuối cùng vẫn hạnh phúc vô vàn!

Quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy, hợp rồi lại tan, trong chớp mắt cô

mới phát hiện, hóa ra anh vẫn luôn ở đây.

Nụ hôn sâu lắng triền miên như kéo dài cả một thế kỷ...

Cho đến khi Hoàng Ngân thở dốc liên tục, Cao Dương Thành mới luyến tiếc tách ra khỏi môi cô.

Khóe miệng của anh vẫn luôn cong lên, anh dịu dàng nhìn gương mặt đỏ bừng của cô gái dưới thân. Anh mới phát hiện, giờ phút này, cô đáng yêu đến thế, còn tình yêu của anh dành cho cô lại nóng bỏng như vậy.

Hoàng Ngân cảm thấy ánh mắt Cao Dương Thành như một mối lửa đang thiêu đốt toàn thân cô, mãnh liệt và vô cùng bạo dạn.

Bị anh nhìn như thế, Hoàng Ngân cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Cô thẹn thùng rũ mi mắt xuống, tay đánh vào ngực anh, kháng nghị: “Anh đừng nhìn em như thế!”

“Anh thích!”

Cao Dương Thành nâng mặt cô lên, để cô đối diện với ánh mắt của mình rồi cười khê: “Em đã làm mẹ rồi mà còn thẹn thùng gì nữa chứ!”

Hoàng Ngân hờn giận liếc anh: “Vậy anh cũng không được nhìn em như thế!”

Cao Dương Thành hôn nhanh lên đôi môi đỏ căng mọng của cô, phần eo của anh ưỡn thẳng rồi bắt đầu chiếm giữ cô lần nữa.

“Ừm ừm....”

Cao Dương Thành đột ngột chạy nước rút khiến Hoàng Ngân không thoải mái. Trong lúc nhất thời, cô không thể nhịn nữa, xấu hổ thở gấp thành tiếng.

Mà nụ hôn của Cao Dương Thành chạy dọc theo cánh môi Hoàng Ngân, đi thẳng một đường sang bên vành tai cô. Phút chốc, anh lại nỉ non: “Mẹ nó ơi, cảm ơn em đã sinh cho anh một đứa con đáng yêu như vậy. Anh không biết nên dùng từ nào để diễn tả tình yêu và sự áy náy của anh đối

với em, cũng không biết nên diễn tả tình yêu của anh dành cho con như thế nào. Nhưng anh biết rằng, chỉ có em và con mới có thể khiến anh xúc động đến vậy! Nhiều năm qua, em đã vất vả rồi! Sau này, tất cả áp lực và đau khổ hãy giao hết cho anh, anh sẽ gánh vác tất cả thay cho hai mẹ con.”

Hoàng Ngân òa khóc nức nở.

Cô thừa nhận, trong những ngày không có anh, cuộc sống của cô rất khó khăn.

Hơn nữa, khi biết Dương Dương mắc bệnh, cô tưởng mình cũng không sống nổi nữa. Bất kể là tinh thần hay áp lực cuộc sống, nhiều khi khiến cô chỉ muốn giơ tay đầu hàng. Sau đó cô thay đổi, mất đi rất nhiều, rất nhiều... Có một số chuyện mà cô không chấp nhận nổi nhưng lúc đó bản thân chẳng còn sức để chống lại nữa. Việc duy nhất cô có thể làm chỉ là khóc, khóc xong thì lau nước mắt, tiếp tục đứng lên, kiên trì tiến về phía trước...

Khi đó, trừ kiên cường ra cô không còn lựa chọn nào khác.

Cô tưởng rằng mình sẽ cô đơn như thế tới cuối đời, tiếp tục mạnh mẽ, chịu đựng nhưng khi cô vừa quay đầu, lại nhận ra mình còn có anh...

“Đừng khóc nữa!”

Cao Dương Thành đau lòng lau nước mắt cho cô.

Động tác rút ra đẩy vào chiếm hữu của anh vô cùng dịu dàng và đầy yêu thương. Anh cười nhìn gương mặt ửng hồng vì kích động của Hoàng Ngân, cố tình nói mấy câu gợi tình để trêu ghẹo: “Làm những chuyện sung sướng như thế này mà em cứ rơi nước mắt thì mắt húng lẫm ha?”

Hoàng Ngân nín khóc, mỉm cười, tức giận lên án anh: “Cao Dương Thành, anh chính là động vật ăn thịt! Anh nói xem sao trước đây anh không như vậy?”

Cao Dương Thành thoải mái cười tươi, động tác càng mãnh liệt hơn: “Em yêu à, trước đây không như vậy thì sao anh lại gieo được Dương Dương vào trong bụng em được chứ?”

“Um um...”

Hoàng Ngân rên rỉ, cô vẫn không quên mắng anh: “Trước đây anh còn chưa phải là người không biết xấu hổ thế này.”

Kết quả là cô lại bị chiếm hữu mạnh mẽ hơn, sâu hơn...

Trời ạ!

Bàn tay nhỏ bé của Hoàng Ngân nắm lấy khăn trải giường, cô bị kích thích đột ngột khiến điên đảo tâm hồn, ý thức trong đầu dần dần mơ hồ. Cuối cùng, cô chỉ có thể phối hợp với tiết tấu mạnh bạo đầy mãnh liệt của anh, tận tình đón ý hòa theo và cùng anh chìm đắm vào trong thế giới triền miên ấy...

Nếu có thể... Cô hi vọng thời gian tuyệt vời này có thể kéo dài cả đời.

Ngoài cửa sổ, hoa tuyết tung bay.

Dưới ánh đèn đường mơ hồ hắt lên từng bông tuyết lấp phát, tạo nên một sắc màu rực rỡ khiến tuyết trắng vô ngần trở thành những sợi bông ấm áp. Len qua cửa sổ thủy tinh chỉ mở một nửa, bông tuyết bay vào trong phòng, tan chảy trên thảm Ba Tư màu trắng, cũng lặng lẽ tiến vào trong lòng hai người trên giường...

Tất cả đều trở nên đẹp đẽ, vô cùng đẹp...

...

Sau khi cơn hoan ái qua đi...

Ngón tay thon dài của Cao Dương Thành nhẹ nhàng quấn lọn tóc dài ẩm ướt của Hoàng Ngân. Thỉnh thoảng anh lại trêu ghẹo cô, mỗi một động tác đều chan chứa sự dịu dàng không thể tan đi.

Nhìn ngắm cô gái dưới thân, trong đôi mắt thâm trầm có thêm một chút tia sáng màu sắc rực rỡ, sóng biếc dập dờn lan tỏa.

“Chân tướng chuyện bốn năm trước, em có thể nói cho anh biết một chút

không.”

Anh biết cô đang cố gắng giấu giếm chuyện gì đó, sau khi nghe thấy lời bộc bạch chân thành của cô đối với mình, những uất giận trong lòng anh đều hóa thành tình yêu, còn có cả sự áy náy và biết ơn.

Anh di ngón tay dọc theo cần cổ trắng nõn của cô xuống bờ vai mịn màng, rồi vẽ những vòng tròn nhỏ bên trên như đang chơi đùa.

Động tác tùy ý như thế lại trêu chọc Hoàng Ngân, khiến trong lòng cô dâng lên từng cơn ngứa ngáy, sự nóng bỏng trên da thịt kích thích cô không thôi.

Cô than đau một tiếng: “Đề em nghĩ đã, được không?”

“Được!” Cao Dương Thành cũng không làm khó cô, anh gật đầu, hôn lên vành tai rồi đứng dậy, xuống giường mặc quần áo: “Em nghỉ ngơi cho khỏe đi, anh qua phòng Dương Dương trước. Tí nữa anh sẽ gọi điện tới phòng cấp cứu hỏi thăm tình huống, em đừng lo lắng quá!”

“Vâng!”

Hoàng Ngân gật đầu.

truyện có bản quyền up trên

Hoàng Ngân vừa nghĩ tới em gái mình, nước mắt lại dâng lên trong mắt cô.

Con bé phải chịu khổ sở bên trong mà bản thân cô lại nói chuyện tình yêu trai gái ở nơi này. Trong lòng Hoàng Ngân xấu hổ vô cùng nhưng khó khăn lắm, cô mới có cơ hội mở rộng cánh cửa trái tim...

Không ai hiểu tình yêu bị đè nặng trong lòng suốt bốn năm sẽ có cảm giác gì. Cho đến ngày hôm nay, anh đã cho cô can đảm để nói ra tất cả tình yêu của mình, với cô, đây thật sự là thách thức, mà trong lòng cô chưa bao giờ được thoải mái như hiện tại.

Cảm giác này giống như đã dỡ bỏ gánh nặng nề nhất đời người xuống, cô vùi đầu trên chiếc gối mềm mại, để mặc nước mắt chảy dài...

Cô không biết mai sau, cuộc đời mình sẽ phải gánh chịu bao nhiêu sóng gió nhưng ít nhất, ngay lúc này, cô biết sẽ có người bằng lòng đồng hành cùng cô.

Cô không cần coi bản thân như siêu nhân vô địch nữa rồi.

Cảm giác này thật tốt.

...

Cuối cùng Hoàng Ngân cũng không ngủ, Cao Dương Thành vừa đi ra ngoài là cô đã lập tức rời khỏi phòng ngủ của anh.

Nhưng khi vừa ra ngoài, cô lại hồi hận vô cùng.

Trong phòng bệnh, không biết Dương Dương đã tỉnh từ lúc nào, hiếm khi cậu bé có tinh thần tốt đến vậy, đâu còn giống đứa nhỏ bệnh tật quấn thân mới xuống khỏi bàn mổ?

“Hoàng Ngân...” Cậu bé vừa nhìn thấy Hoàng Ngân bước ra, vội vã gọi cô dù mình vẫn còn đang nằm trên giường. Đôi mắt to tròn chớp chớp, lo lắng nhìn Hoàng Ngân rồi lại trừng mắt với Cao Dương Thành đầy phòng bị. Cậu bé nhỏ giọng hỏi mẹ: “Vừa rồi có phải chú đã bắt nạt mẹ ở bên trong không? Dương Dương nghe thấy mẹ rên rỉ vô cùng tội nghiệp ở bên trong đó...”

“...”

Hoàng Ngân chợt có cảm giác xấu hổ muốn độn thổ cho xong.

Gương mặt cô bỗng chốc đỏ bừng, cô trừng mắt liếc Cao Dương Thành – tên đầu sỏ đã gây nên mọi chuyện. Tạm thời, cô không biết mình nên giải thích cho con thế nào cả.

Thật ra những chuyện kiểu này làm gì có cách giải thích!

-----oOo-----

Chương 120: Người ba mới nhậm chức

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành cười càng thêm vui vẻ. Anh đi tới cạnh giường con trai mình, ngồi xuống rồi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ của Dương Dương. Anh nói: “Ba không bắt nạt mẹ, vừa rồi, ba đang yêu thương mẹ, con biết chưa? Con còn nhỏ, không hiểu nhiều, đợi đến khi con trưởng thành thì tự nhiên con sẽ hiểu thôi.”

Cậu nhóc mở to đôi mắt đang mờ mịt, nhìn Cao Dương Thành vô cùng khó hiểu.

Hoàng Ngân đỏ mặt đi tới, oán giận đánh lên vai anh: “Này, anh đừng nói mấy chuyện đó với con! Anh đang dạy hư con đấy!”

“Ba sao?”

Hiển nhiên, trọng điểm của cậu nhóc căn bản không nằm trong nội dung cuộc đối thoại của Cao Dương Thành. Cậu bé ngược gương mặt ngây thơ chứa đầy sự vui vẻ lên, vừa nghiêng đầu vừa hưng phấn hỏi Hoàng Ngân: “Mẹ, chú Cao muốn làm ba Dương Dương ạ? Vậy mẹ và chú Cao sắp kết hôn sao?”

Cậu nhóc có vẻ rất vui.

Hoàng Ngân bật cười.

Cô ngồi xuống bên cạnh Dương Dương, gắng bình tĩnh trở lại rồi cầm lấy bàn tay mềm mại, non nớt của cậu bé, dịu dàng hỏi Dương Dương: “Không phải Dương Dương vẫn luôn chờ đợi, mong được gặp ba mình sao?”

“Dạ!”

Cậu nhóc ngây thơ gật đầu, bỗng cậu bé nhớ tới điều gì đó, sau đó lại nhanh chóng gạt đi: “Không được, không gặp thì tốt hơn.”

Hoàng Ngân kinh ngạc, cô cẩn thận nhìn Cao Dương Thành bên cạnh thì phát hiện anh có chút nôn nóng.

“Vì sao con lại không muốn gặp ba?” Hoàng Ngân hỏi Dương Dương

“Không phải ba đang có cuộc sống hạnh phúc của mình sao? Dương Dương không muốn làm phiền ba, chỉ cần ba sống vui vẻ là được rồi. Dù sao con đã biết ba yêu con là được, nếu không ba cũng sẽ không gọi điện thoại vào hàng tháng cho Dương Dương, phải không ạ?”

Cậu bé cười tươi, để lộ ra hai chiếc răng nanh xinh xắn làm Hoàng Ngân vừa vui vẻ lại cực kỳ đau lòng.

Vui vẻ vì nhóc con đã học được cách suy nghĩ cho người khác, nhưng đau lòng vì cậu bé đã thiếu thốn tình thương của ba nhiều năm như vậy.

Cao Dương Thành khó hiểu nhìn Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân khẽ thở dài, môi hơi mấp máy nhỏ giọng giải thích với anh: “Bởi vì thỉnh thoảng Dương Dương rất nhớ ba nên em nhờ Vũ Đạt giả làm ba ruột gọi cho thằng bé mỗi tháng...”

Hoàng Ngân nói tới đây khóe mắt lại cay cay, cô nhấc mi, áy náy nhìn Cao Dương Thành, trong lòng vô cùng tự trách: “Có phải em rất ích kỷ không? Vì em sợ hãi mà lại tàn nhẫn cướp đoạt tình thân của hai người. Em xin lỗi...”

Cô chân thành xin lỗi anh.

Cao Dương Thành vươn tay ôm eo Hoàng Ngân, ngón tay khêu cằm cô lên, anh trầm giọng nói: “Tuy anh không biết bốn năm trước đã xảy ra chuyện gì có thể khiến em dừng cảm rời xa anh, nhưng anh biết rõ em vẫn luôn là một người mẹ tốt thiện lương và kiên cường. Nếu không phải một lời khó nói hết, em cũng sẽ không đối xử với con trai cưng của chúng ta như vậy.”

Anh nói xong rồi lại hôn nhẹ lên môi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân rút cuộc không kiềm được bật khóc: “Cảm ơn anh đã bao dung với em như vậy, cảm ơn anh...”

“Mẹ ơi, đừng khóc...”

Dương Dương đau lòng cố gắng vươn tay muốn lau nước mắt cho Hoàng Ngân: “Mẹ lại nhớ ba ạ? Không sao, con và chú Cao sẽ luôn ở bên mẹ.”

“Ừ...”

Hoàng Ngân vội gạt đầu, cô lau nước mắt rồi nắm tay con trai: “Mẹ không khóc, mẹ đang vui về thôi. Dương Dương nằm xuống đi, mẹ có một chuyện rất quan trọng, rất vui về muốn nói với Dương Dương.”

“Hoàng Ngân muốn nói gì với Dương Dương?”

Dương Dương vui vẻ nhìn Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân quay đầu lại liếc Cao Dương Thành sau lưng, anh đang nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng.

Hoàng Ngân cho anh một nụ cười yên tâm rồi quay lại nói với Đỗ Hướng Dương: “Không phải Dương Dương vẫn luôn muốn gặp ba mình sao? Dương Dương nhìn xem, bây giờ ba của Dương Dương đang ở trước mặt Dương Dương đó. Đúng rồi, chú Cao chính là ba Dương Dương, mẹ nói là... Ba ruột! Con hiểu không?”

Hoàng Ngân nói xong, nhìn con trai mình đầy lo lắng.

Cậu bé ngẩn người, liên tục chớp mắt nhưng vẫn bình tĩnh như cũ.

“Dương Dương?”

Hoàng Ngân có phần không yên tâm, cô vội tới sát bên cậu bé, sốt ruột hỏi: “Con sao thế? Con không vui sao? Không phải con vẫn rất thích chú Cao hả? Bây giờ chú ấy thành ba Dương Dương, Dương Dương không vui sao?”

“Ba?”

Cuối cùng, Dương Dương cũng có phản ứng.

Hoàng Ngân và Cao Dương Thành đều cười, nhẹ nhàng thở phào: “Đúng rồi! Chú Cao chính là ba của bé con đó.”

Hoàng Ngân liên tục gật đầu.

Đôi mắt to của cậu nhóc không ngừng chuyển động, cuối cùng, ánh mắt lại dừng trên gương mặt anh tuấn đang có vẻ đầy chờ mong của Cao Dương Thành. Cậu bé chớp mắt đôi mắt to, ngậy thơ nhìn anh, sau đó cậu bé lại đột ngột rơi nước mắt. Từng giọt từng giọt lặng yên rơi xuống.

Dáng vẻ đáng thương này khiến hai người Hoàng Ngân và Cao Dương Thành sợ hãi, nhất thời cả hai đều bàng hoàng, lúng túng.

Hoàng Ngân vội luồn tay vào trong chăn rồi ôm lấy Dương Dương, dùng bên tay bị gãy nhẹ nhàng lau nước mắt cho cậu bé, thương xót hỏi cậu nhóc: “Cục cưng à, sao con lại khóc? Con không thích chú Cao hả?”

“Con thích... Hu hu hu...”

Cậu nhóc vùi vào lồng ngực mềm mại của mẹ, khóc nức nở.

Đáng thương cho Cao Dương Thành, người ba mới nhậm chức này chỉ có thể sốt ruột tới mức luống cuống tay chân bên cạnh.

Lần đầu tiên anh làm ba, cũng là lần đầu tiên anh thấy trẻ con khóc, đột ngột gặp phải tình huống này, anh không biết mình nên xử lý thế nào mới ổn.

“Dương Dương không thích chú Cao làm ba Dương Dương à?”

“Thích! Thích ạ!”

Cậu nhóc vừa đáp vừa khóc, vùi mình vào trong ngực mẹ.

Hoàng Ngân lập tức hiểu ra, cô cười với Cao Dương Thành, ngón tay chỉ vào nhóc con trong lòng mình: “Thằng bé xấu hổ, khóc vì quá vui mừng, anh đừng lo.”

Sau khi nghe Hoàng Ngân nói, trái tim căng thẳng của Cao Dương Thành mới thả lỏng, anh thở phào một hơi rồi mới nhận ra trên trán mình đã đầm đìa mồ hôi.

Hoàng Ngân buồn cười nhìn anh rồi lại cung chiều vuốt sống lưng
Dương Dương: “Cục cung à, con có muốn ba ôm một cái không?”

Nghe Hoàng Ngân đề nghị, Cao Dương Thành có hơi sợ, đồng thời tia vui sướng cũng dâng lên trong đáy mắt thẳm sâu, anh cẩn thận hỏi
Hoàng Ngân: “Được không em?”

Dương Dương vùi đầu vào hõm vai Hoàng Ngân khóc thút thít, không lên tiếng.

Hoàng Ngân biết nhóc con này đang thẹn thùng, không đáp nghĩa là đồng ý.

Cô đứng lên, giao cậu bé trong lòng vào tay Cao Dương Thành. Cao Dương Thành cảm thấy trong lòng mềm nhũn, nóng bỏng khiến hốc mắt anh cay xè.

Hóa ra, làm ba chính là cảm giác như vậy...

Mềm mại, ấm áp thế này khiến anh vui mừng và an tâm không nói nên lời!

Đời người đi đến bước này gần như đã hoàn mỹ rồi, không phải sao?

Cao Dương Thành vô thức ôm chặt cậu nhóc trong ngực, ôm chặt thêm nữa...

Hoàng Ngân ở bên cạnh nhìn họ, cảm động lau nước mắt.

Giờ phút này, cô càng lúc càng hối hận vì mình đã tàn nhẫn che giấu suốt bốn năm như thế.

Rốt cuộc trên đời này còn thứ gì có thể ngăn cản người một nhà ở bên nhau? Có lẽ tình yêu và tình thân có thể chiến thắng tất cả khó khăn, đúng không?

Hoàng Ngân nhìn hai người đàn ông quan trọng nhất của mình, cô vội lấy điện thoại di động ra, mở camera: “Tách...”, lưu giữ lại hình ảnh đẹp đẽ và duy nhất này mãi mãi.

Cô vĩnh viễn sẽ nhớ thời khắc tốt đẹp này.

Có lẽ đây là chuyện đáng vui mừng nhất trong hôm này.

“Ba, ba ôm Dương Dương chặt quá! Dương Dương sắp thở không nổi rồi!”

Dương Dương giãy giụa, tiếng thở hổn hển truyền ra từ trong lồng ngực Cao Dương Thành. Cao Dương Thành càng thêm hoảng sợ, vội thả lỏng tay để đầu nhỏ của cậu bé thò ra khỏi ngực mình: “Xin lỗi, xin lỗi con!”

Cao Dương Thành không ngừng xin lỗi, trên mặt xẹt qua tia đỏ ửng vì xấu hổ: “Mới làm ba nên ba còn chưa biết cách ôm con thế nào để con thoải mái.”

“Không sao!” Dương Dương hào phóng cười: “Ba không cần dùng nhiều sức thế đâu, cứ thoải mái ôm thôi.”

Nhìn hai ba con trò chuyện với nhau, Hoàng Ngân không nhịn được phì cười.

Cô cười như vậy khiến Cao Dương Thành càng thêm ngượng ngùng.

Nhưng không thể không thừa nhận, tiếng gọi ba này rất êm tai...

Cảm giác ấm áp ấy gần như đã hòa tan trái tim anh.

Hai ba con vui đùa âm ỉ trên giường một hồi, cậu bé thắm mệt, sau đó nghiêng nghiêng ngả ngả ngủ trong vòng tay Cao Dương Thành.

Trong lúc ngủ, cậu nhóc dường như mơ thấy giấc mộng rất đẹp, khoe miệng vô thức cong lên, thậm chí đôi khi còn cười ra tiếng.

Hoàng Ngân cũng vui vẻ cười theo.

Nhìn hai người mình yêu thương nhất vui vẻ, cho tới bây giờ, Cao Dương Thành chưa từng cảm thấy cuộc sống tràn ngập ánh sáng mặt trời như lúc này. Anh thật sự không thể dùng từ ấm áp hoặc hạnh phúc để hình dung nữa, cả trái tim anh đều kích động mãnh liệt...

truyện có bản quyền up trên

Anh lưu luyến loại cảm giác này, thậm chí trầm mê bên trong.

Cao Dương Thành cẩn thận đắp chăn cho Dương Dương, sau đó nhẹ nhàng đứng dậy: “Lát nữa anh sẽ xuống khoa Huyết Học rút máu kiểm tra.”

Anh cúi đầu nhìn cậu bé yếu ớt trong chăn, vừa nghĩ tới thân thể mang theo bệnh tật của con, trái tim như bị dây cung kéo căng, vô cùng đau đớn.

“Anh muốn xem máu mình có hợp với Dương Dương không à? Anh không cần đi...” Hoàng Ngân lắc đầu, vẻ mặt hiện lên tia mắt mát khó nén. Cô cắn môi, thấp giọng nói: “Thật ra... Em đã gạt anh, em nhờ Vũ Đạt kiểm tra rồi. Chính là lần mọi người kiểm tra sức khỏe lần trước... Xin lỗi anh, em...”

Hoàng Ngân áy náy cúi đầu.

Cao Dương Thành chăm chú nhìn cô, sau đó, anh néo gương mặt nhỏ nhắn một cái rồi thở dài, khẽ ôm vào lòng: “Em đừng nói xin lỗi nữa. Anh còn có thể trách móc sao? Em đã nuôi con giùm anh đến giờ rồi, đã quá tốt cho người làm ba như anh.”

Hoàng Ngân cười tươi, đưa tay ôm chặt vòng eo rắn chắc của anh, tham lam vùi vào lồng ngực vững chãi ấy, hưởng thụ mùi hương cỏ cây phảng phất mang lại cảm giác an tâm, ấm áp cho cô...

“Đúng rồi, anh muốn bàn bạc với em về chuyện nằm viện của Dương Dương.”

Cao Dương Thành để cô ngồi xuống bên cạnh mình rồi mới nói: “Anh muốn để Dương Dương xuất viện.”

“Hả?”

Hoàng Ngân kinh ngạc hỏi: “Xuất viện? Nhưng bệnh của thằng bé...”

Chương 121: Cắt cụt chi, gương mặt còn bị hủy hoại

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Em yên tâm, anh sẽ sắp xếp ổn thỏa đội ngũ y tá chăm sóc và giáo sư chuyên môn lo liệu, cứ cách ba ngày sẽ đưa Dương Dương tới bệnh viện kiểm tra toàn diện. Anh muốn đón em và Dương Dương về nhà, không muốn thằng bé ở trong bệnh viện hết ngày này qua ngày khác nữa. Cảm giác ở viện em cũng biết, cho dù điều kiện có khá hơn nhưng ngày nào cũng chôn chân một chỗ thằng bé sẽ thấy buồn chán. Nhưng nếu về nhà sẽ khác, trong khu có rất nhiều bạn nhỏ để mếu, hàng ngày lúc rảnh rỗi Dương Dương có thể ra vườn hoa phơi nắng, tản bộ một chút, có thể ngâm mình trong hồ nước nóng, bơi lội, còn có thể mời các bạn khác về nhà chơi, thậm chí đủ loại hoa cỏ, cá cảnh nữa... Đúng rồi! Dương Dương rất thích cá cảnh, anh gọi người mang một bể cá lớn đến ngay mới được!”

Anh vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra bấm số, đi ra cửa sắp xếp chuyện bể cá một cách nhanh chóng, dứt khoát.

Hoàng Ngân bó tay.

Nhưng không thể không thừa nhận, những lời anh nói cũng đủ khiến tim cô đập thành thịch.

“Em suy nghĩ đến đâu rồi?”

Anh sắp xếp xong mọi thứ rất nhanh. Cao Dương Thành quay lại hỏi Hoàng Ngân.

“Được ạ.” Hoàng Ngân gật đầu, đứng dậy: “Em đồng ý. Em tin anh, anh là bác sĩ mà.”

Cao Dương Thành vươn tay ôm cô vào lòng, ghé sát gương mặt về phía cô để hai chóp mũi chạm nhau: “VẬY còn em? Em thì sao?”

“Anh nghĩ sao?” Hoàng Ngân không đáp mà hỏi ngược lại anh.

Cao Dương Thành cong khoe miệng mỉm cười: “Khả năng em đến sống với anh vô cùng nhỏ.”

“Anh biết vậy là tốt.”

Cao Dương Thành nhướn mày: “Anh cũng không muốn làm khó em. Anh biết ngoài thằng bé em còn phải chăm sóc những người khác trong nhà. Nhưng nếu để thằng bé ở đây thì anh nghĩ muốn gặp em thường xuyên không phải chuyện gì khó.”

Hoàng Ngân nghe vậy không nhịn được cười: “Hóa ra anh muốn đón con trai đến nhà mình là vì lí do này?”

“50-50.”

Anh cười, hôn lên cánh mũi cô.

Vất vả lắm Trần Lan mới ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt thì lại đến lượt Đỗ Thanh Nga bị đưa vào.

Hoàng Ngân ở bên cạnh chăm sóc mẹ.

“Mẹ, mẹ nằm nhiều ngày rồi chưa ăn món gì ngon, hôm nay con nấu cháo gà, mẹ cố gắng ăn hết nhé.”

Hoàng Ngân ngồi bên mép giường, đặt bát cháo gà lên đầu giường đút canh cho bà.

Trần Lan vui vẻ uống mấy hớp, bất chợt nhớ ra gì đó hỏi: “Đúng rồi, hôm nay không phải cuối tuần sao? Sao không thấy con bé Thanh Nga tới nhỉ? Con bé không biết hôm nay mẹ được chuyển ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt hay sao?”

Nhắc tới Thanh Nga, sắc mặt Hoàng Ngân hơi tái đi.

Cô muốn nói thật với mẹ, nhưng lại lo cho sức khỏe của bà, không thể làm khác đành giấu giếm: “Mẹ, giờ Thanh Nga... Có lẽ đang bận!”

Nụ cười của Hoàng Ngân có phần gượng gạo và khổ sở.

Rốt cuộc cô cũng không phải diễn viên, mà Trần Lan đã sống quá nửa đời người, tuy không quá xuất sắc nhưng khả năng quan sát đánh giá qua nét mặt, lời nói thì bà vẫn phải có.

“Ngân, có phải con giấu mẹ việc gì không?”

Sắc mặt Trần Lan trầm xuống trong nháy mắt, bát cháo gà cũng bị bỏ dở.

Hoàng Ngân hoảng hốt: “Mẹ, không... Không có thật mà.”

“Còn không nói thật với mẹ? Nói chuyện áp a áp úng như vậy, còn muốn lừa mẹ sao? Có phải nó lén lút hẹn hò với bác sĩ Cao hay không? Con biết điều thì nói cho mẹ biết, đừng có giúp nó giấu giếm! Con bé này càng lớn càng khó bảo, không lúc nào khiến mẹ yên tâm. Con xem mẹ ngâm đắng nuốt cay nuôi các con lớn có ích gì!”

Trần Lan càng nói càng tức giận, thở hắt hắt mấy hơi, rom róm nước mắt.

Hoàng Ngân đặt bát canh trong tay xuống ‘cạch’ một tiếng, quỳ xuống trước giường bà, nước mắt rơi tí tách: “Mẹ, mẹ đánh con đi! Mẹ đánh chết con đi! Mẹ...”

Trần Lan bị hành động đột ngột của con gái làm cho hết hồn, vội vàng xốc chăn lên ngồi dậy: “Ngân à, rốt cuộc là có chuyện gì? Con đứng lên trước đã... Nói cho mẹ biết...”

Hoàng Ngân khóc lóc lắc đầu, không chịu đứng dậy: “Mẹ, mấy ngày nay mẹ nằm viện, con không chăm sóc tốt cho Thanh Nga. Hai... Hai ngày trước con bé vì cứu con với Dương Dương mà xảy ra chuyện, bây giờ... Bây giờ còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt. Mẹ... Con xin lỗi mẹ, con thật sự xin lỗi mẹ. Mẹ đánh con đi, mẹ đánh con đi! Hu hu hu...”

Trần Lan vừa nghe vậy, khuôn mặt có chút hồng hào phải vất vả lắm mới hồi phục được trong nháy mắt đã trắng bệch, suýt nữa thì ngất đi.

“Mẹ...”

Hoàng Ngân lo lắng đứng dậy đỡ bà: “Mẹ, mẹ đừng như vậy, đừng như

vậy...”

Hoàng Ngân nước mắt giàn giụa, cắn môi khóc lớn: “Mẹ không thể xảy ra chuyện nữa, đừng bắt con phải chịu sự giày vò này nữa, có được không? Nhìn những người thân bên cạnh từng người từng người nằm trong bệnh viện, còn khó chịu hơn cả cái chết!”

“Mẹ không sao, mẹ không sao...”

Trần Lan nhìn con khóc mà đứt từng khúc ruột, trong lòng vô cùng đau đớn. Vừa nghĩ tới đứa con gái nhỏ còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt không rõ sống chết, bà thấy mọi thứ thật tăm tối.

Nước mắt giàn giụa, bà vén chăn muốn xuống giường: “Mẹ phải đến xem con bé thế nào...”

“Mẹ, bây giờ sức khỏe mẹ chưa ổn định, chúng ta chưa đi vội, được không?”

Hoàng Ngân vốn không dám nói với mẹ chuyện em gái bị cắt chân. Cô sợ mẹ không chịu nổi mà ngắt đi, lúc đó e rằng sức khỏe của bà khó mà khôi phục lại được.

“Để mẹ đi thăm nó một chút!”

Giọng Trần Lan kiên quyết hơn, bà tức giận quát: “Tính mạng của con gái chẳng lẽ không quan trọng bằng cái thân già này sao? Đến lúc này rồi còn không cho mẹ đi thăm, có phải muốn mẹ sốt ruột đến chết không?!”

Hoàng Ngân không biết phải làm sao, nuốt nước mắt nói: “Mẹ, con không có ý đó.”

Trần Lan xỏ dép tập tễnh đi ra ngoài, Hoàng Ngân vội vàng đuổi theo đỡ bà: “Mẹ, mẹ đừng vội, để con đưa mẹ đi.”

...

Bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, Trần Lan nhón chân dõ mắt nhìn qua lớp cửa kính.

Nước mắt bà rơi lã chã: “Con nói xem, nhà chúng ta rớt cuộc đã tạo nghiệt gì mà từng người từng người nối nhau vào nằm viện...”

“Mẹ, mẹ đừng khóc, sức khỏe mẹ không tốt, đừng để mệt thêm.”

Hoàng Ngân đau lòng, cầm khăn giấy lau nước mắt cho mẹ, dịu dàng an ủi bà.

Cũng may phòng chăm sóc đặc biệt này không được vào, nên mẹ không phát hiện việc Thanh Nga bị cắt mất chân.

Hoàng Ngân vừa nghĩ tới việc em gái không còn hai chân, trong lòng không kìm được lo sợ, càng run lấy bầy. Sự thật tàn nhẫn này đừng nói hai mẹ con cô không chấp nhận nổi, thật không dám tưởng tượng khi Thanh Nga tỉnh lại phát hiện hai chân không còn, con bé sẽ như thế nào.

“Ngân, con sao vậy? Có ổn không? Người run cầm cập như thế, có phải lạnh không?”

Trần Lan ân cần hỏi han con gái.

“Mẹ, con không sao...”

Hoàng Ngân ngược đôi mắt đỏ hoe lắc đầu: “Hôm nay hơi lạnh...”

Cô vừa nói vừa xoa tay.

“Biết trời lạnh còn không mặc ấm một chút. Đi thôi, đừng nhìn nữa, càng nhìn càng đau lòng...” Trần Lan vừa nói vừa lau nước mắt.

“Vâng, mẹ đừng để bị lạnh.”

Hoàng Ngân ôm vai bà định rời đi, lại đột nhiên nghe thấy hai y tá đi qua bàn tán: “Haizz, Đỗ Thanh Nga này cũng thật đáng thương, nhan sắc bị hủy hoại thì thôi, đến cả hai chân cũng bị cắt. Tôi thấy người kiên cường đến mấy cũng không chấp nhận nổi hiện thực này. Đáng thương, cô ấy còn trẻ như vậy, hơn nữa vóc dáng còn xinh đẹp như thế...”

Hoàng Ngân vừa nghe thấy những lời này của hai cô y tá, sắc mặt vốn đã nhợt nhạt càng trở nên trắng bệch.

Mặt... Mặt bị hủy hoại?

Không phải chỉ nói là cắt chi hay sao? Tại sao giờ lại nói khuôn mặt bị hủy chứ? Hoàng Ngân cảm thấy dưới chân bỗng nhẹ bẫng.

Trần Lan vừa nghe vậy gần như phát điên, nhào tới hai y tá kia: “Y tá, các cô vừa nói ai, nói ai bị cắt chân? Mặt ai bị hủy hoại?”

Mặt bà trắng bệch như tờ giấy, nước mắt nhạt nhòa trên gò má tang thương: “Người các cô nói không phải Thanh Nga, đúng không? Nhất định không phải nó, không thể nào!”

“Mẹ, mẹ...”

Hoàng Ngân cuống quýt, hốc mắt đỏ hoe, vội vàng ôm bà vào lòng: “Mẹ, mẹ đừng như vậy, đừng như vậy...”

Hai cô y tá kia nhìn tình hình đó cũng biết mình đã phạm phải điều cấm kị, nhất thời đứng ngây người, không biết phải làm sao.

Trần Lan túm lấy áo khoác của Hoàng Ngân như nắm cọng rơm cứu mạng, òa khóc hỏi cô: “Ngân, nói cho mẹ biết, Thanh Nga không bị cắt chân, có đúng không? Có đúng hay không? Con nói cho mẹ biết!”

Nước mắt Hoàng Ngân vô thức tuôn ào ạt. Nghe tiếng khóc xé lòng của mẹ, cuối cùng cô không nhịn được nữa, nghẹn ngào lên tiếng:

“Mẹ, con xin lỗi, con xin lỗi!”

Hoàng Ngân liên tục nói xin lỗi mẹ.

Tròng mắt tang thương của Trần Lan càng u tối, tuyệt vọng hơn, cuối cùng... Đã không còn chút ánh sáng, bà nhắm mắt rồi ngất đi.

“Mẹ, mẹ... Mẹ đừng dọa con! Mẹ...”

Tiếng gào khóc thê lương của Hoàng Ngân vang vọng khắp hành lang dài hun hút: “Bác sĩ, bác sĩ! Mẹ tôi ngất rồi, mau cứu mẹ tôi...”

“Có chuyện gì vậy? Sao dì Trần lại đột nhiên ngất xỉu?”

Đúng lúc Cao Dương Thành vừa kiểm tra phòng chăm sóc đặc biệt xong thì bắt gặp Trần Lan ngất xỉu trên hành lang. Anh không nói nhiều, lập tức bế bà chạy nhanh tới phòng cấp cứu.

Hoàng Ngân lo lắng vội vàng đuổi theo, nước mắt lã đãi: “Mẹ em nghe tin Thanh Nga bị cắt chân, chịu đả kích quá mức! Dương Thành, mẹ em có sao không?”

“Em nín đi, đừng lo lắng quá, mọi chuyện để anh.”

Dứt lời, Cao Dương Thành bước nhanh hơn, chạy thẳng vào phòng cấp cứu: “Vấn, nhanh lên! Tới trợ giúp!”

Nửa tiếng sau, Cao Dương Thành từ phòng cấp cứu đi ra.

Anh vừa đi vừa cởi găng tay, phía sau còn có mấy y tá đẩy Trần Lan ra ngoài.

Truyện được mua bản quyền up trên

“Mẹ...”

Hoàng Ngân kích động chạy tới đón nhưng Cao Dương Thành chặn lại, ôm vai cô, làm động tác im lặng: “Suyt... Dì Trần không sao, giờ đang ngủ, em đừng quấy rầy. Tâm trạng của dì hơi kích động, để dì nghỉ ngơi sẽ tốt hơn. Vấn, đưa dì Trần về phòng bệnh trước đi.”

Câu cuối Cao Dương Thành nói với y tá đi bên cạnh giường bệnh.

“Vâng.”

Vấn dẫn đầu đẩy Trần Lan trở về phòng bệnh.

Cao Dương Thành và Hoàng Ngân theo phía sau.

“Dương Thành, mẹ em thật sự không sao chứ?” Hoàng Ngân có phần không yên tâm.

Cao Dương Thành thuận tay ném găng vào thùng rác, rồi mới nói sự thật: “Thật ra sức khỏe của dì không có gì đáng ngại, nhưng tinh thần bị đả kích tương đối nghiêm trọng. Anh lo tâm trạng bà không tốt sẽ ảnh hưởng tới bệnh tình. Không phải sức khỏe của dì không thể hồi phục, có thể, nhưng như vậy rất dễ để lại di chứng.”

Hoàng Ngân lúng túng, cắn môi: “Vậy em nên làm gì bây giờ?”

-----oOo-----

Chương 122: Cuối cùng em cũng tỉnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ngoài việc động viên dì thì không có cách nào khác. Việc đến nước này chỉ hy vọng dì Trần có thể nghĩ thoáng hơn.”

Nghe Cao Dương Thành nói vậy, Hoàng Ngân thở dài một hơi thật thấp, tâm tư có chút tịch mịch, khóe mắt còn chưa kịp khô.

Cao Dương Thành đau lòng, nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên, cau mày nói: “Những ngày này thấy em đau khổ như vậy cũng không được, dì Trần sẽ càng thêm khổ sở.”

Thấy anh dịu dàng vỗ về mình, nước mắt của Hoàng Ngân không kìm được lại tuôn rơi.

Cô nắm lấy bàn tay rần rỏi của Cao Dương Thành rồi áp lên má, lệ thuộc vào hơi ấm từ lòng bàn tay anh, rủ mắt lắc đầu: “Dương Thành, em mệt quá... Có lúc em cảm thấy thật sự sắp không chống đỡ nổi nữa...”

Cao Dương Thành ôm lấy cô, xót xa kéo vào lòng mình, truyền tất cả hơi ấm cho Hoàng Ngân: “Nếu mệt thì hãy tựa vào lòng anh, mặc dù anh không thể thay em chịu đựng nỗi thống khổ trong lòng nhưng ít ra anh có thể an ủi em một chút.”

Nghe vậy, khóe miệng Hoàng Ngân lại không nhịn được hơi cong lên.

Cô áp mặt vào bả vai anh, nhẹ nhàng nhắm mắt, hưởng thụ sự an ủi duy

nhất giữa những thống khổ này.

Hoàng Ngân thấy mừng vì thật may còn có anh.

Đỗ Thanh Nga nằm lặng yên trong phòng chăm sóc đặc biệt năm ngày, suốt năm ngày đều hôn mê, chỉ dựa vào dung dịch dinh dưỡng để duy trì sự sống.

Sang ngày thứ sáu cô bé được chuyển sang phòng bệnh VVIP bình thường.

Ngày hôm đó Hoàng Ngân bận bịu hơn bất kì ai.

Đầu tiên cô mua một bó hoa bách hợp tươi về, cắm vào bình, còn tỉ mỉ cắt tỉa thật kĩ, sau đó đặt lên chiếc bàn tròn nhỏ trước giường bệnh để khi Thanh Nga tỉnh lại là có thể nhìn thấy những đóa bách hợp trắng thuần khiết này ngay.

Đây là loại hoa cô ấy thích nhất.

Thanh Nga luôn nói hoa bách hợp tượng trưng cho sự thanh khiết, sáng sủa, giống như trái tim cô, đơn thuần như trang giấy trắng.

Hoàng Ngân nhớ đến gương mặt tươi cười của Thanh Nga khi nói những lời ngây thơ đơn thuần này, tim lại đau nhói.

Từ trước tới nay Thanh Nga đều ngây thơ hồn nhiên như vậy, cho dù gặp phải nhiều chuyện đau lòng, rơi nước mắt nhưng cô ấy vẫn vượt qua, ngày hôm sau sẽ lại nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Người không thân sẽ cảm thấy cô là người vô tâm, còn người hiểu sẽ biết, đó là bởi vì trong thâm tâm cô luôn nuôi dưỡng một ánh mặt trời.

Hoàng Ngân nghĩ đến những tháng ngày tươi đẹp đã qua, lại nhìn Thanh Nga còn nằm trên giường được quần tầng tầng lớp lớp băng gạc với chỗ chần bằng phẳng nơi chân, nước mắt cô điên cuồng rơi xuống.

Thanh Nga, nếu như có thể, chị hy vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại ở nơi khuôn mặt em ngây thơ hồn nhiên ngày đó.

“Nước...”

“Tôi muốn uống nước...”

Bất chợt giọng nói yếu ớt của Thanh Nga truyền từ giường bệnh tới.

Hoàng Ngân vui mừng, thấy Đỗ Thanh Nga chậm rãi mở mắt.

“Thanh Nga!”

Cô mừng rỡ nhào tới giường bệnh của em gái, nước mắt càng tuôn nhanh: “Thanh Nga, cuối cùng em cũng tỉnh! Cuối cùng em cũng tỉnh... Mấy ngày nay dọa chị sợ muốn chết, hu hu hu...”

Hoàng Ngân nắm lấy tay Đỗ Thanh Nga, khóc không ngừng, chợt nhớ ra em gái nói muốn uống nước, lại chạy vội tới máy nước để lấy: “Chờ một chút, chị rót nước cho em ngay.”

Đỗ Thanh Nga thấy chị khóc sụt sùi, cất tiếng an ủi yếu ớt: “Chị, chị đừng khóc, giờ em không ổn hay sao?”

Hoàng Ngân nghe Đỗ Thanh Nga nói vậy, bàn tay đang cầm cốc run rẩy, nước nóng chảy xuống mu bàn tay cô. Cô đau đớn khẽ kêu một tiếng, nước mắt nhanh chóng trào ra.

Nhưng cô không dám để mình khóc thành tiếng, mà vội vàng lau nước mắt rồi mới xoay người lại, cười gượng gạo, mang nước tới cho Đỗ Thanh Nga: “Chị pha thêm một ít nước nguội, chắc sẽ không bị nóng.”

“Chị, chị đỡ e dậy trước đi.”

“Ừ, để chị điều chỉnh giường, em cẩn thận nhé.”

Hoàng Ngân vừa nói vừa giúp em gái nâng đầu giường lên cao hơn.

Đỗ Thanh Nga chật vật cử động, đang cố gắng tự mình ngồi dậy lại chợt nhúu mày. Cô ấy ngẩng đầu, khổ sở nhìn Hoàng Ngân: “Chị, chân em không có chút cảm giác nào, bị cắt mất sao?”

Hoàng Ngân nghe vậy, nước mắt không khống chế được trào ra, suýt nữa thì khóc lên thành tiếng.

“Thanh Nga, chúng ta uống nước trước đã.”

Hoàng Ngân định lảng sang chuyện khác.

Nhưng Đỗ Thanh Nga lại cười an ủi chị, dù sắc mặt còn tái nhợt: “Chị, chị đừng khóc, em không đau.”

Cô ấy vừa nói vừa định di chuyển chân mình: “Không phải gãy cả hai chân mà, cũng không phải không...”

Nói tới đây Thanh Nga đột nhiên bóp tay lại.

Nụ cười trên mặt đột nhiên cứng đờ, cô nhào người, hoảng hốt lục lọi đống chăn đệm nơi chân mình.

“Chân em đâu?”

“Chân em đâu?”

Nhất thời Đỗ Thanh Nga như phát điên, không ngừng tìm kiếm.

“Chân em đâu?! Chân của em...”

Cô ấy mò từ đầu giường tới cuối giường, lại mò từ bên trái sang bên phải.

Gò má tái nhợt như nguội lạnh, nước mắt không ngừng rơi lã chã: “Chị, chân em đâu? Chân em đâu rồi? Tại sao em lại không có chân? A...”

Đỗ Thanh Nga kêu khóc, hai tay ôm đầu, không dám tin hét chói tai: “Không thể nào! Không thể nào...”

“Thanh Nga, Thanh Nga...”

Hoàng Ngân khóc nhào qua ôm lấy em gái: “Thanh Nga, chị xin lỗi, chị xin lỗi... Đều tại chị! Đều tại chị...”

Cô ôm lấy Thanh Nga không ngừng hôn lên trán em, khóc lóc nói xin lỗi.

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Em không tin, không tin...”

Đỗ Thanh Nga nổi điên đẩy Hoàng Ngân đang ôm mình ra: “Tránh ra! Để em xuống giường, em phải đi! Để em xuống giường...”

“Thanh Nga! Đừng như vậy, chị xin em, xin em...”

Cô khóc ôm lấy Thanh Nga.

Nhưng Đỗ Thanh Nga vẫn cố vén chăn lên, khi nhìn thấy hai đoạn chân còn lại, trước mắt cô ấy như tối sầm, suýt nữa ngất đi.

“Thanh Nga...”

Hoàng Ngân vội vàng tới đỡ.

Đỗ Thanh Nga khóc lớn, điên cuồng hét to: “Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy...”

Cô ấy đã hoàn toàn mất lí trí, thuận tay cầm đồ trên đầu giường ném xuống đất: “Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao?!”

Chiếc cốc bị ném xuống vỡ tan.

Tiếp đó là đĩa trái cây, điện thoại...

Thậm chí ngay cả bình hoa bách hợp thủy tinh nằm trên bàn cũng không thoát khỏi: “Tại sao còn muốn bày một bó hoa tươi đẹp như vậy trước mặt tôi, có phải muốn nói cho tôi biết rằng cả thế giới này đều tươi đẹp chỉ có tôi là không lành lặn hay không?! Hay là muốn châm chọc tôi như những cành hoa bị cắt này vậy đều không có gốc?! Đều tàn tạ! Vô dụng...”

Bình hoa bị đập vỡ, mảnh thủy tinh văng đầy đất.

Những đóa bách hợp nằm trên đồng thủy tinh vụn trông thật tàn tạ.

Cuối cùng Hoàng Ngân không nhịn được nữa, nước mắt lăn dài, rơi xuống đất vỡ tan...

Dường như Đỗ Thanh Nga muốn đập hết tất cả những thứ có thể đập trong phòng, Hoàng Ngân cũng không ngăn cản.

Hoàng Ngân biết, trong lòng em gái có bao nhiêu hận, bao nhiêu đau, muốn trút ra ngoài.

Có thể giải tỏa được là chuyện tốt, Hoàng Ngân chỉ sợ em mình kìm nén, đến cuối cùng đi vào ngõ cụt...

“Ai bảo bọn họ cắt chân của tôi? Tôi có đồng ý sao? Tôi từng gặt đầu sao? Các người có hỏi ý kiến tôi không?”

Đỗ Thanh Nga gào khóc, gương mặt phờ phạc điên cuồng gào lên với Hoàng Ngân: “Chị nhìn xem, bộ dáng của tôi bây giờ mới kì quái làm sao! Tôi bị liệt rồi. Tôi là một kẻ tàn phế, cả đời này chỉ có thể nằm trên giường, vĩnh viễn không cách nào giống như người bình thường được nữa! Tại sao, tại sao còn cứu sống tôi? Đỗ Hoàng Ngân, sao các người không để cho tôi chết đi? Không để tôi chết đi...”

Hoàng Ngân nghe từng chữ ‘chết’ từ miệng em gái mình phát ra, cả người sợ hãi, cơ thể gầy yếu run lẩy bẩy, lòng bàn tay lạnh như băng.

Càng đáng sợ hơn là nghe được từ miệng Thanh Nga những từ tuyệt vọng như vậy...

“Thanh Nga, đừng nhắc tới chữ đó. Coi như chị xin em, xin em, được không?”

Hoàng Ngân ôm chặt lấy em gái, để đầu Thanh Nga tựa vào ngực mình, nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Hãy tin chị, rồi mọi chuyện sẽ khá hơn. Cho dù chúng ta không có chân, nhưng chúng ta còn hy vọng. Chúng ta có thể dùng chân giả, phải không? Em cũng biết có bao nhiêu người dùng chân giả mà vẫn giống hệt người bình thường đúng không? Chỉ cần chúng ta kiên trì, nhất định sẽ khá hơn. Hãy tin chị, tin chị...”

“Hu hu hu...”

Đỗ Thanh Nga ngồi lặng trong lòng chị, khóc đến thê lương...

Cuộc sống sau này của cô còn có hy vọng sao? Có còn không?

Lúc màu áo trắng của Cao Dương Thành xuất hiện ở cửa phòng bệnh của Đỗ Thanh Nga, bên trong ngón ngang như bị tám nước liên quân kéo qua, chỗ nào cũng bừa bãi.

Anh vừa tiến vào vừa khom người nhặt vài thứ lặt vặt dưới đất.

Dương Thành giữ sạch mảnh thủy tinh trong cuốn sách rồi đặt nó lên bàn, sau đó đứng tựa cạnh bàn, lẳng lẳng nhìn hai cô gái trong phòng.

Hoàng Ngân và Thanh Nga cùng phát hiện ra sự xuất hiện của Cao Dương Thành.

Đỗ Thanh Nga kinh hãi, hét lên chói tai, lập tức rúc đầu vào trong chăn, lại buồn bực khóc lóc, tiếng cô từ trong chăn truyền ra: “Anh đi ra ngoài, đi ra ngoài...”

Hoàng Ngân có chút bất lực nhìn Cao Dương Thành. Anh phát tay tỏ ý bảo cô yên tâm.

Anh không có ý định rời đi, thậm chí còn không ngại bước tới giường của Đỗ Thanh Nga, giơ tay kéo tám chăn xuống.

“Anh làm gì vậy! Buông ra, buông ra!”

Đỗ Thanh Nga khóc to.

Cao Dương Thành vẫn bình tĩnh như cũ, ánh mắt nghiêm túc nhìn Đỗ Thanh Nga, trầm giọng nói: “Cô Đỗ, tôi là bác sĩ, bây giờ tôi phải kiểm tra tình trạng sức khỏe cho cô.”

“Tôi không cần!”

Thanh Nga khóc lớn.

“Xin lỗi, tôi không thể thấy bệnh nhân sa sút tinh thần mà bỏ mặc không quan tâm.”

Vừa nói Cao Dương Thành vừa cưỡng ép vén chăn của Đỗ Thanh Nga

lên.

“Bác sĩ Cao...”

Hoàng Ngân căng thẳng đến mức luống cuống.

Đỗ Thanh Nga bị kéo chần, không cách nào né tránh, lộ ra trước mặt Cao Dương Thành. Đầu tiên cô ấy hơi sững sốt, sau đó hốc mắt dần đỏ hoe, cuối cùng không khách khí nhào vào lòng Cao Dương Thành khóc lớn.

Thấy tình cảnh trước mắt, Hoàng Ngân hơi ngẩn ra, con ngươi lóe lên giây lát sau đó rời tầm mắt.

Truyện được mua bản quyền up trên

-----oOo-----

Chương 123: Mau lên đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành lặng lẽ đẩy Đỗ Thanh Nga khóc đến điên đảo nghiêng ngã trong lòng mình ra, đỡ cô nằm xuống, giơ đèn pin trong tay lên vừa bắt đầu kiểm tra con ngươi, vừa dỗ dành: "Trước tiên phải chăm sóc mình, đừng khóc, chuyện đã đến nước này, cô phải lựa chọn phần chần lên mới là quyết định thông minh nhất. Có hy vọng, mới có thể sống tiếp được."

Giọng nam trung chất phác của Cao Dương Thành như có ma lực trời sinh, vừa mở miệng là có thể dễ dàng khiến người ta an tâm.

Tiếng khóc của Đỗ Thanh Nga rõ ràng đã nhỏ đi rất nhiều, cô đỏ mắt nhìn người đàn ông có sức hấp dẫn độc đáo trước mặt, cắn môi khóc hỏi anh: "Bác sĩ Cao, anh cảm thấy, cuộc đời của em, vẫn còn có hy vọng sao?"

"Sao lại không có?"

Cao Dương Thành đáp không chút do dự.

Nói xong anh lại lấy một bức ảnh từ trong ví ra, đưa cho Đỗ Thanh Nga: "Trong tấm ảnh này, tất cả mọi người đều giống như cô, nhưng mà, cô nhìn họ xem, trên gương mặt mỗi người đều tràn đầy nụ cười sáng lạn, mỗi người đều có cuộc sống không giống người bình thường. Hơn nữa, họ đều dùng hai chân đi bộ, thậm chí còn đeo tay chân giả tham gia thi chạy trăm mét rồi đạt giải quán quân quốc tế vinh quang! Cho nên mới nói, hai chân thực sự không thể đại diện cho cả cuộc đời một con người, thứ duy nhất có thể đại diện cho cả cuộc đời cô chính là tính cách, là tâm hồn! Người ta đều nói tính cách quyết định vận mệnh, chính vì họ có quan điểm sống lạc quan, họ mới có thành tựu hơn người ngày hôm nay! Còn cô thì sao? Chúng tôi không cần cô phải trở thành một người nổi tiếng vĩ đại, tất cả chúng tôi đều chỉ hy vọng cô sống một cuộc sống rục rờ nhất của riêng mình! Cô có mất hai chân cũng không đáng sợ, chúng tôi có thể sử dụng tay chân giả để thay thế, có lẽ tay chân giả không quen thuộc bằng đôi chân mình, nhưng, muốn tạo thành một thói quen cũng chỉ cần hai mươi ngày ngắn ngủi, mà sau này thói quen sẽ thành tự nhiên, từ từ, chúng sẽ trở thành một bộ phận trên người cô... Cho nên, hãy coi tai nạn lần này như một cuộc kiểm tra trong cuộc đời, tin tưởng tôi, miễn là cô bước qua quá khứ, tương lai thật sự không u ám như cô nghĩ đâu..."

Hoàng Ngân kinh ngạc trân trân nhìn người đàn ông dịu dàng mà kiên định bên cạnh giường.

Anh luôn luôn có cách thức tốt đẹp nhất, khiến cho người ta có được hy vọng rõ ràng nhất, lý trí nhất giữa lúc hỗn loạn.

Ánh mặt trời vàng rục xuyên qua cửa sổ thủy tinh rọi vào, chiếu xuống góc nghiêng mê người của anh. Gương mặt anh ẩn trong ánh sáng, lúc sáng lúc tối, nhưng lại mê hoặc đến mức khiến người ta khó mà cưỡng lại.

Nhìn cặp mắt dần tràn ngập mong đợi của em gái, Hoàng Ngân hơi cong khóe miệng.

Cô quay đầu lại, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ...

Năm tháng yên lặng, tất cả vẫn còn có hy vọng.

Đỗ Thanh Nga cầm một tập ảnh chụp ôm vào lòng mình, nước mắt lưng tròng. Cô nhìn gương mặt tuấn tú như mơ như ảo của Cao Dương Thành trước mặt, có cảm giác mình giống như đang nằm mơ.

Từ khi nào mà bác sĩ Cao lại nói chuyện dịu dàng với mình như vậy? Hơn nữa, còn nói nhiều đến thế!

Đỗ Thanh Nga cảm thấy trái tim nhảy lên thình thịch từng đợt, cảm động đến mức nước mắt nóng hổi không ngừng trào ra: "Bác sĩ Cao, những tấm ảnh này, là anh đặc biệt tìm trên mạng cho em sao?"

Cao Dương Thành không trả lời câu hỏi của cô, chỉ nói một câu: "Cảm ơn cô!"

Còn nữa: "Thật xin lỗi!"

Anh nói xong thì đứng dậy, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hoàng Ngân đang đứng cạnh cửa sổ, tròng mắt lóe lên, lúc này mới quay nhìn Đỗ Thanh Nga nói: "Tôi còn có việc, nên đi trước."

Dứt lời, anh gật đầu, cất bước rời đi.

Nghĩ đến ánh mắt nóng bỏng khi Đỗ Thanh Nga nhìn mình, bỗng nhiên, trong lòng anh cảm thấy nặng nề hơn.

Đã rất lâu rồi Hoàng Ngân không về nhà, cũng không đến công ty. Từ sau khi xảy ra tai nạn xe, cô xin phép công ty nghỉ nửa tháng, công ty cũng thông cảm với cấp dưới, vừa nghe thấy chuyện của cô đã lập tức phê chuẩn.

Đêm nay, vừa mới rạng sáng, Hoàng Ngân đã từ bệnh viện trở về nhà.

Cô lấy cho mẹ và em gái ít đồ lót sạch để mang đi.

Khi cô quay lại, Cao Dương Thành vẫn còn trong phòng phẫu thuật, cô cũng không quấy rầy anh, chỉ gửi tin nhắn cho anh biết mình về nhà trước.

Cô vừa tắm rửa xong, mới nằm lên giường thì điện thoại trên bàn đã reo vang.

Là Cao Dương Thành gọi đến.

Hoàng Ngân cười một tiếng, vội vàng bắt máy.

"Alo..."

Giọng nói trong trẻo của Cao Dương Thành từ đầu kia điện thoại truyền đến.

"Alo."

Anh cũng trả lời Hoàng Ngân một chữ.

"Vừa phẫu thuật xong à?" Hoàng Ngân hỏi anh.

"Alo..." Cao Dương Thành lại đáp lại một câu.

Hoàng Ngân hơi sững sốt, giấu cợt: "Anh làm gì vậy? Là máy ghi âm chắc?"

"Không phải em thích nghe anh nói ‘Alo’ sao? Anh nói thêm mấy lần cho em nghe."

Giọng nói trầm ấm của Cao Dương Thành truyền đến, chân thành êm tai như vậy, trêu chọc tâm hồn Hoàng Ngân, khiến trái tim cô vô thức đập thình thịch.

Vừa nghĩ đến những tháng ngày phải chia ly kia, ngực Hoàng Ngân hơi đau: "Em không thích nghe anh nói ‘alo’, em thích nghe anh nói những câu khác, ví dụ như hỏi một câu xem em đang ở đâu, đang làm gì, có nhớ anh không..."

"Vậy em có nhớ anh không?"

Hoàng Ngân còn chưa nói hết câu, đã bị Cao Dương Thành tiếp lời hỏi ngược lại.

Hoàng Ngân sững sờ, cười khẽ.

Cô nằm trên chiếc giường mềm mại tham lam lật người một cái, lâu lắm rồi không ngủ trên giường của mình, cảm giác thật quá thoải mái!

"Em không thèm nhớ anh đâu!"

Hoàng Ngân nằm sấp trên giường, yếu điệu cười nói: "Vừa nghĩ đến anh là nghĩ ngay đến bệnh viện đáng sợ kia! Em mới không thèm nhớ, bây giờ em đang nằm trên giường mình, thoải mái quá."

Dường như ở đầu dây bên kia, Cao Dương Thành cũng đang cười: "Nhưng mà làm sao bây giờ, anh rất nhớ em..."

Giọng nói của anh nồng ấm, lười nhác miễn cưỡng, nhưng lại lộ ra chút khàn khàn uể oải.

Tâm tư Hoàng Ngân khẽ động, một luồng hơi nóng dâng lên trong lòng, lại xót anh phải mệt mỏi vất vả.

"Có phải anh mệt lắm không? Nghe giọng anh rất uể oải."

"Ừ..."

Cao Dương Thành nói xong, tựa đầu nhích lại gần ghé ngò: "Nhớ em."

Hoàng Ngân xì khẽ một tiếng: "Đẻo miệng."

Mặc dù nói như thế, nhưng khóe miệng xinh đẹp của cô lại không nhịn được nhếch lên một độ cong thật rõ ràng.

"Em thì sao? Có muốn gặp anh không?"

Bỗng nhiên, anh lại hỏi tiếp.

Mặt Hoàng Ngân đỏ lên, có chút thẹn thùng, nhưng vẫn khai thật: "Muốn, nhưng mà muộn thế này rồi, anh..."

"Nhớ anh thì mở cửa sổ ra, cho em nhìn thấy anh."

Tâm trạng của Cao Dương Thành trong điện thoại rõ ràng khá hơn vừa nãy rất nhiều.

Hoàng Ngân ngẩn ra, kinh ngạc.

Cô vội vàng vén chăn lên nhảy xuống giường, cả dép lê cũng không xỏ, chạy thẳng đến bên cửa sổ: "Anh ở bên dưới sao?"

Hoàng Ngân mở cửa sổ, ló đầu nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy dưới cột đèn đường ở tầng một, có một bóng người màu đen cao lớn đang đứng.

Anh mặc một bộ áo khoác sát người màu đen, một tay giấu trong túi theo thói quen, tay kia đang cầm điện thoại di động, dán bên tai, gương mặt mê người hơi ngẩng lên, đôi mắt khép hờ say sưa, ngắm Hoàng Ngân lộ ra ngoài cửa sổ.

Trong bóng tối của ánh sáng mờ ảo, gương mặt mê hoặc của anh như ẩn như hiện, nhưng nụ cười này quả thật cho dù chỉ liếc từ xa cũng đủ khiến tim người ta đập thành thịch...

Khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân rõ ràng nghe thấy tiếng trái tim mình đập mạnh, thình thịch, mãnh liệt đến mức rõ ràng như vậy.

Lòng ngực của cô phảng phất như có thứ gì đó đang thiêu đốt, nóng bỏng sôi trào, dường như hơi nóng bốc lên đến tận hóc: "Tại sao anh lại đến đây?"

Cô hỏi qua điện thoại.

"Không biết."

Làn sương trắng phun ra từ giữa đôi môi mỏng của Cao Dương Thành, mơ màng chập chờn xung quanh gương mặt tuấn tú: "Vốn là định về nhà một chuyến, nhưng mà chẳng biết tại sao, lại lái xe đến đây."

Khóe miệng Hoàng Ngân càng nhếch lên cao hơn, bỗng nhiên như nghĩ đến cái gì, vội vàng nói: "Anh lên đây đi! Bên ngoài lạnh lắm."

Cô nói xong lập tức xoay người đi xỏ giày, chạy ra ngoài.

"Anh đi lên có gì bất tiện không?"

Hoàng Ngân cười cười: "Chuyện lần trước vẫn còn khiến anh sợ hay sao?"

Cao Dương Thành nhú mày, đi về phía tòa nhà của cô: "Hình như dì Trần có chút thái độ với anh!"

Anh nói xong lại không nhịn được tự giễu: "Bây giờ anh thừa dịp bà ấy không ở nhà mà vụng trộm chạy vào nhà em, tại sao lại cảm thấy giống như đang yêu đương lén lút vậy?"

Hoàng Ngân cũng bị anh chọc cười: "Anh đừng ba hoa nữa, mau lên đi!"

Hoàng Ngân mở cửa, dựa vào cửa chờ anh, nói tiếp: "Có điều nói đi cũng phải nói lại, bác sĩ Cao, có phải anh không được mẹ em cho phép, nên bị trúng một đòn đau rồi không?"

Lúc này, Cao Dương Thành đã đặt chân lên bậc thang, bước từng bước lên.

Anh cũng không vội vàng cúp máy, khi nhìn thấy Hoàng Ngân đứng ở cửa thì ý cười trên khóe miệng càng rõ ràng hơn.

"Em không cảm thấy dì Trần ghét anh như vậy có chút kỳ lạ sao?"

Anh đứng đối diện Hoàng Ngân, sau đó, một bàn tay dứt khoát vươn ra, ôm chặt lấy eo cô, vùi cô đang mặc đồ ngủ vào lồng ngực mình thật sâu: "Chuẩn bị đi ngủ thật đấy hả?"

"Ừ, đã nằm lên giường rồi."

Hoàng Ngân cười cười cúp máy, tựa đầu vào vai anh hỏi: "Đứng bên ngoài bao lâu rồi?"

"Anh cũng không ngốc như vậy, trước khi em mở cửa sổ, anh vẫn ngồi trong xe."

Hoàng Ngân nở nụ cười duyên dáng, kéo anh vào trong nhà: "Vào đi, bên ngoài lạnh lắm, em pha cho anh cốc trà nóng."

Cao Dương Thành đề mặc cô lôi kéo mình vào nhà.

"Không xong rồi."

Hoàng Ngân nhìn đám dép lê nữ cùng một màu trên giá giày, bất đắc dĩ nói: "Làm sao bây giờ? Đôi dép lần trước anh đi là đôi dép nam duy nhất của nhà em đấy, nhưng mà hai ngày trước lại bị chuột gặm nát, em ném nó đi rồi, còn chưa kịp mua đôi mới."

Cao Dương Thành không để ý nói: "Đi chân trần cũng được mà."

Anh tao nhã cởi giày, chỉ đeo bít tất màu trắng, thông thả đi vào trong đại sảnh.

Hoàng Ngân vội vàng đổi lại đôi dép lê mình đang đi ở chân, tùy tiện chọn lấy một đôi dép của em gái xỏ vào.

Nhìn đôi dép lê lót lông màu hồng phấn của Thanh Nga, vành mắt cô đột nhiên ươn ướt...

Sau này, những thứ này, đôi dép lê lót lông xinh đẹp này, không biết Thanh Nga còn có thể xỏ vào nữa hay không.

"Đột nhiên ngây ngốc gì vậy?" Cao Dương Thành quay đầu lại nhìn Hoàng Ngân đứng cạnh giá giày dép ảm đạm khổ sở: "Không phải nói đi pha trà cho anh sao?"

"A!"

Hoàng Ngân vội vàng tỉnh táo lại, xách đôi dép lê mình vừa cởi ra đi về phía anh: "Anh cứ xỏ dép lê của em trước đi! Đừng đi chân trần, bây giờ là giữa đông, anh không sợ lạnh sao."

Cô cúi người đặt đôi dép nữ lót lông màu xanh lam của mình xuống trước mặt Cao Dương Thành.

"Lại đây nào, xỏ vào đi."

Truyện up có bản quyền trên

Cao Dương Thành nhìn chăm chăm đôi dép lê bên cạnh chân mình một lúc, lông mày hơi nhíu, lại nhìn Hoàng Ngân một cái kì quái, nhưng mà cuối cùng cũng không từ chối, hai bàn chân to một bước xỏ vào trong hai chiếc thuyền nhỏ, nghênh ngang đi vào trong nhà.

Nhìn bóng lưng anh xỏ dép lê của mình, đột nhiên, Hoàng Ngân cũng hơi bi ai cho hai chiếc dép lê đáng thương.

Hoàng Ngân vào nhà bếp pha trà cho anh, lúc quay ra, trong phòng khách không có một bóng người.

"Bác sĩ Cao?"

Cô kinh ngạc đi vào những phòng khác thăm dò.

Thì thấy anh đang đứng trong phòng mình hết nhìn đông lại nhìn tây, đánh giá xung quanh.

"Nhìn gì vậy?"

Hoàng Ngân đặt trà nóng lên bàn, hỏi anh.

"Đây là Dương Dương lúc được mấy tháng sao?"

Cao Dương Thành đưa tay chỉ bức ảnh treo trên tường.

Nơi đó dán rất nhiều ảnh của Đỗ Dương Dương từ nhỏ đến lớn, có bức ảnh còn bọc trong tã lót, có cả bức ảnh trọc đầu gần đây.

Mỗi tấm ảnh đều cười vô cùng rạng rỡ, trong đôi mắt mê người như đan đầy ánh sao.

-----oOo-----

Chương 124: Không đi có được không

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân nghiêng đầu, mê muội nhìn ảnh chụp trên tường, không nhận được cảm thán: "Nhìn thế này thì nó thật sự là giống bố...."

Cao Dương Thành liếc mắt nhìn Hoàng Ngân, khẽ cong miệng, nở nụ cười thỏa mãn.

"Em lên giường nằm trước đi!! Anh uống xong cốc trà này rồi đi."

Hoàng Ngân cũng không khách khí, xốc chăn chui vào, quấn thành con nhộng, ngồi ở đầu giường: "Anh chạy đến đây chỉ vì uống một cốc trà thôi sao?"

"Nếu không... Còn muốn làm gì nữa?"

Cao Dương Thành quay đầu nhìn cô nằm trên giường, mắt lóe lên vài tia sáng.

"..."

Mặt Hoàng Ngân đỏ lên, biết anh đang có ý định quỷ quái gì, tự thì thào: "Luuu mạnh!"

Cao Dương Thành bật cười, bước đến cạnh giường cô, thay cô dém chăn: "Ngủ nhanh đi! Anh thật sự không phải đến để trêu em, cũng sắp một giờ rồi, sáng mai còn phải đến bệnh viện đây!"

Hoàng Ngân chớp mắt, kinh ngạc nhìn gương mặt đẹp không góc chết của anh, đột nhiên nhớ đến bốn năm trước, cô không nhận được cười: "Bác sĩ Cao, trước đây nhiều cô theo đuổi anh như vậy, anh chạy thế nào mà cuối cùng lại chạy vào đường của em thế?"

Cao Dương Thành chấp tay, ngồi xuống ghé cạnh giường.

"Em muốn biết thật hả?"

Hoàng Ngân liên tục gật mạnh đầu, như gà mổ thóc.

Vấn đề này thật ra đã mắc ở trong lòng cô rất nhiều năm rồi.

Cô cũng từng mặt dày hỏi anh, nhưng câu trả lời của anh luôn giống hệt

nhau: làm gì có lý do gì, chuyện này thì làm gì có lý do!

"Em chắc chắn là em muốn biết sao?"

Cao Dương Thành nở nụ cười xấu xa.

Hoàng Ngân gật đầu: "Anh nói đi!"

Cao Dương Thành ngoác miệng cười: "Sự chính trực thanh xuân của tuổi trẻ, vẫn còn chút sinh lý cần phát tiết đó mà."

"..."

"Đi chết đi!"

Hoàng Ngân tức đến mức cầm gối đập anh.

Tên này!

Quả thật là một tên lưu manh không cần thể diện mà!

Cao Dương Thành dễ dàng bắt được cái gối, ngửa đầu cười ha hả: "Được rồi, trêu em thôi, cho dù là muốn phát tiết sinh lý thì cũng sẽ không tìm người không có chút kỹ thuật nào như em, quả thật có thể gọi là cô gái ngốc!"

"À!"

Hoàng Ngân cười nhạt: "Ai chẳng biết đàn ông các anh đều thích non trẻ, không có kinh nghiệm."

Cao Dương Thành cười càng lớn: "Trong mắt anh em thật sự không được tính là non trẻ, cùng lắm cũng chỉ là một cô ngốc mà thôi!"

"Phải không? Chỉ có người như Lữ Thu mới có thể lọt vào mắt xanh của đại gia ngài thôi! Cô ta chỉ ngoác một ngón tay, có người đàn ông nào mà không ngã vào lòng! Năm đó không phải anh vì cô ta có bạn trai mới, bị đả kích nên trong lúc tức giận mới quen với em đó chứ!?"

Hoàng Ngân cố ý nói giọng ghen tuông.

"Ừ!"

Cao Dương Thành cũng thẳng thắn gật đầu, khoanh tay, nhếch mày khế cười: "Em đã biết chân tướng rồi, sao còn hỏi anh vấn đề này nhiều lần như vậy?"

"Anh..."

Hoàng Ngân chán nản, ôm gối không chút do dự đập lên người anh.

"Cao Dương Thành, hôm nay tôi không muốn nói chuyện với anh nữa!!"

Cô tức giận tuyên bố, sau đó chui vào chăn, quay người không thèm để ý đến anh.

Nhìn cô tức giận, Cao Dương Thành không nhịn được mỉm cười.

"Đồ Hoàng Ngân, em đang ăn dấm chua đây ư?"

Anh không đứng dậy, vẫn ngồi yên trên ghế gọi cô.

"Ăn cái đầu anh ý!"

Hoàng Ngân dỗi, tức giận đáp: "Uống trà xong thì đi nhanh đi! Tiện thể giúp tôi khóa cửa lại!"

"Ê! Sao em cứ khăng định giữa anh và Thu có gì đó vậy?"

Cao Dương Thành cười hỏi cô.

Anh thích nhìn cô lúc ghen tuông như bây giờ!

"Thu? Ha!!" Hoàng Ngân cười khoa trương: "Thu!! Còn có Ngân nữa nhỉ!!"

Không có gì, mà gọi thân mật như vậy!

Hoàng Ngân ghen thật!!

"Ngân..."

Người đàn ông mặt dày này còn dám thuận thế gọi cô một tiếng.

Hoàng Ngân lập tức cảm thấy da gà rơi đầy đất, cô xoay người lại, tức giận nhìn người đàn ông cợt nhả trước mặt: "Cao Dương Thành, đủ rồi! Đừng làm tôi buồn nôn!!"

Cao Dương Thành ôm gối, đứng lên tiến đến gần cô.

Anh kê gối xuống dưới đầu cô, sau đó không hề khách khí nằm xuống bên cạnh.

Anh vươn tay để cô gối lên cánh tay rắn chắc của mình, tay còn lại cung nhiều nhéo mũi cô: "Thật là hết cách với em mà, anh còn chưa thèm tính toán chuyện giữa em và Đoàn Vũ Đạt thì thôi, vậy mà em còn so đo với anh!"

Hoàng Ngân hừ mũi, tức giận: "Anh đừng nằm lên giường tôi!"

Cô vừa nói vừa dùng tay đẩy ngực anh, Cao Dương Thành vội vàng túm lấy hai bàn tay không an phận của cô: "Được rồi, không trêu em nữa. Thật ra Thu là chị dâu họ của anh! Chị dâu họ, em hiểu là quan hệ gì không?"

Hoàng Ngân sững sốt, lúc lâu sau mới sực tỉnh: "Chị dâu họ?"

"Đúng vậy."

Cao Dương Thành nghiêm túc gật đầu, gối tay: "Từ lúc chúng ta còn trong trường đọc sách thì cô ấy đã dính hôn với anh họ của anh rồi! Vậy nên, biết anh tại sao đối xử đặc biệt với cô ấy chưa? Bởi vì cô ấy là người nhà họ Cao!"

"..."

Hoàng Ngân vùi đầu trong ngực anh, còn đang bần hời tưởng lại mối quan hệ lộn xộn mà anh vừa nói.

"Nhưng chẳng phải chị dâu anh ấy rất ghét em sao?"

Hoàng Ngân buồn bực hỏi.

Cao Dương Thành cũng buồn cười: "Em cần cô ấy thích để làm gì! Em cũng chẳng cướp chồng cô ấy! Được rồi, không nói nữa, ngủ!"

Anh vừa nói vừa đắp chăn cho Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân trừng mắt nhìn anh: "Anh ngủ thế này?"

"Không được à?"

Cao Dương Thành hí mắt nhìn cô.

Hoàng Ngân đỏ mặt, cắn môi không đáp.

"Được rồi, trêu em thôi, anh không ngủ, chờ em ngủ anh sẽ đi."

Cao Dương Thành vừa nói, vừa dùng ngón tay tách môi cô để cô không cắn môi nữa: "Nói với em bao nhiêu lần rồi, không được cắn môi, môi đang lành lặn lại bị em cắn hằn cả dấu luôn rồi!"

"Vậy lúc đi, anh nhớ phải giúp em khóa cửa lại."

"Biết rồi. Ngủ đi!"

Cao Dương Thành vỗ lưng cô.

Hoàng Ngân nghiêng đầu, yên tâm nằm trong ngực anh, nhắm mắt ngủ.

Thật lâu sau, cô mới nhỏ giọng nói: "Dương Thành, hôm nay Thanh Nga đột nhiên hỏi em, tại sao hôm đó em lại đi cùng anh..."

Giọng Hoàng Ngân nghe có vẻ nặng nề.

Cao Dương Thành ngẩn người, một lúc sau mới cúi đầu nhìn cô gái nằm trong mình: "Vậy em trả lời cô ấy thế nào?"

Cả người Hoàng Ngân cuộn lại, đầu vẫn vùi trong ngực anh, đôi mắt chớp chớp, hàng mi dày như quạt hương bồ nhỏ dính vào trong ngực

Dương Thành, chỉ nghe được cô nói khẽ: "Em nói dối là chúng ta tình cờ gặp nhau. Làm sao bây giờ? Nhìn em ấy như thế, tự nhiên em thấy rất sợ..."

Ngực Cao Dương Thành hơi căng, anh kéo người cô lại: "Muốn nghe ý kiến của anh không?"

"Vâng, anh nói đi."

Hoàng Ngân ngẩng đầu nhìn anh.

Ngón tay thon dài của Cao Dương Thành nhẹ nhàng véo cằm cô, nghiêm nghị hỏi: "Em có nghĩ đến việc ở bên anh cả đời không?"

Giọng anh chân thành như vậy, đôi mắt sắc bén, vô cùng thành khẩn.

Hoàng Ngân ôm chặt eo anh, mở đôi mắt mê mang đầy sương mù, không có lòng tin hỏi: "Em muốn, nhưng... Chúng ta có thể sao?"

Giữa hai người họ có nhiều trở ngại như vậy, nhiều ngăn cách như vậy, hai người họ có thể cứ như vậy nhận định đối phương, không hề lay chuyển ư?

"Sao lại không được?"

Cao Dương Thành nhíu mày, đôi mắt nghiêm nghị nhìn cô đang nằm trong ngực: "Chỉ cần em đủ kiên định, đồng ý giao bản thân cho anh, chúng ta nhất định có thể vượt qua mọi chông gai! Thật ra phần lớn hạnh phúc không phải đến từ việc có được lời chúc phúc từ tất cả mọi người! Mà hạnh phúc thực sự là đến từ cuộc sống của chính ta! Đời người ngắn ngủi như vậy, sao còn muốn bản thân sống vì ánh mắt người khác! Xin lỗi chuyện này anh không làm được. Chuyện Thanh Nga bị thương, anh cũng thấy rất áy náy, nhưng anh nghĩ việc em nói dối em ấy mãi không phải là chuyện tốt. Bây giờ em ấy đang bị thương, tinh thần yếu ớt, anh thấy em ấy càng ngày càng ỷ lại anh hơn, càng lún càng sâu..."

Cao Dương Thành nhớ đến lúc mình khuyên Thanh Nga ngày hôm nay, ánh mắt cô nhìn chằm chằm mình, vô cùng nóng bỏng.

Hoàng Ngân ôm eo anh càng chặt: "Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Thanh Nga bây giờ thế này, nếu em nói thật cho em ấy biết, em ấy sẽ điên mất."

"Đơn giản nhất là chúng ta không cần phải cố ý giấu giếm gì trước mặt em ấy nữa, để cho em ấy từ từ phát hiện từng chút một, từ từ tiếp nhận, dù sao cũng vẫn hơn là giáng một đòn nặng nề ngay lúc này!"

Cao Dương Thành nhéo đôi tay nhỏ bé lạnh lạnh của Hoàng Ngân, nắm trong tay mình, trầm giọng nói: "Thật ra mấy ngày nay anh vẫn luôn nghĩ đến vấn đề này, nếu như Thanh Nga không đồng ý tác thành cho chúng ta, em sẽ làm thế nào? Liệu em có vì em ấy mà buông tay anh không! Vấn đề này khiến anh buồn phiền rất lâu, nhưng sau này anh đã không nghĩ đến nó nữa."

Anh nói xong, lại nhìn Hoàng Ngân cười nhạt: "Cho dù em quyết định thế nào, anh đều không muốn làm khó em. Việc duy nhất anh có thể nghĩ đến, có thể làm được, chính là khiến cho mỗi người xung quanh mà chúng ta yêu thương, tác thành cho tình yêu của chúng ta!"

Hoàng Ngân nghe xong lời của anh, lòng khẽ động, cô trở tay nắm lấy tay anh, dò xét: "Nếu như mẹ anh cũng không cho phép chúng ta yêu nhau thì sao? Anh còn có thể kiên trì như bây giờ không?"

Cao Dương Thành nở nụ cười khó hiểu: "Hôm đó lúc em không chịu nói tình hình thực tế cho anh, thật ra anh cũng đã đoán được, là do mẹ anh! Xem ra có vẻ là như vậy thật!"

Mắt Hoàng Ngân lóe lên, cô cắn môi, rũ mắt: "Xin lỗi, em vốn không muốn cho anh biết."

"Đừng nói xin lỗi với anh nữa, anh không gán nỗi ba chữ này, người nên nói lời này nên là anh. Bốn năm trước là do anh đã không quan tâm đến mẹ con em, nên mới gây ra kết quả bây giờ, cũng may vận mệnh đôi xử không tệ với chúng ta, để cho chúng ta gặp nhau. Ngủ đi! Tin anh, ông trời tuyệt đối sẽ không để cho hai người không có duyên phận gặp lại nhau nhiều lần như vậy. Từng tách ra chỉ là một thử thách mà thôi, để cho chúng ta hiểu rõ, thế nào là yêu, không phải em thì không được!"

Cao Dương Thành nói rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mi mắt xinh đẹp của cô: "Nhắm mắt lại, ngủ đi!"

"Vâng..."

Khóe môi Hoàng Ngân cong lên, nằm trong ngực anh, chìm vào giấc ngủ.

Cô thích nghe những lời này của anh.

Ông trời đã sắp xếp cho bọn họ như vậy, chắc chắn là có lý do!

Bỏ qua những cách trở giữa hai người, thật ra thì họ còn có rất nhiều điểm liên kết, bọn họ có tình yêu, còn có con của mình...

"Anh sẽ đi à?"

Hoàng Ngân nằm trong ngực anh, từ từ nhắm mắt hỏi.

"Chờ em ngủ rồi anh mới đi."

Cao Dương Thành vỗ về cô.

Viền mắt Hoàng Ngân hơi ướt, lí nhí hỏi: "Vậy không đi, có được không?"

Mấy ngày sau, Dương Dương và Trần Lan thuận lợi xuất viện, cậu bé cũng lừa Trần Lan đến nhà Cao Dương Thành ở.

Ngày cuối tuần hôm đó...

Khuất Mỹ Hoa ngồi ở bên giường Thanh Nga, gọt hoa quả cho cô.

"Cậu cảm thấy sao rồi?"

Khuất Mỹ Hoa hỏi cô.

-----oOo-----

Chương 125: Cuồng loạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đỗ Thanh Nga nằm co người trên giường, ánh mắt vẫn đờ đẫn, nhìn cảnh tuyết bay ngoài cửa sổ hồi lâu mới cô đơn thu mắt, nhìn xuống khuôn mặt diêm đạm xinh đẹp của Khuất Mỹ Hoa: “Sức khỏe của tớ có thể hồi phục đến đâu?”

Khuất Mỹ Hoa áy náy cắn môi: “Xin lỗi, nếu như hôm đó tớ không gọi điện rủ cậu đi chơi thì bi kịch này đã không xảy ra.”

Ánh mắt Đỗ Thanh Nga có phần u ám, cô lắc đầu: “Chuyện này sao có thể trách cậu được? Quên đi, chuyện đã qua hãy để cho nó qua, tớ không muốn nhớ lại ký ức tăm tối ngày hôm đó nữa.”

Cô cau mày, vẻ mặt có chút đau đớn, mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ, đáy mắt ngấn lệ.

"Nghe nói cậu vì cứu chị cậu và Dương Thành nên mới bị thành như vậy hả?"

Khuất Mỹ Hoa lại hỏi.

Đỗ Thanh Nga nhướn mày, hai tay đang đặt trên chân vô thức nắm chặt, nhưng rồi lại hờ hững đáp: "Chuyện này cũng không liên quan đến họ. Một người là chị của tớ, một người là người đàn ông tớ yêu, tớ cứu họ chẳng qua chỉ là chuyện hiển nhiên mà thôi!"

Khuất Mỹ Hoa mỉm cười.

Đỗ Thanh Nga nhìn cô chằm chằm, khó chịu nói: “Cậu cười cái gì!”

"Không có gì."

Khuất Mỹ Hoa nhún vai, cười cười: “Tính tình cậu nóng nảy hơn trước nhiều nhì.”

Đỗ Thanh Nga ngậy người mất nửa giây, mi mắt rũ xuống, cắn môi xin lỗi Khuất Mỹ Hoa: “Xin lỗi, gần đây xảy ra nhiều chuyện nên tớ nhất thời không kiểm soát được tâm trạng.”

"Không sao, tớ có thể hiểu được."

Khuất Mỹ Hoa hít thở sâu một hơi: "Tớ cũng thấy khó chịu thay cậu. Được rồi, có chuyện này không biết cậu đã biết chưa?"

"Hả?"

"Hôn ước giữa tớ và Dương Thành đã bị hủy."

Trong mắt Đỗ Thanh Nga rõ ràng có sự rung động lướt qua.

Ngay sau đó Khuất Mỹ Hoa nói tiếp: "Anh ấy nói đã có người mình thích!"

Đỗ Thanh Nga ngẩn ra, hơi hồi hộp nhìn Khuất Mỹ Hoa.

"Người mà anh ấy thích, họ Đỗ!" Khuất Mỹ Hoa bổ sung.

Đỗ Thanh Nga mở to mắt, nhìn Khuất Mỹ Hoa với vẻ đầy kinh ngạc, giọt lệ vui mừng dần dâng lên trên khóe mắt, cô không kiềm được, kích động nắm lấy tay Khuất Mỹ Hoa: "Cậu nói thật sao?"

"Thật đó!"

Khuất Mỹ Hoa sắc mặt không đổi nhìn cô.

Đôi mắt dịu dàng trước sau như một kia hiện lên vẻ tàn nhẫn lạnh lùng, nhưng Đỗ Thanh Nga đang hưng phấn quá mức nên căn bản không hề phát hiện tâm tình khác thường của cô ta.

Những giọt nước mắt ngạc nhiên của Đỗ Thanh Nga không dần được trào ra.

"Tớ vui lắm, quá bất ngờ luôn! Cậu biết không, tớ đã cho rằng, tớ mất đi hai chân cũng như mất đi toàn bộ thế giới. Nhưng hôm đó lúc bác sĩ Cao đem ảnh chụp anh ấy dày công chuẩn bị đến bên giường để cổ vũ, tớ có thể cảm nhận được tấm lòng của anh ấy. Anh ấy chưa từng đối xử dịu dàng như vậy với tớ. Hôm đó tớ thật sự rất hạnh phúc... Quả nhiên, thượng đế rất công bằng, người đóng cửa của tớ một cánh cửa thì đồng thời cũng mở ra một cánh cửa khác, tớ nghĩ "hoạ phúc khôn lường" chính là

như vậy!"

Đỗ Thanh Nga thì thào kích động, lại đưa ánh mắt ngẩn lệ nhìn về phía Khuất Mỹ Hoa: "Mỹ Hoa, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu có thể tác thành cho chúng tớ! Tớ thật có lỗi với cậu, nhưng cậu cũng biết tớ yêu anh ấy đến mức nào, tình yêu của tớ đối với anh ấy không kém cậu chút nào, cho nên tớ không thể tặng anh ấy cho cậu được. Nhưng cậu yên tâm, tớ nhất định sẽ khiến anh ấy hạnh phúc!"

Khuất Mỹ Hoa yên lặng nghe cô nói xong mấy lời này, ý cười nơi khóe miệng càng trở nên lạnh lẽo.

Cô ta thản nhiên đẩy hai tay của Đỗ Thanh Nga ra, lạnh lùng nhìn cô, khóe miệng nở nụ cười: "Cậu chưa gì đã tin chắc cô gái họ Đỗ mà anh ấy nói là cậu, Đỗ Thanh Nga?"

Cô nói rồi hất mái tóc đen nhánh trên vai đứng lên, gác áo khoác lên tay, từ trên cao nhìn xuống cười: "Đỗ Thanh Nga, đôi khi tớ cũng thấy xót xa cho sự ngây thơ của cậu, cậu đã quên là vì ai mà cậu mới bị hủy đi đôi chân quý giá ấy sao? Cậu cho rằng cậu đã thành bộ dạng như thế này rồi còn người đàn ông nào thích cậu sao? Cậu nghĩ cậu có sức hấp dẫn lớn như vậy à, Cao Dương Thành sẽ vì một cô gái không có hai chân mà chia tay với một cô gái ưu tú như tớ? Cậu đừng mơ mộng hão huyền như thế nữa!"

Bộ mặt thật chanh chua của Khuất Mỹ Hoa bỗng chốc hoàn toàn lộ ra, nhìn khuôn mặt càng lúc càng ảm đạm của Đỗ Thanh Nga, ý cười nơi khóe miệng cô ta càng sâu, càng lạnh hơn: "Cậu thấy bộ dạng này của tớ khiến cho lòng cậu nguội lạnh, thất vọng rồi sao?"

Cô ta cười hỏi Đỗ Thanh Nga.

Đỗ Thanh Nga nắm chặt chần, mười ngón tay trắng bệch: "Tại sao cậu lại nói ra những lời khó nghe như vậy?"

Khuất Mỹ Hoa chớp đôi mi thanh tú: "Thế nào? Chẳng qua tớ chỉ nói mấy lời khó nghe mà thôi, đã làm cậu tổn thương rồi? Dù sao như vậy cũng còn hơn một số người, đã cướp mất người đàn ông của cậu mà cậu còn ngu ngốc hi sinh hai chân vì loại đàn bà xấu xa ấy! Tớ thấy không đáng thay cho cậu!"

Truyện up có bản quyền trên

"Cậu... Cậu nói thế là có ý gì?" Sắc mặt Đỗ Thanh Nga càng trắng bệch.

Khuất Mỹ Hoa cười một tiếng, lấy một xấp ảnh chụp từ trong túi ra, tức giận vứt xuống trước mặt cô: ""Tự nhìn đi! Nhìn xem cậu hi sinh vì đôi câu nam nữ này nhiều như vậy, rồi sau đó bọn họ đã làm gì cho cậu! Đỗ Thanh Nga, cả thế giới đều coi cậu là đứa ngốc rồi đó cậu biết không!"

Đỗ Thanh Nga cầm xấp ảnh chụp lên, liếc nhìn từng tấm từng tấm một, gương mặt vốn không mấy hồng hào giờ càng lúc càng trắng bệch.

Trong ảnh, mỗi tấm hình đều là cảnh Hoàng Ngân và Cao Dương Thành hôn nhau, sự dâm dục đó cho dù chỉ nhìn qua mấy tấm ảnh tĩnh cũng có thể cảm nhận được sâu sắc.

"Không thể nào...!"

"Không thể nào!"

Cô không dám tin vào những gì ở trước mặt, nước mắt dâng lên càng lúc càng nhiều: "Không thể nào!"

Đỗ Thanh Nga ôm đầu, điên cuồng hét với Khuất Mỹ Hoa: "Cậu lừa tớ! Mấy tấm hình này nhất định là do cậu chỉnh sửa đúng không? Cậu có xích mích với chị tớ từ lâu nên bây giờ mới cố ý chia rẽ quan hệ giữa tớ và chị ấy đúng không?"

"Đúng, tớ có hiềm khích với cô ta từ lâu!"

Khuất Mỹ Hoa nói, viền mắt cũng không khỏi đỏ lên, cắn răng oán hận: "Tớ sao có thể không hận cô ta? Chồng chưa cưới của tớ cứ vậy mà bị cô ta cướp mất, cậu thấy tớ có thể tha thứ cho cô ta sao? Đỗ Thanh Nga, cậu dùng cái đầu ngu ngốc ấy mà nghĩ cho kỹ xem, có phải khi tai nạn xe xảy ra thì hai người họ đang ở cùng nhau không? Cậu có biết vì sao khi tớ ở trong vườn tuyết lại gọi điện cho cậu không? Chính là vì muốn để cho cậu thấy được bộ mặt thật của chị ta! Khi cậu ở trong bệnh viện chăm sóc cho mẹ thì cô ta lại ở trong vườn tuyết thân mật với người đàn ông này! Vì sao cô ta lúc nào cũng quấn lấy Cao Dương Thành? Bởi vì

chính cô ta cũng thích anh ấy! Cô ta ích kỷ, sợ cậu cướp mất người đàn ông kia cho nên cô ta đã thông đồng với anh ấy, kết quả còn để cậu hi sinh bản thân, hi sinh cả cuộc sống của mình vì loại người phản bội ấy! Đỗ Thanh Nga, trên thế giới có người ngu ngốc như cậu sao? Cả thế giới đều thấy đau xót cho cậu đó cậu biết không!"

"Không thể nào! Tôi không tin, tôi không tin..."

Đỗ Thanh Nga khóc, điên cuồng hét lớn.

"Cậu rút ra ngoài! Rút..."

Nước mắt cô tràn ra như thác lũ, gió từ bên ngoài điên cuồng lùa vào, cô hận không thể ném tất cả vào Khuất Mỹ Hoa: "Tôi không tin cậu! Hình này nhất định là giả!"

Khuất Mỹ Hoa chỉ lạnh lùng nhìn cô chăm chăm: "Cậu tin hay không thì tùy, muốn tiếp tục ngu ngốc để bị người lừa giỡn cũng tùy cậu! Chẳng qua tôi chỉ là không nhìn tiếp được nên có lòng nhắc nhở cậu vài câu!"

Khuất Mỹ Hoa ngoắc ngoắc tai Lưu Hải, mỉm cười quý phái, dường như đã khôi phục phong thái thiên kim tiểu thư dịu dàng trước kia: "Tôi còn có việc nên đi trước một bước, hôm khác lại đến thăm cậu!"

Cô ta nói xong thì đạp trên đôi giày cao gót nhẹ nhàng, ưu nhã đi ra khỏi phòng bệnh.

Phía sau lưng, tiếng thét chói tai của Đỗ Thanh Nga vẫn không ngừng truyền đến, khóe môi xinh đẹp của cô ta khẽ nhếch, ánh mắt lộ ra chút đắc ý.

Đỗ Hoàng Ngân, cô nghĩ cô thắng rồi sao? Cảm giác tranh một người đàn ông với em gái của mình thế nào? Hẳn sẽ là một tiết mục thú vị đây!

Đột nhiên cô ta thấy rất mong chờ!

Bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn!

...

"Đi ra ngoài!! Cút ra ngoài!"

"Tôi không uống thuốc"

"Cút đi, các người cút đi"

Hoàng Ngân đưa mẹ đi kiểm tra quay về, nhưng vừa đến gần phòng bệnh của Đỗ Thanh Nga đã nghe thấy tiếng em gái nổi cáu với các y tá bên trong.

Hoàng Ngân vội vàng đi vào: "Sao vậy, sao vậy?"

Các y tá vừa thấy Hoàng Ngân đến như thấy được vị cứu tinh: "Chị Hoàng Ngân, rốt cuộc chị cũng tới rồi."

Hoàng Ngân cười xin lỗi: "Mọi người ra ngoài đi, để tôi cho em ấy uống thuốc, làm phiền mọi người rồi."

Các y tá cầu còn không được, chỉ thiếu điều ôm đầu tròn chui như chuột rời đi.

Đợi các y tá rời khỏi, lúc này Hoàng Ngân mới nhìn về phía em gái trên giường, cô cười đi về phía Đỗ Thanh Nga: "Sao vậy? Hôm nay tâm trạng công chúa nhỏ không tốt sao? Đột nhiên lại nổi giận như vậy."

Đỗ Thanh Nga nằm trên giường, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoàng Ngân, không hề chớp mắt.

Loại ánh mắt đó như kim đâm, đâm vào người Hoàng Ngân, khiến cô không thích ứng được, nét cười cũng không còn giữ được vẻ tự nhiên. Cô gài gọn tóc trước mặt, đến gần em gái hỏi: "Sao vậy? Sao lại nhìn chằm chằm chị bằng loại ánh mắt như vậy."

Đỗ Thanh Nga cười nhạt.

"Tôi muốn nhìn xem giờ này chị còn giả mù sa mưa bên ngoài, nhưng tâm địa bên trong lại khiến người ta mắc ói thế nào!"

Hoàng Ngân giật mình...

Trong mắt cô hiện lên một nét tổn thương, cô không hiểu nhìn em gái:
"Thanh Nga, rốt cuộc là sao? Sao đột nhiên em lại nói như vậy..."

"Thế nào? Chột dạ à, còn thấy tổn thương?"

Ý cười trên khóe miệng Đỗ Thanh Nga càng lạnh hơn, ánh mắt nhìn Hoàng Ngân càng làm người ta lạnh đến sớn gai ốc.

"Thanh Nga!"

Hoàng Ngân nghiêm mặt nhìn em gái, còn có chút mờ mịt không hiểu.

"Chị không cần phải hét lên với tôi!"

Đỗ Thanh Nga từ từ ngồi dậy, rướn cổ lên hét chói tai: "Đỗ Hoàng Ngân, chị đối xử với tôi như vậy không sợ bị trời phạt à!"

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn em gái, không ngờ lại nghe được những lời nói gai góc như thế từ trong miệng cô, viền mắt ửng đỏ, có chút nóng nảy: "Thanh Nga, rốt cuộc là em làm sao thế? Sao đột nhiên lại thành như vậy..."

"Đỗ Hoàng Ngân, chị không nhìn ra tôi bị làm sao à? Hiện giờ tôi chính là một kẻ vô dụng, nhờ có phúc của chị mà suốt ngày tôi chỉ có thể nằm trên cái giường này! Chị còn hỏi tôi bị làm sao! Lương tâm của chị ở đâu? Bị chó ăn mất rồi có đúng không? Trong lòng chị, rốt cuộc tôi là cái gì? Là một đứa ngốc có đúng không? Sao chị có thể đối xử với tôi như vậy! Tại sao..."

Đỗ Thanh Nga hét lớn, nước mắt lã chã rơi xuống.

Đột nhiên cô cầm xấp ảnh dưới gối lên, phẫn hận ném về phía Hoàng Ngân: "Đỗ Hoàng Ngân, mùi vị khi cướp người đàn ông của em gái thế nào? Cục kỳ thoải mái có phải không? Bây giờ nhìn tôi ngồi tê liệt trên giường, biết tôi không thể đi tranh anh ấy với chị nữa nên thấy rất vui vẻ phải không!"

Chương 126: Con xin lỗi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từng tấm ảnh chụp khuôn mặt Hoàng Ngân chợt xoẹt qua tay cô, để lại một vết cứa đau nhói rướm máu.

Nhìn những bức ảnh quen thuộc vương vãi dưới chân, Hoàng Ngân cảm thấy ở người lạnh toát, bất giác khẽ co người lại.

“Giải thích đi! Nói cho tôi biết đây không phải là thật! Đồ Hoàng Ngân, nói cho tôi biết, ảnh chụp chỉ là photoshop đúng không?”

Đỗ Thanh Nga nằm trên giường, khóc ngất cầu xin Hoàng Ngân.

Nhưng Hoàng Ngân chỉ gắt gao cắn môi, buông đôi mi xuống, mặc cho nước mắt tuôn rơi không ngừng vẫn im lặng chẳng hé một lời.

Hai nắm tay bên hông siết thật chặt, mười ngón run rẩy khiến người khác nhìn thấy mà không nén nổi đau lòng.

“Chị nói đi! Chị nói gì đi chứ!”

Sự ngậm thừa nhận và áy náy của Hoàng Ngân đã hoàn toàn kích thích cảm xúc của Thanh Nga. Cô điên tiết bưng chậu cá cảnh bằng thủy tinh đặt ở đầu giường, đập mạnh xuống đầu chị gái.

“Á!!!”

Hoàng Ngân thét lên một tiếng, hòa cùng tiếng thủy tinh vỡ nát trên trán mình. Mảnh thủy tinh nương theo nước trong chậu ào ào chảy xuống, thấm ướt nền nhà.

Mảnh thủy tinh sượt qua má cô, lập tức cứa lên làn da mịn màng một vết cắt sâu hoắm, máu chảy không ngừng, vô cùng đáng sợ.

May mắn thay, những mảnh vỡ kia không có bắn vào mắt cô. Nếu lỡ như vậy, sợ rằng hậu quả để lại cực kỳ khó lường.

Hoàng Ngân đưa tay lên, sờ qua vùng trán đau đớn. Vừa đụng vào, cô đã

cảm nhận được lòng bàn tay mình ướt át dính dính. Đến khi hạ tay xuống, nhìn thấy cả bàn nhuộm đầy sắc đỏ chói mắt, cô không khỏi giật mình khiếp đảm.

Cô khẽ run rẩy, cả người lạnh toát, từng giọt nước mắt nặng trĩu lăn dài như chuỗi châu không dứt...

Con choáng váng ập đến, Hoàng Ngân nhìn em gái trên giường, đầu đau nhưng lòng còn đau hơn.

Đỗ Thanh Nga ngồi đó, nghẹn ngào khóc nức. Cô siết chặt hai tay, phần hân đấm mạnh vào đôi chân tàn tật đã không còn lạnh lặn:

“Các người vì có gì lại đối xử với tôi như vậy? Tôi đã hy sinh vì hai người nhiều như vậy, tại sao còn phản bội tôi? Tại sao các người có thể như thế?? Đỗ Hoàng Ngân, tôi là em gái chị, là máu mủ ruột thịt của chị!!! Sao chị nhẫn tâm như thế? Phải tận mắt nhìn thấy tôi chết trước mặt thì chị mới hả lòng hả dạ đúng không?”

“Thanh Nga!! Thanh Nga, chị cầu xin em, đừng như vậy... đừng như vậy!”

Hoàng Ngân vội vàng lao đến nắm lấy cánh tay em gái, nước mắt cứ lặng lẽ rơi xuống trong câm lặng.

“Đừng như vậy có được không? Chị đau lắm, tim chị đau lắm... Chị xin em... Xin em đừng đẩy hai ta ra xa nhau nữa... Xin em...”

“Chính chị đã hủy hoại tôi! Ngay cả người tôi mong mỗi yêu mến chị cũng cướp mất rồi!”

Truyện up có bản quyền trên

Đỗ Thanh Nga điên cuồng gào thét, đôi mắt tro tàn ầng ậc lóe lên sự tuyệt vọng cùng cực.

Niềm hy vọng còn sót lại trong thâm tâm cô đều dành cho Cao Dương Thành. Vậy mà bây giờ đến cả chút mong đợi ít ỏi đến đáng thương ấy cũng bị chị gái nhẫn tâm cướp đi!

Đỗ Thanh Nga phát điên, bất ngờ nắm lấy con dao gọt trái cây để đầu giường, muốn rạch một nhát trên cổ tay mảnh khảnh.

Hoàng Ngân hét to, lập tức nhào tới, vươn đôi tay nắm chặt lưỡi dao sắc bén kia. Đôi mắt vẫn vằn vện tia máu nhìn em gái mình đầy tuyệt vọng, cô vừa lắc đầu, vừa khóc không thành tiếng: “Chị xin em, đừng làm vậy! Thanh Nga, đừng đối xử với chị như vậy! Đừng hành hạ bản thân mình để trừng phạt chị...”

Hoàng Ngân cảm thấy hô hấp ngừng trệ, đôi tay nắm chặt con dao sớm đã nhuốm máu. Từng giọt tanh nồng liên tục tràn ra từ kẽ tay, nhỏ xuống chần gôi trắng tinh, như những đóa hoa máu khiến lòng người chết lặng.

“Thả tôi ra! Để tôi chết đi, tôi chết rồi coi như...”

Đỗ Thanh Nga hét vang.

“Á!”

Bỗng nhiên từ cửa truyền đến tiếng thét hãi hùng của Trần Lan, bà không khỏi xây xẩm mặt mày khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Ngay sau đó, bà mang theo gương mặt tái nhợt kinh hoàng lập tức lao như bay tới bên giường Thanh Nga.

“Nga à, Nga à, con đừng dọa mẹ. Sức khỏe mẹ không tốt, không chịu nổi đâu con, con yêu, con yêu...”

“Mẹ!!!”

Đỗ Thanh Nga vừa nhìn thấy mẹ, đã lập tức gỡ bỏ hoàn toàn lớp phòng bị, nhào ngay vào lồng ngực ấm áp của Trần Lan.

“Mẹ ơi, con đau lắm, con đau muốn chết đi được! Tại sao, tại sao bọn họ lại đối xử với con như vậy!! Vì bọn họ, con đã thành ra như vậy rồi, vì sao còn muốn đâm một nhát vào trái tim con! Mẹ, hết rồi, mọi thứ đều mất hết rồi!!!”

Trần Lan nghe vậy, vành mắt đỏ hoe. Trong lúc mơ hồ chưa rõ chuyện gì, bà chợt nhìn thấy những bức ảnh rơi đầy dưới nền nhà, con người co

rút, ánh mắt bén nhọn như dao quét về phía Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân không khỏi chột dạ, lập tức quỳ gối trước mặt mẹ và em gái.

Nước mắt cô lăn tuôn rơi không ngừng, sau đó bèn cúi người dập đầu trước bọn họ. Cả quá trình Hoàng Ngân đều im lặng không phân bua, không giải thích, chỉ cố chấp cắn môi.

Im lặng nghĩa là thừa nhận, thừa nhận rằng mình và chàng trai trong ảnh có quan hệ với nhau.

Trần Lan tức đến mức vòng tay đang ôm Đỗ Thanh Nga run rẩy không ngừng. Ngay sau đó bà thẳng tay tát một cú giáng trời xuống mặt con gái lớn.

Hoàng Ngân bị tát nghiêng mặt về một phía, bên gò má nõn nã hiện lên năm ngón tay đỏ ửng. Nhưng đau đớn ấy sao bì được với nỗi thống khổ đang giày vò trong tâm cô!

Cô vẫn chấp cố cắn môi chẳng hé nửa lời, chỉ có nước mắt giàn giụa thêm nhiều mà thôi!

Trần Lan tức giận đến mặt mày tái mét, đau lòng khóc lóc thảm thiết.

"Đỗ Hoàng Ngân, sao mày lại đối xử với em gái như thế! Mẹ đã dặn hai chị em biết bao nhiêu lần, không được phép quan hệ hay dính dáng gì đến người đàn ông kia cơ mà! Không được phép!!!"

Trần Lan kích động, những nếp nhăn hằn sâu trên gương mặt già nua khẽ run run vì phẫn nộ. Bất chợt trước mắt bà tối sầm lại, sau đó ngất lịm đi.

"Mẹ —— "

"Mẹ..."

Hoàng Ngân bò đến bên người mẹ, khóc lóc thất thanh.

"Mẹ, con xin lỗi, con xin lỗi..."

Khi Trần Lan tỉnh lại, trời đã ngả về khuya. Bà vừa tỉnh đã đuổi Hoàng Ngân ra khỏi bệnh viện.

Một mình cô lẻ loi, bước vô định giữa một trời tuyết trắng, gặm nháp nỗi cô quạnh lạnh lẽo chưa bao giờ cảm nhận rõ rệt đến vậy...

Nhìn từng cặp tình nhân trẻ dạo bước bên cạnh, cả hai cùng đội mũ đỏ mừng lễ Giáng Sinh mà viền mi nhức nhói.

Hóa ra Giáng Sinh lại đến rồi...

Ngày này chẳng phải lễ tình nhân, nhưng lại nhộn nhịp và đông vui hơn hẳn...

Trong thoáng chốc, cô như nhìn thấy một Đỗ Hoàng Ngân ngây thơ vô lo hiện ra trước mắt...

Thời điểm những cô gái khác đang mè nheo người yêu mua Iphone cho mình, Đỗ Hoàng Ngân lại dắt Cao Dương Thành đến một cửa hàng tạp hóa, "Tiểu Huyền Tử, em muốn cái tách này! Anh mua cho em đi!"

Hoàng Ngân vừa chỉ vào tách sứ tinh xảo bày trong tiệm, vừa nhìn Cao Dương Thành bằng ánh mắt mong chờ.

"Không mua!"

Tiểu Huyền Tử không thềm liếc một cái đã dứt khoát từ chối yêu cầu của Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân cắn môi, vừa hâm mộ vừa ghen tỵ nhìn các chàng trai quanh mình đang hết lòng chiều chuộng những yêu cầu vô lý của bạn gái. Cô ai oán giật góc áo của Cao Dương Thành, "Đừng đùa nữa! Chỉ một cái tách nhỏ thôi... không đến hai mươi ngàn mà..."

Cao Dương Thành lẳng lẳng rời đi một chút, sau đó thốc cô lên, ôm ra khỏi cửa hàng.

Tối hôm ấy anh mua cho cô rất nhiều quà tặng, nhưng nhất định không chịu mua cái tách cô chọn.

Cao Dương Thành ngốc nghếch, anh có biết tách sứ là biểu tượng một đời gắn bó hay không...

Hoàng Ngân nhớ tới kỷ niệm thuở đó, vành mắt lại ửng đỏ. Cô thả bước dừng lại trước cửa tiệm, lơ đãng nhìn một bộ ba chiếc tách đáng yêu đang bày biện trong tủ kính, cuối cùng chẳng đi nổi nữa.

“Thưa cô, nếu cô thích có thể vào xem!”

Người bán hàng thấy Hoàng Ngân lẩn lữa trước cửa tiệm hồi lâu, cô không nhìn được nữa bèn tiến đến ngỏ lời.

Hoàng Ngân bừng tỉnh, mỉm cười chỉ vào bộ ba chiếc cốc gia đình kia: "Cô ơi, cái này bán thế nào?"

"À, một bộ là hai trăm ngàn."

Cô bán hàng đơn đả đáp.

“Hai trăm ngàn...” Hoàng Ngân lẩm nhẩm, "Đắt hơn bốn năm trước thật nhiều...”

Thế rồi cô khẽ cười, vén gọn sợi tóc mai ra sau tai: “Vậy phiền cô bọc lại giúp tôi nhé!”

“Vâng, mời cô vào trong!”

Hoàng Ngân tiến vào theo sự hướng dẫn của cô bán hàng, khi bước ra, trong tay cô nhiều thêm một túi xách.

Nhìn chiếc túi nhỏ trên tay, cô chợt cảm thấy tâm tình dễ chịu hơn đôi phần.

Cô mang theo tách nhỏ, ngồi lên xe bus trở về nhà Cao Dương Thành.

Lúc thang máy vừa mở ra, Cao Dương Thanh không khỏi sửng sốt khi nhìn thấy gương mặt đầy thương tích của Hoàng Ngân.

Hôm nay là cuối tuần, anh không đến bệnh viện mà ở nhà chơi cùng bé Hướng Dương, cho nên không hề hay biết những chuyện đã xảy ra.

Anh bước lên phía trước, ngón tay thon dài nâng cằm Hoàng Ngân lên, sau đó nhíu mày, chăm chú nhìn cô bằng ánh mắt đau lòng, “Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao em lại bị thương thế này?”

Vừa nghe câu hỏi han của anh, Hoàng Ngân suýt chút nữa bật khóc.

Nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn được, khẽ xoa tay, nói dối, “Ôi thôi đừng nhắc nữa! Hôm nay em xui quá! Tự nhiên đang đi thì bị vấp, cuối cùng ngã thành thế này đó! À, Dương Dương đâu anh? Sao em không thấy con?”

Hoàng Ngân muốn dùng cớ này để lảng sang chuyện khác, cô cầm theo bộ tách mới mua vừa đi vào trong phòng, vừa ngó nghiêng xung quanh.

“Con chơi cả ngày, giờ mệt nên ngủ rồi. Đợt chút nữa ăn cơm, mình gọi con dậy sau!”

“Vâng. Vậy em đi nấu cơm đây!” Hoàng Ngân đặt chén xuống, vừa định đi vào bếp đã bị Cao Dương Thành kéo lại.

Anh hơi dùng lực một chút đã có thể ôm gọn Hoàng Ngân trong lòng.

Một tay anh siết chặt eo cô, một tay khác nâng cằm cô lên, khiến cô nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của anh, “Vì sao tự chịu khổ, tự gánh trách nhiệm một mình?”

Anh nhíu mày nhìn cô.

Đáy mắt Hoàng Ngân lóe lên, viền mi ửng đỏ, sau đó đưa tay lên nắm bàn tay anh: “Không... không phải đâu...”

Cô lắc đầu, buông mắt rồi cắn môi. Phải mất hồi lâu cô mới lên tiếng, “Mẹ và em gái... đã phát hiện ra mối quan hệ giữa chúng ta rồi...”

Hoàng Ngân nói xong, không dám ngẩng đầu lên, chỉ cố gắng giãy khỏi vòng tay của anh, “Em đi nấu cơm đây!”

Sau đó cô lảo đảo tiến vào phòng bếp.

Cao Dương Thành cũng không đưa tay kéo lại nữa, ánh mắt sâu thẳm chăm chú dõi theo bóng dáng mảnh khảnh kia đi vào bếp, đứng trước bàn, đeo tạp dề và bắt đầu nấu nướng cho ba con họ những món ăn ngon...

Nhịp tim run rẩy mãnh liệt...

Ánh mắt càng thêm thâm trầm, len lỏi bên trong từng làn sương mờ...

-----oOo-----

Chương 127: Ba keo kiệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thời điểm Hoàng Ngân đang rửa rau, cô chợt cảm thấy cảm mình có chút mát lạnh, ngay sau đó bị ngón tay của ai kia kéo lệch sang bên.

Cô chớp mắt, mơ màng nhìn Cao Dương Thành trước mặt mình.

Bây giờ bàn tay nâng cằm cô lên của anh đang cầm lọ thuốc, còn tay kia vừa cầm bông băng đã thấm thuốc, vừa cẩn thận bôi lên bên phần má sưng đỏ của cô.

Cặp mày kiếm anh khí lúc này chợt nhíu chặt.

“Không bảo vệ em chu toàn là lỗi của anh! Anh cam đoan sau này sẽ không để ai bắt nạt em nữa! Nhưng với điều kiện, em phải thẳng thắn với anh, được chứ?”

Cao Dương Thành lúc nói lời này, khóe mắt có chút cay cay.

Vành mắt Hoàng Ngân cay nồng, cảm động gật đầu, "Được."

“Sau này chắc anh phải tính xem có nên buộc hai miếng bột biển trên má em không...”

Anh bất đắc dĩ đáp, cẩn thận giúp Hoàng Ngân sơ cứu vết thương như sợ sẽ làm đau cô.

Hoàng Ngân nghe anh nói vậy, chột băt cười: "Anh nghĩ em là SpongeBob à?"

"Em mà là SpongeBob, anh lại bớt lo!" Cao Dương Thành nghiêm túc đáp.

Sâu trong ánh mắt thăm thẳm của anh tràn đầy đau lòng, mày kiếm nhíu chặt, trầm giọng nói tiếp, "Nếu cứ tiếp tục như vậy, anh sợ mình sẽ trôi em ở bên cạnh 24/24 mất thôi! Như thế em sẽ an toàn hơn!"

Hoàng Ngân khẽ cười, khước mắt vương lệ: "Anh nói xem, trừ anh ra, có phải ai cũng nghĩ em mình đồng da sắt, không biết mệt mỏi, không biết đau đớn hay không?..."

Khi cô cất tiếng, giọng bỗng trở nên khản đặc.

Hoàng Ngân mãi mãi không thể quên được, thời điểm mình đang thương tích khắp người, mẹ đã nhẫn tâm giáng một cú đau điếng!

Cô nào có trách móc, ghi hận gì... Chỉ là đau lòng mà thôi...

Trái tim cô đau quá...

Nếu có thể, cô mong mình trở thành ví tiền bên người, hai mươi tư giờ được anh nâng niu trong túi... Anh đi đâu, cô sẽ theo đó...

Như vậy cô có thể tránh bão tránh giông, chẳng cần gồng mình gánh chịu tất cả nữa...

"Đừng cười, trông còn mếu hơn khóc..."

Cao Dương Thành nhìn khước mắt đỏ lựng của Hoàng Ngân, sau đó đưa tay nhẹ cổ cô xuống để cô có thể vùi đầu vào lòng ngực anh, "Em muốn khóc thì cứ khóc đi, không cần cố gắng kiên cường trước mặt anh làm gì, anh không thích!"

Cao Dương Thành vừa dứt câu, Hoàng Ngân đã gục vào lòng anh, khóc hết khổ sở trong lòng.

Có lẽ đây là người duy nhất không cần cô phải giả bộ mạnh mẽ!

Cánh tay rắn rỏi của Cao Dương Thành ôm ghì lấy eo cô, vòng ôm gắt gao đến mức chỉ sợ một ngày nào đó cô sẽ biến mất không thể tìm ra...

Anh đau buồn hôn lên mái tóc cô, trong lòng thề rằng, về sau nhất định sẽ dốc toàn lực bảo vệ cô chu toàn.

Vì sao một cô gái cam tâm hy sinh bản thân để thành toàn cho tất cả, lại bị người đời đời xử tàn tệ, không chút thông cảm, không lấy tiếc thương?

...

Sau bữa cơm chiều, bé Dương Dương ngồi ngoan trong phòng khách xem SpongeBob.

Trong lúc Cao Dương Thành đang giúp Hoàng Ngân rửa bát đĩa, chợt phát hiện hộp tách chén trên bàn.

Anh cau mày, khó hiểu nhìn Hoàng Ngân, "Đây là cái gì thế?"

Hoàng Ngân vừa lau bàn vừa ra vẻ lơ đãng đáp, "Không có gì đâu, chỉ là một bộ tách uống trà thôi! Lúc em đi dạo phố, vô tình nhìn thấy, troog bộ tách này đáng yêu quá nên mua về đó! Hử? Anh không thấy đáng yêu à?"

Nói xong, cô âm thầm quan sát hành động của anh. Cao Dương Thành cầm tách trà lên, gõ tới gõ lui mấy lần như để kiểm tra xem độ cứng cáp thế nào, sau đó đôi mày tuấn tú cau lại thật chặt.

Cuối cùng anh nâng mí lên, nghiêm túc nói, "Nếu anh bảo thứ này làm anh không vui, em có giận không?"

"Anh nói thật chứ?" Hoàng Ngân bĩu môi, trừng mắt nhìn anh.

"Không!"

Vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia ả ả tức giận, Cao Dương Thành lập tức đáp ngay không cần nghĩ ngợi, tuy nhiên gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Vậy còn được!

Hoàng Ngân hài lòng mỉm cười.

Sau đó Cao Dương Thành lẳng lặng cất tách vào hộp, rồi dứt khoát cầm chúng đi vào phòng bếp, đặt trên kệ cao nhất trong tủ đựng bát đĩa.

Tủ bát đó trăm năm chẳng mở lấy một lần.

Nụ cười trên môi Hoàng Ngân nhạt dần, tổn thương nhìn anh cẩn thận cất kỹ hộp tách kia.

“Anh thật sự không thích tách trà em mua sao?”

Cuối cùng Hoàng Ngân không nhịn được, lên tiếng hỏi anh, giọng nói có phần lạnh nhạt.

"Không đâu." Cao Dương Thành thề thốt phủ nhận, "Anh rất thích."

"Vậy tại sao anh lại cất đi?" Hoàng Ngân trong lòng không vui.

"Thích thì không được cất đi sao?"

Cao Dương Thành khoanh tay nhìn Hoàng Ngân.

"Phải!"

Hoàng Ngân gật đầu chắc nịch, sau đó vòng qua Cao Dương Thành và tiến vào phòng bếp, "Em tốn hai trăm ngàn mua về không phải để bày trong tủ kính. Em thích mấy tách trà này đến mức chỉ muốn dùng ngay! Đây là một sự tôn trọng đối với chúng nó!"

Hoàng Ngân nói xong, tức tối lấy ba tách trà kia ra, đặt trong bồn rửa rồi đổ nước sôi và ngâm mấy chiếc tách vào trong. Sau đó còn dùng muối ăn và kem đánh răng để chà rửa thật sạch, tráng qua ba lần nước trà cô mới ngừng.

"Anh uống thì uống, không uống thì đổ đi!"

Hoàng Ngân tức giận bùng tách trà đến trước mặt anh.

Cao Dương Thành nhú mày nhìn cô tức giận, đôi mắt híp lại, bỗng chốc bật cười.

Bốn năm qua, ngoài kiên cường ra, tính cách cô nhóc này cũng mạnh bạo lên không ít.

...

Hoàng Ngân cùng Cao Dương Thành, mỗi người nằm một bên đỡ Dương Dương đi ngủ.

Bé Hương Dương hết nghe mẹ kể chuyện cổ tích công chúa ngủ trong rừng, lại được nghe ba kể kháng chiến Nhật ngày xưa.

Mỗi lần kể đến mấy cuộc kháng chiến, Hoàng Ngân không nhịn được trợn mắt, kháng nghị, “Ba nó, em trịnh trọng nhắc nhở anh, không nên kể cho con trẻ nghe những câu chuyện nặng nề như vậy, okey?”

Cao Dương Thành gật đầu, "Được, vậy anh sẽ đọc một đoạn lời trích dẫn của Mao Trạch Đông!"

Dứt lời, anh bèn nghiêng người lấy cuốn sách “Trích lời Mao Trạch Đông” dày cộp để trên giá sách đầu giường, giả bộ như muốn đọc.

“Ôi trời ơi!”

Cậu nhóc tá hỏa kêu rên, sau đó vùi đầu vào trong chăn, “Hoàng Ngân, mẹ cứ để ngài Cao kể kháng chiến Nhật đi!”

"..."

Hoàng Ngân quýnh quáng, đột nhiên trong lòng dâng lên nỗi xót xa.

Giữa đêm, Cao Dương Thành đang hăng hái đây mình kể chuyện kháng chiến đầy hào hùng ác liệt, con trai còn chưa ngủ, Hoàng Ngân đã cuộn tròn trong chăn, say sưa tít mù từ bao giờ.

“Ba ơi, ba ơi, Hoàng Ngân ngủ mất rồi...”

Cậu bé nhỏ giọng, đưa ngón áp út đè lên môi mình rồi thủ thỉ trò chuyện với Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành lẳng lặng nhìn Hoàng Ngân nằm bên cạnh con trai, ánh mắt dần trở nên nhu hòa, “Mẹ con mệt rồi, cứ để yên cho mẹ ngủ một lát!”

"Dạ..."

Cậu nhóc gật đầu, sau đó quay đi, điềm nhẹ lên môi Hoàng Ngân một nụ hôn đong đầy thương yêu, “Mẹ yêu, ngủ ngon...”

Ôi trời, dạng vẻ triền miên say đắm hết như đôi tình nhân trẻ yêu đương nồng thắm vậy!

Cao Dương Thành thực sự không nhìn nổi nữa, gương mặt anh tuấn chợt trầm xuống, nhắc nhở con trai, “Môi mẹ con thuộc về ba! Con chỉ có thể hôn má thôi!”

“Keo kiệt!”

Cậu nhóc nhếch môi, không thích tẹo nào.

Có ai gặp người ba nào keo kiệt vậy chưa?

“Bác sĩ Cao, con trai bác sĩ muốn đi vệ sinh!”

Bé con ngẩng đầu, vênh váo kêu lên.

Cao Dương Thành híp mắt, “Cố ý chơi ba, đúng không?”

"Bác sĩ Cao, con trai bác sĩ sắp tè dầm rồi đó..."

“Quý con!”

Cao Dương Thành từ trong chăn lồm cồm bò dậy, bế con trai ngồi thẳng lên.

Mặc dù ngoài miệng hay cầu nài ghét bỏ, nhưng hành động của anh

vẫn ân cần từng li từng tí một. Ngay cả đi vệ sinh cũng không quên trùm chăn lông cho con đỡ lạnh, khiến cậu nhóc nhì nhèo không chịu.

“Ba à, ba lo nhiều rồi! Dương Dương không lạnh chút nào nha! Con ấm lắm đó!”

“Không có tư cách nhì nhèo, con mau trùm lên đi!”

Người cha độc tài lập tức lấy chăn lông che kín cơ thể gầy gò của con nhỏ, xong xuôi anh mới yên tâm bế con lên.

Nhưng vừa mới ôm con và quay người lại, anh đã nghe thấy tiếng “xoảng” vang lên...

Một tách trà đựng đầy nước đã bị tấm chăn lông dài quét phải, sau đó rơi xuống đất ngay trước mắt hai cha con... Cuối cùng chiếc tách mới mua giờ chỉ còn đồng mảnh sứ dưới đất...

Hoàng Ngân trên giường nghe thấy tiếng động, chợt nhíu mày, nhưng vì ban sáng cô đã mệt mỏi quá độ nên sau khi trở mình, cô lại ngủ thiếp đi, hoàn toàn không biết thảm kịch tình thâm do hai ba con nhà kia đạo diễn.

"Ôi trời ơi!!"

Cậu nhóc chợt kêu lên, nhìn đồng mảnh sành dưới chân ba bằng ánh mắt không đành lòng.

“Ba à, lần này ba tiêu thật rồi!”

Cậu nhóc ôm mặt, đầy đồng tình khi thấy ba mình đang sững sốt không nói nên lời. Cậu chớp mắt, nhún vai nói, “Thấy chưa, đã nói đừng trùm chăn cho con rồi mà ba không nghe...”

Đến lúc này rồi cậu nhóc còn bỏ đá xuống giếng!

“Chiếc tách này là Hoàng Ngân mua tặng ba đó...”

Cao Dương Thành ngoài cười nhưng trong lòng rướm máu, “Ba sẽ nói cho mẹ con biết, đây là kiệt tác do con trai mình làm ra!”

Cu cậu nhún vai, chẳng hề để tâm: “Không sao đâu! Dù sao người thất vọng cũng chẳng phải vợ con! Nếu con có vợ, chắc chắn con sẽ không làm vỡ bất cứ món quà nào cô ấy tặng!”

Cao Dương Thành bó tay toàn tập!

Con trai anh rõ ràng là con quý nhỏ!!

Cậu nhóc tùm tùm cười, sau đó thom nhẹ trên má ba, “Ba à, chúc ba may mắn nha! Con đi vệ sinh đây!”

Cậu hớn hở cười trên nỗi đau của người khác, sau đó từ trên người ba trượt xuống rồi gật gù đắc ý đi vào nhà vệ sinh, để lại Cao Dương Thành trân trối nhìn mảnh sành sứ vương vãi dưới nền nhà, bối rối không biết làm sao...

...

Gần hai giờ sáng, Dương Dương trở mình khiến Hoàng Ngân mơ màng tỉnh lại.

Phần giường bên kia chẳng thấy bóng dáng Cao Dương Thành đâu, thay vào đó ở ngoài phòng khách lại le lói ánh đèn yếu ớt. Cô khẽ nhíu mày, muộn thè rồi sao anh vẫn chưa ngủ?

Hoàng Ngân sợ mình đánh thức bé Dương Dương, bèn rón rén xuống giường, sau đó đi ra ngoài tiến về phía phòng khách.

Trong phòng khách, chỉ bật một chiếc đèn vàng nhạt kê sát cửa sổ như sợ sẽ làm ảnh hưởng đến hai người đang say giấc.

-----oOo-----

Chương 128: Ranh giới giữa yêu thương và đau đớn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mà trên tấm thảm Ba Tư bên cạnh đèn vàng leo lắt, Cao Dương Thành đang ngồi đối mặt với cửa sổ, chăm chú nghiên cứu gì đó.

Có lẽ quá chú tâm nên khi Hoàng Ngân tới gần, anh cũng không nhận ra.

Hoàng Ngân đứng sau lưng anh, lặng lẽ nhìn đồ vật anh đang mài mò...

Bỗng nhiên khước mắt cô cay xè, từng giọt nước mắt nặng trĩu tuôn rơi...

Hoàng Ngân chẳng thể nghĩ rằng, giữa đêm đông rét muốt, anh vừa mặc áo ấm vừa ngồi dưới ánh đèn, tỉ mẩn ghép từng mảnh sứ vỡ nát của chiếc tách anh chẳng để tâm bao giờ...

Anh đang cố gắng ghép chúng lại với nhau, sau đó cẩn thận dùng keo cố định mảnh vỡ lại. Phải chờ keo khô rồi, anh mới ghép tiếp mảnh thứ hai, thứ ba...

Khi anh nghiêm túc, trên người toát lên vẻ mê hoặc tựa như một vị vương tử cao quý đầy nho nhã, thông dong giải quyết công việc.

Như thể món đồ trong tay anh quý giá vô cùng...

“Anh đang làm gì thế?”

Hoàng Ngân không nhin được nữa, lên tiếng hỏi anh.

Vừa nghe thấy giọng cô, Cao Dương Thanh theo bản năng lấy vạt áo ngủ che lên đồng sành sứ vỡ vụn, sau đó quay lại đón lấy đôi mắt ửng hồng lấp lánh ánh nước của Hoàng Ngân.

Anh thở dài, tự biết không giấu nổi nữa.

Trông thấy Hoàng Ngân khóc, Cao Dương Thành luống cuống, vội vàng ôm cô ngồi vào lòng mình, vừa xin lỗi vừa lau nước mắt hoen mi. “Nhìn kìa nhìn kìa! Anh đã nói không thích cái tách này rồi mà! Chẳng hiểu sao vừa đụng đã vỡ... Anh muốn cất trong tủ nhưng em lại không vui. Anh hay sợ ý, sợ làm vỡ rồi em sẽ khóc mất thôi...”

Anh vừa dứt lời, Hoàng Ngân đã bật khóc nức nở.

Cao Dương Thành cuống quýt không biết làm sao, cuối cùng đành siết chặt vòng ôm bên hông Hoàng Ngân, nói với giọng hối lỗi, “Biết em sẽ

khóc nên đêm nay anh mới thức để ghép cho kịp... Cuối cùng vẫn bị em phát hiện...”

“Cho nên lúc trước anh không thích vì sợ sẽ làm vỡ nó sao?”

Hoàng Ngân lau nước mắt, đôi mắt đỏ au, tủi thân hỏi anh.

Cao Dương Thành khẽ thở dài, nắm chặt lấy tay cô, theo thói quen nhéo nhẹ lên lòng bàn tay mềm mại ấy, “Em nghĩ anh không hiểu tách trà có nghĩa gì sao? Bốn năm trước anh đã hiểu rồi, chỉ có điều, em gặp ‘một đời’ nào dễ dàng tan vỡ vậy chưa? Nếu thế thật, anh thà không cần còn hơn...”

Nước mắt cô tuôn rơi như mưa, “Vậy sao anh không nói cho em biết...”

“Em mua về rồi, anh còn biết nói gì đây! Anh không muốn để cho em thất vọng nên tính cất nó thật cẩn thận, ai ngờ vẫn vỡ...”

“Vậy làm sao bây giờ? ‘Cả một đời’ của chúng ta vỡ nát vậy sao?”

“Linh tinh!” Cao Dương Thành không đồng ý, “Trẻ con nói vớ vẩn!”

Sau đó cánh tay ôm cô siết chặt hơn một chút.

Ban nãy cô nói như vậy, trong lòng không kiềm được đau đớn.

Hoàng Ngân cảm thấy ấm áp khi anh tinh tế nhường này, “Em đâu phải là trẻ con!”

Truyện up có bản quyền trên

“Trong mắt anh, em mãi mãi là đứa nhỏ cần phải bảo vệ!”

Vừa dứt lời, nước mắt cô lại tiếp tục tuôn rơi...

“Vậy chúng ta cùng nhau ghép chiếc tách này nhé!”

Cô mếu máo đề nghị, sau đó rời khỏi vòng ôm của anh, nghiêm túc ngồi xuống bên đồng sàng sửa sửa, bắt đầu chú tâm sửa lại.

Bởi vì hai người cùng nhau ghép lại nên chỉ mất chút thời gian đã có thể hoàn thành. Mặc dù vết nứt vẫn còn hiện rõ, thậm chí ảnh hưởng đến vẻ đáng yêu bên ngoài của nó, nhưng Hoàng Ngân vô cùng thích thú, nâng niu trong tay mãi không buông.

“Thật ra nó cũng giống chúng ta vậy...” Hoàng Ngân mỉm cười, nghẹn ngào nói, “Mặc dù trên người chằng chịt những vết thương rướm máu, nhưng vẫn cố gắng để trở về bên nhau. Cuối cùng công sức bỏ ra đã được đền đáp xứng đáng, tất cả đã ở bên nhau rồi, đúng không?”

Cao Dương Thành nắm chặt bàn tay Hoàng Ngân, ánh mắt anh nhìn người con gái đắm lệ trước mặt mà lòng chột nhói đau.

Bỗng nhiên cô nghiêng đầu về phía anh, nhoẻn miệng cười rạng rỡ, mặc cho nước mắt lã đãi: “Dương Thành, nếu ngày nào đó em muốn chia tay với anh, nhất định hãy để em đi! Bởi vì thời điểm đó, em đã bị dồn đến bước đường cùng rồi!”

Cao Dương Thành siết chặt tay cô đến mức nhức nhối.

Anh nhìn viên mi càng lúc càng ửng đỏ của cô, cổ họng khô khốc đau đớn.

Hoàng Ngân lưu luyến nhìn bàn tay của anh, đáng vẻ ấy như thể sợ sinh mệnh của mình sẽ tan biến lúc nào chẳng hay. Sau đó cô nghẹn ngào nói tiếp...

“Bốn năm trước bởi vì sợ hãi mà em chọn lùi bước, cũng vì bản thân nên mới uổng phí mất thời gian chúng ta bên nhau. Trải qua muôn vàn khó khăn hai ta mới có thể gặp lại, thật lòng em không muốn như trước kia nữa...”

Dứt câu, Hoàng Ngân bật khóc.

Cao Dương Thành lẳng lẳng đưa tay lau nước mắt, tiếp tục lẳng nghe cô giải bày.

“Em hy vọng hai ta có thể như chiếc tách này, vì tình yêu mà đánh cược một lần! Trước kia em không làm được, giờ đây em muốn kiên trì một lần! Thời gian lãng phí bấy lâu, giờ em muốn bù đắp tất cả! Em không

muốn từ bỏ, cũng không dễ dàng từ bỏ nữa! Cho nên... Nếu một ngày em thật sự buông tay, xin anh hãy tin rằng, em đã chẳng còn lối thoát nào nữa..."

Hoàng Ngân sợ ngày đó sẽ đến, trong lòng cô chưa bao giờ hy vọng có một ngày như vậy!

Trước khi ngày đó đến, cô nhất định sẽ kiên trì và cố gắng tới cùng!

Cô chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tay nữa!

Cao Dương Thành khẽ cười, sâu trong đáy mắt là yêu thương xen lẫn đau lòng, "Được!"

Anh đồng ý, rồi đưa tay gạt đi giọt nước vương trên khóe mi cô.

Giọt nước nóng hôi rơi xuống da thịt anh bỏng rẫy.

"Tự nhiên em thèm ăn mực viên chiên."

Hoàng Ngân chột nói. Cô ngồi dưới sàn, chớp mắt đầy tội nghiệp nhìn anh.

"Bây giờ à?"

"Ừm."

Hoàng Ngân gật đầu đầy ngoan ngoãn.

Cao Dương Thành khẽ xoa đầu cô.

"Giờ này chắc chỉ còn cửa hàng tiện lợi mở 24/24 mới có thôi. Để anh đi mua, em cứ nghỉ ngơi trước đi, khi nào về anh sẽ gọi!"

"Em không muốn!" Hoàng Ngân lắc đầu từ chối, sau đó dựa vào vai anh mè nheo, "Để em đi cùng anh nhé!"

"Được rồi!" Anh đáp, mắt khẽ liếc về phía phòng ngủ của bé Dương Dương, "Bốn giờ cu cậu dậy chắc cũng đói bụng nhỉ? Từ giờ đến lúc đó chúng ta còn hai tiếng, em mau đi thay quần áo đi!"

"Vâng, chờ em chút nhé!"

Tâm tình cô vui vẻ lên nhiều.

Cô của bây giờ, luôn trân trọng từng phút giây quý giá được ở bên anh. Bởi vì cô không biết được, ngay giây sau đã đôi lứa cách trở hay không...

Hai người không lái xe, mà sỏi bước đạp trên tuyết trắng, vừa đi vừa chơi đùa.

Cao Dương Thành đi phía trước, Hoàng Ngân nắm tay anh bước theo sau. Bước chân cô đạp lên dấu chân anh, vui vẻ suốt đoạn đường.

Ánh đèn đường vàng vọt chiếu xuống, in trên tuyết trắng hai bóng người quần quýt không dòi. Tiếng cười của Hoàng Ngân như chuông bạc lạnh lạnh không ngừng vang bên tai.

Có lẽ vì hôm nay là Giáng Sinh nên trên đường vẫn thấy những đôi tình nhân nồng thắm tản bộ bên nhau, đầu đêm đã về khuya.

Bọn họ mạnh dạn ôm hôn khắp các nẻo đường ngõ vắng, sau đó nắm tay dắt nhau vào các nhà nghỉ bên cạnh.

Hoàng Ngân tò mò nhìn không chớp mắt. Trông thấy vẻ mặt đầy ngỡ ngàng của cô, Cao Dương Thành bật cười.

“Em đang ngỡ ngàng mộ họ à?”

Sau đó anh nâng cằm cô lên, kéo ánh mắt về phía mình: “Ngỡ ngàng mộ cái gì? Ngỡ ngàng mộ bọn họ vào nhà nghỉ đi tàu nhanh, còn chúng ta thì không?”

Hoàng Ngân đỏ mặt: “Tầm bậy! Em chỉ ngỡ ngàng mộ vì họ còn trẻ mà thôi!”

Nhờ Cao Dương Thành nhắc tới mà Hoàng Ngân mới nhớ ra, quả thực hỏi đại học bọn họ chưa bao giờ vào nhà nghỉ hành sự bao giờ!

Người đời hay nói, “Thời đại học chưa từng vào nhà nghỉ, không tính là

học xong!”

"Tuổi trẻ..."

Cao Dương Thành hứng thú nghiên ngẫm ý từ trong lời nói của cô, sau đó anh vươn tay, mập mờ vòng qua eo cô, cúi thấp đầu thủ thi bên tai đầy mê hoặc: “Chúng ta còn ba mươi phút nữa, muốn không, anh dẫn em đi một lần nhé?”

Hoàng Ngân giả ngơ, khẽ chớp đôi mắt xinh đẹp, “Đi đâu cơ?”

“Nhà nghỉ!”

Hoàng Ngân suýt chút nữa cười thành tiếng, cô đưa tay đẩy anh ra, “Đó là nơi thanh niên trẻ tuổi đến mua vui, em đã thành mẹ trẻ con rồi, không đi!”

Hoàng Ngân vừa nói vừa rời khỏi vòng tay anh. Ai ngờ bị anh tóm được, sau đó xấu xa hôn trộm lên đôi môi cô, “Sẽ có ngày anh đưa em đi bằng được!”

Hoàng Ngân mỉm cười mắng yêu, "Luu - manh!"

Khi cô quay đầu nhìn tấm biển neon rực rỡ sắc màu của khách sạn đó, ý cười bên khóe môi càng thêm tươi tắn.

Hai người chỉ mua một hộp mực viên, bởi vì Hoàng Ngân nói ăn đêm dễ béo nên năn nỉ bác sĩ Cao ăn hộ một phần.

Hai người họ như bao cặp đôi khác đang tình tứ bên nhau, cùng ngồi trước cửa hàng tiện lợi, chia nhau ném thử vị mực viên ngon tuyệt.

Dưới ánh đèn vàng nhạt giữa bầu trời lất phất hoa tuyết tung bay, tựa như đang khắc họa nên năm tháng tuyệt vời, trong trẻo và lãng mạn nhất của cuộc đời họ!

Thi thoảng có ánh nhìn hâm mộ hướng về phía hai người từ những đôi tình nhân trẻ tuổi bước đi trên phố.

Bởi vì vẻ đẹp ấy hấp dẫn ánh mắt người đời, khiến ai ai cũng sinh lòng

ngưỡng vọng.

Bởi vì tình cảm giữa họ quá nồng nàn thắm thiết, khiến mọi người đều cảm giác được trong ánh mắt người kia, một nửa của mình chính là cả thế giới.

Khi Hoàng Ngân dứt miếng mực viên cuối cùng cho Cao Dương Thành, cô khẽ hỏi anh, “Anh nói xem, vì sao bọn họ đều nhìn mình thế nhỉ?”

Cao Dương Thành cắn nửa miếng mực, sau đó trả lời cô, “Vì chúng ta là hình mẫu họ hướng tới!”

"Thật sao?"

Hoàng Ngân mỉm cười, ăn nốt nửa viên mực còn lại, rồi chọt cảm thán một câu, “Giá như người mình yêu cũng hiểu được tình cảm mình dành cho họ thì tốt biết bao...”

Nhưng hết lần này đến lần khác, cả hai đều bị người mình yêu thương chán ghét và bỏ rơi...

Cảm giác cô độc đến cùng cực này thật khó chịu!

Nhưng cuối cùng vì có đối phương bên cạnh mà cảm thấy hạnh phúc vô ngần!

Ranh giới giữa yêu thương và đau đớn có phải cũng chỉ đến vậy thôi, đúng không?

-----oOo-----

Chương 129: Từng hơi thở đau đớn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Lan xách theo ấm nước từ trong phòng Đỗ Thanh Nga đi ra.

“Dì Trần, để cháu!”

Cao Dương Thành lịch sự trong chiếc áo blouse trắng tiến về phía bà, đón lấy chiếc ấm trong tay.

Trần Lan chỉ lạnh lùng nhìn anh, mãi lâu sau mới hững hờ lên tiếng, “Cậu đừng tưởng cậu lấy lòng tôi thì tôi sẽ tác thành cho hai đứa! Không bao giờ có chuyện đó!”

Cao Dương Thành ngẩn người, sau đó mỉm cười đáp lời, “Dì Trần, cháu biết dì không thích cháu, nhưng lý do là gì...”

Anh lắc đầu, “Trách cháu kém cỏi, nghĩ mãi không ra...”

Trần Lan biến sắc, “Cậu không cần phải tìm hiểu lý do! Cậu cũng thấy rồi đấy, bởi vì sự xuất hiện của cậu mới làm rạn nứt tình cảm chị em của các con tôi! Tôi tuyệt đối không tác thành cho cậu và Hoàng Ngân! Cho dù cậu là ba Dương Dương cũng không thể! Chẳng phải bốn năm không có ba, thằng bé vẫn sống tốt đó sao!”

Lời nói của Trần Lan khiến tròng mắt Cao Dương Thành co rút, “Dì Trần, nếu cháu nói rằng cả đời này đã định phải có Hoàng Ngân thì sao?”

Hơi thở của anh có chút gấp gáp.

Trần Lan sững sốt, ánh mắt trần trối xoáy sâu vào Cao Dương Thành, phảng phất như nhìn thấy một bóng hình khác trên người anh.

Một hồi sau, bà mới chậm rãi tỉnh táo trở lại, nghiêm túc nói, “Đừng nói mấy lời vớ vẩn như thế! Một đời đâu có ngắn, cậu vốn dĩ chẳng có cách nào đảm bảo một đời cậu vẫn vậy cả!”

Ánh mắt bà có chút mơ hồ, suy nghĩ như sa vào ký ức nào đó, mãi không thoát được.

Cao Dương Thành híp mắt, “Dì Trần, không biết cháu có sai không khi cảm giác rằng, nhiều khi dì không ghét cháu như bề ngoài tỏ ra như thế!”

Trần Lan không hề phủ nhận, “Thật lòng mà nói, cậu là một chàng trai rất ưu tú, mai sau ắt trở thành một chàng rể hiền lành lễ độ. Chỉ có điều, nhà chúng tôi không với nổi tới nhà họ Cao mấy người... Hoàng Ngân nhà tôi không có phúc khí đấy!”

“Dì có quen ba mẹ cháu sao?”

Cao Dương Thành đột nhiên hỏi bà.

Trần Lan sững sờ, mặt mày chợt tái nhợt, vội vàng lên tiếng phủ nhận, không giấu nổi sự bối rối: “Cậu nghe ai nói? Đúng là nói hươu nói vượn! Dân mọn như tôi, sao quen được thị trưởng thành phố S?”

Thấy bộ dáng hoảng hốt của Trần Lan, trong lòng Cao Dương Thành chợt bình tĩnh lại, anh thông dong cười khẽ, “Dì Trần, dì chớ hiểu lầm! Cháu chỉ thuận miệng đoán thôi!”

Sắc mặt Trần Lan trở nên vô cùng khó coi, bà đưa tay đoạt lại ấm nước sôi anh đang cầm, sau đó lạnh lùng đáp: “Sau này tránh xa con gái tôi ra!”

“Dì Trần, cháu không làm được.”

Cao Dương Thành thẳng thắn trả lời.

Trần Lan cứng người, quay đầu trừng mắt, cắn răng nói, “Cậu nhẫn tâm nhìn hai chị em nó phải chịu khổ sở thế sao?”

Cao Dương Thành lắc đầu, khóe mắt khô khốc, “Nhưng cháu không đành lòng nhìn cô ấy đau khổ vì đánh mất cháu... Càng không cam tâm trở lại cuộc sống ban đầu khi cô ấy không ở bên! Cô ấy như không khí vậy, mỗi hơi thở của cháu đều cần Hoàng Ngân!”

Trần Lan nghe xong, nhịp thở chững lại nửa giây...

Những lời này sao quen tai đến vậy!

Chưa kịp nhận ra khóe mắt ẩm ướt đã thấy tâm can phát lạnh, “Cậu tới đây chỉ để nói mấy lời sáo rỗng này với tôi?”

"Không phải."

Cao Dương Thành lắc đầu, tiếp tục nói, “Cháu tới chỉ muốn nói với dì rằng, ở đâu đó trong thế giới này có một cô gái kiên cường nhưng vô

cùng đáng thương. Cô ấy ở trong góc nhỏ của riêng mình, chờ đợi một người có thể thấu hiểu, yêu thương và che chở bản thân. Cô chẳng hề muốn làm siêu nhân, vì thâm tâm luôn khao khát rằng, vào thời điểm mình yếu ớt nhất sẽ có người bằng lòng lắng nghe sự mềm yếu và không kiên cường ấy. Cô cũng muốn giống như mọi người, chẳng cần phải chăm lo cả thế giới này, vì suy cho cùng cô cũng chỉ là một cô gái có máu thịt, có tình cảm mà thôi! Di Trần, về sau nếu muốn mắng mỏ, cứ tìm cháu! Nếu muốn đánh cho nguôi giận, hãy đánh cháu! Còn cô ấy là con gái của dì, cháu không nỡ nhìn cô ấy vừa đau đớn cả thể xác lẫn tinh thần! Cô ấy là người con gái của cháu, đáng lẽ phải để cho cháu thay cô ấy gánh chịu tất cả mọi thống khổ mới phải!”

Trần Lan giật mình, lo lắng nhìn chàng trai trước mặt mình. Sau đó bà khẽ lắc đầu, đáy mắt lấp lánh ánh nước, “Hai đứa sẽ không hạnh phúc...”

Dứt lời bà bèn bùng ầm nước, rào bước rời đi.

...

Trong phòng bệnh...

Đỗ Thanh Nga gỡ băng trắng ở vết thương trên mặt xuống, ngắm nhìn khuôn trăng ân hiện trong gương mà kích động la hét thảm thiết.

Cô cầm gương trong tay, vừa nện mạnh xuống đầu giường, vừa phẫn hận gào thét, “Đỗ Hoàng Ngân, chị nhìn gương mặt tôi đi!! Đều tại chị, đều tại các người!! Đã hành hạ tôi vậy rồi, sao còn phản bội tôi?! Các người là đồ độc ác, đồ nhẫn tâm!!”

Sâu trong đáy mắt đỏ lựng của cô đều là căm hờn.

Cô lôi xấp ảnh giấu dưới gối ra, cầm một mảnh kính vỡ điên cuồng rạch nát khuôn mặt Hoàng Ngân bên trong. Phải đến khi khuôn mặt rạn vỡ nét cười ấy bị giày xéo không ra hình thù, cô mới hả hê dừng lại.

Những tấm ảnh này đều do Khuất Mỹ Hoa đưa tới.

Đều đặn hai ngày một lần.

Mỗi bức ảnh đều ghi lại khoảnh khắc hạnh phúc của Cao Dương Thành

và Đỗ Hoàng Ngân...

Trong khi cô đau khổ ở đây thì hai kẻ gây ra chuyện này lại điềm nhiên vui vẻ bên nhau như không có chuyện gì!!

Sao bọn họ lại như vậy?!

Đỗ Hoàng Ngân, sao chị đứng đưng như thế!!

Muốn biến cô thành một kẻ tàn tật ngồi xe lăn, ngưỡng vọng nhìn bọn họ hạnh phúc sao? Mơ đi!

“Tôi nhất định sẽ không để cho các người sống hạnh phúc! Các người không có tư cách, không có tư cách đây!!!”

Đỗ Thanh Nga khóc đến lạc giọng, trong con ngươi lạnh lùng chẳng còn đọng lại chút lý trí nào.

Hoàng Ngân đứng bên ngoài phòng bệnh, nghe thấy tiếng uất hận của em gái mà ngập ngừng không dám bước nào.

Lòng ngực nghẹn cứng, mỗi nhịp thở đều đau đớn khôn cùng...

Nước mắt lã chã như châu rơi, càng lúc càng nhiều...

Nén không được, dưng cũng chẳng xong...

Cô dựa vào vách tường, lặng lẽ trượt xuống. Sau đó theo bản năng đưa ngón tay vào miệng, cắn thật mạnh, như muốn đau đớn ở đầu ngón tay có thể xoa dịu khó chịu trong lòng.

Lúc Cao Dương Thành dẫn theo bác sĩ đến kiểm tra phòng bệnh, bắt gặp phải cảnh này...

Cô gái anh yêu đang bất lực ngồi bên góc tường, vừa hung hăng cắn nát ngón tay mình, vừa lặng lẽ khóc trong đau khổ...

Lòng anh chợt nhói buốt...

Khóe mắt chua xót, bờ môi khô nứt, trái tim như có ai đó cầm búa nện

thật mạnh khiến lồng ngực nghẹn tức...

Anh cố gắng hít một hơi thật sâu, sau đó bước nhanh về phía Hoàng Ngân.

Khi Cao Dương Thành tới gần, anh cúi xuống, im lặng rút ngón tay cô đang nghiêng ra. Sau đó anh nâng khuôn mặt cô lên, trao một nụ hôn triền miên day dứt, bạo dạn tiến vào bên trong, tha thiết nâng niu cánh môi lạnh buốt của cô.

Bên tai Hoàng Ngân phảng phất giọng nói mê ly của anh: “Nếu đau quá, hãy cắn anh đi...”

Cảm nhận được nụ hôn ấm áp của anh, Hoàng Ngân không kiềm được bật khóc thành tiếng.

Cô níu lấy cổ áo của anh, khóc thảm thiết như một đứa trẻ bị bỏ rơi...

Tiếng nấc nghẹn ngào nhanh chóng biến mất sau những nụ hôn đắm say...

Hai người cứ vậy, im lặng trao nhau chiếc hôn nồng nàn, cháy bỏng như thể đó là nụ hôn cuối cùng trong cuộc đời này, chỉ hận không thể khám đối phương vào cơ thể của mình.

Đỗ Hoàng Ngân, nếu có thể, anh muốn hòa em trong thân thể này, đặt em trong trái tim mình, bất kỳ ai cũng không thể tước đoạt em khỏi anh...

Giữa làn nước mắt nóng hổi, trong nụ hôn nồng nàn mãnh liệt, chỉ còn đọng lại cay đắng và chua chát...

Nhưng không ai biết rằng, những giọt nước mắt đang rơi ngoài của cô ra, còn của anh nữa!

Dương Thùy Sam và Vũ Phong ban nãy đi cùng Cao Dương Thành, bấy giờ đứng sau lưng họ, chứng kiến cảnh tượng thể lương này mà hai mắt cay cay.

Cao Dương Thành bế Hoàng Ngân lên, đưa cô về phòng làm việc của anh.

Tay cô vẫn nắm chặt lấy cổ áo anh, như thể đây là người duy nhất có thể cứu rỗi cuộc đời mình...

Cô vùi mặt vào cổ anh, khe khẽ nức nở, cơ thể mảnh mai theo đó cũng run rẩy mãnh liệt.

Trong văn phòng, không có một ai.

Tất cả bác sĩ đều bận rộn đi kiểm tra phòng bệnh.

Cao Dương Thành đặt Hoàng Ngân xuống ghế. Vừa rời khỏi lòng ngực anh, Hoàng Ngân bất an co rúm người lại, vùi mặt vào đầu gối, ngẩn ngơ nhìn ngón chân mình qua làn nước mắt.

Trong đầu cô chỉ còn lại những tiếng uất hận của em gái...

Quyết tuyệt đến thế... Đau đớn đến thế...

Nước mắt rưng rưng nơi bờ mi đỏ ửng, Hoàng Ngân cố hít một hơi thật sâu, ép mình không được bật khóc...

Cao Dương Thành rút cho cô một cốc nước nóng, sau đó vào phòng thay đồ lấy một chiếc áo khoác trùm lên người Hoàng Ngân.

Cảm nhận được sự ấm áp trên cơ thể, Hoàng Ngân khẽ ngẩng đầu lên nhìn anh.

Cao Dương Thành ngồi xuống ghế bên cạnh, sau đó xoay chiếc ghế của cô về phía mình, rồi đưa tay chỉnh lại chiếc áo.

“Thật ra em không lạnh, trong phòng đủ ấm rồi!”

Hoàng Ngân chớp đôi mắt ngân lệ, mở lời.

“Mặc vào đi, tay em lạnh lắm!”

Cao Dương Thành nói xong bèn nắm chặt lấy tay cô, kẹp giữa hai bàn tay mình như muốn sưởi ấm.

Hoàng Ngân thấy anh chu đáo như thế, cõi lòng u uất như được an ủi phần nào. Cô khẽ mỉm cười, khóe mắt thêm nặng trĩu.

“Đạo này, ngày nào cũng thấy em khóc...”

Cao Dương Thành lau nước mắt cho cô, sau đó nâng cằm cô lên, điềm nhẹ một nụ hôn ấm áp, “Nói cho anh biết, làm sao mới có thể khiến em vui trở lại!”

Giọng nói anh khản đặc.

Trái tim như có ai đó dùng dao đục khoét.

Anh nâng khuôn mặt cô lên, ánh mắt sâu lắng nhìn cô chăm chú, đôi mày anh tuấn khẽ run lên, “Nếu để em rời đi, em có sống tốt hơn không?”

Hoàng Ngân nghe xong, nhịp thở bỗng trở nên hỗn loạn, nước mắt lại tuôn rơi như mưa, “Anh không cần em nữa sao?”

Cô bất giác siết chặt bàn tay Cao Dương Thành, lòng bàn tay lạnh lẽo vô cùng.

Đôi mắt trân trân nhìn anh đầy bối rối và bất an.

"Đừng khóc."

Cao Dương Thành đáp từng tiếng thất thanh, liên tục đưa tay lau nước mắt cho cô: “Sao anh có thể không cần em? Em đi rồi, linh hồn anh cũng theo bước chân em. Đau đớn như thế còn hơn cả cái chết, đúng không?”

Hoàng Ngân khóc ngất, cả người cuộn tròn trong lòng anh, hai tay vòng qua cổ, vùi đầu vào hõm vai rấn rỏi: “Đừng để em đi, được không anh? Em không muốn rời xa anh nữa! Đừng nói với em những lời như thế, em sợ lắm... em không chịu nổi...”

Cô sớm đã khóc không thành tiếng.

Chương 130: Người con gái đẹp nhất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành đau lòng hôn lên mái tóc cô, “Ừ anh không nói nữa! Anh đồng ý với em, chỉ cần em không buông tay, anh nhất định sẽ không buông trước...”

Thời điểm đó Cao Dương Thành cho rằng, chỉ cần cô kiên trì, anh nhất định sẽ theo tới cùng... Ai ngờ được, đến cuối, người buông tay trước lại là anh!

Mãi sau khi cảm xúc của Hoàng Ngân đã dịu đi đôi phần, cô mới rời khỏi vòng tay của anh.

Cao Dương Thành giơ tay xem giờ, sau đó sắp xếp lại tài liệu trên bàn rồi mở máy tính lên cho Hoàng Ngân, “Chút nữa anh có ca tiểu phẫu, tầm hai tiếng mới xong. Em cứ ở yên đây, ngoan ngoan đợi anh. Có thể ra ghé nghỉ ngơi một lát hoặc lên mạng xem phim đọc tin tức, chờ anh mổ xong, mình cùng đi ăn cơm nhé!”

Hoàng Ngân nhăn mày, ngẩng đầu nhìn anh, "Em cứ ngồi yên một chỗ sẽ buồn chết mất!"

“Đợi chút nữa Thùy Sam về, cô ấy sẽ trò chuyện cùng em, như vậy sẽ không lo buồn tẻ nữa. Nếu em cảm thấy chỉ có anh mới khiến em vui vẻ, anh có thể xin cho em vào phòng phẫu thuật! Nhưng em biết đấy, đó là nơi làm việc nghiêm túc, không phù hợp để bác sĩ nói mấy lời yêu đương. Vì thế anh mong em sẽ ở đây đợi anh về!”

“Em còn lâu mới vào phòng phẫu thuật với anh! Chán chết đi được!”

Hoàng Ngân xoay ghế, sau đó đặt tay lên chuột máy tính, buồn tẻ click trên màn hình: “Em có thể tùy tiện sờ vào máy tính của bác sĩ Cao!”

"Có thể! Nhưng em phải cam đoan không lấy cắp bất cứ thứ gì trong ổ F của anh!"

Cao Dương Thành nói vô cùng nghiêm túc.

Hoàng Ngân phì cười, thuận tay mở ô F ra, tự nhiên thưởng thức ảnh chụp của mình.

Cô quay đầu, vừa nhìn vừa nhoẻn miệng cười.

Cao Dương Thành cũng buồn cười, nheo mắt nhìn cô, “Không nghĩ ảnh mình có thể đẹp đến vậy à?”

Hoàng Ngân hếch cằm, nghiêm túc đánh giá: “Em phát hiện ra mình rất đẹp đó! Anh xem, không photoshop, không trang điểm vẫn đẹp như người mẫu! Haizz, anh nói xem, sao hồi đi học không có chàng trai nào đang hoàng theo đuổi em nhỉ?”

Cao Dương Thành vuốt ve khuôn mặt cô, sau khi quét mắt đánh giá từ trên xuống dưới, anh mới thủ thỉ kết luận, “Chỉ có thể nói, em chẳng hiểu gì về bản thân cả!”

Hoàng Ngân khịt mũi, cúi kính gạt tay anh ra, “Hừ! Anh đang nghi ngờ thẩm mỹ của mình sao?”

Cao Dương Thành nhích đến gần, khẽ mân mê cắn nhẹ lên bờ môi cô, “Ừm, trước giờ anh vẫn thấy thẩm mỹ của mình quá bình thường. Bởi vì không hiểu sao, anh lại cho rằng cô gái như em là người đẹp nhất mà Cao Dương Thành anh từng nhìn thấy, duy nhất, không có người thứ hai!”

Truyện up có bản quyền trên

Khóe miệng cô nhếch lên đầy hạnh phúc.

Ồ, khéo ăn khéo nói ghê!

Cô nhảy lên, ôm lấy cổ Cao Dương Thành, sau đó cắn một cái thật mạnh lên môi anh để trả thù.

Chỉ khi nghe thấy anh kêu đau, Hoàng Ngân mới nhả ra rồi dịu dàng hôn khẽ lên đôi môi quyến rũ ấy.

Cao Dương Thành bế thốc cô lên để nụ hôn thêm nồng nàn, cháy bỏng.

Giây phút ấy, cả thế giới ồn ào náo nhiệt bên ngoài chỉ còn lại hai người bọn họ, cho đến Vũ Phong và Dương Thùy Sam đẩy cửa bước vào, “Lão nhị... Khụ khụ... Xin lỗi đã quấy rầy! Hai người cứ tiếp tục... tiếp tục đi!”

Hoàng Ngân đỏ mặt, bây giờ chỉ muốn độn thổ cho xong!

"Vào đi."

Cao Dương Thành lại bình thản như không.

Vũ Phong và Dương Thùy Sam nhắm mắt theo lao, "Lão nhị, không làm gián đoạn chính sự của hai người chứ?"

“Cậu nghĩ nơi này phù hợp làm chính sự?”

Cao Dương Thành cầm tài liệu trong tay Vũ Phong, tức giận nện xuống đầu anh ta, “Muốn xem phim nóng trực tiếp à, quên đi!”

Hoàng Ngân quần bách đến mức hai gò má ửng đỏ, “Ừm... mọi người cứ nói chuyện với nhau đi, em qua gặp em gái một chút!”

“Chị dâu, chớ đi!”

Vũ Phong nhanh chân kéo Hoàng Ngân lại, “Chúng tôi vừa qua thăm bệnh cho cô ấy rồi. Hiện tại tâm tình của cô ấy không tốt, cô còn qua đó không phải tự đào hố chôn mình sao?”

“Nhưng em ấy là em gái tôi, không thể bỏ mặc như thế được?”

Hoàng Ngân vừa nghe thấy tâm trạng em gái không tốt, trong lòng nóng nảy hơn.

Cao Dương Thành cầm lấy tay cô, theo thói quen miết nhẹ để trấn an, “Nghe anh, đừng ở đây tranh luận làm gì. Đợi con bé bình tâm lại, anh sẽ đi cùng em!”

Giọng nói trầm ấm của Cao Dương Thành như có ma lực, vừa cất tiếng đã có thể xoa dịu tâm tình nóng như lửa đốt của cô.

Anh nhìn đồng hồ rồi nói, “Năm giờ chiều anh có hẹn mấy vị giáo sư

khoa chỉnh hình trong và ngoài nước. Đến lúc đó anh sẽ đưa bọn họ tới kiểm tra toàn diện cho Thanh Nga. Nếu như kết luận khả quan, chúng ta có thể đưa con bé ra nước ngoài điều trị!”

“Ra nước ngoài điều trị?”

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn anh.

"Ừ." Cao Dương Thành gật đầu, “Bởi vì đối với việc lắp chân tay giả mà nói, trình độ và kỹ thuật ở nước ngoài tân tiến hơn. Anh muốn con bé qua đó, như vậy mới có thể thích ứng nhanh nhất với tay chân giả, vừa tốt cho con bé cũng tốt cho chúng ta. Còn vết bỏng trên gương mặt, anh nghe bác sĩ chỉnh hình nói rằng việc này không khó. Riêng chuyện tiền nong, em đừng lo lắng, có anh đây rồi. Về tình về lý, anh làm là điều đương nhiên!”

“Nhưng mà...”

Hoàng Ngân cắn môi, nhất thời không biết đáp lại thế nào.

Nếu không dùng tiền của anh ấy, làm sao để em gái được hưởng môi trường điều trị tốt nhất bây giờ?

Thế nhưng dùng tiền của anh, trong lòng cô luôn cảm thấy áy náy không yên.

Cho nên, cô thật sự không biết nên nói gì vào lúc này.

"Cảm ơn anh."

Cuối cùng cô chỉ có thể thốt mấy lời đơn giản nhưng chân thành nhất này.

Cao Dương Thành hiểu được lòng cô, đưa tay vuốt ve gương mặt cô rồi dỗ dành, “Em ngoan ngoãn ở đây nghỉ ngơi, có gì chờ anh giải phẫu xong rồi bàn tiếp!”

Anh nghiêng đầu về phía Dương Thùy Sam, dặn dò, "Lúc không có việc gì thì nói chuyện cùng cô ấy một chút, đừng để cô ấy buồn chán quá!"

Anh lo cô sẽ lại lo nghĩ vẫn vợ khi rảnh rồi mất thôi.

“Thầy Cao yên tâm, em nhất định sẽ chăm sóc tốt chị Hoàng Ngân!”
Dương Thùy Sam cam đoan!

Vũ Phong xoa đầu Dương Thùy Sam, "Chăm sóc vợ thầy cho tốt vào, cái này ảnh hưởng trực tiếp đến điểm trắc đó nha!"

"Thật ạ?"

Dương Thùy Sam đảo mắt, nhìn về phía Cao Dương Thành.

"Thật."

Cao Dương Thành thẳng thắn đáp lại.

Rốt cuộc, Hoàng Ngân không nghe nổi nữa, đỏ mặt lườm Cao Dương Thành rồi mở miệng đầy hờn dỗi, “Em có phải trẻ con đâu, anh đừng coi em như trẻ nhỏ thế chứ! Được rồi, em hứa trong lúc anh không ở đây, em sẽ ngoan ngoãn ngồi im một chỗ đợi anh về, được chưa?”

“Chị Hoàng Ngân, chị đúng là có phúc mà không biết hưởng nhé! Chị không biết đó thôi, khi một chàng trai thật lòng yêu thương mình, anh ta sẽ để mình trong tâm, che chở yêu chiều như với một đứa trẻ. Mình trong lòng anh ta mãi mãi là đứa trẻ không bao giờ lớn! Thầy Cao, thầy thấy em nói đúng không?” Dương Thùy Sam ngây thơ hỏi Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành nhếch môi cười, gạt đầu tán thành, “Đúng rồi! Cho nên cô ở trong mắt vài người ở đây mãi mãi là đứa trẻ chưa trưởng thành! Lão tứ, cậu thấy tôi nói đúng không?”

Cao Dương Thành hỏi Vũ Phong đầy sâu xa.

Gương mặt điển trai của Vũ Phong nhất thời đỏ bừng, vội vàng vờ như không biết, “Đi thôi, đến phòng phẫu thuật nào!”

Dương Thùy Sam nhìn Vũ Phong, thấy sự ngượng ngùng và cuống quýt dâng đầy trong mắt anh, cô không khỏi ngạc nhiên.

Hoàng Ngân hiểu ra, chột nhoeo miệng cười.

Sau đó hai người đàn ông cùng sóng vai bước ra khỏi phòng.

Dương Thùy Sam nhanh chóng kê ghế tới gần chỗ Hoàng Ngân, khẽ ngẩng đầu, chớp mắt hỏi cô đầy tò mò: “Chị Hoàng Ngân, yêu đương có cảm giác thế nào?”

Hoàng Ngân bật cười trước câu hỏi đầy ngây thơ ấy, cô bèn hỏi lại, “Sao thế? Em chưa yêu ai à?”

“Dạ chưa!” Dương Thùy Sam tiếc nuôi lắc đầu.

“Không thế nào, em xinh xắn đáng yêu thế này mà không có ai theo đuổi sao?”

Hoàng Ngân không tin được nổi.

Chẳng phải những cô gái như Dương Thùy Sam đều nườm nượp kẻ đón người đưa hay sao?

"Có ạ, nhưng họ không phải gu của em!"

“Vậy em thích chàng trai thế nào? Giống Vũ Phong sao?” Hoàng Ngân gặng hỏi.

Chắc chắn, quả nhiên cô gái nào cũng thích hóng chuyện.

“Anh ta không phải mẫu người em thích nha!

Dương Thùy Sam đứng đưa hai chân, vội vàng cúi đầu phủ nhận, "Dạng công tử phong lưu chơi bời như thế không phải mẫu người em thích! Em thích những người như thầy Cao! Chị xem thầy ấy tốt biết bao, vừa đẹp trai lại giàu có! Chủ yếu là chuyên môn vững vàng! Đúng không chị?"

Hoàng Ngân mỉm cười, “Nhưng thầy Cao của em đã thuộc về chị rồi! Hết cách, không thể nhường nổi!”

Dương Thùy Sam bật cười khanh khách, "Chị muốn cho cũng không được! Thầy Cao còn lâu mới đồng ý nha! Nếu chị làm thế, thầy ấy sẽ nổi trận lôi đình đó! À... nhắc đến thầy Cao..."

Dương Thùy Sam ngẩng đầu, vừa đắn đo suy nghĩ, vừa phân tích, “Lúc trước em từng nghĩ, người như thầy khi yêu sẽ giống như một vương tử cao quý, cho dù dịu dàng cũng sẽ có khoảng cách nhất định, chứ không phải như bây giờ, sẽ ngồi xuống hôn người mình yêu, sẽ thủ thỉ bao lời nồng nàn tha thiết. Chúng em chưa từng nhìn thấy thầy Cao như thế... Cảm giác ấy tuyệt vời quá! Chị Hoàng Ngân, ngay cả người ngoài như em còn cảm nhận được sự tuyệt vời ấy, huống chi người trong cuộc! Cho nên, dù cả thế giới này chia cắt hai người, em vẫn ủng hộ đến cùng!”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ánh lên vẻ ngây thơ của Thùy Sam, trong lòng Hoàng Ngân chợt cảm thấy ấm áp, khóe mắt ngấn lệ.

“Thùy Sam, cảm ơn em!”

Hoàng Ngân xoa đầu cô, "Cảm giác có ai đó ủng hộ... Thật tốt! Anh chị sẽ cố gắng!"

Dương Thùy Sam nghe vậy, không khỏi ngượng ngùng gãi đầu gãi tay, “Em chỉ nói thật lòng mình thôi!”

Hoàng Ngân cười, "Cô gái như em, nhất định sẽ có một người nâng niu và yêu thương em như bảo bối!"

Vừa dứt lời, ráng hồng trên gương mặt cô càng đỏ hơn. Không hiểu vì sao, trong lúc đó cô lại nhớ đến gương mặt anh tuấn phong lưu của Vũ Phong.

Hừ!

Thùy Sam hừ mũi, còn khước cô mới thích tên phong lưu đó!

...

Hai tiếng sau ca mổ kết thúc. Cao Dương Thành cởi áo vô khuẩn, khoác chiếc blouse quen thuộc rồi nhanh chân rời khỏi phòng phẫu thuật.

Khi đẩy cửa văn phòng bước vào, anh nhìn thấy trên chiếc ghê kê sát cửa sổ có một cô gái đang say giấc nồng. Ánh mắt trời chan hòa xuyên qua

cửa kính, dịu dàng sà xuống gương mặt yêu kiều ấy, khiến khuôn trắng ngủ yên vừa thanh tú lại rục rờ vô ngần.

-----oOo-----

Chương 131: Ra nước ngoài điều trị

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sự tồn tại của cô giống như hồ nước xuân trong lòng anh, gió vừa thổi mặt nước liền hiện lên những gợn sóng lăn tăn, vỗ về toàn bộ tâm hồ.

Anh bất giác thả chậm bước chân, ngay cả ánh mắt cũng trở nên ôn hòa hơn mấy phần.

Anh vừa mới đến gần, Hoàng Ngân đang chìm trong giấc ngủ dường như cũng cảm nhận được, từ từ tỉnh giấc.

“Anh về rồi à!”

Truyện có bản quyền up trên

Hoàng Ngân nhìn thấy gương mặt đẹp trai, tuấn tú của Cao Dương Thành, tròn mắt trong veo bỗng sáng lên.

Cao Dương Thành quỳ xuống bên cạnh ghé dựa, nhìn thẳng vào cô, giúp cô vén lại những sợi tóc còn lòa xòa trên mặt.

“Sao thế? Nhàm chán quá nên ngủ hả?”

Hoàng Ngân nắm lấy bàn tay đang giúp mình vén tóc, cô rất thích cảm giác này, thậm chí còn tham lam, muốn chìm đắm trong nó.

Nếu có thể, thật mong rằng bọn họ có thể bên nhau cả đời như thế này!

“Em hứa với anh sẽ không chạy loạn nữa.”

“Ngoan lắm.”

Cao Dương Thành khen cô.

Ý cười trên khóe môi Hoàng Ngân càng ngọt ngào.

Cao Dương Thành nhìn đồng hồ trên tay.

“Đi thôi! Anh nghĩ giờ này các chuyên gia cũng tới rồi đó, đi thăm Thanh Nga nào.”

“Vâng ạ.”

Hoàng Ngân nghe thấy thế thì bật dậy, vội theo Cao Dương Thành ra ngoài.

Đỗ Thanh Nga đang nằm trên giường, trông thấy Hoàng Ngân, gương mặt bị bỏng vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Ra ngoài.”

Cô ta lạnh lùng phun ra hai chữ, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng chiếc áo trắng của Cao Dương Thành đứng đằng sau Hoàng Ngân, cô ta chợt im bật.

Con người bỗng chốc như bị che lấp bởi một tầng sương mù, khóe mắt ươn ướt, cô ta giơ hai tay che gương mặt bị thương.

“Anh cũng đi ra đi, tôi không muốn nhìn thấy hai người...”

Điều cô không muốn hơn cả chính là để cho Cao Dương Thành nhìn thấy gương mặt xấu xí này của mình.

Trông thấy sự lạnh nhạt, cùng đau khổ chất chứa nơi đáy mắt của em gái, lòng Hoàng Ngân đau như cắt.

Cô không để ý đến sự chán ghét cũng như bài xích của Thanh Nga, lại gần cô ta, nhẹ nhàng an ủi:

“Thanh Nga, bác sỹ Cao đã đưa những bác sỹ xương khớp và bác sỹ chỉnh hình đứng đầu từ nước ngoài đến đây. Họ cũng nói rồi, vết thương nhỏ này của em đối với bọn họ mà nói chỉ là tiểu phẫu thôi, sau này chắc

chấn sẽ không để lại sẹo, hồi phục rồi em sẽ lại xinh đẹp như trước kia.”

“Vết thương nhỏ này???”

Đỗ Thanh Nga ngược mắt lên, lạnh lùng nhìn chị gái, nhếch môi cười nhẹ, trong đáy mắt là sự lạnh lùng cùng hận ý.

“Hóa ra trong mắt chị, vết thương trên mặt này của tôi chỉ là vết thương nhỏ mà thôi!!!”

Cô ta cố tình rít chữ “nhỏ” qua kẽ răng.

“Như lời chị nói thì gương mặt của tôi phải bị hủy hoại không ra hình dạng nữa chị mới coi là chuyện to tát hả!!”

Giọng của Đỗ Thanh Nga bỗng cao lên cả tám quãng, thét lớn với Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân tim đau nhói.

Có trời biết, câu đó của cô cũng chỉ là vì an ủi Thanh Nga mà thôi, chứ không hề muốn em gái hiểu lầm thế này.

“Thanh Nga, đừng như thế, em cũng biết chị không hề có ý này...”

Cô vội vàng giải thích, nhưng Cao Dương Thành đã cướp lời trước.

“Đừng có chơi chữ với chị cô, cô ấy vốn ngốc nghếch, không chơi được trò này đâu.”

Giọng anh vẫn trầm ồm như cũ, trên mặt cũng không hề có biểu cảm nào dư thừa, sau đó chỉ lần lượt giới thiệu bốn chuyên gia nước ngoài với Đỗ Thanh Nga.

Cũng có thể giọng điệu của anh thật sự có ma lực an ủi tâm hồn người khác, khi anh vừa nói xong, có thể thấy rõ cảm xúc của Thanh Nga đã dịu đi không ít.

Thanh Nga cũng không đòi co nữa, lạnh nhạt nhìn các bác sỹ kiểm tra toàn thân cũng như vết bỏng trên mặt.

Trong thời gian đó, bốn người bọn họ thỉnh thoảng dùng tiếng Anh giao tiếp với Cao Dương Thành.

Cũng vào lúc này Hoàng Ngân mới biết hóa ra người đàn ông mà cô yêu còn có thể nói tiếng Anh Mỹ chuẩn xác, lưu loát đến đến vậy, giọng mũi kết hợp với âm luật mê hoặc của anh, dường như có thể khiến mọi cô gái đều chết mê chết mệt.

Đỗ Thanh Nga ở trên giường không kìm lòng được nhìn gương mặt anh tuấn phi phàm của Cao Dương Thành, cảm nhận con tim băng giá của mình đang đập điên cuồng vì anh.

Đôi mắt lạnh lùng được nhuốm lên chút tình cảm dịu dàng, mà trong sự dịu dàng đó lại gợn lên một tầng sương mờ mỏng manh...

Hoàng Ngân nhìn thấy bộ dạng si mê của em gái mình, có chút đau lòng. Quả nhiên, ngay từ đầu cô đã đánh giá thấp tình yêu mà Thanh Nga dành cho Cao Dương Thành. Hoặc có lẽ giống như Dương Thành từng nói, ở một vài khía cạnh nào đó Thanh Nga rất giống cô, ví dụ như sự cố chấp trong chuyện tình cảm! Hay sự si mê đối với anh!

Cô không nỡ nhìn bộ dáng này của em gái thêm nữa, rời mắt ôm lấy vai, ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thấy khung cảnh đầy tuyết trắng bên ngoài, Hoàng Ngân bất giác nghĩ về miền xa xôi, dường như cô lại nhìn thấy Thanh Nga ngây thơ, trong sáng hồi còn nhỏ, trong tay cô bé cầm củ khoai nóng vừa nướng, chạy đuổi cô trong nền tuyết, hét lớn:

“Chị, chị mau ăn đi, còn nóng hổi này.”

Lúc đó bọn họ đã không còn bố, bố mất lúc mẹ đang mang thai Thanh Nga, mà điều kiện kinh tế gia đình lúc nào cũng trong tình trạng kiệt quệ, thậm chí có lúc ăn bữa nay lo bữa mai, ngay cả củ khoai đó cũng là do em gái trộm được của anh hàng xóm.

Nhưng Hoàng Ngân vốn không hề biết rằng, buổi trưa cô ăn rất ít, lúc nhìn thấy củ khoai thơm phức mà Thanh Nga đưa cho, cô không nhận được thềm thường cắn một miếng, rồi nhanh chóng đẩy cho em.

“Thanh Nga, em cũng ăn đi.”

“Em ăn một củ, no lắm rồi. Nhân lúc còn nóng chị ăn đi.”

Thanh Nga chạy đi, dường như Hoàng Ngân nhìn thấy Thanh Nga còn ngoái đầu lại nhìn chăm chăm vào củ khoai trong tay cô.

Đêm hôm đó, Thanh Nga bị mẹ lấy chổi lông gà đánh cho một trận rất đau, vì sau khi anh hàng xóm phát hiện ra củ khoai bị Thanh Nga lấy trộm đã chạy đến nhà bọn họ để tố cáo, lúc đó Hoàng Ngân mới biết hóa ra anh hàng xóm chỉ nướng có một củ mà thôi, còn Thanh Nga thì chưa ăn một miếng nào cả.

Tối đó, hình như Hoàng Ngân cũng bị ăn đòn cùng Thanh Nga. Nhưng nay nghĩ lại, sự đau đớn lúc bị ăn đòn sớm đã bị lãng quên, điều duy nhất còn lại chính là tình nghĩa chị em khiến cô rơm rớm nước mắt.

“Hoàng Ngân.”

Giọng Cao Dương Thành bình tĩnh khẽ gọi cô.

Hoàng Ngân bừng tỉnh, vội vàng lau nước mắt, nghiêng đầu nhìn anh, vừa hay trông thấy con người đen láy, thăm thẳm như đêm đen, ánh mắt anh khóa chặt lên người mình, đáy mắt dường như có ánh sáng nhàn nhạt lướt qua, nghiên cứu thăm dò mọi cảm xúc trong lòng cô.

Hoàng Ngân nướn mày, cố cười tỏ ra bình tĩnh:

“Sao thế? Anh đã nói xong chưa? Tình hình thế nào rồi?”

“Wesson đề nghị nên đưa Thanh Nga ra nước ngoài điều trị, còn vết bỏng trên mặt, rất dễ hồi phục, không cần quá lo lắng.”

Lúc nói những lời này, Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân trước sau đó mới nhìn đến Đỗ Thanh Nga.

“Ra nước ngoài?”

Đỗ Thanh Nga ngây người.

“Ừ.”

Cao Dương Thành gật đầu.

“Nước ngoài nghiên cứu rất kỹ về chân tay giả, đối với cô mà nói là một chuyện tốt, nếu tình hình thuận lợi, có lẽ sau một năm cô có thể đi lại như người bình thường.

“Thật sao?”

Đáy mắt Đỗ Thanh Nga lóe lên tia hi vọng, còn Hoàng Ngân bỗng chốc phấn chấn lên nhiều, cô kích động tới nỗi nắm lấy cánh tay Cao Dương Thành.

“Vậy thì tốt quá, chúng ta phải nhanh chóng sắp xếp đưa Thanh Nga ra nước ngoài điều trị.”

Đỗ Thanh Nga phóng tầm mắt vào bàn tay mà Hoàng Ngân đang nắm lấy cánh tay của Cao Dương Thành, nụ cười trên gương mặt cứng đờ, ánh mắt lộ ra vài tia lạnh lẽo, hỏi Hoàng Ngân:

“Vậy ai đi cùng với tôi?”

Câu hỏi này có phần làm khó cho cô.

Tình hình sức khỏe của Dương Dương nhất định sẽ không đi được xa như vậy, cô nhất định phải ở lại chăm sóc Dương Dương, còn mẹ thì...

“Trước khi đến đây tôi đã gọi cho dì Trần, dì ấy muốn đi cùng với cô.”

Cao Dương Thành không nặng không nhẹ nói.

Hoàng Ngân nghiêng đầu nhìn, kinh ngạc vì sự sắp xếp kín đáo của anh.

Anh gọi điện cho mẹ lúc nào, cô tuyệt nhiên không hề hay biết.

Đỗ Thanh Nga sửng người một lúc, cuối cùng cô ta ngẩng đầu lên nhìn Cao Dương Thành.

“Nếu tôi nhất định muốn bác sỹ Cao đi cùng tôi thì sao?”

Hoàng Ngân sững người.

Đáy mắt Cao Dương Thành từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì, dường như đã sớm đoán được yêu cầu của cô ta, anh cong khóe môi nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Đừng có dùng sức khỏe của cô để đánh cược vị trí của cô trong lòng tôi, cô không đủ tư cách.”

Anh nói... Lạnh lùng, lãnh đạm, không có chút tình cảm, cũng không hề nhượng bộ.

Hoàng Ngân cứng họng, không ngờ đến tình huống này, anh lại có thể nói ra những câu lạnh lùng đến vậy.

Quả nhiên, gương mặt bị bóng của Đỗ Thanh Nga bỗng chốc trở nên trắng bệch, khóe mắt thoáng chốc ầng ậc nước, hai tay nắm chặt lấy chân.

“Cao Dương Thành, anh đừng quên tôi vì các người mới thành ra như vậy! Anh nói ra những câu như thế không thấy áy náy sao?”

Cao Dương Thành hai tay đút túi, cau mày, từ trên cao nhìn xuống Đỗ Thanh Nga đang nằm trên giường, con ngươi đen láy nhìn chăm chăm cô ta, một hồi sau mới nhàn nhàn mở miệng nói:

“Áy này không phải là yêu, càng không đồng nghĩa với việc phải giao hạnh phúc của mình ra.”

Nói xong, anh ngừng một lúc mới tiếp tục:

“Cô chuẩn bị đi, làm xong hộ chiếu là có thể ra nước ngoài.”

“Ra nước ngoài?”

Đỗ Thanh Nga nắm chặt chặt cười lạnh, nghiêng đầu nhìn Hoàng Ngân đứng bên cạnh giường.

“Đưa tôi đi rồi, hai người có thể vô tư, thoải mái yêu đương đúng không? Ra nước ngoài điều trị cái gì chứ, thật ra đó là mục đích thật sự của các người đúng không? Bỉ ổi!”

Nghe lời chỉ trích cay nghiệt của em gái, Hoàng Ngân thở dài, sắc mặt khó coi.

“Thanh Nga, sao em cứ phải để tâm vào những chuyện vụn vặt như vậy? Em cứ phải nghĩ về bọn chị một cách tiêu cực thế sao?”

Đỗ Thanh Nga cười trào phúng, trong nụ cười như giấu đầy những mũi kim sắc nhọn.

“Chị à, đừng dùng cái bộ mặt đó nhìn tôi, đừng ra vẻ thánh mẫu, nếu chị thật lòng thương cô em gái là tôi đây thì tại sao không thể từ bỏ người đàn ông này vì em gái mình chứ?”

Mắt Hoàng Ngân lập tức đỏ lên, hai bàn tay buông thõng bất giác nắm chặt, cô thở hắt hắt:

“Tại sao cứ phải bắt chị phải lựa chọn giữa hai người?”

Vai cô run rẩy kịch liệt.

“Đủ rồi đấy, Đỗ Thanh Nga.!!”

Bỗng nhiên giọng nói lạnh băng của Cao Dương Thành vang vọng trong phòng bệnh.

Anh nắm chặt lấy tay Hoàng Ngân.

Khoảnh khắc đó anh có thể cảm nhận rõ ràng sự gãy gập trong cô, nhưng anh vẫn sống chết nắm lấy thật chặt, dường như không cho cô bất cứ cơ hội nào trốn chạy.

Anh nói với Đỗ Thanh Nga:

“Cô không có tư cách yêu cầu người khác từ bỏ hạnh phúc của mình! Cô càng không có tư cách để chị mình lo toan cho cô.”

Nói xong, anh cũng không đợi Đỗ Thanh Nga có bất kỳ phản ứng nào đã kéo Hoàng Ngân ra khỏi phòng bệnh, bốn chuyên gia cũng nhanh chóng rời đi.

“Dương Thành, đừng như vậy, em phải trở về phòng bệnh, bây giờ chắc Thanh Nga đang tức giận ở trong kia.”

Cô có thể cảm nhận được sức lực anh kéo cô còn chất chứa cả sự tức giận.

Hình như anh giận thật rồi!

Nhưng anh tức giận với ai chứ? Là Thanh Nga? Hay là cô?

Cao Dương Thành bỗng dừng bước, anh quay người, nhanh chóng dùng tiếng anh lịch sự nói với bốn vị chuyên gia kia vài câu, sau đó bốn người được y tá dẫn đi hướng khác, còn anh mạnh mẽ kéo Hoàng Ngân đi hướng ngược lại.

“Dương Thành!!”

Hoàng Ngân gọi anh.

-----oOo-----

Chương 132: Lời cầu hôn của hoàng ngân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai tay cô kéo giật ra phía sau hông gỡ tay ra, nhưng Cao Dương Thành lại chẳng hề cảm nhận được sự giãy dụa của cô. Anh nắm tay cô rất chặt, tự ý đi thẳng về phía trước, vừa đi vừa hỏi cô: “Tối nay chúng ta ăn gì? Ăn quán hay nấu ăn ở nhà? Nếu ra ngoài ăn thì để anh bảo thím Lâm nấu cơm cho Dương Dương.”

“Dương Thành, em phải về thăm Thanh Nga!”

Truyện có bản quyền up trên

“Trả lời anh, ăn ở nhà hay ăn ở ngoài!”

Cao Dương Thành bắt giắc gằn giọng hơn một chút.

Trái tim Hoàng Ngân hơi run lên...

Cô cảm nhận được cơn giận tích tụ trong lồng ngực anh, nhưng anh đang cố gắng kiềm nén.

Rốt cuộc anh đang bực mình ai cơ chứ?

“Em muốn ăn ở đâu?”

Hoàng Ngân cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp.

“Vậy thì đi ra ngoài ăn đi.”

Anh quyết định.

Anh chăm chú nhìn Hoàng Ngân rồi dịu dàng nói: “Trong trí nhớ của anh, hình như sau bốn năm chúng ta chưa từng chính thức hẹn hò đi ăn một bữa cơm nào cả.”

Anh mỉm cười, cơn nóng giận ban nãy đã bị anh xua tan từ lâu: “Đi thôi.”

Hoàng Ngân bị cảm xúc lúc lạnh lúc nóng của anh làm cho rối rắm mơ hồ. Cô nhận ra có lúc mình thật sự không thể hiểu nổi suy nghĩ của người đàn ông này, nhiều lúc cô không thể đoán ra được rốt cuộc anh đang nghĩ gì.

Ví dụ như bây giờ!

Cao Dương Thành dẫn Hoàng Ngân vào một nhà hàng đồ Tây lịch sự đắt đỏ.

Màu sắc trang trí chủ đạo của nhà hàng là trắng và đen, phong cách tao nhã, âm nhạc êm dịu vang khắp không gian, vãn vít trong trái tim khiến người ta có cảm giác hư ảo không nói nên lời, rất dễ chịu.

Cao Dương Thành cởi đôi găng tay da màu đen một cách tao nhã, đưa cho nhân viên mở cửa đứng bên cạnh.

Nhân viên mở cửa cung kính đi lên giúp anh cởi chiếc áo khoác dài trên người xuống, sau đó là áo khoác bông của Hoàng Ngân.

“Cảm ơn.”

Hoàng Ngân lịch sự cảm ơn.

Nói thật, thật ra từ trước đến nay cô rất ít khi đến những nơi cao cấp thế này, trong trí nhớ của cô, chỉ có một hai lần hiếm hoi đi theo sếp hẹn gặp khách hàng mới đến.

Cao Dương Thành lịch lãm đưa một tấm thẻ vàng cho nhân viên tiếp tân: “Bao hết.”

Anh chỉ hờ hững thốt ra hai chữ.

“Vâng, ông Cao.”

Nhân viên tiếp tân dường như đã quen mặt anh, có lẽ anh là khách hàng thường xuyên ở đây.

Hoàng Ngân chớp mắt, ngơ ngác nhìn anh: “Sao lại phải bao hết nhà hàng? Lãng phí quá! Phải tốn bao nhiêu tiền cơ chứ?”

“Không biết.”

Cao Dương Thành mỉm cười trả lời cô.

Anh giơ tay đỡ lấy eo cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, ánh mắt dịu dàng nhìn cô chăm chú, bàn tay đặt trên eo nhẹ nhàng vuốt ve tựa cố ý lại như vô tình, cười nói: “Chỉ muốn ăn một bữa cơm với em thôi mà.”

“Ăn bữa cơm thôi mà, không cần phải phô trương lãng phí đến vậy chứ?”

Hoàng Ngân lại gần anh, nhỏ giọng thương lượng.

Cao Dương Thành nhếch môi cười: “Nếu bây giờ em lấy thân phận là nữ chủ nhân túi tiền của anh để yêu cầu thì có lẽ anh có thể suy nghĩ lại.”

Hoàng Ngân cắn môi, đỏ mặt, chẳng thèm quan tâm đến anh nữa.

Dù sao anh cũng có nhiều tiền, cô chẳng cần lo lắng thay anh làm gì.

“Ông Cao, thẻ của ông.”

Cô lễ tân cung kính đưa tấm thẻ trả lại cho Cao Dương Thành: “Xin mời đi bên này.”

Bồi bàn riêng của hai người cung kính dẫn Cao Dương Thành và Hoàng Ngân đi đến chỗ ngồi dành riêng trên tầng cao nhất.

Bước từ thang máy ra, Hoàng Ngân liếc mắt nhìn quang cảnh đẹp đẽ trước mắt, cô hơi ngẩn ngơ giây lát...

Có lẽ, câu “lâu đài trên không” chính là đề hình dung bức tranh trước mắt này.

Hoa oải hương màu tím trải thành một biển hoa, rèm vải trắng tinh bị cơn gió nhẹ thổi phát lên, hương hoa vương vấn trong bầu không khí khiến màu tím thắm ấy như mộng như ảo...

Bàn ăn được đặt ngay chính giữa vườn hoa, con đường nhỏ uốn lượn dẫn lối, bên cạnh còn đặt một chiếc giường tròn bằng gỗ để nghỉ ngơi, vải lụa trắng mỏng tang buông xuống, bay lượn theo gió...

Quang cảnh thơ mộng dễ chịu quá thật khiến người ta ngừng thở.

Từ xưa đến nay Hoàng Ngân không hề biết một nhà hàng cũng có thể mang phong thái đa tình đến thế.

Hoàng Ngân ngơ ngác được Cao Dương Thành dắt lại ngồi vào bàn: “Muôn ăn gì?”

Anh yêu chiều vỗ đầu cô, lần đầu tiên trong đời nghe theo ý kiến mà hỏi cô.

Suy nghĩ của Hoàng Ngân dường như vẫn đang đắm chìm trong biển hoa đẹp không tả xiết, vẫn chưa tập trung, chỉ ngơ ngác đáp lời: “Anh tự quyết đi.”

Cuối cùng, cô đột nhiên nghiêng đầu nhìn Cao Dương Thành, trịnh trọng hỏi: “Sao hôm nay anh lại đột nhiên đưa em đến chỗ thế này ăn cơm?” Cô chớp mắt, dường như hơi đau lòng: “Chắc không phải anh đang muốn nhắc nhở cuộc sống của anh và em khác biệt như thế nào đâu nhỉ?”

“Anh giống loại người tầm thường như thế sao?”

Anh bật cười, trong nụ cười dường như còn mang chút bất lực: “Anh muốn dùng cuộc sống xa hoa này để mê hoặc em. Chẳng phải em thích biển hoa màu tím sao? Em xem, anh có thể giúp em thực hiện ước mơ của mình dễ như trở bàn tay. Vì vậy, cứ thế này, có khi nào em sẽ kiên quyết ở lại bên cạnh anh hơn không?”

Câu cuối cùng, anh gần như dùng giọng điệu van xin để hỏi Hoàng Ngân.

Ngay cả khuôn mặt đẹp trai quyến rũ dường như cũng bớt chút đau buồn.

Lòng Hoàng Ngân đau nhói.

Người đàn ông này phải hoảng sợ đến thế nào mới bất lực đến mức nghĩ ra cách ngốc nghếch này cơ chứ, có lẽ chẳng qua anh muốn dùng toàn bộ tâm trí, dùng tất cả mọi cách để kiên quyết giữ cô bên mình!

Mắt Hoàng Ngân phấp hồng, giả vờ tức giận nói: “Thô bỉ! Trong lòng anh, Đỗ Hoàng Ngân em là loại phụ nữ yêu tiền như mạng thế sao?”

Trước hành động “tầm thường” và sự nghi ngờ nhân cách cô của anh, Hoàng Ngân không những không tức giận, ngược lại cô vừa đau lòng vừa vui vẻ.

Cao Dương Thành nắm lấy cằm cô, ngón tay dùng lực hơi mạnh.

“Từ trước đến nay anh chưa một giây phút nào hi vọng Đỗ Hoàng Ngân em chính là loại phụ nữ xấu xa thấy lợi quên nghĩa như lúc này!”

Anh nói rồi hôn lên môi Hoàng Ngân một cái thật mạnh.

Đôi mắt đen láy ngày càng u ám, chỉ nghe thấy giọng nói trầm khàn của anh tiếp tục cất lên: “Như vậy thì anh có thể trói em bên mình để như trở bàn tay.”

Chẳng giống như bây giờ...

Mỗi ngày mỗi phút mỗi giây anh đều lo sợ một ngày nào đó cô lại giống như bốn năm trước, không màng tất cả, buông tay anh!

Bàn tay kia của anh nắm chặt tay Hoàng Ngân, mười ngón tay nắm chặt.

Môi anh, đuổi theo đôi môi anh đào của cô, dùng chiếc lưỡi nóng bỏng của mình cẩn thận mô tả hình dáng môi Hoàng Ngân.

Cô có thể nghe thấy tiếng thở dốc, tiếng tim đập của anh một cách rõ ràng...

Tất cả đều mạnh mẽ, mang đậm sức quyến rũ của đàn ông đến thế, gõ vào lòng ngực cô, khiến tim cô đập thành thịch theo tiết tấu của anh.

Cô thích tất cả những âm thanh phát ra từ nơi anh, chỉ cần là thứ thuộc về anh đều có thể khiến cô cảm thấy yên tâm một cách kì lạ, cảm giác an toàn ấy có thể vỗ về mỗi một tế bào bất an trong cơ thể và linh hồn cô.

Hơi thở nóng bỏng của anh nhẹ lướt qua bên hơi thở của Hoàng Ngân.

Cô có thể cảm nhận được động tác hôn của anh càng ngày càng mạnh mẽ, thậm chí là một kiểu chiếm giữ thô bạo!

Nhưng Hoàng Ngân không hề chống lại, cho dù bị anh làm đau, cô vẫn chủ động đưa lưỡi về phía anh, nhanh chóng luồn vào khoang miệng anh, sau đó bị anh ngậm chặt lấy vì kích động, mút thỏa thích, điên cuồng quán lấy chiếc lưỡi thơm tho nóng bỏng của cô.

“Um um um...”

Hoàng Ngân thật sự có cảm giác mình sắp bị anh hút luôn vào bụng.

Bởi anh quả thực quá thô bạo, đến nỗi chiếc lưỡi đang bị anh ngậm chặt trong miệng cũng cảm thấy tê rần.

Hoàng Ngân cuối cùng không chịu nổi nữa, lấy tay đánh nhẹ lên lồng ngực săn chắc của anh, ú ớ nũng nịu trách mắng nói: “Nhẹ... Nhẹ chút...”

Giọng cô mơ hồ không rõ, Hoàng Ngân cũng không dám chắc anh có nghe rõ hay không, nhưng cô có thể cảm nhận rõ ràng nụ hôn trên môi dịu dàng hơn ban nãy rất nhiều.

Anh buông lưỡi cô ra, rời khỏi cánh môi cô, thở dốc nặng nề, chóp mũi đặt lên cánh mũi hồng hào của cô, ánh mắt sâu thẳm bức bách nhìn chăm chăm khuôn mặt gần trong gang tấc, ánh nhìn chăm chú như thể có nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

Lúc đầu Hoàng Ngân còn dám nhìn thẳng vào ánh mắt anh, chỉ là, ánh mắt anh ngày càng nóng bỏng và quyến luyến, khiến cô bất giác đỏ mặt, sau đó then thừng rời mắt.

Tuy nhiên đáp lại cô là hơi thở càng nặng nề hơn, sau đó nữa, môi cô nóng lên, cô lại bị người đàn ông trước mặt hôn sâu lần nữa.

Lại là một nụ hôn nặng nề đến mức gần như khiến cô tê dại.

Hoàng Ngân có thể cảm nhận được cánh môi mình đã sưng đỏ, cô chỉ có thể bị anh ôm chặt trong lòng, vừa thở dốc vừa để mặc anh ngậm môi cô chơi đùa.

Còn cô, dường như đã mê mang quay cuồng từ lâu, chẳng còn chút lý trí nào, chỉ có thể để mặc anh làm những gì anh muốn.

Anh lúc thì dịu dàng, lúc thì thô lỗ...

Cảm giác ấy cứ như chỉ tiếc không thể nuốt luôn Hoàng Ngân vào bụng vậy.

Trong lúc ngơ ngác, Hoàng Ngân dường như nghe thấy anh thì thầm: “Đỗ Hoàng Ngân, anh phải làm thế nào mới có thể giữ em bên mình,

mới không khiến em đau khổ như vậy nữa...”

“Hôm nay thấy em đã có một giây giao động khi đứng trước mặt em gái, anh lại... Bắt đầu lo sợ! Sợ đến mức nghĩ ra cách thức ngu xuẩn là dùng vật chất để mê hoặc em! Nhưng biết làm sao được? Hình như anh không tìm được cách nào hay hơn nữa rồi...”

Hoàng Ngân chưa bao giờ nhìn thấy một Cao Dương Thành lúng túng và thảm bại như thế.

Vì vậy, cơn giận hôm nay của anh là vì anh cảm nhận được sự do dự chỉ một giây trong lòng cô sao?

“Hay là, chúng ta kết hôn đi!”

Hoàng Ngân đột nhiên nói.

Cao Dương Thành ngây người.

Đôi đồng tử đen láy giã ra gấp mấy lần, anh vừa vui mừng vừa kinh ngạc tròn mắt nhìn Hoàng Ngân ở trước mặt.

“Em vừa nói gì?”

Đôi tay ấm áp của anh nâng má Hoàng Ngân, kích động hỏi.

Hoàng Ngân có thể cảm nhận niềm vui sướng của anh một cách rõ ràng, đôi mắt xinh đẹp cong cong như vàng trắng khuyết, sau đó, hàng lông mày thanh tú giả vờ giận dữ nhíu lại, trách cứ: “Bác sĩ Cao, anh quá đáng quá! Những lời thế này bình thường đều là đàn ông nói chứ!”

Cao Dương Thành nâng mặt Hoàng Ngân, chẳng nói chẳng rằng vội vàng hôn lên đôi môi sưng đỏ của cô một cái.

Nụ hôn này rất nặng nề nhưng không sâu, chỉ dán chặt lên môi cô mà thôi.

“Đỗ Hoàng Ngân, anh đồng ý lời cầu hôn của em!”

Cao Dương Thành nôn nóng thở phào, chăm chú nhìn Hoàng Ngân hơi

thẹn thùng trước mặt. Ngay sau đó, anh dường như không thể khống chế sự vui mừng và tình yêu tươi cô được nữa, đôi môi mỏng lại cuốn lấy đôi môi đỏ mọng của Hoàng Ngân.

Nụ hôn nóng bỏng điên cuồng như gió lốc, dường như muốn hút lấy cô.

Hoàng Ngân có thể cảm nhận rõ ràng lồng ngực anh đập phồng kịch liệt vì kích động, nóng bỏng thở dốc.

Bàn tay to lớn nâng má cô, môi lưỡi thỏa thích tấn công đôi môi cô, đầu lưỡi ướt át nóng bỏng tham lam liếm láp môi cô hết lần này đến lần khác, mãi đến khi ngay cả hơi thở của Hoàng Ngân cũng đều là mùi thơm tự nhiên phảng phất của anh, anh mới buông môi cô ra, sau đó, lại mút lấy đầu lưỡi của cô, điên cuồng triền miên.

Đến khi Hoàng Ngân cảm thấy mình sắp bị anh hôn đến mức không thể thở nổi, anh mới đột nhiên buông môi cô ra, đôi môi mỏng ướt át nóng bỏng mân mê trên gò má ửng hồng của cô.

Đầu lưỡi nóng bỏng ẩm ướt, mang theo sự đùa giỡn khiến người ta tê dại, liếm láp làn da đàn hồi mềm mại của Hoàng Ngân từng chút từng chút một.

Hoàng Ngân bị anh giày vò như thế, chỉ có thể dựa vào lòng anh, mặt đỏ ửng, khó khăn thở dốc.

Gò má đỏ ửng, da trắng phiếm hồng, đôi mắt mơ màng của cô đã mờ mịt từ lâu.

Lồng ngực cô không ngừng đập phồng theo nhịp thở dốc, hai vật tròn trịa dưới lớp váy áo kia cũng không ngừng đập phồng theo nhịp hô hấp của của Hoàng Ngân...

Gợi cảm, cảm dỗ vô cùng.

Đôi mắt đen láy của Cao Dương Thành trở nên u ám.

-----oOo-----

Chương 133: Vị trí độc quyền

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đầu lưỡi ẩm ướt trượt dài từ trên má xuống dưới, bắt lấy lỗ tai nhạy cảm của Hoàng Ngân.

Cô không kiềm được khẽ rên rỉ: “Ừm...”

Tiếng rên khe khẽ của Hoàng Ngân là lời đáp tốt nhất đối với Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân vô thức nắm chặt áo sơ mi của anh, cơ thể mềm mại co vào lòng anh, run rẩy hơi dữ dội.

"Dương Thành..."

Cô không kiềm được khẽ gọi tên anh, hờn dỗi nói: “Buồn, buồn quá...”

Cảm giác mềm mềm, tê tê ở lỗ tai xuyên qua thần kinh, nhanh chóng lan ra từng tác trên cơ thể của cô.

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy toàn thân đều là cảm giác tê dại rất khó chịu, dường như một chút hơi sức sau cùng cũng sắp bị anh rút cạn. Cô chỉ có thể nằm trong lòng anh yếu ớt nắm lấy cổ áo sơ mi, nhẹ nhàng bảo anh tha cho cô.

Cao Dương Thành thích Hoàng Ngân thế này, thích nhìn cô nằm dưới người mình càng ngày càng yếu ớt, vô lực...

Điều này khiến anh có cảm giác tự hào của một người đàn ông!

Nhìn đôi mắt mơ màng đỏ hoe của cô, anh cong khóe môi, nở nụ cười hài lòng, nắm chặt quai hàm của cô, hôn thật sâu, sau đó lại đè lên người cô.

Anh dùng một chút sức, đè Hoàng Ngân lên ghế, nằm xuống.

Hôn lấy quai hàm mịn màng của cô, nhưng lại không nỡ dễ dàng rời khỏi, ngón tay dài thon thả nhẹ nhàng nâng quai hàm cô lên, hôn một

cách say mê, hết lần này đến lần khác, như một cơn mưa dày đặc, không ngừng rơi xuống, hôn một cách tinh tế mà tham lam.

Mãi cho đến khi hôn quai hàm cô lần thứ ba mươi hai, cuối cùng anh cũng nở di chuyển đôi môi đi, chuyên qua hóm cổ trắng ngần của Hoàng Ngân mà hôn xuống.

"Ừm..."

Bàn tay Hoàng Ngân nắm lấy cổ áo của anh, siết chặt lại.

Cho đến khi đầu lưỡi nóng bùng của anh chạm vào cổ họng, trượt theo làn da mịn màng của cô kéo xuống dưới, Hoàng Ngân không kiềm được mà run lên, kích động rên lên thành tiếng.

Thật xấu hổ!!

Hai má cô nóng bừng.

Cô thở dốc một hơi, kéo lại chút lý trí sau cùng, đẩy người đàn ông trên người mình ra: "Dương Thành, đừng phá nữa, ở đây là nhà hàng."

Cao Dương Thành vẫn nằm nhoài trên người cô, không chịu ngồi dậy, bờ môi vẫn dán chặt vào cần cổ nhạy cảm của cô, khàn giọng nói: "Cả tầng trên cùng chỉ có hai chúng ta, không có lệnh của anh, bọn họ không thể lên đây! Kể cả chọn món, bọn họ dùng máy điều khiển điện tử cũng được! Vì vậy..."

Cao Dương Thành ngẩng đầu, nhìn cô chằm chằm, khóe môi nở một nụ cười tà ác: "Em kêu lớn thế nào cũng được!"

"..."

Mặt Hoàng Ngân lập tức nóng bừng, như màu ráng chiều trên bầu trời.

Cô trừng mắt nhìn anh, tức giận mắng: "Cầm thú!"

Cao Dương Thành không tức giận mà mỉm cười, hơn nữa anh còn cười rất sáng khoái, đôi mắt ma mị như ánh sao, tựa như đang tô điểm cho ánh nắng rơi xuống, vô cùng long lanh rực rỡ.

Ánh mắt lấp lánh đó khiến Hoàng Ngân vừa nhìn đã có chút ngẩn ngơ.

Lại nghe anh nói thì thâm bên tai: “Vừa nhìn thấy em là không hiểu sao cứ muốn biến thành dã thú! Làm sao đây? Đỡ Hoàng Ngân, em như một loại thuốc kích thích vậy.”

"..."

Con người này, từ bao giờ mà lại biết nói những lời xấu xa như vậy?

Còn thuốc kích thích nữa! Có ai lại so sánh bạn gái mình như vậy không?

Hoàng Ngân hờn dỗi trừng mắt nhìn anh, khóe môi cong lên thể hiện hết tất cả suy nghĩ của mình.

Cao Dương Thành lại hôn nhẹ lên khóe môi Hoàng Ngân.

Hơi thở của anh, nóng bức mà gấp gáp, đi đến đâu cũng giống như một quả cầu lửa trượt qua, khiến cơ thể cô nóng bừng, có cảm giác tê liệt không còn sức lực, giống như bị trăm nghìn con kiến gặm nhấm, ngứa ngáy khó chịu, khiến hơi thở ngày càng hoảng loạn, sự nhấp nhô nơi vòng một cũng ngày càng kịch liệt...

Dường như từng chút từng chút tiếp xúc này, cơ bản không thể thỏa mãn được yêu cầu của kẻ dã thú là Cao Dương Thành, anh dứt khoát đưa tay kéo quần áo của Hoàng Ngân xuống.

"A..."

Hoàng Ngân xấu hổ kêu lên.

"Đẹp lắm!!"

Cao Dương Thành không kiềm được khen ngợi...

Trời...

Cảm xúc mềm mại ở đôi môi, giống như hôn lên một đám mây, cảm

nhận sâu sắc sự lảng động của nó, tiếp theo, đôi môi đỏ ửng kiêu ngạo kia càng ngày càng cứng giữa bờ môi anh...

"A..."

Hai tay đang rũ xuống của Hoàng Ngân không kiềm được nắm chặt vào ghế sofa.

Mắt cô đỏ hoe, nhìn người đàn ông trên người mình, rụt rè bảo anh tha cho cô: "Dương Thành, đừng... Đừng như vậy..."

Cao Dương Thành thả lỏng ra, đầu lưỡi cứ quyen luyện không rời di chuyển trên người cô, giọng trầm khàn vỗ về: "Đừng căng thẳng, cứ giao hết cho anh..."

Hoàng Ngân nhìn anh bằng ánh mắt đáng thương: "Ở đây là nhà hàng."

Cao Dương Thành cười xấu xa: "Làm chuyện này, phải thay đổi địa điểm và tâm trạng, nếu cứ làm trong phòng ngủ của mình thì sẽ rất nhàm chán!"

"..."

Hoàng Ngân im lặng.

Con người này hoàn toàn không biết phân biệt tình hình!

Trên xe? Trong phòng bệnh? Bây giờ đến nhà hàng anh cũng không định bỏ qua!!

"Anh thật sự là dã thú!!"

Hoàng Ngân dùng nắm tay đấm vào vai anh.

Cao Dương Thành cười khẽ.

"Đừng xấu hổ."

Anh vỗ về cảm xúc của Hoàng Ngân: "Trừ phi bọn họ không muốn làm nữa thì mới chạy lên đây. Còn nữa, đây là vị trí độc quyền, chỉ thuộc về

hai chúng ta..."

Hoàng Ngân kinh ngạc, trừng mắt nhìn anh: "Chỉ thuộc về hai chúng ta?"

"Đúng vậy."

Trên trán Cao Dương Thành lấm tẩm mồ hôi: "Không phải em nói thích biển hoa màu tím à? Anh đã cho người bày trí nơi này thành như vậy! Từ sáng đã muốn đưa em đến đây, nhưng chưa có cơ hội. Còn nữa, anh quên nói với em, nhà hàng này cũng được xem là một trong những sản nghiệp thuộc gia tộc nhà chúng ta..."

"..."

Thì ra là vậy!!

Chả trách lúc này khi vừa vào cửa đã cảm thấy thái độ của tất cả nhân viên đối với anh rất khác biệt.

Cao Dương Thành không đợi Hoàng Ngân phản bác, trực tiếp tham lam hôn lên.

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy xấu hổ chết đi được!

Cao Dương Thành dường như rất hài lòng với Hoàng Ngân lúc này, khoe môi nở một nụ cười xấu xa.

Hoàng Ngân cảm nhận được ánh mắt anh đang nhìn mình chằm chằm, lập tức biết được cơ thể mình đã bị anh phát giác, cô lập tức xấu hổ không thể trốn tránh.

"Anh đừng nhìn nữa!!"

Hoàng Ngân kháng nghị: "Cao Dương Thành, anh đúng là một con dã thú lòng tham không đáy!! Tất cả của em cũng bị anh xé luôn rồi, anh muốn lát nữa em bị lạnh chết đúng không!"

Con người này, lần nào cũng phải thô bạo như vậy mới được sao?

Hoàng Ngân vừa nghĩ tới thì lập tức thu chân lại, nhưng lại bị Cao Dương Thành ấn xuống một cách bá đạo.

"Um..."

Nhận thức của Hoàng Ngân sớm đã mơ hồ.

Mơ màng, kích động, cơ bản không thể suy nghĩ nhiều được nữa!!

Cảm giác tê liệt này, cứ như muốn lấy mạng của Hoàng Ngân.

"Um..."

Hoàng Ngân không thể chịu được nữa, rên rỉ một tiếng.

Ở giây tiếp theo, hơi thở nặng nhọc của anh lập tức hòa theo...

"Um..."

Hoàng Ngân cảm thấy bản thân thật sự sắp chết rồi!!

Sắp chìm đắm trong cơn mơ màng, hơi thở đứt quãng.

Làn sương mờ nhuộm đầy trên đôi mắt, cô mơ màng mở to mắt nhìn vào biển hoa màu tím trước mặt...

Vải trắng tung bay trong gió, phủ lên người bọn họ...

Cứ như một giấc mộng!!

Hoàng Ngân cảm thấy bản thân như đang nằm mơ, một giấc mơ vô cùng tươi đẹp!!

"Um..."

Hoàng Ngân lại mất khống chế mà kêu lên thành tiếng.

Cô bật khóc.

Không biết là do quá kích động hay là do xấu hổ.

Tóm lại, cô khóc rất dữ dội, đến sau cùng, tất cả tiếng khóc của cô, đều bị Cao Dương Thành nuốt trọn vào nụ hôn thật sâu.

Anh lại hôn cô lần nữa...

Hoàng Ngân dùng tay đẩy anh ra: “Anh thật quá đáng, quá đáng lắm rồi!!”

Cảm giác dạt dào bất ngờ này, khiến toàn thân Hoàng Ngân gần như co rút lại.

Làn gió nhẹ thổi qua, mùi thơm của hoa oải hương phảng phất tràn ngập trong không khí, thấm vào lòng người, vô cùng thoải mái...

Cao Dương Thành lập tức bế cô lên, đi vòng qua một lối nhỏ, bước nhanh tới chiếc giường tròn xinh đẹp.

Hoàng Ngân ôm chặt cổ anh, vô cùng bất ngờ trừng mắt nhìn anh: “Cao Dương Thành, có phải anh cố ý bày chiếc giường kia ở đây không, chuyên để...”

Khóe môi Cao Dương Thành cong lên.

Hoàng Ngân khinh thường: “Anh đúng là khẩu vị mạnh.”

Cao Dương Thành liếc cô một cái, thanh minh: “Đầu óc em suy nghĩ xấu xa rồi đấy, vậy mà trách anh khẩu vị mạnh! Chiếc giường này dùng để nằm nghỉ ngơi mà thôi, đương nhiên, bây giờ xem ra nó cũng có tác dụng rất bất ngờ!”

Anh vừa nói, vừa ném Hoàng Ngân lên chiếc giường tròn.

Cả thế giới, chỉ còn lại hai người họ.

Ánh mắt quyến luyến của Cao Dương Thành, nhìn chăm chăm nơi gương mặt ngại ngùng của Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân có chút xấu hổ, vào giờ phút này, cô trông có vẻ hơi nhếch nhác.

"Anh đừng có nhìn nữa!!"

Hoàng Ngân tức giận trừng mắt nhìn anh.

Cao Dương Thành ôm lấy eo cô, để cô gằn anh thêm chút nữa: "Anh nhìn vợ anh cũng không được à?"

Mặt Hoàng Ngân đỏ mặt: "Em còn chưa gả cho anh mà!"

"Nhưng lúc này em vừa cầu hôn anh rồi!"

Cao Dương Thành vừa nói, vừa lật người Hoàng Ngân trở lại, để cô nằm đối diện mặt mình, vòng qua ôm lấy đầu gối cô, để cô ngồi xồm lên.

"Anh không biết xấu hổ! Bây giờ em đang nghĩ xem có nên hối hận hay không!"

Hoàng Ngân cắn môi.

Cao Dương Thành cười khê: "Đã là mẹ của con anh rồi, em cảm thấy mình còn cơ hội quay lại không?"

Lời này của anh vừa nói ra, Hoàng Ngân chỉ cảm thấy mình bị vạch trần một cách trắng trợn...

Cô không biết anh giày vò mình trong bao lâu, cho đến sau cùng, anh mới chịu buông tha cho cô.

Bữa ăn này, thật sự ăn đến mức khiến Hoàng Ngân dở khóc dở cười.

Khi hai người lại ngồi xuống trước bàn ăn, bụng Hoàng Ngân đã đói cồn cào.

Bò bít tết để trước mặt, cô đã không còn chú ý đến hình tượng ngọc nữ nữa, cầm dao nĩa lên lập tức cắt xuống, nhưng lại phát hiện tay mình run dữ dội.

Kẻ đầu xỏ tội ác là Cao Dương Thành thì đang ngồi bên cạnh không nhận được cười.

Hoàng Ngân xấu hổ ném dao nĩa trên tay xuống, dáng vẻ nghiêm chỉnh nhìn anh: “Cao Dương Thành, chúng ta có thể ngồi mặt đối mặt thảo luận được không, tư thế vào từ phía sau này, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tính năng sử dụng đôi tay của em!”

Cao Dương Thành cười híp mắt.

Anh cầm dao nĩa lên nho nhã cắt một miếng bít tết của mình đưa đến miệng Hoàng Ngân: “Nhưng mà, tư thế đó em kêu kịch liệt nhất, em dám nói em không thích nhất tư thế đó không?”

Mặt Hoàng Ngân đỏ ửng, trừng mắt nhìn anh: “Bác sĩ Cao, sau này có thể đừng dẫn em đến những chỗ thế này không, đừng nói là vì em cái gì cái gì... Được không hả?”

Cô thật sự nghiêm túc kháng nghị!!

Hoàng Ngân cắn thật mạnh miếng bít tết trong miệng, rõ ràng đang xem nó là bác sĩ Cao mà nhai.

"Vợ này, việc khẩn cấp trước mắt là anh cảm thấy chúng ta nên bàn bạc về chuyện kết hôn."

Cao Dương Thành chuyển đề tài, hơi nhíu mày nhìn cô: “Có thể nói cho anh nghe về suy nghĩ của em trước không?”

Kết hôn...

Thật ra Cao Dương Thành cũng từng nghĩ đến!

Nhưng mà, sau khi thấy tình hình phức tạp của gia đình cô, anh không còn dám nhắc đến yêu cầu gì làm khó cô, nhưng hiện tại cô lại chủ động đề ra yêu cầu thì mọi chuyện đã khác!

Nếu anh để cô đi, thì anh đúng là một kẻ ngốc!

"Em nghĩ thế nào?"

Anh lại cắt một miếng bít tết đưa đến miệng Hoàng Ngân, nghiêm túc

hỏi.

Hoàng Ngân thấy hơi chột dạ, không dám nhìn anh, cắn miếng bít tết anh đưa qua: “Ý của em là... Hay chúng ta lên đến cục dân chính đăng ký kết hôn đi?”

"Lên?"

Cao Dương Thành ngược mắt lên, bình tĩnh nhìn Hoàng Ngân.

-----oOo-----

Chương 134: Người phụ nữ không có lương tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân cắn môi, gượng gạo nuốt miếng thịt bò bít tết trong miệng xuống.

Cô cũng không ném được bò bít tết rồi cuộc có vị gì!

“Vâng.”

Cô gật đầu.

truyện up có bản quyền trên

Một lúc lâu sau mới giải thích: “Về phía mẹ em, em chắc chắn không thể nói sớm hơn cho bà được, bà ấy nhất định sẽ không cho phép! Phía mẹ anh... Càng không cần em nói thêm nữa phải không?”

Cô hút chút nước, nghiêng đầu nhìn anh: “Nếu để bà ấy biết, anh nghĩ chúng ta còn có thể ở bên nhau không?”

Cao Dương Thành hí mắt: “Thế nào? Cuối cùng cũng đồng ý nói thật với anh rồi hả?”

Anh vừa nói, vừa cắt miếng thịt, đưa tới miệng Hoàng Ngân, giọng nói hết sức điềm tĩnh: “Trên giấy đăng ký kết hôn có đóng dòng chữ “Tái

hôn” hay không?”

Hoàng Ngân ngần người, một lúc lâu sau cô lắc đầu: “Em không rõ, chưa từng tái hôn, đây là lần đầu.”

Cao Dương Thành nhìn chăm chăm vào mắt cô: “Trước đây, em thật sự đã kết hôn với Đoàn Vũ Đạt?”

“Đúng vậy!”

Hoàng Ngân gật đầu, cố ý nhếch môi cười với anh: “Hôm nào mượn giấy chứng nhận ly hôn của em và anh ấy cho anh xem.”

“Đồ Hoàng Ngân...”

Cao Dương Thành cắn chặt răng quát cô.

“Anh ghen rồi?”

Hoàng Ngân cười híp mắt nhìn anh: “Trêu anh đó, xem anh lần sau còn đưa em đến chỗ kiểu này tìm kiếm sự kích thích hay không!”

Cao Dương Thành vỗ đầu cô, thờ dài: “Em đừng nghĩ anh cảm thú như thế, chuyện kiểu như vừa rồi, đơn thuần là... Không kìm được lòng!”

Anh giải thích, sau đó cầm khăn khử độc trên bàn lau tay một cách tao nhã: “Được rồi, bây giờ nói rõ ràng cho anh nghe chuyện giữa em và Đoàn Vũ Đạt đi! Đừng hỏi có phải anh ghen hay không. Đúng! Là một người đàn ông, anh quả thực vô cùng đê ý!”

Hoàng Ngân thích nhìn kiểu tức giận tao nhã này của anh.

Điều này khiến trong lòng cô thấy ấm áp!

Hoàng Ngân lại hút cốc nước ở bên cạnh, lúc này mới nói thật: “Thật ra lúc đó khi sinh Dương Dương, không có cách nào đăng kí hộ khẩu, cuối cùng chỉ có thể nghĩ ra kế tạm thời này.”

Hoàng Ngân thờ dài: “Mặc dù cách này là Vũ Đạt khăng khăng đề ra, nhưng em biết, những gì em nợ anh ấy quả thật quá nhiều, trả thế nào

cũng không hết.”

Cao Dương Thành nhìn thật sâu vào mắt Hoàng Ngân, nhưng cuối cùng lại không nói gì, mà cắn một miếng bò bít tết đặt vào miệng cô.

“Anh ăn đi, tay của em có thể dùng lực rồi.”

Hoàng Ngân nói rồi bắt đầu tự mình làm.

Cao Dương Thành giơ tay giữ lấy cằm của Hoàng Ngân, sau đó đặt lên môi cô một nụ hôn: “Cho anh thời gian và cơ hội, anh sẽ bù đắp tất cả những bất công cho hai mẹ con em!”

Hoàng Ngân lấy một miếng bò bít tết đưa lên miệng của anh, cười khẽ: “Bác sĩ Cao, anh đã làm rất tốt rồi, cảm ơn anh!”

Đêm đó, nhân lúc Hoàng Ngân ngủ, Cao Dương Thành cầm một sợi dây nhỏ đến, nhẹ nhàng kết thành một vòng trên ngón tay áp út bên phải của cô, sau đó dùng bút đánh dấu một cách tinh tế tỉ mỉ. Sau khi đắp lại chăn cho Hoàng Ngân, anh mới xoay người ra khỏi phòng ngủ, đi vào phòng sách.

...

Hoàng Ngân tan làm trở về, Trần Lan không có ở nhà, trong nhà chỉ có mình cô.

Không nghi ngờ gì nữa, lúc này chính là thời cơ tốt để lấy sổ hộ khẩu.

Thật ra, Hoàng Ngân không biết mình lén chạy đi đăng ký kết hôn với Cao Dương Thành rốt cuộc là đúng hay sai. Nghĩ đến ánh mắt tổn thương đó của em gái, cô lại có chút do dự.

Nhưng cuối cùng, rốt cuộc cô vẫn cắn răng, lấy quyển sổ hộ khẩu trong tủ ở đầu giường của mẹ.

Cô ngồi trên giường, tiện tay lật ra một chút, khi lật đến trang của mình, cô kinh ngạc.

Trong sổ hộ khẩu làm gì còn trang giấy của cô nữa? Hoàng Ngân lật từ

đầu đến cuối nhưng đều không tìm thấy.

Cô ngây người, tại sao?

Hoàng Ngân không nghĩ nhiều, lại tìm kiếm một hồi trong tủ hết lần này đến lần khác, cuối cùng, vẫn là trống không.

“Tìm cái gì?”

Đột nhiên cô nghe thấy giọng nói của mẹ vang lên ở cửa phòng.

Hoàng Ngân giật mình, vội vã quay đầu: “Mẹ...”

Vẻ mặt của cô có chút bối rối.

“Tìm cái gì thế?”

Trần Lan bước vào, nhìn ngăn kéo của mình một chút, bà khẽ cau mày: “Lật tung hết cả lên rồi.”

Hoàng Ngân lúng túng vén sợi tóc trước trán, có chút chột dạ: “Mẹ, vừa rồi con đang tìm sổ hộ khẩu! Mẹ có nhìn thấy trang của con không?”

“Tìm sổ hộ khẩu làm gì?” Trần Lan không trả lời mà hỏi ngược lại.

Hoàng Ngân nhất thời có chút không biết nên làm thế nào, chỉ có thể đánh liều, nói dối: “Mẹ, công ty cần dùng.”

“Cần sổ hộ khẩu?” Trần Lan hoài nghi nhìn con gái.

“Vâng.” Hoàng Ngân gật đầu: “Cái đó... Nói là phải đi Hồng Kông gặp khách hàng, cần làm visa.”

“Không phải con đã làm visa lâu rồi sao?”

Giọng nói lạnh lùng của Trần Lan phá vỡ lời nói dối của con gái, cuối cùng, bà ngược mắt nhìn Hoàng Ngân, vẻ mặt lạnh băng: “Sao thế? Thật sự vì tên đàn ông đó mà ngay cả em gái mình cũng không cần nữa, đúng không?”

Sắc mặt Hoàng Ngân trắng nhợt.

“Định lén lút kết hôn?”

Trần Lan lại hỏi, giọng vẫn không chút thay đổi.

Trong lòng Hoàng Ngân đau nhói, tay cầm sổ hộ khẩu có chút run rẩy:
“Mẹ...”

Giọng cô có chút khàn khàn, một màn sương mù mỏng phủ đầy trên mắt:
“Đồng ý để con và anh ấy ở bên nhau, thật sự khó khăn như vậy sao?”

“Nếu như hai đứa kết hôn thật thì em gái con sẽ phát điên!”

Nghe xong lời này, Hoàng Ngân cười, nụ cười đó thê lương đến mức khiến người ta đau lòng.

Nước mắt cô rơi lã chã: “Mẹ, mẹ biết rõ Thanh Nga đã bị sự căm hận và ý muốn trả thù che mờ đôi mắt. Em ấy ngăn cản hai chúng con ở bên nhau thì thế nào? Em ấy sẽ có thể ở bên cạnh Cao Dương Thành sao? Như vậy em ấy cũng không có được hạnh phúc đâu! Tại sao nhất định phải bắt con hy sinh tình yêu của mình để tác thành cho khoái cảm trả thù của em ấy chứ? Đúng! Em ấy là bởi vì chúng con nên mới mất hai chân, nhưng, em ấy cũng không có tư cách chặt đứt hạnh phúc của chúng con! Đây không phải là trao đổi đồ đồng giá!”

“Bốp...”

Trần Lan không chút do dự tát lên mặt Hoàng Ngân. Trong đáy mắt tang thương của bà là một màu đỏ hồng: “Đồ phụ nữ không có lương tâm này!”

Hoàng Ngân lập tức ngẩn người ở đó, đầu óc trống rỗng, chỉ có những tiếng ong ong vang khắp bên tai, thật khó chịu!

...

Lúc Hoàng Ngân đi ra khỏi nhà đã hơn mười giờ đêm.

Mẹ đã ngủ từ lâu, giờ cô mới dám ra khỏi cửa.

Bước vào căn nhà của Cao Dương Thành cô liền nhìn thấy Dương Dương nằm bò bên ghế dài ở phòng khách chơi trò chơi trí tuệ, bác Trần vẫn đang ở bên cạnh.

Hoàng Ngân hơi ngạc nhiên, giờ này mà bác Trần vẫn còn ở đây.

“Bác Trần, sao bác vẫn chưa về vậy?”

Hoàng Ngân thay giày bước vào.

“Hoàng Ngân!”

Cậu bé vừa nhìn thấy mẹ thì vô cùng vui vẻ, vội vàng đứng dậy chạy về phía cô. Hoàng Ngân khom người ôm cậu vào trong lòng.

“Cô Đồ.”

Bác Trần vội vàng chào hỏi Hoàng Ngân một cách lễ phép.

“Bố của bé đâu?”

Hoàng Ngân liếc nhìn xung quanh một vòng cũng không thấy bóng dáng của bác sĩ Cao.

“Bác sĩ Cao vẫn đang làm việc trong phòng sách đó! Cậu ấy bảo tôi đợi cậu chủ ngủ rồi hãy về.”

Hoàng Ngân gật đầu, hỏi cậu bé: “Bố con dạo này rất bận hả?”

“Bận! Tối qua còn ở trong phòng sách thức thâu đêm nữa! Hai ngày nay đều là bác Trần ở cạnh cho Dương Dương ngủ.”

Đỗ Dương Dương khai thật.

“Bận thế à.”

Hoàng Ngân cười với bác Trần: “Bác Trần, hai ngày nay vất vả cho bác rồi, bác về sớm đi, để tôi dỗ bé ngủ là được.”

“Vâng, vâng. Vậy cảm ơn cô Đổ.”

“Không cần cảm ơn, bác mau về đi, muộn rồi.”

Bác Trần đi rồi, Hoàng Ngân đặt con xuống: “Con chơi ở đây một lúc trước đã, mẹ đi xem bố con.”

Hoàng Ngân nói rồi nhẹ nhàng đi về phía phòng sách.

“Cốc cốc cốc...”

Cô lịch sự gõ cửa ba cái, đợi một lúc lâu cũng không có ai trả lời.

Hoàng Ngân nghĩ một lát, cuối cùng dứt khoát chủ động xoay tay nắm cửa, đi vào.

Vào trong phòng sách, cô trông thấy Cao Dương Thành đang ngồi trước màn hình máy tính, chuyên tâm làm việc.

Có lẽ là bởi vì quá tập trung, đến mức khi Hoàng Ngân bước gần đến, chỉ cách bàn làm việc của anh có nửa mét, anh mới bừng tỉnh.

“Bụp...” một tiếng, anh gần đóng thẳng máy tính trước mặt lại theo bản năng.

Anh ngẩng đầu nhìn Hoàng Ngân, đáy mắt có chút tia sáng lướt qua: “Sao em lại đến? Không phải bảo là hai ngày tới đều không qua sao?”

Hoàng Ngân thu tất cả những động tác vừa rồi của anh vào trong đáy mắt, chớp mắt nghi ngờ, trong lòng có chút tổn thương.

Rất rõ ràng, người đàn ông này có chuyện gì đó giấu mình.

“Gần đây anh rất bận à? Vừa nãy em nghe Dương Dương nói tối qua anh cũng không ngủ.”

Hoàng Ngân đau lòng nhìn anh.

Gương mặt tuấn tú điềm tĩnh của anh in dưới ánh đèn vàng nhạt, hốc mắt đen nhánh có tia máu mờ mờ, ngay cả râu ở cằm cũng lún phún.

Có thể thấy anh rất mệt mỏi, nhưng cho dù như vậy cũng không làm giảm đi độ đẹp trai một chút nào.

Hoàng Ngân nhìn cốc cà phê đã cạn bên tay anh, cau mày: “Anh không phải là bác sĩ sao? Là bác sĩ cần phải biết uống cà phê để nâng cao tinh thần là việc làm có hại cho cơ thể.”

“Ừ...”

Cao Dương Thành giơ tay kéo Hoàng Ngân ôm vào lòng, để cô ngồi yên trên đùi mình: “Thỉnh thoảng uống một hai cốc, không vấn đề gì.”

“Anh đang bận gì thế?” Hoàng Ngân quay đầu nhìn anh.

Cao Dương Thành nắm tay cô, đặt lên môi mình cắn cắn, nhưng không trả lời mà quay sang hỏi cô: “Định bao giờ về thành phố S kết hôn với anh?”

Ánh mắt Hoàng Ngân lóe qua một tia sáng: “Không phải vẫn còn sớm hả? Hôm nay mới là thứ hai mà, anh cũng không rảnh, phải không?”

“Ừ.”

Cao Dương Thành gật đầu: “Máy ngày nay quả thực anh rất bận.”

“Bận gì?” Hoàng Ngân lại kéo vấn đề trở lại.

“Trong viện có một vài chuyện lộn xộn.”

Anh nói rồi vỗ lên vòng eo của Hoàng Ngân: “Đi, rót giúp anh cốc cà phê.”

“Uống ít thôi.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng Hoàng Ngân vẫn ngoan ngoãn đứng dậy đi pha cà phê cho anh, chỉ nghe thấy Cao Dương Thành ở phía sau hỏi: “Tối nay em ngủ ở đây chứ?”

“Không đâu.”

Hoàng Ngân lắc đầu: “Em đỡ Dương Dương ngủ rồi sẽ đi. Hôm nay anh không được thức đêm, đi ngủ sớm đi, nếu không em sẽ giận thật đó.”

Cao Dương Thành bật cười: “Được, anh nghe lời em.”

Hoàng Ngân ra khỏi phòng rót cà phê, anh mở máy tính ra, nhìn vào bản vẽ thiết kế chiếc nhẫn ở trước mặt, chân mày nhíu chặt.

Sau đó, anh tiếp tục vùi đầu chăm chỉ làm việc, sửa rồi lại đổi, đổi rồi lại đổi.

...

Từ lần đó, sau khi Cao Dương Thành nói mình cực kỳ bận, Hoàng Ngân gần như hiếm khi ăn cơm cùng anh.

Đúng vậy, anh quá bận, bận đến mức ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có!

Trước đây khi tan làm, anh đều sẽ chủ động gọi điện thoại cho cô, ít nhất sẽ hỏi cô rằng đi đâu ăn cơm, ăn gần bệnh viện hay ở nhà anh, hay nhà cô. Còn bây giờ, ba ngày trôi qua, cô cũng không nhận được bất kỳ cuộc điện thoại mời ăn cơm nào của anh nữa.

Hoàng Ngân có chút thất vọng, thật sự không hiểu, anh là vì công việc quá bận, hay là trái tim đã thật sự không đặt ở nơi cô nữa.

Tăng ca xong, từ công ty đi ra, đã là hơn mười một giờ đêm rồi. Cô cũng không vội đi đến trạm tàu điện ngầm. Với tâm trạng không mấy tốt này, cô lại muốn đi vòng vòng, dạo xung quanh một chút.

Nghĩ đến việc gần đây thật sự đã xảy ra quá nhiều chuyện, từng chuyện nối tiếp nhau khiến cô có chút không kịp thích ứng.

Đột nhiên trong phút chốc, ngay cả hạnh phúc cũng trở nên xa vời không thể nào với tới.

-----oOo-----

Chương 135: Sự tuyệt vọng của thanh nga

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ánh đèn màu vàng nhạt từ trên cao rọi xuống, hắt lên dáng người gầy gầy của Hoàng Ngân, chiếc bóng của cô trên mặt đất như dài ra, tô thêm vẻ cô đơn quanh quẽ.

Cô tiếp tục bước đi trong vô định.

Chợt...

Bước qua một cửa tiệm chuyên chế tác kim cương, bước chân cô ngừng lại.

Qua cửa kính lầu hai, cô nhìn thấy sườn mặt của người đàn ông anh tuấn đó.

Người đàn ông đẹp trai như vậy, ngoại trừ Cao Dương Thành còn có thể là ai?

Ánh đèn màu trắng rọi xuống nửa người phía bên phải của anh, trên mái tóc đen nhánh tỏa ra một quầng sáng ấm áp.

Khuôn mặt với đường nét sắc sảo chìm dưới ánh đèn, lúc sáng lúc tối, khiến ngũ quan tinh tế càng trở nên đẹp đến mức tinh xảo.

Anh cúi đầu, lông mi đen dày che đi đôi đồng tử, tầm mắt chuyên chú đặt trên dụng cụ trong tay, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu thảo luận gì đó với người bạn ngoại quốc bên cạnh.

Hoàng Ngân định đẩy cửa bước vào, lại bị nhân viên bán hàng bên trong ngăn lại.

"Xin lỗi cô."

Cô gái đứng ở cửa, thấp giọng nói với Hoàng Ngân: "Hiện tại đã đến giờ đóng cửa mất rồi."

Hoàng Ngân ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn Cao Dương Thành trên lầu hai một chút.

Anh dường như quá mức nhập tâm, cho nên chút huyền não chỗ cô cũng không hề ảnh hưởng đến anh.

Cô nhân viên bán hàng dường như nhìn ra được nghi vấn của Hoàng Ngân, cười lấy lòng nói: "Vị kia là khách VIP của chúng tôi."

Hoàng Ngân đã hiểu.

Cũng giống lần ăn cơm bao trọn quán hôm đó.

Cô gật đầu một cái, không làm khó cô nhân viên bán hàng thêm nữa, chỉ tò mò nháy mắt mấy cái: "Vậy tôi có thể hỏi, vị kia đang làm gì trên đó hay không?"

Cô nhân viên bán hàng cười cười: "Anh Cao đang tự tay chế tác nhẫn kim cương kết hôn cho vợ mình, phần giá đỡ cũng là do chính tay anh thiết kế. Rất lãng mạn phải không?"

Trái tim Hoàng Ngân bỗng nảy lên một cái, suy nghĩ có phần hoảng hốt.

Nhìn bóng người cao lớn trên lầu kia, cô chợt cảm thấy đã không còn cảm giác giống như lúc mới tới, trống trải mà lạnh lẽo.

Khóe miệng không nhịn được hơi giương lên, cô hỏi nữ nhân viên bán hàng: "Mấy ngày nay anh ấy đều ở đây sao?"

"Vâng, cũng được vài ngày rồi."

Nhân viên bán hàng cười đáp.

Hoàng Ngân cuối cùng cũng không có đi vào, bởi vì cô biết được anh muốn cho mình một niềm vui bất ngờ, vậy thì cứ để niềm vui này được đến bất ngờ đi!

Nhìn bóng người quen thuộc trên lầu kia, cô có chút không rời được tầm mắt.

"Cô à, phiền cô giúp tôi nhắc anh ấy sớm nghỉ ngơi một chút, chú ý đến sức khỏe."

Cô nhân viên bán hàng kia hơi sững sờ: "Cô biết anh Cao sao?"

Hoàng Ngân cong môi cười một tiếng, lắc đầu nói: "Làm phiền rồi, tôi đi trước đây. Tạm biệt."

Hoàng Ngân nói xong, gót giày cao gót nện xuống đất, cô ngân nga một bài hát thiếu nhi, vui vẻ rời đi.

Trong tiệm kim cương.

"Vừa rồi có một cô gái định đi vào xem đồ trang sức."

Cô nhân viên bán hàng vừa rồi định lên lầu ba thay quần áo tan làm, lúc ngang qua bàn làm việc với thiết kế mở ở lầu hai, lại không nhận được mà nói với Launch – người thiết kế kim cương đứng cạnh Cao Dương Thành.

Launch là người Pháp, nhưng nói tiếng Trung rất lưu loát: "Ồ?"

Cặp mắt màu xanh của anh ta tò mò nhìn về phía cô nhân viên bán hàng.

"Cô ấy cũng không nói gì. Chỉ nhờ tôi nhắc nhở anh Cao chú ý thân thể, sớm nghỉ ngơi một chút."

Cô nhân viên bán hàng thành thật nói.

Nghe cô ấy nói vậy, Cao Dương Thành lúc này mới ngừng lại công việc trong tay, ngẩng đầu lên, anh có chút ngạc nhiên nhìn về phía cô nhân viên bán hàng, quay đầu lại phía cửa ở lầu một đã sớm trống không. "Cô gái đó không để lại tên họ sao? Cô ấy nói cô ấy biết tôi ư?"

"Dạ không."

Cô nhân viên bán hàng lắc đầu: "Tôi hỏi cô ấy có biết anh hay không, cô ấy chỉ lắc đầu."

Launch đứng cạnh cười híp mắt: "Có lẽ cô gái đó vừa nhìn thấy anh đã

yêu anh luôn rồi... Bác sĩ Cao, người đàn ông quyến rũ như anh, không phải là không có khả năng nha!"

Cao Dương Thành cười cười: "Tôi gọi điện thoại một chút nhé."

"Được, anh cứ tự nhiên."

Cao Dương Thành vừa nói vừa gọi điện thoại cho điện thoại Hoàng Ngân, nếu anh đoán không lầm, cô gái đứng ở cửa vừa rồi chắc chắn là cô.

Nhưng nếu thật sự là cô, vậy niềm vui bất ngờ của anh chẳng phải thành công cốc hay sao?

Có điều cũng chẳng sao, cô thích là được rồi!

Điện thoại rất nhanh liền kết nối: "Ngân Ngân, em đang ở đâu?"

Anh hỏi cô.

Hoàng Ngân cầm điện thoại, đôi đồng tử linh lợi đảo một vòng, cô cười nói: "Em đang ở trên Bánh xe Ferris ngắm cảnh tuyệt vời! Đẹp lắm..."

(*)Bánh xe Ferris: Bánh xe Ferris là một trò chơi giải trí bao gồm một bánh xe thẳng đứng với nhiều hộp chở hành khách được gắn vào vành bánh xe. Khi bánh xe quay, chúng được giữ thẳng đứng.

"Sao em lại đến đó?"

Bánh xe Ferris cách chỗ anh cũng phải nửa giờ đồng hồ, cho dù đi ô tô!

Hoàng Ngân ngẩng cao đầu, nhìn những bông tuyết tung bay như lông ngỗng: "Bác sĩ Cao, hôm nào chúng ta dắt con trai tới ngồi Bánh xe Ferris nhé!"

"Được."

"Nghe nói mỗi một cái Bánh xe Ferris đều có một câu chuyện lãng mạn."

Cao Dương Thành mỉm cười: "Đó là để gạt phụ nữ bọn em thôi."

"Anh đúng là thiếu tế bào nghệ thuật!" Hoàng Ngân giận dỗi nói.

Cao Dương Thành thấp giọng cười.

Nụ cười vô cùng quyến rũ đó khiến cho cô nhân viên bán hàng bên cạnh nhìn đến ngây ngẩn. "Launch, anh có nghĩ anh Cao lúc này nhất định là đang gọi điện thoại cho vị hôn thê hay không! Nụ cười mê người đó, đã nhiều ngày trôi qua như vậy rồi chúng ta cũng đều chưa được nhìn thấy qua. Cô gái đó tốt số thật đó..."

Rất nhanh, Cao Dương Thành ngắt điện thoại, lại lần nữa ngồi vào bàn làm việc.

Vừa nghĩ tới hình dáng nho nhỏ mà tinh quái của Hoàng Ngân, anh lại không nhịn được khẽ cười một tiếng.

Bánh xe Ferris? Nếu quả thật cô đang ở Bánh xe Ferris, sao anh lại nghe được âm thanh thông báo trong trạm xe Tiệp Vận kia chứ?

Hiển nhiên, cô gái đứng dưới lâu vừa rồi, nhất định là cô!

Trong bệnh viện.

Đỗ Thanh Nga ngồi trên xe lăn, sưởi nắng trong công viên.

Cô không nhờ y tá giúp đỡ, tự mình lấy tay đẩy xe lăn.

Trong công viên rộn ràng không khí vui mừng.

Chính giữa dựng một cái cổng nhỏ hình vòm, trước cổng là tấm thảm được trải bằng hoa bách hợp trắng, xung quanh trang trí tầng tầng lớp lớp hoa hồng đỏ kiêu diễm.

Mấy cô y tá cũng đang thổi bóng bay, rất nhiều người bệnh khác cũng nhiệt tình tham gia.

"Cô gái, cô có muốn thử một chút hay không?"

Thấy Đỗ Thanh Nga vẫn nhìn mình, cô y tá kia liền nhiệt tình đưa một quả bóng bay cho cô.

Đỗ Thanh Nga không biểu lộ cảm xúc gì, hạnh phúc của người khác còn bắt cô nhìn, chỉ sẽ càng khiến cô nhức mắt mà thôi.

"Không cần, tôi không có hứng thú!"

Cô từ chối.

Cô y tá có chút lúng túng, cũng không nói thêm gì nữa, quay lại tiếp tục thổi bóng bay.

"Hey, các cô làm gì đó! Sao nhộn nhịp quá thế!"

Có bệnh nhân bên cạnh vừa thổi bóng bay vừa không nhịn được hỏi cô y tá.

"Bác sĩ Cao đẹp trai nhất trong viện chúng tôi muốn cầu hôn bạn gái anh ấy!"

Cô y tá vui vẻ đáp.

Thật ra, ý tưởng trang trí sân căn bản không phải của Cao Dương Thành.

Cách làm có chút khoa trương như vậy luôn không phải là phong cách của anh, nhất là vào những lúc như thế này.

Đây hoàn toàn là sự nhiệt tình của Dương Thùy Sam!

"Bác sĩ Cao?"

Đỗ Thanh Nga cau mày, hỏi cô y tá kia: "Bác sĩ Cao nào? Cao Dương Thành của Khoa ngoại thần kinh?"

"Đúng vậy!"

Cô y tá gật đầu: "Nhìn đi, Bác sĩ Cao của chúng tôi chính là được yêu mến như vậy đó, ai cũng biết anh ấy."

Đỗ Thanh Nga đẩy xe lăn, vội vàng xoay người đi ra khỏi công viên.

Cảnh tượng vui mừng bên trong kia, để cô nhìn nhiều thêm một cái cũng khiến cô cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Tựa như lúc này có vô số bàn tay đang đánh vào mặt cô, mỗi một cái tay đều đến từ người chị gái ruột thịt của cô, mỗi một cái tay đều hướng về phía người đàn ông cô vô cùng ái mộ đó!

Đôi chân của cô, mặt của cô, cũng là vì đôi tình nhân tuyệt tình kia phá hủy! Vậy mà hôm nay thì sao? Bọn họ còn đang làm gì kia?

Bàn tay nắm xe lăn của Đỗ Thanh Nga từ từ xiết chặt, mười ngón tay thậm chí còn hiện lên sắc trắng bệch kinh người.

.....

Tầng cao nhất khu nội trú.

Đỗ Thanh Nga không biết từ lúc nào đã xuống khỏi xe lăn, cô dùng hai tay chặt vật leo đến ngòi bên cạnh lan can.

Mỗi một bước, trong lòng cô lại hận thêm một phần.

Nếu như không phải vì bọn họ, cô làm sao lại tới nông nỗi này!

Mới đầu, cô cho rằng mình biết Cao Dương Thành trước, nhưng cuối cùng lại phát hiện, hóa ra giữa bọn họ đã sớm có chung một đứa con trai. Nhìn bọn họ tràn đầy hạnh phúc, nhìn lại mình đáng về thảm hại này, trong lòng cô ngập tràn mùi vị không cam lòng.

Cô hận, nếu như Đỗ Hoàng Ngân nói cho cô biết mối quan hệ giữa bọn họ sớm một chút, cô sẽ không giống như giống như kẻ ngốc bị bọn họ đùa bỡn trong tay, thậm chí đến cuối cùng còn rơi vào hoàn cảnh thế thảm như vậy!

Mà hôm nay, bọn họ thậm chí không để ý tới cảm nhận của cô, cầu hôn một cách khoa trương trong bệnh viện như vậy?

Ồ! Trong mắt bọn họ, Đỗ Thanh Nga cô phải chẳng thật sự không quan trọng như thế sao?

Cô làm sao cam tâm! Làm sao cam tâm!

Bàn tay nắm lan can của Đỗ Thanh Nga, càng siết chặt.

Hai tròng mắt kính ngạc nhìn về phía rất xa...

Vào giờ phút này, ngay cả đoàn xe dưới tầng một cũng trở nên nhỏ bé như đàn kiến, thế nhưng Đỗ Thanh Nga lại vẫn nhìn thấy chị mình - Đỗ Hoàng Ngân.

Cao Dương Thành đứng bên cạnh cô.

Không hiểu tại sao, cô có thể khẳng định hai bóng người nhỏ như con kiến phía dưới kia chính là bọn họ!

"Đỗ Hoàng Ngân, tối nay cùng ăn cơm đi! Đến nhà anh."

Hai tay Cao Dương Thành đút trong túi áo khoác màu trắng, dùng giọng điệu ra lệnh hẹn Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân nghiêng đầu, suy nghĩ kỹ một hồi: "Em phải cân nhắc một chút đã."

Cao Dương Thành nhíu chặt chân mày: "Tại sao?"

"Chịu giáo huấn rồi!"

Từ sau lần ăn cơm đó, Hoàng Ngân liền thêm một tầng phòng bị.

Ai biết người này chỉ đơn thuần là muốn ăn cơm, hay còn muốn làm gì khác? Huống hồ còn ở nhà anh nữa.

Cao Dương Thành chỉ cười không nói.

Nụ cười khiến Hoàng Ngân rợn cả tóc gáy: "Này! Anh cười cái gì, anh cười thế này là nhận mình thật sự có ý kia phải không?"

"Ừ."

Anh lại... Không che giấu chút nào, gật đầu liền thừa nhận.

Vô sỉ mà! Người đàn ông này không cảm thấy ý tưởng đó đáng xấu hổ chút nào hay sao! Còn giống như đang thừa nhận một chuyện vinh quang, một chuyện vô cùng khiến người ta kiêu ngạo vậy!

Người này, da mặt từ lúc nào lại dày đến thế.

"Cứ ăn cơm trước, sau đó mới làm tiếp chuyện em mong đợi kia!"

Anh còn dùng một giọng điệu hết sức bình tĩnh, báo cáo chương trình ăn cơm buổi tối với Hoàng Ngân.

"..."

Hai gò má Hoàng Ngân lập tức ửng hồng, cau lên: "Ai mong đợi loại chuyện đó? Chỉ có lưu manh như anh mới ngày nào cũng giữ loại chuyện này trong đầu thôi, anh cẩn thận t*ng trùng chạy lên óc đó!"

Mặc kệ Hoàng Ngân tức giận, Cao Dương Thành vẫn cười cười vô hại như cũ: "Buổi tối tám giờ, anh đợi em."

Nói xong, cũng không chờ Hoàng Ngân đáp lại, anh liền xoay người rời đi.

Hoàng Ngân còn muốn nói điều gì nhưng di động trong túi chợt reo, người gọi đến là Đỗ Thanh Nga.

"Thanh Nga, có chuyện gì sao? Chị lập tức tới ngay phòng bệnh đây."

Hoàng Ngân vừa nghe điện thoại vừa bước nhanh đến phòng bệnh, đuổi kịp bước chân Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành đi chậm lại, thuận theo tiết tấu của Hoàng Ngân đi về phía trước.

Đầu dây bên kia chỉ có tiếng gió rít gào đáp lại Hoàng Ngân, âm thanh qua điện thoại truyền tới lại có một cảm giác chấn động kinh người.

Chợt, chỉ nghe thấy tiếng người đang gọi: "Tầng cao nhất có người nhảy lầu!"

Hoàng Ngân cả kinh, bàn tay cầm điện thoại bỗng có chút cứng ngắc.

Bước chân Cao Dương Thành thoáng dừng lại một giây.

-----oOo-----

Chương 136: Lấy cái chết uy hiếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Chị, ngẩng đầu nhìn lên tầng thượng đi, thật là cao đúng không...”

Giọng nói thê lương của Đỗ Thanh Nga hòa cùng tiếng gió ở đầu dây bên kia truyền vào tai Hoàng Ngân, khiến cô rùng mình. Chỉ nháy mắt sau, cô hét chói tai vào điện thoại: “Đỗ Thanh Nga, em đừng làm bừa!!! Em, cái đồ điên này...”

Cô hét to, nhanh chân chạy vào thang máy. Cao Dương Thành vừa nghe thấy vậy cũng bước vội theo Hoàng Ngân vào trong.

Hoàng Ngân cầm điện thoại di động, cả người run lẩy bẩy, tay lạnh như băng. Cao Dương Thành vội vàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, tay còn lại giữ chặt bả vai không ngừng run rẩy của Hoàng Ngân trấn an: “Đừng hoảng.”

Chất giọng trầm ổn vang lên sau lưng cô.

Giọng nói của anh luôn có ma lực trấn an lòng người như thế, sự căng thẳng trong lòng Hoàng Ngân thoáng ổn định lại một chút, nhưng nước mắt vẫn không kìm được rơi xuống.

Tín hiệu đã ngắt.

Không biết là do Đỗ Thanh Nga ở đầu dây bên kia cúp điện thoại hay là bởi vì trong thang máy không có sóng.

Lúc Hoàng Ngân và Cao Dương Thành xông lên tầng thượng, lập tức trông thấy chiếc xe lăn đã trống trơn.

Lòng ngực Hoàng Ngân căng cứng, ánh mắt chột tối xuống, thấy bóng người thê lương phía sau lan can kia, sự căng thẳng trong lòng của cô mới được thả lỏng đôi chút.

“Thanh Nga!”

Hoàng Ngân gọi em gái, giọng nghẹn ngào, thận trọng bước tới chỗ lan can.

“Chị đừng tới đây!”

Đỗ Thanh Nga không quay đầu lại mà hét to với Hoàng Ngân, sợi tóc dài bị gió thổi phát phơ, trông xốc xếch không chịu nổi.

Cao Dương Thành nắm tay Hoàng Ngân đi về phía trước một bước: “Đỗ Thanh Nga.”

Anh bình tĩnh gọi một tiếng.

Đỗ Thanh Nga thoáng xúc động quay đầu, kinh ngạc nhìn bóng của lưng người đàn ông qua làn nước mắt, một người đẹp đến mê hoặc ánh nhìn, khiến người khác không thể rời mắt.

Cô nghe thấy rõ tiếng tim mình đang đập mãnh liệt như vậy, gấp gáp như vậy!

Cô muốn có được người đàn ông này, điên cuồng muốn ở bên cạnh anh.

Nước mắt tích tụ trong hốc mắt Đỗ Thanh Nga ngày càng nhiều: “Cao Dương Thành, anh thật sự không thể thích em sao? Dù chỉ là một chút?”

Cao Dương Thành hơi cau mày, trong lòng thầm nói ‘không thể nào’, nhưng với tình cảnh hiện tại, lại liếc thấy Hoàng Ngân ở bên cạnh sắc mặt nhợt nhạt, lời này sao có thể thốt ra.

Nếu như Đỗ Thanh Nga ngồi ở trước lan can kia thật sự vì những lời này

của anh mà nhảy xuống thì anh làm sao gánh vác trách nhiệm này?

“Đỗ Thanh Nga!”

Cao Dương Thành bình tĩnh cất tiếng gọi cô lần nữa: “Từ trước tới giờ tôi chưa từng ghét cô, cho nên, hãy xuống đi!”

Cách nói chuyện của anh luôn bá đạo như vậy.

Cũng bởi vì thế mới khiến cho Đỗ Thanh Nga động lòng, rồi đến mức không thể thoát ra.

Đỗ Thanh Nga ngồi ở phía trước lan can, nghe thấy Cao Dương Thành nói vậy lập tức khóc lớn.

Lúc này, Trần Lan từ trong nhóm cảnh sát cùng quần chúng vây xem sau khi nghe tin đã chạy tới tầng thượng.

“Thanh Nga...”

Bà gào khóc gọi con gái, vừa thấy cô ngồi phía trước lan can đã bị dọa sợ suýt nữa ngất đi.

“Mẹ...”

Hoàng Ngân vội vàng tới đã mẹ nhưng lại bị bà đẩy ra: “Cô cút đi cho tôi! Cô là đứa không có lương tâm! Cô cứ phải ép em gái mình vào đường cùng hả... Có phải hay không?”

“Con không có. Mẹ, mẹ đừng như vậy...”

Hoàng Ngân không kìm được nữa, nước mắt tuôn trào. Cô nhìn Thanh Nga phía trước lan can, cố gắng thương lượng: “Thanh Nga, có gì chúng ta xuống đây đã rồi nói, có được không? Em đừng dọa mọi người nữa, mẹ sắp bị em làm cho ngất xỉu rồi.”

Cao Dương Thành đỡ Trần Lan qua một ngòi, anh ngòi xuống bình tĩnh cầm cổ tay bà bắt mạch.

Trần Lan ngồi sụp một bên, hai mắt thất thần, dường như đã không còn

chút sức sống, nhưng khi mơ hồ nhìn thấy gương mặt tuấn tú quen thuộc của Cao Dương Thành, bà chán nản muốn đẩy anh ra, lại bị Cao Dương Thành ngăn lại. Ngón tay bắt mạch của anh nắm chặt hơn một chút: “Dì Trần, hiện giờ sức khỏe dì rất yếu, cháu cho nhân viên y tế đưa dì xuống trước.”

Không chờ bà đáp lại, vừa dứt lời anh đã đứng dậy gọi điện thoại.

Sau đó, anh lại nhìn về phía Đỗ Thanh Nga ở bên lan can, như có chút hồ hững chất vấn: “Đỗ Thanh Nga, giờ cô ngồi bên ngoài lan can là muốn làm gì? Nhảy lầu? Chết cho mọi người ở đây thấy sao? Để mẹ cô biết, cô vì một người đàn ông không thương mình mà ngay cả mạng cũng không cần, có phải hay không? Tôi nói cho cô biết, nếu hôm nay cô dám nhảy từ nơi này xuống thì hãy tin tôi, không chỉ có mình cô bỏ mạng ở đây đâu! Với tình hình sức khỏe hiện giờ của mẹ cô, nếu cô cứ làm căng, khiến bà phải chịu thêm chút kích thích nữa thôi thì chưa cần chờ cô nhảy lầu, mẹ cô đã đi trước rồi! Không tin cô cứ thử xem!”

Người ta hay nói bác sĩ bạc miệng, nói qua nói lại cũng không buông tha người.

Ngay cả phương pháp kích lệ người ta sống cũng khác nhau.

Quả nhiên, Đỗ Thanh Nga đang ngồi phía trước lan can cũng có chút dao động. Cô quay lại, ngây dại nhìn Trần Lan ngồi một bên, nước mắt giàn giụa: “Mẹ...”

“Thanh Nga, con... Con tuyệt đối đừng nghĩ quẩn, thật sự không đáng, không đáng đâu...”

Giọng bà yếu ớt, còn mơ hồ mang chút run rẩy, nức nở.

Nhìn mẹ và em gái như vậy, lần đầu tiên Hoàng Ngân cảm thấy mình như một tội nhân.

Như thế cô cầm một con dao vô hình đâm bị thương hai người mà mình yêu thương hết mực.

Cũng có thể như em gái cô nói, cô là kẻ ích kỉ nhất trên thế giới này.

Hoàng Ngân ôm ngực, bỗng nhiên cảm thấy khó thở.

“Đỗ Hoàng Ngân!”

Bất chợt Đỗ Thanh Nga khóc lóc gọi tên cô.

Hoàng Ngân chớp mắt mấy cái, ngẩn lệ nhìn về phía em gái.

“Tôi muốn chị và Cao Dương Thành chia tay. Chia tay...”

Lời Đỗ Thanh Nga vừa thốt ra khiến nước mắt Hoàng Ngân rơi lã chã, từng giọt tràn khỏi khóe mi.

Cô nghiêng đầu nhìn Cao Dương Thành ở cách đó không xa...

Mà anh, cũng đang nhìn cô!

Gió lạnh gào thét, thổi góc áo blouse của anh bay phấp phới, những sợi tóc ngắn hơi lay động trong gió.

Sâu trong tròng mắt đen nhánh dường như ẩn chứa sắc đỏ nhàn nhạt, anh chăm chú nhìn Hoàng Ngân...

Cô cũng nhìn anh, cứ nhìn như thế...

Nước mắt nơi khóe mi ngày càng nhiều...

Giây phút đó Hoàng Ngân nhớ đến thật nhiều chuyện...

Nhớ lúc gặp nhau rất lâu trước kia, nhớ đến tình yêu thời thanh xuân...
Đến thời gian chia xa, không dễ gì gặp lại.

Còn có...

Lời cô từng nói...

Cô nói, lần này phải cố gắng để ở bên cạnh anh. Cố hết sức, dùng hết khả năng của mình.

Nhưng mà...

Hoàng Ngân đau khổ mở mắt, nhìn về phía Thanh Nga đang mong đợi kia, cõi lòng tràn ngập bi thương.

Cô nhớ đến bốn năm trước, khi Ôn Thuần Như bức ép mình...

Vậy mà hôm nay, người nhà cô lại tàn nhẫn ép cô đến không còn đường lui.

Cô chưa từng cảm thấy cô độc, lạnh lẽo như bây giờ.

“Hoàng Ngân!”

Người gọi cô là Trần Lan.

Bà ngây dại ngồi đó, đỏ mắt cắn răng không chịu thua gọi Hoàng Ngân.

Cô khóc, khóc đến thất thanh kiệt sức.

Cao Dương Thành đứng đối diện, bình tĩnh nhìn cô, nhìn mỗi giọt nước mắt đau khổ của cô rơi xuống.

Ngực anh bỗng truyền đến từng cơn đau nhói, khiến ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Hoàng Ngân đôi mắt, cô lau nước mắt nhìn mẹ mình: “Mẹ, bốn năm trước con từng bị ép chia tay người đàn ông này. Lúc đó ngày nào mẹ cũng quan tâm con, hỏi con thế nào, tại sao ngày nào cũng khóc, không thấy con vui vẻ nở nụ cười... Mẹ, con nói cho mẹ biết, đó là bởi vì con bị buộc phải rời xa người đàn ông mà con yêu bằng cả sinh mạng! Bây giờ... Cũng như trở lại bốn năm về trước đó...”

Hoàng Ngân gằn như khóc không thành tiếng, cô lắc đầu, đáy mắt đầy tuyệt vọng: “Nếu như có thể, con muốn cưa hai chân mình xuống trả cho Thanh Nga, thậm chí lấy thêm hai tay này cũng được...”

Cô chỉ là, không muốn phải rời bỏ người đàn ông này mà thôi!

Chỉ đơn giản như thế, nhưng lại khó khăn đến vậy...

Tim cô đau như bị ngàn mũi dao đâm, cảm giác đau đớn này khiến cô như ngừng thở.

“Đỗ Hoàng Ngân, tôi muốn chị và người đàn ông đó chia tay. Chị có nghe thấy hay không...”

Đỗ Thanh Nga gào to, vừa hét vừa nghiêng người ra phía ngoài.

“Đừng...”

Hoàng Ngân sợ hãi hét chói tai, tất cả mọi người xung quanh đều vì Đỗ Thanh Nga mà căng thẳng.

“Thanh Nga, Thanh Nga! Em đừng kích động... Chị đồng ý với em! Chị đồng ý...”

Hoàng Ngân che gương mặt tái nhợt, hét lớn, sợ Đỗ Thanh Nga nghĩ quần gieo mình xuống dưới.

Lời này vừa thốt ra, Cao Dương Thành ở phía sau cô cũng nặng nề thở gấp, hốc mắt ửng đỏ nhìn người con gái đang run rẩy trước mặt, con ngươi đen nhánh phủ một tầng nước mỏng, tròng mắt vẫn như cũ, bình tĩnh không một gợn sóng.

Rốt cuộc Đỗ Thanh Nga cũng cười.

Nói cô ích kỉ cũng được, nói cô độc ác cũng được. Cô chỉ đơn thuần không muốn nhìn thấy chị mình và người đàn ông mình yêu ở bên nhau. Bởi như vậy mỗi ngày cô sẽ phải sống trong đau khổ, mỗi ngày đều sẽ cảm thấy bị người thân yêu nhất phản bội!

“Chị hãy dùng tính mạng của Dương Dương để thề, sau này sẽ không qua lại với người đàn ông này nữa!”

Đỗ Thanh Nga lại nêu yêu cầu của mình lần nữa.

Sắc mặt Hoàng Ngân bỗng trắng nhợt.

Dáng người mỏng manh trước gió run rẩy, Hoàng Ngân tưởng rằng mình nghe nhầm.

Cô rung rung cắn chặt răng, nhìn chằm chằm vào Đỗ Thanh Nga.

Hoàng Ngân thật sự không sao ngờ được em gái lại bắt mình phát ra một lời thề độc như thế!

Cô không làm được!

Bất kể là lấy tính mạng của con trai cô ra hay là... Việc cả đời này cô đoạn tuyệt quan hệ với người đàn ông kia. Cô biết, bất kể là việc nào cô cũng không làm được!

“Thề đi! Nhanh lên...”

Đỗ Thanh Nga lại hét lớn.

“Chị lấy tính mạng của mình ra thề.”

“Không được! Tôi muốn chị phải lấy tính mạng con trai ra thề!” Đỗ Thanh Nga không lùi bước.

“Đỗ Thanh Nga...”

Đáy lòng Hoàng Ngân đột nhiên trở nên lạnh lẽo...

Cô nghiêm nghị gọi tên em gái, nước mắt tuôn trào.

“Tôi không có tư cách làm chị gái cô, cô cũng không có tư cách làm em tôi!”

Dường như Hoàng Ngân phải cắn răng mới có thể thốt ra từng chữ một.

Dứt chột cười như thề đoạn tuyệt mà tàn nhẫn: “Vì người đàn ông này, ngay cả mạng của em gái mình cô cũng không cần. Quả thật cô không có tư cách làm chị gái tôi!”

“Tôi cho cô ba giây. Nếu cô không thề tôi sẽ lập tức nhảy từ nơi này xuống, một giây cũng không chậm chễ! Sau khi tôi chết nhất định các người có thể sống vô cùng hạnh phúc. Đỗ Hoàng Ngân, cô yên tâm, tôi sẽ không hóa thành ác quỷ quẩn lầy các người. Mà tôi sẽ quẩn lầy con

traì các người! Vĩnh viễn không buông tha!”

Hai vai Hoàng Ngân trùng xuống, tay run lẩy bẩy. Cô nghĩ, nếu như Đỗ Thanh Nga đứng trước mặt, cô sẽ không do dự mà tát cô ta một cái.

“Ba...”

Đỗ Thanh Nga bắt đầu đếm ngược.

“Hai...”

Người cô ta không ngừng nghiêng về phía trước.

-----oOo-----

Chương 137: Niềm hạnh phúc hóa thánh hư vô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gió gào thét thổi những sợi tóc dài của cô ta, nghe tiếng gió thê lương, cô chợt có cái cảm giác “vui sướng” như sắp được giải thoát.

Mỗi ngày đều sống trong thù hận, thật ra cô ta cũng không dễ chịu chút nào!!

"Đủ rồi! Đỗ Thanh Nga!"

Người gọi cô lại, là Cao Dương Thành.

Giọng nói lãnh lẽo, vẫn trầm ổn như vậy, nhưng lạnh đến nỗi làm cho người ta thấu tim.

Tay của anh, vẫn đặt trong túi khoác dài trắng, nắm lấy một chiếc hộp găm màu đỏ, trong hộp là chiếc nhẫn anh dày công thiết kế cho cô, đây chính là món quà tối nay anh muốn tặng...

Ngón tay đang cầm chiếc hộp găm của anh càng nắm chặt hơn.

Đôi mắt đen nhánh, nhuộm màu đỏ, nhìn khuôn mặt trắng bệch đến đáng

sợ của Hoàng Ngân.

Anh chột cười, nụ cười có chút đau thương nhàn nhạt.

“Đỗ Hoàng Ngân, chúng ta chia tay đi!!”

Anh nói, giọng điệu rất bình tĩnh.

Bình tĩnh đến nỗi khiến người ta đau lòng.

Nước mắt của Hoàng Ngân tuôn ra trong nháy mắt.

Tim cô đau đến tột cùng.

Trước giờ cô không hề biết, thì ra nghe thấy hai từ “chia tay” lại đau khổ, khó chịu đến vậy!!!

Trong mắt của Cao Dương Thành hiện đầy tia đỏ, nhưng lại nghe thấy anh nghẹn ngào: “Đề anh quyết định thay em...”

Anh nói rồi quay người nhìn Trần Lan bên cạnh: “Dì Trần, nếu như hai người không phải là người mà Hoàng Ngân yêu thương nhất, thì cháu sẽ bắt chấp tất cả mang cô ấy đi. Nhưng hai người lại là người mà cô ấy yêu thương nhất, cháu chỉ có thể nhìn hai người tổn thương cô ấy hết lần này đến lần khác, mà cháu lại bó tay không có cách nào. Ngoài việc lau nước mắt cho cô ấy hết lần này đến lần khác, thì cháu không làm được gì nữa!! Hai người có thể ép cô ấy vào đường cùng hết lần này đến lần khác, nhưng cháu không làm thế được, cô ấy là người con gái cháu yêu nhất, cháu không nỡ đối xử với cô ấy như hai người, vậy nên... Cháu quyết định như vậy!! Chỉ cầu xin hai người tha cho cô ấy... Sau này nếu như cô ấy vẫn giống như bốn năm trước, nếu có khóc lóc thảm thiết, mong dì Trần lau nước mắt cho cô ấy! Nếu như nước mắt của cô ấy rơi nhiều hơn hôm nay, thì xin lỗi, dì Trần, lúc đó... Cháu vẫn sẽ không hề do dự mà quay lại đưa cô ấy đi!!”

Cao Dương Thành nói xong, cả con tim dường như đã tê dại.

Anh cúi người chào Trần Lan, sau đó đi xuống lầu.

Bước chân nặng như đeo chì, nhưng từ đầu đến cuối anh không hề quay

đầu lại nhìn Hoàng Ngân...

Bởi anh sợ, nhìn thêm một chút anh sẽ không nữa!!!

Hoàng Ngân đứng đó, khóc không thành tiếng, khóc đến không còn để ý đến hình tượng gì nữa, đến thất thanh.

Tim cô đau như có bàn tay vô hình đang bóp chặt thành một đống nát tươm vẫn chưa cam lòng, vẫn tiếp tục bóp...

Tim cô như bị thủng một vết, nỗi đau không ngừng tràn ra theo miệng vết thương, lan đến từng tế bào, từng thớ thịt trên cơ thể cô...

Hoàng Ngân cũng không biết cô đã đi xuống từ tầng thượng như thế nào, càng không biết mình đã đi ra khỏi bệnh viện ra sao.

Khi đi qua công viên khu nội trú, cô gặp một đám y tá đang ra sức trang trí sân khấu, cô không biết thứ đó để làm gì, nhưng chỉ cần nhìn cũng biết đó là một việc rất vui mừng, đại khái là kiệu để cầu hôn.

Cầu hôn...

Vài ngày trước thôi, hai người còn nói đến cục dân chính đăng ký kết hôn!

Cô còn biết, anh ngày đêm gấp rút thiết kế nhẫn cưới cho cô, nhưng đến hôm nay...

Tất cả niềm hạnh phúc đều biến thành hư vô!!

Nhìn người ta hạnh phúc, Hoàng Ngân đứng đó chợt khóc thảm thương.

Cô chạy khỏi bệnh viện giống như đang chạy trốn, trốn mẹ ruột, trốn em gái mình.

.....

Đỗ Thanh Nga vừa từ tầng thượng xuống là nằm ngay lên giường không lên tiếng.

Trần Lan sau khi uống xong mấy viên thuốc đã dễ chịu hơn một chút, nhưng sắc mặt vẫn không tốt lắm. Bà nhìn đứa con gái nhỏ của mình, lại nghĩ đến những lời Cao Dương Thành nói với cô, nước mắt bắt chợt lăn dài.

“Thanh Nga, sau này con đừng đòi sống đòi chết, dọa mẹ dọa chị nữa...”

Đỗ Thanh Nga không nói gì, ánh mắt chỉ hơi lóe lên một tia.

Trần Lan thở dài.

Lúc này bà thực sự nghi ngờ, bản thân làm như vậy rút cuộc là đúng hay sai.

Khi Hoàng Ngân về đến nhà đã là mười hai giờ đêm.

Nhìn con gái dầm mưa ướt như chuột lột, Trần Lan bị dọa sợ rồi, vội vàng lấy khăn tắm ra lau tắm thân ướt rượt của Hoàng Ngân: “Hoàng Ngân, con làm gì vậy, trời lạnh như vậy, con lại dầm mưa ướt đến thế này, con không muốn sống nữa sao!”

Hoàng Ngân không đoái hoài đến những lời cảm râm của mẹ, cũng không lau người, mà cứ để ướt nhẹp như vậy bước vào phòng mình, sau đó khóa cửa “tách” vang lên.

“Hoàng Ngân, con làm gì vậy? Mau mở cửa ra, con như vậy, còn không mau đi tắm đi!! Có phải đợi đến lúc cảm lạnh rồi mới vừa lòng hay không!!”

Trong phòng, Hoàng Ngân không để ý đến lời mẹ nói, cô cuộn tròn thành một đống, ngồi ở cửa, dựa vào bức tường lạnh lẽo, hồi tưởng tất cả những khoảng thời gian hạnh phúc trước đây với người đàn ông đó.

Bỗng chốc, cô dường như trở về ngày xưa, về cái thời mà phải dùng hồi ức để thở...

Đỗ Hoàng Ngân cô dường như chỉ có sống trong ký ức mới có thể vui vẻ được một chút!

Hoàng Ngân thút thít, nghĩ đến cảnh nhìn thấy dưới lầu Cao Dương

Thành, phút chốc khóc càng lớn.

Ngay lúc vừa nãy, Hoàng Ngân dầm mưa ướt nhẹp ngoài trời, rõ ràng là đi về nhà, nhưng không hiểu tại sao lại ngồi lên xe bus đi về nhà Cao Dương Thành, vừa xuống xe, còn chưa kịp vào sân, cô nhìn thấy anh, còn có cả... Khuất Mỹ Hoa!

Bọn họ đang... Hôn nhau?!

Đây là vở kịch chó má gì vậy?

Hoàng Ngân suýt xông lên chắt vắn bọn họ, nhưng cô có tư cách gì để đi hỏi, bọn họ không phải vừa mới chia tay sao? Mà còn là do anh chủ động đề nghị nữa!!

Đồ lừa đảo! Anh đúng là đồ lừa đảo!!!

Rõ ràng đã nói không bao giờ buông tay cô ra trước, nhưng đến cuối cùng, người nói chia tay lại là anh!

Hoàng Ngân không biết, đêm nay thực ra Cao Dương Thành bị Vũ Phong và Dương Thùy Sam kéo đi quán bar chuốc say.

Bọn họ thực sự lần đầu tiên thấy Cao Dương Thành uống nhiều như vậy, cũng lần đầu tiên nghe anh nói nhiều như vậy, và cũng là lần đầu tiên thấy anh chửi thề không ngần ngại như thế.

“Nếu Đỗ Thanh Nga là một thằng đàn ông, thì mẹ kiếp tôi chắc chắn phải đánh nó răng rơi đầy đất!”

Dương Thùy Sam đi vệ sinh về, bị Cao Dương Thành túm lấy vai, đôi mắt đỏ sọng vì say rượu của anh trợn lên nhìn cô như báo săn mồi: “Đồ Hoàng Ngân, em đừng nghĩ anh sẽ từ bỏ em như vậy!! Buông bỏ em chỉ là tạm thời mà thôi! Anh bây giờ chỉ là không nỡ nhìn em phải rơi lệ mãi, đợi tình hình của em gái em ổn một chút, anh sẽ đi cầu xin mẹ em tác thành cho chúng ta! Nhưng mẹ kiếp, em không được phép khóc nữa, anh không phiền, mà chỉ là... Khó chịu!! Đồ Hoàng Ngân, ngày nào cũng nhìn thấy em khóc mãi không thôi, còn khó chịu hơn cả việc giết anh đi! Anh không nỡ ép em giống như họ...”

Nói đến câu sau cùng, giọng Cao Dương Thành đã khản đặc, thậm chí còn có chút nghẹn ngào khiến người ta khó chịu.

Cuối cùng, anh gục luôn trên vai Dương Thùy Sam ngủ mê man.

Dương Thùy Sam bị những lời nói của anh làm cho đỏ mắt, còn không đợi cô có phản ứng, Cao Dương Thành đã bị Vũ Phong dìu đi từ vai của Dương Thùy Sam, còn không quên mắng một câu: “Cô này nảy sinh ý định gì thế hả, đến người đàn ông của chị Hoàng Ngân nhà cô cũng dám động vào à!”

Dương Thùy Sam không phục, chu mỏ nói với Vũ Phong: “Anh nói linh tinh cái gì thế, tôi chỉ coi thầy Cao là thầy giáo thôi, biết chưa? Còn lâu tôi mới đi cướp người đàn ông của chị Hoàng Ngân! Thêm nữa, người đàn ông si tình như thế này, liệu tôi có cướp nổi không! Anh làm như người ta giống anh à, không có khí chất gì cả! Suốt ngày chỉ thấy thay bạn gái liên tục! Người đàn ông như anh cả đời cũng không tìm thấy tình yêu đích thực đâu!”

“Tôi thay bạn gái liên quan gì đến cô!” Vũ Phong đáp lại cô bằng giọng điệu tức giận.

“Chả liên quan gì đến tôi! Loại đàn ông như anh đúng là ích kỷ, không bao giờ nghĩ đến cảm nhận của những cô bạn gái đó!”

Vũ Phong nhìn dáng vẻ dạy dỗ anh một cách nghiêm túc của Dương Thùy Sam, giễu cợt: “Sao, Dương Thùy Sam, cô cho rằng cô là siêu nhân, là người nhện à! Cô muốn cứu rỗi những người con gái bị tôi hãm hại trên cả thế giới à?”

Dương Thùy Sam bị anh chặn họng, bĩu dài môi, hứ một tiếng, rồi không nói nữa.

Vũ Phong hừ một tiếng: “Được rồi, cô vĩ đại như thế, vậy hãy bắt bọn thiếu gia lại đi! Hehe, e là cô không có cái bản lĩnh ấy!”

Chậc chậc!!

Vũ đại thiếu gia, theo đuổi một cô gái, có cần phải vòng vo thế không? Nếu thích người ta thì nói thẳng ra, lại còn phải nói gần nói xa nữa!

Nhưng em gái Dương Thùy Sam đơn thuần lương thiện lại ngây thơ trong sáng, làm sao hiểu được kiểu theo đuổi ném đá giấu tay này cơ chứ?

Cô hừ mũi: “Ai thèm bắt anh! Anh đừng có nói linh tinh!”

Nói xong, gò mà cô không giấu nổi đỏ lên cả nửa vòng.

Vừa nghe vậy, Vũ Phong cũng đáp lại: “Không có bản lĩnh đó còn ở đây mà giáo huấn, cô nghĩ rằng cô là gì của tôi hả? Nói về thân phận, cô chả là ai cả! Nói về vai vế, cô còn phải gọi tôi một tiếng thầy giáo kìa! Tiêu quỹ còn chưa mọc đủ lông, cô chưa đủ bản lĩnh để giáo huấn bọn thiếu gia!”

“Anh...”

Dương Thùy Sam vô cùng tức giận, mắt đỏ lên, muốn rời đi.

Vừa thấy cô thật sự rời khỏi quán bar, Vũ Phong cũng cuống lên, diu Cao Dương Thành ra ngoài đuổi theo Dương Thùy Sam, vừa lúc anh đang lo đuổi không kịp, thì Khuất Mỹ Hoa xuất hiện như một vị cứu tinh.

Vũ Phong không cần nghĩ ngợi, giao Cao Dương Thành cho Khuất Mỹ Hoa: “Cô hộ tôi một lát, tôi sẽ quay lại ngay!”

Anh nhìn thấy bóng Dương Thùy Sam sắp đi mất, dặn dò qua loa Khuất Mỹ Hoa vài câu rồi chạy đi.

“Chạy cái gì mà chạy hả, đêm khuya rồi, không sợ thằng đàn ông xấu xa nào nó ăn mất em hay sao!”

Vũ Phong đuổi kịp Dương Thùy Sam, kéo tay cô lại, không kịp được mắng một câu.

Dương Thùy Sam làm bộ muốn hất tay anh ra: “Ai cần anh quản! Có xấu xa cũng không xấu bằng anh!”

Vũ Phong cười “xì” một tiếng, càng nắm chặt tay Dương Thùy Sam:

“Em yên tâm, anh có xấu xa cũng không làm gì em đâu!”

Vũ Phong anh có thể tán tỉnh bất kỳ cô gái nào, nhưng duy chỉ có Dương Thùy Sam là không thể! Cũng không nói ra được là vì sao, chỉ là không thể buông lời với cô một cách khó hiểu, thậm chí thỉnh thoảng có lúc còn đỏ mặt ngại ngùng!

Đây đúng là chuyện không thể tưởng tượng nổi! Đến bản thân anh cũng không tìm được lý do.

Vũ Phong đuổi kịp được Dương Thùy Sam rồi, nhưng khi quay lại tìm Cao Dương Thành và Khuất Mỹ Hoa thì chẳng còn bóng dáng họ đâu nữa.

Lên xe, có lẽ do bị ngấm chút gió lạnh, Cao Dương Thành say khướt chợt tỉnh lại.

Anh lãnh đạm nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, chợt cất tiếng lạnh lẽo hỏi Khuất Mỹ Hoa: “Định đưa anh đi đâu?”

Khuất Mỹ Hoa không ngờ Cao Dương Thành tỉnh lại nhanh như vậy, cô ngậy ra, bàn tay nắm chặt vô lăng: “Sao anh tỉnh nhanh vậy?”

“Dừng xe.”

Giọng Cao Dương Thành vẫn không đổi.

Truyện up có bản quyền trên

-----oOo-----

Chương 138: Tôi thật sự có em bé

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khuất Mỹ Hoa đương nhiên không chịu dừng lại, cô ta chỉ quay đầu xe sang một hướng khác thôi: "Anh đừng hiểu lầm, vừa nãy là em thấy anh uống nhiều quá, sợ không ai chăm sóc, cho nên mới đưa anh đến nhà em."

Thấy Khuất Mỹ Hoa quay đầu xe, Cao Dương Thành cũng không nói thêm gì nữa.

Tay anh chông cằm trên cửa xe, ánh mắt lạnh lùng nhìn những cảnh đêm nối tiếp nhau bên ngoài cửa sổ, đôi mắt thâm trầm không nhìn thấy chút men say nào, nhưng cũng không thể đoán được lúc này trong lòng anh đang nghĩ gì.

Cao Dương Thành xuống xe, Khuất Mỹ Hoa cũng xuống theo.

"Em dìu anh vào nhà."

Cô ta tốt bụng đi đến bên anh, nhưng lại bị Cao Dương Thành cảnh giác đứng tránh ra ngoài nửa mét: "Không cần, anh vẫn đi được."

Khuất Mỹ Hoa hơi tổn thương nhìn anh: "Dương Thành, tốt xấu gì hai chúng ta cũng từng là người yêu của nhau hai năm, đúng không?"

Cao Dương Thành nhìn cô ta.

"Đề em đỡ anh vào nhà đi!"

Cô ta vừa nói vừa định kéo tay Cao Dương Thành, nhưng anh lại dùng tay kéo cô ta ra: "Mỹ Hoa, chuyện trước kia, là anh có lỗi với em, nhưng em đừng có bất kỳ ý nghĩ gì với anh nữa! Cả cuộc đời này anh cũng không thể yêu em nữa!"

Bởi vì, trái tim anh, đã bị một cô gái khác xâm chiếm tất cả từ lâu rồi, anh đã không còn bất kỳ chỗ trống nào để chứa được người khác nữa, tất nhiên, anh cũng không muốn có chỗ trống.

Vành mắt Khuất Mỹ Hoa phấp hồng, cô ta cắn răng: "Cao Dương Thành, vì sao lúc nào anh cũng phải nói những lời không còn đường lui như thế! Anh có biết, những lời nói đó của anh khiến người ta rất đau đớn không."

Cao Dương Thành vẫn lạnh nhạt nhìn cô ta: "Đây chính là tính cách của anh! Sẽ không vì em không thích mà thay đổi đâu!"

"Tính cách của anh thật khiến người ta căm ghét!"

Khuất Mỹ Hoa kêu lên, trong giọng nói vẫn còn sự nghẹn ngào rõ rệt, rồi đột nhiên cô ta bước nhanh lên phía trước, không đợi Cao Dương Thành phản ứng lại, đã kiễng chân hôn lên môi anh. Anh chỉ có thể nghe thấy cô ta thì thào nức nở: "Cũng khiến người ta thích đến mức không thể kèm chế được!"

Đối mặt với nụ hôn bất thành linh này, Cao Dương Thành đang say rượu đứng sững ở đó mất mấy giây, đến khi phản ứng lại, anh không nhìn được kéo Khuất Mỹ Hoa ra, không thềm che giấu, dùng tay chùi đôi môi mới bị cô ta hôn lên, bực bội trừng mắt: "Em có thấy mình phiền phức không!"

"Anh..."

Khuất Mỹ Hoa tức giận.

Quen biết Cao Dương Thành nhiều năm như vậy, đây đúng là lần đầu tiên cô ta thấy anh bất lịch sự như thế.

Cao Dương Thành lười dây dưa tiếp: "Em đi về đi, trời sắp mưa to rồi!"

Anh nói xong, không thềm nhìn Khuất Mỹ Hoa nữa, quay người đi thẳng vào trong khu dân cư, để lại Khuất Mỹ Hoa đứng đó ngơ ngẩn nhìn bóng lưng mình...

Cùng với Hoàng Ngân, đứng ở phía xa xa, đã bị trận mưa to lúc trước xối cho ướt sũng.

Đối với cuộc nói chuyện của bọn họ, cô không nghe thấy câu nào cả, nhưng nụ hôn tạm biệt mập mờ kia, thì cô lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Đêm hôm đó, Hoàng Ngân không biết mình kéo lê cơ thể ướt sũng về nhà như thế nào, cũng không biết đêm đó mình ngủ ra sao.

Khi tỉnh lại, cô vẫn ngồi trên sàn nhà, quần áo ẩm ướt còn chưa kịp khô, cảm thấy đầu óc choáng váng, muốn đứng dậy thì lại phát hiện mình không thể dậy nổi.

Cô cố gắng lắm mới đứng được dậy, mơ mơ màng màng lấy một bộ quần áo sạch trong tủ ra, mở khóa cửa, chuẩn bị đi vào phòng tắm, nhưng vừa mở cửa đã đụng phải mẹ mình.

Trần Lan hình như cũng cả đêm không ngủ, đôi mắt đỏ ngầu, quầng thâm dưới mắt cũng rất đậm, vừa thấy Hoàng Ngân đi ra, bà vội vàng nghênh đón: "Ngân Ngân! Trời ơi, sao bộ quần áo này của con ướt mà con còn không thay ra! Con có trách mẹ, cũng không thể giày vò bản thân như vậy chứ!"

Hoàng Ngân nhìn gương mặt đầy lo âu của mẹ mình, cô nhếch môi, nụ cười đó khá nhợt nhạt bất lực: "Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều, con không có ý đó đâu."

Giọng cô không có chút sức lực nào.

"Ngân Ngân, có phải con bị bệnh không? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy!"

Trần Lan nói xong thì giơ tay áp vào trán của con gái: "Trời ạ! Đã sốt thế này rồi!"

"Mẹ, con không sao!" Hoàng Ngân gạt tay mẹ xuống, mặt mũi phờ phạc nói: "Con đi tắm trước, lát nữa còn phải đi làm nữa!"

Hoàng Ngân nói xong thì đi vòng qua bà, kéo cơ thể mệt mỏi vào trong phòng tắm.

Nhưng cô không ngờ, lúc vào thì đi, lúc ra lại thành nằm.

Vậy mà cô lại ngất xỉu!

Đến khi tỉnh dậy, Hoàng Ngân đã quay lại bệnh viện, lại nằm ở trong bệnh viện Vinmec.

Nhưng nơi này là khoa phụ sản, không có bác sĩ Cao mà cô nhung nhớ, cả một bệnh viện lớn như vậy, trên dưới, chỉ riêng nhân viên y tế đã có hơn hai ngàn người, muốn nhìn thấy anh ấy ở nơi đây, thật sự rất khó.

"Mẹ, sao con lại ở đây?"

Lúc Hoàng Ngân tỉnh lại, trên người vẫn còn hơi choáng váng: "Không phải con đang ở nhà sao?"

Trần Lan nhìn Hoàng Ngân một cái, lại nhìn Đỗ Thanh Nga đang ngồi trong góc sắc mặt vẫn luôn vô cùng khó chịu, rồi mới cẩn thận nói: "Bác sĩ nói con... Có thai gần hai tháng rồi!"

"Hả?"

Hoàng Ngân sững sờ, nhưng ngay sau đó cô lại rất vui mừng, cô kích động túm lấy tay mẹ mình: "Thật ạ? Con thật sự có em bé rồi sao?"

Vậy thì, Dương Dương của cô được cứu rồi, có đúng không? Quá tốt rồi, quá tốt rồi!

Sắc mặt Trần Lan khá phức tạp, bà gật đầu: "Ừ."

Đỗ Thanh Nga ngồi trên xe lăn vẫn luôn cúi đầu, lạnh mặt, không nói lời nào.

Hai tháng...

Trời ạ! Hoàng Ngân ôm lấy cái bụng còn chưa to ra của mình, vậy có nghĩa là từ lần mình bị lưu manh tập kích đó, thật ra đã có thai rồi, còn sau này...

Lúc này Hoàng Ngân mới đột nhiên nhớ tới chuyện mình có uống thuốc, cô vội vàng hỏi Trần Lan: "Mẹ, bác sĩ kiểm tra em bé trong bụng con chưa? Bọn họ nói thế nào?"

"Bác sĩ nói bởi vì dạo này con có vẻ quá áp lực, nên em bé trong bụng phản ứng rất lớn, bác sĩ bảo con phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn, bớt nghĩ tới mấy thứ không nên nghĩ, nếu mà động thai thì khả năng sinh non cũng không nhỏ."

Lúc Trần Lan nói những lời này, trong lòng khó tránh việc tự trách bản thân.

"Sinh... Sinh non..."

Sắc mặt Hoàng Ngân hơi tái đi, cô ôm lấy bụng mình, tự nhủ: "Không sao đâu, đứa bé chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu."

Lần trước bị thương nặng như vậy, nó còn chống chọi được, huống chi là lần này! Chắc chắn baby có thể kiên trì được!

Trần Lan nhìn Hoàng Ngân, thở dài: "Con nói xem sao con lại ngốc như thế chứ, sinh một đứa không đủ à, mà còn đi sinh cho nó hai đứa, con không phải cố tình chọc tức mẹ đấy chứ!"

Hoàng Ngân nhắm mắt lại, không muốn nghe những lời cảm ràm này của bà: "Mẹ, con muốn nghỉ ngơi một lát."

"Được rồi, con nghỉ ngơi trước đi, mẹ đưa em gái con đi làm thủ tục xuất viện."

Trần Lan nói xong thì định đi.

Lúc này Hoàng Ngân mới chú ý tới Đỗ Thanh Nga ở chỗ cửa phòng, cô khẽ liếc qua một cái, thấy ánh mắt của em gái không có gì khác thường, Hoàng Ngân mới yên lòng.

"Thanh Nga có thể xuất viện rồi sao?"

Hoàng Ngân lo lắng hỏi Trần Lan.

"Ừ, bây giờ chỉ còn chờ mấy thứ hộ chiếu kia xong xuôi, là có thể xuất ngoại rồi."

"Tốt quá."

Hoàng Ngân cười.

Trần Lan đẩy Đỗ Thanh Nga ra khỏi phòng bệnh.

Thật ra, từ khi hai chân của Thanh Nga bị cắt đi, Hoàng Ngân biết, em gái mình đã thay đổi rất nhiều.

Cô ấy không còn sáng lạn như trước kia nữa, thậm chí có thể nói là trở

nên âm trầm hơn rất nhiều. Có đôi khi Hoàng Ngân cảm thấy em mình có vấn đề về tâm lý, mới trở nên cực đoan như thế, mấy lần cô đã thương lượng với mẹ, định đưa Thanh Nga đi gặp bác sĩ tâm lý, cố gắng để em mình buông bỏ mọi hận không nên có này, nhưng Thanh Nga nhất quyết không chịu, cảm xúc phản kháng rất dữ dội, còn trách mẹ và chị gái đối xử với mình như bệnh nhân tâm thần.

Hoàng Ngân cũng không biết phải nói sao nữa.

.....

Đỗ Thanh Nga được đón từ bệnh viện về, Hoàng Ngân đang mang thai cũng về nhà, ngay cả Dương Dương cũng bị đón về.

Hoàng Ngân vừa mở cửa đã nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn, xán lạn của Dương Dương, cô gần như giật mình hoảng hốt mất một giây: "Dương Dương? Con... Sao con lại ở đây?"

Cô kinh ngạc, một giây sau, mới bừng tỉnh.

Chẳng lẽ là Cao Dương Thành trả Dương Dương lại?

Trái tim cô xiết chặt, anh ấy quyết tâm đoạn tuyệt quan hệ với mình sao?

"Là bà ngoại đón Dương Dương về."

Dương Dương thành thật đáp.

Hoàng Ngân khẽ giật mình, Trần Lan bê đồ ăn từ trong phòng bếp ra: "Mau, rửa tay rồi vào ăn cơm."

"Mẹ..."

Hoàng Ngân nhìn bà, rồi lại nhìn Dương Dương.

"Ừm, Dương Dương là mẹ tự quyết định đón về." Trần Lan nói đến đây thì hơi dừng lại, tựa như lơ đãng nhìn Đỗ Thanh Nga ở trên bàn ăn, im lặng chẳng nói chẳng rằng, sau đó mới nói một câu hàm ý sâu xa: "Ở nhà mình, mình tự chăm sóc, sẽ tốt hơn người khác!"

Hoàng Ngân há miệng, muốn nói điều gì, rồi lại không thốt lên lời.

Cô nghĩ mãi cũng không hiểu, vì sao Dương Dương ở chỗ Cao Dương Thành, mà mẹ cô lại biết được.

Có lẽ bà vẫn luôn biết, chỉ là không nói ra mà thôi?

Đột nhiên, điện thoại của Hoàng Ngân vang lên.

Cô cầm lên xem, hóa ra là Cao Dương Thành gọi đến, cô cẩn thận liếc nhìn Đỗ Thanh Nga ở ghế đối diện, cùng lúc ấy, cô ấy cũng đang giương mắt nhìn cô.

Hoàng Ngân bỗng có một cảm giác như bị người ta theo dõi, từ đầu da cho đến tận ngón chân đều tê dại.

"Đồng nghiệp gọi điện thoại đến, con đi nghe máy đã."

Hoàng Ngân nói dối, sau đó xoay người đi vào phòng mình.

Cửa đóng lại, cô hít sâu một hơi, rồi mới nghe điện thoại.

"Alo."

"Là anh."

Giọng nói trầm trầm của Cao Dương Thành từ đầu dây bên kia truyền tới.

Trái tim Hoàng Ngân xiết chặt, chỉ vền vẹn một giây thôi, mà cô đã suy nghĩ đến rất nhiều điều rồi.

Nghĩ đến khoảnh khắc anh nói lời chia tay ở trên sân thượng, nghĩ tới đêm anh ấy và Khuất Mỹ Hoa hôn nhau...

"Vâng."

Hoàng Ngân rất ít nói, hầu như đều chỉ có một chữ.

Đầu bên kia im lặng rất lâu rồi mới lên tiếng: "Hôm nay dì Trần tới đón

Dương Dương đi."

"Vâng."

Hoàng Ngân vẫn trả lời một chữ.

Thật ra, khi Trần Lan xuất hiện ở trước cửa nhà anh, ngay cả Cao Dương Thành cũng hoảng hốt.

Khi bà đưa ra yêu cầu muốn đón Dương Dương về, kỳ thật anh cũng phải do dự rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý!

Anh nghĩ, trong khoảng thời gian này, để cậu con trai nhỏ ấm áp này ở bên cô, có lẽ cô sẽ dễ chịu hơn.

Lúc Trần Lan ra về, Cao Dương Thành có nhắn với bà một đoạn thế này.

"Dì Trần, cháu sẽ không buông tay cô ấy, hiện tại cháu chỉ không nỡ làm cô ấy khó xử thôi. Cháu không giống hai người, nỡ dùng tình yêu của cô ấy đối với mình để đâm vào tim cô ấy, nhưng cháu thì không làm được! Cháu tình nguyện để cô ấy đâm mình vô số nhát dao, còn hơn là nhìn cô ấy rơi một giọt lệ! Dì Trần, một ngày nào đó, thời gian sẽ chứng minh cho hai người thấy, tác thành thật sự là một chuyện tốt..."

Không thể không nói, những lời này của Cao Dương Thành đã đâm sâu vào tim Trần Lan.

Kỳ thật, bà đã sớm hoài nghi, mình ngăn cản đôi trẻ yêu đương như vậy, thật ra chẳng có gì khác gì với người phụ nữ ác độc kia.

Bà luôn nghĩ, nếu như mình chọn cách chúc phúc cho họ, thì có thể thật sự như lời Cao Dương Thành nói không, thật ra đó chính là một chuyện tốt đẹp...

Mặc dù biết sau này bọn họ có thể còn gặp phải rất nhiều gập ghềnh, bà đã tự cho rằng mình đúng, muốn kéo Hoàng Ngân lại trước những khó khăn ấy, nhưng cuối cùng quay đầu lại, mới phát hiện ra, mình mới là người tạo nên những trắc trở cho con.

-----oOo-----

Chương 139: Thuốc là do tôi bỏ vào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thế nhưng hôm nay, cô con gái nhỏ của mình đã biến thành bộ dạng này, bà còn tác thành cho hai người thế nào đây?

Có phải bà thật sự nên nói cho cô biết những sự thật trước kia?

Giây phút này, Trần Lan thật sự bối rối.

Ở bên này, Hoàng Ngân vẫn đang nói điện thoại với Cao Dương Thành: “Nếu như anh không có việc gì, em cúp máy trước đây.”

Trong giọng cô vẫn còn chút buồn bực.

Đúng vậy! Cô thật sự đang tức giận, đang ghen.

Mà ở đầu bên kia, lại là sự lặng im suốt một lúc lâu của Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân cho rằng anh sẽ không nói chuyện, do dự một lát rồi mới tắt điện thoại, nhưng nghe thấy Cao Dương Thành hỏi cô: “Có sợ không?”

Câu hỏi đột ngột này của anh khiến cho Hoàng Ngân ngây người.

Chỉ nghe thấy anh tiếp tục hỏi: “Sợ từ nay về sau chúng ta cứ rời xa nhau như vậy.”

Giọng nói trầm khàn của anh giống như một viên đạn hơi cay, viền mắt của Hoàng Ngân lập tức đỏ lên.

Cô có sợ không? Đương nhiên là cô sợ!!!

Khi anh nói ra lời kia, cả người cô quả thực như sắp sụp đổ! Cô cố gắng là thế, cố nén không để bản thân nói ra lời tuyệt tình, nhưng đến cuối cùng, người nói ra hai chữ kia trước, lại là anh!!

Hoàng Ngân hít một hơi, ngực đau thắt: “Mẹ gọi em đi ăn cơm rồi, em cúp máy trước đây.”

“Đồ Hoàng Ngân!”

Trước khi cúp điện thoại, Hoàng Ngân nghe thấy tiếng gọi tức giận của Cao Dương Thành.

Mới vừa cúp điện thoại, Hoàng Ngân đã lập tức hối hận.

Cô không nên hành động theo cảm tính như vậy.

Cô là đang giận chuyện anh và Khuất Mỹ Hoa, nhưng mà, cô nên trực tiếp hỏi anh rõ ràng qua điện thoại, nhưng không phải bọn họ đã chia tay rồi sao? Cô còn hỏi thế nào?

Cô không hỏi được, cho nên, đến cuối cùng chỉ có thể buồn bực cúp điện thoại.

Tín hiệu báo máy bận lạnh lùng cứng nhắc từ đầu bên kia điện thoại truyền tới, mang đến cho Cao Dương Thành cảm giác lạnh lẽo.

Đột nhiên, anh có một ảo giác...

Đồ Hoàng Ngân rời đi như vậy, có thể thật sự... Sẽ mãi mãi không trở về nữa.

Có thể, cô chưa từng nghĩ sẽ trở về!!

“Shit...”

Cao Dương Thành mạnh mẽ nện chiếc điện thoại ở trong tay lên tường trút giận, chiếc điện thoại lập tức bị chia năm xẻ bảy, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

...

Bữa tối có chút ngọt ngào.

Ngoại trừ Dương Dương, những người khác đều trầm mặt có tâm sự.

Dương Dương nghiêng cái đầu nhỏ, chớp đôi mắt to, không hiểu chuyện hỏi Đỗ Thanh Nga: “Dì ơi, dì bị sao thế? Tâm trạng không tốt sao? Tại sao dì lại không nói gì?”

Đỗ Thanh Nga chỉ lạnh lùng liếc về phía Dương Dương: “Ăn cơm của cháu đi!”

Kể từ lúc biết cậu bé là con của chị gái và người đàn ông kia, thái độ của cô với Dương Dương đột nhiên thay đổi 180 độ, thậm chí còn không hiểu tại sao lại chuyển sự oán hận lên người đứa trẻ vô tội này.

Việc này đúng như Hoàng Ngân nói, thật ra lòng cô đã có chút thay đổi.

Dương Dương lần đầu tiên nghe dì nói như vậy với mình, cậu bé sợ tới mức bàn tay nhỏ bé đang bưng bát cơm run lên, trốn vào trong lòng mẹ.

Trần Lan trừng mắt, tức giận dạy dỗ Đỗ Thanh Nga: “Con làm gì thế? Tâm trạng không tốt trút giận lên con nít sao? Dù thế nào con cũng là dì của thằng bé!”

Đỗ Thanh Nga không lên tiếng, chỉ lạnh lùng liếc Hoàng Ngân, sau đó miệt mài ăn cơm.

Trong lòng Hoàng Ngân rất phức tạp, giống như bị rắc một lọ ngũ vị, vô cùng khó chịu.

Trong ngôi nhà này, hình như càng ngày càng có khoảng cách.

Cô thật sự không biết nên làm gì mới phải.

Buổi đêm, Hoàng Ngân nằm trên giường ôm Dương Dương, hai mắt mở to, ngây người nhìn trần nhà trắng toát.

“Cộc cộc cộc!”

Đột nhiên, cửa phòng bị gõ vang.

“Mời vào.”

Hoàng Ngân tưởng là mẹ, thế nhưng, người đẩy cửa tiến vào lại là:
“Thanh Nga?”

Hoàng Ngân kinh ngạc ngồi dậy, chỉ thấy em gái bung một bát canh gà, một tay đẩy xe lăn tiến vào.

Hoàng Ngân vội vàng xuống giường đẩy xe giúp, bung bát canh gà cho Hoàng Ngân: “Mẹ nấu đó, uống lúc còn nóng.”

Hoàng Ngân thoáng vui mừng trong lòng, nhìn Thanh Nga như vậy, cô cảm thấy có chút xúc động: “Cảm ơn em.”

Cô bung bát canh gà từ tay Thanh Nga, không nói gì, cũng không suy nghĩ nhiều, uống hết bát canh.

Đỗ Thanh Nga cũng không vội đi ra ngoài, cho đến khi tận mắt nhìn thấy chị gái của mình uống xong bát canh gà kia, cô mới bung bát đi ra khỏi phòng của Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân muốn đẩy cô ấy đi ra, nhưng lại bị cô lạnh lùng từ chối:
“Không cần, đừng coi em là người tàn tật!”

Nói đến nước này, Hoàng Ngân đương nhiên không dám làm gì nữa.

Buổi đêm, Hoàng Ngân bị đánh thức bởi cơn đau bụng.

“Dương Dương...”

Trên trán Hoàng Ngân liên tục toát ra lớp mồ hôi lạnh: “Dương Dương...”

Giọng nói nhỏ bé yếu ớt của cô bất lực vang lên trong bóng đêm tăm tối, bàn tay không ngừng đẩy người đang ngủ say ở bên cạnh.

“Mẹ!”

Dương Dương tỉnh lại: “Mẹ, mẹ bị sao vậy?”

Dương Dương vội vàng bật đèn đầu giường.

Đèn sáng, chiếu lên hai má trắng bệch như giấy của Hoàng Ngân, Dương Dương lập tức sợ quá khóc lớn: “Mẹ ơi, mẹ bị sao thế? Sao mẹ lại đổ nhiều mồ hôi như vậy...”

Hoàng Ngân ôm bụng, thở hổn hển một cách khó khăn: “Cục cưng, đi gọi bà ngoại, gọi bà ngoại...”

“Dạ...”

Cậu bé vén chăn lên nhảy xuống giường.

Thế nhưng vừa vén chăn lên, đã nhìn thấy một mảng máu đỏ tươi trên chiếc ga.

Dương Dương từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy nhiều máu như vậy, lần đầu tiên trông thấy, cậu bé sợ tới mức cơ thể nhỏ bé không ngừng run rẩy, khóc lóc chạy nhanh ra khỏi phòng: “Bà ngoại, bà ngoại!! Mẹ chảy máu rồi, mẹ chảy nhiều máu lắm!! Hu hu hu...”

Trần Lan đang ngủ vừa nghe thấy tiếng la của Dương Dương, lập tức bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Bà vội vàng đi dép lê rồi chạy ra ngoài: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Dương Dương vừa nhìn thấy Trần Lan, lập tức càng khóc lớn hơn, cậu kéo tay của Trần Lan chạy nhanh đến phòng của Hoàng Ngân: “Ngoại ơi, ngoại mau cứu mẹ con với! Con không muốn mẹ chết đâu!! Nhanh lên đi...”

Cậu bé khóc đến nấc lên, bên ngoài rất ồn ào, muốn không khiến Đỗ Thanh Nga ở trong phòng tỉnh giấc là không thể.

Nhưng cô cũng chỉ xoay người, rồi lại nằm xuống ngủ tiếp, giống như mọi việc ở bên ngoài đều không liên can gì đến mình.

Trần Lan vừa nhìn thấy đống máu trên giường, sợ tới mức chân tay luống cuống mất mấy giây.

“Sao đang yên đang lành lại chảy nhiều máu như vậy...”

Bà đã sống hơn nửa đời người, nhưng chưa từng gặp tình huống này:
“Mẹ đi gọi 120! Ngân Ngân, con chịu đựng một chút!!”

Hoàng Ngân được đưa đến bệnh viện gần đó, cô hôn mê mấy lần vì đau trong xe cấp cứu.

“Phụ nữ mang thai ra nhiều máu, phải nhanh chóng truyền máu cứu chữa!”

Hoàng Ngân ở trong phòng cấp cứu, liên tục cầm tay của bác sĩ cầu xin bọn họ: “Cứu đứa bé!! Nhất định phải giúp tôi giữ được đứa bé!!”

“Cô gái, cô đừng kích động! Xin cô hãy giữ tâm trạng bình thường nhất, thả lỏng, thả lỏng...”

Bác sĩ không ngừng trấn an Hoàng Ngân.

Ở bên ngoài phòng cấp cứu, Trần Lan liên tục đi đi lại lại trên hành lang dài, Dương Dương ngồi nghỉ trên ghế, nhắm mắt, hai tay chắp thành năm đấm đặt ở ngực, dùng giọng nói ngây thơ thành kính cầu nguyện cho mẹ của mình: “Thần linh, xin ngài nhất định phải phù hộ cho mẹ và em gái nhỏ của con được bình an...”

Điều mà Đỗ Thanh Nga bất ngờ là mình lại đi theo xe cấp cứu đến đây.

Cô ngồi trên xe lăn, mặt không cảm xúc, hai mắt nhìn cảnh đêm tối om bên ngoài cửa sổ ngây người.

Một tiếng sau, Hoàng Ngân được các bác sĩ đẩy ra khỏi phòng cấp cứu.

Bởi vì bị tiêm thuốc mê, nên cô đã hoàn toàn ngủ thiếp đi.

“Hoàng Ngân!!”

“Mẹ...”

Vừa thấy Hoàng Ngân ra ngoài, Trần Lan và Dương Dương vội vàng lên đón.

Đỗ Thanh Nga vẫn không hề nhúc nhích.

“Bác sĩ, tình hình con gái tôi hiện giờ thế nào?”

Trần Lan túm lấy bác sĩ, căng thẳng hỏi tình hình sức khỏe của Hoàng Ngân.

“Người mẹ an toàn, đứa trẻ không giữ được.”

Bác sĩ nói đúng sự thật.

Có lẽ câu nói này đã kích động đến màng nhĩ của Hoàng Ngân, cô đang mơ mơ màng màng đột nhiên tỉnh lại.

Cô khó khăn đưa tay ra, nắm chặt áo của bác sĩ: “Con... Con của tôi...”

Các ngón tay bởi vì dùng lực quá mạnh mà chuyển thành màu trắng bệch kinh người.

“Ngân Ngân...”

Trần Lan đau lòng vì con gái.

“Tại... Tại sao...”

Nước mắt tuyệt vọng của Hoàng Ngân không ngừng chảy dài: “Con bé kiên cường như vậy, sao có thể nói mất là mất...”

Cô không thể không chế được nữa bật ra tiếng nức nở: “Tôi không nên để dính mưa. Là tôi... Là tôi đã hại chết con mình!! Tại sao lại có thể như vậy, tại sao... hu hu hu...”

“Cô gái, trước tiên cô đừng kích động! Đứa trẻ này không liên quan nhiều đến việc cô có dính mưa hay không. Theo kết quả sinh non phía bệnh viện, cô đã uống phải thuốc sảy thai cho nên mới dẫn đến việc đứa trẻ sinh non!”

“Sảy... Thuốc sảy thai?”

Trần Lan hoàn toàn ngây người.

Hoàng Ngân kinh ngạc, khuôn mặt vốn trắng bệch lập tức tái mét, nước mắt đau đớn không ngừng chảy: “Bác sĩ nói tôi uống thuốc sảy thai? Sao... Sao có thể? Hôm nay ngoại trừ ăn cơm ra, tôi chỉ uống một bát canh gà chứ không ăn thứ gì khác nữa! Không thể nào...”

Đỗ Thanh Nga nhìn chị gái đang khóc như mưa ở trước mặt, gương mặt không chút cảm xúc của cô cuối cùng có chút biến đổi.

“Có gì mà không thể chứ! Thuốc sảy thai đó là do chính tôi bỏ vào bát canh!”

Đỗ Thanh Nga thản nhiên nói, ánh mắt nhìn về phía Đỗ Hoàng Ngân còn đang kinh hãi, nhưng lại không có một chút áy náy và tự trách nào.

Trần Lan vừa nghe Thanh Nga nói như vậy, cơ thể lão đảo, suýt nữa thì ngất xỉu.

“Con.. Con nói thật sao?”

Trần Lan chỉ vào Đỗ Thanh Nga, chất vấn cô.

“Không để đứa trẻ không sinh non, chẳng lẽ giữ lại? Giữ lại để chị ta tiếp tục dây dưa với bác sĩ Cao sao?”

Cô cười lạnh.

Trong nụ cười là sự đoạn tuyệt.

Dương Dương ở bên cạnh không biết có nghe hiểu lời của dì hay không, đột nhiên “òà” một tiếng bật khóc: “Dì là người xấu!! Người xấu!! Con sẽ không thích dì nữa...”

“Bốp...”

Một cái tát mạnh mẽ rơi lên mặt Đỗ Thanh Nga.

Người vung cái tát này, không phải ai khác, là Đỗ Hoàng Ngân vừa đứng dậy khỏi giường!!

Tay cô để giữa không trung, run rẩy dữ dội.

Con người dầm nước mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào gương mặt gầy như méo mó của em gái mình...

Nước mắt nơi đáy mắt ngày càng nhiều, cuối cùng, giống như nước lũ tuôn trào, điên cuồng chảy ra ngoài.

“Đỗ Thanh Nga, em có biết... Thứ em giết chết không chỉ là đứa bé ở trong bụng chị...”

Giọng nói run rẩy của Hoàng Ngân lạnh lùng quát lên với cô, phá vỡ cả hành lang yên tĩnh: “Thứ em giết là tất cả hi vọng của chị và Dương Dương!! Tính mạng của Dương Dương nằm trên người đứa bé ở trong bụng chị, sao em có thể... Nhẫn tâm như vậy!! Nhẫn tâm như vậy...”

Hoàng Ngân thật sự không muốn tin vào sự thật này, cũng không dám tin!!

Cô thở gấp, nước mắt rơi xuống: “Đỗ Thanh Nga, đó là hai sinh mệnh còn sống sờ sờ!! Sao em có thể làm như vậy...”

Đỗ Thanh Nga ngược mắt lên, thản nhiên nhìn chị mình: “Mạng của con trai chị là do em cho! Lúc trước không phải là em cứu nó, thì nó đã chết từ lâu rồi!”

“Bốp!”

Lại là một cái tát lên gương mặt lạnh như băng của Đỗ Thanh Nga.

Lần này, người đánh cô không phải Hoàng Ngân, mà là Trần Lan.

-----oOo-----

Chương 140: Không cần anh lo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Lan nhìn tính cách vụn vẹo của con gái mình, bàn tay khựng lại trong không trung càng run rẩy dữ dội: "Đỗ Thanh Nga, con lòng dạ rắn

rét! Con làm như thế không cảm thấy có lỗi với chị con sao?"

"Chị ta có xứng với con không?" Đỗ Thanh Nga gào lên với Trần Lan.

"Con bé làm gì có lỗi với con hả? Con bé đã từng phản bội con sao? Con bé cũng quen biết người đàn ông kia trước con! Con dựa vào cái gì oán giận con bé cướp đi người đàn ông của mình hả! Vì cứu bọn họ mà con mất đi hai chân, có phải con cảm thấy mình cao thượng lắm hay không? Có phải con cảm thấy họ mắc nợ con cả đời hay không? Hay là con cảm thấy nếu họ sớm nói cho con biết mối quan hệ của họ, con cũng sẽ không rơi vào tình trạng thế này? Đỗ Thanh Nga, tai nạn xe cộ kia xảy ra, người được con cứu mạng không phải ai khác, chính là chị gái con! Cho dù có mất đi hai chân, chuyện con cứu chị gái mình cũng là việc nghĩa không thể không làm! Bây giờ con dựa vào cái gì ở đây oán trách con bé, oán hận con bé, trả thù con bé! Con là đồ điên! Đỗ Thanh Nga, nhiều ngày nay, mẹ chính là người không xứng làm mẹ nhất, chiều theo sự càn quấy của con! Mẹ không nên như vậy, không nên, nếu không cũng sẽ không tạo nên kết cục bi kịch như bây giờ..."

Trần Lan hồi hận muộn màng.

Trong đáy mắt trong treo lạnh lùng của Đỗ Thanh Nga không một gợn sóng, dường như có ánh sáng u ám ảm đạm lóe lên.

Hoàng Ngân nhìn em gái, cô không hiểu, không lâu trước đây, họ vẫn còn thân thiết như vậy, vì sao đến hôm nay lại sụp đổ đến mức này.

"Nếu gia đình các cô còn định làm âm ỉ nữa thì hãy đợi ra khỏi bệnh viện hãy âm ỉ được không? Ở đây là bệnh viện, xin các cô giữ yên lặng!"

Cuối cùng, bác sĩ cũng không nhìn nổi nữa, lúc này mới lên tiếng ngăn cản.

Cả đêm Hoàng Ngân không ngủ...

Khi trời tờ mờ sáng, trên giường bệnh đã không còn thấy bóng dáng cô.

Trần Lan lo lắng, đi ra ngoài tìm kiếm mãi cũng không thấy, gọi điện thoại lại thấy tắt máy liên tục.

Nhưng Trần Lan cũng hơi yên tâm một chút, Hoàng Ngân tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì điên rồ.

Cho đến nay, cô đều tỏ ra kiên cường hơn người bình thường, cho dù có lúc phải rơi nước mắt, nhưng mà cô cũng biết lau khô, tiếp tục tiến lên.

Hơn nữa, cô còn có Dương Dương chống đỡ, cô không thể làm ra chuyện gì điên rồ được.

.....

Cuối mùa đông, vừa say thai xong, Hoàng Ngân sau khi mất máu quá nhiều, vậy mà lại ngơ ngác bên cạnh bờ biển lạnh thấu xương, nằm cả một ngày...

Mãi đến tận đêm khuya, cô vẫn không nhúc nhích, cả ngày trôi qua, không ăn uống gì, nước đã thấm ướt người từ lâu.

Nhưng mà, cô lại không cảm thấy đói chút nào, cũng không cảm thấy lạnh.

Chẳng qua cô chỉ cảm thấy mệt mỏi...

Thật sự quá mệt!

Cô không hiểu, vì sao một người sống trên thế giới này, lại có thể khổ sở đến thế!

Dường như, cho dù xảy ra chuyện gì, tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy cô chính là người đáng lẽ nên chịu đựng tất cả đau đớn khổ sở, hẳn là tất cả mọi người đều cảm thấy cô là một người siêu phàm, cô không sợ hãi bất cứ thứ gì, chuyện gì cũng có thể chịu đựng được!

Nhưng mà...

Lần này cô thật sự rất mệt mỏi.

Hoàng Ngân sống nhiều năm như vậy, chưa từng có một giây phút nào mệt mỏi như bây giờ.

Nếu có thể, cô rất hy vọng, chỉ cần nhắm mắt, sẽ không tỉnh lại nữa...

Nhưng mà, cô nhắm mắt lại, vẫn có thể nghe thấy tiếng gió biển gào thét, vẫn có thể nghe thấy tiếng quỷ khóc sói gào như địa ngục phát ra khi nước biển xô mạnh vào đá ngầm.

Hoàng Ngân chật vật mở to mắt, muốn liếc nhìn cảnh đêm đen nhánh này một chút, lại không ngờ... Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy anh.

Cao Dương Thành!

Anh mặc một chiếc áo khoác dài màu đen ôm lấy thân hình mạnh mẽ rắn rỏi, hai tay vẫn giấu trong túi áo theo thói quen, đầu cúi xuống, sợi tóc ngắn cứng rắn rũ xuống trán, che đi ra một vầng bóng râm nhàn nhạt.

Đường nét gương mặt sắc bén, anh quay lưng về phía ánh sáng, càng lộ ra vẻ sâu sắc mà lạnh lùng.

Đôi mắt đen thâm thúy kín đáo kia khóa chặt lấy cô.

Trong một tích tắc, dường như Hoàng Ngân cho rằng mình đang ở trong mơ.

Cô vươn tay dụi dụi hai mắt mình, lại phát hiện, anh vẫn còn ở đó, hơn nữa còn ngắm nhìn cô yên lặng mà đau lòng như vậy.

Cuối cùng anh vẫn không nói gì, chỉ đi đến bên cạnh Hoàng Ngân, cúi người bế thân thể lạnh như băng của cô từ dưới bờ biển lên.

Anh cất bước, đi về phía trước, mỗi bước đi, đều để lại một dấu chân thật sâu trên bờ biển, sau đó lại nhanh chóng bị nước biển cuốn lên bao phủ tất cả.

Hoàng Ngân vừa áp trong lòng ngực của anh, cảm giác được hơi ấm từ trên người anh truyền sang, lúc này cô mới rùng mình một cái, dường như bây giờ mới ý thức được cảm giác lạnh lẽo bên bờ biển khi nãy.

Bàn tay to của anh siết chặt eo cô, mạnh mẽ rắn chắc, không khỏi khiến người ta yên lòng.

Nước mắt Hoàng Ngân cố nén lâu như vậy, thời khắc này hoàn toàn sụp đổ.

Hai tay cô nắm chặt lấy cổ áo sơ mi của anh, vùi mặt vào lồng ngực ấm áp ấy, ngửi thấy hương thơm cỏ xanh nhàn nhạt, Hoàng Ngân khóc nhạt nhòa.

Cao Dương Thành ôm lấy Hoàng Ngân, đặt cô lên ghế lái phụ.

Anh định đứng dậy, nhưng làm thế nào Hoàng Ngân cũng không chịu buông tay, đến cuối cùng anh cũng không có cách nào, đành phải ôm Hoàng Ngân cùng ngồi vào trong xe.

Tay Hoàng Ngân nắm thật chặt lấy cổ áo sơ mi của anh, nghẹn ngào liên miên nói: "Con... Con của chúng ta, không còn nữa rồi, hu hu..."

Vừa nghe thấy con, Hoàng Ngân lại nghĩ đến Dương Dương, nghĩ đến Thanh Nga, càng vùi mình vào sâu trong lồng ngực anh, khóc dữ dội.

Cao Dương Thành lấy khăn tay ra, hơi khựng lại vài giây.

Anh tự tay lau nước mắt cho cô: "Anh biết rồi, anh nghe dì Trần nói."

Giọng anh cực kỳ khàn, cổ họng như bị xé rách.

Sau khi Hoàng Ngân biến mất, Trần Lan đã gọi điện thoại cho Cao Dương Thành, kể lại cho anh nghe tất cả những việc xảy ra lúc tối. Lúc anh nghe thấy có con, rồi lại không còn nữa, anh có phản ứng gì? Có lẽ anh đã sửng sốt mất ba phút trong điện thoại, nghe thấy Trần Lan ở đầu dây bên kia liên tục gọi mình, nhưng anh lại chẳng nói gì, cứ thế ngắt điện thoại.

Sau đó nữa, anh bắt đầu hành trình đi tìm kiếm mẹ của con anh, rồi cuối cùng, lại tìm thấy cô trong nước biển.

Anh quả thật không dám tưởng tượng, nếu anh đến chậm một bước nữa thì sẽ như thế nào, có thể nào từ nay về sau sẽ không bao giờ được gặp lại cô nữa không?

Cao Dương Thành vừa nghĩ vậy, đáy lòng có chút hoảng hốt, cánh tay

vòng qua eo cô lại siết chặt thêm một chút.

Anh vội vàng mở hệ thống sưởi ấm trong xe lên hết cỡ, sau đó bắt đầu giúp cô cởi áo khoác trên người, rồi áo len đã thấm ướt, áo lót trong...

Đôi mắt với sự "không đứng đắn" của anh, Hoàng Ngân hoàn toàn giống như một đứa bé ngoan, mặc cho anh cởi từng chiếc từng chiếc áo trên người mình.

Cô cũng không phản kháng chút nào, thân hình mảnh mai lạnh đến mức run rẩy.

"Tôi hôm qua, em... Em còn ra tay đánh Thanh Nga..."

Hoàng Ngân nghiêng người vào lòng ngực anh, tiếp tục nghẹn ngào lắm lắm: "Em tức giận, em thật sự rất giận! Em bằng lòng chặt hai chân mình ra trả lại cho con bé, chỉ cầu xin nó đừng làm tổn thương con của em, cầu xin nó trả con lại cho em..."

Cảm xúc của Hoàng Ngân lại kích động.

"Ngân Ngân..."

Cao Dương Thành đỡ dành, bàn tay to vĩ nhẹ sau lưng cô: "Giờ đừng nghĩ ngợi gì cả, nghĩ ngợi thật tốt đã, có được không?"

Anh xoay người, cầm chặn lông đến bọc chặt lấy Hoàng Ngân đã bị cởi sạch sẽ, thuận tay ném quần áo ướt sũng xuống ghế sau.

Nếu nói đến tức giận và phẫn nộ, Cao Dương Thành tuyệt đối không kém Hoàng Ngân.

Nhưng bây giờ nếu anh cũng tức giận cùng với cô, cùng lắm chỉ càng khiến cô khổ sở hơn mà thôi!

Tay anh siết chặt cổ tay cô, cẩn thận thăm dò mạch đập, sau đó lại sờ trán cô, sốt cao quá rồi.

Cao Dương Thành cẩn thận đặt Hoàng Ngân nằm xuống ghế lái phụ: "Hoàng Ngân, nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ngủ một giấc."

"Ừm..."

Hoàng Ngân rất hy vọng, vừa nhắm mắt lại, tất cả mọi chuyện đều trôi qua.

Nhưng mà...

Cô vừa mới nhắm mắt, lại ngay lập tức mở mắt ra.

Đôi mắt đầy nước không chớp nhìn Cao Dương Thành cũng đang nhìn mình lo lắng không yên, nước mắt lại chảy nhiều hơn.

Đột nhiên, một tia tức giận xẹt qua tầm mắt cô, Hoàng Ngân cắn chặt môi dưới, khóc dữ dội.

Cao Dương Thành ngẩn ra giây lát.

Chớp mắt sau, anh cúi đầu xuống thật gần cô, trong vẻ mặt có chút kích động, ngón tay nhẹ nhàng giữ chặt người cô, để cô quay mặt về phía mình: "Nói cho anh biết, vì sao lại giận anh? Vì ngày đó anh nói ra câu nói kia sao?"

Vừa nhắc đến câu nói kia, nước mắt của Hoàng Ngân lập tức càng rơi nhiều.

Cô cắn môi chặt hơn.

Câu nói ‘Chúng ta chia tay đi!’ quả thật giống như một con dao nhọn, tàn nhẫn đâm vào trái tim cô, đến bây giờ, ở đó vẫn còn dâng lên nỗi đau sâu thẳm.

"Nói cho anh biết!"

Cao Dương Thành lại đến gần cô hơn.

Hơi thở ấm áp xộc vào mũi Hoàng Ngân, khiến cô mặc dù đang đau lòng vẫn không nhịn được mà tim đập mạnh.

Hàm răng bị Cao Dương Thành bá đạo cạy mở: "Nói với em bao nhiêu

lần rồi, không được cắn môi! Kiểu gì cũng phải cắn nát môi mình ra mới vừa lòng sao..."

"Không cần anh lo!"

Hoàng Ngân giận dỗi hất tay anh ra: "Không phải chúng ta chia tay rồi sao? Em không cần anh lo!"

Cô hờn dỗi, tiếp tục quay mặt sang hướng khác.

Cao Dương Thành biết rõ, lần này Hoàng Ngân giận thật rồi.

Mắt sâu đảo nhanh mấy vòng, ánh sáng cũng hơi ảm đạm xuống, anh không từ bỏ đến gần mặt Hoàng Ngân hơn nữa, cánh môi mỏng gần như sấp dán lên môi cô: "Em biết rõ ngày đó khi anh nói những lời kia, là sợ làm khó em! Anh biết em không muốn làm tổn thương anh lần nữa giống như bốn năm trước, anh cũng biết rõ em đã đồng ý với anh, phải thật sự cố gắng vì chúng ta, cho nên... Trong tình huống đó, anh chỉ có thể làm như vậy, mới khiến cho em không khó khăn như thế, nhưng mà, anh cũng không hề có ý định muốn từ bỏ em! Thật ra ngày ấy..."

Cao Dương Thành nói, vuốt ve gương mặt Hoàng Ngân, khóe miệng hơi nhếch lên một nụ cười đau khổ: "Thật ra ngày ấy, anh vô cùng sợ hãi em sẽ nói ra câu nói kia! Vì anh biết, nếu câu kia đi ra từ trong miệng em, thì có lẽ... Đời này anh với em thật sự sẽ không còn cơ hội nữa! Muốn em cho anh thêm một cơ hội, có lẽ lại phải đợi bốn năm sau, rồi bốn năm sau nữa... Anh không muốn đợi nữa! Cho nên, đành phải chặn lại câu nói của em trước khi em kịp nói ra!"

Nước mắt, lại lần nữa lăn dài trên hai gò má ửng hồng của Hoàng Ngân.

Nghe xong những lời này, trong lòng cô vô cùng cảm động, nhưng vẫn cứng miệng nghiêng mặt đi, không trả lời anh.

Cao Dương Thành sững sờ nhìn Hoàng Ngân.

"Cao Dương Thành, anh vốn là một cây củ cải lãng nhăng!"

Hoàng Ngân dường như thật sự không nhận được nữa, lại lảm bảm mắng một câu.

Vành mắt lập tức lại ướt, hai chân trần truồng của cô lại bực bội đá lên không trung một cái: "Khi anh quay về, tiện đường ném tôi ở quán rượu ven đường là được!"

Cô không muốn trở về, cũng không muốn đi cùng anh.

"Không được! Không thể tùy tiện được, tìm ngôi nhà nào tiện nghi ấy, phải tiện nghi nhất."

Hoàng Ngân lại vội vàng nói thêm một câu.

Cao Dương Thành cúi đầu dựa vào tay lái, hai mắt khóa chặt lấy cô, hoàn toàn không có ý định lái xe.

Hoàng Ngân thấy anh không lái xe, cũng không có ý định muốn đi, chỉ một mực nhìn mình chằm chằm, cô thấy vậy trong lòng cũng không tìm được hơi sợ hãi.

Cô chớp mắt nhìn anh: "Anh nhìn cái gì?"

Cao Dương Thành nhíu mày, nghiêm túc: "Đồ Hoàng Ngân, em nói xem nếu không phải lương tâm em bị chó gặm thì cũng là chỉ số thông minh bị chó nuốt mất rồi!"

Hoàng Ngân ngậm miệng.

Cô nhíu mày, không vui nguyền anh một cái: "Anh có ý gì hả!"

-----oOo-----

Chương 141: Hiểu lầm được làm sáng tỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành không vui bóp cằm cô, "Lãng nhăng ấy à? Đây là cái biệt danh anh chẳng dính dáng đến nửa chữ ấy, thế mà em lại còn phong cho anh! Đồ vô lương tâm!"

Hoàng Ngân cũng khó chịu lườm lại anh, “Tôi vô lương tâm à? Chẳng phải là bác sĩ Cao không xử lý mối quan hệ với bạn gái cũ cho gọn gàng sao? Ồ không đúng, không phải bạn gái cũ, mà là vị hôn thê cũ. Nếu nói vậy thì thực ra tôi cũng không có tư cách để nói câu đó... mà nói đi nói lại vẫn cảm thấy mình giống bò nhí.”

Hoàng Ngân cảm thấy ảm ức, phiền muộn không nói được thành lời.

Đôi mắt sâu thẳm của Cao Dương Thành thoáng lóe sáng, “Hôm đó em đã nhìn thấy à? Em đã từng đến nhà anh sao?”

“Vâng!”

Hoàng Ngân thành thật trả lời, cười giả tạo nói, “Hơn nữa khéo làm sao mà lại để tôi nhìn thấy cảnh hai người đang ôm hôn tạm biệt nhau thắm thiết đấy! Bác sĩ Cao, anh chung thủy thật đấy!”

Giọng điệu của Hoàng Ngân chua ngoa, thấy anh hoàn toàn không có ý định lái xe đi, cô cảm thấy hơi phiền, “Tôi đi xe buýt vậy!”

Nói rồi cô liền cúi người nhặt bộ quần áo ướt sũng ở ghế sau lên mặc vào. Cao Dương Thành vội vàng giật lấy bộ quần áo từ tay cô, vứt ra ghế sau.

“Anh làm cái gì đấy!” Hoàng Ngân bực tức. Tức là vì chuyện anh ôm hôn Khuất Mỹ Hoa. Hết xong câu đó, mắt cô đỏ lừ lên. Nhưng ngay sau đó, trước mặt tối sầm lại, cô còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, cánh môi lạnh lạnh của cô đã bị Cao Dương Thành nuốt chửng.

“Ừm... ừm.” Hoàng Ngân phản kháng, hai tay cô cố đẩy người đàn ông đang đè nặng lên mình ra, lúng búng phát ra những âm thanh ‘đi ra’ không rõ ràng.

Nhưng nói cho cùng thì cô vẫn là phụ nữ, hơn nữa bây giờ còn đang ôm nặng, làm sao mà so được với tên đàn ông đang đè trên người mình.

Một tay của Cao Dương Thành túm chặt lấy hai tay cô, khóa lên trên đầu, khiến cô không thể động đậy được nữa, một tay khác lại ngang ngược nắm lấy cằm cô bắt cô phải hé miệng, rồi vội vàng xông vào xâm chiếm.

“Cút ra!” Hoàng Ngân đá anh, nhưng vẫn chỉ là phí công vô ích, thậm chí hai chân còn bị anh lấy chân đè lại.

Shit!

Hoàng Ngân chửi thầm trong lòng. Chính vào lúc cô há miệng ra để chửi, hàm răng cũng bị anh đẩy ra, sau đó cái lưỡi linh hoạt của Cao Dương Thành chui vào trong, không ngừng chiếm đoạt.

Hoàng Ngân bị nụ hôn thô bạo của Cao Dương Thành làm cho thở hổn hển. Cứ nghĩ đến việc mấy ngày trước anh cũng đối xử với Khuất Mỹ Hoa như thế này, trong lòng của Hoàng Ngân lại trào lên sự bực bội, cô dứt khoát chơi ác, cắn mạnh vào đầu lưỡi của Cao Dương Thành.

“Hừ!” Nghe thấy tiếng hừ khẽ vì đau của anh, thế nhưng Hoàng Ngân không ngờ anh không chỉ không chịu thả Hoàng Ngân ra mà thậm chí còn trở nên hung hãn hơn, anh nâng gương mặt cô lên, ghì mạnh, khiến nụ hôn tanh vị máu này trở nên sâu hơn.

“Um... ư...” Hoàng Ngân cảm thấy mình sắp bị anh hôn đến nổi ngạt thở. Thấy anh không chịu thôi, thậm chí còn trở nên điên cuồng hơn, Hoàng Ngân nào dám cắn anh nữa, vội vàng há hản ra, cuối cùng chỉ đành mặc cho anh say đắm hôn cô.

Không biết nụ hôn này kéo dài bao lâu, Cao Dương Thành mới buông cô ra dù vẫn chưa thỏa mãn lắm, anh nhìn chăm chăm vào cô bằng ánh mắt nóng bỏng, hơi thở nặng nề, véo cằm cô, “Sao không cắn nữa đi?”

“Cho anh đáng đời.”

Hoàng Ngân thở hổn hển, nhìn khóe môi anh vẫn còn vương tơ máu, dù có chút xót anh nhưng vẫn cứng miệng.

“Hôm đó em đến nhà anh sao không gọi cho anh?”

Những ngón tay của Cao Dương Thành nghịch nghịch mái tóc của Hoàng Ngân. Căn bản Hoàng Ngân không muốn nhắc đến chuyện ngày hôm đó, cô hừ một tiếng, “Anh nghĩ em sẽ gọi điện cho anh trong tình huống đó sao?”

“Đúng, anh thừa nhận, hôm đó anh với Khuất Mỹ Hoa... không đúng, hôm đó anh bị cô ấy cưỡng hôn! Anh đã đẩy cô ấy ra ngay lập tức rồi, hơn nữa cũng đã nói rõ với cô ấy, cả đời này anh không thể yêu được cô ấy! Ngoài ra, việc đầu tiên anh làm sau khi về nhà chính là súc miệng, điều này em có thể hỏi con trai chúng ta!”

Đối với lời giải thích của anh, Hoàng Ngân chỉ có thể trừng mắt lườm anh. Trong đầu cô không ngừng lặp lại cảnh tượng ngày hôm đó.

Quả thực nụ hôn của bọn họ chỉ diễn ra trong mấy giây, thế nên cô mới hiểu nhầm đó là nụ hôn tạm biệt, thậm chí Khuất Mỹ Hoa còn không được anh mời vào nhà. Thế nhưng...

“Tại sao hai người lại ở đó với nhau? Hôm đó hai người đang hẹn hò à?”

Nếu đúng như thế thì chẳng phải là tốc độ của cái gã này quá nhanh rồi?

“Anh cũng muốn biết cái vấn đề này đây! Tối hôm đó Vũ Phong với Thùy Sam rủ anh đi uống rượu giải sầu, anh mới uống có một tí đã say rồi, lúc tỉnh lại đã thấy mình ngồi trên xe của Khuất Mỹ Hoa rồi! Hôm sau anh đi hỏi Vũ Phong mới biết, lúc đó cậu ấy và Thùy Sam say rượu quây phá, Thùy Sam chạy mất, cậu ấy đỡ anh nên không đuổi theo Thùy Sam được, mà đúng lúc đó trùng hợp gặp được Khuất Mỹ Hoa, cậu ấy chỉ đành giao anh lại cho Khuất Mỹ Hoa, sau đó đuổi theo Thùy Sam! Đàn ông ấy à, gặp sắc quên bạn là chuyện bình thường! Miễn cưỡng có thể chấp nhận được! Em có vừa lòng với lời giải thích của anh không?”

“Vậy thì Thùy Sam và Vũ Phong bây giờ đang yêu nhau à?” Tự dưng Hoàng Ngân lại hỏi một câu không đầu không đuôi.

Cao Dương Thành chán nản, “Đồ Hoàng Ngân, đầu óc em đừng có nhảy số nhanh thế được không? Có thể giải quyết chuyện chúng ta cho xong đã rồi hăng hóng hót những chuyện khác được không?”

Bác sĩ Cao cực kỳ bất mãn với thái độ tung tung của cô. Hoàng Ngân chớp chớp mắt, “Miễn cưỡng đồng ý.”

Cao Dương Thành cười lên, sau đó lại véo cằm cô như thể đang trừng phạt, “Chẳng trách hôm đó anh gọi cho em mà giọng em cứ buồn buồn.

Em ấy à, có chuyện gì không vui có thể nói thẳng với anh được không? Cứ giấu hết mọi chuyện trong lòng! Cái tính này của em đã biến em thành kiểu người gì không biết.”

Cao Dương Thành nói thế rồi sán lại gần, hôn lên chóp mũi cô, bàn tay to lớn của anh cầm lấy đôi tay nhỏ của cô, đau lòng vuốt ve, “Hoàng Ngân, anh luôn nghĩ rằng chúng ta ra trải qua biết bao nhiêu chuyện với nhau như vậy, nếu em có điều gì buồn khổ, có thể nói với anh đầu tiên, thế nhưng... con mắt, chuyện đau khổ như thế vậy mà em lại chọn cách âm thầm chịu đựng một mình, thà một mình trốn trong nước biển lạnh như băng cũng không chịu gọi điện nói với anh một câu, hại anh đi khắp thành phố tìm em không phương hướng như một kẻ điên... Nếu như anh không tìm thấy em thì phải làm thế nào? Có phải là em định ngủ luôn trong nước không, cho đến khi chết cứng hoặc chết đói luôn?”

Nghe anh trách móc, đôi mắt Hoàng Ngân đỏ lên, “Em...em chỉ không biết nên nói với anh thế nào! Trong lòng em cảm thấy vô cùng có lỗi, bởi vì em không chăm sóc tốt cho con của chúng ta, em đã để mất đứa bé, em rất rất sợ hãi khi nói với anh, em biết anh sẽ không trách móc em, không nói gì em, nhưng em sợ anh sẽ buồn, sợ anh sẽ tự trách! Thế nên em vẫn không dám nói với anh, thà tự gánh chịu chuyện đó còn hơn...”

Cao Dương Thành xót xa hôn lên mu bàn tay lạnh lạnh của cô, “Chính vì biết cái tính này của em nên anh mới luôn lo lắng cho em, bởi vì em luôn ôm mọi chuyện vào mình.”

Cao Dương Thành nhìn cô một cách nghiêm túc, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô, “Rất nhiều lúc không phải người khác coi em là siêu nhân, mà là chính bản thân em! Thế nên em như thế này khiến anh vừa yêu vừa hận, lại vừa đau lòng vừa sốt ruột. Không thay đổi được em, thế nên sau này anh đành phải tự quan sát em nhiều hơn, quan tâm đến em nhiều hơn để phát hiện ra những tâm tư giấu kín trong lòng em.”

“Xin lỗi.” Hoàng Ngân nghẹn ngào xin lỗi anh.

“Giữa chúng ta không cần hai từ xin lỗi, mỗi lần nghe thấy em nói từ này, trong lòng anh lại vô cùng khó chịu! Từ trước đến nay chúng ta chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với nhau cả, còn về con...”

Cao Dương Thành khẽ vuốt ve phần bụng dưới bằng phẳng của Hoàng

Ngân, trong khoảnh khắc đó, anh có thể cảm thấy một cách rõ ràng bụng của Hoàng Ngân đang run run.

Mà tim anh cũng thắt lại theo. Nơi này vẫn còn hơi đau đau!

“Cho dù muốn nói xin lỗi thì cũng chưa đến lượt em!! Không chăm sóc tốt cho con, có lẽ là cả hai chúng ta đều có lỗi, nhưng mà người có lỗi lớn nhất chính là người làm cha là anh đây, ngay đến sự an toàn cơ bản nhất cũng không thể cho con được...”

Trong đôi mắt đen láy của Cao Dương Thành hiện lên một lớp sương mờ.

Hoàng Ngân cũng không kiềm được, nước mắt lưng tròng, cô nghẹn ngào nói, “Thực ra không ai trong chúng ta nghĩ đến cuối cùng mọi chuyện lại thành ra thế này, em lại càng không ngờ có ngày Thanh Nga lại trở thành kẻ giết chết con em... Em thật sự rất giận nó, nhưng em có thể làm gì được đây? Em không thể hận nó, nó là em gái em, đứa em gái duy nhất, em không thể để mất thêm một người thân nào vào lúc này nữa! Thế nên em chỉ có thể trốn đi buồn bã một mình...”

Cuối cùng không chịu được nữa, cô vùi mặt vào lồng ngực của Cao Dương Thành, khóc nức nở.

Cao Dương Thành ôm chặt cô vào lòng, bàn tay anh đặt lên gáy cô, ôm ghì lấy cô, áp vào vị trí trái tim của mình, thử xoa dịu cô đôi chút.

“Hoàng Ngân, hôm nay anh không thể đưa em đến quán rượu, để hôm khác vậy! Bây giờ chúng ta về nhà trước đã.”

Thấy tâm trạng của Hoàng Ngân dần dần tốt lên được chút ít, Cao Dương Thành mới khởi động xe.

Cô chớp mắt hỏi, “Về nhà? Nhà nào cơ?”

“Nhà em.”

Trong mắt Hoàng Ngân lóe lên một tia sáng, cô lắc đầu, “Em không muốn về.”

Mắt cô đầm nước mắt, “Em không muốn về, bây giờ em không muốn nhìn thấy nó.”

“Hoàng Ngân, nghe anh nói, trốn tránh không bao giờ là cách hay cả, nó chỉ khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn mà thôi! Chúng ta có thể thẳng thắn nói chuyện với dì Trần được! Ngoài ra, dì vẫn luôn rất lo lắng cho em, hôm nay dì đã gọi cho anh không biết bao nhiêu cuộc, dặn dò anh, bảo anh tìm thấy em thì nhớ đưa em về, dì ấy còn bảo rằng muốn nói chuyện với chúng ta.”

Cao Dương Thành nghiêng đầu nhìn Hoàng Ngân, “Khó có dịp dì Trần xuống nước trước, nói không chừng lần này thảo luận xong lại có kết quả?”

Thấy Hoàng Ngân vẫn đang do dự, Cao Dương Thành cũng không vội, “Đương nhiên, nếu như em thật sự không muốn về, anh sẽ đưa em về nhà của anh! Còn đến quán rượu thì em đừng hòng, giờ em đang ôm thế này, phải hạ sốt cho em ngay lập tức.”

“Vâng.”

Hoàng Ngân khẽ ừ một tiếng, đôi mắt chớp chớp như thể đang mệt mỏi, “Tạm thời em không muốn quay về, anh đưa em về nhà anh đi! Em hơi mệt, nếu như muốn nói gì thì cũng không cần vội.”

“Được.”

Cao Dương Thành gật đầu, “Vậy anh gọi điện thông báo cho dì Trần trước.”

“Ừm.”

Cao Dương Thành nhanh chóng gọi điện cho Trần Lan, để tiện cho Hoàng Ngân nói chuyện với mẹ, anh bật loa ngoài điện thoại lên. Hoàng Ngân cảm thấy hình như thái độ của mẹ cô đối với Cao Dương Thành tốt hơn trước rất nhiều, không biết đó là ảo giác của cô hay là như thế nào, tóm lại mẹ cô cũng không giục cô mau chóng về nhà.

Sau khi cúp điện thoại, Hoàng Ngân thở ra một hơi nhẹ nhõm. Bỗng nhiên điện thoại của Cao Dương Thành reo vang. Lúc đầu họ tưởng là

Trần Lan gọi lại nhưng sau khi nhìn tên hiển thị trên màn hình điện thoại, Hoàng Ngân sững ra.

Người gọi điện thoại không phải ai khác mà là mẹ anh, Ôn Thuần Như.

Đối với người này, Hoàng Ngân vẫn luôn tránh cho xa. Dường như cô hơi hoảng loạn, sau đó vội nhìn ra cửa sổ.

-----oOo-----

Chương 142: Bữa cơm đoàn tụ đầy gượng gạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành bắt được nét hoảng loạn và sự sợ hãi hiện lên trong mắt cô, anh cười với vẻ bất đắc dĩ, sau đó tắt loa ngoài, đeo tai nghe bluetooth lên, rồi mới nghe điện thoại của mẹ.

“Mẹ ạ?”

“Sao cơ ạ?”

Một lúc sau, đầu dây bên kia hình như nói gì đó khiến hàng lông mày của Cao Dương Thành thoáng nhướn lên, “Mẹ, mẹ bình tĩnh đã, rất cuộc bố làm sao? Mẹ nói từ từ thôi.”

Hoàng Ngân nghe anh nói chuyện, không kịp được quay sang nhìn anh, thấy anh nghe điện thoại mà vẻ mặt mỗi lúc một nặng nề.

“Được, con biết rồi, con sẽ về ngay đây.” Cao Dương Thành cúp máy.

“Sao vậy anh?” Hoàng Ngân nhìn thấy nét mặt của anh không được tốt cho lắm, bèn hỏi.

“Nhà anh xảy ra chút việc rồi.” Vẻ mặt Cao Dương Thành vẫn nặng nề như cũ, nhưng lại nói với giọng rất nhẹ nhàng.

Hoàng Ngân nghĩ thầm trong lòng, chuyện của gia đình anh chắc có lẽ anh không muốn nói, thế nên cô cũng không hỏi nhiều nữa.

Nào ngờ Cao Dương Thành lại nói tiếp: “Là ba anh bị người vu oan, tố cáo tham ô nhận hối lộ, bị bắt rồi.”

“Hả?”

Hoàng Ngân sững ra, không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến vậy.

Cô vội vàng ngồi dậy, “Không phải chứ? Vậy... bây giờ làm thế nào?”

Cao Dương Thành lắc đầu, hàng lông mày của anh chưa từng giãn ra, “Thời điểm này, cấp trên đang thay người, hơn nữa lại đang làm nghiêm vụ tham nhũng, cho dù chẳng tham được bao nhiêu nhưng cũng sợ khó mà thoát ra dễ dàng, dù gì thời điểm này không ai dám mang tương lai của mình ra đùa chỉ vì chút tiền ấy cả.”

Hoàng Ngân không nói gì, không biết mình nên nói gì mới an ủi anh được.

“Được rồi, em đừng lo chuyện của ba anh nữa! Ngủ một giấc đi đã, đến nơi anh sẽ gọi em dậy.”

Anh vỗ nhẹ lên đầu Hoàng Ngân, trấn an cô, bảo cô nhanh nghỉ ngơi. Hoàng Ngân nhắm mắt lại mà không tài nào ngủ nổi.

Trong đầu đều là chuyện của anh và cô, tất cả những chuyện phiền lòng đó quấn lấy cô, cuối cùng thì cô cũng mơ mơ màng màng thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, Hoàng Ngân bị cảm giác lạnh lạnh sau lưng đánh thức. Miếng bông lạnh lạnh lướt trên lưng cô, sau đó đến lòng bàn tay, mũi còn gay mũi lan tỏa trong không khí.

Giờ Hoàng Ngân mới nhận mình đang ở trần, hơn đang có người dùng rượu lau người hạ nhiệt độ cho mình, ngoại trừ bác sĩ Cao ra thì còn ai vào đây nữa?

Hoàng Ngân xấu hổ siết chặt cái chăn, đắp lên ngực, cố gắng để da thịt mình không bị lộ ra quá nhiều.

“Tỉnh rồi à?”

Giọng nói trầm ấm của anh vang lên đằng sau lưng Hoàng Ngân.

“Vâng.”

Hoàng Ngân đáp, không quay đầu lại nhìn anh, chỉ hỏi, “Em sốt cao lắm à?”

“Ừ, mãi không hạ.”

Hoàng Ngân nhìn đồng hồ để ở tủ đầu giường, kim đồng hồ chỉ vào số hai, giờ đã là hai giờ sáng.

“Anh không đi ngủ à?” Hoàng Ngân quay lại hỏi anh, liền nhìn thấy anh đang mặc áo choàng tắm cổ chữ V màu nhạt, để lộ vòm ngực chắc khỏe với những đường cong cơ bắp, trông rất gợi cảm. Hình như anh vừa gội đầu xong nên tóc có vẻ lộn xộn, thơm mùi dầu gội sạch sẽ.

Hoàng Ngân thấy anh như vậy thì ngẩn người si mê nhìn anh. Cao Dương Thành vén chăn lên năm xuống, ôm cô đang trong trạng thái ở trần vào lòng, nhưng lại chẳng hề có chút ý nghĩ đi quá ranh giới nào, “Ngủ đi em, sáng mai anh đưa em về.”

“Anh có quay về thành phố S không?”

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn anh.

“Có.”

Cao Dương Thành luồn tay vào vuốt mái tóc dài của cô, “Ngày mai anh không đi, chiều có một ca phẫu thuật rất quan trọng. Chậm nhất cũng phải đợi đến ngày kia.”

“Được.”

Hoàng Ngân tựa đầu vào lòng ngực anh.

“Sau khi anh về rồi nhớ phải chăm sóc bản thân cho tốt, ngày nào cũng phải gọi cho anh vài cuộc, báo cáo tình hình của em cho anh biết, nghe không! Nói thật, anh đi mà không yên tâm về em chút nào, nếu như có

thể anh cũng muốn em đi với anh, nhưng em còn phải làm việc, còn phải chăm sóc người nhà, anh cũng không ép em được.”

Hoàng Ngân mỉm cười, “Em là người trưởng thành rồi, sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mà.”

“Hy vọng là thế. Anh sẽ nhanh chóng quay về, ngoài ra anh nghĩ anh sẽ tìm cơ hội để nói với mẹ anh về chuyện của chúng ta.”

Nhắc đến Ôn Thuần Như, tim Hoàng Ngân lại run lên.

Cô vẫn có chút sợ hãi, “Để qua một thời gian nữa đi, đợi đến khi tất cả mọi chuyện đều thuận lợi đã rồi nói với mẹ anh cũng không muộn.”

Hoàng Ngân rúc vào lòng anh, cô thật sự quá mệt, không muốn lại phải trải qua một trận cuồng phong vũ bão nữa...

Hoàng Ngân nghĩ, chuyện giữa bọn họ bao giờ mới có kết thúc thật sự đây?

- - -

Buổi sáng hôm sau, Cao Dương Thành đưa Hoàng Ngân về nhà.

Trần Lan giữ Cao Dương Thành ở lại ăn cơm. Người vui vẻ nhất trong nhà chắc chắn là Dương Dương, lần đầu tiên nhìn thấy ba xuất hiện trong nhà mình, cậu bé hưng phấn cực kỳ, cả một buổi sáng đều bám dính lấy Cao Dương Thành đòi bế.

Đỗ Thanh Nga nhốt mình trong phòng cả sáng, mãi cho đến lúc ăn cơm, Trần Lan gọi cô ta ra ăn cơm, cô ta mới chậm chạp tự lăn xe lăn ra khỏi phòng.

Lúc ra ngoài cũng không chào hỏi Hoàng Ngân và Cao Dương Thành, chỉ dám liếc qua bọn họ rồi tránh không nhìn.

Hoàng Ngân chỉ cần nhìn thấy Thanh Nga là nghĩ đến đứa bé đã mất, trong lòng cảm thấy không thoải mái, nhưng cũng đành ép mình mau chóng quên chuyện này đi.

Trên bàn ăn, Trần Lan không ngừng gấp đồ ăn cho Cao Dương Thành.

“Dì ơi, không cần gấp nữa đâu ạ, cháu thế này là đủ rồi ạ, dì cứ ăn đi ạ.”

Thấy Trần Lan nhiệt tình quá, Cao Dương Thành vội lên tiếng lễ phép ngăn lại.

Nghe Cao Dương Thành nói thế, Trần Lan mới thôi, bà lại thở dài, nhìn Cao Dương Thành với ánh mắt xin lỗi: “Dương Thành, trước đây là dì không tốt, cháu đừng để ý...”

Đỗ Thanh Nga nghe thấy câu đó, có vẻ không được vui.

Cô ta ngẩng lên liếc nhìn Trần Lan, một lúc sau mới cúi xuống ăn cơm tiếp.

Hoàng Ngân cũng hơi ngạc nhiên nhìn mẹ mình.

“Chẳng phải hai đứa định kết hôn sao?”

Trần Lan đột nhiên hỏi.

“Cốp...” Một âm thanh trầm đục vang lên, tiếng Đỗ Thanh Nga tức tối quăng đôi đũa xuống bàn, tiếng vang rất lớn khiến tất cả mọi người đều quay lại nhìn cô ta.

Trần Lan không vui lườm cô ta, “Thanh Nga, con một vừa hai phải thôi.”

“Con không cho phép hai người đó kết hôn!!” Sự cố chấp của Đỗ Thanh Nga khiến người ta tức tối.

“Muốn con gọi anh ấy là anh rể à? Nằm mơ đi!!” Câu này của cô ta chĩa thẳng mũi dùi vào Cao Dương Thành.

Ánh mắt Đỗ Thanh Nga nhìn anh tràn đầy đau đớn.

“Đỗ Thanh Nga!!” Trần Lan hét lên, “Con hại hai đứa nó còn chưa đủ sao? Nếu như hai đứa nó nợ con một đôi chân, vậy còn con thì sao? Con nợ hai đứa nó cái gì? Chính tay con đã hại chết con của chị con đấy!! Đến bây giờ con vẫn còn tư cách bắt hai đứa rời xa nhau sao?!”

Gương mặt Hoàng Ngân tái nhợt, “Mẹ, con và Dương Dương muốn chuyển ra ngoài sông một thời gian.”

Đôi mắt Trần Lan thoáng lóe lên, một lúc sau bà đứng dậy, không nói gì cả, đi vào phòng mình, lúc đi ra trong tay bà đang cầm quyển sổ hộ khẩu.

“Dương Thành, cháu cầm lấy.”

Trần Lan đưa quyển sổ hộ khẩu cho Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành thoáng ngần ra, “Dì Trần, thế là sao ạ?”

“Lần trước hai đứa chẳng định lên đăng ký kết hôn còn gì? Thiếu sổ hộ khẩu đâu có được.”

Trần Lan không quan tâm đến vẻ mặt khó chịu của Đỗ Thanh Nga, thờ dài rồi nói tiếp: “Cháu tranh thủ hôm nào đây đưa Hoàng Ngân đến thành phố S đăng ký kết hôn đi! Dương Dương cũng nên có một gia đình đàng hoàng rồi.”

Nghe mẹ mình nói vậy tâm trạng của Hoàng Ngân có chút kích động, cô không ngờ đứa trẻ đã mất lại đổi lấy sự tác thành của mẹ cô.

Trên gương mặt Cao Dương Thành hiện lên vẻ vui mừng, “Mẹ, con cảm ơn mẹ đã tác thành! Cũng vừa hay, hai ngày nữa con sẽ quay về thành phố S một chuyến, lúc đó con sẽ đưa cả Hoàng Ngân đi theo.”

Hoàng Ngân ngần ra, không ngờ được là mọi chuyện đột nhiên tiến triển thuận lợi như vậy.

Cô quay sang cẩn thận quan sát Thanh Nga từ nãy đến giờ vẫn đang giữ im lặng, trong lòng vẫn luôn cảm giác có gì đó sai sai.

Đúng rồi! Từ đầu đến cuối Đỗ Thanh Nga không nói thêm một câu nào nữa.

Cô ta vẫn luôn cúi gằm mặt ăn cơm, gấp cho cái gì thì ăn cái đấy, cũng không kén chọn, thậm chí ngay cả những món trước kia cô ta không thích, cô ta vẫn cứ ăn.

“Mẹ, trước khi con kết hôn với Hoàng Ngân, con còn một chuyện cần nói rõ với mẹ, chuyện này có liên quan đến ba con.”

Nhắc đến ba anh, vẻ mặt của Trần Lan hơi tái đi, môi run run mấp máy, cố gượng cười, “Có... có vấn đề gì vậy?”

“Là như thế này ạ. Ba con... hai hôm trước đã xảy ra chuyện, bị người ta vu cáo, đang bị tạm giam. Con nghĩ nếu như chúng ta đã thành người một nhà, thì không nên giấu giếm nhau.”

“Vào tù??”

Gương mặt Trần Lan càng tái mét, bàn tay siết chặt đôi đũa run lẩy bẩy, cuối cùng bà gác đũa xuống bàn, nhìn về phía Cao Dương Thành với vẻ căng thẳng, “Sao lại như thế? Chuyện có nghiêm trọng không? Chẳng lẽ cuộc đời còn lại của ông ấy phải ở trong tù sao? Dương Thành, mẹ con... chẳng phải mẹ con cực kỳ có quyền thế sao? Chuyện này cũng không giúp được ba con à?”

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn vẻ kích động của mẹ, cô cũng giật mình trước phản ứng của bà.

Ba Cao Dương Thành vào tù cơ mà, sao mẹ cô lại kích động như thế? Thậm chí ngay đến tình huống của mẹ anh mà hình như bà cũng hiểu rất rõ? Chuyện này là sao?

Nhưng dường như Cao Dương Thành đã lường trước được việc này, anh cũng không tỏ ra kinh ngạc trước phản ứng của Trần Lan, “Mẹ, mẹ đừng sốt ruột, lần này con quay về thành phố S là để chứng thực chuyện này, tình hình như thế nào con sẽ thông báo ngay cho mẹ.”

“Mẹ làm cái gì thế! Ba người ta vào tù, sao mẹ phải căng thẳng thế? Mẹ nghĩ đây là ba của chúng con à? Chẳng phải mẹ bảo người ta giàu có nên coi thường chúng ta sao? Ha! Lần này vào tù là đáng đời.”

Đỗ Thanh Nga thẳng thừng đổ thêm dầu vào lửa.

“Thanh Nga!! Con ăn nói cái kiểu gì thế hả!!”

Gương mặt của Trần Lan thoát cái đã thay đổi, tâm trạng càng lúc càng kích động, “Mẹ không cho phép con nói ba người khác như thế!”

Đỗ Thanh Nga lạnh lùng nhìn mẹ mình, cô ta bĩu môi cười châm biếm, “Mẹ, hai người đó còn chưa kết hôn đâu, mẹ coi mình là người nhà thật đấy à? Mẹ kích động như thế, người khác nhìn vào còn tưởng mẹ với ông ta gian díu với nhau đấy!”

Đỗ Thanh Nga thấy mẹ mình về phe chị gái liền xù lông lên như một con nhím, nhìn thấy ai là châm chọc đả kích người đó, cứ như thể không muốn để bất kỳ ai có cuộc sống tốt đẹp hơn cô ta.

Kết quả lại không ngờ, cô ta vừa mới nói xong, Trần Lan không hề do dự mà giáng cho cô ta một cái tát.

Một tiếng ‘chát’ vang dội, tất cả mọi người đều sửng ra, mà Dương Dương ngồi trên bàn đã sợ đến mức khóc toáng lên.

Hoàng Ngân vội bế con trai vào lòng, an ủi mẹ mình, “Mẹ đừng thế mà, Thanh Nga chỉ đùa thôi, mẹ đừng coi là thật.”

Đôi mắt vẫn máu đỏ của Đỗ Thanh Nga nhìn chăm chăm vào mẹ mình, Trần Lan cũng rưng rưng nhìn con gái, cuối cùng không kiềm nổi liền bật khóc, bà phẩy tay đi ra khỏi phòng ăn, về thẳng phòng ngủ của mình, đóng sập cửa lại, ở ngoài vẫn nghe thấy tiếng bà lẩm bẩm nói, “Tại sao tôi lại sinh ra một đứa con gái nghiệp chướng thế này!”

-----oOo-----

Chương 143: Thanh nga tự sát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đỗ Thanh Nga ngồi bên bàn ăn, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, Hoàng Ngân vội vàng rút giấy ăn đưa cho cô ta, thế nhưng lại bị Đỗ Thanh Nga hất ra, “Chẳng phải đây là cảnh chị thích nhất sao? Chị đừng có mà ở đây giả vờ giả vịt!!”

Cô ta đẩy Hoàng Ngân ra, sau đó tự lặn xe trở về phòng ngủ.

Trong chốc lát, bên bàn ăn chỉ còn Hoàng Ngân và Cao Dương Thành, và cả Dương Dương không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hoàng Ngân ngồi bên bàn ăn, nhìn mâm cơm đủ những món ngon, cười xót xa, đủ loại cảm xúc trào lên trong lòng.

Cô không biết tại sao một gia đình vốn dĩ hòa thuận, cuối cùng lại đi đến nước này chỉ vì một mối tình của cô. Hoàng Ngân đột nhiên cảm thấy mình không thở nổi.

“Chẳng phải buổi chiều anh còn một ca phẫu thuật nữa sao? Em đưa anh đi nhé.”

Ăn cơm xong, Hoàng Ngân cũng không muốn để Cao Dương Thành phải chịu đựng bầu không khí ngột ngạt này với cô nữa, mà cô cũng đang rất cần ra ngoài hít thở không khí, vậy nên chỉ đành nói khéo với Cao Dương Thành.

“Ừm.” Cao Dương Thành gật đầu.

“Dương Dương, con chào ba đi, sau đó ngoan ngoãn về phòng ngủ trưa nhé, mười phút nữa mẹ sẽ quay về.”

“Tạm biệt ba...”

Tiểu Dương Dương nhẹ nhàng thom lên má ba mình, lưu luyến nói tạm biệt với anh, “Ba nhớ thường xuyên đến thăm Dương Dương nhé.”

Cao Dương Thành đau lòng nhìn con trai, anh quay sang nhìn Hoàng Ngân, “Vừa nãy mẹ nói cũng đúng, vì Dương Dương, chúng ta cũng nên có một gia đình hoàn chỉnh.”

Cuối cùng Hoàng Ngân cũng cười: “Chúng ta vẫn chưa kết hôn đâu! Anh đừng có gọi mẹ luôn miệng như thế...”

Cao Dương Thành vung vẩy quyển sổ hộ khẩu trong tay: “Lần này nói gì thì cũng không chạy được nữa nhé.”

“Được rồi, đi thôi! Cục cưng, đi vào ngủ đi con.”

Hoàng Ngân đỡ Dương Dương về phòng ngủ, lúc này mới tiễn Cao Dương Thành xuống nhà.

Đứng ở dưới nhà, Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu, tâm trạng nặng nề giờ mới thấy thoải mái đôi chút.

Dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cô hỏi Cao Dương Thành, “Anh có cảm thấy khi nghe anh nhắc đến ba anh, phản ứng của mẹ em hơi kỳ lạ không?”

Sương trắng thổi ra lúc cô nói chuyện phủ mờ đôi mắt của Hoàng Ngân, chớp mũi cô lạnh đến mức đỏ bừng lên.

“Ừm.” Cao Dương Thành mở cửa ra, “Anh phát hiện ra chuyện này từ lâu rồi.”

Anh trả lời rất bình thản, vẫy tay ý bảo Hoàng Ngân vào trong xe, “Vào trong xe đi rồi nói, bên ngoài lạnh lắm, em vẫn còn chưa hết sốt đâu.”

Hoàng Ngân run lên vì lạnh, vội vàng chui vào trong xe, Cao Dương Thành ngồi trên ghế lái, điều chỉnh nhiệt độ trong xe cao lên, rồi mới hỏi cô, “Em muốn nói gì?”

Hoàng Ngân cau mày, lắc đầu, “Em không biết có phải là em nhầm không, em luôn cảm thấy mẹ em đã quen biết với gia đình anh từ sớm, trước kia lúc bà bắt mối với anh, em đã cảm thấy kỳ lạ rồi, đến bây giờ đột nhiên bà lại kích động như thế...”

Hoàng Ngân cắn môi, gương mặt hiện lên vẻ hốt hoảng, cuối cùng cô nghiêng đầu nhìn sang phía Cao Dương Thành, cẩn thận nói, “Chẳng lẽ mẹ em với ba anh ...”

Hoàng Ngân nói đến đó thì không nói tiếp nữa.

Cao Dương Thành cười nhìn cô, nụ cười có vẻ thâm sâu, “Em có muốn nghe câu chuyện anh biết không?”

“Anh biết?” Hoàng Ngân kinh ngạc, “Mau nói cho em nghe.”

“Anh không biết mẹ em với ba anh có chuyện gì thật không, nhưng từ nhỏ anh đã nghe câu chuyện giữa ba và mẹ anh!” Cao Dương Thành đan hai tay vào nhau đặt ra sau gáy, nghĩ ngợi một lúc rồi mới nói tiếp, “Hình như hồi còn trẻ ba anh đã từng thích một cô gái, hơn nữa mẹ anh cũng biết điều này, hồi còn bé anh thường xuyên nghe thấy bọn họ cãi nhau rất to vì người phụ nữ nọ! Năm anh năm tuổi, hình như đó là năm bọn họ cãi nhau to nhất, năm đó có những lúc ba anh thường xuyên không về nhà, mà mẹ anh cũng suýt nữa chết vì tự sát, sau này nghe người giúp việc trong nhà bàn tán mới biết, ba anh ngoại tình! Nói thật đến tận bây giờ anh vẫn rất hận ba anh vì chuyện năm đó, anh vẫn luôn cảm thấy đó là một việc làm thiếu trách nhiệm với gia đình, cũng chính vì thế mà anh mới muốn trở thành một người chồng tốt, một người cha tốt.”

Cũng chính vì lý do này, anh mới trốn tránh tình yêu sét đánh của bốn năm trước.

Hoàng Ngân chớp mắt nhìn anh với vẻ không dám tin, hỏi: “Năm anh năm tuổi, em bao nhiêu tuổi nhỉ?”

“Ba tuổi, sao tự nhiên em hỏi một câu không đầu không đuôi thế?”

Cao Dương Thành tò mò nhìn cô.

“Ba tuổi...” Hoàng Ngân lầm bầm, “Năm ba tuổi, mẹ em một mình đưa em đến thành phố S của các anh để chữa bệnh, năm đó em bị bệnh rất nặng, mà hồi đó nhà em cũng chưa có Thanh Nga, mà ba em, không biết em đã từng nói với anh chưa? Ba em là một gã nát rượu. Mùa đông năm đó đã chết cồng vì say rượu trong đêm đông rồi, ngay cả lúc mẹ em đưa em đi chữa bệnh, ông ta cũng không thèm quan tâm.”

Nhắc đến người cha đã qua đời, Hoàng Ngân không nhịn được lại thở dài.

Thực ra ấn tượng về người cha đã mất rất mờ nhạt, ký ức duy nhất của cô về ông ấy chính là sau khi uống say thì liên tục đánh mẹ cô, đánh đến mức mẹ cô trốn vào một góc, gào khóc nức nở. Vậy nên lúc còn bé cô cực kỳ hận ba cô, nhưng cô còn quá nhỏ nên không thể bảo vệ được mẹ, chỉ đành khóc cùng với bà.

Nghĩ đến những chuyện trong quá khứ, sau đó nghĩ đến tất cả ở hiện tại,

Hoàng Ngân lại thấy buồn buồn. Cô nhìn về phía người đàn ông ở bên cạnh, “Em thật sự không mong người làm ảnh hưởng đến gia đình anh là mẹ em.”

Cao Dương Thành nắm lấy tay của Hoàng Ngân, lắc đầu, “Không cần biết là đúng hay không, chuyện đó cũng không liên quan đến chúng ta, đó vĩnh viễn là chuyện của những người đi trước, chúng ta không cần phải tham dự vào, cũng không muốn tham dự vào.”

Hoàng Ngân hơi cảm động trước những gì anh nói, “Nếu như đó là mẹ em thật thì sao? Anh có hận mẹ em không?”

Cao Dương Thành bật cười trước câu hỏi của Hoàng Ngân, “Nếu hai mươi năm trước em hỏi anh vấn đề này, anh còn có đáp án, nhưng anh đã từng này tuổi rồi em mới hỏi anh có hận hay không, em nghĩ chông tương lai của em ấu trĩ thế à?”

Hoàng Ngân nghe anh nói vậy cũng bật cười, ngả người tựa đầu vào vai anh, thở dài nói: “Ày, em phát hiện ra cảm giác ở bên cạnh anh thật là tốt.”

“Vậy ngày mai em có đến thành phố S với anh không?”

Cao Dương Thành hỏi cô với vẻ nghiêm túc, chỉ vào quyển sổ hộ khẩu để trước cửa sổ xe, ánh mắt nhìn cô tràn đầy sự mong chờ.

Hoàng Ngân hờn dỗi nói: “Em còn chưa kịp xin nghỉ đâu!”

“Vậy xin nghỉ kết hôn đi, kiểu gì sắp cũng đồng ý.”

“Vậy thì để em thử xem.” Hoàng Ngân dụi đầu vào lòng anh, nở một nụ cười tươi tắn.

Cứ nghĩ đến chuyện ngày mai cô và anh sẽ đi đăng ký kết hôn, đột nhiên cô có cảm giác không thật.

Đúng lúc này, điện thoại của Hoàng Ngân vang lên.

Lấy ra xem, là mẹ gọi đến.

“Mẹ em?”

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn Cao Dương Thành, vội vàng nhấc máy, không đợi cô nói gì, đầu bên kia đã vang lên tiếng khóc nức nở của Trần Lan: “Hoàng Ngân, con mau về đi!! Em con... em con nó xảy ra chuyện rồi! Mau lên, hu hu...”

Gương mặt của Hoàng Ngân thoát cái đã thay đổi.

Cô mở cửa xe chạy ra ngoài, “Em gái em xảy ra chuyện rồi.”

Hoàng Ngân đứng ngoài cửa, còn chưa kịp vào trong phòng Thanh Nga đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc ập đến, khiến cô sặc đến mức nước mắt nước mũi trào ra.

Trên ga giường trắng muốt loang lổ máu tươi, gương mặt Đỗ Thanh Nga trắng bệch, không còn chút sức sống nào nằm trong vũng máu, máu ở cổ tay đang không ngừng trào ra.

“Thanh Nga!! Thanh Nga!! Con đừng làm mẹ sợ...”

Trần Lan ôm đứa con gái không còn sức sống mà gào khóc.

Hoàng Ngân nhìn cảnh tượng trước mắt mà run lẩy bẩy, thoát cái hơi lạnh đã len lõi khắp cơ thể cô.

Đôi mắt đang mở trừng trừng của Thanh Nga đang dần dần mất đi tiêu cự.

Không biết từ lúc nào Cao Dương Thành đã chạy đến lôi ra một cái khăn sạch, tiến hành cấp cứu, giữ chặt lấy cổ tay của Đỗ Thanh Nga, buộc chặt miệng vết thương đang rướm máu của cô ta.

Nhưng mà, đúng vào khoảnh khắc buộc chặt cổ tay cô ta, vẻ mặt của Cao Dương Thành đột nhiên thay đổi.

“Dì Trần, chúng ta không đợi được 120 nữa, không kịp đâu, chúng ta đưa Thanh Nga đến bệnh viện, nhanh!!”

Cao Dương Thành nói, rồi bế bổng Thanh Nga lên chạy ra ngoài, Hoàng

Ngân cũng sức tỉnh, đuổi theo sau.

Đúng vào lúc đó, cánh cửa phòng ngủ của Hoàng Ngân đột nhiên bật mở, cô nhìn thấy Dương Dương đang mặc bộ quần áo ngủ đáng yêu, dụi đôi mắt ngái ngủ, nhìn mọi thứ bên ngoài với vẻ khó hiểu, “Mẹ, ồn ào quá...”

Hoàng Ngân dừng chân, vội vàng quay lại đẩy Dương Dương vào phòng, “Bảo bối, con ngủ đi, ngoan, đừng ra ngoài, cũng đừng vào phòng của dì, biết chưa?”

Bàn tay của Hoàng Ngân nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Dương Dương, những ngón tay run lẩy bẩy, cô cố nén nước mắt, không để mình khóc lên, “Mau đi ngủ đi, mẹ sẽ quay về nhanh thôi.”

Dương Dương vẫn còn nhỏ, cô không muốn thằng bé phải thấy những cảnh tượng máu me này.

Dường như Dương Dương rất biết quan sát vẻ mặt của người khác, cậu bé cũng không quậy phá, ngoan ngoãn trèo lên giường, “Dương Dương ngoan ngoãn ở nhà đợi mẹ và dì về.”

“Được.”

“Ngủ ngon.”

Cậu bé nói rồi nhắm mắt lại, gương mặt nhỏ nhắn vùi sâu trong gối, ngủ thiếp đi.

Hoàng Ngân không quan tâm được nhiều nữa, sai bước ra khỏi phòng ngủ, đuổi theo Thanh Nga.

Thanh Nga nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu.

Nhưng sau đó, chỉ chưa đầy nửa tiếng, cánh cửa phòng cấp cứu lại mở ra lần nữa, hai bác sĩ mặc áo blouse trắng bước ra với vẻ mặt nghiêm nghị.

Trần Lan và Hoàng Ngân vội vàng chạy đến, “Bác sĩ, con gái tôi sao rồi?”

Ánh mắt của bọn họ tối đi, một lúc sau mới nói thật, “Xin lỗi, bệnh nhân mất quá nhiều máu, không cấp cứu kịp, mong gia đình nén đau buồn.”

Bác sĩ vừa dứt lời, ngay lập tức Hoàng Ngân và Trần Lan sững ra tại chỗ.

“Vớ vẩn!!”

Người đầu tiên lên tiếng là Trần Lan.

Bà kích động túm lấy cổ áo của bác sĩ, thất thanh hét lớn, “Anh nói vớ vẩn! Con gái tôi vừa nãy vẫn còn bình thường mà. Sao có thể qua đời được, các người trả con gái cho tôi!! Trả con gái cho tôi!”

Hoàng Ngân nghe thấy mẹ hét lên, cùng với những tiếng giải thích đầy bất lực của các bác sĩ. Cả người cô trở nên nhẹ bẫng, bên tai ngoại trừ những âm thanh ong ong, cô không nghe được bất cứ âm thanh nào nữa cả.

Những giọt nước mắt trào ra khỏi khóe mắt, ngay sau đó, tầm mắt cô tối sầm, bất ngờ đổ nhào về phía trước.

“Hoàng Ngân...”

...

Cảm giác sinh mệnh mất đi là cảm giác thế nào?

Rõ ràng một giây trước con bé còn đang hưng hăng nhe nanh múa vuốt với cô, uy hiếp cô, mà ngay sau đó lại đột nhiên... con bé đã không còn tồn tại trên thế giới này nữa.

Khoảnh khắc đó, cô mới đột nhiên phát hiện ra, hóa ra, ngay đến cái nhau cũng là một niềm hạnh phúc!!

Đỗ Thanh Nga...

Đỗ Thanh Nga, sao em lại ngốc nghếch vậy hả, ngốc đến mức như thế cơ chứ!

Nếu như em muốn trừng phạt chị, thì chị nói cho em biết, em thắng rồi

đấy! Sự trừng phạt này.... Đủ để chị phải hổ thẹn với em suốt đời!!

Tang lễ diễn ra vào ba ngày sau.

Ngay cả bầu trời cũng là màu xám, không còn màu nào khác.

Ngày hôm đó trời không có tuyết, chỉ có những hạt mưa phùn lất phất rơi, dường như ngay cả ông trời cũng tiếc thương cho một sinh mệnh sớm tàn lụi.

Tiếng bước chân đi đến gần, Hoàng Ngân đang quỳ trên mặt đất thoáng liếc nhìn, một đôi giày da thủ công của Ý đập vào mắt cô.

Không cần nhìn cô cũng đoán ra đó là ai.

Trái tim như thể bị xé tan thành mảnh nhỏ, quặn lên đau đớn.

-----oOo-----

Chương 144: Chia tay hòa bình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bộ vest đen ôm sát cơ thể rắn rỏi cao lớn của Cao Dương Thành, ngực cài một đóa hoa cúc trắng, anh nghiêm nghị đứng trước linh đường của Đỗ Thanh Nga, tay phải đặt trước ngực, cung kính cúi đầu trước di ảnh của Đỗ Thanh Nga ba lần.

Viếng xong, Hoàng Ngân đang quỳ trước linh cữu cũng lạy lại ba lần.

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Không biết từ lúc nào, Cao Dương Thành đã bước đến trước mặt Hoàng Ngân.

Anh quỳ xuống, kề sát bên cạnh cô, đưa tay vén những lọn tóc lòa xòa lên cho cô, xót xa vuốt ve gương mặt tiêu tụy của cô, khàn giọng lặp lại một lần nữa, “Nói chuyện với anh.”

Hoàng Ngân im lặng tránh khỏi bàn tay đang vuốt ve gò má của anh, tuy động tác này rất nhỏ nhưng lại bất giác khiến trái tim của Cao Dương Thành thất lại.

Hoàng Ngân cẩn thận nhìn về phía mẹ mình đang ở phía đối diện.

Chưa đầy ba ngày, hai bên thái dương của Trần Lan đã bạc trắng, trông bà như thể già đi mấy chục tuổi.

“Đi đi, cái gì nên nói thì nói cho rõ ràng đi.” Giọng Trần Lan có chút nghẹn ngào.

“Cám ơn dì Trần.” Cao Dương Thành lễ phép cảm ơn, ngập ngừng một lát rồi anh nói thêm, “Tình hình của ba cháu vẫn ổn, xin dì chớ lo.”

Trần Lan nghe xong thoáng ngẩn ra, rồi như thể những gì anh nói vừa chạm đến điều gì đó nhạy cảm, nước mắt bà lập tức rơi như mưa.

Cao Dương Thành vốn định an ủi bà, thế nhưng cuối cùng anh chẳng biết nên nói gì.

Hoàng Ngân đi theo Cao Dương Thành ra khỏi linh đường.

Bộ áo tang màu trắng bao bọc thân hình bé nhỏ gầy yếu của Hoàng Ngân, cô đứng trước gió, áo trắng theo gió bay phấp phật, ôm sát lấy cơ thể mỏng manh, càng khiến cô trông gầy gò, tựa như chỉ cần một cơn gió là có thể cuốn bay cô đi.

Cao Dương Thành đưa tay kéo Hoàng Ngân, lặng lẽ đổi vị trí của cô và anh, anh đứng chắn gió thay cô.

Tâm trạng của Hoàng Ngân vẫn luôn rất tệ, cô cúi đầu mím môi, không nói câu nào.

Cao Dương Thành cũng chỉ nhìn chăm chăm vào cô, một lúc lâu sau vẫn không lên tiếng, cô mất kiên nhẫn hỏi anh, “Anh... muốn nói gì với em?”

“Em không có gì muốn nói với anh sao?”

Cao Dương Thành hỏi ngược lại cô, sau đó anh cởi áo ngoài khoác lên người cô.

Hoàng Ngân vội từ chối: “Em không lạnh, gió lớn, anh mặc vào đi.”

“Mặc vào.” Cao Dương Thành nói bằng ngữ điệu ra lệnh, không cho phép cô từ chối.

“Anh chỉ mặc có một cái áo sơ mi mỏng mà.” Hoàng Ngân có hơi lo lắng

“Anh không lạnh.” Cao Dương Thành nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm của anh hiện lên nụ cười bi thương, “Còn có thể cảm nhận được sự lo lắng của em dành cho anh, lạnh thế này đâu có là gì.”

Đôi mắt của Hoàng Ngân thoáng lóe sáng, không dám nhìn anh, cô cụp mắt, một lúc sau, cô mới khe khẽ nói một câu: “Xin lỗi...”

Con người sâu thẳm của Cao Dương Thành co lại, tim như thể đang có ai cầm búa nện mạnh, cảm giác tắc nghẽn khiến anh khó thở.

“Anh cũng biết cái chết của Thanh Nga đối với em và mẹ đều là sự đa kích lớn...”

Hoàng Ngân cúi đầu nói tiếp. Hàng mi dài cụp xuống, trong đôi mắt đã ngấn lệ, “Thanh Nga đi rồi, thế nhưng... từ nay về sau giữa chúng ta sẽ bị ngăn cách bởi con bé...”

Cô hít một hơi thật sâu, nước mắt tuôn dài trên gò má, “Làm thế nào đây? Em không thể quên được cảnh trước khi con bé ra đi, không thể quên được cảnh nó cầm dao cắt cổ tay... vết dao đó là do em đã ép nó, là do em!!!”

Cuối cùng Hoàng Ngân cũng không thể khống chế được tâm trạng của mình nữa, cô túm lấy cổ áo Cao Dương Thành, òa lên khóc lớn.

Cao Dương Thành ôm chặt Hoàng Ngân, những gì cô nói giống như những cây kim sắc nhọn hung hãn cắm mạnh vào tim anh, “Hoàng Ngân, đừng như thế! Đừng ôm tất cả mọi tội lỗi vào mình như thế.”

Anh ôm siết lấy lưng cô, ôm thật chặt, “Ngoan, nghe anh, để anh gánh hộ em cái tội này là được.”

Hai cánh tay của Hoàng Ngân ôm lấy eo của anh. Cô cứ thế ôm anh, thật lâu, thật lâu.

Lâu đến mức tưởng rằng Hoàng Ngân sẽ không nói gì nữa, vậy mà anh lại bất chợt nghe thấy cô nói, “Dương Thành, đến nước này rồi... chúng ta tạm dừng đi...”

Giọng của cô nhỏ như thế, nghẹn ngào đến vậy...

Bóng dáng Cao Dương Thành chỉ mặc một áo sơ mi mỏng run lên, gió thổi đến mang theo cả hơi lạnh.

Anh ôm lấy Hoàng Ngân, chặt thêm một chút, rồi cô nghe thấy anh nói một câu: “Được...”

Anh không van nài cầu xin, cũng chẳng nói nhiều, chỉ một chữ, được!

Anh để cô đi... cho cô thời gian.

Bởi vì nếu lúc này ép cô ở lại bên anh thì không khác gì xát muối hết lần này đến lần khác vào vết thương của cô.

Như thế sẽ khiến lòng cô càng thêm nặng trĩu, không thể thở nổi mà thôi.

Một câu ‘được’ của Cao Dương Thành lại khiến tim Hoàng Ngân quặn thắt đau đớn.

Cô thực sự không muốn, không hề muốn, nhưng giờ phút này cuối cùng cô vẫn không vượt qua được cửa ải lòng mình.

Cô vùi mặt vào ngực anh, nghẹn ngào nói: “Chúng ta đều phải hạnh phúc.”

Hoàng Ngân không dám chắc sau này mình có còn cái gì gọi là hạnh phúc không, thế nhưng anh chắc chắn có!

Cô nói rồi, im lặng thoát khỏi vòng ôm của anh.

“Được...”

Giọng Cao Dương Thành lạc hẳn đi, anh buông lỏng cô ra, lại một lần nữa vuốt ve gương mặt tái nhợt của cô, anh cười cười, đôi mắt sâu thẳm mờ đi, véo nhẹ gò má của Hoàng Ngân, “Trước khi đi có thể cười một cái cho anh xem được không?”

Nghe anh nói vậy, Hoàng Ngân không cười mà còn khóc to hơn.

Những ngón tay nhỏ nhắn túm chặt lấy tay anh, gò má dụi vào lòng bàn tay anh đã sớm ướt đẫm nước mắt.

Trong đôi mắt đen sâu thẳm của anh sáng lên, “Hoàng Ngân, em làm thế là... không nỡ để anh đi sao?”

Hoàng Ngân sứt sứt, ngẩng lên khỏi bàn tay anh, miễn cưỡng nở một nụ cười, “Anh đừng lo cho em.”

Cao Dương Thành nhìn chăm chăm vào nụ cười nơi khóe môi cô, rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói vậy mà cuối cùng lại nghẹn ở cổ họng, không thể thốt ra thành lời.

Sau cùng, anh chỉ đưa tay ra vuốt ve mái tóc dài của Hoàng Ngân.

“Cái này có được tính là chia tay hòa bình không nhỉ.” Anh đột nhiên hỏi Hoàng Ngân, khóe miệng vẫn cười, nhưng đôi mắt đã mờ đi vì nước mắt.

Anh biết, Hoàng Ngân không thể vượt qua được chương ngại này.

Người chết trước mặt bọn họ chính là em gái của cô!

Nghe anh nói thế, đôi mắt của Hoàng Ngân lóe sáng, nước mắt trào mi, cuối cùng chỉ đành mím môi, không nói gì thêm.

Rất lâu sau đó...

“Lát nữa anh còn một ca phẫu thuật, anh đi trước nhé.”

Cao Dương Thành nói xong liền quay đi, sải bước rời khỏi nơi này.

Trong gió đông, anh chỉ mặc đúng một cái áo sơ mi, gió lạnh thổi qua thân hình cao lớn khiến anh toát lên vẻ cô đơn khó có thể diễn tả bằng lời.

“Dương Thành, áo của anh này!”

Giờ Hoàng Ngân mới nhớ ra, gọi anh lại.

“Không cần đâu, em cứ cầm đi.”

Cao Dương Thành không quay đầu, chỉ đáp lại một câu rồi đi thẳng một mạch về phía bãi đỗ xe.

Không phải là anh không muốn quay lại, mà sợ chỉ cần quay đầu là sẽ không nữa rời đi mất.

Đỗ Hoàng Ngân, lần này... có phải là anh đã mất em thật rồi không?

Mãi cho đến lúc bóng của Cao Dương Thành biến mất ở góc ngoặt, Hoàng Ngân vẫn đứng ngẩn ra tại chỗ, nước mắt đã ướt đầm gương mặt.

Thanh Nga, em dùng cả tính mạng của mình để ngăn cản tình yêu của chị và anh ấy, có đáng không? Hay chỉ vì để chị sống trong sự hổ thẹn với em cả đời nên em làm vậy? Sự trừng phạt này đối với cả em và chị mà nói, thật sự là quá đắt, quá đắt rồi!

Không ai biết, khi máu của Đỗ Thanh Nga từng giọt từng giọt chảy ra ngoài, có giây phút nào cô ta đang thấy hối hận không?

- - -

Từ đó trở đi, coi như Cao Dương Thành và Hoàng Ngân đã chia tay.

Không ai quấy rầy ai, mọi thứ cứ tự nhiên mà quay trở lại với sự tĩnh lặng.

Mà người đó dường như đã trở thành bí mật vùi sâu dưới đáy lòng, chẳng ai có thể dễ dàng nhắc đến được.

Còn Thanh Nga... vẫn sống trong lòng những người thân yêu nhất.

“Hoàng Ngân!”

Trưởng phòng cầm tập hồ sơ đến trước bàn làm việc của Hoàng Ngân, “Đây là mới mới, xem đi, sáu giờ chiều nay hẹn khách hàng ăn cơm, đến lúc đó cô tự bàn bạc chi tiết với người ta.”

“Vâng.”

Hoàng Ngân nhận lấy tập tài liệu.

“Địa điểm nhà hàng với danh thiếp của khách hàng đều ở trong đó rồi, nhớ kỹ, đừng đến muộn.”

Trưởng phòng Lý dặn đi dặn lại.

“Chắc chắn ạ!” Hoàng Ngân gật đầu.

Sau khi trưởng phòng đi rồi, Hoàng Ngân mới giở tập hồ sơ ra xem qua, bên trong có danh thiếp của khách hàng, trên đó có cả phương thức liên hệ.

Tự dưng cô lại nghĩ đến Cao Dương Thành.

Cô vẫn nhớ lần đầu tiên gặp lại nhau sau bốn năm của họ cũng giống thế này, danh thiếp của anh cũng kẹp trong tập hồ sơ, mà cô lại lỡ mẫn vội vàng không kịp xem.

Từ đó về sau, Hoàng Ngân liền có thói quen phải đọc tư liệu khách hàng đầu tiên sau khi có hồ sơ.

Cô gấp tập hồ sơ lại, nhấp một ngụm trà nóng, sau khi thư giãn một lúc rồi lại tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Buổi chiều, Hoàng Ngân ra khỏi công ty từ rất sớm để đi gặp khách hàng.

Lúc cô đến nhà hàng mới có năm rưỡi, sớm hơn giờ hẹn tận nửa tiếng.

Hoàng Ngân chọn một bàn cạnh cửa sổ, gọi một cốc trà nóng, vừa uống vừa đợi.

Ngoài cửa sổ, tuyết đang bay lả tả trong không trung, từng bông tuyết trắng rơi xuống phủ trắng cả thành phố nhộn nhịp phồn hoa này.

Có lẽ là tuyết rơi quá lớn nên người đi đường và cả dòng xe cộ cùng đi chậm lại, Hoàng Ngân cúi xuống nhìn đồng hồ trên cổ tay, đồng hồ chỉ đúng sáu giờ, vẫn không thấy khách hàng đâu.

Cô vô thức đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ trong chớp mắt liền bắt gặp gương mặt điển trai quen thuộc, cô sững sờ.

Hoàng Ngân nghĩ, đời người luôn có những khi trùng hợp như trong phim truyền hình thế này.

Ở vị trí đối diện cách đó không xa, Cao Dương Thành đang ngồi đó, tao nhã thường thức tách cà phê trong tay.

Anh của hôm nay mặc vest xám, bên trong là áo sơ mi màu trắng đơn giản, cà vạt màu xanh đậm, trông vô cùng tao nhã tôn quý, càng làm bật lên khí chất cao quý của anh. Bên cạnh anh là một ông cụ tóc bạc phơ, cách ăn mặc cũng rất cao quý.

Mà ngồi trước mặt bọn họ là một cô gái, bên cạnh cô ấy cũng có một cụ già mặc rất nghiêm túc.

Hoàng Ngân chỉ nhìn thấy góc nghiêng của gương mặt cô gái, chỉ là một góc nghiêng xinh đẹp này thôi cũng đã đủ để đoán được cô gái này xinh đẹp đến mức nào rồi.

Ánh mắt của cô ấy vẫn luôn hướng về gương mặt điển trai không tì vết kia, nụ cười e ấp xấu hổ vẫn luôn nở trên môi, trong sáng xinh đẹp, khiến người ta rung động.

Hai ông cụ nói chuyện cực kỳ rôm rả, thi thoảng lại cười lên sang sảng.

Hoàng Ngân trông ông cụ ngồi cạnh Cao Dương Thành hơi quen quen, một lúc sau mới nhớ, hóa ra đây là thầy của Cao Dương Thành - giáo sư

Lâm.

Hoàng Ngân không cần nhìn nữa cũng biết đây chính là một bữa xem mặt vô cùng kịch tính.

Cô vừa mới định nhìn ra chỗ khác thì không ngờ, Cao Dương Thành ở phía đối diện lại ngẩng lên, vừa hay, ánh mắt của anh bắt gặp ánh nhìn đánh giá họ của Hoàng Ngân.

-----oOo-----

Chương 145: Tín hiệu cầu cứu sos

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhưng trong con người đen thẳm của anh lại chẳng có một gợn sóng, thậm chí ngay cả một chút ngạc nhiên cũng không có, anh chỉ mỉm cười tượng trưng với Hoàng Ngân, sau đó liền dời mắt đi, bắt đầu vui vẻ trò chuyện với cô gái trước mặt.

Hoàng Ngân sững ra mắt nửa giây, sau đó nhanh chóng quay đi, đột nhiên cảm thấy chật vật.

Trong lòng đủ thứ cảm xúc đan xen, khó chịu vô cùng.

Cô cúi đầu, hớp một ngụm trà lớn, sau đó lại nhìn đồng hồ, bây giờ là sáu giờ mười phút, ngoài trời đã tối đen, nhưng vẫn không thấy khách hàng đâu.

Hoàng Ngân có hơi thấp thỏm bất an.

Mà cuộc xem mặt đang diễn ra vui vẻ gần đó lại càng khiến cô như ngồi trên bàn chông.

Đúng lúc này đột nhiên điện thoại của Hoàng Ngân đổ chuông, cô lấy điện thoại trong túi xách ra xem, đúng là số máy của khách hàng.

Hoàng Ngân vội vàng nhắc máy: “Chào anh.”

“Có phải là cô Đỗ không? Thực xin lỗi, tuyết rơi lớn quá, xe tôi bị đang bị kẹt chỗ lồi vào của đường vành đai, không lên nổi nữa rồi! Người ta bảo là tuyết đọng dày quá, hay là hôm nào thời tiết tốt chúng ta lại nói chuyện nhé, nói chuyện qua mạng cũng được! Tuyết lớn như vậy để cô đợi lâu thật sự là ngại quá, cô cũng về sớm nhé! lát nữa tuyết dày quá không về được đâu!”

Thái độ của khách hàng cũng rất khiêm tốn ôn hòa, cho dù là lỡ hẹn nhưng Hoàng Ngân cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, không hề có ý trách móc, “Vậy được, anh lái xe cẩn thận.”

Hai người trò chuyện thêm vài câu rồi cúp máy.

Hoàng Ngân thở phào một hơi nhẹ nhõm, định đứng dậy ra về, đột nhiên điện thoại lại đổ chuông lần nữa.

Lần này không phải là điện thoại, mà là tin nhắn.

Hoàng Ngân hơi ngạc nhiên, không ngờ tin nhắn lại do người ngồi ở bàn đối diện gửi đến.

Cô vẫn chưa xem nội dung tin nhắn, có điều lúc nhìn thấy người gửi lại vô cùng ngạc nhiên, vô thức quay sang nhìn Cao Dương Thành.

Mà anh lại tỏ ra như không có việc gì, vẫn cười nói vui vẻ với cô gái ngồi đối diện.

Khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân cứ ngỡ người gửi tin nhắn không phải là Cao Dương Thành.

Lúc Hoàng Ngân mở tin nhắn ra xem lại càng cảm thấy hình như mình nhận nhầm, hoặc anh ấy gửi nhầm tin nhắn.

Nội dung tin nhắn rất đơn giản, chỉ có ba chữ, “SOS”

SOS?

Tín hiệu cầu cứu khẩn cấp?

Tại sao?

Hoàng Ngân nhìn về phía anh với ánh mắt không hiểu.

Chẳng lẽ vì cuộc xem mắt này nên anh mới cần cô cứu viện?

Cô đứng ở đó, bối rối cắn môi, không biết có nên lập tức rời khỏi đây hay không.

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng Cao Dương Thành gọi.

“Ngân, ở đây...”

Hoàng Ngân sững ra, ngẩng phất lên, không hiểu nhìn anh.

Chỉ thấy anh đã đứng dậy, sải bước nhanh chóng đi về phía cô.

Trên gương mặt điển trai vẫn là nụ cười thâm sâu khó đoán, anh công khai ôm lấy eo cô không chút kiêng kị, kéo cô đi về phía bàn của bọn họ. “Thưa thầy, thưa ông Trương, ngại quá ạ, bình thường công việc của bạn gái cháu khá bận rộn nên đến hơi muộn.”

Đúng lúc đó, Hoàng Ngân nhìn thấy rõ ràng cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh ông Trương thoát cái đã biến sắc.

“Ngân à, đây là thầy của anh. Sao thế? Không nhớ à? Chính là người đã se duyên cho chúng ta đó.”

Cao Dương Thành yêu chiều tươi cười, giới thiệu giáo sư Lâm với cô. Giáo sư Lâm ngẩn ra, quay sang nhìn cô gái trông có vẻ quen quen này.

Hoàng Ngân ngại ngừng cười, cung kính cúi người với thầy của Cao Dương Thành, “Em chào thầy! Không biết thầy còn nhớ em không ạ?”

“Hoàng Ngân! Ái chà, đương nhiên là tôi nhớ rồi! Bạn gái của thằng nhóc Thành đúng không? Nào nào, mau ngồi xuống!!”

Giáo sư Lâm nhìn thấy Hoàng Ngân thế mà lại vui mừng một cách kỳ lạ.

Nụ cười trên khóe môi Cao Dương Thành càng thêm rõ ràng, anh hẳn nài giới thiệu Hoàng Ngân với mọi người: “Đây là ông Trương, là anh

em tốt của thầy anh, cũng là một vị giáo sư đầy quyền uy.”

Hoàng Ngân cố chịu đựng cảm giác khó chịu, nhanh chóng nhập vai, lại cung kính cúi người chào hỏi giáo sư Trương, “Cháu chào ông Trương.”

“Đây là cháu gái của ông Trương, Trương Tinh Tinh.”

“Chào cô.” Hoàng Ngân lịch sự chào hỏi cô ta.

Giới thiệu xong, Cao Dương Thành mới ôm Hoàng Ngân ngồi xuống, sau đó gọi bồi bàn lấy thêm chén đĩa cho Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân có cảm giác cứ như đang đi ăn ké, ngồi xuống rồi cô cảm thấy xấu hổ.

“Ồ! Tôi thường xuyên nghe ông Lâm nhắc đến cậu học trò ruột của mình ưu tú thế nào, hơn nữa còn đang độc thân, thế nên mới dẫn cháu gái mình đến xem thử sao. Không ngờ cậu lại có người yêu rồi! Tôi đã bảo mà, chàng trai ưu tú thế này làm sao mà còn độc thân cho được, nếu mà còn độc thân chẳng phải là bệ cửa nhà bị mấy cô gái đập nát rồi sao.”

Nghe ông Trương nói thế, Cao Dương Thành cười tươi rói, đặt tay lên hông của Hoàng Ngân, véo nhẹ, nói với Hoàng Ngân với giọng như đùa như thật: “Nghe thấy chưa? Cửa nhà anh sắp bị đập nát rồi đấy.”

“Ha ha ha...” Giáo sư Lâm cười lớn, chỉ vào Cao Dương Thành nói, “Cái thằng nhóc này, ông Trương mới khen có hai câu mà đã coi là thật à! Trình độ tự kỷ chẳng hề giảm so với năm xưa đâu.”

Giáo sư Trương cũng bật cười với giáo sư Lâm.

Hoàng Ngân cũng cười với Cao Dương Thành, “Nghe thấy chưa? Thầy Lâm bảo anh tự kỷ đấy!”

Lần này đổi lại là cả tràng cười sang sảng của Cao Dương Thành.

Một bữa cơm ăn trong trạng thái chẳng hiểu gì, đương nhiên người chẳng hiểu gì là Hoàng Ngân.

Cô cứ thế cứu anh ra khỏi cuộc xem mắt, cũng tự nhiên đóng giả làm bạn

gái anh.

Cảm giác này... có chút lạ lùng!

Lúc bước ra khỏi nhà hàng, Cao Dương Thành chủ động yêu cầu đưa thầy về nhà, nhưng lại bị ông từ chối khéo: “Tài xế đã đợi ở bãi đỗ xe lâu rồi, không cần em đưa thầy về! Hôm khác đưa Hoàng Ngân về nhà thầy chơi nhé, để vợ thầy làm bữa cơm cho hai đứa ăn!”

“Vâng! Chắc chắn rồi ạ!”

Cánh tay của Cao Dương Thành vẫn đặt trên eo Hoàng Ngân, anh nhìn Hoàng Ngân, cười đáp lại lời mời của thầy.

Hoàng Ngân cũng gật đầu cười.

Sau đó lại trò chuyện với ông Trương và cháu gái ông một lúc nữa mới chia tay.

Tất cả mọi người đi rồi, Cao Dương Thành cũng không đợi Hoàng Ngân nói, rất tự giác bỏ tay ra.

“Cám ơn em.” Anh lịch sự cảm ơn Hoàng Ngân. Eo bỗng nhẹ đi, trong lòng Hoàng Ngân cũng cảm thấy mát mát.

Cảm giác này thật kỳ lạ.

Cô cũng cười, “Chuyện nhỏ ấy mà.”

Cao Dương Thành nhếch môi, “Anh tưởng em sẽ giận vì anh tự ý làm bừa.”

Hoàng Ngân hất tóc, “Anh cũng biết là mình tự ý làm bừa à? Em còn chưa đồng ý mà anh đã đẩy em xuống hố luôn rồi.”

Cao Dương Thành cười càng tươi hơn, “Dạo này em sống tốt không?”

Hoàng Ngân cười, “Cũng được ạ!”

Cao Dương Thành nhướng mày, tự giễu, “Xem ra để em đi là một lựa

chọn sáng suốt.”

Trên gương mặt Hoàng Ngân hiện lên vẻ ngại ngùng: “Em không có ý đó.”

“Được rồi, không cần biết có ý gì, em sống tốt là được rồi! Đi nào, anh đưa em về nhà!”

Cao Dương Thành đụng nhẹ vào bờ vai cô. Hoàng Ngân đi theo anh.

“Còn anh thì sao? Gần đây thế nào?” Hoàng Ngân cũng không kìm được mà hỏi anh.

“Em cảm thấy thế nào?” Cao Dương Thành không trả lời, mà hỏi ngược lại cô.

Anh dứt hai tay trong túi quần, bước thẳng về phía trước.

“Chắc là không tệ nhỉ! À... vừa nãy em thấy cô gái xem mắt với anh trông cũng được lắm mà.”

Hoàng Ngân bước một bước dài rồi lại một bước ngắn theo sau anh, tim đập thình thịch, già vờ như vô ý nói.

Cao Dương Thành nhướn mày, trong đôi mắt sâu thẳm thoáng hiện lên vẻ ảm đạm, anh quay lại nhìn Hoàng Ngân, “Em cũng cảm thấy cô ấy không tồi à?”

Hoàng Ngân không ngờ anh lại quay lại bất thành tình như thế, cả đầu cô đập vào ngực Cao Dương Thành, đau đau.

Cô vội lùi ra sau hai bước, chớp mắt nhìn anh.

“Cũng?”

“Anh cũng cảm thấy cô ấy được à?”

Cao Dương Thành nhướn mày, “Ừm, cũng tạm.”

Anh quay đi tiếp tục bước tiếp.

Hoàng Ngân cau mày, đi theo anh, lải nhải, “Anh cảm thấy được thi sao phải bắt em đóng giả làm bạn gái của anh?”

“Cho cô ấy một liều dự phòng trước, xem cô ấy phản ứng thế nào.”

Cao Dương Thành nói rất nghiêm túc, còn về phần Hoàng Ngân, cô cũng tin, kinh ngạc nhìn về phía anh, “Liều dự phòng gì cơ?”

“Em quên là anh có một cậu con trai rồi à?”

Anh nghiêng đầu sang hỏi Hoàng Ngân, nói với giọng đứng đắn, “Em cảm thấy một cô gái đi xem mắt có để ý đến điều này hay không?”

“...”

Câu hỏi này thật sự khiến Hoàng Ngân câm nín.

Sao nghe cứ như thể anh đang trách con ngáng đường anh thế?

“Nếu nói như anh thì chẳng phải cả đời này em không lấy được ai nữa ư?”

Hoàng Ngân oán hận, trợn mắt lườm anh.

“Đạo này em cũng đi xem mắt à?”

Cao Dương Thành cũng ngả theo hỏi luôn.

“Không.” Hoàng Ngân thành thật nói, “Em nào có tâm trạng ấy!”

Nói xong cô liếc nhìn Cao Dương Thành, rồi tiếp tục, “Chuyện hôn nhân em muốn chờ bệnh tình của Dương Dương tốt lên rồi mới nói.”

Nhắc đến Dương Dương, cả hai người đều im lặng một lúc lâu.

Quãng thời gian này, Cao Dương Thành có đưa Dương Dương đi kiểm tra vài lần, bác sĩ nói thời gian của Dương Dương chỉ còn nửa năm nữa thôi, cho dù bây giờ có mang thai cũng không kịp nữa rồi, huống chi Hoàng Ngân vẫn còn đang trong thời gian tĩnh dưỡng sau khi sảy thai,

căn bản không thể làm gì được.

Cao Dương Thành nghiêng đầu, nhìn chăm chăm vào Hoàng Ngân, nhưng cuối cùng anh lại không nói gì.

“Đi thôi.”

“Vâng.”

Cao Dương Thành lái xe đưa Hoàng Ngân về nhà, nhưng trên đường đi tuyết rơi dày, cuối cùng sắp đến nơi rồi mà bị tuyết cản đường đi.

“Không đi được nữa.” Cao Dương Thành cau mày, nhìn về phía trước, lại quay sang nhìn Hoàng Ngân, “Cột điện đằng trước đã bị tuyết làm gãy rồi, đang chắn đường đi.”

“Thế sao?”

Hoàng Ngân cũng ngó ra xem, “Quả thật tuyết rơi quá nhiều, lát nữa anh về nhà nhớ lái xe cẩn thận.”

Nghe Hoàng Ngân dặn dò, đôi mắt của Cao Dương Thành sáng lên.

“Em xuống ở đây vậy.” Hoàng Ngân nói rồi mở cửa xe định xuống.

Vừa giẫm lên lớp tuyết dày, Hoàng Ngân đã lạnh đến mức run lẩy bẩy.

Thời tiết này đúng là quá lạnh.

Cô ngẩng lên nhìn trời, hoa tuyết bay mù mịt, hoàn toàn không có dấu hiệu nào là sẽ ngừng lại. Cô hơi sốt ruột, gõ cửa kính xe, đang định dặn dò hai câu nhưng lại không thấy bóng anh đâu cả.

“Em làm gì thế?”

Cao Dương Thành đứng đối diện Hoàng Ngân và hỏi.

Anh tắt máy, tắt đèn xe, đóng cửa lại, sau đó còn khóa luôn vào.

“Anh làm gì đấy?”

Hoàng Ngân nhìn anh, “Không phải là anh định đưa em về nhà đây chứ?”

Cao Dương Thành cau mày: “Nửa đêm nửa hôm, tuyết còn rơi dày như thế, anh đưa em về thì lạ lắm à?”

Anh nói rồi mở đèn pin của điện thoại lên, giẫm lên tuyết dẫm tay Hoàng Ngân, “Cột điện gãy rồi, đèn đường cũng tắt, có lẽ nhà em sẽ bị mất điện đây.”

Anh nắm lấy bàn tay cô, năm ngón tay của Hoàng Ngân run rẩy, ngay cả trái tim cũng đập thình thịch.

-----oOo-----

Chương 146: Yêu đương ngày tuyết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trái tim đập thình thịch, gương mặt đỏ bừng khiến cô mất tự nhiên, nhưng càng ỷ lại vào sự ấm áp này hơn.

“Anh mà đỗ xe ở đây, đợi lát nữa tuyết rơi dày có khi không đi nổi đâu.”

Hoàng Ngân chỉ chiếc xe của anh rồi lại nhìn tuyết bay đầy trời, cau mày lo lắng.

“Đi thôi! Còn sợ tôi nay anh không về được đây à.”

Cao Dương Thành kéo tay Hoàng Ngân đi lên trước.

Quả thực tuyết đọng khá dày, Hoàng Ngân mới đi được hai bước mà giày đã ướt hết, đến ống quần cũng một nửa.

Tất nhiên Cao Dương Thành cũng không khá hơn chút nào, giày da đọng cả lớp tuyết dày, ống quần tây cũng bám đầy tuyết, thế nhưng anh lại không hề có vẻ nhếch nhác thậm chí khí chất quý ông vẫn được anh thể hiện một cách vừa đúng: “Em đi phía sau, giẫm lên dấu chân của anh là

được.”

Làm vậy sẽ không đến nỗi ướt giày.

“À, vâng...”

Hoàng Ngân bị anh dắt đi, bước theo dấu chân của anh tiến về phía trước.

Lòng bàn tay hai người đã đầy mồ hôi, dính dính, hơi trơn, nhưng không ai có ý định buông tay.

“Á!”

Bỗng nhiên Hoàng Ngân hét lên một tiếng, cô trượt chân, cơ thể mất trọng tâm, sắp ngã nhào xuống đất.

“Cẩn thận!”

Cao Dương Thành vội vàng đưa tay ôm lấy cô.

Nhưng mặt đất đóng tuyết rất dày, cho dù Cao Dương Thành đã ôm được Hoàng Ngân nhưng hai chân cô vẫn bị trượt. Anh còn chưa kịp phản ứng thì hai người đã ngã xuống tuyết một cách chật vật.

May mà Cao Dương Thành ở dưới.

Hoàng Ngân ngã trên người anh, mặt đập vào lồng ngực cứng rắn của anh, cũng khá đau, nhưng vẫn hơn là đập đầu xuống đất.

Hoàng Ngân vội vàng giãy giụa muốn đứng dậy: “Cao Dương Thành, anh không sao chứ?!”

Cao Dương Thành giữ eo cô, ngăn cản động tác bò dậy của cô: “Đừng nhúc nhích.”

Hoàng Ngân căng thẳng, nghe anh nói vậy thì hoàn toàn không dám động dậy gì nữa, đôi mắt đẫm nước lo lắng nhìn chằm chằm anh: “Anh không sao chứ? Có phải bị thương ở đâu rồi không? Không dậy được à? Có cần em gọi xe cứu thương không?”

“...” Quá khoa trương thì phải?

Anh chỉ muốn ôm cô thêm một lát thôi mà, thật sự chỉ đơn giản vậy thôi!

“Em đừng động đây.”

Giọng Cao Dương Thành hơi trầm khàn: “Có lẽ là bị thương ở chân rồi, em nhúc nhích một cái là sẽ rất đau, trước tiên để anh đỡ đau một chút đã.”

“Được, vậy em nằm im.”

Hiển nhiên là Hoàng Ngân tưởng thật, bèn nằm im trên người anh, không dám nhúc nhích chút nào.

Đầu bị tay anh ấn vào lồng ngực vững chãi của anh, cô có thể nghe rõ tiếng tim đập mạnh mẽ kia. Từng tiếng “thình thịch, thình thịch” vang vào tai cô, như thể gõ vào con tim cô, khiến trái tim cô không hiểu sao cũng đập rộn lên, gương mặt ửng hồng...

Hoàng Ngân lặng lẽ thở dốc, dè dặt hỏi anh: “Em đè anh thế này liệu có làm chân anh bị đau không?”

“Không đâu, em cứ nằm im là được.”

Cao Dương Thành nói mà mặt không đỏ tim không đập nhanh.

Tay anh giữ đầu cô, để cô càng ghé sát vào cơ thể mình, anh tham lam hưởng thụ tình cảm ấm áp đã lâu không được cảm nhận.

Cơ thể cô vẫn mềm mại như trước, còn có mùi sữa tắm hương chanh quen thuộc, thoang thoảng mà tươi mát, hòa vào hơi thở của anh, lại khiến cho bên dưới của anh không tự chủ được mà dựng lên như một túp lều nhỏ.

Hoàng Ngân được anh ôm thân mật như vậy thì chỉ cảm thấy như có hơi nóng đang toát ra từ da thịt, khiến cho toàn thân cô bắt đầu nóng bừng lên, gương mặt hồng rục như bị thiêu đốt. Cô thở dốc, thăm dò hỏi anh: “Vẫn chưa ổn sao? Nếu thật sự không được thì chúng ta đến bệnh viện,

em đưa anh đi.”

“Ừm, hừ...”

Cao Dương Thành nhắm mắt, ậm ờ trả lời cô, cũng không biết rốt cuộc là ổn hay không ổn, cánh tay ôm lấy Hoàng Ngân vẫn không hề thả lỏng.

Thấy anh nằm im, Hoàng Ngân tất nhiên không dám tự tiện nhúc nhích.

“Anh cứ nằm trong tuyết thế thì quần áo ướt hết.”

Hoàng Ngân nói với anh.

“Uớt thì ướt thôi.”

Được ôm cô thì đừng nói là quần áo ướt sũng, cho dù có bắt anh cởi quần áo ra anh cũng vui vẻ mà làm!

Đúng lúc này, bỗng có ánh sáng của đèn pin soi vào bọn họ, vừa hay chiếu thẳng vào mặt Cao Dương Thành. Do quá chói mắt nên anh vô thức giơ tay lên che.

“Làm gì vậy? Ngày tuyết rơi dày thế này, muốn yêu đương thì về nhà mà yêu đi. Con đường này sắp bị tuyết chôn vùi rồi, còn ôm nhau nằm đó, không sợ bị chôn sống à?”

Người nói là một chú cảnh sát giao thông hơn bốn mươi tuổi. Bởi vì tuyết rơi dày nên ông đang đi kiểm tra đường.

Hoàng Ngân đỏ mặt: “Chú cảnh sát, chú có thể giúp cháu đỡ anh ấy lên được không. Anh ấy vừa ngã, có thể là bị gãy chân rồi.”

Cô nói xong lại liếc nhìn vẻ mặt quần bách của Cao Dương Thành, ngây thơ hỏi: “Em có thể dậy được chưa?”

“Có thể!”

Cao Dương Thành gật đầu dứt khoát.

Chú cảnh sát đang định đến đỡ Cao Dương Thành lên thì không ngờ anh

lại ôm Hoàng Ngân đứng dậy.

“Ồ, không phải vẫn nhanh nhẹn đấy sao? Cháu gái, cháu xem cháu kìa, bị người ta lợi dụng mà còn xung phong làm người tốt nữa.”

Chú cảnh sát cười nhạo.

Hoàng Ngân nhìn Cao Dương Thành, thấy anh thật sự vẫn rất linh hoạt thì không nói thêm gì nữa, mỉm cười với chú cảnh sát nhiều chuyện: “Cảm ơn chú, chúng cháu đi trước đây.”

Cao Dương Thành tự nhiên kéo Hoàng Ngân đi lên trước.

Hoàng Ngân giãy khỏi tay anh, lên án: “Anh lừa em?”

“Lừa em gì chứ?” Cao Dương Thành chớp mắt tỏ vẻ vô tội: “Không tin chân anh bị thương à?”

Hoàng Ngân nhìn anh bằng vẻ mặt dò xét.

“Muốn anh kéo quần lên cho em xem không?”

Cao Dương Thành còn làm bộ muốn kéo ống quần lên thật.

“Ấy, đừng đừng!” Hoàng Ngân vội vàng ngăn cảnh anh: “Anh làm gì vậy! Em nói chút thôi, anh còn coi là thật à!”

Dù anh lừa cô thì có làm sao? Cô sẽ tức giận à? Không đâu.

Nói thật là, được anh ôm như vậy, thực sự... cô cũng rất thích! Làm sao tức giận cho được.

Cao Dương Thành cười tươi rói.

“Không bị thương là tốt rồi.”

Hoàng Ngân lại nói: “Thời tiết này cũng phải âm mấy độ rồi, sao anh vẫn chỉ mặc một chiếc quần vậy? Không mặc quần giữ ấm, anh không lạnh à?”

Cô vừa không để ý đã bộc lộ tính cách lả nhải quan tâm nhiều chuyện rồi.

“Giờ anh độc thân, mặc quần giữ ấm làm gì!”

“Độc thân thì có thể không mặc quần giữ ấm à?” Hoàng Ngân nghi ngờ trông anh.

Đây là kiểu tư duy logic gì vậy? Ai nói cho cô biết với?

Cao Dương Thành khoác vai Hoàng Ngân đi về phía trước, vừa đi vừa giảng giải cho cô: “Đàn ông độc thân nếu mặc quần giữ ấm thì làm sao theo đuổi con gái được? Em nghĩ mà xem, hai người đang tình nồng ý mật, cởi quần ra một cái, kết quả bên trong lại mặc chiếc quần giữ ấm không hề gọi cảm chút nào...” Anh cau mày nói: “Mất hứng biết nhường nào, đúng không? Rất ảnh hưởng đến sinh hoạt tình dục đấy!”

Fuck!!

Hoàng Ngân lạnh lùng lườm anh: “Giờ anh đang phát triển theo con đường phong lưu lãng nhãng đấy à?”

“Đâu phải vậy, nhưng anh phải chuẩn bị tốt cho chuyện ấy bất cứ lúc nào, phải không? Em không ngờ giáo sư Trương nói sao? Cánh cửa sắp bị người ta đập đổ rồi! Giống như bữa cơm hôm nay vậy, nếu anh với cháu gái nhà người ta vừa mắt nhau thì sao? Không chừng ngay sau đó anh sẽ đưa cô ta về nhà! Anh thế này gọi là phòng ngừa chu đáo. Này, em đi nhanh thế làm gì? Cần thận kéo ngã!”

Hoàng Ngân càng bước càng nhanh, quả thực cứ như lép Phong Hỏa Luân dưới chân vậy.

Mới xa nhau bao lâu mà người đàn ông này đã nóng lòng nghĩ đến chuyện lên giường với cô gái khác rồi.

Quả nhiên đàn ông đều như vậy, đến nhanh, đi cũng nhanh!

Cao Dương Thành bước nhanh đuổi theo Hoàng Ngân: “Này! Em làm gì mà mặt mũi sa sầm thế!”

“Hả? Thế sao?”

Hoàng Ngân gượng cười: “Chỉ là em lạnh quá, muốn nhanh chóng về nhà mà thôi! Đúng rồi, bác sĩ Cao, không phải anh nói anh thấy Trương Tinh Tinh người ta tốt lắm à? Đột nhiên kéo em đi giả làm bạn gái anh làm gì? Thật ra anh thích thì cứ mạnh dạn theo đuổi đi, thăm dò này nọ làm gì. Anh cứ nói thẳng với cô ấy là anh có con trai rồi, xem cô ấy có chấp nhận được hay không, thế không phải càng chân thành hơn sao? Giờ anh kéo em vào thì vấn đề càng nghiêm trọng hơn, đúng không?”

Cái tên này định hù dọa ai vậy! Nói năng lung tung!

“Đúng rồi, về sau anh hẹn hò với cô ta mà thấy vừa mắt rồi lại muốn gọi em đến làm sáng tỏ mối quan hệ giữa hai chúng ta thì đừng hòng! Em không tốt bụng vậy đâu.”

Hoàng Ngân lại bổ sung thêm một câu.

Cô nói một thôi một hồi, Cao Dương Thành lại chẳng ừ hử gì, chỉ khoanh tay nhìn cô chăm chăm, miệng còn như cười như không.

“Cười cái gì mà cười, có gì buồn cười chắc?”

Hoàng Ngân tự dung cảm thấy tức giận.

“Anh đừng tiễn em nữa, còn tiễn nữa xe của anh không đi nổi đâu! Em tự về nhà được, cũng chẳng xa.”

Hoàng Ngân nói rồi quay người bỏ đi.

Cao Dương Thành đuổi theo, đưa tay kéo bàn tay nhỏ nhắn của Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân sững sốt, muốn giãy ra, lại nghe thấy anh nói: “Yên nào, còn ngã nữa là anh mặc kệ đây!”

Hoàng Ngân bĩu môi: “Mặc kệ thì mặc kệ!”

Ngoài miệng nói vậy nhưng cuối cùng cô cũng không hất tay anh ra.

Hai người cứ như vậy sánh đôi đi về phía trước.

Hồi lâu không ai lên tiếng, cuối cùng vẫn là Hoàng Ngân phá vỡ bầu không khí im lặng.

Cô mím môi, dường như đang chuẩn bị, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Cao Dương Thành, thật ra em rất hy vọng anh có thể hạnh phúc...”

“Ừm.”

Cao Dương Thành hỏi lại một câu: “Rồi sao?”

“Thì...”

Hoàng Ngân cắn môi: “Thì chính là hy vọng anh đừng chơi trò tình cảm với người khác! Chuyện này không giống anh...”

“Ừm...”

Cao Dương Thành đáp lời đầy ẩn ý.

Cuối cùng anh nói: “Đỡ Hoàng Ngân, em xem em đi, cái tính thích lo chuyện bao đồng của em đúng là không giảm hơn năm xưa chút nào.”

Đúng vậy thật!

Hoàng Ngân lúng túng mỉm cười: “Xin lỗi, hình như đã thành thói quen rồi.”

Sau đó Cao Dương Thành liền im lặng, Hoàng Ngân cũng không biết nói gì cho phải.

Đến khi tới dưới nhà cô, hai người gần như đã ướt hết, đến đầu tóc cũng bị tuyết phủ trắng xóa.

Cao Dương Thành phủi tóc cho Hoàng Ngân, hất những mảnh tuyết trên đầu cô xuống: “Lên đi, nhanh tắm rửa kéo cảm mạo.”

Hoàng Ngân thấy anh thở ra khói mà lạnh run.

Đầu anh cũng bị tuyết phủ thành màu muối tiêu chẳng khác đầu cô là bao, do tóc anh ngắn nên khi tuyết tan ra sẽ thấm thẳng vào da đầu anh.

Hoàng Ngân không đành lòng, cô bước lên trước, kiễng chân, phủi tuyết trên đầu xuống cho anh: “Hay là anh vào nhà em sấy khô tóc trước đã, nhìn anh thế này lạnh lắm, còn đi tiếp nữa em đoán tóc anh sẽ đóng băng luôn.”

Cao Dương Thành sờ lên tóc mình, đúng là đã ướt hết rồi, thậm chí còn bắt đầu đóng băng.

“Có tiện không?” Anh hỏi Hoàng Ngân.

“Đi thôi, mau lên, sắp chết cóng rồi.”

Hoàng Ngân nói rồi bước nhanh vào hành lang.

Bên ngoài đã lạnh đến mức cô không chịu nổi nữa rồi.

Cao Dương Thành hà hơi rồi cũng vội vàng bước vào trong hành lang.

-----oOo-----

Chương 147: Mỗi tình tiếc nuôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quả nhiên, đúng như anh đoán, cả khu nhà đều bị ngắt điện rồi.

“Trời ơi! Bị mất điện rồi, không biết mẹ em và Dương Dương đã ngủ chưa.”

Hoàng Ngân lần cầu thang đi lên.

Thật ra Cao Dương Thành muốn nhắc Hoàng Ngân, đã bị mất điện thì làm sao sấy tóc được? Nhưng cuối cùng anh cũng không nói ra.

Cầu thang tối om, chỉ nghe thấy tiếng bước chân một trước một sau của hai người.

“Này! Đỗ Hoàng Ngân!”

Đột nhiên Cao Dương Thành kéo Hoàng Ngân đang đi trước mặt.

“Gì vậy?”

Hoàng Ngân bị anh kéo mạnh, người liền dựa vào gờ tường.

Cô nhìn đôi mắt sáng ngời trong bóng tối của anh, lại thấy Cao Dương Thành cứ im lặng, cô nhíu mày hỏi lại: “Gì vậy?”

Cao Dương Thành bước lên bậc thang cô đang đứng: “Không có gì, anh bảo em chờ anh chút, chạy nhanh thế làm gì, đi đâu thôi à!”

“Miệng quạ đen!”

Hoàng Ngân lầm bầm.

Cao Dương Thành nheo mắt: “Em có biết miệng quạ đen là thế nào không? Em thấy miệng anh giống miệng quạ đen à?”

“Giống!”

Hoàng Ngân tức giận đẩy ngực anh ra.

Cao Dương Thành cầm lấy tay cô đặt vào miệng mình: “Em sờ thử đi, có miệng quạ đen nào cứng thế này không?”

“...”

Ngón tay Hoàng Ngân vừa chạm vào bờ môi mềm mại của anh thì mặt cô lập tức đỏ chót.

Trong bóng tối, nhịp đập con tim hơi dồn dập.

“Làm, làm gì vậy! Em chỉ nói bừa chút thôi, anh còn coi là thật...”

Hoàng Ngân nói ra lại có chút mập mờ.

May mà bóng tối đã che giấu sự xấu hổ và gương mặt đỏ chót của cô rồi.

Hơi thở của hai người hòa vào nhau...

Có một sự mờ ám nào đó đang bay lượn nơi góc tối cầu thang.

Bỗng, Hoàng Ngân cảm thấy môi mềm đi...

Cái tên “miệng quạ đen” lại hôn lên môi cô một cái, sau đó nhanh chóng rời đi.

Một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước...

Chỉ trong chốc lát, nhưng lại khiến Hoàng Ngân ngây ngẩn.

Hàng mi cong vút chớp chớp trong bóng đêm, có vài giây, đầu óc cô như ngừng hoạt động.

“Này, em ngây ra đó làm gì, đi thôi!”

Cao Dương Thành lại làm như không có chuyện gì, kéo Hoàng Ngân đang ngơ ngẩn.

Hoàng Ngân bưng tỉnh: “Ừm.”

Cô ngơ ngác theo anh lần mò lên cầu thang tối đen, hồi lâu vẫn chưa hết căng thẳng.

Hoàng Ngân mở khóa cửa, quả nhiên trong nhà tối thui, giơ tay không thấy năm ngón, không thắp một ngọn nến nào.

Dường như nghe thấy tiếng động bên ngoài, Trần Lan mở cửa phòng đi ra: “Ngân, con về đây à?”

“Vâng! Mẹ, con đây!”

Hoàng Ngân nói rồi mở chức năng đèn pin của điện thoại di động ra.

Trần Lan vừa nhìn đã thấy Cao Dương Thành đứng bên cạnh cô.

“Dì Trần...”

Cao Dương Thành lễ phép chào bà.

Sắc mặt Trần Lan hơi biến đổi, bà nhìn vào mặt Hoàng Ngân, Hoàng Ngân hơi chột dạ, vội vàng nhìn ra chỗ khác, không dám nhìn mẹ mình.

Bà không khí lập tức trở nên ngưng ngập.

Tất nhiên Cao Dương Thành hiểu nguyên do, có lẽ trong mắt Trần Lan, anh chính là đầu sỏ hại chết con gái bà.

“Mẹ, con vô tình gặp anh ấy nên anh ấy đưa con về mà thôi...”

Hoàng Ngân vẫn giải thích một câu.

“Ừm, nhân lúc nước còn nóng, con mau đi tắm rửa đi!” Trần Lan lại không nói gì, chỉ nhắc nhở Hoàng Ngân.

“Vâng.”

Hoàng Ngân vội vàng gạt đầu, lúc này cô mới nhớ ra bị mất điện thì không thể sấy tóc được, vội vàng nói với Cao Dương Thành: “Em đi lấy khăn khô cho anh.”

“Ừ, cảm ơn.”

Cao Dương Thành gạt đầu cảm ơn.

“Mẹ, Dương Dương đâu ạ?”

Hoàng Ngân vừa đi vào trong phòng vừa hỏi Trần Lan.

“Ngủ rồi, trời lạnh quá, mẹ cho thằng bé lên giường trước rồi.”

“Vâng.”

Hoàng Ngân vào phòng rồi, nhất thời trong phòng khách chỉ còn Trần Lan và Cao Dương Thành.

“Uống chén trà nóng nhé!”

Trần Lan nói rồi lần mò vào bếp rót trà.

“Dì Trần, đừng phiền toái vậy, cũng không nhìn thấy gì, dì cẩn thận kéo ngã!”

vDương Thành vội vàng đi đến đỡ bà.

Trần Lan rót một chén trà cho Cao Dương Thành: “Uống trước cho ấm, mùa đông lạnh lắm.”

“Cảm ơn dì Trần.”

Cao Dương Thành hơi cảm động, vội vàng bung chén trà nóng trong tay Trần Lan.

Trần Lan thở dài: “Dương Thành, thật ra, sự ra đi của Thanh Nga, đối với người làm mẹ như tôi quả là một đả kích to lớn. Nhiều lúc tôi thật sự rất căm thù hai đứa, trong lòng nghĩ nếu không phải do hai đứa thì sao Thanh Nga của tôi lại lặng lẽ ra đi như vậy! Nhưng sau này thấy Hoàng Ngân ngày nào cũng ngơ ngơ ngác ngác, tôi đã nghĩ kỹ rồi. Nếu cứ tiếp tục sai lầm, có lẽ hạnh phúc của con gái lớn cũng sẽ bị hủy trong tay người làm mẹ này.”

Bà nói đến đây thì hơi ngừng lại, thở dài rồi mới nói tiếp: “Hoàng Ngân vẫn luôn hồ thẹn, nó cảm thấy có lỗi với Thanh Nga, cho nên mới không dám đến gần cậu. Người đã chết rồi, sợ là con bé khó mà vượt qua được.”

Cao Dương Thành nghe mà hoang mang hoảng hốt vô cùng.

“Cứ để từ từ đi.”

Trần Lan vỗ vai anh khích lệ. Nói xong những điều này, dường như bà thở phào nhẹ nhõm, thanh thản hơn nhiều.

Cao Dương Thành hơi giật mình: “Cảm ơn dì Trần đã tác thành.”

Kết quả này quả thực đã khiến anh ngạc nhiên.

Trần Lan mỉm cười, bỗng nghĩ tới điều gì đó, bà lại hỏi: “Ba cậu đâu? Đã ra chưa?”

Nhắc đến cha, vẻ mặt Cao Dương Thành hơi trầm xuống, anh lắc đầu: “Tạm thời còn chưa ạ.”

“Tôi không tin ông ấy sẽ tham ô.” Trần Lan quả quyết.

Cao Dương Thành nhìn Trần Lan trong bóng tối, đôi mắt đã trải qua tang thương của bà rưng rưng: “Dì Trần thật sự quen ba cháu sao?”

“Đã đến nước này rồi, còn nói không quen thì cậu cũng không tin, phải không?”

Trần Lan mỉm cười, ánh mắt thoáng chút bi thương, bà cảm thán: “Cháu và ba cháu còn trẻ thật sự rất giống nhau, cũng không biết bây giờ thế nào nữa, đã rất nhiều năm không gặp rồi, già cả rồi...”

Trần Lan nói, trong đôi mắt ngời sáng kia lấp lánh ánh nước.

“Dì Trần...”

Thấy Trần Lan buồn bã, Cao Dương Thành lên tiếng an ủi bà, nhưng nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“Thật ra dì và ba cháu là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã là hàng xóm, cùng nhau học tiểu học, cấp hai, cấp ba... Năm cấp ba hai chúng tôi bắt đầu yêu nhau, về sau lại cùng thi đại học...”

Ánh mắt Trần Lan như trôi về phương xa, bà ngẩn ngơ, trên mặt tràn đầy nụ cười của tuổi niên thiếu, mắt vẫn lấp lánh ánh nước: “Khi đó hai chúng tôi vẫn nghĩ là sẽ ở bên nhau, sẽ kết hôn, sinh con, nắm tay nhau sống hết quãng đời còn lại, nhưng sau này... ông ấy gặp mẹ cháu, còn dì cũng gặp được ba của Hoàng Ngân, hai chúng tôi liền xây dựng gia đình riêng của mình, cuối cùng vẫn là không có duyên cùng nhau đi tới cuối đời...”

Trần Lan nói xong thì đã nghẹn ngào.

Hoàng Ngân cầm khăn lông khô đứng cách đó không xa, lặng lẽ lắng nghe mỗi tình tiết nuôi giữa mẹ cô và cha của anh.

“Dì Trần, cháu vẫn luôn cho rằng... sau khi ba mẹ cháu kết hôn, dì mới quen biết ba cháu...”

Kết quả này khiến Cao Dương Thành hơi bất ngờ.

“Thôi, không nói nhiều chuyện quá khứ nữa.”

Dường như Trần Lan không muốn nói thêm, bà thở dài, hất cầm về phía chén trà nóng trong tay Cao Dương Thành: “Mau uống đi, nhân lúc còn nóng, đợi lát nữa sẽ nguội mất.”

Trần Lan nói xong thì quay người đi về phòng ngủ, vừa quay đầu đã nhìn thấy con gái đang đứng trong phòng khách.

“Đứng im im ở đó làm gì, muốn dọa mẹ sợ chết à?”

Trần Lan giả vờ tức giận trừng cô.

Hoàng Ngân le lưỡi, lại dặn dò: “Mẹ, mẹ mau đi ngủ đi, đừng để lạnh cóng.”

“Ừm, con mau đi tắm đi.”

Trần Lan nói rồi đi vào phòng ngủ.

Phòng khách lập tức chỉ còn lại Hoàng Ngân và Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân đưa khăn lông khô cho anh: “Có lẽ tạm thời chưa có điện đâu.”

“Ừm.”

Cao Dương Thành đặt chén trà nóng xuống, nhận khăn mặt, lau mái tóc ngắn ngắn sắp đóng băng của mình.

Nói thật là vẫn rất lạnh!

“Quần của anh ướt hết rồi, hay là...” Hoàng Ngân suy nghĩ, cắn môi nói: “Hay là, anh mặc của em đi!”

“...”

Cao Dương Thành cạ lời.

Bàn tay đang lau đầu ngừng lại, anh nhìn Hoàng Ngân như nhìn quái vật.

Bọn họ đã dần quen với bóng tối, có thể lờ mờ nhìn thấy vẻ mặt của đối phương.

“Này, vẻ mặt đó của anh là sao!”

Hoàng Ngân giận dỗi lườm anh.

“Éo lả!” Cao Dương Thành nói lại.

“Không biết tốt xấu!” Hoàng Ngân mắng anh, lại liếc nhìn ống quần đã ướt đẫm của anh: “Không được, anh thế này không bị cảm mới lạ.”

Cô nói rồi quay vào phòng ngủ của mình: “Anh đi tắm nước nóng trước đi, em lấy quần áo cho anh, mặc đồ thể thao cũng được chứ? Kiểu trung tính, không ẻo lả!”

Hoàng Ngân nói rồi mở tủ quần áo ra tìm bộ đồ thể thao cỡ lớn nhất. Thực ra bộ quần áo này cô mua từ hai năm trước, để chuẩn bị mặc lúc rèn luyện sức khỏe. Nhưng sau này lại kiểm tra ra Dương Dương bị bệnh, cô liền không còn thời gian để tập luyện nữa, mà bộ quần áo nào cũng bị bỏ xó ở đó.

Hoàng Ngân lấy ra đưa cho anh: “Anh đi tắm trước đi.”

Cao Dương Thành nhận bộ quần áo, cau mày kiểm định bộ đồ một lần rồi mới nhìn Hoàng Ngân: “Cỡ này anh mặc được à?”

“Mặc tạm đi! Dù sao cũng hơn mặc đồ ướt chứ.”

Anh có thể nói anh thà mặc đồ ướt còn hơn được không?

“Nhanh đi tắm đi.” Hoàng Ngân thúc giục.

“Em trước.”

“Em đã thay quần áo ướt ra rồi, không sao, nhưng còn anh đây, anh mau đi đi.”

Hoàng Ngân vừa giục anh vừa đi về phía phòng tắm.

Hai người dừng lại trong phòng tắm, Hoàng Ngân cầm đèn pin chiếu lên bồn rửa mặt: “Đây là sữa tắm, đây là dầu gội đầu. Khăn thì anh dùng cái đang cầm đó đi, lát nữa em tìm một chiếc khăn khô nữa cho anh.”

Hoàng Ngân nói rồi ra khỏi phòng tắm, để lại một mình Cao Dương Thành ngơ ngác trong bóng tối.

Anh cũng không nghĩ nhiều, vội vàng cởi đồng quần áo lạnh đến mức sắp đóng băng trên người xuống. Vừa mở nước ra lại chỉ thấy nước lạnh khiến anh kêu to.

Hoàng Ngân vừa nghe tiếng kêu thì không còn để ý được gì nữa, bật đèn pin trong tay xông thẳng vào: “Sao vậy? Sao vậy?”

Cao Dương Thành vội vàng tắt vòi nước.

Chỉ thấy luồng sáng từ ngoài cửa chiếu thẳng vào cơ thể không mảnh vải che thân...

Đập vào mắt Hoàng Ngân là gương mặt hơi ngơ ngác của Cao Dương Thành.

Không thể phủ nhận, vóc dáng của người đàn ông này... thực sự hoàn hảo hết chỗ chê, hơn nữa còn khiến người ta vừa nhìn đã gần như khó mà dời mắt được.

Da thịt gợi cảm, cơ ngực hoàn hảo mà không hề cục mịch, thêm phần quyến rũ và cuốn hút. Phần bụng do tám múi cơ tạo thành, bằng phẳng mà không chút dư thừa, còn phía dưới thì...

Đầu rồng to lớn ẩn trong rừng rậm đen sì, dưới nữa là đôi chân thon dài

thẳng tắp như hai cột chống trời, lông chân xoắn xoắn màu nâu nhạt, không quá dài mà cũng không quá rậm, cứ như được Thượng Đế trau chuốt tỉ mỉ, gọi cảm một cách vừa đủ, quả thực khiến người ta không thể kiềm được mà muốn nhìn mãi.

-----oOo-----

Chương 148: Không có đèn làm sao tắm được

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành bị Hoàng Ngân soi đèn nhìn chăm chú như vậy nhưng lại không hoang mang chút nào.

Anh nhìn cô rồi bước từng bước tới gần: “Nhìn đủ rồi chứ?”

Anh đứng trên cao nhìn xuống, mới phát hiện... chiếc đèn pin trong tay cô còn vừa vịn chiếu đúng vào khu rừng rậm của anh.

“...”

Cao Dương Thành cạn lời.

Có mặt dày cỡ nào thì giờ phút này anh cũng thấy xấu hổ.

Gương mặt ửng hồng, thấy cô còn chưa tỉnh táo lại, anh bắt đắ dĩ đưa tay cầm lấy chiếc đèn pin trong tay cô, chiếu vào mắt cô: “Đỗ Hoàng Ngân, em còn nhìn như vậy nữa thì có tin anh lột em ra không!”

Hoàng Ngân đột nhiên bừng tỉnh, mặt đỏ như máu, cô giật chiếc đèn pin trong tay anh, căm tức nói: “Anh dám!”

Hoàng Ngân vừa dứt lời thì không ngờ Cao Dương Thành lại ôm cô vào lòng: “Đừng hỏi anh có dám không, em biết đàn ông không thích nghe những lời khiêu khích kiêu này nhất mà.”

Bị anh đùa giỡn như vậy, mặt Hoàng Ngân càng đỏ hơn, cô đập vào cánh tay đang ôm cô của anh: “Anh làm gì thế! Mau buông em ra!”

“Hơi lạnh, để anh ôm một lát.”

Cao Dương Thành nói thật lòng.

Lạnh chết đi được!

Cứ nghĩ mà xem, anh đang cởi sạch trong cái đêm lạnh âm mấy độ này, có thể không lạnh được sao?

Anh càng ôm cô chặt hơn.

“Anh thả lỏng chút, em sắp không thở được rồi này!!”

Hoàng Ngân kháng nghị, đẩy tay anh ra: “Anh lạnh gì chứ, không phải anh đi tắm sao! Mở nước ra sẽ không lạnh nữa!”

“Chết tiệt! Nước lạnh ngắt, làm anh cóng đến nơi rồi! Đồ Hoàng Ngân, ngày mai anh mà bị cảm thì em không xong đâu!”

Ít nhất phải quấn lấy bắt cô bồi thường một tuần mới được.

“Nước lạnh sao?”

Hoàng Ngân kinh ngạc: “Để em xem xem.”

Cô soi đèn pin đi về phía bình nước nóng, sau đó bất đắc dĩ trợn trắng mắt: “Anh bật sai chế độ rồi! Thấy không, bên này là màu xanh, đương nhiên là nước lạnh rồi! Màu đỏ bên này mới là nước nóng! Anh cũng ít kiến thức thông thường quá rồi đấy.”

Hoàng Ngân cười nhạo anh.

Cao Dương Thành sầm mặt, trả thù néo tai Hoàng Ngân: “Em cầm đèn pin đi rồi, anh làm sao nhìn được đâu là màu đỏ đâu là màu xanh?”

Ừ nhỉ!

Hoàng Ngân cười ha ha, tự biết mình đuối lý, bèn đưa đèn pin cho anh: “Này.”

Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân, không nhận đèn pin trong tay cô: “Em sẽ không cho rằng anh có thể vừa tắm vừa soi đèn pin đấy chứ? Đèn pin của em có chống thấm nước không?”

Hoàng Ngân nhìn Cao Dương Thành như nhìn quái vật: “Đừng bảo là anh bắt em ở đây soi đèn cho anh tắm nhé?”

“...”

Đề nghị này thật sự không tồi!

“Mơ đi!”

Cao Dương Thành xoa gáy Hoàng Ngân: “Còn chưa xem đủ đâu!”

Hoàng Ngân nhìn sang chỗ khác, mặt nóng bừng: “Ai nhìn chứ, rốt cuộc anh có dùng đèn pin hay không!”

“Có! Em đứng ngoài soi đèn qua cửa kính, anh có thể nhìn được!”

Anh lại còn kén chọn, lắm yêu cầu thật đó!

“Không đi!”

Hoàng Ngân cong khóe miệng: “Anh tự cầm hoặc là em bỏ đi luôn!”

Cao Dương Thành không để ý đến cô nữa, vắn vỏi nước sang chế độ nước ấm, coi như không có chuyện gì mà tắm.

Hoàng Ngân trừng mắt ghen họng nhìn chăm chăm anh: “Này, anh...”

Cao Dương Thành đưa lưng về phía cô. Bờ mông màu lúa bạch không mảnh vải che hiện ra trước mắt cô, khe rãnh quỳn rữ hút hồn và độ cong hoàn mỹ khiến Hoàng Ngân gần như không rời mắt nổi.

Cô không kìm được mà nuốt nước bọt.

Thật ra cô không phải chưa từng nhìn thấy cơ thể người đàn ông này. Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô nhìn kĩ đến vậy, thương thức anh từ trên xuống dưới, từ trước đến sau.

Cô không thể phủ nhận, thật sự là... quá đẹp!

Thượng đế thật bất công!!

“Còn chưa ngắm đủ sao?”

Đột nhiên, tiếng Cao Dương Thành vang lên đầy ản ý.

Anh vẫn đứng dưới vòi hoa sen, đưa lưng về phía cô, làm như không có chuyện gì mà tắm.

Nhưng cho dù không nhìn thấy anh vẫn cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng từ phía sau!

Cô gái này quan sát anh ngang nhiên quá nhỉ!

Hoàng Ngân bưng tỉnh, mặt nóng phừng, cô bước nhanh ra ngoài, còn vừa đi vừa lầm bầm: “Ông trời thật bất công...”

Dưới vòi sen, Cao Dương Thành không kìm được nụ cười nơi khóe miệng.

Cô gái này có tư cách gì mà oán ông trời bất công chứ!

Ông trời đã đưa người đàn ông hoàn mỹ đến tận miệng cô rồi, cô không biết quý trọng, còn oán trách ông trời à?!

Đỗ Hoàng Ngân, em đúng là cô nàng xấu xa vô tâm nhất trên đời!!

Hoàng Ngân cũng không bỏ đi thật mà nghe lời Cao Dương Thành, đứng bên ngoài soi đèn cho anh.

Cao Dương Thành xoa sữa tắm lên người rồi gọi cô: “Hoàng Ngân.”

“Hửm?”

“Sữa tắm vị gì thế này?”

“Làm sao?”

Hoàng Ngân tức giận hỏi anh.

Chẳng lẽ tên này lại muốn chê bai cô nữa à?

“Anh cứ tưởng đây là hương vị của em, thì ra là hương sữa tắm!”

Cao Dương Thành lưu manh mỉm cười: “Đồ Hoàng Ngân, rất có thể đêm nay anh sẽ có giấc mơ nóng bỏng đấy!”

“...”

Hoàng Ngân cạn lời.

Khinh bỉ anh!

Cái tên này đúng là nói năng không biết chừng mực!

Mơ thì cứ mơ đi! Liên quan gì đến cô? Còn nói cho cô biết làm gì!

“Trên người bây giờ toàn là hương vị của em, tối nay đi ngủ anh sẽ cho rằng em đang nằm dưới cơ thể anh!”

“...”

Xem cái tên lưu manh này!

Nói mấy lời như vậy mà mặt không đỏ tim không đập nhanh.

Nhịp thở của Hoàng Ngân đã sớm rối loạn từ lâu: “Cao Dương Thành, anh chính là tên lưu manh vô sỉ!”

“Vậy sao?”

Bỗng nhiên, cửa phòng tắm bị kéo ra, gương mặt tuần tú của Cao Dương Thành thò ra từ khe cửa, tiếp theo, không đợi Hoàng Ngân kịp phản ứng thì cô đã bị kéo mạnh vào trong phòng tắm.

“Này này, anh làm gì thế?”

Lúc Hoàng Ngân phản ứng lại thì đã bị Cao Dương Thành đè lên tường, đèn pin vẫn còn sáng trong tay cô.

Cao Dương Thành lóa lòa, hai tay chống lên tường, nhốt Hoàng Ngân ở giữa. Anh cúi đầu nhìn xuống cô, ánh mắt sáng như đuốc soi trên gương mặt cô, nóng bỏng đến mức dường như muốn thiêu đốt Hoàng Ngân.

Tầm mắt lướt qua hàng mày, rồi đến mi mắt, sau đó là chiếc mũi thanh tú, rồi lại đến... đôi môi anh đào hơi run run do căng thẳng.

Anh cười khẽ, nói bằng chất giọng khàn khàn: “Vừa rồi em nhìn anh từ đầu tới chân, từ trước ra sau bao nhiêu lần thì không lưu manh, không vô sỉ hả?”

Hoàng Ngân hồi hộp đến mức thở hổn hển: “Đó là do anh không biết xấu hổ, tự cởi hết ra cho người ta xem!”

“Ồ, thế à?”

Cao Dương Thành đáp bừa một câu, rồi lập tức đưa tay kéo bộ đồ ngủ Hoàng Ngân vừa thay ra xuống.

Có lẽ là vì động tác quá thành thạo, chỉ chớp lát anh đã lột sạch Hoàng Ngân.

“Anh làm gì thế! Làm gì thế!!”

Hoàng Ngân liều mạng giãy giụa, nhưng cuối cùng vẫn không thoát được cảnh bị người đàn ông trước mắt lột hết sạch. Anh kéo cả người cô vào dưới vôi hoa sen, toàn thân bị dòng nước ấm áp xối ướt đẫm.

Hoàng Ngân vừa xấu hổ vừa tức giận, đấm lên ngực anh: “Cao Dương Thành, anh đúng là vô sỉ đến một cảnh giới phi phàm rồi!!”

“Ừm! Dù sao trong lòng em, anh đã chẳng còn chút thể diện nào rồi, bây giờ đến liêm sỉ cũng bị em mắng là không có, chi bằng anh làm dứt khoát chút nhé? Em thấy sao?”

Anh ôm Hoàng Ngân, vô sỉ cười, mặc cho nắm đấm của cô nện lên ngực. Mà anh đang không một mảnh vải che thân, dán sát cơ thể mềm mại yêu

kiêu của Hoàng Ngân không còn một kẽ hở.

Bên dưới của Cao Dương Thành gần như chỉ trong nháy mắt đã dựng lên như một túp lều!

Thứ cứng rắn ấy chọc vào eo Hoàng Ngân, khiến cô đỏ bừng mặt.

“Cảm giác như đã cả thế kỷ rồi chưa được ôm em...”

Cao Dương Thành ôm Hoàng Ngân, không nỡ buông tay.

Thứ to lớn tham lam cọ xát bên hông mềm mại của Hoàng Ngân, cọ đến mức gương mặt Hoàng Ngân nóng bừng, cơ thể tỏa nhiệt.

Cô thở dốc: “Dương Thành, anh đừng làm loạn, lát nữa mẹ em...”

“Dì Trần ngủ rồi.”

Cao Dương Thành nheo má cô, giọng khàn khàn: “Em ngoan ngoãn, đừng lộn xộn thì anh sẽ không làm gì hết.”

Thế này mà còn bảo là không làm gì?

Đã làm đến mức này rồi!!

Hoàng Ngân nghe lời, không dám động đậy lung tung nữa, chỉ mặc cho anh ôm, cũng mặc cho dòng nước ấm từ vòi hoa sen xối ướt cơ thể của cả hai.

Nhịp thở của Cao Dương Thành rối loạn, tay anh từ từ lướt qua tấm lưng bóng loáng của Hoàng Ngân, nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo đầy đặn của cô, khiến cho Hoàng Ngân liên tục thở dốc. Cô chỉ cảm thấy chất dịch nóng bỏng trong cơ thể trào ra, nhưng may mà dòng nước ấm nhanh chóng xối lên trôi sạch chất dịch đó, mới không bị Cao Dương Thành phát hiện ra.

“Anh...”

Hoàng Ngân hồi hộp mím môi, đẩy tay anh ra, thở dốc: “Đừng làm loạn nữa, anh tắm trước đi! Còn tiếp tục nữa thì xe của anh thật sự sẽ bị vùi trong tuyết đó.”

“Ừm...”

Cao Dương Thành trầm ngâm, gác đầu lên vai Hoàng Ngân, không nở buông cô ra: “Em giúp anh tắm đi!”

Cái gì??!

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy đầu ong ong, cô đang muốn lên tiếng từ chối thì lại cảm giác được tay mình đã bị anh nắm lấy chạm vào cơ thể gợi cảm nóng bỏng của anh.

Đèn pin không biết đã tắt từ lúc nào.

Sự thật chứng minh, đèn pin của cô quả thực không chống thấm nước.

Trong bóng tối, Hoàng Ngân không nhìn rõ mặt anh, cũng không nhìn thấy cơ thể anh...

Chỉ có thể dựa vào xúc cảm mà cảm nhận cơ thể hoàn hảo không tì vết của anh.

Cơ ngực cường tráng, thớ cơ rõ ràng...

Dần dần đến cơ bụng tám múi cứng rắn hoàn mỹ của anh, rất săn chắc, có hương vị nam tính, khiến Hoàng Ngân nuốt nước miếng.

Tiếp theo đó...

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng rực.

Không đợi cô thở dốc, nơi nóng bỏng dâng trào của Cao Dương Thành đã nhét vào bàn tay nhỏ bé của cô.

Thứ đó vô cùng lớn, đến mức Hoàng Ngân không thể dùng tay ôm trọn.

Hoàng Ngân giật mình, vội vàng buông tay né tránh, nhưng lại bị Cao Dương Thành giữ chặt.

“Giúp anh một chút!”

Anh khàn giọng cầu xin cô.

Hoàng Ngân nôn nóng nuốt nước bọt: “Em...”

Nhưng không đợi cô kịp nói thêm điều gì, Cao Dương Thành đã nắm chặt tay cô đặt vào thứ đang dâng trào của anh mà ve vuốt.

Cô mới sảy thai một tháng nay, Cao Dương Thành lo cho cơ thể của cô nên không dám lỗ mãng, chỉ có thể xin cô dùng tay giải quyết giúp anh.

Hoàng Ngân bị anh nắm, cổ họng khô khốc không nói lên lời, đầu óc càng trống rỗng, mặc cho anh nắm tay cô đặt lên thứ càng lúc càng nóng bỏng to lớn của anh.

Thật lâu sau...

Mãi đến khi tay cô mới rã rời, tiếng thở dốc của anh càng lúc càng nặng nề. Bỗng anh hưng phấn gầm nhẹ, Hoàng Ngân liền cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, dính dấp, khiến cô xấu hổ đỏ bừng mặt.

Anh gục đầu lên vai Hoàng Ngân thở hổn hển, trong mắt vẫn còn ham muốn chưa dứt, khóe môi nhếch lên nụ cười gian: “Đỡ Hoàng Ngân, kĩ thuật của em càng ngày càng tốt đấy.”

“...”

Đây là khen ngợi cô sao?

-----oOo-----

Chương 149: Đêm nay ở lại đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gương mặt Hoàng Ngân đỏ bừng, lan dần xuống cổ, cô đẩy Cao Dương Thành đang ghé vào người mình ra: “Tránh ra!”

Trong lòng bàn tay vẫn còn thứ dính dấp thứ thuộc về anh, nóng bỏng

như muốn xuyên thấu bàn tay cô xông vào tận tim.

Cô cuống quít dùng nước rửa sạch.

“Em tắm xong rồi, ra ngoài trước.”

Hoàng Ngân đang định đi thì Cao Dương Thành kéo lại: “Em còn chưa thoa sữa tắm đâu!”

“...”

Cái tên này quan tâm nhiều quá nhỉ!

Hừ! Còn quan tâm gì nữa không!

Cao Dương Thành nói xong còn đổ sữa tắm ra lòng bàn tay thật, bắt đầu không chút e dè xoa lên người cô.

Bàn tay anh trơn trượt trơn trượt từng tác cơ thể của Hoàng Ngân, cô cảm nhận được cả vết chai mỏng trong lòng bàn tay anh, khiến cô tê dại. Cảm giác ngứa ngứa tê tê như bị kiến cắn làm Hoàng Ngân không kìm được mà run rẩy, không khống chế được mà phát ra vài tiếng rên khẽ.

Cao Dương Thành thoa sữa tắm cho Hoàng Ngân, bỗng anh dừng lại, con người trong mắt co lại, nhìn xuống Hoàng Ngân: “Em cũng muốn anh?”

Đôi mắt như những viên đá quý tỏa sáng trong bóng đêm.

“Nói bậy!!”

Hoàng Ngân phủ nhận, bắt lấy bàn tay anh, thở hắt hắt cái: “Anh đừng cho rằng ai cũng giống anh! Anh tránh ra!”

Cô đẩy anh ra.

Cao Dương Thành cũng không dùng sức, mặc cho cô đẩy ra, cơ thể theo lực đẩy của cô lùi về sau, nhưng khóe miệng vẫn mỉm cười.

Anh càng như vậy thì Hoàng Ngân lại càng tức giận.

Càng tức giận thì mặt cô càng hồng.

Hoàng Ngân nhanh chóng xối nước rửa sạch bọt trên người, rồi lấy khăn lông khô lau người, sau đó nhanh chóng mặc quần áo dưới tầm mắt chăm chú của Cao Dương Thành.

May mà không có điện, anh không nhìn rõ, nếu không thì đúng là mắt mặt.

Hoàng Ngân nhanh chóng ra khỏi phòng tắm, nhưng không ngờ cô vừa ra liền đụng phải Trần Lan.

Hoàng Ngân lập tức cảm thấy mặt nóng phừng, đầu óc choáng váng, xấu hổ đến mức chỉ mong có cái lỗ nào để chui xuống. “Mẹ à, ừm... anh ấy vừa nói không biết điều chỉnh nhiệt độ, nên con... con vào giúp anh ấy.”

Hoàng Ngân ấp úng giải thích.

Trần Lan chỉ liếc nhìn cô, rồi gọi với vào phòng tắm: “Dương Thành!”

Cao Dương Thành đang vui vẻ tắm thì nghe thấy Trần Lan gọi mình, liền vội vã tắm vòi hoa sen: “Dì Trần, có chuyện gì không ạ?”

“Bên ngoài tuyết rơi càng lúc càng lớn, di nghỉ xe của cháu không ra được đâu. Bây giờ đường bên ngoài đều bị tuyết vùi hết rồi, mọi người đều đang quét tuyết rải muối đó! Dì thấy hay là cháu ở lại đây ngủ một giấc, sáng mai lại đi!”

Hoàng Ngân giật mình.

Chỉ nghe thấy giọng Cao Dương Thành vang ra từ phòng tắm: “Vâng ạ! Cảm ơn dì Trần.”

Nghe cái giọng của anh kia, chắc chắn... rõ ràng là cậu còn không được!

Tâm trạng Hoàng Ngân hơi hỗn loạn, mẹ cô giữ Cao Dương Thành ở lại thật sự là chuyện khiến cô bất ngờ.

Cho tới nay, cô vẫn luôn cho rằng mẹ sẽ có thành kiến với cô và anh,

nhưng hôm nay xem ra cô mới chính là người có thành kiến.

“Ngân à, để Dương Thành ngủ cùng phòng với con đi! Mẹ ngủ cùng Dương Dương, còn phòng trống thì... cũng không tiện ngủ ở đó... Cứ vậy đi, hai đứa tự sắp xếp nhé.”

“Hà?Ồ ồ...”

Hoàng Ngân ngo ngác gật đầu.

Phòng trống kia là của Thanh Nga, tất nhiên không thể vào ở rồi.

Nhắc đến Thanh Nga, ánh mắt mẹ cô hơi âm đạm: “Mẹ đi ngủ trước đây.”

Bà nói rồi quay người vào phòng.

Lúc này Cao Dương Thành đã tắm xong, anh mặc bộ quần áo thể thao Hoàng Ngân chuẩn bị đi ra khỏi phòng tắm.

Chặc chặc...

Hoàng Ngân cầm điện thoại chiếu đèn vào anh.

Chỉ thấy anh lười biếng dựa vào khung cửa, cơ thể cường tráng bị bộ quần áo thể thao nhỏ bé của Hoàng Ngân bao chặt, để lộ chân dài tay dài.

Rõ ràng là không hề hợp chút nào, nhưng sao Cao Dương Thành mặc vào vẫn có vẻ đẹp trai không tầm thường như vậy chứ?

Anh đút tay vào túi, tự nhiên đi tới chỗ Hoàng Ngân, vui vẻ huýt sáo với cô: “Đêm nay ngủ chung.”

Địch!

Hoàng Ngân biết ngay mà, với tính cách của anh, mặc bộ đồ không vừa người mà còn hơi éo như vậy sao lại không chê bai cô vài câu chứ? Thế nhưng anh không hề nói gì cả, thậm chí còn đắc ý huýt sáo, đầy vẻ tâm trạng tốt đi về phía cô.

Đó là vì sao?

Là vì anh có thể ngủ chung với cô đấy!!

“Em nghĩ gì thế?”

Cao Dương Thành xoa đầu Hoàng Ngân, mỉm cười: “Đi ngủ thôi! Buồn ngủ chết đi được.”

Buồn ngủ cái đầu anh í, bây giờ mới hơn 9 giờ một chút!

Hoàng Ngân cảm thấy tên này rõ ràng là đang đắc ý đây mà.

Cô thầm nghĩ cách làm nhụt nhuệ khí của anh: “Anh ngủ phòng khách, em ngủ trong phòng em.”

Quả nhiên bước chân Cao Dương Thành dừng lại, anh quay đầu hung dữ trừng Hoàng Ngân, hồi lâu mới bắt mắt nhéo mũi cô: “Đỗ Hoàng Ngân, em ác với bản thân thật đấy.”

Hoàng Ngân không vui bắt lấy tay anh: “Chuyện này liên quan gì tới em?”

Con người này sao chẳng logic gì cả vậy.

“Sao lại không liên quan?” Cao Dương Thành nói rồi khoác vai cô đi vào phòng khách: “Hôm nay lạnh như vậy, đến hệ thống sưởi cũng không có, em không sợ nằm trên giường bị cóng chết à! Biết dì Trần giữ anh ở lại làm gì không?”

“Làm gì?”

“Làm ấm giường cho em đó!” Cao Dương Thành nói rất đương nhiên, “Em đừng lãng phí lòng tốt của dì Trần.”

Hoàng Ngân khó đỡ: “Xem ra anh cũng chỉ có chút tác dụng đó thôi.”

“...”

Đỗ Hoàng Ngân, em dám nói những lời như vậy nữa thử xem, đêm nay

anh sẽ đè em!! Thật muốn cho em thấy xem bản lĩnh của anh lớn cỡ nào!!

Đêm nay hai người ngủ chung gối, chung giường, nhưng không chung chăn.

Hoàng Ngân đang ngủ thì bỗng nhiên tỉnh dậy.

Mồ hôi lạnh toát ra, cô sợ tới mức run rẩy.

Cao Dương Thành vừa mở mắt liền nhìn thấy Hoàng Ngân đang ngồi ở đầu giường thở dốc.

“Em sao thế?” Anh vội vàng ngồi dậy.

Anh bật đèn theo bản năng, không biết đã có điện từ khi nào rồi.

Chỉ thấy Hoàng Ngân ngồi ở chỗ đó, bàn tay nhỏ bé níu chặt cổ áo, mặt mũi phờ phạc, cô đang không ngừng hít sâu. Đôi mắt rơm rớm ánh nước, đầy vẻ khủng hoảng.

“Ác mộng sao?” Cao Dương Thành nhíu mày hỏi.

“Ừm.”

Hoàng Ngân gật đầu, vẫn thở hỏn hển: “Em lại mơ thấy Thanh Nga, em mơ thấy em ấy bóp cổ em, cầu xin em trả anh cho em ấy... Em ấy vẫn luôn bóp cổ em, muốn lấy mạng em! Em... em rất sợ hãi... Em ấy không ngừng bảo em trả anh cho em ấy... Hu hu hu...”

Hoàng Ngân dùng tay che cổ mình, vừa khóc vừa thở hỏn hển, cơ thể bé nhỏ vì sợ hãi mà không ngừng run rẩy.

Cao Dương Thành kéo tay Hoàng Ngân, hàng mày chau lại: “Hoàng Ngân, đây chỉ là ác mộng mà thôi!”

Hoàng Ngân bắt lực ngẩng đầu nhìn Cao Dương Thành, nắm chặt tay anh: “Đây là Thanh Nga báo mộng cho em phải không? Em ấy nhất định đã biết gì đó, em ấy ở trên trời nhìn thấy hết...”

“Đỗ Hoàng Ngân, đây không phải là báo mộng! Em nghe anh nói, chỉ là do sự áy náy trong lòng em mà thôi! Là vì em không buông xuống được, cho nên em áy mới nhiều lần xuất hiện trong giấc mơ của em. Không phải em áy không muốn tha cho em, mà là em không buông tha cho chính mình!!”

Cao Dương Thành giữ chặt vai Hoàng Ngân, nghiêm túc nói với cô.

Hoàng Ngân giật mình...

“Là em không buông tha cho chính mình sao?”

Cô chớp mắt, nước mắt lập tức trào ra. Cô yếu đuối chúi vào trong chăn, cảm thán: “Đúng vậy, sao em có thể không áy náy chứ? Là vì em ích kỷ và mù quáng nên mới hại chết con bé. Con ác mộng này chỉ sợ sẽ quán theo em cả đời!”

Hoàng Ngân trốn trong chăn khóc thút thít.

Cao Dương Thành nằm xuống kéo chăn Hoàng Ngân ra, để cô đối mặt với anh.

“Đỗ Hoàng Ngân, nếu cuộc đời em bỏ lỡ anh thì em cũng sẽ hối hận vì lúc đầu đã làm sai giống như bây giờ sao?”

Cao Dương Thành hỏi cực kỳ nghiêm túc, đôi mắt đen sâu hút nhìn Hoàng Ngân, cái nhìn chăm chú khiến người ta cảm động.

Hoàng Ngân không ngờ anh lại đột nhiên hỏi vậy, cô run lên, trong nháy mắt, nước mắt trào ra.

Bỏ lỡ anh ư...

Vậy thì sẽ như thế nào? Hoàng Ngân không phải chưa từng nghĩ tới.

Đôi khi cô sẽ nghĩ, nếu anh thật sự có bạn gái mới thì phải làm sao? Hai người họ có phải sẽ vô cùng gắn bó không? Liệu anh có làm với cô gái đó những chuyện đã từng làm với cô hay không? Anh có ôm chặt cô ta vào lòng trong lúc ngủ không? Có nằm cùng giường và làm chuyện thân mật với cô ta không...

Đôi khi Hoàng Ngân chỉ tưởng tượng thôi mà trái tim đã vô cùng đau đớn.

Cao Dương Thành thấy cô không đáp, chỉ không ngừng rơi lệ thì bất đắc gì thờ dài, lau nước mắt cho cô: “Là vì anh ở bên em cho nên em mới cảm thấy hồ thẹn với Thanh Nga, đúng không?”

Anh ngừng một chút rồi mới vén chăn lên, định xuống giường. “Vậy anh về trước đây. Tuyết ngoài kia có lẽ đã được dọn suốt đêm rồi.”

Anh nói rồi đi đến bên cửa sổ, vén rèm nhìn ra cảnh tuyết bên ngoài với vẻ mặt âm đảm.

Hoàng Ngân thấy anh xuống giường thì chưa kịp suy nghĩ đã vén chăn xuống theo, ngay cả dép lê cũng không kịp đi.

“Em không có ý đó.”

Hoàng Ngân hơi nôn nóng: “Tuyết dày như vậy, anh làm sao về được! Có dọn tuyết cũng không có hiệu quả cao. Hơn nữa xe của anh còn đỗ ở chỗ xa như thế! Sáng mai hãy đi!”

Hoàng Ngân khăng khăng giữ anh lại khiến Cao Dương Thành hơi bất ngờ.

Anh quay đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm gương mặt đang lo lắng của Hoàng Ngân, tâm mắt càng lúc càng trở nên nóng bỏng.

Hoàng Ngân bị anh nhìn thì chỉ hơi cúi đầu, cắn môi, song lại bị Cao Dương Thành ngang ngược tách ra.

“Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, không được cắn môi!”

Giọng nói trầm khàn của anh lộ vẻ uy nghiêm mà cứng chừa.

Hoàng Ngân nhói lòng, mắt lại rơm rớm.

Cô thật sự thích sự ngang ngược của anh, trong hung dữ lại lộ ra sự cứng chừa quá rõ ràng!

Hoàng Ngân kéo tay áo anh, hơi làm nũng: “Sáng mai anh hãy đi nhé.”

Tâm mắt Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân càng trở nên nóng bỏng, tim cũng đập thình thịch, chỉ nghe Hoàng Ngân nói tiếp: “Xin lỗi, em... em thật sự không biết nên nói thế nào, cũng không biết nên làm gì. Anh biết đấy, Thanh Nga... Thanh Nga dù sao cũng là em gái ruột của em, chuyện đột nhiên biến thành thế này, em... em thật sự... không kịp đề phòng! Vốn dĩ em đã là người hay suy nghĩ, một khi chui vào ngõ cụt sẽ rất khó thoát ra.”

Hoàng Ngân nắm chặt tay Cao Dương Thành, dường như e sợ anh lại đột nhiên bỏ đi.

Cô mấp máy môi, do dự hồi lâu, không biết nên nói thế nào.

Cao Dương Thành lại không nôn nóng, mặc cho Hoàng Ngân nắm tay mình mà băn khoăn rối rắm.

-----oOo-----

Chương 150: Đánh cược trong phòng làm việc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Có những chướng ngại chỉ có thể tự mình vượt qua!

“Anh đừng đi, được không?”

Hoàng Ngân gằn như đã dùng hết can đảm nói ra những lời này.

Vừa rồi cô vẫn luôn tự đấu tranh với bản thân.

Nhưng cuối cùng... cô không cưỡng được trái tim mình!

Cô nghĩ, phải trung thực với nội tâm của mình mới có thể sống thật sự vui vẻ và tự do, phải không?

Cô mấp máy môi, rũ mắt nói tiếp: “Thật ra khi anh không ở bên, em

cũng sẽ thường xuyên gặp ác mộng như vậy! Chính là như em nói, đây là sự hồ thẹn trong lòng em. Mỗi khi tỉnh lại từ cơn ác mộng, em lại sợ hãi cả đêm, khóc cả đêm. Đây là lần đầu tiên sau khi tỉnh khỏi giấc mộng, có người ở bên em, cũng là lần đầu tiên, em không sợ hãi như vậy...”

Hoàng Ngân không kịp được mà bước lại gần anh hơn, dường như ý lại hương vị trên cơ thể anh: “Việc em nằm mơ thật sự không liên quan gì tới việc anh có ngủ bên em hay không, thế nên...”

Hoàng Ngân cuối cùng cũng ngẩng đầu lên: “Ngày mai anh hãy đi nhé!”

Đôi mắt ngập nước đối diện với đôi mắt đen vui vẻ của Cao Dương Thành.

Anh cứ nhìn cô chăm chăm như vậy, đáy mắt hiện lên sự rung động.

Khóe miệng nhếch lên một độ cong hoàn mỹ, ngay sau đó, anh cúi đầu, bờ môi mỏng hôn lên đôi môi hồng khẽ mở của Hoàng Ngân.

Giây phút đó... có thể nghe thấy rõ nhịp đập của hai trái tim, mạnh mẽ mà dòn dập.

Tiếng thở dốc kịch liệt trong bóng tối càng lúc càng trở nên rõ ràng, nóng bỏng...

Nụ hôn của anh thiêu đốt bờ môi cô, như thể hôn lên con tim cô, khiến cơ thể mềm mại của cô run lên không ngừng.

Đêm nay... đã định trước là một đêm nóng bỏng.

Cũng là đêm Hoàng Ngân ngủ ngon nhất, yên tâm nhất kể từ sau cái chết của em gái...

- -----

Cao Dương Thành đẩy cửa đi vào phòng làm việc.

“Chào mọi người!”

Anh mỉm cười, chủ động chào hỏi đồng nghiệp.

“Chà! Mặt mày hớn hở kìa. Thế nào? Tối qua cướp được vợ về rồi hả?”

Thái Linh bước lên đón, trêu chọc anh.

Cao Dương Thành suy nghĩ một giây rồi gật đầu thật, mỉm cười: “Có thể nói là vậy!”

“Ha ha ha...”

Thái Linh cười to.

Cao Dương Thành ném cặp lên bàn mình, quay người đi vào phòng thay quần áo, Vũ Phong không biết đã xông tới từ lúc nào: “Này, vừa rồi mặt cậu dâm dề quá đấy! Vừa nhìn đã biết là tối qua vừa “lao động” rồi.”

“...”

Cao Dương Thành sờ cằm, nghiêm túc hỏi Vũ Phong: “Rõ vậy thật à?”

“Thật đấy!” Vũ Phong cũng nghiêm túc trả lời.

Cao Dương Thành ho khan một tiếng: “Được rồi, tôi sẽ chú ý kiefmm chế lại.”

“...”

Vũ Phong đơ luôn.

Không phải chỉ là trải qua một buổi tối thôi sao? Còn hưng phấn đến vậy à?

Hay là cậu ta ghen lâu quá rồi, khó khăn lắm mới được giải phóng một lần...

Nghĩ vậy thì cũng có thể hiểu!

Xem ra mùa xuân của Cao Dương Thành và chị Hoàng Ngân tới rồi!

Cao Dương Thành thay áo blu trắng ra khỏi phòng thay đồ, bỗng nhiên cảm thấy không khí trong phòng đột nhiên thấp hẳn.

Anh vừa nhìn đã phát hiện ra trước bàn của Vũ Phong không biết từ khi nào đã có một cô y tá.

Cô y tá trông rất xinh tươi, da dẻ khá đẹp, lúc cười trông rất quyến rũ, có điều so với Dương Thùy Sam thì kém ngây thơ hơn một chút.

Cao Dương Thành lại nhìn Dương Thùy Sam ở bên kia.

Cô ấy làm như không có chuyện gì, đang vùi đầu nghiêm túc đọc quyển sách trong tay!

“Anh Vũ Phong, trưa nay ăn cơm cùng nhé, coi như em cảm ơn lần trước anh đã phẫu thuật cho mẹ em.”

Cô y tá nhỏ huých vai Vũ Phong.

Vũ Phong cười: “Trưa thì không được rồi, tối đi, tối nay tôi mời!”

Tán gái tất nhiên là phải ăn tối!

Ăn tối xong là có cả dây chuyền phục vụ, chẳng phải tốt đẹp lắm hay sao!

“Vậy tối tiện thể cùng đi xem phim nhé!” Y tá lại đề nghị.

Mọi người đều nhận ra cô y tá này có ý với Vũ Phong.

Dương Thùy Sam lật sách, như thể không để ý mà hỏi Vũ Phong: “Vũ Phong, anh vừa ăn cơm vừa đi xem phim cùng người ta, không sợ cô bạn gái bé nhỏ của anh biết lại làm loạn à?”

Quả nhiên cô y tá vừa nghe thấy thì biến sắc, cô ta chớp mắt, nhìn Vũ Phong với vẻ bị tổn thương.

Vũ Phong lại không thèm để ý, chỉ ngượng ngùng cười: “Đừng nghe cô ta nói lung tung, bạn gái nhỏ gì chứ. Vũ Phong tôi nổi tiếng là chưa bao giờ gặm cỏ non!”

Anh ta nói rồi bung cóc cà phê trên bàn đi đến chỗ Dương Thùy Sam đang ngồi ở đối diện, hơi cúi xuống, ghé sát tai cô nói: “Đừng nói bạn gái nhỏ nữa, với tâm tuổi này của cô mà anh đây còn không vừa mắt! Biết vì sao không?”

Lúc anh ta nói trông cứ như tên lưu manh, khoe miệng còn nhếch lên.

Sắc mặt Dương Thùy Sam hơi khó coi: “Vì sao?”

Vũ Phong ghé sát tai cô, hạ giọng nói: “Bởi vì mấy cô nàng tâm tuổi cô không phóng khoáng! Chơi lớn một chút còn đòi chết đòi sống, chặc chặc... chẳng thú vị chút nào...”

Vũ Phong khoa trương lắc đầu, rồi đứng lên, quay về bên cạnh cô y tá kia liếc mắt đưa tình, cười nói: “Hai chúng ta cứ quyết định như vậy. Bảy giờ tối, địa điểm em quyết đi, tôi nghe em hết! Không gặp không về.”

Cô y tá cười tươi rói, liếc Dương Thùy Sam phía đối diện như thể khiêu khích, rồi vẫy tay với Vũ Phong: “Không gặp không về.”

Nói xong cô ta lắc hông ra khỏi phòng làm việc.

Sau đó trong phòng làm việc vang lên tiếng huýt gió cười nhạo.

Gương mặt non nớt của Dương Thùy Sam đỏ lên, cô ấy gập sách lại, tức giận đứng dậy: “Vũ Phong, sao anh lại vô sỉ như vậy. Hai hôm trước tôi còn thấy anh và cô bạn gái nhỏ anh em em ở dưới tầng, giờ anh lại chơi trò mờ ám với y tá người ta, anh... anh có phải là đàn ông hay không!”

“Tôi có phải đàn ông hay không thì hay là cô tự kiểm định xem?”

Vũ Phong mặt dày nhướn mày hỏi.

Tất cả các bác sĩ xung quanh, bao gồm cả Cao Dương Thành đều làm như không có chuyện gì, ngồi trước bàn làm việc bận việc của mình.

Bởi vì hai con người này cãi nhau đã không phải một hai lần, mọi người đều quen rồi.

“Ày, Thái Linh, đi, kiểm tra phòng!”

Cao Dương Thành kéo Thái Linh ra ngoài.

“Đi thôi đi thôi, ngồi khám nào.” Các bá sĩ khác cũng vội vàng ra khỏi phòng làm việc.

Lập tức trong phòng chỉ còn hai người đang căng thẳng.

“Anh là đồ vô liêm sỉ!”

Dương Thùy Sam đỏ mặt mắng Vũ Phong.

Cô nhanh chóng thu dọn tài liệu, dùng cánh tay kẹp lấy rồi quay người ra khỏi phòng làm việc, nhưng lại bị Vũ Phong kéo lại.

“Anh làm gì thế!” Dương Thùy Sam tức giận trừng anh ta.

Vũ Phong buồn cười nhìn cô: “Cô giận đấy à? Cô tức giận gì vậy?”

“Ừ đấy! Tôi đang tức giận đấy, làm sao? Tôi không nói việc đàn ông các người đùa giỡn tình cảm của con gái như vậy, còn lấy cớ nói tôi còn nhỏ không chơi nổi! Ha ha! Không phải chúng tôi không chơi nổi, mà là không biết trên đời này lại có loại đàn ông tồi tệ đến vậy! Anh hiểu chưa?”

“Vậy giờ cô đã biết chưa?” Vũ Phong nắm tay cô ấn lên tường, ngang ngược hỏi cô.

“Biết! Hiểu rồi! Thật là ghê tởm mà!”

Dương Thùy Sam nói mà không hề nể mặt Vũ Phong chút nào.

“Ghê tởm?”

Vũ Phong nheo mắt, cười lạnh: “Vì sao tôi cứ luôn cảm thấy chẳng qua là cô đang ghen? Dương Thùy Sam, cô thừa nhận đi, có phải cô yêu tôi rồi không?”

“Anh điên à!!”

Nghe Vũ Phong hỏi vậy, Dương Thùy Sam đỏ mặt, đập tập tài liệu vào ngực anh ta: “Đã từng gặp người mặt dày nhưng chưa từng thấy ai mặt dày đến mức như anh!!”

“Không thích tôi à?”

Vũ Phong nhướn mày, cười nhạt hỏi.

“Không thích! Hơn thế, cả đời này cũng sẽ không thích!!”

Dương Thùy Sam khẳng định gào vào mặt Vũ Phong.

Cô quá tức giận, thế nên đã bỏ qua vẻ buồn bã thoáng qua trong mắt Vũ Phong.

“Cả đời cũng không thích?” Vũ Phong nắm tay Dương Thùy Sam, đôi mắt đen kịt nheo lại, tay còn lại của anh ta ngang ngược giữ chặt cằm cô: “Cô còn dám nói à!”

Dương Thùy Sam kiêu ngạo ngẩng đầu, hừ một tiếng: “Loại người lẳng nhăng như anh thì cả đời này tôi cũng không thèm để vào mắt đâu!”

Vũ Phong ấn Dương Thùy Sam lên tường, cơ thể to lớn đè lên thân hình bé nhỏ của cô, mắt anh ta nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ nhắn bướng bỉnh của cô.

Thật sự là trước đây Vũ Phong chỉ định đùa giỡn cô mà thôi!

Anh ta thừa nhận, thỉnh thoảng anh ta lại cảm thấy có tình cảm với cô gái nhỏ này, nhưng một kẻ phong lưu thành tính như anh ta quả thực trước giờ chưa từng ra tay với người nhỏ tuổi, chính là giống như anh ta nói, căn bản không chơi nổi!

Thế nhưng không thể phủ nhận, cô gái này đã năm lần bảy lượt thách thức với nguyên tắc và sự nhẫn nại của anh ta rồi!!

Có lẽ, anh ta có thể vì cô mà phá lệ.

“Nhóc con, hay là hai ta đánh cược thử xem.”

Vũ Phong cười lạnh, giữ chặt cằm cô mà hỏi.

“Cược gì?” Dương Thùy Sam cau mày, không hiểu mà nhìn anh ta.

Cô nghiêng đầu, cố gắng thoát khỏi sự khống chế của anh ta.

“Đánh cược rất đơn giản! Ba tháng, chúng ta sẽ giả vờ yêu đương trong ba tháng! Trong ba tháng này, ai yêu thật trước là kẻ đó là người thua! Không phải cô luôn miệng nói là sẽ không thích tôi sao? Vậy hãy để tôi xem xem cô có thật cứng rắn như vậy không!”

Dương Thùy Sam giận đến mức bật cười: “Ấu trĩ! Ai thèm chơi cái trò vừa ấu trĩ vừa nực cười này với anh!”

“Cô không dám chứ gì!”

Vũ Phong kích cô: “Căn bản là cô đã yêu anh đây rồi!”

“Bà đây nhỏ vào!!”

Dương Thùy Sam phỉ nhổ anh ta: “Cược thì cược! Nếu anh yêu tôi trước thì sao?”

“Vậy thì chúc mừng, cô thắng rồi! Về sau cô sẽ không còn thấy tôi phong lưu nữa!”

“Thật à?” Mặt Dương Thùy Sam đầy vẻ nghi ngờ.

Vũ Phong bật cười, búng trán cô: “Cô thật sự coi mình là Bò Tát đấy à? Còn nữa, trò chơi này tôi sẽ không thua đâu!!”

Bò Tát gì chứ? Thật ra chính cô cũng không biết vì sao mỗi lần nhìn thấy anh ta lảng nhãng như vậy, cô lại khó chịu.

“Được, vậy chúng ta cứ quyết định cá cược như vậy!”

Bỗng Dương Thùy Sam sục sôi ý chí, cô khoanh tay, ngẩng đầu nhìn Vũ Phong: “Tuy là đánh cược nhưng tôi cũng có điều kiện.”

Vũ Phong cũng học theo dáng vẻ của cô, khoanh tay, nhìn cô từ trên cao: “Nói đi.”

“Thứ nhất, trong ba tháng yêu đương với tôi, anh không được phép chơi trò mờ ám với bất cứ cô gái nào! Nếu có thì tính là anh thua! Thua thì phải phạt...” Cô nhún mày: “Thua thì anh phải tự tay làm bữa sáng cho tôi ba tháng!”

“Được!”

“Thứ hai, trong ba tháng yêu đương với tôi, không cho phép nắm tay, không cho phép hôn, càng không thể cái đó cái đó...”

“Dừng!!”

Vũ Phong xua tay, ý bảo cô tạm dừng.

Quả nhiên, nhìn đi! Yêu đương với con gái nhỏ tuổi đúng là chẳng có chút thú vị nào.

“Cô đã từng thấy đôi nào yêu nhau mà không nắm tay, không hôn môi, không lên giường chưa?”

-----oOo-----

Chương 151: Đây mới gọi là tình yêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ồ, thế thì thôi vậy! Em không chơi trò này đâu.” Dương Thùy Sam bĩu môi, tỏ vẻ chẳng sao cả.

Vũ Phong nghiêng răng nghiêng lợi: “OK! Tôi chỉ có thể đảm bảo, trước khi làm những việc này tôi sẽ hỏi ý kiến của cô, như vậy là được rồi chứ gì?”

Hỏi ý kiến của cô?

Ha! Cô đồng ý mới là lạ ấy!

“Ok!!” Dương Thùy Sam tự tin gật đầu. “Được, điều kiện cơ bản là như thế.”

Vũ Phong nhìn gương mặt nhỏ nhắn non nớt của cô, bất chợt bật cười. Ngay đến bản thân anh cũng không biết mình cười cái gì, nhưng tâm trạng đang rất tốt, thế nên anh mới muốn cười.

Con gái thật là dễ mắc bẫy.

Dương Thùy Sam trừng mắt lườm anh, “Anh cười cái gì vậy?”

“Đi thôi!” Vũ Phong đang định nắm tay kéo Dương Thùy Sam đi, nhưng bỗng nhớ đến điều kiện cô vừa nói lúc nãy, mặt anh lại sầm xuống: “Chúng ta có thể bỏ qua bước nắm tay không? Bình thường tôi cũng thường xuyên kéo tay cô mà?”

“Không được!” Dương Thùy Sam kiên quyết.

“Được, coi như cô giỏi!!” Vũ Phong đưa tay ôm lấy vai cô kéo ra ngoài, “Cô cũng không nói là không được ôm, ha! Thỏa thuận xong rồi cấm thêm gì vào nữa! Đi thôi...”

Dương Thùy Sam bị anh kéo vào trong thang máy. Kết quả là, không ngờ được anh ta lại kéo cô đến trước mặt cô y tá vừa rồi.

Gương mặt Dương Thùy Sam đỏ bừng, lườm anh một cái cháy mặt, “Anh làm cái gì đây?”

Vũ Phong đứng đằng sau cô, cười xấu xa rồi vò đầu tóc cô rối bù lên như cái tổ chim, sau đó mới quay sang nói với cô y tá đứng đối diện, “Lâm ơi, ngại quá, buổi hẹn hôm nay tôi không đi được rồi.”

“Tại sao vậy ạ?” Cô y tá tên Lâm đau lòng cau mày, bực bội lườm Dương Thùy Sam một cái, nhìn động tác thân mật giữa hai người họ, cô ta cắn môi, tâm trạng cực kỳ không vui.

“Chịu rồi, ai bảo bạn gái tôi quản lý chặt quá chứ.” Vũ Phong không biết xấu hổ nói, mặt Dương Thùy Sam mặt đỏ tung bừng.

“Bạn gái?” Hàng lông mày của cô y tá lại càng cau tít lại: “Chẳng phải anh nói là anh không có bạn gái sao?”

“Đúng thế! Lúc hẹn với cô thì tôi không có thật, hẹn xong rồi mới có! Đúng không? Bạn gái của anh?” Vũ Phong kéo vai Dương Thùy Sam sát về phía mình hơn.

Chỉ trong thoáng chốc, Dương Thùy Sam cảm thấy xấu hổ vô cùng, cô bắt đầu cảm thấy bất an, nghĩ mình đã đặt một ván cược ngu xuẩn với anh, hơn nữa còn vì cái trò ngu xuẩn này mà hình như cô đã làm tổn thương đến đồng nghiệp của mình một cách sâu sắc.

“Chuyện này...” Dương Thùy Sam liếm môi, tự dưng có cảm giác không thể nói gì để bào chữa được nữa.

Trời ạ! Cô thật sự không cố ý đâu mà!

“Đi thôi, bạn gái của anh!” Vũ Phong vẫn tỉnh queo kéo Dương Thùy Sam đi.

Đúng là mấy tên đàn ông trăng hoa đều đã quen với việc tổn thương người khác rồi nên chẳng có cảm giác gì hết!

Dương Thùy Sam bị Vũ Phong kéo vào trong thang máy, anh ôm lấy vai cô từ đằng sau, tay nhấn số tầng, “Cuộc hẹn tối nay của tôi bay mất rồi, cô phải đền cho tôi mới được.”

Dương Thùy Sam trừng mắt nhìn trời, “Anh đừng có mà ôm em.”

“Còn cảm tôi ôm bạn gái của tôi nữa à?” Anh vẫn ra vẻ như đó là điều hiển nhiên.

“Chúng ta chỉ đánh cược mà thôi, đâu có nghiêm túc!” Dương Thùy Sam nhắc nhở anh, cũng tự nhắc nhở bản thân.

“Thế tôi mặc kệ, dù sao đi nữa cô chính là bạn gái tôi trong ba tháng này!”

Dương Thùy Sam tự biết không thể lay chuyển Vũ Phong, nhưng không

biết tại sao, cô bỗng có cảm giác vừa lên thuyền giặc.

Buổi trưa, tại nhà ăn.

Nói theo lời Vũ Phong thì Dương Thùy Sam là con mèo ăn xong rồi phải mông chạy, để lại Vũ Phong và Cao Dương Thành bơ vơ.

Nhìn bóng lưng vừa rời khỏi của Dương Thùy Sam, Cao Dương Thành dùng đũa gõ vào khay cơm của Vũ Phong, “Hai người các cậu sao thế? Cãi nhau một trận rồi giờ lại đột nhiên ở bên nhau? Chẳng phải cậu nói là thỏ không ăn cỏ gần hang sao?”

“Nhưng anh đây không phải thỏ, cô ấy cũng không phải cỏ!” Vũ Phong nói với vẻ đương nhiên.

Cao Dương Thành bật cười, “Nghiêm túc rồi à?”

“Nghiêm túc?” Vũ Phong nhướn mày, “Lúc nào tôi cũng yêu rất nghiêm túc!”

Cao Dương Thành gõ đầu anh ta, “Nhưng cậu đừng có cà lơ phát phơ thế nữa! Dương Thùy Sam là cô gái tốt, hơn nữa người ta còn nhỏ tuổi, vừa mới tròn 18 thôi, lỡ bị cậu hại đời thì sao, lương tâm của cậu không thấy hổ thẹn à?”

Vũ Phong buông đũa, “Nghe cậu nói thế, tôi đột nhiên cảm thấy trách nhiệm nặng nề.”

“Thấy rồi thì lo mà đối xử tốt với người ta!”

“Tôi vẫn luôn đối xử tốt với cô ấy.”

“Cậu biết ý tôi nói là gì mà!”

“Cao Dương Thành, tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng, hơn nữa khác biệt giữa người với người rất lớn, tôi thấy cả đời tôi không thể làm giống cậu, chung thủy một lòng như thế với một cô gái! Thật ra tôi thừa nhận tôi có hứng thú với Dương Thùy Sam, nhưng tôi không định ra tay với cô ấy. Trong mắt tôi, cô ấy chỉ là một cô bé thôi, giống như cậu nói, người ta quá ngây thơ, lỡ mà bị tôi hại đời thì lương tâm tôi nhưc nhối

lắm, nhưng cô ấy lại không muốn buông tôi! Chuyện hôm nay không thể trách tôi được, chỉ trách cô ấy tự mình cố đâm đầu vào thôi, nếu đã có hứng thú thì cũng đừng quá nghiêm túc, khi có tình cảm thì ở bên nhau vui vẻ, hết tình cảm thì chia tay! Đây cũng là quá trình mà cuộc tình nào cũng phải trải qua. Hơn nữa con nhóc này không hề phản ứng gì với tôi, chính vì như thế trong lúc tức giận tôi mới đánh cựa với cô ấy.”

Cao Dương Thành buồn cười nhìn anh ta, “Cô ấy không có phản ứng với cậu à?”

“Chứ sao!” Vũ Phong bực bội vò đầu bứt tóc, “Con nhóc ấy có một chút hứng thú với tôi thì tôi đã không phải đau đầu thế này! Vì thế tôi mới không muốn đụng tới cô ấy.”

Cao Dương Thành khoanh tay, môi mím nhẹ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Vũ Phong, “Cậu đã hơn hai mươi tuổi đầu rồi, thật sự chưa bao giờ yêu ai sao?”

“Tất nhiên là có chứ!” Vũ Phong đáp rất chắc chắn, sau đó cười gian xảo, “Lên giường là phụ nữ nào tôi cũng yêu!”

Hết cú rồi!!

Cao Dương Thành đột nhiên cảm thấy nên mặc niệm cho đồ đệ của mình.

Cô ấy mà thắng được tên phịch thủ này mới là chuyện lạ ấy!

“Vũ Phong, thật ra tình yêu chẳng có quan hệ gì với lên giường cả! Khi cô ấy ở bên thì tâm trạng cậu bỗng trở nên rất tốt, cô ấy không ở bên cậu lại thấy nhưng nhớ...”

Nói tới đây, Cao Dương Thành hơi ngừng lại một chút, “Cũng giống như tôi, giờ trong đầu tôi lúc nào cũng nghĩ xem Hoàng Ngân đang làm gì, có nhớ tôi giống như tôi đang nhớ cô ấy hay không, lát nữa có gọi điện thoại cho tôi không...”

Cao Dương Thành nói tới đây thì miệng đã nở nụ cười say đắm.

Thấy Cao Dương Thành như thế, Vũ Phong chỉ biết giơ hai tay đầu

hàng, “Tôi chưa bao giờ có cái cảm giác mà cậu nói.”

Cao Dương Thành dựa người ra sau, “Thế cậu từ từ tìm đi!”

Dứt lời, khuôn mặt đẹp trai đã nhìn ra cửa sổ, để mặc cho ánh nắng vàng phủ lên, anh hơi nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác ấm áp từ ánh nắng...

Lúc mở mắt, hàng mi dày hơi rung động liền thấy một bóng hình quen thuộc đang đứng trước cửa sổ, cô ấy đang nhìn anh chăm chú.

Cô ấy tắm dưới ánh nắng ấm áp, miệng nở nụ cười rất nhẹ nhàng.

Cũng vào giây phút ấy, Cao Dương Thành tưởng như anh nhìn lầm.

Anh vội đứng dậy đi ra ngoài, nhưng bỗng nhớ tới cái gì đó, anh quay đầu nhìn về phía Vũ Phong, “Tôi thế này mới gọi là tình yêu! Còn cậu nhiều nhất cũng chỉ gọi là bạn giường thôi!”

Vũ Phong rất muốn văng một chữ cút.

Nhưng Cao Dương Thành không đợi anh ta đuổi đã ra khỏi nhà ăn, chạy thẳng về phía tình yêu vậy gọi.

Dưới ánh nắng, Cao Dương Thành rút tay vào túi của chiếc áo blouse trắng, miệng nở nụ cười quỵên rũ, từng bước đi về phía Đỗ Hoàng Ngân.

“Sao em đột nhiên lại tới đây?” Anh đứng trước mặt cô, cố gắng kìm nén sự vui sướng trong lòng.

Đỗ Hoàng Ngân mím môi, gò má hơi đỏ lên, cũng không biết là do ánh nắng buổi trưa hay điều gì khác... “À... Sáng nay chẳng phải không có việc gì sao, buổi trưa lúc nấu cơm em tiện tay nấu nhiều một chút, sau đó buổi chiều vừa hay em phải gặp một khách hàng gần đây, thế là đưa cơm đến cho anh, tối qua chẳng phải anh còn làm ấm lên muốn ăn cơm em nấu sao?”

Hoàng Ngân vừa nói vừa nhìn về phía nhà ăn, “Anh ăn cơm rồi à?”

“Ừm!” Cao Dương Thành gật đầu thừa nhận, nhưng nụ cười của anh lại ngày càng đậm.

Anh nhìn không chớp mắt về phía khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân hơi lúng túng nhắc hộp cơm giữ nhiệt lên, “Ăn rồi thì thôi, em cầm về vậy!”

Cao Dương Thành chỉ cười không nói, sau đó cầm lấy hộp cơm giữ nhiệt, “Tuy ăn rồi nhưng chẳng ăn được bao nhiêu! Chưa thấy no.”

Hoàng Ngân nở nụ cười rạng rỡ, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị Cao Dương Thành nắm tay kéo vào công viên.

“Anh chưa no thật à?” Hoàng Ngân ngẩng đầu nhìn anh, “Anh đừng ăn no rồi còn cố ăn thêm đấy nhé, cẩn thận vỡ bụng đấy.”

“Anh là bác sĩ cơ mà.” Cao Dương Thành mỉm cười.

“Bác sĩ cũng không thể ăn uống quá độ được.” Hoàng Ngân đáp rất nghiêm túc.

Cao Dương Thành bỗng bật cười, “Yên tâm, không vỡ bụng được đâu.”

Hai người ngồi xuống một chiếc ghế dài.

Cao Dương Thành khoác tay lên thành ghế, nhìn về phía Hoàng Ngân mỉm cười không nói. Ánh mắt ấy chứa đầy hạnh phúc.

“Lúc anh ở trong nhà ăn, khoảnh khắc mở mắt ra nhìn thấy em, anh còn tưởng mình đang nằm mơ.” Cao Dương Thành nói thẳng cảm nhận trong lòng của mình ra.

Bàn tay đang ôm hộp cơm của Hoàng Ngân hơi khựng lại, một cảm xúc rung động đầy ấm áp bỗng dâng lên trong lòng.

Cô nghiêng đầu nhìn về phía khuôn mặt quyền rũ kia, hơi chớp mắt rồi hỏi anh, “Tại sao? Em xuất hiện trước mặt anh là điều kỳ lạ sao?”

Nụ cười bên khóe môi Cao Dương Thành lại càng đậm, “Vì giây trước anh còn đang dạy cho Vũ Phong thế nào là tình yêu, anh nói, khi yêu một người thì sẽ luôn nhớ đến cô ấy từng giây từng phút, cũng sẽ nghĩ rằng

người đó có giống như mình đang nghĩ về đối phương không, nhớ tới thần thờ, nhớ tới thành bệnh, sau đó anh vừa mở mắt đã nhìn thấy người con gái trong lòng anh! Khoảnh khắc đó, anh lại càng thêm xác định một điều, người con gái trong lòng anh cũng đang rất nhớ anh!”

Trái tim Hoàng Ngân đập thình thịch, khuôn mặt đỏ bừng lên, cảm xúc rung động lan tỏa khắp cả người cô.

Cao Dương Thành bật cười, cầm lấy hộp giữ nhiệt trong tay cô, sau đó mở ra ăn một cách vui vẻ.

Nghĩ thế nào thì ăn cơm nơi công cộng không được lịch sự lắm, nhưng khi người đàn ông này ăn lại vô cùng tao nhã và quý phái.

Vì thế, Hoàng Ngân tổng kết được một điều, người có thần thái thì làm gì cũng có thần thái! Cho dù là đứng tiểu cũng có thể toát ra vẻ phong độ khó ai bì.

Ông trời luôn bất công như thế!

“Nghĩ gì đấy?” Cao Dương Thành gõ nhẹ đầu cô.

“Em đang nghĩ nếu anh đứng tiểu sẽ như thế nào?” Hoàng Ngân buột miệng nói ra suy nghĩ trong đầu cô.

“Phụt!”

-----oOo-----

Chương 152: Người đàn ông tốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành phun hết cơm trong miệng ra, đã vậy còn phun chuẩn lên mặt Hoàng Ngân nữa.

Mặt Hoàng Ngân hết đỏ lại trắng.

Đỏ mặt là vì quá xấu hổ vì bản thân mình, ngay cả mấy lời đáng lẽ chỉ

được chôn trong lòng thôi cũng tuôn ra bằng hết, đúng là ngu không để đâu cho hết!

Trắng là vì mặt cô giờ toàn com.

“Này, thì ra em lại biến thái như thế, ngay cả chuyện ấy mà em cũng...”
Cao Dương Thành cười không ngừng nói.

Hoàng Ngân dùng tay áo lau com trên mặt, hai má nóng bừng lên, “Anh nghĩ lung tung cái gì đó hả, ý em không phải như vậy.”

Cao Dương Thành đẩy vai Hoàng Ngân đầy mập mờ, “Thôi được rồi, em đừng nghĩ đến hình ảnh lúc đi tiểu nữa, anh cũng ngại để em nhìn lắm. Thật ra cũng không khác lúc xuất tinh lắm đâu...”

“...”

Oe!

Trời đất! Giờ thì Hoàng Ngân đã biết thế nào là không biết xấu hổ thế nào là mặt dạn mày dày rồi!

Sau bữa tối, Vũ Phong dẫn Dương Thùy Sam đến rạp chiếu phim. Bộ phim mà họ xem hôm nay là “Cuộc Chiến Á Phiện” của điện ảnh Hồng Kông.

Trong lúc xem phim, Dương Thùy Sam khóc rất nhiều khiến Vũ Phong không khỏi chế giễu, “Đàn bà đúng là dễ khóc.”

Anh nói xong bèn kéo Dương Thùy Sam qua gối đầu lên vai mình, bỗng nghe thấy cô ấy nói lí nhí bên tai, “Vũ Phong, hình như em... đến cái đó đó...”

“Cái gì cơ?” Vũ Phong không hiểu gì. Dưới ánh sáng mờ mờ hắt ra từ màn hình trong rạp chiếu phim, khuôn mặt cô nhuốm đầy vẻ xấu hổ. Vũ Phong vội trấn như tỉnh ngộ.

Thì ra là đến tháng à!

“Rồi sao? Biết hôm nay tôi định ăn cô nên mới cố ý nhắc nhở làm tôi

chùn bước hả? Thật ra tôi thấy cũng không sao, dùng chỗ khác cũng được.” Vũ Phong ghé sát vào tai cô mà cười âm.

“Đi chết đi!” Dương Thùy Sam siết tay chỉ muốn đấm anh ta một cái.

Vũ Phong khẽ cười, càng cười càng ngang ngược hơn, “Thôi được rồi, để tôi đi.” Anh nói xong bèn đứng dậy thật.

Dương Thùy Sam vội vàng kéo tay anh lại, “Anh đi đâu đấy? Định đi chết thật hả?”

“Cô nghĩ hay nhỉ?” Vũ Phong duỗi tay vò loạn mái tóc của cô lên rồi lại cẩn thận vuốt lại tóc cho cô, “Vào toilet chờ tôi.”

Nói vậy là Dương Thùy Sam đã biết, Vũ Phong định đi mua băng vệ sinh cho cô rồi.

“Cảm ơn.”

“Bạn trai mua đồ cho bạn gái là việc nên làm mà.” Vũ Phong hào phóng khoát tay, sau đó ra khỏi phòng chiếu.

Dương Thùy Sam ngoan ngoãn đi ra cửa toilet chờ anh.

Trong siêu thị, Vũ Phong hơi lúng túng đứng trước kệ hàng bày các loại băng vệ sinh đa chủng loại.

Nói thật thì tuy anh từng có mấy đời bạn gái, nhưng chưa từng mua băng vệ sinh cho họ, vì bình thường khi đến tháng thì hai người cũng không ra ngoài hẹn hò với nhau.

“Chào anh, anh muốn mua băng vệ sinh ạ?” Nhân viên hướng dẫn mua hàng thấy Vũ Phong đang gặp khó khăn nên bước tới hỏi han.

“À, đúng vậy.” Vũ Phong gật đầu, biểu cảm không được tự nhiên cho lắm, “Cô có thể giới thiệu cho tôi loại nào hợp với các cô gái trẻ không?”

“Cô ấy năm nay bao nhiêu tuổi ạ?” Nhân viên hỏi.

“Mười tám, mới qua mười tám không lâu thôi.”

Chật chạt, non và xanh quá.

Vũ Phong thâm khinh bỉ. Không phải mình vốn chỉ thích những cô gái trưởng thành quyến rũ ư? Thiếu nữ mới mười tám hoàn toàn không hiểu chuyện tình cảm thế nào, cũng không biết thế nào là lãng mạn, sao tự nhiên anh lại có hứng thú được nhỉ? Hay đổi gió cho mới lạ?

“VẬY anh chọn loại này đi ạ! Chuyên dùng cho thiếu nữ đấy anh, bề mặt vải bông mềm mại, dùng ổn lắm ạ.”

“Ồ, được. Cảm ơn cô nhé.” Vũ Phong ngừng suy nghĩ, nhận lấy gói băng vệ sinh trong tay cô nhân viên, nghĩ thế nào lại lấy thêm mấy gói nữa rồi mới đi ra quầy thu ngân thanh toán.

Vũ Phong cầm băng vệ sinh cũng không cảm thấy khó chịu chút nào, anh vừa đi vừa chăm chú kiểm tra hạn sử dụng in trên bao bì, còn đọc cả thuyết minh và tác dụng, đọc xong mới yên tâm được.

“Vãi thật, anh này trông đẹp trai khiếp!”

Mấy nhân viên hướng dẫn mua hàng trẻ tuổi đứng quanh đó xì xầm bàn tán.

“Lại chẳng, nhìn cái thôi cũng biết là đàn ông tốt rồi. Lần đầu tiên thấy một người đi mua băng vệ sinh cho bạn gái mà chọn lựa cẩn thận như vậy đây, mấy ông khác toàn lấy đại mấy gói ra thanh toán cho qua chuyện! Mấy cô xem anh ấy kìa, còn đọc thuyết minh nữa chứ!”

“Đúng đấy! Hâm mộ cô bạn gái kia quá...”

“Mặt đẹp dáng chuẩn, gu thời trang cũng tuyệt nữa. Trời ạ, chắc kiếp trước bạn gái của anh này phải cứu cả vũ trụ mới có phúc như vậy ấy nhỉ?”

Vũ Phong hoàn toàn không nghe thấy những lời bàn tán xung quanh mình, anh đặt băng vệ sinh lên quầy thu ngân, “Mấy thứ này thôi. À đúng rồi, chỗ cô có túi chườm nóng hay túi sưởi gì không?”

“Xin lỗi anh, những sản phẩm này đã bán hết rồi ạ, ngày mai mới bổ

sung hàng.”

Nhìn đi, bạn trai nhà người ta quan tâm tri kỷ quá chừng!

Nhân viên thu ngân vừa quét mã thanh toán vừa thâm cảm động.

Vũ Phong khẽ nhíu mày, cũng không nghĩ nhiều nữa mà thuận tay nhặt một hộp bao cao su cạnh đó đưa cho nhân viên thu ngân, “Tính tiền luôn cái này cho tôi.”

“À vâng...” Thu ngân cạn lời rồi.

Đúng là đàn ông, dù là lúc nào hay đến mua gì cũng đều không quên tiện tay nhặt một hộp bao cao su.

Vũ Phong cầm băng vệ sinh và bao cao su về rạp chiếu phim.

Dương Thùy Sam vẫn đứng ngoan ở đó chờ anh, khuôn mặt nhỏ hồng hào của cô giờ hơi tái, hàng lông mày nhíu lại, có vẻ đang khó chịu trong người.

Vũ Phong vội rút băng vệ sinh đưa cho cô, “Đau bụng à?”

“Hơi hơi.” Dương Thùy Sam gật đầu, xấu hổ nhận lấy băng vệ sinh trong tay anh, sau đó đỏ mặt cảm ơn rồi đi vào toilet.

Vũ Phong nhìn xung quanh mãi mà không tìm thấy chỗ nào có nước nóng, thế là kéo một nhân viên lại hỏi, “Chỗ các cậu có nước nóng không?”

“Dạ có, anh đi thẳng vào trong rồi rẽ trái, ở đó có một bình nước nóng lạnh đó ạ.”

“Cảm ơn cậu nhé.” Vũ Phong nghe vậy thì chạy tới chỗ mà nhân viên chỉ.

Khi Dương Thùy Sam từ toilet đi ra, Vũ Phong đưa cho cô một túi nước nóng. Chiếc túi này có hình thù khá quái lạ, vừa tròn vừa tròn, bên ngoài là túi cao su trong suốt.

Dương Thùy Sam chớp mắt, nhìn chiếc túi chườm trong tay mình rồi lại nhìn Vũ Phong, cô bỗng cảm thấy hơi cảm động, “Cái gì đây anh?”

“Túi chườm tự chế đây!” Vũ Phong trả lời bằng giọng vô cùng tự hào.

“Túi chườm tự chế á?” Dương Thùy Sam kinh ngạc. Cô giơ chiếc “túi chườm” lên, nhìn kỹ thêm mấy lượt rồi hỏi, “Anh lấy gì làm thế? Sẽ không vỡ ra đấy chứ? Lỡ mà vỡ thì ướt hết người em à?”

Khụ, câu hỏi này... nghe tục tĩu quá.

“Yên tâm, không vỡ được đâu!”

Đồ nhập khẩu từ châu Âu đấy, nếu vỡ hay rách thì trên thế giới sẽ có không biết bao đứa trẻ bị bỏ rơi đây!

“Thôi đừng nhìn nữa, dùng được là được! Đẻ lên bụng cho đỡ đau.” Nhìn Dương Thùy Sam nghiêm túc nghiên cứu túi chườm mình tự chế, Vũ Phong không khỏi cảm thấy chột dạ.

Dương Thùy Sam nghe lời anh, đặt túi chườm lên bụng, nhìn Vũ Phong đứng bên cạnh rồi nói thật lòng, “Tuy túi chườm trông hơi dị nhưng mà... thật sự cảm ơn anh!”

Vũ Phong hơi nhướn mày, ôm lấy bờ vai mảnh khảnh của cô, nói với giọng đặc ý, “Thế nào, biết làm bạn gái của tôi thì hạnh phúc thế nào chưa?”

Chậc, đúng là vừa khen một câu đã phồng mũi lên rồi.

“Về thôi.” Vũ Phong kéo cô, định ra khỏi rạp.

“Không! Em vẫn còn muốn xem mà, vẫn chưa xem xong.” Dương Thùy Sam bất mãn, phim mới xem được một nửa thôi, giờ không cho cô xem tiếp thì khác nào chặn ngang tảng đá ở cổ họng, nếu vậy thì tối nay cô sẽ mất ngủ vì khó chịu.

“Cô đang đau bụng cơ mà?” Vũ Phong lo lắng nhìn cô.

“Thì cố chịu chút thôi là được.” Dương Thùy Sam vẫn bướng bỉnh

không nghe.

“Không được, sức khỏe chứ có phải trò đùa đâu.” Vũ Phong nhíu mày, khó có lúc nghiêm túc thế này. Cuối cùng, anh cởi áo khoác dài của mình ra rồi choàng lên người Dương Thùy Sam, “Nếu cô muốn xem thì lần sau tôi dẫn cô đi là được, hôm nay thì thôi, về nhà ngủ sớm đi, mai còn phải đi làm nữa.”

Dương Thùy Sam bĩu môi bất mãn, “Đồ gia trưởng, anh quan tâm nhiều quá đây.”

Vũ Phong buồn cười, nhéo mũi cô, “Cô đừng có mà có phúc không biết đường hưởng, không phải người phụ nữ nào cũng được tôi quan tâm thế này đâu.”

“Anh chỉ quan tâm bạn gái mình thôi chứ gì? Nhưng chúng ta... không phải chỉ là diễn thôi sao?”

“Tôi quan tâm bạn gái giao kèo đây!” Vũ Phong nói thật. Bình thường anh cũng không rảnh để quan tâm người khác, dù là bạn gái hiện tại anh cũng lười chẳng thèm quan tâm. Nhưng cô nhóc này thì khác, chỉ cần thấy cô nhíu mày tỏ ra khó chịu thôi anh cũng thấy không vui, rồi không kiềm chế được mà quan tâm nhiều hơn, chắc là vì tuổi của cô còn nhỏ quá.

“Tóm lại là em kệ đấy, em muốn xem hết bộ phim này, nếu không đêm nay em sẽ không ngủ được!”

Ai bảo bộ phim này hay thế chứ!

Vũ Phong khoanh tay trước ngực nheo mắt nhìn cô bĩu đôi môi nhỏ.

Bình thường anh rất ghét bị phụ nữ nhõng nhẽo này nọ, nhưng mà... chết tiệt, sao giờ anh lại thấy cô nhóc này nhõng nhẽo thật đáng yêu chứ!

Đôi môi nhỏ khẽ cong lên khiến anh chỉ muốn... hôn!

“Khụ khụ.” Anh ho khan vài tiếng, cố dời tầm mắt của mình đi. Vũ Phong nghĩ đến giao kèo giữa họ rồi cố đè nén sự xúc động muốn hôn cô xuống.

“Nếu muốn xem thì về nhà tôi xem. Nhà tôi có một rạp chiếu phim mini, toàn bộ phim ngoài rạp đều được đồng bộ tại đó, cô ngồi ở đây lạnh lẽo, bụng lại còn đau. Đi thôi, về nhà tôi, tôi hâm sữa nóng cho cô nằm xem phim.” Vũ Phong nói xong thì kéo Dương Thùy Sam ra ngoài.

Dương Thùy Sam chớp mắt mấy cái, thật ra nghe anh nói thế, cô cũng khá là muốn đi theo đó, nhưng mà...

Cô vội vàng giữ tay anh lại rồi lùi về phía sau, nhìn anh đầy cảnh giác, “Vũ Phong, em không đi đâu! Mẹ em bảo buổi tối không được tùy tiện về nhà người đàn ông khác.”

Cô thật sự hơi luống cuống.

Vũ Phong quay đầu lại, nhíu mày đầy chán nản nhìn cô và quát, “Tôi là người đàn ông khác hả? Về nhà tôi mà nói là tùy tiện à?”

Trước giờ Dương Thùy Sam luôn là bé ngoan nghe lời, thấy Vũ Phong giận thì cẩn thận lắm lắm, “Nếu là người khác thì em cũng không sợ lắm đâu, nhưng anh...”

Vũ Phong nghe thấy thế thì tức giận trợn mắt, “Chưa từng thấy cô gái nào ngu ngốc như cô!”

Anh dùng đầu ngón tay nhấn lên trán Dương Thùy Sam, nhấn liền mấy cái khiến đầu cô ngửa về phía sau.

“Hôm nay cô không muốn đi cũng phải đi, tôi phải chứng minh sự trong sạch của mình với cô mới được! Cái thứ nhãi con vắt mũi chưa sạch như cô, có cho tôi cũng thêm vào! Mà phía dưới còn đang máu me tóe loe, ai biến thái mà làm chuyện đó với cô chứ?”

Dương Thùy Sam đỏ bừng cả mặt, tức giận đấm Vũ Phong, “Anh bé bé cái mồm thôi, sợ người ta không biết em đến tháng hả? Anh không cần danh dự nhưng em cần!”

Chương 153: Dương Thùy Sam ngây thơ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quả nhiên mọi người xung quanh đều hướng ánh mắt tò mò nhìn về phía hai người họ.

Dương Thùy Sam hận không thể tìm cái lỗ nẻ nào để chui xuống, cô cúi đầu trốn trong áo khoác của Vũ Phong, miệng khẽ lắm bảm câu thần chú, “Không ai thấy tôi hết, không ai thấy tôi hết...”

Vũ Phong bật cười vì dáng vẻ vừa ngu ngốc vừa đáng yêu này của cô.

Dương Thùy Sam phát hiện ra rằng, khi cô và Vũ Phong đi ra từ rạp chiếu phim, mọi người cứ nhìn chăm chăm vào chiếc túi chườm tự chế cô đang cầm, biểu cảm của mỗi người cũng khác nhau, nhưng đa phần đều có vẻ hài hước.

Điều này khiến Dương Thùy Sam thật sự khó hiểu, cô ngẩng đầu chớp mắt mấy cái rồi ngây thơ hỏi Vũ Phong, “Vì sao mọi người cứ nhìn chăm chăm túi chườm trong tay em thế?”

Thật quái dị!

Vũ Phong nhếch môi cười tà. Anh phát hiện đôi lúc nói chuyện với một cô nhóc ngây thơ cái gì cũng không biết thế này rất thú vị.

Anh ôm lấy bả vai cô, mặt không cảm xúc trả lời, “Người ta chưa từng thấy túi chườm nào cao cấp như vậy, nhìn cũng bình thường thôi, cái gì mới người ta chả hay nhìn.”

“Thật không đấy?” Dương Thùy Sam nghi ngờ dò xét anh rồi lại ngấm nghĩa túi chườm trong tay mình. Chất liệu trong suốt, màu sắc thiên vàng, trên đỉnh hơi nhô lên, phần đuôi được buộc lại bằng một chiếc vòng da.

“Thứ này rốt cuộc là gì? Bong bóng à?” Cô thật sự không hiểu nổi, cô chưa từng thấy thứ này bao giờ, “Sao lại phải dùng túi cao su để đựng?”

Cô như một đứa trẻ tò mò giơ túi chườm lên trước mặt để nhìn, vài

người xung quanh đó không nhìn được mà bật cười thành tiếng.

Vũ Phong vội ho khẽ, tỏ vẻ xấu hổ, vội đề túi chườm xuống dưới, “Thôi đừng nhìn, giấu vào trong áo đi.”

Sợ người ta không biết thứ này là gì hay sao?

“Anh vẫn chưa nói với em là vì sao lại phải dùng túi cao su đâu đấy.”
Dương Thùy Sam kiên trì hỏi.

“Nước bên trong nóng, không đựng bằng túi cao su thì đổ hết lên tay cô à!” Anh cuống lên giải thích, tự tay giấu túi chườm nóng vào áo khoác của cô.

“Thế à.” Dương Thùy Sam nhú mày.

Thứ này rốt cuộc là gì nhỉ? Cô thật sự chưa từng thấy bao giờ!

Cô đang định hỏi tiếp, ngẩng đầu lên thì bắt gặp khuôn mặt đầy xấu hổ của Vũ Phong, khuôn mặt anh hiếm thấy xuất hiện ráng hồng nhạt, điều này càng khiến Dương Thùy Sam bất ngờ và tò mò hơn với thứ trong tay mình.

“Vũ Phong, sao mặt anh đỏ bừng lên thế? Rốt cuộc thứ trong tay em là gì vậy?” Dương Thùy Sam hỏi.

Vì cô nói khá to nên mọi người xung quanh không khỏi nhìn về phía họ.

Giờ thì Vũ Phong cũng chẳng thêm nề hà gì giao kèo giữa hai người họ nữa mà kéo tay cô bước nhanh đến bãi đỗ xe, “Thứ này là bao cao su, cô nói to nữa lên rồi mất hết cả danh dự luôn!”

“Cái gì cơ?” Dương Thùy Sam nghe vậy thì biến sắc mặt, túi chườm trong tay như biến thành quả bom nổ chậm, khiến cô sợ tới mức quăng về phía Vũ Phong. Khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn của cô xấu hổ đến mức đỏ rục như quả cà chua, “Vũ Phong, anh là đồ biến thái chết tiệt!”

Trời ơi! Cô vừa ôm một cái bao cao su đựng đầy nước mà đi bộ trên đường? Lại còn bị người ta thấy hết nữa chứ? Cô lại còn như con ngốc cứ chăm chú nghiên cứu chất liệu của nó nữa chứ!

Ôi mẹ ơi! Để cô chết luôn đi cho rồi!

Xấu hổ điên mất thôi!

Dương Thùy Sam ngây thơ vừa nghĩ đến thứ mình ôm trong lòng là bao cao su thì chỉ cảm thấy mất hết đạo đức, mà đương nhiên rằng điều này đã vượt quá phạm vi chịu đựng của cô rồi, cô tức giận trừng đôi mắt ửng đỏ với Vũ Phong, “Sao anh có thể không biết xấu hổ đến vậy cơ chứ!”

Đúng vậy, khi một thiếu nữ chưa trải sự đời đối mặt với chuyện tình dục thì rất dễ cảm thấy tổn thương, mà đã cảm thấy tổn thương thì càng dễ đỏ ửng mắt như sắp khóc.

Vũ Phong giật mình luống cuống vì phản ứng này của Dương Thùy Sam. Anh cũng đoán được rằng phản ứng của Dương Thùy Sam sẽ rất quá khích, nhưng không ngờ cô sẽ khóc nhe, đó hoàn toàn vượt quá khả năng tưởng tượng của một người đàn ông hai mươi hai tuổi như anh!

Trong mắt anh thì việc này bình thường quá đỗi, với người trưởng thành thì chẳng là gì cả, nhưng mà...

Trời biết đất biết, cô gái đứng trước mặt anh bây giờ mới chỉ là một đứa trẻ thôi! Cô ấy mới trưởng thành không lâu, thậm chí còn chưa từng nắm tay đàn ông chứ khỏi nói đến việc hôn môi rồi xa hơn thế nữa, bình thường chỉ nhìn thấy hộp bao cao su thôi cũng đã đỏ mặt tránh né không nhìn rồi, còn bao cao su hình dạng thế nào, cô thật sự chưa từng thấy, cô có thể không kích động vậy sao?

Vũ Phong hơi lúng túng nhìn Dương Thùy Sam. Đây không phải lần đầu anh khiến một cô gái phải khóc, nhưng vì chuyện thế này thì là lần đầu tiên.

Nhưng may là Dương Thùy Sam cũng không phải mấy cô nàng yếu ớt, cô chỉ rơm rớm vài giọt nước mắt rồi thôi. Cô bĩu môi, liếc Vũ Phong đầy hờn giận rồi mở cửa ô tô, ngồi lên xe anh.

Lúc này, trái tim Vũ Phong mới từ từ trở về vị trí cũ.

Anh vừa ngồi vào ghế lái thì nghe thấy Dương Thùy Sam mắng, “Đàn

ông các anh toàn dám lưu manh!”

Vũ Phong bực mình, không vội khởi động xe mà nghiêng người, tay vẫn đặt trên vô-lăng, chuẩn bị sẵn tư thế cãi lý với Dương Thùy Sam, “Này, nhóc con, ăn nói phải có lương tâm tí nhé! Tôi giờ trò lưu manh với cô lúc nào?”

“Anh... anh đưa bao sao su cho em cầm mà dám bảo là không biến thái hả! Như thế mà không gọi là lưu manh hả!” Đôi môi đỏ mọng của Dương Thùy Sam cong lên.

Vũ Phong chỉ nhìn vậy thôi mà tim cứ đập thành thịch như sắp bay ra đến nơi, anh thật tiếc vì không thể cúi xuống cắn lên đôi môi ấy.

Vũ Phong day trán, “Cô đừng có bấu môi nữa đi, trông kinh chết!”

“...” Mắt Dương Thùy Sam lại đỏ ửng lên, “Anh đừng đánh trống lảng!”

“Tôi có đánh trống lảng đâu.” Vũ Phong ép mình không được nhìn môi cô nữa, song lại di chuyển tầm mắt đến đôi mắt long lanh của Dương Thùy Sam.

Chết mất thôi!

Không phải anh vẫn luôn ghét phụ nữ hay khóc lóc cơ mà? Sao bây giờ nhìn Dương Thùy Sam rung rung nước mắt còn thấy đẹp, thấy xót mới chết chứ?

Vũ Phong thở hắt ra, điều chỉnh lại tâm trạng như bị ma nhập này rồi mới nghiêm túc nói với cô, “Tôi không muốn thấy cô bị đau bụng nên mới phải nghĩ ra cách biến thái ấy.”

“Đấy! Chính anh cũng thừa nhận là biến thái rồi đấy nhé!” Dương Thùy Sam nhún vai.

“Tôi thuận theo ý cô mà nói đấy!” Vũ Phong trợn mắt nhìn cô, “Tôi thấy ý tưởng của tôi rất có tính xây dựng! Tôi đến siêu thị mua túi sưỡi cho cô, nhưng ai ngờ lại đen như thế, túi sưỡi người ta bán hết rồi, tiện thấy cạnh quầy thu ngân có bao cao su nên lấy cho cô một hộp.”

Anh nói xong thì chán nản quăng hộp bao cao su vào xe, “Nếu biết cô phản ứng thế này thì tôi kệ cho cô đau chết luôn! Tự dung làm ơn mắc oán!”

Dương Thùy Sam nghe vậy thì cũng thấy áy náy. Cô khẽ cắn môi, ngược mắt lên nhìn anh, một lúc sau mới nói, “Thôi, em không thềm so đo với anh nữa.”

Dương Thùy Sam nói xong bèn cong môi, ngồi thẳng người lên, “Anh lái xe đi.”

Hừ! Còn tỏ ra khoan hồng độ lượng gì thế kia!

Dương Thùy Sam nuốt nước bọt, như đang điều chỉnh cảm xúc rồi quay đầu qua, “Thôi được rồi, cảm ơn anh, cảm ơn ý tốt của anh, cũng xin lỗi anh luôn, xin lỗi vì vừa rồi em chưa nghe anh giải thích đã mắng anh, nhưng anh cũng phải hiểu là... em chưa từng thấy thứ đó, suy nghĩ của đàn ông các anh, không phải em muốn là hiểu được ngay.”

Thấy cô xin lỗi, Vũ Phong vừa rồi còn bực bội đã lập tức thấy vui vẻ lại ngay. Anh nghĩ mình cảm thấy Dương Thùy Sam thú vị cũng có nguyên nhân cả, ít nhất thì cô nàng này không nhõng nhẽo như mấy cô gái khác, có sai thì biết nhận sai, là một đứa trẻ ngoan!

Vũ Phong duỗi tay xoa loạn mái tóc của cô, biến kiểu tóc đẹp đẽ của cô thành một cái ổ gà, “Thôi được rồi, sau này tôi không đùa cô nữa, ai ngờ cô nhóc như cô không biết thứ này là gì chứ!”

Dương Thùy Sam bảo vệ đầu mình. “Anh đừng có động cái là xoa đầu em được không, phiền chết đi được!”

Vũ Phong lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, nghe thấy Dương Thùy Sam lẩm bẩm như vậy thì khóc môi khẽ cong lên.

“Này, chuyện hôm nay có làm cô cảm động không?”

Dương Thùy Sam chớp mắt, sau đó còn thật sự gật đầu, “Ừ, tuy có hơi biến thái cơ mà em thấy con người của anh cũng không tệ lắm.”

“Thế hả?” Vũ Phong vui vẻ huýt sáo, “Ê nhóc, lỡ như trong ba tháng này

mà cô phải lòng tôi thì sao?”

“Mơ đi!” Dương Thùy Sam ôm ngực, không nghĩ ngợi gì đã đáp trả.

“Thì tôi đang bảo lỡ như cơ mà!” Vũ Phong lại bực mình.

Cái cô nhóc này... sao không biết lãng mạn chút nào vậy!

“Không có lỡ như gì hết!” Dương Thùy Sam bĩu môi.

“Cô...” Vũ Phong tức giận, “Đồ vô ơn, có tin tôi ném cô trên đường cao tốc không hả?”

Dương Thùy Sam lập tức cười làm hòa, “Phải lòng thì phải lòng thôi, còn có thể làm sao chứ? Em phải lòng anh thì coi như em thua, em nhận thua, rồi nghĩ cách giành trái tim của mình về là được.”

Hờ! Giành trái tim về, nói thì dễ lắm.

“Nếu tôi cũng phải lòng cô thì sao?” Vũ Phong lại hỏi.

Hai mắt Dương Thùy Sam tròn to, hoảng sợ dò hỏi anh, “Anh nghiêm túc với em đấy hả?”

“Mơ đi!” Vũ Phong vỗ một cái lên trán cô, “Tôi đang nói là lỡ như! Bớt nằm mơ giữa ban ngày hộ tôi cái! Mà cái mặt hoảng sợ kia của cô là thế nào hả?”

Dương Thùy Sam sờ trán mình rồi nghiêm túc đáp, “Lỡ như anh phải lòng em thì coi như anh thua! Anh đã đồng ý với em rồi, sau này không được đùa giỡn với tình cảm của cô gái khác nữa!”

“Ý tôi là lỡ như cả hai chúng ta đều phải lòng đối phương thì sao?” Vũ Phong bắt đắc dĩ dò hỏi.

“Vậy à...” Dương Thùy Sam nhú mày, nghiêm túc suy nghĩ rồi cho ra kết luận, “Thì ở bên nhau thôi!”

Vũ Phong há mồm miệng nhìn cô. Anh thực sự kinh ngạc vì thái độ như thế việc đó quá đổi bình thường của cô.

“Sao nhìn em như thế, em nói không đúng hả? Nếu anh cũng thích em mà em cũng thích anh thì chẳng ở bên nhau thì gì? Cơ mà anh đừng lo, mọi thứ chúng ta vừa nói đều là lỡ như thôi! Nhưng ai trong chúng ta cũng biết là giả thuyết ấy tuyệt đối sẽ không xảy ra! Đúng không nào? Em không thể yêu anh mà anh cũng không thể nào yêu em được!”

Dương Thùy Sam nói xong thì thấy khó hiểu.

Nếu đã vậy thì họ lẳng nhằng hành hạ nhau ba tháng làm gì?

Thừa hơi à?

Vũ Phong kéo mấy sợi tóc xõa trên vai cô rồi bật cười, “Được, nên đôi bên đều yêu đối phương thì chúng ta đến với nhau đi!”

Truyện mua bản quyền up trên

-----oOo-----

Chương 154: Cô không xứng gọi tôi là bác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc đó, bác sĩ Cao đã cởi áo blouse ra, mặc lên người chiếc tạp dề màu xám, cổ tay còn bọc một đôi chổng bản đồng màu với áo sơ mi. Anh đứng trước bàn bếp, cầm trong tay một con dao sắc bén rồi xuống tay với mấy cọng rau. Động tác của anh không quá nhanh nhẹn nhưng nhìn cũng không vụng về ngốc nghếch mấy.

Một Cao Dương Thành cao lớn, mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ, đôi chân được che lại bởi chiếc quần tây sẫm màu, cho dù trên người có đeo tạp dề và đứng trong phòng bếp thì vẫn đầy khí chất như trước, lịch lãm quý phái như một bậc quân tử.

Hoàng Ngân ở trong phòng khách, chống khuỷu tay lên chiếc tủ ngăn cách giữa phòng bếp và phòng khách mà say mê ngắm nhìn anh, trong lòng cũng không khỏi thấy nhận nhận.

Thì ra khi đàn ông vào bếp cũng có thể đẹp trai đến vậy!

Hoàng Ngân nghĩ nếu có thể ở bên người đàn ông này thì cô có thể sống lâu đến trăm tuổi! Nghĩ lại thì lúc nào cũng có thể nhìn thấy anh, có thể thưởng thức vẻ đẹp của anh thì tâm trạng sẽ rất vui vẻ, không muốn sống thọ cũng khó ấy chứ. Bảo sao người ta thường nói ngắm nhìn người đẹp có lợi cho sức khỏe, điều này đúng là rất khoa học và có lý!

“Nhìn nữa là nước miếng chảy lênh láng khắp mặt tủ đây.” Giọng nói đầy dí dỏm của Cao Dương Thành vang lên từ phòng bếp.

Thế á? Hoàng Ngân như bưng tỉnh, vội vàng sờ cằm của mình, may quá không chảy nước miếng, nếu không thì thật là bẽ mặt.

Hoàng Ngân trừng mắt với anh, “Đồ tự kỷ! Anh không chú tâm vào cắt rau sao? Sao biết em đang nhìn anh được?”

Cao Dương Thành cười, không quay lại nhìn Hoàng Ngân mà vẫn chăm chú cắt rau, “Vì anh biết chỉ cần có anh ở đây thì em sẽ không thể nhìn ai khác hay thứ gì khác.”

“Trời đất, đồ tự kỷ!” Hoàng Ngân khinh bỉ, “Từ bao giờ mà anh tự tin như vậy hả?”

Cao Dương Thành đặt dao xuống rồi bước về phía Hoàng Ngân, đứng đối diện với cô, anh cúi người xuống lấy một gói muối ăn từ trong tủ ra, cũng không về bếp mà đặt hai tay lên mặt tủ, nhìn Hoàng Ngân từ trên cao, khóe môi anh thoáng nét cười, “Đồ Hoàng Ngân, thích anh lắm phải không?”

“...” Hoàng Ngân chớp mắt vài cái rồi nói, “Hôm nay anh uống nhầm thuốc hả?”

“Em để quên té bào lãng mạn trong bụng mẹ rồi hả?” Cao Dương Thành bất mãn nhìn cô rồi xoay người chuẩn bị vào bếp.

Đúng lúc đó, anh nghe thấy tiếng Hoàng Ngân vang lên, “Bác sĩ Cao, tuy hôm nay có thể là anh uống nhầm thuốc, cơ mà... đúng là em thích anh lắm...”

Hoàng Ngân vừa nói dứt lời đã thấy Cao Dương Thành cầm cả túi muối quay người bước nhanh về phía cô, khiến cô đỏ bừng cả mặt. Cô đang tính xoay người chạy trốn thì bị Cao Dương Thành kéo lại, giữa hai người vẫn cách một chiếc tủ.

“Anh làm gì vậy?” Hoàng Ngân đỏ mặt quay người lại nhìn anh.

“Không làm gì cả.” Cao Dương Thành nhướn mày, bàn tay anh nâng cằm cô lên, “Chỉ muốn hôn em thôi.”

Sau đó, trước mắt Hoàng Ngân tối lại, đôi môi đỏ mọng như trái anh đào bị Cao Dương Thành ngậm lấy. Đầu lưỡi nóng bỏng của anh chui vào khoang miệng ẩm ướt của cô, tham lam đoạt lấy hương vị của riêng cô. Nụ hôn của cô như một viên thuốc thần với anh, bất kể là lúc nào cũng có thể khiến tinh thần anh phấn chấn.

Bỗng nhiên chuông thang máy vang lên. Cửa mở ra, một người đàn bà trung niên ăn vận sang trọng, cầm túi xách Hermes màu hồng nhạt bước ra từ thang máy.

Hoàng Ngân và Cao Dương Thành nghe thấy tiếng chuông thì kinh ngạc quay đầu lại nhìn.

Không nhìn còn tốt, vừa nhìn đã cứng đờ cả người.

“Mẹ?” Cao Dương Thành kinh ngạc nhìn mẹ mình - Ôn Thuần Như đột nhiên xuất hiện ở cửa.

Ôn Thuần Như cũng khiếp sợ không kém khi nhìn thấy hai người trong nhà.

Hoàng Ngân bị Ôn Thuần Như nhìn chăm chăm mà tỉnh cả người, vội vã tránh bàn tay của Cao Dương Thành ra rồi lùi về sau từng bước, “Bác...”

Lúc này, trái tim Hoàng Ngân đang run rẩy, ngay cả cơ thể cô cũng hèn nhát mà run lên.

Dường như Cao Dương Thành phát hiện ra Hoàng Ngân đang sợ, anh không e ngại mẹ mình mà vội vàng duỗi tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé đang run rẩy của cô. Bàn tay cô lạnh lẽo khiến anh đau lòng.

“Đừng gọi tôi là bác! Cô không có tư cách ấy!” Ôn Thuần Như quát một tiếng đầy gay gắt, ánh mắt bà ta lạnh băng như lưỡi dao sắc nhọn chỉ chực chờ đâm chết Hoàng Ngân.

Bà ta lạnh lùng bước đến, kéo áo choàng trên người mình ra, nhìn chăm chăm vào hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của hai người. Ôn Thuần Như liếc Hoàng Ngân như cảnh cáo, “Buông tay con trai tôi ra!”

“Mẹ!” Cao Dương Thành khẽ nhíu mày, càng nắm chặt tay Hoàng Ngân hơn, “Con sẽ không buông tay cô ấy ra đâu, mẹ đừng làm khó con.”

“Con mặc tạp dề đây à? Con đang làm cái gì vậy hả? Nấu cơm?” Ôn Thuần Như nhìn con trai mình mà không thể tưởng tượng nổi, sau đó giận dữ trợn mắt với Hoàng Ngân, “Cô dám để con tôi nấu cơm cho cô à? Loại đàn bà thấp hèn như cô mà cũng xứng hả? Dương Thành, mau cởi tạp dề ra ngay cho mẹ, đừng đừng là cháu ngoại của nhà họ Ôn mà hạ mình nấu cơm cho con đàn bà hèn hạ này thì còn gì là thể thống nữa hả con?”

Trong mắt Ôn Thuần Như chỉ toàn hận thù. Hoàng Ngân không thể hiểu được sự hận thù ấy.

“Mẹ, mẹ đừng đừng là phu nhân của nhà họ Ôn mà mở miệng ra là thấp hèn là hèn hạ, mẹ cũng không sợ thẹn với danh dự nhà họ Ôn ư?”

“Con...” Ôn Thuần Như giận dữ, “Con còn bệnh nó à? Con đàn bà này vốn thấp hèn như vậy đây, chẳng khác nào con mẹ nó cả!”

Mặt Hoàng Ngân trắng bệch, cô hít sâu một hơi, siết chặt nắm tay. Thật ra cô nể Ôn Thuần Như là mẹ của Cao Dương Thành nên không muốn đụng chạm đến bà ta, nhưng bà ta cứ khăng khăng muốn sỉ nhục mẹ cô...

Bốn năm trước, Hoàng Ngân không hiểu vì sao mỗi lần Ôn Thuần Như mắng cô lại thích lòi cả người nhà của cô vào mắng như thế, giờ thì cô đã hiểu rồi.

Cô lạnh lùng nhếch môi, “Thưa bà Cao, rốt cuộc thì bà hận tôi hay hận mẹ tôi? Bà có biết trong mắt mình là gì không? Là sự ghen tị của bà với mẹ tôi đây!”

“Ghen tị ấy à?” Ôn Thuần Như tức đến mức tái mặt, bật cười, “Sao tôi phải ghen tị với con ả đó? Tôi ghen tị với bà ta cái gì? Ghen tị vì bà ta nghèo nên phải bán thân mới có thể cứu sống con gái mình à? Ghen tị bà ta phải mở to mắt nhìn tôi cướp đi người đàn ông bà ta yêu à? Haha, bà ta chẳng có cái thá gì mà tôi phải ghen tị cả!”

Lời nói của Ôn Thuần Như khiến Hoàng Ngân siết chặt tay. Bà ta còn nhắc đến việc mẹ cô bán thân vì cô...

“Không thể nào! Mẹ tôi sẽ không bao giờ làm những chuyện như vậy!” Giọng nói của Hoàng Ngân run rẩy.

“Không bao giờ à? Cô cứ về hỏi mẹ cô xem, năm đó có phải bà ta ngủ với chồng tôi mới có tiền cứu mạng cô không!”

Mặt Hoàng Ngân trắng bệch như tờ giấy.

Năm đó, nhà cô đúng là rất nghèo, bố cô thì ham mê rượu chè không quan tâm gì đến mẹ con cô. Lúc đó mẹ cô dẫn cô đến thành phố S chạy chữa, bệnh của cô cần rất nhiều tiền mới chữa được, nhưng mẹ cô nói bà vay số tiền ấy từ bạn bè. Sau đó cũng không thấy mẹ cô trả, đương nhiên không phải bà quyết nợ mà thực sự không có khả năng để trả, trong nhà cô không có tiền, vì sau khi bố cô qua đời, Thanh Nga được sinh ra...

“Mẹ...” Cao Dương Thành nắm chặt tay Hoàng Ngân, “Con không biết thế hệ trước đã có thù oán gì với nhau, con chỉ biết con chỉ chấp nhận một mình cô ấy thôi, trừ cô ấy ra thì con không cần ai khác! Nếu mẹ thật sự quan tâm đến cảm nhận của con thì xin mẹ đừng nói những lời sỉ nhục vợ tương lai và mẹ vợ tương lai của con! Coi như là sự tôn trọng cuối cùng của mẹ với con mình được không?”

Ôn Thuần Như không do dự tát một phát vang dội lên mặt Cao Dương Thành. Khuôn mặt điển trai của anh bị đánh lệch sang một bên, nhưng anh vẫn không hề biến sắc, trong đôi mắt đen thẳm ấy chỉ có sự cố chấp.

Hoàng Ngân hoảng sợ, không ngờ rằng Ôn Thuần Như sẽ đánh con trai của mình như vậy, “Dương Thành! Anh không sao chứ?” Cô đau lòng vội vàng kiểm tra má anh.

“Anh không sao, mẹ đánh con trai mà, sao có thể ra tay quá nặng được.”
Cao Dương Thành kéo tay Hoàng Ngân xuống.

Mắt Ôn Thuần Như ửng đỏ, “Con trai à, từ bé đến lớn, dù con muốn gì thì mẹ cũng cho con hết! Con muốn làm bác sĩ, được, mẹ cho phép con làm bác sĩ. Cho dù cả đời này gia nghiệp của nhà họ Ôn không ai thừa kế thì mẹ cũng không đành lòng cướp đi giấc mơ của con! Con còn nói mẹ không tôn trọng con ư? Mẹ cho con biết, con đàn bà này đừng hòng bước chân vào nhà chúng ta! Mẹ không cho phép điều đó! Còn nếu con không muốn bố con chết oan trong tù thì nhất định phải cưới Khuất Mỹ Hoa! Mẹ không dọa con đâu, chỉ có bố của Khuất Mỹ Hoa mới có thể cứu ông ấy thôi! Nhà họ Khuất bảo rằng chỉ cần con chịu lấy Khuất Mỹ Hoa thì sẽ ra mặt cho nhà chúng ta, còn nếu con không chịu...” Ôn Thuần Như cười lạnh, “Thì cứ trơ mắt nhìn bố con chết oan trong tù đi! Coi như ông ấy không sinh ra đứa con bất hiếu như con!”

Hoàng Ngân kinh sợ đến mức lùi về phía sau, cô ngẩng đầu nhìn Cao Dương Thành đứng cạnh mình. Mặt anh trắng cắt không còn giọt máu, chỉ hằn năm ngón tay còn sưng đỏ.

Tay anh khẽ buông ra rồi nắm chặt thành nắm đấm.

Hoàng Ngân thấy đau lòng.

Cô hiểu cảm giác phải lựa chọn giữa tình thân và tình yêu này!

Thật sự quá tàn nhẫn!

Tựa như có vô số lưỡi dao ghim chặt vào lòng ngực, đau đến mức chỉ thở thôi cũng không chịu nổi.

Lúc này, Hoàng Ngân bỗng hiểu ra cảm giác khi anh muốn chia tay...

Cô không nỡ làm anh phải khó xử! Nhưng cũng không nỡ cứ thế mà từ bỏ anh...

Hoàng Ngân nắm chặt lấy tay anh, cảm giác như sợ hãi một giây sau thôi anh sẽ vứt bỏ cô vậy. Chẳng biết từ khi nào mà mắt Hoàng Ngân đã đỏ ửng lên.

Ôn Thuần Như biết hai người họ đã dao động rồi, cũng biết nên cho con trai mình thời gian để suy nghĩ, bà ta nhíu mày lạnh lùng cười, “Tối nay mẹ hẹn Mỹ Hoa ra ngoài ăn cơm, nhìn con như vậy chắc không đi cùng được rồi. Cũng không sao, mẹ cho con thời gian để nghĩ lại, con chỉ cần nghĩ một chút thôi là được rồi. Bố con chịu oan bị tống vào tù, nếu không có hôn lễ giữa con và Mỹ Hoa thì bố con sẽ chết trong tù, hơn nữa còn là bị bắn chết! Đến lúc đó con sẽ biết người hại chết bố con không phải xã hội không công bằng ngoài kia đâu, mà chính là con trai của ông ấy, là Cao Dương Thành con đây!”

Ôn Thuần Như nói xong, trừng mắt nhìn Hoàng Ngân rồi quay người cầm túi xách, bước trên đôi giày cao gót cao bảy phân và đi khỏi đó. Bà ta vừa vào thang máy đã gọi điện thoại, “Điều tra thêm về Đỗ Hoàng Ngân cho tôi, toàn bộ người thân của cô ta đều phải điều tra tỉ mỉ rõ ràng!”

Ha! Trần Lan, năm đó bà mơ mộng muốn cưới chồng họ Cao, giờ thì con gái bà cũng nổi gót bà mơ mộng y như vậy!

Đừng có hòng!

Đời này dù là bà hay là con gái bà thì đừng hòng bước nửa bước vào nhà họ Cao!

Tôi tuyệt đối không cho phép!

Ôn Thuần Như đi, trong phòng khách chỉ còn lại Hoàng Ngân và Cao Dương Thành, cả căn phòng như bao phủ bởi bầu không khí nặng nề khiến người ta hít thở thôi cũng thấy khó nhọc.

Cao Dương Thành cởi tạp dề trên người ra rồi nói với Hoàng Ngân, “Anh ra ngoài hóng gió chút.”

Truyện mua bản quyền up trên

-----oOo-----

Chương 155: Si tình giống ai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lời của mẹ nặng nề như Thái Sơn đè nặng lên anh, khiến anh hít thở thôi cũng cảm thấy thật khó khăn. Anh dựa người trên ban công, rút một điếu thuốc lá ra, châm lửa rồi hút một hơi dài. Khói thuốc tản ra từ đôi môi quynh rữ trông thật sa sút. Hoàng Ngân không dám bước tới, cô chỉ đứng từ xa nhìn bóng lưng của anh.

Cô sợ nếu mình lại gần thì sẽ bắt chập tất cả mà giữ anh lại. Vậy nên khoảng cách như hiện tại là được rồi, đủ để cô không mù mịt đầu óc.

“Trên đời này, tiền có thể sai bảo quý thần ư?” Cao Dương Thành bỗng thốt lên một câu, anh thở khói thuốc ra rồi nhìn về phía Hoàng Ngân, “Bố anh bị người ta đổ oan, bị đẩy vào tù, cũng vì ông quá thanh liêm, chặn con đường kiếm tiền của kẻ khác, vậy nên bị những kẻ ấy trả thù. Làm quan đã chẳng dễ gì, làm một vị quan thanh liêm lại càng khó..”

Cao Dương Thành cười tự giễu khiến Hoàng Ngân xót xa trong lòng. Cô bước từng bước đến bên anh, vòng tay ôm chặt lấy eo anh, hai mắt cô đỏ ửng, cô lắc đầu, “Không đâu, anh là một người phi phạm, anh có y thuật xuất chúng, cứu sống vô số bệnh nhân! Em không cho phép anh tự hạ thấp bản thân mình như thế! Anh mãi mãi là bác sĩ Cao độ nhất vô nhị trong lòng em! Em thích được nhìn thấy anh khoác áo blouse, em không cho phép anh nói như vậy về mình...” Hoàng Ngân nói xong thì không kiềm chế được mà nước mắt chảy dài trên má.

Cao Dương Thành nắm lấy cằm cô và mỉm cười, làm dịu đi không khí nặng nề, “Em có hứng thú với bộ đồng phục đấy à?”

“Đúng vậy, em thích đồng phục đấy! Vậy nên em không cho phép anh cởi áo blouse ra! Anh đừng quên giấc mộng bác sĩ của anh, anh đừng từ bỏ nó...”

Không hiểu vì sao nhưng Hoàng Ngân cảm giác rằng sẽ có một ngày, người đàn ông trước mặt cô sẽ từ bỏ ước mơ của mình và đi theo con đường kinh doanh. Đó hoàn toàn không phải cuộc sống mà anh muốn, cũng không phải tương lai mà cô muốn thấy!

Cao Dương Thành dụi thuốc lá vào gạt tàn thuốc, mỉm cười nhéo má cô nhưng không nói gì, ngắm nhìn ngọn lửa nóng bỏng khiến người ta như

si như say trong mắt Hoàng Ngân.

Ánh mắt dịu dàng của Hoàng Ngân mãi mê nhìn anh, “Đề em đi nấu cơm cho anh.”

Cô nói xong thì định quay người đi vào phòng khách, song lại bị Cao Dương Thành giữ cổ tay và kéo vào trong lòng anh. Anh để đầu cô dựa vào lồng ngực mình, còn mình thì tỉ mỉ cầm lên đỉnh đầu Hoàng Ngân, bàn tay anh khẽ vuốt ve mái tóc dài của cô.

Hoàng Ngân đưa tay ôm chặt lấy anh.

“Dương Thành...” Cô khẽ gọi tên anh, giọng cô khô khốc, “Nếu thật sự không còn cách nào khác thì buông tay nhau ra đi! Kiếp này anh có thể phụ lòng bất cứ ai, chỉ có bố mẹ anh là không thể...”

Hoàng Ngân chớp hàng mi ướt át của mình, cô cố nén nước mắt không cho chúng tuôn ra.

Cao Dương Thành tựa má mình lên đỉnh đầu Hoàng Ngân, cọ một lúc sau mới nói, “Anh cũng không thể phụ em và Dương Dương được!”

Câu nói kiên định như lời tuyên thệ.

Hoàng Ngân không kiềm chế nổi nước mắt của mình nữa, cô để mặc những dòng lệ tuôn dài trên má. Thật ra cô không cần gì cả, chỉ cần những lời này của anh thôi là đủ lắm rồi.

Bữa cơm này thật bí bách, không ai chịu để lộ cảm xúc của mình ra, hai người chỉ mãi miết ăn cơm rồi cùng nhau thu dọn phòng bếp cho sạch sẽ. Hoàng Ngân rửa bát còn Cao Dương Thành lau dọn bàn bếp. Anh vẫn mặc tạp dề màu xám, hai tay chống lên bàn rồi dựa lên bàn bếp, nghiêng người nhìn Hoàng Ngân đang chăm chú rửa bát. Sau đó anh cúi đầu hôn nhẹ lên má Hoàng Ngân.

“Á!” Hoàng Ngân giật bắn người lên theo phản xạ, “Anh làm gì đó!”

Cao Dương Thành mỉm cười không nói gì.

Mặt Hoàng Ngân đỏ ửng, cúi đầu rửa bát tiếp. Cao Dương Thành tiện tay

nhận lấy bát đĩa cô đã rửa sạch nhúng vào nước để tráng, “Khi chưa gặp em, anh đã nghĩ rằng chắc cả đời không dùng đến phòng bếp này mất.”

“Điều vừa thôi.” Hoàng Ngân cười, “Dù không gặp em thì sau này anh cũng sẽ gặp người khác mà.”

Cô rửa bát xong bèn kiễng chân lên để vào tủ. Thấy cô làm việc này có vẻ khó khăn nên Cao Dương Thành tiện tay nhận bát, nhanh nhẹn đặt vào tủ.

“Dù gặp người khác thì anh cũng sẽ không bước chân vào bếp nữa bước.” Cao Dương Thành nghiêm túc nói.

Hoàng Ngân mỉm cười, “Bảo sao khi mẹ anh thấy anh vào bếp lại như thấy quái vật vậy.” Giờ nghĩ lại cô vẫn thấy hơi buồn cười, bèn nhéo mũi anh, “Chắc mẹ anh cưng chiều anh lắm phải không, thế cũng không ổn.”

“Ừ, nên anh nghĩ nửa đời sau phải học tập em nhiều hơn.” Cao Dương Thành nắm lấy tay cô.

Hoàng Ngân gật đầu, “Được, có cơ hội thì em sẽ dạy anh. Sau này em với con sẽ hưởng phúc, anh nấu cơm cho hai mẹ con em ăn.”

“Không thể cùng nhau nấu cơm ư?” Khuôn mặt quỵn rũ chết người của Cao Dương Thành tràn đầy sự vô tội.

“Xem biểu hiện của anh thế nào đã.” Hoàng Ngân tựa vào lòng anh và bật cười.

“Biểu hiện gì cơ?” Cao Dương Thành cười gian, “Hầu hạ em thật tốt có tính là biểu hiện xuất sắc không?”

Anh nói xong bèn cúi xuống bế Hoàng Ngân lên, không đợi cô phản ứng lại đã đề cô lên ghế sofa rồi.

“Anh làm gì thế?” Hoàng Ngân trợn mắt, “Không phải chứ! Đang ban ngày ban mặt...”

“Ban ngày cũng có thể biểu hiện thật tốt mà!” Cao Dương Thành cười gian ác, một giây sau đã cúi người chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của

Hoàng Ngân.

Hai người lột sạch quần áo của đối phương xuống rồi gấp gáp hòa vào làm một với đối phương... Mồ hôi thấm đầm trên cơ thể hưng phấn của hai người, tiếng thở dốc và rên rỉ vang lên trong phòng khách hết đợt này đến đợt khác. Quần áo tán loạn trên đất, cả căn phòng chìm trong không khí tình yêu...

Một tiếng sau, khi hai người đã mây mưa xong, Cao Dương Thành mới cười hỏi cô, “Biểu hiện thế này đã đủ khiến em hài lòng chưa?”

Hoàng Ngân cười, “Cho anh điem 10.”

“Anh sẽ nhớ kỹ.” Cao Dương Thành khẽ cắn lên môi Hoàng Ngân.

- - -

Hoàng Ngân vừa về nhà đã thấy mẹ mình đang thu dọn hành lý.

“Mẹ đang làm gì thế ạ?” Hoàng Ngân kinh ngạc.

“À, mẹ phải đi xa một chuyến, đến thăm dì con.” Trần Lan né tránh không dám nhìn con gái mình, chỉ tập trung gấp quần áo để vào vali, “Con yên tâm, mẹ đi không lâu lắm đâu, đi đi về về hai ngày thôi, con ở nhà chăm sóc Dương Dương nhé.”

Hoàng Ngân ngồi xuống giường mẹ mình, nhìn bà thu dọn hành lý rồi thở dài, “Mẹ đến thành phố S phải không?”

Tay Trần Lan bỗng khựng lại, một lúc sau bà mới lên tiếng, “Ừ.”

Nếu Hoàng Ngân đã biết thì bà cũng không giấu nữa, bà tiếp tục dọn hành lý.

Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn gầy gò của mẹ mình mà Hoàng Ngân cảm thấy đau lòng không thôi, cô ngồi xồm xuống bên vali, giúp mẹ xếp gọn quần áo lại, “Mẹ, đi có hai ngày thôi mà, mẹ mang làm gì nhiều.”

“Ôi, con bảo mẹ nên mặc bộ nào đi gặp người ta đây?” Trần Lan ngẩng đầu hỏi con gái.

“Mẹ con mặc bộ nào cũng đẹp hết, thật đấy! Nhưng nếu bắt buộc phải chọn thì bộ này đi, màu đỏ cho có tinh thần, mùa đông mặc màu đỏ trông cũng ấm áp hơn.” Hoàng Ngân nghiêm túc đưa ý kiến cho mẹ mình.

Trần Lan nhìn chiếc áo khoác trong tay cô mà mắt như mờ đi, cuối cùng ngòì phịch xuống đất, “Ngân à, có phải con thấy mẹ rất hèn hạ hay không?” Khóe mắt bà đỏ ửng khi nói những lời này.

“Mẹ, sao mẹ có thể nói như vậy được.” Cô vội cầm lấy tay mẹ, “Con không cho mẹ nói như thế đâu.”

Trần Lan cười, lau đi những dòng lệ chua xót, “Cũng phải, mẹ thật sự chỉ muốn đến thăm ông ấy thôi, xem ông ấy ở trong tù sống có tốt không, có quen không.” Trần Lan nói đến đây lại không nhịn được bật khóc, “Con gái à, sao một người tốt như ông ấy lại ngòì tù được chứ? Ông trời đúng là không có mắt.”

“Mẹ đừng lo, nhà họ Cao đã có cách cứu bác ấy ra rồi.” Hoàng Ngân an ủi mẹ mình, ánh sáng trong mắt cô không khỏi trở nên âm đạm.

“Thật hả con?” Trần Lan kích động nắm chặt lấy tay con gái, “Tốt quá rồi! Có thể ra tù là tốt rồi...”

Thấy cuối cùng thì mẹ mình cũng mỉm cười, Hoàng Ngân cũng không kiềm được mà cười theo. Lúc này, dường như cô đã hiểu được sự si tình của mình được di truyền từ ai rồi! Cả cô và Thanh Nga đều cố chấp với tình yêu y hết mẹ của hai cô vậy.

“Mẹ đừng ngòì trên đất, mẹ ngòì lên ghé đi ạ.” Hoàng Ngân đỡ mẹ mình ngòì lên ghé, nghĩ đến dáng vẻ ghen tức của Ôn Thuần Như hôm nay mà không kiềm được hỏi, “Mẹ ơi, con tò mò chuyện ngày xưa của mẹ với bác Cao lắm, mẹ có thể kể cho con nghe được không?”

“Đều đã qua bao nhiêu năm rồi, có thú vị gì đâu mà nghe.” Nhắc đến Cao Lâm Tuấn - bố của Cao Dương Thành, khuôn mặt đau thương của Trần Lan dường như trẻ lại, khóe môi cũng khẽ nhếch lên thành một nụ cười nhẹ.

“Mẹ và Lam Tuyền biết nhau khi mới sáu tuổi, lúc đó ông ấy mới

chuyển đến thị trấn, vừa đến đã là đại ca của thị trấn bọn mẹ rồi, ngày nào cũng dắt đám con trai đi phá làng phá xóm, không làm vỡ cửa nhà này thì lại phá cửa nhà người khác. Hôm đó mẹ đang bắt tôm ở mương, vừa bắt được một rổ, định bụng lên bờ thì một quả bóng rổ bay đến đập vào mặt mẹ. Hồi đó mẹ còn bé tẹo, bị đập trúng thì lão đảo lúi về phía sau rồi thế nào lại chúi đầu xuống ngã sấp xuống mương, lúc đó mẹ tưởng là mình sẽ chết cơ chế, không chết vì ngạt thở thì cũng chết vì sặc bùn trong mương. Khi mẹ đang choáng váng thì đột nhiên thấy chân mình bị nắm lấy sau đó kéo lên trên, mẹ bị nhấc ngược lên khỏi mương. Đám trẻ xung quanh cười ầm lên rồi giễu cợt mẹ là “nhóc trong mương”. Khi đó mặt mẹ dính toàn bùn đất, thậm chí cả lông mi cũng toàn là bùn, mẹ cố gắng mở mắt ra cũng chỉ thấy được một đôi chân với chiếc quần thể thao trắng, nhìn lên trên thì thấy khuôn mặt lạnh lùng phát sợ, nhưng không thể không thừa nhận là rất đẹp trai. Ông ấy thấy mẹ không sao thì quăng mẹ sang bên cạnh, không thèm nhìn mẹ mà nói, “Nhóc trong mương, sau này phải chú ý bóng của tôi đấy! Bản khiếp đi được!” Haha! Con có thấy ai đã sai lè ra rồi còn kiêu ngạo thế không? Mẹ cứ ngồi thừ người dưới đất không lấy lại tinh thần được, nhìn ông ấy dẫn đám trẻ con nghênh ngang rời đi.”

Khi nói những lời này, trong mắt Trần Lan tràn ngập sự yêu thương, khóe môi mỉm cười không hề che dấu, “Đó là lần đầu tiên mẹ và ông ấy gặp nhau. Bao năm trôi qua rồi, không ngờ mẹ vẫn có thể nhớ rõ ràng đến vậy...”

Truyện được mua bản quyền up trên

-----oOo-----

Chương 156: Câu chuyện ngày xưa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mắt Trần Lan ửng đỏ, bà cố nén sự chua xót mà kể tiếp, “Có lẽ lần gặp đầu tiên ấy đã định sẵn là mẹ và ông ấy sẽ bên nhau rồi, bọn mẹ từ tiểu học đến cấp hai rồi tới cấp ba, cuối cùng là lên đại học... Ông ấy thì càng lúc càng cao, mà mẹ thì đã ngừng cao lên từ hồi cấp ba rồi. Trong sân trường luôn có bóng dáng một chàng đẹp trai cao mét tám tám dần theo một đũa lùn mét sáu. Ngày nào bọn mẹ cũng cầm theo cái bình để đi lấy

nước, trời vào đông, trước giờ tự học buổi tối, ông ấy thường chạy đến phòng nước rót hai bình về phòng học, bình nhỏ cho mẹ uống, bình lớn thì để mẹ cầm ấm tay.

Hồi ấy có nhiều người trêu bọn mẹ là cặp đôi chênh lệch chiều cao lắm, nhưng mà họ không biết đó chính là điều mà mẹ và ông ấy thích. Đồng phục bóng rổ của ông ấy, mẹ có thể mặc thành váy, áo khoác của ông ấy cũng chính là áo khoác dài của mẹ, lúc ông ấy cõng mẹ cũng thật dễ dàng, khi không mang ô, mẹ có thể trú dưới áo ông ấy, vừa ghé vào lòng ông ấy thôi là có thể ngửi thấy mùi hương độc đáo của riêng mình ông ấy.

Khi đó, ông ấy là đội trưởng của đội tuyển bóng rổ trường, tuần nào cũng có thi đấu, thi gì toàn thi vào buổi trưa. Lúc đó đang là mùa hè, nắng ban trưa vừa độc vừa gắt, mẹ lại là một đứa ham ngủ nên bình thường đều phải ngủ một tiếng buổi trưa, sau đó căn đúng hiệp cuối chạy xuống sân bóng rổ cổ vũ cho ông ấy, ủng hộ tượng trưng thôi. Có lần mẹ ngủ quên nên đến muộn, khi mẹ chạy tới nơi thì hai đội đã đấu xong rồi, mẹ nghĩ là ông ấy sẽ giận lắm cơ, nhưng chỉ thấy ông ấy đi ngược hướng ánh nắng về phía mẹ. Ánh nắng màu vàng kim chiếu lên sườn mặt mạnh mẽ của ông ấy như dát lên một lớp ánh kim nhàn nhạt nhưng đủ rực rỡ, mẹ không nhìn rõ khuôn mặt quyền rũ ấy, chỉ thấy một tay ông ấy cầm đồng phục, tay kia thì ôm bóng rổ đi về phía mẹ, vừa đi vừa cười, “Sâu lười, đấu xong rồi mới mò đến à!” Hình ảnh ông ấy dưới ánh mặt trời ấy vẫn còn in sâu trong ký ức mẹ... Chỉ là mẹ vĩnh viễn không nhìn rõ khuôn mặt xán lạn dưới nắng vàng ấy mà thôi.

Giờ tự học buổi tối, mẹ thì làm bài tập còn ông ấy ngủ gật, lúc tỉnh dậy còn chảy dãi ở bên mép, thế là kéo áo mẹ qua lau rồi làm như không có việc gì nằm xuống ngủ tiếp. Năm đó xảy ra một vụ động đất 6 độ richter, lúc ấy mẹ đang ngủ trong ký túc, vừa thấy động đất bèn vội vàng xỏ dép lê chạy như điên xuống dưới tầng. Mẹ ở tầng tám, ký túc hồi ấy cũng không có thang máy, mẹ cứ mãi miết chạy thôi, rồi nhìn thấy ông ấy liêu lĩnh chạy ngược lên tầng trên. Khoảnh khắc bọn mẹ nhìn thấy nhau, mẹ thấy rõ trong ông ấy thờ phào nhẹ nhõm, khiến mẹ không kiềm nổi nước mắt. Sau đó ông ấy kéo mẹ chạy xuống dưới, ông ấy cầm tay mẹ rất chặt, trong lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi. Mẹ hỏi ông ấy là có sợ không, ông ấy nói là chưa từng thấy sợ hãi như vừa rồi, sợ không tìm thấy mẹ, sợ không thể ở bên mẹ khi mẹ sợ hãi... Mẹ nghĩ, chắc cả đời này mẹ sẽ không quên được ánh mắt khi ông ấy nói những lời đó đâu.

Mẹ tưởng rằng bọn mẹ sẽ như vậy đến hết đời, nhưng cuộc đời dài quá, dài đến mức cả mẹ và ông ấy đều không thể tưởng tượng được, cuối cùng thì bọn mẹ vẫn phải bước ra khỏi thế giới của nhau...”

Khi chia tay, Trần Lan tưởng rằng mình sẽ chết. Cảm giác đau đớn đến mức chỉ cần thở thôi cũng thấy đau ấy khiến bà vĩnh viễn không nữa quay đầu lại. Lệ đã tràn ướt khóe mi. Bà trở về từ trong dòng hồi ức, thấy con gái cũng khóc theo mình thì nghẹn ngào bật cười, “Con đừng học mẹ, nếu thật sự yêu nhau thì hãy đến với nhau đi. Nếu không sớm muộn cũng sẽ hối hận...”

Hoàng Ngân lau nước mắt, vừa nức nở vừa nói, “Mẹ, con không ngờ thì ra giữa mẹ và bác Cao lại có một mối tình sâu đậm đến thế.” Cô nghẹn ngào, “Trước đây mẹ ngăn cản con đến với Dương Thành là lo rằng con sẽ bị mẹ anh ấy coi khinh phải không?”

Trần Lan cười chua xót, “Đúng vậy, mẹ lo bà ta sẽ bắt nạt con, cũng không muốn con có bất kỳ mối liên hệ nào với nhà họ nữa. Đương nhiên là mẹ cũng vì bản thân mình, mẹ không dám tưởng tượng nếu mẹ và ông ấy trở thành thông gia sẽ như thế nào, nhưng thấy hai đứa khổ sở như vậy, mẹ nghĩ mẹ đã sai rồi. Thật ra con như mẹ năm đó vậy, và mẹ chẳng khác nào kẻ tàn nhẫn chia cách mẹ và ông ấy... Giờ mẹ thật sự mong hai đứa có thể ở bên nhau. Sống ở đời này, khó tìm được người mình yêu lắm...”

“Mẹ...” Hoàng Ngân do dự một lát rồi vẫn hỏi, “Vậy thì tại sao mẹ và bác Cao lại chia tay nhau? Con nhớ mẹ từng kể rằng, mẹ của anh Thành cũng là bạn cùng trường của mẹ, chẳng lẽ bác Cao phải lòng mẹ của anh Thành?”

Sắc mặt Trần Lan hơi thay đổi khi nghe thấy câu hỏi của con gái.

Hoàng Ngân thấy thế bèn vội xin lỗi, “Mẹ ơi, chuyện đã qua rồi thì thôi không nhắc lại nữa, nào, để con giúp mẹ xếp đồ nhé. Mẹ cứ nghe con mặc bộ này đi gặp bác Cao đi ạ, bác ấy nhất định sẽ thích lắm!”

“Như con nói đấy, chuyện đã qua thì thôi cho qua, thật ra mẹ cũng nên bỏ qua rồi.” Trần Lan cầm khăn giấy lau nước mắt, “Năm đó Lâm Tuấn vì mẹ nên mới phải cưới Ôn Thuần Như.”

Trần Lan nói đến đây thì lại khóc nức lên, “Hồi đó, Ôn Thuần Như nhận một tên đại ca xã hội đen làm anh trai nuôi, bà ta mê Lâm Tuấn như điên đảo, bảo anh trai nuôi bắt cóc cậu con lại, tên đại ca nọ cầm súng chĩa thẳng vào đầu nó, bắt Lâm Tuấn phải đi đăng ký kết hôn với Ôn Thuần Như. Con biết mẹ chỉ có mình cậu con là em trai thôi, lúc đó mẹ sợ lắm, mẹ nghe thấy tiếng Lâm Tuấn siết gậy sắt trong tay. Trong mắt ông ấy hằn tơ máu, khi tên đại ca kia đếm đến ba và chuẩn bị nổ súng, ông ấy ném gậy rồi kéo Ôn Thuần Như lên phòng đăng ký kết hôn, lúc đó tim mẹ như ngừng đập...” Trần Lan vĩnh viễn sẽ không quên ánh mắt đầy thù hận khi Cao Lâm Tuấn kéo Ôn Thuần Như đi, còn trò đùa của số phận ấy nữa...

Hoàng Ngân hít sâu, cô không thể ngờ rằng thời trẻ, mẹ mình lại có một tình yêu đầy trái ngang và khổ đau đến vậy, cũng y như họ bây giờ, đau khổ lựa chọn giữa tình yêu và tình thân.

Bác Cao quá yêu mẹ cô nên mới dùng hạnh phúc của đời mình để đổi lấy tính mạng cho cậu cô.

Hoàng Ngân cảm động gạt lệ, “Mẹ, bao giờ mẹ gặp được bác Cao, nhất định phải nói với bác ấy rằng, con gái mẹ là fan của bác ấy, rất hâm mộ bác ấy! Nếu có kiếp sau, mong bác ấy phải nắm thật chặt tay của mẹ con...”

“Và...” Hoàng Ngân nắm chặt tay mẹ mình rồi nghẹn ngào, “Mẹ tin con, người tốt như bác ấy nhất định sẽ không chịu oan uổng đâu, bác ấy nhất định sẽ bình an vô sự mà ra tù!”

Còn về lựa chọn phải xa nhau ấy, thật giống hai người họ lúc nào biết bao!

Mẹ, phải chọn lựa thế nào thì chúng con mới có được hạnh phúc đây?

“Mẹ, thật ra con còn một câu hỏi nữa...” Cô hóng Hoàng Ngân hơi khô, khòe mắt rớm lệ, “Thanh Nga... nó có phải là con gái của bác Cao không mẹ?”

Trần Lan vừa nghe cô hỏi vậy thì không kiềm được khóc ầm lên. Sự kích động của Trần Lan chẳng khác nào một lời thừa nhận, Hoàng Ngân ôm

chặt lấy mẹ mình, “Mẹ ơi, con xin lỗi...”

Cô cũng khóc theo, “Con xin lỗi! Đều tại con cả, đều là lỗi của con!”

Chính cô đã hủy hoại kết tinh tình yêu duy nhất của bác Cao và mẹ cô. Cô hiểu cảm giác ký gửi sự nhớ thương vào ai đó, cô thật sự rất hiểu.

“Mẹ ơi, mẹ đánh con đi, mẹ đánh con thì con mới thấy dễ chịu hơn... Con xin lỗi, con xin lỗi mẹ! Huhu...”

Hai mẹ con ôm nhau khóc, Trần Lan biết Hoàng Ngân vẫn áy náy, chuyện của Thanh Nga như cái gai trong lòng cô, dù muốn nhưng lại khó có thể loại bỏ.

Trần Lan lau nước mắt cho Hoàng Ngân, “Ngân à, con đừng đi vào vết xe đổ của mẹ. Sống ở đời khó mà tìm được người khiến mình yêu say đắm lắm con! Thanh Nga nó đi sớm thì hãy để nó bình an chốn thiên đường đi! Nó lên thiên đường rồi sẽ hiểu cho tình yêu của con!”

Rất nhiều người tưởng rằng được yêu mới là hạnh phúc, nhưng họ không biết rằng, thật ra yêu một người mới là hạnh phúc thực sự!

Cảm giác có thể đánh đổi tất cả vì tình yêu ấy, nếu bỏ lỡ rồi thì sẽ chẳng bao giờ tìm lại được nữa!

Đêm hôm đó, Hoàng Ngân ngủ không ngon, cả đêm cô cứ trằn trọc mãi không sao ngủ được.

Câu chuyện của mẹ và bác Cao lại hiện lên trong đầu cô, dường như cô có thể thấy mẹ cô thời còn đi học, bà buộc tóc đuôi ngựa, nắm tay người trong mộng của bà đi bộ trong sân trường...

Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu, cảm thấy thật bức bối.

Cô không biết và cũng không dám tưởng tượng Cao Dương Thành sẽ lựa chọn thế nào.

Dù anh quyết định ra sao thì đều tốt cả...

Rồi mọi thứ sẽ ổn cả thôi!

Cô chỉ có thể tự an ủi bản thân mình như vậy.

- - -

Ngày hôm sau, Trần Lan bắt xe khách đến thành phố S.

“Mẹ ơi, mẹ đi đường phải chú ý an toàn đấy! Giá mà mẹ đi ngày cuối tuần thì con có thể đi cùng rồi!” Hoàng Ngân thật sự không yên tâm để mẹ đi một mình thế này, song chuyện gì bà đã quyết định thì không ai có thể ngăn cản được. Hơn nữa, Hoàng Ngân hiểu sự lo lắng và căng thẳng trong lòng mẹ mình bây giờ.

“Thôi, con đừng lo cho mẹ nữa, mẹ sống cả nửa đời người rồi mà không biết tự chăm sóc cho bản thân mình à?” Trần Lan cầm chắc túi xách trong tay.

Hoàng Ngân mỉm cười chớp mắt với Trần Lan, “Mẹ cố ý phải không? Sợ con đi cùng làm kỳ đà cản mũi mẹ với bác Cao chứ gì?”

“Vớ va vớ vẩn!” Trần Lan nghiêm túc trách mắng cô, “Con nói gì đấy hả, giờ bác Cao là người đã có vợ con đؤه huề rồi, lần này mẹ đi chỉ là thăm bạn cũ thôi.”

“Dạ dạ dạ!” Hoàng Ngân cũng biết mình nói sai, vội gật đầu rồi làm bộ vả miệng mình, “Này thì ăn nói không suy nghĩ này!”

Trần Lan bật cười, “Thôi được rồi, xe sắp chạy rồi, con mau xuống xe đi.”

“Vâng, mẹ đến nơi phải gọi điện cho con ngay đấy nhé.” Hoàng Ngân vẫn không yên tâm mà dặn dò tiếp, cuối cùng cô nói, “Con đã đặt khách sạn cho mẹ rồi, địa chỉ và số điện thoại con ghi trong giấy nhét ở túi mẹ đấy, mẹ đừng quên đấy nhé. Đến nơi thì bắt taxi đưa mẹ đi, mẹ đừng tiếc mấy đồng ấy.”

“Biết rồi, con làm nhảm còn nhiều hơn cả mẹ nữa.” Trần Lan xua tay.

“Người nhà đi tiễn mau xuống xe đi ạ! Đến giờ xuất phát rồi!” Lái xe bắt đầu thúc giục.

“Đấy, đi xuống đi, mẹ đến nơi sẽ gọi cho con ngay, thật đấy!”

“Vâng, thế con xuống đây!”

Truyện được mua bản quyền up trên

-----oOo-----

Chương 157: Cuộc nói chuyện quan trọng với mẹ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc này Hoàng Ngân mới lưu luyến xuống xe, đến khi xe khách lăn bánh cô mới đến công ty.

Tại ga tàu điện ngầm, cô gọi điện thoại cho Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành đúng lúc vừa bước ra từ phòng phẫu thuật, anh hẹn mẹ mình dùng bữa trưa cùng nhau.

“Hoàng Ngân.” Thấy là cô gọi, khóe môi Cao Dương Thành không kiềm được mà khẽ cong lên, ngay cả khuôn mặt điển trai lạnh lùng cũng trở nên dịu dàng. Anh miễn cưỡng dựa vào tủ quần áo, dùng một tay để cởi quần áo vô trùng trên người mình xuống, mỗi động tác giro tay đều toát lên sự tao nhã, “Sao vậy? Sao lại gọi cho anh giờ này? Không phải em bảo sáng rất bận à?”

Anh nói xong bèn nhìn đồng hồ ở cổ tay. Gần mười một rưỡi rồi.

Hoàng Ngân cười, “Em vừa xong việc.” Cô ngồi ở hàng ghế tại ga tàu, đầu ngả ra dựa lên vách tường, miệng cười tươi xinh, “Mà kể cả vẫn đang bận thì em cũng sẽ nhớ anh, mà nhớ thì phải gọi điện thoại cho anh ngay.”

Cô dụi đầu lên tường, nói những lời sến sẩm này một cách rất bình thường, hoàn toàn không thấy ngượng ngùng.

Cao Dương Thành bật cười khi nghe cô gái của mình không hề che giấu

mà nói ra những lời trong lòng.

“Hôm nay em sao thế? Không rụt rè nữa à, không phải uống nhầm thuốc rồi đây chứ?” Anh nói đùa, ném quần áo vô trùng vào thùng đựng đồ.

“Ha, anh nói kiểu gì thế hả! Em thì có thể uống nhầm thuốc gì chứ? Thuốc kích dục chắc?” Hoàng Ngân trợn mắt, cô nói xong câu đó mới để ý thấy vô số ánh mắt đang hướng về mình.

Khụ khụ, Hoàng Ngân xấu hổ đỏ bừng cả mặt. Sau đó cô nghe thấy tiếng cười vui sượng của Cao Dương Thành truyền đến từ ống nghe.

“Anh cười gì mà cười?” Hoàng Ngân tức giận.

“Khụ...” Cao Dương Thành giả vờ ho khan vài tiếng, cố nhịn cười xong mới hỏi cô, “Em đang ở đâu thế? Có cần anh chạy qua làm thuốc giải cho em không?”

“Má!” Hoàng Ngân cũng cười theo, “Bác sĩ Cao, anh có biết em vừa đi làm gì không?”

“Hửm? Làm gì?” Cao Dương Thành túm mũ trên đầu xuống quăng vào thùng.

Hoàng Ngân ngồi thẳng người dậy, ngập ngừng một lát như để điều chỉnh cảm xúc, muốn nói nhưng lại không thể thốt lên lời, cô nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng mới nói thật, “Thôi, không úp úp mở mở với anh nữa, em vừa tiễn mẹ em đi thành phố S gặp ba anh.”

Quả nhiên đầu dây bên kia im lặng vài giây.

Lúc đó, thú thật là Hoàng Ngân nghĩ Cao Dương Thành sẽ tức giận nên đã soạn sẵn một đoạn giải thích cho mình và mẹ rồi, song anh lại bình tĩnh đáp, “Dì Trần vẫn còn yêu ba anh à?”

“À...” Hoàng Ngân sững sốt, một lúc sau mới gạt đầu, “Em nghĩ là vậy.”

Cao Dương Thành ngồi xuống băng ghế trong phòng thay đồ, nghiêm túc hỏi cô, “Em không giận à?”

“Vì sao em lại phải giận chứ?” Hoàng Ngân gãi đầu.

“Mẹ em yêu ba anh thì khác nào không yêu ba em, em không thấy bất bình vì ba em ư?”

Hoàng Ngân thở dài, “Trên đời này thật sự là có quá nhiều mối tình bất đắc dĩ. Chúng ta không phải người trong cuộc nên không thể can dự vào được.”

Cô kể lại câu chuyện giữa mẹ mình và ba của Cao Dương Thành cho anh nghe, cũng thông minh mà không kể chi tiết nguyên nhân khiến hai người họ chia tay. Sau khi kể xong, Cao Dương Thành im lặng một lúc lâu.

“Anh sẽ không bước vào vết xe đổ của ba anh đâu.” Cao Dương Thành chậm rãi nói một câu tổng kết.

Anh nói được thì làm được.

Hoàng Ngân ngẩn người, cảm xúc trong lòng hỗn độn vô cùng.

“Dương Thành...” Cô thì thào gọi tên anh, sống mũi thấy cay cay, “Dương Thành ơi...”

“Ừ, anh đây.” Giọng nói trầm thấp của Cao Dương Thành truyền tới.

“Ừ, em biết anh vẫn ở đây nên mới gọi anh, em nhớ anh...”

“Em đang ở đâu? Anh qua đó tìm em.” Nghe thấy cô gái của mình thốt lên câu “em nhớ anh”, dù anh có bình tĩnh thế nào cũng không đè nén được mong muốn chạy đi tìm cô. Cao Dương Thành mặc áo blouse lên, sai bước ra ngoài phòng phẫu thuật.

“Anh tìm em làm gì? Em đang ở ga tàu điện ngầm chờ tàu tới công ty, anh không đi làm à?”

“Đang nghỉ trưa mà, em ở ga nào? Ra cửa chờ anh đi, anh đưa em đến công ty. Nhưng trưa nay thật sự không thể ăn cùng em được, anh hẹn mẹ anh rồi. Anh phải nghiêm túc nói chuyện của chúng ta với mẹ. Vậy nên bữa trưa hôm nay rất quan trọng!”

Hoàng Ngân cười, đứng dậy rồi đi về phía cửa ga tàu, “Em ở cửa C ga Hoàng Hoa, tuyến trung chuyển số 2, anh đến nhanh nhé.”

“Anh tới ngay đây.” Cao Dương Thành chạy vội đến văn phòng thay quần áo, kẹp di động giữa tai và bả vai, vừa nói chuyện điện thoại với Hoàng Ngân vừa cởi áo blouse ra, “Em đứng chỗ nào tránh gió nhé, không thì ở dưới thang cuốn đợi anh, anh đến nơi sẽ tìm thấy em.”

“Được rồi, anh yên tâm, trời hôm nay lạnh bỏ xừ ra, em có ngốc đâu mà đứng ngoài gió chứ.”

“VẬY THÌ TỐT, ANH CHUẨN BỊ XUẤT PHÁT ĐÂY.”

“Ừ, em chờ anh.” Hoàng Ngân cúp máy rồi cầm điện thoại, nhìn màn hình từ từ tối dần, cảm giác ngọt ngào đang tràn trề trong lòng cô, khiến cô cười càng vui vẻ hơn.

Vì có anh, nên cuộc sống này mới thú vị hơn...

Không đến nửa tiếng sau, dáng người cao lớn của Cao Dương Thành đã xuất hiện trong tầm mắt của Hoàng Ngân. Anh mặc áo khoác đen dài, quàng một chiếc khăn quàng cổ sẫm màu rất dày, hai tay đút trong túi áo khoác, bước vội vã xuống thang cuốn. Gió lạnh khẽ vuốt ve khuôn mặt đẹp trai, thổi tung mái tóc ngắn của anh, cũng khiến Hoàng Ngân rung động.

Cuối cùng, anh dừng bước trước mặt Hoàng Ngân, cô ngẩng đầu nhìn anh bằng ánh mắt si mê.

Người đàn ông này thật sự là quá hoàn hảo! Hoàng Ngân nghĩ hẳn anh chính là người đẹp trai nhất mà cô từng được gặp! Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi”!

Bỗng xung quanh vang lên tiếng mấy cô gái trẻ, “Ôi, đẹp trai quá kìa!”

“Cool thế! Dáng cũng đẹp nữa...”

“Mặt đẹp thì chuẩn khỏi bàn rồi! Ó, đấy là bạn gái anh ấy hả? Má, trông thường thế?”

Hừ!

Hoàng Ngân tức giận trừng mắt nhìn mấy cô gái nọ, bình thường thì sao nào? Anh đẹp trai này thích người bình thường như tôi đây!

Dường như Cao Dương Thành đã quen với việc trở thành đề tài bàn tán của các cô gái rồi nên không quá để ý, anh không chờ Hoàng Ngân phản ứng lại đã nâng cằm cô lên, cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

“Um...” Ban đầu Hoàng Ngân còn không hiểu gì.

Này này! Đang ở chỗ đông người đây, sao có thể làm mấy chuyện không hợp thuần phong mỹ tục thế này chứ!

Hoàng Ngân đột nhiên nghĩ đến mấy cô gái kia vẫn còn đang ôm mộng mơ tưởng đến người đàn ông của cô, lòng ghen tị bỗng dấy lên. Hoàng Ngân kiểm chân ôm cổ Cao Dương Thành, làm nụ hôn này say đắm hơn. Đầu lưỡi cô càn quét lên đôi môi anh như đang công khai quyền sở hữu của mình với anh vậy.

Cuối cùng thì Cao Dương Thành cũng không nhịn được mà bật cười, anh kéo Hoàng Ngân trong lòng mình ra, cứu lấy đôi môi khỏi sự càn quét tàn nhẫn của cô. Anh nâng đầu cô lên, nhướn mày hỏi, “Em làm gì vậy? Định hôn chết chồng em à?”

“...”

Hoàng Ngân hừ khẽ, kéo cổ áo sơ mi của anh xuống, bắt cháp mà ấn một dấu hôn lên đó.

Trên cổ áo sơ mi hằn lên vết son đỏ của cô.

May mà vừa rồi hôn không làm trôi hết son! Xem ra chất lượng của thỏi son này không tệ!

Hoàng Ngân thỏa mãn gật đầu, nhướn mày đầy khiêu khích với mấy cô gái xung quanh rồi mới hài lòng khoác tay Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành cúi đầu kéo cổ áo sơ mi của mình ra, thấy vết son môi

màu đỏ nhạt thì buồn cười mắng cô, “Ấu trĩ.”

Hoàng Ngân không thềm quan tâm đến anh, kéo chặt tay anh, nghênh ngang dẫn nam thân của cô rời đi trong ánh mắt ghen tị của mấy cô gái.

“Bác sĩ Cao, anh phải để em kiêu ngạo cả đời này đây nhé! Không được có bụng bia, không được hói đầu, cũng không được gù lưng! Anh phải khiến em tự hào cả đời này...”

Cao Dương Thành cong mắt cười, ánh mắt quyến rũ như bầu trời phủ đầy sao sáng chói, anh đưa tay vuốt ve mái tóc Hoàng Ngân, “Anh hứa rằng sẽ khiến em kiêu ngạo cả đời này!”

“Được!” Hoàng Ngân vui sướng dụi đầu vào lòng anh.

Bác sĩ Cao, chúng ta hứa với nhau sẽ nắm tay nhau sống tiếp nhé.

Đến khi cuộc đời này chấm dứt cũng không được buông tay nhau ra, được không?

- - -

Trong một nhà hàng đồ Âu, Cao Dương Thành ngồi trước bàn ăn, đối diện anh là Ôn Thuần Như đang ngồi rất nghiêm chỉnh, song có vẻ rất không hài lòng, ánh mắt bà ta cứ dán lấy vết son môi trên cổ áo con trai mình.

“Còn gì là thể thống nữa hả!” Bà ta giận dữ mắng.

Cao Dương Thành nhướn mày, cười như không có chuyện gì, “Mẹ, đây là niềm vui của đám thanh niên tụi con mà.”

“Ha! Niềm vui của đám thanh niên à? Chê mẹ già rồi chứ gì? Cái niềm vui gì vậy hả? Trông có ra gì không? Một đứa con gái đứng đắn sẽ để lại dấu vết kinh tởm này trên người đàn ông hả?” Trong mắt Ôn Thuần Như chỉ toàn là xem thường và khinh miệt.

Cao Dương Thành nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, “Mẹ, Hoàng Ngân là một cô gái vô cùng đứng đắn.” Anh bung tách cà phê trên bàn lên, bình tĩnh uống một ngụm rồi nhìn mẹ mình, “Hơn nữa, con trai của mẹ sẽ

không cưới cô gái nào ngoài cô ấy.”

“Con...” Ôn Thuận Như đặt dao đĩa trong tay xuống, đầy phần nộ nói, “Con muốn làm mẹ tức chết phải không? Hay là con định làm một thằng bất hiếu, mặc kệ ba con phải ngồi tù, rõ ràng có cách cứu ông ấy ra nhưng không chịu cứu?”

Cao Dương Thành nhíu mày, đặt tách cà phê trong tay xuống rồi nhìn mẹ mình bằng vẻ mặt bình thản không cảm xúc,

“Mẹ, thật sự chỉ có một cách để cứu ba con thôi sao? Hay mẹ chỉ nói với con cách mẹ muốn dùng mà thôi? Con trai mẹ tuy không làm kinh doanh hay chính trị nhưng vài phương pháp tối thiểu thì con vẫn biết, nếu nhà họ Khuất có thể cứu ba thì con tin rằng vẫn còn người khác có thể cứu ba! Mẹ cần gì phải ép con chứ?”

“Con... con đừng tỏ ra khôn ngoan với mẹ!” Mặt Ôn Thuận Như trắng bệch, “Mẹ không cần biết con muốn sao, tóm lại thì con nhất định phải cưới Khuất Mỹ Hoa! Và cũng chỉ được cưới con bé ấy thôi! Con muốn cưới Đỗ Hoàng Ngân vào nhà họ Cao à? Đừng hòng!”

Truyện được mua bản quyền up trên

-----oOo-----

Chương 158: Họ đã hôn thật rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành ngược mắt lên, giọng điệu vẫn ung dung như trước, “Trong mắt mẹ thì con không phải con trai mẹ mà chỉ là một món hàng thôi đúng không? Hạnh phúc cả đời của con không là gì với mẹ cả, điều mà mẹ quan tâm chỉ là nhà họ Ôn có thể phát triển lớn mạnh đến mức nào thôi, phải không?”

Cao Dương Thành cười lạnh, “Mẹ, con xin lỗi, nhưng con không quan tâm những thứ mà mẹ hằng quan tâm, còn những thứ mà mẹ không quan tâm, lại là thứ mà con rất muốn có được. Con nói hơi khó nghe, nhưng con không muốn sống trong cuộc hôn nhân như của ba và mẹ, lạnh nhạt

với nhau cả đời! Với con mà nói, cuộc đời như vậy chẳng có ý nghĩa nào cả!”

Cao Dương Thành bị giáng một cái tát vang dội, khiến mọi người có mặt trong nhà hàng đều không khỏi nhìn về phía họ.

Cao Dương Thành vẫn không hờn giận, chỉ cầm khăn ướt bên cạnh lau máu bên môi, “Mẹ không chế cuộc đời của ba con đã đủ sai lầm rồi, giờ còn muốn không chế cuộc đời của con nữa ư? Cần gì phải thế chứ? Nếu cứ tiếp tục như vậy thì những người mà mẹ yêu thương sẽ không được hạnh phúc vì dục vọng không chế đáng sợ của mẹ đấy!”

Anh nói xong thì đứng dậy, “Mẹ ăn tiếp đi, con no rồi.” Cao Dương Thành khẽ cúi người rồi chuẩn bị rời khỏi đó.

“Ngồi xuống!” Biểu cảm trên gương mặt Ôn Thuận Như khiến người ta thật sợ hãi, bàn tay bà ta siết chặt lấy khăn trải bàn, “Con trai, con có biết chỉ cần mẹ muốn phá hủy thứ gì, thì con không thể ngăn cản mẹ không?”

Cao Dương Thành nhú mày, quay đầu lại nhìn người mẹ tuyệt tình của mình rồi khẽ siết nắm tay, “Mẹ tin con đi, nếu mẹ dám động đến cô ấy hoặc người nhà của cô ấy, thì sau này mẹ sẽ không còn đứa con trai như con nữa đâu.”

“Con đang dọa mẹ đấy hả?” Ôn Thuận Như vỗ bàn đứng dậy quát, “Mẹ mới là mẹ của con đấy!”

“Cô ấy là mẹ của con trai con!” Mắt Cao Dương Thành đỏ quạch hẳn tờ máu, “Nếu mẹ có chút lòng thương hại thì hãy tha cho con trai của mẹ đi, để nó được tự do đi!”

“Được, đủ lông đủ cánh rồi nên không ai quản lý được đúng không? Mẹ của con trai con à? Nếu mẹ không làm thì thằng bé kia cũng không sống được đến năm sau đâu nhỉ?” Lời nói tàn nhẫn của Ôn Thuận Như như đâm vào tim Cao Dương Thành.

Anh muốn nhắc nhở mẹ mình rằng đứa trẻ đáng thương ấy là cháu trai của bà ta, nhưng mà... ngay cả con trai mà bà ta cũng không để tâm thì nói gì đến cháu trai?

Anh siết chặt nắm đấm, không nói gì mà quay người đi khỏi nhà hàng, bỗng giọng nói của Ôn Thuần Như vang lên sau lưng anh, “Mẹ nói cho con biết, mẹ tuyệt đối không cho phép con đàn bà đó bước chân vào nhà họ Cao nửa bước! Còn cuộc hôn nhân kia, dù con không muốn thì cũng phải đồng ý, mẹ không cho phép con từ chối! Con đừng nghĩ như thể mẹ hại con vậy, mẹ làm vậy là vì tốt cho con mà thôi!”

Bước chân của Cao Dương Thành càng lúc càng nhanh hơn... Đến khi ngồi vào xe, anh thở dốc, lồng ngực phập phồng, vừa bí bách vừa đau đớn như có một tảng đá kẹt ở bên trong vậy.

“Chết tiệt!” Anh bực bội nện một phát lên vô-lăng như trút giận, hai mắt đỏ bừng.

-- Vì vụ bao cao su lần trước, cuối cùng Dương Thùy Sam cũng không về nhà Vũ Phong nên cô vẫn chưa xem hết bộ phim điện ảnh kia. Hôm nay hai người quay lại rạp để xem lại bộ phim đó.

Dương Thùy Sam đã xem nửa đoạn trước rồi, thêm nữa là hôm nay cô đứng cả ngày trong phòng phẫu thuật nên thấy hơi buồn ngủ. Cô mơ màng cố thức một lúc, cuối cùng cũng không chịu được mà ngủ gật.

Vũ Phong vừa định quay sang hỏi cô có muốn uống gì không đã thấy cô gật gù như gà mổ thóc, cái đầu nho nhỏ cứ cúi về phía trước. Vũ Phong nhìn hình ảnh đáng yêu này mà không khỏi mỉm cười.

“Ngủ rồi à?” Anh vỗ nhẹ lên đầu cô.

Đầu cô gục xuống, sau đó lại bật lên ngay tức khắc.

“Ngủ thật hả?” Vũ Phong vén mái tóc dài của cô ra, cúi đầu xuống nhìn mặt cô... Bỗng đầu cô gục xuống, Vũ Phong chỉ cảm thấy thứ gì đó mềm mềm chạm vào môi mình.

Trùng hợp thế nào mà đôi môi đỏ mọng của Dương Thùy Sam lại chạm lên môi Vũ Phong!

Vũ Phong có thể nghe rõ ràng tiếng tim đập nhanh như trống dồn vang bên tai mình.

Nhờ ánh sáng le lói hắt ra từ màn hình, anh mở to mắt quan sát khuôn mặt đang phóng đại trước mắt, cảm nhận sự mềm mại của đôi môi ấy, song anh chưa kịp thưởng thức thì cái đầu nho nhỏ kia lại ngẩng lên, sau đó ngủ tiếp.

Vũ Phong ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt say ngủ của Dương Thùy Sam, đầu vẫn ở nguyên chỗ cũ không nhúc nhích, tim thì cứ đập âm ỉ như muốn nhào ra khỏi lồng ngực.

Hai má Vũ Phong dần trở nên đỏ ửng.

Anh mà cũng biết đỏ mặt á?

Tại sao?

Đây không phải nụ hôn đầu tiên của anh, vì sao phải đỏ mặt chứ? Vì sao lại luống cuống tay chân thế này?

Vũ Phong lại nhìn khuôn mặt non nớt của cô, hàng mi dài khép lại, đổ bóng xuống hai má, đôi môi khẽ mỉm cười đáng yêu. Gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng với làn da mềm mại căng mọng, khiến Vũ Phong hận không thể nhéo một cái thật mạnh, cuối cùng tầm mắt anh dán chặt lấy đôi môi của cô...

Anh vẫn chưa thử xong cảm giác mềm mại ấy!

Đôi môi nhỏ của Dương Thùy Sam hơi cong lên như đang chờ ai đó xông đến chiếm lấy, Vũ Phong chỉ thấy vậy thôi đã sốt sắng muốn hôn lên nó, đòi lại hết thấy những gì mình muốn.

Bỗng nhiên, đầu của Dương Thùy Sam lại cúi về phía anh. Thật ra anh hoàn toàn có thể né đi, nhưng anh không né! Anh khẽ mỉm cười, cứ thế quyết định nhận lấy nụ hôn của cô.

Khi đôi môi của họ chạm vào nhau, xúc cảm mềm mại lan tỏa giữa những cánh môi, mùi hương thơm mát của cô như đọng trên môi anh, thơm quá...

Đầu cô lại nâng lên, làm đôi môi của mình rời khỏi môi anh rồi lại gục xuống chạm lên môi anh lần nữa.

Vũ Phong mỉm cười đầy thỏa mãn.

Đây là cô tự hôn tôi đấy nhé, không tính là tôi vi phạm quy định được.

Dương Thùy Sam vừa nhắc đầu lên thì mở choàng mắt ra, mơ màng nhìn Vũ Phong, “Phim đến đoạn nào rồi?”

Vũ Phong như bừng tỉnh, ngẩng đầu lên, cầm lấy đồ uống trong tay hút mấy ngụm để che giấu sự lúng túng của mình, “Sâu lười, cô mà ngủ nữa thì cũng hết phim luôn.” Anh nói xong thì để cốc nước xuống.

Dương Thùy Sam không để ý, tiện tay cầm cốc lên uống, may mà ánh sáng trong rạp tối nên không ai thấy hai má cô đang đỏ bừng lên. Thật ra cô tỉnh lại vì xúc cảm mềm mại trên môi mình, nhưng cô đã không cẩn thận hôn anh mất rồi... Không tính là vi phạm điều kiện đấy chứ? Cô không cần phải làm bữa sáng trong một tháng cho Vũ Phong đâu nhỉ?

Dương Thùy Sam càng nghĩ càng thấy chột dạ, càng không dám nói đến nụ hôn vừa rồi với anh, chỉ có thể giả vờ như không biết gì hết. Nhưng trái tim đang đập âm âm trong lồng ngực khiến cô như kiệt sức...

Cô đưa tay chạm lên ngực mình, ngờ rằng nếu không nhờ âm thanh của phim khá to thì người đàn ông ngồi cạnh sẽ nghe thấy rõ nhịp tim của cô mất. Nó đập vang dội quá mức khiến mặt cô càng đỏ hơn.

Đây là nụ hôn đầu của cô đấy! Cô không thể ngờ được sẽ có ngày mình mơ màng mà dang lên nụ hôn đầu như thế này!

Dương Thùy Sam đang mãi suy nghĩ về nụ hôn thì cảm thấy người bên cạnh đang nhìn chăm chăm vào mình, cô sợ dựng cả tóc gáy. Cô không thể không nghiêng đầu, vờ như bình tĩnh hỏi anh, “Sao cứ nhìn em thế? Trên mặt em dính gì à?” Dương Thùy Sam sờ lên khuôn mặt nóng bừng của mình, sau đó mới phát hiện thứ anh đang nhìn là cốc nước trong tay cô.

“Sao thế?” Cô không hiểu trong đầu anh đang nghĩ gì nữa.

Vũ Phong chỉ cốc nước Dương Thùy Sam đang cầm rồi chỉ vào mình, “Cốc của tôi đấy.”

“...”

Dương Thùy Sam nhìn chiếc ống hút bị cô cắn bẹp mà đỏ bừng cả mặt, song vẫn cố bình tĩnh đặt cốc nước trong tay xuống, lấy cốc của mình hút tiếp...

Vũ Phong không nhịn được mà giật môi, liếc nhìn đầu ống hút bị Dương Thùy Sam cắn bẹp của mình, anh bỗng không kiềm được mà ghé sát vào cô trêu chọc, “Cô có biết các nhà tâm lý học đã nghiên cứu và chứng minh, phụ nữ thích cắn ống hút...” Anh nói tới đây còn cố ý dừng lại, lắc cốc nước trong tay mình, “...có nhu cầu tình dục cực cao không?”

Dương Thùy Sam suýt nữa thì nện cả cốc nước vào đầu Vũ Phong, “Đồ dê già! Có anh mới nhu cầu tình dục cao ấy!”

Dương Thùy Sam vừa nói dứt câu, cả rạp đồng loạt quay lại nhìn hai người.

Vũ Phong khó xử không chịu nổi, “Cái con bé này, sao nói năng không biết ý tứ gì thế hả? Nói to như thế, sợ người ta không biết chúng ta đang làm gì hả?” Anh cố nói rất nhỏ.

Hết rồi, đúng là mắt hết mặt mũi với cô nhóc này rồi!

“...” Dương Thùy Sam mới xấu hổ, “Chúng ta có làm gì đâu, anh... em bị anh làm cho tức chết mất!”

Anh nói cứ như hai người vừa làm chuyện gì xấu xa lắm vậy!

Dương Thùy Sam bĩu môi, quyết định không để ý đến anh nữa!

Toàn ăn nói bậy bạ!

Nhìn cô lại bĩu môi đầy đáng yêu, tâm trạng của Vũ Phong vui hơn nhiều, anh cầm cốc nước thỏa mãn hút mấy ngụm. Trên ống hút vẫn còn vương lại hương vị ngọt ngào của cô, khiến anh có chút mê mẩn không nổi rời xa, nghĩ đến mấy nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước vừa rồi mà anh lại càng vui hơn.

Dương Thùy Sam lên nhìn anh, thấy anh không để tâm mà uống cốc nước mà cô vừa uống, trái tim vừa bình tĩnh được không lâu lại như nổi trống trận. Cô sợ Vũ Phong phát hiện mình đang nhìn anh nên vội vàng quay mặt đi, hai má đã đỏ nay càng đỏ hơn.

Cô cúi thấp đầu tập trung uống nước nhưng mãi mà không bình tĩnh lại được. Đoạn sau của phim nói về gì cô cũng không biết... Dương Thùy Sam lại một lần nữa không xem hết bộ phim này.

Cô chỉ biết, tối nay hai người họ đã hôn gián tiếp!

Cô còn biết, hôm nay... họ đã hôn thật rồi!

Sau khi hết phim, Dương Thùy Sam bị Vũ Phong kéo từ trong rạp ra, tay cô vẫn cầm cốc nước đã bị uống hết.

“Em vào toilet đã.” Dương Thùy Sam nói xong cũng không chờ Vũ Phong đáp lại mà vội vàng chạy đi.

Vũ Phong thấy cô chạy như ma đuổi mà không khỏi bật cười.

Truyện được mua bản quyền up trên

-----oOo-----

Chương 159: Ghen? anh đang đùa với em sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dương Thùy Sam đứng trước gương hít một hơi, sau đó lấy nước rửa sạch để rắng hồng trên má nhạt bớt, sau khi mọi thứ trông có vẻ bình thường, cô mới quay người rời khỏi nhà vệ sinh.

Lúc đi ngang qua quầy, cô lại tiện tay mua một lon coca không đá, sau đó đi ra cửa.

Từ đằng xa cô đã nhìn thấy Vũ Phong đang đứng trước cửa, anh hơi cúi đầu kiên nhẫn đứng chờ cô.

Tóc mái ngắn rũ xuống che phủ vàng trán của Vũ Phong, khuôn mặt anh có thể nói là thuộc hàng top, nhưng thiên về vẻ đẹp của những anh chàng Hàn Quốc hơn, đôi mắt phượng quyền rũ điển hình với đuôi mắt hơi hất lên, dù chỉ là một cái chớp mắt cũng đủ cướp đi trái tim của phụ nữ, sống mũi cao và thẳng, đầu mũi tinh tế, đôi môi mỏng đầy gợi cảm. Tuy khuôn mặt anh thiên về “xinh đẹp” nhưng khí chất lại không hề ẻo lả chút nào, hơn nữa còn toát lên vẻ quyền rũ đầy mạnh mẽ đậm chất đàn ông.

Dương Thùy Sam thừ người ra ngắm nhìn Vũ Phong, khi cô định đi tới chỗ anh thì bỗng nhìn thấy một đám nữ sinh đeo cặp xách đang líu ríu dặt nhau đi về phía anh, trên mặt cô nào cô nấy đều viết rõ hai chữ xấu hổ và vui mừng.

Bước chân Dương Thùy Sam hơi khựng lại.

Hình như có trò vui xem rồi đây!

Cô tinh nghịch nhướn mày, liếc nhìn về phía bọn họ.

“Anh ơi, anh có thể... cho chúng em số điện thoại của anh không?”

Các cô gái chớp chớp đôi mắt mê trai nhìn Vũ Phong đầy mong đợi.

Vũ Phong ngẩng đầu lên, sau đó liếc mắt nhìn chiếc cặp sách sau lưng họ.

Học sinh à?

Anh nhướn mày, nở nụ cười rất lịch sự, “Cấp ba à?”

“Vâng, cấp ba ạ!”

Các cô gái gật đầu lia lịa.

Vũ Phong liếm môi, không ngờ học sinh cấp ba bây giờ lại chủ động tới mức này?

“Anh ơi, số điện thoại của anh là bao nhiêu ạ?”

Thấy Vũ Phong không nói gì, đám nữ sinh lại hỏi thêm lần nữa.

Vũ Phong vừa định trả lời liền nhìn thấy Dương Thùy Sam đang bước về phía này.

“Lấy bút đi, anh viết cho các em!”

Vũ Phong bảo các cô bé lấy giấy và bút ra.

Dương Thùy Sam đã đứng trước mặt họ. Nhìn thấy Vũ Phong viết gì đó lên tờ giấy, cô hút một hộp coca, lòng bỗng cảm giác nghèn nghẹn.

Cô liếc mắt nhìn các cô bé mê trai rồi hỏi, “Làm gì thế?”

Nhìn đi! Câu hỏi không có chủ vị và rất bất lịch sự, vừa nghe đã sặc mùi thuốc súng.

Lúc này, các cô gái mới chú ý tới Dương Thùy Sam đang đứng bên cạnh, “Ồ...tụi em chỉ tìm anh này để xin số điện thoại thôi, anh viết xong chưa ạ?”

Anh? Cái xưng hô này....

Dương Thùy Sam chỉ cảm thấy da gà da vịt nổi rần rần cả người!

Ánh mắt cô liếc nhìn Vũ Phong, chỉ thấy anh cười vô cùng rạng rỡ!

“Ừm.”

Vũ Phong mỉm cười đưa giấy cho các cô bé.

Trên giấy là một hàng số điện thoại, Dương Thùy Sam cũng không hứng thú đi nhìn, sau đó cô nghe thấy đám nữ sinh hồn nhiên hỏi Vũ Phong, “Anh ơi, chị này là ai vậy ạ? Chắc không phải bạn gái anh đâu ha?”

Dương Thùy Sam lại uống một hộp coca, sau đó trừng mắt nhìn đám nữ sinh đáng ghét.

Có phải bạn gái hay không thì sao, tới lượt các cô đi hỏi à? Cô còn chưa hỏi đám các người là ai ấy! Có đứa con gái nào lại ngênh ngang tới chỗ

bạn trai người khác xin số điện thoại thế không hả?

“Sao chị lại trừng mắt nhìn chúng tôi?”

Đám nữ sinh hơi tức giận, cũng không biết có phải vì ghen hay không mà vẻ mặt rất khó chịu, “Chúng tôi có làm gì đâu, chỉ xin số điện thoại của anh này thôi mà, sao lại trừng chúng tôi?”

Dương Thùy Sam bị đám nữ sinh hoành hợ thì tâm trạng lại khó chịu hơn vài phần.

Cô trợn mắt nhìn bọn họ, sau đó thả ống hút đã bị cô cắn nát đầu ra rồi mắng, “Đừng có mà gọi anh ngọt xót thế, nghe mà thấy kinh tởm, tôi sắp ói ra luôn rồi đây nè! Ai bảo đây là anh của các người hả? Tưởng đang diễn phim Hàn kêu ộp pa ộp pa gì đó à? Cho dù là ộp pa thì cũng không đến lượt các người kêu! Các người xin số điện thoại bạn trai tôi nên tôi không vui đấy!! Anh ấy là bạn trai của tôi, khuôn mặt đẹp trai mà mấy người thích cũng là của Dương Thùy Sam này!! Muốn theo đuổi anh ấy ư? Các người cũng phải hỏi tôi có đồng ý không cái đã!!”

Dương Thùy Sam kéo cái tên xấu xa vẫn đang cười tủm tỉm sang bên cạnh cô, sau đó ngênh ngang tuyên bố chủ quyền với đám nữ sinh phách lối kia.

Kết quả, cô vừa nói dứt lời, đám nữ sinh đã cười rộ lên, “Xì! Nếu anh ấy thích chị thật thì sao lại cho chúng tôi số điện thoại làm gì? Chị đang làm trò hề à!”

Một câu nói của đám nữ sinh đã khiến Dương Thùy Sam không nói được gì. Mọi uy phong vừa rồi bỗng xì xuống. Lúc này, cô thật sự muốn đá Vũ Phong một cái, trong thời khắc đấu uy phong máu chốt thế này, anh ta lại chơi cô một vố!

Đám nữ sinh thấy Dương Thùy Sam im lặng thì càng vui vẻ hơn, họ cũng bắt đầu tin rằng anh chàng trước mặt rất dễ cưa, “Anh ơi, em gọi điện cho anh, anh lưu số điện thoại của em lại nha.”

Dương Thùy Sam lại bắt đầu uống nước ngọt.

Từ chối! Từ chối đi!

Trong lòng cô không ngừng hò hét.

Vũ Phong cười cười, “Em viết giấy cho anh đi, điện thoại anh hết pin, tắt nguồn rồi.”

Anh còn lấy điện thoại ra giờ giờ về phía đám nữ sinh, đúng là đã tắt nguồn rồi.

Con mẹ nó!

Dương Thùy Sam thầm chửi một câu trong lòng, cái tên đàn ông vô liêm sỉ này!! Đúng là chỉ cần có phụ nữ, ngay cả những em học sinh cấp ba đáng thương này anh ta cũng không từ chối!

Kinh tởm! Rác rưởi!

Còn đám nữ sinh lại vui vẻ đến phát điên, vội ghi lại một hàng số điện thoại rồi đưa cho Vũ Phong, sau khi trừng mắt khiêu khích Dương Thùy Sam mới hài lòng kéo nhau đi.

Không ngờ Vũ Phong còn cất số điện thoại đó vào trong túi?!

Dương Thùy Sam thấy vậy không khỏi cắn môi, cô nở nụ cười khinh bỉ đầy lạnh lẽo.

Thật kinh tởm!

“Đi thôi!”

Tâm trạng Vũ Phong vô cùng tốt, định duỗi tay ôm Dương Thùy Sam ra khỏi rạp phim.

Nhưng tâm trạng Dương Thùy Sam đã bị phá hỏng hoàn toàn bởi màn sóng gió vừa rồi. Cô không vui hất cái tay đang định đặt lên eo mình ra, đột nhiên cảm thấy người đàn ông bên cạnh thật ghê tởm, vừa nghĩ tới mình vừa rồi còn bị môi của anh ta chạm vào, cô lại càng thấy bần hơn.

Cô nhắc tay dùng hết sức chà môi của mình, sau đó mới quay sang nhìn Vũ Phong bằng ánh mắt lạnh lùng.

Còn Vũ Phong cũng đang nghi hoặc nhìn cô.

“Tôi tự bắt xe về được rồi!”

Sắc mặt Dương Thùy Sam vẫn không tốt lắm.

Cô vừa nói vừa đi ra ngoài, bàn tay nhỏ không ngừng vẫy tay muốn bắt taxi.

Nhưng khổ thay đây là khu thành phố, lại thêm thời tiết hơi lạnh nên taxi đều có khách hết rồi.

“Cô làm sao ấy?”

Vũ Phong vẫn dò xét nhìn cô.

Dương Thùy Sam không thèm để ý anh ta, mày hơi cau lại, chỉ tập trung vẫy xe.

Vũ Phong đi tới trước mặt cô rồi nói, “Này! Cô có biết cô thế này rất giống ghen không hả! Chậc chậc, cái miệng cong thêm nữa chắc treo quần áo được luôn quá!”

“Ghen? Anh đang đùa tôi à?”

Nhìn vẻ mặt vui vẻ của Vũ Phong, Dương Thùy Sam lại càng tức giận hơn, cô lạnh lùng nhếch môi, “Tôi ghen vì loại người như anh ư? Anh đừng đùa nữa được không?”

“Loại người như tôi?”

Vũ Phong cau mày, “Tôi là loại người gì?”

“Đồ trắng hoa!! Thấy phụ nữ là sáp vào!!”

Khuôn mặt đẹp trai của Vũ Phong hiện lên vài phần nhẫn nhịn, anh kéo tay Dương Thùy Sam, cúi xuống hỏi cô, “Cô thấy tôi sáp vào ai? Cô đừng có nhầm lẫn nhé, đó là bọn họ thấy tôi rồi chủ động sáp vào tôi đấy chứ!”

Dương Thùy Sam vừa nghe xong lời của Vũ Phong, cơn giận trong lòng lại càng ngút cao.

“Đúng thế đúng thế!! Là tôi nhầm lẫn rồi, phải nói là bọn họ chủ động sáp vào anh, anh chỉ lịch sự nói cho bọn họ phương thức liên lạc, để bọn họ có cơ hội xun xoe với anh thôi!! Anh làm đúng, anh làm gì cũng đúng!! Anh chẳng có gì sai cả!! Nói như anh thì sau này chỉ cần có đàn ông tới xin số điện thoại tôi cũng có thể cho bọn họ, hẹn tôi ăn cơm tôi cũng có thể đồng ý, hẹn xem phim tôi tất nhiên không thể từ chối, hẹn lên giường có phải tôi cũng phải lột sạch quần áo đắp sẵn chăn chờ bọn họ không?!!”

“Cô dám!!”

Khuôn mặt Vũ Phong lập tức sầm xuống.

Dương Thùy Sam vẫn nhếch môi cười lạnh, “Tôi đâu có dám! Tôi đâu có thoáng như anh! Tôi cũng không vô liêm sỉ như anh! Tôi biết cách từ chối, tôi có nhân cách của mình và nguyên tắc kết bạn riêng!! Nếu tôi thật sự làm như thế thì tôi và anh là cùng một loại người rồi! Như thế tôi cũng sẽ tự khinh thường bản thân!!”

Nói xong, cô không thèm để ý tới Vũ Phong mà xách túi đi ra ngoài.

Một tay Vũ Phong kéo cô lại, tay còn lại ôm lấy người cô, không để cô cựa quậy, “Còn dám nói là không ghen, mũi nồng nặc luôn, tưởng lừa ai chứ!”

Nghe thấy lời nói của cô, tâm trạng của Vũ Phong liền trở nên vui vẻ.

Thấy anh vẫn cười được, Dương Thùy Sam thiếu chút nữa lấy túi đập vào mặt anh, “Ai thèm ghen! Thả tôi ra! Anh đừng kéo tôi!!”

Vũ Phong không chỉ không thả, thậm chí còn giữ chặt cái ót đang vùng vẫy của Dương Thùy Sam.

Sau đó, một nụ hôn bá đạo đặt lên môi cô.

Nhưng...

Nụ hôn này chỉ là một cái chạm như chuồn chuồn lướt nước.

Vũ Phong dường như cũng ngẩn người ra, anh ngẩng đầu lên liền nhìn thấy người con gái trước mặt đờ như tượng gỗ, đôi mắt cô mở lớn kinh ngạc nhìn anh.

Vũ Phong rất thích sự ngây thơ của cô.

Khóe miệng Vũ Phong hơi nhếch lên, sau đó lại kéo cô lại, anh cúi xuống một lần nữa, quỳen lấy bờ môi đỏ mọng của cô.

Nụ hôn lần này không chỉ là chuồn chuồn lướt nước nữa.

“Um um um!!”

Mãi cho tới khi răng cô bị anh thuần thực tách ra, cô mới giật mình tỉnh táo lại.

Không ngờ anh lại hôn mình thật??!!

Hơn nữa còn là...hôn bằng lưỡi!!

“Um um um!!”

Dương Thùy Sam dùng tay đẩy anh ra, trong lúc nguy cấp này còn không quên lấy túi đập anh, nhưng lại chẳng thấm vào đâu, nắm tay vừa đập lên người anh giống như muỗi bỏ biển, sức của anh mạnh đến đáng sợ, khiến cô không có đường phản kháng!

“Vũ Phong, anh là đồ khốn nạn!! Um um, anh...anh phạm quy!!”

Dương Thùy Sam bị Vũ Phong hôn đến mức thở hổn hển. Cái lưỡi vừa ẩm ướt vừa nóng hôi của anh đi phượt khắp nơi trong khoang miệng cô, cướp lấy hương vị thanh mát của cô... Cuối cùng, nó ngang ngược cuốn lấy lưỡi của Dương Thùy Sam.

-----oOo-----

Chương 160: Võ trứng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh siết chặt vòng tay ôm lấy eo cô rồi tiếp tục hôn, cho đến khi cô gái trong lòng gần như hết hơi, anh mới thả chậm tốc độ, bắt đầu dịu dàng hôn lên đôi môi hồng của cô, khẽ cọ sát rồi mút lấy, đến khi thỏa mãn mới tiếc nuối thả cô ra.

Lòng ngực cô vẫn đang phập phồng thờ đốc.

Nhìn cô gái đang cúi đầu ngượng ngùng thở hổn hển để khôi phục hô hấp như ban đầu, anh chỉ muốn tiếp tục hôn cô. Nhưng đột nhiên, Vũ Phong thấy dưới bụng đau điếng, không ngờ rằng Dương Thùy Sam lại lên gối đá anh! Hơn thế nữa còn đúng vị trí háng nữa!

“Á!” Tiếng kêu đau đớn vang lên.

Vũ Phong kẹp chặt hai chân theo bản năng, khuôn mặt điển trai nhăn nhó vì đau đớn đang chảy mồ hôi ròng ròng.

Không phải đàn ông thì sẽ không biết cảm giác khi bị đá vào háng là đau đến mức nào! Nói không ngoa chứ có thể chết người đấy!

“Dương Thùy Sam! Con ranh này...”

Hành động của cô khiến người ta tức không chịu nổi.

“Anh...” Mặt Dương Thùy Sam đỏ bừng, “Rõ ràng là anh phạm quy trước!”

Thật ra cô cũng không muốn đá vào chỗ đó đâu, cô cũng là bác sĩ nên cô biết tầm quan trọng của vị trí ấy. Cơ mà... cô lỡ chân...

Thấy mặt Vũ Phong càng lúc càng tái, Dương Thùy Sam cũng cuống lên, “Vũ Phong, anh không sao chứ?” Cô đi tới hỏi thăm anh.

“Cô thấy tôi giống không sao lắm hả?” Vũ Phong gào ầm lên.

Dương Thùy Sam tủi thân, “Em... không cố ý!”

“Nát rồi!” Vũ Phong nhăn mặt, một tay mò mẫm vấy Dương Thùy Sam lại, tức giận nói với cô, “Qua đây đỡ tôi!”

Dương Thùy Sam không dám lè mề, vội vàng chạy tới dìu anh, tim thì đập âm âm sợ hãi. Cô thầm nghĩ, chắc không nát thật đâu nhỉ? Nghe nói nếu vậy thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến chuyện đó đó thì phải? Lỡ đúng vậy thật thì cả đời này cô phải dính lấy Vũ Phong à?

“Em xin lỗi, em thật sự không cố ý...” Dương Thùy Sam cố gắng giải thích.

“Đỡ tôi tới bãi đỗ xe nhanh lên!”

“Vâng ạ!” Dương Thùy Sam luống cuống tay chân đỡ anh đi đến bãi đỗ xe.

Vũ Phong như người không xương, yếu ớt dựa cả vào người Dương Thùy Sam, tay ôm lấy cổ cô, ngón tay còn xoa nhẹ lên gáy cô nữa. Làn da của cô mềm mại như nhung, sờ lên còn rất có độ đàn hồi, vừa trắng lại vừa hồng hào, khiến anh không nhịn được mà nheo mắt. Vị trí phía dưới vốn đã hơi chàu cờ vì nụ hôn vừa rồi giờ lại ngẩng lên cao hơn!

Còn đau thì...

Thật sự là đau tưởng chết! Nhưng giờ chỉ còn sự đau đớn khi chưa được thỏa mãn dục vọng thôi, ngoài ra thì không có vấn đề gì. Thấy Dương Thùy Sam gồng hết sức để đỡ mình, Vũ Phong cười càng vui hơn khi thấy người ta gặp họa.

“Đinh!” Bỗng nhiên điện thoại Dương Thùy Sam reo lên, thông báo có tin nhắn mới.

Cô dùng một tay lấy điện thoại ra, xem tin nhắn xong thì nhú mày.

“Anh ơi, tối nay anh rảnh không? Chúng mình đi xem phim đi, chỉ em với anh thôi!”

Dương Thùy Sam tròn mắt nhìn tin nhắn mà không thể tin được. Cô quay ra trừng mắt với người đàn ông bên cạnh rồi đưa điện thoại cho Vũ

Phong, tức giận chất vấn, “Anh làm gì vậy hả? Đưa sai số mà không biết à?”

Vũ Phong liếc tin nhắn trong điện thoại của cô, lướt qua hai chữ “anh ơi” thôi đã dừng lại không đọc tiếp, “Có phải gửi cho tôi đâu mà cho tôi xem? Trời ơi, nhanh lên hộ tôi cái, tôi phải lên xe để kiểm tra cơ thể mới được” Vũ Phong thúc giục.

“Anh cố ý đưa số điện thoại của em cho cô bé ấy à?” Dương Thùy Sam tức giận nhìn Vũ Phong, “Anh có ý gì hả? Muốn để mấy cô gái ấy đến gây rối với em sao?”

“...” Vũ Phong hét chỗ nói, cuối cùng dí một phát lên trán Dương Thùy Sam, “Phụ nữ trên đời ai cũng ngu như cô hả? Có cô gái khác đến hỏi số điện thoại của tôi, tôi đưa số của bạn gái mình cho họ, cô không biết vậy nghĩa là gì hả? Nghĩa là không hứng thú với mấy cô kia đấy! Nói thẳng ra cho mấy cô kia biết là tôi là chậu đã có hoa rồi! Muốn tìm tôi hay muốn nói gì thì tìm bạn gái tôi mà nói! Tôi thể hiện rõ thế rồi mà cô còn không hiểu!”

Vũ Phong tuôn một đồng khiến Dương Thùy Sam đỏ bừng cả mặt, trái tim trong lồng ngực lại tăng tốc.

Sao anh ấy lại phải làm vậy? Bộ mặt thật của anh ấy vốn là một tên ăn chơi cơ mà? Đột nhiên làm vậy khiến cô...

Dương Thùy Sam cắn môi, trong lòng dấy lên chút áy náy, kèm theo đó là sự... rung động...

“Không đúng!” Cô chợt nghĩ ra gì đó, “Chắc là anh đưa nhầm số điện thoại chứ gì, nếu không thì anh vẫn lưu số của họ đúng không?”

Vũ Phong đảo mắt trắng, “Cô thấy tôi lưu số điện thoại của họ lúc nào?”

Anh nói xong bèn rút hết đồ trong túi ra cho cô xem, trong đó cũng không có tờ giấy mà mấy cô bé kia đưa cho anh, “Tờ giấy kia tôi ném đi rồi, không tin thì cô ra mà lục thùng rác ấy!”

Anh chỉ về phía thùng rác ở cửa rồi lấy di động của mình ra lắc lắc trước mặt cô, “Điện thoại tôi vẫn còn pin, nếu tôi muốn có số của họ thì cần gì

phải nói dối là hết pin rồi?”

Nói cũng đúng, Dương Thùy Sam cau mày, “Thế sao anh không từ chối thẳng đi, còn lằng nhằng vậy làm gì? Anh không sợ phiền chết hả?”

“Không phiền.” Vũ Phong lại đề cả cơ thể lên người Dương Thùy Sam, “Nếu cô không ở đó thì tôi cũng từ chối luôn đấy. Nhưng không vòng vo lâu như vậy thì sao có thể biết rằng thì ra lúc cô ghen lại đáng sợ như vậy! Haha...”

Anh nói xong còn không quên nhéo cằm Dương Thùy Sam như trêu chọc.

Dương Thùy Sam đỏ bừng cả mặt, “Tránh ra! Ai thèm ghen chứ hả? Anh bớt nghĩ vớ vẩn đi! Anh mới là đồ đáng sợ ấy!”

Cô tức giận đẩy Vũ Phong ra, kết quả lại nghe anh cao giọng kêu đau, “Cô nghĩ oan cho tôi lại còn đánh tôi thành ra thế này, giờ còn định mặc kệ, sao cô lại vô lương tâm thế hả? Nếu ảnh hưởng đến đường con cháu của tôi thì tôi không để yên cho cô đâu!” Anh nói xong thì gục người lên Dương Thùy Sam.

Dương Thùy Sam thở hỏn hển, “Anh sắp đề chết em rồi đây này! Người to như con voi ấy!”

Vũ Phong cười gian, “Nếu nói câu này trên giường thì tôi sẽ vui hơn đấy.”

Má! Đồ nào đề dưới háng này!

Trên xe, Vũ Phong ngồi trên ghế lái, nhăn nhó mặt mày vì đau đón. Dương Thùy Sam thấy thế thì càng áy náy hơn, “Anh không sao chứ?”

“Kiểm tra xem đã!”

“Hả?” Dương Thùy Sam suýt thì đập mặt vào xe, cô mở cửa ra định trốn, “Tự anh kiểm tra đi, em xuống xe chờ.”

Mặt cô đỏ lựng, đỏ xuống tận cổ.

Cô không ngờ lại bị Vũ Phong kéo tay lại, “Cô đánh tôi thành thế này mà không kiểm tra à?”

“Anh... em kiểm tra kiểu gì hả? Mà anh là bác sĩ cơ mà, anh tự kiểm tra đi!” Dương Thùy Sam nuốt nước bọt.

“Thế cô không phải bác sĩ chắc?”

Cái tên này... đúng là đồ mặt dày!

“Bác sĩ nhìn thứ này cũng không lấy làm lạ đâu chứ hả?”

Trời ơi! Dương Thùy Sam cảm thấy da mặt của Vũ Phong có thể so với tường thành rồi!

Cô giật miệng một lúc mới nói, “Em không muốn!”

“Nhưng nó ở phía dưới, tôi không nhìn thấy!”

“...”

Vũ Phong còn thật sự cầm tay Dương Thùy Sam nhét vào trong quần mình.

“Á!!!”

Dương Thùy Sam cảm giác như tay mình bị bỏng, cô nhảy dựng lên cứ như sờ phải thứ gì đó kinh khủng lắm vậy, chỉ biết giãy dụa muốn rút tay về nhưng lại bị Vũ Phong giữ chặt tay lại.

Hai má Vũ Phong hơi đỏ, trong mắt dấy lên dục vọng, anh nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào gương mặt đỏ ửng của Dương Thùy Sam, khàn giọng nói, “Đau quá...”

“Đáng đời anh lắm...” Tay cô vẫn còn run lẩy bẩy, mỗi lần run cũng cảm thấy thứ nóng rục trong tay như lớn hơn mấy lần.

“Dừng... đừng đùa nữa!” Dương Thùy Sam hít sâu vào mấy hơi, vì căng thẳng và luống cuống mà thở hổn hển, “Vũ Phong, anh vốn chẳng làm sao hết! Rất bình thường, anh mau thả tay em ra...”

“Nếu tôi buông ra là có sao luôn đấy!” Vũ Phong cảm giác mình sắp chết ngạt rồi.

Làm thế nào bây giờ?

Thật ra vừa rồi anh chỉ muốn trêu cô chút thôi, nhưng giờ thì...

Điện thoại Dương Thùy Sam lại reo chuông báo tin nhắn đến.

“Điện thoại em có tin nhắn!” Dương Thùy Sam vội vàng lấy điện thoại ra, tay còn lại thì cô gắng giãy khỏi tay Vũ Phong, kết quả tin nhắn lần này vẫn là của cô bé cấp ba ấy, “Kìa anh, anh vẫn chưa mở điện thoại à? Sao chẳng nhắn lại cho em gì cả?”

Vũ Phong liếc sơ qua rồi tức giận nói, “Bảo nó là cô đang khám nam khoa cho người đàn ông của cô, bảo nó cút đi!”

Nếu biết phiền như thế thì anh đã từ chối luôn rồi!

Dương Thùy Sam ném điện thoại sang một bên, mặt đỏ bừng như sắp nhỏ ra máu tới nơi, “Anh mau buông tay em ra, nếu không buông thì em sẽ giận thật đấy!”

Cô nói xong thì hai mắt cũng ửng đỏ theo.

Vũ Phong thấy Dương Thùy Sam như vậy thì cũng ngỡ người rồi vội vàng thả tay cô ra. Kết quả, ngay sau đó Dương Thùy Sam liền khóc.

Vũ Phong nhìn mà ngu người.

“Khóc thật đấy à?” Thấy Dương Thùy Sam khóc, Vũ Phong liền hỏi hận.

Chết tiệt! Anh quên mất cô gái này không giống những cô gái mà anh từng qua lại trước đây, những cô gái kia ai cũng trưởng thành và đầy hiểu biết, còn cô nhóc này... e rằng nụ hôn vừa rồi là nụ hôn đầu của cô.

Không chừng giờ trong lòng cô, anh đã trở thành một tên khốn khiếp vô liêm sỉ!

Dương Thùy Sam không trả lời Vũ Phong mà đẩy cửa xe chạy ra. Vũ Phong thấy cô xuống xe cũng vội vàng đuổi theo, may là cô chỉ dựa lên xe để lau nước mắt. Anh thở phào nhẹ nhõm vì cô không chạy trốn đi đâu.

Nhưng từng giọt nước mắt tuôn rơi như từng nhát búa gõ vào lòng anh, khiến anh cảm thấy đau lòng.

Vũ Phong đi lên phía trước, chân thành nói, “Xin lỗi cô, thật ra tôi... không có ác ý gì đâu, cô đừng khóc.”

Không có ác ý á? Đã như vậy rồi còn dám nói là không có ác ý?

Dương Thùy Sam òa lên một tiếng, khóc càng dữ hơn.

“Trời đất ơi, cô đừng khóc, đừng khóc nữa mà...” Vũ Phong vội vàng lau nước mắt cho cô, song lại bị Dương Thùy Sam tức giận gạt tay ra. Anh cuống cuống đến gần hôn lên những giọt nước mắt của cô và an ủi, “Đừng giận mà, tôi sai rồi, tôi biết lỗi rồi! Tôi... chắc... tôi chỉ đùa chút thôi...”

Anh cuống đến mức vò đầu bứt tóc.

-----oOo-----

Chương 161: Thế giới này thật trùng hợp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dương Thùy Sam lườm anh ta bằng đôi mắt đỏ ngầu: “Anh tránh ra!! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!!”

Nói xong, nước mắt cô lưng tròng.

Bàn tay vừa mới nắm vào chỗ đó của anh giờ vẫn còn đang nóng hôi hổi, cảm giác giống như muốn đốt cháy đến tận cả tim gan cô.

Cô mở tay ra, không ngừng vuốt lên thân xe, cảm giác làm như vậy có thể tuột bỏ cái sức nóng kia đi.

“Cô làm gì vậy!!” Vũ Phong kéo tay cô, “Mạnh tay như vậy cô không đau à!! Chiếc xe này đã lâu không được cọ rửa rồi, cô không thấy bẩn sao!!”

“Kể cả thế nó vẫn sạch hơn anh!!” Dương Thùy Sam chặn họng anh ta ngay mà không nghĩ nhiều.

Vũ Phong sầm mặt lại.

Rất lâu sau anh vẫn không nói câu nào, miệng động đậy, ánh mắt luôn chăm chú nhìn vào khuôn mặt bị thương của Dương Thùy Sam, kìm nén sự bức bối trong lồng ngực xuống, nói: “Đúng, tôi xin lỗi, hành động lúc này của tôi đúng là có chút quá đáng! Nhưng...” yết hầu Vũ Phong khẽ động đậy, “Nhưng tôi là đàn ông, mẹ nó chứ, tôi có ý với cô đâu phải tự tôi có thể khống chế được, trêu cô là tôi không nên, nhưng cô làm đau tôi cũng là thật, với lại...cũng chỉ có cô mới khiến tôi trông thảm hại như thế này! Bây giờ tôi...cũng rất khó chịu đây, cô biết không hả?”

Ngay bây giờ, phía dưới của anh đang cương cứng hết lên! Anh có thể thấy dễ chịu được sao?

“Điều đó cũng không liên quan gì đến tôi!! Loại người t*ng trùng đầy não như anh, gặp gái là “hứng” cả lên, trách tôi được sao?”

Dương Thùy Sam âm ức lau nước mắt.

Sắc mặt Vũ Phong lần này thực sự rất khó coi, anh áp sát lên người Dương Thùy Sam, đè cô lên xe, một tay vòng lấy cơ thể ngọc ngậy của cô, nghiêm mặt nhìn cô: “Đúng, tôi thừa nhận là tôi “hứng” khi tôi nhìn thấy cô, nhưng cô nói gặp ai tôi cũng “hứng”, lời nói ra không chút căn cứ, là cô vu oan giá họa cho tôi!! Tôi không chấp nhận!! Vũ Phong tôi tuy từng có không ít bạn gái, nhưng muốn cái đó “cương cứng” lên cũng phải có điều kiện nhé! Nó không “dễ dãi” như cô nghĩ đâu, nó phải gặp người nó thích thì nó mới có cảm giác, mới “cứng” lên được!!”

Vậy nên...

Câu này ý là đang muốn nói với cô, anh thích cô? Anh có cảm tình với cô?

Hay là...chỉ có cái kia của anh mới thích cô, mới có cảm tình với cô?!!

Dương Thùy Sam bặm môi, mắt đỏ lên, âm ức lườm anh ta: “Tóm lại, hôm nay anh hết lần này đến lần khác làm trái với điều ước!! Chúng ta không phải đã nói rõ rồi sao?”

“Gì mà hết lần này đến lần khác làm trái điều với ước? Nụ hôn đó, tôi thừa nhận, là tôi vi phạm, nhưng chỉ có lần đó thôi, sao lại thành hết lần này đến lần khác?”

Vũ Phong vừa nói vừa lau nước mắt cho cô, “Hừ, chưa thấy ai mau nước mắt như cô! Ai biết cô rồi mới nghĩ là cô trong sáng, ai không biết còn tưởng tôi làm gì cô!”

“...”

Lẽ nào vừa nãy anh không làm gì cô sao?

“Vụ xem phim kia, tính thế nào đây?”

Dương Thúy Sam sục sít mũi, hỏi anh.

“Xem phim?” Vũ Phong chớp chớp mắt, ngay sau đó cười phá lên, “Ây da! Lúc xem phim cô còn giả vờ ngủ! Vậy là cô cố ý rồi còn gì? Cô cố ý để đầu mình ngã xuống, rồi vừa hay ngã vào môi tôi, đúng chứ! Này, tôi nói mà, sao lại có thể ngã xuống đúng lúc như thế chứ! Cô giỏi lắm, hóa ra là cô đã tính cả rồi!! Ấy, nếu nói như vậy thì rõ ràng là cô vi phạm trước? Là cô hôn tôi trước, nếu giờ để ai phải làm bữa sáng thì có phải là nên để cô làm bữa sáng trong ba tháng trước?”

Vũ Phong ôm ngực, khuôn mặt cười nhạo nhìn cô.

“Tôi không có!! Tôi không có giả vờ ngủ!!”

Dương Thùy Sam vội vã giải thích, “Là tôi ngủ thật, tôi ngã vào người anh xong liền tỉnh dậy luôn, anh đừng có mà vu oan cho tôi, tôi không cố ý mà!!”

Nhìn cô cuống lên!!

“Được rồi, được rồi!! Tôi đâu có trách gì cô đâu!”

Vũ Phong bộ dạng vừa ăn cướp vừa la làng.

Anh lấy tay đang giữ chặt cô, vỗ vỗ vào lưng cô, vỗ về: “Sao lại giống như đứa con nít vậy, cuống thành ra thế này!! Cô nghĩ là tôi giống cô sao, tôi còn lâu mới thêm tính toán với cô nhé! Nếu cô thấy nụ hôn của tôi vừa rồi là vi phạm điều ước, nhất thì tôi làm ba tháng bữa sáng cho cô, không sao hết, tôi chịu phạt, chỉ cần cô đừng giận nữa là được?”

“Thật không?”

Dương Thùy Sam mắt sáng lên.

“Tôi lại phải lừa cô sao?”

“Hừ!!”

Dương Thùy Sam làm bầm.

Vũ Phong thấy cô bớt giận rồi, lúc này mới khuyên cô lên xe, “Được rồi, lên xe đi, đứng ngoài kẻo lạnh.”

“Trong xe anh có nước không?”

“Có.”

Vũ Phong tưởng nha đầu này muốn uống nước, vội đi ra phía sau xe lấy nước, mở nắp rồi đưa Dương Thùy Sam: “Hơi lạnh đấy, uống được không?”

Ai biết rằng Dương Thùy Sam lấy được chai nước liền đổ vào bàn tay vừa mới chạm vào cái kia của anh rồi rửa.

Sắc mặt Vũ Phong thay đổi, nghiến răng kèn kẹt chửi thề, “Đáng chết!! Người phụ nữ này...”

Dương Thùy Sam không để ý đến anh, rửa sạch tay xong mới đưa nước lại cho Vũ Phong gương mặt giờ đang đen như cái đít nồi, quay đầu ngồi

vào trong xe.

“Mau lái xe đi, tôi muốn về nhà!!”

Dương Thúy Sam ới lên.

Vũ Phong nghiêng chặt răng, hậm hực đóng chai nước, coi cái nắp chai đầy như là đầu của Dương Thúy Sam mà vặn.

Người phụ nữ này, càng ngày càng không coi ai ra gì rồi!!

Tại thành phố S

“Số 7901, đi ra đi, có người đến thăm!”

Nghe có người đến, Cao Lâm Tuấn không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ có người thân nào đó nghe được tin nên đến thăm ông, hai tay đeo còng, theo quản tù hướng về phía phòng thăm nom.

Vừa bước vào phòng thăm nom, nhìn thấy Trần Lan ngồi ở phía bên kia tấm kính, Cao Lâm Tuấn đứng hình mấy giây, cảm giác giống như bản thân đang nằm mơ.

Nửa phút trôi qua, đến khi ông chắc chắn đây không phải là giấc mơ ông mới nhẹ nhàng điều chỉnh lại cảm xúc trên khuôn mặt, bước về phía Trần Lan.

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc đang tới gần, Trần Lan vội vã ngẩng đầu, nhìn thấy bóng hình cao to mặc bộ quần áo tù nhân màu xanh ấy, từng bước vững vàng tiến về phía bà.

Tuy là đang ở trong tù, nhưng đầu đó vẫn là phong thái ấy, vẫn là sự ung dung, bình tĩnh ấy.

Gương mặt điển trai tuy rằng đã có chút dấu vết lưu lại của tháng năm, thậm chí còn có chút phóng khoáng, nhưng mị lực đến phi thường...

Giây phút đó, Trần Lan như nhìn thấy ông của những năm 20 tuổi, ôm

trái bóng rổ, khoác lên mình đồng phục của đội bóng, nụ cười tỏa nắng như ánh mặt trời, bước về phía bà...

Vành mắt bà bỗng chốc thấy ươn ướt.

“A Lan.”

Thấy Trần Lan nhìn mình chăm chú, Cao Lâm Tuấn lúc này mới lên tiếng gọi bà.

Trần Lan vẫn còn đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ của bản thân, thất thần.

“Câu muội thôi!!!”

Cao Lâm Tuấn gọi lại lần nữa.

Trần Lan ngó ra, hoàn hồn trở lại.

Bà vội lau đi những giọt nước mắt, cười nói với ông: “Ông...vẫn khỏe chứ?”

Cao Lâm Tuấn nhìn bà chằm chằm, nhìn vào vành mắt đỏ đỏ của bà, nhìn vào khuôn mặt hao mòn đi bởi năm tháng, ông không kìm lòng được đưa tay ra vuốt: “Sao bà lại qua đây?”

Dường như, tất cả những hành động này chỉ là điều đương nhiên mà thôi.

Đúng vậy! Họ năm 6 tuổi đã ở bên nhau, tất cả những cử chỉ thân mật này đối với họ mà nói, sớm đã trở thành thói quen, chỉ là đột nhiên đối diện với sự dụi dàng này của ông, Trần Lan có chút đau lòng, nhưng vẫn không quay mặt đi, “Tôi...tôi đến đây thăm ông, xem ông ở đây có tốt không?”

Trần Lan hít một hơi, vành mắt hơi ướt, “Thực ra tôi cũng chỉ là thử vận may chút thôi, bọn họ nói giám quan chỉ cho người nhà đến thăm, nhưng cậu đội trưởng kia vừa biết tôi là bạn của thị trưởng Cao liền chò tôi vào, chứng tỏ họ đối xử với anh cũng khá tốt.”

“Ừm, họ đối xử với tôi rất tốt! Bà nhìn tôi đi, tuy là bị còng tay chân, nhưng so với những bạn tù khác, tôi sống cũng không đến nỗi tệ! Bà yên tâm, tôi khỏe lắm.”

Cao Lâm Tuấn an ủi Trần Lan, hai người tuy đã nhiều năm chưa gặp nhưng lại không hề cảm thấy xa cách, vẫn thân thiết như xưa, vẫn khiến ông sống lòng trào dâng như vậy.

Hoặc, cả đời này người phụ nữ duy nhất có thể khiến ông động lòng cũng chỉ có mình bà mà thôi, cho dù bây giờ họ đều đã già cả rồi.

“Lâm Tuấn...”

Trần Lan gọi ông, bà nhấp nháy môi: “Tôi gặp con trai của ông rồi, rất ưu tú, rất giống với ông năm đó, bây giờ đang là một bác sĩ rất xuất sắc! Ngày trước khi tôi bị bệnh, là cậu ấy giúp tôi phẫu thuật, phẫu thuật rất thành công.”

Nhắc đến con trai của mình, đôi mắt khó đoán của Cao Lâm Tuấn sáng lên: “Thế giới này bé thật.”

Cuối cùng hỏi: “Bà bị bệnh gì vậy? Giờ đã khỏi chưa?”

Ông lại không kìm được đánh mắt nhìn bà từ trên xuống dưới, gầy đi rồi!

Chẳng phải nói rằng phụ nữ khi già đi thì sẽ béo ra sao? Sao bà lại gầy đi thế này, bà bây giờ gầy hơn rất nhiều so với 20 năm về trước.

“Tôi khỏi bệnh rồi, không có gì đáng lo đâu!” thấy Cao Lâm Tuấn vẫn quan tâm đến mình, Trần Lan cảm động.

“Có chuyện ông vẫn chưa biết đúng không? Con trai ông...và con gái tôi, đang yêu nhau!”

Nói đến đây, vành mắt Trần Lan lúc này nước mắt giàn giụa.

Cao Lâm Tuấn nghe tin, sửng người mất nửa phút.

Xong mới nói cảm thán một câu, cười cay đắng, “Thế giới này mới trùng hợp làm sao.”

Đây có lẽ là ý trời!

Tình yêu năm xưa không thể tiếp diễn của họ, tình cảnh ấy giờ lại rơi vào con cái của hai người, như thể để cho chúng tiếp tục chặng đường tình yêu đầy tiếc nuối khi đó họ chẳng thể tiếp tục...

Thật tốt quá!!

“Chúng rất yêu nhau, yêu được 6 năm rồi!! Vói lại, chúng đã có một đứa con 3 tuổi, đứa bé rất đáng yêu, càng ngày càng giống bố của nó!”

Cao Lâm Tuấn nghe đến đây có chút ngạc nhiên: “Thật sao? Tôi được lên chức ông nội rồi sao?”

Niềm vui không nói thành lời, kể từ khi ông bị giam vào đây đến nay đây là lần đầu tiên ông để lộ ra nụ cười của mình.

Khi cười lên trông ông vẫn rạng ngời như thế.

“Đúng thế!”

Trần Lan gật đầu, bà lục lọi túi áo, lấy ra một tấm hình nhỏ, tấm hình này là do bà đặc biệt đem tới cho ông xem: “Ông nhìn đi, đây là hình của đứa bé! Nó tên là Hương Dương, nghĩa là hướng về phía mặt trời. Giờ nó đang sống cùng với chúng tôi.”

Cao Lâm Tuấn nhìn vào tấm hình một hồi lâu, ánh mắt xúc động, nụ cười càng thêm rạng rỡ: “Giống Dương Thành ngày bé y đúc! Rất đẹp trai!! A! Đã lớn như này rồi, tôi vẫn chưa gặp thằng bé lần nào, chưa nghe thằng bé gọi tiếng ông nội bao giờ! Ngạc nhiên thật, hóa ra trên thế giới này tôi đã có thêm một người thân nữa, cảm giác này...thực sự rất lạ!! Tốt, tốt quá...”

“Chờ ông ra tù, là có cơ hội gặp thằng bé rồi.”

Trần Lan không nhắc đến chuyện Hương Dương bị bệnh.

Bà cất tấm ảnh đi, nhìn vào Cao Lâm Tuấn đang ngồi đối diện, do dự rồi lại nhấp nháy môi, nói tiếp: “Lâm Tuấn, thật ra lần này tới tìm ông là có

một chuyện muốn cầu xin ông...”

“Bà đang nói cái gì vậy? Cầu xin gì chứ? Sao lại khách sáo với tôi như thế?”

Câu nói này của Trần Lan khiến ông nhớ lại chuyện của 20 năm về trước, bà ôm đứa con gái sắp chết của mình đến cầu xin ông.

Lúc đó, bà quỳ dưới nền tuyết khóc không ngừng, khóc cầu xin ông cho bà vay tiền chữa trị cho con gái, nhìn bà như vậy, trái tim ông như bị bóp nghẹt.

-----oOo-----

Chương 162: Dương dương được cứu rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc đó, ông hận không thể đưa bà cao chạy xa bay, đi được bao xa thì đi, nhưng sau cùng họ lại có quá nhiều trách nhiệm phải gánh vác, chẳng ai rời khỏi được thành phố đó, đến cuối cùng ông đưa cho bà một số tiền, nhưng lại bị ỏi muốn bà làm người tình của mình. Lúc ấy ông hy vọng rằng hai bọn họ có thể cứ như vậy mà sống đến cuối đời, ông từng muốn ly hôn, nhưng lại không ngờ rằng Ôn Thuần Như muốn tìm tới cái chết cùng với đôi mắt căm ghét của con trai càng làm ông cả đời này không thể nào quên được....

Họ rốt cục là có duyên nhưng lại không có phận!!

Họ sau cùng vẫn có quá nhiều những ràng buộc không thể tháo gỡ, cũng chẳng thể từ bỏ...

Cuối cùng, bệnh của con gái bà được chữa khỏi, nhưng cũng từ khi đó mà bà biến mất không một chút tung tích khỏi thành phố S.

Nhưng Cao Lâm Tuấn không hề biết rằng, thực ra Trần Lan lúc đó đã mang thai đứa con của ông!

Mà bây giờ đứa con đã mất, Trần Lan càng không thể nói chuyện này

cho ông biết, nếu như có thể bà hy vọng rằng bí mật này sẽ được chôn vùi mãi mãi, chôn vùi đến tận cùng lòng đất...

“Có việc gì bà cứ nói thẳng với tôi, nếu có thể giúp bà tôi nhất định sẽ giúp!”

“Là thế này, ông biết mối quan hệ của tôi với nhà ông mà, con gái tôi muốn gả cho Dương Thành, vợ của ông nhất định sẽ không đồng ý, nói thật lòng, tôi thấy hai đứa chúng cố gắng để được ở bên nhau như vậy, tôi thấy rất đau lòng, nhìn chúng nó tôi lại nhìn thấy mình của những năm đó! Tôi không mong chúng đâm phải vết xe đổ của chúng ta, tôi muốn tác thành cho chúng, muốn nhìn thấy chúng hạnh phúc bên nhau, tôi hy vọng ông có thể giúp chúng, thay đổi được ý kiến của vợ ông là tốt nhất, không thuyết phục được cô ấy cũng mong ông có thể tác thành cho chúng, cố vũ chúng! Để chúng được ở bên nhau! Chúng cố gắng nhiều năm như vậy thực sự không dễ dàng gì...Tôi không muốn chúng bị chia cách, không muốn con gái tôi phải đau khổ...”

Thực ra Trần Lan sớm đã đoán được Ôn Thuần Như sẽ gây trở ngại cho chuyện tình cảm của Hoàng Ngân và Dương Thành, ngoài việc đến tìm Cao Lâm Tuấn, bà thực sự không nghĩ ra được cách nào khác.

“Được! Tôi đồng ý với bà, chuyện của chúng nó tôi sẽ cố hết sức ủng hộ!”

Chỉ là người đàn bà thâm độc như Ôn Thuần Như, một khi bà ta đã quyết định, ai có thể thay đổi bà ta cơ chứ?

Năm đó bà ta dùng mọi thủ đoạn để ép ông lấy bà ta, về sau thậm chí còn chuốc ông uống thuốc kích thích để sinh ra đứa con trai duy nhất của họ.

Cao Lâm Tuấn ghét bà ta đến tận xương tủy, nếu không phải vì con trai, ông sớm đã ly hôn với bà ta rồi. Nhưng ông biết rất rõ, cho dù đã ly hôn người đàn bà đó cũng không dễ dàng gì mà tha cho ông và cả những người mà ông quan tâm.

Nhưng điều càng khiến cho Lâm Tuấn và Trần Lan không ngờ tới nhất chính là năm đó Ôn Thuần Như sau khi đăng kí kết hôn với ông xong liền sai người làm nhục Trần Lan, mà tên cường hiếp đó lại chính là hàng xóm cũ của ông và Trần Lan, cũng chính là...bố của Hoàng Ngân!!

Về sau, Trần Lan liền cưới tên đàn ông đó!

Trái tim bà lúc ấy sớm đã nguội lạnh, gả cho ai đối với bà mà nói đã không còn quan trọng.

“Cảm ơn.”

Trần Lan nói lời cảm ơn với Cao Lâm Tuấn, “Ông yên tâm, ông sẽ được ra tù sớm thôi, bọn họ đang nghĩ cách rồi!”

“Tôi biết, bà cũng đừng lo lắng cho tôi quá.”

Cao Lâm Tuấn vỗ về Trần Lan.

Nói những lời này xong, Trần Lan thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, hòn đá đè nặng bấy lâu cũng không còn nữa.

Bà không mong rằng chuyện của những người đi trước sẽ ảnh hưởng đến con bé, giờ hy vọng duy nhất của bà chính là ông khỏe, con trai, con gái, cháu ngoại của bà sống tốt, bà cũng chẳng ước mong gì hơn, cuộc đời này cứ như vậy trôi qua, vui vẻ có, đau khổ có, cũng chẳng sống được bao lâu nữa là mọi thứ chấm hết, cứ như vậy là tốt nhất!!

Về sau hãy để bà đem tất cả những chuyện thế nhân chôn vùi hết xuống dưới lòng đất.

Mạng sống của Hương Dương đang ngàn cân treo tóc, những ngày này Cao Dương Thành đã đi nhờ vả hết những mối quan hệ có thể nhờ vả, nhưng đến nay vẫn chưa tìm được tế bào gốc tạo máu nào phù hợp với Hương Dương.

Đến tận lúc nhận được cuộc gọi của Đoàn Vũ Đạt, “Mấy người đến văn phòng tôi một chuyến đi! Tìm thấy người có tế bào gốc phù hợp với Hương Dương rồi!!”

“Thật vậy sao? Tốt quá rồi, tốt quá rồi!!”

Hoàng Ngân mừng rỡ nói trong điện thoại.

“Dương Thành, Vũ Đạt nói đã tìm thấy người có tế bào gốc tạo máu phù hợp với Hường Dương rồi!!”

Hoàng Ngân kích động ôm chặt lấy Dương Thành ở bên cạnh, không kìm được khóc lớn: “Hường Dương của chúng ta được cứu rồi, được cứu rồi, hu hu hu...”

“Nào, nín đi, chúng ta đi bệnh viện xem tình hình thế nào đã.”

Cao Dương Thành lấy áo khoác cho Hoàng Ngân, đỡ cô rồi đi ra ngoài.

Chiếc xe lao như vũ bão hướng về phía bệnh viện Vinmec.

15 phút sau, xe dừng ở bãi đỗ xe, hai người hốt hải đi về phía phòng làm việc của khoa huyết học.

“Vũ Đạt!!”

“Em ngồi xuống trước đã.”

Đoàn Vũ Đạt kéo Hoàng Ngân và Cao Dương Thành ngồi xuống.

“Vũ Đạt, có thật là như vậy không?”

Hoàng Ngân vẫn có chút không tin vào tai mình, cô thực sự rất sợ rằng mình vui mừng vô ích.

“Hoàng Ngân, em ngồi xuống đã.” Đoàn Vũ Đạt ý muốn Hoàng Ngân ngồi xuống.

Trái ngược với vẻ kích động của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành bình tĩnh hơn hẳn.

Anh kéo Hoàng Ngân kêu cô ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh mình, con người sâu hoắm nhìn về phía Đoàn Vũ Đạt, không nói nhiều, chỉ chân thành nói một câu, “Cảm ơn.” Chỉ một tiếng cảm ơn đã bao hàm rất nhiều những điều muốn nói.

Đoàn Vũ Đạt ánh mắt lấp lánh, nhìn xuống Hoàng Ngân đang ở trong vòng tay mình, cười, “Là điều anh nên làm mà.”

Anh nói xong, lấy trên bàn một bản báo cáo, đưa cho Cao Dương Thành, “Chuyện này đối với hai người không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu. Hai xem trước đi!”

Cao Dương Thành nghiêm túc lật ra xem.

Đây là bản cáo cáo kiểm tra tái tạo tế bào máu ghép, anh xem lại thật kỹ mấy trang, xem hết nhìn thấy phía trên báo cáo viết tên của một người, Ngạc Trú.

Hoàng Ngân nhìn ánh mắt phức tạp của anh, không kìm được liền lấy nó ra xem, khoảnh khắc nhìn thấy cái tên đó, cô cũng giống anh đứng hình mất mấy phút.

Cái tên rất rõ ràng, viết: “Khuất Mỹ Hoa”

“Đề em đi nói chuyện với cô ta.”

Hoàng Ngân đứng dậy định đi nhưng bị Cao Dương Thành cản lại, “Ngân Ngân, em không nói chuyện được với cô ta đâu, tin anh.”

Đoàn Vũ Đạt hiểu ra điều gì đó, nhìn hai người họ, lúc này mới nói: “Kể từ sau khi Hường Dương mắc bệnh, nếu có gặp ai đến xét nghiệm máu, tôi đều cố tình vi phạm quy định để làm đổi chiếu cho họ, hai ngày trước Khuất Mỹ Hoa cũng đến đây, cô ta chỉ đến làm xét nghiệm bình thường nhưng tôi đã cho cô ta làm cái này, kết quả bất ngờ, thực sự rất tốt.”

Thực ra, Khuất Mỹ Hoa chỉ làm kiểm tra bình thường thôi, nhưng lại bị Ôn Thuần Như lôi tới làm xét nghiệm trước khi kết hôn.

“Cảm ơn.”

Cao Dương Thành tiến lên phía trước, ôm vai cảm ơn Đoàn Vũ Đạt, “Đã nhiều năm như vậy rồi, cảm ơn anh vẫn luôn thay tôi chăm sóc cho hai mẹ con họ.”

“Đừng nói những lời này nữa, nhiệm vụ trước mắt là phải thuyết phục

được Khuất Mỹ Hoa.” Đoàn Vũ Đạt vỗ vai Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành dẫn Hoàng Ngân rời khỏi bệnh viện

Tâm trạng của Hoàng Ngân có chút ngẩn ngơ, trong lòng còn lẩn lộn hơn.

Vui ư?

Đương nhiên là vui rồi, Hương Dương của cô được cứu rồi!!

Nhưng thay vì vui mừng cô lại thấy hiu quạnh nhiều hơn, bởi vì cô biết muốn thuyết phục được Khuất Mỹ Hoa là điều không đơn giản.

“Sao thế? Chuyện đáng mừng như vậy sao em không cười?”

Cao Dương Thành xoa đầu Hoàng Ngân, mở cửa xe giúp cô, để cô ngồi vào bên trong, cúi người thắt dây an toàn cho cô xong mới quay sang ngồi về phía ghế lái, lái xe đi.

Hoàng Ngân quay đầu hỏi Cao Dương Thành ngồi bên cạnh, ánh mắt tràn đầy mong đợi, “Anh nghĩ cô ta có đồng ý giúp chúng ta không?”

Tay cô lạnh lạnh.

Nghĩ xong, lắc lắc đầu, “Anh không biết.”

Ánh mắt của Hoàng Ngân ảm đạm đi vài phần.

Cô lắc lắc đầu lại lắc lắc thêm lần nữa, “Cô ta chắc không đồng ý với chúng ta đâu, cô ta bây giờ chắc vẫn đang oán hận việc em cướp mất chồng sắp cưới của cô ta, sao có thể đồng ý giúp chúng ta cơ chứ?”

Cao Dương Thành vắn vắn vai mình, ngậm chặt môi lại, không nói gì nhiều, “Anh sẽ đi nói chuyện với cô ta.”

Hoàng Ngân bậm môi, gật đầu.

Xem ra bây giờ, chỉ có thể làm như vậy thôi!

“Được rồi, đừng mặt dài ra nữa, cười lên được không hả? Chuyện này đối với chúng ta mà nói là chuyện rất đáng mừng không phải sao?”

Cao Dương Thành nói xong vẫn về khuôn mặt cô, muốn trêu cô vui lên.

“Ừm.”

Hoàng Ngân nở nụ cười, duỗi tay ra ôm lấy bắp tay anh, dựa đầu vào vai anh, “Dương Thành, đợi Hương Dương khỏi rồi, gia đình chúng ta đi chơi một tháng nhé! Em đột nhiên nghĩ gia đình 3 người chúng ta được ở bên nhau thật không dễ dàng, không dễ dàng gì....”

Có nhiều yếu tố bên ngoài tác động vào muốn họ phải xa cách nhau, họ chỉ muốn được ở bên nhau thôi mà sao khó khăn quá!

“Được, em nói cái gì thì là cái đó, đều nghe em hết!”

Cao Dương Thành dựa đầu mình vào đầu Hoàng Ngân, xoa âu yếm.

Ánh mắt vụt qua chút âm đạm, tay ôm Hoàng Ngân càng lúc càng chặt.

Có lẽ, vào giây phút này, bọn họ đều nghĩ tới nếu như...Khuất Mỹ Hoa lấy hôn nhân ra để làm cái giá phải trả để chữa trị cho con của họ, thì...họ phải làm thế nào đây?

Anh có sự lựa chọn khác sao? Không có!!

Đứa trẻ đang nằm trên giường bệnh kia, lúc nào cũng có thể nói lời từ biệt với thế giới này chính là con trai của anh!!

Anh không có sự lựa chọn nào khác!!

Chiếc xe hướng một mạch về nhà của anh...

Cả chặng đường, tâm trạng Hàng Ngân rất tệ, cô cứ cúi đầu mãi như là đang nghĩ ngợi điều gì đó.

Cao Dương Thành nhìn vào gương chiếu hậu, bàn tay đang cầm lấy vô lăng khẽ nắm chặt, “Hoàng Ngân.”

“Hừm?”

Hoàng Ngân ngẩng đầu nhìn Dương Thành, “Sao thế?”

“Chúng ta bị theo dõi.”

“Bị theo dõi?”

Hoàng Ngân đơ người ra, quay đầu lại cô nhìn thấy có hai chiếc xe màu đen đang theo sát bọn họ.

“Sao lại như vậy?”

Hoàng Ngân không hiểu, vội vã rút điện thoại ra, “Đề em báo cảnh sát!”

Cao Dương Thành vẻ mặt hiển nhiên, lạnh nhạt nói, “Thủ đoạn của mẹ anh!”

“Hả?” Hoàng Ngân ngẩn ra sau đó liền cắt điện thoại đi.

“Ngồi vững!!”

Dương Thành kêu lên, quay đầu xe, đuôi xe quay một vòng về phía sau, tiếng “Kít”, cú quay xe gấp vừa rồi đưa xe của họ đi vào cái ngõ ở ngay bên cạnh.

Cả người Hoàng Ngân ngã về bên trái theo chiếc xe, cô lo lắng nắm chặt tay cầm, hỏi người đàn ông bên cạnh, “Sao bà ta phải làm như vậy? Theo dõi chúng ta để làm gì? Bây giờ bà ta muốn bắt anh hay là bắt em?”

“Anh không biết!”

Cao Dương Thành nói, nhắc điện thoại lên, gọi đi một cuộc điện thoại, đầu dây bên kia rất nhanh bắt máy.

“Kêu người của bà đi ngay!!”

Giọng nói đầy ẩn ý của Cao Dương Thành khiến người khác phải lo ngại.

“Ngoan ngoãn theo bọn ta quay về, như vậy sẽ không dọa đến người phụ nữ bên cạnh con! Dương Thành, con đừng ép ta, vẫn câu nói đó, con không đấu lại được mẹ đâu!!”

“Rốt cục bà muốn thế nào?” Cao Dương Thành nghiêng răng ken két.

“Theo ta về thành phố S tổ chức hôn lễ!!”

“Bà đừng có mơ!!” Cao Dương Thành nói xong liền tắt điện thoại.

-----oOo-----

Chương 163: Ác quỷ bảo vệ họ

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Thế sao?” Trong điện thoại, Ôn Thuần Như hừ lạnh, “Con biết đấy, mẹ có rất nhiều cách để con đi vào khuôn phép!! Nếu như người của mẹ bắt được Đỗ Hoàng Ngân, chỉ cần con nói một câu không đồng ý thì mẹ đảm bảo một súng mất mạng đấy! À đúng rồi, con đừng quên con còn có một đứa con trai...”

“Đó cũng là cháu nội của bà!!!” Cao Dương Thành hung hăng nhấn chân ga, xe lao như điên về phía trước. Hoàng Ngân giật nảy mình sợ hãi, “Dương Thành, đừng như vậy...”

Trong mắt anh toàn bộ là những tơ máu đáng sợ, Hoàng Ngân đưa tay nắm lấy bàn tay đang run rẩy của anh, cố gắng vỗ về anh, “Dương Thành, từ từ nói chuyện, bà ấy rất cuộc vẫn là mẹ anh...”

“Bà ta là mẹ tôi? Tôi không có mẹ như vậy!!!” Điện thoại vẫn chưa tắt, Cao Dương Thành điên cuồng gào vào điện thoại.

“Bà bỏ qua cho bọn họ, tôi đi với bà!!”

Cao Dương Thành gằn một tiếng vào điện thoại, tay siết chặt vô lăng, đá mặt đỏ quạch toàn là sự ảm nhận. Chân đạp lên phanh xe... “Két ___” một tiếng, xe dừng sững lại.

“Bỏ qua cho hai mẹ con họ, tôi theo bà về thành phố S.”

Cao Dương Thành nặng nề thở ra mấy hơi, ngực phập phồng vô cùng kịch liệt, tơ máu trong đáy mắt càng lúc càng rõ ràng, lại nghe anh nói tiếp, “Sắp xếp cho tôi gặp Khuất Mỹ Hoa! Tôi muốn gặp cô ta!! Bà muốn tôi cưới cô ta, không vấn đề, nhưng tôi cũng có điều kiện, không làm được thì cùng nhau đi chết đi...”

Nói xong, Cao Dương Thành ném điện thoại “Rầm___” một tiếng vào trong dòng xe cộ.

Điện thoại lập tức vỡ tan nát, bị chiếc xe đang lao nhanh cán qua, không còn sót lại chút gì. Hoàng Ngân ngơ ngác nhìn anh... hốc mắt đã đỏ ửng lên.

Cô muốn hỏi anh những lời vừa nói rốt cuộc là thật hay giả, nhưng cánh môi run rẩy rất lâu cuối cùng một chữ cũng không nói ra được.

Cô từng nói, không cần biết anh quyết định thế nào, cô cũng đều theo anh.

Cô không muốn ép anh, bên kia một người là mẹ anh, một người là ba anh...

Sau khi kết thúc cuộc gọi, hai chiếc xe vẫn luôn chạy theo họ đã biến mất trong dòng xe. Cao Dương Thành đưa Hoàng Ngân về nhà trước.

Hoàng Ngân đứng thẫn thờ trước cửa nhìn vào ngôi nhà vô cùng bừa bộn, rất lâu vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Ghế sofa bị xô đổ trên đất, toàn bộ đệm đều bị rách nát, bông vải bay khắp nơi. Ti vi đổ xuống đất, màn hình đã vỡ tan rồi, nền nhà toàn là mảnh vỡ của những cốc nước vốn để trong tủ, mọi thứ đều bị lật tung cả lên ném bừa bộn trên sàn, bàn trà cũng gãy mấy chân, đổ lệch về một góc...

Đưa mắt nhìn quanh, dường như chẳng có chỗ nào là hoàn chỉnh cả.

Hoàng Ngân sắc mặt trắng bệch, không quan tâm đến thủy tinh đầy dưới chân mà lao vào trong, “Mẹ, Dương Dương!!! Mẹ___ Dương

Dương_____”

“Đây, đây!! Hoàng Ngân, mẹ đây, Dương Dương cũng ở đây...”

Vừa nghe thấy tiếng của Hoàng Ngân, Trần Lan vội vàng bế Dương Dương chạy từ bên trong ra.

Sắc mặt Trần Lan xám như tro, cả giọng nói cũng run rẩy, còn Dương Dương hình như thật sự bị dọa sợ rồi, sau khi vừa nhìn thấy mẹ, cơ thể nhỏ bé chui vào lòng cô, sợ hãi khóc lớn.

“Hoàng Ngân...”

“Hoàng Ngân...”

“Oa...”

Thằng nhóc vùi mình trong lòng Hoàng Ngân, khóc mãi không ngừng.

“Con yêu, đừng sợ, đừng sợ, có mẹ đây rồi...”

Hoàng Ngân không ngừng vỗ về sau lưng Dương Dương, làm cậu bé yên lòng, vừa quay đầu lại không nhìn thấy bóng dáng của Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân kinh ngạc, lao đến sân thượng nhìn thì thấy thân ảnh lạnh lẽo của anh dưới tầng đang ngồi vào trong xe, sau đó chiếc xe lao đi như tên bắn.

Hoàng Ngân nhìn theo bóng dáng chiếc xe đang nhanh chóng biến mất kia, ánh mắt càng trở nên ảm đạm, cuối cùng bị một lớp nước mỏng dần dần phủ lên...

Bọn họ, vẫn không có cơ hội... ở bên nhau sao?

Cao Dương Thành mang khuôn mặt âm trầm xông vào phòng hạng sang Hải Cảnh mẹ anh đang ở.

Mặt anh u ám, mang đầy sát khí. Đám vệ sĩ thấy anh đi lên chỉ dám cung kính đứng ngoài cửa hô to một tiếng, “Cậu chủ!”. Không một ai dám tiến lên hỏi một câu, càng không một ai dám ngăn cản anh.

“Bà ta đâu?”

Không nhìn thấy bóng dáng của Ôn Thuần Như trong phòng, anh lạnh mặt hỏi vệ sĩ đứng cạnh.

“Bà... bà chủ đang bơi ở hồ nước nóng ngoài nhà...” Cao Dương Thành xoay người đi về hướng hồ bơi.

Quả nhiên là Ôn Thuần Như đang ngâm mình trong hồ nước nóng rộng gần một trăm mét vuông dưới ánh mặt trời.

Xung quanh bà ta rải đầy cánh hoa hồng đỏ, bà ta nằm trên đó ngửa mặt như hưởng thụ, mặc kệ ánh mặt trời chiếu rọi, cũng mặc kệ hơi nước nóng bao trùm lấy từng tác cơ thể của bà ta.

Cao Dương Thành đứng bên cạnh hồ nước nóng, hai tay nhét trong túi áo, lạnh lùng nhìn xuống mẹ mình.

“Đến rồi?”

Ôn Thuần Như giống như biết trước con trai mình sẽ đến vậy, cười rồi lao vào trong nước, lại lần nữa ngoi lên, dựa đầu vào thành bể, cười cười nhìn khuôn mặt lạnh lùng nhưng vẫn mê hoặc khiến người ta khó có thể dời mắt của con trai trước mặt.

“Tha cho bọn họ!”

Cao Dương Thành tiếc chữ như vàng.

Môi mỏng lạnh lùng đóng mở, đáy mắt chỉ toàn ý lạnh, không hề có nửa phần ấm áp.

“Có bỏ qua hay không đều là ở con thôi!”

Ôn Thuần Như nhún vai cười lạnh lẽo.

Cao Dương Thành mấp máy cánh môi, cười lạnh, “Muốn tôi kết hôn, rất dễ! Tha cho người nhà của tôi!!”

“Người nhà?”

Ôn Thuần Như mỉm cười, “Người nhà của con là mẹ!!”

“Bà cũng xứng ư?”

Cao Dương Thành nở nụ cười, vẻ quyết tuyệt và khinh miệt hiện trên khuôn mặt.

Ôn Thuần Như sững sờ...

Cao Dương Thành lại dường như không muốn cùng bà ta nói về chuyện này, cầm điện thoại trên ghế nghỉ bên cạnh hồ bơi, bấm số gọi đi. Gọi cho Khuất Mỹ Hoa.

“Là tôi! Ra ngoài nói chuyện, có việc.” Lời nói ngắn gọn đơn giản.

Sau cùng tắt máy, thuận tay ném điện thoại lên ghế nghỉ, ánh mắt anh lại lần nữa rơi trên người của người mẹ trước mặt. Trong đôi mắt sâu không thấy đáy kia không hề thấy một gợn sóng, cũng không hề có một chút ám áp, càng chẳng có bất cứ cảm xúc nào...

“Nhớ kỹ những đau khổ hôm nay ngài đã trút lên trên người con trai của ngài!! Ngài đừng quên, trên người con trai của ngài mang một nửa dòng máu của ác quỷ giống như ngài đấy!! Nói không chừng, lúc nó độc ác lên so với bà còn... ác liệt hơn!!”

Cao Dương Thành lạnh lùng cười, nói xong cũng không nhìn sắc mặt càng lúc càng trắng bệch của mẹ, quay người đi ra ngoài.

Ôn Thuần Như nhìn theo bóng lưng không hề có chút xúc nào của con trai, trái tim bà ta run rẩy, chỉ vào bóng lưng anh mà hét, “Con đừng quên, ta là mẹ con!!!”

Tay bà ta vẫn run rẩy dữ dội.

Cao Dương Thành không quay đầu cười lạnh một tiếng, “Mẹ, sẽ không

quên!!”

Cao Dương Thành mệt mỏi dựa trên sofa, cúi đầu, tay không ngừng nghịch chiếc bật lửa kim loại.

Dưới ánh sáng u ám, chòm tóc mái ngắn rủ xuống, phủ lên khuôn mặt tuấn mỹ của anh một tầng bóng mờ nhạt, sống mũi cao thẳng dưới bóng đèn mờ càng thẳng đến mê người, mà hai cánh môi mỏng đẹp để lại lạnh giá.

Khuất Mỹ Hoa nhìn gương mặt tuấn mỹ điên đảo chúng sinh đối diện, trái tim không nhịn được mà đập thình thịch. Ôn Thuần Như nói, bà ta nhất định sẽ giúp đỡ cô ta gả cho con trai của bà!

Khuất Mỹ Hoa đương nhiên hiểu rõ bà ta muốn mượn sự trợ giúp của nhà bọn họ để làm lớn mạnh thế lực kinh tế của Ôn thị, cũng muốn để ba của anh giúp Cao Lâm Tuấn rửa oan ra tù. Nhưng dù như thế, cô ta vẫn vô cùng cảm ơn vị mẹ chồng tương lai này, bởi vì cô ta yêu người đàn ông trước mặt đây, cô ta muốn có được anh, khiến anh là của cô ta!!

“Cô Khuất, xem cái này đi.”

Cao Dương Thành đem tài liệu bên tay ném đến trước mặt Khuất Mỹ Hoa.

Khuất Mỹ Hoa lật xem một lát, có chút khó hiểu, “Đây không phải là báo cáo kiểm tra của em sao?”

Cao Dương Thành không nhanh không chậm chậm một điếu thuốc, hút vài hơi mới nói, “Tôi cũng không muốn vòng vo với cô. Con trai tôi mắc hội chứng thực bào tế bào máu, cần phải thay tế bào gốc, mà tế bào của cô vừa khéo có thể phù hợp với thằng bé...”

Cao Dương Thành nói đến đây liền nâng mắt nhìn Khuất Mỹ Hoa trước mặt, “Việc này chỉ cô mới có thể giúp tôi...”

Khuất Mỹ Hoa mới đầu sững sờ, sau khi hiểu rõ chuyện này liền mỉm cười, cô ta nháy mắt, cười, “Anh Cao muốn tôi giúp chuyện này cũng

không phải là không thể, nhưng mà... anh biết đấy, tôi cũng coi như có một nửa là người làm ăn, chưa đàm phán kỹ càng, ai cũng không muốn làm, có phải không?”

“Cô muốn gì?” Cao Dương Thành rít một hơi thuốc.

Khói thuốc lập tức vây quanh, từng tầng mỏng manh che khuất gương mặt tuấn mỹ yên lặng của anh, ánh mắt đen như mực càng trở nên nặng nề hơn. Khuất Mỹ Hoa khoanh tay mỉm cười, “Anh biết em muốn gì mà.”

Cao Dương Thành không nhìn cô ta, lại rít mấy hơi thuốc, ánh mắt lại thâm trầm hơn, “Đổi cái khác.” Khuất Mỹ Hoa lắc đầu, “Không đổi, em chính là muốn anh!”

Cao Dương Thành cười lạnh, nâng mắt yên lặng nhìn cô ta ngồi trước mặt, kéo kéo khóe miệng, “Tôi sợ cô muốn không nổi, mất cả một đời, đáng không?”

Khuất Mỹ Hoa gật gật đầu, “Đời này không phải còn có anh bên cạnh em sao?” Cao Dương Thành giễu cợt, “Cùng xuống địa ngục cũng muốn sao?”

“Em không sợ!”

Khuất Mỹ Hoa nâng môi, khuôn mặt tràn đầy tự tin.

Cao Dương Thành mở nắp bật lửa, lại đóng lại.

Ngọn lửa lóe lên, lại bị dập tắt, lại lần nữa lóe lên...

“Lách cách lách cách lách cách _____” tiếng kim loại va chạm từng tiếng từng tiếng kích thích màng nhĩ của Khuất Mỹ Hoa khiến cô ta không nhận được bất an.

“Nếu đã không sợ, vậy thì cùng nhau thôi!”

Cao Dương Thành cười đến tụt ruột, đến mê hoặc... lại cũng lạnh thấu tim.

Nụ cười của anh nhảy nhót sau ngọn lửa, một khắc đó, ngay cả Khuất Mỹ Hoa cũng có chút khiếp sợ. Tay rữ bên cạnh lặng lẽ run rẩy.

“Cứ vậy đi! Sắp xếp xong tôi sẽ gọi điện cho cô!” Cao Dương Thành nói xong, đứng dậy liền đi.

Gió lạnh lướt qua quạt lên áo gió của anh...

Trong hiu quạnh lộ ra sự che giấu khiến người ta ghệt thờ.

Không biết có phải là Khuất Mỹ Hoa nghĩ nhiều hay không, nhưng cô ta vẫn luôn cảm thấy anh đã thay đổi rồi...

Thay đổi thành có chút lạnh lùng vô tình rồi!!

Trong đôi mắt sâu đen kia, vừa rồi cô ta tuyệt đối không thấy nửa phần ấm áp và tình cảm!

Cao Dương Thành tiện tay ném cái bật lửa trong tay vào thùng rác bên cạnh, ngọn lửa nhnah chóng lóe lên, sau đó “Bùng___” một tiếng, không đến nửa phút đồng hồ, thùng rác nổ tung.

Anh lạnh lùng kéo kéo khóe môi, bỏ hai tay vào trong túi áo, bình tĩnh đón gió mà đi.

Mẹ, nếu đã thích thao túng cuộc đời của một người như thế, vậy thì...

Bắt đầu từ hôm nay, cục diện này, con trai mẹ sẽ đánh cược hạnh phúc, đánh cược cả cuộc đời để chơi cùng mẹ!! Anh không thể không thừa nhận, mẹ của anh nói đúng rồi một câu!

Chỉ cần bà ta muốn làm tổn thương người mà anh yêu, vậy thì anh không thể có khả năng bảo vệ bọn họ!! Mà hôn nay, anh thề phải trở thành một ác quỷ có thể bảo vệ chu toàn người phụ nữ của anh và con của họ!

.....

Từ đó về sau, Hoàng Ngân thực sự không hề gặp Cao Dương Thành nữa.

Cô đi bệnh viện Vinmec tìm anh, ngày nào cũng đi, nhưng ngày nào họ

cũng nói với cô một câu trả lời giống nhau, ‘Bác sĩ Cao xin nghỉ rồi.’ Hôm đó, phòng làm việc khoa não, không khí so với trước kia lại càng u uất hơn.

Vũ Phong cầm đơn từ chức trong tay dường như không thể tin được.

-----oOo-----

Chương 164: Từ chức kết hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dương Thùy Sam cầm hận ném toàn bộ kẹo cưới trong tay vào thùng rác, “Thầy Cao đang làm gì thế? Sao lại đột nhiên kết hôn rồi? Sao cô dâu không phải là chị Hoàng Ngân?!”

Cô ta điên cuồng hét, hốc mắt tức chốc đỏ một vòng, “Kẻ bạc tình!! Mỗi thằng đàn ông đều là kẻ bạc tình!! Mỗi ngày chị Hoàng Ngân đều đến hỏi thăm tin tức của anh ta, thế mà anh ta lại đối xử với chị ấy như vậy!! Anh ta xứng với tình yêu bao năm nay của chị Hoàng Ngân sao? Nói cưới là cưới, đến cả kẹo cưới cũng nhớ gửi tới phòng làm việc rồi, ai thèm ăn thứ này của anh ta? CMN ai thèm chứ!! Kết hôn liền từ chức? Đến chúng ta cũng không cần nữa, quá đáng, thật sự quá đáng lắm rồi!!!”

Hoàng Ngân vừa mới đi đến cửa phòng làm việc liền nghe thấy Dương Thùy Sam đang phẫn nộ gào khóc bên trong.

Mỗi câu mỗi chữ cô đều nghe được rõ ràng chân thực. Cô thậm chí còn hi vọng mình nghe không rõ, nhưng mà... cô lại vẫn cứ nghe được tất cả!!! Người nào đó kết hôn rồi... Người nào đó từ chức rồi!!

Vũ Phong liếc mắt thấy Hoàng Ngân đứng ngoài cửa, anh ta vội vàng đưa tay kéo Dương Thùy Sam, “Đừng nói nữa!!”

“Chị Hoàng Ngân!!”

Vũ Phong vội hô một tiếng, liền đi ra ngoài phòng làm việc. Hoàng Ngân đứng im ngây ngốc ngoài cửa phòng, hốc mắt đỏ hồng.

“Chị Hoàng Ngân, chị đến lúc nào thế?”

Vũ Phong toét miệng cười, đi quá nhanh lại quên cất lại đơn từ chức trong tay lên bàn.

“Đơn từ chức của anh ấy?”

Ánh mắt của Hoàng Ngân rơi trên tay anh ta.

Vũ Phong giờ mới giật mình, vội vàng giấu tờ đơn ra sau lưng, “Không, không phải...”

“Đưa tôi xem.”

Giọng nói của Hoàng Ngân có chút yếu ớt.

Vũ Phong nhìn bộ dáng này của cô cũng không dám giấu thêm nữa, vẫn là đem tờ đơn từ chức đưa cho cô.

Hoàng Ngân đưa mắt nhìn, hốc mắt lại càng đỏ hơn, cô hít một hơi, giả vờ bình tĩnh đưa trả lại tờ đơn cho Vũ Phong, “Sau này anh ấy sẽ không quay lại sao?”

Giọng cô có chút run rẩy, nhưng Hoàng Ngân cố hết sức làm như mình không để ý.

Cô nhịn xuống, nhưng lại khó khăn và đau đớn.

Vũ Phong gật gật đầu, cổ họng khô đắng.

“Anh ấy... kết hôn rồi à?” Hoàng Ngân lại hỏi.

“Chị Hoàng Ngân...”

“Mang kẹo cưới cho chị ăn với.”

Hoàng Ngân mỉm cười, một giọt nước mắt không nhịn được rơi xuống từ khóe mắt.

Cô hít mạnh một hơi, lại lần nữa nuốt nước mắt xuống, đẩy nhẹ Vũ Phong, “Đi đi, lấy kẹo cưới cho chị, phải ăn kẹo cưới mới có may mắn.”

“Kẹo cưới bị Dương Thùy Sam ném vào thùng rác rồi!” Vũ Phong không dám đi.

“Không sao, không phải là có túi gói vào rồi sao? Một cái là được rồi...” Hốc mắt của Hoàng Ngân đã hoàn toàn ướt rồi.

Vũ Phong thực sự không nhìn tiếp được nữa, đau lòng như cắt, vội vàng đi vào trong phòng làm việc lật tìm gói kẹo cưới trong thùng rác, nhặt lên một cái đưa cho Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân nhận lấy, bàn tay nhỏ khẽ run.

Cô nắm chặt trong lòng bàn tay, mặc kệ lớp vỏ giấy của viên kẹo cọ vào lòng bàn tay cô...có chút đau, nhưng hoàn toàn đều không đau bằng trái tim cô!!!

“Cám ơn...”

Cô mỉm cười nói cám ơn.

Quay người rời đi...

Bóng người từ từ từng chút từng chút biến mất cuối hành lang. Tay vẫn nắm chặt viên kẹo cưới, càng lúc càng nắm chặt hơn...

Cô đứng bên cạnh thùng rác, nghiêm túc bóc từng chút lớp vỏ giấy của viên kẹo, tay run rẩy kịch liệt. Cuối cùng cô không nhìn được mà gào khóc.

Bóc vỏ giấy, bỏ viên kẹo vào miệng...

Ngọt quá, ngọt đến nỗi đắng chát trong miệng, đến dạ dày cũng đau đến co rút lại!!

“Hu hu hu...hu hu hu...”

Cô cứ đứng bên cạnh thùng rác như vậy, vừa khóc vừa nghiêm túc nhai

viên kẹo cưới trong miệng.

Đây là kẹo cưới của anh, cô sao có thể không ăn chứ? Cô từng nói, bất kể thế nào cô sẽ đều chúc phúc cho anh!! Sẽ chúc phúc cho anh...

Hoàng Ngân dựa theo tường trượt xuống, nước mắt như mưa...

Cô cứ quỳ như vậy bên góc tường, mặc kệ các bác sĩ, y tá và bệnh nhân đi qua, mặc kệ bọn họ nhìn cô như nhìn vật thể lạ. Còn cô chỉ quỳ ở đó khóc lác giọng, không màng tất cả...

Cao Dương Thành, sao anh có thể một mình kết hôn rồi...

Không phải anh nói rồi sao? Nói hôn lễ là của hai chúng ta, ai cũng không thể một mình kết hôn trước sao? Anh quên là em đã đồng ý với anh, trong hôn lễ em sẽ nhảy với anh một điệu sao? Đến bài nhảy em vẫn chưa tập xong, sao anh đã kết hôn rồi?!!

Ngày đó, Hoàng Ngân không biết mình đã tự về nhà như thế nào nữa.

Quãng đường xe chạy nửa tiếng, cô đều dựa vào đôi chân mà đi về. Vừa về, cả người đều tê liệt trên sofa, không đứng thẳng lên được.

Cô nhắm mắt, có thể nghe thấy mẹ vẫn luôn gọi cô, Dương Dương cũng không ngừng sờ mặt cô.

Nghe thấy thằng bé giọng non nớt, gấp gáp hỏi cô, “Mẹ Hoàng Ngân, mẹ Hoàng Ngân, mẹ sao thế? Sao lại rơi nhiều nước mắt thế... Hoàng Ngân...”

“Bà ngoại, Hoàng Ngân cứ khóc mãi! Mẹ làm sao thế...”

Thằng nhóc không ngừng lau nước mắt cho mẹ, lau mãi lau mãi rồi cũng khóc theo luôn.

Hoàng Ngân rút cuộc cũng không mở mắt ra, ôm chặt lấy Dương Dương vào lòng, rất chặt rất chặt. Cảm giác này giống như mang tất cả những gửi gắm trong lòng cho cô vậy.

Cuối cùng, Hoàng Ngân không thể nhịn được nữa, đầu đón gào khóc

thành tiếng.

Con yêu, xin con đừng giống như ba con, không một tiếng động rời khỏi thế giới của mẹ... mẹ yêu con!! Yêu con, cả cuộc đời này!!

Hoàng Ngân nhận được điện thoại của Đoàn Vũ Đạt.

“Ngân Ngân, đưa Dương Dương đến bệnh viện đi, Khuất Mỹ Hoa đến rồi!” Tay cầm điện thoại của Hoàng Ngân run rẩy kịch liệt.

Đến cả giọng nói cũng run lẩy bẩy, “Cô ta... đến rồi sao?”

“Đến rồi.”

Tay cầm điện thoại của Hoàng Ngân mạnh mẽ nắm chặt, “Đề anh ấy nghe điện thoại!!! Tại sao lại là anh nói với em tin này!! Anh ấy không phải là ba của con trai em sao? Nên là anh ấy nói, anh ấy nên cho em một lí do!!”

Hoàng Ngân không kịp chế được hét vào điện thoại.

Đoàn Vũ Đạt im lặng.

Trong điện thoại vang lên tiếng khóc của Hoàng Ngân, từng tiếng từng tiếng xé trái tim của người ta phát đau.

“Đến đây trước đi đã!”

Cao Dương Thành không nghe điện thoại, lúc Đoàn Vũ Đạt gọi điện anh đã thờ ơ đi ra khỏi phòng làm việc. Hoàng Ngân như cuồng dại đón Dương Dương chạy nhanh đến bệnh viện.

Vừa vào bệnh viện, y tá nhanh chóng đón lấy Dương Dương, bắt đầu tiến hành kiểm tra toàn diện. Hoàng Ngân trực tiếp lao tới phòng làm việc của Đoàn Vũ Đạt.

Trong phòng làm việc ngoại trừ Đoàn Vũ Đạt ra thì không có bất kì ai khác.

“Anh ấy đâu? Anh ấy đâu rồi??” Hoàng Ngân đỏ mắt ép hỏi Đoàn Vũ Đạt.

“Cậu ta đi rồi.”

Đoàn Vũ Đạt đau xót cho bộ dạng hiện giờ của Hoàng Ngân.

“Đi đâu rồi? Về nhà rồi sao?”

Hoàng Ngân có chút hoảng loạn, đôi mắt không hề có tiêu cự, “Em đi tìm anh ấy, em đi tìm anh ấy...” Hoàng Ngân vừa nói vừa muốn chạy ra ngoài.

“Cô tìm tôi?”

Giọng nói suy sụp, không một chút ấm áp vang lên.

Thân hình cao lớn bước từ ngoài vào.

Anh không mặc chiếc áo khoác dài màu trắng quen thuộc, cũng không phải một thân áo gió dài phiêu dạt, mà là một bộ comple đen nghiêm túc.

Comple cắt may vừa vặn ôm lấy thân hình vững chãi của anh, áo sơ mi trắng đơn giản tinh tế phối với một chiếc cà vạt màu lam sẫm, quần tây cầu kì ôm lấy đôi chân thẳng tắp của anh, làm thân hình anh càng cao lớn hơn.

Khí chất của anh vẫn nho nhã, tôn quý như trước, nhưng so với trước đây lại thiếu đi sự thân thiết, nhiều thêm vài phần lạnh lùng giá buốt.

“Cô tìm tôi?”

Hoàng Ngân hơi sững người.

Nhìn vào thân hình cao lớn đẹp đẽ trước mắt, làn hơi nước mỏng manh phút chốc nhòe trong đôi mắt.

“Em muốn một lí do.”

Cánh môi của Hoàng Ngân khép mở, từ ngữ vỡ vụn từ giữa đôi môi tràn ra, nước mắt lã chã.

Hai cánh tay buông thõng bên thân đau đớn nắm chặt, “Cao Dương Thành, cho em một lí do!! Em muốn một lí do...” Tâm trạng của Hoàng Ngân đã hoàn toàn mất khống chế, bộ dáng cuồng loạn khiến người ta đau xót.

Cao Dương Thành lại vẫn lạnh lùng nhìn cô như trước, sau đó đột một điều thuốc chậm chạp rít mấy hơi. Khói thuốc trắng làm tăng thêm phần ngưng trọng trong đôi mắt lạnh lùng và trên ngũ quan mê người của anh, “Tôi kết hôn rồi, có nhiều lí do lắm, cô muốn nghe cái nào?”

Lời giải thích của anh trong đầu Hoàng Ngân được lí giải theo trăm nghìn cách, như là, anh ấy vì con trai, như là, anh vì ba của anh, hay như là, anh bị ép buộc...

Nhưng không ngờ, anh ấy lại dùng thái độ này nói với cô một câu như thế!! Hoàng Ngân sững sờ, cảm thấy vô cùng khó thở...

Trong đôi mắt đỏ ửng lóe lên một tia tổn thương rõ rệt, cổ họng cảm lạnh như sắp không thể phát ra âm thanh nữa.

Rất lâu...

Cô lắc đầu.

Thôi bỏ đi, thực ra đi đến bước này, thật ra là lí do gì cũng đều không cần thiết nữa!!

“Cám ơn anh đã cứu con của chúng ta.”

Hoàng Ngân mạnh mẽ nhịn xuống không để cho nước mắt đọng trong khóe mắt chảy ra.

Nói xong, vòng qua anh chuẩn bị rời đi, lại vẫn dừng bước chân, không quay đầu, không nhin được hỏi anh một câu...

“Anh, thật sự... kết hôn rồi sao?”

Lúc hỏi ra câu hỏi này, Hoàng Ngân rõ ràng cảm nhận được giọng nói của mình run rẩy như chiếc lá bay trong gió...

Đến cả trái tim cũng lung lay sắp đổ, dường như bất kì lúc nào cũng có thể rơi ra vậy.

“Ừ.”

Câu trả lời nặng nề không một chút che giấu, cũng không có bất kì do dự, trả lời dứt khoát như thế!!

“Thích ___” một tiếng, dường như có trái bom trong đầu Hoàng Ngân nổ tung, làm cô tâm tư trống rỗng trong nháy mắt.

Thân hình nhỏ bé lung lay, vịn vào chiếc bàn bên cạnh cô.

Cánh môi cô mấp máy, vẫn còn muốn kiêu ngạo chúc phúc cho anh tận hôn vui vẻ, lại phát hiện ra lời nói đến bên môi vẫn không thể thoát ra được. Chỉ có nước mắt không nhìn được lặng lẽ tuôn rơi...

Hoàng Ngân vội vàng đưa tay, hít hoảng lau khô nước mắt mới sải bước mở cửa phòng làm việc, đi ra ngoài.

Nhưng vừa ra khỏi phòng làm việc, hít thở bầu không khí tươi mới, Hoàng Ngân lại không thể khống chế được tâm tình của mình, gào khóc thất thanh.

Trong đầu toàn bộ đều là gương mặt đẹp đẽ lạnh lùng vừa rời của anh...

Tim giống như bị dùi đâm vậy, từng nhát từng nhát, mỗi lần đều xuyên vào nơi sâu nhất trong trái tim cô, đau khắc cốt ghi tâm!!

Hoàng Ngân đi ra khỏi phòng làm việc dường như mang toàn bộ không khí trong đây rút đi vậy, khiến Cao Dương Thành lập tức bị đè nén đến khó thở.

Mày kiếm nhíu chặt, đôi mắt đen nhánh lóe lên tia đục ngầu, ngón tay cầm đầu lọ thuốc siết chặt, sau khi lại rút mấy hơi thuốc mới hung hăng đập tắt vào gạt tàn.

Đoàn Vũ Đạt cau mày, “Tại sao lại đối xử với cô ấy như thế?”

Cao Dương Thành lạnh lùng nâng mí mắt, vẻ mặt đã trở lại vẻ yên lặng ban đầu, nhưng anh rút cuộc cũng không nói nhiều, “Dương Dương phải nhờ vào cậu rồi, cảm ơn.”

Nói xong quay người ra khỏi phòng làm việc của Đoàn Vũ Đạt.

Khi bóng dáng của Cao Dương Thành xuất hiện trong phòng làm việc khoa não, tất cả mọi người đều xôn xao.

“Anh hai!”

-----oOo-----

Chương 165: Mục tiêu cuối cùng của cuộc đời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Phong lập tức chạy qua đầu tiên, ôm chầm lấy Cao Dương Thành nói: “Tôi tưởng rằng cậu sẽ không trở lại được nữa.”

“Thầy Cao...”

Dương Thùy Sam vừa thấy Cao Dương Thành trở về lập tức vui mừng đến phát khóc: “Cuối cùng thì thầy cũng quay trở về rồi, hu hu hu... Em tưởng rằng thầy không còn cần em nữa chứ. Thầy không biết đâu, cấp trên sắp chuyển em xuống khoa của bác sĩ Thái rồi.”

“Xuống khoa tôi không tốt sao? Này cô, có cần khóc đến mức như vậy không chứ?” Thái Linh cũng đã đi tới, đặt một cái lên vai của Cao Dương Thành: “Cậu hai, trở về được là tốt rồi. Cậu không biết đâu, mấy ngày cậu không có ở đây đã làm tổn thương trái tim của biết bao y tá trẻ rồi đó.”

“Không phải vậy đâu, mấy ngày thầy không ở đây, chị Hoàng Ngân đều chạy...”

Dương Thùy Sam nói xong câu này thì liếc mắt dò xét nhìn Cao Dương

Thành một cái, nhìn thấy sắc mặt của anh không được tốt liền vội vàng im lặng.

Vũ Phong cũng nhìn thấy vẻ mặt của Cậu hai không được tốt thì vội vàng ôm chầm lấy bờ vai người phụ nữ của mình, cười xòa nói: “Cậu hai, đừng để ý, nhỏ này nói chuyện không ý tứ gì hết.”

Cao Dương Thành hơi nhếch mi, cười cười: “Từ lúc nào mà hai người lại thành như vậy hả?”

Dường như anh không thèm để ý đến câu nói vừa rồi của Dương Thùy Sam vậy.

Vũ Phong gãi đầu: “Được rồi, cậu đừng có trêu chọc chúng tôi nữa. Mau nói đi, rốt cuộc thì khi nào cậu quay trở về đội?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Mọi người đều bày ra vẻ mặt chờ mong nhìn anh.

Cao Dương Thành quét mắt qua tất cả mọi người, sau đó thì lắc lắc đầu: “Tôi sẽ không trở về đâu.”

“Cái gì?”

“Cậu hai, cậu nghiêm túc chứ?” Sắc mặt của Vũ Phong trong nháy mắt liền trở nên trầm xuống.

“Ừ.”

Bàn tay của Cao Dương Thành đặt ở bên trong túi áo, ngón trỏ không biết vô tình hay cố tình mân mê chiếc bật lửa làm bằng kim loại bên trong túi, anh nhìn mọi người nói: “Hôm nay tôi đến đây là để chào tạm biệt với mọi người, sau này... có duyên sẽ gặp lại.”

Anh nói xong cũng không chờ mọi người trả lời lại liền quay người rời khỏi văn phòng.

“Cậu hai.”

Tất cả mọi người ở phía sau đều gọi anh lại.

Âm thanh cực kỳ lớn, nhưng khi vào tai anh thì lại chỉ nhẹ nhàng như có như không.

“Bác sĩ Cao!”

“Bác sĩ Cao...”

“Bác sĩ Cao...”

Cao Dương Thành không biết, sau này cái tên đó liệu có còn cơ hội liên quan đến anh nữa hay không, hay là cả đời này anh sẽ phải rời xa ba chữ này từ đây.

Nhìn theo bóng lưng đang rời đi của anh, tất cả mọi người trong văn phòng đều trở nên vô cùng chán nản, Dương Thùy Sam lại càng nép mình vào sâu trong lòng Vũ Phong hơn, nhìn không được lại bắt đầu nức nở.

Bọn họ đều biết rằng, lần này đi... có lẽ bọn họ thật sự sẽ không gặp lại nhau được nữa, thật sự rất khó.

Tất cả đều nói là lần sau gặp, lần sau gặp, nhưng mà... rốt cuộc thì lần sau là khi nào chứ? Có phải lần sau gặp lại chính là sẽ không gặp lại nữa hay không?

Vũ Phong nghĩ tới đây thì lập tức đỏ ửng cả đôi mắt.

Anh ta vậy mà cũng không hề chịu thua kém ai, cuối cùng nước mắt của người đàn ông này cũng chảy xuống.

Cậu hai, khoa não ngoại sẽ mãi mãi chờ cậu quay về.

Cho dù cậu rời đi rồi thì bác sĩ Cao vẫn luôn luôn ở đây.

Không thể nghi ngờ gì cả, phẫu thuật cấy ghép cho Dương Dương đối với Hoàng Ngân mà nói, nó đơn giản chính là một cuộc chiến lớn nhất, đáng sợ nhất của đời người.

Phẫu thuật nhất định phải được tiến hành vào một tuần sau, nhưng trong vòng một tuần này Dương Dương bắt buộc phải bắt đầu ăn những loại thức ăn đã loại trừ độc tố. Tất cả các loại đồ ăn đều phải được trải qua quá trình trừ độc ở nhiệt độ cao mới được phép ăn.

Mỗi ngày, Hoàng Ngân đều dẫn Dương Dương tới các phòng khoa khác nhau để hội chẩn, cho đến sau khi xác định được là ngoại trừ bệnh về máu ra Dương Dương không còn mắc phải những loại bệnh gì khác nữa thì mới sắp xếp phẫu thuật cho cậu bé.

Mỗi ngày đều xếp hàng đăng ký, xếp hàng hội chẩn khiến Hoàng Ngân bận rộn không ngừng, nhưng cô lại thích cái loại cảm giác bận tới mức không thể phân thân này.

Như vậy thật tốt biết bao, bận rộn khiến cô có thể quên đi tất cả mọi đau buồn và tổn thương, cũng có thể giúp cô quên đi được người đàn ông đó.

Cho dù, có nhiều lúc, cô chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy được bóng dáng thân thuộc kia...

Anh sẽ ở bất kỳ một chỗ nào mà bọn họ không thể nhìn thấy được mà không ngừng hút thuốc, một điếu rồi lại một điếu, cũng không bao giờ tiến gần lại chỗ bọn họ.

Mà Hoàng Ngân cũng sẽ làm như không hề nhìn thấy, chỉ là để có thể thực sự làm được việc làm như không thấy, thấy nhưng không quan tâm đó, rất khó...

Dương Dương cuối cùng cũng được đưa vào phòng cấy ghép vô trùng rồi.

Tất cả mọi người thân đều không được tiến vào bên trong cùng cậu bé nên ngay cả đồ ăn hằng ngày cũng nhất định phải được giao cho y tá, sau khi y tá khử độc sau mới được đưa vào bên trong phòng.

Hoàng Ngân thật sự hy vọng bản thân mình có thể vào trong cùng với con trai chiến thắng trận chiến này, nhưng cô biết rằng, cánh cửa này, thằng bé chỉ có thể bước qua một mình mà thôi.

Dương Dương ở trong phòng cấy ghép ba ngày, ba ngày sau, phẫu thuật

cây ghép mới coi như chính thức được tiến hành.

Trước khi cây ghép tủy xương, Dương Dương bắt buộc phải trải qua một đợt điều trị hóa chất cực lớn.

Chỉ nghe đến hai chữ “hóa trị”, cả người Hoàng Ngân thiếu chút nữa đã sụp đổ rồi.

Cô biết đây là con đường mà Dương Dương nhất định phải trải qua để chiến thắng bệnh tật, nhưng mà, cho dù là như vậy, cô vẫn thực sự đau lòng muốn chết. Nhưng cô lại không thể nói được cái gì cả, chỉ có thể một mình trốn trong một góc khóc thầm.

Đúng vậy, cô đau lòng vì bé con của cô, cô không có cách nào nhìn thẳng bé đau đớn hết lần này đến lần khác được, thẳng bé thật sự vẫn còn quá nhỏ...

Cô mãi mãi không thể quên được bé con sau khi trải qua hóa trị, cái cảm giác tra tấn tàn nhẫn đó... cô thật sự mong rằng tất cả mọi đau đớn đó có thể trút hết vào người cô. Cô chỉ cầu mong bé con của cô được bình an khỏe mạnh mà thôi.

“Đừng khóc nữa.”

Tiếng bước chân vang lên phía sau cô, cuối cùng thì dừng lại ngay bên cạnh cô.

Cao Dương Thành giơ bàn tay ra đưa cho cô tờ khăn giấy: “Đây là quá trình điều trị mà mỗi cuộc cấy ghép chữa bệnh đều bắt buộc phải trải qua.”

Hoàng Ngân ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Anh vẫn luôn là anh, một người lạnh lùng mê hoặc, nhưng cũng trong đôi mắt thâm trầm đó của anh, cô cũng không thể nào nhìn thấy được Cao Dương Thành của ngày xưa nữa.

Anh đã thoát bỏ hết vẻ ám áp trước đây đi rồi...

Anh thay đổi rồi!

Hoàng Ngân đưa tay nhận lấy tờ giấy, kiềm chế dòng nước mắt, thút thít một tiếng: “Cảm ơn.”

“Nên làm thôi.”

Anh vô cùng lễ độ.

Nhưng, càng như vậy lại càng khiến Hoàng Ngân đau lòng không ngừng.

“Cảm ơn các anh đã đồng ý cứu con tôi.”

Trong đôi mắt đen tuyền của Cao Dương Thành có lóe lên vài tia sáng.

Qua một lúc lâu sau, anh mới khàn giọng sửa lại chính xác lời nói của cô: “Là con của chúng ta.”

Chỉ một câu nói thôi lại khiến cho vành mắt của Hoàng Ngân đỏ lên trong nháy mắt.

Cô đột nhiên như nhớ lại điều gì đó, đứng thẳng người lên, có chút hoảng hốt nhìn Cao Dương Thành. Ngón tay theo bản năng nắm chặt lấy khuỷu tay của anh: “Dương Thành, các người... có phải các người sẽ giành con trai với tôi hay không?”

Hoàng Ngân vừa nghĩ tới khả năng này, toàn thân cô lập tức run rẩy không ngừng, trong mắt toàn bộ đều là nước mắt của sự hoảng sợ: “Không phải có đúng vậy không? Tôi cầu xin anh, cầu xin các người, đừng có cướp Dương Dương khỏi tay tôi mà. Anh giúp tôi khuyên nhủ mẹ anh, đừng để bà ấy mang con tôi đi... Hu hu hu...”

Nếu như, bọn họ thực sự cướp Dương Dương khỏi cô, vậy thì thực sự cả đời này của cô cũng không còn gì để lưu luyến nữa rồi.

Cô cảm thấy cô sẽ không sống được mất. Không có Dương Dương thì nhất định cuộc sống sẽ không hề tốt hơn cái chết là bao.

“Sẽ không đâu.”

Cao Dương Thành trả lời chắc như đinh đóng cột, bàn tay của anh còn

đặt lên bàn tay run rẩy mơ hồ của Hoàng Ngân, dường như đang muốn cho cô thêm vài phần yên tâm: “Anh hứa với em, bọn anh sẽ không tranh giành Dương Dương với em. Anh không giành, mẹ anh cũng như vậy! Sau này, sẽ không có ai trong bọn anh can dự vào cuộc sống của em nữa, tin anh đi.”

Hoàng Ngân nghe xong lời khẳng định như vậy của anh lẽ ra phải nên vui mừng không phải sao?

Nhưng mà...

Một câu “sẽ không có ai trong bọn anh can dự vào cuộc sống của em nữa” này giống như một con dao sắc nhọn rạch sâu một đường vào trái tim cô khiến nó phải chảy máu.

Đau đớn đến mức cô phải co rúm lại một chỗ, cuối cùng chỉ có thể ngo ngác gật đầu, mặc kệ nước mắt tùy ý rơi xuống.

Mười ngày...

Mười ngày trị liệu liên tục dường như muốn cướp đi luôn tính mạng của Dương Dương vậy.

Mỗi ngày cậu bé đều nôn ra không ngừng, nôn rồi lại ăn, ăn rồi lại nôn, cảm giác giống như nó muốn nôn ra cả lực phủ ngũ tạng vậy.

Hoàng Ngân ở bên cạnh xem mà không ngừng lau đi nước mắt.

Từ đầu đến cuối cô đều không hiểu, tại sao ông trời lại nỡ lòng nào đi giày vò một đứa trẻ đáng yêu như vậy chứ?

Cô tự nhủ trong lòng hết lần này đến lần khác, không sao cả, qua lần này thì sẽ không sao nữa rồi, vĩnh viễn sẽ bình an thôi.

Tuy nhiên, trong lòng cô lại rõ ràng hơn ai hết, đối với cuộc cấy ghép tử sống này mà nói, thì nó cũng chỉ là bước đầu tiên trong một chặng đường chiến đấu dài mà thôi...

Sau khi hóa trị kết thúc, các bác sĩ đem tế bào gốc sau khi lấy ra khỏi người Khuất Mỹ Hoa cấy ghép vào người Dương Dương, sau đó cùng

chờ đợi bọn chúng “bén rễ, nảy mầm”.

Quá trình phẫu thuật cấy ghép dường như đến đây là kết thúc rồi, nhưng ai cũng biết rằng, mười ngày sau đó mới thực sự là khoảng thời gian quan trọng nhất.

Dương Dương bé nhỏ vẫn ở lại trong phòng cấy ghép vô trùng như trước, các bác sĩ liên tục quan sát tình trạng sơ đồ tạo máu của Dương Dương, nhưng đáng mừng ở chỗ, cậu bé này không hề nảy sinh ra bất cứ hiện tượng phản ứng khác thường nào, tế bào gốc tạo máu mới cũng đang dần dần sản sinh trong cơ thể cậu bé, bắt đầu tạo ra những tế bào máu mới. Sơ đồ tạo máu dần dần tăng lên, ngày một ổn định hơn, thẳng đến một tháng sau, Dương Dương đã thuận lợi khỏi bệnh.

Trong suốt một tháng này, dường như Hoàng Ngân đã bái lạy hết một lượt tất cả các vị thần linh mà cô có thể bái lạy rồi.

Cô quỳ trước thần linh trong nhà, hai tay chắp thành hình chữ thập, nước mắt tùy ý rơi, không ngừng quỳ lạy trước tượng Phật.

Thực ra, từ trước đến nay cô không hề có tín ngưỡng tôn giáo gì cả, nhưng từ khi bệnh tình của Dương Dương chuyển biến tốt hơn thì cô liền nguyện ý tin tưởng tất cả mọi sự vật tốt đẹp.

Có tín ngưỡng, có chờ mong, có hy vọng...

Thế giới dường như cũng trở nên tươi đẹp hơn trong nháy mắt.

Hoàng Ngân đem cơm trưa tới bệnh viện, trên đường đi tâm trạng rất là vui vẻ, nhìn thấy các vị bác sĩ và y tá, Hoàng Ngân đều rất nhiệt tình chào hỏi bọn họ.

Hoàng Ngân mở cửa phòng bệnh của Dương Dương ra thì lập tức sững sờ.

Cô thấy Cao Dương Thành đang ngồi ở trên giường bệnh, kể về câu chuyện công chúa Bạch Tuyết cho Dương Dương.

Hốc mắt cô trở nên ươn ướt, thiếu chút nữa nước mắt đã rơi xuống rồi.

Cô nhớ không phải anh chỉ biết về Hồng Quân Trường Chinh thôi sao?
Từ khi nào lại vui vẻ kể về câu chuyện âu trĩ như vậy chứ?

Hoàng Ngân không nhận tâm làm phiền cha con bọn họ nói chuyện, bởi vì cô hiểu rõ hơn ai hết, khoảnh khắc này đối với bọn họ mà nói đó cũng là một loại xa xỉ.

Cô lặng lẽ lùi ra ngoài, yên lặng ngồi ở dãy ghế bên ngoài phòng chờ đợi, cũng yên lặng để lắng nghe.

“Cuối cùng, công chúa Bạch Tuyết và hoàng tử sống vui vẻ hạnh phúc mãi về sau.”

Cao Dương Thành kết thúc câu chuyện.

Dương Dương bé nhỏ lưu luyến nghiêng đầu vào trong lòng anh, đôi mắt to sáng chớp chớp nhìn anh: “Cha ơi, sau này cả nhà chúng ta sẽ sống vui vẻ hạnh phúc đúng không ạ?”

Âm thanh non nớt của cậu bé vang lên hỏi Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành vuốt ve cái đầu nhẵn bóng của cậu bé: “Mẹ và con đều sẽ sống vui vẻ, hạnh phúc...”

“Vậy cha thì sao?”

Cậu bé ngẩng đầu nhìn Cao Dương Thành, đôi mắt to chớp chớp, có chút đang thương nói: “Cha không cùng con và mẹ sống hạnh phúc sao?”

Cao Dương Thành giúp Dương Dương đắp lại chăn, dường như suy nghĩ rất lâu mới lắc lắc đầu: “Cha không biết.”

Hạnh phúc...

Hai chữ này cách hẳn rất xa.

Hắn căn bản ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Có phải cha muốn rời khỏi con và mẹ Hoàng Ngân không?”

Một cậu bé từ trước đến nay đều rất miễn cảm nên dường như đã nhận ra được manh mối gì đó.

Bên ngoài, vành mắt của Hoàng Ngân cũng không khỏi ẩm ướt, nhưng cô cố gắng nhịn lại không để bản thân mình bật khóc.

“Sẽ không đâu.”

Câu trả lời này của Cao Dương Thành vô cùng chắc chắn: “Cho dù con và mẹ đi đến đâu, cha vẫn sẽ luôn dõi theo hai mẹ con. Cha sẽ không để hai người phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa đâu.”

Đây chính là mục tiêu cuối cùng còn sót lại trong cuộc đời anh.

“Cha ơi, cảm ơn cha.”

Cậu bé nằm trong lòng anh, thật lòng nói ra lời cảm ơn: “Mẹ nói, tính mạng của con là do dì Khuất cứu, vậy nên mẹ bảo con nói với cha một câu, bảo cha thay con cảm ơn dì Khuất.”

“Được.”

-----oOo-----

Chương 166: Cơ hội tới pháp du học

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cổ họng Cao Dương Thành có chút khô cứng.

Hoàng Ngân sợ phần cơm trong tay sẽ nguội mất, cuối cùng vẫn là đẩy cửa bước vào.

“Hoàng Ngân!”

Dương Dương vừa nhìn thấy Hoàng Ngân thì lập tức vô cùng vui vẻ.

Hiếu Nam liếc mắt nhìn Cao Dương Thành, nhếch môi cười cười, lại nhìn về phía Dương Dương: “Lại đây bé con, phải ăn cơm rồi.”

“Để anh bón cho.”

Cao Dương Thành thuận tay muốn nhận lấy hộp cơm trong tay Hoàng Ngân.

“Được...”

Hoàng Ngân giật mình sững sốt một chút rồi đưa hộp cơm trong tay cho Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành giống như một người cha thuần thực vậy, vô cùng cẩn thận bắt đầu bón cho Dương Dương từng miếng một.

Trong phòng bệnh, hình ảnh một nhà ba người, cực kỳ giống như một gia đình, nhưng bọn họ... lại không phải là người một nhà!

Người đàn ông này, vốn dĩ đã có gia đình của riêng mình rồi.

Hoàng Ngân nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh, trong lòng cảm thấy thật khổ sở.

Cô rót một ly nước ấm, đặt ở đầu giường của Dương Dương, nhìn anh một cái rồi mới nói: “Vốn dĩ tôi muốn nói cảm ơn ở trước mặt cô Khuất, nhưng tôi cảm thấy... có lẽ tôi không thích hợp để gặp mặt cô ấy, cho nên... Phiền anh thay tôi nói một tiếng cảm ơn với cô ấy. Cảm ơn cô ấy đồng ý cứu Dương Dương, đương nhiên tôi cũng rất cảm ơn anh! Tôi biết, nếu không phải anh, cô ấy nhất định cũng sẽ không ra tay cứu Dương Dương, hai người đều là ân nhân lớn nhất của mẹ con tôi. Cảm ơn hai người!”

“Cha cứu con trai là chuyện thường tình!”

Giọng nói nhàn nhạt của Cao Dương Thành vang lên: “Anh rất không thích em nói hai chữ “cảm ơn” này, sau này đừng có nói với anh như vậy nữa.”

Hoàng Ngân nghe thấy câu này thì cười cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Hoàng Ngân nghĩ, anh chấp nhận kết hôn với Khuất Mỹ Hoa là vì con trai đi.

Nhưng mà tại sao lại phải đối xử lạnh nhạt với cô như vậy chứ? Là vì đã có vợ rồi, cho nên mới không thể đối xử với cô giống như trước đây nữa đúng không?

Thật ra cô có thể hiểu được.

Thế nhưng, hiểu là hiểu, mà đau đớn thì vẫn là đau đớn...

Tha thứ cho cô, cô không phải là thánh nhân, cô không thể bình tĩnh, thản nhiên làm như không có chuyện gì xảy ra cả.

Cao Dương Thành, ở trong khoảng thời gian mưa tuyết không ngừng...

Đỗ Hoàng Ngân đang nhớ tới anh!

Khi Hoàng Ngân nhận được chỉ tiêu du học mà tổng thanh tra phát xuống thì quả thật là có chút kinh ngạc.

“Hoàng Ngân, để cô đi Pháp du học là ý kiến của tổng bộ, chi nhánh chúng ta cũng chỉ có mỗi mình cô trong danh sách. Cấp trên kết hợp thành tích công việc thường ngày và khả năng lên kế hoạch của cô để đưa ra lựa chọn đó, cô nên quý trọng thật tốt cơ hội này nha.”

Thực sự khi nhận được tin này, cô vừa mừng vừa sợ, nhưng hơn hết lại là do dự.

Cô còn gia đình, còn có mẹ, có con trai, lòng cô không thể nào không có vương bận gì mà cứ thế bay đi Pháp được.

Dường như đã nhìn ra vẻ do dự của Hoàng Ngân, tổng thanh tra lại vội nói: “Chuyện này cô vẫn nên suy nghĩ thật kỹ một chút đi! Điều kiện tổng bộ cũng không tệ, tất cả mọi chi phí ở bên kia đều được tính là phí công, phòng ở cũng là nhà trọn riêng biệt. Hoàng Ngân à, cô cũng đừng trách tôi nói chuyện quá thẳng nha, suốt bao nhiêu năm qua, nếu như không phải là bởi vì con trai của mình, nói không chừng cô đã sớm ngồi vào cái vị trí này của tôi rồi. Thành tích của cô mọi người đều thấy rất rõ ràng, mà hiện tại tổng bộ cũng rất coi trọng cô, hơn nữa bệnh của con cô

hiện tại cũng đã ổn định rồi, cho nên tôi không hy vọng cô sẽ không bỏ qua cơ hội lần này! Muốn để cho con trai có một cuộc sống tốt đẹp thì phải nỗ lực làm việc, có đúng không?”

Nghe xong những lời này của tổng thanh tra, Hoàng Ngân cảm thấy có chút cảm động, cô đứng lên, cúi người nói cảm ơn với tổng thanh tra: “Tổng thanh tra, tôi biết nếu như không có sự đề bạt và quan tâm của ông, tổng bộ cũng sẽ không coi trọng tôi như vậy! Cảm ơn ông! Tóm lại, tôi đồng ý với ông, chuyện này tôi nhất định sẽ suy nghĩ thật kỹ càng.”

“Được, nghiêm túc suy nghĩ thật kỹ, chuyện này đối với cô chỉ có lợi chứ không hề có hại.”

“Vâng!” Hoàng Ngân gật đầu: “Cảm ơn tổng thanh tra, vậy tôi ra ngoài trước đây.”

“Đi làm việc đi!”

Hoàng Ngân cầm lấy danh sách chỉ tiêu, trong lòng có một loại cảm giác nặng nề khó nói thành lời.

Đây vốn dĩ là một chuyện vui rất đáng được ăn mừng, nhưng không hiểu sao lại khiến cô có chút tổn thương.

Cách đây không lâu, cô rất hy vọng bản thân mình có thể đi Pháp để được nhìn thấy biển hoa tím lãng mạn kia, nhưng hiện tại, trái tim lãng mạn đó dường như cũng đã chết theo sự biến mất của người kia rồi.

“Hoàng Ngân, khao đi khao đi!”

Hoàng Ngân vừa mới bước ra khỏi văn phòng của tổng thanh tra đã bị các đồng nghiệp vây chặt như nêm.

Lý San tiên phong: “Chuyện vui lớn như vậy, yêu cầu không cao, mời bọn tôi uống một ly cà phê thì không có vấn đề gì chứ?”

Hoàng Ngân cười cười: “Mời uống cà phê, không thành vấn đề! Mọi người dẫn đường, xong xuôi tôi trả tiền.”

“Ha ha ha! Hào phóng!! Đi, đi, mau tới quán cà phê!”

Lý San dẫn mọi người tới quán cà phê dưới tầng công ty.

Hoàng Ngân đi theo ở phía sau, cũng không quá hào hứng, Lý San dường như đã nhìn ra được tâm trạng của Hoàng Ngân rồi. Cô để cho mọi người đi trước, còn mình thì lập tức lui lại mấy bước bắt kịp bước chân của Hoàng Ngân.

“Làm sao vậy! Gặp được chuyện vui lớn như thế, người khác mong còn chẳng có được nữa là, cô thì hay rồi, lại còn bày ra bộ mặt đau buồn đấy nữa chứ, không sợ bị người ta đổ kị sao!”

Lý San câu ôm lấy bả vai Hoàng Ngân, ân cần hỏi thăm cô, rồi lại nói: “Cô xem cô may mắn biết bao, hiện tại sức khỏe của con trai cũng khá lên rồi, gánh nặng kinh tế cũng được giảm bớt, đây cũng là công ty thương cậu, dành cho cậu một cơ hội tốt thế này nha. Tôi nói cho cô nghe, cô đừng có mà bỏ lỡ cơ hội tốt lần này đây! Cùng lắm thì cô mang theo cả mẹ và con trai đi cùng, dù sao hiện tại mẹ cô cũng đã nghỉ hưu rồi, vừa hay coi như dẫn mẹ cô ra nước ngoài vui chơi một chút nha.”

“Cũng phải.”

Hoàng Ngân cười cười.

Lý San nghi ngờ liếc nhìn Hoàng Ngân: “Áy, không phải là cô... không nữa rồi khỏi cha của đứa nhỏ chứ?”

“Làm sao như vậy được?”

Hoàng Ngân thất thần một chút, cuối cùng thì nặn ra một nụ cười, lắc đầu nói: “Đương nhiên không phải rồi. Tóm lại, chuyện này tôi đồng ý với cô, nhất định sẽ suy nghĩ thật kỹ, cơ hội tốt lớn như vậy, tôi nhất định vững sẽ không để cho nó vượt mất như vậy đâu.”

“Vậy là tốt rồi! Đi đi đi, đi uống cà phê.” Lý San ôm Hoàng Ngân đi về phía quán cà phê.

Ban đêm, sau khi dỗ Dương Dương ngủ, Hoàng Ngân mới gõ cửa bước vào phòng của mẹ mình.

“Ngân Ngân, còn chưa ngủ à!”

Trần Lan đang ngồi ở trong chăn, đeo một chiếc kính lão lật dở một quyển sách cũ.

“Mẹ, có chuyện này con muốn nói với mẹ.”

Hoàng Ngân ngồi xuống giường của mẹ mình.

“Sao vậy?”

Trần Lan vội vàng gấp sách trong tay vào, cởi cái kính mắt gọng vàng xuống, đặt lên trên tủ đầu giường: “Con nói đi.”

“Chuyện là như thế này, hôm nay con nhận được thông báo từ tổng công ty, cấp trên hình như rất coi trọng con, cho con cơ hội ra nước ngoài du học. Nói thật lòng, mẹ à, chỉ tiêu này rất khó có được, toàn bộ chi nhánh chỉ có một mình con có tên, nếu nói con không động lòng thì quả thật có chút giả dối...”

Thật sự đối với sự nghiệp mà nói, Hoàng Ngân cô cũng có mục tiêu theo đuổi của bản thân, chẳng qua nhiều năm qua, vì con cô không thể không buông bỏ rất nhiều thứ, mà hiện tại, bệnh của con trai cũng đã khỏi rồi, cô dĩ nhiên cũng muốn theo đuổi giấc mộng của mình.

“Nhưng mà con lại không bỏ được mẹ và Dương Dương đúng không?”

Trần Lan kéo tay Hoàng Ngân.

“Không, không phải.” Hoàng Ngân lắc đầu: “Kỳ thật ý của con là hy vọng mẹ và Dương Dương sẽ cùng đi với con, coi như là đi Pháp rồi con cũng vẫn có thể chăm sóc cho hai người. Tuy rằng con tới Pháp du học, nhưng con cũng có lương du học, hơn nữa công ty sắp xếp cho con nhà trọ độc lập rồi, tất cả mọi chi phí ở bên kia đều do công ty chi trả, cho nên có thể nói là tương đối nhẹ nhàng. Nhưng con lo mẹ sẽ không nở rời bỏ nơi đây, cho nên, nếu như mẹ không muốn đi, con sẽ buông qua cơ hội lần này, tuy rằng công việc của con rất quan trọng, nhưng người nhà của con lại càng quan trọng hơn! Mẹ nói có đúng hay không?”

Trần Lan sững sốt hồi lâu, dường như vẫn còn đang tiêu hóa lời của cô.

Thật lâu sau, bà vỗ nhẹ lên đầu Hoàng Ngân: “Cái con nhỏ này! Con uy hiếp mẹ con đúng không?”

Hoàng Ngân vô tội sờ lên đầu của mình: “Mẹ, con rất thật lòng đó! Nếu mẹ không rời đi, thì con nhất định cũng không đi!”

“Đi bao lâu?”

“Không lâu...”

Hoàng Ngân giật giật khóe miệng, sợ hãi rụt rè thò ra ba ngón tay: “Ba năm mà thôi!”

“...”

Trần Lan trừng mắt liếc cô: “Nói thật, theo như mong muốn của mẹ thì mẹ không có hy vọng con đi xa như vậy, lại còn đi lâu vậy nữa! Ba năm, ba năm sau con từ Pháp trở về cũng là gái lỡ thì rồi, hai mươi tám rồi, haiz, muốn tìm một nhà tử tế cũng khó!”

Hoàng Ngân nghe xong vấn đề này, trong lòng ít nhiều cũng có chút tủi, nhưng cô không có biểu hiện ra bên ngoài: “Vậy mẹ không muốn con đi, thì thôi vậy, con không đi nữa.”

Hoàng Ngân cũng không hiểu vì sao, trong lòng cũng không muốn đi xa như vậy.

Dù cho khi Lý San hỏi cô, cô có phủ nhận, nhưng lần này cô thực sự không thể tự lừa dối lòng mình được.

Nếu như cô thật sự đi Pháp rồi, như vậy, cô và người đàn ông kia thật sự sẽ thực sự rất khó gặp nhau?

“Vậy cũng không được!”

Trần Lan liền bác bỏ: “Đi! Nhất định phải đi!! Cơ hội tốt như vậy làm sao mẹ có thể không ủng hộ con được? Mẹ nhất định sẽ ủng hộ con, cùng đi với con! Con ở đó bên đó học tập thật tốt, mẹ sẽ chịu trách nhiệm giúp con trông Dương Dương! À, lúc nào thì đi?”

Trần Lan thoáng cái liền trở nên rất tích cực.

Hoàng Ngân nhìn mẹ mình một cách kỳ quặc, bật cười nói: “Mẹ, mẹ làm gì thế! Đột nhiên kích động như vậy.”

“Mẹ mừng cho con a!”

Kỳ thật Trần Lan cũng hy vọng Hoàng Ngân có thể đi ra ngoài một chút, bởi vì bà hiểu rõ, tình cảm hiện giờ của Hoàng Ngân đối với Cao Dương Thành mà nói, bắt cô tìm một người rồi gả đi thật sự rất khó, cho dù thực sự tìm người gả đi thì đoán chừng cũng không tìm được người mà cô thích. Nếu để cô sống cùng với người mà mình không thích như bà đời này, thì thà rằng sống một mình còn hơn. Hiện tại, bà coi như cũng đã nghĩ rõ rồi, Hoàng Ngân mà còn tiếp tục ở lại thành phố này sẽ lại càng thêm đau lòng thôi, đi ra ngoài một chút, nhìn thế giới bên ngoài có thể làm cho lòng cô thoải mái hơn ngược lại cũng không tệ lắm, nói không chừng sẽ có một cuộc gặp bất ngờ chờ cô thì sao.

“Vậy chuyện này cứ quyết thế nhé?”

Hoàng Ngân nâng mày, cười hỏi mẹ mình.

“Đúng! Quyết định như vậy đi!” Trần Lan liên tục gật đầu.

“Mẹ, cảm ơn mẹ!” Hoàng Ngân ôm mẹ, hôn một cái lên trán, trong lòng có chút cảm động: “Vậy chúng ta chuyển nhà thật sự rồi!”

Lời này của cô, là nói với mẹ, nhưng cũng là tự nói với chính mình!

Chuyển nhà, đi Pháp...

Từ giờ trở đi, cũng nên nói tạm biệt với tất cả mọi thứ ở đây rồi!

Buổi chiều, Dương Thùy Sam đúng hẹn tới nhà Vũ Phong.

Ban đầu, cô ấy có chút cảnh giác với Vũ Phong, nhưng sau ba tháng ở chung, Dương Thùy Sam phát hiện ra Vũ Phong kỳ thật cũng không hư hỏng như cô nghĩ, ít nhất, mỗi ngày anh ta đều chuẩn bị bữa sáng vô cùng tỉ mỉ cho cô ấy.

Vừa đi vào nhà Vũ Phong, cô quả thực có chút ngoài ý muốn.

Đứng ở bên ngoài cánh cổng to như vậy, cô dường như có chút do dự có nên nhấn chuông cửa nhà anh ta hay không.

Trước mắt cô là một căn biệt thự xa hoa đẹp đẽ, biệt thự này dựa lưng vào núi, bốn phía vây quanh bởi hoa và cây cảnh, cho dù là mùa đông lạnh như thế nhưng vẫn nở rộ rực rỡ, xinh đẹp vô cùng.

Đang lúc cô vẫn còn cảm thấy xoắn xuýt thì bỗng nhiên cánh cửa sắt lớn kia lại chủ động mở ra từ bên trong, chỉ thấy có hai cô gái mặc đồng phục người hầu màu trắng từ trong bước ra, cung kính cúi đầu với Dương Thùy Sam: “Cô Dương, mời vào trong, cậu chủ của chúng tôi đã đợi cô từ lâu rồi.”

Dương Thùy Sam nghẹn họng nhìn trân trối cảnh tượng trước mắt này, có khoảnh khắc cô thật sự không dám tin vào chuyện này.

Cậu chủ? Vũ Phong sao?

Chẳng lẽ đây quả thật là nhà của Vũ Phong?

-----oOo-----

Chương 167: Hóa ra nhà anh ta giàu như vậy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thế nhưng...

Nhà anh ta nhiều tiền như thế sao? Tại sao họ lại không hề hay biết gì? Do anh ta cố tình che giấu hay là do anh ta quá khiêm tốn. Dương Thùy Sam đột nhiên có chút thấp thỏm không yên.

Cô phải làm gì nếu bố mẹ anh ta cũng ở đó? Đến nhà anh ta đường đột như vậy liệu có kỳ cục quá không? Ngộ nhỡ bố mẹ anh ta không thích mình thì phải làm thế nào? Những gia đình có tiền như thế này chắc sẽ thích những tiểu thư gia đình giàu có, giống như gia đình thầy Cảnh vậy!

Rốt cục mình có nên vào hay không? Dương Thùy Sam bỗng càng bối rối.

“Cô Dương, cô đang lo lắng về ông chủ và bà chủ nhà chúng tôi sao?”

Các cô hầu gái dường như nhận ra sự bối rối của Dương Thùy Sam, họ cười và động viên cô, “Cô yên tâm đi, ông chủ và bà chủ đều đang bận bên nước ngoài rồi! Giờ chẳng còn hơi sức mà về đâu! Có điều, nếu ông chủ và bà chủ trở về cũng chẳng sao, hai người họ cũng rất thân thiện, hơn nữa, ngày nào cũng hy vọng cậu chủ nhà chúng tôi dẫn bạn gái về nhà đấy! Nếu như họ biết cậu chủ dẫn bạn gái về nhà, thế nào họ cũng lập tức từ nước ngoài bay về ngay!”

Hả? Dương Thùy Sam ánh mắt nghi ngờ, gãi gãi đầu, có chút ngại ngùng.

“Cái này... Lẽ nào trước đây cậu chủ nhà các cô chưa từng dẫn bạn gái về nhà sao?”

Dương Thùy Sam vừa nghe đã cảm thấy kì lạ, nhưng không thể không nói, những lời vừa rồi làm cô an tâm hơn nhiều, ít nhất không cần lo lắng về việc gặp bố mẹ anh ta.

“Chẳng vậy thì sao!”

Những người hầu gái gật đầu, “Trước đây cậu chủ chưa bao giờ mang bạn gái về nhà, cô quả thực là người đầu tiên! Điều này khiến đám người hầu chúng tôi đều choáng váng, thấy bảo cô đến, từ sáng sớm nhà bếp đã bắt đầu chuẩn bị đồ rồi! Chuyện này có lẽ ông quản gia cũng đã báo cáo lại với ông chủ và bà chủ.”

“Hả?”

Không phải chứ? Khoa trương vậy sao?

Dương Thùy Sam bỗng luống cuống, “Vậy... Vậy thì không phải ông chủ và bà chủ sẽ bay về đây thật đấy chứ?”

Trời ơi! Hóa ra mọi người đều coi cô như báu vật cấp quốc gia ra rồi!

Dương Thùy Sam chỉ cảm thấy nổi da gà.

Đám hầu gái nhìn thấy dáng vẻ của Dương Thùy Sam, bật cười nói: “Yên tâm đi! Cho dù họ có muốn về thì cũng không kịp đâu! Lại nói, cậu chủ cũng không cho phép, lo rằng sẽ dọa đến cô.”

“Hi hi...” Dương Thùy Sam chỉ biết cười ngốc theo, lòng bàn tay và trán cô đã sớm đầm mồ hôi.

Cô đi theo người hầu gái qua một cái sân lớn, qua hai vòi phun nước bằng đá thì mới đến sảnh chính của biệt thự.

“Chào Dương tiểu thư!”

Vừa bước vào cửa, tất cả các hầu gái đã xếp thành hàng, kính cẩn chào cô.

Nhìn lướt một vòng, khoảng 20 người, mặc sơ mi trắng tinh, váy đen ngắn đến đầu gối, ai ai cũng hơi cúi đầu, khom người, yên lặng chờ Dương Thùy Sam lên tiếng.

Thấy vậy Dương Thùy Sam có chút ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, “Đừng... Đừng như vậy...”

Cô ấy ngại ngần xua tay: “Mọi người đừng như vậy, tôi không quen đâu. Tôi chỉ là một người bạn bình thường của cậu chủ các người mà thôi, mọi người không cần kính cẩn như thế đâu.”

Mặt cô ửng đỏ, lần lượt đi đỡ từng người.

Thú thật, bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ được người đối xử khác kính cẩn như thế, cảm giác này, thật là kì lạ quá!

“Được rồi, được rồi, mọi người đều làm việc đi!”

Người hầu gái dắt Dương Thùy Sam đến chỗ có lẽ là quản lí của bọn họ, chào hỏi một tiếng rồi mọi người mới giải tán.

“Nào, cô Dương, mời ngồi.”

Cô ấy vươn tay, ý bảo Dương Thùy Sam đi về phía hành lang bên phải.

Dương Thùy Sam chỉ cảm thấy có chút nổi da gà.

Cô không dám xem tỉ mỉ cách bày trí trong sảnh, chỉ nhìn lướt qua, tất cả đều theo phong cách xa hoa của Châu Âu, mặc dù không nói được giá bao nhiêu, nhưng chỉ nhìn thôi cũng biết, hoàn toàn là hiệu quả dung một đồng tạo thành, hoa lệ đến lóa mắt!

Nhà đại gia!

“Thưa cô, bây giờ vừa hay là lúc cậu chủ đang bơi, vì thế tôi sẽ trực tiếp dẫn cô đến phòng tập nhé.”

“À, vâng, được...”

Biết vậy thì cô ấy sẽ không đến sớm.

Sợ tắc đường nên cô đi sớm một tiếng đồng hồ.

Thật ra Vũ Phong có nói đến đón cô, chỉ là cô sợ bị bố mẹ mình nhìn thấy, vì thế liền từ chối, nếu như họ biết được, nói không chừng sẽ bị mắng vì yêu sớm.

Cửa phòng tập hé mở, nhưng theo phép lịch sự, người hầu gái vẫn gõ cửa: “Cậu chủ, cô Dương đến rồi ạ.”

“Bảo cô ấy trực tiếp vào đây!” Tiếng Vũ Phong xen lẫn tiếng thở gấp, vọng từ trong ra.

Dương Thùy Sam nghe thấy, mơ hồ cảm thấy có chút gì đó gọi cảm.

“Cô Dương, cô vào đi.”

Người hầu gái duỗi tay mời, ý mời bảo cô bước vào.

“Cảm ơn.” Dương Thùy Sam lễ phép đáp, rồi mới miễn cưỡng bước vào.

Quả nhiên...

Vừa bước vào, nhìn thấy Vũ Phong cởi trần, ngồi trên chiếc xe đạp tập spinning màu xám, đang cố gắng tập luyện.

Trên khuôn mặt anh đầy vẻ tà mị của anh ta phủ từng lớp mồ hôi mỏng, từng giọt mồ hôi thấm theo mái tóc ngắn chảy xuống, trượt theo đường cong trên cơ thể, đây là một loại quyến rũ không nói thành lời, hơn nữa là sức hấp dẫn cường tráng chỉ thuộc về đàn ông.

Anh ta vì tập luyện mà lồng ngực căng nở, cơ bắp rắn rỏi đến tận bụng, cơ bụng tám múi lộ ra không hề có chút mỡ thừa, hai bên eo có cơ ngang, sức hấp dẫn của anh ta làm Dương Thùy Sam không nhịn được nuốt nước bọt, sau đó mới bừng tỉnh, mặt đỏ bừng, vội nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn thêm nữa.

Nhưng trái tim thì không ngừng run rẩy đập thành thịch.

“Mặt đỏ thế? Sao vậy? Thích à?”

Đột nhiên, một âm thanh từ tính đầy mê hoặc vang lên trên đỉnh đầu Dương Thùy Sam.

Hơi nóng phả qua tóc khiến tim cô đập càng nhanh.

Vừa muốn đẩy ra xa thì Vũ Phong đột nhiên lại gần, tay vừa đưa ra thì bị một bàn tay khỏe mạnh giữ chặt, không chừa cô phản ứng lại, long bàn tay đã áp cơ bụng rắn rỏi của anh...

Dương Thùy Sam giật mình, lòng bàn tay cô chạm vào cơ bụng cứng rắn khiến mặt cô nóng bừng như lửa đốt, cô nuốt ngụm nước bọt, hoảng hốt nhìn Vũ Phong, “Anh... làm gì vậy!”

“Cô thích, cho cô sờ một chút...”

Vũ Phong nắm lấy tay cô, thuận theo múi cơ trơn mượt của anh mà di chuyển, khi trái tim Dương Thùy Sam dường như sắp ngừng đập, anh bỗng dừng lại.

Tay, dừng ở trên cạp quần, đúng vùng bụng...

Không dám cự quạ.

Ánh mắt của anh, sáng rực, chăm chú nhìn vào người con gái đối diện.

Còn cô...cứ cắn môi mãi, nhìn tay mình.

Chính xác mà nói, là nhìn mỗi nơi mà ngón tay của cô ấy đã chạm qua...

Mồ hôi chảy đầm đìa, chảy dọc theo làn da màu lúa mạch của anh, nhưng không hề có cảm giác do bản, thậm chí đó là một loại gọi cảm không rõ, là mùi nam tính đủ để làm phụ nữ phải điên cuồng.....

Vũ Phong vừa lướt nhìn đã thấy sự rạo rực say người nơi đáy mắt Dương Thùy Sam, khóe miệng khẽ nở nụ cười mê hoặc đầy thỏa mãn, trong chớp mắt, thân thể quyến rũ hướng tới Dương Thùy Sam, dễ dàng áp cô vào tường, khiến cô không thể cự quạ dù chỉ một chút.

“Cô dám dùng ánh mắt chọc ghẹo tôi à?”

Anh nhếch mép cười gian.

“Hả?” Gò má Dương Thùy Sam đỏ ửng, “Ai chọc ghẹo anh chứ? Mau buông ra, người anh toàn mồ hôi! Dính cả lên người tôi rồi!”

“Hôn tôi một cái thì buông...” Vũ Phong vừa nói, cúi người, hôn lên đôi môi đỏ mọng của Dương Thùy Sam.

“U...”

Dương Thùy Sam bắt đầu vùng vẫy, hai tay vô thức đập vào ngực anh ta, tuy nhiên vừa chạm vào cơ bắp rắn rỏi của anh ta, lại thêm cảm xúc nóng bỏng, càng làm cho Thùy Sam như chạm phải lửa, vội vàng rút tay lại.

Thấy cô ấy xấu hổ, Vũ Phong được nước lấn tới, kéo lấy eo cô, ôm chặt cô vào lòng, không hề có một kẽ hở.

Không biết có phải vì kỹ năng hôn của anh ta quá tốt hay do cô chưa trải sự đời, Dương Thùy Sam cảm thấy như bị tan chảy trong nụ hôn này, đến sức phản kháng cuối cùng cũng không còn nữa, chỉ có thể mặc kệ cho môi của anh ta quyến luyến trên môi mình...

Nụ hôn kết thúc, dường như đã là nửa tiếng sau.

Dương Thùy Sam thở gấp, gò má ửng đỏ như trái đào mật, tưởng như cắn một miếng là nước ngọt sẽ chảy ra.

Vũ Phong kéo cằm cô, không kiềm chế được đã thom lên đôi má đỏ hồng.

“Ngọt thật...”

Dương Thùy Sam bị anh ta chọc ghẹo, mặt bỗng chốc nóng rực, vội cô duỗi tay đẩy anh ta ra “Mau buông tôi ra!”

Vũ Phong nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đặt trước ngực mình, nhìn chăm chăm bộ dáng ngại ngùng của cô, tâm trạng vui vẻ, trên môi nở một nụ cười quyến rũ, “Sao đến sớm thế? Nhớ tôi à?”

“Đồ tự luyện!”

Đôi mắt Dương Thùy Sam né tránh, căn bản không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Cô thật không thể hiểu nổi, lời nói khiến người ta xấu hổ như thế, tại sao anh ta lại có thể hỏi thẳng như vậy?

Nhìn thấy dáng vẻ ngại ngùng của cô, Vũ Phong “xùy” cười, “Được rồi, không trêu cô nữa, ngoan ngoãn ra kia chờ tôi chút, tôi đi tắm rồi vào, nhanh thôi.”

Anh nhin không được giơ tay véo nhẹ đôi má nhỏ nhắn của cô.

“Hân Lam! “

“Cậu chủ.”

“Đưa cô Dương ra hồ nước nóng ngoài sân ngôi một lát, tôi sẽ ra ngay.”

“Vâng, thưa cậu chủ”

Người hầu gái tên Hân Lam cười với Dương Thùy Sam, “Dương tiểu thư, mời đi theo tôi.”

“A, chờ chút...”

Dương Thùy Sam chỉ thấy chút ngại ngùng, “Chờ một chút, tôi muốn nói lời với cậu chủ các cô.”

“Vâng.”

Hân Lam biết ý lui ra ngoài.

Vũ Phong nhưn mày, từ trên cao nhìn xuống hỏi cô ấy: “Sao thế?”

“Nhà anh.....”

Dương Thùy Sam có chút chán nản, gãi đầu, “Hóa ra nhà anh giàu như thế này. Tôi cứ tưởng rằng anh giống như chúng tôi, kết quả là, anh và thầy Cảnh mới là người cùng một thế giới.”

Vũ Phong ôm ngực nhìn cô ấy, “Nhà giàu không tốt sao?”

“Anh thấy chị Hoàng Ngân sống có tốt không?”

Nhắc đến Hoàng Ngân, ánh mắt Dương Thùy Sam bỗng dưng tối đi.

“Gia đình tôi không giống gia đình cậu hai! Quan niệm của họ cổ hủ, bố mẹ tôi thì khác, trong mắt họ, chỉ cần tôi không dắt con trai về nhà, dù thế nào họ cũng hài lòng.”

Dương Thùy Sam bỗng nhiên bị anh ta chọc cười, “Anh cũng đừng nói phóng đại lên thế chứ.”

“Được rồi, ra ngoài với Hân Lam đi! Tôi lập tức sẽ đến tìm cô.”

“Được...”

Dương Thùy Sam ngoan ngoãn đi theo Hân Lam ra khỏi phòng tập, băng qua hành lang, đi ra ngoài sân.

Cô vừa ngồi xuống bên hồ nước nóng, Hân Lam đã mang ra hai cốc nước hoa quả tươi, “Mời cô uống nước.”

“Hân Lam, cô cứ gọi tôi là Thùy Sam đi, cảm ơn cô.”

Dương Thùy Sam đỡ lấy cốc nước từ tay cô ấy.

“Vâng, cô Thùy Sam.”

“.....” Dương Thùy Sam nhìn

Đây là đồ bơi được đặc biệt chuẩn bị cho cô Thùy Sam, nếu như cô thấy chán, có thể xuống ngâm mình dưới hồ nước nóng, cô yên tâm, suối nước nóng ở đây đều được hình thành tự nhiên, dưới hồ còn có các loại thảo dược được bác sĩ chuyên gia điều phối, rất có lợi cho sức khỏe.”

Hân Lam mang ra một bộ đồ bơi và một chiếc khăn tắm dài màu trắng, đặt trước mặt Dương Thùy Sam.

“Cảm ơn.”

Thùy Sam cảm ơn, và cảm thấy có chút hoang mang.

-----oOo-----

Chương 168: Nụ hôn sâu trong hồ Nước nóng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thì ra Vũ Phong hẹn đến tắm suối nước nóng? Lại còn đồ bơi? Cái tên này rốt cuộc là nghĩ gì vậy?

Thùy Sam cầm đồ bơi lên nhìn qua, cũng được, cô thở phào nhẹ nhõm, đồ bơi cũng không hở hang như cô nghĩ.

Chiếc áo ngắn ba lỗ màu hồng hở rốn, hai bên vai còn có hai hình sét nhỏ màu trắng, kết hợp chiếc váy cũng màu hồng, bên trong váy còn có lót một chiếc quần ngắn, điều này làm cho Dương Thùy Sam thoải mái thêm một chút.

Vẫn may là anh ta không chuẩn bị cho cô bộ bikini ba mảnh, xem ra anh ta cũng không xấu xa như trong tưởng tượng!

“Cô Thùy Sam, mau thay đồ thôi.”

Hân Lam giục Dương Thùy Sam.

“Nhưng mà...” Dương Thùy Sam khó xử nhìn Hân Lam, “Nhưng mà, tôi đến đây không phải để tắm suối nước nóng”

“Cô Thùy Sam, cậu chủ nhà chúng tôi nói rằng, cô ngày thường làm việc khá bận, muốn cô ở đây nghỉ ngơi một chuyến, những thảo dược trong suối nước nóng cũng là do cậu chủ đặc biệt tìm bác sĩ điều phối cho cô đấy, chúng có tác dụng chống lão hóa và giảm mệt mỏi, nếu cô không thích...” nét mặt Hân Lam có chút khó xử, “Người hầu chúng tôi sẽ khó báo cáo, cô xem...có thể nhờ cô giúp chúng tôi một chút được không?”

“Thôi được.”

Dương Thùy Sam không muốn làm khó họ, đành phải cầm đồ bơi đứng dậy “Phòng thay đồ ở đâu vậy?”

“Ở đối diện, bên trái là phòng thay đồ của nữ. Cô Thùy Sam, mời đi lối này.”

“Được rồi, cảm ơn!”

Thùy Sam cầm đồ bơi và khăn tắm đi vào phòng thay đồ.

Yes! !

Hân Lam liền rút điện thoại, nhanh chóng gọi điện thoại đường dài “Bà chủ, cô Thùy Sam bên này tôi sắp xếp xong rồi! Vâng ạ, vâng ạ, phía cậu chủ chắc chắn không có vấn đề gì!”

Hân Lam vừa tắt điện thoại, thấy cậu chủ khoác chiếc khăn tắm dài màu trắng, phong thái lãng tử từ hành lang bước đến, rõ ràng là vừa mới tắm xong, đến tóc còn chưa sấy khô, dáng vẻ lười nhác, bớt đi chút tinh thần so với ngày thường, nhưng mị lực vẫn khiến Hân Lam không nhịn nổi nuốt nước bọt.

“Cậu chủ!”

“Cô Dương đâu?”

Vũ Phong nhìn xung quanh, không nhìn thấy bóng dáng của cô.

“Cô Thùy Sam nói muốn tắm hồ nước nóng, vì thế tôi đã chuẩn bị cho cô ấy một bộ đồ bơi, cô ấy đã vào phòng thay đồ rồi.”

“Tắm hồ nước nóng?”

Vũ Phong nhướn mày, ánh mắt nhìn Hân Lam, quay sang thông thả nằm lên ghế. “Đây là chủ ý của ai?”

Anh vừa nhìn qua là đã biết.

Hân Lam cười gượng “Là bà chủ.”

Vũ Phong nhếch mép hai lần. “Hóa ra họ đi du lịch nước ngoài? Rảnh quá ha! Nếu đã rảnh rồi như thế sao không bay trực tiếp về đây!”

“Thiếu gia, bà chủ cũng muốn bay về, nhưng...bà không phải là lo sẽ dọa đến làm con dâu tương lai hay sao, thế nên, không dám về, chỉ dám lén lút gọi điện cho chúng tôi, bà chủ cũng vì thương cậu...”

Khóe miệng Vũ Phong càng giương cao, xua tay nói “Được rồi, các người nói với mẹ tôi, cô ấy không phải con dâu tương lai, con trai bà ấy mười năm nữa cũng chưa kết hôn đâu!”

Hân Lam chép miệng “Dem những lời này mà nói với bà chủ, bà sẽ bị cậu chủ làm cho tức chết!”

“Được rồi được rồi, các cô lui hết đi! Có việc tôi sẽ gọi.” Vũ Phong mất kiên nhẫn xua tay.

“Vâng, thưa cậu chủ”

Hân Lam rời khỏi sân.

Mà lúc này, Dương Thùy Sam cũng thay xong đồ bơi, khoác khăn tắm từ trong phòng thay đồ đi ra.

Vũ Phong nhìn Dương Thùy Sam đang đi về hướng mình, ánh nhìn thẳng tắp vào đôi chân trắng nõn thon dài của cô, ánh mắt lập tức thêm nóng bỏng.

Dương Thùy Sam cảm nhận được ánh nhìn của anh ta luôn dừng trên người cô, có chút ngại ngùng cọ cọ chân phải lên chân trái của mình, “Vũ Phong, anh thật kỳ quặc, anh hẹn người ta đến nhà tắm nước nóng?”

Vũ Phong đến gần cô, thật thà nói: “Đây thật ra không phải là ý của tôi.”

Cuối cùng, anh lại cẩn thận quan sát cô một lượt, gật đầu, “Em mặc bộ đồ bơi này không tệ, tuy rằng không phải rất sexy, nhưng khá hợp với khí chất ngây thơ của em.”

Trông dáng vẻ soi mói của anh ta, Dương Thùy Sam lại càng ngại, vội lấy khăn tắm quấn chặt quanh thân, “Không phải ý của anh? A Lam nói anh còn...”

“Là mẹ tôi! Mẹ tôi đặc biệt gọi điện từ nước ngoài về, bảo phải làm cho con dâu tương lai của bà thư giãn, ngâm nước nóng có lợi cho sức khỏe!”

Vũ Phong miệng cười xấu xa.

“Hả?” Dương Thùy Sam quýnh lên, “Thế... Thế thì tôi vẫn nên đi thay đồ lại!”

Mẹ anh... đúng là kỳ quặc!

“Không cần!”

Vũ Phong kéo cô lại, “Thay cũng thay rồi, cứ thế đi ngâm thôi!”

Anh vừa nói, vừa cởi dây đai áo khoác tắm, cứ thế lộ ra cơ ngực cường tráng rắn chắc.

Dương Thùy Sam ghen hờn trần trối nhìn anh ta, sau đó cô còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị Vũ Phong bế lên, bước vào trong hồ nước nóng.

Tay Thùy Sam theo bản năng ôm lấy cổ anh ta, có lẽ vì hơi nước trong hồ quá dày nên khiến tầm nhìn của cô hơi mờ, mà khuôn mặt tuấn tú mê người của anh ta trong làn sương càng trở nên mịn hoặc.

“Chúng ta thế này, không kỳ lạ sao?”

Mặt cô đỏ bừng, không nhìn được nhỏ giọng hỏi Vũ Phong.

“Có sao?”

Vũ Phong giương khóe miệng tà ác, “Cơ thể lỏa lồ, cũng thật giống có chuyện...”

“Anh đừng nói lung tung!”

Dương Thùy Sam hai má ửng đỏ, giãy dụa muốn thoát khỏi lòng anh, Vũ Phong cũng không dùng sức, cứ thế thả cô rơi vào trong hồ nước.

Vừa cảm nhận được dòng nước ấm áp chạm vào làn da mình, tất cả sự cảnh giác trong lòng cô dường như lập tức biến mất.

“Thoải mái quá...”

Cả người cô hết sức thả lỏng.

Nhẹ nổi trong nước, có một cảm thư thái không nói nên lời, khiến làn da toàn thân cô được thư giãn.

“Vũ Phong, ngày nào anh cũng ngâm nước nóng sao?”

Dương Thùy Sam hỏi Vũ Phong đang nhắm mắt, nằm ngửa hưởng thụ bên cạnh.

“Tất nhiên không, đúng lúc mà thôi.”

Dương Thùy Sam cảm thán, “Đám người có tiền như các anh sống thật xa xỉ! Thảo nào mọi người đều thích làm bạn với đại gia!”

Cô vừa nói, bơi một vòng quanh hồ nước nóng, cười sảng khoái, “Vũ

Phong, anh nói xem ba tháng qua, chúng ta cũng tính là bạn bè, là đồng nghiệp? Về sau nếu tôi muốn ngâm hồ nước nóng, có thể đến đây không?”

“Thích vậy sao?” Vũ Phong buồn cười liếc nhìn cô.

“Cũng không đến nỗi nào!” Dương Thùy Sam gạt đầu khẳng định, “Anh xem, miễn phí này? Quan trọng là sạch sẽ hơn mấy hồ nước nóng trong khách sạn! Thích thật đấy...”

Vũ Phong bơi bướm thẳng đến chỗ Dương Thùy Sam, ở trong nước ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô, gương mặt đẹp trai áp sát khuôn mặt nhỏ hồng hồng, nhìn từ trên cao xuống hỏi cô, “Thế sao cô không nghĩ làm nữ chủ nhân nơi này luôn đi?”

“Hả?” Dương Thùy Sam bị anh ta hỏi vậy, bị dọa nhảy cẫng lên, cánh tay nhỏ bé vội đẩy anh ta ra, “Anh nói cái gì vậy?”

“Ây! Cô nghĩ xem, cô đến đây ngâm hồ nước nóng, nếu bị bạn gái lúc đấy của tôi bắt gặp, tôi phải giải thích thế nào? Nói với cô ấy cô là bạn của tôi? Đồng nghiệp? Hay là cái gì?” Vũ Phong bắt lấy tay cô, ra vẻ nghiêm túc thảo luận với cô vấn đề này.

“Anh có bạn gái, dĩ nhiên tôi không đến nữa.” Dương Thùy Sam cúi đầu trả lời anh ta.

Không rõ vì sao, vừa nghĩ đến sau này có thể anh sẽ có bạn gái mới, trong lòng mang một nỗi buồn không tên.

Cảm giác này, không phải quá kỳ lạ sao?

Vũ Phong trong nháy mắt đã thấy rõ tâm tình của cô, ngón tay trắng hơi nắm, nhắc cầm cô lên, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt cô, “Bộ dạng đau khổ buồn bã này là vì luyến tiếc tôi à? Hay vì tôi có bạn gái mới?”

“Đều không phải.”

Dương Thùy Sam mở miệng phủ định, “Tôi cũng chẳng đau khổ buồn bã gì, anh nghĩ nhiều rồi!”

“Già mồm.”

Vũ Phong giễu cợt cô.

Giây tiếp theo, liền cúi đầu, ngậm lấy đôi môi hồng nhỏ xinh bĩu ra của cô, ôm lấy cô men theo nước bơi ra bờ hồ.

Vũ Phong vừa hôn cô, vừa ép cô lên ghé đá cạnh ở hồ, để cô ngồi lên trên, thưởng thức nụ hôn sâu của anh.

Nụ hôn ngày càng sâu, Vũ Phong hôn hấp ngày càng nặng nề...

Còn tay đang ôm lấy eo Dương Thùy Sam cũng bắt đầu không kiềm được cảm dỗ thò vào trong bộ đồ bơi màu hồng của cô. Mới đầu Dương Thùy Sam bị anh hôn đến choáng váng, vẫn chưa phát hiện ra, khi bỗng cảm thấy ngực nóng rực, cô mới bừng tỉnh.

Hôn hên thở mấy hơi, ánh mắt mê ly, đáng thương nhìn Vũ Phong, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay to của anh, “Đừng... Đừng như vậy...”

Vũ Phong không nghe, tay còn lại nắm lấy bàn tay cản trở của cô, mà tay bên trong kia không hề có ý rút lại.

Ánh mắt nóng rực nhìn Dương Thùy Sam, môi chạm lên đôi môi đỏ mọng của cô, thiếp lên vành tai nhạy cảm của cô, “Anh muốn...”

Giọng nói khàn khàn, thoảng qua bên tai Thùy Sam, khiến cả người cô khẽ run lên.

“Cho anh!”

Giọng Vũ Phong càng trầm xuống.

Tràn đầy hương vị tình dục, như muốn kìm lại cũng không.

Phía dưới anh căng chặt áp lên hai chân mảnh mai của cô, không lưu chút kẽ hở, “Nó sắp không nhịn được rồi...”

Anh đúng là lâu rồi chưa chạm vào phụ nữ!

Mà cô ngay lúc này, là tất cả sự nhẫn nại của anh. Sụp đổ.

“Không...Không được...”

Dương Thùy Sam vùng vẫy chống đối, “Mẹ tôi bảo... U u um...”

Chưa kịp nói xong, đã bị nụ hôn của anh nuốt hết.

Tiếp xong bỗng chốc chỉ nghe tiếng “Xoẹt...” một cái, váy bị Vũ Phong thô bạo xé thành hai mảnh ở dưới nước.

Anh nhanh chóng lột quần lót ra, đôi chân trắng nõn của Dương Thùy Sam dễ dàng bị anh tách ra.

Dương Thùy Sam chống cự, khuôn mặt lúc trắng lúc đỏ, cuối cùng không nhịn được, nước mắt “tí tách tí tách” từ khóe mắt rơi xuống.

“Không!! Đừng để tôi... A...”

Chữ “anh” cuối còn chưa kịp thốt lên, đột nhiên dưới thân truyền đến cảm giác đau đớn như xé rách...

Một thứ nóng bỏng to lớn đâm vào bên trong cô, đau đến nỗi cô co người lại, nước mắt từng giọt tuôn ra từ trong khóe mắt.

“Đồ khốn... khốn nạn!!!”

Dương Thùy Sam không ngừng đánh đấm lên vai Vũ Phong, cắn môi, đau đến khóc thành tiếng, “Đau, đau... huhuhu...”

Vũ Phong ôm cô, vật khổng lồ bên trong cũng không dám nhúc nhích, chỉ có thể hỏn hển hít sâu từng hơi, trên trán mồ hôi toát ra, làm cơ thể anh càng khô nóng khó chịu.

“Đừng khóc...”

Anh cẩn thận lau đi nước mắt trên mặt cô, “Anh hứa với em sẽ nhẹ nhàng. Nhưng, lần đầu tiên... sẽ luôn có chút đau.”

“Huhuhu...”

Hiên nhiên ba chữ “lần đầu tiên” lại chạm đến chỗ đau của Dương Thùy Sam.

Vũ Phong bất đắc dĩ cười đồ cô, “Đừng khóc mà, xin lỗi! Em đánh anh đi.”

Anh vừa xin lỗi mà hông thì vừa chuyển động.

Tuy rất nhẹ nhàng, nhưng vì Dương Thùy Sam lần đầu trải qua chuyện đó, nên chỉ thấy anh như một lưỡi cưa, từng chút, từng chút xé cô ra, đau đến cả người run rẩy.

“Đau, đau!!!”

Mà lúc này, Dương Thùy Sam cũng thay xong đồ bơi, khoác khăn tắm từ trong phòng thay đồ đi ra.

Vũ Phong nhìn Dương Thùy Sam đang đi về hướng mình, ánh nhìn thẳng tắp vào đôi chân trắng nõn thon dài của cô, ánh mắt lập tức thêm nóng bỏng.

Dương Thùy Sam cảm nhận được ánh nhìn của anh ta luôn dừng trên người cô, có chút ngại ngùng cọ cọ chân phải lên chân trái của mình, “Vũ Phong, anh thật kỳ quặc, anh hẹn người ta đến nhà tắm nước nóng?”

Vũ Phong đến gần cô, thật thà nói: “Đây thật ra không phải là ý của tôi.”

Cuối cùng, anh lại cẩn thận quan sát cô một lượt, gật đầu, “Em mặc bộ đồ bơi này không tệ, tuy rằng không phải rất sexy, nhưng khá hợp với khí chất ngây thơ của em.”

Trông dáng vẻ soi mói của anh ta, Dương Thùy Sam lại càng ngại, vội lấy khăn tắm quấn chặt quanh thân, “Không phải ý của anh? A Lam nói anh còn...”

“Là mẹ tôi! Mẹ tôi đặc biệt gọi điện từ nước ngoài về, bảo phải làm cho con dâu tương lai của bà thư giãn, ngâm nước nóng có lợi cho sức khỏe!”

Vũ Phong miệng cười xấu xa.

“Hả?” Dương Thùy Sam quýnh lên, “Thế... Thế thì tôi vẫn nên đi thay đồ lại!”

Mẹ anh... đúng là kỳ quặc!

“Không cần!”

Vũ Phong kéo cô lại, “Thay cũng thay rồi, cứ thế đi ngâm thôi!”

Anh vừa nói, vừa cởi dây đai áo khoác tằm, cứ thế lộ ra cơ ngực cường tráng rắn chắc.

Dương Thùy Sam ghen họng trợn trối nhìn anh ta, sau đó cô còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị Vũ Phong bế lên, bước vào trong hồ nước nóng.

Tay Thùy Sam theo bản năng ôm lấy cổ anh ta, có lẽ vì hơi nước trong hồ quá dày nên khiến tầm nhìn của cô hơi mờ, mà khuôn mặt tuần tú mê người của anh ta trong làn sương càng trở nên mịn hoặc.

“Chúng ta thế này, không kỳ lạ sao?”

Mặt cô đỏ bừng, không nhìn được nhỏ giọng hỏi Vũ Phong.

“Có sao?”

Vũ Phong gương khóe miệng tà ác, “Cơ thể lửa lò, cũng thật giống có chuyện...”

“Anh đừng nói lung tung!”

Dương Thùy Sam hai má ửng đỏ, giãy dụa muốn thoát khỏi lòng anh, Vũ Phong cũng không dùng sức, cứ thế thả cô rơi vào trong hồ nước.

Vừa cảm nhận được dòng nước ấm áp chạm vào làn da mình, tất cả sự cảnh giác trong lòng cô dường như lập tức biến mất.

“Thoải mái quá...”

Cả người cô hết sức thả lỏng.

Nhẹ nổi trong nước, có một cảm thư thái không nói nên lời, khiến làn da toàn thân cô được thư giãn.

“Vũ Phong, ngày nào anh cũng ngâm nước nóng sao?”

Dương Thùy Sam hỏi Vũ Phong đang nhắm mắt, nằm ngửa hưởng thụ bên cạnh.

“Tất nhiên không, đúng lúc mà thôi.”

Dương Thùy Sam cảm thán, “Đám người có tiền như các anh sống thật xa xỉ! Thảo nào mọi người đều thích làm bạn với đại gia!”

Cô vừa nói, bơi một vòng quanh hồ nước nóng, cười sảng khoái, “Vũ Phong, anh nói xem ba tháng qua, chúng ta cũng tính là bạn bè, là đồng nghiệp? Về sau nếu tôi muốn ngâm hồ nước nóng, có thể đến đây không?”

“Thích vậy sao?” Vũ Phong buồn cười liếc nhìn cô.

“Cũng không đến nỗi nào!” Dương Thùy Sam gạt đầu khẳng định, “Anh xem, miễn phí này? Quan trọng là sạch sẽ hơn mấy hồ nước nóng trong khách sạn! Thích thật đấy...”

Vũ Phong bơi bướm thẳng đến chỗ Dương Thùy Sam, ở trong nước ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô, gương mặt đẹp trai áp sát khuôn mặt nhỏ hồng hồng, nhìn từ trên cao xuống hỏi cô, “Thế sao cô không nghĩ làm nữ chủ nhân nơi này luôn đi?”

“Hả?” Dương Thùy Sam bị anh ta hỏi vậy, bị dọa nhảy cẫng lên, cánh tay nhỏ bé vội đẩy anh ta ra, “Anh nói cái gì vậy?”

“Ây! Cô nghĩ xem, cô đến đây ngâm hồ nước nóng, nếu bị bạn gái lúc đấy của tôi bắt gặp, tôi phải giải thích thế nào? Nói với cô ấy cô là bạn của tôi? Đồng nghiệp? Hay là cái gì?” Vũ Phong bắt lấy tay cô, ra vẻ nghiêm túc thảo luận với cô vấn đề này.

“Anh có bạn gái, dĩ nhiên tôi không đến nữa.” Dương Thùy Sam cúi đầu trả lời anh ta.

Không rõ vì sao, vừa nghĩ đến sau này có thể anh sẽ có bạn gái mới, trong lòng mang một nỗi buồn không tên.

Cảm giác này, không phải quá kỳ lạ sao?

Vũ Phong trong nháy mắt đã thấy rõ tâm tình của cô, ngón tay trắng hơi nắm, nhắc cầm cô lên, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt cô, “Bộ dạng đau khổ buồn bã này là vì luyến tiếc tôi à? Hay vì tôi có bạn gái mới?”

“Đều không phải.”

Dương Thùy Sam mở miệng phủ định, “Tôi cũng chẳng đau khổ buồn bã gì, anh nghĩ nhiều rồi!”

“Già mồm.”

Vũ Phong giễu cợt cô.

Giây tiếp theo, vừa cúi đầu, ngậm lấy đôi môi hồng nhỏ xinh bĩu ra của cô, ôm lấy cô men theo nước bơi ra bờ hồ.

Vũ Phong vừa hôn cô, vừa ép cô lên ghé đá cạnh ở hồ, để cô ngồi lên trên, thưởng thức nụ hôn sâu của anh.

Cùng với nụ hôn ngày càng sâu, Vũ Phong hô hấp ngày càng nặng nề...

Còn tay đang ôm lấy eo Dương Thùy Sam cũng bắt đầu tìm được cảm dỗ thò vào trong bộ đồ bơi màu hồng của cô. Mới đầu Dương Thùy Sam bị anh hôn đến choáng váng, vẫn chưa phát hiện ra, khi bỗng cảm thấy ngực nóng rực, cô mới bừng tỉnh.

Hôn hên thở mấy hơi, ánh mắt mê ly, đáng thương nhìn Vũ Phong, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay to của anh, “Đừng... Đừng như vậy...”

Vũ Phong không nghe, tay còn lại nắm lấy bàn tay cản trở của cô, mà tay bên trong kia không hề có ý rút lại.

Ánh mắt nóng rực nhìn Dương Thùy Sam, môi chạm lên đôi môi đỏ mọng của cô, thiếp lên vành tai nhạy cảm của cô, “Anh muốn...”

Giọng nói khàn khàn, thoảng qua bên tai Thùy Sam, khiến cả người cô khẽ run lên.

“Cho anh!”

Giọng Vũ Phòng càng trầm xuống.

Tràn đầy hương vị tình dục, như muốn kìm lại cũng không.

Phía dưới anh căng chặt áp lên hai chân mảnh mai của cô, không lưu chút kẽ hở, “Nó sắp không nhịn được rồi...”

Anh đúng là lâu rồi chưa chạm vào phụ nữ!

Mà cô ngay lúc này, là tất cả sự nhẫn nại của anh. Sụp đổ.

“Không...Không được...”

Dương Thùy Sam vùng vẫy chống đối, “Mẹ tôi bảo... Ư ư um...”

Chưa kịp nói xong, đã bị nụ hôn của anh nuốt hết.

Tiếp xong bỗng chốc chỉ nghe tiếng “Xoẹt...” một cái, váy bị Vũ Phong thô bạo xé thành hai mảnh ở dưới nước.

Anh nhanh chóng lột quần lót ra, đôi chân trắng nõn của Dương Thùy Sam dễ dàng bị anh tách ra.

Dương Thùy Sam chống cự, khuôn mặt lúc trắng lúc đỏ, cuối cùng không nhịn được, nước mắt “tí tách tí tách” từ khóe mắt rơi xuống.

“Không!! Đừng để tôi... Ahh...”

Chữ “anh” cuối còn chưa kịp thốt lên, đột nhiên dưới thân truyền đến cảm giác đau đớn như xé rách...

Một thứ nóng bỏng to lớn đâm vào bên trong cô, đau đến nỗi cô co

người lại, nước mắt từng giọt tuôn ra từ trong khóe mắt.

“Đồ khốn... khốn nạn!!!”

Dương Thùy Sam không ngừng đánh đấm lên vai Vũ Phong, cắn môi, đau đến khóc thành tiếng, “Đau, đau... huhuhu...”

Vũ Phong ôm cô, vật khổng lồ bên trong cũng không dám nhúc nhích, chỉ có thể hôn hển hít sâu từng hơi, trên mồ hôi toát ra, làm cơ thể anh càng khô nóng khó chịu.

“Đừng khóc...”

Anh cẩn thận lau đi nước mắt trên mặt cô, “Anh hứa với em sẽ nhẹ nhàng. Nhưng, lần đầu tiên... sẽ luôn có chút đau.”

“Huhuhu...”

Hiển nhiên ba chữ “lần đầu tiên” lại chạm đến chỗ đau của Dương Thùy Sam.

Vũ Phong bất đắc dĩ cười dỡ cô, “Đừng khóc mà, xin lỗi! Em đánh anh đi.”

Anh vừa xin lỗi mà hông thì vừa chuyển động.

Tuy rất nhẹ nhàng, nhưng vì Dương Thùy Sam lần đầu trải qua chuyện đó, nên chỉ thấy anh như một lưỡi cưa, từng chút, từng chút xé cô ra, đau đến cả người run rẩy.

“Đau, đau!!!”

-----oOo-----

Chương 169: Trò chơi kết thúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô chống cự, hai tay không ngừng đánh vào lồng ngực của anh: “Vũ Phong, tôi phải tố cáo anh! Anh... Anh đây là cưỡng bức!”

“Được, em cứ tố cáo tôi đi. Chỉ cần em cam lòng để tôi ngồi tù, tôi chắc chắn chịu tội.”

“...”

Còn có người da mặt dày hơn tên này sao?

Dương Thùy Sam khó thở, đập anh rất lâu. Cuối cùng, liền bắt chấp cắn vào đầu vai anh một cái.

Kết quả đổi lại là Vũ Phong càng lúc càng tiến công mạnh mẽ.

“A...”

“U ư... Đừng vậy mà”

“Vũ Phong, Vũ Phong, tôi xin anh... Aaa...”

Dương Thùy Sam vùi vào ngực anh, khóc sụt sướt.

Vũ Phong làm với cô liên tục gần nửa tiếng, nhưng vẫn chưa xong. Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đẫm lệ, anh hơi đau lòng: “Làm tình với tôi thật sự đau khổ vậy sao?”

“Đau chết mất!!”

Dương Thùy Sam vẫn còn rơi nước mắt.

Tại sao chưa có ai từng nói với cô, làm loại việc này lại có thể đau đớn như vậy.

“Chỉ đau, không khổ.”

Vũ Phong tổng kết.

Hình như anh rất hài lòng với đáp án này. Anh không kìm chế được, cuồng nhiệt hôn lên đôi môi đỏ mọng đáng yêu của cô, sau đó ngậm môi

cô giật nhẹ: “Một lát nữa sẽ hết đau...”

“Mẹ tôi nói lần đầu tiên của con gái phải dành cho chồng mình.”

Dương Thùy Sam không ngừng lau nước mắt.

Vũ Phong bật cười: “Nếu tương lai tôi trở thành chồng em thật thì sao?”

Gương mặt trắng nõn của Dương Thùy Sam chợt đỏ ửng như ráng chiều.

Cô thẹn thùng vùi đầu vào ngực anh, mặc cho anh tiếp tục rong ruổi trên người mình.

Mà hình như sự đau nhức kia cũng dần dần biến mất, chậm chậm thay thế bởi một loại khoái cảm không nói rõ được.

Cảm giác này...

Dương Thùy Sam không biết phải dùng từ ngữ gì để hình dung, có lẽ cũng không thể tìm được từ ngữ thích hợp. Cô chỉ cảm thấy rất ngỡ ngàng, rất xúc động.

Một khắc này, dường như cô đã coi mình là... người phụ nữ của Vũ Phong!

Ở trong nước, Vũ Phong đôi ba tư thế, kéo dài ròng rã một giờ, mới bắn vào trong thân thể cô.

Thật ra, thân thể cô thật chặt thật mềm, nhiều lần anh suýt không nhìn được mà bắn ra ngoài nhưng lại không nữa. Không thể phủ nhận, anh thích hương vị cơ thể cô, đến mức vừa mới kết thúc lại không kìm nén được mà muốn cô lần thứ hai, lần thứ ba...

Thật ra Dương Thùy Sam khá bất ngờ khi quan hệ giữa bọn họ bỗng nhiên phát triển thành thế này.

Nhưng ngoài sợ hãi, dường như cô cũng không đặc biệt bài xích, ít nhất... cũng không tính là rất chán ghét?

Cô cả người mềm nhũn vô lực, được Vũ Phong ôm nằm trên trên ghế

dựa. Toàn thân cô trống trải, chỉ được che bởi cái khăn tắm.

Dương Thùy Sam vô cùng xấu hổ: “Vừa nãy, chúng ta làm vậy, liệu có bị đám người Hân Lam nhìn thấy không?”

“Họ không dám nhìn đâu!” Vũ Phong vô cùng chắc chắn.

“...”

Dương Thùy Sam.....

Các cô ấy thật không dám nhìn hay xấu hổ không nhìn? Cô dứt khoát phải tìm cái lỗ mà chui xuống mới được!

Buổi tối, ăn cơm xong, Vũ Phong mới đưa Dương Thùy Sam về nhà.

Theo ý Dương Thùy Sam, anh chỉ đưa cô đến ngã tư đường cái gần công khu tập thể.

“Chưa từng thấy đứa con nào sợ cha mẹ như em!”

Vừa nói, Vũ Phong vừa cởi dây an toàn cho Thùy Sam.

“Cha mẹ mà biết em yêu sớm, chắc chắn sẽ đánh em.”

Thật ra, cô muốn nói, nếu như cha mẹ biết cô sớm như vậy đã cùng đàn ông làm chuyện đó, chắc chắn sẽ cầm chổi lông gà đánh cô.

Vũ Phong cung chiều vuốt vuốt tóc cô, nhỏ giọng, mập mờ hỏi: “Chỗ ấy thế nào? Còn đau không?”

Dương Thùy Sam đỏ mặt, cắn môi không đáp, đẩy cửa ra muốn xuống xe.

“Ồ...”

Dường như Vũ Phong vẫn không cam lòng.

Anh khẽ vươn tay, giữ khuỷu tay cô lại: “Nếu đau quá thì tự thoa thuốc nhé.”

“Em biết rồi!!”

Dương Thùy Sam cố ý giả bộ sốt ruột, hất tay anh ra: “Anh đi nhanh lên.”

Vũ Phong không vội đi: “Em biết hôm nay là ngày gì không?”

“Em không biết.” Dương Thùy Sam lắc đầu, như thể cô chẳng có chút hứng thú nào với việc hôm nay là ngày gì. Giờ cô chỉ có suy nghĩ duy nhất là sau khi cha mẹ biết chuyện kia sẽ đối xử với cô thế nào.

Vừa nghĩ đến những điều này, cô liền cảm giác tê cả da đầu, vẫy tay với Vũ Phong: “Em vào đã, ngày mai gặp lại.”

“Được, ngày mai gặp!”

.....

Hôm sau

Dương Thùy Sam mang theo bữa sáng chuẩn bị công phu cho hai người đến cao ốc.

“Ồ! Thùy Sam, đi làm sớm thế!”

“Ừ! Không ngủ được, cho nên đi sớm.”

Y tá cô gặp trên đường đi nhiệt tình chào hỏi.

Hôm qua, quả thật cô cả đêm chưa ngủ.

Dù sao cô cũng chỉ là cô gái nhỏ lần đầu tiên trải đời, một nụ hôn cũng đã đủ khiến cô mất ngủ cả đêm, huống hồ còn là loại việc đó, hơn nữa còn phát sinh dưới tình huống mãnh liệt như thế. Nói chung, Tối qua cô lăn qua lăn lại trên giường cả đêm, suy nghĩ cả đêm, còn đêm cừ cả đêm. Cuối cùng năm giờ sáng, cô vẫn không có chút dấu hiệu buồn ngủ. Vì thế dứt khoát dậy chuẩn bị bữa sáng cho Vũ Phong.

Tuy suốt đêm không ngủ, nhưng tinh thần cô vẫn rất tốt. Hơn nữa, tâm

trạng cũng không tệ.

Cô khẽ hát, đi vào trong cao ốc.

Lúc đi đến vườn hoa nhỏ ở tầng 1, cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Bước chân cũng theo đó dừng lại.

Trên ghé dài vườn hoa, chỉ thấy một đôi nam nữ ngồi quay lưng lại phía cô.

Dù không nhìn thấy mặt người đàn ông, nhưng chỉ dựa vào bóng lưng, Thùy Sam cũng có thể nhận ngay ra anh.

Ngoài Vũ Phong, còn là ai nữa chứ?

Một cô gái xinh đẹp đang thân mật dựa vào bên cạnh anh, còn ân cần đút cho anh một miếng sủi cảo. Mà Vũ Phong cũng không từ chối, một ngụm liền nuốt xuống.

Dương Thùy Sam đứng ở phía sau, lặng lẽ nhìn. Hàng lông mày thanh tú đáng yêu không kìm được hơi nhăn lại.

Thấy cô gái vừa cười vừa đút bữa sáng cho anh, Thùy Sam cúi đầu nhìn bữa sáng mà cô đã vì người đàn ông đó chuẩn bị công phu trong tay. Cặp mày thanh tú càng nhíu chặt hơn.

“Ăn ngon không?”

Cô gái cười ngọt ngào, hỏi Vũ Phong.

Không thể phủ nhận, nụ cười đó thật rất đẹp. Ngay cả phụ nữ nhìn thấy cũng cảm thấy say mê!

“Em làm cho anh à?” Vũ Phong co hai tay trên ghé dựa, áp sát đến bên cạnh cô gái. Khoảng cách giữa hai người trở nên hơi mập mờ.

“Vâng.”

Cô gái thẹn thùng gật đầu, vừa ngượng ngùng hỏi anh: “Anh có thích không?”

“Anh cũng ăn hết rồi, em cảm thấy anh có thích không?”

Vũ Phong cười quyền rũ, dáng vẻ lưu manh như rất giống một công tử ăn chơi.

Mắt chăm chú nhìn cô gái nóng bỏng đến mức có thể đốt cháy ra một cái lỗ.

Thật ra, người tinh ý vừa nghe đã biết, anh không đơn giản chỉ thích bữa sáng của cô mà là cả người cô ấy!

Dương Thùy Sam nhìn bữa sáng trong tay, trái tim như bị ngâm trong axit, ê ẩm, căng trướng, cảm giác vô cùng khó chịu.

Chẳng phải hôm qua hai người bọn họ mới...

Cô cắn môi dưới. Lẽ nào mọi việc xảy ra trong suối nước nóng hôm qua chỉ là một trận giấc mơ phù phiếm?

Cuối cùng, cô vẫn xách bữa sáng đi về phía bọn họ.

“Chào buổi sáng.”

Cô đứng trước mặt Vũ Phong, tự nhiên cười nói và chào hỏi anh.

Nhưng chỉ có cô biết, đằng sau nụ cười kia là bao nhiêu chua xót, khổ sở.

Nhìn thấy Dương Thùy Sam, hình như Vũ Phong hơi sửng sốt. Sau đó, anh nhú mày cười: “Hôm nay, sao em đến sớm vậy?”

“Anh không giới thiệu một chút à?”

Dương Thùy Sam chỉ chỉ người đẹp bên cạnh anh.

“Tôi cũng đang muốn giới thiệu các em với nhau đây!”

Vũ Phong nói, khẽ vươn tay kéo bả vai cô gái bên cạnh qua.

Dương Thùy Sam nhìn thấy, hơi nhú mày.

“Đây là Tần Vũ, bạn gái tôi.”

Anh nói rất tự nhiên, không hề giấu diếm.

“Còn đây là đồng nghiệp của anh, Dương Thùy Sam.”

Anh cũng thản nhiên giới thiệu.

Hai chữ “đồng nghiệp” đập vào ngực Dương Thùy Sam, khiến cô hơi giật mình.

Cô trừng mắt nhìn Vũ Phong.

Ánh mắt như muốn nhìn xuyên qua người anh.

“Thùy Sam, chào cô.”

Nghe Vũ Phong giới thiệu như vậy, cô gái càng thêm thẹn thùng, khuôn mặt đỏ ửng như gấc, vội chủ động đứng dậy chào hỏi Thùy Sam: “Sau này mong được cô quan tâm nhiều.”

Dương Thùy Sam nghiêng đầu hiền lành, nhìn khóe miệng cười xinh đẹp của cô gái. Khoảnh khắc đó, vẻ mặt cô đờ đẫn, rất lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Cô bỗng nhiên sững sờ, bỗng nhớ tới cá cược của hai người ba tháng trước.

Nếu như cô nhớ không lầm...

Hình như, đúng hôm nay là.... kết thúc!

Khó trách hôm qua lúc đưa cô trở về, anh hỏi còn nhớ hôm qua là ngày gì hay không! Thì ra là thế!

“Dương Thùy Sam, nếu như tôi yêu em thì coi như em thắng! Vậy thì từ nay về sau tôi quyết không quan hệ lãng nhãng nữa.”

“Nếu như chúng ta đều yêu đối phương, vậy thì chúng ta sẽ ở cùng nhau!”

Mà bây giờ...

Đáp án đã rất rõ ràng!

Là cô, Dương Thùy Sam đã thua.

Cô cười sáng khoái, nắm chặt tay cô gái đối diện, đúng mực: “Chào cô! Rất vui được biết cô.”

Cô lần nữa hiểu được tên công tử phong lưu Vũ Phong.

Cô quay qua nhìn Vũ Phong, khoe miệng cười như có như không, hất tóc, ung dung rời đi.

Khi đến gần hành lang, cô vẫn cười rạng rỡ và nhiệt tình chào hỏi các y tá, bác sĩ đi qua.

Vũ Phong nhìn bóng lưng cô rời đi, hơi nhú mày.

Anh cho rằng lúc cô nhìn thấy mình và những phụ nữ khác cùng một chỗ, ít nhất cô sẽ có chút biểu hiện không vui? Thật không ngờ, cô còn cười xán lạn hơn anh. Hóa ra việc anh tìm bạn gái mới không hề tổn thương cô! Cô còn hào phóng tiêu sái hơn cả anh chứ!.....! Thế cũng giảm bớt áy náy và lo lắng trong lòng anh!

Cũng may anh sớm đã đoán được cô sẽ không coi đó là việc to tát gì. Cho nên lúc này anh mới không dằn nổi mà trêu chọc cô nàng! Vốn còn do dự, bây giờ thấy phản ứng của cô thì anh có thể quyết định luôn rồi! Nếu bản thân còn do dự, thì anh sẽ thua lần cá cược này mất!

Nhưng anh không biết, Dương Thùy Sam mang theo bữa sáng của mình vào nhà ăn, lẻ loi một mình ngồi ở bàn ăn trong góc. Cô vừa ngẫu nhiên bữa sáng hai người được chuẩn bị công phu, trong lòng vừa mắng té tát Vũ Phong. Sau cùng, cô vừa lau mặt, mới phát hiện mặt đã ướt đẫm nước mắt từ bao giờ.

Nhưng nước mắt của cô, rất quý giá, xong rồi thì cũng coi như không có gì nữa.

Tình cảm của cô, cũng như nước mắt, kiêu ngạo không cho bất cứ kẻ nào chà đạp! Dù cô còn chưa vượt qua, còn để ý, thì cô cũng sẽ giả vờ như không có gì xảy ra.

Dương Thùy Sam, mà việc gì phải đau lòng chứ, chẳng phải vừa bắt đầu đã biết rõ đây chỉ là trò chơi thôi sao? Bây giờ, trò chơi đã kết thúc, nên quay về chính đạo rồi!

Cô sẽ cắt đứt hoàn toàn tất cả nhớ nhung với tên đàn ông xấu xa đó!

-----oOo-----

Chương 170: Sự cảm động trên máy bay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Máy bay bay vút lên trời cao, chở theo người đầu đón vì xa cách về một đất nước xa xôi.

Hoàng Ngân ngơ ngẩn nhìn một vùng bát ngát mây trắng ngoài cửa sổ. Cô cố hết sức xuyên qua tầng mây nhìn xuống thành phố quen thuộc. Nơi chứa đựng hồi ức nửa cuộc đời cô. Nhưng dù cô cố gắng như thế nào, khắc sâu vào đáy mắt cô chỉ là một vùng xám tro, ngày càng hư vô mờ ảo...

Cuối cùng thì biến mất hoàn toàn.

Cô nhắm mắt lại. Lúc này mới phát hiện, lệ rơi ướt đầm ở trong lòng.

Ca khúc « gió tiếp tục thổi » từ đài phát thanh đa phương tiện truyền tới, bi thương, như có như không:

“Anh giục em sớm trở về

Em nói rằng em không muốn đi

Chỉ bảo anh ôm em

Làn gió biển nhẹ nhàng thổi qua

Làm dịu đi ngọn lửa bập bùng

Em buồn bã

Và nói với anh em chưa sẵn sàng rời đi

Gương mặt đắm nước mắt em đẹp vô cùng

Anh phải làm gì để em ngừng khóc

Chỉ có thể nhẹ nhàng hôn lên tóc em

Và hãy để gió tiếp tục thổi

Không chịu được việc rời xa em

Trái tim anh đầy những khao khát mãnh liệt.

Ước được ở lại bầu bạn cùng em

Những kỷ niệm hạnh phúc trong quá khứ

Tại sao không níu giữ chúng cùng em

Phải quên hết những muộn phiền nỗi đau

Lưu lại cảm xúc nhẹ nhàng và tình ý tuyệt đẹp này

Anh tìm lại giọt nước mắt mạnh mẽ chia xa

Bắt mình không được khóc

Nỗi buồn giống như một cái khóa

Mày cau lại, cuối cùng nước mắt vẫn rơi

Anh đã làm em hạnh phúc

Tình yêu của em khiến anh say mê

Em ở trong trái tim anh

Đừng nói gì nữa, người anh luôn nhớ đến

Kìm lại từng giọt nước mắt

Tại sao chúng cứ không ngừng, âm thầm rơi xuống”

...

Ca khúc được ca sĩ Trương Quốc Vinh ngâm nga với tình cảm buồn bã, nồng nàn sâu đậm, tan vào trong lòng Hoàng Ngân. Đến đoạn cuối ca khúc thì Hoàng Ngân đã rơi lệ.

Dù nhắm mắt lại, cô vẫn không ngăn được từng giọt nước mắt lăn xuống.

Dương Thành, cơn gió thổi qua cuốn theo đoạn ký ức này của chúng ta!

“Cô gái, có cần khăn tay không?”

Một tiếng nói êm tai, trầm ấm với ngữ điệu giàu tình cảm, vang lên bên tai Hoàng Ngân.

Cô mở to hai mắt đăm lẹ, hoảng hốt nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh.

Lúc này cô mới chú ý, người đàn ông ngồi bên cạnh mình là con lai Pháp Trung.

Anh có một đôi mắt xanh thẳm như biển sâu, sống mũi cao thẳng như tượng điêu khắc, đôi môi dày vừa phải, mang đến cảm giác vừa đủ, khóe miệng hơi giương lên, lịch sự mà nhiệt tình mỉm cười.

Mà cách ăn mặc của anh, chỉ cần liếc mắt qua đã có thể cảm nhận được phong độ cao quý thuộc về riêng anh.

Anh chắc chắn không phải loại đàn ông đi công tác sẽ ngồi khoang phổ thông. Có lẽ xuất hiện tại khoang hạng nhất mới phù hợp khí chất của anh. Hoàng Ngân đoán có lẽ do anh quá vội, mà khoang hạng nhất thì đã kín chỗ, cho nên anh chỉ có thể chịu thiệt ở đây.

“Cô có cần khăn tay không? “

Thấy Hoàng Ngân chỉ chăm chú quan sát mình mà không nói gì, anh chủ động hỏi.

Khóe miệng vẫn mỉm cười say lòng người.

“Cảm ơn anh.”

Hoàng Ngân cười cảm ơn rồi nhận chiếc khăn tay.

Sau khi cô lau đi những giọt nước mắt còn vương nơi khóe mắt, ánh mắt lần nữa hướng về biển mây ngoài cửa sổ, không nói lời thừa thãi, cũng không còn nhìn người đàn ông bên cạnh nữa.

Mẹ đang chăm sóc Dương Dương ngồi ở hàng ghế phía sau. Dương Dương rất ngoan. Lần đầu tiên đi máy bay bé cũng không làm ồn, không nghịch ngợm, ngoan ngoãn vùi mình trong ngực bà ngoại. Hai bà cháu cùng nhau ngủ.

Hoàng Ngân không biết vì sức khỏe của mình không được tốt, hay vì rất lâu rồi không di chuyển bằng máy bay, cô thể mà lại say máy bay.

Mới đầu cô chỉ hơi ù tai. Đến cuối cùng, ngay cả lục phủ ngũ tạng cũng bắt đầu khó chịu.

Cô vội đứng dậy, che miệng nhăn nhó, định đi nhà vệ sinh, nhưng không ngờ vừa mới đứng lên thì máy bay bỗng nhiên tròng trành. Cả người cô ngã vào người người đàn ông lai bên cạnh. Ngay sau đó...

“Oe “

“Oe ọe “

Hoàng Ngân thế mà...

Cô không chịu nổi nữa, nôn ngay vào người người đàn ông bên cạnh.

Trời!

Hoàng Ngân xấu hổ đến mức sắp khóc, khuôn mặt kìm nén đến đỏ bừng.

Cô muốn xin lỗi, nhưng cô thực sự không nói ra lời. Nhân lúc dạ dày ổn định một chút, cô áy náy khoát khoát tay với người đàn ông rồi lao thẳng về phía nhà vệ sinh.

“Ọe ọe “

Cô ghé vào trên bồn rửa mặt, không ngừng nôn mửa, dường như muốn nôn hết mọi thứ có thể trong dạ dày ra.

Cuối cùng, cô nôn đến mức nước mắt giàn dụa.

Bỗng nhiên, cô cảm giác được một bàn tay to ấm áp nhẹ vuốt phía sau lưng mấy lần. Một tiếng nói trầm ấm từ đỉnh đầu truyền tới: “Cô gái, cô không sao chứ?”

Người đàn ông dùng tiếng Trung lưu loát, ân cần hỏi cô. Hoàng Ngân không cũng biết đó là người đàn ông nho nhã vừa bị mình nôn vào người.

Nói chính xác là một người đàn ông lai Pháp Trung lịch thiệp!

Hoàng Ngân rửa mặt xong, ngẩng đầu lên, nhìn anh cả người đầy vết bẩn, vô cùng áy náy, liên tục cúi đầu xin lỗi: “Rất xin lỗi anh, thật xin lỗi, thật xin lỗi! Tôi thật không cố ý! Quần áo của anh, tôi sẵn sàng giặt sạch!”

Người đàn ông nghe Hoàng Ngân xin lỗi, vẫn chỉ mỉm cười, tao nhã đưa Hoàng Ngân tờ khăn giấy: “Lau một chút đi”

Anh chỉ vào khoe môi bên phải của mình, ra hiệu cho Hoàng Ngân, “Nước đọng.”

Hoàng Ngân lúng túng, vội lau sạch khước miệng dính đầy nước: “Cảm ơn anh.”

Đúng lúc người đàn ông cởi bỏ âu phục dính đầy vết bẩn ra, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng màu sáng. Anh tao nhã đặt bộ âu phục lên mặt bàn, rồi đi tới chỗ tiếp viên hàng không gần đó. Sau khi cúi đầu nói nhỏ với cô ấy mấy câu, lại quay trở về.

“Nếu không tôi ở đây giặt quần áo giúp anh nhé!”

Hoàng Ngân rất xấu hổ.

Người đàn ông cười cười, lắc đầu, tao nhã chỉnh lại tay áo sơ mi, lúc này mới cười nói: “Hình như bộ quần áo này không thể dính nước.”

“Ồ”

Hoàng Ngân vỗ vỗ trán: “Xem tôi này....!”

Cô thế mà lại quên mất chi tiết nhỏ này!

Giống như người đàn ông điển trai này, một bộ quần áo thoát nhìn đã thấy rất đắt tiền mà lại có thể tùy tiện giặt bằng nước ư?

Tiếp viên hàng không nhanh chóng đi tới, cầm theo một túi giấy không, cùng một cốc nước ấm, còn có một viên thuốc.

“Đồ anh cần đây ạ.”

Người đàn ông nhận túi giấy từ trong tay tiếp viên hàng không. Anh không cầm cốc nước ấm và thuốc mà chỉ về phía Hoàng Ngân sắc mặt tái nhợt bên cạnh: “Đưa cho cô ấy đi, cô ấy say máy bay khá nặng, lát nữa cứ cách nửa giờ các cô lại đưa cho cô ấy một cốc nước ấm.”

“Vâng.” Tiếp viên hàng không gật đầu trả lời, đưa cốc nước ấm và viên thuốc cho Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân bối rối nhận lấy, hơi kinh ngạc về sự rộng lượng và chu đáo của người đàn ông bên cạnh.

Anh không chỉ không trách cô, mà còn đối với cô chu đáo như thế.

Mặc kệ anh lịch sự, nho nhã hay sợ mình nôn lặn nữa sẽ làm bẩn đến anh, cô vẫn vì thế mà cảm động.

Cô từ xa đến một quốc gia xa lạ, ít nhất cũng thấy ấm áp.

“Cảm ơn anh.”

Cô lễ phép cảm ơn tiếp viên hàng không. Cuối cùng, cô vẫn không quên cảm ơn người đàn ông: “Cám ơn anh, còn nữa... thật xin lỗi anh.”

Người đàn ông ung dung dùng khăn giấy lau sạch sẽ vết bẩn trên áo khoác, sau đó gấp cho vào trong túi giấy. Sau khi rửa sạch tay, anh mới đưa tay phải về phía Hoàng Ngân: “Xin chào, tôi tên là DonLu isAlfon So. Tên Tiếng Trung là Đường, gọi tôi "Đường" là được.”

“Anh Đường, xin chào! Tôi là Đỗ Hoàng Ngân, rất vui được biết anh!”

Hoàng Ngân đưa tay phải ra, lễ phép bắt tay anh.

“Đường là tên của tôi.”

Dường như anh lơ đãng cải chính với Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân chỉ mỉm cười.

Tên hay họ cũng được “anh Đường” chỉ là cách mình gọi anh ấy mà thôi.

Nhưng Hoàng Ngân lại chưa từng nghĩ đến, một cuộc gặp gỡ bất ngờ không có ấn tượng tốt đẹp gì thậm chí có thể coi là thất bại lại giúp một đôi nam nữ ở nơi đất nước xa lạ nảy sinh một đoạn tình cảm không bình thường.

Không giống tình thân, mà hơn cả tình thân!

Không phải tình yêu, nhưng lại vĩnh viễn vượt qua cả tình yêu

Cuối cùng Hoàng Ngân vẫn thay Louis Đường mang bộ âu phục bị cô làm bẩn đến giặt ở cửa hàng giặt là chuyên nghiệp, sau đó mới tiện thể

lưu lại danh thiếp của anh. Cô dùng tiếng Pháp lồm bồm của mình tìm được địa chỉ trên danh thiếp, cũng chính là trụ sở công ty anh.

Băng qua dãy nhà cao tầng san sát nhau, Hoàng Ngân dừng trước một tòa nhà cao ốc xây theo kiến trúc Gothic đặc trưng của nước Pháp.

Cô ngẩng đầu nhìn thấy tòa cao ốc chọc thẳng vào đám mây, hơi giật mình.

Trên danh thiếp rõ ràng in “Tổng giám đốc điều hành của SNE, Đường, Louis Alfonso”.

Hoàng Ngân hít sâu một hơi, mang theo áo khoác đã được cửa hàng giặt là giặt sạch sẽ thơm tất ung dung đi vào trong cao ốc.

Lễ tân là hai cô gái tóc vàng xinh đẹp. Hoàng Ngân nói với hai cô gái bằng thứ tiếng Pháp cực kỳ bập bồm của mình.

Cô đưa danh thiếp cho nhân viên lễ tân: “Xin chào, tôi là một người bạn Trung Quốc của anh Đường. Tôi tới đưa quần áo cho anh ấy. Bởi không có hẹn trước, nên nếu không tiện gặp anh ấy, phiền các cô chuyển cho anh ấy giúp tôi cũng được.”

“Cô là cô Đỗ?”

“Vâng.”

Hoàng Ngân kinh ngạc, nhân viên lễ tân lại biết cô.

Cô gái tóc vàng mỉm cười: “Cô Đỗ, mời cô đi theo tôi, tổng giám đốc Louis đã thông báo trước cho chúng tôi rồi. Nếu cô tới tìm anh ấy thì không cần hẹn trước.”

Hoàng Ngân kinh ngạc, vội đi theo cô gái tóc vàng tới chỗ thang máy.

Cô gái ấn tầng cao nhất, tầng 42: “Sau khi cô đi lên, thư ký tổng giám đốc sẽ đón tiếp cô.”

“Vâng, rất cảm ơn cô.”

Hoàng Ngân vội nói lời cảm ơn.

Quả nhiên, vừa ra khỏi thang máy, một phụ nữ tóc vàng khoảng ba mươi tuổi nhẹ nhàng đi về phía cô.

Người phụ nữ nhìn rất giỏi giang, mái tóc dài tùy ý búi ở sau đầu, mặc đồng phục váy ngắn màu đen và áo sơ mi trắng chín chu, chân đi giày cao gót màu đen, sống mũi đỡ lấy kính mắt gọng vàng tinh xảo. Cô ấy ăn mặc như vậy nhưng nhìn không hề già dặn, mà lại thể hiện một cách tinh tế nhất sự chín chu và nhanh nhẹn nơi công sở.

“Cô Đỗ, chào cô! Tôi là Jessica thư ký riêng của Louis!”

Thư ký lễ phép bắt tay Hoàng Ngân.

Cô chào hỏi Hoàng Ngân và tự giới thiệu bản thân lưu loát bằng tiếng Trung.

Hoàng Ngân kinh ngạc, vội bắt tay cô, cười tán dương: “Cô nói tiếng Trung thật thành thạo.”

“Cảm ơn ơn cô.”

Người phụ nữ mỉm cười: “Mời cô tới bên này.”

Người phụ nữ nói xong, trước tiên rẽ phải, bước trên giày cao gót, lưng thẳng tắp, dẫn Hoàng Ngân đến văn phòng tổng giám đốc: “Hiện Louis đang có một cuộc họp ngắn với mấy vị lãnh đạo ngay trong văn phòng, chắc một giờ nữa sẽ xong, nếu cô Đỗ có thời gian, thì mời chờ ở chỗ này một lát.”

Jessica dẫn Hoàng Ngân vào gian tiếp khách của văn phòng Tổng giám đốc.

Trong phòng bài trí sang trọng, kiểu công sở điển hình nhất, nhưng mỗi phần trang trí trong phòng lại không mất đi sự tinh tế, thậm chí chậu hoa tươi ở góc phòng cũng được cắt tỉa rất đẹp, mà bộ đồ uống trà trước mặt cô cũng được chế tác từ gỗ lim đắt tiền.

Trên bàn trà trước mặt cô còn trưng bày một bộ đồ uống trà chuyên

nghiệp, còn Jessica đang chuyên chú pha trà cho Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân ngạc nhiên: “Cô Jessica cũng biết trà đạo?”

“Biết một chút thôi.”

Jessica cười, giải thích: “Tổng giám đốc thích, người làm thuê như chúng tôi sao có thể không học chứ, mẹ Louis là người Trung Quốc, xuất thân từ gia đình có dòng dõi Nho học chính gốc, rất hiểu biết trà đạo, nên Louis cũng học được những thứ tinh túy từ mẹ mình, pha trà rất chuẩn và ngon.”

Cô vừa nói vừa đặt một cốc trà trước mặt Hoàng Ngân, sau đó lại bung vài cốc đặt vào trong khay: “Cô Đễ chờ một lát, tôi mang trà cho Louis trước.”

“Vâng, cô cứ làm việc của mình đi!”

Hoàng Ngân nghĩ thầm, cô uống xong cốc trà này thì nên đi rồi.

-----oOo-----

Chương 171: Từ nay không gặp lại nhau nữa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kể từ khi đến nước Pháp, đây là lần đầu tiên cô uống một ngụm trà đúng nghĩa. Trong phút chốc, khi hương trà nồng đậm xâm nhập vào hơi thở, nước trà trôi vào khoang miệng thơm tho, Hoàng Ngân giống như lại trở về với Tổ Quốc, quê hương, thành phố quen thuộc của cô.

Trái tim hơi chua xót. Hoàng Ngân phát hiện, nhớ một người nào đó, thật ra không cần những sự vật đặc biệt, ngay cả một chén trà đơn giản, cũng có thể khiến cô bất giác nhớ tới anh.

Cửa văn phòng bỗng nhiên đẩy ra, Jessica bung khay từ bên trong đi ra.

“Thế nào, hương vị trà chính công phải không?”

Cô hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân giơ ngón tay cái lên: “Tuyệt diệu.”

“Tuyệt đến mức có thể làm ướt khoe mắt cô ư?”

Giọng nam trầm thấp, giàu từ tính vang lên ở cửa văn phòng.

Hoàng Ngân kinh ngạc.

Chỉ thấy người đàn ông mặc một chiếc áo sơ mi trắng tinh xảo, ung dung lịch lãm từ bên trong đi ra.

Thân hình của anh ta có tỉ lệ hoàn mỹ nhất của phương Tây. Đôi chân thon dài thẳng tắp lười biếng đứng ở đó, như một tác phẩm điêu khắc đẹp nhất của phương Tây.

Khoe miệng gọi cảm vẫn nhẹ nhàng mỉm cười.

Anh bước từng bước dài đến gần Hoàng Ngân.

Khí chất cao quý, tác phong tao nhã, làm cho Hoàng Ngân không nhận được hơi liếc nhìn.

Không biết Jessica đã ra khỏi phòng khách từ lúc nào. Nhất thời, trong phòng chỉ còn lại hai người họ.

Louis đưa khăn giấy cho Hoàng Ngân, đôi mắt xanh thăm híp lại: “Lần nào gặp mặt, khoe mắt cô Đỗ cũng đắm lệ.”

“Xin lỗi anh.”

Hoàng Ngân hơi ngượng ngừng nhận khăn tay.

Anh mỉm cười lịch sự: “Đây là vinh hạnh của tôi.”

“Anh Đường, đây là quần áo của anh.”

Hoàng Ngân lấy áo khoác của anh từ trong túi giấy ra, để vuông vắn ở một bên ghế sofa: “Việc lần trước thật ngại quá, cảm ơn anh đã thông

cảm.”

“Việc nhỏ thôi, nhưng còn phiền cô Đỗ tự mình mang tới.”

“Đây là việc tôi nên làm mà.”

Đưa quần áo xong, Hoàng Ngân vừa muốn đi, lại nghe thấy Louis hỏi mình: “Bên trong có Giám đốc điều hành tổng công ty Hòa Phát của Pháp, cô có muốn chào hỏi một chút không?”

Hoàng Ngân kinh ngạc.

Người lãnh đạo trực tiếp tổng công ty bọn họ?

“Vừa hay tòa nhà nghiên cứu mới lần này hợp tác với tổng công ty của các cô, cô có muốn vào dự thính không? Coi như học hỏi một chút.”

“Có thể không?”

Hoàng Ngân vừa vui vừa ngượng ngùng: “Anh Đường, đây nên là hội nghị mật của công ty các anh? Tôi là người ngoài, hình như...”

“Ừ?” Louis hơi liếc mắt nhìn Hoàng Ngân, hai tay đút vào túi quần âu hỏi cô: “Cô sẽ tiết lộ nội dung hội nghị của chúng tôi ra ngoài à?”

“Đương nhiên là không rồi.”

Hoàng Ngân vội xua tay.

Louis cười nhẹ: “Không thì được rồi? Cô vào đi.”

Nói xong, anh quay người đi về phòng hội nghị nhỏ trong văn phòng.

Đến cửa, anh dừng lại, quay đầu nhìn Hoàng Ngân còn đang kinh ngạc: “Đi nào.”

Hoàng Ngân bừng tỉnh. Cô cũng không kịp nghĩ nhiều, vội theo bước Louis đi vào trong phòng hội nghị.

Hoàng Ngân nghi hoặc, người đàn ông trưởng thành, thận trọng như

Louis lại có thể dễ dàng tin lời cô, cô thật rất ngạc nhiên.

Nhưng cô lại không biết, nguyên nhân chỉ vì yêu rồi!

Ba năm sau

Mùa xuân Paris, nước Pháp, mùa lãng mạn đa tình.

Hoàng Ngân giống như phần lớn học sinh bước lên con đường nghiên cứu học hỏi, mỗi ngày cô đều ôm sách vở chạy khắp nơi trong trường Đại học Kiến trúc. Vừa lúc tan học, một chiếc xe Spyker C8 màu trắng quen thuộc luôn thu hút sự chú ý của tất cả sinh viên trước tiên.

“Này, Hoàng Ngân, bạn trai cậu đến rồi!”

“Tớ biết rồi!”

Hoàng Ngân tùy ý trả lời, nhanh chóng lấy sách, thu dọn bàn học ngăn nắp, đeo túi sách lên vai rồi chạy vội ra ngoài.

Người bạn trai trong miệng các bạn học tất nhiên là Đường.

Thật ra bọn họ cũng không phải quan hệ bạn trai bạn gái. Hoàng Ngân đã giải thích với các cô ấy rất nhiều lần rồi, nhưng hình như không ai chịu nghe, cứ như vậy, cô cũng chẳng buồn giải thích nữa.

Ở nơi đất khách quê người này, Đường. Louis. Alfonso giống như một suối nước nóng, anh dùng nụ cười và sự quan tâm của mình sưởi ấm thế giới lạnh lẽo của cô.

Hoàng Ngân tiện tay ném túi sách vào chỗ ngồi phía sau, một quý ông thay cô mở cửa ghế lái phụ.

Sau khi Hoàng Ngân ngồi vào, Louis nghiêng người thắt chặt dây an toàn cho cô, nhưng không vội rời đi, một cánh tay chống trên ghế của Hoàng Ngân, nhíu mày nhìn cô: “Hôm nay có muốn cho anh đáp án chắc chắn không?”

“Mẹ đã nói tối nay nấu thịt kho tàu ngon cho chúng ta, anh nhanh lái xe đi.”

Hoàng Ngân giục anh, cố ý nói sang chuyện khác, ánh mắt rõ ràng trốn tránh.

Louis sờ sờ chóp mũi của cô, cung chiêu: “Em cứ việc tra tấn anh đi!”

“Em không phải....”

Hoàng Ngân khoác tay anh nịnh nọt: “Em thật không chắc, em vừa muốn ở lại đây, nhưng vừa rất muốn về nước, anh nói em làm sao bây giờ? Anh hỏi em những chuyện này thì em càng bối rối!”

Louis vòng qua thân xe, ngồi vào trong, lái xe đi: “Nghe nói tổng công ty gửi công văn cho em, muốn em tiếp tục ở lại Pháp làm việc phải không?”

“Anh cũng biết rồi à?” Hoàng Ngân chột dạ nheo mắt nhìn anh.

Louis nhún vai: “Anh vô tình nghe thấy giám đốc của em nhắc đến.”

Cuối cùng, anh nghiêng người, trịnh trọng nhìn Hoàng Ngân, nhú mày không hài lòng: “Xem ra em không định bàn bạc chuyện này với anh?”

“Có! Thật ra hôm nay em mới nhận được công văn.”

Hoàng Ngân nắm lấy dây an toàn, không ngừng cọ xát, lại không để ý nhìn Louis bên cạnh: “Đường, anh bảo em nên làm như thế nào mới tốt?”

“Anh nghe theo em.”

“Vậy anh phân tích giúp em một chút.”

Hoàng Ngân sốt ruột.

“Em cảm thấy cơ hội công việc tổng công ty cho em như thế nào?”

Louis bắt đầu nghiêm túc phân tích cùng cô.

“Tốt, rất tốt!! Nói thật, em cũng muốn nắm lấy cơ hội này.”

“Vậy em ở Paris còn vui vẻ không?”

“Vui! Thỉnh thoảng sẽ nhớ quê nhà, nhưng đi khỏi gần ba năm cũng đã quen rồi.”

“Trong lòng vẫn nhớ người đó, thì có cam lòng xa cách hai nơi như vậy không?”

Hỏi tới vấn đề này, Hoàng Ngân quả thực suy nghĩ nghiêm túc thật lâu.

Cuối cùng, đáp án của cô là gật đầu.

“Em hy vọng cả đời này không phải gặp lại anh ấy nữa.”

“Tại sao?”

Anh nhú mày.

“Nhìn thấy anh ấy, em sợ mình sẽ mất lý trí. Anh ấy đã kết hôn rồi. Nếu như em mất đi lý trí, vậy em sẽ bị đạo đức lên án! Em không muốn trở thành người thứ ba!” Hoàng Ngân trả lời rất chân thành.

“Vậy thì ở lại đi.”

Đây là lần đầu tiên Louis mở miệng giữ cô lại.

Anh chân thành nhìn Hoàng Ngân, đôi mắt xanh thẳm như biển cả mênh mông. Ngón tay anh vén làn tóc rối trên trán Hoàng Ngân: “Vậy thì ở lại đây đi! Để Paris lãng mạn giúp em quên đi những đau khổ trước kia.”

Hoàng Ngân nắm tay Louis, cảm động nhìn anh: “Thế nhưng em ở đây, sẽ làm khó anh phải không?”

“Làm khó?”

Louis nhú mày: “Em yêu, anh không thích từ này lắm.”

“Xin lỗi anh.”

Hoàng Ngân xin lỗi.

“Anh đã nói rồi, mọi thứ em làm đều xuất phát từ tâm của em. Anh thích em là chuyện của bản thân anh, mà em có muốn tiếp nhận anh hay không cũng là chuyện của em. Anh không có quyền gì. Anh có thể hiểu được đấu tranh trong lòng em. Trong lòng em không buông được người đó, nên em không dám tùy tiện tiếp nhận anh. Em cảm thấy không công bằng với anh, mà anh càng không ép em tiếp nhận anh. Anh vẫn câu nói đó, dù có một ngày em trở về bên người đó, anh cũng sẽ lấy tư cách là người thân, bạn tốt nhất chúc phúc cho em, anh chỉ cần em vui vẻ là được rồi! Nếu trở về chỉ khiến em đau khổ, vậy thì hãy ở lại bên anh! Ít nhất lúc em không vui, còn có anh bên cạnh.”

Hoàng Ngân cảm động muốn khóc: “Đường, cảm ơn anh, nhiều năm như vậy, thật cảm ơn vì có anh!”

“Nhớ lần đầu gặp em, em quay đầu nhìn ngoài cửa sổ nhưng nước mắt giàn giụa. Lần thứ hai gặp em, em vừa thưởng thức một ngụm trà, khóe mắt đã đầm lệ. Khi đó anh nghĩ, trong lòng cô gái này rớt cuộc cát giầu khổ sở thế nào, mới có thể khiến cô ấy dễ dàng rơi nước mắt như vậy. Bắt đầu ngay từ lúc đó, anh đã nảy sinh sự tò mò mãnh liệt đối với cô gái này! Mà tình yêu đều bắt đầu từ sự tò mò. Nhưng khi anh ý thức được sự đau khổ trong lòng em quá sâu sắc, nước mắt của em cũng dần dần khắc sâu trong tim anh, cho tới hôm nay, rút cũng không rút ra được...”

Sau khi Hoàng Ngân nghe xong những lời này, nước mắt cảm động càng chảy càng nhiều, cô không ngừng lau nước mắt: “Đây là anh tỏ tình sao?”

“Ừ! Tỏ tình vì muốn giữ em lại, có đủ chân thành tha thiết hay không?”

Đôi mắt mắt màu lam mê người của Louis từ đầu đến cuối dừng lại trên gương mặt Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân bật cười, sáng giọng: “Đủ rồi!”

“Ở lại chứ?”

“Vâng!”

Hoàng Ngân gật đầu liên tục.

Thật ra, Trần Lan mẹ cô cũng hi vọng cô có thể ở lại. Đương nhiên, chắc chắn vì nghĩ đến hạnh phúc của con gái.

Một con rể tốt như vậy, bà lo Hoàng Ngân vừa đi, cứ như vậy bay mất, không phải rất đáng tiếc sao! Hơn nữa bây giờ Dương Dương cũng đã chính thức nhập học, cái nên ổn định cũng ổn định rồi, nên Trần Lan cũng không lo lắng lắm.

“Đi! Về nhà ăn thịt kho tàu mẹ nấu!”

Louis đạp mạnh chân ga dưới chân, Spyker C8 vùn vụt lao đi, dạo chơi khắp các ngã đường Paris lãng mạn.

Mưa phùn rơi, nhưng trong lòng không cảm thấy nặng nề

Hoàng Ngân đưa tay ra ngoài xe, khẽ vỗ mưa phùn nhẹ nhàng.

Rốt cục...

Cô đã quyết định dừng chân nơi đất khách quê người này!

Dù cách anh ấy xa như vậy, nhưng trong cơn mưa rả rích này, cô vẫn nhớ về anh.

Dương Thành, từ nay về sau...

Cũng không gặp lại nữa!

.....

Thời gian chậm chậm trôi qua

Lật qua một trang, lại là chương mới của một năm.

Ở tổng công ty Hòa Phát, Hoàng Ngân cứ gọi là thuận buồm xuôi gió. Bốn năm ở Paris, cô vì công ty giành được ba giải thưởng thiết kế quốc

tế lớn, bốn giải thưởng danh dự cá nhân. Trong thời gian bốn năm, cô từ một viên chức nhỏ bình thường, từng bước một, thăng lên làm tổng thanh tra thiết kế tổng công ty, cứ một đường đi lên, dường như bao nhiêu vất vả và cố gắng tại giờ khắc này đều là bằng chứng tốt nhất.

Nhưng mà, bốn năm sau, cuối cùng Hoàng Ngân vẫn cùng Louis trở về nước.

Hoàng Ngân trở về là ngoài ý muốn, cũng vì công việc.

Dương nhiên, cô chỉ ở lại trong nước một thời gian ngắn. Dự án vừa kết thúc, cô lại phải bay về Pháp.

Mà Dương Dương hơn bảy tuổi đã học ở Pháp, nên không thể theo cô bay về nước. Mà tất nhiên mẹ cô cũng phải ở lại chăm sóc Dương Dương.

Hoàng Ngân rất không muốn, nhưng không có cách nào, đây là công việc, nhất định phải tuân theo.

Bị tổng công ty gọi về, là vì giúp đỡ hoàn thành dự án thiết kế khách sạn quốc tế năm sao. Đây là công trình trọng điểm cấp A của chính phủ, nên không chỉ tổng công ty rất xem trọng, ngay cả lãnh đạo chính phủ cấp cao cũng đặc biệt coi trọng, mà cô thì tất nhiên không dám xem thường rồi.

Đối với phương án cắt cử nhân viên, tổng công ty nghiên cứu suốt một tuần lễ, cuối cùng mới chọn Hoàng Ngân làm tổng phụ trách toàn bộ dự án đến chi viện cho chi nhánh thành phố S, Trung Quốc.

Mà cũng vừa lúc Louis đến Trung Quốc đàm phán một dự án hợp tác lớn.

-----oOo-----

Chương 172: Bây giờ anh ta là một tên ác ma

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên máy bay tư nhân riêng.

Hoàng Ngân khoanh chân ngồi trên ghế, tay vẫn đang lật ra xem tài liệu thiết kế lát nữa xuống máy bay cần dùng tới.

“Bé cưng, em hình như đang lo lắng à?”

Louis vắt chéo đôi chân dài của mình, dáng điệu nhàn hạ ngồi trước mặt cô, ngón tay dài nhỏ vân vê chiếc ly, lắc ly rượu, rượu vang mang màu đỏ tươi cũng theo đó mà xoay một vòng, anh tao nhã nhấp một ngụm rượu.

Hoàng Ngân bung ly rượu trước mặt, nhìn nó, ngậm một ngụm xong, nói: “Em có thể không lo lắng sao? Dự án này một khi có liên quan tới chính phủ sẽ chẳng bao giờ thiếu việc để làm, em tính không mất nửa năm thì không xong được!”

Nói đến đây, cô giận dỗi bĩu môi, “Anh nói xem cả nửa năm nay em chưa được gặp con trai và mẹ của em, chẳng sắp điên lên còn gì?”

“Đợi đến khi Dương Dương được nghỉ, anh sẽ sai người đón bọn họ qua đây.” Louis trả lời.

Anh làm sao nữa để cô tương tư đến phát điên cơ chứ?!

“Em biết anh rất tốt mà.” Hoàng Ngân cuối cùng cũng vui lên.

Nhưng rất nhanh, cô lại chìm sâu vào suy nghĩ, “Nghe nói doanh nhân bất động sản thảo luận cùng với em là một doanh nhân mới nổi xuất sắc, thủ đoạn cứng rắn, tàn độc, hơn nữa làm việc rất chặt chẽ nghiêm ngặt, nghiêm đến mức khiến người khác phẫn nộ, em nghĩ, mấy tháng này chắc chắn là không thuận lợi rồi, chắc phải tăng ca đến mức suy sụp tinh thần mất thôi!”

“Ừm, anh ta không chỉ làm việc nghiêm ngặt, hà khắc đối với cấp dưới, mà còn...rất thích người đẹp nữa!”

Louis cười nói tiếp câu của cô.

“Hả? Không phải anh ta có vợ rồi sao?”

“Ừm.”

Louis đặt ly rượu trong tay mình xuống, dùng khăn giấy lau miệng một cách tao nhã, “Tuy là có vợ, nhưng tình nhân không ngớt, hơn nữa còn nhiều vô số kể.”

Hoàng Ngân khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, “Tên tòi tệ.”

“Anh ta tuy là có chút tệ bạc đối với phụ nữ, nhưng trong kinh doanh lại được gọi với hai chữ “kỳ tích”, vừa mới bước vào thương trường bốn năm ngắn ngủi đã có thể lấy được công trình cấp A của chính phủ, điều này không mấy ai có thể làm được! Kể cả anh cũng chưa chắc làm được như anh ta.”

“Đến anh cũng khen anh ta như vậy, xem ra anh ta thực sự rất giỏi!”

Hoàng Ngân nghiêm túc nghĩ, cũng đúng, dự án cả nghìn tỉ, có hạng mục nào mà không bị xí nghiệp Quốc tế Hưởng Dự thầu tóm đâu? Hơn nữa là một doanh nhân mới nổi, anh ta có thể duy trì như vậy, bàn về sách lược hay lòng can đảm và sự hiểu biết, thực sự khiến người khác phải khâm phục.

Trong sân bay.

“Tổng thanh tra Đỗ sắp tới nơi rồi.”

Cấp dưới Trương Vi của chi nhánh Điện Thạch xem thời gian trên đồng hồ đeo tay, “15 phút cuối!”

“Đến rồi, đến rồi!!”

Qua 15 phút, tài xế vừa nhìn đã nhận ra ngay người phụ nữ ở trong ảnh.

Hoàng Ngân khoác lên mình một chiếc váy hoa nhí dài kèm theo đó là chiếc thắt lưng Bohemia, chân đi đôi sandal thạch anh, mái tóc xoắn nhuộm vàng quỳn rũ, tùy ý xõa xuống trên đôi vai trắng nõn nà, xinh đẹp gợi cảm, nhưng không tạo cảm giác lảng lơ, thậm chí còn để lộ ra nét cao quý của người nước ngoài.

Cánh mũi thẳng tắp đeo chiếc kính râm quý giá thời thượng, đôi môi hồng khê hờ, sắc son nhẹ nhẹ nổi bật lên phía dưới ánh sáng mặt trời, rạng rỡ hút mắt người nhìn.

Một người đàn ông là con lai phong độ phi phàm ôm nhẹ lấy cô đi ra từ sân bay, phía sau còn có mười nhân viên theo sát.

Con gió nhẹ thổi vài sợi tóc cô bay bay, dáng vẻ thu hút quyến rũ, khiến cho tất cả những tên đàn ông xung quanh đó đều phải dừng chân lại ngược nhìn.

“Bé cưng à, mức độ chào đón của em ở trong nước cũng không kém gì so với khi ở Pháp đâu nhỉ?”

Louis hơi cúi đầu, kè sát vào một bên tai Hoàng Ngân khen ngợi.

Hoàng Ngân định khen lại anh mấy câu thì chợt nghe thấy ở phía ngoài cổng ra vào có người gọi cô kính cẩn, “Tổng thanh tra Đỗ.”

“Hửm?”

Hoàng Ngân ngạc nhiên ngoái đầu nhìn.

Một lúc sau mới hiểu ra.

“Tổng thanh tra, tôi là nhân viên được công ty điều đến sân bay để đón chị, xin chào tổng thanh tra, tôi tên là Trương Vi, chào mừng chị trở về nước.”

“Chào anh! Tôi là Đỗ Hoàng Ngân.”

Hoàng Ngân lễ phép tháo kính râm xuống, bắt tay với cấp dưới.

Lúc khuôn mặt xinh đẹp của cô lộ ra để rất nhiều người được nhìn thấy, đến Trương Vi cũng bị vẻ đẹp này làm cho bất ngờ mất mấy giây.

Rõ ràng là người đã gần 30 tuổi, nhưng lại có nước da của một thiếu nữ mới đôi mươi, trắng trẻo mịn màng, may mắn không vương chút bụi, lớp son đánh nhẹ nhàng, xinh đẹp đến rạng ngời.

“Trương Vi?”

Đỗ Hoàng Ngân nhìn thấy anh ngẩn ra, nhẹ nhàng gọi anh ta.

Trương Vi lúc này mới hoàn hồn, mặt hơi đỏ, “Xin lỗi tổng thanh tra, xin lỗi!!”

Anh ngại ngùng giải thích, “Tổng thanh tra Đỗ chị đừng hiểu nhầm, tôi...tôi không có ý gì bậy bạ với chị đâu.”

Anh chỉ là lâu lắm rồi mới được gặp một người phụ nữ đẹp như vậy.

“Tôi biết mà, anh không cần phải giải thích đâu.”

Hoàng Ngân cười rạng rỡ, quay người sang nhìn người đàn ông đứng bên cạnh cô, “Louis, xin lỗi anh, có lẽ em phải đến công ty một chuyến xem tình hình thế nào, không thể đi cùng anh được rồi.”

Louis dịu dàng chỉnh lại mấy sợi tóc trước trán cho cô, “Em tự tin của bây giờ so với em của ngày đầu anh gặp, khác xa hoàn toàn! Nhưng không cần biết người nào mới là em, anh đều thích, kể cả hình tượng “cô nàng 30 bạt mạng” này của em anh cũng thích hết!

“Này...”

Hoàng Ngân mặt đỏ lên, ngại ngùng kéo kéo cổ tay áo anh, gằn giọng xuống, “Anh nói mấy lời này cũng phải xem là ở đâu chứ, đồng nghiệp em vẫn đang ở đây đây!”

Anh có gan nói, nhưng cô lại không có gan nghe!

“Ha ha ha...”

Louis cười sảng khoái, vuốt ve gáy cô, “Đi đi! Anh về khách sạn trước, làm xong việc gọi cho anh, anh đến đón em.”

“Anh đón em? Anh chắc là tìm được đường chứ?”

Hoàng Ngân không tin.

“Đừng coi thường anh thế chứ! Call me!”

“Vâng.”

Hoàng Ngân vẫy tay với anh, “Vây em đi đây, bye bye...”

“Gặp em sau.”

Tạm biệt xong, Hoàng Ngân liền theo đồng nghiệp ra bãi đỗ xe đi mất.

Người đàn ông mạnh mẽ, thản nhiên đi ra từ phía phòng khách.

Sau hai năm một lần nữa bước chân vào căn phòng này, chỉ là để lấy lại tài liệu quan trọng đánh rơi tại đây hai năm về trước.

Từ lúc bước vào đến lúc đi ra, anh chỉ tốn chưa đến 10 phút.

“Dương Thành! Dương Thành!”

Đến tận khi ra khỏi sân rồi, Khuất Mỹ Hoa mới đuổi kịp Dương Thành
“Dương Thành!!”

Cô ta kích động tóm lấy vai của Dương Thành, mừng rỡ rí rí “Dương Thành, cuối cùng anh cũng trở về rồi...”

Dương Thành lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bàn tay cô ta đang giữ vai anh, “Bỏ ra.”

Ngữ khí lạnh nhạt, không chút tình cảm.

....

Gương mặt u ám đến nỗi khiến người khác sợ sệt.

“Dương Thành...”

Khuất Mỹ Hoa tủi thân khóc thành tiếng, “Dương Thành, anh đừng như vậy...”

Cô ta khóc rồi vùi đầu vào vòng tay lạnh lùng của Dương Thành, “Anh

không thể đối xử với em như vậy! Em là người vợ đường đường chính chính được gả cho anh, sao anh nỡ bỏ lại em, đã bốn năm rồi!!”

Cao Dương Thành nhếch môi, cười lạnh nhạt, “Cô Khuất như này là đang tố cáo tôi để cô cô đơn suốt bốn năm qua sao?”

Khuất Mỹ Hoa thoát ra khỏi lòng anh, ầm ức kìm nén nước mắt hét lên, “Tại sao? Tại sao anh chịu ở bên ngoài chơi gái, mà lại không chịu chạm vào em? Dương Thành, em không tốt sao?”

Cô ta nắm lấy tay của Dương Thành, đưa tay anh chạm sâu vào vùng ngực mềm mại của mình.

Cao Dương Thành không rút tay lại, để mặc cho cô ta nắm lấy tay mình, bàn tay được cách bởi chiếc váy mỏng, xoa bóp vùng da lạnh của cô ta.

“Trong lòng tôi, cô còn không bằng cả gái làng chơi!!”

Anh thốt ra từng câu từng chữ, giọng điệu tuyệt tình, không vương chút tình cảm nào dù là nhỏ nhất.

Cười mỉa mai, bước chân về phía xe đi mất.

Khuất Mỹ Hoa sắc mặt tái mét, điên cuồng hét vọng theo sau anh, “Cao Dương Thành, tôi dù gì cũng là ân nhân cứu mạng của con trai anh, anh dám đối xử với tôi như vậy sao? Hả?”

Dương Thành dừng chân, anh không quay đầu, từ đáy mắt chợt hiện lên ánh nhìn tàn ác.

“Cô Khuất, nếu như không phải nhìn vào năm đó cô từng cứu mạng con trai tôi, chuyện cô sai người đến Pháp hại gia đình tôi đã đủ để tôi băm cô thành trăm ngàn mảnh rồi!! Đừng có thử thách sức chịu đựng của tôi, ép tôi quá, tôi sẽ khiến cô chết không có chỗ chôn thân, rồi thêm cả người nhà cô nữa, chết cùng cô!!”

Khuất Mỹ Hoa cả người run rẩy, mạch máu trong cơ thể bỗng chốc đông cứng lại, sắc mặt trắng bệnh, cắt không còn một giọt máu.

Anh...anh biết chuyện cô ta sai người đến Pháp giết Đỗ Hoàng Ngân?

Chẳng trách những người mà cô ta phải đi đều biến mất một cách tình cờ.

Khuất Mỹ Hoa chỉ vừa nghĩ tới chuyện đó, sống lưng cô ta lạnh đến mức khiến cô ta hoảng sợ.

Bởi vì cô ta biết rằng, Cao Dương Thành bây giờ, sớm đã không phải là bác sĩ Cao năm đó chỉ biết làm phẫu thuật nữa rồi!!

Anh của bây giờ, là một tên ác ma, một con quỷ hút máu.

Một chiêu thâm tócmắt thấy, đòncứ mạng!! Gương mặt không chút nề tình, thậm chí mắt không hề chớp!!

Giống với những gì anh vừa nói khi nãy, ép anh quá, anh có thể sẽ khiến cô chết không có chỗ chôn, cả người nhà cô cũng sẽ chết cùng cô!!

Người nhà ư?

Ha ha...

Anh vừa nói ai là người nhà của anh? Đỗ Hoàng Ngân? Hay là đứa con trai duy nhất của anh?

“Cao Dương Thành, tôi mới là người nhà của anh!! Khuất Mỹ Hoa tôi đây mới là người vợ danh chính ngôn thuận của anh, người nhà thực sự của anh!!”

Khuất Mỹ Hoa điên cuồng hét theo xe Cao Dương Thành.

Ánh mắt Cao Dương Thành lại tối đi vài phần, “A Lãng, lái xe!”

“Tổng giám đốc Cao.”

Thư kí riêng Lý Nam Vũ ngồi bên ghế phụ quay đầu nhìn Cao Dương Thành báo cáo tình hình, Giám đốc điều hành của “SNE” vừa mới hạ cánh, có hẹn bàn bạc công chuyện với anh tối nay tại khách sạn Gryf.”

Cao Dương Thành nghe báo cáo, bộ dạng anh trầm ngâm thu lại đôi lông mày kéo cao, bộ dạng có chút trầm lắng, một lúc sau mới nghe lại một

tiếng đáp của anh, “Ừm.”

Tại khách sạn Gryf, trong phòng tổng thống hướng nhìn ra biển.

Hoàng Ngân đang thu dọn hành lý trên nền nhà, có tiếng gõ cửa, nhìn thấy Louis đang dựa vào khung cửa tròn tròn mắt nhìn cô, gò má đỏ bừng.

“Nhìn gì chứ?”

Hoàng Ngân hỏi xong, bỗng chốc hiểu ra, thuận tay vợ lấy chiếc áo từ trong hành lý ném vào gương mặt đang cười xấu xa kia của anh, “Luuu manhhhhh! Anh nhìn đi đâu thế hả!!”

Cũng đúng thôi, cô bây giờ đang mặc chiếc váy ngắn màu vàng, ngồi xổm xuống thu dọn hành lý, không chú ý để để lộ ra hơn nửa bờ mông màu hồng phấn.

Louis vô tội gỡ chiếc áo trên đầu xuống, vừa nhìn, càng bối rối hơn.

Một chiếc áo ngực ren màu hồng, size 34C.

Anh hất hất lông mày cười phá lên, “Bé cưng, từ sau khi em về nước, cởi mở hơn ra nhiều rồi đó.”

Hoàng Ngân lúc này mới chú ý đến cái áo mình vừa ném ra kia lại là áo ngực của mình, cô vội chạy về phía trước mặt Louis, mặt đỏ lên lấy lại cái áo ngực đó, “Dê xôm!!”

Louis ôm lấy ngực mình, cười nhìn Hoàng Ngân bối rối để áo ngực lại vào trong vali.

Hoàng Ngân quay người, ngồi lên hành lý, ngẩng đầu tinh nghịch lườm anh, gò má vẫn hơi hồng hồng, rất đáng yêu, “Sao thế?”

Louis đi về phía cô, “Lát nữa anh có hẹn bạn làm ăn tới bàn dự án hợp tác.”

“Ồ đây sao?”

“Ừm, trong phòng khách.”

Louis gật đầu.

-----oOo-----

Chương 173: Người đàn ông 4 năm không gặp

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ok! Em sẽ cố gắng không làm phiền anh nữa!” Hoàng Ngân vỗ vỗ vào vali ở dưới người.

“Thời gian có thể hơi lâu...”

“Hai tiếng?”

Louis lắc đầu.

“Ba tiếng?”

Louis lại lắc đầu.

Hoàng Ngân nhăn đôi mày thanh tú, “Không đến mức 4 tiếng nói chuyện đi? Vậy chẳng phải nói đến cả ngày mai?”

“Không chắc.”

Louis giờ mới lên tiếng, giúp cô vén tóc mai lòa xòa phía trước, “Vì thế, tối nay em ngủ sớm chút, nếu nhàm chán, có thể gọi điện quốc tế cho Dương Dương.”

“Chiều nó còn phải đi học.” Hoàng Ngân bĩu môi, thấy đau đầu với vấn đề lệch múi giờ.

“Thôi được! Vậy anh hứa với em sẽ cố gắng xong nhanh, sẽ không để em một mình buồn chán trong phòng.”

“Công việc của anh quan trọng hơn, đừng lo cho em! Em có thể tự mình

tìm việc tiêu khiển, nếu thật sự chán, em sẽ đi dạo bờ biển.”

Louis vươn tay ôm lấy vòng eo bé nhỏ của cô, cúi đầu đặt nhẹ một nụ hôn lên trán cô, “Được, đến lúc đó để Alice đi cùng.”

Alice là nữ giúp việc vừa điều đến nhà họ.

Lúc này, phòng ngủ của Hoàng Ngân lại vang lên tiếng gõ cửa, “Cậu chủ, khách của ngài đến rồi.”

Người nói là Alice.

“Ừ, cô với Jessica trước tiếp khách chút, tôi lập tức ra ngay.”

“Vâng!”

Tiếng bước chân của Alice dần đi xa.

“Nhanh đi đi! Đừng để người ta đợi lâu.”

Hoàng Ngân thúc giục anh.

“Không tính ra ngoài gặp khách với anh à?”

“Anh ra trước đi, em trước xếp vali xong đã rồi ra pha trà Phổ Nhĩ mà anh thích nhất.”

“Ừm, vậy anh đợi em.”

Louis vén sợi tóc bên tai Hoàng Ngân, mới rời khỏi phòng ngủ của cô.

Hoàng Ngân xếp xong vali, đi ra phòng ngủ, liền thấy bốn nữ giúp việc thân cận đến đây cùng bọn cô, đang đứng trước quầy bar thì thầm rất phấn khích.

“Nói chuyện gì thế?”

Hoàng Ngân vẻ mặt tò mò đi qua, chính thức gia nhập tổ “buôn chuyện”.

“Cô chủ, vừa cô không ra mà xem! Thật là đáng tiếc mà!” nữ giúp việc

Alisha tiếc thay cho cô.

“Cái gì vậy?” Hoàng Ngân chớp mắt mơ hồ, “Xem gì cơ? Quốc bảo?”

Đôi mắt xinh đẹp của cô dò xét sảnh một vòng, cũng chẳng phát hiện ra cái gì đặc biệt kỳ lạ.

“Không phải! là vị khách vừa nãy đến, OMG!! Siêu đẹp trai! Tuyệt đối là người Châu Á đẹp trai nhất mà tôi từng gặp!” Alisha khoa trương cảm thán.

“Ừ ừ ừ! Tuyệt đối luôn!!”

Ngay cả Alice cũng gật đầu phụ họa.

Hoàng Ngân tiện tay lấy bánh hoa quế trên quầy bar cắn một ngặm, giễu cợt, “Các cô thì mới gặp được bao nhiêu đàn ông Châu Á chứ! Không tính!”

“Thật sự là đẹp trai!!”

Alisha sợ Hoàng Ngân không tin, tiếp tục miêu tả cho cô, “Anh ta rất cao, chân dài, lúc bước vào, OMG! Người cứ như là dính kim cương, phát sáng lấp lánh, cái thần thái ấy...”

“Ha ha ha...”

Hoàng Ngân ôm bụng cười to chẳng có tí hình tượng, “Mắt có phải sắp bị nó lóa đến mù không?”

“Không thềm nói với cô nữa, mắt hứng!!”

Alisha bĩu môi không để ý đến Hoàng Ngân nữa.

Hoàng Ngân còn đang cười, đem bánh hoa quế cắn nửa trên tay bỏ lại vào đĩa, “Được rồi, vì tinh thần hăng hái của các cô, tôi sẽ vào chứng thực xem, xem anh ta có thật giống như các cô nói, kim cương dính cả người!!”

Hoàng Ngân nói rồi đi vào sảnh, ngồi xuống bên đồ pha tra, cẩn thận bắt

đầu pha trà cho họ.

Pha xong một ấm trà, Hoàng Ngân bung khay gỗ cửa phòng khách.

Đằng sau, đám người Alisha vể mặt mong chờ nhìn theo cô.

Tính nhìn bộ dáng kinh sợ của cô.

Hi! Cô thì trai đẹp Châu Á nào mà chưa thấy? Nhớ năm đó, cô còn hẹn hò vài năm liền với trai đẹp Châu Á da vàng mắt đen cơ! Nhớ đến khuôn mặt tuấn tú vừa quen thuộc mà lại có chút mơ hồ, một góc nào đó trong tim Hoàng Ngân lại hơi đau run lên chút.

Cửa bị người bên trong kéo ra.

Là một người đàn ông lạ mặt đeo kính mở ra.

“Xin chào.”

Hoàng Ngân cười, dùng thân phận nữ chủ nhân chủ động chào hỏi anh ta.

“Xin chào.”

Người đàn ông đó không ai khác, chính là Lý Nam Vũ, thư ký riêng của Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân trong lúc mơ hồ nhìn thấy bóng dáng đen dài, bóng lưng đứng song song cửa sổ.

Có lẽ nghe thấy tiếng cô, người đàn ông quay người lại, ánh mắt nhìn thẳng Hoàng Ngân ở cửa.

Khoảng khắc ấy...

Dường như cả thế giới bỗng chốc ngừng động.

Chung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ, bốn mắt nhìn nhau, chỉ có mỗi tiếng tim đập, nghe vào tai rất rõ ràng.

“Bụp bụp bụp”, từng tiếng từng tiếng một, mạnh mẽ mà hùng hồn đập trong lồng ngực Hoàng Ngân, cường độ ấy như muốn nhảy ra khỏi ngực cô.

Hô hấp cứng lại...

Cô thở ra một hơi nặng nề, cả người trở nên hoảng hốt.

Tay bung khay vô ý run lên, nếu không phải Lý Nam Vũ tay nhanh mắt lẹ đỡ lại, thì âm trà trên khay có khi đã tan tành.

Trước cửa sổ sát đất, người đàn ông đứng đó, không ai khác...

Chính là, người đàn ông bốn năm không gặp, Cao Dương Thành!!

Anh ta một tay đút trong túi áo vest, bóng dáng cao lớn đứng đó, tạo ra một mảng bóng tối.

Ánh mắt nhẹ nhàng khẽ dừng trên người Hoàng Ngân, bất động chăm chú nhìn cô.

Vẻ mặt nhàn nhạt, ánh mắt sâu đen tối tựa hồ băng, không gợn chút sóng.

Đôi môi mỏng bạc hơi nhấp như lưỡi dao, những đường viền góc sắc nét được ẩn giấu trong ánh sáng mỏng manh, giống như một bức tượng thần được đẽ gọt hoàn mỹ khéo léo.

Khí chất cô độc, độc lập như một con sư tử đực nguy hiểm trong đêm tối, tôn quý, lạnh lùng kiêu ngạo, âm trầm, khí chất bức người. Chỉ một mình đứng đó, sự kiêu hãnh và mạnh mẽ phát ra đủ để đàn áp mọi người.

“Quý cô? Quý cô, quý cô...”

Lý Nam Vũ thử gọi Hoàng Ngân.

Thẳng đến tiếng thứ ba, Hoàng Ngân mới bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ.

Trái tim, bỗng dung tê dại.

Ánh mắt vẫn dừng ở trên người Cao Dương Thành đang đứng dựa của số.

Còn anh, như có như không hơi dăm chiêu nhìn cô, ánh nhìn không có nửa phần vui mừng ngạc nhiên khi gặp lại cô, thậm chí ngay cả chút kinh ngạc cũng không có.

Như thể sự rời đi của cô, sự xuất hiện của cô, chẳng chút đả động đến bất kỳ cảm xúc nào của anh.

Hoàng Ngân kéo môi cười, mà không biết rằng nụ cười ấy làm người bên cạnh thấy hết sức miễn cưỡng, “Đường, không ở đây sao?”

Câu này của cô là đang hỏi ai cơ?

Ánh mắt thẳng tắp nhìn Cao Dương Thành, là đang hỏi anh ta sao?

Nhưng, anh sẽ trả lời?

“Đang trong phòng trong nghe điện thoại.”

Đôi môi mỏng bạc khẽ mở, không chút cảm xúc trả lời câu hỏi của cô.

“Cảm ơn.”

Hoàng Ngân bình tĩnh nói cảm ơn.

Nhưng lúc nghe giọng anh, tim lại đập mạnh hơn.

Hoàng Ngân biết, cứ lại thế này, cảm xúc của cô, sớm muộn cũng sụp đổ mất.

Xét về sự bình tĩnh, cô căn bản chẳng thể đấu lại được người đàn ông trước mặt!

Xét về sự lạnh lùng, cô lại càng không thể là đối thủ của anh ta!!

Nhưng, anh ta tỏ vẻ không biết mình, còn cô? Cô có nên đi qua ôn chuyện quá khứ với anh, nâng cốc hân hoan? Hay lại về mặt hững hờ hỏi anh, bốn năm qua sống tốt không?

Dù cho kiêu gì, cô tự nhận, bản thân đều không làm được!!

Hoàng Ngân bước nhanh vào phòng trong, bộ dáng hoảng sợ bất lực ấy như đang vội vã tìm kiếm một bên đỡ để tị nạn.

Nhiều năm nay, cô thật sự đã quen với việc y lại Louis rồi.

Khi bóng hồng ấy lướt qua trước mắt anh, đôi mắt kín đáo của Cao Dương Thành như sâu thêm.

Vừa lúc này, cửa phòng trong mở ra, Louis từ trong đi ra, đứng lúc đụng vào Hoàng Ngân.

“Bé cưng, sao vậy?”

Liếc mắt cái liền nhìn ra sự bối rối của Hoàng Ngân, Louis cau mày, nâng khuôn mặt Hoàng Ngân lên, đôi mày kiếm đau lòng nhưong lên, “Sao lại rơi nước mắt rồi?”

“Không...” Hoàng Ngân lắc đầu, lo lắng lau đi nước mắt mình trên mi, lại chét tiệt phát hiện càng lau càng nhiều, cô lại càng hoảng loạn hơn, có chút chật vật, “Em không khóc, không có rơi nước mắt!! Em không muốn khóc, em thật sự không muốn khóc...”

Cô thật sự không muốn khóc, nhưng những giọt nước mắt kia chẳng nê mặt, cứ rơi như mưa, từng giọt từng giọt không ngừng chảy ra, dù cô có đè nén cỡ nào cũng không dừng được.

“Được rồi, được rồi, được rồi, không khóc, không khóc...”

Louis thuận theo cảm xúc vỗ về cô, bàn tay lớn chụp nhẹ lưng cô, giống như dỗ trẻ con, rất kiên nhẫn.

Quả nhiên, Hoàng Ngân thút thít vài cái, rất nhanh ngừng rớt nước mắt.

“Xin lỗi, em làm phiền anh bàn bạc công việc rồi phải không? Giờ em ra ngoài.”

Hoàng Ngân xoay người muốn đi, nhưng lại bị Louis ôm eo.

Cô bị Louis ôm quay người lại, hướng mặt về phía Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân có chút hốt hoảng, nghe thấy tiếng cười trâm thập của Louis đồng thời nói xin lỗi với Cao Dương Thành, “ Tổng giám đốc Cao, có chút không tiện, công chúa của tôi ngày thường có chút đa sầu đa cảm, nay có thể là lại xem cái gì nên thấy cảnh thương tình, khiến ngài chê cười rồi, tôi trước đưa cô ấy ra ngoài.”

“Cứ tự nhiên.”

Cao Dương Thành khước miệng kéo lạnh lùng.

Tầm nhìn lướt qua khuôn mặt đầy nước mắt của Hoàng Ngân, vẫn bình tĩnh như thể không hề quen biết cô.

Cuối cùng, anh xoay người, lại hờ hững đối mặt với cửa sổ, góc mặt cao, khắc sâu như lưỡi dao.

Louis ôm Hoàng Ngân ra khỏi phòng khách.

“Em yêu, có muốn nói với anh rốt cuộc chuyện gì xảy ra không?”

Đóng cửa lại, Louis lo lắng hỏi Hoàng Ngân.

“Không có gì.”

Hoàng Ngân lắc đầu, “Thật là không có chuyện gì xảy ra.”

Xong cô giục anh đi, “Anh nhanh vào đi! Công việc quan trọng hơn, đừng tiếp đón bạn làm ăn không chu đáo.”

“Ừ, Alisha, chăm sóc cô chủ, cảm xúc của cô ấy không ổn định, có chuyện gì nhanh chóng vào tìm tôi.”

Louis lo lắng dặn dò Alisha.

“Vâng!”

“Được rồi, nhanh vào đi, em cũng không phải là trẻ con mà.”

Hoàng Ngân thúc anh, Louis mới quay người vào phòng khách.

“Xin lỗi tổng giám đốc Cao, khiến ngài chờ lâu rồi.”

Vừa vào cửa, Louis chủ động nói xin lỗi Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành từ cửa sổ sát đất đến trước ghế sofa, lắc đầu, cười thờ ơ, “Không sao.”

Xong anh vờ như lơ đãng hỏi, “Quý cô vừa này, là... người yêu của ngài Louis?”

“Đúng.”

Nhắc đến Hoàng Ngân, trong mắt Louis hiện ánh cười càng sâu, cũng không chút che giấu tâm ý của mình, “Người tôi yêu nhất!”

Cao Dương Thành môi bạc như lưỡi dao động đậy chút, “Cô ấy rất đáng yêu.”

“Cảm ơn lời khen của tổng giám đốc Cao, tôi nghĩ cô ấy mà nghe được lời anh khen, sẽ rất vui! Nào, thử chút trà cô ấy pha, tay nghề rất không tệ.”

Trong sảnh ngoài phòng khách ——

Hoàng Ngân cuộn tròn vùi mình trong ghế sofa mềm mại, cả người còn chút yếu ớt, kèm thêm nghĩ ngợi lung tung.

Cô không thể nào ngờ được, Louis bay đến Trung Quốc để gặp một bạn làm ăn quan trọng thế mà chính là anh ta...

Thế nào lại là anh ta chứ? Anh ta không phải là bác sĩ sao? Khi nào thì anh ta bỏ y theo thương? Sao anh ta lại phải làm vậy? Trở thành một bác sĩ ưu tú, chữa bệnh cứu nạn không phải là giấc mơ của anh ta từ trước đến nay sao? Anh ta thế nào lại đột nhiên...

Đầu óc hỗn loạn của Hoàng Ngân sắp bị một đống câu hỏi vắn kết thành mạng nhện.

Cứ nghĩ đến ánh mắt hờ hững như nước, lòng cô như bị kim châm, đau âm ỉ.

Lại nghĩ đến nước mắt bản thân rơi như không cần tiền, giờ cô có xúc động muốn bóp chết mình luôn!

-----oOo-----

Chương 174: Cùng một lời nói

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đỗ Hoàng Ngân, cô không thể hơi chút tranh thủ cho bản thân à?

“Cô chủ, cô chủ...”

Alisha đến gần Hoàng Ngân, gọi vài tiếng bên tai cô.

“Hử?”

Hoàng Ngân bừng tỉnh, chậm chậm quay đầu nhìn Alisha.

“Sau khi cô từ trong kia đi ra xong thì mắt hờn mắt vía, sao vậy? Thấy quý ngài kia chưa? Có phải là cực kỳ đẹp trai không?”

“Ồ.”

Hoàng Ngân chậm chậm gật đầu, nghĩ đến vẻ mặt “đơ” của Cao Dương Thành, không thỏa mái nói, “Đẹp trai thì đẹp trai, nhưng cứ như cả thế giới nợ anh ta mấy chục tỷ ấy, thấy người liền xì mặt ra.”

Có ý gì? Có ý trung cái mặt kia ra cho cô nhìn à?

Hoàng Ngân vò đầu sâu não.

“Đúng rồi! Đúng là đủ lạnh lùng! Nhưng không giống như ngài Louis của chúng ta, gặp người liền cười, quả thật là vị quý ông lịch lãm nhất nước Pháp chúng tôi.”

“Cây hoa si.”

Hoàng Ngân cười nhạo cô ta, xong lại gật đầu, công nhận nói, “Nhưng cô nói cũng là sự thật.”

“VẬY cô chủ, cô thấy trong hai người, ai đẹp trai hơn?” Alisha tiến sát gần Hoàng Ngân với vẻ mặt “buôn chuyện”, hỏi cô.

Vấn đề này, còn thật khiến Hoàng Ngân sững sờ mất mấy giây, sau đó chọc chọc đầu Alisha, “Không nói cho cô!”

Cô đứng lên đi về hướng phòng ngủ của mình, “Tôi đi gọi điện quốc tế cho con trai tôi.”

Hoàng Ngân nằm trên giường gọi cho con trai xa ở Paris.

“Con yêu.”

Giọng nói điệu ngáy từ trong điện thoại truyền đi, “Con đang làm gì đấy? Có nhớ mẹ không?”

“...”

Bên kia đầu điện thoại, 7 tuổi Đỗ Hướng Dương chán nản.

‘Nói chuyện bình thường đi.’

“Có nhớ mẹ già của con không!” Giọng nói của Hoàng Ngân lập tức thô lỗ hơn.

‘Nhớ.’

Đầu kia, Hướng Dương keo kiệt nhả ra một chữ.

“Không chút thành tâm!!” Hoàng Ngân rất bất mãn.

‘Con nhớ mẹ.’

Nhóc Hướng Dương giống như dỗ trẻ con, thành thật bổ sung thêm một

câu.

“Thế còn được.”

Hoàng Ngân khẽ cong khóe miệng.

Bỗng như nghĩ tới điều gì, mắt cười sụp xuống, “Mẹ vừa thấy ba con.”

“Ừ?” Đầu thoạt bên kia, hình như không nghe rõ.

“Mẹ nói, mẹ vừa thấy ba con! Ba ruột con!!”

‘Ồ.’

Nhóc Hương Dương đáp một câu, ngừng một lúc, lại hỏi, ‘Vậy ba mẹ nói chuyện gì?’

“Cái gì cũng không!”

Đây mới là điều mà Hoàng Ngân buồn bực.

Nàng có chút thất vọng túm túm tóc mình, “Anh ta cứ như không nhận ra mẹ, con xem quá đáng không cơ chứ!”

‘Vậy mẹ cũng coi như không biết người ấy.’

Con trai quả thật là tri kỷ của mẹ.

“Mẹ cũng làm thế thật.”

‘Tốt!’ Con trai không ngần ngại cho cô một like.

Sau cùng còn không quên cảnh báo cô, ‘Cho dù thế nào, ba con cũng đã kết hôn rồi, mẹ đừng có đi “trộn lẫn” vào! Vẫn là ngoan ngoãn đi theo ba mới của con đi!’

“...”

“Haizz! Con trai, con xem con nói sao khó nghe vậy?”

Cái gì mà “trộn lẫn”, cái gì mà ba mới, đây là ở đâu ra đây?

Tên nhóc này sẽ không là kế thừa gen nói lời “cay nghiệt” của ba ruột nó đi?

“Mẹ cảnh cáo con, con đừng có mà học kiểu miệng lưỡi cay nghiệt của ba con? Không mẹ lại giúp con khâu lại đấy!”

‘Con đi học đây, bye bye! Love you!’

Hương Dương nói xong, hôn gió qua điện thoại, còn không chờ đầu điện thoại bên Hoàng Ngân có phản ứng, thì nhóc đã tắt máy rồi.

“Hừ! Phản rồi! Càng lớn càng nói không được rồi!!”

Thế mà lại dám tắt điện thoại của mẹ!! Trở về xem cô có cởi quần nó, đánh cái mông nhỏ nó không!!

Hoàng Ngân oán giận lâu bầu vài câu, lớn thì phiền, bé thì lại khiến cô cứng họng, thật là ba con phiền phức mà!

Ném điện thoại sang bên cạnh, đắp chăn đi ngủ.

Đại khái là vì thật mệt mỏi, dù trong lòng phiền não cỡ nào cũng không ngăn được cơn buồn ngủ của Hoàng Ngân, không lâu sau, cô ngủ say.

Kết quả, cô không ngừng mơ, lăn qua lộn lại vẫn mơ thấy cùng một giấc mơ.

Cô mơ thấy mình đứng trên mái nhà, vừa khóc hỏi Cao Dương Thành còn yêu mình không, vừa la hét muốn nhảy lầu, cuối cùng vành mắt anh đỏ bừng, vươn tay hướng cô, đang lúc cô sắp bắt lấy tay anh, thế nhưng Khuất Mỹ Hoa lại từ đâu chui ra, một tay đẩy anh ra, sau đó hung hăng tát cô một cái, chỉ vào mũi cô, chửi rửa cô, “Đồ “con giáp thứ 13” ti tiện!! Chia rẽ gia đình của người khác, cô không biết xấu hổ à!!” sau đó vươn tay đẩy cô xuống lầu.

“Ahh ——”

Hoàng Ngân thét chói tai, rồi bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Thế mới phát hiện ra không biết từ lúc nào mà mặt mình đầy nước mắt, ngay cả sau lưng cũng lạnh lạnh, sờ một cái, mồ hôi lạnh chảy ròn ròn.

Lúc này, phòng ngủ của Hoàng Ngân bị người đẩy mở ra, Louis với vẻ mặt lo lắng, bước nhanh đi đến, “Em yêu, sao vậy? Có phải mơ thấy ác mộng không?”

Louis nâng mặt Hoàng Ngân lên, đau lòng giúp cô lau nước mắt.

Cửa phòng ngủ là mở.

Bên ngoài, Cao Dương Thành đứng cùng với vài người cấp dưới.

Hoàng Ngân tim đập mạnh loạn nhịp nhìn gương mặt góc cạnh trước mắt, nghĩ đến giấc mơ vừa nãy, tim run lên, cô vội nhắm mắt.

“Em không sao.”

Cô bỏ tay Louis xuống.

Cảm thấy có một mũi nhọn sắc bén từ cửa bắn vào.

“Anh trước đi tiễn khách đi, em chỉ là mơ thấy ác mộng mà thôi, không sao.”

Cô cười yếu ớt, lắc lắc đầu, an ủi Louis đang lo lắng.

“Ừm, em nghỉ thêm chút đi, anh sẽ rất nhanh quay lại.”

“Được.”

Louis rời đi, thuận tay đóng cửa phòng ngủ lại.

Khi bóng dáng Cao Dương Thành biến mất khỏi tầm mắt của Hoàng Ngân, cô cảm thấy tim mình trống rỗng...

.....

Louis tiễn Cao Dương Thành ra khỏi khách sạn.

“Ngài Louis đã kết hôn chưa?”

Cao Dương Thành giống như thuận miệng hỏi Louis.

“Vẫn chưa.”

Trong mắt Louis ý cười càng sâu.

Cao Dương Thành cũng khó được nhẹ giương miệng, hai người sóng vai đi vào thang máy, cấp dưới nhanh chóng theo sau, cửa thang máy đóng lại, Cao Dương Thành lại nói, “Nếu ngài Louis đã lên lịch trình đám cưới, thì nhớ báo một tiếng.”

“Chắc chắn rồi.”

Cửa thang máy “Ting” một tiếng mở ra, tất cả cấp dưới nhường đường cho hai vị giám đốc tôn quý, kính cẩn hơi cúi đầu, để hai người ra trước.

“Tiễn đến đây thôi.”

Cao Dương Thành một tay để trong túi áo vest, dừng chân, ý bảo Louis đến đây dừng, sau cười nhợt nhạt, “Cô ấy có vẻ khóc hơi nhiều.”

Cô ấy, đương nhiên là chỉ, Đỗ Hoàng Ngân.

Louis ngẩn ra, mà sau lại cười, đôi mắt sâu xanh thăm thẳm tràn đầy tình yêu, “Thật khiến tổng giám đốc Cao chê cười, thường ngày cô ấy cứ đáng yêu thế đấy, cực kỳ thật lòng.”

Gương mặt Cao Dương Thành hơi trầm xuống, mà miệng vẫn kéo lên nụ cười thản nhiên xa cách như cũ, anh vươn tay phải ra bắt tay với Louis, “Tổng giám đốc Louis, rất vui được gặp ngài, hẹn sau ta gặp lại.”

“Nice to meet you, too!”

Nói tạm biệt xong, Cao Dương Thành xoay người, trong sự vây quanh của cấp dưới, đôi chân thon dài ung dung bước ra khách sạn.

Louis lịch lãm quay người, vào trong thang máy.

Lúc tiến vào phòng ngủ của Hoàng Ngân, cô đang ngồi ngắm người trên giường lớn màu hồng, Alish và Alice đang hoang mang vây quanh một bên, không ngừng động viên cô.

“Các cô trước ra ngoài đi.”

Louis phẩy tay, ý bảo các cô ra ngoài.

Alisha và Alice biết ý lui ra, bỗng chốc trong phòng chỉ còn lại Hoàng Ngân và Louis.

Anh đến gần giường của Hoàng Ngân, ngồi xuống cạnh cô, bàn tay ấm áp vỗ lên mu bàn tay cô, “Lại mơ thấy ba của Dương Dương rồi?”

Hoàng Ngân ngẩn người phút chốc, gạt đầu, nhẹ đáp một tiếng.

Louis chỉ nhú mày, “Vậy anh phải làm sao mới có thể khiến em vui vẻ?”

Mỗi lần cô từ trong mơ khóc tỉnh, không ngoài ý muốn đều là mơ thấy bóng dáng khắc sâu trong lòng ấy.

Hoàng Ngân lắc đầu, hỏi anh, “Khách về hết rồi à?”

“Ừm.”

“Vị vừa nãy...” Hoàng Ngân như có chuyện muốn hỏi mà lại thôi.

Cắn cắn môi, lắc lắc đầu, bỏ chăn ra, cứ chân không mà xuống giường, “Giờ mấy giờ rồi? Sao em lại tự nhiên thấy đói rồi?”

“12 giờ rồi.”

Louis đỡ eo cô, cùng nhau ra ngoài, “Em yêu, có vài chuyện anh quên nói với em.”

“Cái gì?”

Hoàng Ngân hỏi một câu, đi vào phòng bếp, ngồi xỏm xuống trước tủ lạnh lục tìm bên trong.

“Để Alisha nấu cơm cho em đi.”

“Không cần, em uống một cốc sữa chua là được rồi.”

Hoàng Ngân dùng ống hút “bụp” đâm thủng màng giấy của cốc sữa chua, dùng sức hút một ngụm xong tò mò ngẩng đầu lên, mắt chớp chớp hỏi Louis đối diện, “Anh quên nói gì với em rồi à?”

“Vị vừa này là...”

“Hử?” Hoàng Ngân trong lòng hơi căng thẳng.

“Anh ta từ nay về sau nửa năm sẽ là lãnh đạo trực tiếp của em.”

“Gì?”

Hoàng Ngân miệng suýt phun ra sữa chua.

Louis giương mày, mím môi hơi cười, “Bé cưng, em đừng kích động quá, sữa trong miệng chảy ra rồi.”

Anh nói xong lôi một cái khăn tay ra, lau sạch sữa trên miệng Hoàng Ngân.

“Anh vừa nói anh ta từ nay về sau chính là lãnh đạo trực tiếp của em, nghĩa là sao?”

Đây là chuyện gì vậy?

“Anh ta chính là tổng phụ trách hạng mục cấp A ở nước em đấy!”

“...”

“Đương nhiên, anh cũng vừa nghe anh ta nói mới biết.”

Louis buông lỏng tay.

Hoàng Ngân hút mạnh ống hút trong miệng, hàm răng không ngừng cắn đầu ống hút, hai mắt rũ xuống, trầm lặng không nói một tiếng, tựa như

đang tiêu hóa tin tức động trời mà Louis nói với cô.

Rất lâu...

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt nặng trĩu nhìn chăm chăm Louis, trên mặt không quá nhiều cảm xúc, “Vì vậy, trong truyền thuyết người đàn đã kết hôn mà người xếp hàng từ cửa trước Cố cung đến cửa sau vẫn không hết, chính là anh ta?”

Louis nhếch môi cười, “Khoa trương rồi, cùng lắm là đèn điện giữa Cố cung.”

Này có tính là nửa truyện cười không? Nhưng tại sao Hoàng Ngân một chút cũng không buồn cười?”

“Đường, em thấy hơi mệt, về phòng trước đây, anh cũng thu dọn chút rồi nghỉ ngơi sớm!” Hoàng Ngân tiện tay ném cốc sữa chua mà cô uống xong vào thùng rác.

Cảm xúc phút chốc tụt xuống.

“Ngân Ngân.”

Cổ tay Hoàng Ngân bị Louis nắm nhẹ.

Vươn tay ra liền dễ dàng kéo Hoàng Ngân đến sát bên mình.

Ánh mắt xanh thẳm nóng rực của anh nhìn khuôn mặt Hoàng Ngân, tiện tay gạt tóc mái cô, “Mới về có một hôm, cảm xúc của em đã thay đổi rõ rệt vậy rồi, nói thật, cứ thế này, anh thật sự không yên tâm để em ở đây, lại còn dài cả nửa năm!”

Hoàng Ngân cười cười, ngửa đầu nhìn đôi mắt mê ly dịu dàng của anh, “Anh thật coi em như đứa nhỏ ấy?”

“Em trong lòng anh chính là đứa trẻ mãi không bao giờ lớn lên.”

Louis nói xong lời tình cảm, cả trái tim Hoàng Ngân như bị vật nặng đập trúng, lồng ngực co rút chút.

Lời này...

Rất quen thuộc!!

Chưa bao lâu, người đàn ông ấy, cũng như vậy dịu dàng nói qua với cô cùng một lời nói!

Trái tim có co rút lại, “Đường...”

“Hử?”

Âm cuối quyến rũ của Louis theo bản năng kéo dài chút.

“Em...”

Hoàng Ngân mở miệng, muốn nói gì, nhưng lại biết làm sao mở miệng.

-----oOo-----

Chương 175: Anh chính là ba của dương dương

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Em nói đi.”

Louis cổ vũ cô.

Cho dù anh biết rõ, có thể lời nói của cô là điều mà anh ta không quá thích nghe.

Hoàng Ngân nhẹ nhàng thở ra một hơi, khẽ liếm đôi môi khô khốc của mình rồi ngẩng đầu lên nhìn anh: “Anh cũng biết, suốt bao nhiêu năm qua, vị trí của anh trong lòng em... Thật sự, không hề thấp hơn so với bất kỳ người nào, tuy rằng anh và em không có bất kỳ mối quan hệ máu mủ nào cả, nhưng trong lòng em. Dương Dương và cả mẹ em nữa, anh vẫn luôn là người quan trọng nhất! Em... em không nỡ làm tổn thương anh, càng không nỡ lừa gạt anh. Nhưng... Anh đối xử với em tốt như vậy, mà em lại không hề có chút tự tin nào với chính mình cả! Em...”

“Em yêu à.”

Louis gọi cô, cắt ngang lời mà cô nói, khóe miệng vẫn là nụ cười ấm áp cung chiều như cũ: “Nói cho anh biết, em muốn nói gì với anh?”

Hoàng Ngân cắn môi, đôi mắt rung rung khó xử nhìn anh.

“Không biết phải mở miệng như thế nào, vậy thì hãy nghe anh nói, có được không?”

Anh đối xử với cô vẫn luôn dịu dàng và có kiên nhẫn như vậy.

“Được.”

Hoàng Ngân ngoan ngoãn gật đầu.

“Hai chúng ta đã quen nhau bao nhiêu năm rồi? Tính ra cũng đã bốn năm. Em nói với anh không dưới mười lần rằng, trong suốt bốn năm ở Pháp, nếu như không có anh ở bên cạnh thì có lẽ trái tim em sẽ vĩnh viễn không thể có ánh mặt trời được nữa. Thế nhưng, em có từng nghĩ qua rằng, nếu như cuộc đời của Louis này không có ánh sáng mặt trời mà em mang lại suốt bốn năm qua thì có lẽ anh ta cũng không thể sống thoải mái như hiện tại được. Tình cảm giữa người với người đều là sự tương tác qua lại với nhau, anh yêu em, không chỉ bởi vì tình yêu thôi đâu. Em nhận lấy sự dịu dàng của anh dành cho em, em áy náy, nhưng mà, cho dù một ngày nào đó anh sẽ có người yêu mới thì anh vẫn sẽ ở bên cạnh em. Bởi vì, tình cảm của anh đối với em ngoại trừ tình yêu ra thì còn có cả tình thân nữa. Tình thân là quý giá nhất, mặc kệ sau này như thế nào thì chúng ta mãi mãi cũng sẽ là người một nhà, em hiểu không?”

Nước mắt của Hoàng Ngân không ngừng chảy xuống theo lời nói của Louis: “Thật không? Chúng ta thật sự sẽ là người một nhà sao?”

Cô hỏi xong thì lại càng khóc lớn hơn, đôi mi thanh tú cùng cái mũi nhỏ đều nhăn nhó hết cả lại: “Làm sao bây giờ? Em sợ, em sợ một ngày nào đó chúng ta sẽ phải tách nhau mà không hiểu lý do... Nhưng mà, em lại càng sợ sẽ làm lỡ dở anh cả một đời.”

“Em hy vọng anh tìm bạn gái?”

Louis thấp giọng hỏi cô, giọng điệu hơi căng thẳng.

“Không, không phải.” Hoàng Ngân vội vàng lắc đầu: “Anh cũng biết là em không hy vọng anh mơ hồ tìm đại một cô gái nào đó làm bạn gái mà, em hy vọng anh sẽ thuận theo tự nhiên, lúc người kia xuất hiện thì đưa tay ra bắt lấy, chứ không phải là...”

“Nhưng mà hiện tại anh cũng đang tìm đủ mọi cách để giữ chặt lấy cô ấy. Nhưng... hình như công sức của anh bỏ ra vẫn chưa đủ.”

Anh ta vẫn cười như cũ, chẳng qua là bên khóe miệng mơ hồ đã có thêm phần cay đắng.

Trái tim Hoàng Ngân cảm thấy đau xót, đôi mắt tràn ngập nước mắt khẽ sụp xuống: “Thật xin lỗi.”

Ngoại trừ xin lỗi ra thì cô không biết có thể nói cái gì cho phải nữa.

Nói cái gì cũng đều không thích hợp, nói cái gì có lẽ cũng sẽ làm anh bị tổn thương.

Cái người đàn ông thật lòng yêu thương cô này, cô nên làm thế nào mới có thể trao lại một phần tình yêu cho anh đây? Thật ra cô cũng thật sự thương anh, cũng yêu anh hơn cả sinh mạng của mình, thế nhưng cái loại yêu này, đến tốt cùng cũng không phải là tình yêu rung động...

“Bé cưng, hôm nay chúng ta không cần tiếp tục nghiên cứu vấn đề này nữa có được hay không? Cứ giống như em nói vậy đó, chúng ta nên thuận theo tự nhiên, OK?”

“OK.”

Hoàng Ngân khẽ gật đầu.

“Được rồi, ngoan ngoãn đi ngủ đi.”

Louis khẽ vỗ vào sau gáy Hoàng Ngân, dỗ dành cô.

“Không được, em vẫn còn chuyện chưa nói xong.” Hoàng Ngân không đi.

“Được, vậy em nói đi.”

Louis kiên nhẫn đợi cô.

“Người đàn ông vừa rồi kia...”

Hoàng Ngân nói đến đây có hơi dừng lại một chút, ngược mắt lên nhìn Louis ở phía đối diện, cô chỉ thấy anh cũng đang híp mắt lại, liếc nhìn cô như có điều gì đó suy nghĩ, Hoàng Ngân mấp máy bờ môi khô khốc: “Cái vị họ Cao vừa nãy kia, anh ta chính là ba của Dương Dương...”

Âm thanh vừa dứt, quả nhiên cả căn phòng đều trở nên yên lặng.

Hoàng Ngân rõ ràng nhìn thấy cặp lông mày tuấn mỹ kia của Louis có hơi nhăn lại, trái tim của cô cũng vì vậy mà khẽ co lại vài phần, rồi lại thấy anh nhanh chóng giã hai hàng lông mày ra, khẽ nhích lên, khõe miệng hơi cong: “Ánh mắt không tệ.”

Hoàng Ngân nhẹ nhàng thở ra, khõe miệng cũng hơi cong cong, chẳng qua nụ cười bên môi lại có chút cay đắng.

“Anh kết hôn rồi.”

Hoàng Ngân tổng kết.

“Ừ.” Louis đồng ý gật đầu, ánh mắt có vẻ phức tạp nhìn về phía Hoàng Ngân: “Còn muốn trở lại bên cạnh anh ta sao?”

“Chính là lúc này, khi em nhìn thấy anh ta, trái tim vẫn còn đập loạn xạ...” Hoàng Ngân hít sâu một hơi, mũi hơi chua xót: “Nhưng mà, anh ta đã kết hôn rồi! Hơn nữa, người tử tế vẫn còn rất nhiều. Hiện tại trong lòng em đang rất rối loạn, nhưng lý trí nói với em rằng em cần phải tránh xa anh ta ra...”

Hoàng Ngân giống như đang niệm chú, tự làm bầm với chính mình: “Em nghĩ em thật sự nên đi ngủ một giấc thật ngon, nghiêm túc suy nghĩ một chút xem sau này nên dùng bộ dạng nào để đối diện với anh ta.”

Hoàng Ngân thật sự đang có chút hoảng loạn.

“Được! Vậy thì ngoan ngoãn đi ngủ đi, gặp ác mộng thì hãy gọi anh, anh ở ngay bên cạnh em.”

“Được.”

Hoàng Ngân kéo cơ thể mảnh mai của mình trở về phòng ngủ.

Trong phòng khách, ở lại trong căn phòng vắng vẻ lúc này chỉ còn lại lẻ loi một mình Louis.

Anh ta đi đến trước quầy bar, tự rót cho mình một ly rượu nho Chardonnay, hương vị của rượu đỏ, vào miệng liền có chút chua chua, bên trong vị chua còn có thêm vài phần đắng chát.

Khu biệt thự Cẩm Sơn.

Người giúp việc- dì Trần đang cung kính nhận lấy chiếc áo vest của Cao Dương Thành cởi ra.

“Cậu chủ, vừa rồi ông chủ của CLB Lạc Lạc có đưa một cô gái tới đây, nói đó là người mà ngài muốn, hiện tại đã tắm xong, đang đợi ngài ở trong phòng rồi.”

“Ừ.”

Cao Dương Thành lạnh nhạt trả lời một tiếng, đôi chân dài bước đi, tâm trầm đi lên tầng hai.

Đối với cô gái mà dì Trần vừa nhắc tới, anh không có biểu hiện ra bất kỳ thái độ gì.

Bên trong phòng tắm rộng rãi.

Dòng nước lạnh lẽo chảy dọc theo những cơ bắp cường tráng của anh, bọt nước lan khắp làn da màu lúa mạch của anh, hương vị hormone nam tính tỏa ra khắp phòng tắm.

Anh ngửa đầu, nhắm mắt, tùy ý để dòng nước lạnh cọ rửa chà xát vào gương mặt góc cạnh của mình.

Hình dáng cao lãnh ma mị qua sự miêu tả của làn nước lại càng được khắc sâu hơn, gợi cảm hơn.

Bỗng nhiên, anh mở to đôi mắt ra.

Đó là một đôi mắt đen tuyền sâu thẳm như một con báo đang săn mồi, trong con ngươi để lộ ra sự sắc sảo, lạnh lẽo và cô độc.

Tia máu tanh đỏ tràn ngập đôi con ngươi màu đen, một bóng dáng diễm lệ màu đỏ nhanh chóng hiện lên trong đầu anh, đôi lông mày khẽ nhăn lại, cái chõ phía dưới bụng lập tức trở nên vô cùng phấn chấn, “đầu rỗng” cũng ngẩng cao lên.

Mẹ nó!

“Uỳnh!” một tiếng, anh đập mạnh lên chiếc vòi nước, nặng nề thở hổn hển một tiếng, anh kéo chiếc khăn tắm qua quần quanh ngang hông, bước dài ra khỏi phòng tắm, đi thẳng về phía phòng bên cạnh.

Có một người phụ nữ đang ngồi trên chiếc ghế sofa ở trong phòng.

Người phụ nữ này cũng không mặc cái gì cả, chỉ quần một nửa chiếc khăn tắm giống y như anh.

Thấy anh thâm trầm bước tới, người phụ nữ đó liền vội vàng đứng lên khỏi ghế sofa, cúi đầu, cung kính gọi một tiếng: “Ngài Cao.”

Cao Dương Thành u ám nhìn cô ta: “Ngẩng đầu lên!”

Giọng điệu bá đạo, không cho chen vào, hơn nữa còn lạnh lẽo vô cùng, dạy con người ta không rét mà run.

Người phụ nữ run lên một cái, sợ hãi nhưng vẫn ngẩng đầu lên.

Hàm răng trắng nõn cắn chặt môi dưới, vẻ mặt rất vô tội.

Ánh mắt lạnh lùng của Cao Dương Thành nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ tron bóng của cô ta.

Đôi môi mỏng nhưng không nhọn nhạt, khóe môi hơi nhếch lên, cùng với hàm răng đáng yêu đang cắn chặt lấy môi dưới.

Con người u ám của anh có một chút giật mình.

Cô gái này, trong mắt anh thì không có chỗ nào quá xuất chúng cả, duy chỉ có cái miệng này...

Cùng với cái miệng trong trí nhớ của anh... quá giống nhau.

Tầm mắt của anh nặng nề rơi lên trên đôi môi của cô ta, tay nắm lấy cằm của cô ta: “Đừng cắn nữa, tôi không thích.”

Âm thanh này có sự dịu dàng trước nay chưa từng có.

Giọng điệu dịu dàng kia đủ để làm tan chảy tất cả phụ nữ.

Gương mặt trong lòng bàn tay anh kia, không đúng, đôi môi kia, giống như tình cảm chân thành của chính anh...

Một khắc này, ngay cả người phụ nữ này cũng có một loại ảo giác như anh bị chính mình mê hoặc rồi! Nếu như không phải, vậy thì Cao Dương Thành ác nghiệt như Diêm Vương sao có thể đối xử dịu dàng với cô ta đây?

Ngón tay của anh, vô cùng lạnh...

Chạm đến đôi môi của cô ta, dường như muốn làm cô ta đông cứng lại vậy.

Nhưng, đốt ngón tay lại cẩn thận miêu tả lấy đôi môi anh đào của cô ta từng chút một, giống như tại vuốt ve một bảo vật vô cùng quý hiếm, mỗi một lần đụng chạm, đôi mắt thâm trầm của anh dường như lại nổi lên một đợt mây mù, mãnh liệt bành trướng!

“Bé cưng, hoan nghênh em trở lại!”

Giọng điệu của anh khàn khàn mê người khiến người khác thấy đau lòng.

“Ngài Cao?”

Cô gái nghi hoặc gọi anh một tiếng.

Cao Dương Thành lại thở dốc một lần nữa, xiết chặt lấy cằm của cô ta, đáy mắt đen tuyền lại khôi phục lại vẻ u ám, lạnh lẽo: “Sử dụng miệng của cô hầu hạ tôi!”

Mệnh lệnh bá đạo không cho phép ai cãi lại.

“Vâng...”

Nhận lấy mệnh lệnh, cô gái quỳ xuống trước thân hình tôn quý của anh, thay kéo chiếc khăn tắm quấn quanh hông ra. Lúc ngọn núi cao dững mãnh xuất hiện ở trước tầm mắt, cô gái vẫn cảm thấy kinh ngạc hít sâu một hơi, nhưng vẫn cố há miệng lớn nhất có thể... Nghiêm túc ngậm lấy cái thứ dững mãnh của anh, tùy ý nuốt vào...

Dùng đôi môi nóng ướt của cô để miêu tả nó.

Hai tay của Cao Dương Thành giữ chặt lấy đầu cô ta, ngón giữa xen vào bên trong mái tóc mềm mại của cô ta, anh nhắm mắt lại, trong đầu tất cả đều là gương mặt đang rung rung kia, thân ảnh yêu kiều đỏ tươi đang không ngừng lắc lư trước mắt của anh...

Cô mặc một chiếc váy ngắn thắt đai màu đỏ, làn váy rất ngắn, không tới đầu gối, đôi chân trắng nõn hoảng loạn đi qua đi lại trước mặt anh.

Thoáng qua đôi mắt u ám của anh, nhưng mỗi một bước, dường như đều chạm tới đáy lòng anh.

Kinh ngạc, vui mừng, xen lẫn với chua xót, đau đớn.

Người phụ nữ trước mặt anh, không ngừng trùng lặp với gương mặt kiều diễm kia của cô, dường như ngay lúc này cô đang dùng chính đôi môi đỏ mọng mê người để ra sức hầu hạ anh...

Máu nóng điên cuồng lập tức tràn về khắp bộ não, anh vừa mở mắt thì lại chỉ thấy một người phụ nữ có gương mặt xa lạ đang ghé sát vào dưới háng của anh, ra sức lấy lòng anh. Đột nhiên, một cảm giác khiến người

ta ghét bỏ lập tức trào lên, anh chán ghét đẩy ra người phụ nữ dưới thân ra, toàn thân toát ra vẻ tàn nhẫn, lạnh lùng: “Cút!!”

“Cút!”

Một chữ lạnh như băng thốt ra từ đôi môi mỏng sắc như lưỡi dao, sự lạnh lẽo thấm sâu vào xương tủy.

Người phụ nữ kia sợ tới mức cả người khẽ run rẩy, quần khăn tẩm vào rồi hoảng sợ chạy ra khỏi căn phòng.

Trong lúc nhất thời, trong căn phòng lạnh như băng này chỉ còn lại có một mình Cao Dương Thành.

Anh nhặt chiếc khăn tẩm lên quần quanh hông, thân thể nặng nề ngã vào xuống ghế sofa.

Anh tiện tay lấy một điều thuốc trên bàn, rồi lại bực bội với lấy chiếc bật lửa trên bàn uống trà. “Tách” một tiếng, ngọn lửa bùng lên, ánh lửa le lói giữa những ngón tay, đầu thuốc được châm, chiếu sáng gương mặt lạnh lùng, cô độc, bi thương của anh trong bóng đêm.

Bóng đêm, âm u.

Giống như sắp nuốt chửng cả người anh

Trong thế giới u ám này chỉ có một mình anh!

Nhiều năm nay, anh dường như cũng đã quen rồi.

Làn khói thuốc mờ ảo mịt mù xuất hiện từ đôi môi mỏng của anh, bóng tối che đi gương mặt lạnh lẽo kín như bưng, dáng người cao lớn cường tráng của anh, lại càng càng tỏa ra sự lạnh lẽo, âm trầm.

“Cốc cốc cốc...”

Cửa phòng có người lễ phép gõ lên.

Bên ngoài vang lên âm thanh cung kính của dì Trần: “Cậu chủ, bà chủ gọi điện tới.”

Đôi mắt âm u như hồ sâu của Cao Dương Thành tối đi vài phần, đôi môi mỏng khẽ mấp máy: “Vào đi.”

“Vâng.”

Dì Trần đẩy cửa vào, đưa điện thoại tới cho Cao Dương Thành đang ngồi ở sofa, sau đó thì lui ra khỏi phòng.

“Dương Thành.”

“Ừ.”

Cao Dương Thành lạnh nhạt lên tiếng, thân hình to lớn lười biếng lùi về phía sau, sắc mặt hờ hững.

“Ngày mai nhất định nhớ về ăn cơm trưa nha.” Trong điện thoại, thái độ của Ôn Thuần Như vô cùng ân cần.

-----oOo-----

Chương 176: Tấm bia đá

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Để xem sao đã...” Anh khẽ nhếch lông mày với vẻ không tập trung.

“Con trai à, trong lòng con có hận mẹ thế nào đi chăng nữa thì ngày mai dù sao cũng là sinh nhật của mẹ con, con trở...”

“Con biết rồi.”

Cao Dương Thành trực tiếp cắt lời của mẹ mình: “Ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp...”

Chỉ với ba chữ, Cao Dương Thành rõ ràng có thể nghe ra được sự cô đơn trong lời nói của mẹ mình.

Trong đôi mắt thâm trầm của Cao Dương Thành có xoẹt qua một tia buồn bã, nhưng lại rất nhanh biến mất, khôi phục lại dáng vẻ bình thường, anh không chút lưu tình cúp đi điện thoại.

Buổi tiệc mừng sinh nhật của Ôn Thuần Như dự định được long trọng tổ chức vào chủ nhật ba ngày sau.

Mà hôm nay cũng chỉ là một bữa cơm đoàn tụ gia đình bình thường thôi, nếu như không có lý do như vậy thì mọi người trong nhà làm sao có cơ hội được tề tựu lại một chỗ với nhau chứ?

Trên chiếc ghế chủ tọa của bàn ăn là chủ nhân của ngôi nhà, Cao Lâm Tuấn, bên trái có Ôn Thuần Như làm bạn, bên phải là con trai Cao Dương Thành, mà người ngồi bên cạnh Cao Dương Thành chính là con dâu Khuất Mỹ Hoa.

“Chị Lý, mang thức ăn lên đi.”

Người đã tề tựu đông đủ, Ôn Thuần Như kêu lên một tiếng.

Chị Lý dẫn theo một đám người hầu nữ, trên tay bưng những cái khay màu vàng đang tiến vào phòng ăn, bắt đầu sắp xếp từng món lên cho bọn họ một cách ngay ngắn, trật tự.

Trên bàn ăn, bầu không khí lại có chút áp lực.

Từ trước đến nay Cao Lâm Tuấn chính là người ít nói nhất trong ngôi nhà này, mà Cao Dương Thành hiển nhiên cũng kế thừa cái truyền thống tốt đẹp này của bố mình, không nói đôi câu vài lời. Khuất Mỹ Hoa thấy chồng mình và bố chồng đều nghiêm mặt không nói nên tự nhiên cũng thận trọng không dám có quá nhiều lời.

Cô ta được gả vào ngôi nhà này, bởi vì cái bụng mãi chẳng thấy có phản ứng gì, nên địa vị của cô ta trong mắt mẹ chồng cũng càng ngày càng thấp đi, cho tới tận hôm nay, cô ta cũng không dám làm gì lỗ mắng trong ngôi nhà này cả.

Ôn Thuần Như không ngừng gấp thức ăn cho Cao Dương Thành:
“Dương Thành à, con ăn nhiều một chút. Ài, tuổi tác của mẹ cũng càng ngày càng lớn rồi, cho tới tận hôm nay thì cũng không còn mong muốn

gì nữa, chỉ mong hai đứa sớm để mẹ được bế cháu là được rồi.”

Khi bà ta nói ra lời này cũng không quên liếc mắt nhìn Khuất Mỹ Hoa ở bên cạnh Cao Dương Thành một cái.

Khuất Mỹ Hoa cúi thấp đầu xuống.

Cao Dương Thành trầm giọng cười cười, nụ cười đó mang theo sự châm biếm rất sâu đậm: “Sao vậy? Mẹ, mẹ không sợ cháu mình ra đời sẽ thành một đứa dị dạng sao?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Ôn Thuần Như lập tức thay đổi, vừa trắng vừa xanh, đồng thời cũng xẹt qua một tia áy náy rất rõ ràng: “Con trai à, chuyện đó mẹ thật sự không cố ý đâu...”

“Mẹ!”

Cao Dương Thành lạnh giọng cắt ngang lời của bà ta, âm cuối còn nặng nề thêm vài phần: “Khó khăn lắm mới về nhà ăn được một bữa cơm, có một số chuyện con không muốn nhắc lại nữa.”

Giọng điệu của anh lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Sắc mặt của Ôn Thuần Như không được tốt cho lắm, liếc mắt nhìn chồng mình ở bên cạnh, thấy ông ta vẫn ăn cơm mà không biểu lộ bất kỳ điều gì, hoàn toàn không hề có ý định xen vào chuyện này, sắc mặt của bà ta lại càng trầm xuống hơn, bà ta ném dao đĩa trong tay đi lạnh giọng nói: “Không sinh cũng không sao, vậy con mau tìm đứa con trai mà con đã sinh ở bên ngoài kia về đây đi.”

Lời này của Ôn Thuần Như vừa nói ra, trong nháy mắt liền nổi lên mấy đọt sóng kinh người.

Tất cả mọi người trên bàn ăn, không hện mà cũng nghiêng đầu nhìn bà ta, ngay cả Cao Lâm Tuấn cũng nhíu mày chăm chú nhìn bà ta.

Trong đôi mắt đen tuyền của Cao Dương Thành xẹt qua một tia u ám khó có thể phát hiện ra được, anh bình tĩnh cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

“Mẹ...”

Khuất Mỹ Hoa cuối cùng cũng thấy lo lắng rồi: “Không phải lúc đầu mẹ đã nói rõ là tuyệt đối sẽ không để đứa trẻ kia trở lại sao? Tại sao bây giờ mẹ lại hối hận rồi chứ?”

“Đó còn không phải là do cái bụng của cô không chịu tranh giành gì sao?”

Ôn Thuần Như tức giận mắng một câu, lại nói tiếp: “Nói chung, tôi không cần biết như thế nào hết, trong người đứa trẻ đó vẫn đang chảy dòng máu của nhà họ Cao chúng ta thì nhất định phải đưa nó về nhận tổ quy tông.”

Cuối cùng thì Cao Dương Thành cũng đã có phản ứng lại.

Khóe miệng lạnh lùng của anh khẽ nhếch lên một đường cong không hề có hơi ấm: “Nếu con không chịu thì sao?”

Anh giương mắt, u ám nhìn chăm chăm vào mẹ ruột của mình.

“Nó là con trai của con đó! Con không muốn đem nó trở lại sao?” Lòng may của Ôn Thuần Như khẽ run rẩy.

“Muốn chứ, con không chỉ muốn một mình thằng bé mà còn muốn cả mẹ của nó nữa.”

Cao Dương Thành lạnh lùng cười.

Chiếc thìa trong tay khẽ buông ra, kêu lên một tiếng “leng keng” rồi rơi vào trong chiếc bát. Anh lười biếng dựa lưng về phía sau, nhếch mắt nhìn gương mặt vừa xanh vừa trắng của mẹ mình, khiêu khích cười một tiếng: “Mẹ đồng ý không?”

“Mẹ không đồng ý, mẹ sẽ không để người phụ nữ thấp kém đó được gả vào nhà chúng ta đâu.”

“Ha!”

Cao Dương Thành hừ lạnh, cười một tiếng, ngón tay thon dài đưa lên sờ sờ cái mũi, hai cánh tay chống lên trên mặt bàn, tiến sát lại gương mặt

gần như đã trở nên vụn vẹo của mẹ mình, khẽ cười nói: “Mẹ à, con hỏi qua ý kiến của mẹ chẳng qua cũng chỉ là xuất phát từ phép lịch sự mà thôi. Mẹ cho rằng con trai của mẹ bây giờ nếu thật sự muốn có được cô ấy thì một câu “không đồng ý” của mẹ có còn tác dụng gì hay sao?”

Ôn Thuần Như thở dốc: “Con...”

Gương mặt của Khuất Mỹ Hoa lúc này đã trắng bệch như một tờ giấy, không thể nhìn thấy được bất kì tia máu nào cả, cô ta nắm chặt lấy bộ dao đĩa trong tay, trong lúc không tự chủ được càng lúc càng nắm chặt hơn.

Cũng ngay tại lúc nghe thấy lời nói kia của Cao Dương Thành, cô ta nhanh chóng giữ chặt cánh tay rồi mới từ từ nói lỏng ra được.

“Mẹ à, mẹ nên cảm thấy may mắn đi vì con trai mẹ hiện tại không còn muốn cô ấy nữa rồi.”

Anh nói xong thì đứng dậy một cách tao nhã, lấy chiếc khăn ướt ở trên mặt bàn lau tay, lạnh lùng cười nhìn Ôn Thuần Như, sự lạnh lùng sắc bén khiến lòng người cảm thấy vô cùng lạnh lẽo: “Nhưng nếu như mẹ dám đụng đến một cọng lông của cô ấy và con trai cô ấy thôi thì cái giá phải trả sẽ là cả Ôn thị của các người. Mẹ, con trai mẹ ngày hôm nay nói được thì có thể làm được.”

Anh ném cái khăn ướt xuống mặt bàn: “Con ăn xong rồi, mọi người cứ từ từ ăn.”

Anh khẽ cười, trông giống như một thân sĩ vô cùng tao nhã, dường như những lời uy hiếp vừa rồi không phải do chính anh nói ra vậy.

Anh xoay người, bình thản bước lên tầng.

Chỉ còn lại hai gương mặt đã trắng bệch cùng với Cao Lâm Tuấn trước sau không hề thay đổi sắc mặt.

“Ông xã, anh nhìn con trai anh xem!”

Đáy mắt của Ôn Thuần Như rung rung, kéo lấy cánh tay của chồng mình, tố cáo với ông ta: “Anh còn không quản nó nữa nữa thì sớm muộn

gì nó cũng sẽ trở nên hư hỏng mà thôi. Anh xem nó vừa nói cái gì cơ chứ, nó vậy mà lại lấy Ôn thị của em ra để uy hiếp em đó. Em là mẹ của nó đó, nó lại dám đối xử với em như vậy, thật đúng là đứa con bất hiếu.”

Cao Lâm Tuấn lạnh lùng nói: “Cô là mẹ nhưng không phải cũng không ít lần uy hiếp con trai mình hay sao? Ôn Thuần Như, cô đừng có quên, trong người con trai cô cũng đang chảy một nửa dòng máu của tôi đấy.”

Ông ta nói xong thì lạnh lùng đứng dậy bước ra khỏi phòng ăn, âm thanh trầm thấp ra lệnh: “Chị Lý, pha một bình trà mang vào phòng đọc sách cho tôi.”

“Mẹ, lời của Dương Thành mẹ cũng đừng có để trong lòng.”

Một bữa cơm cũng không ăn nổi, thật đúng là xui xẻo mà.

Những người đàn ông cũng đã đi rồi, trong phòng ăn lúc này chỉ còn lưu lại hai người phụ nữ, Khuất Mỹ Hoa buộc lòng phải nói lời an ủi mẹ chồng của mình.

“Thật đúng là đồ vô dụng, một người đàn ông thôi mà cũng không giải quyết được.”

Ôn Thuần Như đem tất cả tức giận đổ hết lên người Khuất Mỹ Hoa.

Hai bàn tay đang đặt trước người của Khuất Mỹ Hoa không tự chủ được khẽ siết chặt lại, ấn đường run rẩy ản ản sự phẫn nộ, nhưng cô ta vẫn rất thông minh mà áp chế cái lửa giận đó xuống: “Mẹ à, chuyện này chúng ta thật sự không thể cưỡng cầu được. Mẹ cũng biết mà, độc tố trong người anh ấy cũng chưa hết hoàn toàn...”

Nói đến cuối cùng, Khuất Mỹ Hoa lại yên lặng không nói tiếp, cố ý làm ra vẻ sợ hãi nhìn mẹ chồng phía đối diện.

“Cô cũng đang oán trách tôi sao? Nếu như năm đó không phải vì muốn tác hợp cho hai người thì tôi sẽ bỏ thuốc cho nó sao?”

Năm đó Ôn Thuần Như gấp gấp muốn có cháu nội, vì để tác hợp cho con trai và Khuất Mỹ Hoa chỉ đành phải sử dụng thủ đoạn mà mình đã từng dùng qua, tiêm thuốc kích dục cho con trai mình. Nhưng lại không ngờ

rằng, cái đó với con trai không có hiệu quả, cuối cùng bà ta tức giận dứt khoát đi tìm xã hội đen, trói con trai mình lại, cưỡng ép nó dùng loại thuốc mạnh nhất trên thị trường, nhưng bà ta lại càng không ngờ rằng, loại thuốc đó lại chính là thuốc phiện. Thuốc phiện và heroin tuy có cách làm khác nhau nhưng lại có kết quả như nhau, độ tinh khiết gần như là một trăm phần trăm, năm đó thiếu chút nữa đã lấy luôn mạng của anh rồi, cho đến tận bây giờ trong người của anh vẫn còn lưu lại độc tố không thể loại bỏ hết được, về việc nghiện thuốc phiện thì thật may là con trai bà ta không có bị nhiễm.

Mà cái đơn thuốc kích dục kia tại sao cuối cùng lại trở thành thuốc phiện thì hiển nhiên là có người nào đó đã động tay động chân rồi, nhưng người đó là ai thì đến tận hôm nay cũng không ai biết.

“Mẹ chồng à, dùng thuốc là chủ ý của mẹ, mẹ đừng có mà cố đổ lên người con.”

Khuất Mỹ Hoa đột nhiên đứng thẳng dậy, một chữ “Mẹ” cũng biến thành “Mẹ chồng”, sắc mặt rất khó coi: “Con ăn xong rồi, mẹ tự ăn đi.”

Cô ta nói xong cũng không thèm chú ý đến Ôn Thuận Như đang tức giận trợn trừng hai mắt ở đằng sau mà cứ thế xoay người ra khỏi phòng ăn.

Hoàng Ngân dẫn theo 20 nhà thiết kế tinh anh nòng cốt đi tới tập đoàn “SSE”.

Trên đường đi, cô chỉ lo vùi đầu vào sắp xếp tài liệu thiết kế thì nghe thấy các đồng nghiệp nữ cùng xe đang thảo luận rất sôi nổi về giám đốc chấp hành mới của tập đoàn “SSE”, Cao Dương Thành.

“Nghe người ta nói giám đốc của SSE đẹp trai vô cùng! Chính là loại người đi tới đâu thì một trăm phần trăm người ta sẽ ngoái đầu lại nhìn! Trời ạ, thật khiến tôi như nở hoa trong bụng nha, thật mong chờ mong!”

“Có cái gì mà vui đến nở hoa chứ? Người ta lạnh lùng như một khối băng, cô cho rằng anh còn có thể nhìn đến chúng ta sao? Hơn nữa, người ta cũng đã kết hôn rồi, là người đàn ông đã kết hôn rồi!”

“Đã kết hôn thì sao? Không biết ở bên ngoài người ta có bao nhiêu tình nhân nữa kia! Nghe nói anh luôn luôn hào phóng với các tình nhân, chỉ

phí mỗi lần chia tay đều hơn ba mươi mấy triệu đấy! Chậc chậc... Cho tôi, tôi đây cũng nguyện ý!”

Nghe được tiếng bàn luận của các cô ấy, Hoàng Ngân khẽ chau mày, trong lòng không tự chủ được liền có chút phiền muộn. Cô xoa xoa huyết thái dương, hỏi lái xe: “Còn có bao lâu thì tới?”

“Tổng thanh tra, đường Hoàng Ngân phía trước vẫn còn đang tắc! Xe không thể chạy nổi.” Lái xe quay đầu lại nói với Hoàng Ngân.

“Đường Hoàng Ngân?”

Hoàng Ngân ngạc nhiên: “Phía trước không phải là đường Phù Dung sao?”

Đổi tên lúc nào vậy? Còn giống tên của cô nữa chứ. Thật đúng là có duyên.

“Ồ? Tổng thanh tra của chúng ta không phải cũng tên như vậy sao? Thật đúng là trùng hợp! Tổng thanh tra, đây có thể chính là đường chuyên dụng của cô nha!” Hai đồng nghiệp nữ cuối cùng cũng chuyên đề tài qua trêu gheo Hoàng Ngân rồi.

“À! Hai năm trước con đường này đã đổi tên rồi!” Lái xe trả lời câu hỏi của Hoàng Ngân: “Năm đó thành phố có sửa chữa lại, xây mới lại tất cả các con đường cho rộng rãi hơn. Lúc ấy chính phủ thiếu tiền, đành phải tìm những ông chủ có tiền trong thành phố của chúng ta bỏ vốn ra đầu tư, cái này, con đường này chính là do giám đốc của tập đoàn "SSE" làm, cho nên tên đường và cột mốc đường cũng do anh thay đổi. Bên kia không phải là tấm bia mà chính phủ khen tặng sao? Bên trên có khắc tên và năm đó!”

Hoàng Ngân nhìn theo ngón tay của lái xe.

Quả nhiên, ven đường có một tấm bia đá nhỏ không theo quy tắc, trên tấm bia đá có khắc rải rác mấy chữ...

“Đường Hoàng Ngân, xây năm 201X, Cao Dương Thành quyền tặng”.

Gió xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh của xe ô tô, dường như còn cuốn

theo nhưng hạt cát thổi vào trong mắt Hoàng Ngân...

“Tổng thanh tra, tổng thanh tra? Cô làm sao vậy?”

Đồng nghiệp nữ Tiểu Bát lo lắng gọi Hoàng Ngân vài tiếng: “Làm sao vậy? Mắt cô đỏ quá.”

“Hà?”

Hoàng Ngân bưng tỉnh, miễn cưỡng nhếch khóe miệng lên: “Không sao, vừa mới nãy gió bắt đầu thổi, hạt cát bay vào mắt thôi.”

Con đường phía trước cuối cùng cũng đã thông không ít, thân xe khởi động lần nữa, hai con mắt của Hoàng Ngân liếc về phía tấm bia đá một lần nữa. Trong khoảnh khắc này, cô dường như có thể nhìn thấy được người đàn ông kia, một chiếc áo khoác màu đen đang đứng bên dưới cột mốc đường, một tay nhét vào bên trong túi áo, tay kia cầm một điều thuốc, khi hút khi không, đôi mắt đen tuyền trong suốt bên trong làn khói mịt mờ lại càng trở nên đục ngầu...

Hoàng Ngân vô lực dựa người vào ghế ngồi bằng da, chột nghe được các đồng nghiệp nữa bên cạnh lại bắt đầu thảo luận.

“Nghe nói giám đốc Cao trước đây là một bác sĩ cực kỳ xuất sắc đây! Nhưng mà không biết tại sao, cuối cùng lại từ bỏ ngành y chuyển sang kinh doanh rồi.”

-----oOo-----

Chương 177: Bực bội khó hiểu

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Còn có thể có nguyên nhân gì chứ, đương nhiên là việc buôn bán kiếm được nhiều tiền hơn so với làm bác sĩ rồi! Hơn nữa, làm bác sĩ có bao nhiêu khổ tâm chứ? Mỗi ngày đi tới đi lui trong bệnh viện, bản biết bao nhiêu đúng không? Với lại, lúc khám bệnh cho người ta, giám đốc Cao lại suốt ngày căng cứng cơ mặt, có người bệnh nào lại thích chứ? Làm bác sĩ khăng định không thích hợp anh.”

Hoàng Ngân nhíu nhíu mày, nghiêng đầu, nhìn về phía nữ đồng nghiệp bên cạnh mình.

Cô ta tên là gì nhỉ? Bản thân tạm thời không nhớ ra, nhưng trong vô thức thì không quá thích cô gái này: “Anh có thích hợp làm bác sĩ hay không, cũng không phải một hai câu của cô là có thể tùy tiện bình luận được! Còn nữa, bệnh viện là một nơi vô cùng thần thánh, đừng có dùng từ “bần” này để hình dung nó!”

Về mặt của Hoàng Ngân chưa bao giờ quá nghiêm túc và chân thành như này.

Thái độ đột nhiên tới này khiến cho cô gái kia có chút cứng họng, cô ta nhìn thoáng qua cùng người cùng mình nhiều chuyện là Tiểu Bát, lặng yên không nói gì.

Dù sao, cho dù có không thoải mái thì cô cũng là của lãnh đạo trực tiếp của mình!

Nhìn thấy bộ dạng này của đồng nghiệp, Hoàng Ngân biết có lẽ là do dáng vẻ của mình quá mức kiêu ngạo rồi, nhưng cô lại không có tâm trạng đi để ý tới những thứ này, khẽ xoa xoa huyết thái dương, đầu có chút đau, mà trong lòng lại càng giống như có một đoàn tay chèo đang phá rối, bừa bãi lộn xộn, rất buồn phiền.

Chủ đề mà các cô ấy vừa mới thảo luận, không thể nghĩ ngờ gì nữa, đó cũng là chuyện mà cô không thể nào giải thích được.

Năm đó, chàng trai một lòng theo đuổi nghề bác sĩ kia vì sao đến cuối cùng lại lựa chọn buông bỏ giấc mộng này của anh chứ?

Ước mơ của anh không quan trọng vậy sao?

Người khác thì Hoàng Ngân còn không rõ, nhưng với anh... thì Hoàng Ngân lại hiểu quá rõ!

Ước mơ này với anh mà nói, giống như cội nguồn tươi đẹp của cuộc sống vậy, giống như một dòng nước chảy vào thế giới của anh! Mà hiện tại, ước mơ không còn nữa, vậy anh đâu rồi, có khỏe hay không?

Rốt cuộc là vì cái gì mới khiến anh buông bỏ ước mơ mà anh kiên trì suốt bao nhiêu năm nay như vậy chứ? Là do mẹ anh ép buộc? Hay là vì cái gì khác?

Hoàng Ngân nghĩ mãi cũng không ra, càng nghĩ lại càng chỉ cảm thấy đau đầu hơn...

Tòa nhà tập đoàn SSE, tầng ba mươi hai ——

“Tổng thanh tra Đỗ, hoan nghênh tới thăm! Không nghĩ tới chúng ta lại gặp nhau nhanh như vậy!”

Người tới trước mặt là Lý Nam Vũ.

Hôm nay, trên gương mặt tuấn tú thiên về dáng vẻ của một thư sinh của anh có thêm một cái kính mắt màu vàng nữa, ngược lại khiến anh trở nên trưởng thành hơn không ít.

Phía sau, anh còn dẫn theo một đám nhân viên cấp cao tiến lại gần phía Hoàng Ngân, lịch sự bắt tay cô, nhiệt tình tự giới thiệu: “Lần trước gặp mặt, thật không ngờ cô lại chính là người đứng đầu bộ phận thiết kế của chúng tôi, nếu sớm biết như vậy thì lần trước nên làm quen kỹ một chút! Xin chào, tôi là Lý Nam Vũ, là thư lý thân cận của giám đốc Cao!”

Bên dưới lớp kính mỏng có lóe lên một tia sáng như hồ ly, Hoàng Ngân tất nhiên cũng biết người này không hề đơn giản chút nào.

“Trợ lý Lý khách sáo rồi, Đỗ Hoàng Ngân!” Hoàng Ngân nắm tay với anh.

Lý Nam Vũ cùng với tất cả những nhân viên cao cấp khác cũng lần lượt bắt tay với cấp dưới của Hoàng Ngân, rồi giới thiệu bản thân.

“Tổng thanh tra Đỗ, chắc hẳn mọi người cũng biết trường hợp lần quan trọng như thế nào rồi, hơn nữa giám đốc Cao của chúng tôi cũng tự nhiên cho nó ở vị trí quan trọng nhất, vậy nên mong rằng mọi người sẽ cố gắng nhiều hơn. Còn về phần phòng làm việc của mọi người, để thuận tiện trao đổi với giám đốc của chúng tôi thì chúng tôi đã giúp mọi người sắp xếp phòng làm việc ở bên phải sảnh lớn tầng ba mươi hai rồi. Tổng

thanh tra Đổ, phòng làm việc của cô ở bên trái sảnh lớn, đối diện với phòng làm việc của tổng giám đốc, nếu có vấn đề gì thì cũng thuận tiện cho hai người ở gần thương lượng.”

Lý Nam Vũ giúp bọn họ sắp xếp tất cả mọi thứ đâu vào đấy, cuối cùng, lại giơ tay lên nhìn qua đồng hồ trên cổ tay, đẩy mắt kính trên sống mũi, lúc này mới nói: “Hiện tại tổng giám đốc đang có một cuộc hội nghị lớn, có lẽ một lúc nữa cũng không thể nào phân thân ra được, chờ sau khi ngài ấy kết thúc hội nghị thì sẽ tới chào hỏi qua với mọi người.”

Nói xong, ánh mắt anh ta hướng về Hoàng Ngân, rồi lại bắt tay cô một lần nữa: “Tổng thanh tra Đổ, làm phiền cô phải hao tổn tâm trí rồi.”

“Nên làm thôi.”

Hoàng Ngân nhếch môi cười cười, bắt tay lại với anh ta.

Tất cả mọi công việc đều đã được bàn giao xong, Lý Nam Vũ lập tức dẫn đám người dự bị rời khỏi đó, mới vừa đi đến cửa ra vào thì chợt nghe thấy anh ta cung kính gọi một tiếng: “Giám đốc Cao!”

Sau đó chỉ thấy Cao Dương Thành mặc một bộ vest nghiêm túc xa xỉ, đôi chân thon dài sải bước thong thả bước lại gần chỗ Hoàng Ngân.

Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia đang dần dần bước về phía cô, tim của Hoàng Ngân khẽ xiết chặt lại, nhất thời cảm thấy có một loại áp lực khiến cô không thở nổi.

Ánh mắt của anh, bắn thẳng đến phía Hoàng Ngân.

U ám, lạnh lẽo, thờ ơ, xa cách? Cái cảm giác vênh váo hung hăng đè ép lên cô, khiến cô vô thức lùi lại phía sau một bước nhỏ.

Ngay sau đó, thân hình cao lớn của người đàn ông này dừng lại khi còn cách chỗ cô đứng khoảng nửa mét.

Bóng râm che xuống cả người cô, giống như là một đỉnh núi Thái Sơn đang đè ép xuống.

Mà ánh mắt của anh, từ đầu đến cuối vẫn luôn rơi vào gương mặt nhỏ

nhấn có chút bối rối của cô, trong đáy mắt anh cũng đang cuộn trào mãnh liệt, lúc nóng lúc lạnh...

Đôi môi mỏng như đao gọt, vẫn luôn mím chặt, không nói gì, cũng hoàn toàn không có ý định muốn mở miệng nói chuyện.

Dần dần một lớp mồ hôi mỏng bắt đầu chảy ra từ lòng bàn tay của Hoàng Ngân, cô hít sâu vào một hơi mà không để lại dấu vết, dùng hết khả năng ổn định lại tâm trạng của mình, ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Tổng giám đốc Cao, hân hạnh gặp mặt.”

Cô chủ động đưa tay ra với anh.

Cao Dương Thành nghe vậy, trong đôi mắt màu đen của anh lướt qua một tia khen ngợi mỏng manh, ánh mắt chuyển từ trên gương mặt của cô sang bàn tay phải đang duỗi ra của cô.

Anh nắm chặt tay của cô: “Hân hạnh gặp mặt.”

Giọng nói không hề có âm luật, vẫn dễ nghe như trước khiến người ta phải động lòng.

Đôi môi mỏng thản nhiên, có hơi động đậy hai cái, lại vô cùng gợi cảm khiến cho người ta khôngỡ rời mắt.

Hoàng Ngân ngược mắt nhìn anh ở trước mặt, bốn năm không gặp khiến cô thất thần trong chốc lát.

Tay bị anh nắm chặt.

Lực không mạnh, nhưng giữa các ngón tay lại là sự lạnh lẽo thấu tận xương.

Khác biệt rất rõ rệt với lòng bàn tay ấm áp của anh bốn năm trước.

Trong lúc Hoàng Ngân vẫn đang còn thất thần thì bỗng nhiên lòng bàn tay trở nên trống rỗng, anh đã buông bàn tay của cô ra.

Cô hoàn hồn lại, anh đã thông thả đi qua cô, bước qua dạn dò với cặp dưới của anh.

Anh chẳng qua chỉ là xuất phát từ phép lịch sự đến bắt tay với từng người mà thôi, đôi gò má lạnh lùng nghiêm nghị kia không có quá nhiều cảm xúc dư thừa. Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại trên mặt Hoàng Ngân.

“Tổng thanh tra Đỗ.”

Anh gọi cô.

“Có.”

Hoàng Ngân lên tiếng, trái tim thoáng cái lại treo ngược trở lại.

Đối với sự khẩn trương của cô, Cao Dương Thành lại lộ ra vẻ ung dung, anh giơ cổ tay lên nhàn nhạt nhìn đồng hồ: “Tôi còn một tiếng đồng hồ nữa thì kết thúc hội nghị, cho cô thời gian một giờ để chỉnh sửa lại tài liệu. Một giờ sau thì tới phòng làm việc của tôi một chuyến, tôi muốn nghe suy nghĩ xử lý thiết kế của đội các cô.”

“Được.”

Hoàng Ngân đồng ý.

Cao Dương Thành cất bước ra khỏi đại sảnh.

“Oa! Tổng giám đốc Cao thật đúng là đẹp trai chết mất!” Hai tay Tiểu Bát nắm lại, làm ra một bộ dáng mê trai.

Lý Nam Vũ đẩy gọng kính trên sống mũi, cười nói: “Cũng đừng quá si mê giám đốc của chúng tôi, yêu phải người đàn ông như vậy thì thật sự cũng không dễ dàng gì.”

Hoàng Ngân thu hồi lại ánh mắt vẫn nhìn bóng lưng đã biến mất của Cao Dương Thành lại, vỗ vỗ tay, nói: “Được rồi, mọi người tranh thủ thời gian chỉnh sửa lại một chút, chuẩn bị làm việc!”

“Ài! Đẹp trai thì đẹp trai thật, thế nhưng cũng không tránh khỏi khắc khe quánha! Chúng ta vừa mới tới cũng chẳng thèm cho cơ hội để thờ nữa, cuộc sống sau này chẳng phải sẽ càng thảm hơn sao?”

Tiểu Bát kêu khỏ thấu trời.

Lý Nam Vũ vẫn chỉ nở một nụ cười ôn hòa như cũ: “Tổng thanh tra Đỗ.”

Anh ta gọi Hoàng Ngân một tiếng, cô vũ cô: “Làm tốt vào, đừng quá áp lực.”

“Cảm ơn.”

“Có vấn đề gì thì lúc nào cũng có thể tới tìm tôi.”

Lý Nam Vũ nói xong, cũng quay người rời đi.

Tất cả đồng nghiệp, tất cả các vị trí và Hoàng Ngân cũng ôm tư liệu đi về phòng làm việc của mình.

Tổng quan mà nói, phúc lợi mà SSE cho bọn họ cũng coi như không tệ, bộ phận thiết kế của họ cũng chỉ xem như là tạm thời điều tới, tiền lương thì gấp đôi bình thường, nhìn qua căn phòng làm việc cho một người...

Rộng rãi khiến người khác lú lười!

Đánh giá sơ bộ thì ít cũng phải sáu mươi mét vuông.

Giá sách kín cả bức tường, kéo dài từ mặt đất đến tận trần nhà, xung quanh có thang gác di động thuận tiện cho lúc lấy sách sử dụng.

Bên trong giá sách là các loại sách khác nhau được bày biện chỉnh tề, thiên văn, địa lý, cái gì cần có đều có.

Trước giá sách hai mét có đặt một bộ ghế sofa bằng da thật màu nâu, trên bàn trà bằng gỗ lim đặt trước sofa có một bộ đồ uống trà cao cấp, còn trên vách tường phía đối diện là màn hình chiếu mà bình thường các văn phòng hay sử dụng.

Bên tay trái là một cái bàn công tác hình vòng cung, trên bàn đặt các loại văn kiện được bố trí ngăn nắp, chính giữa một chiếc máy tính chuyên dụng, trước máy tính có đặt hai chậu cây xanh, có lẽ là Tử La Lan. Nụ hoa đã mơ hồ chớm nở, không lâu nữa chắc hẳn sẽ nở rộ.

Hoàng Ngân ngồi xuống trước bàn làm việc, bắt đầu sửa soạn lại tài liệu trong tay.

Nhìn lần lượt từng sơ đồ bản vẽ ở trước mặt, nhưng không hiểu sao suy nghĩ của Hoàng Ngân lại bay ra ngoài mắt rồi...

Nghĩ đến lúc mới tới "SSE" lúc, đi qua con đường Hoàng Ngân kia, Hoàng Ngân không khỏi thấy căng thẳng trong lòng.

Cô không dám phỏng đoán quá nhiều về ý nghĩa của việc anh đặt cái tên đó, nhưng... cái tên đó ít nhất cũng có quan hệ với mình đi?

“Ài...”

Hoàng Ngân bực bội gãi gãi sau gáy, xoa xoa huyết thái dương, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa!

Nghĩ quá nhiều, bệnh đau nửa đầu lại tái phát rồi, não bộ cũng thấy đau.

Một tiếng nhanh chóng trôi qua, tiếng “tích tách” của chiếc đồng hồ thạch anh trên tường vang lên.

Khi Hoàng Ngân ôm tài liệu đứng ở bên ngoài cửa phòng làm việc của tổng giám đốc thì vẫn không khỏi cảm thấy khẩn trương, hít một hơi thật sâu rồi sau đó mới gõ cửa phòng làm việc.

“Cốc cốc cốc.”

Sau ba tiếng gõ lịch sự, đáp lại cô là hai chữ đơn giản: “Vào đi!”

Hoàng Ngân đẩy cửa vào.

“Tổng giám đốc Cao.”

Cô lịch sự gọi một tiếng.

Cao Dương Thành không có ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn dán vào văn kiện trong tay mình như cũ, chỉ nhàn nhạt thông báo một câu: “Tiện tay đóng cửa vào.”

Hoàng Ngân vội vàng quay người đóng cửa lại, lúc này mới từ từ đi tới chỗ Cao Dương Thành.

Cô cố gắng khiến tâm trạng mình bình tĩnh nhất có thể để đối mặt với anh.

“Ngồi đi.”

Cao Dương Thành chỉ chỉ vào cái ghế đối diện với anh, ý bảo Hoàng Ngân ngồi xuống.

Ngôn ngữ máy móc, cùng với thái độ tràn đầy cảm giác xa lạ.

Hoàng Ngân cắn cắn môi dưới, ngồi xuống trước mặt anh.

Hai mắt nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo thâm trầm của anh, trong lòng khẽ giật mình một chút, theo bản năng muốn né tránh nó nhưng cô vẫn cưỡng ép bản mình phải trấn định lại.

Cao Dương Thành chỉ bình tĩnh nhìn cô, dĩ nhiên cũng đã thu hết sự biến hóa tâm trạng của cô vào đáy mắt.

“Tổng thanh tra Đỗ, nói về kế hoạch thiết kế của đội các cô đi.”

Cao Dương Thành hơi ngả người về phía sau, lười biếng dựa vào ghế dựa, thò tay rút một điếu thuốc ra, chuẩn bị châm lửa nhưng bỗng nhiên anh lại dừng động tác trong tay lại, cuối cùng thì hất cả điếu thuốc và cái bật lửa lên trên mặt bàn, có chút bực bội quét mắt về phía Hoàng Ngân: “Nói đi.”

Sự bực bội của anh đến có chút không ngờ.

Hoàng Ngân nhìn thấy cũng không hiểu tại sao.

Nhưng cô lại không biết rằng anh bực bội là do chính cô!

Rõ ràng là anh nghiện thuốc lá, muốn hút một điếu thuốc, nhưng lại ngại có cô ở đây, không muốn cô bị động hút phải khói thuốc, nhưng khi ném điếu thuốc trong tay đi rồi mới phát hiện ra mình vậy mà lại đi quan tâm cô, trong lòng lại càng bực bội không chịu nổi.

“Đối với thiết kế sơ bộ của quán rượu, suy nghĩ của chúng tôi chính là làm theo phong cách rượu trang của nước Pháp, khiến cho người ta khi bước vào rượu trang sẽ cảm thấy như đang bước chân vào nơi bắt nguồn của rượu nho, khiến cho mọi người có thể cảm nhận được một chút hương thơm của quá trình sản xuất rượu nho...”

“Cô rất thích nước Pháp?”

Lời giới thiệu của Hoàng Ngân còn chưa kịp nói xong đã bị Cao Dương Thành cắt ngang.

Cô từ ngẩng đầu lên khỏi tài liệu, nhìn về người đàn ông bình tĩnh ở phía đối diện, gật đầu: “Đúng vậy.”

Sau đó cười lạnh một tiếng,: “Nếu như không thích thì cũng sẽ không định cư ở bên đó rồi.”

Lúc nói lời này, cô có lơ đãng liếc nhìn người đàn ông phía đối diện, nhưng việc khiến cho cô thất vọng đó là một gương mặt không hề có chút biến nổi nào, trong đôi mắt thâm sâu khó lường kia cũng không hề có lóe lên bất cứ rung động nào.

-----oOo-----

Chương 178: Lặn mò xuống cầu thang

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Còn có thể có nguyên nhân gì chứ, đương nhiên là việc buôn bán kiếm được nhiều tiền hơn so với làm bác sĩ rồi! Hơn nữa, làm bác sĩ có bao nhiêu khổ tâm chứ? Mỗi ngày đi tới đi lui trong bệnh viện, bản biết bao nhiêu đúng không? Với lại, lúc khám bệnh cho người ta, giám đốc Cao lại suốt ngày căng cứng cơ mặt, có người bệnh nào lại thích chứ? Làm bác sĩ khẳng định không thích hợp anh.”

Hoàng Ngân nhú nhú mày, nghiêng đầu, nhìn về phía nữ đồng nghiệp bên cạnh mình.

Cô ta tên là gì nhỉ? Bản thân tạm thời không nhớ ra, nhưng trong vô thức thì không quá thích cô gái này: “Anh có thích hợp làm bác sĩ hay không, cũng không phải một hai câu của cô là có thể tùy tiện bình luận được! Còn nữa, bệnh viện là một nơi vô cùng thần thánh, đừng có dùng từ “bản” này để hình dung nó!”

Vẻ mặt của Hoàng Ngân chưa bao giờ quá nghiêm túc và chân thành như này.

Thái độ đột nhiên tới này khiến cho cô gái kia có chút cứng họng, cô ta nhìn thoáng qua cùng người cùng mình nhiều chuyện là Tiểu Bát, lặng yên không nói gì.

Dù sao, cho dù có không thoải mái thì cô cũng là của lãnh đạo trực tiếp của mình!

Nhìn thấy bộ dạng này của đồng nghiệp, Hoàng Ngân biết có lẽ là do dáng vẻ của mình quá mức kiêu ngạo rồi, nhưng cô lại không có tâm trạng đi để ý tới những thứ này, khẽ xoa xoa huyết thái dương, đầu có chút đau, mà trong lòng lại càng giống như có một đoàn tay chèo đang phá rồi, bừa bãi lộn xộn, rất buồn phiền.

Chủ đề mà các cô ấy vừa mới thảo luận, không thể nghĩ ngờ gì nữa, đó cũng là chuyện mà cô không thể nào giải thích được.

Năm đó, chàng trai một lòng theo đuổi nghề bác sĩ kia vì sao đến cuối cùng lại lựa chọn buông bỏ giấc mộng này của anh chứ?

Ước mơ của anh không quan trọng vậy sao?

Người khác thì Hoàng Ngân còn không rõ, nhưng với anh... thì Hoàng Ngân lại hiểu quá rõ!

Ước mơ này với anh mà nói, giống như cội nguồn tươi đẹp của cuộc sống vậy, giống như một dòng nước chảy vào thế giới của anh! Mà hiện tại, ước mơ không còn nữa, vậy anh đâu rồi, có khỏe hay không?

Rốt cuộc là vì cái gì mới khiến anh buông bỏ ước mơ mà anh kiên trì suốt bao nhiêu năm nay như vậy chứ? Là do mẹ anh ép buộc? Hay là vì cái gì khác?

Hoàng Ngân nghĩ mãi cũng không ra, càng nghĩ lại càng chỉ cảm thấy đau đầu hơn...

Tòa nhà tập đoàn SSE, tầng ba mươi hai ——

“Tổng thanh tra Đỗ, hoan nghênh tới thăm! Không nghĩ tới chúng ta lại gặp nhau nhanh như vậy!”

Người tới trước mặt là Lý Nam Vũ.

Hôm nay, trên gương mặt tuấn tú thiên về dáng vẻ của một thư sinh của anh có thêm một cái kính mắt màu vàng nữa, ngược lại khiến anh trở nên trưởng thành hơn không ít.

Phía sau, anh còn dẫn theo một đám nhân viên cấp cao tiến lại gần phía Hoàng Ngân, lịch sự bắt tay cô, nhiệt tình tự giới thiệu: “Lần trước gặp mặt, thật không ngờ cô lại chính là người đứng đầu bộ phận thiết kế của chúng tôi, nếu sớm biết như vậy thì lần trước nên làm quen kỹ một chút! Xin chào, tôi là Lý Nam Vũ, là thư lý thân cận của giám đốc Cao!”

Bên dưới lớp kính mỏng có lóe lên một tia sáng như hồ ly, Hoàng Ngân tất nhiên cũng biết người này không hề đơn giản chút nào.

“Trợ lý Lý khách sáo rồi, Đỗ Hoàng Ngân!” Hoàng Ngân nắm tay với anh.

Lý Nam Vũ cùng với tất cả những nhân viên cao cấp khác cũng lần lượt bắt tay với cấp dưới của Hoàng Ngân, rồi giới thiệu bản thân.

“Tổng thanh tra Đỗ, chắc hẳn mọi người cũng biết trường hợp lần quan trọng như thế nào rồi, hơn nữa giám đốc Cao của chúng tôi cũng tự nhiên cho nó ở vị trí quan trọng nhất, vậy nên mong rằng mọi người sẽ cố gắng nhiều hơn. Còn về phần phòng làm việc của mọi người, để thuận tiện trao đổi với giám đốc của chúng tôi thì chúng tôi đã giúp mọi người sắp xếp phòng làm việc ở bên phải sảnh lớn tầng ba mươi hai rồi. Tổng thanh tra Đỗ, phòng làm việc của cô ở bên trái sảnh lớn, đối diện với phòng làm việc của tổng giám đốc, nếu có vấn đề gì thì cũng thuận tiện cho hai người ở gần thương lượng.”

Lý Nam Vũ giúp bọn họ sắp xếp tất cả mọi thứ đâu vào đấy, cuối cùng, lại giơ tay lên nhìn qua đồng hồ trên cổ tay, đẩy mắt kính trên sống mũi, lúc này mới nói: “Hiện tại tổng giám đốc đang có một cuộc hội nghị lớn, có lẽ một lúc nữa cũng không thể nào phân thân ra được, chờ sau khi ngài ấy kết thúc hội nghị thì sẽ tới chào hỏi qua với mọi người.”

Nói xong, ánh mắt anh ta hướng về Hoàng Ngân, rồi lại bắt tay cô một lần nữa: “Tổng thanh tra Đỗ, làm phiền cô phải hao tổn tâm trí rồi.”

“Nên làm thôi.”

Hoàng Ngân nhếch môi cười cười, bắt tay lại với anh ta.

Tất cả mọi công việc đều đã được bàn giao xong, Lý Nam Vũ lập tức dẫn đám người dự bị rời khỏi đó, mới vừa đi đến cửa ra vào thì chợt nghe thấy anh ta cung kính gọi một tiếng: “Giám đốc Cao!”

Sau đó chỉ thấy Cao Dương Thành mặc một bộ vest nghiêm túc xa xỉ, đôi chân thon dài sải bước thong thả bước lại gần chỗ Hoàng Ngân.

Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia đang dần dần bước về phía cô, tim của Hoàng Ngân khẽ xiết chặt lại, nhất thời cảm thấy có một loại áp lực khiến cô không thở nổi.

Ánh mắt của anh, bắn thẳng đến phía Hoàng Ngân.

U ám, lạnh lẽo, thờ ơ, xa cách? Cái cảm giác vênh váo hung hăng đè ép lên cô, khiến cô vô thức lùi lại phía sau một bước nhỏ.

Ngay sau đó, thân hình cao lớn của người đàn ông này dừng lại khi còn cách chỗ cô đứng khoảng nửa mét.

Bóng râm che xuống cả người cô, giống như là một đỉnh núi Thái Sơn đang đè ép xuống.

Mà ánh mắt của anh, từ đầu đến cuối vẫn luôn rơi vào gương mặt nhỏ nhắn có chút bối rối của cô, trong đáy mắt anh cũng đang cuộn trào mãnh liệt, lúc nóng lúc lạnh...

Đôi môi mỏng như đao gọt, vẫn luôn mím chặt, không nói gì, cũng hoàn

toàn không có ý định muốn mở miệng nói chuyện.

Dần dần một lớp mồ hôi mỏng bắt đầu chảy ra từ lòng bàn tay của Hoàng Ngân, cô hít sâu vào một hơi mà không để lại dấu vết, dùng hết khả năng ổn định lại tâm trạng của mình, ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Tổng giám đốc Cao, hân hạnh gặp mặt.”

Cô chủ động đưa tay ra với anh.

Cao Dương Thành nghe vậy, trong đôi mắt màu đen của anh lướt qua một tia khen ngợi mỏng manh, ánh mắt chuyển từ trên gương mặt của cô sang bàn tay phải đang duỗi ra của cô.

Anh nắm chặt tay của cô: “Hân hạnh gặp mặt.”

Giọng nói không hề có âm luật, vẫn dễ nghe như trước khiến người ta phải động lòng.

Đôi môi mỏng thản nhiên, có hơi động đậy hai cái, lại vô cùng gợi cảm khiến cho người ta khôngỡ rời mắt.

Hoàng Ngân ngược mắt nhìn anh ở trước mặt, bốn năm không gặp khiến cô thất thần trong chốc lát.

Tay bị anh nắm chặt.

Lực không mạnh, nhưng giữa các ngón tay lại là sự lạnh lẽo thấu tận xương.

Khác biệt rất rõ rệt với lòng bàn tay ấm áp của anh bốn năm trước.

Trong lúc Hoàng Ngân vẫn đang còn thất thần thì bỗng nhiên lòng bàn tay trở nên trống rỗng, anh đã buông bàn tay của cô ra.

Cô hoàn hồn lại, anh đã thông thả đi qua cô, bước qua dãy dò với cấp dưới của anh.

Anh chẳng qua chỉ là xuất phát từ phép lịch sự đến bắt tay với từng người mà thôi, đôi gò má lạnh lùng nghiêm nghị kia không có quá nhiều cảm xúc dư thừa. Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại trên mặt Hoàng Ngân.

“Tổng thanh tra Đỗ.”

Anh gọi cô.

“Có.”

Hoàng Ngân lên tiếng, trái tim thoáng cái lại treo ngược trở lại.

Đối với sự khẩn trương của cô, Cao Dương Thành lại lộ ra vẻ ung dung, anh giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ: “Tôi còn một tiếng đồng hồ nữa thì kết thúc hội nghị, cho cô thời gian một giờ để chỉnh sửa lại tài liệu. Một giờ sau thì tới phòng làm việc của tôi một chuyến, tôi muốn nghe suy nghĩ xử lý thiết kế của đội các cô.”

“Được.”

Hoàng Ngân đồng ý.

Cao Dương Thành cất bước ra khỏi đại sảnh.

“Oa! Tổng giám đốc Cao thật đúng là đẹp trai chết mắt!” Hai tay Tiểu Bát nắm lại, làm ra một bộ dáng mê trai.

Lý Nam Vũ đẩy gọng kính trên sống mũi, cười nói: “Cũng đừng quá si mê giám đốc của chúng tôi, yêu phải người đàn ông như vậy thì thật sự cũng không dễ dàng gì.”

Hoàng Ngân thu hồi lại ánh mắt vẫn nhìn bóng lưng đã biến mất của Cao Dương Thành lại, vỗ vỗ tay, nói: “Được rồi, mọi người tranh thủ thời gian chỉnh sửa lại một chút, chuẩn bị làm việc!”

“Ài! Đẹp trai thì đẹp trai thật, thế nhưng cũng không tránh khỏi khắc khe quá nha! Chúng ta vừa mới tới cũng chẳng thèm cho cơ hội để thở nữa, cuộc sống sau này chẳng phải sẽ càng thảm hơn sao?”

Tiểu Bát kêu khổ thấu trời.

Lý Nam Vũ vẫn chỉ nở một nụ cười ôn hòa như cũ: “Tổng thanh tra Đỗ.”

Anh ta gọi Hoàng Ngân một tiếng, cô vũ cô: “Làm tốt vào, đừng quá áp lực.”

“Cảm ơn.”

“Có vấn đề gì thì lúc nào cũng có thể tới tìm tôi.”

Lý Nam Vũ nói xong, cũng quay người rời đi.

Tất cả đồng nghiệp, tất cả các vị trí và Hoàng Ngân cũng ôm tư liệu đi về phòng làm việc của mình.

Tổng quan mà nói, phúc lợi mà SSE cho bọn họ cũng coi như không tệ, bộ phận thiết kế của họ cũng chỉ xem như là tạm thời điều tới, tiền lương thì gấp đôi bình thường, nhìn qua căn phòng làm việc cho một người...

Rộng rãi khiến người khác lú lỏi!

Đánh giá sơ bộ thì ít cũng phải sáu mươi mét vuông.

Giá sách kín cả bức tường, kéo dài từ mặt đất đến tận trần nhà, xung quanh có thang gác di động thuận tiện cho lúc lấy sách sử dụng.

Bên trong giá sách là các loại sách khác nhau được bày biện chỉnh tề, thiên văn, địa lý, cái gì cần có đều có.

Trước giá sách hai mét có đặt một bộ ghế sofa bằng da thật màu nâu, trên bàn trà bằng gỗ lim đặt trước sofa có một bộ đồ uống trà cao cấp, còn trên vách tường phía đối diện là màn hình chiếu mà bình thường các văn phòng hay sử dụng.

Bên tay trái là một cái bàn công tác hình vòng cung, trên bàn đặt các loại văn kiện được bố trí ngăn nắp, chính giữa một chiếc máy tính chuyên dụng, trước máy tính có đặt hai chậu cây xanh, có lẽ là Tử La Lan. Nụ hoa đã mơ hồ chớm nở, không lâu nữa chắc hẳn sẽ nở rộ.

Hoàng Ngân ngồi xuống trước bàn làm việc, bắt đầu sửa soạn lại tài liệu trong tay.

Nhìn lần lượt từng sơ đồ bản vẽ ở trước mặt, nhưng không hiểu sao suy

nghĩ của Hoàng Ngân lại bay ra ngoài mắt rồi...

Nghĩ đến lúc mới tới "SSE" lúc, đi qua con đường Hoàng Ngân kia, Hoàng Ngân không khỏi thấy căng thẳng trong lòng.

Cô không dám phỏng đoán quá nhiều về ý nghĩa của việc anh đặt cái tên đó, nhưng... cái tên đó ít nhất cũng có quan hệ với mình đi?

“Ài...”

Hoàng Ngân bực bội gãi gãi sau gáy, xoa xoa huyết thái dương, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa!

Nghĩ quá nhiều, bệnh đau nửa đầu lại tái phát rồi, não bộ cũng thấy đau.

Một tiếng nhanh chóng trôi qua, tiếng “tích tách” của chiếc đồng hồ thạch anh trên tường vang lên.

Khi Hoàng Ngân ôm tài liệu đứng ở bên ngoài cửa phòng làm việc của tổng giám đốc thì vẫn không khỏi cảm thấy khẩn trương, hít một hơi thật sâu rồi sau đó mới gõ cửa phòng làm việc.

“Cốc cốc cốc.”

Sau ba tiếng gõ lịch sự, đáp lại cô là hai chữ đơn giản: “Vào đi!”

Hoàng Ngân đẩy cửa vào.

“Tổng giám đốc Cao.”

Cô lịch sự gọi một tiếng.

Cao Dương Thành không có ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn dán vào văn kiện trong tay mình như cũ, chỉ nhàn nhạt thông báo một câu: “Tiện tay đóng cửa vào.”

Hoàng Ngân vội vàng quay người đóng cửa lại, lúc này mới từ từ đi tới chỗ Cao Dương Thành.

Cô cố gắng khiến tâm trạng mình bình tĩnh nhất có thể để đối mặt với

anh.

“Ngồi đi.”

Cao Dương Thành chỉ chỉ vào cái ghế đối diện với anh, ý bảo Hoàng Ngân ngồi xuống.

Ngôn ngữ máy móc, cùng với thái độ tràn đầy cảm giác xa lạ.

Hoàng Ngân cắn cắn môi dưới, ngồi xuống trước mặt anh.

Hai mắt nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo thâm trầm của anh, trong lòng khẽ giật mình một chút, theo bản năng muốn né tránh nó nhưng cô vẫn cưỡng ép bản mình phải trấn định lại.

Cao Dương Thành chỉ bình tĩnh nhìn cô, dĩ nhiên cũng đã thu hết sự biến hóa tâm trạng của cô vào đáy mắt.

“Tổng thanh tra Đỗ, nói về kế hoạch thiết kế của đội các cô đi.”

Cao Dương Thành hơi ngả người về phía sau, lười biếng dựa vào ghế dựa, thò tay rút một điều thuốc ra, chuẩn bị châm lửa nhưng bỗng nhiên anh lại dừng động tác trong tay lại, cuối cùng thì hát cả điều thuốc và cái bật lửa lên trên mặt bàn, có chút bực bội quét mắt về phía Hoàng Ngân: “Nói đi.”

Sự bực bội của anh đến có chút không ngờ.

Hoàng Ngân nhìn thấy cũng không hiểu tại sao.

Nhưng cô lại không biết rằng anh bực bội là do chính cô!

Rõ ràng là anh nghiện thuốc lá, muốn hút một điều thuốc, nhưng lại ngại có cô ở đây, không muốn cô bị động hút phải khói thuốc, nhưng khi ném điều thuốc trong tay đi rồi mới phát hiện ra mình vậy mà lại đi quan tâm cô, trong lòng lại càng bực bội không chịu nổi.

“Đối với thiết kế sơ bộ của quán rượu, suy nghĩ của chúng tôi chính là làm theo phong cách rượu trang của nước Pháp, khiến cho người ta khi bước vào rượu trang sẽ cảm thấy như đang bước chân vào nơi bắt nguồn

của rượu nho, khiến cho mọi người có thể cảm nhận được một chút hương thơm của quá trình sản xuất rượu nho...”

“Cô rất thích nước Pháp?”

Lời giới thiệu của Hoàng Ngân còn chưa kịp nói xong đã bị Cao Dương Thành cắt ngang.

Cô từ ngẩng đầu lên khỏi tài liệu, nhìn về người đàn ông bình tĩnh ở phía đối diện, gật đầu: “Đúng vậy.”

Sau đó cười lạnh một tiếng,: “Nếu như không thích thì cũng sẽ không định cư ở bên đó rồi.”

Lúc nói lời này, cô có lơ đãng liếc nhìn người đàn ông phía đối diện, nhưng việc khiến cho cô thất vọng đó là một gương mặt không hề có chút biến nổi nào, trong đôi mắt thâm sâu khó lường kia cũng không hề có lóe lên bất cứ rung động nào.

-----oOo-----

Chương 179: Ba người lạnh lùng đối diện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một tay theo thói quen nhét vào trong túi quần tây, bình thản bước chân đi xuống tầng dưới.

Trái lại Đỗ Hoàng Ngân phía sau anh...

Thị lực ban đêm của cô rất kém, chỉ có thể dùng hai tay cùng nhau bám vào lan can cầu thang, mỗi lần đưa chân bước ra, mũi chân còn phải cẩn thận từng li từng tí thăm dò phía trước, thẳng đến khi xác định được bậc thang tiếp theo rồi cô mới dám đi tiếp.

Mắt thấy bóng đen phía trước càng ngày càng cách xa mình, Hoàng Ngân lập tức có chút vội vàng, bước chân phía dưới cũng không tự chủ được mà nhanh lên.

“Giám đốc Cao...”

Hoàng Ngân gọi anh, sợ anh đi quá nhanh sẽ bỏ mình ở lại.

“Giám đốc Cao!”

Thấy anh không có phản ứng gì, Hoàng Ngân lại gọi một tiếng.

“Ừ.”

Cao Dương Thành do dự trả lời lại một câu, bước chân phía dưới vẫn không ngừng lại.

Nhưng ngay cả như vậy, trái tim khẩn trương của Hoàng Ngân vẫn an ổn lại không ít.

“Tổng giám đốc Cao, tôi thấy công ty của các anh cũng không có lớn như người ta đồn ngoài kia nhỉ! Giờ là thời đại nào rồi mà còn mất điện chứ.”

Hoàng Ngân cố ý kiểm chuyện với anh, hy vọng nói thêm với mình vài câu, như vậy cô cũng không cần phải quá sợ hãi.

“Vậy xem ra năng lực của tổng thanh Đỗ cũng không thần kỳ như công ty các cô đồn đại nhỉ, lớn như vậy rồi mà vẫn còn sợ tối!”

“Lúc nào mà sợ tối với năng lực lại có liên quan đến nhau hả?” Hoàng Ngân kháng nghị.

“Vậy lúc nào thì mất điện với tốc độ phát triển mạnh mẽ của công ty lại có liên quan đến nhau?” Tên nào đó hỏi lại.

“....”

Hoàng Ngân ngậm miệng.

Keo kiệt! Cái này cũng muốn so đo với cô!

Cô bĩu môi, khó chịu oán thầm anh.

Lại phát hiện ra không biết từ lúc nào bóng đen ở phía trước không đã dừng lại, hơi nghiêng người, thản nhiên nhìn cô.

Trong bóng tối, đôi mắt thâm trầm màu đen kia lại đặc biệt trong trẻo.

Hoàng Ngân nhìn thấy thì có chút thất thần, thế cho nên bước chân phía trước bỗng đạp mạnh một cái, lại bỗng nhiên giẫm phải không khí, cả người chật vật ngã về phía trước.

“A a a a a...”

Hoàng Ngân sợ tới mức mặt mày biến sắc, mắt thấy chính mình sắp lăn xuống cầu thang rồi thì chợt cảm thấy vòng eo bị xiết chặt, một cánh tay giống như kim sắt lập tức giữ chặt cô lại, cả người ngã vào trong một lòng ngực rắn chắc mà không hề báo trước.

Hô hấp của hai người quá gần nhau.

Thậm chí còn có thể rõ ràng cảm nhận được hơi nóng thổi ra của đôi phương, vừa mỏng vừa sâu, vừa nhẹ vừa nặng dường như hòa quên lại trong hơi thở của chính mình, cùng triền miên với hơi thở của bản thân.

Ánh trăng sáng bạc, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh ở hành lang vào bên trong, mỏng manh chiếu vào thân ảnh hai người đang ôm nhau, dường như quán thêm cho bọn họ một mảnh lụa trắng lãng mạn. Bên trong ảo mộng mờ ảo đó, bọn họ giống như một cặp đôi mới cưới đang bước vào cung điện hôn lễ.

Khoảng cách giữa hai người không tới một gang tay, Cao Dương Thành có thể nhìn thấy rõ ràng đôi lông mi đang nhẹ nhàng lay động của Hoàng Ngân, như là hai cánh quạt thanh nhỏ nhắn mềm mại, mỗi lần khẽ động là có thể khiến cho hơi thở gấp gấp của anh nặng thêm vài phần.

Anh cúi đầu, cánh môi mỏng từng từng chút chút tiến sát lại lông mi của Hoàng Ngân như có ma xui quỷ khiến.

Cảm giác được hơi thở của anh càng lúc càng đến gần, Hoàng Ngân khẩn trương đến mức trái tim như sắp rớt ra ngoài vậy.

Bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy khuỷu tay của anh, không tự chủ được siết

chặt lại...

Lông mi run rẩy nhanh hơn, tầm mắt rủ xuống, lại không dám nhìn anh, hô hấp vốn dĩ đã không ổn định giờ phút này lại càng trở nên gấp gáp hơn.

Thời gian “tích tắc” dần dần trôi qua.

Giữa hơi thở gấp gáp, nụ hôn mà Hoàng Ngân vừa thấy khẩn trương vừa có chờ mong lại cứ chập chạp không rơi xuống.

Cuối cùng, cô nhịn không được ngược mắt lên nhìn anh trong bóng tối.

Mà đôi mắt thâm trầm như hồ sâu kia cũng đang tập trung nhìn thẳng cô.

“Buông tay!”

Hai từ bạc tình bạc nghĩa phát ra từ đôi môi đó, không hề có lấy một nửa độ ấm nào.

Trong lòng Hoàng Ngân khẽ trùng xuống, cúi đầu nhìn mới phát hiện ra không biết lúc nào mà anh đã buông lỏng vòng cánh tay của mình ra rồi, mà tay của nàng vẫn nắm lắt khuy tay của anh, rất chặt rất chặt.

Hoàng Ngân mắt tự nhiên vội vàng thu tay về: “Xin lỗi.”

Cô thấp giọng nói xin lỗi, nghĩ thâm có lẽ là do mình quá dùng sức nên làm đau anh.

Cao Dương Thành cũng không có nhiều lời, quay người, xuống lầu.

Hoàng Ngân dựa vào vách tường, có chút hỗn hển, điều chỉnh lấy lại tâm trạng bất ổn trong lòng, lại có thể cảm nhận được rõ ràng phần hụt hẫng trong lòng mình.

Che dấu cái gì cũng không dấu được nữa rồi!

Cô vậy mà vẫn còn đang mong đợi cái gì chứ!

Thẳng đến khi Hoàng Ngân điều chỉnh tốt lại tâm trạng của mình thì mới

phát hiện ra thân ảnh của anh đã sớm đi xa rồi, nhưng mà cô cũng đã gạt điều không vui qua một bên, lại tiếp tục sợ hãi rồi.

Lúc đi tới đầu hành lang tiếp theo, chỉ thấy Cao Dương Thành đang dựa vào vách tường, đang hút một điếu thuốc.

Ánh sáng le lói giữa hai ngón tay của anh lóe lên, in dấu trên gương mặt lạnh lùng thâm trầm kia, mơ hồ nhưng vẫn đẹp trai như cũ.

Vừa mới phát hiện ra Hoàng Ngân đang tới gần, anh liền tiện tay đem nửa mẫu thuốc còn thừa lại ấn bỏ vào trong thùng rác, đứng dậy, mở rộng bước chân tiến về phía trước.

Trái tim của Hoàng Ngân đập mạnh và loạn nhịp nhìn theo bóng lưng cao to của anh, trong lòng bất giác tràn qua một dòng nước ấm.

“Bác sĩ Cao!”

Lúc này, Hoàng Ngân không biết rốt cuộc là mình bị cửa kẹp trúng đầu, hay là bị con lừa đá vào đầu nữa. tóm lại, cô thật sự đã gọi thành tiếng như vậy.

Lúc xung hô này vừa rời khỏi miệng của Hoàng Ngân, người đàn ông đi ở phía trước rõ ràng có ngừng lại một chút, thân hình cứng ngắc, duy trì vài giây, một lúc sau mới mạnh mẽ tiếp tục đi.

“Bác sĩ Cao!”

Trong bóng đêm, một bước của Hoàng Ngân cũng thành hai bước, vội vàng đuổi theo bước chân của anh.

Có một vấn đề vẫn luôn quanh quẩn trong lòng cô rất lâu rồi, cô muốn nhân dịp ở riêng cùng một chỗ này là cho rõ ràng.

“Bác sĩ...”

“Đồ Hoàng Ngân, chú ý xung hô của cô!”

Hoàng Ngân còn chưa kịp gọi xong, Cao Dương Thành đi phía trước đã nghiêm nghị cắt ngang.

Anh quay người quay trở lại, trong bóng tối, cặp mắt giống như chim ưng kia lạnh lùng quét thẳng về phía cô, sắc bén vô cùng, lạnh lẽo, như muốn đem cô đâm thủng, đông cứng lại.

Hoàng Ngân giật mình một giây.

Mấy giây sau bỗng bừng tỉnh lại.

Trong bóng tối, đôi mắt trong suốt không hề sợ hãi chút nào nhìn thẳng vào con mắt sắc bén của anh: “Bác sĩ Cao!”

Lông mày của Cao Dương Thành mờ hồ bỗng nhúc nhích, giống như đang đè nén sự tức giận trong lòng, anh cắn răng cảnh cáo cô: “Đỗ Hoàng Ngân, đừng có khiêu chiến sự chịu đựng của tôi! Sự kiên nhẫn của tôi với cô vẫn luôn luôn không cao!!”

Cảnh cáo của anh không thể nghi ngờ gì thật sự có chút đả thương người khác, nhưng mà đối với lời nói của anh, Hoàng Ngân lại làm như mắt điếc tai ngơ.

“Tại sao anh phải từ bỏ ước mơ làm bác sĩ?”

Vấn đề này thật sự đã tồn tại trong lòng Hoàng Ngân rất lâu rất lâu rồi!

Cao Dương Thành giận quá hóa cười, u ám lạnh lùng liếc nhìn Hoàng Ngân: “Tổng thanh tra Đỗ, cái bệnh thích xen vào chuyện của người khác này của cô có thể đi tới bệnh viện chữa trị không?”

“Có thể! Vậy bác sĩ Cao giúp đỡ tôi chữa đi!” Hoàng Ngân khiêu khích.

Cao Dương Thành cười lạnh: “Thật sự là bệnh cũng không nhẹ!”

Nói xong, anh có chút chán ghét bỏ qua cô, cất bước xuống lầu.

Hoàng Ngân kiên nhẫn đuổi theo: “Tổng giám đốc Cao, ta vô tình cãi nhau với anh, chỉ là... tôi hy vọng anh không phải vì tôi và Dương Dương mà mới từ bỏ ước mơ của mình! Như vậy mẹ con chúng tôi thật sự sẽ áy náy cả đời!”

“À, vậy sao?” Bước chân của Cao Dương Thành cũng không hề dừng lại, u ám nghiêng đầu liếc nhìn Hoàng Ngân liếc, cười lạnh nói: “Vậy cô đi sám hối với thượng đế cả đời này đi!”

Lời này có ý gì chứ?

Ý của anh là anh thật sự vì mình và Dương Dương nên mới từ bỏ ước mơ làm bác sĩ sao?

Hoàng Ngân thất thần trong chốc lát, lại nghe được âm thanh lạnh lạnh của Cao Dương Thành vang lên lần nữa: “Tổng thanh tra Đỗ, đừng có tự dát vàng lên gương mặt đó của mình!” Anh nói đến đây thì dừng lại một chút, nghiêng người ngửa đầu nhìn Hoàng Ngân ở cao anh mấy tầng cầu thang, lạnh giọng cảnh cáo: “Còn nữa, chuyện riêng của chồng người khác, cô đừng có xen vào nữa, nếu không thật sự phải đi sám hối với thượng đế cả đời đấy!”

Tiếng nói vừa dứt, Hoàng Ngân nhất thời liền ngậm miệng lại.

“Chồng của người khác”, cái danh xưng này giống như một sự buồn bực đè mạnh xuống, liên tục đè lên ngực của cô, lập tức khiến cô tỉnh táo lại không ít.

Đáng chết!!

Hoàng Ngân ảo não đắm vào đầu của mình!

Giống như Cao Dương Thành nói vậy, cái tật xấu đáng ghét này của mình lại tái phát rồi!

Cô thích việc quản lý chuyện riêng của anh không kể địa điểm, không quan tâm đến hoàn cảnh! Cái này đã bao nhiêu năm rồi vẫn còn như vậy! Xem ra chính mình thực sự nên đi chữa trị rồi!

Hai người đi thẳng một mạch xuống ba mươi hai tầng, sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

“Chờ ở đây!”

Đến cửa ra vào, Cao Dương Thành bỗng nhiên nói ra một câu.

Hoàng Ngân không hiểu lắm, muốn hỏi anh, chỉ thấy anh đã quay người rồi, đi thẳng tới bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

“Bíp...”

Một ánh đèn xe chói mắt đi ngược hướng chiếu vào Hoàng Ngân, đại biểu nháy nháy vài cái, “két” một tiếng, một chiếc xe Bentley quen thuộc màu đen dừng ngay trước mặt Hoàng Ngân.

Cửa sổ xe trượt xuống, gương mặt đẹp trai thừa hưởng cả sự ấm áp phương Đông lẫn phương Tây của Louis liền hiện ra.

Anh ta nhe răng cười cười với Hoàng Ngân, sau đó đẩy cửa xe ra, đi xuống xe.

“Sao anh lại tới đây? Không phải anh nói hôm nay có cuộc hẹn quan trọng, sẽ về muộn hay sao?” Hoàng Ngân vui mừng với sự xuất hiện của anh.

Louis ga lẳng mở cửa xe cho Hoàng Ngân sau đó chỉ chỉ vào chiếc đồng hồ trên cổ tay: “Đã không còn sớm nữa rồi! Gọi điện thoại cho em thì tắt máy, quay về khách sạn một chuyến thì thấy em không có ở đây, nên anh đoán có lẽ là em làm thêm giờ.”

“Điện thoại hết pin rồi!”

Hoàng Ngân ngồi vào trong xe, Louis theo thói quen khom người giúp cô thắt dây an toàn, bỗng nhiên có một luồng sáng ô tô mạnh mẽ chiếu vào người bọn họ.

Hoàng Ngân nhú mày, theo bản năng đưa tay lên che bớt ánh sáng.

Louis cũng quay đầu lại nhìn.

Ở phía đối diện, đang ngồi trên chiếc Porsche màu bạc kia chính là Cao Dương Thành!

Xe, dừng lại khi bọn họ đối diện với nhau!

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như hai lưỡi dao sắc bén, bắn thẳng đến bọn họ.

Mà cái gương mặt lạnh lùng kia từ đầu đến cuối vẫn không hề thay đổi, không hiện ra một nửa tâm trạng nào.

Ba người, cứ như vậy lạnh lùng giằng co trong nửa phút.

Rồi sau đó, chiếc Porsche màu bạc xoay như gió, nhanh chóng rời đi, nhanh chóng biến mất trong đêm tối, hơn mười giây sau đó, ngay cả ánh sáng phản quang cuối cùng của kính chiếu hậu cũng biến mất không thấy gì nữa.

Trong lòng Hoàng Ngân bất giác có một chút lạc lõng.

Louis chỉ cần liếc một cái liền nhìn thấu được tâm tư của Hoàng Ngân, anh ta vẫn nho nhã giúp cô thắt dây an toàn như cũ: “Có phải anh không nên tới hay không?”

“Anh nói cái gì vậy!”

Hoàng Ngân đẩy anh, lại vỗ vỗ bờ vai của anh, cười nói: “Nhưng mà nói thật, đã trễ như vậy rồi anh quả thực là không nên tới nha, em có thể tự mình bắt xe về mà.”

Louis thấy cô cuối cùng cũng lộ vẻ tươi cười, khóe miệng nhẹ nhàng tạo thành một đường cong vui vẻ, anh vượt qua thân xe, ngồi lên xe, trái tay vịn chặt tay lái, nghiêng người nhìn về phía Hoàng Ngân, vẻ mặt thành thật nói: “Em yêu à, anh để em mua xe bên này nha?”

Hoàng Ngân trừng anh: “Để làm gì? Anh thật sự muốn nuôi em sao?”

Louis bật cười: “Cậu còn không được!”

“Không muốn!” Hoàng Ngân từ chối.

“Không muốn cái gì?” Louis khiêu mi.

“Không muốn xe của anh, không muốn anh nuôi em! Hừ, em thấy anh nha, nhất định là muốn kéo lòng hư vinh của em lên chứ gì! Thật xin lỗi,

em không chấp nhận!”

Louis mỉm cười: “Muốn em hư vinh hơn một chút, liền không thể tốt hơn nữa kia.”

Lời này... Rất quen thuộc!!

Cô nhớ rõ trong một khoảnh khắc nào đó, có một người đàn ông cũng thủ thỉ nỉ non bên tai cô một câu y như vậy...

Tâm trạng Hoàng Ngân có một chút hoảng hốt, rồi bừng tỉnh, vội vàng xua tay nói: “Anh ngàn vạn lần đừng có mua xe cho em, quan trọng không phải là tiền, em là lo lắng cho kỹ thuật lái xe quá kém của mình kia! Anh cũng thấy đấy, tình hình giao thông ở đây cũng không giống với bên Pháp đâu. Anh ngàn vạn lần đừng có bắt em! Đến lúc đó em xảy ra tai nạn xe cộ rồi, anh khẳng định sẽ phải tới nhà thờ để sám hối với thượng đế cả đời đấy!”

-----oOo-----

Chương 180: Người phụ nữ thấp hèn

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ha ha ha...”

Louis cười to, nghiêng sang một bên xe, nói: “Xem ra việc đưa đón em đi làm anh vẫn phải tiếp tục làm, chẳng qua sắc mặt của Tổng giám đốc Cao không được tốt cho lắm, em chắc là không sao chứ? Lỡ người ta làm khó em thì phải làm sao?”

“Haizz...”

Hoàng Ngân cũng cười, “Anh sẽ không cho rằng người ta ghen đi?”

“Không phải sao?” Louis giương mày.

“Không thể nào!” Hoàng Ngân gạt phắt đi chẳng cần suy nghĩ, trong đầu lại hiện lên câu nói anh cảnh cáo mình, người ta nhưng đã là chồng

người khác rồi, còn có thể ghen vì cô?

Nghĩ nhiều rồi!

“Nhưng là...” Hoàng Ngân thẳng người, rụt đầu nói: “Có thể em thật sự phải bị làm khó rồi, ban nãy hình như em đã không cẩn thận đắc tội với anh ta.”

Louis cong mày cười, “Yên tâm, sẽ không đâu. Sếp lớn như thế thì sao có thể vì một chút chuyện riêng tư mà làm khó nhân viên chứ?”

“Lại có khi thế thật.!”

Hoàng Ngân gật đầu nhận định.

Với sự hiểu biết của cô về Cao Dương Thành mà nói, anh ta thật là có thể nhỏ mọn như vậy.

Nhưng là... Cao Dương Thành của bây giờ, cô thật sự hiểu rõ?

“Đúng rồi, em yêu, có chuyện nói với em.”

Louis khởi động xe.

Chiếc Bentley màu đi chạy nhanh như bay biến mất trong màn đêm...

“Hử?” Hoàng Ngân nháy mắt máy cái nghi ngờ.

“Tối mai, mẹ của tổng giám đốc Cao sẽ tổ chức tiệc sinh nhật ở khách sạn mà chúng ta ở, anh thân là đối tác sau này, chắc chắn là phải tham dự, còn em, theo lý mà nói, tổng giám đốc Cao giờ là cấp trên của em, nếu em không đi có chút không tốt cho lắm, nhưng là, ngại mấy việc giữa em và mẹ anh ta, anh cảm thấy em không tham gia cũng không quá đáng lắm, còn về quà, anh sẽ giúp em gửi đi.”

Hoàng Ngân cắn môi, rất lâu sau cũng chưa đưa ra ý kiến của mình.

“Như thế nào?”

Louis nhìn cô qua kính chiếu hậu.

“Nhân viên phòng thiết kế của bọn em đều sẽ đi.”

Hoàng Ngân nói.

Xong lại nói thêm, “Nhưng em thật là không muốn đi. Còn về quà...”

Hoàng Ngân mím môi, một lúc lâu mới nói: “Đừng tặng.”

“Hử?”

Louis nghiêng đầu không hiểu nhìn cô.

“Đừng tặng.” Hoàng Ngân lại lắc đầu, giọng điệu lần này rất chắc chắn, “Anh không biết mẹ anh ta là người thế nào đâu, nói không chắc nhìn thấy quà em tặng, cả hội tiệc sinh nhật vì món quà đó mà nát bét, không cần thiết! Lại nói, nhà bọn họ căn bản chẳng hiếm lạ gì quà của em!”

Louis thâm ý nhìn cô một cái, thấy kiên trì cũng chẳng nói gì thêm, cười ôn hòa, vươn tay vỗ gáy cô, “Được, em nói không tặng thì không tặng, giữ tiền ấy sau này mua quà sinh nhật cho anh.”

“Được!”

Hoàng Ngân cong mắt cười.

“Vậy tối mai nếu em thấy nhàm chán, thì xem tivi, nếu thật là thấy bí bách quá thì để Alisha cùng em đi dạo, anh sẽ cố gắng sớm ‘thoát thân’ khỏi bữa tiệc.”

“Vâng!”

Hoàng Ngân như một đứa trẻ ngoan ngoãn, gật đầu đồng ý.

Louis thấy nang lạnh lợi như vậy, ý cười trong đáy mắt càng đậm.

Khách sạn Gryf —

Ven bờ biển, áo váy rực rỡ, ăn uống linh đình.

Một bữa tiệc lớn sang trọng tổ chức ngay tại bờ biển...

Có quan chức cấp cao của cả thành phố S, doanh nhân giàu có, và vô số người có địa vị xã hội và người mẫu trong đó. Có người muốn thật lòng đến chúc mừng, mà hiển nhiên cũng có người đến tìm mối làm ăn hoặc là “phiếu com”.

Tóm lại, có thể đi vào khách sạn năm sao xa hoa ven biển, không phải là gia đình danh giá, thì cũng là người công chúng không lớn thì nhỏ ở trong giới giải trí.

Hoàng Ngân đang làm ỏ trong sảnh phòng tổng thống xem phim Hàn Quốc, xem bộ “Người thừa kế” đang hot nhất hiện nay. Càng xem càng thấy nhàm chán, cuối cùng dứt khoát tắt TV, từ sofa bò dậy, xỏ dép lê đi về phòng ngủ.

Giờ mới là 8 giờ tối, cô ngủ không được, lại thấy bí bách, cứ thế mà đi ra dạo bờ biển!

Đương nhiên, lúc này Hoàng Ngân không biết bữa tiệc sinh nhật xa hoa của Ôn Thuần Như được tổ chức ở bờ biển.

Cô thuận tay lấy trong tủ một chiếc váy dài màu nude, phối với đôi xăng đan đính hạt, không trang điểm, nhưng theo thói quen tô lên môi một lớp son bóng màu đỏ nhạt.

Tóc dài màu vàng xoăn, cô tiện tay cào cào, lại bóp vài cái, cho đến khi hài lòng với kiểu tóc, thế mới đi thay đồ.

“Alisha, tôi đi dạo bờ biển.”

Hoàng Ngân nói với Alisha một tiếng.

“Cô chủ, tôi đi với cô!”

“Không cần đâu!” Hoàng Ngân vội từ chối, cố tình nghiêm nghị nói, “Làm gì chứ! Đừng coi tôi như đứa trẻ, các cô học theo anh ấy à? Hay là, không cho tôi ra ngoài tự do hít thở không khí?”

Alisha oan ức: “Cô chủ, cô biết chúng tôi không có ý đó mà!”

“Được rồi! Tâm tư của các cô tôi có thể không rõ? Được rồi, tôi cũng không phải đứa trẻ, không đi lạc được! chỉ đi dạo bờ biển, sẽ về nhanh thôi.”

Hoàng Ngân vẫy vẫy tay, đi ra khỏi phòng.

Bờ biển, gió ấm và mặn thổi lướt qua trên mặt, trong lòng bất giác trống trải chút.

Hoàng Ngân dẫm lên cát mềm mại, đi dọc theo bờ biển tiến lên phía trước, nhưng khi thấy khung cảnh náo nhiệt phía trước, dừng chân lại.

Trước mắt, là một party hoan lạc xa hoa!

Trong đám người ăn uống linh đình ấy, Hoàng Ngân dường như chỉ liếc mắt một cái liền bắt được bóng hình cao lớn quen thuộc kia.

Dù cho ẩn giấu trong đám người xuất chúng đông đúc, thì anh cũng vẫn sáng chói bắt mắt.

Giữa vòng vây truy phủng của mọi người, anh lấy thân phận nam chủ nhân cao quý, lễ phép cụng ly với tất cả các khách quý đã đến để tỏ lòng cảm ơn.

Cụng ly, uống, mỉm cười cao quý, đều làm nổi bật lên sức quyến rũ của một người đàn ông chín chắn.

Dường như tất cả các cô gái tại bữa tiệc, trong khoảnh khắc ấy, đều không nhìn được nhìn chằm chằm người đàn ông này.

Còn Hoàng Ngân, cũng như thế.

Hiển nhiên, thời gian bốn năm, đã làm người đàn ông này trở nên càng thâm trầm mà chói mắt.

Dù cho cởi áo blue trắng thần thánh kia xuống, độc thân tiến vào trong cuộc chiến ngầm của thương trường, lại vẫn như trước có thể leo đến

đỉnh cao, dễ dàng nổi bật giữa đám đông!

“Đỗ Hoàng Ngân?”

Ngay lúc Hoàng Ngân đang nhìn đến ngân ngơ, đột nhiên, đằng sau truyền đến tiếng nói kinh hoàng, tiếng hét giận dữ.

Giọng nói quen thuộc mà lại có chút xa lạ khiến Hoàng Ngân bản năng hơi nhíu mày, rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

Quả nhiên, cô quay người lại, thì nhìn thất khuôn mặt lạnh của Khuất Mỹ Hoa, vênh váo hung hăng đi đến chỗ cô.

Hôm nay cô ta, ăn mặc cực dị dàng.

Chiếc váy dạ hội màu trắng, ôm trọn lấy dáng người mềm mại của cô ta, lông chim điểm tô trên làn váy chưa đến đầu gối của cô ta, đáng yêu, quý giá đấy, nhưng với khuôn mặt tràn đầy sự ranh mãnh của cô ta, lại chẳng hợp chút nào.

“Cô trở về lúc nào?! Tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Cô ta cao giọng chất vấn Hoàng Ngân, vì kích động mà giọng nói run run.

Thái độ hắt hăm sai khiến, nhưng không sao che dấu được cảm xúc hoang mang rối loạn trong lòng.

Cô ta đang sợ hãi...

Chắc chắn sự xuất hiện của Hoàng Ngân, sẽ đem đến sự hủy hoại chưa từng có cho cuộc hôn nhân của cô ta!!

Hai tay đặt bên hông của cô ta vô thức siết chặt, khuôn mặt xinh đẹp, lúc xanh lúc trắng.

Đôi diện với sự kích động của cô ta, Hoàng Ngân lại có vẻ bình thản hơn nhiều.

Tầm nhìn của cô điềm nhiên quét qua đôi tay nắm chặt của Khuất Mỹ

Hoa, mở miệng nhắc nhở cô ta: “Cô Khuất, móng tay cô sắp đâm thật vào trong thịt kia!..”

Khuất Mỹ Hoa không ngờ rằng Đỗ Hoàng Ngân nhìn thấy cô ta mà thái độ như không có gì, tất cả lửa giận trong cô ta như sắp phun ra, nhưng cô ta vẫn cô ép nó xuống.

Đến gần Hoàng Ngân, khoe miệng kéo một độ cong lạnh băng, “Đỗ Hoàng Ngân, nhiều năm không gặp, sự hèn mọn trong tận xương tủy xem ra cũng chẳng có chút thay đổi! Ngay cả người đàn ông có vợ mà cũng có thể đi dụ dỗ, quả nhiên là đức tính giống y như người mẹ đê hèn kia của cô! Có câu tục ngữ nói không sai, mẹ nào con đấy!! Thật là cho người ta ngán ngẩm!!”

Đôi diện với sự vũ nhục của Khuất Mỹ Hoa, Hoàng Ngân không tức giận, không sốt ruột.

Đôi mày thanh tú hơi giương lên, khoe miệng lộ ra nụ cười khế không chê vào đâu được, “Cô Khuất những ngày tháng trong bốn năm nay, sống không được tốt lắm?”

Nói thật, nếu không nể mặt người phụ nữ này từng cứu một mạng Dương Dương, có lẽ dựa theo tính tình hiện tại của cô ta, cô thật có thể cho một cái bạt tai.

Vũ nhục cô, cô còn có thể nhin, nhưng lẳng mạ mẹ cô...

Hoàng Ngân đã nhin đến cực hạn!!

Lại có lần nữa, cô thật sẽ không nhân từ nương tay!

Khoe miệng mỉm cười của Hoàng Ngân trong gió biển lộ ra độ cong đẹp nhất, cô lơ đãng phất đi tóc dài màu vàng trên vai, lời nói ra đúng vào chỗ đau của Khuất Mỹ Hoa, “Tổng giám đốc Cao những năm này tình nhân từ Hà Đông xếp dài đến Hà Tây! Cô Khuất cả ngày lẫn đêm đấu đá với những người phụ nữ kia, khá vất vả đi? Khó trách bốn năm không gặp, chẳng thay đổi gì, vẫn đáng ghét như trước, nhưng là nếp nhăn trên mặt cũng có không ít!”

Hoàng Ngân hoàn toàn làm vẻ mặt thương hại nhìn cô ta, miệng cười

quyến rũ nhưng làm cho Khuất Mỹ Hoa nghiêng răng nghiêng lợi.

Thấy cô cười đến quyến rũ, lửa giận trong lòng bị Hoàng Ngân đốt lên tức khắc như rót dầu hỏa vào, từ từ dâng lên, hai mắt đỏ lừ, cô ta giơ tay, quăng một cái tát lên má Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân phản ứng ra, mới nghĩ đến giữ cánh tay đang giơ lên của cô ta, tuy nhiên, một bàn tay cứng như thép đã giành trước cô, cản lại động tay giơ tay đánh người của Khuất Mỹ Hoa!

“Thiên kim tiểu thư của Khuất thị, hóa ra giáo dưỡng hàng ngày cũng chỉ có thế?”

Giọng điệu lạnh lẽo từ đỉnh đầu Hoàng Ngân truyền xuống.

Hoàng Ngân vui mừng quay đầu, :”Đường?”

“Anh là ai?” Khuất Mỹ Hoa phần nộ trừng người đàn ông con lại đẹp đến quá thể đáng trước mắt, “Anh làm tôi đau, buông tay!!”

Lực của anh rất mạnh, giống như kim sắt tóm lấy cổ tay của cô ta, như muốn bóp nát cô ta.

Thấy sắc mặt cô ta không tốt, Louis mới quẳng tay Khuất Mỹ Hoa ra, cảnh cáo, “Sau này còn dám động vào cô ấy, xin lỗi chứ mặt mũi ai tôi cũng không nể! cho dù là thiên kim Khuất thị, cũng như thế sẽ không chút khách sáo!”

Mặt Khuất Mỹ Hoa trắng bệch, hai tay vì đố kỵ mà nắm chặt.

Tại sao? Tại sao mỗi người đàn ông bên cạnh người phụ nữ này đều liều mạng bảo vệ cô ta!! Người phụ nữ thấp hèn này, rốt cuộc tốt hơn cô chỗ nào?!

“ Bé cưng, không phải em nói không đến sao?”

Louis quay đầu, không hiểu hỏi Hoàng Ngân.

“Haizz, em chỉ đến bờ biển đi dạo thôi, nào biết lại xui xẻo như vậy! Lại nói, anh cũng không nói với em bữa tiệc này tổ chức ở bờ biển!” Louis

mỉm cười nhìn bộ dạng lơ mơ của cô, “Vâng! Đều là anh không đủ tốt, đi thôi! Anh bồi em đi dạo trước, không ở đây lại mất công tức giận với người không liên quan.”

Hai người mỗi người một câu, hoàn toàn coi Khuất Mỹ Hoa ở bên như người trong suốt.

“Đỗ Hoàng Ngân, đã cô có người mới rồi, tại sao lại còn trở về——”

Khuất Mỹ Hoa điên loạn hướng Hoàng Ngân gào thét.

Trong đôi mắt chứa đựng tràn đầy sự giận dữ, có từng vệt nước, ngược lại có một loại cảm giác đáng thương nói không nên lời.

Hoàng Ngân bước chân mới chuẩn bị rời đi, bỗng dừng lại, quay người nhìn hướng Khuất Mỹ Hoa khóc đối diện, nghĩ hồi lâu, mới chân thành nói, “Khuất Mỹ Hoa, so với việc ở đây nghĩ cách chửi bới tôi, chẳng thà cô tốn chút công phu nghĩ cách giữ được trái tim của chồng mình.”

-----oOo-----

Chương 181: Gây khó dễ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô hít vào một hơi, ngực hơi đau nhức. Nhưng cô vẫn mỉm cười, nói ra những suy nghĩ trong lòng: “Nghĩ cách để anh ấy yêu cô đi! Nói thật, Tôi không hề quan tâm Khuất Mỹ Hoa cô có hạnh phúc hay không! Nhưng tôi hi vọng cô có thể làm anh ấy hạnh phúc... Chúng ta, cứ như vậy đi!”

Nói xong, Hoàng Ngân đang định cùng Louis rời đi, nhưng bước chân đột nhiên ngừng lại bởi một thanh âm lạnh lùng:

“Tổng thanh tra Đỗ, cô quá để ý hạnh phúc của chồng người khác, hình như có chút không hợp lý nhỉ?”

Cao Dương Thành giận dữ đi về phía cô. Nhưng bỗng nhiên, anh đưa tay đỡ eo thon của Khuất Mỹ Hoa, kéo cô ta thân mật dựa vào lồng ngực của mình, ánh mắt mỉm cười nhìn Hoàng Ngân đối diện: “Tôi yêu ai thật

không cần một người ngoài như cô bạn tâm! Càng không cần cô xen vào việc của người khác đến khuyên bảo vợ tôi cái gì!”

Anh nói xong, khước miệng giật giật, ánh mắt quét về phía Louis bên cạnh cô, nhíu mày: “Nói nhiều như vậy, cũng không lo lắng Tổng giám đốc Louis sẽ ghen sao?”

Hoàng Ngân mấp má môi, sắc mặt hơi khó coi. Trái lại Khuất Mỹ Hoa trong ngực Cao Dương Thành, vẻ mặt phách lối, cười đắc ý.

Cao Dương Thành thế mà lại đứng ra khiêu nại thay mình, nói thật cô ta quả thực vô cùng vui mừng!

Hoàng Ngân âm ức, nhưng bỗng nhiên cảm thấy bên hông xiết chặt. Cô bừng tỉnh, mới biết mình đã rơi vào vòng ôm của Louis. Khước miệng của anh vẫn mỉm cười kiểu Pháp mê người: “Tôi yêu cô ấy, cho nên, tôi tôn trọng mọi thứ của cô ấy!!”

“Bốp bốp —— “

Trong không khí truyền đến hai tiếng vỗ tay khô khốc. Người có hành vi phách lối, tầm thường như vậy, ngoài Cao Dương Thành còn có thể là ai nữa?

Nhất thời, mùi thuốc súng nồng nặc.

Hoàng Ngân nhíu mày, mặt lập tức lộ vẻ không vui: “Tổng giám đốc Cao, anh hơi quá đáng rồi!”

Cô lạnh lùng nhắc nhở anh.

Louis tất nhiên có thể cảm thấy rõ sự ghen tuông của người đàn ông đối diện. Anh cúi đầu liếc nhìn dáng vẻ của người phụ nữ muốn ra mặt vì mình, ý cười khước miệng càng sâu. Anh đưa tay cung chiều vuốt vuốt sợi tóc của Hoàng Ngân, sát lại vành tai của cô khẽ nhắc nhở: “Em yêu, em đừng xúc động, anh ta là cấp trên của em, cẩn thận ngày nào đó người ta thật gây khó dễ cho em đấy.”

“Hừ! Em mà sợ anh ta à?”

Hoàng Ngân bị Cao Dương Thành chọc tức. Bây giờ, sự bực tức đã bốc ngùn ngụt lên đỉnh đầu rồi!

“Tức giận gì chứ?”

Hai người còn cắn lỗ tai như chỗ không người.

“Tức! Sắp tức điên rồi! Kẻ không biết lòng người tốt!”

Bây giờ, Hoàng Ngân cảm thấy mình như quả bóng bị người ta thổi căng, chỉ cần đâm một kim xuống là có thể khiến cô nổ tung trong nháy mắt.

Cho nên, nếu Cao Dương Thành còn dám nói thêm một câu khiến cô không vui vẻ, thế nào cô cũng xông lên, xắn tay áo cãi nhau với anh!

Louis cười đen tối: “Vậy hai ta sẽ chọc anh ta tức chết, để em bớt giận nhé?”

“Được!”

Nhưng chọc tức như thế nào?

Louis dời khỏi tai Hoàng Ngân, uốn thẳng người, càng thân mật ôm chặt Hoàng Ngân, cười nhìn Cao Dương Thành đối diện: “Tổng giám đốc Cao, ngày bình thường, tính cách cục cưng nhà tôi khá nóng nảy, cũng do tôi làm hư! Thật khiến anh chê cười rồi. Chúng tôi còn phải đi bờ biển hóng gió, tản bộ một chút, sẽ không quấy rầy vợ chồng anh nữa. Hẹn gặp lại.”

Nói xong những lời này, anh rõ ràng nhìn thấy đôi mắt đen như mực của Cao Dương Thành đối diện càng âm u, sắc mặt u ám như sắp mưa to.

Cũng không đợi Cao Dương Thành trả lời, anh nắm tay Hoàng Ngân, quay người đi dọc theo đường ven biển.

Cao Dương Thành nhìn bóng lưng bọn họ cùng nhau rời đi, trong đầm nước sâu đen kịt dậy sóng mãnh liệt.

Trông thấy Louis đối xử dịu dàng với Đỗ Hoàng Ngân như vậy, không

phải anh nên vui vẻ sao? Đây không phải là kết quả mà anh vẫn hằng mong muốn ư? Thế nhưng, vì sao ngoài cơn thịnh nộ sắp bùng phát kia, trong lòng anh lại không hề thấy vui vẻ chút nào?

Vừa nghĩ tới dáng vẻ người phụ nữ đó, cô vừa mới gân cổ muốn cùng mình đòi công bằng cho Louis, trong lòng anh càng phiền muộn.

Anh buông tay ôm eo Khuất Mỹ Hoa, quay người đi vào trong Thịnh Yên.

“Dương Thành...”

Khuất Mỹ Hoa liền vội vàng đuổi theo: “Dương Thành, anh làm sao vậy? Vừa nãy không phải vẫn còn tốt sao?”

Cao Dương Thành không để ý tới cô ta, đi thẳng lên phía trước.

Vừa nãy, tại sao mình muốn làm ra vẻ thân mật với Khuất Mỹ Hoa? Cũng bởi vì mình còn canh cánh trong lòng cảnh thân mật của bọn họ tới qua sao? Cũng bởi vì người phụ nữ thích xen vào chuyện người khác đó khuyến khích người phụ nữ khác tới nắm lấy trái tim anh sao?

Ngớ ngẩn! Tim anh đã sớm không ở trên người anh rồi. Người phụ nữ khác còn có thể lấy đi thế nào được?

Hoàng Ngân khoác tay Louis, đi dọc theo bờ biển.

Bọt sóng lướt nhẹ đến, dịu dàng cuốn lấy hai chân họ, rất dễ chịu, bọt sóng rút đi, hình như cũng cuốn trôi những ưu tư trong lòng Hoàng Ngân.

“Em yêu, sau chuyện hôm nay, cấp trên có lẽ sẽ gây khó dễ cho em phải không?” Louis nhìn cô vẻ thông cảm.

“Không phải đâu.”

Hoàng Ngân chau mày nghiêm túc cân nhắc vấn đề này: “Vừa nãy em không làm gì đả kích người mà! Anh bảo em đừng kích động, em cũng không kích động. Anh nói muốn giúp em xả giận, nhưng kết quả anh không nói hai câu đã dẫn em đi luôn rồi! Chúng ta gì cũng không làm, tại

sao anh ấy phải gây khó dễ cho em?”

“Vừa nãy còn chưa đủ tức giận à?”

“Có giận sao?” Hoàng Ngân hỏi lại anh.

“Ừ, tức giận rồi!” Louis gật đầu vô cùng chắc chắn: “Hai chúng ta nắm tay nhau, dường như cũng sắp bị ánh mắt của anh ấy đốt cháy một lỗ rồi. Anh nghĩ hôm nay cấp trên của em chắc sẽ mất ngủ đấy. Ngày mai, nếu thật thấy hai mắt anh ta thâm quầng thì em nhớ phải cách xa anh ta một chút, cẩn thận bị anh ta đốt cháy, đến lúc đó anh đây thật nước xa không cứu được em rồi.”

“Ha! Anh nói quá rồi!!”

Hoàng Ngân không đồng ý, bật cười một tiếng. Nhưng không thể không thừa nhận, vì những lời này của Louis mà tim cô đập nhanh thêm một nhịp.

Gió biển mẫn mẫn và ẩm ướt thổi lướt qua, như trêu đùa mái tóc dài nữ tính của Hoàng Ngân, lộ ra dung mạo thanh tú động lòng người của cô.

Louis yên lặng thưởng thức bức tranh rung động lòng người này.

Thảo nào Cao Dương Thành cũng giống anh, đều si mê cô gái trước mặt này như vậy.

Cũng bởi không yên tâm hạnh phúc của cô, nên cô hết sức điều mình và cô về bên cạnh anh ta, sau khi tận mắt thấy cô hạnh phúc, mới có thể yên tâm buông tay chăng?

Người đàn ông si tình cố chấp như thế, chẳng trách Hoàng Ngân lại nhớ nhung sâu đậm như vậy!

Thế này cũng tốt, để cô thấy rõ bản thân cũng như cơ hội tương lai, đối với bọn họ, đều tốt!

Anh vẫn là câu nói kia, tùy trái tim cô. Anh vẫn luôn dành cho cô sự tôn trọng nhất!!

Bởi vì, anh hiểu quá rõ, không ai ép buộc được tình yêu!

Hôm sau.

Rốt cuộc, tổ thiết kế hai mươi người đã phác thảo ra thiết kế đồ họa hành lang khách sạn.

Cuộc họp sửa bản thảo được tổ chức ở phòng hội nghị cỡ lớn tầng 31. Ngoài trừ bộ phận thiết kế tất cả thành viên phải có mặt. Ngoài ra còn có mặt hơn mười lãnh đạo của công ty. Mà lãnh đạo cao nhất của công ty, Cao Dương Thành cũng tham dự cuộc họp.

Bởi vậy có thể thấy được sự coi trọng của toàn bộ công ty đối với dự án này.

Đương nhiên, lần đầu tiên Hoàng Ngân thật sự gặp được việc phân chia mỗi khu vực nghiên cứu thảo luận tỉ mỉ như thế, không thể nghi ngờ, hơi căng thẳng mà lại khó giải quyết.

Cô là người lãnh đạo của tổ thiết kế, tất nhiên cô phải ra mặt giải thích kỹ càng phương án thiết kế.

Hội nghị bắt đầu, Cao Dương Thành mặc áo sơ mi màu sáng, thắt cà vạt, như vì sao sáng ngời ở bàn chủ tịch. sắc mặt anh thâm trầm, nghiêm túc, cả người lộ ra quyết đoán không giận mà uy.

Ánh mắt anh quét qua Hoàng Ngân dưới bục: “Tổng thanh tra Đỗ, bắt đầu đi!”

“Được.”

Hoàng Ngân cầm PPT đứng lên, ngẩng đầu tự tin đi đến bục diễn thuyết.

Hành lang khách sạn, tương đương vẻ ngoài của cả khách sạn, không thể nghi ngờ là toàn bộ long mạch khách sạn, vẽ rồng điểm mắt cũng ở chỗ này.

Thiết kế nhất định phải “cao”: Cao cấp, tráng lệ, đẳng cấp, mà lại có giá

trị sử dụng cao.

Mà chỉ riêng thiết kế hành lang, toàn tổ đã mất thời gian ba ngày ba đêm. Bản thảo là kết tinh trí tuệ của hai mươi người. Kết quả cuối cùng, Hoàng Ngân không chỉ hài lòng, mà vô cùng tin tưởng đạt được sự đồng ý của Tổng giám đốc Dương.

Đứng trên bục, Hoàng Ngân chậm rãi thuyết trình bản phác thảo thiết kế của tổ. Lúc cô nói đến điểm mấu chốt, có nhân viên cao cấp phía dưới liên tiếp gật đầu biểu thị đồng ý, tán thưởng.

Ánh mắt không hề che dấu sự tán thưởng tập trung trên người Hoàng Ngân, khiến cô càng tự tin về bản phác thảo đầu tiên của tổ thiết kế. Nụ cười tự tin nơi khóe miệng càng cao hơn, tỏa ra rực rỡ.

Ánh mắt cô vô thức quét về Cao Dương Thành trên bàn hội nghị, chỉ thấy anh như có điều suy nghĩ, chăm chú nhìn phần trình diễn trên máy chiếu, trên khuôn mặt lạnh lùng không có bất kỳ cảm xúc dư thừa nào.

Khiến Hoàng Ngân có vài giây thất thần chính là...

Mặc dù không thấy rõ quầng thâm giữ hai mắt anh, nhưng trong đôi mắt sâu đen nhánh đó còn mấy tơ máu mệt mỏi, rõ ràng do đêm qua ngủ không ngon.

Hoàng Ngân lại nhớ tới Louis nhắc nhở mình là mọi việc phải cẩn thận. Cô vội vươn cổ, ánh mắt quay đi nơi khác, tiếp tục thuyết trình.

Mười phút sau, Hoàng Ngân chào cảm ơn, không ngoài dự đoán được tất cả lãnh đạo vỗ tay tán thưởng!

Tiếng vỗ tay tiếp tục gần nửa phút.

Hoàng Ngân xuống bục, hài lòng nghe tiếng vỗ tay. Cô và các đồng nghiệp vui vẻ đập tay chúc mừng!”

Đạt được tán thưởng của tất cả nhân viên cấp cao cũng có nghĩa là dự án bước đầu đã được thông qua!

Mặc dù mới chỉ là một bản phác thảo hành lang, nhưng đối với họ mà

nói coi như là bước lớn đầu tiên rồi! Hơn nữa, quá trình coi như thuận lợi, thì càng nên vui vẻ! Cũng không uổng phí mọi người làm thêm giờ cho kịp bản thảo!

Tiếng vỗ tay ngừng lại, Hoàng Ngân cười ngồi xuống.

“Sửa lại bản phác thảo!”

Trên bục hội nghị, Tổng giám đốc Cao bỗng nhiên lạnh lùng lên tiếng.

Nụ cười trên mặt Hoàng Ngân đột nhiên cứng đờ.

Nhất thời, tất cả mọi người ở đây, đều đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt hoài nghi.

“Tan họp!”

Tổng giám đốc Cao hờ hững tuyên bố một câu, đứng dậy, mặt lạnh lùng, u ám bước từng bước dài ra ngoài.

Thư ký Lý nam vũ vội vã đuổi theo.

Hai tay Hoàng Ngân đặt trên bàn hội nghị không nhịn được xiết chặt.

Ngay cả như vậy, cô vẫn không tin Cao Dương Thành sẽ không công tu phân minh gây khó dễ cho cô như thế.

“Tổng giám đốc Cao!”

Cô ôm tư liệu đứng lên, vội vàng đuổi theo bước chân Cao Dương Thành, cứ thế chặn anh lại ở cửa.

“Tổng giám đốc Cao, anh bảo tôi sửa lại bản thảo cũng không sao, nhưng ít nhất anh phải cho tôi lý do chứ!”

Cao Dương Thành dừng bước, theo thói quen một tay cho vào túi quần. Anh ngạo nghễ liếc nhìn vẻ mặt không phục của Hoàng Ngân, khước miệng giật giật, u ám: “Tôi chỉ muốn cô sửa, lý do này, đủ không?”

“Anh...”

Hoàng Ngân chán nản, thế nào cũng không ngờ anh lại cho mình một đáp án như thế.

Còn muốn đuổi theo anh mà tranh luận phải trái, lại bị Lan - đồng nghiệp ngăn lại.

“Tổng thanh tra, cô đừng quá kích động! Cô đi tranh luận đúng sai với Tổng giám đốc Cao như thế này, sẽ chỉ kiến anh ta càng không thoải mái thôi! Đến lúc đó vẫn là mấy người chúng ta gặp họa!”

-----oOo-----

Chương 182: Anh bắt nạt em

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đúng đúng, tổng thanh tra, cô tuyệt đối đừng xúc động mà!” Đồng nghiệp Khanh cũng vội vàng thuyết phục Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân đè giọng, thở hên hên, rõ ràng không phục.

“Anh ta bảo chúng ta sửa, thì chúng ta sửa thôi! Ai bảo anh ta là Tổng giám đốc chứ! Ôi, phương án này rõ ràng được tất cả lãnh đạo đều đồng ý rồi, cũng không biết anh ta...” Tiểu Bát buồn bực gãi gãi đầu.

“Tổng thanh tra, có phải cô đắc tội Tổng giám đốc Cao người ta, mới làm cho người ta đi tố chúng ta phải không?” Trần Dương Cẩm, đồng nghiệp nữ lần trước bị Hoàng Ngân vượt lên liền giậu đổ bìm leo.

Hoàng Ngân liếc cô ta một cái.

Mặc dù lời cô ta hơi khó nghe, nhưng Hoàng Ngân hoàn toàn không có ý phủ nhận.

Ngay cả bản thân cô cũng không nhịn được hoài nghi người đàn ông này đang mượn việc công trả thù riêng với cô! Anh khó chịu với cô nên mới gây khó dễ cho cô.

Nhưng nếu chỉ gây khó dễ cho cô thì cũng thôi đi, nhưng đây lại liên quan đến thành quả lao động của toàn tổ!

Cô không thể cứ làm ngơ, không quan tâm như vậy!

“Mọi người yên tâm. Tôi cam đoan với mọi người. Hôm nay, nếu như phương án xảy ra vấn đề không phải vì thiết kế của chúng ta. Vậy tôi tuyệt đối sẽ không để mọi người mệt mỏi. Thành quả ba ngày ba đêm làm ra, không phải để những kẻ không biết đau khổ này chà đạp!”

Hoàng Ngân vừa dứt lời, liền ôm một xấp tư liệu thật dày trong tay ra khỏi phòng họp, đi thẳng đến văn phòng Tổng giám đốc.

Vừa đi đến bên ngoài phòng thì đã gặp thư ký riêng của Cao Dương Thành là Lý nam vũ.

“Thư ký Lý, Tổng giám đốc Cao có ở trong không?”

Hoàng Ngân hỏi anh ta, bước nhanh vào trong.

“Có” Lý nam vũ gạt đầu, đẩy mắt kính trên sống mũi, đuổi theo bước Hoàng Ngân: “Tổng thanh tra Đỗ, nghe tôi nói, đợi chút nữa bình tĩnh nói chuyện với Tổng giám đốc, đừng quá xúc động, nói nhẹ nhàng chút, chắc chắn còn có thể thương lượng được.”

Lý nam vũ tốt bụng khuyên Hoàng Ngân.

Bước chân Hoàng Ngân bỗng dừng lại, dè xuống ngọn lửa vẫn bị Cao Dương Thành châm ở trong lòng: “Thư ký Lý.”

Cô gọi Lý nam vũ, nghiêng đầu hỏi: “Dưới góc nhìn của anh thì phương án thiết kế của tổ chúng tôi hôm nay thế nào?”

Lý nam vũ đẩy mắt kính trên sống mũi kính, thành thật nói: “Nói thật, tôi rất thích, có thể nhìn ra cả các lãnh đạo khác cũng rất thích! Nhưng nếu Tổng giám đốc Dương không thích, chúng tôi không còn cách nào khác.”

“Đúng không?”

Khóe miệng Hoàng Ngân giật giật, có chút mỉa mai.

Đương nhiên là cô mỉa mai cái tên đàn ông kiêu căng, tự phụ trong văn phòng Tổng giám đốc kia!

“Hoàng Ngân, lát nữa lúc cô vào nói chuyện với Tổng giám đốc Cao, đáng vẻ phải hết sức mềm mỏng, thật ra anh ấy không phải là người lấy việc công trả thù riêng!” Lý nam vũ tốt bụng thuyết phục cô.

Hoàng Ngân lạnh lùng nhếch miệng: “Anh cũng cảm thấy anh ta dùng việc công trả thù riêng đúng không?”

“...”

Lý nam vũ im lặng.

Lời này anh ta cũng chưa từng nói! Bây giờ ngay cả tiền lương cũng bị khấu trừ sạch sẽ rồi, anh ta nào còn dám nhiều lời.

Cũng không chờ anh ta trả lời, Hoàng Ngân đã đẩy cửa văn phòng Tổng giám đốc ra, nén giận đi vào, thậm chí, ngay cả cửa cũng không gõ.

Lúc Hoàng Ngân đi vào, Cao Dương Thành đang mài miết lật xem văn kiện trong tay, Hoàng Ngân không nói hai lời, trực tiếp đưa tư liệu thiết kế ôm trong tay, chặn giữa anh và văn kiện: “Tổng giám đốc Cao, tôi nghĩ chúng ta cần phải bình tĩnh nói chuyện!!”

Hàng lông mày rậm của Cao Dương Thành hơi nhăn lại. Lúc lâu sau, anh mới giương mi mắt liếc Hoàng Ngân. Ánh mắt anh lạnh lẽo, môi mỏng mím thành một đường thẳng, hoàn toàn không có ý lên tiếng.

Hoàng Ngân bị sự lạnh lùng này của anh dọa sợ.

Giống như người trôi từ Bắc Cực tới! Lạnh, lạnh muốn chết!

Nhưng rốt cuộc Hoàng Ngân cũng không bị khí toàn thân của anh đông cứng, còn nhanh chóng nâng cao tinh thần, giống như con gà trống khi chiến đấu, vươn cổ, nghiêm mặt nói: “Nếu như anh có gì không hài lòng với tôi, cứ nhằm thẳng vào tôi!! Nhưng dự án này...”

Hoàng Ngân như nữ hoàng đẩy đẩy tài liệu trước mắt anh. Hai tay cô chống vào cạnh bàn, không hề sợ hãi đứng song song với anh, vẻ mặt nghiêm nghị: “Đây là thành quả ba ngày ba đêm vất vả bán mạng cho anh của toàn tổ chúng tôi. Tôi quyết sẽ không cho phép anh vì thù riêng mà tùy tiện chà đạp!”

“Ồ...”

Thế mà đáp lại tự tin và kiêu hãnh của Hoàng Ngân, chỉ là một tiếng cười nhạt đầy trào phúng?

Hoàng Ngân có cảm giác như mình đang đắm bị bông, vô cùng khó chịu!

Mà tiếng cười này, rõ ràng là sự sỉ nhục cao nhất đối với cô: “Anh có ý gì?”

Ghế xoay của Cao Dương Thành lui về sau mấy bước. Anh lặng lẽ đứng dậy, bước từng bước dài về phòng nghỉ của văn phòng. Anh vừa đi vừa giật giật cà vạt màu lam dưới cổ áo somi. Không phải nói động tác kia có bao nhiêu ngang tàng và điên cuồng/ cảm giác rất dụ dỗ người ta. Nhưng lời nói ra, lại khiến Hoàng Ngân chán ghét đến mức nghiêng răng cốt kệt.

“Hai mươi người cố gắng ba ngày ba đêm, mà lại cho ra một kết quả rác rưởi như vậy!”

Anh tổn thương bọn họ không hề nể mặt, khóe môi nhếch lên tùy ý mỉa mai. Anh đưa tay trực tiếp giật cà vạt trên cổ xuống, tiện tay ném trên ghế sofa, rồi quay người, ngạo nghễ nhìn Hoàng Ngân đang nghiêng chặt răng. Anh xích lại gần cô, chỉ vào mũi cô, vẻ mặt nghiêm nghị: “Đồ Hoàng Ngân, nếu như đây chính là trình độ thực sự của tổ các cô, như vậy rất không may, từ giờ trở đi, tất cả các cô đều bị đuổi việc! Cút!”

Hoàng Ngân tức giận đến mức....

Hai tay cô xiết chặt buồng thông hai bên người

Cô hít vào, thở ra, hít vào, thở ra

Trong lòng tự nhắc nhở mình hết lần này đến lần khác, đừng kích động,

đừng kích động...

Hai hàm răng trên dưới đã bị cô nghiền vang cốt kết, nhưng cô vẫn cố gắng nén sự tức giận trong lòng xuống.

Kết quả...

Hoàng Ngân bước hai bước thành một bước, xông về phía trước. Cô nhón chân lên, duỗi tay nhỏ ra như côn đồ, nắm chặt cổ áo sơ mi Cao Dương Thành, khuôn mặt đỏ lên vì tức giận xích lại gần Cao Dương Thành, nắm tay nhỏ chống dưới cái cằm nam tính của anh, nghiền răng nghiền lợi nói: “Anh có tin tôi đâm anh hay không?”

“...”

Khuôn mặt Cao Dương Thành vẫn lạnh lùng, lại có thể có một chút sắc thái hiểm thấy, hàng lông mày giống như co lại.

Trong đôi mắt đen nhánh của anh in rõ sự sững sờ đối với “đe dọa” bất ngờ của Hoàng Ngân, mấy giây sau mới khôi phục tự nhiên.

Anh cứ để mặc Hoàng Ngân níu lấy áo sơ mi của mình như vậy, đôi mắt đen sâu thẳm không hề biến sắc chăm chú nhìn cô, đến mức Hoàng Ngân hơi rợn cả tóc gáy. Lúc này, anh mới lạnh nhạt nói: “Bốn năm ở Pháp, chẳng học được cái gì, chỉ học được mỗi ngang tàng bạo ngược à?”

Lời nói này rõ ràng là khiển trách.

Thậm chí còn có.. cảm giác bậc đàn anh dạy bảo thế hệ sau!

Lại không hề vì sự láo xược của cô mà nổi giận.

Tay Hoàng Ngân nói lỏng theo bản năng, nhưng phút chốc lại níu chặt: “Cao Dương Thành, nếu như anh thật lấy việc công trả thù riêng, từ tận đáy lòng tôi khinh bỉ anh!”

Cao Dương Thành không để ý cô, tầm mắt rủ xuống trên tay Hoàng Ngân đang níu cổ áo sơ mi của mình, khẽ nhíu mày: “Buông tay ra!”

“Anh nhất định phải giải thích cho tôi!”

Hoàng Ngân quyết giữ ý mình.

“Buông tay!!”

Ngữ khí Cao Dương Thành lạnh hơn mấy phần.

Hoàng Ngân rùng mình, cả người liền như trái cà ngâm sương, ỉu xiu buông lỏng tay ra, ngay cả hốc mắt cũng bắt giác đỏ lên.

Cô rung rung, không kìm chế được giận dữ rống lên với Cao Dương Thành: “Anh toàn bắt nạt người ta!”

Đôi bàn tay trắng nõn liên tiếp đập vào lồng ngực rắn chắc của Cao Dương Thành: “Nếu thật sự bết bát như anh nói, anh có thể nói cho chúng tôi biết lý do! Cái gì gọi là “Anh muốn tôi sửa, thì tôi phải sửa”? Đây là cái lý do chết tiệt gì! Cao Dương Thành, anh toàn bắt nạt tôi! Anh lấy bắt nạt tôi làm niềm vui, có đúng không? Nếu như trước kia biết anh là cấp trên của tôi, thì dù ông chủ cách chức tôi, tôi cũng sẽ không trở về.”

Đương nhiên, câu nói tiếp sau này của Hoàng Ngân tuyệt đối chỉ là một câu nói nhảm mà thôi!

Mà trong cặp mắt sâu đen nhánh của Cao Dương Thành, lúc nhìn thấy nước mắt tủi thân của cô, rõ ràng từ lạnh lùng chuyển thành đau lòng, lại bởi vì câu nói sau cùng của cô, lần nữa như phủ lên một lớp sương lạnh.

Một tay đưa ra bóp chặt hai cổ tay Hoàng Ngân, ngạo nghễ đóng băng cô, từng lời lạnh buốt phát ra từ trong lồng ngực phập phồng: “Đồ Hoàng Ngân, nếu cô thật chán ghét tôi như vậy, ngay bây giờ cô có thể từ chức và cút đi! Tôi cho cô cơ hội này!”

Lời lạnh lùng tuyệt tình của Cao Dương Thành vừa nói ra, Hoàng Ngân không kìm chế được khóc thút thít một tiếng. Nước mắt chút nữa từ hốc mắt lăn xuống, nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn được.

Hai người cứ lạnh lùng giằng co như vậy

Một đôi mắt lạnh sâu không thấy đáy.

Một đôi mắt ứa lệ, ánh mắt cuồn trào mãnh liệt.

Nhưng không ai đẩy ai ra

Hơi thở ngừng lại, trong phòng làm việc yên tĩnh nhanh chóng trở nên nặng nề!

Cuối cùng Cao Dương Thành lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc này.

“Đỗ Hoàng Ngân, tôi cũng không phải là lấy việc công trả thù riêng! Tôi nhìn ra phương án của các cô không đạt yêu cầu!”

Thái độ của anh, cực kì nghiêm túc.

Mắt đen ngăm nhìn nước mắt của Hoàng Ngân, bình tĩnh, thâm trầm, thiếu đi phần u ám và lạnh lẽo lúc ban đầu

Bàn tay lớn buông hai bàn tay nhỏ của cô ra.

Trên cổ tay cô in dấu hai vệt đỏ.

Đáy mắt anh hơi sầm lại, có lẽ do vừa nãy bản thân quá kích động mà bóp quá mạnh.

“Tổng giám đốc Cao, thật ra tôi cũng không phải người tự phụ. Nếu dự án của chúng tôi quả thật có vấn đề, chúng tôi nhất định cải tiến...”

Thái độ của Hoàng Ngân cũng dịu lại, cụp mắt, xoa xoa cổ tay hơi đau của mình, khẽ nói: “Có thể mời Tổng giám đốc Cao chỉ điểm sơ lược một chút không? Cụ thể là chỗ nào không được? Chúng tôi sẽ sửa đúng chỗ, được không?”

Cao Dương Thành tiện tay cởi hai cúc chỗ cổ áo somi, lộ ra một vùng cơ ngực nhỏ màu lúa mạch, mùi hormone nam giới lập tức tràn ngập xung quanh Hoàng Ngân, khiến trái tim cô bất giác đập nhanh hơn, thì nghe thấy anh trầm giọng: “Toàn bộ ý tưởng thiết kế hành lang của các cô vô cùng hoàn mỹ, nhưng toàn bộ phương án của các cô đều chỉ đang suy nghĩ vấn đề “Thiết kế”, lại quên mất vấn đề quan trọng nhất là “công trình học nhân thể”. Khách sạn ngoài mỹ quan, chủ yếu nhất là... lấy con

người làm gốc!”

Cao Dương Thành nói xong, rút bản vẽ từ tài liệu trên bàn ra ném đến trước mặt Hoàng Ngân, thân nhiên nói: “Ra ngoài đi”

Hoàng Ngân nhìn anh ngỡ ngác...

Ánh mắt không hề che giấu sự kinh ngạc và sùng bái.

Cô ôm tài liệu đến gần, nhìn Cao Dương Thành một lúc lâu, nhưng vẫn không nhin được cất tiếng hỏi: “Tổng giám đốc Cao, năm đó, anh thật chỉ nghiên cứu y học phải không?”

“Ừ.”

Cao Dương Thành giương mắt nhìn cô.

“Anh hình như rất hiểu thiết kế của chúng tôi.”

Hoàng Ngân hơi cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Không thể không thừa nhận, anh đã trực tiếp chỉ ra toàn bộ nội dung chính của dự án. Ngay cả Hoàng Ngân cũng thấy tự ti.

Nếu như không có hiểu biết đặc biệt đối với chuyên ngành của bọn họ, chắc chắn không thể nói ra những lời như vậy.

Cao Dương Thành không ngẩng đầu nhìn Hoàng Ngân, vẫn dùng bút màu đỏ trong vòng ra một ký hiệu trên văn kiện, hờ hững nói: “Có thể đứng trên vị trí cao này, cô cảm thấy chỉ dựa vào chút y thuật của tôi là có thể đạt được?”

Hoàng Ngân hơi sững sốt.

Không biết tại sao, cô luôn cảm thấy được cảm giác cô đơn, lãnh đạm không rõ từ trong những lời này của anh.

-----oOo-----

Chương 183: Tiệc rượu đón chào người mới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bốn năm qua, Hoàng Ngân không biết anh làm sao vượt qua được. nhưng cô biết một điều, có thể đứng ở vị trí cao nhất này, chắc chắn không chỉ là trội hơn người bình thường, mà chắc chắn phải nỗ lực hơn người bình thường gấp mấy lần, mới có thể đạt được thành công như thế trong thời gian ngắn!

Thế nhưng, rốt cuộc là động lực nào mới đủ khiến anh vứt bỏ giấc mơ của mình, bước vào lĩnh vực hoàn toàn mới này?

Hoàng Ngân lại khiến mình tiến vào trong ngõ cụt.

“Tổng thanh tra Đỗ, nếu như không có chuyện gì khác, thì ra ngoài đi.”

Cao Dương Thành lạnh nhạt hạ lệnh đuổi khách.

Lúc này Hoàng Ngân mới bừng tỉnh gật đầu. Lúc lâu sau, cô mấp máy môi nói một tiếng cảm ơn, rồi mới ra khỏi văn phòng của Cao Dương Thành.

Kết quả thật đúng như dự đoán!

Sau khi người của bộ phận thiết kế tiếp nhận thông báo sửa chữa của Hoàng Ngân, tất cả đều thở dài than ngắn, oán trời, oán đất, oán tổng giám đốc!

“Tổng thanh tra Đỗ, xem ra Tổng giám đốc này của chúng ta hà khắc đúng như lời đồn!”

Tiểu Bát nhin không được lại gần Hoàng Ngân phàn nàn.

Hoàng Ngân cười cười, không bác bỏ, càng không phụ họa lời cô, phủi tay nói: “Được rồi, đêm nay mọi người trở về nghỉ ngơi thật tốt, đã biết sai sót ở đâu rồi, sửa chữa cũng không khó, ngày mai chúng ta xóc lại tinh thần chiến đấu lần nữa cũng không muộn!”

“Đúng.”

Mọi người đồng thanh.

Lúc Hoàng Ngân chuẩn bị về văn phòng, bỗng nhiên thấy Lý nam vũ đẩy cửa bộ phận thiết kế đi đến.

“Thư ký Lý?”

Hoàng Ngân kinh ngạc trước sự xuất hiện của anh ta.

“Tổng thanh tra Đỗ, là thế này.” Lý nam vũ đẩy kính mắt, cười nói: “Bởi vì các cô tới công ty tương đối gấp. Công ty cũng không kịp tổ chức tiệc rượu chào đón người mới cho mọi người. Vừa nãy, Tổng giám đốc đã chỉ thị cho tôi đặt bàn tiệc ở nhà hàng Bích Đào, sau bữa ăn còn có hoạt động KARAOKE. Mọi người có thể tha hồ nói chuyện vui vẻ, đêm nay tất cả chi tiêu đều do Tổng giám đốc chúng ta trả.”

“Ồ”

Ngoài Hoàng Ngân, toàn bộ mọi người trong bộ phận thiết kế đều kinh ngạc, vui vẻ kêu lên.

“Tổng giám đốc thật quan tâm cấp dưới chúng ta mà.” Các đồng nghiệp vừa nãy còn oán thăm Cao Dương Thành hà khắc lập tức thay đổi.

“Còn không phải sao! Wow, thư ký Lý, anh khẳng định tất cả chi tiêu của chúng tôi đêm nay đều do Tổng giám đốc trả phải không?” Tiểu Bát vẫn còn dửng dưng không dám tin bộ dáng.

“Tất nhiên rồi.” Lý nam vũ đẩy kính mắt, vẫn mỉm cười nhẹ nhàng như cũ.

“Vậy Tổng giám đốc có thể có mặt hay không?”

“Đúng rồi đúng rồi, có thể không?”

Ánh mắt mọi người đều nhìn Lý nam vũ. Ngay cả Hoàng Ngân cũng không nhịn được nhìn về phía anh ta.

Lý nam vũ nhìn Hoàng Ngân mỉm cười, lắc đầu: “Đêm nay, Tổng giám

độc có hội thương mại quan trọng, lúc ăn cơm không tham gia được, về phần Karaoke, đến lúc đó tôi sẽ giúp mọi người hỏi anh ấy một chút.”

“Được, được! Thư ký Lý, anh nói với tổng giám đốc, chúng tôi chờ anh ấy!”

“Được rồi! Vậy tôi đi trước, mọi người cứ tự nhiên.”

“Tạm biệt”

Mọi người nhiệt tình tiễn Lý nam vũ ra khỏi bộ phận thiết kế.

Anh ta vừa đi khỏi, thì tất cả đồng nghiệp bắt đầu thảo luận.

“Wow, Đây là một chiêu của Tổng giám đốc Cao đấy? Vừa mới đánh chúng ta xuống Địa Ngục, bây giờ lại kéo chúng ta về Thiên Đường? Chẳng lẽ là vì vỡ về trái tim tổn thương của chúng ta?”

“Vỡ về trái tim chúng ta? Mặc dù bộ phận thiết kế chúng ta rất quan trọng đối với dự án này của bọn họ, nhưng tôi cảm giác với tính cách của Tổng giám đốc Cao, không giống như người sẽ làm loại việc này! Tổng thanh tra, cô nói xem Tổng giám đốc Cao muốn làm gì nhỉ?”

Tiểu Bát thực sự không hiểu, lại gần hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân lắc đầu, bật cười: “Tôi đây làm sao có thể biết được?”

Vỡ về trái tim mọi người? Chắc chắn không thể nào! Đúng như các cô ấy đã nói, Cao Dương Thành sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy!

Mà Hoàng Ngân lại không biết, thật ra, anh chẳng qua chỉ muốn vỡ về trái tim của một người trong đó thôi!

Ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng vừa liếc mắt đã nhìn thấy người đàn ông thâm sâu khó lường trong miệng bọn họ.

Cao Dương Thành bị một nhóm lãnh đạo vây quanh, từ bên trong đi ra. Vừa lúc anh trên đường đi qua bộ phận thiết kế của bọn họ, đi tới giữa thang máy.

Hoàng Ngân để ý thấy anh đã đổi cà vạt mới, kẻ ca rô màu xám đậm, đơn giản như vậy nhưng lại làm nổi bật lên tác phong chín chắn thận trọng của anh.

Giơ tay nhắc chân cũng tỏa ra sức hút của một người đàn ông trưởng thành!

Xác thực, So với bốn năm trước, anh thật... càng ngày càng thu hút ánh nhìn rồi! Bây giờ, anh giống như một vật phát sáng lóa mắt, đi tới đâu cũng có thể vĩnh viễn thu hút vô số ánh mắt.

Dường như cảm thấy ánh mắt từ bên này bắn ra, Cao Dương Thành bỗng nhiên quay đầu lại.

Hoàng Ngân sững sờ, ngay khi gặp phải ánh mắt anh, cô, vội vàng quay mặt ra chỗ khác, nhất thời, gương mặt nóng ran lên.

“Ôi, Tổng giám đốc Cao thật đẹp trai!”

Tiểu Bát lại bắt đầu gục xuống bàn mê trai rồi.

“Trời! Có phải anh ấy đang nhìn tôi hay không? Ánh mắt kia, thật dịu dàng tình cảm...”

“Ôi... mới tình thâm kín, rốt cuộc Tổng giám đốc Cao đang nhìn ai vậy? Thật làm người ta say mê!! Sắp điên rồi!!”

Lại có nữ đồng nghiệp bắt đầu phụ họa theo.

Dịu dàng tình cảm? Mới tình thâm kín??

Từ ngữ mềm mại như vậy, bây giờ còn có thể dùng cho người đàn ông lạnh lùng như đầm băng kia sao?

Hoàng Ngân cả kinh.

Xuất phát từ tò mò cũng tốt, xuất phát từ động lòng cũng được, Hoàng Ngân giương mắt nhìn anh lần nữa. Cô cũng muốn thấy sự dịu dàng cùng tình cảm nồng nàn trong miệng các cô ấy. Nhưng mà, lúc cô nhìn lại, người đàn ông đó đã sớm dời khỏi tầm mắt, bị đám người vây quanh,

đi vào trong thang máy.

Trong đầu Hoàng Ngân chỉ còn lại thất vọng, mắt mát, rất lâu sau mới trở lại bình thường.

Cùng ăn tối vô cùng vui vẻ tại nhà hàng Bích Đào.

Trên bàn bày đầy các loại thức ăn tinh tế. Mỗi lần lên món, các đồng nghiệp đều không nhịn được khen ngợi Tổng giám đốc giàu có, lịch lãm, đẳng cấp, hào phóng của bọn họ.

“Chị Hoàng Ngân, chỉ có cảm thấy đáng người của Tổng giám đốc chúng ta rất tốt không! Mặc âu phục đơn giản thì đã giống như người mẫu thời trang, đẹp trai đến tan chảy, có phải không?”

Tiểu Bát bung cốc rượu vang, ngà ngà say cười khen ngợi.

Hoàng Ngân cười khẽ, chọc chọc gáy của cô: “Các em thật đúng là điển hình của “mềm yếu ăn người” đấy!”

“Hừ, chị cứ mạnh miệng! Chị Hoàng Ngân, chị đừng cho rằng em không biết, lúc chị nhìn Tổng giám đốc Cao, ánh mắt cũng không giống, ha ha ha...”

“Tiểu Bát, em uống say rồi!”

Hoàng Ngân trực tiếp đoạt lấy cốc rượu vang từ trong tay cô, thay cô uống một hơi cạn sạch.

Ánh mắt cô nhìn người đàn ông đó thật sự không giống phải không? Tại sao cô không cảm giác được?

“Chút rượu này làm sao có thể say được? Em mới không có say, chị chỉ mạnh miệng!” Tiểu Bát chu miệng, chỉ vào mũi Hoàng Ngân, híp mắt, trêu ghẹo hỏi cô: “Chị Hoàng Ngân, chị nói thật đi, có phải chị thích Tổng giám đốc hay chúng ta không?”

“Nói hươu nói vượn!”

Hoàng Ngân dứt khoát cầm một miếng bánh ngọt nhét vào trong miệng

Tiểu Bát, thề thốt phủ nhận: “Tại sao chị phải thích tên lạnh lùng như khối băng đó! Chị cũng không muốn làm gấu Bắc Cực!”

Thế nào cũng không thể chết cồng!

“Tổng giám đốc!”

Lúc bên này vẫn còn đang đùa giỡn, bỗng nhiên, nghe thấy các đồng nghiệp cung kính hướng phía cửa hô một tiếng.

Động tác đùa giỡn của Hoàng Ngân và Tiểu Bát kịp thời ngừng lại, đưa mắt nhìn nhau.

Lời hai người bọn họ vừa nói...

Người trong cuộc chưa nghe thấy đấy chứ?

Mặc dù hai người bọn họ không hề nói gì, nhưng đề tài này... bị anh nghe được hình như không tốt lắm.

Hoàng Ngân và Tiểu Bát cũng vội đứng lên, cùng hô một tiếng: “Tổng giám đốc Cao!”

Cao Dương Thành nghiêm nghị đứng phía đối diện, trong tay còn nâng một ly rượu vang. Ánh mắt anh nhìn thẳng trên mặt Hoàng Ngân, chăm chú nhìn cô mấy chục giây, tận đến khi da đầu Hoàng Ngân hơi tê dại. Lúc này anh mới sải bước đi về phía mọi người.

Hoàng Ngân cảm thấy ánh mắt anh chăm chú nhìn mình giống như một chiếc kim thép, vừa hay vẫn còn kim ở cổ họng cô, khiến cô hít thở không thông.

Đến khi ánh mắt anh rời khỏi người mình, lúc này Hoàng Ngân mới thở phào một cái thật dài.

“Đúng lúc Tổng giám đốc Cao đang ăn cơm ở phòng sát vách, cho nên cố ý sang chúc mọi người cốc rượu.”

Lý nam vũ giơ cốc rượu lên giải thích với mọi người.

Khuôn mặt vô cùng lạnh lùng của Cao Dương Thành, hình như lạnh lùng từ lúc vừa vào, đến khi Lý nam vũ nói những lời này, khóe miệng của anh mới miễn cưỡng khẽ cong lên, nhẹ đến mức khó có thể phát giác: “Đêm nay không thể ăn cơm cùng mọi người, thật đáng tiếc! Tôi kính mọi người một cốc, bày tỏ áy náy.”

“Tổng giám đốc Cao, anh quá khách khí rồi.”

“Đúng đấy, đúng đấy.”

Dường như tất cả nhân viên bộ phận thiết đều hơi kinh ngạc, vội vàng nâng ly rượu lên, tranh nhau chen lấn tiến lên trước chạm cốc với Cao Dương Thành.

Mà Hoàng Ngân vốn phản ứng chậm chạp, còn ngây người một lúc, tất nhiên cô thành người chạm cốc sau cùng.

Nhưng Hoàng Ngân cũng không vội, ung dung nâng cốc rượu lên, mỉm cười, nghiêng người đi qua, chạm cốc với Cao Dương Thành: “Tổng giám đốc Cao, bữa cơm này để anh trả tiền, tôi đại diện cho mọi người trong tổ, cảm ơn anh.”

Nhìn xem, Lời nói mới trịnh trọng làm sao!

Cô nói xong, liền cầm cốc còn dư lại ít rượu vang trong tay uống một hơi cạn sạch, để bày tỏ chân thành.

Nhưng Cao Dương Thành không vội uống cốc rượu trong tay, ánh mắt vẫn hờ hững như vậy nhìn Hoàng Ngân trước mặt. Anh bỗng nhiên tỉnh bơ hỏi cô: “Tổng thanh tra Đỗ đã ghét gấu Bắc Cực như thế, làm sao ánh mắt lúc nhìn lên tôi lại không giống chứ?”

“...”

Hoàng Ngân thế nào cũng không ngờ trước mặt mọi người anh lại có thể đột nhiên nói ra một câu như vậy, khiến cho người ta hiểu lầm.

“Khụ khụ khụ —— “

Cô bị sặc bởi ngụm rượu vang còn chưa kịp nuốt xuống trong yết hầu,

sắc đến gương mặt đỏ bừng, không nói nên lời. Trong lúc nhất thời, Hoàng Ngân chỉ có thể dùng khăn giấy che miệng, càng không ngừng ho khan, một cái tay khác thay thế tiếng nói của cô, vội xua đi xua lại.

Nhưng Tổng giám đốc Cao lại hoàn toàn làm như không thấy, chờ cô ho xong, lúc cô định bác bỏ, chỉ thấy anh đã bung cốc rượu vang kia rời đi, chỉ lưu lại cho cô bóng lưng cao thâm khó lường.

Hoàng Ngân chán nản, phiền muộn gãi đầu.

Ngược lại, tất cả đồng nghiệp đều đang dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá cô. Trong ánh mắt Trần Dương Cầm không che đậy sự mỉa mai: “Tổng thanh tra Đỗ, cô cũng đừng làm chuyện không đứng đắn như thế, cũng không phải không biết, người ta là người đã có gia đình rồi! Làm người thứ ba, nói ra thật mất mặt!”

Sắc mặt Hoàng Ngân tái nhợt, không tức giận cách xa cô ta một chút, thật cũng không bác bỏ lời cô ta. Coo cười nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng mà thâm thúy: “Ban đầu là ai nói, chỉ cần trèo lên người đàn ông này, dù người ta đã có gia đình, dù làm vợ bé, cũng vui vẻ can tâm tình nguyện?”

Thình thoảng, người phụ nữ này thật đáng ghét!!

Bị Hoàng Ngân đả kích như thế, sắc mặt Trần Dương Cầm cũng không tốt lắm. Nhưng cuối cùng Hoàng Ngân vẫn là cấp trên của cô ta. Dù cô ta có tức giận cũng chỉ có thể nén xuống, không tiện phát tác.

Thật ra Hoàng Ngân vốn cũng không phải là người hay tính toán, thấy cô ta không nói thêm gì, cũng coi như không có chuyện gì gọi cô ta ngồi xuống.

Ban đêm, lúc bọn họ đang ca hát trong phòng riêng tại nhà hàng Bích Đào, bất ngờ, Tổng giám đốc Cao một ngày trăm công ngàn việc lại có thể thật sự xuất hiện rồi.

Dường như Cao Dương Thành mang theo ánh nắng mà đến. Khi thân hình cao lớn của anh bước vào trong phòng hát riêng, giống như rùng đến nhà tôm, cả phòng vô cùng loá mắt.

Vừa thấy anh xuất hiện, trong nháy mắt, trong phòng nhốn nháo hẳn lên.

“Tổng giám đốc Cao!”

“Tổng giám đốc Cao!”

-----oOo-----

Chương 184: Đêm nay có hẹn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tất cả nhân viên đều đứng lên, cung kính chào hỏi Cao Dương Thành. Tất cả đều dành chỗ để anh ngồi xuống.

Chỉ có Hoàng Ngân ở trong góc..

Không chủ động chào hỏi Cao Dương Thành, cũng hoàn toàn không có ý muốn chủ động dành chỗ cho tổng giám đốc Cao tự phụ ngồi.

Đương nhiên, thật ra trong ánh mắt cô cũng không có anh.

Lúc này, cô tay phải cầm Microphone, tay trái ôm đầu dáng vẻ bi thương, đang “vô cùng đau khổ” gào khan một khúc « Mua bán tình yêu », dáng vẻ nhỏ bé khoa trương đó quả thật có thể đánh bại diễn viên Oscar!

“Yo Yo..Check it out! Bán đi tình yêu của em, buộc em phải rời xa, cuối cùng biết được sự thật, nước mắt em rơi xuống! Bán tình yêu của em, anh sẽ phải gánh khoản nợ lương tâm, dù có trả giá đắt tình cảm cũng không thể mua lại! Trước đây chính anh muốn chia tay, chia tay thì chia tay, bây giờ lại muốn dùng chân tình để dành em quay lại, tình yêu không phải anh muốn bán, muốn mua là có thể bán, để em vùng ra, để em hiểu rõ, buông khỏi tình của anh...”

Khóe miệng Cao Dương Thành hơi giật giật.

“Đêm nay, tổng thanh tra của các cô trúng tà à?”

Anh không nhịn được nghiêng đầu hỏi Tiểu Bát bên cạnh.

Tiểu Bát gãi gãi đầu, có chút xấu hổ thay Hoàng Ngân, giải thích:
“Không, có lẽ cô ấy hơi say rồi.”

“Tửu lượng kém!”

Cao Dương Thành trực tiếp hạ quyết định.

Anh nói xong, không nhìn cấp dưới ân cần xung quanh, bước từng bước dài tới chỗ Hoàng Ngân.

“Yo yo! Bán đi tình yêu của em, buộc em phải rời xa, nhìn thấy em đau khổ, nước mắt anh nhỏ xuống! Bán đi tình yêu của em, anh phải gánh khoản nợ lương tâm, dù có trả giá thật nhiều tình cảm cũng không thể mua được! Tuy rằng trước đây anh muốn chia tay, sau rồi anh mới hiểu, bây giờ anh dùng chân tình của mình, hi vọng đồ dành em quay lại, anh biết là anh đã sai, tình yêu giống như lời em nói, nó không thể mua bán, dù có nghìn vàng đến mua cũng không bán...”

Hoàng Ngân nói, hát tình “mãnh liệt”, trình độ quên mình đó cũng đủ khiến mọi người xung quanh bội phục rồi.

Cô còn chưa kịp kết thúc, đã cảm giác được vị trí bên cạnh lồm xồm xuống. Cao Dương Thành vắt chân lên nhau, khí chất cao quý, tác phong nghiêm nghị ngồi xuống bên cạnh cô.

Nói thật ra, khí độ cao quý này của anh không thể dung hợp được với bài « Mua bán tình yêu ». Anh thật không thích hợp ngồi trong phòng hát riêng tràn đầy mùi của bác gái ở đình làng quê.

Một cánh tay Cao Dương Thành duỗi ra, tùy ý khoác trên thành ghế sofa sau lưng Hoàng Ngân, thân thể lười biếng lười dựa vào phía sau.

Động tác trong lúc lơ đãng này, lại thoáng chốc kéo gần khoảng cách giữa họ khá nhiều.

“Đồ Hoàng Ngân, nước Pháp cũng thịnh hành bài hát này à?”

Anh không mẫn không nhạt hỏi Hoàng Ngân, nghe không ra cảm xúc gì.

Không có ác cảm, nhưng tuyệt đối bên trong không có ý tán thưởng.

Rốt cuộc Hoàng Ngân đã chịu dịch chuyển Microphone ra khỏi miệng, cô dùng tay bịt microphone, lạnh nhạt nhìn lướt qua người đàn ông đột nhiên mọc thêm bên cạnh, giả tạo đáp: “Ca khúc nổi tiếng thế giới, ở đâu cũng giống nhau!”

Trả lời xong, cô lại lần nữa tình cảm vô cùng “mãnh liệt” nhập vào trong ca khúc.

Lần này, cô dứt khoát đứng lên, nhìn thẳng Cao Dương Thành, hai tay cầm Microphone, tóc dài hát lên, càng ngày càng rộng to, tiếng ca đó... đơn giản là... kêu khóc om sòm!

Ca từ và làn điệu, càng làm cho huyết Thái Dương của Cao Dương Thành giật giật, khó chịu vô cùng.

“Ha ha.....Yo yo.....Check it out!!”

Toàn thân Hoàng Ngân đung đưa theo tiết tấu: “Bán đi tình yêu của em, buộc em phải rời xa, cuối cùng biết được sự thật, nước mắt em rơi xuống! Bán tình yêu của em, anh sẽ phải gánh khoản nợ lương tâm, dù có trả giá đắt tình cảm cũng không thể mua lại! Trước đây chính anh muốn chia tay, chia tay thì chia tay, bây giờ lại muốn dùng chân tình dỗ dành em quay lại...”

Hát đến chỗ dỗ dành, vẫn không quên duỗi ngón tay ra, chỉ thẳng vào người đàn ông đối diện, dáng vẻ hoàn toàn lên án anh làm nữ chính đau khổ vì tình, thất lưng uốn éo theo nhịp điệu, tiếp tục hát: “Tình yêu không phải anh muốn bán thì bán, muốn mua thì có thể mua! Để em vùng ra, để em hiểu rõ, buông khỏi tình anh. Nhẫn tâm làm em tổn thương, tình yêu quá nhiều bất trắc, chân tình dùng tâm vun tưới, khi khô héo mới hiểu rõ, tình yêu không phải anh muốn bán, muốn mua là có thể bán, để em nhìn thấu những người si mê, không xứng là tình yêu chân thành...”

Cao Dương Thành hơi ngửa đầu, đôi mắt có thâm ý khác, ánh sáng dao động giăng co với cô.

Mà Hoàng Ngân cũng không chịu thua trừng mắt với anh.

Hết một khúc, âm thanh ngừng lại, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

“Chị Hoàng Ngân, chị hát quá hay rồi!”

Tiểu Bát giơ ngón tay cái lên với cô.

“Chuyện nhỏ!” Hoàng Ngân nhìn cô liếc mắt đưa tình.

Khóe miệng Cao Dương Thành hơi giật giật.

Hát xong « Mua bán tình yêu » lại còn liếc mắt đưa tình, cảm giác này, thật đúng là đủ huyền diệu, mùi để nhũn đủ nồng!

Hoàng Ngân cũng không quan tâm tới vẻ xem thường rõ ràng trong đáy mắt Cao Dương Thành. Cô tức giận quăng Microphone trong tay vào ngực anh: “Anh hát!”

Sắc mặt Cao Dương Thành hơi biến đổi, trừng mắt cảnh cáo Hoàng Ngân một chút.

Quả nhiên, âm thanh của các đồng nghiệp xung quanh ồn ào vang lên: “Tổng giám đốc Cao, hát một bài, hát một bài!”

“Hát một bài, hát một bài!”

Hoàng Ngân làm như không nhìn thấy ánh mắt đậm ý cảnh cáo của Cao Dương Thành, đôi mi thanh tú giương lên, ôm ngực, cười tủm tỉm nheo mắt nhìn anh trên ghế sofa: “Tổng giám đốc Cao, có cần tôi chọn ca khúc giúp anh không?”

“Cút!”

Một chữ đơn âm lạnh nhạt từ giữa hàm răng anh bật ra.

Tất cả đồng nghiệp trong phòng hát riêng đều hoảng hốt kinh ngạc, chỉ có Hoàng Ngân, không có bất kỳ phản ứng gì.

Dường như cô đã sớm đã thích ứng với cái tên bất kỳ lúc nào cũng có

bản lĩnh tạo ra hơi lạnh này, cô phê bình: “Thô lỗ!”

“Phù”

Tất cả mọi người lại há hốc mồm kinh ngạc, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi.

Tất cả đều sợ toát mồ hôi thay Hoàng Ngân.

Toàn công ty còn chưa có người nào dám chỉ trích Tổng giám đốc như thế đâu. Cô chết chắc rồi!

Cảm giác thấy quanh mình yên tĩnh, hàng lông mày nhíu chặt của Cao Dương Thành càng trở nên lạnh hơn. Anh tức giận trừng mắt liếc Hoàng Ngân, ném cho cô một ánh mắt “Đợi chút nữa trừng trị cô”, rồi lạnh lùng nhìn những người khác trong phòng hát riêng: “Tiếp tục ca hát đi!”

“Vâng!”

Lời này, nói bóng gió là không cho phép nhìn!

Sau khi mọi người bị cảnh cáo, bắt đầu ngừng giả đò.

Có trời mới biết, trên đỉnh có một Đại Phật lạnh như băng như thế, còn ai dám đứng lên chứ!

Sau khi Hoàng Ngân ý thức được ý muốn trừng trị mình từ ánh mắt híp lại đó, lòng bàn chân cô như bôi dầu chuồn đi: “Tôi phải đi nhà vệ sinh một chút, mắc tiểu rồi.”

Cao Dương Thành nhếch môi phê chuẩn như là đại xá thiên hạ: “Đi đi.”

Ánh mắt anh ném cho cô rõ ràng phách lối nhắc nhở cô, thoát khỏi mòng mọt, nhưng không chạy khỏi mười rằm!

Chết tiệt!

Trước khi Hoàng Ngân đi ra khỏi phòng hát riêng, cũng cảm giác phía sau lưng có một trận sấm nổ đùng đoàng khiến cô hoảng hốt!

Ngồi xỏm trong toilet một lúc, khi trở ra rửa tay, chỉ thấy hai cô bé đứng trước gương lau son môi.

Hoàng Ngân thực sự nhin không được chăm chú nhìn một cô bé trong đó thêm một lát.

Mà dường như cô bé kia cũng từ trong gương ngắm Hoàng Ngân vài lần.

Bởi vì, hai người hình như thật có điểm giống nhau, mặc dù nói không ra được cụ thể là chỗ nào, nhưng là có nào chỗ nào đó giống nhau.

Trên đời này, người nhìn giống nhau nhiều lắm, thật ra cũng không lạ lắm, nên Hoàng Ngân cũng không suy nghĩ nhiều. Cô lấy nước rửa tay, xoa xoa hai bàn tay, định rửa xong thì đi, nhưng mà đôi thoi của hai cô gái đã thu hút cô.

“Lan Hương, hôm nay tổng giám đốc Cao lại tới nhà hàng Bích Đào đây, anh ta có tìm cậu không?”

Nhắc tới tổng giám đốc Cao, cô gái được gọi là Lan Hương, cũng chính là cô gái hơi giống Hoàng Ngân, ánh mắt hơi lóe lên, dừng động tác trang điểm lại.

Trong lòng Hoàng Ngân hơi “hồi hộp”.

Cô cúi đầu, làm ra vẻ nghiêm túc xoa tay, nhưng trong lòng lại không nhin được nghĩ, tổng giám đốc Cao mà các cô nhắc đến, rốt cuộc có phải vị Đại Phật trong phòng hát riêng kia không.

“Đương nhiên có tới tìm tớ.”

Hàng lông mày thanh tú của cô bé hơi nhếch lên, cô lại tiếp tục thoa son màu sáng cho đôi môi anh đào gợi cảm, nhấp nhấp môi một chút, lúc này mới hài lòng thu son môi vào túi trang điểm, lại thuận tay sửa sang mái tóc dài trên vai, nhếch môi: “Nói là đêm nay để tớ tiếp anh ấy.”

Cô bé vì chút tình mọn, nói dối không mắt chớp, mặt không đỏ, tim không nhảy.

“Wow, thật hả...” Cô gái vừa hỏi thốt lên một tiếng hâm mộ, thán phục,

rồi lại phụng phịu, vừa dậm thêm phần cho mình vừa phàn nàn: “Chà, cậu nói xem có phải thị lực của Cao Dương Thành có vấn đề không? Hoặc là trình độ thưởng thức có vấn đề.”

Cao Dương Thành..

Quả nhiên là anh!

Vừa nghĩ tới lời cô gái được gọi là Lan Hương vừa nói, trong lòng Hoàng Ngân có cảm giác không nói rõ được.

Cô đưa tay dính đầy bọt xà phòng, ngả vào vòi nước dưới, hai bàn tay mạnh mẽ xoa tới xoa lui. Sức nặng đó giống như đang gây khó dễ đối với chính bản thân mình.

“Lời này của cậu có ý gì?” Lan Hương không vui liếc nhìn cô gái bên cạnh, rồi quét mắt về phía Hoàng Ngân, trợn mắt không vui nhìn cô một chút.

Rửa tay cũng không biết rửa, nước cũng bắn tung tóe cả người cô rồi!

Hoàng Ngân cũng không phải người hiền lành, đôi mắt dữ tợn trừng lại cô ta!

“À! Nói thật thì, về tướng mạo, cậu thật còn kém tởm một chút đấy. Nhưng không biết tại sao, tổng giám đốc Cao người ta lại chỉ cần cậu, ngày bình thường anh ta còn chẳng buồn nhìn tởm thêm một chút, lúc nào cũng đáng vẻ khinh thường! Quá kì lạ!”

Mặc dù nói cô không đủ đẹp, nhưng rõ ràng lời này lại khiến Lan Hương rất hưởng thụ, khóe miệng cười đắc ý: “Có gì kỳ lạ đâu, người ta yêu tởm thôi!”

“Cắt! Nhìn đáng vẻ đắc ý của cậu kìa! Nói thật đi, công phu trên giường của tổng giám đốc Cao thế nào? Có khiến cậu hưởng thụ hay không?”

Cô gái đó chọc chọc eo nhỏ của Lan Hương.

Lời này vừa hỏi ra, nhân vật chính Hoàng Ngân bên cạnh mãnh liệt chà tay, hàm răng ngà cũng nghiến cốt kết rồi.

Trong ngực giống như đang kìm nén một đám lửa, mắt thấy cũng sắp không gói được, bất cứ lúc nào cũng có thể bốc cháy.

Bị hỏi về vấn đề này, đuôi mắt cô gái gọi là Lan Hương rõ ràng hơi chột dạ, nhưng không có ai phát hiện ra. Cô nhú mào cười, giữa lông mày nhăn lại: “Kỹ thuật tất nhiên không thành vấn đề, chơi đùa đến dục tiên dục tử! Nhưng cậu hỏi nhiều như vậy làm gì, cậu lại không có cơ hội hưởng thụ!”

Không biết tại sao, lời này giống như là đâm trúng dây thần kinh lý trí nào đó của Hoàng Ngân, hai tay cô dưới vòi nước, động tác càng lúc càng mạnh, nước trên người hai cô bé kia cũng càng ngày càng nhiều.

Trong đầu cô đầy hình ảnh Cao Dương Thành và người phụ nữ khác ở trên giường dục tiên dục tử!

Anh đã từng đối với mình thế nào, bây giờ lại đối với người phụ nữ bên cạnh này thế nào!

Hơn nữa, lại còn hẹn đêm nay tiếp tục!

Không biết tại sao, cô thật rất muốn mắng người, mặc dù từ trước đến nay cô không phải người phụ nữ không có văn hóa gì, nhưng lúc này, cô thật sự kích động muốn nguyên rửa!

Nhưng cô chỉ muốn nguyên rửa người đàn ông nào đó thôi!

“Này cô! Cô có biết rửa tay không? Cô làm ướt hết người tôi rồi!”

Cô gái gọi là Lan Hương thấy động tác rửa tay của Hoàng Ngân ngày càng thô lỗ, cô vô cùng khó chịu, trừng mắt với Hoàng Ngân, mắt tràn đầy tức giận.

“Tôi đúng là không biết rửa tay! Có chuyện gì sao?”

-----oOo-----

Chương 185: Điếc không sợ súng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tính nóng nảy của Hoàng Ngân bỗng nổi lên, không hề yếu thế phản kích cô ta một câu, tay “bóp” một phát, không bằng lòng đập lên vò nước, dùng ánh mắt hung ác nhìn hai người phụ nữ, bực bội đập cửa nhà tắm, xông ra ngoài như một nữ hán tử.

“Người phụ nữ này, hung hãn như thế, còn là phụ nữ sao?” Hai người phụ nữ trong nhà tắm không vui vẻ oán giận.

Hoàng Ngân đập cửa nhà tắm đi ra, lại đập lên cửa phòng bao của họ đi vào, toàn thân giấu không nổi mùi thuốc súng, vừa xuất hiện đã khiến mọi người ở phòng bao không nhìn được mà liếc nhìn.

Đến Cao Dương Thành đang xỉ mặt ngồi chờ cô trên sofa cũng nhìn không được mà liếc mắt lên nhìn cô.

Hơi nhíu mày.

Người phụ nữ này sao vậy? Không phải đi nhà vệ sinh sao? Vừa về làm sao lại giống như ăn phải thuốc nổ vậy? Ai lại chọc cô rồi?

Hoàng Ngân ngồi xuống, lại không về bên cạnh Cao Dương Thành, mà cứng rắn chen vào một chỗ bên cạnh tiểu Bát, nhìn cũng không thèm nhìn Cao Dương Thành ở bên trái.

“Nào nào nào, chúng ta chơi đoán số, ai thua phải uống rượu.”

Tiểu Bát đề nghị.

Hoàng Ngân vội hòa theo: “Được, chơi!”

Hai người phụ nữ bày trò như vậy.

“Mười lăm...” Hoàng Ngân hét.

“Hai mươi!” Tiểu Bát đoán

Hai tay mở ra, hai mươi!

“Tôi thua rồi, tôi uống!”

Hoàng Ngân không nói hai lời, nhắc cốc rượu trên bàn, một hơi uống hết.

Cao Dương Thành vắt chéo chân, dáng vẻ thờ ơ ngồi đó, rút một điếu thuốc từ trong bao, châm lửa, hút một hơi sâu, khói thuốc lượn lơ từ khoang mũi phả ra, làm mờ đi ánh mắt thâm trầm của anh.

Ánh mắt lạnh nhạt rơi trên thân ảnh Hoàng Ngân, ánh mắt lạnh lùng, sâu sắc không thể đoán nổi.

“Chơi lại.”

Uống hết một cốc, Hoàng Ngân lại rử tiểu Bát tiếp tục.

“Mười!”

“Mười lăm!”

“Haha, cậu thua rồi.”

Hoàng Ngân chỉ vào mũi tiểu Bát, “Thua rồi phải uống rượu.”

Cô nói xong, không đợi tiểu Bát lấy rượu, cô đã vãn bung một cốc trước mặt, một hơi uống hết.

Tiểu Bát câm nín: “Chị Hoàng Ngân, là tôi thua rồi, không phải chị thua.”

Hoàng Ngân chớp mắt, cười haha, phóng khoáng khoát tay: “Như nhau cả, nào, tiếp tục...”

Trò chơi lại tiếp tục, cho dù ai thua ai thắng, dù sao chỉ cần là rượu đều bị một mình Hoàng Ngân bao trọn.

Tiểu Bát thật sự có chút nhìn không nổi: “Chị Hoàng Ngân, đừng uống nữa! Chị uống nhiều lắm rồi. Chị rút cuộc làm sao thế? Vốn dĩ không phải vẫn đang tốt đẹp sao? Sao đi vệ sinh về tâm tình liền không tốt

vậy?”

“Dừng... Dừng nhắc đến với tôi... nhắc cái gì hỏi cái gì nhà vệ sinh!!!”

Nói đến nơi đó, trong lòng Hoàng Ngân một một bụng tức giận, đồ rượu lên, liền hùng hực chấy lên.

Nói năng bắt đầu không rõ ràng, nhưng trong lòng Hoàng Ngân lại vẫn nhớ tới những lời mà hai người phụ nữ kia nói trong nhà vệ sinh.

Hứ! Buổi tối mới tìm tôi? Tổng giám đốc Cao thật sự làm việc cật lực đó!

Hoàng Ngân nghĩ mãi, ánh mắt thù hận không nhìn nổi mà quét về phía Cao Dương Thành, ánh mắt thật giống như hai lưỡi dao sắc bén, hận không thể trực tiếp đâm lên người anh.

Mặc dù cô biết, với quan hệ hiện tại của mình và anh, cô không có chút lập trường nào để cáu giận, thế nhưng, trên thế giới này, tình cảm là không có lí trí, hiện giờ cô cảm thấy bộ não không phải là của mình, vì thế, lo cái gì lập trường không lập trường, dù sao hôm nay tâm trạng cô không thoải mái, hơn nữa là, cực kì không thoải mái.

Buổi tối còn nghĩ đi ôm gái? Không có cửa đâu! Cô không phá cho không góc đầu lên được thì không thôi!

Dương nhiên Cao Dương Thành nhận thấy địch ý của Hoàng Ngân.

Có chút không hiểu, nhưng anh vẫn không thể hiện ra, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị vẫn không có quá nhiều cảm xúc như cũ, duỗi tay, ấn điều thuốc trên tay vào gác tàn, bồng, đứng dậy, hai tay nhét vào túi quần, bước từng bước dài đi về phía Hoàng Ngân.

Tiểu Bát ngẩng đầu, say mê nhìn người đàn ông đi tới gần bọn họ.

Vóc dáng này...ập xuống, thật giống như thiên thần, khiến cô mở cờ trong bụng.

“Dọn lấy một chỗ.”

Cao Dương Thành cánh môi bạc mỏng mở ra, cao ngạo nhìn xuống bên

người cô, ý muốn cô dịch sang bên cạnh một chút.

Ồ, tiểu Bát dịch mông sang bên chỗ bên cạnh, thân ảnh Cao Dương Thành vừa cúi, liền chen vào giữa ghế sofa.

Tay trái gác lên thành ghế sofa, sáp lại bên trái, chỉ đề ý đến Hoàng Ngân đang rót rượu: “Sao vậy? Tổng thanh tra Đỗ đi nhà vệ sinh về liền thất tình rồi, ngồi đây đau lòng uống rượu sao?”

“Hừ!”

Hoàng Ngân ném cốc rượu không lên bàn, trừng anh, vẻ mặt phẫn nộ, gào lên: “Anh bớt trát vàng lên mặt mình đi.”

“...”

Mày kiếm của Cao Dương Thành khế giật.

Ý của câu nói này là, đau lòng uống rượu rất có quan hệ tới anh?

Đôi mắt thâm trầm như giếng cổ vạn năm của Cao Dương Thanh dường như có chút cảm xúc biến hóa, tuy không quá rõ ràng, nhưng thật sự tồn tại.

“Rót cuộc có chuyện gì?”

Anh hỏi cô, ngữ khí cường thế không cho Hoàng Ngân từ chối trả lời.

Nhưng cô to gan từ chối trả lời, hơn nữa, không chỉ từ chối, mà còn không sợ chết khiến ý tốt quan tâm của tổng giám đốc Cao bị nghẹn trở lại: “Cần anh lo à? Tôi cũng không phải tình nhân nhiều không đếm nổi kia của anh.”

Hét xong, nhắc một cốc rượu lên uống, thế mà vẫn chưa kịp nhìn thấy đáy, cốc rượu đã bị một bàn tay cứng như thép giăng mắt.

“Anh làm gì?”

Hoàng Ngân thất thố gào lên với anh.

Bị rượu thúc giục, cái tính nóng nảy chết tiệt của cô bùng phát, cũng không lí trí để ý người đàn ông trước mặt rốt cuộc là ai.

“Đỗ Hoàng Ngân, cô thử gào lên một câu nữa xem!”

Sắc mặt Cao Dương Thành cũng không dễ coi, khuôn mặt khó chịu, âm trầm đến cực điểm.

Tiếng quát không nhỏ hơn Hoàng Ngân.

Lập tức, ánh mắt tất cả mọi người dồn về phía bọn họ, thế mà, nhanh chóng nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của Tổng giám đốc Cao, vội vàng rời đi ánh nhìn, cố vờ như không biết chuyện gì, tiếp tục ca hát, đoán số, uống rượu.

Để mặc hai người ‘cãi yêu’ trên sofa.

Nếu lần này Hoàng Ngân còn một chút thanh tỉnh, cô hôm nay nhất định sẽ không khiêu khích quyền uy của Cao Dương Thành trước mắt bao nhiêu đồng nghiệp, thế nhưng...

Điều kiện tiên quyết hôm nay là: cô uống say rồi!

Người uống say, đều có một đặc điểm giống nhau, đó là: quậy phá.

“Tôi gào thì làm sao? Anh đánh tôi sao?”

Hoàng Ngân dứt khoát đứng dậy, vén tay áo lên, hai tay chống hông, bộ dáng hung hăng đến gần anh, khiêu khích nói: “Anh có giỏi đánh tôi xem! Tôi đánh anh đó?”

Nhìn bộ dáng hung hăng trước mặt mình, Cao Dương Thành chỉ cảm thấy cái trán giật giật.

Có lẽ do uống rượu, gò má trắng nõn của cô, giờ đây nhiễm một tầng đỏ ửng.

Cách cô gần thế này, anh thậm chí có thể nhìn rõ nước da trắng nõn của cô, lộ ra từng tia máu nhỏ, cảm giác mềm mỏng dễ vỡ, giống như véo một cái sẽ chảy nước vậy.

Đôi mắt với thái độ hống hách không ai bì nổi của cô, Cao Dương Thành vẫn không nhúc nhích chăm chú nhìn cô như cũ, trên mặt từ đầu tới cuối không có chút cảm xúc.

Vậy mà, sự mặc nhiên của anh, giống như cổ vũ vậy, khiến dáng vẻ bề vệ của Hoàng Ngân bỗng chốc giương cao.

Lại không biết người ta chẳng qua chỉ là lười tính toán với một kẻ say rượu.

Nhưng Hoàng Ngân hiển nhiên không hiểu rõ tình hình, đôi mày thanh tú đắc ý nhướng lên, tay chống hông cười nói: “Còn cho rằng anh giỏi lắm cơ.”

Cao Dương Thành nâng mắt, nhàn nhạt nhìn cô.

Khuỷu tay tựa lên thành ghế, đỡ lấy khuôn mặt cao ngạo của anh, khóe miệng khẽ nhếch lên, phác lên một nụ cười nhẹ như có như không: “Đồ Hoàng Ngân, cô nói xem, dáng vẻ say rượu của cô, mẹ cô có biết không?”

Ở cuối, anh còn thêm một câu: “Bộ dạng cô bây giờ, thật là...cực kì gọi đòn.”

Ngữ khí của anh, nói tùy ý như thế, lười nhác, giống như vô tội, bỗng nhiên, cánh tay đưa ra, vừa dùng lực đã quán lấy vòng eo nhỏ của Hoàng Ngân, lại dùng lực kéo người Hoàng Ngân đặt lên đùi mình.

Chú ý, tư thế này của Hoàng Ngân không phải là đang ôm, càng không phải là ngồi, mà là, mặt hướng xuống đất, mông chổng lên trời, tư thế không hề đẹp mắt, càng không hài hòa, bị anh đè úp lên đùi.

“Đồ Hoàng Ngân, đây là cô tự tìm lấy.”

Lời Cao Dương Thành vừa dứt, “Bốp bốp” vài tiếng, tiếng đập tay vô cùng nhức nhối vang dội cả phòng.

Anh vậy mà....dưới ánh mắt dõi nhìn của mọi người, trực tiếp đánh mông cô?

“ĐM! Dương Cao Thành, anh cái đồ biến thái! Mau bỏ tôi ra, bỏ ra...”

Hoàng Ngân bị nhục, giống như phát điên, gào khóc lớn tiếng, liều mạng vùng vẫy trên đùi anh.

Thế nhưng cả thân thể bị anh một tay đè xuống, vậy mà không cự quậy được chút nào, còn tay kia của anh, vẫn không có ý dừng lại, đánh lên bờ mông mềm mại của cô, một chút cũng không mềm lòng.

“Lưu manh! Khốn nạn! Hạ lưu! Vô lại! Sắc lang...”

Hoàng Ngân có thể nghĩ ra từ gì, hầu như đều mắng ra hết, cảm thấy ánh mắt quái lạ của đồng nghiệp xung quanh, khuôn mặt vốn ửng đỏ của cô bỗng càng giống như tô lên một tầng đỏ rực, cảm giác say cũng bỗng chốc bớt đi không ít.

“Mắng tiếp! Tiếp tục đi!”

“Bốp bốp bốp...”

“...”

ĐM!

“Cao Dương Thành, tôi sai rồi...”

Hoàng Nhân khóc lóc thảm thiết, cuối cùng vẫn là nhận sai.

Cô rõ ràng chính là bướng bỉnh không nổi.

Quân tử báo thù, mười năm không muộn! Cô còn bướng bỉnh nữa, khuôn mặt này, có lẽ sẽ vứt xuống Thái Bình Dương mất! Sau này cô quả thật không còn mặt mũi ở bộ phận kế hoạch rồi.

“Cô sai cái gì rồi? Hả?”

Động tác đánh mông của Tổng giám đốc Cao cuối cùng cũng dừng lại.

Một tiếng hả, còn mang theo âm chuyển quyến rũ, quán lấy viên tai

Hoàng Ngân, khiến cô chán ghét đến hàm răng run rẩy.

Nhưng, bao nhiêu cấp dưới đang nhìn, cô tin rằng bản thân không cúi đầu, người này nhất định sẽ có nhiều trò hèn hạ hơn nữa khiến cô khuất phục.

Quan trọng là, mông đau quá!

“Tôi sai ở chỗ không nên khiến anh đánh tôi...”

Hiện giờ Hoàng Ngân đã tỉnh rượu một chút, hận không thể ghét chết bản thân! Để bản thân say rượu chọc người đánh mình! Đây không phải tự tìm đòn hay sao?

Đầu mày Cao Dương Thanh nguy hiểm nhường lên:” Ừ, chính là như vậy?”

Giọng nói gọi cảm ấy, đủ để câu dẫn phái nữ muốn phạm tội.

Thân hình, hạ xuống, khuôn mặt anh tuấn lại gần Hoàng Ngân, khoe miệng nở một nụ cười đáng đánh: “Tổng thanh tra Đỗ, tôi thấy cô vẫn chưa nhận thức rõ ràng lỗi lầm của bản thân.”

Tiếng nói vừa dứt, “Bốp” một tiếng, lại một bàn tay giáng xuống bờ mông Hoàng Ngân, lực đạo lần này không hề nhẹ hơn chút nào.

“ĐM!”

Hoàng Ngân cắn chặt hàm răng, duỗi tay, hung ác nắm chặt lấy cà vạt trên cổ Cao Dương Thành, nghiêng răng nói: “Cao Dương Thành, trước mặt bao nhiêu đồng nghiệp như vậy, anh chọc gheo tôi, không sợ mất uy danh sao?”

Cao Dương Thành cười, môi bạc cố tình ám muội dán lên vành tai cô, không đứng đắn thổi một hơi: “Tôi sớm đã chơi bời có tiếng, cô cảm thấy tôi còn để ý những thứ này sao?”

“...”

Shit! Điếc không sợ súng!

-----oOo-----

Chương 186: Làm thế nào cô mới không làm loạn nữa?

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tôi sai rồi! Tôi xin lỗi anh, được chưa?” Hoàng Ngân nhắm mắt, hét lớn.

So thể lực, không khỏe bằng anh, so da mặt, cũng không dày như anh! Cô thật không làm khác được.

“Sai ở đâu?”

Cao Dương Thành vẫn không nao núng tuy hỏi.

Hoàng Ngân bất lực nói: “Tổng giám đốc Cao, tôi sai ở chỗ không nên hung hăng với anh, không hên gào lên với anh! Ở trước mặt đồng nghiệp, tôn hại uy phong của anh, đều là lỗi của tôi! Như vậy, được chưa?”

Cô nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Nhận được đáp án như ý rồi, tổng giám đốc Cao mới dùng sức lôi Hoàng Ngân dậy, ném sang ghế bên cạnh.

Hoàng Ngân nằm liệt trên sofa, giống như vừa chết đi sống lại vậy, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, thở dốc từng hơi, khiến cho bộ ngực phập phồng theo hơi thở của cô, đáng vẻ phong tao biết bao mị hoặc.

Cao Dương Thành hí mắt lại.

“Nhìn gì mà nhìn?”

Hoàng Ngân vẫn chưa hết bực, cô hôm nay chỉ là uống một chút rượu, nhưng cả người y như ăn phải thuốc nổ vậy.

Một tiếng gầm nhẹ không vừa ý của Hoàng Ngân, đòi lấy một ánh mắt tràn đầy ý cảnh cáo của Tổng giám đốc Cao bên cạnh.

Hoàng Ngân nhìn thấy, nghĩ đến bờ mông bất hạnh của mình giờ vẫn còn đau, bực mình bỗng voi đi phân nửa, đầu óc cũng không có tinh thần, gục xuống.

Cô khó chịu điều chỉnh lại tư thế, hứ một tiếng, chỉ cảm thấy cổ họng khô rát, không nghĩ nhiều, nhắc cốc rượu trước mặt định uống hết, nhuận họng.

Thế nhưng, môi vừa chạm vào miệng cốc, đến môi cũng chưa ướt đã vị một bàn tay cứng như thép giằng mất cốc rượu.

Ngoài Cao Dương Thành bên cạnh ra thì còn ai nữa chứ?

Hoàng Ngân không thoải mái lườm anh, lườm mãi, ánh mắt dường như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Trái với thái độ tồi tệ của Hoàng Ngân, Tổng giám đốc Cao hiền nhiên ung dung hơn nhiều.

Tùy tay quăng cốc rượu lên bàn, rượu trong cốc bắn ra ngoài, làm ướt cả bàn, thế nhưng anh cũng không liếc qua một chút, dặn dò tiểu Bát đang lặng lẽ xem trò hay bên cạnh: “Thu hết cốc rượu ở đây lại, để phục vụ mang ra ngoài.”

Ngữ khí nhàn nhạt, nghe không ra cảm xúc gì.

Hoàng Ngân chau mày: “Tiểu Bát, để rượu lại! Tôi muốn uống!”

Hoàng Ngân nói, đứng dậy, duỗi tay lấy rượu, lần này trực tiếp lấy cả bình.

Cao Dương Thành hí mắt, người phụ nữ này hôm nay có chút vô có làm loạn.

“Chị Hoàng Ngân, đừng uống nữa...”

Tiểu Bát khuyên cô, lại không dám giằng lấy bình rượu trên tay cô.

Biết hôm nay tâm trạng cô không tốt, lại vừa bị Tổng giám đốc Cao đánh

mông, lúc này có lẽ tâm trạng đang cực kì tồi tệ! Cô nào dám khinh suất!

“Tổng giám đốc Cao, cái này...”

Tiểu Bát có chút khó xử, không biết có lên thu rượu này hay không?

“Cô ra chơi với mọi người đi, cô ấy, giao cho tôi.”

Cao Dương Thành vẫy vẫy tay, ý bảo tiểu Bát đi chơi đi.

Ý bóng là, bảo cô lượn xa ra.

Tiểu Bát đương nhiên hiểu, vội vàng gia nhập đám đông.

Lập tức trên sofa chỉ còn lại Hoàng Ngân và Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân ôm bình rượu, đang không ngừng rót rượu, cánh tay Cao Dương Thành tựa lên thành ghế, đỡ khuôn mặt cao ngạo, híp mắt, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô.

“Làm mình làm mẩy với tôi?”

Tiếng của anh, lạnh buốt đến tận xương tủy.

Thực ra, anh có thể không lo cho cô, không phải sao? Thế nhưng, nhìn cô liều mạng uống rượu, anh vậy mà là hận không thể yên tâm kệ cô hồ nháo.

Hoặc là anh cũng có chút say rồi.

“Nào dám!”

Dám làm mình làm mẩy với anh? Đánh mông đau như thế, ai dám?

Biến thái!

Hoàng Ngân oán thăm một trận, lại tiếp tục.

Cô cảm thấy bản thân uống nhiều thật rồi, nhìn Cao Dương Thành trước mắt cũng biến thành 2 đầu rồi.

“Đừng làm mình làm mây với tôi.”

Cao Dương Thành dựa gân vào cô, duỗi tay lấy đi bình rượu bên miệng cô, động tác lần này cực kì dịu dàng, đến tiếng nói cũng dịu dàng đến lạ.

Không không không! Hoàng Ngân lắc đầu, cô biết, nhất định là cô uống say quá rồi.

Đùa gì vậy? Cái tên khốn nạn lạnh như khối băng ấy, sẽ đột nhiên dịu dàng như thế với mình sao?

Đỗ Hoàng Ngân, mày lại nằm mơ rồi.

Hoàng Nhận nhin không được cười nhạo chính mình.

“Uống, tiếp tục uống...”

Bình rượu của Hoàng Ngân bị lấy mất rồi, chỉ đành bung cốc rượu ở gân lên.

Say rồi, chuyện gì cũng không còn nữa!

Thế nhưng, cốc rượu mới đến tay, lại bị Cao Dương Thành chặn lại.

Hoàng Ngân cuối cùng có chút bực mình, quay đầu, chu mỏ, tức giận lườm người đàn ông hai đầu trước mặt: “Anh rốt cuộc...muốn làm gì?”

Cô có chút nói năng không rõ, viền mắt đỏ lên, giống như bị ngạt rượu vậy.

“Nghe lời, không uống nữa!”

Chú ý, ngữ khí của Tổng giám đốc Cao không cho phản bác, giọng điệu không có chút thương lượng...là câu sai khiến!

Hoàng Ngân bĩu môi, viền mắt đỏ rực, tức giận nói: “Tôi không cần anh lo! Anh đi lo cho đám tình nhân của anh đi!”

Ánh mắt tối tăm của Cao Dương Thanh trầm xuống.

Khi Hoàng Ngân cho rằng anh sẽ tức giận với mình, lại nghe thấy anh hỏi cô: “Làm thế nào cô mới không làm loạn nữa?”

Cũng đúng, bao nhiêu đồng nghiệp đang nhìn, anh ta đúng là không thể cúi được.

“Tôi muốn nghe anh hát!”

Hoàng Ngân lập tức được đằng chạn lên đằng đầu.

Lại nữa rồi!

Khuôn mặt cao ngạo của Cao Dương Thành lập tức trầm xuống, “Không được.”

Hoàng Ngân cắn môi nhìn anh, bướng bỉnh giằng co với anh.

Hai người, ai cũng không mở miệng nói chuyện.

Cho đến khi răng của Hoàng Ngân sắp cắn rách môi dưới, mới nghe thấy Cao Dương Thành nhẫn nhịn nói: “Được.”

Một chữ, nói cực kì không tình nguyện.

Khuôn mặt, càng là âm trầm như sắp mưa bão vậy, sắc mặt đen hơn đáy nồi.

Nhưng nhìn lại Hoàng Ngân...

Cô bỗng chốc hưng phấn, vẻ mặt hào hứng, đứng dậy đến trước máy chọn nhạc: “Tôi chọn bài giúp anh!”

“Không cần, tự tôi làm.”

Cao Dương Thành kéo Hoàng Ngân, nhốt trong lòng mình, lập tức cự tuyệt ‘ý tốt’ của cô.

Để cô chọn bài quá khó, anh sợ không hát được.

Hoàng Ngân đột nhiên bị anh kéo vào lòng, sau lưng đè lên khung ngực rắn chắc của anh, cách hồn lớp áo mỏng, thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng cơ ngực của anh, trái tim bỗng chốc đập loạn, khuôn mặt vốn đỏ vì say, trong chớp mắt dường như nhuộm lên một tầng đỏ thắm, đỏ đến phát nóng.

Nghe thấy tiếng giọng khàn của Cao Dương Thanh vang lên bên tai cô: “Cô cùng hát với tôi.”

Khí tức nóng bỏng ấy lướt qua da thịt Hoàng Ngân, khiến cô thần hồn điên đảo, gật gật đầu: “Được...”

Thực ra, Hoàng Ngân lúc này, đầu óc sớm đã một mảnh trống rỗng, cả người giống như trúng tà, anh nói gì chính là như thế.

Cao Dương Thành buông cô ra.

“Cô muốn nghe bài gì?”

Giọng nói ôn định hơn chút so với vừa rồi.

Anh nghiêng đầu, nhìn Hoàng Ngân hai má đỏ hồng.

Hoàng Ngân đôi mắt mơ màng chớp chớp, trong miệng thốt ra cái tên khiến Cao Dương Thành phát điên: “Thêm một lần đầu!”

Quả nhiên, không thể hỏi ý kiến của cô.

Cao Dương Thành day day cái trán, kiên nhẫn dỗ cô: “Đổi bài khác đi.”

“Không muốn...”

Hoàng Ngân lắc đầu, trong đầu đột nhiên nghĩ tới bài hát 《Thêm một lần đầu》 của nhóm nhạc HKT Việt Nam, khóe miệng tràn đầy ý cười.

Nhìn nụ cười tươi rói trên mặt Hoàng Ngân. Cao Dương Thành thất thần chốc lát.

Dương như anh vừa ngửi thấy mùi hương nhẹ chỉ có trên người cô, tràn đầy khoang mũi như cũ, trái tim run lên, có chút khác thường, mà sau đó,

liền thấy anh như ma sai quỷ khiến, gật đầu.

Anh vậy mà, chọn rồi, phối hợp với trò xấu của cô!

Đến Hoàng Ngân cũng kinh ngạc nửa giây.

Lúc đó, Hoàng Ngân nhận định, người say rượu tuyệt đối không chỉ là bản thân mình, nhất định còn bao gồm cả anh ở bên cạnh.

“Nhanh đi chọn bài.”

Lúc Hoàng Ngân còn đang ngẩn ra, bỗng nhiên sau gáy bị cánh tay Cao Dương Thành vỗ vỗ, thúc giục cô.

“À, được!”

Hoàng Ngân ngây ngây ngô ngô, giống như đạp lên mây, bay tới máy chọn nhạc, chọn bài bài hát nổi tiếng – Thêm một lần đầu!

Rất nhanh, âm thanh hài hòa quen thuộc mà mê người vang lên, Hoàng Ngân đưa mic cho Cao Dương Thành.

Tổng giám đốc Cao hơi nhíu lại, cực kì không tình nguyện nhận lấy mic mà cô đưa cho.

Người vẫn ngồi trên sofa như cũ, khí thế tôn quý mà đẹp đẽ ấy, thực sự không phù hợp với bài hát này.

Bốn bề vang lên tiếng vỗ tay như sấm, đương nhiên, không ai khác ngoài đám đông đồng nghiệp ồn ào kia.

Hoàng Ngân có thể cảm thấy rõ ràng sắc mặt Tổng giám đốc Cao rất khó coi, một đôi mắt hung ác mà sắc bén bắn về hướng cô, càng như thế, trong lòng Hoàng Ngân càng vui.

Cô chính là thích nhìn biểu tình vắn vẹo của Tổng giám đốc Cao.

Hoàng Ngân đứng dậy, đứng đối diện Cao Dương Thành, khóe miệng chứa nụ cười đắc ý, bắt đầu vui mừng hát theo tiết tấu, “Anh luôn nói là lỗi của em, nhưng bản thân anh luôn chỉ biết bản thân mình, những lúc

cãi nhau anh quen trầm mặc, như vậy làm sao hóa giải được.”

Âm điệu đi xuống, cô chỉ Cao Dương Thành, đến lượt anh.

Không thể không thừa nhận, tiếng cô hát lần này so với tiếng gào khóc vừa rồi hay hơn rất nhiều.

Thực ra, cô nghiêm túc hát, khá hay, mặc dù không thể so với âm thanh tự nhiên, nhưng ít nhất còn có vài phần cảm giác dịu dàng tình cảm.

Cao Dương Thành đứng lên, một tay vẫn nhét vào túi quần như thói quen, thân thể cao lớn tôn quý mà nho nhã, nhưng một vị vương giả cao quý.

Đôi mắt yêu mị rũ xuống, ngón tay thon dài nắm lấy mic, để cách cánh môi bạch hoảng một phân, không hề di dự tiếp lời Hoàng Ngân hát, “Sai sai sai, là lỗi của anh, lúc yêu nồng cháy sao không nói? Chúng ta từng yêu, từng khó, không dễ dàng gì ở bên nhau, cho rằng chúng ta sẽ vượt qua thời khắc khó khăn; chúng ta từng đi, cũng từng dừng lại, cả hai đều cố chấp như thế, bởi vì tin rằng tình yêu của chúng ta, đều chưa từng thay đổi.”

Giọng hát của anh...

Nghe như tiếng của thiên nhiên.

Rõ ràng là âm điệu khiến người ta cảm nín, lại từ miệng anh hát ra lại cảm thấy rất cao sang.

Âm điệu đau thương, phối với lời bài hát, từng tiếng từng tiếp, rung động trái tim Hoàng Ngân.

Cao Dương Thành không biết từ lúc nào đã ngẩng lên, ánh mắt rơi trên mặt Hoàng Ngân, chuyên chú, trong suốt, dường như mang theo chút triền miên, đan lại với nhau, chạm vào ánh mắt của cô, ma sát, dòng điện im lặng chảy qua giữa hai người, phút chốc viền mắt Hoàng Ngân đỏ lên.

“Trong lòng có gì hãy thoải mái nói ra, đừng dùng nước mắt thay lời nói.”

Hoàng Ngân hát tiếp, yết hầu kéo căng.

“Dù sao chúng ta từng rất yêu nhau, không muốn cãi đến kẻ sống người chết.”

Giọng hát của anh dường như mang theo độ ẩm, hâm nóng trái tim Hoàng Ngân.

Mắt cô khẽ chớp, cảm thấy cảm thấy rung rung nước mắt, Hoàng Ngân vội nhắm mắt, không muốn nhìn đôi mắt thâm trầm của anh, sợ rằng bản thân còn nhìn nữa, sẽ rơi nước mắt, không thể tự kìm nén.

“Sai sai sai, là lỗi của em, lúc yêu đương nồng cháy sao không nói ra, bí bách trong cuộc sống em cũng không biết làm sao, anh có thể không cần nói nữa, tốt nhất là trầm mặc...”

-----oOo-----

Chương 187: Cứ như vậy thông đồng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một bài hát xong.

Xung quanh vang lên tiếng kêu gào của các đồng nghiệp.

Huýt sáo, vỗ tay, rất náo nhiệt.

“Tổng giám đốc Cao, giọng của ngài nghe hay quá!! Lại hát một bài! Lại hát một bài...”

“Tổng giám đốc, anh thật tuyệt! Tuyệt vời!!”

Giọng nói si mê của các cô gái, và cả giọng nói kính mến ngưỡng mộ của các chàng trai vang lên không dứt.

Tổng giám đốc Cao hôm nay triệt để khiến tất cả mọi người được mở rộng tâm mắt.

Hóa ra Sếp lạnh lùng là vậy cũng biết hát karaoke, lại còn hát những bài hát máu chó như thế, tất nhiên ngẫu nhất là người ta có thể hát bài hát nát bét ấy thành một bài hát mang vị cao cả, thật khiến người bái phục!

“Chị Hoàng Ngân, về phương diện này người ngẫu nhất chính là chị!”
Tiểu Bát ở bên cạnh Hoàng Ngân lộ đầu ra nhìn, hướng cô giờ ngón tay cái.

Hoàng Ngân có chút ngẩn ngơ, nhìn Cao Dương Thành đang được mọi người vây quanh, nghĩ lại càng thêm hoảng hốt.

“Anh ta làm thế nào mà có ba cái đầu...”

Vừa nãy không phải mới chỉ có hai cái sao?

Hoàng Ngân choáng váng chóng mặt đỡ trán, người nghiêng ngả vài cái, suýt chút thì té nhào, may được tiểu Bát bên cạnh đỡ: “Chị Hoàng Ngân, chị uống say rồi!”

Cô vội đỡ Hoàng Ngân ngồi xuống cạnh Cao Dương Thành.

“Tổng giám đốc Cao, chị Hoàng Ngân hình như say rồi.”

Cao Dương Thành nghiêng đầu nhìn Hoàng Ngân hai má đỏ ửng.

Mày nhíu lại, tay vỗ nhẹ lên khuôn mặt đỏ bừng của cô: “Này! Đỡ Hoàng Ngân?”

Hoàng Ngân tỏ ra không hài lòng với động tác của anh, mày thanh tú cau lại, tóm lấy tay anh, đầu óc mơ hồ kêu: “Đánh mông tôi xong giờ lại đánh mặt!! Tôi là người dễ ức hiếp thế à?”

“...”

Tiểu Bát cảm thấy đỏ mặt thay cô, trong lòng nghĩ không thể để cô ấy mất mặt tiếp được: “Tổng giám đốc Cao, nếu không để tôi đưa cô ấy về trước?” Tay của Cao Dương Thành, vẫn như cũ bị Hoàng Ngân nắm.

Cả người mùi men say nghiêng ngả hướng vào lòng Cao Dương Thành dụi: “Anh chuyên gia bắt nạt tôi!! Đánh mông tôi... tôi muốn đi đánh

mông anh!!”

Hoàng Ngân nói, còn thật duỗi tay ra phía sau Cao Dương Thành: “ba...” một tiếng, vừa thưởng một cái tát lên mông anh!!

“ AH——”

Tiểu Bát hít một hơi lạnh, lập tức thay Hoàng Ngân lau mồ hôi lạnh.

Quả nhiên...

Khuôn mặt tuần tú của tổng giám đốc Cao lập tức cực kỳ u ám, lông mày co lại, ẩn giấu cơn thịnh nộ muốn giết người.

Đôi môi mỏng của anh kéo ra một độ cong lạnh băng, ngón tay lạnh lẽo nắm lấy cằm của Hoàng Ngân: “Đồ Hoàng Ngân, cô mà dám giả say, thì cô chết chắc rồi!!”

“Tổng giám đốc Cao, ngài đừng để ý, tôi...tôi trước đưa chị ấy về, chờ sau khi chị ấy tỉnh lại tôi sẽ để chị ấy đến xin lỗi ngài.” Tiểu Bát đỡ Hoàng Ngân lên nghĩ đi trốn.

“Không cần!”

Cánh tay của Hoàng Ngân bị Cao Dương Thành nắm chặt: “Đề cô ấy cho tôi!”

Nói xong, còn không chờ tiểu Bát phản ứng lại, hai cánh tay bẻ ngang Hoàng Ngân đang say đến choáng váng, trước bao người, bẻ đi khỏi phòng riêng.

Trong phòng, tất cả đồng nghiệp, nhìn nhau.

“Tổng thanh tra cứ như vậy thông đồng được tổng giám đốc Cao?”

“Thế cũng không khỏi quá dễ để dụ dỗ? haizz, sớm biết tôi cũng xông về phía tổng giám đốc Cao lên thét! Không biết chừng lại có được cái đái ngộ đánh mông gì đấy!”

“...”

Hoàng Ngân bị Cao Dương Thành bế đến bãi gửi xe.

Trong lúc mơ màng, cô rõ ràng ngửi được mùi hương quen thuộc, mùi cỏ xanh, còn thoảng thoảng mùi thuốc lá, còn có mùi hormone chỉ thuộc về riêng đàn ông...

“Ha ha, xem ra mình say thật rồi...”

Hoàng Ngân ngã vào lòng anh, cười ngô nghê.

Cao Dương Thành không để ý cô, ngồi vào xe, đột nhiên điện thoại trong túi của Hoàng Ngân vang lên.

“Điện thoại của tôi...”

Hoàng Ngân mơ màng nghe được, sờ soạng trên người: “Điện thoại, điện thoại...”

Cô từ trong túi áo mình, sờ đến túi quần, vẫn không thấy: “Ồ đâu ta! Ôi ôi——ồn chết đi được!”

Cao Dương Thành nhìn cô tìm nặng cả lên, cuối cùng không thể nhìn nổi nữa, lật mông cô lên, từ trong túi quần bò sau mông cô lôi ra cái điện thoại ra.

Có người sẽ để điện đằng sau mông sao? Đúng là đồ kỳ lạ!

Thật ra Cao Dương Thành không biết, sau khi Hoàng Ngân bị đánh mông, cô mới để điện thoại ở túi sau mông ấy, để phòng trường hợp lại bị tập kích, thì có điện thoại chặn giúp cô.

Là Louis gọi điện tới, Hoàng Ngân mơ mơ màng màng nghe điện thoại.

“Em yêu,...”

Cô nghe điện thoại, giọng nói mềm nhũn, đặc biệt khiến người ta mê say, lại còn cách gọi thân mật, ngay lập tức khiến khuôn mặt Cao Dương Thành âm trầm.

“Bé cưng, em uống rượu?”

“Ừm, đúng rồi! Uống rất nhiều rất nhiều rượu...”

Đôi môi Hoàng Ngân hồng mềm mại, làm nũng nói: “Hình như em say rồi.”

“Em ở đâu? Giờ anh lập tức đi đón em.”

“Em ở...”

Hoàng Ngân vò nắm tóc trên đầu mình: “Em ở đâu?”

Cô nghĩ không ra, làm sao giờ?!

Nghiêng đầu hỏi người đen mặt bên cạnh: “Tôi đang ở đâu thế?”

“Cô ở nhà tôi!”

Cao Dương Thành cắn răng trả lời.

Rồi sau đó đạp mạnh chân ga, xe như bóng ma đêm chạy nhanh khỏi bãi đỗ xe.

“Cao Dương Thành nói, em ở nhà anh ta...”

Hoàng Ngân còn thành thật nói theo lời anh, trả lời Louis.

Louis trong lòng căng thẳng: “Em đang ở cùng với tổng giám đốc Cao?”

“Đúng rồi!” Hoàng Ngân tỉnh tỉnh mê mê gạt đầu, bĩu môi, kể khổ với anh: “Anh ta ức khiếp em, còn đánh m...”

Chữ ‘mông’ còn chưa nói xong, đã Cao Dương Thành nhanh tay dành điện thoại.”

“Tổng giám đốc Louis.”

“Tổng giám đốc Cao!”

Thái độ của cả hai chẳng tính tốt đẹp gì.

“Cô ấy đang ở cùng tôi.”

Cao Dương Thành liếc mắt nhìn Hoàng Ngân bên cạnh vẻ mặt đỏ bừng, ý thức không tinh táo, đôi mày kiếm hơi cau lại.

“Cô ấy uống say rồi, tôi đi đón cô ấy, miễn cho mang đến phiền phức không cần thiết cho tổng giám đốc Cao.”

“Không cần! Cô ấy không phiền phức! theo tôi thấy, cô ấy rất đáng yêu, từng động tác cử chỉ đều đáng yêu!”

Cao Dương Thành nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Hoàng Ngân, ánh mắt vô thức dịu dàng đi nhiều.

Sau đó, không chờ Louis nói chuyện, anh tắt máy xong ném điện thoại của Hoàng Ngân ra ghế sau.

Khi Cao Dương Thành bế Hoàng Ngân về nhà, dì Trần có chút ngạc nhiên.

“Dì Trần, nấu một bát canh giải rượu mang lên phòng ngủ của tôi!”

Cao Dương Thành bế Hoàng Ngân lên lầu.

Dì Trần còn cho là mình nghe sai, vội đuổi theo vài bước: “cậu chủ, là phòng ngủ của ngài sao?”

“Ừm.”

Cao Dương Thành đáp một tiếng, bước chân đi có chút gấp.

Dì Trần có hơi giật mình.

Lần đầu tiên thấy cậu chủ đối xử như vậy với một cô gái, lại còn ôm cô ấy về phòng ngủ của mình?

Nếu biết, anh trước này chưa từng đối xử hòa nhã với bất kỳ cô gái nào như vậy, cho dù là có phụ nữ đến đây, cũng chẳng qua là khiến cô ta đến

phòng khách đợi, ở đâu giống như bây giờ lại còn dụi dằm như thế bé về?

Dì Trần có chút vui mừng.

Tuy rằng biết cậu chủ là người có vợ, nhưng bà biết, cậu Cao đối với cô lớn nhà họ Khuất không có tình cảm, hôn nhân không có tình cảm với họ không phải là một gian nhà tù đau khổ sao?

Giờ cuối cùng có người có thì đi vào trong tim cậu ấy, bà có thể không vui sao?

Cao Dương Thành vừa vào phòng mình liền thả Hoàng Ngân ngồi lên sofa.

Hoàng Ngân say đến mơ hồ, “Nóng...”

Cô dùng tay không ngừng lôi kéo áo sơ mi trên người, bĩu môi, rất không vui: “Nóng chết mất!!”

Mồ hôi mỏng không ngừng chảy ra từ trán của Hoàng Ngân, làm mái tóc dài màu vàng bù xù bị ẩm ướt.

Mắt thấy cổ áo sơ mi của Hoàng Ngân sắp bị cô cởi ra, Cao Dương Thành vội ngăn chặn động tác của cô: “Anh bế em đi tắm!”

Anh bế cô tiến vào nhà tắm.

Trong phòng có một bồn tắm lớn, chỉ là bồn tắm này thật ra là một cái bể bơi trong phòng, đủ để có thể làm Hoàng Ngân chìm nghỉm.

Để một người say bí tỉ như cô ngâm tắm, hiển nhiên là anh không yên tâm.

Anh thả Hoàng Ngân trong lòng xuống.

“Hoàng Ngân——”

Anh vỗ nhẹ lên khuôn mặt đỏ hồng của cô: “Có đứng vững được không?”

“Anh lại đánh mặt tôi!!”

Hoàng Ngân tức giận triệt để.

Bắt lấy tay anh, bắt đầu trút giận: “Cao Dương Thành, anh có thôi đi không, cứ bắt nạt tôi thôi!! Anh không dụi dằm chút sao?!!”

Tổng giám đốc Cao có chút oan ức.

“Anh không đánh em.”

Khó được anh không giận, lại còn nhẫn nại giải thích với Hoàng Ngân đang say.

Nhưng Hoàng Ngân cứ khăng khăng cho rằng là anh đánh mình: “Tôi ghét anh!! Anh không biết giờ anh đáng ghét thế nào đâu, nhìn vẻ lạnh như băng của anh, tôi lại thấy tức!”

Hoàng Ngân chỉ vào mũi anh, khóe mắt chua xót: “Bốn năm không gặp, tại sao anh lại giả vờ như không biết tôi? Anh thật là không nhận ra tôi sao? Hay là anh cố ý?! Cố ý khơi gợi lòng tò mò của tôi, đúng không? Anh là nắm chắc tính này của tôi, đúng không? Ha ha, anh cho là tôi vẫn sẽ giống như ngày trước thích anh như vậy sao? Ảo tưởng sức mạnh! Tôi đã sớm không thích anh rồi, tôi không thích anh nữa! Cao Dương Thành!!”

Cao Dương Thành nheo mắt nhìn Hoàng Ngân đang mượn rượu giở trò, đôi con ngươi đen chột lóe, như là mở đầu trước khi bão táp đến.

“Anh nhìn Đường đi, đối với tôi tốt bao nhiêu!! Anh cho rằng tôi không có ai yêu à? Tôi cũng thế có người yêu!! Đúng, anh có thể ung dung vui vẻ, ăn chơi nhảy múa, tại sao tôi không thể? Tôi cũng nên tìm người để yêu, phải không? Đường chính là người tốt tốt nhất của tôi, tôi nên đi đón nhận anh ấy...”

Hoàng Ngân lẩm bẩm một mình, giống như nói cho anh nghe, nhưng cũng lại giống như nói cho bản thân nghe.

“Ít ra anh ấy không giống anh, đánh mông tôi, lại còn đánh mặt tôi!!”

Hoàng Ngân đột nhiên gào một tiếng với anh, gào xong, lại còn tủi thân rơi vài giọt nước mắt.

Hầu kết quyền rũ của Cao Dương Thành hơi nhúc nhích, đôi mắt ma mị nguy hiểm híp lại, ánh mắt sắc như lưỡi dao, đâm thẳng vào tim Hoàng Ngân.

“Đồ Hoàng Ngân!!” Anh cắn răng quát cô, giọng trầm như phát ra từ thung lũng, sự tức giận hiển hiện ở đường gân trên trán, run rẩy.

Vươn tay, tay lạnh băng nắm lấy cằm cô nhấc lên, tầm mắt lạnh lùng nhìn cô: “Cô cho rằng tôi là người hờ chút là đánh mông phụ nữ à?”

Không biết điều!!

“Ha! Tổng giám đốc Cao ở ngoài danh tiếng tốt tất nhiên không là hờ chút đánh mông người ta, tôi thấy là hờ tý là “cắm” lỗ mông người ta?!”

Tha thứ cho Hoàng Ngân, uống say dễ bị ngu đi, lời nói ra càng ba lạng nhăng.

Ai làm cho cô hôm nay chịu đả kích, đả kích cực mạnh.

“ ‘cắm’ lỗ mông?”

Cao Dương Thành mắt lóe sáng: “Vậy cô Đồ có muốn để tôi ‘cắm’ cho không?”

“Phi!!”

Hoàng Ngân khinh bỉ anh: “Tôi chê anh bản!!”

Bốn chữ mang ý châm biếm này của Hoàng Ngân, thật là hung hăng đâm đau ngực anh.

Tay anh nâng cằm cô lên, càng dùng nắm, ánh mắt càng âm trầm.

“Đồ Hoàng Ngân, ai cũng có thể chê tôi bản!! Nhưng cô thì không thể!!!”

Trong ánh mắt anh nổi lên lớp đỏ tươi.

-----oOo-----

Chương 188: Lý trí vụn vỡ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau đó, anh vừa cúi đầu xuống đem theo sự chiếm hữu mãnh liệt cắn vào cổ của Hoàng Ngân.

“Aaaaa~”

Hoàng Ngân đau quá kêu lên: “Đau!!”

Đau sao?

Trái tim của Cao Dương Thành anh đây, bị cô đâm cho còn đau hơn thế này!!

“Cao Dương Thành, tên khốn nhà anh, anh dám cắn tôi!!”

Hoàng Ngân gắng sức tách đầu anh đang đặt nơi cổ cô, đau đến nỗi chảy nước mắt.

Cao Dương Thành cảm thấy được vị máu tanh nơi đầu lưỡi, lúc này mới bỏ cô ra.

Vết cắn ở trên chiếc cổ trắng nõn nà trông có chút lộ liễu, rỉ ra vết máu nhàn nhạt, nhuộm đỏ đôi mắt của anh.

Anh thở dài, đôi mắt đỏ thẫm vương chút xót xa...

Hoàng Ngân lúc này mắt đỏ hết lên, bị bức đến mức không biết làm thế nào liền nhào về phía cổ anh: “Anh dám cắn tôi! Tôi cũng phải cắn lại!! Cắn lại anh...!!”

Hoàng Ngân nghĩ bản thân mình bị bắt nạt, cả hàm răng, mạnh mẽ cắn

vào yết hầu quyến rũ của anh.

Sức của cô cũng không kém anh là bao.

Cao Dương Thành bị cắn đau khó chịu kêu lên một tiếng nhưng không hề động đậy, để mặc cho cô hoành hành cắn từng nhát từng nhát một lên cổ anh.

Đôi môi nhỏ mềm mại mơn chớn trên da thịt anh, hơi thở của Cao Dương Thành càng lúc càng nặng nề, anh nhin không nổi nghiêng đầu qua, một lần nữa ngậm chặt gáy cô, tùy ý trên làn da mịn màng của cô, triển miên không dứt.

Cô cắn, anh hôn.

Động tác của cô vô cùng thô bạo, nhưng động tác của anh lại rất dịu dàng, chỉ sợ rằng bản thân sẽ làm đau cô.

Cuối cùng, có lẽ do Hoàng Ngân bị anh vờn cho không trụ được nữa, cô đẩy người đàn ông trước mặt ra, hai má ửng đỏ: “Cút ra!!”

Cao Dương Thành dơ tay giữ chặt khuỷu tay cô, ngang ngược kéo cô vào lòng mình lần nữa, ánh mắt thâm tình, đỏ rực, ấm áp: “Em có tự tắm được không?”

“Được.”

Hoàng Ngân không nhìn anh, gật đầu.

Đôi má đỏ ửng của cô hơi nong nóng, cổ của cô cũng theo đó mà nóng ran lên.

Ánh mắt Cao Dương Thành quệt qua gáy của cô, ở đó hiện lên rõ ràng dấu hôn của anh, cổ họng anh hơi khô khan, ở nơi mẫn cảm nào đó vốn đã dâng trào hết cả lên rồi.

Đáng chết!

“Được, bên phải vùi là nước nóng, bên trái là nước lạnh! Khăn tắm là chiếc màu xám, áo choàng tắm của anh ở bên đó! Không được ngậm

bồn! Biết chưa?”

Anh chu đáo chỉ cô từng chút một.

“Biết rồi.”

Anh nói nhiều quá!!

Tóc của Hoàng Ngân ướt đẫm do thấm mồ hôi, anh sợ cô sẽ bị cảm, không để cô lê mề thêm nữa, thấy cô cũng tỉnh rạo đôi chút liền quay người đi ra khỏi phòng tắm.

Cao Dương Thành ngồi trên sa pha đọc báo, tiếng nước chảy “róc rách” truyền ra từ phía phòng tắm, khiến tim anh loạn nhịp nhẹ.

Trên cổ dường như vẫn còn vương lại hương vị của cô, dịu dàng ấm áp, khiến anh xém chút nữa không thể khống chế được bản thân.

Suốt bốn năm nay, cảm xúc khi bên cô anh chưa bao giờ quên, cũng chưa từng ngừng mong nhớ về cô, cơ thể anh như sợi dây bị kéo căng, chỉ thiếu mỗi bước bộc phát ra...

Anh hận một nỗi không thể đè người phụ nữ đang ở trong phòng tắm kia xuống giường, bỏ mặc tất cả mà chiếm lấy cô!

Nhưng anh vẫn không thể!

“Bịch!”

Từ phòng tắm đột nhiên truyền tới một tiếng va đập đau đớn.

Cao Dương Thành lo lắng vút tờ báo trong tay chạy nhào về phía nhà tắm...

Cùng với lúc anh mở cửa phòng tắm ra, “Oa...” tiếng khóc truyền ra từ phía nhà tắm.

Mở cửa ra thì thấy tấm lưng nhỏ của Hoàng Ngân, búi rối ngồi trên sàn nhà, vôi hoa sen trên đầu cô vẫn không ngừng chảy ‘rào rào’, toàn thân ướt hết, mái tóc xoăn vàng dính chặt vào bả vai cô, phóng đặng vô cùng.

Hoàng Ngân cứ như đứa trẻ, “Oa oa” khóc lớn, Cao Dương Thành không có tâm trạng đâu để thưởng thức cảnh tượng gọi cảm trước mặt, vội vàng lao vào trong nước bế Hoàng Ngân đang ngồi bệt trên sàn lên.

Hoàng Ngân vừa nhìn thấy anh liền ôm anh rất chặt, hai chân vòng lấy eo anh, ngồi lên chân anh, đầu dựa vào vai anh, khóc không ngừng.

Tiếng khóc tủi thân ấy như răng cưa cứa vào trái tim Cao Dương Thành.

Anh đau lòng ôm trọn Hoàng Ngân người ướt đẫm vào trong lòng: “Có bị thương không?”

Anh cúi đầu kiểm tra một lượt người Hoàng Ngân từ trên xuống dưới, con ngươi dần dần chuyển sang màu đỏ thẫm.

Anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, nhìn thấy người phụ nữ mình thích không một mảnh vải che thân thì khó lòng mà cưỡng lại được, huống hồ giờ cô lại còn đang ngồi trong lòng anh...

Vài sợi tóc xõa xuống bờ vai trắng mịn gọi cảm của cô, từng giọt nước lăn xuống theo xương quai xanh quyến rũ, men theo bờ ngực căng tròn, trượt dần xuống vùng cấm kỵ hồng hồng kia của cô...

Cao Dương Thành cảm nhận được máu của mình như đang cuộn trào sôi sục lên, thân dưới nóng đến mức như bị bỏng.

Anh...muốn cô!!

Yết hầu quặn rũ động đậy, giọng nói khàn khàn: “Đừng khóc nữa...”

Bàn tay dịu dàng nhẹ nhàng vuốt lưng cô, vỗ về cô đang trong trạng thái xúc động.

“Đau...”

Hoàng Ngân khóc dữ dội, không dừng lại nổi.

Cánh tay đang ôm lấy cổ anh ngày càng siết chặt lại.

Cao Dương Thành một tay nâng cô đang cuộn chặt lấy hai chân mình, xót xa hỏi cô: “Đau ở đâu? Nói với anh, anh xem giúp em.”

Hoàng Ngân cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt đẫm lệ nhìn anh, bàn tay nhỏ bé sờ sờ vào bờ mông mềm mại của mình, khóc “Oa” lên: “Đau mông...”

“...”

Cao Dương Thành trầm mặc mấy giây.

“Do ngã nên đau?”

Anh ghé sát vào tai cô, giọng nói khàn khàn, dịu dàng hỏi Hoàng Ngân trong lòng mình.

Giọng điệu triền miên như rót mật vào tim Hoàng Ngân, khiến cô si mê.

Bàn tay to của anh đặt lên mông của Hoàng Ngân, nhẹ nhàng thay cô xoa bóp, mỗi động tác đều kiên nhẫn như đang đối xử với một đứa trẻ.

“Bị đánh đau đó...”

Hoàng Ngân tủi thân bĩu cao miệng lên.

“Ăn nói lung tung.”

Cao Dương Thành trêu cô, bàn tay đang để trên mông cô nóng ran, cổ họng càng lúc càng khô, giọng nói lại càng khàn hơn nữa: “Anh sao lại nữ đánh em được.”

Anh không hề dấu diếm cảm xúc chân thật từ trái tim mình, bởi vì anh biết, cô say rồi.

Một tay vuốt lên mấy sợi tóc xõa xuống che trước mặt trên trán cô, chăm chú nhìn vào khuôn mặt đỏ hây hây của cô, ánh mắt thâm tình.

“Nhưng rất đau..”

Hốc mắt Hoài Nam ngấn lệ.

Dáng vẻ đó khiến Cao Dương Thành thấy vừa xót vừa lo lắng.

“Ngã đau thế, để anh xoa bóp cho em.”

Cao Dương Thành hơi hồi hận vì vừa nãy để cô đứng tắm một mình.

Từ trên ngã xuống đất như thế, mông không đau sao được?

Hoàng Ngân tựa vào vai anh, ngồi trong lòng anh, hai chân vẫn vô tư cuốn lấy vòng eo săn chắc của anh, nước từ trên tóc chảy xuống dưới lưng cô, thật thoải mái...

Cô buồn ngủ quá...

“Em muốn đi ngủ...”

Hoàng Ngân tựa đầu vào vai anh, miệng líu ríu.

“Ngân Ngân, em phải tắm trước đã.”

Ngửi thấy hương thơm tươi mát tỏa ra từ người cô, vùng dưới của Cao Dương Thành căng cứng.

Hoàng Ngân không để ý đến anh, người không động đậy.

Cao Dương Thành cũng không đánh thức cô, không biết là cô ngủ thật hay thế nào, nói chung là tựa vào người anh không cựa quậy.

Anh chỉ còn cách lấy nước dội lên người cô một lượt, không còn tiếp tục vuốt ve cơ thể cô nữa, vì lâu dần người chịu phạt vẫn chỉ có anh.

Quấn lấy khăn tắm rồi bế Hoàng Ngân ra ngoài, để cô ngồi lên giường.

Hoàng Ngân vẫn chưa ngủ, đôi mắt nhìn thẳng anh.

Mái tóc dài bị khăn tắm cuộn chặt, từng giọt nước vẫn đang “tí tách tí tách” rơi, đương nhiên Cao Dương Thành lúc này cũng không biết nên nhìn đi đâu.

Áo sơ mi mặc trên người sớm đã ướt nhẹp, dính chặt vào cơ thể trắng kiền của anh, lộ ra đường nét cơ bắp to lớn, đáng vẻ đó, quyến rũ đến mức khiến người khác muốn phạm tội.

Vùng dưới của anh thì...

Vốn đã căng cứng như vậy, giờ lại bị thấm nước nên càng lộ rõ hơn nữa.

Vị hoóc-môn nam tính từ trên người anh tỏa ra đầy tinh tế, đôi mắt to tròn của Hoàng Ngân như nhìn thấu anh không sót lại chút gì.

Đôi mắt đắm lệ, mang theo chút tình ý, trong phút chốc sáng bừng lên, gian gian.

Cao Dương Thành nắm bắt được suy nghĩ của cô, cổ họng khô khốc, véo khuôn mặt nhỏ bé của cô, cười: “Đáng ghét!”

Má Hoàng Ngân đỏ lên, cô hất tay anh ra, có chút hơi mất tự nhiên.

Cao Dương Thành khó chịu ho lên một tiếng: “Sấy tóc cho khô trước đã.”

Vừa nói xong anh liền quay lại phòng tắm lấy máy sấy tóc, cắm đầu dây máy sấy tóc vào, đưa cho Hoàng Ngân: “Tự em sấy tóc đi, anh đi thay bộ quần áo rồi quay lại.”

Hoàng Ngân nhận lấy máy sấy tóc từ tay anh, mở ra, hướng về phía mặt mình sấy loạn lên.

Sấy cho mái tóc ướt dài của cô không ngừng bay về phía đằng sau, đáng vẻ đó của cô trông ngốc nghếch lại cực kì đáng yêu.

Cao Dương Thành phì cười: “Là sấy tóc chứ không phải là sấy mặt.”

Anh nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, giúp cô di chuyển nó lên trên đỉnh đầu, thấy cô cuối cùng cũng cầm đúng cách mới bỏ tay ra, vỗ vỗ đầu cô rồi mới quay người đi vào phòng thay đồ.

Anh thay quần áo ở trong, bên ngoài tiếng máy sấy tóc vẫn đang kêu đều đều.

Không biết vì sao, anh đột nhiên cảm thấy thứ âm thanh này khiến con người ta thấy rất cảm động, cảm giác như đang yêu vậy.

Anh ở bên trong làm việc khác, người vợ thuộc về anh lại ngồi ở bên ngoài làm việc không giống anh, tuy không cùng ở một không gian, tuy không cùng nhau làm chung một việc, nhưng trái tim anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc, tràn ngập yêu thương.

Cao Dương Thành không hiểu tại sao tốt nay anh lại mất kiểm soát đưa cô đến đây như vậy, anh nghĩ rằng bản thân mình có thể giữ được bình tĩnh, nhưng anh phát hiện ra rằng, chỉ cần đối mặt những chuyện liên quan đến cô, sức kiểm soát có lớn đến đâu đi chăng nữa cũng chẳng nhằm nhò gì!

Anh ở trước mặt cô, hết lần này đến lần khác đánh mất đi chính mình! Đây...nhất định không phải chuyện tốt lành gì!

Anh ở trong gương, gương mặt lạnh lùng đã bình tĩnh trở lại, ánh mắt tỉnh tứ diệu dàng trong nháy mắt được thay thế bằng sự lạnh nhạt.

Một con người máu lạnh như anh, làm thế nào có thể một lần nữa dẫn cô vào trong?

Cao Dương Thành thay xong bộ đồ ngủ, từ trong phòng thay đồ đi ra, tiếng máy sấy tóc vẫn đang kêu “khu khu”, nhưng người phụ nữ đang nằm trên giường kia lại...

Ngủ rồi!

Mái tóc ướt phủ lên trên cơ thể kiêu diễm không mảnh vải che thân của cô, giọt nước từng chút một thấm thấu vào da thịt cô.

Cao Dương Thành chau mày.

Ngồi trên giường, vợ ôm Hoàng Ngân đang đắm chìm vào giấc ngủ lên, “Ngân Ngân, sấy tóc khô trước đã rồi ngủ.”

Nếu cứ như vậy mà ngủ, mai tỉnh dậy đầu nhất định sẽ rất đau.

Anh bé Hoàng Ngân đang ngủ mê man dậy, đầu cô nặng thật, người khẽ lay, đầu cô ngã vào lòng anh, áp vào ngực anh khiến anh không thể đứng dậy.

“Sấy tóc cho khô rồi ngủ, được không em?”

Cao Dương Thành cực kì nhẫn nại dỗ dành cô.

Những gì anh vừa nghĩ lúc ở trong phòng thay đồ, lại một lần nữa bị anh ném hết ra ngoài.

Cả đời này xác định rằng gặp phải cô, lý trí của anh sẽ chỉ là con số không.

“Không được...”

-----oOo-----

Chương 189: Một giấc mơ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân nằm trong lòng anh lắc đầu nguầy nguậy, khắp người đọng lại toàn nước là nước: “Em mệt lắm, anh đừng phiền em nữa, được không?”

Hoàng Ngân tựa vào lòng anh, hít lấy mùi thơm trên cơ thể anh, cơ buồn ngủ kéo đến, khiến lòng cô càng hỗn độn hơn.

Cánh tay ôm lấy thắt lưng trắng kiện của anh, không nỡ bỏ ra.

Cao Dương Thành bị cô dựa vào như vậy, tim đập liên hồi, cuối cùng cũng nguôi lòng.

“Chỉ biết làm nũng thôi!”

Cao Dương Thành bật cười, vuốt đầu cô, lấy máy sấy ở bên cạnh nhẹ nhàng sấy tóc cho cô.

Gió thổi ấm áp, phe phẩy trên đầu, trên da Hoàng Ngân...

Còn cả ngón tay thon dài của anh, nhẹ nhàng từng chút luồn qua mái tóc cô, mỗi động tác đều giống như đang khiêu khích tiếng lòng của cô, rất dễ chịu, rất ấm áp, ...

Hoàng Ngân nghĩ rằng bản thân có thể từ bỏ được anh, nhưng kể từ lần gặp lại anh sau bốn năm đó, khi đôi mắt đen sáng ngời ấy một lần nữa dừng lại nơi cô, hơi thở cô trở nên gấp gáp, tim đập nhanh liên hồi, không nhìn thấy anh sẽ bất giác thấy nhớ, rầu rĩ, khi biết anh có rất nhiều rất nhiều bạn gái sẽ thấy buồn, tim thất lại, đau đớn.

“Bác sĩ Cao...”

Giọng nói của cô có chút ghen ngào...

Tiếng gọi tên Cao Dương Thành khe khẽ khiến anh dừng lại đôi tay đang sấy tóc lại.

Ánh mắt nặng trĩu...

“Bác sĩ Cao...”

Hoàng Ngân không cam tâm gọi thêm lần nữa.

Cao Dương Thành khẽ chau mày, đôi môi mỏng động đậy, cuối cùng vẫn hơi do dự đáp lại một tiếng.

“Ừm.”

Một tiếng đáp nhẹ, anh cảm thấy vai người phụ nữ nằm trong lòng mình run nhẹ.

Sau đó liền nghe thấy tiếng khóc thút thít của cô.

Cao Dương Thành giật mình, vội vàng đặt máy sấy tóc xuống, nâng khuôn mặt đang khóc của cô lên, ánh mắt đau lòng, cau chặt mày lại, “Sao thế? Sao lại khóc nức lên thế?”

Anh lau nước mắt cho cô, nhưng càng lau nước mắt càng chảy ra nhiều

hơn.

“Em nhất định là lại nằm mơ rồi...”

Hoàng Ngân bộ dạng tội nghiệp nhìn anh, đôi mắt đẫm lệ: “Nếu như không phải là nằm mơ, sao anh lại trả lời em chứ! Sao anh lại đối xử dịu dàng với em như vậy được...”

Từng câu từng chữ của Hoàng Ngân giống như mũi kim nhọn sắc đâm xuyên qua tim của Cao Dương Thành, đôi mắt đen kịt, đáy mắt đỏ rực.

Bàn tay xoa nhẹ gò má cô, nhẹ nhàng lưu luyến.

Có thể tôi nay đưa cô đến đây là bởi vì anh quá quyến luyến hương vị của cô...

“Giây phút này, đối với anh, không phải là giấc mơ...”

Giọng anh khàn khàn, đáy mắt dâng lên tầng tầng sóng cuộn.

Anh duỗi tay, mạnh mẽ kéo cổ cô sà vào lòng anh, để cô dựa vào lồng ngực mình, cảm nhận rõ ràng trái tim đang đập mạnh vì cô của anh.

Đỗ Hoàng Ngân, em biết không, chỉ khi có em bên cạnh, nơi này trong anh mới dường như có sức sống!!

Anh kìm nén lồng ngực mình xuống, ở đó, rất đau, rất chua xót.

“Giấc mơ này có thể cứ như vậy không tỉnh lại được không?”

Hoàng Ngân dựa vào ngực anh, khóc hỏi anh.

“Em không nở tỉnh dậy, cũng không muốn tỉnh! Mỗi lần em mơ thấy anh, em đều tưởng nó là thực, nhưng khi trời vừa sáng, vừa mở mắt ra, anh đã không còn ở đó nữa! Em rất ghét cái cảm giác đó, rất ghét nó, em hận không thể cứ ngủ như vậy mãi, để anh có thể luôn ở bên cạnh em...Phải không?”

Hoàng Ngân ôm anh rất chặt, dường như sợ rằng anh sẽ đột nhiên biến mất đi vậy.

Nhưng kể cả trong mơ cô có ôm anh chặt như thế nào đi chăng nữa, một khi mở mắt ra, anh giống như bọt nước vậy, tan biến mất, không chút dấu vết...

Nghe cô nói một tràng như vậy, lồng ngực Cao Dương Thành thắt chặt đến mức nghẹt thở.

Dáng vẻ van xin này của cô, có giống với anh hay không? Cô nhìn thấy anh trong mơ, còn anh thì sao? Có đêm nào anh không chìm vào giấc ngủ với nỗi cô đơn và nhớ nhung đâu? Nếu như không phải vì anh quá nhớ cô, sao anh phải giữ lấy người phụ nữ giống cô cơ chứ!

Đỗ Hoàng Ngân đối với anh mà nói, sớm đã khắc sâu vào tận xương tủy, muốn quên cô trừ khi lột da tróc xương anh đi...

Anh cúi đầu, xót xa hôn cô, cảm giác giống như anh đang hôn lên báu vật quý giá nhất trong thế giới của anh.

“Không khóc nữa, ngoan ngoãn dựa vào anh ngủ một giấc, anh sấy tóc giúp em.”

Cao Dương Thành dịu dàng dỗ cô như đang dỗ một đứa trẻ.

Nhiều năm như thế, anh thực sự rất lâu rồi không nói chuyện dịu dàng với người khác như vậy rồi.

Chỉ có cô, mãi mãi là ngoại lệ duy nhất trong cuộc đời anh!

“Ừm.”

Hoàng Ngân dựa vào lòng anh, giống một em bé ngoan, gật đầu.

Khóe miệng nở nụ cười, cảm giác này, thật ấm áp...

Tiếng “hu hu” của máy sấy tóc lần nữa lại vang lên, luồng khí ấm áp bao trùm lấy họ.

Anh từ từ chải giúp cô mái tóc màu vàng kim dài đến eo của cô, còn Hoàng Ngân dựa vào lòng anh, ngón tay nghịch ngợm nghịch thắt lưng

bộ áo ngủ anh mặc, chiếc thắt lưng bị nói ra không ít.

“Sao tự nhiên em lại nhuộm tóc thành màu vàng kim vậy?”

Cao Dương Thành vân vê mái tóc dài mượt của cô, bất giác hỏi cô.

“Ừm, nhuộm như vậy mới quyến rũ.”

Hoàng Ngân không suy nghĩ mà trả lời anh luôn.

Cao Dương Thành cau mày: “Tại sao lại muốn bản thân trông quyến rũ?”

Cô bây giờ, thực sự rất gợi cảm...

Thử nghĩ xem, mái tóc dài màu vàng kim xõa xuống trượt theo vóc dáng kiều diễm của cô, bức tranh đó, tên đàn ông nào mà chả ngây ngất.

Cao Dương Thành thấy mình hơi rạo rục trong người!

Ít nhất, phía dưới của anh đã thực sự nóng lên rồi!

“Đàn ông không phải đều thích phụ nữ quyến rũ sao?”

Hoàng Ngân ấp úng hỏi anh: “Anh thì sao? Anh thích không?”

Cao Dương Thành tình tứ vuốt ve mái tóc của cô, lúc sau mới lên tiếng: “Ừm, anh cũng thích.”

Vậy nên, cô trang điểm xinh đẹp như vậy, là để nhận được sự chú ý của mấy tên đàn ông khác sao?

Anh hình như hơi không vui!

“Em xinh không?”

Hoàng Ngân giống như đứa trẻ hỏi anh.

Cao Dương Thành bật cười: “Xinh.”

Lời vừa dứt, anh chợt thấy áo ngủ đang mặc bị nói lỏng, chưa kịp phản ứng, bàn tay nhỏ bé nào đó liền cầm lấy...

Nơi đó ở lồng ngực anh đỏ ran.

“Ngân Ngân!”

Anh cảnh cáo cô.

Toàn thân anh căng cứng, đôi mắt thâm trầm, hơi thở gấp gáp nặng nề, vừa nãy duỗi tay nắm lấy đôi tay nghịch ngợm của cô, lồng ngực lên xuống mãnh liệt: “Im nào!”

Nha đầu này muốn dầy vò chết anh sao?

Cao Dương Thành nghiêng răng, cảm nhận được phía dưới của anh sắp không chịu nổi nữa rồi.

Nếu bị cô chạm vào lần nữa, thực sự sẽ không trụ nổi.

Tay của Hoàng Ngân bị anh giữ chặt, cô cũng không nghịch ngợm nữa, cứ như vậy dựa vào ngực anh nhắm mắt ngủ ngon lành.

Áo ngủ của anh bị cô gỡ ra, bộ ngực săn chắc lộ ra trước mắt Hoàng Ngân, khiến ánh mắt cô nóng rực, làn da cô dính chặt trên lồng ngực nóng bỏng của anh, điều này khiến trái tim cô đập lên phập phồng.

Còn Cao Dương Thành...

Không biết đã bay đến phương trời nào.

Hơi thở của Hoàng Ngân phả vào lồng ngực anh, nhẹ nhàng, dễ chịu, giống như đang cào vào tim anh, ngứa ngáy không chịu được.

Hơi thở của anh bất giác cũng nặng nề đi nhiều.

Mắt đen lại, đến hơi thở anh thở ra cũng càng ngày càng nóng.

Bàn tay sậy tóc cho Hoàng Ngân, không biết đã dừng lại từ lúc nào, ôm lấy cơ thể mịn màng của cô, không nỡ buông tay ra.

Đúng lúc lý trí và tình cảm của anh đang đấu tranh dữ dội, thì đột nhiên anh cảm thấy lồng ngực mình nóng lên...

Cao Dương Thành không kiềm chế được gầm lên, hít một hơi khí lạnh xong, tiếng gầm khi nãy khiến cổ họng anh sắp không thể phát âm một cách bình thường được, “Em có biết mình đang làm gì không?”

Anh hỏi Hàng Ngân.

Tay anh bao phủ lấy gáy cô, rõ ràng là muốn đẩy cô ra, nhưng động tác của tay vốn đã không nghe theo sự chỉ đạo của anh nữa.

“Ngân Ngân...”

Anh khẽ gọi tên của cô.

Giọng nói run rẩy, thân thể cường tráng cũng mãi cảm run rẩy theo từng chuyển động môi của cô.

Bàn tay luồn theo mái tóc mềm mại của cô, trượt xuống phía dưới...

Vuốt ve từng tác da mềm mại trên cơ thể kiều diễm của cô, từ bả vai trắng nõn nà đến thắt lưng nhỏ nhắn, rồi lại tới bờ mông xinh đẹp của cô...

Hoàng Ngân toàn thân run rẩy, phát ra thứ âm thanh mờ ám.

Đầu lưỡi linh hoạt của cô, quán lấy nơi bí hiểm của anh, thích thú thám hiểm...

Cao Dương Thành nhắm mắt, khuôn mặt hưởng thụ si mê.

“Ngân Ngân...”

Anh khẽ gọi tên cô, gọi rồi lại gọi, “Ngân Ngân...”

Bàn tay vuốt ve mông cô, thuận theo eo cô vuốt lên trên, cuối cùng...

Nắm lấy chính xác nơi mềm mại nở nang đó của cô, tùy ý xoa bóp...

Anh mở mắt ra, từng động tác đều khiến ánh mắt anh ngày càng thắm lại.

Anh duỗi tay nâng khuôn mặt cô lên, để cô ngẩng đầu nhìn anh.

Hoàng Ngân giương mắt nhìn anh, ánh mắt mê muội ...

Người đàn bà này...thực sự rất say rồi!

Thế nhưng tại sao anh lại thích dáng vẻ này của cô?

Yết hầu quyến rũ của Cao Dương Thành động đậy, khóe miệng cong thành nụ cười xấu xa: “Có phải anh cũng nên đáp lễ lại em không?”

Nói xong, không chờ Hoàng Ngân phản ứng lại, anh nghiêng người,

Thân dưới của anh căng cứng lên đau đến nỗi anh phải hừ một tiếng.

Hoàng Ngân trước mặt anh, vì hành động khiêu gợi của anh mà người cô run lên bần bật, khóe miệng vang lên thứ âm thanh rên rỉ dụ dỗ lòng người...

Tay cô ôm chặt đầu anh, ngón tay luồn vào những sợi tóc mềm mại của anh, cô nhắm mắt lại, hết sức tận hưởng niềm vui lâu ngày không có này...

Hoàng Ngân biết, nhất định là mình đang nằm mơ...

Giấc mơ này, so với trước kia sâu hơn, chân thực hơn, triền miên hơn!

Cô hy vọng mình sẽ mãi đắm chìm trong giấc mơ này, không cần thoát ra!

“Dương Thành...”

Cô đột nhiên gọi tên anh.

“Ừm.”

Cao Dương Thành vùi vào lòng cô đáp.

Tay anh nắm lấy lấy bầu ngực mềm mại còn lại của cô...

Mùi hương đặc biệt chỉ thuộc về cô thấm vào mũi anh, khiến anh...dục vọng trong anh như sắp tuôn trào

“Có nhiều cô gái xung quanh anh như vậy, anh có thích không?”

Hoàng Ngân mở mắt, cúi đầu, nhìn anh ở trong lòng mình.

Cao Dương Thành bất ngờ bởi câu hỏi của cô, ngập ngừng mất nửa giây, đứng dậy cúi đầu nhìn đôi mắt ươn ướt của cô, hai tay sờ vào gò má ửng hồng của cô: “Sao đột nhiên em lại hỏi cái này?”

“Anh hôm nay có hẹn với với người phụ nữ khác?”

Hoàng Ngân nhìn thẳng vào anh.

Cao Dương Thành chau mày không hiểu: “Anh không có.”

“Nói dối!!”

Hoàng Ngân không vui.

“Anh nói thật.”

Cao Dương Thành bảo đảm với cô.

“Hôm nay lúc em đi vào nhà vệ sinh, em nghe thấy có hai cô gái đang bàn luận về anh, cô ta là tình nhân của anh, nói đêm nay anh mời cô ta tới ở cùng anh...”

Hoàng Ngân nói xong, hậm hực cắn môi, đột nhiên lại nhớ ra điều gì đó, mắt đỏ lên, hỏi anh: “Có phải đã từng có rất nhiều cô gái khác từng đến đây không? Em cũng là một trong số đó? Cái giường này bọn họ đều từng nằm qua?”

Cao Dương Thành không lường trước được Hoàng Ngân sẽ hỏi những

điều này, thật ra anh càng không thể nghĩ rằng có một ngày anh lại được ngủ cùng cô như thế này, thậm chí còn lỏa thể.

-----oOo-----

Chương 190: Chỉ lần này thôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tối nay anh không có hẹn với bất kì ai cả.”

Cao Dương Thành trả lời thật lòng.

Vậy nên lúc cô từ nhà vệ sinh đi ra, tức giận như vậy là vì cô nghe thấy những lời nói hàm hồ kia?

“Vậy có phải rất nhiều cô gái đã từng qua đây?”

Hoàng Ngân nước mắt lưng tròng, ngang bướng hỏi anh.

Cao Dương Thành nhìn cô, lúc lâu sau gật đầu nói: “Đúng.”

Giây phút đó, nước mắt Hoàng Ngân không kiềm chế được, ánh mắt tối sầm lại.

Khó thở.

Cô cắn chặt môi dưới, trừng trừng nhìn anh, đáy mắt dâng lên làn sóng dữ dội.

Trong lòng cực kì khó chịu.

Đối diện với ánh nhìn soi mói của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành lần đầu tiên cảm thấy áy náy, dường như bản thân đã làm rất nhiều rất nhiều việc có lỗi với cô...

Cảm giác giống như anh đi cặp bồ ở bên ngoài phản bội lại người vợ của mình vậy!

“Em muốn đi về.”

Hoàng Ngân nói xong liền muốn đứng dậy.

Cô bây giờ không muốn ở lại đây thêm một phút giây nào nữa.

Nhưng người còn chưa đứng lên cô liền bị Cao Dương Thành tóm lấy, ngay sau đó cả người ngã vào vòm ngực săn chắc của anh.

“Ngân Ngân, anh đảm bảo, căn phòng này ngoài dì Trần ngày ngày chăm sóc anh ra thực sự chưa từng có bất kì người phụ nữ nào khác từng bước vào đây! Em là người đầu tiên! Cũng là người duy nhất!”

Lời này anh dám bảo đảm.

Nhìn thấy cô tức giận muốn rời đi, anh bất giác thấy rất hoang mang.

Hoàng Ngân vẫn nhất quyết muốn đứng dậy.

“Đừng giận anh nữa, được không?”

Cao Dương Thành ôm cô thật chặt, gò má tựa vào đỉnh đầu cô, hôn lên mái tóc cô, giải thích: “Tuy anh từng tìm rất nhiều người phụ nữ khác, nhưng...anh xin thề, anh chưa từng động vào bất cứ ai!! Hôm em về nước, nhìn thấy ân ái tình tứ với Louis, lúc đó anh hận không thể tìm một ai đó thay thế vị trí của em trong lòng anh, sau đó, anh liền bảo cô ta cho anh... cắn... cô ta có khuôn miệng rất giống em, anh tưởng rằng sẽ có cảm giác với cô ta, nhưng cuối cùng... vẫn không thể...”

Anh ôm lấy bả vai cô, ôm chặt, thật chặt, rồi cười: “Em nói xem có phải anh trúng phải độc dược gì của em không? Đến mức cậu bạn nhỏ của anh chỉ phản ứng lại với một mình em, chỉ có cảm giác với em?”

Anh vừa nói vừa nắm chặt lấy tay Hoàng Ngân, cậu bạn đang căng cứng được ngăn cách bởi chiếc quần nhỏ của anh: “Thứ này hình như rất biết nhận mặt chủ nhân, không phải cái động đó thì sẽ không chui vào...”

Cao Dương Thành kề sát vào một bên tai Hoàng Ngân, gian xảo nói.

Hoàng Ngân nghe mặt đỏ tía tai, tim đập loạn nhịp, đến khi anh nói câu

cuối cùng cô rốt cục không thể nghe tiếp được nữa, mắng anh: “Lưu manh!!”

Tên đàn ông này từ lúc nào nói được mấy câu dung tục như vậy!

Còn những câu nói kia của anh...

Không cần biết có phải thật hay không, cô đều tin chúng là thật.

Chỉ có điều...

“Mấy lời anh nói, em còn lâu mới tin.”

Hoàng Ngân quay người, giả vờ tức giận khóc lườm anh.

“Thế phải làm sao thì em mới tin anh?”

Anh đưa tay ra vén mấy sợi tóc vương trên trán cô gài ra sau tai.

Tóc cô gân như khô hết rồi.

“Chẳng lẽ em muốn tự mình kiểm tra sao?”

“Xì!”

Hoàng Ngân đỏ mặt khinh bỉ nhìn anh.

Cao Dương Thành bật cười: “Thế em muốn như thế nào nào?”

“Bác sĩ Cao...”

Hoàng Ngân lại làm nũng anh, tay kéo kéo cổ áo anh, người nép vào ngực anh, nhẹ nhàng nói: “Anh thay áo blouse mặc đi, em sẽ tin anh..”

“...”

Mặt Cao Dương Thành tối sầm lại.

“Nha đầu, em không phải là cuồng đồng phục đấy chứ?”

Cao Dương Thành dơ tay nắm lấy bàn tay nghịch ngợm của Hoàng Ngân.

“Đúng vậy...”

Hoàng Ngân gật đầu chắc nịch: “Em thích dáng vẻ mặc áo blouse trắng của anh.”

“Em không thích anh mặc âu phục sao?”

Cao Dương Thành chớp mắt hỏi cô.

“Không thích.” Hoàng Ngân dôi lòng trả lời anh.

Sao không thích được chứ? Cho dù là anh chỉ mặc đồ ngủ thôi cũng đẹp trai ngời ngời đi được! Có người phụ nữ nào lại không thích cơ chứ?

Đương nhiên, nếu anh không mặc gì cả... cô khả năng còn thích hơn ý chứ!

“Nhưng bây giờ anh không mặc áo blouse trắng nữa rồi.”

Cao Dương Thành mặt nghiêm túc: “Em biết không, đó là bộ đồ chỉ bác sĩ mới được mặc, anh không phải là bác sĩ nên anh không có tư cách mặc nó.”

“Không, anh chính là bác sĩ! Anh là bác sĩ giỏi nhất, sao anh lại không được mặc nó chứ?”

Hoàng Ngân cố chấp tranh luận, đôi mắt đáng thương nhìn anh, khẩn cầu nói với anh: “Bác sĩ Cao, anh mặc nó đi, anh ở trong giấc mơ của em không phải đều mặc chiếc áo blouse trắng đó sao? Em thích dáng vẻ đó của anh.”

Cao Dương Thành chớp mắt, bất lực nhéo mũi cô: “Ồ Hoàng Ngân, nhiều năm như vậy rốt cục là em thích anh hay là em thích chiếc áo blouse trắng của anh vậy?”

“Em đều thích hết! Trong mắt em, chỉ khi bác sĩ Cao mặc áo blouse trắng mới là hoàn mỹ nhất.”

Nhìn vào đôi mắt to mê hoặc nhưng lại chân thành trong sáng đó của Hoàng Ngân, trái tim anh có chút động lòng.

Bốn năm rồi! Anh để chiếc áo blouse trắng đó vùi vào nơi sâu nhất ở trong tủ quần áo, trước giờ không dám động vào nó, nhưng lại vì lời cầu khẩn của người phụ nữ này, anh lại bắt đầu lay động rồi...

Dường như chỉ cần là yêu cầu của cô, anh mãi mãi không thể từ chối!

Cả đời này, anh xác định hoàn toàn thua trong tay người phụ nữ này rồi!

“Em đi đắp chăn vào rồi nằm yên đó.”

Cao Dương Thành để cô nằm vào trong chăn.

“Thế còn anh?”

Hoàng Ngân mở to mắt nhìn anh.

Cao Dương Thành nhìn cô, một lúc lâu sau rất không tình nguyện mà dặn ra ba chữ: “Thay quần áo!”

Cảm giác này thực sự rất kì quái!

Giống như anh đang đóng vai “traị gọi”, chỉ chờ chục được nữ chủ nhân ân sủng, lại còn bắt đi thay bộ quần áo khác, đã thế lại còn là... đồng phục!!

Anh càng nghĩ càng thấy kì cục!

Cao Dương Thành chẳng vui vẻ gì giữ lấy gò má Hoàng Ngân: “Đồ Hoàng Ngân, chỉ lần này thôi đấy!! Lần sau còn dám có kiểu yêu cầu thế này, anh sẽ không để em yên đâu!!”

Hoàng Ngân cười ngốc nghếch.

Cô ngoan ngoãn nằm trong chăn đợi anh, Cao Dương Thành mặt xám xịt, khó chịu bước vào phòng thay đồ.

Mười phút trôi qua...

“Bác sĩ Cao, anh vẫn chưa xong à?”

Hoàng Ngân chống cằm, hỏi anh.

Cô cảm thấy đầu mình càng ngày càng nặng, hai mắt díp lại, sao mà vẫn chưa xong nữa?

Ở bên trong, không có tiếng trả lời cô.

Lại qua thêm 5 phút nữa.

“Bác sĩ Cao, anh chỉ thay bộ quần áo thôi mà? Anh ở trong đó trang điểm đấy à?”

Giọng nói của Hoàng Ngân cảm giác mơ hồ rõ rệt.

Anh ở bên trong dường như đã phản ứng lại với câu hỏi của cô, nhưng lại chẳng nói câu nào, tóm lại là cô không nghe thấy gì cả.

Trong phòng thay đồ.

Cao Dương Thành ngồi xuống nền nhà, ngẩng đầu dựa vào bức tường lạnh lẽo.

Nghiến chặt răng, môi anh run lên bần bật, ánh đèn sáng rọi xuống gương mặt trắng bệch có chút đáng sợ của anh, mồ hôi tuôn ra như mưa ướt đẫm cả một vùng thái dương.

Anh nắm chặt tay lại, các ngón tay va vào nhau, như thể anh đang cố chịu đựng điều gì đó.

Nhưng rồi anh thả lỏng ra, thở một hơi thật dài, mới phát hiện chân răng bị anh cắn đến chảy máu, nhưng anh không cảm nhận được bất kì cảm giác đau đớn nào, đôi mắt đen sẫm dần nhuốm sang màu đỏ thẫm.

Anh cố gắng hít thật sâu, điều chỉnh lại hơi thở của mình, tâm trí u ám, rung lắc dữ dội, trong đầu anh toàn là hình ảnh những thứ thoát ần thoát hiện, mờ mờ ảo ảo, ngực anh như có cái gì đó cứa vào, ngứa ngáy không

thôi, tràn ra khắp cơ thể anh, cảm giác ấy giống như có hàng nghìn hàng vạn con côn trùng đang cắn xé lấy anh, điên cuồng bổ xẻ làn da anh, đi sâu vào xương cốt anh...

Thời gian... từ từ trôi qua...

Từng giây từng phút trôi qua khó khăn...

Bốn mươi phút sau, Cao Dương Thành mới mở cửa đi ra từ phòng thay đồ.

Cuối cùng anh cũng không thay áo blouse trắng.

Còn cô đang ngủ ngon lành ở trên giường mất rồi.

Anh mò hôi ướt đẫm đứng bên cạnh cô, giống như vừa mới dội qua một lượt nước vậy, cả người ướt sũng.

Mắt chăm chú nhìn vào khuôn mặt dịu dàng đang ngủ kia, đen lại, anh đưa tay ra, động tác dừng lại giữa chừng.

“Cốc cốc cốc”

Có tiếng gõ cửa rất nhẹ, như đang sợ rằng sẽ làm phiền đến hai người ở bên trong.

Cao Dương Thành thu tay về, quay người đi ra mở cửa cho dì Trần.

“Cậu chủ, canh nấu xong rồi. Cậu chủ...”

Dì Trần nhìn thấy dáng vẻ của anh, ánh mắt hốt hoảng, vội vã đi vào trong phòng đặt bát canh lên kệ đầu giường, thì nhìn thấy cô gái mà anh bế về đã ngủ ngon lành, giọng bé lại, nhìn Cao Dương Thành lo lắng hỏi anh, “Cậu chủ, cậu..lại như vậy sao? Cậu không sao chứ?”

“Dì đừng lo, tôi không sao.”

Cao Dương Thành thở dài, cau mày lại, nén đau, hướng mắt nhìn về Hoàng Ngân nằm ở trên giường: “Cô ấy ngủ rồi, bát canh này chắc là không cần nữa, vớt lại, dì nói ông Trương chuẩn bị xe giúp tôi.”

“Muộn như vậy rồi cậu muốn đi đâu?” Di Trần lo lắng hỏi.

“Ừm, đưa cô ấy về nhà.”

Anh thâm tình đưa mắt nhìn qua Hoàng Ngân ở trên giường.

Ánh mắt đen tối vụt lên tia ánh sáng nhè nhẹ, nhưng rất nhanh đã bị anh che đậy mất.

Di Trần tâm sự nặng nề đi ra khỏi phòng của Cao Dương Thành.

Còn anh, quay người đi về phía phòng tắm, sau khi tắm sáng khoái xong mới thấy cả người thoải mái hơn hẳn.

Lúc anh đưa cô về khách sạn, xe dừng trước cửa khách sạn rất lâu.

Anh thật sự rất nhưng nhớ hơi ấm vốn đã biến mất nhưng lại lấy lại được này.

Tại phòng tổng thống khách sạn Grifo.

Louis vẫn luôn ngồi trên sa pha trong phòng khách, đợi Hoàng Ngân.

Anh không bật đèn, để mặc cho ánh trăng sáng như ngọc tràn vào phòng, phủ lên người anh một lớp vải bạc mỏng.

Cảm giác thần bí, khiến cho khí chất vốn cao quý hơn người của anh, thời khắc này thêm phần thu hút.

Ngũ quan tuần tú hòa quyện với ánh trăng, nhưng lại khiến con người ta cảm giác rất thương cảm,

“Cậu chủ, cô chủ về rồi!”

Nghe thấy tiếng gọi nhẹ của Alisa, Louis hơi sững người, đứng lên.

Cao Dương Thành ôm Hoàng Ngân đang ngủ sâu đi vào trong, anh gật đầu nhìn Louis, cười nhạt, coi như chào hỏi, sau đó bê Hoàng Ngân đi vào phòng ngủ của cô.

Nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường, cẩn thận đắp chăn cho cô xong mới nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại.

Vừa đi ra thì thấy Louis đang đứng sẵn ở ngoài.

Nhìn thấy đối phương chẳng ai thấy kinh ngạc.

“Anh vẫn chưa ngủ sao?”

Cao Dương Thành hỏi Louis trước.

Louis cười nhẹ: “Chờ Giám đốc Cao đưa cô ấy về.”

Cao Dương Thành quay ra liếc anh ta: “Tổng giám đốc Louis tin tôi sẽ đưa cô ấy về như vậy sao?”

“Đương nhiên rồi.”

Louis cười cười, ánh mắt hoàn toàn ung dung: “Tôi tin Giám đốc Cao sẽ không nỡ để cho một cô gái dễ thương như thế này phải mang tiếng là kẻ thứ ba đâu. Vậy nên, anh sẽ đưa cô ấy quay về.”

-----oOo-----

Chương 191: Để cô rời đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ánh mắt Cao Dương Thành hơi trầm xuống, nhưng không tiếp lời anh nữa: “Chúng ta nói chuyện một chút.”

“Tôi cũng đang có ý này.”

Hai người đàn ông ngồi xuống ghế ngấm biển trên ban công ngoài trời.

Dù họ là ai, không thể nghi ngờ họ đều là những nhân vật quan trọng nhất, cao quý nhất, được người ta ngưỡng mộ và kính trọng.

Trên ban công ngoài trời, vẫn chưa bật đèn, ánh trăng dịu dàng chiếu rọi, có thể nhìn rõ ánh sao lấp lánh trên mặt biển.

Cảnh đêm trên biển, đẹp không làm sao tả xiết.

Nhưng rõ ràng hai người đàn ông đẹp trai ngồi ngay ngắn lại không có tâm trạng thưởng thức cảnh tượng trước mắt.

“Tổng giám đốc Cao, anh tốn công tốn sức gọi Hoàng Ngân từ nước Pháp về, lại cố ý giữ tôi ở bên cạnh hai người, anh có ngụ ý như thế nào? Là vì anh muốn chứng thực xem tôi có thể là người đàn ông đủ để Hoàng Ngân phó thác cả đời hay không sao?”

Louis tra hỏi với giọng điệu cực kì bình tĩnh.

Mà Cao Dương Thành cũng không ngạc nhiên lắm đối với toàn bộ sự việc anh biết được.

Louis là người thế nào, với anh ta mà nói, muốn đoán được điều này thật quá đơn giản.

“Nếu đúng là như vậy, thì tôi thật không hiểu lắm!”

Louis lắc đầu khó hiểu: “Tổng giám đốc Cao, phải nói tấm lòng của anh đối với Hoàng Ngân, người ngoài cuộc vừa nhìn đã có thể hiểu, nhiều năm như vậy, hôn nhân giữa anh và con gái thứ hai nhà họ Khuất giống như bài trí. Bây giờ Hoàng Ngân đã trở về, chỉ cần anh ký đơn yêu cầu công nhận thuận tình ly hôn, thì có thể cho cô ấy một tương lai vững chắc. Thế nhưng, tại sao anh không sẵn lòng giữ cô ấy lại bên cạnh? Chẳng lẽ Tổng giám đốc Cao không nở ly hôn? Chẳng lẽ anh không nở mất tài sản để ly hôn?”

“Tôi không cho cô ấy một tương lai vững chắc được.”

Nói xong, Cao Dương Thành rút một điều thuốc từ hộp thuốc lá trên bàn ra, châm lửa, hút liền mấy hơi.

Cuối cùng, anh móc một cái hộp nhỏ màu trắng ngà từ trong túi quần ra, ném ở trên bàn, rồi phả ra một khói thuốc thật dài.

Vòng khói che đi hốc mắt đen như mực, đáy mắt đỏ ngầu của anh.

Louis khó hiểu, cầm chiếc hộp nhỏ tinh xảo lên, mở ra xem một chút, ngó ra.

“Đóng hộp lại đi, thứ này là phạm pháp.”

Cao Dương Thành lạnh nhạt nói, thái độ hờ hững giống như anh đã sớm không còn cảm thấy ngạc nhiên đối với thứ này.

Louis sửng sờ một lúc, từ từ đóng cái hộp trong tay lại, có bột trắng mịn dính vào giữa ngón tay, anh tùy ý dùng khăn giấy lau đi, rất lâu cũng không phát biểu bất kỳ cảm tưởng gì.

Mà Cao Dương Thành vẫn chỉ ngồi đó hút thuốc.

Thân hình cô đơn cúi về phía trước, hai tay chống trên chân, khẽ ngẩng đầu, ánh mắt thâm trầm dừng lại ở đường ven biên rất xa đối diện, liên tục hút điếu thuốc trong tay, từng hơi từng hơi, dường như vội vã muốn dùng mùi vị thuốc lá này át đi nỗi đau trong lồng ngực.

“Bao lâu rồi?”

Giọng nói Louis hơi nặng nề.

“Ba năm.”

Cao Dương Thành không giấu anh.

Louis cau mày, vẻ mặt hơi nghiêm lại: “Đã cai thử chưa?”

“Thử rồi! Thử rất nhiều lần rồi, đến bây giờ vẫn đang cố gắng, nhưng... quá khó khăn!”

“Có lòng tin là được!” Louis khích lệ anh.

Cao Dương Thành lại rít một hơi thuốc, nghiêng đầu nhìn Louis, ngượng ngùng cười: “Cám ơn anh! Nhưng thứ này... vượt xa tưởng tượng bình thường của chúng ta! Anh dẫn cô ấy về Pháp thôi!”

Ở lại bên cạnh anh thêm một phút, thì nguy hiểm thêm một phút!

Louis không đáp, cứ chăm chú nhìn anh.

“Vậy công việc cô ấy đang làm thì sao?”

“Tất nhiên tôi sẽ sắp xếp người tới thay thế cô ấy.”

“Tổng giám đốc Cao cũng không giống người công tư lẫn lộn.”

Vẻ mặt Cao Dương Thành hơi cô đơn, giấu cợt: “Vì cô ấy, công tư lẫn lộn một lần thì có làm sao?”

“Cô ấy sẽ không đồng ý.” Louis hiểu rõ Hoàng Ngân.

“Tất nhiên tôi sẽ có cách khiến cô ấy rời đi, chỉ là đến lúc đó còn phải nhờ Tổng giám đốc Louis chịu khó thuyết phục cô ấy một chút.”

Cao Dương Thành dụi đầu thuốc lá trong tay vào gạt tàn thuốc.

“Anh đóng vai người xấu, xong để tôi tới làm người tốt, đây là một việc tốt.” Louis nhún vai.

Cao Dương Thành nhếch miệng, đứng lên muốn đi: “Đêm nay quấy rầy anh rồi.”

“Đừng nói vậy.” Louis cũng đứng lên bắt tay Cao Dương Thành: “Tôi vẫn luôn không hiểu tại sao Hoàng Ngân lại si mê anh như vậy. Trước khi gặp anh, tôi vẫn tự tin Louis tôi là người đàn ông yêu Hoàng Ngân nhất trên thế giới này, nhưng thế này xem ra, tôi không bì kịp anh rồi. Nhưng cũng may mục tiêu của chúng ta đều giống nhau, đó chính là... đều hi vọng cô ấy có thể hạnh phúc!”

Ngực Cao Dương Thành hơi căng lên, nóng lên.

Sau khi liên tục bắt tay với Louis mới rời đi.

Hôm sau ——

Hoàng Ngân mơ mơ màng màng tỉnh lại từ trong mộng.

Xoa xoa huyết Thái Dương bị đau, toàn thân rất khó chịu.

Hình như đêm qua cô uống say. Say đến mức, cô không.....nhớ rõ mọi việc đã xảy ra lắm!

Cô lắc lắc đầu, dường như muốn cố gắng nhớ ra hình ảnh hôm qua một chút.

Cô nhớ mình uống say, sau đó bị Cao Dương Thành đánh mông, rồi sau đó...

Sau đó Hoàng Ngân phát hiện, những tình huống xuất hiện trong đầu cô đều là những tình huống vụn vặt. Cô hoàn toàn không nhớ được gì. Nhưng láng máng, hình như cô mơ thấy Cao Dương Thành lại có thể đồng ý với cô đi thay áo khoác trắng. Nhưng mà, cô còn chưa thấy bác sĩ Cao mặc áo khoác trắng thì đã tỉnh dậy rồi!

Thật buồn bực!

Hoàng Ngân hung hăng gõ đầu mình. Mỗi lần cô đều tỉnh lại ở giây phút quan trọng nhất!

Nhưng rốt cuộc chỉ là một giấc mơ...

Hoàng Ngân cười tự giễu. Người đàn ông lạnh như băng đó sẽ vì sự đam mê của cô mà bằng lòng mặc áo khoác trắng vào ư? Đây không phải mơ thì là gì?

Hoàng Ngân đứng trước gương súc miệng. Nhưng, lúc thấy mình trong gương, cô hơi ngẩn người.

Dưới cổ rõ ràng có dấu hôn...

Không, nói là dấu hôn không bằng nói là vết cắn!

Vết màu tím đỏ rõ ràng là vết răng cắn!

Hoàng Ngân dùng tay sờ một chút, không đau.

Cô bau mày, ai đã lưu lại dấu răng này? Cao Dương Thành sao?

Mặc dù Hoàng Ngân không nhớ ra được, nhưng ngoài anh thì sẽ không ai có hành vi thô bạo thế này. Hoàng Ngân cũng không nghĩ tới những người khác nữa!

Tại sao anh ấy phải cắn mình?

Hoàng Ngân ngậm nước, ngửa đầu súc ừng ực ở trong miệng mấy lần rồi mới nhổ ra, ánh mắt lại dừng ở trên cổ của mình, lần nữa không nhận được chìa tay chạm vào...

Lúc anh ấy cắn mình là cảm giác gì? Chỉ đau thôi phải không?

Vậy mà Hoàng Ngân lại có loại xúc động muốn thử lần nữa.

Biến thái!

Cô không nhận được chữ mình ở trong lòng! Vừa hung hăng gõ mạnh vào đầu mình, trong lòng hơi oán giận chứng mất trí nhớ tạm thời sau khi uống rượu của bản thân.

Hoàng Ngân rửa mặt xong, đi từ trong phòng ngủ ra.

“Cô chủ, mau ăn sáng thôi!”

Vừa nhìn thấy Hoàng Ngân, Alisha liền giục cô.

“Ừ, À? Đường đâu rồi?”

Hoàng Ngân liếc nhìn xung quanh một vòng, cũng không thấy bóng dáng Louis đâu.

“Anh ấy vội đi ký hợp đồng rồi, mới sáng sớm đã đi rồi!”

“Quyết định ký hợp đồng với SSE rồi à? Nhanh như vậy sao?”

Hoàng Ngân ngồi xuống ăn sáng, nhắm nháp cốc sữa bò còn nóng, hơi buồn bã: “Bàn bạc hợp tác xong, chẳng phải là Đường sẽ về Pháp trước rồi?”

Alisha ghé đầu tới gần, mặt mờ trêu ghẹo Hoàng Ngân: “Làm sao? Cô chủ không nở à?”

“Đương nhiên không nở!” Hoàng Ngân chẳng hề phủ nhận: “Còn lại một mình tôi, rất cô đơn.”

“Vậy sao cô chủ không trực tiếp gả cho ông chủ chúng em đi! Như vậy, anh ấy có thể danh chính ngôn thuận ở lại Trung Quốc chăm sóc cô rồi?” Alisha to gan đề nghị.

Hoàng Ngân bị bánh mì nướng chẹn họng một chút, vội vàng nháp một hớp sữa bò, lúc này mới nuốt miếng bánh mì nướng kẹt ở cổ họng xuống, nghiêng đầu giận dữ liếc Alisha, không đồng ý cười nói: “Con bé này, cô thật biết tính toán.”

“Tôi nói nghiêm túc với cô mà.” Alisha thấy Hoàng Ngân không coi là thật, cũng dứt khoát ngồi xuống trước bàn ăn: “Cô chủ, cô không nghĩ tới việc muốn gả cho ông chủ của chúng tôi sao? Nếu cô gả cho anh ấy, anh ấy nhất định sẽ khiến cô trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới này!”

Alisha không ngừng thay thay Louis thuyết phục.

Hoàng Ngân dừng động tác cắn bánh mì lại.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Alisha, cô cũng suy nghĩ nghiêm túc một lát. Một lúc lâu sau, cô mới khẽ gật đầu, nói thật: “Có lẽ tôi cũng đã từng nghĩ tới.”

“Đã từng nghĩ tới, vậy thì gả ngay đi!”

Alisha kích động hơn cô gấp mấy trăm lần.

Hoàng Ngân nghiêng đầu buồn cười liếc nhìn cô: “Alisha, cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mới... vừa tròn hai mươi.”

“Cô đã từng yêu chưa?”

Mặt Alisha hơi ửng hồng, lắc đầu, thành thực nói: “Chưa, trong lòng chỉ thích ông chủ.”

Hoàng Ngân nhe răng cười, vỗ vai nhỏ của cô bé: “Cô biết không? Cô rất giống một người bạn trước kia của tôi.”

Cô nói là Thùy Sam.

Sau khi đi Pháp, Hoàng Ngân cũng chưa gặp lại cô ấy lần nào, thậm chí sau này cũng không biết có còn cơ hội gặp lại cô ấy hay không.

“Cô còn nhỏ, có lẽ cô vẫn chưa hiểu rõ chuyện tình cảm. Có đôi khi hôn nhân và tình yêu đúng là hai chuyện khác nhau. Tôi biết tôi kết hôn với Đường nhất định sẽ hạnh phúc. Nhưng... tôi lại không có lòng tin có thể cho anh ấy hạnh phúc.”

“Nói như vậy... thì cô đã thích người khác rồi? Là ba Dương Dương phải không? Hay là... Tổng giám đốc Cao tối hôm qua đưa cô về?”

Alisha hiển nhiên còn không biết thật ra ba Dương Dương và Tổng giám đốc Cao trong miệng cô chính là cùng là một người!

Hoàng Ngân sửng sốt: “Tối hôm qua là Tổng giám đốc Cao đưa chị về sao?”

“Đúng vậy!”

Alisha gật đầu.

“Không phải Đường đi đón tôi sao? Hình như tối hôm qua tôi uống say...”

“Ông chủ muốn đi đón cô, nhưng gọi điện tới hình như là Tổng giám đốc Cao nhận, nói là cô ở nhà anh ta, bảo ông chủ không cần lo lắng. Sau đó, ông chủ vẫn cứ ở đây chờ chị, chờ gần hai giờ đồng hồ, Tổng giám đốc Cao mới đưa cô về đây! Sau khi đưa cô trở về, hai người bọn họ lại lên trên ban công hàn huyên một lúc lâu. Cụ thể nói chuyện gì, tôi cũng không biết.”

Nghe Alisha nói, Hoàng Ngân hơi giật mình.

Gõ gõ huyết Thái Dương còn đau của mình, giống như vô cùng cố gắng muốn nhớ ra mọi việc xảy ra tối hôm qua...

Cô đến nhà anh ấy? Thật sao? Thế nhưng tại sao cô không hề nhớ ra rốt cuộc nhà anh có hình thù dài ngắn thế nào?

Hơn nữa, nếu như cô nhớ không nhầm, đêm qua rõ ràng anh còn hẹn người phụ nữ khác!

Hoàng Ngân ngay cả bữa sáng cũng không ăn, khoác túi chạy thẳng tới công ty.

Cô lại có chút gấp rút muốn gặp người đàn ông đó!

Thật ra, cô càng muốn hỏi anh rốt cuộc đêm qua hai người bọn họ làm cái gì hơn, có thật cô tới nhà anh hay không, còn có, vết cắn trên cổ cô từ đâu mà có.

Hoàng Ngân đi vào bộ phận thiết kế, tất cả đồng nghiệp đều dùng ánh mắt ước ao ghen tị nhìn cô.

Tất nhiên Hoàng Ngân biết chuyện gì đã xảy ra, hôm qua ở KTV vừa đánh mông, vừa song ca, chắc chắn mọi người đã đánh dấu hỏi quan hệ giữa bọn họ. Hoàng Ngân cũng chẳng buồn giải thích nhiều. Bởi vì ngay cả cô cũng không biết nên nói về quan hệ này thế nào, đương nhiên, cũng không cần thiết phải nói.

Hoàng Ngân đi qua bộ phận thiết kế, đi thẳng vào trong văn phòng.

Nghĩ đến những lời Alisha nói với mình, Hoàng Ngân cũng đứng ngồi không yên, trong lòng cô giống như bị cái gì gãi ngứa, vô cùng khó chịu, chỉ muốn đi tìm Cao Dương Thành hỏi một chút.

-----oOo-----

Chương 192: Tôi chỉ muốn đưa bé

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dù sao tạm thời cũng không có lòng dạ nào làm việc nữa, Hoàng Ngân ôm đống bản thiết kế hôm qua bị phê về đi thẳng đến văn phòng Tổng giám đốc đối diện.

Vừa ra khỏi cửa, gặp ngay Tiểu Bát.

“Tổng thanh tra, chị làm gì vậy? Chị tìm Tổng giám đốc Cao à?”

Tiểu Bát liếc một chút đã nhìn ra đầu mối, giật cánh tay Hoàng Ngân, xích lại gần cô, hạ giọng, thần bí hề hề nói: “Chị cẩn thận một chút nhé, bên trong có biến...”

Sau khi nói xong, cô lập tức trốn mất.

Hoàng Ngân hơi run lên, bấu mào, thật cũng không để ý lời Tiểu Bát, bước trên giày cao gót đi tới văn phòng Tổng giám đốc đối diện.

Hoàng Ngân thế nào cũng không ngờ tới, sau khi cửa đẩy ra, cô nhìn thấy lại là gương mặt dần vụn vụn của Khuất Mỹ Hoa.

Cô nhất thời giật mình đứng nguyên tại chỗ, không biết làm thế nào cho phải.

Thế mà, cô lại... quên mất thật ra Tổng giám đốc Cao là người đàn ông đã có gia đình rồi!

Chết tiệt!

“Ồ Hoàng Ngân?”

Gương mặt Khuất Mỹ Hoa lập tức vụn vụn thành một phụ nữ vô cùng ghen tuông, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt, chỉ vào mũi cô vắn hỏi: “Tại sao cô lại ở SSE? Cô tới đây với mục đích gì?”

Giọng điệu của cô ta chua ngoa đến chói tai.

Hoàng Ngân nhú mào nhìn cô ta.

Bây giờ cô ta đã không cần giả vờ dịu dàng trước mặt Cao Dương Thành nữa à?

Đúng thế, bây giờ cô ta cũng là vợ người ta rồi, còn cần giả vờ làm gì nữa!

Bên trong một là chồng, một là vợ, Hoàng Ngân xuất hiện chắc chắn là dư thừa.

Bỗng nhiên, cô cũng hơi lúng túng.

“Dương Thành, tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây?”

Mắt Khuất Mỹ Hoa đỏ lên, tủi thân chất vấn Cao Dương Thành.

Lúc này, Cao Dương Thành đang thay áo sơ mi, đeo cà vạt.

Quần áo lúc này đã bị chén trà lấy lòng của Khuất Mỹ Hoa làm ướt rồi.

Anh đứng ở đó, đầu hơi ngửa lên, tao nhã, ung dung thắt cà vạt cho mình, mỗi cái giơ tay nhắc chân đều thể hiện khí chất cao quý vô cùng tinh tế.

Ánh mắt hờ hững rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn hơi lúng túng của Hoàng Ngân: “Có việc gì?”

Anh không thèm trả lời Khuất Mỹ Hoa.

Sắc mặt Khuất Mỹ Hoa chợt biến đổi, nhưng cô ta vẫn gượng cười. Cô ta đến gần Cao Dương Thành: “Dương Thành, em giúp anh thắt nhé.”

Hàng lông mày lười mác đẹp đẽ của Cao Dương Thành khẽ nhăn lại, ánh mắt xẹt qua vẻ chán ghét, nhưng vẫn... không đẩy cô ta ra.

Anh để mặc Khuất Mỹ Hoa thắt cà vạt cho mình.

Mà Hoàng Ngân cứ đứng ở cửa gần đó, kinh ngạc nhìn cảnh ấm áp trước mắt này.

Đột nhiên cảm thấy, mình xông vào như một trò cười.

Nhưng cô vẫn không để người ta xem thường, cười nhạt: “Nếu Tổng giám đốc Cao đang bận, lát nữa tôi lại đến.”

Nghe vậy, khước miệng Khuất Mỹ Hoa đắc ý giương lên, lại nhìn thấy vết cắn nổi bật trên cổ Cao Dương Thành, sắc mặt cứng lại.

“Chị Cao thấy cái gì? Sắc mặt sao khó coi như vậy?”

Cao Dương Thành vân vê khước miệng, cười lạnh. Anh đưa tay sờ sờ vết cắn màu tím vẫn còn hiện rõ trên cổ mình: “Chẳng phải một dấu hôn sao, sắc mặt đâu cần khó coi như vậy?”

Hoàng Ngân nghe thấy lời này, bước chân bỗng dừng lại.

Cao Dương Thành thấy cô ngừng bước, ánh mắt khẽ động, nhưng nhanh chóng trở nên u ám.

Sắc mặt Khuất Mỹ Hoa tái nhợt: “Ai? Là ai lưu lại?”

Âm thanh của cô ta, đã run rẩy vì hận.

Thật ra, anh không trả lời, cô ta cũng đoán được.

Ngoại trừ Đỗ Hoàng Ngân, còn có thể là ai?

Người phụ nữ nào có thể để lại vết tích trên người Cao Dương Thành? Cao Dương Thành căn bản sẽ không cho phép người phụ nữ như vậy tồn tại, trừ phi... người phụ nữ kia là cô ta, Đỗ Hoàng Ngân!

Hai tay buông thõng bên người của Khuất Mỹ Hoa không tự chủ nắm chặt.

Chợt nghe thấy Cao Dương Thành xem thường nói: “Tên là gì tôi còn thật sự quên mất rồi, chỉ biết là người phụ nữ dẫn về từ nhà hàng Bích Đào! Công phu trên giường của người phụ nữ đó vô cùng lợi hại, vô cùng hung mãnh, khả năng giường chiếu đúng là làm cho đàn ông dục tiên dục tử! Bà xã của tôi còn kém xa cô ta...”

Ánh mắt Cao Dương Thành vẫn dừng trên bóng lưng càng lúc càng cứng

đờ của Hoàng Ngân, nhìn đến tận khi cô cứng ngắc bước từng bước một ra khỏi phòng làm việc của mình, anh mới thu ánh mắt lại.

Cửa, đóng lại.

Hoàng Ngân dựa vào cửa thở dốc, sắc mặt hơi khó coi.

Đêm qua, quả thật anh đã đem người phụ nữ đó về ư!

Thế nhưng, không phải anh là người đã có gia đình sao? Nhìn dáng vẻ thân mật giữa anh và Khuất Mỹ Hoa vừa nãy, cũng chưa chắc anh đã chán ghét Khuất Mỹ Hoa như vậy.

Hoàng Ngân cảm thấy bản thân thật càng ngày càng không hiểu người đàn ông này!

Bây giờ, rốt cuộc anh là một người đàn ông bụng dạ khó lường thế nào?

Hoàng Ngân vừa đi, tay Khuất Mỹ Hoa đang thắt cà vạt cho Cao Dương Thành bị anh không hề nể mặt hét ra: “Đừng đụng vào tôi!”

Sắc mặt Khuất Mỹ Hoa tái nhợt, trong lòng oán giận, nhưng vẫn cố gắng kìm chế: “Dương Thành, đừng như vậy.”

Cao Dương Thành nhú mày, lạnh nhạt liếc nhìn cô ta, khoe miệng cười âm ỉ: “Bà Cao thắt cà vạt rất thành thạo, Bình thường thắt cà vạt cho không ít đàn ông nhỉ?”

Trái tim Khuất Mỹ Hoa bỗng dưng xiết chặt.

Trên mặt cô ta mang theo vẻ hoảng hốt, lúng túng, nụ cười hơi cứng ngắc: “Dương Thành, em không biết anh đang nói cái gì.”

“Cô căng thẳng cái gì?”

Cao Dương Thành cười thê lương, cười lạnh lẽo, cũng cười tuyệt tình, ngón tay nắm hàm dưới tái nhợt của cô ta nâng lên, buộc ánh mắt khiếp nhược của cô ta đón lấy ánh mắt của mình: “Khuất Mỹ Hoa, cô có quan hệ với người đàn ông đó, cũng không liên quan gì đến tôi! Nhưng nếu cô dám để bụng của cô to lên, thì tôi có hàng nghìn cách giết chết đứa con

hoang trong bụng cô!”

Khuất Mỹ Hoa bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, hai chân nhũn ra, liên tục lùi về phía sau mấy bước.

Cô ta trừng mắt giận dữ với người đàn ông trước mặt. Mắt cô ta đã bắt đầu ngấn nước, tủi thân: “Tại sao! Cao Dương Thành, tại sao anh phải đối xử với tôi như vậy?”

Anh đã biết việc mình ngoại tình với cận vệ Xá Tuân rồi à!

Hơn nữa...

Đúng như anh ấy suy đoán, cô ta thật nghi ngờ mình mang thai! Hôm nay cô ta tới tìm anh đúng là vì chuyện này!

Cốc trà vừa nãy đưa cho anh thật ra đã bỏ thuốc mê. Khuất Mỹ Hoa biết thuốc kích dục đã không giải quyết được người này rồi, cho nên đành phải dùng thuốc mê để tạo ra hiện trường giả về việc hai người xảy ra quan hệ. Nhưng hôm nay, kế hoạch còn chưa thực hiện được, thì tất cả đã bị Cao Dương Thành hủy hoại không thương xót.

Đột nhiên, cô ta hơi sợ...

Không chừng người đàn ông này đã sớm biết kế hoạch của mình, nhưng vẫn ở bên cạnh mặc cho mình sắp đặt cục diện, anh ta thì thưởng thức từng hành động của cô ta, giống như đang thưởng thức một thăng hê nhảy nhót!

Nói trắng ra, đây chẳng qua chỉ là trò chơi mèo vờn chuột mà thôi!

Cô ta là chuột, mà anh chính là con mèo nắm giữ toàn cục đó!

“Cao Dương Thành, anh không có tư cách đối với tôi như vậy? Anh quên rồi sao? Là tôi, là tôi đã cứu được con của anh! Nếu như không nhờ tôi, con của anh có thể sống khỏe tới bây giờ sao?”

Khuất Mỹ Hoa khóc, từng giọt nước mắt tuôn ra

Rớt cuộc cô ta vẫn mềm nhũn ra: “Dương Thành, tôi xin anh, coi như tôi

đã từng cứu con anh một mạng, anh buông tha cho tôi đi! Để tôi sinh đứa bé ra, có được không? Tôi đồng ý với anh, tôi tuyệt đối sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với anh ta nữa, tôi thề, tôi thật... chỉ cần đứa bé mà thôi!”

Cô ta căn bản không yêu Xá Tuân!

Một vệ sĩ mà thôi, làm sao xứng để cô ta yêu!

Từ đầu đến cuối, người cô ta yêu đều là Cao Dương Thành. Thế nhưng, giữa bọn họ không chỉ không có tình dục, thậm chí ngay cả con cũng không thể có, cho dù thụ tinh nhân tạo cũng không được.

Cô ta là phụ nữ, cô ta cũng cần tình dục, cô ta càng hi vọng mình có thể hoàn thành thiên chức quan trọng nhất của người phụ nữ, đó là làm mẹ!

Mặc kệ Khuất Mỹ Hoa xin anh tha thứ như thế nào, Cao Dương Thành vẫn làm lơ, hai gò má cao thẳng vẫn lạnh lùng đáng sợ.

“Cô Khuất, trước khi kết hôn, tôi đã từng nhắc nhở cô rồi phải không?”

Anh ngồi xồm xuống, cười nhìn khuôn mặt giàn dựa nước mắt của Khuất Mỹ Hoa, thò ngón tay lạnh thay cô ta lau khô, độ lạnh đó khiến Khuất Mỹ Hoa run rẩy.

“Trước khi kết hôn, tôi cũng đã từng nói, cuộc hôn nhân này chính là một địa ngục. Tôi đã cho cô cơ hội lựa chọn, mà cô... lại vẫn cứ cố tình, không chùn bước nhảy vào!”

Nói xong, Cao Dương Thành đứng lên, rút điều thuốc từ trong túi ra, châm lửa, hít một hơi thật sâu.

Khói thuốc lượn lờ, che mờ hai mắt anh, đôi mắt đen ảm đạm, càng lúc càng sâu thẳm, mơ hồ...

Nhưng cũng nguy hiểm đến đáng sợ.

“Đại ân cô cứu con trai tôi, tôi đã bỏ ra thời gian bốn năm để đổi lại!”

Anh cười lạnh, liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của Khuất Mỹ Hoa, lạnh lùng nói: “Cô cho rằng nếu như không phải năm đó cô đã cứu con trai

tôi, tôi sẽ để cho cô sống đến bây giờ à? Bốn năm qua, cô dùng không ít thủ đoạn đối phó với mẹ con họ. Cô cho rằng vì sao đến bây giờ cô vẫn có thể bình an?”

Cao Dương Thành hừ lạnh: “Khuất Mỹ Hoa, đừng trách tôi không báo trước cho cô biết, hạn mức ân tình kia của cô ở chỗ tôi đã bị cô tiêu xài hết không thương xót! Sau này, cô còn không tự cứu, thì không ai có thể cứu được cô. Về đứa con trong bụng cô, nếu cô không nở, tôi có thể giúp cô!”

“Không cần.”

Khuất Mỹ Hoa tái mặt, sững sờ trên mặt đất, hai tay ôm lấy đôi chân dài của Cao Dương Thành như ôm tấm gỗ nổi cứu mạng, khóc lóc xin tha: “Dương Thành, đừng như vậy, tôi xin anh! Xin anh... đứa bé vô tội!!”

“Vô tội?”

Cao Dương Thành cười nhạt, giống như nghe thấy truyện cười nực cười nhất trên thế giới này. Cuối cùng, anh không hề lưu tình, dùng chân đá văng tay của người phụ nữ ra, nghiêng răng nói: “Hai chữ này, chưa từng xuất hiện trong từ điển cuộc đời Khuất Mỹ Hoa cô! Cút!”

Anh chắc chắn không giữ lại đứa bé này!

Bởi vì, nó mang dòng máu của Xá Tuân!

Mọi thứ thuộc về người đàn ông đó, thì nhất định không vô tội được!

Năm đó, là ai tàn nhẫn đến cực điểm muốn đối phó với đứa con trong bụng Hoàng Ngân? Năm đó là ai đổi ông thuốc đó thành ma túy!

Anh sẽ dễ dàng tha cho bọn họ như vậy ư?

Anh nhất định phải khiến bọn họ, giống như anh bây giờ, sống không bằng chết!

Anh xuống địa ngục cũng không sao, nhưng điều kiện tiên quyết hàng đầu là có người đi cùng anh!!

Cao Dương Thành đứng trước cửa sổ sát đất, mặc cho ánh nắng ban mai chiếu rọi trên bóng dáng cao lớn của anh.

Anh yên tĩnh đứng ở đó như Satan lạnh lùng, lộ vẻ cô đơn, thê lương, không chút hơi ấm.

Đương nhiên, giọng nói của anh cũng càng âm u lạnh lẽo:

“Khuất Mỹ Hoa, tôi cho cô ba ngày, nếu như cô không bỏ đứa bé trong bụng đi, hãy tin tôi, tôi có một nghìn cách khiến hai người cộng thêm đứa trẻ trong bụng đó không thành hình người, sống không bằng chết! Thư ký Lý, tiễn khách!”

Cao Dương Thành nhấn điện thoại nội bộ.

Lý Nam Vũ nhanh chóng đẩy cửa tiến vào: “Cô Khuất, xin mời!”

Khuất Mỹ Hoa tái mặt hung hăng trợn mắt liếc anh ta một cái.

Ngay cả anh ta cũng dám không gọi mình một tiếng “Bà Cao!”

“Thư ký Lý, nhớ kỹ, sau này nếu cậu còn dám để người không liên quan xông vào phòng làm việc của tôi, thì tự mình cuốn gói rời đi! Tôi không cần thư ký vô dụng như vậy!”

Lời Cao Dương Thành, vô cùng dứt khoát, tuyệt tình, nhưng cũng một câu, trực tiếp vạch rõ giới hạn quan hệ giữa mình và Khuất Mỹ Hoa!

-----oOo-----

Chương 193: Khinh người quá đáng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai người, chưa từng có bất kỳ quan hệ gì, giữa bọn họ, chẳng qua chỉ là... Người không liên quan gì mà thôi!!

“Rõ!”

Lý Nam Vũ đỏ mồ hôi lạnh, lần nữa mời Đại phật Khuất Mỹ Hoa này: “Cô Khuất, xin mời.”

Khuất Mỹ Hoa mặt cắt không còn giọt máu. Cô ta không biết nên làm thế nào cho phải. Tất nhiên trong lòng cô ta hiểu rõ bản thân đã không thể nào ra tay với Cao Dương Thành nữa, có lẽ cô ta nên trở về tìm ba mẹ mình hỗ trợ, may ra còn có hi vọng.

Nhưng cũng vì vậy, cô ta càng hận Đỗ Hoàng Ngân!

Rốt cuộc, người phụ nữ đó dựa vào cái gì có thể dành được trái tim của người đàn ông này? Bàn xinh đẹp, cô ta không bằng mình! Bàn đáng người, ngực mình còn lớn hơn cô ta mấy size! Bàn khí chất, mình thậm chí không thềm so với cô ta! Nhưng tại sao, người đàn ông kiêu ngạo này, lại chỉ bằng lòng khuất phục trước cô ta!

Khuất Mỹ Hoa không cam tâm!

Khuất Mỹ Hoa tuyệt đối sẽ không để người phụ nữ đó sống dễ chịu! Nếu như con của cô ta không thể lưu lại thế giới này, thì cô ta cũng nhất định phải kéo Đỗ Hoàng Ngân cùng xuống Địa ngục!

Nhưng không lâu sau đó, cô ta mới biết mình sai thật rồi

Bởi vì căn bản cô ta không đắc tội người, mà là ác ma!! Là Satan không hề có tình cảm, thủ đoạn lại cực kỳ tàn nhẫn!

Lúc Hoàng Ngân nhận chỉ thị gọi về của tổng công ty ở Pháp, cô quả thật hơi không dám tin tưởng.

Cô dùng tiếng Pháp trực tiếp cãi cọ với Tổng giám đốc điều hành bộ phận thiết kế trong điện thoại, thái độ cũng hết sức không tốt.

“Trước khi các anh truyền đạt quyết định này, sao không hỏi nguyện vọng của tôi trước? Thật xin lỗi, Tổng giám đốc! Tôi nhận dự án này trước, tha lỗi tôi không thể rời đi lúc đã làm được một nửa! Hơn nữa, tôi khá tin tưởng tổ của tôi, tôi không thể lại bỏ dở nửa chừng!”

Thái độ của Hoàng Ngân vô cùng cương quyết.

Cô giờ điện thoại, đứng trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn những công trình kiến trúc san sát nối tiếp nhau trước mắt, trong lòng lại vô cùng phiền muộn.

“Hoàng Ngân, đây không đơn giản chỉ là ý của tổng công ty chúng ta. Đây còn là ý kiến phản hồi về tổng công ty của đích thân Tổng giám đốc công ty SSE! Cô biết đấy, SSE là khách hàng lớn chúng ta. Chúng ta không thể có bất kỳ bất đồng gì với họ ở dự án lớn như thế.”

Nghe xong lời này, Hoàng Ngân lập tức nổi giận: “Đây là ý kiến phản hồi của đích thân Tổng giám đốc SSE à?”

Cô căn bản không tin!

“Đúng! Tôi nghĩ cô sẽ nhanh chóng nhận được văn bản thông báo tạm rời cương vị công tác của SSE!”

“Khinh người quá đáng!”

Hoàng Ngân gầm lên giận dữ, cũng không đợi cấp trên trong điện thoại nói gì nữa, lập tức cúp điện thoại.

Lần này, ngay cả văn kiện cô cũng chẳng thèm cầm, trực tiếp mở cửa xông thẳng tới văn phòng của Cao Dương Thành, cũng không còn nhẹ nhàng gõ cửa.

“Tổng giám đốc Cao, rốt cuộc anh có ý gì?”

Vừa vào cửa, Hoàng Ngân liền phi thẳng tới trước bàn làm việc Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành thấy dáng vẻ hấp tấp của cô, nhíu mày lại, thuận tay rút một phần văn kiện từ cặp văn kiện trong tay ra, không hề khách khí ném trước mặt Hoàng Ngân: “Đây là văn bản thông báo, cô ký tên đi.”

Hoàng Ngân bắt lấy, lật qua lật lại, nhìn từng chữ trước mắt, cô cảm giác nhiệt lượng không ngừng tuôn ra trên trán.

“Cho tôi lý do!”

Sắc mặt cô lúc trắng lúc xanh: “Tổng giám đốc Cao, anh là lãnh đạo cao nhất công ty, anh không cảm thấy anh ra quyết định như thế là quá độc đoán sao? Anh dựa vào cái gì không có bất kỳ lý do gì đã định loại bỏ tôi!! Anh không hài lòng với biểu hiện mấy ngày nay của tôi như vậy ư?”

Đối mặt với cơn giận của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành hoàn toàn làm như không thấy, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên một chút, chỉ hờ hững nói: “Tôi thích rút ai thì rút người đó! Nếu bàn về lý do, một tổng thanh tra nhỏ bé như cô - còn chưa đủ tư cách!”

Hoàng Ngân giận dữ, nhưng vẫn ép lửa giận trong lòng xuống, đúng mực nói với Cao Dương Thành: “Tổng giám đốc Cao, tôi thừa nhận, mặc dù dự án này, giai đoạn trước chúng tôi có chút sai sót, nhưng tôi không cảm thấy cái này có thể trực tiếp phủ nhận năng lực của chúng tôi! Anh cho tôi thêm chút thời gian và cơ hội, tôi nhất định sẽ cố gắng làm cho cả tổ trở nên càng xuất sắc! Chắc chắn sẽ không khiến anh thất vọng chút nào!”

Cao Dương Thành cười thê lương: “Cô cảm thấy công ty tôi lớn như thế, dự án lớn như thế, là chỗ để cô thí điểm sao? Thời gian? Cơ hội? Cô Đổ, thứ cô muốn thế nhưng là thứ xa xỉ nhất trên thế giới này! Thật có lỗi, công ty chúng tôi không cấp nổi!”

Hoàng Ngân nhắm mắt, đè nén lửa giận trong lòng, hít sâu một hơi, điều chỉnh hô hấp một chút, rồi mới mở mắt ra: “Tổng giám đốc Cao, tôi không đồng ý quyết định mà anh và tổng công ty đã bàn bạc!”

“Cô Đổ, bây giờ cô không có quyền lựa chọn! Ký tên và ra ngoài!!”

“Anh hãy cho tôi lý do!”

Rốt cuộc Hoàng Ngân không thể nhịn được nữa rống lên.

Thanh âm của cô nhọn đến chói tai, hốc mắt đỏ lên, đáy mắt không hề che giấu sự tức giận: “Cao Dương Thành, anh dựa vào cái gì mà đối với tôi độc đoán như thế? Hôm nay nếu như đối lại là người khác, anh có thể

cũng đối xử như thế hay không? Trước kia tôi có làm ra bất kỳ việc gì có lỗi với anh không? Tôi và anh có thù không đội trời chung, hay tôi đã từng đào mộ tổ tiên nhà anh? Nói trắng ra, hai chúng ta không phải đã từng yêu đương không có kết quả sao!! Anh gây khó dễ cho tôi đến mức như thế? Anh muốn đuổi tôi đi, cũng không sao! Nhưng ít ra anh phải cho tôi lý do chính đáng! Bây giờ anh thế này, là không tôn trọng tôi, không tôn trọng công việc của tôi! Tôi không thể nào cứ như vậy cúi đầu trước anh!”

Cao Dương Thành ngẩng đầu, lạnh lùng, trực tiếp nhìn chằm chằm Hoàng Ngân cố chấp.

Trong ánh mắt sắc bén, lạnh lẽo đến mức không có bất kỳ nhiệt độ gì.

Hoàng Ngân bị anh nhìn chằm chằm, có cảm giác bồn chồn, lại nghe thấy anh cười lạnh hỏi cô: “Đỗ Hoàng Ngân, tại sao cô ý ở công ty của tôi không chịu đi như vậy? Thế nào? Sẽ không còn nhớ nhung tôi đấy chứ, cũng muốn trở thành một trong số nhân tình của tôi à?”

Hoàng Ngân tức giận, ngực càng ngày càng phập phồng: “Tổng giám đốc Cao, đây là việc công! Xin anh đừng công tư lẫn lộn! Hơn nữa, tôi không có hứng thú với quan hệ như anh nói! Bây giờ tôi sống rất tốt, không có tinh thần, cũng không có ý định xen vào cuộc sống dâm loạn của anh!”

Hoàng Ngân chống hai tay trên bàn làm việc, mạnh mẽ giằng co với anh.

Rõ ràng, cô đã sớm quên sạch việc bản thân say rượu mất không ché!

Cao Dương Thành nhếch môi, quả nhiên, thỉnh thoảng người phụ nữ này lại bị chứng mất trí nhớ sau khi say rượu!

Như vậy càng tốt!

Cao Dương Thành căn bản không để ý lời Hoàng Ngân, nhấn điện thoại nội bộ gọi phòng bảo vệ: “Cử hai người đến đây!”

Mới đầu, Hoàng Ngân còn không biết tình huống gì, đến khi hai nhân viên bảo vệ cường tráng xuất hiện trước mặt, Hoàng Ngân mới lập tức hiểu ra.

“Đuổi cô ta ra khỏi công ty! Nhớ kỹ gương mặt này, chỉ cần cô ta bước vào công ty một bước, tất cả các anh đều bị đuổi việc!”

Cao Dương Thành cứng rắn lạnh lùng ra lệnh.

Hoàng Ngân quả thật không thể tin được, trợn trừng mắt: “Cao Dương Thành, anh là tên khốn! Anh càng như vậy, càng khiến tôi coi thường anh! Rõ ràng anh lấy việc công trả thù riêng! Rốt cuộc tôi có chỗ nào đắc tội anh! Thả tôi ra, thả tôi ra.”

Ngay trước mặt tất cả đồng nghiệp bộ phận thiết kế, Hoàng Ngân bị bảo vệ không nể mặt ném ra khỏi công ty.

Hoàng Ngân đứng ở đó, quay lưng về phía cửa tòa nhà SSE, đối diện với ánh mặt trời chói mắt, cô không cam lòng, hết lần này đến lần khác xiết chặt nắm đấm.

Mũi rất cay, nhưng trước mặt người đàn ông đó, cô tuyệt đối không cho phép mình thảm hại như thế.

Lần đầu tiên, bản thân bị đối xử lạnh nhạt như vậy trong công việc!

Trước kia, có cấp trên nào không tán thưởng cô? Ở Pháp, cô dành được những giải thưởng kia, không phải là kiểm tra và công nhận tốt nhất đối với năng lực của bản thân sao? Nhưng hôm nay, cô vô duyên vô cớ bị Cao Dương Thành đuổi ra như vậy, trong lòng cô rất không cam tâm!!

“Cao Dương Thành, anh là thằng khốn! Muốn tôi cứ như vậy từ bỏ, anh đang nằm mơ à!”

Hoàng Ngân nắm chặt nắm đấm, cố chấp nhìn ánh mặt trời chói mắt đối diện hô to: “Tôi sẽ để anh thấy thực lực của tôi! Sớm muộn cũng có một ngày, anh sẽ biết hôm nay anh đã quyết định ngu xuẩn cỡ nào!”

Cao Dương Thành đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn hình bóng quen thuộc nhỏ bé phía dưới tầng 1, con người đen nhánh càng ngày càng ảm đạm.

Một lớp sương lạnh phủ lên gương mặt nghiêm nghị không cảm xúc, dáng vẻ kiêu ngạo lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run.

Lúc này Lý Nam Vũ, càng không dám đến gần anh nửa bước, chỉ sợ bản thân sẽ bị sự lạnh lùng này liên lụy.

Anh ta rất rõ, bây giờ, Tổng giám đốc của anh ta chính là khẩu pháo đã nạp đạn, chỉ cần vừa châm lửa, đã có thể nổ chết anh ta không toàn thây!

Anh ta cũng không dám khiêu chiến mối nguy hiểm này!

Hoàng Ngân ngẩng cao đầu, cổ chập, bước từng bước tự tin nhất ra khỏi SSE.

Đi bước đầu tiên, cô thuận tay tháo cột tóc đuôi ngựa già dặn sau đầu, mái tóc dài óng ả đắm chìm trong ánh mặt trời rực rỡ.

Đi bước thứ hai, cô giật thẻ công tác trước ngực xuống, thoải mái ném ở giữa đường, đầu không cúi, mắt cũng không chớp! Dù sao đường này vẫn là của SSE!

Đi bước thứ ba, cô tháo giày cao gót trên chân cầm lên tay, đi đôi tất cao màu đen, như nữ vương đi đến ven đường.

Lúc xe taxi dừng lại, ngay cả lái xe cũng không nhìn cô thêm mấy lần rồi mới đạp chân ga xuống.

Hoàng Ngân ngồi vào trong xe taxi, gọi điện nói với Louis.

“Anh yêu, em bị SSE đuổi rồi.”

Louis không nghe thấy bất kỳ cảm xúc mát mát nào trong lời Hoàng Ngân, dường như còn cảm thấy lời cô mang theo ý chí chiến đấu sục sôi.

“Bé cưng, anh nên an ủi em không?”

Louis không biết nên nói gì cho phải, lúc này, anh cảm thấy mình và Cao Dương Thành đều khốn nạn như nhau.

“Không cần! Em không hề buồn.”

Đúng vậy, cô không hề buồn. Chẳng qua cô chỉ khó chịu một chút, bây

giờ, cô không có tinh thần và sức lực dành cho việc buồn bã!

“Vậy em có muốn cùng anh về Pháp không?”

“Không!” Hoàng Ngân không hề nghĩ ngợi, trực tiếp từ chối: “Anh yêu, em vẫn chưa xong việc.”

“Em còn định vào SSE ư?”

“Không thể nào!”

Hoàng Ngân trực tiếp bác bỏ, đấm mắt hơi cô đơn: “Dù bọn họ mời em, em cũng tuyệt đối không thể vào lại! Nhưng, em nhất định phải khiến Cao Dương Thành tôn trọng nhân cách của em, công việc của em! Em sẽ mạnh mẽ dùng năng lực của mình cho anh ta một cái tát!”

Hoàng Ngân chính là người không chịu thua!

“Hoàng Ngân, Em thật quá mạnh mẽ rồi”

Hoàng Ngân không phủ nhận, chỉ cười tán thành: “Em nghĩ hôm nay em sẽ giải quyết anh ta!”

Cao Dương Thành, anh cứ đợi tiếp chiêu đi!

“Anh yêu, em không tán gẫu với anh nữa, em có điện thoại gọi đến.”

Hoàng Ngân biểu hiện báo trên điện thoại di động một chút, là Tiểu Bát.

“Được, em nhận điện trước đi, anh sẽ nhanh chóng về khách sạn với em.”

“Được, tạm biệt.”

Hoàng Ngân ngắt điện thoại của Louis, tiếp tục nhận điện thoại của Tiểu Bát.

“Chị Hoàng Ngân, chị không sao chứ? Rốt cuộc, chị và Tổng giám đốc Cao đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Bát, em gọi điện rất đúng lúc, chị vừa định gọi cho em!” Hoàng Ngân không trực tiếp bỏ qua vấn đề của Tiểu Bát.

“Làm sao vậy, có việc gì chứ?”

Tiểu Bát không hiểu chớp mắt mấy cái.

-----oOo-----

Chương 194: Anh cầu hôn em phải không

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Chị muốn em giúp chị một chút.” Hoàng Ngân là người thẳng thắn, cũng chẳng muốn vòng vo với Tiểu Bát, cô ngần ngại kể một lần về xung đột xảy ra giữa cô và Cao Dương Thành hôm nay, cuối cùng mới nói:

“Chị không muốn từ bỏ dự án này dễ dàng như vậy, nhưng nếu chị muốn trở về, chị đoán chừng không thể nữa rồi! Cho nên, Tiểu Bát, chị hi vọng em có thể giúp chị một chút.”

“Chị Hoàng Ngân, em có thể giúp chị thế nào?”

“Là thế này, chị muốn... sau này giao bản thảo thiết kế của chị cho em, dùng danh nghĩa của em để phát biểu trong các hội nghị thẩm định bản thảo.”

Tiểu Bát không nói nên lời trước đề nghị của Hoàng Ngân.

“Cái này... có ý gì?” Tiểu Bát mơ hồ, không nghĩ ra được.

“Nói thẳng ra, hôm nay, chị có chút không phục đối với quyết định đuổi chị độc đoán của Tổng giám đốc Cao! Chị cảm thấy hành vi đó của anh ta là đang sỉ nhục chị. Chị muốn dùng thực lực của mình chứng minh với anh ta. Hôm nay anh ta đã coi thường chị! Nếu như cuối cùng anh ta thật chọn dùng phương án của chị, vậy thì chúng tỏ anh ta thật ra là tán thành tác phẩm của chị. Như vậy hôm nay anh ta đuổi chị chính là chỉ nhằm vào cá nhân chị, chính là anh ta lấy việc công trả thù riêng, chính là anh ta không có phẩm chất đạo đức, không tiết tháo!”

Tiểu Bát bị mấy chữ “chính là” của Hoàng Ngân làm sững sốt một chút.

Cuối cùng, cô gật đầu lia lịa trong điện thoại, vỗ ngực cam đoan với Hoàng Ngân: “Chị Hoàng Ngân, chị rất có chí khí! Em ủng hộ chị! Chuyện này, em nhất định giúp!”

Hoàng Ngân tràn đầy vui mừng!

“Rất nghĩa khí! Chị cảm ơn trước nhé!”

“Chuyện nhỏ thôi chị. Nhưng, chị đưa ra phương án thì cũng phải đi xem tình hình thi công sân bãi của chúng ta một chút nhỉ? Nếu không đến lúc đó em sẽ chụp ảnh cho chị?”

“VẬY KHÔNG ĐƯỢC, CÒN PHẢI XEM CÔNG TRÌNH THỰC ĐỊA MỘT CHÚT! CÁI NÀY DỄ NÓI, NGÀY MAI EM CÓ RỒI KHÔNG, RỒI THÌ ĐI CÔNG TRƯỜNG VỚI CHỊ MỘT CHUYẾN, ĐẾN LÚC ĐÓ EM CHO CHỊ MƯỢN THẺ CÔNG TÁC DỪNG MỘT LÁT LÀ ĐƯỢC RỒI!”

Hoàng Ngân hơi hồi hận vừa nãy trong lúc xúc động đã quăng thẻ công tác đi mất rồi! Hay cô quay lại lấy? Thôi! Nhìn thấy vẫn khó chịu, lại còn lãng phí tiền taxi.

“ĐƯỢC KHÔNG!”

“VẬY CHUYỆN KIA CỨ QUYẾT ĐỊNH THẾ NHÉ, CẢM ƠN EM!”

Hai người lại thỏa thích tán gẫu rồi mới cúp điện thoại.

Tạm thời Hoàng Ngân không trở về Pháp, tổng công ty bên đó chắc chắn không vui, hết cách rồi, xem ra còn phải đi bệnh viện một chuyến, làm giả kết quả ốm hoặc là gãy xương gì đó, rồi báo cáo lãnh đạo xin nghỉ ốm một thời gian.

Mấy ngày này, cả ngày lẫn đêm, Hoàng Ngân đều trốn trong phòng khách sạn không ra khỏi cửa.

Đêm khuya, Louis thấy trong phòng ngủ Hoàng Ngân vẫn sáng đèn, sau

khi gõ cửa phòng vài tiếng, thấy không có động tĩnh gì, liền nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Đi vào, chỉ thấy cô ghé vào trên bàn sách ngủ thiếp đi.

Gương mặt cô trắng nõn dưới đèn bàn màu trắng, trên sống mũi cao nhỏ nhắn vẫn đeo kính mắt to gọng đen, trong tay vẫn còn cầm con chuột không chịu buông, mái tóc dài màu vàng óng bị cô tùy ý búi ở sau đầu, mấy sợi tóc thưa vương trên làn da trắng mịn, khiến cho dáng ngủ say của cô càng thêm mê hoặc lòng người.

Cô thành thực mà đây quyền rũ như vậy, càng ngày càng lộng lẫy.....!

Cô tự tin mà cố gắng như vậy, sẽ chỉ càng khiến nhiều đàn ông tranh nhau chạy theo cô hơn.

Khiến anh càng không thể buông tay.

Louis nhẹ nhàng tháo kính từ mũi Hoàng Ngân xuống, mỗi động tác đều cẩn thận từng chút một.

Vừa định lấy con chuột trong tay cô ra, thì bỗng nhiên, cơ thể mềm mại trên bàn sách giật mình, lập tức tỉnh lại.

“Đường?”

Hoàng Ngân mệt mỏi dụi dụi đôi mắt lim dim của mình, ngẩng đầu nhìn người đàn ông tuấn tú hiện ra trong ánh sáng mờ mờ: “Tại sao anh còn chưa ngủ?”

“Thấy phòng em vẫn sáng đèn, nên anh đến xem một chút.”

Âm thanh của Louis cực kỳ dịu dàng, anh hơi cúi người xuống, xích lại gần Hoàng Ngân, đưa tay, sờ lên khuôn mặt có vẻ hơi mệt mỏi của cô: “Bé cưng, em có cảm thấy mình hơi quá liều mạng với công việc không?”

Vừa nói anh vừa liếc nhìn bản vẽ trên máy tính của Hoàng Ngân, lúc này mới nói: “Không phải em đã chấm dứt hợp tác với SSE rồi sao? Tại sao còn dốc sức làm dự án này như vậy?”

“Anh yêu, anh tuyệt đối không được mách lẻo với Cao Dương Thành, không thì em sẽ thật sự giận anh đấy.”

Thấy dáng vẻ nghiêm túc của Hoàng Ngân, Louis khẽ cười, cung chiêu xoa xoa đầu cô: “Anh mãi mãi đứng về phía em.”

“Vậy thì tốt.”

Hoàng Ngân hài lòng gật đầu, rồi lại thở dài: “Em liều mạng như vậy còn không phải vì muốn đòi lại công bằng cho mình sao! Người này à, eo có thể khom, chân có thể quỳ, nhưng tuyệt đối không thể để người ta dẫm lên danh dự của mình! Đúng rồi, anh yêu, ở đây, anh có bạn là bác sĩ hay y tá không?”

“Đúng là có một người, thế nào, em có gì cần giúp sao?”

“Quá tốt rồi!” Hoàng Ngân lập tức nhảy căng lên, vội điều chỉnh tư thế ngồi một chút: “Là thế này, vì tạm thời em không về Pháp được, nhưng tổng công ty bên đó cứ giục về gấp, nên em muốn làm một cái bệnh án bị thương giả, xin tổng công ty nghỉ một tháng, chờ dự án này kết thúc, em lập tức bay trở về, không chần chừ thêm chút nào nữa.”

Louis kinh ngạc nhìn Hoàng Ngân cảm xúc hết sức sinh động trước mắt.

Cô bé này, quả thật chỉ vì dự án này mới nghĩ trăm phương ngàn kế không bằng lòng theo anh về Pháp sao? Hay là... thật ra là vì người nào đó không nỡ bỏ trong tiềm thức, mới không chịu rời đi chẳng? Có lẽ, chỉ là bản thân cô không phát giác ra mà thôi.

“Thế nào?”

Thấy Louis không trả lời, chỉ nhìn mình chăm chăm, Hoàng Ngân nghiêng đầu, cũng học dáng điệu của anh nhìn anh chăm chú, cuối cùng, nháy mắt nói: “Anh yêu, nếu như rắc rối quá thì bỏ đi, em cũng không nên để anh vì em đi lấy lòng người khác.”

“Không rắc rối.” Louis lắc đầu, ánh mắt sáng rực nhìn Hoàng Ngân, khóe miệng tràn ra ý cười nhẹ nhàng nhưng lại mang theo đau khổ: “Anh đúng là... hơi ghen rồi.”

“Ghen ư?”

Hoàng Ngân mở to mắt, con ngươi lồi ra, trừng mắt nghiêm túc nhìn người đàn ông trước mắt, đến tận khi không ra dấu vết đùa giỡn nào trong mắt anh, lúc này Hoàng Ngân mới thu biểu lộ lại: “Thật à? Tại sao chứ?”

Louis ngồi xôm xuống trước mặt Hoàng Ngân: “Em nói là tại sao chứ?”

Hoàng Ngân cắn cắn môi, chỉ nhìn anh không nói gì.

Louis cũng im lặng thật lâu, tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hoàng Ngân, ôm cô trong tay mình, nhẹ nhàng, thương tiếc từng chút từng chút một, đầy cung chiều vuốt ve cô.

Thật lâu...

“Em yêu, cùng anh về Pháp đi!”

Hoàng Ngân hơi sững sốt.

Louis ngẩng đầu lên: “Anh nghiêm túc đấy. Về Pháp, chúng ta kết hôn, có được không?”

Hoàng Ngân hơi xúc động.

Nhìn đôi mắt tràn ngập chân tình đó, rõ ràng Hoàng Ngân cảm thấy tim mình hơi không kìm chế được đập mạnh...

Đối mặt với lời cầu hôn của một người đàn ông hoàn hảo, muốn nói không kích động, không căng thẳng, đó nhất định là giả.

Hoàng Ngân im lặng rất lâu, thậm chí cô cũng không biết nên dùng biểu tình gì để đáp lại anh, cũng không biết nên trả lời anh cái gì.

“Việc đó...”

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy hơi xấu hổ, cô chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu, cười nói: “Đây là anh cầu hôn em phải không?”

“Đúng.”

Nào ngờ Louis quả thật khế gặt đầu, như một quý ông, mỉm cười: “Anh nghiêm túc cầu hôn em.”

Nói xong, anh thành kính quỳ một chân trên đất, giống như làm ảo thuật, từ trong túi áo vét móc ra một hộp gắm nhỏ tinh xảo, hai tay mở ra, bên trong là một nhẫn cưới kim cương kiểu dáng đơn giản nhưng vô cùng tinh xảo.

Viên kim cương trên mặt nhẫn có hình dáng rất đẹp, lại cực kỳ đáng yêu....trái bí đỏ nhỏ?

Hoàng Ngân buồn cười.

Louis cũng cười theo, anh tao nhã lấy nhẫn cưới từ trong hộp gắm ra, nâng bàn tay nhỏ nhắn của Hoàng Ngân lên, còn không đợi cô kịp phản ứng, đã đeo chiếc nhẫn vào ngón nhẫn của cô.

Kích thước vừa vặn, không lớn không nhỏ, rõ ràng đánh theo cỡ tay cô.

Hoàng Ngân khẽ giật mình, hơi cuống: “Đường...”

“Bé cưng, đừng vội tháo nó xuống.”

Louis đè bàn tay nhỏ của cô xuống: “Anh sẽ cho em thời gian suy nghĩ thật kỹ, em biết mà, anh sẽ không ép em! Nhưng, em nhất định phải đồng ý với anh, suy nghĩ thật kỹ, dùng trái tim chân thành của em cân nhắc nghiêm túc! Đương nhiên, anh cũng ích kỷ hi vọng em cho anh một cơ hội cạnh tranh công bằng, dù sao anh chậm hơn anh ta rất nhiều năm. Hoàng Ngân, đồng ý với anh, trước khi em cho anh đáp án, không cần vội tháo chiếc nhẫn này xuống, dù là để ở trên tay em lâu một phút, đối với nó mà nói, cũng là một việc tốt đẹp...”

Nghe vậy, mũi Hoàng Ngân cay xè.

Người đàn ông trước mắt này, dâng hiến tình yêu cho cô chưa từng ích kỷ, dâng hiến cho người nhà của cô, mỗi lần đều khiến cô cảm động nước mắt lưng tròng.

Thỉnh thoảng Hoàng Ngân cũng nghĩ, gả cho anh ấy đi! Thật không có gì không tốt? Không phải sao?

Thế nhưng...

Thế nhưng, vẫn luôn... không hạ quyết tâm được!

Cô không biết rốt cuộc bản thân mình thế nào?

Chắc là trúng tà rồi!

“Đường, em đồng ý với anh, nhất định sẽ suy nghĩ thật kỹ!”

Cô nhất định không thể phụ tình yêu của anh đối với mình!

Louis đứng lên, lại không hỏi ý kiến Hoàng Ngân, trực tiếp ôm nàng từ trên ghế lên, đi về phía giường.

“Em yêu, hãy ngủ một giấc thật ngon, về việc chứng minh em bị thương, ngày mai anh sẽ giúp em liên hệ với bác sĩ giỏi.”

Louis ôm Hoàng Ngân đặt xuống giường.

Hoàng Ngân bĩu môi: “Nhưng bản vẽ của em còn chưa xong.”

“Cứ để đó đã, ngày mai lại tiếp tục, tạm thời bình tĩnh được không?”

Anh tháo búi tóc của Hoàng Ngân xuống, lại dùng tay cẩn thận cởi sợi dây thun sau gáy ra.

“Được rồi, vậy em đi ngủ trước!” Rốt cục, Hoàng Ngân khẽ gật đầu đồng ý.

“Ngoan.”

Louis cúi đầu, in một nụ hôn yêu thương lên trán Hoàng Ngân.

“Ngủ ngon, ngày mai gặp lại.”

“Ngày mai gặp.” Hoàng Ngân cũng chúc anh ngủ ngon.

Đêm nay, Hoàng Ngân đã định trước là không ngủ được.

Lúc cô gọi điện đường dài cho Dương Dương, kể chuyện cầu hôn, Dương Dương đúng là vô cùng hưng phấn.

“Mẹ, vậy có phải sau này con phải đổi tên rồi không?”

“Đổi tên?”

Hoàng Ngân nhíu mày: “Đổi cái gì?”

“Đường. Hường Dương? Louis. Hường Dương? Alfonso. Hường Dương?”

“...”

Hoàng Ngân vừa buồn cười vừa tức giận: “Cứ như vậy con vội đổi họ của mẹ rồi?”

“Con không thể đợi được muốn mẹ đổi họ.”

Ở đầu dây bên kia thằng bé trịnh trọng nói.

Giọng điệu nghiêm túc như ông cụ non lại khiến lòng Hoàng Ngân hơi chua xót.

“Dương Dương...” Hoàng Ngân gọi một tiếng: “Con hi vọng chú Đường làm bacon sao?”

“Con từ chối trả lời vấn đề này!”

Hoàng Ngân kinh ngạc, cô tưởng thằng bé sẽ cho cô câu trả lời chắc chắn.

“Tại sao vậy?” Hoàng Ngân ngồi dậy.

“Bởi vì, con đều nghe theo mẹ.”

Hoàng Ngân sững sờ, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Lập tức hiểu rõ ý của con trai.

Thật ra, thằng bé chỉ cần cô hạnh phúc là được!

-----oOo-----

Chương 195: Ba! Tới đón con

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Mặc dù vậy, con vẫn không thể không nhắc nhở mẹ một chút, ba dương của con, là một người đàn ông tốt, người đàn ông thật tốt! Mẹ vẫn nên suy nghĩ nghiêm túc một chút!”

“Được.”

Hoàng Ngân gật đầu, nhìn chiếc nhẫn kim cương bí đỏ đáng yêu ở giữa ngón tay một chút, không kìm được bật cười: “Cục cưng, mẹ muốn ngủ rồi! Mẹ nhớ con, yêu con... yêu yêu!”

“Yêu yêu, I/LOVE/YOU, TOO! Còn nữa, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp mặt.”

“Ừ.”

Hoàng Ngân hoàn toàn không để ý tới lời của thằng bé, chỉ cho rằng thằng bé sắp được nghỉ rồi, sẽ đón nó về nước chơi.

Cao Dương Thành mãi miết lật xem văn kiện ngay trong văn phòng.

Bỗng nhiên, Lý Nam Vũ gõ cửa, cầm điện thoại, vội vàng đi đến.

“Tổng giám đốc Cao, có điện khẩn.”

Trên mặt Lý Nam Vũ vừa mừng vừa sợ, lại còn hơi kinh ngạc.

Cao Dương Thành mở mắt liếc nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của anh ta, nhú mày lại.

Lý Nam Vũ vội vàng xích lại gần bên tai anh nói: “Cậu chủ nhỏ từ Pháp gọi điện thoại tới.”

Nghe xong, sắc mặt Cao Dương Thành khẽ biến, đáy mắt vẫn lạnh lùng bình tĩnh lộ ra vẻ kinh ngạc, lại nhanh chóng biến thành mừng rỡ, còn có mấy phần không tin tưởng, dò xét Lý Nam Vũ một chút: “Thật sao?”

“Không giả được!”

Lý Nam Vũ đưa di động tới.

Cao Dương Thành vội cầm lấy điện thoại, áp đến bên tai: “Dương Dương?”

“Ba!”

Trong điện thoại, âm thanh của Dương Dương rất kích động.

Một tiếng “ba” khiến mũi anh cay cay.

Anh liếc Lý Nam Vũ một chút, ra hiệu anh ta đi ra ngoài trước. Đương nhiên Lý Nam Vũ sẽ không quấy rầy ba con họ nói chuyện điện thoại, vội thức thò lui ra ngoài.

“Dương Dương, đúng là con phải không?” Rõ ràng Cao Dương Thành còn chưa dám tin, âm thanh hơi trầm khàn.

Phải biết, đây là lần đầu tiên con anh chủ động gọi điện cho anh.

Thật ra, bình thường bọn họ căn bản không gọi điện thoại, đều là anh bay tới Pháp gặp nó, nhưng cũng chỉ có thể gặp lén lút.

“Ba, mau tới sân bay đón con!”

Giọng nói non nớt từ điện thoại truyền tới, dường như rõ ràng còn mang theo vui mừng.

Mặc dù nhiều năm như vậy không gặp, nhưng không hề có cảm giác lạ lẫm và xa cách!

Đại khái, đây là do máu mủ tình thâm!!

“Cái gì?” Cao Dương Thành tưởng là mình nghe lầm: “Sân bay nào, con ở đâu?”

“Con ở sân bay Lưu Vân thành phố S, Trung Quốc.”

Giọng Cao Dương Thành trong điện thoại hơi gấp gáp, thuận tay lấy áo khoác ngoài âu phục trên giá áo mặc vào, bước nhanh ra ngoài: “Con đang ở cùng ai?”

“Một mình.” Thằng bé thành thật trả lời.

Cao Dương Thành thở dốc: “Con ngoan ngoãn đứng tại chỗ cho ba, không được đi đâu, chờ ba!”

“Vâng!”

Thằng bé làm đúng như lời nói trong điện thoại, đứng nguyên tại chỗ.

Cao Dương Thành không tắt điện thoại, vừa ra cửa ban công, hét với Lý Nam Vũ “Mau sắp xếp xe! Đi sân bay!!”

“Vâng!”

Thấy dáng vẻ hấp tấp của Tổng giám đốc, Lý Nam Vũ đâu dám chậm trễ, vội đuổi theo bước chân Cao Dương Thành, nhanh chóng gọi điện sắp xếp xe.

Cao Dương Thành đi vào thang máy, vẫn không cúp điện thoại trong tay nói:

“Con đến cùng với ai? Mẹ con có biết không?”

Kích động lúc trước của Cao Dương Thành đã sớm tan đi, thay vào đó là tức giận và lo lắng mơ hồ.

Lúc này, anh đúng là một người ba nghiêm túc.

“Con đến cùng hai vệ sĩ của ba dựng, con chưa nói cho mẹ biết nên mẹ còn chưa biết.”

“Hoang đường!”

Cặp lông mày lười mác đẹp đẽ của Cao Dương Thành nhíu lại: “Còn nữa, ai là ba dựng của con?”

“Ba Đường của con đó!” Thăng bé cùng dùng giọng điệu nghiêm túc giải thích.

Khóe miệng Cao Dương Thành lạnh lùng nhếch lên, khuôn mặt tuấn tú sầm xuống:

“Vịt Donald à? Con trai, con xem phim hoạt hình hơi nhiều rồi!”

“...”

Ba, truyện cười của ba nhạt quá!

“Hai vệ sĩ của Louis đâu? Bây giờ không ở cùng con à?”

“Đúng thế! Con nghĩ hai người họ chắc đang phát điên tìm con, vừa xuống máy bay, con đã mất tích rồi!”

“...”

Cao Dương Thành cảm thấy hơi đau đầu, day day ấn đường, kiên nhẫn hỏi thằng bé: “Tại sao con phải làm như vậy?”

“Chẳng lẽ ba muốn con bị mẹ xách đi?” Dương Dương bò lên trên mặt bàn trong nhà vệ sinh, ngồi xuống, buồn bực nhướn mày hỏi anh.

“Ba thấy không sao cả!”

Bên này, Cao Dương Thành cũng nhướn mày.

Hai người đàn ông, hai gương mặt giống nhau trong cùng một tấm hình, bọn họ chắc chắn sẽ phát hiện, thật ra hai người là từ cùng một khuôn đúc ra, bởi vì bọn họ thật quá giống nhau!!

Hơn nữa, Dương Dương lớn lên càng ngày càng giống người ba anh tuấn của cậu!

“Được, vậy để con gọi ba dương tới đón, bái bai...”

Thằng bé nói xong lập tức cúp điện thoại.

“Được rồi!”

Cao Dương Thành vội gọi lại, khuôn mặt tuấn tú hơi căng thẳng, lại nhanh chóng điều chỉnh nét mặt trước mặt Lý Nam Vũ, giật giật cà vạt trên cổ, nghiêm mặt nói: “Trước khi ba đến, không cho con đi cùng bất cứ ai! Kể cả mẹ con cũng không được! Còn nữa, đừng để cho banghe được hai từ “Ba dương” từ trong mồm con lần nữa, bacon còn chưa chết đâu!”

“Vậy ba có thể nhanh hơn chút không! Bây giờ, con đoán là bên ngoài đang nhón nháo cả lên rồi. Tất cả đều bận rộn tìm con trai cưng của ba đây!”

Nghe giọng điệu đặc ý của thằng bé, trong lòng Cao Dương Thành nghĩ, rốt cuộc tình cách thằng bé lưu manh này giống ai nhỉ.

“Vậy bây giờ con ở đâu?”

“Con ở trong nhà vệ sinh!” Thằng bé đứng đưa hai chân dài, xong lại bổ sung một câu: “Con ở nhà vệ sinh nữ khu VIP.”

“...”

Cho nên, bây giờ con trai cưng của anh đang giở trò lưu manh sao?

“Làm tốt lắm! Ngoan ngoãn ở đó đợi ba!”

“...”

Có tưởng tượng được, hai đại lão gia dám vào nhà vệ sinh nữ sao?

Cao Dương Thành đứng ngoài cửa nhà vệ sinh nữ, thấy con trai mình vừa vội vàng hôn gió vừa đi ra ngoài theo phong cách của một dân chơi, cảm thấy ấn tượng giật mạnh.

Được lắm!

Mấy năm không gặp, thằng bé không chỉ cao lớn không ít, ngay cả gương mặt nhỏ nhắn ấn tượng kia cũng ngày càng trở nên cuốn hút rồi.

Rất quyến rũ!

Các cô gái háo sắc đã bủa vây xung quanh, si mê ngắm nhìn.

Chỉ thấy thằng bé rất ra dáng kéo va - li nhỏ màu đen in hình hoạt hình từ bên trong đi ra. Trên va - li đúng là có in một.....con vịt Donald!

Nó mặc một chiếc áo sơ mi kẻ caro kiểu Anh, phía dưới mặc một chiếc quần vải bố màu xanh bộ đội lông léo, chân đi một đôi boot cao cổ kiểu quân đội, phong cách rất hợp mốt này càng tôn lên sự quý phái, đẳng cấp của nó mà thôi!

Lại còn gương mặt nhỏ vừa đẹp trai vừa ngây thơ khiến người ta rối tinh rối mù kia.

Chà chà! Vận khí của thằng bé này thật quá tốt rồi? Dĩ nhiên, nó tiếp nhận tất cả những ưu điểm của ba mẹ. Trên khuôn mặt tập trung tất cả nét đẹp của ba mẹ!

Nhìn xem! Hai hàng lông mày rậm đẹp đẽ, đôi mắt phượng mê hoặc như những bông hoa tươi, sống mũi cao thẳng, chóp mũi tinh tế, cộng thêm đôi môi đỏ mọng chúm chím.

Thằng bé này còn chưa trưởng thành đã quyến rũ như vậy. Nếu không dạy bảo tốt, tương lai không biết sẽ mang đến bao nhiêu tai họa cho phụ nữ đây!

Lý Nam Vũ nhìn thằng bé đẹp trai trước mặt, đẩy gọng kính, kinh ngạc: “Phải ba mẹ thế nào mới có thể sinh ra một thằng bé nhìn mê hoặc như thế chứ?”

“Cao Hường Dương!”

Cao Dương Thành gọi con trai còn mê mết trong sắc đẹp. Anh đi tới, không nói hai lời, chặn ngang, xách thằng bé lên như xách con gà, bước nhanh ra ngoài: “Không khác nhau lắm!”

Thằng bé cũng không giận, không giãy dụa, mặc cho bagiắt bản thân ngang hông như đồ trang sức. Nó duỗi tay nhỏ ra, ôm tay ôm lấy vòng eo cường tráng của ba, trên khóe miệng ngậy thơ cười hưng phấn: “Ba!”

Sau lưng truyền đến âm thanh háo sắc của các cô gái: “Trời ạ! Lớn bé đều đẹp trai như vậy!”

“Rốt cuộc người phụ nữ nào lại tốt số như vậy? Phải cứu vớt toàn vũ trụ mới có phúc có được ông xã và con trai đẹp trai như thế? Quá tốt số rồi!”

Trên đường đi, thằng bé nói chuyện ríu ra ríu rít không ngừng.

Xưa nay, Cao Dương Thành luôn là người thích yên tĩnh, nhưng lần này anh không hề thể hiện bất kỳ sự thất vọng hay thiếu kiên nhẫn nào, thậm chí khóe miệng còn luôn mỉm cười. Xem ra hôm nay là một ngày tốt lành với Tổng giám đốc Cao, cấp dưới có thể yên tâm to gan phạm sai lầm rồi!

Cao Dương Thành mang Dương Dương vào SSE.

Tất cả nhân viên, đều giật mình kinh ngạc nhìn một lớn một nhỏ, nhưng lại có gương mặt giống nhau đến 90%, tay nắm tay ở trước mắt.

“Hi, Cháu chào mọi người! Cháu là con của ông ấy, Cao Hường Dương! Mẹ cháu tên là Đỗ Hoàng Ngân!”

Dương Dương chủ động giới thiệu bản thân với mọi người, cũng không để ý người ta có cảm thấy hứng thú với thân thế của bản thân nó hay

không, càng không để ý tới gương mặt đen như đít nồi của ba nó: “Ông ấy là ba cháu! Mẹ cháu là Đỗ Hoàng Ngân, Cháu tên Cao Hường Dương!”

“Ông ấy là ba cháu!”

“Cháu là con của ông ấy!”

“Mẹ cháu tên Đỗ Hoàng Ngân!”

Cao Dương Thành chỉ cảm thấy ấn tượng giật liên tục, ngay cả Lý Nam Vũ cũng thâm bội phục ở trong lòng.

Con trai Tổng giám đốc Cao thật cao tay!

Từ lúc bắt đầu vào cửa công ty, nó nói không dưới mấy trăm mấy nghìn câu, nhưng không gì ngoài ba câu nói này.

Hóa ra, đứa bé này đến nhận chỗ thay mẹ nó!

Thật cao tay!

Trong lòng Lý Nam Vũ vô cùng khen ngợi Dương Dương!

Quả nhiên tin tức này nhanh chóng truyền khắp toàn bộ SSE. Chưa đầy mười lăm phút sau, không ai trong bộ phận thiết kế tầng 38 là không biết. Tin tức này vừa ra, toàn bộ bộ phận thiết kế lập tức giống như cái nồi đang sôi, làn sóng ghen tị ước ao đều tăng vọt.

Sau khi kinh ngạc, Tiểu Bát vội gọi điện cho Hoàng Ngân.

“Ôi trời ơi, Chị Hoàng Ngân, bây giờ toàn bộ SSE đều đang sôi trào!”
Tiểu Bát hết sức kinh hãi hét qua điện thoại.

Hoàng Ngân thấy Tiểu Bát bỗng nhiên kinh ngạc như vậy, cũng hơi khó hiểu: “Đã xảy ra chuyện gì mà khiến em kinh ngạc như vậy.”

“Việc lớn! Bây giờ ai cũng đang bàn tán về lịch sử phong lưu giữa chị và Tổng giám đốc Cao.”

“Rốt cuộc, có chuyện gì chứ?” Nghe xong, Hoàng Ngân cũng sốt ruột.

“Có phải hai người còn có một cậu con trai rất đẹp trai, mê hoặc không?”

“Thằng bé đó chị đã giấu ở Pháp rồi, không thể gây tai họa cho những bông hoa nhỏ của Tổ quốc chúng ta đâu! Nhưng, làm sao mọi người biết được chứ?” Hoàng Ngân cũng không giấu diếm Tiểu Bát.

Tiểu Bát không còn lời nào để nói

Làm sao cô nàng này có thể làm mẹ người ta chứ, thì ra con trai đã tìm tới cửa ba nó rồi mà người làm mẹ vẫn chẳng hay biết gì!

“Em đã thấy con chị! Lớn lên rất đẹp trai!”

“Ảnh chụp à?”

“Người thật!”

“A, tượng sáp phải không?”

Đánh chết Hoàng Ngân cũng không tin có thể thấy người thật.

“Không giống tượng sáp, biết nói chuyện, gặp người lập tức nói mình là con trai Tổng giám đốc Cao!”

“Cao Dương Thành còn có thêm một đứa con riêng à?”

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu Hoàng Ngân lại chính là cái này.

Điều này cũng không phải không thể! Anh ta có nhiều người phụ nữ như vậy, sợ ý một chút là có thể có thêm con trai rồi!

-----oOo-----

Chương 196: Gia đình ba người

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Nhưng mà người ta nói rằng mẹ cậu ấy tên là Đỗ Hoàng Ngân! ...”

“Có thật như vậy không?”

Hoàng Ngân ngẩn ra một lúc rồi đứng dậy.

Mặt biến sắc.

“Không thể nào, con trai tôi đang ở bên Pháp mà!”

“Không sai được đâu! Thằng bé nói nó tên là Đỗ Hướng Dương! Nhìn nó trông giống giám đốc Cao y đức.”

“Được rồi, tôi không phí lời với cậu nữa, cúp máy trước đây, đang vội!”

Hoàng Ngân vội vàng cúp điện thoại của Tiểu Bát, rồi ngay lập tức gọi cho Hướng Dương.

Hướng Dương lúc này rung chân ngồi trên sa pha của ba, bộ dạng như người lớn, hai tay khoanh trước ngực, ngẩng đầu lên, nhìn người ba cao quá thể cao của mình: “Ba, nể mặt ba đích thân hôm nay đi đón con, con bán cho ba một tin.”

Cao Dương Thành hất hất lông mày, mặt không cảm xúc: “Ba không có chút hứng thú nào với cái tin nhỏ nhặt đó của con.”

“Thật ả?”

Cậu nhóc cũng học theo anh hất hất lông mày, lẩm bẫm: “Ba đừng có mà hời hện đấy!”

Cao Dương Thành không quan tâm, hai tay đút vào túi áo, đứng trước mặt cậu, nhìn cậu từ trên cao nhìn xuống: “Gọi điện cho mẹ của con đi, tránh để mẹ con lo lắng!”

Vừa dứt lời, điện thoại đeo ở trên cổ Hướng Dương kêu lên.

“Em yêu anh, em yêu anh, giống như chuột yêu gạo, bất kể bão tố ra sao, em vẫn sẽ ở bên cạnh anh...”

“...”

Miệng Cao Dương Thành giật giật, bực bội chỉ vào cái điện thoại ở trên ngực Hường Dương: “Thứ nhất, lần sau không được treo điện thoại ở trên cổ như thế này, sóng điện từ lớn không tốt cho ngực; Thứ hai, thay nhạc chuông ngay cho ba, thay luôn bây giờ!”

Cậu nhóc kiên quyết.

“...”

Cao Cảnh Dương day thái dương.

“Chuột yêu gạo?” Nếu nó mà giống như cái bài gì mà “Buôn bán tình yêu”! Người phụ nữ này, quả là rất quá quắt!!

Cậu nhóc vừa mở máy ra nghe, ngay lập tức mách với Hoàng Ngân đang nói trong điện thoại: “Mẹ Hoàng Ngân, ba không thích nhạc chuông của con, muốn con đổi sang bài khác!”

“Đồ Hường Dương, con nói với mẹ trước, tại sao con lại ở đây? Con đi với ai qua đây? Bà ngoại con đâu?”

Tiếng Hoàng Ngân nói ở trong điện thoại ré lên như muốn rách tai Hường Dương, nói vọng cả ra bên ngoài cũng nghe thấy tiếng.

Không đợi Hường Dương trả lời, Cao Dương Thành lấy điện thoại từ trong tay cậu bé ra: “Con nó vẫn còn nhỏ, cô dịu dàng với nó một chút, cô dọa nó rồi đấy.”

Hừ!!

Hoàng Ngân thầm mắng: “Nó mới là người dọa tôi! Anh đưa điện thoại cho con, tôi phải hỏi nó vài câu đã!”

Hoàng Ngân không kiềm chế được nữa, giọng điệu trong điện thoại rất không tốt.

“Cô đến SSE trước đi đã.”

Cao Dương Thành giọng nói bình tĩnh, rất tự nhiên.

“Được!” Hoàng Ngân nghiêng răng: “Bảo nó đợi đây cho tôi, giữ môn cho chắc vào!!”

Cao Dương Thành mặt tối sầm.

Điện thoại ngắt rồi.

Cậu nhóc ngẩng đầu nhìn ba mình: “Mẹ nói gì vậy ba?”

“Mẹ nói con giữ môn cho chắc vào!”

“...”

Hoàng Ngân lửa giận đùng đùng đi thẳng tới SSE.

Không nghĩ ngợi gì cứ vậy đi thẳng vào, nhưng lại bị nhân viên bảo an giữ lại.

Cô vốn bụng đang ôm một cục tức, lại bị giữ lại như thế này, cả người như được châm thuốc pháo, tóc gáy dựng ngược lên, gọi thẳng cho Cao Dương Thành, điện thoại vừa có người nhắc máy, cô liền hét lên với anh: “Cao Dương Thành, công ty anh bây giờ còn phải nhìn mặt rồi mới cho vào đúng không? Diện mạo tôi như thế này còn không cho vào hả?” Đối mặt với sự tức giận của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành cực kì bình tĩnh, đứng ra cạnh phía cửa sổ, nhìn xuống tầng một nơi chẳng thể thấy rõ được bóng dáng của ai, nhấp nháy môi: “Ai trông xấu quá công ty anh đều không cho vào, tránh để ảnh hưởng đến hình tượng của công ty.”

Đậu xanh rau má!!

Hoàng Ngân ở đầu dây bên kia hít vào rồi lại thở ra, cô cảm giác nếu còn giằng co với anh thêm ít nữa chắc cô sẽ tổn mất mấy năm tuổi thọ mắt.

Tính qua tính lại vẫn là tính không lại anh!

Cô kìm lại cơn giận của mình xuống: “Được!” cô lạnh lùng nói: “Thế thì anh ném con ra ngoài này!”

Cao Dương Thành quay đầu nhìn về sa pha, đứa con trai đang mở to đôi mắt hiếu kì nhìn anh, cười nhẹ nhàng: “Con trai, mẹ con muốn ba ném con từ trên tầng 38 này xuống! Con thấy sao?”

Xoẹt!!

Hoàng Ngân cảm giác tim mình như có hàng ngàn hàng vạn con ngựa đang lao qua.

Từ “ném” mà cô nói, không phải theo nghĩa đen kia, cô chỉ là ngữ khí nói nặng thêm đôi phần, đơn thuần thể hiện sự tức giận với tên nhóc kia mà thôi! Hơn nữa cô đâu có nói để người ta đem bảo bối của cô ném từ tầng 38 xuống đâu, cô nói là tầng một, tầng một có được không hả!!

Cậu nhóc ngồi trên ghế sa pha mắt mở to, một lúc sau vẫn không có phản ứng, hút một hơi nước rồi lại hút thêm hơi nước nữa.

Hoàng Ngân gấp gáp: “Cao Dương Thành, anh đừng có tỏ vẻ cao thượng trước mặt con trai tôi, con trai tôi sẽ không tin anh đâu!!”

Cô nghe người khác đều nói rằng ba thường rất hay thích chia rẽ mối quan hệ giữa con trai và mẹ, ha ha ha!!! Hoàng Ngân cười lạnh, hôm nay quả thực là đã mở mang tầm mắt rồi!!

Tên khốn!! Bì ổi!!

“Cô đưa điện thoại cho bảo vệ đi!!”

Cao Dương Thành không chọc Hoàng Ngân nữa.

“Để làm gì?” Hoàng Ngân bực bội hỏi anh.

“Cô không muốn vào nữa hả? Cô định để con trai nhảy từ tầng 38 xuống hả?”

“...”

Đậu xanh rau má!!

Hoàng Ngân tức đến nổi nghiến răng ken két, tên này nói chuyện chẳng

nói được câu nào tử tế, để con trai đi cầu thang máy từ tầng 38 xuống chẳng nhẽ không được sao? Không phải ném thì cũng là nhảy? Rốt cục thì anh ta có phải là ba đẻ của Hướng Dương không vậy?! Có phải là cây Dương Dương có khuôn mặt giống anh ta nên như vậy không?

Hoàng Ngân phần nộ đưa điện thoại cho bảo vệ, cũng không biết Cao Dương Thành nói gì trong điện thoại, nói chung là rất nhanh liền để cô đi vào.

Cả đoạn đường cô bỏ qua tất cả những ánh nhìn thăm dò nhiều chuyện của đồng nghiệp, đi thẳng lên tầng 38.

Không gõ cửa mà cứ như một cơn gió đi thẳng vào văn phòng tổng giám đốc.

Cửa vừa mở ra, hai tên một lớn một bé có gương mặt giống nhau đang ở trong văn phòng, trong cùng một khoảng thời gian, cùng một tư thế, cùng một biểu cảm quay đầu lại nhìn cô.

Giây phút đó, Hoàng Ngân thực sự có chút ngây ra.

Hai tên này, thực sự giống nhau quá đi mất!

Vừa nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ của tên nhóc kia, cơn giận phùng phùng ban nãy của Hoàng Ngân liền nguôi đi hẳn, giống như trái bóng đang từ từ xì hơi vậy.

Cuối cùng mọi tức giận của cô đều bị gương mặt đáng yêu kia làm cho tan biến hết.

Cô hoàn toàn không để ý đến Cao Dương Thành đang ngồi trước mặt con trai, coi anh ta như người vô hình, đi thẳng về phía Hướng Dương: “Con trai à, con qua đây cùng với ai? Con có biết là con dọa mẹ chết khiếp rồi không! Bà ngoại con bị con dọa cho suýt thì nhập viện đó! Tại sao con bỗng dưng trở thành đứa trẻ hư như vậy hả?”

Đằng sau những lời trách mắng, đều là sự yêu thương và lo lắng.

“Mẹ Hoàng Ngân, con xin lỗi, con chỉ là muốn tận mắt chứng kiến cuộc sống của mẹ và dương mà thôi!”

Nhóc con thành thật xin lỗi, đôi mắt long lanh vô tội, khiến người khác khó mà trách mắng.

Vậy mà chỉ một câu nói của Hương Dương, lại giống như viên đá ném xuống mặt hồ yên ả, khiến cho lòng Cao Dương Thành dâng lên một làn sóng lớn.

Lạnh lùng quay sang Hoàng Ngân, trầm giọng nói: “Hạnh phúc gì cơ?”

Hoàng Ngân lờ anh đi, tỏ vẻ chả có bất cứ mối quan hệ gì với anh: “Không liên quan gì tới anh.”

“Ba à, mẹ con muốn kết hôn với dượng đó!”

Nhóc con hoàn toàn không nhìn Hoàng Ngân, hưng phấn quay sang nói với Cao Dương Thành.

Mặt Cao Dương Thành trong chốc lát trầm mặc hẳn xuống, cau mày, đôi mắt đen gọn sóng, nhìn chăm chăm vào Hoàng Ngân.

Rất lâu sau vẫn không nói tiếng nào.

Hoàng Ngân có cảm giác sắp bị anh nhìn xuyên thấu đến nơi, khắp người khó chịu, tim cũng không tự chủ được mà đập loạn lên.

“Khi nào thì kết hôn?”

Đột nhiên anh hỏi.

Mặt không cảm xúc, giọng nói trầm xuống.

Hoàng Ngân định nói vẫn chưa quyết định bao giờ cưới thì nhóc con không biết từ đâu nhào tới nói: “Nhanh thôi, nhanh thôi! Ba nhìn xem, nhẫn đính hôn cũng đeo rồi này! Woa, dượng của con cũng hào phóng quá đi, quả bí ngô to thật đấy!”

Nhóc con khoa trương nói với ba mình xong lại quay ra Hoàng Ngân: “Mẹ, hai người kết hôn xong thì con mang họ gì? Đường Hương Dương? Hay Louis Hương Dương?”

“...” Lại thế rồi.

Cậu nhóc hỏi xong liền quay đầu về phía ba mình, không để ý gì đến khuôn mặt đen như đất nôi của Cao Dương Thành, tiếp tục giả bộ đáng yêu hỏi han: “Ba, ba nói xem, cái nào hay hơn?”

“Cao Hường Dương!!”

Mặt Cao Dương Thành đen lại, bước đôi chân dài lại gần con trai mình, một lần nữa xách thẳng bé lên như nhấc bổng một chú gà con, bàn tay to hồng hách nâng chiếc cằm nhỏ lên, phần nộ nói: “Con sinh ra là người của nhà họ Cao, chết cũng là người nhà họ Cao, con muốn theo họ gã nào khác, đừng có mơ!!”

Lời nói mạnh mẽ như này, nghe thì có vẻ như là đang nói cho con trai nghe, nhưng cảm giác sao giống như là...

“Còn nữa, cái nhẫn này trông cực kì trẻ con!! Có hợp với một người phụ nữ đã 30 như cô không?”

Lời này là anh muốn nói cho Hoàng Ngân nghe.

Hai chữ khinh thường viết rõ rành rành trên khuôn mặt lạnh tanh Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân bị anh đá đều cho vài câu, vốn là cô định tranh luận với anh thêm mấy lời nhưng cuối cùng nghĩ ngợi rồi cũng coi như không!

Không cần nữa rồi!!

“Không cần biết là nó trông trẻ con hay tuổi của tôi thực sự không phù hợp với nó, đều không quan trọng, tôi chỉ cần biết tôi thích nó là được.”

Hoàng Ngân nhìn thẳng vào anh, bình tĩnh trả lời: “Ngoài ra, tôi nói thêm một câu nữa, tôi vẫn chưa 30, mới 29! Nâng cao độ tuổi của phụ nữ lên đều là những tên... vô lại không có tố chất!”

Hoàng Ngân lờm anh, xong xuôi giang tay ôm Hường Dương đang ở trong lòng anh ta: “Con yêu, chúng ta đi thôi.”

Nhưng tay còn chưa kịp gơ ra, Hương Dương đã trốn vào lòng của ba mình: “Mẹ Hoàng Ngân, con muốn ở chỗ của ba cơ.”

“Cái gì cơ?”

Hoàng Ngân không ngừng tự nói với bản thân, nhất định là cô nghe nhầm rồi! Nhất định là do cô nghe nhầm, nghe nhầm, nghe nhầm rồi...

“Con nói con muốn ở cùng tôi!”

Cao Dương Thành sợ Hoàng Ngân không nghe thấy, vội vàng lặp lại câu nói vừa rồi của Hương Dương.

Đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào cô kia, đáy mắt tuyệt nhiên là...sự hả hê! Đắc ý!!

Hoàng Ngân trong chốc lát bị Cao Dương Thành kéo về hiện thực, dịu dàng bình tĩnh nói với Hương Dương: “Không được! Con bắt buộc phải quay về với mẹ!”

Lời nói chắc như đinh đóng cột không thể thương lượng của Hoàng Ngân.

“Đỗ Hoàng Ngân, mong cô tôn trọng quyết định của con trai tôi!”

-----oOo-----

Chương 197: Cấu kết với nhau bắt nạt cô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gương mặt đẹp trai của Cao Dương Thành cũng theo đó xệ xuống: “Bất kể thế nào, hôm nay con nhất định phải ở chỗ tôi, không bàn bạc gì thêm hết!!”

“Hai...hai người...”

Hoàng Ngân bực bội, chỉ thấy tim mình run cực kì, cơn giận kéo lên đến

đỉnh đầu, hai người này “...câu kết với nhau bắt nạt tôi.”

“Cô Đỗ, xin cô hãy chú ý đến cách dùng từ của mình!”

Cao Dương Thành nhắc nhở Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân chóng nạnh, tức giận nhìn hai cái con người có gương mặt gần như giống hệt nhau này.

Dần dần, dần dần...

Trong lòng lại bắt đầu hơi xuôi xuôi rồi!

Cô xao lòng nhất định không phải vì người đàn ông đối diện này, cô xao lòng vì con trai cô!!

Bốn năm rồi, bốn năm qua con cô không được gặp bố đẻ của nó, giờ khó khăn lắm mới gặp được, con muốn ở bên cạnh bố của nó, cũng là điều dễ hiểu, nếu chỉ vì chuyện của một mình cô mà tách rời hai bố con họ, thì quả thật cô có chút quá đáng!

Tàn nhẫn quá rồi!

Vậy nên, để vổ về tâm hồn khao khát được gặp bố nhiều năm của con trai, cô xuống nước: “Được, hai người muốn ở cùng nhau cũng được thôi.”

Hoàng Ngân cuối cùng cũng gật đầu: “Nhưng tôi có điều kiện!”

“Em nói đi.”

Cao Dương Thành lên tiếng.

“Mỗi ngày tôi phải được nhìn thấy thằng bé ít nhất một lần, còn về việc nhìn thấy như thế nào tự anh nghĩ cách, không chấp nhận gọi video call! Tôi muốn được nhìn thấy thằng bé như bây giờ!”

Điều kiện nhỏ như vậy, không quá đáng chứ?

“Được, không vấn đề gì.” Cao Dương Thành gật đầu đồng ý.

“Mỗi bữa cơm của con, từ sáng đến tối, nhất định phải ăn có quy củ, hơn nữa dinh dưỡng phải cân bằng, không được ăn uống linh tinh!”

Hoàng Ngân nói, giang tay ôm lấy Hương Dương đang núp ở trong lòng Cao Dương Thành lại, nói nhỏ: “Dương Dương, con nghe kĩ đây, món mà bố con nấu khi ăn nhớ cẩn thận, ăn không ngon không được cứ như thế ngậm ở trong mồm! Con biết chưa? Nếu thấy không ổn thì gọi điện cho mẹ nghe chưa?”

“Vâng!!” Nhóc con gật đầu liên tục.

Cao Dương Thành có chút không vui: “Có ai dạy con như em không?”

“Tôi phải dạy con phải tự biết bảo vệ thân mình.”

Hoàng Ngân ôm Dương Dương ngồi trên sa pha, không để ý đến Cao Dương Thành nữa, mà bày tỏ sự thương nhớ của cô đối với con.

Cao Dương Thành vẫn cứ luôn đứng đối diện với hai mẹ con, cẩn thận nghe cuộc nói chuyện giữa họ, không hề có ý muốn đi làm việc, Hoàng Ngân lúc này mới ngẩng đầu lên, nói: “Tổng giám đốc Cao, anh bận gì thì làm trước đi! Tôi ngồi nói chuyện với con trai thêm vài câu, mượn văn phòng của anh thêm tí nữa, không vấn đề gì chứ?”

Buổi chiều cô còn bận đi đến bệnh viện lấy giấy chứng nhận nữa!

Cao Dương Thành nhìn chăm chăm vào gương mặt đẹp không tì vết của Hoàng Ngân, một lúc sau mới nói: “Bao giờ thì em quay lại Pháp?” tự dưng lại hỏi cô câu này, Hoàng Ngân phản ứng không kịp.

“Qua một khoảng thời gian nữa.”

Hoàng Ngân bình thản trả lời.

Ánh mắt của Cao Dương Thành dừng lại ở viên kim cương lấp lánh trên chiếc nhẫn đính hôn, mắt tối sầm lại, quay người, đi thẳng về phía ghế ngồi trong văn phòng: “Em định khi nào thì kết hôn với anh ta?”

Anh ngồi xuống, ánh mắt bình thản nhìn thẳng vào Hoàng Ngân.

Câu hỏi vừa rồi thật sự khiến Hoàng Ngân có chút bất ngờ.

Lúc này, ngay cả Dương Dương đang nằm trong lòng cô cũng cảm giác được có chuyện không ổn, ngoan ngoan nằm trên đùi mẹ, không hé nửa lời.”

“Tạm thời không biết.”

Hoàng Ngân trả lời qua loa, mày khẽ cau lại, không khách khí hỏi: “Tổng giám đốc Cao quan tâm đến chuyện đời tư của tôi như vậy, thật sự khiến tôi không quen.”

Cao Dương Thành lạnh lùng đáp: “Em cũng đã 30 tuổi rồi, cũng nên lấy chồng rồi!”

“...”

Hoàng Ngân tức đến nổi nghiến răng ken két: “Nếu không phải bởi vì anh, tôi bây giờ đến nỗi chừng này tuổi rồi vẫn không được gả đi hay sao? vớ lại tôi nhắc lại một lần nữa, tôi mới 29 thôi!! Kẻ nào tùy tiện tăng thêm tuổi cho phụ nữ đều là kẻ không ra gì!”

Cao Dương Thành nhướn cao chân mày: “Câu nói này của em sẽ khiến tôi hiểu lầm đó, nhiều tuổi như vậy rồi cũng không kết hôn, là bởi vì vẫn còn thương nhớ một ai đó?”

Anh vốn là muốn đẩy người phụ nữ này ra xa khỏi anh, nhưng...

Lúc này anh lại nghĩ cách để thăm dò tình cảm của cô!

Hoàng Ngân mở miệng nói: “Tổng giám đốc Cao cũng biết đây là một hiểu lầm, dát vàng lên mặt như vậy, quả thực là da mặt anh còn dày hơn bức tường nữa đó.”

Cao Dương Thành lạnh nhạt không nói gì, không để ý đến cô, cúi đầu xem tài liệu!

Hoàng Ngân vẫn còn vài câu hỏi muốn hỏi anh, nhưng qua mấy chuyện vừa rồi, gặp được con trai, cô cũng ngại không nói thành lời.

Nhưng không biết đứa con trai này có phải năng lực quan sát hay không, Hoàng Ngân vừa cúi đầu xuống thì nhìn thấy cu cậu đã ngủ ngon lành trong vòng tay cô rồi.

Có thể là do lệch múi giờ, lại cộng thêm phải ngồi máy bay lâu như vậy, chắc là mệt lắm.

Hoàng Ngân thấy con trai ngủ rồi, điều chỉnh lại tâm trạng, lúc này mới hỏi anh: “Hôm tôi uống quá chén, có phải là anh đã đưa tôi về không?”

“Đúng.” Cao Dương Thành vẫn tiếp tục cúi đầu giờ xem tài liệu.

Cảm giác như câu hỏi của cô cũng không thể nào đã động đến anh.

Đối với câu trả lời thẳng thắn như vậy, Hoàng Ngân không biết phải làm gì tiếp theo, cô nhấp nháy miệng hỏi tiếp: “Tại sao anh lại cản cô?”

Cao Dương Thành cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt đen tối, nhìn Hoàng Ngân ngời đôi điện, khóe miệng cong lên, lạnh người: “Tiếp theo có phải em định hỏi rốt cục tôi hôm đó đã xảy ra chuyện gì đúng không?”

“Đúng.”

Cao Dương Thành đặt tài liệu xuống, nói: “Đêm đó mọi chuyện nên xảy ra hay không nên xảy ra tất cả đều đã xảy ra rồi! Cản cô là một kiểu hành động xúc tác tình cảm khi ở trên giường, nhưng chúng ta đâu chỉ có cản cô không, còn triền miên không dứt trong nhà tắm nữa, là tôi giúp em lau người, là tôi tắm cho em, là tôi giúp em cởi quần áo, chân em cũng là do tôi tách ra... Đây là câu trả lời em muốn sao?”

Mặt Hoàng Ngân đỏ lên, nhỏ giọng mắng: “Luu manh!”

Con về mấy lời anh nói, cô đương nhiên không tin.

Mấy thứ vớ va vớ vẩn ấy, nếu như giữa họ thật sự có gì đó, cô nhất định sẽ cảm nhận được, ít nhất lúc tỉnh dậy cơ thể cô sẽ có chút phản ứng.

Nằm mơ với làm thật, hai chuyện này hoàn toàn không giống nhau!!

Nhưng Hoàng Ngân không để ý rằng, mấy lời Cao Dương Thành vừa nói căn bản không có nhắc gì đến chuyện làm tình cả, những gì anh nói, tất cả chỉ là màn dạo đầu mà thôi.

Cao Dương Thành cau mày: “Những chuyện này tới đó tôi đều đã làm hết với người phụ nữ mà tôi đem về rồi. Xin lỗi nhưng tôi không có đủ tinh thần để hầu hạ đến hai người đâu!!”

“...” Mặt Hoàng Ngân chuyển sắc sang trắng: “Tôi không có hứng thú gì với mấy chuyện tình sử phong lưu này của anh! Anh không cần phải nói với tôi!”

Tự dưng cô thấy lòng mình có cảm giác hơi chua xót.

Hoàng Ngân lúc này lại giống như nhớ ra điều gì đó: “Con trai có về sống cùng anh, anh phải đảm bảo không được dẫn phụ nữ về nhà! Con nó nhỏ như vậy, sẽ học theo đấy! Không được, tôi không an tâm, vẫn nên để thằng bé quay về khách sạn ở đi!”

Cao Dương Thành thu lại đôi lông mày rậm của mình: “Tôi sẽ chú ý!”

“Không được, là không thể làm vậy.” Hoàng Ngân ngoan cố.

Cao Dương Thành nhìn sâu vào đôi mắt long lanh của cô, lúc sau gật đầu: “Được.”

Nhìn gương mặt ngang bướng của Hoàng Ngân, tâm trạng Cao Dương Thành bỗng chốc tốt lên hẳn.

Anh có cảm giác mình bị quản thúc!

Nhưng... chỉ là cảm giác mà thôi, nhưng anh lại rất thích loại cảm giác này!

Hoàng Ngân bê Dương Dương vào phòng nghỉ trong văn phòng của Cao Dương Thành.

Lúc đi ra, cô nhẹ nhàng đóng cửa lại: “Thằng bé chắc phải ngủ thêm ít nữa, anh đừng gọi thằng bé.”

Cô không yên tâm nhắc Cao Dương Thành.

“Ừm.”

Cao Dương Thành ừm một tiếng coi như trả lời.

Ngẩng đầu lên ánh mắt anh dừng lại ở gương mặt dịu dàng của một người mẹ khi nhìn vào đứa con của mình của cô, mắt anh tối lại, một lúc sau mới cất giọng trầm trầm nói: “Cảm ơn em đã nuôi nấng con lớn như vậy.”

Hoàng Ngân không nghĩ rằng anh sẽ nói với cô điều này, đứng ở trước cửa, ngần ra, lắc đầu: “Tôi là mẹ của thằng bé, chăm sóc cho nó là chuyện phải làm, không có gì đáng phải cảm ơn cả. Nhưng, chuyện không làm được mới đáng phải xin lỗi.”

Hoàng Ngân nhìn thẳng vào Cao Dương Thành, bất ngờ thấy mình nói hình như hơi nặng lời, vội vàng nói: “Đương nhiên, chuyện này cũng không thể trách anh, khi đó sinh thằng bé ra tôi cũng không thông qua ý kiến của anh, ngược lại tôi phải cảm ơn anh mới đúng, cảm ơn anh năm đó cứu Dương Dương, nếu không là do anh Dương Dương sớm đã không còn trên thế gian này rồi, cảm ơn anh...”

Câu cảm ơn này xuất phát từ tận đáy lòng Hoàng Ngân.

Nhưng, ngoài cảm ơn ra, không ai biết rằng cô cũng rất nhiều lần căm giận đối với người đàn ông này.

Năm đó kể từ khi anh có ý định này, cuối cùng quyết định chia tay, từ đầu đến cuối, người đàn ông này không hề nói với cô bất cứ lời nào.

Vị trí của cô trong lòng anh có quan trọng như vậy không?

Cho dù là kết thúc, cũng nên có một câu chấm dứt chứ? Nhưng câu nói kết thúc của hai người là gì? Là thiệp mời của anh, hơn thế nữa anh cũng không trực tiếp đưa cho cô, mà cô nhận được thiệp mời rồi mới biết chuyện anh kết hôn...

Cảm giác đó...

Cho đến bây giờ, cô cũng không thể nào hình dung được.

Dường như cả thế giới đều biết chuyện của anh, chỉ mình cô không biết, lại còn giống như con ngốc tự an ủi mình!

Hoàng Ngân biết cô không nên giận anh, cô cũng không giận anh, chỉ là đôi khi nhớ lại chuyện đó, cô cảm giác như bị đục khoét, những năm vừa qua cô đều cố gắng để quên đi việc đó...

Đôi với lời trách cứ và tấm lòng cảm ơn của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành không nói nửa lời.

Ánh mắt nhìn như muốn thiêu đốt cô, cảm giác như muốn nhìn xuyên thấu tất cả mọi thứ.

“Tôi còn có việc, đi trước đây. Chiều tôi sẽ quay lại đón Dương Dương đi ăn.”

“Ừm.”

Cao Dương Thành cuối cùng không nói gì cả.

Hoàng Ngân từ SSE đi ra, đứng ngoài cửa công ty, ngẩng đầu nhìn ánh sáng chói lóa từ phía mặt trời, tâm trạng lâng lâng.

Con trai, mẹ, bố, ...

Đây không phải là gia đình ba người sao? Nhưng cuối cùng, họ không thể dành cho Dương Dương một gia đình nguyên vẹn.

Hoàng Ngân bắt xe đi về phía trung tâm thành phố, hướng về phía bệnh viện Nam Thuận nơi có cơ sở hạ tầng tốt nhất.

Louis đưa cho cô phương thức liên lạc của một bác sĩ chủ nhiệm khoa não, anh cũng không nói với cô tên cụ thể của bác sĩ đó là gì, chỉ nói là họ Vũ, sau đó liền đưa số điện thoại cho cô.

Đứng trước tòa nhà khoa thần kinh bệnh viện Nam Thuận (Khoa não thuộc khoa thần kinh, có bệnh viện sẽ chia hai khoa này thành hai khoa

riêng biệt, nhưng thường thì đều được quy lại một mối), Hoàng Ngân gọi điện cho bác sĩ Vũ.

“Xin chào, bác sĩ Vũ, tôi là người được Louis giới thiệu đến đây, tôi tên là Đỗ Hoàng Ngân! Khi nào thì anh rảnh, chúng ta có thể gặp mặt một chút được không?”

“Cô tên là gì?”

Giọng nói của người đàn ông trong điện thoại rất hay, vừa nghe đã biết đây là một người đàn ông tính cách hướng ngoại.

Nhưng lại cho Hoàng Ngân cảm giác người này không được lịch sự cho lắm.

Anh không chào hỏi lại cô mà trực tiếp hỏi lại tên cô là gì.

Đây không giống với phép lịch nên có của hai người xa lạ khi nói chuyện với nhau.

“Tôi tên là Đỗ Hoàng Ngân.”

Hoàng Ngân ngoan ngoan nói lại một lần nữa tên của mình.

“Đỗ Hoàng Ngân?”

-----oOo-----

Chương 198: Hoa loa kèn vũ phong

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bên đầu kia lặp lại tên cô một lần, dường như Hoàng Ngân bên kia điện thoại nghe được tiếng cười đê thấp của người đàn ông kia như có như không.

Cùng với đó nghe thấy tiếng bác sĩ ở bên cạnh căn dặn: “Trông cẩn thận, trước khi tỉnh thuốc tê, không được cho bệnh nhân ngủ! Cứ thấy cô ấy nhắm mắt là phải gọi ngay, nói chuyện nhiều với cô ấy, một tiếng sau thì

đẩy ra.”

Hiên nhiên, anh ta giờ đang trong phòng phẫu thuật giảng bài thực tế cho học sinh.

“Cô Đỗ, cô giờ đang ở đâu?”

Anh hỏi ngược lại cô.

“Tôi đang ở cửa tòa nhà ngoại khoa.”

“Tôi ở văn phòng tầng 8, tôi đợi cô ở văn phòng.”

“Vâng, cảm ơn.”

Hai người cúp máy, Hoàng Ngân tiến vào thang máy hướng tầng 8 lên.

Cửa văn phòng chủ nhiệm là đóng, Hoàng Ngân lịch sự gõ cửa ba cái, nhưng tay cô rơi vào khi còn chưa gõ đến lần thứ ba, bỗng nhiên cửa văn phòng bị người bên trong kéo ra.

Lộ ra... một khuôn mặt mị hoặc điên đảo chúng sinh, không dự đoán được xuất hiện trước mắt Hoàng Ngân.

Đôi mắt hoa đào xé rách, cái mũi thẳng đẹp, đôi môi mỏng nhưng cực khô gợi...

Cái khuôn mặt đẹp đến quá đáng ấy, tại sao càng nhìn càng thấy quen?

Đôi mắt ngập nước của Hoàng Ngân trừng to, miệng ngạc nhiên mở tròn chữ “O”, “Vũ Phong??” Cô quả thật không dám tin.

“Đỗ Hoàng Ngân!! Chị dâu!!”

Vũ Phong kích động ôm chầm lấy Hoàng Ngân: “Chị dâu, nhớ chết em rồi! Chị giỏi lắm! Bốn năm trước, chị với anh em lần lượt bỏ đi, làm em và Dương Thùy Sam buồn bao lâu.”

“Ai là chị dâu cậu? Bốn năm không gặp, vẫn còn ba hoa như vậy! Nhưng nói thật, bốn năm không gặp, thật là đẹp trai lên nhiều, suýt nữa không

nhận ra rồi!! À... đúng rồi, Thùy Sam đâu? Cô ấy cũng đến thành phố S sao? Ở bệnh viện nào??”

Hoàng Ngân trong lòng đầy nghi hoặc, một phát hỏi hết.

“Chị Hoàng Ngân, chị đột nhiên hỏi em nhiều như vậy, vậy mời chị trả lời câu hỏi của em trước?” “Ok, cậu hỏi đi.”

Hoàng Ngân gật đầu, không chút khách sáo ngồi xuống chiếc sofa trong văn phòng anh ta.

“Chị và Louis là quan hệ gì?”

Vũ Phong ngồi xuống chiếc ghế sofa nhỏ bên cạnh cô.

“...”

Hoàng Ngân chớp chớp mắt: “Đàn ông các cậu cũng hóng chuyện vậy sao?” “Ok, chị không trả lời thì em cũng hiểu rồi! Nói đi nói lại, chị lại thành chị dâu của em! Ha! Được lắm, ánh mắt không tồi! Hai người đàn ông đều là cao cấp, biết hàng! Chính là không giống với mấy người phụ nữ không hiểu phong tình! Hàng xa xỉ như em mà cô ta không cần, cả ngày chỉ dùng mấy đồ fake giá rẻ! Không có mắt, không có trình độ thưởng thức!”

Đối với mấy câu đầu của Vũ Phong, Hoàng Ngân chọn bỏ qua, ngược lại cắn chặt mấy câu sau, hỏi anh: “Cậu nói người phụ nữ không hiểu phong tình là ai? Thùy Sam?”

Vũ Phong buồn bực đến bực tóc: “Ngoài cô ta ra, còn có thể là ai?”

“Ồ...”

Hoàng Ngân khoa trương cười to, vỗ đùi mình: “Mặt trời mọc đằng Tây rồi!!”

Khuôn mặt đẹp trai của Vũ Phong lập tức xệ ra: “Chị Hoàng Ngân, chị hơi quá rồi!”

“Cậu nói xem, hoa hoa công tử đệ nhất thiên hạ bắt đầu oán giận giá thị

trường không được, đây không là mặt trời mọc đằng Tây sao?”

Chuyện giữa Thùy Sam và Vũ Phong, bốn năm trước thực ra đã nghe Dương Thùy Sam nói qua.

Đêm hôm đó, Dương Thùy Sam khóc chạy đến nhà tìm cô, cần nhân với cô cả đêm, lại lau nước mắt hết một tối, ngày hôm sau tỉnh dậy, lại cứ như không có việc gì, vui mừng phấn khởi đi làm.

Cô bé này quá biết che giấu cảm xúc, cô ấy biết cách giấu đi mọi cảm xúc trước mặt Vũ Phong, đến tối lại tự mình bắt đầu dán vết thương.

Đương nhiên, việc này Hoàng Ngân tuyệt đối sẽ không nói cho Vũ Phong.

Người đàn ông tự cao tự đại giống như cậu ta, nếu để cậu ta biết, chẳng phải là lại lấy chuyện này ra chế nhạo Dương Thùy Sam? Vậy cô thật sự thành đồ phản bội.

“Thùy Sam giờ đang ở đâu? Cũng ở bệnh viện này sao?”

Hoàng Ngân hỏi Vũ Phong.

“Ừm.”

Vũ Phong tuyệt đối sẽ không thừa nhận, bản thân là vì cô ấy mới chuyển đến bệnh viện này, cho nên mới dùng đến mối quan hệ của gia đình, nghĩ hết cách để chuyển đến đây.

Hai năm trước lúc anh còn ở bệnh viện Vinmec, gần như tuần nào cũng chạy một chuyến đến bệnh viện Nam Đa thành phố S.

Giải thích của anh là nhàm chán quá nên đến thành phố S giải sầu, thuận tiện trêu chọc Dương Thùy Sam cô, giải buồn.

Sau khi đến mới phát hiện ra Dương Thùy Sam sẵn lòng cười tươi như hoa với mọi người đàn ông, chỉ có gặp mỗi anh thì giống như gặp quỷ, hận không thể tránh anh.

May anh là lãnh đạo trực tiếp của cô, lúc muốn trốn cô cũng không trốn

được, lại thêm Vũ Phong mặt dày quen rồi, cô trốn anh tìm, cô chạy anh đuổi, giống trò mèo đuổi chuột, hai người chơi cũng vui đến dễ sợ.

“Vậy tôi chúng ta cùng ăn bữa cơm đi!”

“Được, gọi cả cậu hai cùng luôn, giờ em đi gọi điện cho anh ta.”

Vũ Phong vừa nói vừa móc ra cái điện thoại.

“Cậu đã liên hệ với anh ấy chưa?”

“Chắc rồi! Đến thành phố S ngày thứ 2 đã đến lời anh ta từ công ty ra!” Vũ Phong nói, tay ấn số bỗng dừng lại, ánh mắt quét về phía khuôn mặt Hoàng Ngân đang sắc mặt hơi thay đổi, nhướn mày cười nói: “Làm sao? Còn nhớ nhung cậu hai của bọn em?”

Anh vừa nói, vừa tiếp tục ấn số trên màn hình.

“Hừ!” Hoàng Ngân cười nhạo: “Tôi làm gì phải nhớ nhung anh ta? Trong mắt tôi, anh ta còn tệ hơn cả cậu! người đã có vợ rồi lại lộ liễu ngoại tình, vô liêm sỉ hơn cả cậu!”

Ngón tay Vũ Phong ngừng lại, đầu từ điện thoại ngẩng lên: “Chị Hoàng Ngân, lời này của chị em không ý đâu! Chị nói anh ấy thì nói, em nhưng là vô tội! Liêm sỉ của em còn đang cẩn thận cất trong túi đây! Ngay cả tí tẹo cũng không dám làm mất!”

“Ồ! Thật là bị Thùy Sam chinh phục rồi?”

“Đó là anh đây để cho cô ấy chinh phục!!”

Này! Tự hào kinh!

Hoàng Ngân cười nhạo, giậu đồ bìm leo: “Vậy cậu cũng phải xem cô ấy có vui lòng chinh phục cậu không!”

“Chị...” Vũ Phong chán nản, cứng họng: “Bốn năm nay không phải cách anh em xa lắm sao, làm sao cái miệng này học anh ta trở nên ngày càng lợi hại?”

“Vậy phải xem là đối với ai.” Hoàng Ngân còn nói lý.

“Được rồi, em không làm nhảm với chị nữa, điện thoại kết nối rồi, em đi làm nhảm với anh của em! Cậu hai...”

Cao Dương Thành đang lúc bận xử lý giấy tờ, tiếp điện thoại của Vũ Phong cũng không dừng việc trong tay, chỉ nhàn nhàn đáp một câu: “Ừm.”

Không phập phồng, không chờ mong.

Này đổi thành người khác, trong lòng ghét bỏ.

Nhưng Vũ Phong sớm quen rồi: “Tối cùng nhau ăn một bữa đi.”

“Không được.”

Cao Dương Thành trực tiếp lập tức từ chối, chẳng thừa chút đường phản bác: “Tối này tôi phải ăn cơm cùng con trai.”

“Dương Dương cũng về nước rồi?” Vũ Phong mắt chớp chớp nhìn Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân gật đầu..

“Vậy dễ nói, gọi cả con trai anh đi luôn đi! Bữa ăn này là mẹ nó mời tôi, vậy rốt cuộc anh đến không? Sáng khoái chút đi!”

“Mẹ nó?”

Cao Dương Thành quả nhiên đối với chủ đề này rất hứng thú.

“Đúng vậy, mẹ thằng nhóc!” Vũ Phong gật đầu, ánh mắt liếc nhìn Hoàng Ngân: “Giờ đang ngồi ở văn phòng của tôi đây.”

“Cô ấy ở chỗ cậu? Có chuyện gì?”

Tất nhiên Cao Dương Thành hỏi là tình trạng sức khỏe của Hoàng Ngân, mà kiểm vô thức hơi cau lại.

“Anh không phải lo, chị ấy rất khỏe mạnh, bởi vì quá thoải mái, nên mới để tôi cho chị ý làm cái hiện tượng giả không thoải mái!”

Hoàng Ngân vừa nghe lời này, lập tức mặt biến sắc.

Cô đứng dậy, xông về phía trước mặt Vũ Phong, vội khua tay không ngừng hướng anh ta, tỏ ý anh đừng ba hoa nữa, nhưng Vũ Phong cũng không tầm thường, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chân bắt chéo, điềm nhiên như không: “Nói là muốn làm một cái chứng minh cái gì thương bệnh, để làm có lệ cho cấp trên ở Pháp của chị ấy! Còn để làm gì, không muốn quay lại nước Pháp đi!”

Shit! Cái hoa loa kèn này!

Hoàng Ngân không vui lâu bầu vài câu.

Cao Dương Thành bên kia đầu điện thoại chau mày.

“Cậu đưa điện thoại cho cô ấy.”

Có thể nghe ra, anh bên đầu kia có chút không hài lòng.

Vũ Phong run một chút, hơi bất ngờ, nghe được tin này, cậu hai không phải là nên vui sao? Làm sao...

Anh bỗng nhận ra bản thân có thể phạm vào tội lớn rồi, vội vàng đưa điện thoại cho Hoàng Ngân: “Cậu hai muốn chị nghe điện thoại.”

Hoàng Ngân cũng chau đôi mày thanh tú lại, nghĩ nghĩ, vẫn là tiếp điện thoại trên tay Vũ Phong.

“Tại sao không muốn quay lại?”

Hoàng Ngân còn chưa lên tiếng, lời chất vấn của Cao Dương Thành đã truyền từ đầu bên kia đến.

Đôi mày thanh tú của Hoàng Ngân lại càng nhăn lại, cô bĩu môi, khó chịu nói: “Tổng giám đốc Cao, chẳng lẽ tôi muốn ở lại nước chơi cũng phải trải qua phê chuẩn của ngài?”

“Quay lại Pháp đi.”

Cao Dương Thành nói cực kỳ cường thế, bá đạo.

“Không về!”

Anh càng cường thế, Hoàng Ngân càng không cúi đầu.

À vội đuổi cô đi như thế sao?

“Cao Dương Thành, Anh đủ rồi!! Thì ra cả đất nước của chúng ta đều là của anh? Tôi chỉ muốn ở đây nghỉ ngơi, làm sao? Gai mắt anh sao? Hay là làm ô nhiễm không khí của Tổ quốc vĩ đại của chúng ta? Anh đến mức phải thế!”

Hoàng Ngân cơn giận bùng bùng gào hét, còn không chờ Cao Dương Thành bên kia trả lời, đã cúp điện thoại.

Xong rồi, ném điện thoại lại cho Vũ Phong, không vui nói: “Bữa cơm này có tôi thì không có anh ta, có anh ta thì không có tôi, cậu cứ thế mà liệu!”

“Xin lỗi, xin lỗi... chị dâu yêu quý của em...”

Vũ Phong vội đứng dậy xin lỗi Hoàng Ngân, hai tay ôm lấy vai cô, dỗ cô.

“Ai là chị dâu của cậu!” Hoàng Ngân bực bội tránh khỏi vai anh ta, quay lại mà oán giận: “Ôi! Vũ Phong, cậu nói xem cậu hai nhà các cậu có phải trùng tà gì không? Tôi ở đây rất cuộc chường mắt gì anh ta? Anh ta cứ khẩn cấp đuổi tôi về Pháp? Anh ta bị điên à!!”

“Chút nữa em nhất định sẽ giúp chị dạy dỗ anh ta.” Vũ Phong vội phụ họa lời của Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân liếc anh ta một cái: “Được rồi, ai mà không biết cậu với anh ta là cùng một giuộc! Tin cậu mới lạ! Nhanh lên, giúp tôi sửa xong giấy chứng minh đi, thật là cần dùng gấp!”

“Vâng, bà cô của em!!”

Vũ Phong đáp một tiếng, rồi đi khai giấy chứng minh bệnh tật cho Hoàng Ngân.

Lúc Hoàng Ngân gặp Dương Thùy Sam, cảm xúc lớn nhất là cô bé này làm sao mà chẳng thay đổi gì!.

Thời gian bốn năm, chẳng lưu lại chút dấu vết nào lên khuôn mặt trẻ con của cô, vẫn giống 18 tuổi bốn năm trước, vẫn vậy non nớt, đáng yêu.

Làn da trắng nõn, như lòng trắng trứng gà mới tách, mỏng manh, mịn màng, lấy tay nhéo như có thể chảy ra nước.

Vẫn là tóc đuôi ngựa như trước, buộc cao lên trên, lộ ra khuôn mặt hoạt bát xinh xắn, thuần khiết mà lạnh lợi.

Cô như vậy, không thể nghi ngờ là đối tượng mà rất nhiều đàn ông muốn che chở, thảo nào người luôn lưu luyến chốn phong trần như Vũ Phong cũng không cẩn thận bị cô bé này nắm trong tay.

“Chị Hoàng Ngân?!”

Dương Thùy Sam còn tưởng rằng mình nhìn nhầm, đôi mắt trừng to như chuông đồng, chớp mắt, hai bước chạy thành một bước xông lên phía trước, một phát ôm chầm lấy Hoàng Ngân: “Chị Hoàng Ngân, chị về rồi!! Tốt quá, tốt quá.. em còn cho là cả đời này cũng không gặp lại chị nữa!!”

Giọng nói của Dương Thùy Sam rõ ràng đã mang chút tiếng khóc.

“Làm sao sẽ!” Hoàng Ngân vui mừng ôm chặt cô: “Bốn năm nay, rất nhớ mọi người.”

-----oOo-----

Chương 199: Dầu nóng đổ đũng quần

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Em cũng thế, nhớ chị chết đi được!!”

Dương Thùy Sam kích động lau nước mắt.

“Được, đừng khóc, nhanh lau nước mắt đi.” Hoàng Ngân lấy khăn giấy trong túi xách đưa cho cô.

Dương Thùy Sam vội lau nước mắt, nín khóc mỉm cười, ôm lấy cánh tay Hoàng Ngân nói: “Chị Hoàng Ngân, chờ chút tan làm cùng nhau đi ăn đi, em có rất nhiều chuyện muốn nói với chị!”

“Được! Tôi còn hẹn cả Vũ Phòng, có đề ý không?”

Khuôn mặt Dương Thùy Sam xẹt qua chút không tự nhiên, nhưng lại nhanh chóng tản đi, lắc đầu nói: “Không đề ý.”

“Lại còn nói không đề ý, sắc mặt cũng thay đổi rồi! Cô mà đề ý, không sao, chúng ta có thể ném đám đàn ông tồi bọn họ đấy đi, chỉ ăn riêng chúng ta thôi! Tôi vĩnh viễn đứng bên phía cô.”

“Bọn họ? Thầy Cao cũng sẽ đến sao?”

Đáy mắt Dương Thùy Sam lóe sáng.

Lần này đổi lại là ánh mắt của Hoàng Ngân không được tự nhiên: “Ừm, hẳn là cùng nhau! Đương nhiên, nếu cô thật đề ý, chúng ta có thể đi ăn riêng.”

“Không! Không đề ý, em thật sự một chút cũng không đề ý!” Dương Thùy Sam vội lắc đầu, cười hì hì: “Lại nói, lâu rồi không gặp thầy Cao, rất nhớ anh ấy.”

Hoàng Ngân híp nhìn Thùy Sam: “Làm sao? Đã qua nhiều năm rồi, mà vẫn coi người ta là nam thân!”

“Đó là đương nhiên, thầy Cao là người đàn ông cả đời em luôn hướng tới nhất!!” Dương Thùy Sam đắc ý ngẩng cao đầu, tóc đuôi ngựa sau đầu theo động tác của cô vung vẩy, vung vào trong mắt Vũ Phong đang đứng đằng sau đó không xa.

.....

Bữa cơm tối...

Ăn đến rất kỳ lạ.

Bốn người, mặt đối mặt mà ngồi.

Dường như cố tình sắp đặt vậy, trước bàn dài, Hoàng Ngân và Cao Dương Thành ngồi một bên, Dương Thùy Sam và Vũ Phong ngồi đối diện họ.

Lại còn nhiều ra một đĩa bé hoàn toàn không hợp cảnh với bọn họ, ngồi ở cạnh đầu bàn.

Mỗi người đều mang trong mình suy tư của riêng, duy nhất Tiểu Dương Dương không hiểu thế sự là ăn đến vui quên trời quên đất.

“Wow...chị Hoàng Ngân, cái nhẫn kim cương trên tay chị đáng yêu thật đấy!”

Khi Hoàng Ngân vươn tay ra lấy sốt cà chua, Dương Thùy Sam lúc này mới để ý đến nhẫn kim cương trên tay phải của cô: “Là một quả bí đỏ nhỏ! Thật tinh xảo! Chị Hoàng Ngân, chị tìm ở đâu được cái nhẫn kim cương cùng loại với chị vậy?”

Dương Thùy Sam một bộ yêu thích không rời tay, đối với chiếc nhẫn trên ngón tay của Hoàng Ngân thích đến không được.

Hoàng Ngân cười dịu dàng: “Không phải là tôi tìm, đây là một người tặng cho tôi, khá là có tâm!”

“Bạn?”

Dương Thùy Sam chớp chớp mắt, cảm thấy dưới bàn Vũ Phong đá nhẹ chân cô.

Cô nháy mắt hiểu ra, biết bản thân nói sai, liếc nhìn Cao Dương Thành vẻ mặt tuấn tú âm trầm vẫn luôn lên tiếng, cô cũng lặng lẽ cúi đầu.

“Làm sao? Vừa còn bình thường, sao đột nhiên lập tức như quả bóng xì hơi?” Hoàng Ngân biết rõ còn hỏi.

Dương Thùy Sam cắn nĩa bạc, vô tội lắc đầu: “Không, không có...”

“Cô cho rằng đây là nhẫn kết hôn, đúng không?” Hoàng Ngân lắc lắc ngón tay áp út đeo nhẫn quá bí đỏ nhỏ.

Một câu nói, khiến cho tất cả mọi người trên bàn ngẩng đầu, ngoại trừ tiểu Dương Dương vẫn luôn không có cảm giác tồn tại.

Thậm chí ngay cả Cao Dương Thành bên cạnh cô vẫn luôn cúi đầu, nghiêm túc ăn cũng vô thức hơi nâng mi, ánh mắt lạnh lẽo híp lại, nhìn cô.

“Hóa ra không phải là nhẫn kết hôn? Dọa em hết hôn!”

Dương Thùy Sam lập tức khôi phục sự hoạt bát, ngay cả Vũ Phong cũng vô thức thở dài nhẹ nhõm.

Nhưng Hoàng Ngân lại nói: “Nó chính xác không phải là nhẫn kết hôn, chỉ là một chiếc nhẫn cầu hôn thôi!”

“Nhẫn cầu hôn?”

Trái tim Dương Thùy Sam vừa hạ xuống, liền lập tức lại bay lên, cẩn thận nhìn Cao Dương Thành đối diện, thấy vẻ mặt anh không có khác thường, mới dè dặt hỏi một câu: “Chị Hoàng Ngân, chị thật là kết hôn sao?”

Hoàng Ngân cười cười, ánh mắt không ngại ngùng đón lấy đường nhìn của Cao Dương Thành, lần này cũng không cho họ câu trả lời phủ định: “Hắn là đi!”

Ba chữ...

Nhất thời bầu không khí trên bàn ăn ngày càng lạnh lẽo hơn chút.

Cao Dương Thành nhìn chằm chằm đôi mắt cười ngập nước của Hoàng Ngân, một lúc lâu, khóe miệng kéo ra một độ cong lạnh lùng: “Chúc

mừng.”

Hai chữ không chút độ ấm, khiến không khí bàn ăn bị ép đến cực hạn.

Hai chữ, nhưng lại khiến tim Hoàng Ngân co rút.

Trái tim như dây đàn kéo căng, đau thật sự.

Cô gượng ép kéo ra một nụ cười: “Cảm ơn, đến lúc đó mọi người đừng quên đến tham gia đám cưới của cô, mọi người yên tâm, tôi thông báo đến từng người, sẽ không bỏ sót bất kỳ ai.”

Cô còn đang so đo chuyện đám cưới bốn năm trước.

“...”

Dương Thùy Sam hít sâu một hơi.

Bầu không khí này, quá kỳ lạ rồi!!

Hoàng Ngân tuy không hiện khác thường gì trên mặt, nhưng trong khó được có chút nghèn nghẹn, cô đặc biệt cái vẻ hoàn toàn không quan tâm của Cao Dương Thành, dùng khăn ướt lau tay: “Tôi đi phòng rửa tay.”

Cô nói rồi đứng lên.

Đang chuẩn bị đi ra, nhưng không ngờ đến, dây tay áo, làm cho cái bát bên cạnh cô vừa được bung đến, lại còn là bát dầu hạt tiêu đen vừa đun...

Không cẩn thận, toàn bộ đổ ra...

Bên cạnh cô...

Tổng giám đốc Cao, trên người!!!

No no no, không phải trên người, không đơn giản là trên người, mà là...
vừa chuẩn, đổ lên...

Đũng quần của anh!!!

“A...”

Khoảnh khắc đấy, Hoàng Ngân nghe rõ được tiếng anh kêu đau.

“Chết tiệt!!”

Anh nhanh chóng đứng lên, tránh khỏi cái chỗ dầu chảy xuống.

Khuôn mặt tuần tú triệt để u ám.

Hoàng Ngân có thể thấy rõ lông mày anh còn đang run.

Sắc mặt, trắng bệch

Đó là bát dầu, thật sự rất nóng, rất nóng!!!

Mặt Hoàng Ngân lập tức trắng bệch ra, Dương Thùy Sam cũng bị dọa đến thay đổi sắc mặt

Chỉ có Vũ Phong còn lý trí, lập tức đứng bật dậy nói: “Anh Hai, nhanh, đến nhà vệ sinh tôi giúp cậu kiểm tra!!!”

“Cậu giúp tôi kiểm tra cái mông ấy!”

Cao Dương Thành triệt để nổi giận!

Anh có thể cảm nhận được thứ đó đang bị nhiệt đến run rẩy trong đũng quần!!

Người đàn bà chết tiệt!

Anh không nói hai lời, một tay phần nộ nắm chặt cổ áo Hoàng Ngân rồi đi hướng nhà vệ sinh.

“Đồ Hoàng Ngân, nếu “nó” xảy ra chuyện gì thì cả đời này cô đừng hòng tái hôn nữa, mà phải hầu hạ “nó” cả đời!”

Cao Dương Thành nghiến răng đe dọa cô.

“Này này, tôi đâu có ý!”

Hoàng Ngân bị Cao Dương Thành lôi đi đến nhà vệ sinh.

“Tôi thấy không phải cô cố ý, là cố tình!” Cao Dương Thành nghiêng răng ken két nói.

“Này! Anh nhẹ nhàng chút! Nhẹ chút, đừng kéo tôi đi như thế!!”

Hoàng Ngân giãy người mấy lần cũng không có kết quả, cả người bị Cao Dương Thành xách đi như con gà con, đầu mũi chân chạm đất không chút tao nhã nào mà bị lôi đến nhà vệ sinh.

Bộ dạng quái dị này khiến tất cả khách trong nhà hàng vây xem.

“Này Này! Đó là nhà vệ sinh nam mà!!”

Thấy Cao Dương Thành lôi mình vào nhà vệ sinh nam, Hoàng Ngân sốt ruột đỏ bừng mặt.

Vừa vào trong liền bắt gặp mấy người đàn ông đang đứng với tư thế “đẹp đẽ”, trạng thái cực kỳ hưởng thụ đứng sát tường đi tiểu.

Âm thanh “Rào rào” vô cùng êm tai.

“Á...”

Hoàng Ngân đỏ mặt kêu to.

Muốn chạy lại chạy không thoát, đành dùng hai tay che mắt lại: “Không phải tôi cố ý, tôi không thấy gì cả, không thấy gì hết!”

Mấy người đàn ông đứng bên tường cũng bị dọa đến mặt mày xám xịt, Hoàng Ngân thậm chí hoài nghi bọn họ còn chưa kịp giải quyết xong đã vội kéo quần vội vàng đi ra nhà vệ sinh rồi.

Phút chốc toàn bộ phòng vệ sinh chỉ còn lại Cao Dương Thành và Hoàng Ngân, cửa bị Cao Dương Thành hung hăng đóng sầm, rơi khóa.

Mặt Hoàng Ngân không tìm được đỏ bừng bừng, trợn trừng mắt: “Cao Dương Thành, tôi muốn ra ngoài!”

Vừa giẫm một chân hướng ra ngoài đã bị Cao Dương Thành xả lại, hơi dùm sức đã bị anh nhốt chặt trong khuỷu tay.

Một khuôn mặt tuần tú, giờ đen đến nỗi có thể so với đáy nồi!

Ánh mắt sắc nhọn khoét vào Hoàng Ngân, đáy mắt đỏ ngầu như muốn khoét ra máu.

Chỉ nghe thấy anh lên tiếng, mỗi chữ mỗi câu mà nghiến răng nghiến lợi nói ra: “Giúp tôi thử một chút, “nó” còn có thể dùng được hay không?!”

“A?”

Hoàng Ngân tưởng mình đang nghe nhầm.

Cô chớp mắt vài lần rồi nuốt ngụm nước bọt: “làm sao để thử?”

Đôi mắt đỏ ngầu của Cao Dương Thành nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn trong sáng của cô, dưới bụng lại căng đau nóng lên, rõ ràng có thể lên được, giờ lại cứ mềm oạt trong đũng quần, một chút phản ứng cũng không có!!!

Cánh tay anh vươn tới móc vòng qua gáy Hoàng Ngân đưa cô đến gần mình, hồi thúc nói: “Nhanh lên!”

“Làm sao để thử chứ?”

Hoàng Ngân vội vã muốn nảy lên.

“Tay và miệng, chính cô chọn một!”

“Cài gì?”

Hoàng Ngân vô cùng khẳng định, chắc chắn là cô nghe lầm rồi, nghe nhầm rồi.

Tuyệt đối là ảo giác! ảo giác mà thôi!

Khi Hoàng Ngân đang lú người cầu nguyện, liền thấy tay mình bị một

bàn tay to lạnh lạnh nắm chặt.

Hoàng Ngân ngay tức khắc bừng tỉnh.

Đôi con ngươi căng ra, hoảng sợ nhìn chăm chăm anh: “Anh làm gì, làm gì vậy!”

Cô muốn vùng vẫy.

Nhưng mà, nhưng mà

Sức lực của người này mạnh đến nỗi khiến cô bất lực không thể né ra được.

Sau đó, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay nhỏ của mình bị anh giở trò lưu manh, đặt vào trong quần anh.

Rồi sau đó...

Ngón tay Hoàng Ngân, rõ ràng chạm vào một thứ nóng rực đến đòi mạng!

Cô muốn trốn đi nhưng lại bị Cao Dương Thành gắt gao kìm chặt bàn tay.

“Cầm chặt nó!”

Giọng anh, khàn đến khuấy động lòng người.

Rõ ràng là đòi hỏi cô giúp anh, lại cứ dùng giọng điệu bá đạo đến làm người ta không ưu nổi!

“Tôi! Không! Muốn!”

Hoàng Ngân nổi đóa.

Người này chính là kẻ điên!

Anh lại không thẹn thùng gì bảo cô giúp anh thử loại việc này.

Anh không biết thẹn, nhưng cô thì thẹn đến không chịu nổi đâu!

Nhưng, Hoàng Ngân không biết rằng, chuyện này trừ cô ra thì Cao Dương Thành cũng thật sự tìm không ra người khác! Hơn nữa chẳng lẽ để Vũ Phong thử nghiệm giúp anh sao?

Nghĩ đến là muốn nôn!!

Cao Dương Thành thấy Hoàng Ngân khăng khăng từ chối, mặt anh càng đen thêm, dứt khoát gỡ ra năm ngón tay của Hoàng Ngân, ép cô cầm lấy thứ còn đang nóng rần lên kia.

“Á——”

“A.”

Hai tiếng kêu khác nhau đồng thanh vang lên.

Hoàng Ngân căng thẳng lần chút phần nộ thở dốc, mà Cao Dương Thành thì là do mẫn cảm đến rít một hơi.

Vừa cảm nhận được ngón tay cô chạm vào thứ nóng rực của mình, cả người Cao Dương Thành như nhen nhóm một ngọn lửa rực, toàn thân bị thiêu đốt khiến anh ứa đầy mồ hôi.

Đáy mắt đen nhánh nhiễm một tầng đỏ ngầu hơi mỏng, ham muốn toát ra trong ánh mắt.

Ánh mắt cấp bách của anh rơi vào khuôn mặt đầy ửng hồng của Hoàng Ngân, khiến cô tim đập loạn nhịp.

“Cao Dương Thanh!”

Hoàng Ngân căng thẳng liếm nhẹ cánh môi, rồi khô khốc nuốt ngụm nước bọt: “Nó, nó hình như không có phản ứng.”

-----oOo-----

Chương 200: Ba mẹ con làm gì vậy

Giờ khắc này, thứ đó của Cao Dương Thành vẫn như cũ ỉu xiu như quả cầu da nhỏ vậy, mặc dù nóng hôi hổi trong tay cô, nhưng lại không cứng lên được!

Đây là lần đầu Hoàng Ngân thấy được bộ dáng rũ rượi của nó!

Hoàng Ngân thấy hơi luống cuống, yếu ớt nhìn anh: “Bây giờ phải làm sao?”

Cao Dương Thành nghiêng chặt răng, mặt trắng bệch vô cùng.

Ngực đập chùng nhập nhô, rõ ràng đang đè nén ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt bên trong.

“Nghĩ cách đánh thức nó!”

“...”

Hoàng Ngân cảm thấy uất ức: “Anh nhờ vả người khác thì giọng điệu có thể tốt chút được không?”

Cô giương mắt liếc anh một chút.

“Nếu không phải cô làm phỏng nó, nó sẽ như ngủ không dậy giống như bây giờ sao?”

Cao Dương Thành nghiêng răng ken két.

“Tôi không có cách thức tỉnh nó! Anh có thể tùy tiện gọi điện thoại gọi người đến, bảo người ta giúp anh giải quyết!!”

Hoàng Ngân nói xong liền buông tay, muốn mặc kệ anh.

Nhưng Cao Dương Thành đâu chịu, kìm chặt tay cô, tha thiết nói: “Em đừng nó một chút, kích thích nó.”

Nghe anh nói ra lời trắng trợn như vậy, mặt Hoàng Ngân đỏ bừng thêm.

Thấy giọng anh đã dịu hơn trước, cùng với đó cô cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, trong lòng rối rắm vài phút mới hít sâu, cuối cùng, vẫn...

Nghe lời anh nói, ngoan ngoãn giúp anh.

Dùng ngón tay hơi trức trặc pha chút then thùng giúp anh!

Đôi mắt sâu hun hút của Cao Dương Thành nhìn chằm vào Hoàng Ngân.

Dù Hoàng Ngân không ngẩng đầu cũng có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén của anh nhìn cô như muốn khoét một lỗ thủng vậy.

Cô nghe được rõ ràng tiếng tim mình đập loạn thình thịch, vô cùng mãnh liệt.

Ở trong phòng vệ sinh yên tĩnh, tiếng hít thở đều đều của hai người vang lên, mập mờ đến cực điểm.

Lòng bàn tay Hoàng Ngân bị phồng như đang bao lấy một đám lửa.

Thỉnh thoảng có một ít tràn ra khắp tay cô, len vào giữa ngón tay cô.

Hoàng Ngân hít sâu một hơi

Lại hít sâu một hơi nữa!!!

Ngẩng đầu, nhìn Cao Dương Thành.

Vừa nhìn anh, đôi con ngươi đen kịt đã tóe đầy ánh lửa.

Bởi vì, cái đó của anh, không động đậy một chút nào!!!

Mềm nhũn trong lòng bàn tay Hoàng Ngân, như đứa bé mê ngủ, không có ý muốn thức dậy!!

Bây giờ phải làm sao??

Hoàng Ngân hơi có chút gấp gáp.

Nếu lỡ như không được vậy bản thân cô không phải đã phạm phải sai lầm rất lớn hay sao!!

“Bây giờ phải làm sao?”

Giọng Hoàng Ngân nhe răng, mặt mày vô tội hỏi anh.

Đến giờ khắc này mà không tỏ ra nhu thuận, Hoàng Ngân nghĩ là mình sẽ bị anh vươn tay vặn cổ mất.

“Có phải anh không ham muốn gì đối với tôi, cho nên mới...”

Hoàng Ngân nguyện ý tin tưởng lý do trên, cô nuốt ngụm nước bọt, nghẹn thẳng cổ mà không sợ chết đề nghị: “Nếu không anh để người khác tới thử nghiệm một chút, hay để Vũ Phong đến kiểm tra giúp anh, dù sao cậu ta cũng là bác sĩ!”

“Im miệng ngay cho tôi!”

Cao Dương Thành vô cùng tức giận.

Tay kéo lấy đầu cô

“...”

Chết tiệt!!!

Trong đầu Hoàng Ngân như có vô số máy bay chiến đấu đang “ong ong ong” vang lên.

Cô muốn lên tiếng mắng chửi, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được không nói chửi tục mà cắn môi, trợn trừng người đàn ông trước mặt.

mà Cao Dương Thành cũng đang nghiền răng nhìn cô.

Trong đôi mắt sắc bén như chim ưng như đang nhóm lửa.

Nhưng điều khiến Hoàng Ngân vui mừng xen lẫn chút kinh ngạc là, người đàn ông nay miệng thì nói vậy nhưng cũng không bá đạo ép buộc

cô.

Khiến trong lòng Hoàng Ngân lại thêm áy náy.

Cao Dương Thành dường như đã không còn nhẫn nại, anh trừng mắt nhìn cô rồi hồi thúc nói: “rốt cuộc muốn suy nghĩ bao lâu nữa?”

Hóa ra tên này còn tưởng cô đang chần chừ lại tâm lí vì hành động phải làm tiếp theo sao?

Shit!

Thật má nó quá tự tin!

“Tôi không thể từ chối được sao?” Hoàng Ngân quệt miệng oán giận trừng anh.

“Có thể! Vậy thứ bỏ đi này về sau do cô chịu trách nhiệm!”

Cao Dương Thành nhú mày trả lời như không, sau đó kéo kéo quần lên, nhìn như thôi.

Hoàng Ngân uốn uốn lưỡi, rồi áy náy cắn cánh môi dưới, nói: “Thật ra anh không cần gọi nó là “thứ bỏ đi” đâu.”

Gọi như vậy thật sự hơi tổn thương lòng tự trọng đúng không?

Cao Dương Thành không để ý cô nữa, chuẩn bị kéo khóa quần.

“Được rồi, được rồi!!”

Hoàng Ngân vùi đầu hét lên.

Cô bất chấp tất cả: “Tôi làm!”

Hét ra hai tiếng này mặt đã đỏ bừng lên.

Cô không dám nhìn thẳng Cao Dương Thành nữa, mấp má môi nói tiếp: “Xin lỗi! Là tôi sai, tôi chịu trách nhiệm xử lý nó.”

Khóe miệng gợi cảm của Cao Dương Thành xé lên một vòng cong đẹp đẽ: “Làm đi!”

Đồ không biết xấu hổ!

Hoàng Ngân không ngừng oán thầm anh trong lòng.

Cô nuốt vài ngụm nước bọt, hít sâu vài hơi rồi khụy người xuống, há to cái miệng nhỏ ngậm xuống.

“Thình Thịch Thình Thịch——“

Trong khoảng khắc Hoàng Ngân nghe được tiếng tim đập một cách mãnh liệt.

Vừa cảm nhận được miệng thơm nóng ướt của Hoàng Ngân, cái lưỡi nóng hổi kia khiến cơ bắp toàn thân Cao Dương Thành không khống chế được mà căng lên, máu như chảy ngược khắp cả người, điên cuồng tuôn chảy về đầu anh, trong chớp mắt lấp đầy tâm trí Cao Dương Thành!

Cái lưỡi mềm mại, ôm trọn thứ nóng rực kia.

Mồ hôi đầm đìa không ngừng tuôn ra từ trán Cao Dương Thành.

Giọt nước long lanh óng ánh treo trên ngọn tóc mai anh, theo tiếng thở gấp của anh, gợi cảm trượt xuống.

Nhà vệ sinh tràn đầy hương vị hormone giống đực.

Cuồng dại, kiêu diễm!!

Cũng triền miên.

Tấm kính trong nhà vệ sinh mập mờ phản chiếu hình ảnh hai người, ảnh phản chiếu một đứng một ngồi vô cùng rõ ràng.

Màu đỏ rực nhuộm đầy trên hai khuôn mặt đẹp đẽ, toàn cảnh tràn đầy hương vị kiêu diễm khiến dòng máu con người sôi sùng sục.

“Có phản ứng, a——“

Hoàng Ngân đã không thở nổi, nói gì cũng đã mơ hồ.

Tiếng hít thở của anh truyền từ trên đầu xuống, giọng nói khàn khàn mê hoặc vang lên: “Nếu không thoải mái thì nói sớm cho tôi biết.”

Anh nói, bàn tay ấm áp còn không quên nắn nắn khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ của cô.

Động tác như vô ý lại tràn đầy cung chiều mập mờ.

Khiến Hoàng Ngân đập dòn tim đập.

Gặp ma rồi!

Cô vậy mà lại thấy bộ dáng anh bây giờ vô cùng đẹp trai quyền rũ chết người!

Cao Dương Thành trực tiếp vác Hoàng Ngân vào nhà vệ sinh, trên bàn lúc này còn lại Vũ Phong, Dương Thùy Sam và còn có cả Hường Dương.

Thấy ba mẹ mình mãi mà vẫn không ra, hai người ngồi ở bàn cũng vẫn luôn không nói gì, cuối cùng Tiểu Hường Dương cũng chịu không được nên ngẩng đầu hỏi Vũ Phong: “Chú Phong, ba mẹ con đi làm gì vậy?”

“À...”

Vũ Phong ngẩn người, xấu xa cười cười: “Họ đi làm những chuyện mà họ nên làm rồi.”

Đôi má Dương Thùy Sam đỏ ửng lên, tức giận liếc mắt về phía người đàn ông bên cạnh, nghiêm túc nói: “Anh đừng có đoán mò với Dương Dương nữa, thằng bé vẫn còn nhỏ, anh đừng có mà làm bản tâm hồn thuần khiết của thằng bé nữa.”

Vũ Phong nghe thấy những lời này thì cảm thấy không vui: “Dương

Thùy Sam, em nói chuyện có thể đừng mỉa mai người khác được hay không?”

“Tôi không có mỉa mai, chẳng qua chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.”

Đôi mắt với sự giận dữ của Vũ Phong, Dương Thùy Sam có thể lộ ra vẻ ung dung, bình tĩnh hơn nhiều rồi.

Cô ấy dứt khoát không thêm đề ý đến Vũ Phong nữa, giúp Dương Dương cắt bò bít tết, rồi đưa vào cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu của thằng bé: “Nào, ngoan ngoan ăn cơm, đợi chút nữa ba mẹ sẽ quay lại thôi.”

“Cảm ơn chị Dương.” Cậu bé lễ phép, lịch sự cảm ơn Dương Thùy Sam.

Khóe miệng Dương Thùy Sam cong lên, mặt mày cũng cong cong cười, học theo âm thanh trẻ con của Dương Dương để trả lời cậu bé: “Không cần cảm ơn.”

Gương mặt tươi cười của Thùy Sam phản chiếu vào đôi mắt của Vũ Phong khiến anh cảm thấy có chút chói mắt.

Nụ cười của cô gái này vẫn luôn luôn thuần khiết như vậy, vẫn luôn không hiểu sự đời như thế, giống như làn nước trong veo trong ao hồ nghìn năm, vĩnh viễn cũng không thấy vẩn đục.

Thật xinh đẹp!

Anh ta cũng không tự chủ được mà cong cong khóe miệng.

Tay vô thức vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Dương Thùy Sam, trêu chọc cô: “Nè, Dương Thùy Sam, em cười xinh như vậy, mẹ em có biết hay không?”

“...”

Nhìn đi! Đã từng thấy qua nhiều người có da mặt dày rồi mà chưa thấy ai mặt dày như anh ta cả.

Cô gái nhỏ Thùy Sam từ nhỏ đến lớn là một người có da mặt rất mỏng, đôi mắt với sự khen ngợi thẳng thắn của anh ta như vậy cô quả thực có chút chịu không nổi, gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, tức giận liếc anh ta

một cái: “Anh nói chuyện dụi dàng như vậy mẹ anh có biết hay không?”

Cái miệng này của Vũ Phong giống như được bôi đường vào vậy, suốt ngày bô bô bên tai cô nên Dương Thùy Sam cũng đã sớm miễn dịch rồi.

Càng như vậy, cô càng phát hiện ra được tên này cứ nhìn thấy phụ nữ là liền tự bôi đường vào miệng mình.

Tất nhiên, anh ta càng chăm chỉ theo đuổi mình thì Dương Thùy Sam lại càng cảm thấy đó chẳng qua chỉ là xuất phát từ tâm lý muốn chinh phục mà thôi, trong lúc nhất thời liền sản sinh ra cảm giác hứng thú say mê đối với sự cự tuyệt của cô mà thôi.

Mấy chiêu trước đó chơi còn chưa đủ sáng khoái, đây là lại muốn tới dày vò cô sao? Thật sự không thể tha thứ được!

Đối với sự trào phúng của Thùy Sam, Vũ Phong lại không cho là đúng, khẽ nhú mày, không nói gì thêm, chẳng qua chỉ là cười cười nhìn cô dò xét.

Bộ dạng giống như bữa cơm này chỉ cần nhìn cô thôi là no rồi.

Dương Thùy Sam lại tiếp tục bôn cho Dương Dương, bộ dạng dụi dàng như vậy thực sự khiến Vũ Phong cực kỳ rung động.

Anh ta đưa tay chạm vào cái eo nhỏ của cô, điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình, nói: “Này, Dương Thùy Sam, làm người phụ nữ của đại gia sẽ không làm em ủy khuất chứ?”

Dương Thùy Sam dừng động tác bôn ăn lại một chút, quay đầu, lạnh lùng liếc nhìn Vũ Phong, mỉm cười nói: “Làm cái gì đấy? Lại cảm thấy cô đơn trống rỗng rồi hả?”

“Đúng vậy, đại gia cô đơn nhiều năm rồi. Em có muốn nhào vào lòng đại gia để giúp đại gia sưởi ấm hay không?”

Vũ Phong nói xong còn cực kỳ không biết xấu hổ giang rộng hai tay, bày ra tư thế chờ Dương Thùy Sam tới ôm ấp yêu thương.”

Dương Thùy Sam tức giận lấy chiếc túi xách đặt giữa hai người bọn họ

ném vào lòng Vũ Phong: “Anh có thể nghiêm túc một chút được hay không? Bản thân là một lãnh đạo, lời nói hành vi lại cực kỳ không đứng đắn. Nếu lần sau còn như vậy nữa cần thận tôi tố cáo anh với viện trưởng đó.”

Vũ Phong bị cái túi của cô đập một cái, phần bụng thực sự cũng có chút đau, đôi lông mày xinh đẹp nhăn nhó lại, ôm chặt lấy cái túi trong lòng máng: “Bé con xấu xa, em muốn mưu sát chồng đây hả?”

Tôi nhô vào!

-----oOo-----

Chương 201: Đồ Vô liêm sỉ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tên này thích sàm sỡ cô bằng cái miệng của anh ta.

Dương Thùy Sam tức giận, cũng lườm đê ý đến anh ta.

Vốn dĩ giữa hai người bọn họ vẫn còn đang kẹp chiếc túi xách của Dương Thùy Sam ở giữa, nhưng lúc này lại bị cô quăng đi nên khoảng cách giữa hai người lập tức được kéo lại gần không ít.

Cái mông của Vũ Phong khẽ di chuyển, không e dè gì mà tiến sát lại gần Dương Thùy Sam không ít.

Cánh tay mở ra, đặt lên lưng tựa phía sau của sô pha, thân thể hơi nghiêng, có hơi dựa vào sau lưng của Dương Thùy Sam, đôi môi mỏng mờ ám thổi một hơi vào sau lưng của cô: “Này, Dương Tiểu Sam, mẹ anh lại gọi điện cho anh rồi.”

“Mẹ anh gọi điện thoại cho anh đâu có liên quan gì đến tôi?”

Dương Thùy Sam vứt bỏ hết mọi thứ, điều chỉnh lại tư thế một chút, lại chạm phải thân thể hấn vừa mới dựa lại gần, tức giận nói: “Đừng có dựa vào người tôi!”

“Làm sao có thể không liên quan đến em chứ? Em chính là người tận hưởng vui vẻ đêm đầu tiên của anh nha!”

Cái tên Vũ Phong không biết xấu hổ này!

Vậy mà lại có thể nói đến cái chuyện xấu hổ như vậy ở nơi công cộng được.

Đáng xấu hổ nhất nhất nhất chính là anh ta cư nhiên không biết xấu hổ mà nói rằng đêm đầu tiên của anh ta là dành cho Dương Thùy Sam cô nữa chứ!

Ha, hừ! Đây quả thực là một câu chuyện cười quốc tế mà.

“Vũ Phong, anh đừng có ở trước mặt tôi mà show ra cái IQ thấp kém đó của mình nữa!”

Đôi má của Dương Thùy Sam ửng đỏ lên nhưng lại dùng âm thanh lạnh lùng cảnh cáo anh ta.

Ba chữ “đêm đầu tiên” này chính là một cái gai trong lòng cô, một cái gai tồn tại suốt nhiều năm nay, từ đầu đến cuối đều không thể nhổ đi được.

Rất nhiều đêm sau khi tỉnh mộng, cô đều nhớ về chuyện này, cho dù thời gian đã qua lâu rồi nhưng trong lòng cô vẫn có một chút khó chịu cùng không đành lòng như trước.

Nhưng cô vĩnh viễn không thể quên được ngày hôm sau khi tỉnh lại thì đã nhìn thấy anh ta đang mập mờ với một cô gái khác.

Người đàn ông này này, tận sâu trong xương tủy của mình nhất định là một công tử đào hoa!

Lúc trước là vậy, bây giờ là vậy và tương lai cũng sẽ vậy!

Chỉ có người phụ nữ ngu ngốc mới có thể ngây thơ tin tưởng một chàng trai đào hoa sẽ vì cô ta mà thay đổi tất cả! Làm sao có thể chứ? Trừ phi khiến anh ta thay tim đổi máu thì may ra cô mới tin tưởng được!

Cô của hiện tại đã sớm trải qua cái quãng thời gian ngây thơ đó rồi, mặc dù vẫn không hiểu lắm về tình yêu như trước nhưng cô đã trở nên cực kỳ cẩn thận hơn.

Cô quá hiểu rõ, người đàn ông như Vũ Phong giống như một cây thuốc phiện vậy, cho dù vẫn có lòng thì cũng không thể yêu!

Bởi vì anh ta nhất định không phải là bến đỗ hoàn hảo nhất của Dương Thùy Sam cô!

Cô hy vọng bản thân mình sẽ tìm được một người yêu bình thường, hai người cứ bình yên yêu thương nhau cả đời như vậy là đủ rồi!

“Nhưng mẹ anh lại cho là như vậy đấy!”

Vũ Phong khẽ liếm môi, nói tiếp: “Đây đã là lần thứ ba trăm bà ấy tìm anh để lấy số điện thoại của em rồi, anh nghĩ bà ấy đang muốn em nhanh chóng chịu trách nhiệm đấy. Hay là, em nghe theo bà ấy đi.”

Anh ta nói xong lại không biết xấu hổ mà dùng cùi trỏ chọc chọc vào cái eo nhỏ của Dương Thùy Sam.

Dương Thùy Sam im lặng, tỏ vẻ khinh thường, không vui trừng anh ta: “Tôi phải chịu trách nhiệm cái gì? Đứa con trai này của bà ấy còn cần tôi phải tới chịu trách nhiệm sao? Đã sớm tự mình “chinh chiến” qua một đám phụ nữ rồi nhưng giờ lại không tìm thấy người phụ trách nên muốn tìm tôi tới làm kẻ chết thay đúng không?”

Lời này của Dương Thùy Sam khiến cho gương mặt đẹp trai của Vũ Phong đột nhiên trầm xuống.

“Lời này của em là có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.”

Dương Thùy Sam lạnh lùng trả lời một câu, cúi đầu, cắt miếng bò bít tết sắp nguội lạnh bên trong đĩa.

Thật ra bò bít tết có mùi vị như thế nào cô đã không còn cảm nhận được nữa rồi, chỉ biết là ăn cái gì cũng giống nhau mà thôi, chính là không có

vị gì cả!

Mặt Vũ Phong đen lại, không nói gì.

Lần này là mạnh mẽ đụng trúng vào một cái đinh sắt nên khẩu khí của anh ta cũng vô cùng nhẫn nhịn.

Nhưng cho dù không tim không phổi đi chẳng nữa thì lúc này anh ta cũng thật sự có chút tức giận rồi.

Dương Thùy Sam tất nhiên cũng không khá hơn chút nào, khuôn mặt nhỏ nhắn kéo dài ra, còn khó nhìn hơn cả gương mặt đen như đáy nồi kia của anh ta.

Tiểu Dương Dương chớp chớp đôi mắt đen láy to tròn của mình, nhìn qua Dương Thùy Sam, rồi lại nhìn qua Vũ Phong, cuối cùng cắn cái đĩa màu bạc hỏi một câu: “Hai người đang cãi nhau ạ?”

“...”

“...”

Hai người bọn họ không ai có tâm trạng để ý đến cậu bé cả, tất cả đều im lặng chống đỡ.

“Lúc mẹ Hoàng Ngân dạy con thành ngữ có nói hai người như bây giờ được gọi là ‘oan gia vui vẻ’!”

“Ai vui vẻ với anh ta?”

“Ai là oan gia với cô ấy?”

Hai người giống như trăm miệng một lời cùng nói ra.

Nhưng trọng điểm hiển nhiên không hề giống nhau!

Hai người trừng mắt liếc nhìn nhau.

Tiểu Dương Dương lại ngậm ngậm chiếc đĩa bạc: “Mẹ Hoàng Ngân nói như vậy được gọi là ‘tâm linh tương thông’!”

Cậu bé nói xong, thì nhúc nhích một chút rồi từ trên ghé đứng lên: “Chú Vũ Phong, chú có cảm thấy là ba và mẹ con đi hơi lâu rồi không?”

“Có một chút!”

Vũ Phong tỏ vẻ đồng ý.

“Vậy con đi gọi bọn họ!”

Tiểu Dương Dương nói xong, bộ dạng tung tăng chạy vào nhà vệ sinh.

Cậu bé nghĩ mình nên mau chóng tránh xa bọn họ một chút, để tránh lửa cháy đến thân mình.

Dương Dương đi rồi, trên bàn ăn chỉ còn lại Dương Thùy Sam và Vũ Phong.

Dương Thùy Sam chợt cảm thấy không được tự nhiên, đứng dậy muốn đi: “Tránh ra một chút, tôi muốn đi nhà vệ sinh.”

Vũ Phong ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng khiến cô căn bản không thể nào bỏ qua được. Sau đó đột nhiên cô cảm thấy được cổ tay mình bị siết chặt, không đợi cô kịp phản ứng thì toàn bộ người đã bị Vũ Phong lôi kéo ngã vào trong ngực anh ta, cánh tay bá đạo vòng lại ôm cả người cô ổn định ngồi trên đùi mình.

Dương Thùy Sam lập tức luống cuống vài giây, gò má nóng hổi, càng không ngừng giãy giụa trong lòng anh ta: “Anh làm gì vậy? Mau thả tôi ra!”

“Không thả!”

Vũ Phong đặc biệt bướng bỉnh, siết chặt lấy cánh tay của Dương Thùy Sam, càng lúc càng dùng lực siết chặt hơn: “Dương Tiểu Sam, để anh ôm em chút...”

Anh ta dịu dàng dán vào cổ cô, âm thanh khàn khàn, nỉ non.

Thanh âm kia, êm ái như một ca khúc mê hoặc lòng người, không hiểu

tại sao cuối cùng lại khiến trái tim Dương Thùy Sam mềm nhũn đi.

“Vũ Phong, anh đừng như vậy...”

Hơi nóng của anh ta như vô tình lại như cố ý lướt qua bên tai cô, vừa nóng bỏng vừa ướt át, khiến ngay cả hô hấp của cô cũng dần trở nên không đều.

“Dương Tiểu Sam, em đừng có lộn xộn, ngoan ngoãn để anh ôm một phút thôi, một phút là được rồi!”

Vũ Phong vùi đầu vào mái tóc mềm mại của cô, âm thanh êm ái dụ dỗ Dương Thùy Sam.

“Đây là nơi công cộng.”

Gương mặt của Thùy Sam vừa đỏ vừa trắng.

Hét lên đẩy anh ta ra, cực kỳ khó chịu.

“Ý của em là ở nơi riêng tư sẽ để cho anh ôm em sao?”

Vũ Phong khẽ liếm môi hỏi cô.

“Anh có thể nhặt liêm sỉ của mình lại được không?”

Lúc đầu thì là da mặt dày, bây giờ căn bản ngay cả sỉ diện cũng không thềm nữa rồi!

Cô quay đầu nhìn người đàn ông ở phía sau, chống lại ánh mắt nóng bỏng của anh ta: “Vũ Phong, rốt cuộc thì anh muốn như thế nào?”

Cô nghiêm túc hỏi.

Cho nên, Vũ Phong cũng nghiêm túc trả lời.

“Anh muốn em! Gả cho anh!”

“...”

Trong lòng Dương Thùy Sam có chút hoảng hốt.

Con người khẽ lướt qua một tầng rung động nhẹ nhàng nhưng lại nhanh chóng bị cô che đi, một giây sau thì khôi phục lại bình thường.

“Anh không phải là hình mẫu mà tôi muốn.”

Dương Thùy Sam nghiêm túc cự tuyệt: “Tôi sẽ không gả cho một người mà tôi không thích!”

“Không thích?”

Lông mày Vũ Phong nhướn cao lên đầy vẻ nguy hiểm.

Tay, bá đạo nắm lấy cái cằm nhỏ gầy của cô, mắt híp lại, u ám liếc nhìn cô: “Em dám nói từ trước đến giờ chưa từng rung động trước anh không?”

“Chưa từng!”

Dương Thùy Sam muốn tránh khỏi bàn tay của anh ta.

Nhưng lực nắm của anh ta đặc biệt lớn, cho dù cô có dùng sức như thế nào thì từ đầu đến cuối cũng không thoát được.

“Rất tốt!”

Vũ Phong cười lạnh, một tay đẩy cô ra khỏi lồng ngực của mình: “Cút! Ông đây cũng không thích cô!”

Sắc mặt Dương Thùy Sam không hề tốt hơn chút nào, nói: “Vũ Phong, tôi hy vọng về sau chúng ta sẽ duy trì một khoảng cách thích hợp, giữa chúng ta chỉ còn mối quan hệ giữa lãnh đạo và cấp dưới thôi, được chứ?”

“Không thể!!”

Dương Thùy Sam tức giận đến hai mắt đều đỏ, lấy hoa quả trên bàn ném anh ta.

Vũ Phong mạnh mẽ xiết chặt lấy cổ tay của cô: “Tiểu Sam à, cô hãy nhớ

kỹ những gì hôm nay ông đây nói với cô đây, đời này, cơ hội một lần duy nhất để cô khoác trên mình bộ váy cưới chính là do tôi cho cô! Vậy nên, chính thức từ lúc này, đừng có nghĩ đến nữa! Giày vò lâu hơn nữa cũng vẫn là người của ông đây thôi!”

“Anh...”

Thùy Sam nổi giận, hất tay anh ta ra: “Kiêu căng điên khùng!”

Bữa cơm này, ăn được thực chất chính là sự ứ đọng.

Cô hận không thể đứng dậy đi liền, nhưng hết lần này tới lần khác hai vị khách quý trong nhà vệ sinh kia vẫn cứ chậm chạp không chịu đi ra, thực đúng là là...

Sốt ruột! Sốt ruột chết đi được!

Mà trong nhà vệ sinh lúc này——

Hoàng Ngân đã gặp đến độ thở không ra hơi rồi.

Đây quả thực là... Phát điên mà!

“Rốt cuộc thì anh có thôi hay không?” Hoàng Ngân thấy phiền rồi.

-----oOo-----

Chương 202: Một bữa ăn lộn xộn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đây chính là nơi công cộng nha, bên ngoài không biết còn có bao nhiêu người đàn ông đang chờ đi vệ sinh đây này. Thật là quá không có đạo đức mà.

Ngoài cửa vang lên một giọng nói non nớt: “Ba ơi, ba kiểm tra xong chưa ạ? Con muốn đi vệ sinh!”

“...”

Hoàng Ngân nghe thấy giọng nói của con trai, nhất thời tim cũng đập mạnh lên, đôi má đỏ ửng, cả người đều dấy lên một cảm giác như đang trốn đi làm chuyện xấu vậy.

Cao Dương Thành theo thói quen rửa sạch tay, quay người, đi về hướng cửa của nhà vệ sinh.

Cửa vừa mở ra, con trai Hướng Dương cùng với một đám đàn ông ở phía sau cùng ôm đống quần xông vào trong, vừa thấy Hoàng Ngân ở bên trong thì động tác muốn kéo khóa quần xuống bỗng nhiên dừng lại.

Hoàng Ngân đỏ mặt, vội vàng lúng túng khoát tay nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi lập tức ra ngoài ngay.”

Nói xong Hoàng Ngân liền dắt Dương Dương đi ra ngoài, cũng mặc kệ con trai mình có phải thật sự muốn đi vệ sinh hay không.

Mà không biết từ lúc nào, Cao Dương Thành đã sớm rời khỏi nhà vệ sinh rồi.

Bước chân thong dong, vẻ mặt bình thản ung dung giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra vậy.

Cao Dương Thành ngồi xuống trước, hai chân vắt lên nhau, toàn thân thoải mái rất nhiều.

Hoàng Ngân nắm tay Dương Dương, toàn thân đều cảm thấy không được tự nhiên, đôi má ửng đỏ đi tới chỗ ngồi, không được tự nhiên ngồi xuống.

Ánh mắt mờ ám của Vũ Phong trực tiếp liếc nhìn hai người bọn họ: “Cậu hai, cảm giác như thế nào?”

Cao Dương Thành giương mắt dò xét anh ta một cái, rồi lại chuyển ánh mắt quét về phía Dương Thùy Sam, lạnh nhạt hỏi: “Cậu làm gì con nhà người ta vậy?”

Nghe thấy mũi dùi đột nhiên quay về phía mình, Vũ Phong mau chóng điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình: “Cậu hai, nói cậu đấy, sao lại kéo tôi

vào chứ.”

Cao Dương Thành khuấy ly cà phê trong tay, nhìn trái phải, đâm thẳng vào tử huyệt của Vũ Phong: “Tôi thấy hình như Thùy Sam không có ý kia với cậu thì phải?”

“Đúng vậy! Tuyệt đối không có!”

Dương Thùy Sam lập tức gật đầu phối hợp.

Gương mặt đẹp trai của Vũ Phong lập tức chảy dài ra.

“Thùy Sam, tìm một người đáng tin cậy mà gả đi đi. Cô xem cậu ta có lo lắng cả đời này hay không!”

Cao Dương Thành đưa ra chủ ý cùi bắp.

“Tìm người gả đi? Cô sao?”

“Lo lắng cả đời? Anh ta sao?”

Dương Thùy Sam có chút hoảng hốt, bàn tay bóp chặt lấy chiếc ống hút trong ly nước.

“Cậu hai, đừng có mà bỏ đá xuống giếng như vậy, tình cảm của mình tốt đẹp rồi thì không cần quan tâm đến tình cảm của anh em nữa có đúng không? Hơn nữa, Hoàng Ngân lập gia đình cậu cũng không thể đổ trách nhiệm lên đầu tôi được có phải hay không? Hiện tại cậu thấy không được thoải mái thì liền hận không thể tìm được một người cùng mình xuống nước có đúng hay không?”

Nghe Vũ Phong chĩa mũi dùi về phía mình, Hoàng Ngân lập tức trở nên sững sờ.

Quay lại thì thấy ánh mắt của Cao Dương Thành đang trực tiếp phóng thẳng về phía mình.

Ánh mắt mặc dù rất bình tĩnh nhưng không hiểu tại sao khi Hoàng Ngân nhìn thấy thì lại có một cảm giác đứng ngồi không yên, có chút không thoải mái.

Hoàng Ngân cảm thấy mình khi đó nhất định là bị kẹp đầu vào cửa rồi, nếu không thì cũng là do nuốt phải tinh dịch của hắn dẫn đến việc đầu óc có vấn đề, cho nên mới lên tiếng hỏi một câu: “Tôi có nói là tôi muốn kết hôn sao?”

Một câu này thật sự đã kích thích hàng nghìn tầng sóng.

Tất cả mọi người đều lập tức quét mắt về phía cô.

“Đúng vậy! Mẹ của con vẫn đang trong giai đoạn suy nghĩ và quan sát nha.”

Tiểu Dương Dương thận trọng gật đầu nhiều lần, giống như một ông quan nhỏ đang tiếp nhận lời nói của mẹ mình. Cuối cùng, ánh mắt lại ném về phía ba của mình: “Cho nên, hiện tại, tất cả những người đàn ông độc thân đều có cơ hội khiến con chuyển sang họ của bọn họ! Đương nhiên, kết hôn rồi cũng không phải là không được, ly hôn là được rồi!”

“Nói linh tinh!”

Hoàng Ngân tất nhiên biết được trong câu nói của con trai mình còn có hàm ý khác, nên thò tay vỗ vỗ cái đầu nhỏ của cậu bé, dạy dỗ: “Cái gì mà kết hôn rồi ly hôn là được? Con cho rằng hôn nhân trò đùa sao? Nói ly hôn thì liền ly hôn được sao?”

Hoàng Ngân thật sự sợ con trai mình sẽ đem hôn nhân trở thành trò đùa, đối với cuộc sống sau này của cậu bé sẽ tạo thành một sai lầm rất lớn nên vội vàng nghiêm túc giải thích: “Hôn nhân đối với nam và nữ mà nói đều là một phần trách nhiệm rất trọng đại, không phải con nói muốn ly hôn thì có thể ly hôn được, cũng không phải chỉ cần chúng ta gật đầu một cái là có thể kết hôn luôn. Một khi bước vào cung điện hôn nhân thì đó chính là đại sự cả đời, làm sao có thể nói chia tay thì liền chia tay được, cái này được luật pháp bảo vệ đó, con hiểu không?”

Hoàng Ngân nghiêm nhiên là một người mẹ rất tốt.

Cao Dương Thành tập trung nhìn cô, lĩnh hội hai tầng ý nghĩa trong lòng cô.

Dương Thùy Sam cũng nghe rất chăm chú, trong đầu vẫn tràn đầy suy nghĩ về chuyện cầu hôn lúc nãy mà Vũ Phong mới nói với cô, chắc hẳn anh ta cũng chỉ thuận miệng nói vậy, qua loa mạnh miệng, hỗn loạn tâm tư của cô mà thôi.

Coi như thực sự kết hôn thì người đàn ông này cũng vẫn sẽ lãng nhãng, ngoại tình đi? Vẫn nên thôi vậy, con bướm đẹp đẽ như anh ta không thuộc về thế giới của mình đâu.

Một bữa cơm, ăn đến mức loạn cào cào hết cả lên.

Hoàng Ngân không ăn được cái gì hết, nghĩ lại chuyện xấu hổ trong nhà vệ sinh vừa rồi thì cô làm gì còn tâm trạng ăn nữa chứ.

Cao Dương Thành thì toàn thân thoải mái, vốn dĩ nên có khẩu vị tốt nhưng lại vì trong đũng quần đang cảm thấy rất dính, ngồi nhiều thêm một phút đối với hắn mà nói cũng là một loại tra tấn, nên cuối cùng bữa ăn cũng chỉ có thể vội vàng kết thúc thôi.

Cao Dương Thành chịu trách nhiệm đưa Hoàng Ngân về nhà, Dương Thùy Sam mặc dù rất không tình nguyện ngồi vào xe của Vũ Phong nhưng tuyệt đối cũng không vui vẻ gì mà đi làm bóng đèn cho bọn họ.

Cao Dương Thành lái xe, Hoàng Ngân ôm Dương Dương ngồi ở chỗ ngồi phía sau.

Ba người, không một ai nói chuyện.

Dương Dương rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi, cậu bé nhanh chóng chui vào lòng Hoàng Ngân ngủ rồi.

Hoàng Ngân dịu dàng vuốt mái tóc của Tiểu Dương Dương, giữa các ngón tay đều tràn đầy sự yêu thương và quyến luyến, cuối cùng thì hôn một cái lên gương mặt nhỏ nhắn ngây thơ của cậu bé: “Thật đúng là một đứa trẻ liêu lĩnh, cư nhiên dám một mình lạng lẽ chạy tới Trung Quốc, cho dù muốn gây bất ngờ cho mẹ thì cũng không cần phải chơi lớn như vậy chứ.”

Tuy rằng Hoàng Ngân đang oán trách, nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ yêu thương, còn có cả sự lo lắng.

Cao Dương Thành liếc nhìn hai mẹ con ở phía sau qua gương chiếu hậu, đôi mắt từ trước đến nay vẫn luôn lạnh lùng thờ ơ lúc này lại bất giác tràn đầy những rung động dịu dàng.

Hoàng Ngân dường như đã nhận ra được ánh mắt của hắn, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, giọng nói dịu dàng dặn dò: “Buổi tối, lúc Dương Dương ngủ có thể sẽ đá chăn ra, nếu như buổi tối anh không ngủ cùng thằng bé thì có lẽ cần phải thức dậy nhiều lần để kiểm tra xem sao.”

“Anh sẽ ngủ cùng thằng bé.”

Trong lòng Hoàng Ngân chấn động: “Vậy là tốt rồi.”

Cuối cùng, cô mấp má môi, suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói: “Mấy năm nay thằng bé đều rất nhớ anh.”

Đôi mắt của Cao Dương Thành tối đi: “Anh cũng rất nhớ thằng bé.”

Hoàng Ngân nở nụ cười.

Nụ cười này có chút đắng chát.

“Ọc ọc...”

Tiếng bụng đói đột nhiên vang lên trên xe.

Cao Dương Thành nghiêng đầu, hỏi Hoàng Ngân: “Thấy em buổi tối cũng không có ăn cái gì cả, đói bụng sao?”

“Có một chút.” Hoàng Ngân nói đúng sự thật.

“Đưa Dương Dương về rồi, anh thay bộ quần áo khác rồi cùng ra ngoài ăn cái gì đó.”

Hắn vậy mà lại chủ động mời cô!

“Thật ra tôi không cần...”

“Anh cũng đói bụng!”

Hoàng Ngân còn chưa kịp nói xong thì đã bị Cao Dương Thành cắt đứt rồi.

Nếu đã như vậy, cô cũng ngại nói thêm cái gì đó.

Hai người đưa Dương Dương về nhà trước.

Cao Dương Thành ôm Tiểu Hương Dương đang ngủ say vào nhà, Dương Dương nghiêng đầu trong ngực hẳn, ngủ vô cùng sâu, chẳng chút dấu hiệu muốn tỉnh lại.

“Cậu chủ!”

Cửa vừa mở ra, người nghênh đón là dì Trần.

Vừa thấy đứa trẻ mà anh ôm trong lòng, bà ngậy người một lúc: “Cậu chủ, đây là...”

“Con trai của tôi, thằng bé tên là Cao Hương Dương.”

Cao Dương Thành một bên đội giày, một bên giới thiệu.

Dì Trần bị đáp án này làm cho hoảng loạn một hồi lâu cũng không hết, thẳng đến khi gương mặt quen thuộc của Hoàng Ngân xuất hiện trước mắt bà thì dì Trần mới đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng cười: “Cô lại tới rồi, xin mời vào.”

“Chào dì.”

Hoàng Ngân vội vàng lễ phép và lúng túng chào một tiếng.

Nghe lời này của dì Trần thì biết quả nhiên đây không phải lần đầu tiên mình tới đây.

“Ha ha ha, cô cứ gọi tôi như cậu chủ gọi là được, gọi tôi là dì Trần được rồi!”

“Được! Chào dì Trần.”

-----oOo-----

Chương 203: Thăm lại chốn xưa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân khéo đáp lại.

“Được được được...”

Di Trần cẩn thận quan sát Hoàng Ngân từ trên xuống dưới một lượt, trong ánh mắt cũng tràn đầy niềm yêu thích.

Mặc dù bị Di Trần nhìn chăm chăm như vậy hơi kỳ lạ, nhưng Hoàng Ngân vẫn thản nhiên, khẽ mỉm cười, vui vẻ đón nhận sự quan sát của Di Trần.

Cao Dương Thành ôm Dương Dương lên thẳng phòng ngủ trên tầng.

Hoàng Ngân được Di Trần mời vào trong phòng ngồi, bà pha trà cho cô.

Hoàng Ngân khách khí từ chối, nhưng Di Trần vẫn vô cùng nhiệt tình rót cho cô một chén trà nóng.

“Cháu họ gì?”

Di Trần ngồi xuống sofa cạnh Hoàng Ngân.

“Di Trần, di gọi cháu là Hoàng Ngân được rồi! Cháu tên là Đỗ Hoàng Ngân.”

“Họ Đỗ à, ừ ừ, tên rất hay...”

Di Trần nhìn chăm chăm vào gương mặt Hoàng Ngân, nhìn mặt mũi thế nào cũng thấy hơi quen.

Nghĩ kỹ lại, bà mới nhớ nhiều năm nay cậu chủ dẫn gái về, hình như đều có nét gì đó giống cô gái này.

Nhưng cụ thể là giống ở chỗ nào, nhất thời bà cũng không nhớ nổi.

“Dì Trần...”

Hoàng Ngân suy nghĩ thật lâu, rồi mở lời trước: “Có phải trước kia cháu từng tới đây đúng rồi không?”

“Đúng vậy! Cháu quên rồi à?”

Dì Trần gật đầu liên tục, nhiệt tình trả lời cô: “Lúc ấy hình như cháu đang ngủ, là cậu chủ ôm cháu vào! Ôi, nhìn cậu chủ chủ động ôm một cô gái về nhà, hơn nữa còn đi thẳng đến phòng ngủ của cậu ấy, cháu không biết lúc ấy bác vui thế nào đâu!”

Hoàng Ngân quả thực không hiểu, cô chớp chớp mắt, cười nói: “Dì Trần, cậu chủ nhà bác bình thường cũng hay dẫn các cô gái về đúng không? Ngay đêm hôm cháu tới, không phải cũng có một cô gái khác tới nữa sao?”

“Nói bậy nào!” Dì Trần một mực phủ nhận lời Hoàng Ngân nói: “Đêm hôm đó thật ra chỉ dẫn một mình cháu về thôi! Aiz, mặc dù ngày thường cậu chủ nhà chúng ta thích dẫn con gái về, nhưng cho tới giờ bác cũng chưa thấy cậu ấy bế cô gái nào trở về, cũng không thấy cậu ấy mang cô gái nào vào phòng ngủ đâu! Phải nói, cháu quả thực là người đầu tiên đấy!”

Giọng nói của dì Trần giống như Hoàng Ngân có phúc lắm, được cậu chủ của họ ân sủng vậy.

Hoàng Ngân thật sự không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Nhưng lời dì Trần nói lại khiến cô bất ngờ, thật sự đêm đó chỉ có mình mình tới đây? Thật ra là dì Trần lừa mình hay Cao Dương Thành lừa cô?

Nếu như đêm đó thật sự không có cô gái nào khác tới? Vậy hôm đó Cao Dương Thành nói với cô về “chuyện nên làm và không nên làm” kia há chẳng phải cũng...

Là thật?!!

Hoàng Ngân lại nghĩ đến chuyện xảy ra trong phòng vệ sinh vào bữa tối hôm nay, trong lòng vụt qua chút sợ hãi khác thường, gò má chột cũng hơi nóng lên.

“Cô Đỡ, khoan hãy nói, cậu chủ nhà chúng ta dẫn những cô gái kia về, ai này đều có nét gì đó giống cháu! Có lúc là cái miệng, có lúc lại là đôi mắt, lông mày...”

“A?”

Hoàng Ngân bung trà, cong mi cười: “Dì Trần gạt cháu, chọc cho cháu vui thôi phải không?”

“Nghe thấy câu cô nào cũng giống cô chắc vui lắm nhỉ?”

Chột, trong phòng truyền tới một giọng nói lạnh lùng.

Hoàng Ngân theo tiếng nói nhìn sang, chỉ thấy Cao Dương Thành đã thay một bộ quần áo ở nhà sạch sẽ mát mẻ màu xám, đi từ trên tầng xuống.

Có lẽ anh đã tắm qua, cả người thoát nhìn rất thoải mái.

“Cậu chủ.”

Dì Trần vội vàng đứng lên, gọi một tiếng, sau đó ra khỏi phòng.

Cao Dương Thành bước vào.

Dường như tâm trạng rất tốt, gương mặt lạnh lùng kia hôm nay cũng không căng ra nữa, ánh mắt hờ hững chăm chăm nhìn Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân cũng nhìn anh.

Cuối cùng, thân hình cao lớn của Cao Dương Thành dừng lại bên cạnh cô.

Hoàng Ngân ngẩng đầu, nhìn cằm anh từ từ hạ xuống thấp, giây phút ấy, cô rõ ràng nghe thấy tiếng tim mình đập loạn nhịp.

Rồi sau đó, cô chớp chớp mắt, hỏi anh: “Cô gái nào anh tìm cũng đều giống tôi à?”

Đôi mắt đen của Cao Dương Thành lại càng thêm sâu.

Ánh đèn màu vàng nhạt âm áp chiếu tới, chiếu lên đường viền gương mặt anh tuấn của anh, khiến anh tăng thêm vẻ dịu dàng yêu mị động lòng người.

“Tôi không phủ nhận.”

Bốn chữ đó...

Như trống đánh thẳng vào trong lòng Hoàng Ngân.

Cô có thể cảm giác được tim mình gần như sắp bay ra khỏi lồng ngực.

Cô thở gấp, lông mi cong như phiến quạt khẽ chớp rồi chớp, mới hỏi anh: “Vì sao?”

Cảm xúc của Hoàng Ngân hơi kích động, lại nắm chặt ống tay áo anh, tiếp tục hỏi tới: “Vì sao? Tại sao anh tìm cô gái nào cũng giống tôi?”

“Thói quen.”

Cao Thành Dương thản nhiên đáp.

Anh thuận tay bưng chén trà nóng từ trong tay cô qua, uống một hớp, hiển nhiên nói: “Nhiều năm nay đã có thói quen làm với cô gái có gương mặt như vậy! Đỡ Hoàng Ngân, kẻ cũng lạ, không rời xa nhau thì không biết, vừa chia tay mới phát hiện ra “súng” của tôi còn biết quen hơi người! Không phải gương mặt đó, nó còn không chịu ngẩng đầu, không có cách nào...”

Gương mặt Hoàng Ngân lúc đỏ lúc trắng.

Nghe thấy lời như vậy, thật không biết nên vui hay nên buồn.

Cô đứng dậy, đoạt lại chén trà của mình từ tay anh: “Anh có biết anh như vậy được coi là gì không?”

“Ừm?”

Cao Dương Thành nhú mày.

“Đây là trở ngại tâm lý, anh phải đi gặp bác sĩ đi!”

Cô nói xong, liền uống một hớp trà trong chén.

Cô không ngại Cao Dương Thành đã uống, giống như anh cũng không ngại mình từng uống vậy.

Có lúc, giữa họ có một loại cảm giác thân thiết không nói lên lời, cảm giác này không giống như chỉ là tình yêu, có lẽ... còn cả tình thân nữa...

Từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, họ không phải người thân, nhưng đã có tình cảm của người thân!

Bởi vì dẫu sao họ cũng đã từng có chung một đứa bé.

Loại cảm giác gắn bó thân tình này tuyệt đối không phải những cặp tình nhân bình thường có thể hiểu được.

Cao Dương Thành nhìn thật sâu vào Hoàng Ngân, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ nói: “Đi thôi!”

“Dương Dương đã ngủ chưa?”

Hoàng Ngân không yên lòng ngẩng đầu nhìn lên tầng trên một cái.

“Rồi, ngủ rất say.”

Cao Dương Thành đi ra khỏi phòng khách trước: “Dì Trần, chúng cháu ra ngoài đi ăn gì đó, phiền dì trông chừng Dương Dương giúp cháu một lát, nó đang ngủ, có thể sẽ đá chần theo thói quen, phiền dì trông chừng.”

“Được rồi được rồi, hai người yên tâm đi đi!”

Dì Trần vội vàng gật đầu đồng ý.

Cao Dương Thành dẫn Hoàng Ngân đến bãi đỗ xe.

Trong bãi đỗ xe tư nhân có rất nhiều xe của các hãng khác nhau, chỉ cần nhìn qua bề ngoài Hoàng Ngân cũng biết mỗi chiếc giá trị không hề rẻ.

Cô cũng lười đi ngó hãng xe, tóm lại là biết, bây giờ Cao Dương Thành đã khác xưa. Trước kia anh ấy chẳng qua chỉ là một người bình thường, nhưng là một bác sĩ tinh thông y thuật, đức hạnh tốt. Hôm nay anh là một ông trùm thương mại có trong tay hơn trăm tỷ, mỗi giây mỗi phút đều thu về mấy chục triệu thậm chí mấy trăm triệu đồng, đối với họ mà nói, có mấy chiếc xe sang thì có là gì chứ?

Một cánh tay Cao Dương Thành chống lên một chiếc xe SUV cao lớn rộng rãi sang trọng, hỏi Hoàng Ngân: “Muốn đi đâu ăn gì?”

“Tôi nghe theo anh.”

Hoàng Ngân cảm thấy thật ra bây giờ mình cũng không quá quen thuộc với thành phố S.

“Tôi thế nào cũng được, cô quyết định đi!”

Cao Dương Thành vừa nói xong lập tức ném chìa khóa xe cho Hoàng Ngân, bản thân thì dứt khoát ngồi vào ghế phụ.

“Làm gì?”

Hoàng Ngân nhận chìa khóa, không hiểu nhìn anh ấy.

“Cô lái.”

Hoàng Ngân ngần ra, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm lấy chìa khóa lên xe.

Tài lái xe của cô đương nhiên tiến bộ không ít so với bốn năm trước.

Hoàng Ngân thuận thực lái xe ra khỏi bãi đỗ, nhanh chóng lái vào đường chính, hòa vào dòng xe chạy trên đường.

“Tôi không quá quen thuộc với thành phố S, chón quen duy nhất chỉ có nơi đó...”

Hoàng Ngân không nhìn người đàn ông bên cạnh mình, chỉ tự nói một mình.

Đôi mắt đen nhánh của Cao Dương Thành thoáng hiện lên vẻ khác thường, nhưng vờ như bịt tai không nghe thấy, ánh mắt lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, gương mặt trầm tĩnh như đang có điều suy nghĩ.

Hoàng Ngân không biết anh ấy có biết nơi mình nói là chỗ nào hay không, thấy anh không có ý kiến, cô coi như anh thầm chấp nhận, theo trí nhớ của mình đi tới mục tiêu.

Nơi duy nhất mà Hoàng Ngân biết rõ, ngoài khu lân cận trường học cũ của họ ra còn chỗ nào chứ?

Xe dừng lại trước một cửa tiệm hoành thánh lâu đời.

Hoàng Ngân đứng ở cửa, nhìn bảng hiệu quen thuộc lại hơi xa lạ trước mắt, trong lòng trào dâng.

Nơi này là tiệm đồ ăn cô thích nhất bốn năm học đại học, cũng là tiệm đồ ăn nổi tiếng nhất, làm ăn thịnh vượng nhất, hôm nay xem ra hình như chưa đổi chủ.

Đối với cảm khái của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành dường như lại không nhiều cảm xúc như vậy.

Chân dài bước dẫn đầu đi vào trước.

“Cậu Cao lại tới à!! A Liêm, tới gọi món, cậu Cao đi mấy người?”

“Hai người.”

“Tốt!! Mời cô vào trong.”

Hoàng Ngân lại hơi hoảng hốt.

Hiển nhiên ông chủ đã không nhận ra mình, nhưng mình còn nhận ra ông ấy, tuổi cao hơn tám năm trước không ít, tóc mai cũng bắt đầu có sợi bạc.

Nhưng điều khiến Hoàng Ngân khó hiểu là, vì sao ông chủ vẫn nhận ra Cao Dương Thành lại còn có vẻ vô cùng quen thuộc.

Không nghi ngờ, nhất định là anh ấy thường xuyên tới đây.

Tìm một chỗ hai người và ngồi xuống, Hoàng Ngân trợn mắt nhìn Cao Dương Thành. Cao Dương Thành khẽ nâng mí mắt lên: “Trên mặt tôi có thứ gì khiến cô cảm thấy hứng thú à?”

“Tổng giám đốc Cao, không phải bây giờ anh đã là người thân mang bạc tỷ sao? Thường xuyên ra vào loại tiệm nhỏ này không thấy mất giá à?”

Cao Dương Thành nhếch mép một cái: “Của ngon vật lạ ăn nhiều cũng chán.”

Anh ấy thuận miệng gọi mấy món ăn với A Liêm, và gọi hai bát hoành thánh, trong lúc đó cũng không hỏi qua bất cứ ý kiến nào của Hoàng Ngân.

Đương nhiên, Hoàng Ngân cũng không có ý kiến gì.

Cô cầm đĩa lên gấp, bỏ vào miệng cắn một miếng: “Cao Dương Thành, tối nay chúng ta uống chút rượu, nghiêm túc tán gẫu đôi câu đi.”

Cao Dương Thành không quan tâm đến Hoàng Ngân, thậm chí còn không thèm nhìn cô một cái, chỉ nói với A Liêm: “Lấy hai chai rượu lên.”

“ Anh muốn uống rượu gì?”

Lúc này, Cao Dương Thành mới chính thức đưa mắt nhìn Hoàng Ngân.

Nghĩ tới tình cảnh đêm đó cô uống say, anh nhíu mày: “Bia đi!”

Thật ra thì anh hiếm khi uống bia, nhưng loại đồ uống có cồn này khó say, hợp với cô hơn.

“Uống bia cái gì, không có khí phách gì hết! Hai bình Lão Bạch Can*! Bình nhỏ là đủ rồi!” (*laobaigan: Hành Thủy Lão Bạch Can: loại rượu này có xuất xứ lâu đời, bắt đầu từ thời nhà Hán, nổi tiếng thế giới vào thời nhà Đường, đặt tên chính thức vào triều Minh. Ý nghĩa của tên: Lão

là chỉ lịch sử lâu đời, bạch là chỉ chất rượu trong suốt, can là chỉ rượu độ cao, đạt 67 độ)

Hoàng Ngân gọi đồ không khác gì đàn ông.

Người ta vẫn nói rượu vào lời ra, Hoàng Ngân còn một bụng câu hỏi cần giải đáp, trên người người đàn ông bên cạnh có quá nhiều thứ khiến cô khó hiểu, nhưng cô không lấy được câu trả lời nào anh, phiền! Thật sự rất phiền!!

Rất nhanh, A Liêm mang thức ăn lên, còn thật sự mang cho bọn họ hai bình Lão Bạch Can.

Cao Dương Thành bất động, chỉ nhíu mày nhìn bình rượu trong suốt kia.

Hoàng Ngân bận bịu rót rượu cho anh.

“Tổng giám đốc Cao thường xuyên tới đây không phải vì còn nhớ tới chuyện cũ đấy chứ? Thật ra thì anh cũng nhớ tôi đúng không?”

Hoàng Ngân còn chưa uống rượu đã hỏi thẳng anh.

“Đủ rồi!”

Cao Dương Thành cầm bàn tay vẫn còn đang tiếp tục rót rượu của cô: “Đỗ Hoàng Ngân, qua Pháp bốn năm, ngay cả uống rượu cô cũng học được lợi hại như vậy?”

Anh ấy rõ ràng có chút không hài lòng, mày nhíu chặt lại, không vui và trợn mắt nhìn cô.

-----oOo-----

Chương 204: Qua lại tương lai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân cũng học anh, hoàn toàn không nghe anh nói gì, nâng ly rượu chạm ly với Cao Dương Thành: “Cạn một ly trước, chúc mừng hai

ta chịu đựng nhiều năm như vậy, hôm nay còn có thể ngồi trên cùng một cái bàn uống rượu nói cười, thật không dễ dàng gì, có thể nói là kỳ tích!”

Hoàng Ngân nhấp ngụm rượu trong ly, rượu trắng cay tới mức cô chặc chặc hai tiếng, mím môi, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại với nhau: “Cay thật!”

Cao Dương Thành nhìn biểu cảm khoa trương của cô, không nói gì.

Hồi lâu, anh mới bung ly rượu bên cạnh lên, hời hợt nhấp một hớp nhỏ.

Cho dù trong hoàn cảnh bình dân như thế, động tác của anh vẫn ưu nhã ung dung như cũ.

Ngón tay nâng ly rượu trắng sáng sạch sẽ, không nhiễm bụi trần.

Người đàn ông này quả nhiên rất đẹp.

Đẹp đến nỗi mỗi một tác gôn như đều không tìm ra bất cứ một tỳ vết nào!

Hoàng Ngân hơi hoảng hốt, gấp một miếng chân giò heo bỏ vào miệng, nhai nhai, mùi vị không tệ, đủ độ dai.

“Bác sĩ Cao, có nhớ lần đầu tiên chúng ta trao đổi số điện thoại hay không?”

Hoàng Ngân vừa nhai vừa lúng búng hỏi anh.

Cao Dương Thành khẽ nâng mí mắt: “Không có chuyện này.”

“...”

Hoàng Ngân nhổ miếng xương cuối cùng trong miệng ra: “Được rồi! Là lần đầu tiên tôi tìm anh xin số điện thoại, được chưa?”

Cao Dương Thành nhìn cô chăm chăm, không lên tiếng, cầm đũa lên gấp một miếng hoành thánh đưa vào miệng.

Vào miệng liền tan ngay, mùi vị vẫn ngon như thường lệ.

Dường như còn mang theo chút mùi vị u mê của tuổi trẻ.

Cánh tay Hoàng Ngân chống lên bàn, bàn tay chống cằm, nhìn người đàn ông phía trước không chớp mắt, lại nâng ly lên nhấp một ngụm rượu trắng, sau khi nhú mày một cái, cô mới vừa nhớ lại vừa nói: “Lúc đó anh cũng cùng một đức hạnh với bây giờ! Lạnh lùng, xa cách, quái đản, thích làm màu...”

“Nói vào trọng điểm!!”

Cao Dương Thành cau mày, trằm mặt cắt ngang lời cô.

“Mỗi một câu bây giờ tôi nói đều là trọng điểm!”

Hoàng Ngân bĩu môi kháng nghị.

“Lúc đó tính khí anh cũng khó ưa! Có điều thương tôi tuổi trẻ u mê, ngày thơ hiền lành mới bị vẻ ngoài ra vẻ tốt đẹp của anh lừa...”

Hoàng Ngân dâng trào cảm xúc.

Còn nhớ năm đó, vì theo đuổi đàn anh Cao cool ngầu nào đó mà cô dứt khoát tận dụng quan hệ của toàn bộ bạn học mới có thể tiến hành hoạt động quan hệ hữu nghị* với đàn anh Cao và cả phòng ký túc xá của anh. (*nói một cách đơn giản là mấy hoạt động kiểu gặp mặt, cùng làm chuyện gì đó để gia tăng tình cảm)

Hai phòng ký túc xá, tám người bốn nam bốn nữ, hẹn gặp nhau ở ngay tiệm hoành thánh này.

Địa điểm là cô quyết định, cũng không vì lý do gì khác mà chỉ vì rẻ!

Lúc ấy có thành viên trong phòng đề nghị muốn đi KFC, nghĩ nơi đó bầu không khí tốt, thích hợp bàn chuyện yêu đương, nhưng ba con nhỏ không tim không phổi kia đã sớm lợi dụng chuyện giúp cô bố trí buổi hoạt động đó mà bắt cô mời bữa này.

Lúc ấy Hoàng Ngân tính thử, không được! KFC đắt quá! Ví tiền trống rỗng xẹp lép của cô nào gánh nổi, cuối cùng vung tay lên quyết định ở

tiệm hoành thánh này!

Bầu không khí quả nhiên không giống nhau!

Trời nóng nực, ngay cả một cái máy điều hòa cũng không có, người lại đông, tám người ngồi thật sự giống như đi xông hơi vậy.

Đương nhiên, xông hơi thôi thì cũng thôi đi, mấu chốt là ngày hôm đó Hoàng Ngân ôm bụng dạ đi cua trai, lúc đó cô được toàn bộ gái đẹp của ký túc xá giúp trang điểm, bôi bôi trét trét xinh đẹp rồi mới đến dự tiệc. Mà lúc ấy bọn cô là mấy sinh viên nghèo, toàn dùng đồ trang điểm giá rẻ, là cái loại dính nước là tan ấy.

Vì vậy, ngày ấy Hoàng Ngân ngồi đó, nhiệt độ “phòng xông hơi” tăng lên, theo đó mặt Hoàng Ngân cũng trở nên... không nhìn nổi.

Giờ phút đó, cô rõ ràng thấy đàn anh Cao ngồi đối diện...

Lúc đầu trên mặt không có biểu cảm gì, dần dần chân mày hơi nhíu, rồi sau đó... khóe miệng co quắp.

“Đàn em Đỗ, hay là em... em đi rửa mặt trước đi rồi quay lại?”

Đề nghị tốt như vậy, đương nhiên không thể xuất phát từ đối diện cái gương mặt như bài poker, khóe miệng co quắp tới mức không cách nào che giấu.

Mà là bạn cùng phòng anh, đàn anh Kim nói ra.

Hoàng Ngân ngây ngốc nhìn gương mặt poker vô cùng đẹp trai trước mắt, khi đó cô ngây thơ thuần khiết, cảm thấy người này có vẻ cũng đặc biệt ra dáng, dù sao thì cũng là siêu siêu đẹp trai!!

Thậm chí bảo cô dời mắt đi một lát cô cũng không muốn.

Ánh mắt si mê của cô quá rõ ràng!!

Thấy Hoàng Ngân không động đậy, anh Kim lại tót bụng giục một tiếng: “Mau đi đi! Bọn anh qua bên đường đối diện dạo một lát, em rửa mặt xong thì đi tìm bọn anh.”

Nói xong, một đám người đứng lên, muốn đi ra ngoài, trong đám người này tuyệt đối còn bao gồm cả ba đứa bạn cùng phòng không tim không phổi của cô nữa.

Dĩ nhiên, bàn về người nhanh nhất tuyệt đối là đàn anh Cao đối diện cô, gần như thể không cần nghĩ mà nghĩ phải làm thế nào tránh cái mặt quỷ của cô.

Mắt thấy đàn anh muốn rời xa mình, lúc ấy Hoàng Ngân cứ như trúng tà, cô lại đưa tay ra kéo cánh tay đàn anh Cao: “Đàn anh Cao!!”

Hoàng Ngân tận mắt thấy khóe miệng đàn anh Cao từ đầu chỉ là co quắp, dần dần biến thành cứng ngắc.

“Buông ra.”

Đôi mắt hiện ra hai chữ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tay Hoàng Ngân, giống như nhìn thấy thứ bản nhất trên thế giới vậy.

Hoàng Ngân bị ánh mắt đó của anh làm tổn thương.

Cô buông tay anh ra theo bản năng, mà mới buông ra được một giây lại vội vàng cầm lại, dáng vẻ như sợ anh sẽ chạy mất, mặt dày nói: “Đàn anh, chúng ta trao đổi số điện thoại trước đi!”

Lông mày Cao Dương Thành giật giật hai cái.

Có lẽ đây là lần đầu tiên anh thấy một cô gái mặt dày như vậy!

Nhưng độ dày da mặt của Hoàng Ngân tuyệt đối thay đổi nhận thức của anh!

Hoàng Ngân thấy anh không phản ứng lại lớn gan, đưa tay cho vào túi quần anh móc, quả nhiên một phát trúng mục tiêu, lấy chiếc Nokia cục gạch lưu hành nhất đương thời ra, thuận thực thành thạo hai ba phát đã dùng điện thoại anh gọi cho số di động của mình.

Mới đầu, đàn anh Cao còn hơi giận dữ.

Sau đó, anh kìm nén lửa giận.

Anh lạnh lùng, lạnh lẽo nhìn chằm chằm cô gái đang chuyên chú cầm điện thoại của anh gọi vào số mình này, nhếch mép một cái, trào phúng hỏi: “Cô thích tôi à?”

“Dạ!”

Hoàng Ngân trả lời không chút suy nghĩ.

“A?”

Chợt, cô kịp phản ứng lại, vội vàng lắc đầu, đỏ mặt, quẫn bách giải thích: “Không, em không phải ý đó, chẳng qua là em thấy anh rất...”

Lúc này, di động trong túi reo lên, đã nhận được cuộc gọi.

Điện thoại di động trong tay bị một bàn tay lạnh như băng đoạt đi: “Cô cảm thấy tôi thế nào cũng không quan trọng! Quan trọng là tôi cảm thấy cô chẳng ra sao cả!”

Cao Dương Thành nói xong, quyết tuyệt ấn kết thúc cuộc gọi, còn không tránh né, trực tiếp xóa dãy số cô thậm chí còn chưa kịp lưu lại ở ngay trước mặt Hoàng Ngân, không để lại dấu vết gì.

Xong, anh hờ hững xoay người, bước đi.

Đề lại Hoàng Ngân đứng tại chỗ chầy hai đường mờ hôi đen ngòm, giống như một con ma nữ xấu xí, bi thương nhìn theo hướng thân ảnh mà mình hướng tới càng lúc càng đi xa...

...

Hồi ức quay lại khiến trong lòng Hoàng Ngân khó chịu, lại có cảm giác hơi buồn cười.

Bây giờ nghĩ lại, năm đó mình trang điểm đúng dọa người, nhất là lúc mờ hôi chảy xuống, khiến hai đường eyeliner lem đầy mắt, lúc tìm Cao Dương Thành xin số điện thoại, mình chính là một con gấu trúc siêu bự, đáng sợ muốn chết!!

Hoàng Ngân nhấp ngụm rượu trắng trong ly, sau đó không nhìn được ha ha cười lớn.

Cười rồi cười, vô hình hốc mắt lại ướt nhòe.

Thật muốn trở về lúc trước...

Trở về tìm Đỗ Hoàng Ngân tuổi trẻ đầy ngông cuồng, không sợ ngã không sợ đau ấy, hỏi thử mình năm đó làm thế nào mới có dũng khí một đường theo đuổi người đàn ông này.

Cao Dương Thành chăm chú nhìn nụ cười rung rung của cô, ngực như bị thứ gì đó nặng nề gõ một cái, hơi bút rút, cũng hơi khó chịu.

Gương mặt anh tuấn nghiêng sang một bên, ngụm rượu trắng, đôi mắt đen nhánh sâu thẳm.

“Đỗ Hoàng Ngân, đừng nói đến những chuyện đã qua nữa, nhắc tới mọi người đều không vui.”

Cao Dương Thành trầm giọng nói.

Hoàng Ngân hơi ngẩn người, liếm môi: “Tổng giám đốc Cao cũng sẽ không vui.”

Cao Dương Thành giương mắt nhìn cô: “Tôi chưa từng phủ nhận trước kia tôi yêu cô.”

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy trong lòng đau xót: “Vậy bây giờ thì sao?”

Vấn đề này, cô gằn như là bật thốt lên theo bản năng.

Chân mày Cao Dương Thành nhíu chặt, nhưng không chút suy nghĩ lập tức cho cô câu trả lời: “Không yêu nữa.”

Ba chữ như một đòn giáng thẳng vào đầu.

Thật ra thì Hoàng Ngân đã sớm đoán ra đáp án, nhưng nghe anh tỉnh bơ nói ra như thế, loại cảm giác đó, thật sự... vô cùng khó chịu.

Cô lại nhấp một ngụm rượu trắng bên cạnh, hớp này uống hơi nhiều, rượu thiêu đốt cổ họng cô, hơi đau, khiến cô bị sặc ho khan mãi liệt.

Giờ phút này, Hoàng Ngân biết...

Biết là đời này mình thật sự không thể quên được người đàn ông này rồi!

Chợt, cô nhớ lại những gì xảy ra trong phòng vệ sinh lúc bữa tối, trong lòng cô cảm thấy càng bi thương hơn.

Hôm nay quan hệ giữa bọn họ thật ra là cái gì?

Cô còn quỳ xuống trong phòng vệ sinh phục vụ người đàn ông này? Lấy thân phận gì?! Bạn gái cũ? Mẹ đẻ trẻ?

Hơn nữa, anh còn là người có vợ!!

Bây giờ nghĩ lại, thật là hèn hạ!!

Càng như vậy, trong lòng Hoàng Ngân càng thấy phiền.

“Cao Dương Thành, anh nói xem vì sao tuổi trẻ thanh xuân của tôi lại uổng phí hết trong tay anh?”

Ngực Hoàng Ngân bỗng cháy đau đớn, cô hít một hơi, nhìn gương mặt anh tuấn tuyệt tình của anh, lầm bầm nói: “Nếu như năm đó tôi không gặp phải anh, có khi nào tôi còn trải qua vui vẻ hơn một chút không?”

Hoàng Ngân thật sự không biết, nếu để cô chọn lại lần nữa, cô vẫn sẽ chọn không gặp lại người đàn ông này...

Bởi vì gặp anh, yêu anh, rời khỏi anh, tất cả mọi chuyện này cũng quá đau đớn rồi!!

Qua bốn năm, lại bốn năm, yêu hơn mười năm, đến cuối cùng đổi lấy kết cục không có gì, cô đã thật sự cạn kiệt sức lực rồi...

“Tôi sắp kết hôn rồi!”

Cô đột nhiên nói.

Cao Dương Thành ngẩng đầu lên nhìn cô.

Ánh mắt đục ngầu.

Hoàng Ngân thở dài, đôi mày thanh tú cau lại, sau đó giãn ra, cô cúi đầu, mi mắt rủ xuống, thấp giọng lầm bầm nói: “Tôi mệt mỏi rồi...”

Bất kể là mệt mỏi vì đuổi theo bước chân anh, hay là mệt mỏi bởi vì quá nhung nhớ anh, hay mệt mỏi bởi vì chia xa...

Tóm lại, cô mệt rồi...

Tóm lại, cũng là vì anh...

Ngực Cao Dương Thành phập phồng mãnh liệt, thở ra mấy hơi: “Nghĩ kỹ chưa?”

“Nghĩ kỹ rồi!”

Hoàng Ngân bình tĩnh gật đầu.

Ánh mắt ửng đỏ, đáy mắt ngập nước.

“Tôi sẽ cố gắng để bản thân và chồng tương lai thật hạnh phúc...”

Cô nhẹ nhàng, thận trọng, thành kính hôn lên chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út của mình.

Louis...

Cô sẽ cố gắng!!

Sẽ cố gắng để anh hạnh phúc!

Sẽ cố gắng để yêu anh!!

Sẽ cố gắng đem tất cả tình yêu trao cho người đàn ông bên cạnh này trao hết cho anh!

Không chắc làm được, nhưng ít ra cô sẽ cố gắng, hết sức cố gắng!!

Nụ hôn trước mắt giống như một con dao, cắm thẳng vào trái tim Cao Dương Thành.

Mặc dù trước kia anh đã đoán ra kết quả sẽ như vậy, nhưng từ miệng cô khẳng định nói ra, trong lòng anh rõ ràng rất chua chát.

“Đỗ Hoàng Ngân.”

Giọng nói của anh... khàn đặc.

-----oOo-----

Chương 205: Khó bỏ khó xa rời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh bung ly rượu lên, chủ động nhẹ nhàng chạm vào trên miệng ly của Hoàng Ngân: “Nếu có kiếp sau... em đừng gặp anh nữa! Đừng lãng phí thanh xuân tốt đẹp với loại người như anh, không đáng!”

Mắt anh đen nhánh như đầm nước, trũng sâu xuống.

Đáy mắt nhiễm màu đỏ tươi: “Thêm một câu nữa là em hãy sớm gặp đúng người.”

“Còn nữa...”

“Hạnh phúc một chút, hãy quên hết những người và chuyện nên quên kia đi!”

Anh đứng dậy...

Thân hình cao lớn cúi đầu xuống với Hoàng Ngân như thân sĩ, tay anh nâng niu má cô, nâng cằm cô lên rồi sau đó...

Anh nhẹ nhàng, chân thành hôn trán cô như vừa rồi cô hôn chiếc nhẫn

trong tay.

Bờ môi mỏng mềm mại dán lên da thịt Hoàng Ngân, trong cái lạnh buốt hiện ra sự nóng bỏng.

Thieu đốt Hoàng Ngân, ngực cô đau nhói như bị kim châm.

Một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống từ trong hốc mắt, chỉ nghe thấy giọng Cao Dương Thành vang lên từ trên đỉnh đầu cô: “Mẹ nó à, mãi mãi đừng nghi ngờ tầm quan trọng của em trong trái tim anh! Đừng hỏi anh còn yêu em không, có một số người đã định trước đời này phải đặt trong tim, nhưng thứ tình cảm này chẳng ai biết có liên quan đến tình yêu không, nhưng ít nhất... cha của đứa bé hy vọng em có thể hạnh phúc hơn bất kỳ ai... Vậy nên, nhất định phải sống tốt hơn một chút nhé, anh chúc em hạnh phúc!”

Nước mắt của Hoàng Ngân rơi như mưa, đến cuối cùng thậm chí cô khoa trương đến nỗi khóc co rút lại.

Câu chữ cảm động lòng người lần này của Cao Dương Thành thâm đậm thử thách và khó khăn trong mười năm nay của họ, tình nghĩa mười năm ngoài tình yêu thì còn có rất nhiều rất nhiều...

Cao Dương Thành không hề gạt lệ cho Hoàng Ngân

Anh chỉ cúi xuống, nhìn thẳng vào cô.

Hoàng Ngân nhếch nhác lau nước mắt cho mình: “Cảm ơn... Cảm ơn...”

Cô chân thành nói cảm ơn.

Hoàng Ngân biết lời này là lời nói ra từ đáy lòng anh.

Vứt bỏ hết tất cả ngăn cách giữa họ, vứt bỏ hết sự ghẻ lạnh nguy trang trên người anh kia, anh mở rộng cánh cửa trái tim dặn dò cô, chúc phúc cho cô...

Giống như khi cô bước lên thảm đỏ, người cha khoác tay cô ở bên cạnh liều mạng nói với cô, đời này phải nắm chặt cơ hội hạnh phúc, cũng dùng ngữ điệu tiếc nuối nhất để cô hạnh phúc.

Cô không có cha nhưng cô chỉ có người đàn ông quan trọng nhất là anh.

Mà Hoàng Ngân lại không biết rằng, người phụ nữ mang ý nghĩa phi phàm nhất trong sinh mệnh của anh từ trước đến giờ chỉ có cô.

Đời này, hạnh phúc của cô chính là chôn trở về cuối cùng của anh!

Nhưng Cao Dương Thành lại không biết rằng, chôn trở về hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô, chỉ anh có thể cho!

Dù cùng trải qua khó khăn và thử thách nhưng với cô đã là hạnh phúc xa xỉ nhất...

“Cạn ly...”

Hai người nâng ly uống hết.

Vui vẻ uống cạn sạch rượu trắng trong ly.

Có lẽ lúc này ai cũng rõ, qua đêm nay, họ của sau này sẽ chẳng còn liên quan tới nhau nữa.

“Cao Dương Thành, cảm ơn anh năm đó vì cứu Dương Dương mà đã cưới Khuất Mỹ Hoa, thật ra trong lòng em và Dương Dương đều rất biết ơn anh, có lúc nghĩ đến thì trong lòng cũng vô cùng áy náy, sợ hãi, em và con đều sợ anh sống không hạnh phúc...”

Hoàng Ngân nói đến đây thì ngẩng đầu, con người ngấn nước mắt nhìn anh chăm chú: “Những năm này anh sống tốt chứ?”

Cô chỉ muốn một câu trả lời.

Một câu trả lời có thể khiến lòng cô bình yên.

“Em thấy cuộc sống của anh rồi đó, rất tốt!”

“Vậy thì tốt...”

Hoàng Ngân gật đầu rồi lại gật đầu.

Vậy nên...

Cứ thế đi!

Mọi người vẫn rất tốt, còn gì quan trọng hơn điều này?

“Em no rồi, cũng nên về thôi...”

Hoàng Ngân đứng dậy muốn đi nhưng đầu hơi choáng váng.

Cao Dương Thành đứng dậy theo, anh đặt hai tờ một trăm lên bàn:

“Liêm, tôi trả tiền.”

Anh chào một tiếng rồi ung dung cất bước đuổi theo Hoàng Ngân: “Anh tiễn em.”

“Không cần đâu.”

Hai người đứng ở cửa quán ăn, gió đêm từ từ lướt qua, mang đến từng trận khí nóng của mùa hè.

“Anh cũng đã uống rượu nên em tự bắt xe về! Anh cũng đừng lái xe, anh dừng xe trong bãi đậu xe rồi cùng gọi xe về nhé.”

“Được.”

Cao Dương Thành nghe lời cô.

Hoàng Ngân đi trước đón xe nhưng lại bị Cao Dương Thành kéo lại:

“Đợi đã.”

Nói xong, anh xoay người đi vào hẻm nhỏ tối tăm trong dãy những quán ăn.

Hoàng Ngân sững sờ một lúc.

Trong lòng cô nghĩ rồi cũng đi theo anh vào hẻm nhỏ.

Ánh đèn ở đầu hẻm dư sức chiếu sáng, bóng dáng cao lớn của Cao

Dương Thành ảm trong ánh sáng yếu ớt lại hơi cô đơn, im ắng.

Hoàng Ngân vội đuổi theo bước chân anh.

Hai người dừng trước máy bán hàng tự động.

Hoàng Ngân sững sờ nhìn tất cả trước mắt, cả người giống như ở trong mơ.

“Không ngờ qua nhiều năm như vậy rồi mà nó vẫn còn.”

Hoàng Ngân xúc động.

Thứ có từ mười năm trước mà giờ đây lại vẫn như cũ.

Cao Dương Thành dùng mũi chân đạp nhẹ vào góc phải cửa ngàm: “Đong...” một tiếng đã thấy một lon Tuyết Bích lăn xuống theo tiếng kêu.

Hoàng Ngân ngạc nhiên mừng rỡ trợn mắt: “Nhiều năm như vậy rồi mà nó vẫn chưa được sửa?”

Trước kia khi hai người rảnh rỗi thì thích đá hai chân trước máy bán hàng tự động này, kết quả nào biết một ngày, chân nhỏ của cô đạp mạnh, một bình nước liền rơi ra, sau đó thì không sửa chữa được nữa.

Nhưng Hoàng Ngân không ngờ tới, cũng nhiều năm vậy rồi mà lỗi BUG này vẫn chưa được sửa, quả thật hơi vi diệu.

Cao Dương Thành im lặng, anh đưa đồ uống trong tay cho cô rồi dựa vào vách tường bên cạnh hút thuốc.

Thật ra, máy bán hàng tự động năm đó đã sớm bị vứt đi, cái hiện tại do Cao Dương Thành đặt, từng bị anh động tay chân, đương nhiên thuận tiện mua luôn.

“Hóng gió rồi đi nhé!”

Anh đề nghị.

Anh dựa trên vách tường đầu hẻm, châm một điếu thuốc.

Ánh sáng của tàn thuốc lập lòe, khói xanh lượn lờ bay lên làm mờ gương mặt anh tuấn vốn đã không thấy rõ của anh.

Hoàng Ngân bước đến gần anh.

Cô đứng yên cạnh anh, nghiêng đầu rồi híp đôi mắt mơ màng vì say nhìn người đàn ông vô cùng hấp dẫn trước mắt.

“Hút thuốc có vị gì?”

Cao Dương Thành đứng thẳng người, anh lại châm điếu thuốc trong tay: “Em hỏi làm gì?”

“Mượn anh hút một hơi.”

“Em làm vậy!”

Cao Dương Thành lờm cô không vui.

“Chỉ một hơi thôi.”

Hoàng Ngân ngang bướng yêu cầu.

“Không được.”

Cao Dương Thành từ chối: “Em muốn hút thuốc làm gì?”

“Khi tâm trạng không tốt, có phải có thể làm dịu tâm trạng một lúc bằng cách hút thuốc không? Cao Dương Thành, mượn anh hút một hơi nhé...”

Cao Dương Thành nhíu chặt chân mày: “Em đừng ồn ào.”

Anh nói rồi cũng không quan tâm điếu thuốc trong tay hút xong chưa mà ném bên chân, giẫm tắt rồi nhặt lên vứt trong thùng rác.

“Anh không hút nữa, đi thôi.”

“Bác sĩ Cao, anh cai thuốc đi...”

Hoàng Ngân đi theo sau lưng anh nhắc nhở.

Tuy hút thuốc qua đường hô hấp nhưng trong thuốc lá có thành phần nicotin, sẽ mê hoặc hệ thần kinh, phá hủy hoạt động của dạ dày, ruột,...

Từ trước đến nay, dạ dày anh không tốt.

Trước kia mỗi lần thấy anh hút thuốc, thật ra cô đều muốn nhắc nhở anh, bốn năm trước anh hút thuốc không xem như nguy hiểm nhưng hiện giờ Hoàng Ngân phát hiện càng ngày anh càng hút thuốc nhiều, lúc trước mỗi lần cô tới phòng làm việc tìm anh thì đều phát hiện trong gạt tàn của anh gần như lấp đầy tàn thuốc.

Ngày trước không nói vì cô thấy số lượng ít nên vẫn có thể chấp nhận.

Còn bây giờ, cô thấy không thể chấp nhận được, vả lại... giờ không nói thì từ nay về sau thật sự không có cơ hội nữa.

Đầu tim Hoàng Ngân hơi chua chát, đau đớn.

Nhưng cô lại nghe được anh nói: “Ừ.”

Trả lời cực kỳ ngẫu hứng như chỉ thuận miệng đáp lại, nhưng Hoàng Ngân biết anh nói được làm được.

Khóe miệng cô có ý cười nhàn nhạt, cô đuôi theo bước chân anh, đi theo tiết tấu bước chân anh bước tới phía trước.

Bước chân anh hạ xuống càng bước càng nhỏ.

Nhưng bỗng nhiên anh giơ tay, không nén nổi tình cảm kéo cô vào trong ngực mình.

“Đồ Hoàng Ngân...”

“Đồ Hoàng Ngân”

Anh ôm cô, không ngừng nỉ non tên Hoàng Ngân như đã say.

Giọng nói khản vỡ tan trong gió, hơi đau đớn...

“Hoàng Ngân...”

“Em ở đây...”

Hoàng Ngân vùi trong ngực anh, nhẹ nhàng đáp lời anh, cô cẩn thận từng li từng tí trả lời, cô chỉ sợ vừa trả lời đã tỉnh mộng.

Cơ thể yêu kiều mềm mại nằm trong lồng ngực ấm áp của anh, tham lam ngửi mùi thơm cỏ xanh quen thuộc mà khiến cô mê hoặc...

“Em ở đây...”

Cô chôn mặt trong lồng ngực ấm áp của anh, nghe nhịp tim mạnh mẽ, bỗng nhiên Hoàng Ngân cảm thấy mình vẫn đang ở trong mơ, tất cả đều hiện lên không chân thực.

Mùi vị hoóc-môn của nam giới trên người anh vẫn dễ chịu như vậy, dù còn sót lại mùi thuốc lá nhàn nhạt nhưng vẫn khiến Hoàng Ngân mê mẩn, đắm say.

Dường như trời sinh anh đã có một loại ma lực hấp dẫn cô, khiến cô mãi mãi không thể thoát khỏi anh.

Bàn tay nhỏ của cô theo bản năng nắm chặt khuỷu tay anh, cảm giác đó tựa như chỉ sợ anh sẽ rời khỏi cô bất cứ lúc nào.

Bàn tay to lớn, lạnh như băng của Cao Dương Thành nắm eo Hoàng Ngân, buộc đầu cô thật chặt trong lồng ngực mình.

Cầm anh chống trên tóc Hoàng Ngân rất lâu...

“Đi thôi, về nước Pháp nhé.”

Anh sợ cô không đi nữa thì mình sẽ tưởng thật mà không buông cô ra được.

Hiển nhiên từ lúc bắt đầu bảo cô trở về đã sai rồi!!

Anh tưởng rằng mình có thể duy trì khoảng cách thích hợp với cô nhưng giờ đây xem ra rõ ràng anh đã đánh giá cao sức khổng chế của bản thân.

Anh mất không chế với cô từng lần từng lần.

Từ đêm say rượu ngày đó đến hôm nay, tất cả những gì trong phòng vệ sinh, rồi đến cái hôn vừa rồi và cái ôm lúc này...

Căn bản anh khó mà kiềm chế được tình cảm với cô.

Cơ thể yêu kiều của Hoàng Ngân cứng đờ.

Hàm răng cô cắn chặt môi dưới không trả lời anh.

Trái tim cô như ngâm trong axit, ê ẩm căng ra hơi đau.

“Em về nước Pháp với anh ta đi, đừng ở lại đây nữa.”

Cao Dương Thành nhẹ nhàng kéo Hoàng Ngân từ trong lòng ra, anh nắm lấy bờ vai gầy của cô, thuận theo rồi nhìn chăm chú vào cô thắm thiết: “Đỗ Hoàng Ngân, em nhất định phải để mình sống tốt, đã lãng phí mười mấy năm thanh xuân tốt đẹp rồi nên đừng lãng phí nửa quãng đời tốt đẹp còn lại nữa...”

Hốc mắt Hoàng Ngân bị những lời anh nói thiêu đốt đỏ bừng.

Hàm răng cô cắn chặt môi dưới, con mắt ngập nước sững sờ nhìn anh.

Nhìn mãi nhìn mãi, khuôn mặt lạnh lùng trước mắt cô kia càng mơ hồ.

Mãi đến lúc cuối cùng, gần như không nhìn rõ.

Cô gật đầu, giọng nói nghẹn ngào: “Anh cũng nhất định phải hạnh phúc!!”

Rốt cuộc Hoàng Ngân vẫn khóc, đầu cô cắm vào trong lồng ngực anh, ôm chặt eo cường tráng của anh: “Cao Dương Thành, xin anh nhất định nhất định phải hạnh phúc!! Nếu thực sự định sống cả đời cùng cô Khuất thì hãy cố gắng hết sức yêu cô ấy nhé!”

Hai người yêu nhau mãi mãi hạnh phúc hơn yêu đơn phương hoặc được yêu.

Cao Dương Thành khẽ cười, anh không dấu vết đẩy Hoàng Ngân từ trong ngực mình ra, anh xoa đầu cô: “Anh có thể tự lo được cuộc sống của anh, em không cần phải nhọc lòng thay anh đâu.”

Nói xong, anh bước tới đầu hẻm.

Gần như anh đã hoàn toàn tỉnh rượu.

Hoàng Ngân ngơ ngẩn nhìn hình bóng rời đi của anh...

Ánh đèn yếu ớt chiếu lên bóng dáng cô đơn của anh, khiến bóng anh nhỏ dần dần.

Bỗng nhiên...

Có một suy nghĩ điên cuồng chợt hiện lên trong đầu Hoàng Ngân

Nhìn bóng dáng cô đơn kia, cô lại lại một lần nữa nảy sinh xung động giữ anh lại.

Tất cả hành động tiếp theo đều thoát khỏi sự khống chế của bộ não cô.

Hoàng Ngân xông lên trước mấy bước, cô ôm eo cường tráng của Cao Dương Thành từ phía sau.

Lúc này, rõ ràng cô cảm giác được người đàn ông trong ngực mình cứng đờ.

-----oOo-----

Chương 206: Gặp cha mẹ

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Bác sĩ Cao...”

Tiếng nói khê khàng của Hoàng Ngân gọi anh.

“Chỉ cần anh nói một câu anh không muốn em kết hôn thì em có thể không lấy chồng nữa...”

Bóng lưng dày rộng của Cao Dương Thành cứng đờ.

“Chỉ cần một câu nói của anh!!”

Nước mắt Hoàng Ngân vẫn không chịu thua kém rơi xuống: “Chỉ cần một câu của anh, cho dù muốn em lưng mang tiếng xấu thì em cũng bằng lòng ngu ngốc ở bên anh...”

Rốt cuộc cô vẫn yêu anh...

Thì ra dù bảo cô chịu tiếng xấu của kẻ thứ ba, cô cũng vẫn bằng lòng ở bên cạnh người đàn ông này!!

Rốt cuộc đây là tình yêu như thế nào mới khiến cô ngay cả ranh giới cuối cùng cũng xói mòn?

“Đỗ Hoàng Ngân, những lời anh vừa nói với em đều vô ích à?”

Giọng nói của Cao Dương Thành lạnh đến nổi hơi thấu tim, cứng rắn như đầu cây kim nhọn, từng mũi từng mũi đâm vào ngực Hoàng Ngân.

Cô ôm tay anh nhưng bị anh lạnh lùng, cứng rắn mà tuyệt tình đẩy ra.

Anh xoay người nhìn Hoàng Ngân ở sau lưng anh khóc hơi nhếch nhách.

Màu sắc con người tối tăm trầm xuống, đôi mắt đen kịt như trong đầm nước, giữ kín như bưng làm người ta dù làm thế nào cũng không thể suy nghĩ thấu triệt.

“Làm rõ ràng nhé, anh, đã kết hôn! Chưa từng nghĩ muốn li hôn! Đương nhiên, anh càng không có thói quen bao nuôi cùng một người tình trong thời gian dài!”

Nói xong, Cao Dương Thành khoanh tay, bước khỏi đầu hẻm dứt khoát nhưng vẫn tao nhã.

Chỉ để lại Hoàng Ngân cô đơn một mình đứng trong hẻm, nhìn bóng lưng của anh, cô không ngừng rơi lệ.

Cô đã bị từ chối!

Dù hèn mọn như vậy nhưng cô lại vẫn... bị anh nhẫn tâm từ chối!!

Anh không cần cô...

Nhưng vì sao có một số lúc cô vẫn có thể cảm thấy rõ ràng tình yêu anh không thể dứt bỏ với mình...

Anh vẫn yêu cô đúng chứ?

Nhưng vì sao phải năm lần bảy lượt đẩy cô ra? Vì hôn nhân? Vì gia đình?

Nếu là thế thì cô đâu phải vẫn tiếp tục giữ vững lập trường? Đúng như anh nói, Cao Dương Thành anh thực sự đã là người có gia đình!

Đỡ Hoàng Ngân, buông bỏ anh đi, coi như là bỏ qua cho mình...

Được không?

Gió thổi làm khô nước mắt cô.

Hoàng Ngân nắm lấy túi xách, giẫm lên giày cao gót thạch anh, từng bước từng bước ra khỏi đầu hẻm.

Vũ Phong đưa Dương Thùy Sam về nhà, xe càng chạy càng lệch khỏi quỹ đạo.

Đợi Dương Thùy Sam tỉnh lại thì thấy xe đã chạy vào ngoại ô, bốn phía là một mảng đen kịt, đưa tay không thấy năm ngón, hai tia sáng duy nhất còn lại là đèn xe của họ, cô sợ hãi: “Anh dẫn tôi đi đâu vậy?”

Dương Thùy Sam phòng bị trùng mắt với Vũ Phong.

“Nhà tôi.”

Vũ Phong thản nhiên trả lời

“Nhà anh?”

Dương Thùy Sam trợn to mắt: “Vũ Phong, anh điên rồi à? Vô duyên vô cớ mà anh dẫn tôi tới nhà anh làm gì?”

“Mẹ tôi đã đến, bà ấy nói muốn gặp cô.”

Vũ Phong cũng không mấy may giấu kín.

“Đồ thần kinh!” Dương nhiên người cô mắng là Vũ Phong.

Dương Thùy Sam thật sự tức giận: “Muốn gặp tôi? Vì sao? Anh cho rằng tôi là gì của anh? Thực sự coi tôi như con dâu của bà ấy à? Vũ Phong, tôi nói với anh nhé, tôi không phải con dâu bà ấy! Không phải!!!”

“Bây giờ không phải, sau này nhất định phải!”

Vũ Phong nói rồi cầm tay lái quẹo trái, Dương Thùy Sam không ngồi vững nên cả người đều bổ nhào về phía anh ta.

Cơ thể yêu kiều mềm mại bổ nhào vào trong ngực anh khiến Vũ Phong nhướng cao mày rậm, anh nhếch miệng lên: “Tôi đang lái xe! Đừng vội chủ động ôm ấp yêu thương, đợi một lúc nữa có rất nhiều cơ hội.”

“...”

Dương Thùy Sam phát điên.

“Vũ Phong, anh đủ rồi! Để tôi xuống xe.”

Cô lười tranh cãi với cái tên vô sĩ này.

Cô vội vàng vùng ra từ trong ngực anh, muốn xuống xe nhưng cửa xe rõ ràng đã khóa nên không mở được.

Vũ Phong căn bản không để ý đến cô.

Bỗng nhiên đèn đường phía trước sáng lên, Dương Thùy Sam hơi tò mò rút cuộc đây là đâu, men theo đèn đường nhìn ra ngoài, dường như lò mò là một ngôi nhà trên núi, mà xe của họ đang chạy lên trên xuôi theo đường trên ngọn núi này.

Sắc mặt Dương Thùy Sam trắng nhợt lộ vẻ hoảng sợ: “Anh dẫn tôi lên núi à? Làm gì thế?”

Cô theo bản năng trốn về phía cửa xe, dường như muốn trốn Vũ Phong xa một chút.

Trong đầu cô tưởng tượng ra hình ảnh trong tin tức: Một cô gái được bạn bè đã quen biết hai năm chở lên núi chơi, kết quả không thể xuống núi nữa, khi cảnh sát tìm thấy cô gái thì cô bị nhét trong bao tải, ném ở trong rừng nơi núi sâu, toàn thân đều là máu, và lại toàn thân trên dưới có gần hai mươi vết dao...

Dương Thùy Sam càng nghĩ càng rơm nước mắt hoảng sợ: “Vũ... Vũ Phong, anh đừng làm vậy! Nếu anh dám làm vậy, tôi... tôi báo cảnh sát!!”

Vũ Phong thấy dáng dấp sợ hãi của Dương Thùy Sam thì trong lòng giận đến mức cuống cuống.

Thì ra trong lòng người phụ nữ này, mình chỉ có chút hình tượng này?

Quả thật anh là người đàn ông biến thái nhất, vô sỉ nhất mình từng gặp, tuyệt tối không có người thứ hai sánh bằng!!

Vũ Phong một chân đạp van ầm xuống, xe thể thao màu bạc chạy như bay lên sườn núi như tên lửa.

.....

Núi Linh Khê chỉ có duy nhất một biệt thự độc lập ở sườn núi.

Diện tích biệt thự chiếm ít thì cũng năm nghìn mét vuông, bao gồm sân ngoài trời, suối phun, hồ bơi,...

Phong cách của cả biệt thự giống hệt biệt thự ở thành phố A của anh, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều được vây quanh bởi các loại hoa tươi, cỏ cây, vừa đến gần thì mùi thơm tươi mát tự nhiên tràn trong không khí đã xông vào mũi, thỏa mái thật!

Quả thực đây chính là thiên đường, thánh địa.

Nhưng hiển nhiên Dương Thùy Sam không có ý tiến vào.

Cô đứng yên ở cửa rất lâu, không chịu vào nhà.

Cô cảm thấy như thế thật kì cục, vô duyên vô cớ bị anh kéo vào trong nhà, và lại còn... gặp cha mẹ?!

Gặp cha mẹ gì cơ? Vì sao cô phải gặp cha mẹ anh? Lấy thân phận gì gặp cha mẹ anh?

Quá kì cục! Quá kỳ cục!!

Quả thực Dương Thùy Sam thấy đối diện với người đàn ông này có chút bất thường.

“Vũ Phong, chúng ta đừng ồn ào nữa, được không?”

“Đến thì cũng đến rồi, làm dâu nhà tôi không thì vào nói với mẹ tôi.”

Vũ Phong kéo váy cô.

Gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Dương Thùy Sam đã co rúm lại, cô thuận tay lôi váy mình từ trong tay anh ra, cô không vui nói: “Anh tự nói với dì đi!”

“Thùy Sam!!”

Còn chưa kịp đợi hai người trao đổi xong thì bỗng nhiên tiếng gọi nhiệt tình đã vang ra từ trong biệt thự.

Người tới ngoài mẹ Vũ Phong, Lê Thu Vũ thì còn có thể là ai đây?

Lê Thu Vũ mặc chiếc xườn sám ngắn màu tím tôn dáng, vai khoác áo ngoài cộc tay cùng màu, chân đi đôi giày cao gót nhỏ màu đen tao nhã chậm chậm bước tới.

Bà mặc trang phục điển hình của phu nhân nhà giàu nhưng không hề dung tục chút nào, vả lại còn mang theo vài phần khí chất đoan trang, ưu nhã bất phàm.

-----oOo-----

Chương 207: Chơi trò chơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

“ Dì.”

Dương Thùy Sam cười và chào hỏi một cách lịch sự.

Dương Thùy Sam với Lê Vũ Thư không còn xa lạ nữa, tới tới lui lui, ít cũng gặp qua chục lần.

Không phải ở bệnh viện mà gặp nhau trên phố, dù sao cũng gặp nhau không ít, dần dà thành quen biết.

“Thằng con dì đúng là không hiểu lễ phép, đưa người ta về nhà mà còn không mời vào!

Nào nào, Thùy Sam mau vào đây ngoài trời nóng lắm.

Lê Vũ Thư quở trách con trai một trận rồi kéo tay Dương Thùy Sam vào biệt thự.

Vừa vào biệt thự, Lê Thu Vũ đã cùng Dương Thùy Sam nói chuyện, nói những chuyện trên trời dưới đất, chuyện tiên thiên bát quái.

Trong thế giới của phụ nữ, đàn ông không thể chen vào một câu, Vũ Phong ngồi cạnh nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua, lông mày nhíu sắp thành chữ “xuyên”.

“Mẹ, muộn rồi, mẹ còn không đi ngủ đi.”

Vũ Phong cuối cùng chịu đựng không nổi phải nhắc khéo mẹ.

Đây là thời cơ để gần gũi nhau nhưng tất cả đã bị mẹ phá hỏng rồi, quả thực nhàm chán.

“Đúng đúng đúng, ay ya, bà già này, phải đi nghỉ sớm thôi, dưỡng sinh, dưỡng sinh!”

Bị con trai nhắc nhở như vậy, Lê Thu Vũ mới tỉnh ngộ.

“Dì à, không còn sớm nữa, con cũng phải về thôi.”

Dương Thùy Sam vừa nói vừa đứng dậy.

“Tụi trẻ các con vẫn còn sớm! Cứ ngồi chơi đi, dì bảo thím Lý đi nấu canh, đây là tâm ý của dì không uống là không được về!”

Lê Thu Vũ nắm tay Dương Thùy Sam, cười và nghiêm túc nói.

Đã nói như vậy rồi, Dương Thùy Sam mà đi thì rõ ràng không có chút lịch sự nào.

“Được ạ, cảm ơn dì.”

Dương Thùy Sam miễn cưỡng đồng ý

“Đi đi! Để tiểu Phong nhà dì dẫn con đi chơi! Dì không làm phiền đám trẻ các con nữa.”

Vũ Phong nhận lệnh, đưa tay ra để dắt Thùy Sam, nhưng bị cô ấy tránh né. Lê Thu Vũ vừa nhìn đã đoán ra liền nhẹ nhàng đẩy vai Thùy Sam, cố tình xuyên tác ý của cô ấy.

“.....”

Thùy Sam muốn nói, bản thân cô ấy là người không khai sáng đến thế!!!

Nhìn nét mặt cứng nhắc của Lê Thu Vũ, Thùy Sam chỉ có thể để Vũ

Phong dắt đi, cự nự cùng anh ta lên lầu.

Vừa thoát khỏi tầm nhìn của Lê Thu Vũ, Thùy Sam cố gắng hết sức giữ khoảng cách với Vũ Phong. “Tôi sẽ không tới phòng anh đâu.”

“A.”

Vũ Phong cười gian, “Bản thiếu gia đây chưa dẫn cô gái nào vào phòng riêng đâu, bớt làm trò với tôi đi! Muốn vào trù phi là vợ tôi!”

Anh ta nói xong ngang ngược kéo tay cô ấy vào phòng bên.

Phòng bên là một phòng game?!

Vì thế anh ta kéo cô vào là để chơi những thứ này?

Vũ Phong mặc dù đã sắp 30 tuổi, nhưng khi bắt đầu chơi game thì lại như một đứa trẻ.

Dương Thùy Sam thân là con gái nên không có hứng thú với loại game bắn súng này, Nhưng khi thấy trong game có thể tự cầm súng chĩa vào kẻ lưu manh bên cạnh hơn nữa có thể đánh anh ta chảy máu đầu, Thùy Sam lập tức cũng hứng thú hơn với game này.

Và hơn nữa là cực kì vui!

Dương Thùy Sam tay cầm khẩu súng điều khiển từ xa bắn vào người đàn ông trên màn hình, “ Bắn chết người, bắn chết người!! Đồ lưu manh!!”

Nhìn thấy bộ dạng thảm hại máu chảy ngã nhào xuống đất của nhân vật, “Đã” biết bao!

-----oOo-----

Chương 208: Tôi và anh không thể

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ phòng game bước ra.

“Đi thôi, xuống tầng uống canh.....”

“Tôi muốn về nhà.”

“Uống hết tôi đưa cô về.”

Tối hôm đó, Vũ Phong đưa Dương Thùy Sam về nhà, kết quả cô nằm trên giường trở qua trở lại không ngủ được, trong đầu toàn nghĩ về Vũ Phong, cả người dường như đều trúng tà, muốn cố gắng tìm cách xua đi mà không thể.

Cuối cùng, cô đành phải gọi điện cầu cứu Hoàng Ngân.

“Chị Hoàng Ngân, cứu em.....”

Giọng cô ấy than thở trong điện thoại.

“Sao thế?” Hoàng Ngân lo lắng hỏi cô

“Em không ngủ được, chị ngủ chưa? Nếu chưa ngủ, em đến chỗ chị nhé.”

“Được! Đến đi, đêm nay đến ngủ cùng chị!”

Hoàng Ngân cũng đang bị chuyện của Cao Dương Thành khuấy đảo không ngủ được.

“Được, em tới ngay!”

Tắt điện thoại, Thùy Sam bắt taxi, đi nhanh như bay đến chỗ khách sạn của Hoàng Ngân

Hai cô gái nằm trên giường tán dóc.

Dương Thùy Sam lòng bút rút bút tóc, thì có cảm giác xấu đó là sắp rơi vào cái bẫy bọc đường một lần nữa: “Chị Hoàng Ngân, chị bảo em phải làm sao?”

“Thật sự không có ý định yêu anh ấy à?” Hoàng Ngân hỏi dò.

“Không yêu nữa!!”

Cô nào còn dám!

Sự mất mát của 4 năm trước, đã đủ làm cô tỉnh ngộ.

“Suy nghĩ duy nhất bây giờ của em là làm sao “Đá” anh ta đi, cứ bị anh ta đeo bám, cả đời này em sẽ không lấy chồng được mất.”

Thùy Sam nói xong thở dài.

“Muốn để anh ta không bám theo em rất đơn giản, em tìm bạn trai đi!”

Hoàng Ngân vu vơ nói.

“Thật ả?”

Ánh mắt Dương Thùy Sam sáng lên.

“Thật cái đầu em! Chị chỉ nói vu vơ vậy mà em tưởng thật à! Em rõ ràng thích anh ta, làm sao tìm bạn trai? Tiểu Sam, chị thấy cả đời em ngã dưới móng vuốt của người đàn ông này rồi!”

Đối với lời nói của Hoàng Ngân, Dương Thùy Sam làm lơ, nhưng cô thật ra lại rất nghiêm túc suy nghĩ những lời trước đó: “Chị Hoàng Ngân em thấy chị nói rất có lí, nếu em có bạn trai, anh ta nhất định sẽ ngại làm phiền em! Đúng, vậy cứ như thế đi!!”

Hoàng Ngân nhìn cô: “Em dù sao cũng đừng tùy tiện, tìm bạn trai nào có thể tạm bợ như em.”

“Em không tìm thật.”

Dương Thùy Sam giải thích: “Em nhờ đồng nghiệp giúp đỡ là được rồi, vừa hay Vũ Phong anh ta cứ cho rằng em và anh ta là một đôi.”

“Em nói thật chứ?”

“Thật mà!”

Dương Thùy Sam gật đầu, hình như nghĩ rất thông suốt rồi: “Em và anh ta chắc chắn là không thể, chỉ bằng sớm dứt nhau ra!”

“Em thực sự nghĩ như vậy thì tốt, nhưng tới lúc tổn thương anh ta thì em cũng tự làm tổn thương chính mình đó...”

Hoàng Ngân cũng bị chuyện của Cao Dương Thành dẫn dắt không ngượng.

Tất nhiên, chuyện dẫn dắt nhất là cô, là chuyện kết hôn.

Cô rất cục cớ nên đồng ý lời cầu hôn của Louis không?

Nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên tay ngẩn ngơ, đến nỗi Dương Thùy Sam nói với cô điều gì đó cô cũng không nghe rõ.

Thùy Sam thấy cô nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn, trong lòng cũng hiểu được tâm trạng của Hoàng Ngân: “Chị Hoàng Ngân, đám cưới này, chị định tổ chức thật hay chỉ để chọc tức thầy Cao thôi?”

Hoàng Ngân hoàn hồn lại, nhìn Thùy Sam, chỉnh lại tư thế ngồi ở đầu giường, kéo chăn hỏi cô: “Em cảm thấy sao?”

“Nên hay không nên kết hôn?”

Thùy Sam cũng là người hiểu chuyện.

“Ừm”

Dương Thùy Sam nghĩ một lúc: “Nói thật, thầy Cao đã từng kết hôn rồi, hơn nữa anh ấy hình như cũng không có ý định li hôn, nếu đã như vậy, chị Hoàng Ngân nếu chị vẫn nhớ anh ấy, quả thực em cảm thấy không cần thiết.”

Dương Thùy Sam mỉm cười, ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Em cảm thấy con gái nên nghĩ cho bản thân, em luôn nghĩ, nếu em cũng như chị có chấp thì năm đó em đã bị Vũ Phong tổn thương thành thế nào rồi? Cho nên, chị Hoàng Ngân, lúc nên buông tay thì buông tay, có thể bản thân sẽ

tốt hơn một chút, trên thế giới này đâu có loại tình cảm nào là không buông bỏ được?”

Trên thế giới này không có loại tình cảm nào là không buông bỏ được? Chính xác như vậy! Thời gian sẽ dạy bạn buông bỏ tất cả!

Hoàng Ngân cười, “Con bé này quả thực trưởng thành lên rất nhiều rồi.”

“Vậy sao?”

Dương Thùy Sam dí dỏm chớp chớp mắt, khóe miệng tràn ra chút cay đắng: “Điều này cũng là trưởng thành trong đau khổ đấy!”

Hoàng Ngân thở dài: “Nhưng hình như chị không làm được, chỉ cần anh ấy lướt mắt qua, ôm một cái thì chị không thể chạy thoát được.....”

Cô đang nói liền chui rụt vào trong chăn, nhắm mắt, như một đứa trẻ bất lực đang tìm kiếm nơi có cảm giác an toàn, yên bình.

Cô do dự!

Đồ Hoàng Ngân, kết hôn đi!!

Đã quyết định rồi, đã không có khả năng nữa, thì còn điều gì vương mắc ở đây?

Như Thùy Sam nói, con gái nên nghĩ cho bản thân! Cuộc đời này có được bao nhiêu lần mười năm phung phí?

“Tiểu Sam, chúc ngủ ngon.”

Cô nhắm mắt và chìm vào giấc ngủ.

“Chúc ngủ ngon.”

Thùy Sam đáp lại và cũng chìm vào giấc ngủ

.....

7 giờ sáng

Louis mới từ phòng ngủ bước ra, thì vô tình nhìn thấy một cái bóng quen thuộc mặc tạp dề đang bận rộn trong bếp.

Trong nháy mắt, anh ta có chút ngẩn ngơ

Dường như người phụ nữ đang nấu ăn cho anh như là vợ anh vậy!

Anh bước tới và đến gần cô, khẽ hỏi: “Sao đột nhiên lại tự nấu ăn thế? Alisha đâu rồi? Còn chưa ngủ dậy à?”

Hoàng Ngân nhìn thấy anh ta có đôi chút ngạc nhiên, dừng tay: “Sao sớm thế này anh đã dậy rồi?”

“Anh vẫn luôn dậy sớm.”

Louis nheo mắt với Hoàng Ngân khuôn mặt còn chút lim dim, đưa tay vén lên những sợi tóc rơi trước trán, hàng lông mày rậm, gọn gàng nhìn rất đẹp: “Đêm qua ngủ không ngon, còn dậy sớm nấu ăn?”

“Em không sao, dù sao bây giờ cũng rảnh, chờ chút nữa anh ăn xong, em về ngủ bù cũng được.”

Louis đôi mắt xanh như biển sâu híp lại, vội vàng nhìn cô, giọng nói khàn đi mấy phần: “Em yêu, có thể nói với anh vì sao đột nhiên đích thân làm cơm cho anh không?”

Anh nhìn chăm chú vào ánh mắt Hoàng Ngân, có chút nóng bỏng.

Hoàng Ngân run rẩy.....

Ngẩng đầu, gặp ánh mắt nóng bỏng của anh, hơi thở ngừng lại một giây.

Thở gấp lo lắng, mỉm cười: “Chiếc nhẫn, em nhận rồi.....”

Cô nói rất súc tích.

Nhưng Louis hiểu được!

Trong đôi mắt xanh kia hiện lên niềm phấn chấn: “Thật sao?”

Anh ta hớn hờ ra mặt, nhìn Hoàng Ngân chắc chắn gật đầu, anh ta vui sướng ôm Hoàng Ngân, vui sướng đến nỗi quay mấy vòng: “Tốt quá!! Em yêu, ba mươi năm nay đây là lời rung động nhất mà Louis anh từng nghe.....”

Cảm xúc của anh có chút kích động, ngay cả giọng nói cũng run run.

Quay mấy vòng khiến Hoàng Ngân hơi choáng váng, dường như sự vui sướng của anh đã truyền sang cô, cô cũng khanh khách cười với anh.

Trong lòng lại không thể hiểu nổi, nặng nề không nói nên lời.....

Hình như có gì đó đè nén khiến cô không thể lấy lại được tinh thần.

“Em yêu, cảm ơn em!!”

-----oOo-----

Chương 209: Người một nhà cùng ăn cơm đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giọng nói động lòng người của Louis vang lên bên tai, khí nóng phả lên trên trán cô vô cùng dịu dàng: “Cảm ơn em nguyện ý phó thác cả cuộc đời cho anh, anh Louis thề, nhất định sẽ cho em một hạnh phúc đẹp nhất...”

Anh nói xong cúi đầu đặt lên trán Hoàng Ngân một nụ hôn nóng bỏng. Trái tim Hoàng Ngân có chút ấm áp trở lại.

Lời nói như vậy được nói ra từ miệng một người đàn ông dịu dàng, không một cô gái nào sẽ không động lòng. Cô cũng thế...

Nụ hôn của Louis men theo trán nhỏ của Hoàng Ngân rồi xuống, lướt qua đôi mắt khẽ run của cô, quét qua gò má dần đỏ ửng của cô, tiếp đến là chóp mũi thanh tú...

Cuối cùng dừng lại trước đôi môi hồng mịn màng.

Giây phút đó, Hoàng Ngân nghe thấy rõ ràng tiếng trái tim mình rung động, cũng cảm nhận được hô hấp ấm nóng của anh càng lúc càng nóng bỏng hơn, nặng nề hơn.

Trái tim của Hoàng Ngân cũng theo đó mà thắt chặt. Cuối cùng...

Môi của anh, cuồng nhiệt rơi xuống.

Chính xác, rõ ràng in lên đôi môi mềm mại của cô...

Trái tim Hoàng Ngân sưng lại...

Tay bắt lấy cánh tay khỏe khoắn của anh, bất giác nắm chặt.

Đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm Louis hôn lên cánh môi cô...

Trước đây, khi anh bày tỏ tình yêu, nhiều nhất là sẽ không ngừng hôn lên trán và viền tóc mai của cô, mà lần này...

Môi lưỡi nóng ướt, như thân sĩ vậy, dịu dàng cạy mở cánh môi của Hoàng Ngân, mang theo tình ý nồng đậm chiếm đoạt khoang miệng thơm ngọt của cô... Nụ hôn của anh, không giống với cảm giác tràn đầy xâm lược của Cao Dương Thành, ngược lại vô cùng dịu dàng, là loại nhu tình dường như làm cô say đắm....

Hoàng Ngân rõ ràng cảm thấy mình đã chìm đắm trong nụ hôn sâu nhu tình của anh, nhưng... trong đầu lại đều nhớ đến khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng của Cao Dương Thành...

Hoàng Ngân cảm thấy mình có chút quá đa tình, thậm chí không có cách nào bình tĩnh lại nghênh đón nụ hôn của anh, trái lại, không để ý rời đi nụ hôn của anh.

Bốn cánh môi tách rời...

Đáy mắt của Louis nóng bỏng, giọng nói có chút khô ráp: “Có phải dọa em rồi không?”

“Không, không phải...”

Hoàng Ngân vội vàng lắc đầu: “Không phải tại anh.”

“Không quen?”

Anh dùng lưng ngón tay nhẹ nhẹ xoa cánh môi Hoàng Ngân.

Vô cùng nhẹ nhàng khiến cô xuân tâm nhộn nhạo.

“Vâng, có chút không quen...”

Hoàng Ngân ngượng ngùng cười: “Nhưng mà em sẽ nghĩ cách để bản thân nhanh chóng thích ứng...”

Cô đưa tay kéo xuống ngón tay không an phận của anh: “Ngứa! Mau ra ngoài mau, em làm cơm rồi! Cháo cũng sắp nguội rồi.”

Louis buông cô ra, thân hình cao lớn dựa vào trước bàn bếp bên cạnh không định đi ra, ngắm Hoàng Ngân mỉm cười. Cô đi đến đâu, ánh mắt liền dời theo tới đó, dường như một giây một phút cũng không nỡ rời.

Cứ như vậy nhìn Hoàng Ngân có chút không hay, cô không nhịn được giận nói: “Anh đừng nhìn em như thế, vẫn còn có khách đấy! Để người khác nhìn được thật không hay đâu.”

Cô đẩy anh: “Đi đi đi, giúp em tiếp đón Thùy Sam, để Alisha gọi cô ấy dậy ăn sáng, cô ấy phải đi làm rồi, nếu không lại đến muộn. À, đúng rồi, anh yêu, phiền anh thuận tiện giúp em đưa cô ấy đi làm nhé? Bây giờ đang giờ cao điểm, em sợ cô ấy không gọi được xe.”

“Không thành vấn đề!”

Louis cười: “Là một thân sĩ, đây là việc anh nên làm.”

“Vậy thì tốt!”

Hoàng Ngân cong miệng cười.

Thời gian ăn sáng...

Ba người ngồi quanh bàn, Thùy Sam và Louis khen không ngớt bữa sáng Hoàng Ngân tự tay làm.

“Thùy Sam, có một tin vui muốn chia sẻ với em.”

Hoàng Ngân ngậm thìa, đảo mắt nhìn thẳng Thùy Sam.

Tử Sam liếc nhìn cô, lại nhìn Louis chỉ cười không nói ở đối diện, cô ấy cũng cười theo: “Chị Hoàng Ngân, chị đã nhận lời cầu hôn của ngài Đường rồi sao?”

Hoàng Ngân cười, không nói đúng sai.

Ý cười trên khóe miệng Louis nở rộ: “Cô Dương, đừng xa cách thế, gọi tôi là Louis được rồi.”

“Anh Louis, chị Hoàng Ngân, chúc phúc hai người!! Thật sự... nhất định phải hạnh phúc nhé!!”

Đột nhiên, không biết vì sao, trái tim cô ấy chợt có chút nóng lên, hơi nóng dần dần dâng lên tận trong hốc mắt.

Vẫn luôn dõi theo Hoàng Ngân và thầy Cao, nhưng cuối cùng mỗi người đều có gia đình riêng của mình, cảm giác này có chút khó hiểu.

Nhưng cô ấy thật tình hi vọng, bọn họ đều có thể tìm thấy hạnh phúc của cuộc đời mình!! Cho dù không phải là đối phương, nhưng chỉ cần hạnh phúc, là được rồi!

“Sao thế? Sao đột nhiên lại rơi nước mắt thế này?”

Thùy Sam xúc động như thế, dường như đã động đến sợi dây mẫn cảm trong lòng Hoàng Ngân.

Cô vội vàng đưa khăn giấy cho Thùy Sam, Thùy Sam nhận lấy, cười nói: “Em quá xúc động rồi! Chị Hoàng Ngân, chị làm cô dâu rồi, em nhất định phải làm phù dâu mới được!”

“Đương nhiên rồi! Nhưng mà em đấy, tốt nhất là cũng mau chóng gả đi thôi!”

“Em vẫn còn trẻ mà! Tìm được bạn trai trước rồi tính.”

Thùy Sam thu lại nước mắt, cười vui vẻ.

Thực ra, Hoàng Ngân đã có thể quay lại Pháp.

Bị SSE đá đi, giờ lại có ý muốn kết hôn với Louis, cô xác thực không cần lại phải ở lại trong nước nữa, nhưng Tiểu Bát lại gọi điện tới nói với cô, phương án sơ bộ của cô được giám đốc Cao đánh giá cao.

Chuyện này đối với cô mà nói là một chuyện tốt, nhưng hiện tại xem ra lại không phải thế.

Cô không đi được nữa, bởi vì việc này cũng liên quan đến Tiểu Bát, cô đột nhiên rời đi rồi, phương án đã làm được một nửa liền ngắt đoạn, người bị liên lụy chính là Tiểu Bát, cho nên cô cũng chỉ có thể ở lại.

Huống hồ cô cũng rất có tình cảm với phương án này!

Cô muốn tiếp tục hoàn thành phương án này.

Điện thoại trên bàn vang lên. Người gọi đến hiển thị: Cục cung Dương.

Cô tiếp điện thoại, còn chưa kịp nói gì, đầu bên kia đã vang lên giọng trẻ con nũng nịu: “Mẹ Hoàng Ngân, cứu mạng...” Hoàng Ngân sững sờ, ngồi thẳng người lên: “Bé cung, con sao thế?”

“Bé cung của mẹ sắp đói chết rồi nè!”

Thằng nhóc than phiền qua điện thoại.

Hoàng Ngân chau mày, nhìn đồng hồ trên cổ tay, năm rưỡi rồi, đến thời gian làm cơm rồi.

Nhưng mà, đói chết rồi? Không đến nỗi thế chứ?

“Dì Trần đã làm cơm rồi chứ? Bữa trưa không ăn no sao?” Hoàng Ngân

có chút đau lòng con trai.

Có lẽ là mới về nước, ở nước ngoài đã quen với đồ ăn bên đó, về nước rồi không quá quen thuộc.

“Dì Trần không ở đây, là ba ba xuống bếp, Mẹ Hoàng Ngân, ba con nấu cơm được không đó? Nhìn bộ dáng chậm rề rề của ba, con thấy có lẽ đến bảy giờ vẫn chưa được ăn cơm mất, mẹ có nhanh đến cứu con không? Con sợ đến lúc đó ăn xong sẽ bị tiêu chảy mất.”

“Làm gì đến nỗi thế chứ.”

“Con không nói quá lên đâu, tối hôm qua ba ba xào rau cũng làm con bị mẫn chết, con lại không nỡ nói khó ăn, chỉ đành nhắm mắt nuốt xuống bụng, kết quả khát nước cả đêm, cuối cùng còn tè dầm...”

Hoàng Ngân cười: “Bảy tuổi rồi vẫn còn tè dầm, vẫn còn dám khoe ra nữa, thật xấu hổ!”

“Mẹ Hoàng Ngân!!”

Thằng nhóc ngẩn cô cười nhóc nói: “Mẹ rốt cuộc có đến cứu con trai mẹ hay không?”

“Cứu!” Hoàng Ngân gật đầu: “Con nói với ba con, để ba con làm đồ ăn cho một người là được rồi, mẹ dẫn con ra ngoài ăn.”

“Ra ngoài?”

Thằng nhóc có chút không vui, hứng thú cũng lập tức rơi xuống, đến giọng nói non nớt cũng mang theo mấy phần đáng thương: “Hoàng Ngân, chúng ta không thể giống như người một nhà, ở trong nhà vui vẻ cùng ăn một bữa cơm sao? Con khó khăn lắm mới về một chuyến, con muốn...ba người chúng ta, cùng nhau ăn cơm...”

Trái tim Hoàng Ngân hơi siết lại.

Suy nghĩ của con trai, cô không phải không hiểu, chỉ là...

“Bé cưng, mẹ quên nói với con, mẹ đã đồng ý lời cầu hôn của chú

Đường rồi.”

Cho nên, cái gì nên tránh, cô sẽ tránh. Đôi điện, trong điện thoại, Hương Dương dường như sững lại vài giây.

“Hoàng Ngân, chúng ta cùng ở trong nhà ăn cơm đi...”

Thằng nhóc tiếp tục cố chấp đề nghị: “Chỉ một lần cũng được! Sau này... chính là mẹ với ba dựng của con cùng con ăn cơm rồi! Con muốn... bây giờ cùng ba ăn một bữa cơm, có được không?”

Lời của thằng nhóc khiến hộc mắt của Hoàng Ngân đỏ ửng...

“Được...”

Cô áp úng đồng ý: “Đợi chút, mẹ đến đó ngay đây.”

“Cám ơn Hoàng Ngân, con yêu mẹ! Còn có, chúc mẹ và ba Đường hạnh phúc, bất kể mẹ quyết định làm gì, con trai là người đầu tiên ủng hộ mẹ!” Nước mắt của Hoàng Ngân rốt cuộc không nhịn được mà trào ra.

Cô cảm thấy con trai cô thực sự trưởng thành rồi: “Bé cưng, mẹ cũng yêu con...”

Cúp điện thoại, Hương Dương có chút mất mát.

Nhìn hình bóng vẫn luôn bận rộn vì mình trong phòng bếp, cậu bé lại cảm thấy bóng dáng ấy có chút cô tịch, có chút lạc lõng. Sau này... cuộc sống của ba chỉ còn lại dì Trần, ba có cô đơn không? Ba có nhớ mình và mẹ không?

Thực ra, dì Trần có ở nhà, cậu vừa lừa Hoàng Ngân.

Là ba ba chủ động nói muốn đích thân xuống bếp làm một bữa cơm tình yêu, mà cậu cảm thấy bữa cơm tình yêu thế này phải chia sẻ với mẹ đầu tiên mới đúng, nên cậu vì lừa mẹ đến mới nói dối.

“Ba ba!!”

Dương Dương đứng trước sofa trong phòng khách, cao giọng gọi Cao

Dương Thành.

“Mẹ con nói muốn đến đây ăn cơm, bảo con báo cơm cho mẹ, ba nhớ nấu nhiều cơm chút nha.”

Cao Dương Thành đang mãi lật điện thoại xem sách dạy nấu ăn chợt sững người, một giây sau lại tiếp tục cúi đầu lướt xem sách nấu ăn, không trả lời Hướng Dương. Trên mặt anh cũng không có bất kì biểu tình dư thừa nào.

Chuông cửa nhanh chóng vang lên. Người mở cửa là dì Trần.

“Dì Trần?”

Hoàng Ngân đứng trước cửa, vừa thấy dì Trần liền ngơ ngác.

Dì Trần cười cười: “Cô chủ, mau vào trong, cậu chủ đang làm cơm cho cô và cậu chủ nhỏ đấy!”

“Hoàng Ngân...”

Một cái đầu nhỏ thò ra sau lưng dì Trần, là Dương Dương.

Hoàng Ngân vờ tức giận trừng thẳng nhóc, cong người véo véo mũi cậu, “Con dám lừa mẹ!”

Dương Dương nhỏ bé lấy tay Hoàng Ngân ra khỏi sống mũi cao cao của mình, giật giật góc áo cô, thấp giọng nói: “Mau đi vào giúp ba con đi, con thấy ba lật sách dạy nấu ăn sắp được nửa tiếng rồi.”

“Nói quá lên đi?”

Cô còn nhớ rõ trước nay anh là người biết nấu cơm mà!

Dì Trần cười, đồng ý với Dương Dương: “Chăm sóc cậu chủ bốn năm nay, tôi chưa từng thấy cậu chủ xuống bếp bao giờ, lần này đột nhiên muốn đích thân nấu cơm, tôi còn hơi bất ngờ đấy! Tôi muốn giúp cậu chủ, cậu ấy lại không đồng ý đâu. Cô chủ mau đi xem xem đi, cô giúp cậu ấy, cậu ấy nhất định sẽ vui lắm.

Di Trần đương nhiên cũng có ý muốn tác hợp hai người họ.

“Vậy tôi đi xem xem!”

Hoàng Ngân thay giày bước vào, đi đến hướng phòng bếp.

Trong phòng bếp, Cao Dương Thành cuối cùng cũng không lật sách dạy nấu ăn nữa.

Nho nhã như anh, dù có trong phòng bếp cũng vẫn mang khí chất nổi bật, cao quý như tôn vương.

Một chiếc áo sơ mi trắng kính điển, tay áo tùy ý xắn lên trên vai lược, rõ ràng chỉ là một chi tiết nhỏ lại tặng cho anh thêm vài phần mỉa mệ người.

Chiếc quần dài sẫm màu bên dưới ôm lấy đôi chân dài của anh, làm cho từng đường nét của anh càng trở nên cao lớn, hoàn mỹ hơn. Anh đứng trong phòng bếp, nho nhã cao quý, như một chàng hoàng tử biến thành, hiển nhiên là không để ý đến thứ gì khác.

Nhưng, không thể không thừa nhận, một nam nhân tôn quý như vậy, chỉ đơn giản là đứng ở đâu cũng lại là một phong cảnh khiến người khác không thể rời mắt đi đâu được.

-----oOo-----

Chương 210: Cả nhà cùng làm cơm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân bước vào trong bếp: “Để em làm.”

Cô cũng không chào hỏi, tự đi đến trước bàn bếp, chuẩn bị giúp anh thái rau.

Cao Dương Thành ngẩng đầu nhìn Hoàng Ngân, ánh mắt sâu xuống, nhìn nhạt, trên mặt cũng không có bất kì biểu tình dư thừa nào, lạnh lùng từ chối: “Không cần đâu, tôi làm được.”

Hoàng Ngân thấy anh kiên trì cũng lui một bước: “Anh chuẩn bị nguyên liệu, để em nấu cho!” Thực ra, cô chủ yếu vẫn là nghĩ cho con trai mình.

Cao Dương Thành nhìn cô chăm chăm, trong ánh mắt sâu có nhiều thêm chút kín đáo.

“Ba ba, con muốn ăn bánh ngọt!”

Giọng nói non nớt của con trai đột nhiên xen vào giữa hai người.

Hai người đồng thời dời ánh mắt về phía con trai.

Dương Dương chấp tay sau lưng đứng trước cửa phòng bếp, nhìn bố mẹ mình: “Con muốn ăn bánh ngọt hai người cùng làm, được không ạ?”
Thằng nhóc ngược đôi mắt đầy mong đợi nhìn bọn họ.

“Bé cưng, ngày mai mẹ dẫn con đến tiệm bánh ngọt làm cho con ăn nhé, có được không? Bây giờ chỗ ba con có lẽ không có nguyên liệu...”
Hoàng Ngân cảm thấy bây giờ nên là lúc ăn bữa chính, cho nên cô định thương lượng tốt với con trai.

“Có! Chúng tôi ở đây cái gì cũng đầy đủ cả.”

Dì Trần không biết cũng vào phòng bếp từ bao giờ, vội vàng lôi từng nguyên liệu trong nhà ra. Bột mì, váng sữa, trứng gà các kiểu...

Thật là cái gì nên có thì đều có.

“Haiz, cậu chủ nhỏ vừa đến, tôi liền chuẩn bị đầy đủ những thứ này, nhưng trước giờ chưa từng làm, lại không dám tùy tiện làm cho cậu chủ nhỏ, đây này, nguyên liệu vẫn còn chưa động tới đây này!”

Hoàng Ngân có cảm giác, tất cả giống như dì Trần và con trai mình đều tính toán kỹ rồi.

Chỉ là, chuyện đến nước này, cô còn có thể nói gì?

Nhớ đến những lời nói chua xót của con trai trong điện thoại, cô là một người mẹ có thể nhẫn tâm từ chối sao? Quay đầu nhìn người đàn ông

đứng bên cạnh.

“Anh... biết không?”

Người đàn ông lắc đầu, thái độ vô cùng thành thực.

Hoàng Ngân vẫy tay, vô tội nhìn con trai mình.

“Nhưng tôi có thể thử xem.”

Cao Dương Thành lắc lắc điện thoại trong tay.

Không biết thì anh có thể học, hướng hồ, cô biết, cô còn có thể dạy mà?
Hoàng Ngân quay đầu nhìn anh.

“Cám ơn ba!!”

Dương Dương hưng phấn hét lên, kéo tay dì Trần liền ra khỏi phòng bếp.

Phòng bếp lập tức chỉ còn lại Hoàng Ngân và Cao Dương Thành. Không khí tức thời trở nên có chút lúng túng.

Cao Dương Thành cúi đầu, nghiêm túc lên mạng tìm công thức làm bánh ngọt, hỏi Hoàng Ngân: “Thằng bé bình thường thích bánh ngọt gì?”

Hoàng Ngân lắc đầu, vừa xem xét nguyên liệu trên bàn bếp vừa nói, “Bình thường nó không quá thích ăn đồ ngọt, hôm nay đột nhiên nói muốn ăn bánh ngọt, thật là hơi kì lạ.”

Nói xong, cô kết luận: “Đứa nhỏ này, có âm mưu!”

Cao Dương Thành đứng quay lưng về phía cô, nghe cô nói chỉ nhàn nhạt nhướn mày: “Thuyết âm mưu này cô dùng cho một đứa trẻ bảy tuổi có phải hơi quá không?”

“Thằng bé là con tôi, tôi hiểu nó nhất.” Hoàng Ngân vô cùng khẳng định.

Cao Dương Thành lạnh nhạt nói: “Nó cũng là con tôi.”

“.....”

Hoàng Ngân phát hiện, Cao Dương Thành bất cứ lúc nào cũng đều tuyên bố tất cả mọi quyền của anh đối với con trai.

“Được rồi, chúng ta làm bánh ngọt mật ong mút hạnh đi! Anh làm cơm, tôi làm bánh ngọt,”

Hoàng Ngân lựa chọn nguyên liệu, chia đều công việc.

“Cùng làm”

Cao Dương Thành bất ngờ yêu cầu.

Anh quay đầu nhìn Hoàng Ngân, Hoàng Ngân cũng quay đầu nhìn anh, lộ ra khó hiểu. Anh nói: “Dương Dương yêu cầu.” Lạnh lùng giải thích, khuôn mặt không chút biểu cảm.

Hoàng Ngân lại không phải không muốn cùng anh làm, thực ra cô nghĩ là, nếu như cơm anh làm không ăn được, vậy ít nhất còn có bánh ngọt cho con trai chống đói, nhưng nếu như đều cùng làm, cô có lẽ không có chút tin tưởng nào.

Nhưng mà, anh đều đã nói đến như vậy rồi, mình từ chối thì giống như thật sự có chút già mồm cãi láo.

Nghĩ đến cũng chỉ là cùng nhau làm bánh ngọt mà thôi, lại không phải làm chuyện gì khác, cô dường như cũng hơi quá rồi.

“Được, vậy cùng làm đi.” Hoàng Ngân gật gật đầu.

Đem quả hạnh phía trước chia cho người đàn ông bên cạnh, “Anh rửa sạch sẽ nó trước, cắt thành miếng nhỏ là được rồi.” Cao Dương Thành không nói gì, nhận lấy thả vào chậu nước, nghiêm túc rửa sạch.

Hoàng Ngân phụ trách đánh trứng, động tác của cô vô cùng thành thục, đem lòng đỏ lòng trắng trứng tách ra, vừa đánh lòng trắng trứng vừa nhìn Cao Dương Thành nghiêm túc cắt quả hạnh bên cạnh.

Trái ngược với động tác điều luyện của cô, động tác cầm dao của Cao Dương Thành rõ ràng gượng gạo hơn nhiều. Đại khái là do thực sự lâu

rồi không vào phòng bếp đi.

“Cẩn thận chút, đừng cắt vào tay.” Hoàng Ngân nhắc nhở anh.

Không ngờ lời còn chưa dứt, liền thấy lưỡi dao sắc bén nhanh chóng cắt qua ngón tay của Cao Dương Thành, máu tươi nháy mắt chảy ra trên đầu ngón tay.

Cao Dương Thành nhăn mày.

“Chết rồi!!”

Hoàng Ngân hô lên một tiếng, vội vàng bỏ máy đánh trứng trong tay xuống, không kịp nghĩ liền cầm ngón tay bị thương của Cao Dương Thành ngậm vào miệng, vừa mơ hồ hỏi anh: “Có đau không?”

Đôi mắt sâu đen của Cao Dương Thành càng sâu hơn, nhìn chằm chằm Hoàng Ngân.

Ngón tay bị chiếc lưỡi đinh hương nóng ướt của cô như có như không cuốn lấy, nhiệt độ này, dường như từ vết thương của anh xông thẳng vào đáy tim, trực tiếp làm nóng trái tim anh.

Ánh mắt dán chặt vào cô, nhiều thêm mấy phần nhiệt độ nóng bỏng.

Hoàng Ngân bị Cao Dương Thành nhìn như thế mới đột nhiên hồi thần lại, trái tim sững sờ, mặt đỏ ửng, vội vàng bỏ ngón tay anh trong miệng mình ra: “Cái... cái này, quên mất, anh... anh là bác sĩ... tự anh có thể xử lí được.”

Vừa rồi cô thực sự quá căng thẳng rồi, vậy mà lại quên mất quan hệ hiện giờ giữa bọn họ!! Đồ Hoàng Ngân, mày thật là... mất mặt chết mất!!

Cao Dương Thành thu hết quần bách của cô vào đáy mắt, lại không nói một câu, thậm chí ngay cả một biểu tình dư thừa cũng không có, bèn trực tiếp...

Đưa ngón tay ướt át của mình ngậm vào giữa cánh môi mỏng

“.....”

Hoàng Ngân chỉ thấy đầu óc kêu ù ù. Trái tim đột nhiên đập dữ dội.

Mặt lập tức đỏ bừng, dường như bị thiêu đốt vậy.

Cô vội vàng cúi đầu, nghiêm túc đánh trứng, làm như không nhìn thấy, không nhìn thấy...

Nhưng tay cầm máy đánh trứng của cô lại bán đứng sự hoảng loạn của cô, tay đó, lại cứ không biết điều mà run rẩy.

Hoàng Ngân thấy anh vẫn còn ngậm ngón tay, chuẩn bị cắt quả hạnh bằng một tay, cuối cùng không nhịn được lại ngẩng đầu, hỏi anh: “Để tôi cắt cho, anh đi băng ngón tay lại trước đi.”

“Chảy hai giọt máu mà thôi, tôi yếu đuối như thế sao?”

Cao Dương Thành không để ý cô.

“Vậy vẫn là để tôi cắt đi.”

Hoàng Ngân muốn cầm con dao của anh, lại bị anh nắm chặt, anh rũ mi, nhìn Hoàng Ngân: “Đừng động, đi pha bột mì đi!”. Tay cô đã run rẩy như vậy rồi, cầm dao có thể không cắt vào tay cũng coi như kì tích rồi!

“Được rồi.”

Hoàng Ngân không nói lại được anh.

Không vì gì khác, chủ yếu là ánh mắt bức người anh nhìn cô, cô chìn nhìn vào, trái tim liền hoảng loạn thắt chặt, đầu dám cãi lại mệnh lệnh của anh.

Hoàng Ngân đánh trứng xong, đành ngoan ngoãn đi pha bột mì.

Pha bột không quá khó, làm xong mọi công đoạn, cũng không mất đến mười lăm phút, sau khi đem bột đã pha xong trộn vào cùng mật ong và quả hạnh, bỏ vào lò nướng, đặt thời gian năm mươi phút.

Thời gian này hai người lại chia nhau nấu cơm, tất cả chuẩn bị xong đến

lúc lò nướng kêu ‘Tinh’ một tiếng, thời gian đến rồi.

Lò nướng vừa mở ra, mùi hương nhẹ thơm nồng bay vào mũi, Hoàng Ngân hưng phấn: “Có lẽ không tồi đâu!”

Cao Dương Thành đeo găng tay cách nhiệt, bung bánh ngọt trong lò ra.

Bánh ngọt vàng óng, bóng dầu, còn tỏa hương sữa mê người, hình dáng và hương vị đều không tệ, tin rằng mùi vị cũng không thể kém được.

Hoàng Ngân thò tay bẻ xuống một miếng nếm thử.

“Nóng!!”

Cao Dương Thành phản ứng kịp, vội vàng kéo tay Hoàng Ngân ra, nắm trong lòng bàn tay, cau mày kiếm: “Sao lại vẫn lạnh chanh như thế.”

Hoàng Ngân bị anh trách mắng, có chút tủi thân, bĩu môi: “Tôi chỉ muốn thử xem thôi.”

Cao Dương Thành thả tay cô ra, cầm đôi đũa đưa cho Hoàng Ngân, “Gắp bên trên mặt bánh, chỗ đó nguội hơn chút rồi.”

“À, vâng...”

Hoàng Ngân gắp trên mặt bánh, thổi thổi rồi mới cẩn thận bỏ vào miệng: “Thơm quá... mùi vị cũng không tệ!” Cô vừa ăn vừa lúng búng khen: “Anh muốn thử không? Tôi gắp cho anh một ít.”

Cô nói rồi lại gắp một đũa nhỏ, thổi mấy hơi mới đưa đến bên miệng Cao Dương Thành: “Thật sự không tệ đâu!” Cao Dương Thành há miệng ngậm miếng bánh, nhai vài miếng, nuốt xuống, không phát biểu ý kiến.

“Lại thêm một ít váng sữa nữa là hoàn mỹ rồi!”

Hoàng Ngân gác đũa, vỗ vỗ tay có chút hưng phấn: “Tôi cho thêm váng sữa!”

Lại thấy Cao Dương Thành đã chuẩn bị tốt váng sữa và hoa giấy, đang đứng trước bánh ngọt, thân hình cao lớn hơi cúi, bắt đầu nghiêm túc phủ váng sữa rồi.

Hoàng Ngân vô cùng hứng thú với việc vẽ hoa này, thấy công việc của mình bị cướp mất, bữu môi nói: “Hai người thay nhau làm, anh một bông, tôi một bông...”

Cô vẫn giống như đứa trẻ vậy.

Cao Dương Thành chỉ cúi đầu liếc nhìn, không để ý đến cô, tiếp tục bận làm việc. Vẽ xong một bông hoa, lại tiếp tục bông hoa khác, lại một bông khác...

Một bông hoa lại càng đẹp hơn bông trước.

Hoàng Ngân đã nói phải vẽ hoa, lại không biết từ lúc nào đã dựa vào đầu còn lại của bàn bếp, nhằm chán chơi trứng gà.

Cũng không biết cô tìm từ chỗ nào một cây bút máy, liền thấy cô cầm cây bút đó vẽ nguệch ngoạc trên vỏ trứng trắng.

Đúng lúc Cao Dương Thành cúi đầu vẽ hoa, đột nhiên một quả trứng gà lăn về phía anh.

Anh nâng rèm mắt, lại ngẩng đầu nhìn cô đứng cách mình nửa mét, mới cầm quả trứng gà bị cô vẽ kín lên.

Trên một quả trứng nhỏ bé, vẽ một khuôn mặt giận dữ.

Dưới khuôn mặt giận viết một hàng chữ: “Tôi muốn vẽ hoa!!!!!”

Mang liền một lúc năm dấu chấm than.

Khóe môi quen mím chặt của Cao Dương Thành không nhịn được cong lên nửa độ, lại làm như không thấy gì đặt trứng gà xuống, tiếp tục vẽ hoa, còn không quên phê bình cô: “Vẽ cũng đủ xấu!”

“Anh không thể thân sĩ một chút à?”

Hoàng Ngân cuối cùng không nhịn được, oán trách lườm anh.

Cao Dương Thành động tác trên tay rất tỉ mỉ, anh nhàn nhạt nói: “Nói lời

thật lòng.”

Nói xong, đứng dậy, đưa hoa giấy trong tay cho Hoàng Ngân: “Vẽ cẩn thận, đừng làm hỏng bánh ngọt của tôi.”

Hoàng Ngân vội vàng bỏ bút trong tay xuống, vui vẻ nhận lấy túi hoa, tự tin ngẩng cao đầu: “Tôi nhất định làm tốt hơn anh.” Cao Dương Thành nhướn mày: “Thử xem!”

“Thử thì thử!”

Hoàng Ngân tiếp nhận khiêu chiến.

Việc này Hoàng Ngân ít làm, vì vậy cảm thấy rất mới lạ, nhưng đến Cao Dương Thành không có kinh nghiệm gì cũng làm được đẹp như thế, đối với cô mà nói, nhất định không phải là chuyện khó khăn gì.

Nhưng, cô hiển nhiên đã đánh giá thấp chỗ khó của việc này, cũng đánh giá cao năng lực của bản thân.

Cao Dương Thành đứng ở đầu bàn bếp, học theo Hoàng Ngân, cầm bút máy và trứng gà, cúi đầu vẽ gì đó. Liền nghe thấy Hoàng Ngân không ngừng thắp giọng thở dài: “Ài, khó quá đi mất...”

Cô phiền não nắm tóc: “Lại hỏng rồi...”

“Không đẹp...”

“Xấu...”

Cao Dương Thành cuối cùng không nghe nổi nữa, cau mày: “Nhẫn nại chút.” Hoàng Ngân có chút buồn bực, bĩu môi: “Tôi đã đủ nhẫn nại rồi!”

-----oOo-----

Chương 211: Cảnh tượng đáng sợ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành nhíu mày nhìn tác phẩm trên bánh kem, đúng là xấu quá đi mất!

Vẻ ghét bỏ và khinh thường không hề che giấu trên khuôn mặt anh khiến Hoàng Ngân cảm thấy lòng mình tổn thương!

Cô buồn bực để túi bắt kem trong tay xuống rồi nói: “Không chơi nữa.”

Cao Dương Thành càng nhíu chặt mày hơn, anh cắt trứng gà vào túi, sau đó bước tới kéo Hoàng Ngân tới trước mặt, nhét vào tay cô túi bắt kem rồi trầm giọng nói: “Muốn làm tốt một chuyện thì đầu tiên phải có lòng kiên nhẫn.”

Giọng nói của anh như âm trầm thấp của đàn violong, vừa hùng hồn vừa dễ nghe, lại rung động lòng người.

Hơi thở của anh như có như không phả bên vành tai khiến Hoàng Ngân hoảng hốt...

Đột nhiên tay phải cô bị một bàn tay lớn ấm áp bao phủ.

Trái tim Hoàng Ngân như đập trật một nhịp...

Bàn tay nhỏ của cô theo sự dẫn dắt của bàn tay lớn bắt đầu vẽ ra từng bông hoa rực rỡ trên bánh kem.

Những bông hoa này xinh đẹp và nở rực rỡ hơn cái cô làm ban nãy nhiều.

Hoàng Ngân như bị Cao Dương Thành ôm lấy từ đằng sau, cô có thể cảm nhận rõ ràng nguồn nhiệt nóng bỏng trong lòng anh, cũng như từng cơ thịt săn chắc của cơ thể cao lớn ấy.

Và cả hương vị đặc biệt quen thuộc đã từng sâu trong trí nhớ.

Đó là hương vị học môn nam tính của riêng anh.

Nó cứ quanh quẩn bên mũi khiến đầu óc cô trở nên trống rỗng, mọi suy nghĩ như dừng lại, trái tim đập loạn nhịp, gò má nóng bừng, ánh mắt bỗng ngẩn ngơ....

Giọng nói giàu sức hút của anh vẫn văng vẳng bên tai cô.

Hoàng Ngân hoàn toàn không nghe thấy Cao Dương Thành đang nói gì, chỉ thấy trầm mê trong giọng nói của anh.

Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông sau lưng mình.

Đôi mắt ướt át khẽ chớp, đập vào mắt cô là cái cằm góc cạnh của Cao Dương Thành, trên cằm lún phún râu mới mọc.

Cô ngẩng nhìn Cao Dương Thành ở khoảng cách rất gần, anh vẫn hệt như trong trí nhớ của cô, quyến rũ, gợi cảm...

Và cả sức hấp dẫn của người đàn ông trưởng thành mà không người phụ nữ nào có thể chống cự.

Sự mê đắm của Hoàng Ngân đã khiến Cao Dương Thành chú ý.

Cảm nhận thấy ánh mắt của cô, anh cúi đầu...

Ánh mắt nóng bỏng si mê của cô chạm phải một đôi mắt hơi tối, dường như có ánh sáng đang lập lòe trong đôi mắt anh.

Hai người nhìn nhau, dường như có dòng điện chạy qua giữa hai trái tim kề sát.

Ánh mắt họ ngày càng nóng lên, hơi thở nặng nề hơn.

Cao Dương Thành khẽ liếc nhìn đôi môi đỏ mọng hơi mở của Hoàng Ngân, tầm mắt anh như bị nó hút chặt, người nóng lên.

Khuôn mặt điển trai dần dần áp sát Hoàng Ngân.

Hơi thở nóng bỏng của hai người xen lẫn vào nhau....

Hai đôi môi càng gần, không khí mập mờ trong bếp lại càng điên cuồng tăng lên theo cấp số nhân.

Hoàng Ngân khẽ nhắm mắt lại...

Lông mi cong vút của cô tựa như cái quạt mỏng, vì hồi hộp mà không ngừng phe phẩy.

Hoàng Ngân có thể cảm nhận rất rõ ràng, bàn tay đang nắm lấy tay mình càng ngày càng siết chặt, mu bàn tay cô đã có một lớp mồ hôi mỏng

Túi bắt kem cũng đã ướt mồ hôi.

“Hoàng Ngân, khi nào ăn cơm được thế? Con đói....”

Khoảnh khắc hai đôi môi sắp chạm vào nhau, một giọng nói non nớt vang lên truyền vào bếp.

Lời còn chưa dứt đã thảng kết lại.

“A, con không nhìn thấy gì hết, hai người cứ tiếp tục...”

Dương Dương nói xong, nhân lúc Hoàng Ngân và Cao Dương Thành còn chưa kịp phản ứng đã chạy như bay khỏi phòng

Cậu bé thầm mắng chính mình không biết bao nhiêu lần, hồi lúc nào không hồi, lại cắt ngang đúng ngay thời khắc quan trọng ấy.

Đúng là phá đám mà!

Dương Dương vừa đi, Hoàng Ngân đã bừng tỉnh lại, cô xấu hổ vội giã khỏi lòng Cao Dương Thành, gò má đỏ bừng, trái tim vẫn đang hoảng hốt.

Miệng khẽ nhấp một cái, tựa như vừa rồi đã bị Cao Dương Thành hôn thật.

Trái ngược với sự xấu hổ của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành vẫn rất thản nhiên.

Anh hơi cau mày nhìn cái bánh sắp sửa hoàn thành, miệng nói: “Bông hoa cuối cùng cô tự làm đi!”

Dứt lời, Cao Dương Thành liền sải bước rời khỏi phòng bếp.

Trước khi đi, anh để lại quả trứng gà trên bàn bếp.

Hoàng Ngân ngẩng đầu nhìn bóng lưng Cao Dương Thành...

Cô hơi kinh ngạc, vui mừng, nhưng sau đó là cảm giác đắng chát.

Trên quả trứng vẽ một khuôn mặt kiểu chibi sinh động và đơn giản.

Nhưng chỉ cần liếc nhìn, Hoàng Ngân đã nhận ra đó là cô.

Hình vẽ nhỏ trên quả trứng hoàn toàn nắm bắt chính xác các đặc điểm khuôn mặt Hoàng Ngân.

Phải khắc sâu hình ảnh cô thế nào mới có thể nhớ được tất cả đặc điểm trên khuôn mặt cô.

Hoàng Ngân cầm trái trứng lên, khẽ hôn nhẹ lên đó.

Coi như đây là món quà cuối cùng anh dành cho cô đi!

Coi như nụ hôn này là nghi thức tạm biệt cuối cùng giữa bọn họ...

Hoàng Ngân cảm thấy may mắn, may mà bờ môi ấy không chạm vào môi cô

Vì nếu thế thật cô sẽ tự trách bản thân và hổ thẹn lắm!

Hoàng Ngân lúc này đã là người có thân phận.

Cô là vị hôn thê của Louis!

Hoàng Ngân bung đồ ăn và bánh kem lên bàn: “Dì Trần, ăn cơm thôi!
Dương Dương! Dương Dương!”

“Con ra đây!”

Sau màn hôn ấy, Dương Dương sợ hãi chạy thẳng lên sân thượng trốn, Hoàng Ngân gọi mấy lần cậu bé mới nghe thấy.

Dì Trần vào bếp phụ bung đồ ăn ra, Hoàng Ngân không thấy Cao Dương Thành đâu bèn hỏi dì Trần: “Dì Trần ơi, cậu Cao đâu rồi nhỉ?”

“Hình như cậu ấy lên lầu tắm rửa rồi, chắc cậu ấy không chịu nổi mùi đồ ăn ám trên người! Cô ơi, nhờ cô giúp tôi lên gọi cậu với! Chân tôi nay bị phong thấp, không leo nổi nữa!”

“Vâng, dì cứ ăn cơm trước, để cháu lên gọi cậu Cao!”

Hoàng Ngân bung nốt đĩa đồ ăn rồi lên lầu tìm Cao Dương Thành.

Trên lầu có rất nhiều phòng, Hoàng Ngân cũng không biết phòng anh ở đâu, chỉ có thể tìm từng phòng một.

“Cao Dương Thành?” Cô gọi dò thử.

Trước khi mở cửa, cô đều lịch sự gõ cửa từng phòng.

“Cao Dương Thành?”

Nhưng mãi mà không có ai đáp lại cô.

Đến căn phòng cuối cùng, cô gọi: “Cao Dương Thành, anh có ở bên trong không? Đến giờ ăn cơm rồi!”

“Dừng vào...”

Tuy giọng nói hơi khàn nhưng cuối cùng cũng đã đáp lời cô rồi.

Thì ra đây là phòng của anh!

Nhưng không biết tại sao, Hoàng Ngân cảm thấy giọng của Cao Dương Thành có gì đó khác lạ.

Hoàng Ngân hơi cau mày, gõ cửa lo lắng hỏi: “Có phải anh không khỏe không?”

“Không...”

Nhưng giọng nói anh dường như hơi run rẩy.

Trái tim Hoàng Ngân bất giác thất lạc, cô đứng ngoài cửa ngẫm nghĩ vài giây rồi cuối cùng cũng đẩy cửa bước vào.

“Cao Dương Thành, anh không khỏe hay...”

Chữ “sao” còn chưa thốt ra khỏi miệng, Hoàng Ngân đã bị sững người trước cảnh tượng trong phòng.

Cao Dương Thành cúi đầu ngồi co ro trên thảm cuối giường, miệng thở hổn hển, trên trán không ngừng đổ mồ hôi...

Sắc mặt anh trắng bệch đến đáng sợ.

Tay đặt trên đầu gối run lẩy bẩy.

“Anh sao thế? Có phải bị bệnh rồi không?” Hoàng Ngân hoảng hốt hỏi.

Cô định chạy tới chỗ anh thì bị Cao Dương Thành quát to: “Cút đi!”

Bước chân Hoàng Ngân khựng lại, cơ thể cứng đờ.

Hoàng Ngân dừng lại vài giây rồi nhấc chân đi tới bên cạnh Cao Dương Thành.

“Con mẹ nó tôi bảo cô cút!! Nghe không hiểu tiếng người à?”

Hoàng Ngân cãi lời khiến Cao Dương Thành nổi trận lôi đình.

Anh quay đầu trừng mắt nhìn Hoàng Ngân.

Đôi mắt sâu thẳm đỏ đỏ ké lên khiến người ta sợ hãi, nó không còn vẻ bình tĩnh thản nhiên như ngày thường, lúc này nó toát lên sự nguy hiểm đáng sợ mà Hoàng Ngân chưa bao giờ thấy.

Nhìn vào đôi mắt của Cao Dương Thành, Hoàng Ngân không khỏi lùi lại đằng sau vài bước vì sợ hãi.

“Dương... Dương Thành, anh...”

Chuyện gì xảy ra thế này?

Cô bừng tỉnh liền vội vã đi về phía anh, Cao Dương Thành tiện tay lấy gạt tàn thuốc bằng thủy tinh đập về phía Hoàng Ngân: “Đừng tới đây!”

Tiếng quát thô lỗ của anh khàn đặc khiến người thương xót, mắt đỏ vằn vện tia máu.

Choang một tiếng, gạt tàn thuốc đập ngay bên cạnh chân Hoàng Ngân, vỡ thành từng mảnh thủy tinh nhỏ văng ra khắp nơi, Hoàng Ngân sợ hãi bật tai hét lên: “Anh làm gì thế!!”

“Cút!!”

Cao Dương Thành như một bạo chúa điên cuồng hét lên với cô.

“Rốt cuộc anh bị sao vậy? Chẳng lẽ để tôi xem một chút cũng không được sao?”

Hoàng Ngân sốt ruột đến ửng đỏ mắt, nhưng đứng trước sự tàn bạo của anh, cô không dám đến quá gần.

Dưới lầu, vừa nghe thấy tiếng đồ đạc bị đập vỡ, sắc mặt dì Trần liền thay đổi.

“Cậu chủ nhỏ, cậu cứ ăn trước đi, để tôi lên xem xem thế nào.”

Bà ấy đã đoán được trên lầu xảy ra chuyện gì rồi.

Dương Dương hoảng sợ muốn đi theo dì Trần: “Bố mẹ cháu đang cãi nhau sao ạ?”

“Không, chắc không phải đâu.”

Dì Trần vội ngăn bé lại: “Nghe lời nào, cậu cứ ngoan ngoãn ở dưới lầu ăn cơm, dì Trần lên xem tình hình thế nào đã.”

“Được rồi.”

Cậu bé vẫn còn hoảng hốt vì màn xuất hiện không đúng lúc ban nãy, bây

giờ cũng không dám lỡ mãng lao lên nữa.

Nhưng cậu bé vẫn rất lo lắng, chỉ có thể đứng dưới cầu thang ngàng đầu nhìn bóng lưng dì Trần đang vội vã lên lầu.

Quả nhiên...

Dì Trần vừa lên lầu đã thấy Cao Dương Thành đang cúi kinh đuổi người.

Xung quanh Hoàng Ngân đều là mảnh thủy tinh vỡ nát, chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ đập phải mảnh thủy tinh, dì Trần vội vàng đi tới kéo Hoàng Ngân: “Cô ra trước đi! Nào! Mau lên....”

“Tôi không ra...”

Hoàng Ngân vùng ra khỏi dì Trần, sau đó bước nhanh về phía Cao Dương Thành: “Tôi muốn biết anh ấy xảy ra chuyện gì? Anh ấy bị bệnh phải không? Cao Dương Thành, anh...”

“Đồ Hoàng Ngân, tôi bảo cô rút, cô không nghe thấy à?”

Hoàng Ngân còn chưa dứt lời thì Cao Dương Thành đang ngồi trên mặt đất bỗng đứng dậy.

Cả người Cao Dương Thành đầm mồ hôi, thậm chí chiếc áo sơ mi trắng cũng bị mồ hôi làm ướt đầm.

Đôi mắt của anh đỏ kè khiến người khiếp sợ, nhưng ánh mắt lại thần thờ như người mất hồn.

Chỉ hai ba bước Cao Dương Thành đã bước tới bên Hoàng Ngân, anh nắm lấy cổ tay yếu ớt của Hoàng Ngân, ném cô ra ngoài.

Hoàng Ngân biết anh bị bệnh,

Cũng biết anh chắc chắn không muốn người khác biết chuyện này.

Nhưng càng như thế cô càng lo lắng hơn.

“Cao Dương Thành, anh đừng như thế, có chuyện gì đi nữa thì anh cũng nên mở lòng nói với tôi, anh giấu diếm cũng chỉ làm tôi lo lắng cho anh hơn thôi...”

Hoàng Ngân chậm rãi mở tay anh ra.

Tay Cao Dương Thành như một gọng kìm sắt siết chặt cổ tay Hoàng Ngân, tay cô như muốn bị bẻ gãy, vô cùng đau đớn.

Hoàng Ngân nhú chặt mày, làm bộ đáng thương: “Tôi đau lắm, anh buông tay tôi ra đi...”

Thế nhưng, rõ ràng Cao Dương Thành lúc này đã quên mất cái gọi là thương hương tiếc ngọc.

Anh ném Hoàng Ngân ra ngoài cửa như ném một thứ rác rưởi: “Cút!!”

Ngay sau đó, cửa bị đóng sầm lại trước mặt cô.

Trái tim Hoàng Ngân đau đớn như bị ai đó bóp nghẹt, cô thần thờ nhìn vào cánh cửa vừa đóng kín.

Đến lúc bình tĩnh, Hoàng Ngân bắt đầu sốt ruột.

Cao Dương Thành đã khóa trái cửa rồi, cô không ngừng vặn tay nắm cửa, nhưng vẫn không mở ra được.

Hoàng Ngân lo lắng đập cửa: “Cao Dương Thành, rốt cuộc anh làm sao thế? Anh mở cửa ra đi!”

“Dì Trần, dì Trần... dì mở cửa cho cháu vào được không?”

Đáp lại lời Hoàng Ngân là tiếng thứ gì đó vỡ nát khiến lòng cô run lên, trái tim như co thắt lại.

“Cậu ơi, đừng như thế mà, đừng làm bản thân bị thương mà..”

Cô bỗng nghe thấy tiếng dì Trần không ngừng cầu xin Cao Dương Thành trong phòng.

-----oOo-----

Chương 212: Rốt cuộc anh ấy làm sao thế?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành mở miệng thở hên hên, vẻ mặt ngày càng hoảng hốt, ý chí cũng ngày càng yếu đi.

Anh rất sợ bản thân không chịu nổi sẽ tìm tới thứ bột màu trắng ấy, lúc này anh phải cố gắng chịu đựng.

Anh không thể để thứ bột đó tiếp tục khống chế suy nghĩ của bản thân.

Bên ngoài cửa vang lên tiếng hét đầy lo lắng của Hoàng Ngân.

“Cao Dương Thành...”

“Anh mở cửa ra...”

“Để em vào xem anh được không?”

“Cao Dương Thành...”

“...”

Giọng nói dịu dàng của Hoàng Ngân như dòng nước ấm áp chảy vào trái tim của Cao Dương Thành, làm dịu bớt cơn ngứa ngáy khó chịu trong người anh.

Cao Dương Thành ngồi trên sofa thở dốc, anh khàn giọng nói với dì Trần: “Dì bảo cô ấy về đi.”

Bàn tay anh đặt trên đùi không còn chút sức lực nào...

Giữa kẽ ngón tay, những giọt máu không ngừng rơi tí tách xuống mặt thảm trắng tinh, để lại những vết máu đỏ tươi trông vô cùng đáng sợ.

“Cậu để tôi băng bó vết thương lại đã.”

Dì Trần đề nghị.

Nhưng Cao Dương Thành từ chối.

Cứ để dòng máu dơ bẩn đó chảy hết đi!

Đau đớn một chút cũng tốt, có lẽ cơn đau sẽ khiến anh tỉnh táo lại!

Cao Dương Thành nhắm mắt, mệt mỏi ngả đầu vào lưng ghế sofa, để mặc cho những giọt mồ hôi trên trán chảy dọc xuống khuôn mặt...

Trong đầu anh lúc này chỉ còn hình ảnh khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Ngân.

Khi thì dịu dàng...

Khi thì lo lắng...

Khi thì tức giận...

Khi thì bướng bỉnh...

Tất cả những biểu cảm này của cô đều dành cho anh...

Trái tim anh loạn nhịp.

Nhịp thở lúc nhanh lúc chậm, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nghẹt thở.

Cánh cửa khẽ mở ra.

Hoàng Ngân vội chạy tới hỏi: “Dì Trần!! Để cháu vào xem anh ấy một lát thôi....”

Cô đẩy cửa muốn bước vào, lại bị dì Trần ngăn lại: “Cô đừng như thế, tâm trạng cậu ấy không tốt nên không muốn gặp ai hết.”

“Được! Anh ấy không muốn gặp thì cháu sẽ không vào! Nhưng dì hãy nói cho cháu biết, rốt cuộc anh ấy làm sao thế?”

Đôi mắt Hoàng Ngân tỏ vẻ vô cùng lo lắng.

Ánh mắt dì Trần hiện lên ánh sáng kỳ lạ, “Thật ra cậu ấy không sao đâu.”

“Không sao ư?” Tất nhiên Hoàng Ngân không tin lời dì Trần: “Nếu không sao thì tại sao anh ấy lại đập phá đồ đạc? Cháu thấy mặt anh ấy trắng bệch, người ướt đầm mồ hôi, có phải anh ấy bị bệnh gì đó không? Dì Trần, có phải anh ấy không cho dì nói với cháu không? Chắc chắn anh ấy bị bệnh gì đó, sợ cháu lo lắng nên không dám nói với cháu, có đúng không ạ?”

Hoàng Ngân chỉ có thể tự mình suy đoán.

“Thật sự không phải đâu, cô đừng đoán lung tung nữa, sức khỏe cậu ấy rất tốt. Nào! Chúng ta đi ăn cơm đã, để cậu tắm rửa đã rồi ra sau.”

Dì Trần dỗ dành Hoàng Ngân xuống lầu.

Hoàng Ngân không chịu, cô luôn cảm thấy Cao Dương Thành đang giấu diếm mình chuyện gì đó.

Chắc chắn anh bị bệnh rồi!

Hoàng Ngân sốt ruột muốn vào xem Cao Dương Thành, bỗng nhiên cửa phòng ngủ mở ra, bóng người cao lớn của Cao Dương Thành từ bên trong bước ra.

“Quậy đủ chưa?”

Giọng nói lạnh lùng như hồ băng không có chút nhiệt độ nào.

Hoàng Ngân ngẩng đầu nhìn Cao Dương Thành: “Anh không sao chứ?”

Cô xem xét anh từ đầu đến chân, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại trên ngón tay vẫn đang chảy máu ròng ròng của Cao Dương Thành. Hoàng Ngân hoảng sợ cầm lấy tay anh rồi nói: “Mau bôi thuốc đi đã!”

Cao Dương Thành hờ hững hất tay cô ra, không thêm để ý tới sự quan tâm của cô, sau đó tự xuống lầu trước.

Dì Trần vội vàng chạy theo.

Hoàng Ngân sững người một giây, ngay sau đó liền theo anh xuống lầu.

Cao Dương Thành lạnh lùng lấy toàn bộ món ăn trên bàn trắng tay vứt vào sọt rác, ngay cả đĩa cũng không chừa lại.

Dương Dương chỉ có thể ngậy người nhìn Cao Dương Thành.

“Anh làm gì thế?”

Hoàng Ngân không nhịn được nữa, cô lao tới kéo anh lại, ánh mắt đỏ ửng.

“Về đi!”

Cao Dương Thành thốt ra hai chữ rét lạnh.

Ánh mắt sắc như dao cạo liếc nhìn Hoàng Ngân: “Sau này đừng tới đây nữa! Đưa nó đi đi luôn đi!”

Người anh chỉ là Dương Dương!

Hoàng Ngân hít sâu một hơi, cố gắng dần xuống cơn giận đang cuộn trào, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Cao Dương Thành: “Cao Dương Thành, anh có biết anh đang làm gì không?”

“Cút!”

Cao Dương Thành chỉ đáp lại cô một chữ.

Dứt lời, Cao Dương Thành quay người đi lên lầu.

Hai tay buông thõng của Hoàng Ngân bất giác run lên.

Cô ngẩng đầu nhìn bóng lưng đang dần cách xa cô, cuối cùng cô không chịu nổi nữa hét lên: “Cao Dương Thành, tôi sắp kết hôn rồi!!”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, bóng lưng phía trước khựng lại, dừng

bước không đi nữa.

Đôi mắt Hoàng Ngân sưng đỏ: “Dương Dương đã gọi điện cầu xin tôi bữa cơm hôm nay. Con nói muốn tôi và bố nó ăn một bữa cơm ấm áp, có thể anh không để ý tới cảm xúc của đứa trẻ, nhưng Dương Dương rất yêu bố nó, bữa cơm này... con đã chờ đợi rất lâu...”

Thế nhưng anh lại vút tất cả vào sọt rác!

Hai tay buông thõng của Cao Dương Thành bất giác run lên.

“Nói xong chưa?”

Giọng nói đầy lạnh lùng của anh lại một lần nữa phá vỡ bầu không khí.

Hoàng Ngân cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Cô không nói gì nữa.

Cao Dương Thành đút tay vào túi quần đi thẳng lên lầu, không hề ngoái đầu lại.

Chỉ để lại Hoàng Ngân và Dương Dương sững sờ nhìn bóng lưng quạnh quẽ của anh dần biến mất.

Sau khi ra khỏi nhà của Cao Dương Thành, Hoàng Ngân và Dương Dương đều như người mất hồn.

Cuối cùng, hai mẹ con quyết định giải quyết cái bụng đói ở KFC.

“Con xin lỗi, con không nên gọi mẹ tới...”

Dương Dương mở miệng xin lỗi trước.

Hoàng Ngân xoa đầu cậu bé, mỉm cười nói: “Con thất vọng lắm phải không?”

“Cũng không đến nỗi.”

Dương Dương lắc đầu, cậu bé cắn một miếng hamburger rồi ngẩng đầu

lên: “Mẹ ơi, bố con bị làm sao thế nhỉ?”

Hoàng Ngân lắc đầu không một chút manh mối.

Cô uống một hớp nước ngọt rồi mở miệng than thở: “Mẹ cũng không biết anh ta đang nghĩ gì nữa, chẳng lẽ anh ta bị bệnh thật rồi?”

“Vì bố bị bệnh nên không cần mẹ và Dương Dương nữa sao? Bố sợ chúng ta lo lắng à?” Dương Dương nói tới đây bỗng siết chặt tay Hoàng Ngân: “Mẹ ơi, có khi nào bố mắc bệnh nan y? Bố không muốn chúng ta buồn nên mới đuổi chúng ta đi không?”

Nghe hết lời của con trai, sắc mặt Hoàng Ngân trắng bệch không còn một giọt máu.

“Con yêu, không được nghĩ lung tung, bố con là bác sĩ, cho dù bị bệnh thật, anh ta cũng sẽ không sao đâu.”

Tất nhiên Hoàng Ngân nói như thế chỉ để an ủi Dương Dương.

Cô hiểu hơn ai hết, cho dù là bác sĩ thì cũng không phải thần y chữa bách bệnh, nếu anh bị bệnh thật thì...

Vừa nghĩ như thế, lòng cô bắt đầu hoảng loạn.

“Để mẹ hỏi chú Vũ của con.”

Hoàng Ngân vừa nói vừa lấy điện thoại gọi cho Vũ Phong.

Nhưng suy nghĩ của Hoàng Ngân lại xoay chuyển, đến dì Trần còn không muốn nói cho cô biết thì cái tên Vũ Phong cùng một ruột với Cao Dương Thành cũng khó mà nói cho cô biết.

Vì thế Hoàng Ngân vội gọi điện cho Thùy Sam.

Thùy Sam không dám chậm trễ gật đầu lia lịa: “Chị Hoàng Ngân, chị cứ hỏi đi, nếu biết em sẽ nói cho chị đúng sự thật.”

“Cảm ơn.”

Hoàng Ngân cảm ơn trước, sau đó mới nói: “Cô có biết bệnh của Dương Thành là thể nào không?”

“Nghĩa là sao chị?”

Thùy Sam khó hiểu hỏi: “Bác sĩ Cao bị bệnh sao? Có nặng không ạ?”

“Thì ra cô cũng không biết...”

Hoàng Ngân thở dài nói: “Thùy Sam, cô có thể giúp tôi hỏi Vũ Phong được không? Tôi thấy Vũ Phong chắc chắn sẽ biết giờ tôi đang lo lắng cho Cao Dương Thành tới mức nào, tôi cảm giác cơ thể Cao Dương Thành đã xảy ra chuyện gì đó.”

“Được, chị Hoàng Ngân, chị đợi em nhé, để em đi thăm dò thử xem sao, nhưng anh ấy nói hay không thì em không biết nhé.”

Thùy Sam đáp ứng, sau khi cúp máy, cô ấy đi tìm Vũ Phong thăm dò tình trạng của Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân sốt ruột chờ đợi tin tức từ đầu dây bên kia.

Thoáng cái đã có điện thoại tới, người gọi tới là Dương Thùy Sam.

“Sao rồi?” Hoàng Ngân lo lắng hỏi.

“Vũ Phong nói bác sĩ Cao rất khỏe, không có vấn đề gì!”

Không phải chứ?

Hoàng Ngân nhíu mày.

“Vũ Phong nói một tháng trước cả công ty mới tổ chức khám sức khỏe định kỳ, bác sĩ Cao không có bất cứ điểm lạ nào về sức khỏe.”

Thấy Hoàng Ngân không nói lời nào, Thùy Sam nói: “Chị Hoàng Ngân, anh Vũ Phong sẽ không lừa em chứ?”

Hoàng Ngân cười nói: “Cô yên tâm, anh ta đã nói là sẽ nói sự thật, anh ta có thể lừa tôi nhưng sẽ không lừa cô!”

Hoàng Ngân cũng nhìn ra điếm này nên mới đề Thùỵ Sam đi thăm dò Vũ Phong.

“Được rồi...” Hoàng Ngân thở dài một hơi rồi mỉm cười: “Tôi cũng không mong có kết quả xấu gì, chỉ cần anh ấy khỏe là được rồi.”

Như thế thì cô mới yên tâm đi kết hôn...

Nhưng nếu không phải bị bệnh thì rốt cuộc anh ấy làm sao thế?

Căn phòng của Cao Dương Thành hiện vô cùng ngổn ngang và lộn xộn.

Dì Trần đang dọn dẹp giúp anh.

Còn Cao Dương Thành đang ngồi trên sô pha, tay không ngừng vuốt ve điều thuốc dưới ánh trăng trắng sữa.

Lúc này anh rất muốn hút thuốc.

Lúc lên cơn mà không thể thỏa mãn, cơn nghiện của anh lại nặng hơn, anh muốn mượn thuốc lá để dần xuống sự khó chịu khi lên cơn nghiện, vì thế nhiều năm qua, cơn nghiện của anh ngày càng nặng.

Nhưng hôm đó, Cao Dương Thành đã hứa với Hoàng Ngân không hút thuốc nữa, vì thế cho dù khó chịu thế nào, anh cũng phải chịu đựng.

Nếu ngay cả đau đớn này cũng không chịu được thì Cao Dương Thành đâu còn là đàn ông gì nữa

“Cậu ơi, tôi thật sự không hiểu...”

Dì Trần vừa dọn phòng vừa than thở: “Nếu cậu thích cô Đỗ thì tại sao không nhân lúc cô ấy còn chưa kết hôn để cướp cô ấy về bên mình?”

Cao Dương Thành cười giễu: “Dì thấy tôi như thế này có thể cướp cô ấy về sao?”

Đôi mắt anh tối lại, hiện lên ánh sáng khó hiểu:”Làm gì có cô gái nào chịu ở bên một con nghiện? Làm gì có đứa con nào có thể tự hào khi bố

nó là một con nghiện?”

Tuy Cao Dương Thành nói rất thản nhiên nhưng ai cũng có thể cảm nhận được nỗi mất mát cô đơn trong giọng nói của anh.

Dì Trần đau xót đáp: “Cậu à, cậu đừng tự trách mình như thế, cũng đâu phải cậu muốn hút ma túy để thành con nghiện đâu, hơn nữa giờ cậu đã nghĩ tất cả biện pháp để cai rồi!”

Nghĩ đến chuyện này, dì Trần vô cùng đau lòng.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bà ấy còn không thể tin nổi trên đời lại có người mẹ ác độc như thế.

Tuy cậu chủ hận mẹ mình, nhưng dù có thù hận bao nhiêu cũng không thể lấn át tình yêu thương cậu chủ dành cho mẹ.

Cao Dương Thành là một người con hiếu thảo, anh lo lắng Ôn Thuần Như sẽ tự trách vì sai lầm này nên luôn giấu diếm chuyện nghiện ma túy.

“Cai?”

Chỉ một chữ đơn giản nhưng muốn làm được đâu dễ dàng như thế!!

Bốn năm rồi, anh cai nghiện đã bốn năm rồi!

Lần nào lên cơn nghiện anh cũng dùng dao cắt cổ tay của chính mình để được tỉnh táo, lấy đau đớn để dẫn xuống cơn nghiện mới không bị mất kiểm soát.

Cao Dương Thành đã bị giày vò thê thảm vì cơn nghiện trong bốn năm qua!!

-----oOo-----

Chương 213: Không khỏi đau lòng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhưng bốn năm dài đằng đẵng này, cơn nghiện của anh lại như mọc rễ sâu trong người, không hề có dấu hiệu thuyên giảm!!

Anh còn phải chịu bao nhiêu năm nữa đây? Chuyện này ngay cả Cao Dương Thành cũng không biết.

Thậm chí anh còn không biết sau này nên tiếp tục giày vò bản thân bằng đau đớn, hay là dứt khoát buông thả bản thân, bỏ mặc tất cả mọi thứ để chìm vào cơn nghiện ngập.

Một người như thế còn tư cách để yêu và hạnh phúc sao?

Khi anh bị giày vò bởi cơn nghiện, chẳng lẽ bất trái tim cô cũng bị giày vò cùng anh sao?

Hay để cô nhìn cảnh anh lẩn lộn vì cơn nghiện? Nhìn anh cắt cổ tay của chính mình?

Ngay cả anh cũng ghê tởm dáng vẻ điên cuồng người không ra người quỷ không ra quỷ của chính mình chứ nói gì cô?

Có cô gái nào sẽ ngu xuẩn trao hạnh phúc cả đời của mình cho một tên nghiện ngập chứ?

Hoàng Ngân nằm trên giường trần trọc mãi không ngủ được.

Đồng hồ đã điểm hơn 12h đêm, nhưng cô vẫn không buồn ngủ tí nào, trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện của Cao Dương Thành.

Rốt cuộc anh ấy làm sao vậy?

Nếu anh ấy không bị bệnh thì chuyện hôm nay là thế nào?

Cuối cùng Hoàng Ngân vẫn hất chăn rời giường, cô mở máy tính bắt đầu tìm kiếm nguyên nhân khiến một người nổi điên.

Kết quả tìm thấy khiến cô càng phiến não hơn.

Hết bệnh tim đến bệnh tiểu đường, hàng loạt các bệnh trên trời dưới đất đều đổ ra.

Cô đóng máy tính lại, ngồi sụp xuống ghé ôm lấy hai đùi, đầu vùi giữa hai đầu gối, nhất thời không biết nên làm sao mới được.

Cô lo lắng bất an gõ nhịp ngón tay trên bàn, sau đó đi qua đi lại trong phòng ngủ...

“Điên mất thôi!!!”

Hoàng Ngân vò đầu bứt tóc không chịu nổi nữa, cô lấy chiếc áo đang treo trên giá rồi khoác lên người đi ra ngoài.

Có lẽ cô không nên đến đó? Đã trễ thế này rồi, hơn nữa cô còn sắp dính hôn với Louis!

Mãi cho tới khi ngồi trên xe taxi, Hoàng Ngân vẫn còn đang đấu tranh tâm lý.

Hoàng Ngân không ngừng nói với bản thân, cô chỉ đi nhìn anh một cái để chắc chắn anh không sao, sau đó cô sẽ về ngay lập tức.

Hoàng Ngân nhấn chuông cửa, người ra mở cửa là dì Trần.

“Ồ cô Đỗ, trễ thế này sao cô lại tới đây?”

Dì Trần rất kinh ngạc khi nhìn thấy Hoàng Ngân.

“Dì Trần, có phải cháu đánh thức dì không?”

Hoàng Ngân áy náy nói.

“Không có đâu, dì đang chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy tiếng chuông cửa.”

Dì Trần vừa nói vừa quay người trở lại phòng ăn, định rót nước cho Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân ngăn bà ấy lại rồi nói: “Dì Trần, không cần phải rót nước đâu ạ, cháu không uống đâu, anh ấy đâu rồi dì? Anh ấy đã ổn chưa ạ?”

“Cậu ấy ngủ rồi.”

Di Trần ngẩng đầu nhìn lên lầu: “Cô Đổ, cô lên thăm cậu ấy đi!”

Hoàng Ngân hơi do dự nhưng vẫn gật đầu: “Vâng.”

Hoàng Ngân khe khẽ bước lên lầu như một con mèo, chỉ sợ đánh thức giấc ngủ của Cao Dương Thành.

Phòng ngủ không khóa, Hoàng Ngân khẽ vặn mở khóa bước vào trong phòng của anh.

Đúng là anh ấy đã ngủ rồi.

Căn phòng tối thui không chút ánh sáng, Hoàng Ngân chỉ có thể nhìn thấy hình bóng của anh đang đắp chăn nhờ vào ánh trăng mờ ảo.

Khuôn mặt khi say giấc của anh vẫn bình tĩnh và hờ hững như trong ký ức, không hề giống vẻ lạnh lùng kiêu ngạo ngày thường.

Hoàng Ngân ngắm anh đến say mê, nhưng cô không nhìn anh quá lâu, cô quay người cẩn thận xem xét bản tay bị thương của anh, may cô bắt giắc chau lại.

Vết thương trên tay còn chưa băng bó, chỉ để mặc cho máu đông lại.

Hàng may xinh đẹp của Hoàng Ngân cau chặt lại, cô thấp giọng cầu nhàu: “Anh là bác sĩ mà? Sao lại bỏ mặc vết thương của mình thế này chứ?”

Cô thở dài, đặt tay anh xuống, sau đó mò mẫm trong bóng đêm khe khàng tìm kiếm thứ gì đó trong phòng.

Hoàng Ngân đang tìm hộp thuốc.

Trên giường, Cao Dương Thành từ từ mở mắt ra.

Đôi mắt đen tuyền khóa chặt lấy bóng người nhỏ nhắn đang mò mẫm trong đêm tối.

Ánh mắt anh trở nên sâu thăm thẳm.

Đôi mắt lấp lánh ánh sáng gì đó khó diễn tả.

Thật ra anh không hề ngủ.

Cả buổi tối, trong đầu Cao Dương Thành chỉ xuất hiện hình bóng của Hoàng Ngân, bên tai văng vẳng câu nói cô sắp kết hôn, trái tim anh bị giày vò tới không thể ngủ được.

Nghe thấy tiếng trò chuyện dưới lầu, anh bèn giả vờ ngủ.

Đáng lẽ trong trường hợp thế này, Cao Dương Thành nên quát mắng cô gái tên Hoàng Ngân thích lo chuyện bao đồng này, nhưng...

Anh không làm như thế!

Tại sao?

Vì Cao Dương Thành tham lam muốn tận hưởng cảm giác có cô bên cạnh!

Sự ám áp hiểm hoi này khiến anh không nỡ rời xa.

Khi Cao Dương Thành đang si mê ngắm nhìn bóng lưng Hoàng Ngân, bỗng cô gái quay lại nhìn về phía anh.

Cao Dương Thành vội nhắm mắt lại, cũng không biết Hoàng Ngân có phát hiện không, tóm lại anh phải giả vờ ngủ tiếp.

Nhưng đúng là Hoàng Ngân không phát hiện ra.

Trong căn phòng tối đen như mực, lại đứng cách xa thế này, Hoàng Ngân hoàn toàn không thể nhìn thấy Cao Dương Thành đang ngủ hay đang thức, cô chỉ quay lại để nhìn cái tủ bên đầu giường anh nằm mà thôi.

Hoàng Ngân thong thả bước về phía tủ.

Đúng là hộp thuốc đang nằm trong ngăn kéo tủ đầu giường.

Hoàng Ngân lấy hộp thuốc ra, khẽ ngồi bên mép giường, sau khi nhìn

trộm Cao Dương Thành đang “ngủ say”, cô mới lấy bàn tay bị thương của anh ra bắt đầu bôi thuốc.

Thật ra Hoàng Ngân rất sợ thuốc kích thích vết thương sẽ khiến Cao Dương Thành tỉnh lại, nhưng may mà không đánh thức anh.

Lúc này Hoàng Ngân mới yên tâm lại.

Khi cầm bàn tay ấm áp của anh, cô mới cảm nhận rõ ràng những vết chai trên tay anh, Hoàng Ngân biết đó là vết chai tạo thành sau thời gian dài cầm dao phẫu thuật.

Hoàng Ngân bỗng nhớ lại một Cao Dương Thành đẹp trai ngời ngời cầm dao phẫu thuật trong bộ áo blouse trắng.

Hoàng Ngân cảm thấy, đó mới chính là anh!

Bàn tay dịu dàng bất giác vuốt ve những vết chai trong lòng bàn tay anh, trái tim cô bỗng đập thành thịch.

Bỗng Hoàng Ngân cảm thấy tay mình bị nắm chặt.

Cô giật mình sợ hãi, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngẩng đầu lên nhìn Cao Dương Thành, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh chưa tỉnh.

Mắt Cao Dương Thành vẫn khép hờ, dường như chỉ vô thức nắm tay cô.

Chắc là vừa rồi khi bôi thuốc cô đã làm anh đau.

Hoàng Ngân sợ Cao Dương Thành tỉnh lại, trái tim vẫn đập thành thịch không ngừng, cô muốn rút tay khỏi bàn tay đang nắm chặt của anh, nhưng lại không được, anh nắm quá chặt, khiến cô làm thế nào cũng không thể vùng ra nổi.

Hơn nữa vấn đề là cô không dám dùng sức quá mạnh.

Trên trán cô lấm tấm mồ hôi, ngay cả lòng bàn tay cũng toát mồ hôi hột,

nhưng vẫn bó tay không biết phải làm sao.

Hoàng Ngân chỉ có thể để mặc cho anh nắm.

Cảm nhận được sự ấm áp từ tay Cao Dương Thành, Hoàng Ngân thật sự không nỡ rút tay khỏi cái nắm tay của anh.

Thật ra cô ấy rất ham muốn cảm giác ấm áp này!

Đã bao lâu bọn họ chưa nắm tay nhau yên bình như thế...

Cảm giác này khiến Hoàng Ngân và cả Cao Dương Thành đang nhắm mắt thấy hoảng hốt trong lòng.

Sự dịu dàng trong bàn tay khiến anh không nỡ để cô đi.

Nếu có thể, anh rất hy vọng thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này.

Nếu cả thế giới chỉ còn lại hai người thì tốt biết bao.

Anh luôn ham muốn hương vị của cô, hơi thở của cô, sự dịu dàng của cô, và tất cả mọi thứ của cô.

Anh không nỡ buông tay cô!

Khi biết cô sắp kết hôn, Cao Dương Thành mới phát hiện điều này.

Bàn tay đang nắm tay cô ngày càng siết chặt hơn!

Anh không nỡ, không muốn buông, cũng không buông được...

Dù Cao Dương Thành có trở nên mạnh mẽ cỡ nào đi nữa, nhưng Đỗ Hoàng Ngân vĩnh viễn là nơi mềm mại, mong manh nhất trong lòng anh.

Hoàng Ngân cứ thế bị anh nắm tay ngồi ngơ ngác tới gần mười phút.

Cho dù say mê hương vị của Cao Dương Thành nhưng Hoàng Ngân cũng biết, không thể cứ nắm tay ngồi ngây ngốc ở đây đây cả đêm chờ anh thức dậy được.

“Cao Dương Thành...”

Hoàng Ngân thử lên tiếng gọi anh.

Không hề có tiếng đáp lại.

Ai đó vẫn đang tiếp tục giả vờ ngủ.

Vì anh biết chỉ cần anh tỉnh lại sẽ không còn lý do để giữ cô lại.

Cho dù chỉ thêm một phút nữa cũng được!

“Dương Thành?”

Vẫn không có ai trả lời.

Người cô vẫn không thể nhúc nhích.

Hoàng Ngân hơi cau mày, tay duỗi ra khẽ kiểm tra hơi thở của anh, khuôn mặt cô cũng vô thức tới gần.

Đừng nói là anh...

Không thể trách cô suy nghĩ nhiều, chuyện âm ỉ buổi chiều đã khiến cô sợ hãi lắm rồi.

Khi cảm giác được hơi thở của anh, lúc cô định đứng dậy thì đột nhiên eo bị bắt lại, một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cô, cái chăn bị hất tung, cô bị kéo vào chăn, cả người rơi vào một lòng ngực săn chắc.

“Mệt quá, đừng quậy nữa, để tôi nghỉ ngơi một lát...”

Giọng nói ngái ngủ lười biếng vang lên, cảm giác anh vẫn còn mơ màng ngủ, chỉ nói mơ trong giấc mộng.

Hoàng Ngân không biết anh tỉnh rồi hay vẫn đang ngủ!

Ngẫm nghĩ một lúc, chắc hẳn Cao Dương Thành đang nằm mơ rồi!

Vì nếu tỉnh dậy, anh sẽ ôm cô vào lòng sao? Không chừng còn ném cô ra

ngoài như ném một đồng rác nữa!

Nghe thấy Cao Dương Thành bảo mệt, một cảm giác đau xót không khỏi dâng lên trong lòng cô.

Chắc hẳn anh bị bệnh thật rồi!

Nghĩ tới vẻ mặt trắng bệch hồi chiều của Cao Dương Thành, Hoàng Ngân thật sự không dám làm phiền anh nữa.

Cứ để mặc cho anh ngủ đi! Chờ anh ngủ say, cô lại nghĩ cách thoát khỏi!

Hoàng Ngân nghĩ như thế nhưng lại không biết, người đàn ông bên cạnh không hề ngủ.

Còn Hoàng Ngân vẫn lẳng lặng chờ đợi, mãi tới khi...

Nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh văng vẳng bên tai của Hoàng Ngân, trong một thoáng nào đó, Hoàng Ngân cảm thấy bọn họ đã trở về mùa hè yêu nhau say đắm...

Lúc đó, hai người có thể vô tư thoải mái ở bên nhau...

Không giống như bây giờ!

Trong lúc mơ màng, Hoàng Ngân ngã vào lòng Cao Dương Thành, thiếp đi.

Cao Dương Thành không ngủ.

Ánh trăng màu bạc ấm áp chiếu rọi qua cửa sổ, phủ lên khuôn mặt trắng ngần của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành mở mắt lẳng lặng ngắm nhìn cô.

Ánh mắt sâu thẳm nhìn cô mãi vẫn chưa thấy đủ.

Nếu anh không lên con nghiện thì tới nay anh chắc chắn sẽ không để cô yên giấc thế này, càng không ba lần bốn lượt đẩy cô cách xa bản thân.

Con nghiện chết tiệt!

Thậm chí anh không biết anh phải sống với nó đến khi nào, hay là cả đời này cũng không thể thoát khỏi nó, hoặc có lẽ một ngày nào đó nó sẽ cướp đi tính mạng của anh!

Trương lai của anh mờ mịt như thế, làm sao anh có thể để cô nhìn thấy ánh sáng?

-----oOo-----

Chương 214: Oan gia ngõ hẹp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người đẹp trong lòng Cao Dương Thành ngủ không ngon lắm.

Thỉnh thoảng Hoàng Ngân lại giật mình tỉnh giấc, cô cựa quậy một chút rồi lại ngủ thiếp đi.

Mỗi lần giật mình, cô sẽ khiến Cao Dương Thành tỉnh dậy, nhưng anh vẫn không nói tiếng nào, chỉ duỗi tay ôm chặt lấy cô vào lòng, để khuôn mặt cô kề sát lồng ngực của anh như muốn cho cô cảm giác an toàn.

Sáng sớm, lúc Hoàng Ngân tỉnh dậy đã là tám giờ sáng.

Khi Hoàng Ngân đã rời đi, Cao Dương Thành xuống giường đi vào phòng tắm.

Hôm nay trời rất đẹp.

Tâm trạng cũng bắt giấc trở nên tốt hơn.

Hoàng Ngân vội vã xuống lầu, dì Trần đã thức dậy, bữa sáng đã được dọn lên bàn.

Thật ra ngày thường Cao Dương Thành dậy rất sớm, hôm nay thì hơi trễ, nhưng dì Trần rất hiểu ý không gọi bọn họ thức dậy.

Làm việc khuya thì sao, việc lớn đời người mới là quan trọng nhất!

“Chào dì Trần!”

Hoàng Ngân chào dì Trần rồi đi thẳng ra cửa.

Cô đôi dép muốn rời khỏi, nhưng dì Trần ngăn lại nói: “Cô Đỗ, vội gì chứ! Ăn xong bữa sáng rồi đi cũng chưa muộn đâu!”

“Cháu không ăn đâu!”

Hoàng Ngân xua tay từ chối, cô không muốn đối diện với Cao Dương Thành.

Cô lén lút chạy tới đây đã là quá lắm rồi, không ngờ còn chui vào lòng anh ngủ tới sáng...

Hoàng Ngân càng nghĩ càng buồn bực, rõ ràng cô là người có nơi có chỗ hết rồi, giờ lại dây dưa không rõ với Cao Dương Thành, cho dù hai người họ chẳng làm gì, nhưng đây vẫn là chuyện có lỗi với Louis.

Tâm trạng Hoàng Ngân ngày càng bất an, lát nữa thật sự không biết phải giải thích thế nào với Louis nữa, tính cách thất thường này của cô rồi sẽ làm tổn thương tới Louis thôi.

“Dì Trần, cháu đang có việc gấp, không ở lại được, cháu xin phép đi trước, tạm biệt dì...”

Hoàng Ngân vừa nói vừa mở cửa định rời khỏi.

Không ngờ đúng lúc này cửa lại đột nhiên bị người bên ngoài kéo ra.

Hoàng Ngân giật mình nhìn sang, khi thấy rõ người bên ngoài, mặt cô trở nên trắng bệch.

Người tới không phải ai khác, mà chính là...

Mẹ của Cao Dương Thành, Ôn Thuần Như!!

Ôn Thuần Như vừa nhìn thấy Hoàng Ngân trong nhà, khuôn mặt đầy dấu vết năm tháng rúm dó lại, ánh mắt nhìn Hoàng Ngân đầy chán ghét và

thù hận, còn có cơn giận ngút trời.

“Tại sao cô lại ở đây???”

Bà ta chỉ thẳng mặt Hoàng Ngân hét lên.

Hoàng Ngân sợ hãi lùi lại liên tục ba bước.

“Bà chủ, sao đột nhiên bà lại tới đây?”

Dì Trần lập tức thấy tình hình không ổn, bà ấy vội lên đón Ôn Thuần Như với vẻ mặt tươi cười.

“Cút đi!!”

Ôn Thuần Như chán ghét đẩy dì Trần ra: “Ai cho phép con khốn này bước vào nhà hả!!”

Di Trần loạng choạng ngã xuống đất.

Hoàng Ngân lúc này mới bừng tỉnh, vội đỡ dì Trần đứng dậy: “Dì Trần, dì có sao không?”

“Tôi không sao, không sao...”

Dì Trần đỡ eo đứng dậy.

“Con trai tôi đâu?”

Ôn Thuần Như vênh mặt hỏi dì Trần, bà ta liếc nhìn Hoàng Ngân nói: “Tôi muốn xem xem nó sẽ chống lại tôi vì thứ con gái như cô đến khi nào!!”

“Bà Cao...”

Hoàng Ngân lạnh lùng liếc nhìn Ôn Thuần Như, nỗi hoảng sợ vừa rồi đã không còn nữa.

Cô đứng trước mặt Ôn Thuần Như với vẻ đứng mực, đầu hơi ngẩng, đôi mắt đầy sắc bén: “Tôi kính trọng bà là mẹ của Dương Thành nên mới gọi

bà một tiếng bà Cao, bà cũng xuất thân danh giá, dòng dõi trí thức, sao cứ mở miệng lại thốt ra những lời dơ bẩn như thế? Người trong nhà nghe thấy thì không sao, nhưng người ngoài như tôi sẽ nghĩ tổ chất thiên kim nhà họ Ôn thì ra cũng chỉ thế thôi, còn không bằng đám dân đen chúng tôi nữa!!”

Hoàng Ngân vừa dứt lời, bàn tay Ôn Thuần Như đã vung tới muốn tát lên mặt Hoàng Ngân.

Khuôn mặt đẹp đẽ của bà ta gần như méo mó: “Con khôn chết tiệt, bố mẹ mày không dạy dỗ được mày thì để tao!!”

Sao bà ta có thể không nghe ra ẩn ý đằng sau lời nói sắc bén của Hoàng Ngân.

Cô ta chẳng khác nào đang nói bà ta không bằng con đàn bà khôn nạn Trần Sam, mẹ đẻ của cô ta?

“Bà chủ! Bà đừng nóng giận...”

Thấy cái tát sắp đánh lên mặt Hoàng Ngân, dì Trần vội vàng giữ lấy Ôn Thuần Như: “Bà chủ, đừng làm như thế, lỡ bị cậu chủ thấy thì khó xử lắm!”

Dì Trần vì bảo vệ Hoàng Ngân chỉ còn cách nhắc tới Cao Dương Thành.

“Cút!!”

Ôn Thuần Như đẩy dì Trần văng ra, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn Hoàng Ngân: “Xuất thân thấp kém như mày và mẹ mày cũng đòi sánh với tao ư? Dù là xách giày cho tao chúng mày cũng không xứng nữa là!!”

Vừa nói, tay bà ta lại vung lên, Hoàng Ngân chuẩn bị tránh né thì không ngờ một bàn tay bỗng xuất hiện, ngăn cản Ôn Thuần Như.

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên từ sau lưng Hoàng Ngân khiến người ta cảm thấy rét lạnh.

“Mẹ vẫn thích đánh người của con thế nhỉ?”

Hoàng Ngân quay đầu liền nhìn thấy Cao Dương Thành.

“Dương Thành, ý con là sao?”

Ôn Thuần Như vùng khỏi tay Cao Dương Thành, khuôn mặt rúm ró, chỉ tay thẳng mặt Hoàng Ngân: “Đuổi con khốn này đi cho mẹ!!”

Cao Dương Thành hơi cau mày, anh kéo tay Hoàng Ngân vào phòng ăn rồi nói: “Ăn sáng trước đã, lát nữa anh đưa em về khách sạn.”

Giọng điệu của anh ám áp đến nỗi khiến Hoàng Ngân hoảng hốt, gần như chìm đắm vào sự dịu dàng của anh, mãi không thể thoát ra.

Hoàng Ngân chỉ có thể ngoan ngoãn để mặc anh kéo vào bàn, ngồi bên phải của anh.

Cô ngẩn ngơ nhìn anh thong thả lấy một tờ báo, vừa đọc vừa ăn sáng.

Dường như nhận ra Hoàng Ngân đang nhìn mình chăm chăm, Cao Dương Thành ngẩng đầu lên nhắc nhở: “Ăn đi.”

Anh hoàn toàn bỏ lơ Ôn Thuần Như đang nổi bão ngoài cửa.

Ôn Thuần Như bị thái độ của con trai tức đến hộc máu, mặt bà ta trắng bệch, đứng sững ở sảnh như một con hề trong vở kịch độc diễn.

Cuối cùng, bà ta nhếch môi cười lạnh: “Con trai à, con không nghe lời mẹ thì con sẽ hối hận đấy!!”

Khuôn mặt Cao Dương Thành vẫn lạnh nhạt, đôi môi mỏng khẽ nhếch: “Mẹ à, trước khi làm bất cứ chuyện gì mẹ nên xem xét kỹ càng, đừng trách con không nhắc mẹ, có vài chuyện mẹ không gánh nổi hậu quả đâu!”

“Con đang uy hiếp mẹ sao?”

Ôn Thuần Như giận dữ.

Cao Dương Thành cười khê: “Trong người con trai của mẹ đang chảy dòng máu của mẹ đấy, có chuyện gì con không dám làm đâu?”

“Con...”

Ôn Thuận Như tức giận đến bật cười, bà ta trừng mắt nhìn Hoàng Ngân với đôi mắt như muốn phun lửa: “Được! Mẹ muốn xem vì con đàn bà này con sẽ đối phó với mẹ thế nào!! Hôm nay mẹ sẽ không để nó vui vẻ được đâu!!”

Bà ta dứt lời bèn lấy điện thoại ra gọi điện: “Tôi muốn hai con khốn Đồ Hoàng Ngân và Trần Sam không thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai!!”

Giọng nói lạnh lẽo của Cao Dương Thành vang lên: “Mẹ chơi hơi quá rồi đây...”

Hoàng Ngân toát mồ hôi lạnh.

Khí thế của người đàn ông bên cạnh lạnh lẽo như muốn đông cứng mọi thứ xung quanh.

Với sự đáng sợ và hiểm độc của Ôn Thuận Như, cô biết đầu bên kia điện thoại không phải xã hội đen thì cũng là sát thủ đẳng cấp.

Muốn làm gì cô cũng được, nhưng đừng hòng liên lụy đến mẹ cô!

-----oOo-----

Chương 215: Đoạn tuyệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Huống chi, bây giờ mẹ còn ở nước Pháp một mình.

Hoàng Ngân quả thật có chút sốt ruột, nhưng mà nếu bảo cô mở miệng cầu xin người phụ nữ này, cô lại chẳng nói nổi.

Đang lúc rối rắm không biết nên làm thế nào, bỗng nhiên cô nghe được giọng nói đầy tức giận của Ôn Thuận Như: “Cậu có ý gì hả? Sao các cậu lại không động đến hai người đó được? Tôi sẽ cho các cậu tiền, muốn bao nhiêu tiền tôi cho bấy nhiêu!”

“Chị Thuần Như, chuyện này là ý của ông em, đám bọn em không thể tự tiện hành động được, ngại quá...” Người nọ nói xong thì cúp luôn điện thoại của Ôn Thuần Như.

Chẳng biết từ lúc nào Cao Dương Thành đã vươn tay cầm mất chiếc điện thoại bên tai bà ta, vút xuống sô pha bên cạnh: “Mẹ, con quên nói cho mẹ biết, con đã giao hẹn với anh Kiên của mẹ rồi, hằng năm con trai mẹ sẽ giúp hẳn kiếm hơn ba nghìn tỷ, còn hẳn sẽ giúp con bảo vệ cô ấy!”

Anh thản nhiên nói rồi cười lạnh: “Mẹ có bao nhiêu tiền mà đòi hẳn diệt khẩu? 70 tỷ, hay 350 tỷ? Hay là toàn bộ của cải nhà họ Ôn?”

“Con...” Sắc mặt Ôn Thuần Như trắng bệch, ngón tay đang chỉ về phía con mình có chút run rẩy: “Hơn 3 nghìn tỷ? Con giúp hẳn? Con làm cái gì thế? Con đang giúp hẳn...”

“Mẹ!” Cao Dương Thành lớn tiếng ngắt lời Ôn Thuần Như: “Mẹ đừng quan tâm con đang làm gì, bởi vì đây là vấn đề mẹ không có tư cách hỏi đến nhất! Mặt khác...” Anh dùng chốc lát, khước môi nhếch lên đầy thâm trầm, ánh mắt trở nên dứt khoát: “Hôm nay Ôn thị sẽ họp đại hội cổ đông, nếu mẹ có hứng thì có thể đi dự thính, hội đồng quản trị sẽ nói cho mẹ biết, chẳng bao lâu nữa Ôn thị sẽ đổi tên thành... Cao thị rồi!”

“Con...” Ôn Thuần Như quả thật không dám tin: “Con nói vậy là có ý gì? Cái gì mà đổi tên thành "Cao thị"? Rốt cuộc con đã làm gì với Ôn thị của mẹ?”

Cao Dương Thành không buồn đáp lại câu hỏi của bà ta mà quay người ngồi lại trên bàn ăn, cầm lấy tờ báo kinh tế buổi sáng, cúi đầu đọc.

Hồi lâu sau anh mới cất giọng trầm lắng mà thờ ơ: “Bốn năm trước, chẳng phải mẹ muốn con bỏ nghề y bằng được, tiếp quản Ôn thị thay mẹ sao? Bây giờ, rốt cuộc cũng được như ý muốn của mẹ rồi! Sự cố gắng ngày đêm suốt bốn năm qua của con trai, mẹ có hài lòng không?”

Sắc mặt Ôn Thuần Như thoạt xanh thoạt trắng, bà ta thở phì phò: “Con trai, con... con không thể đối xử với mẹ con như vậy được, mẹ là mẹ con! Ôn thị là tâm huyết cả đời của ông ngoại con, sao con có thể làm như vậy được? Hả? Con, con mau hủy đại hội cổ đông đi! Hủy bỏ đi!”

“Không còn kịp nữa rồi.”

Từ lần đầu bà ta mắng cô là con điếm, anh liền báo cho tất cả các thành viên hội đồng quản trị, lập tức mở đại hội cổ đông!

“Mẹ nói là hủy đi mà!” Ôn Thuần Như cất cao giọng.

Vẻ mặt Cao Dương Thành hờ hững lạnh lùng như băng, chẳng mảy may thay đổi, tựa như pho tượng đá không có một chút cảm xúc nào vậy.

Lúc này, điện thoại của Ôn Thuần Như nằm trên sô pha lại đổ chuông, không cần nhìn cũng biết là người của Ôn thị gọi tới.

Ôn Thuần Như sốt sắng: “Con trai, mẹ sai rồi, chúng ta hủy bỏ cuộc họp được không? Con cứ nắm giữ cổ phần Ôn thị, nhưng đừng thay tên đổi chủ nữa có được không? Đây đều là tâm huyết cả đời của mẹ và ông ngoại! Con trai à...”

Đôi mắt với lời cầu xin của mẹ, Cao Dương Thành chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, chẳng chút ảnh hưởng, tiếp tục đọc báo.

Hoàng Ngân ngồi ở bàn ăn, chẳng thể nuốt nổi miếng cơm. Trong lòng cô thốn thức không thôi, và dĩ nhiên phần nhiều là đau lòng. Cô hiểu rõ hơn ai hết, tình huống hiện tại, trông có vẻ Cao Dương Thành chiếm thế thượng phong, nhưng thật ra anh lại là người khó chịu nhất.

“Dương Thành!”

“Cao Dương Thành!” Ôn Thuần Như hét lên: “Con nhất định vì con bé này mà khiến tình mẹ con rạn nứt phải không?”

Hoàng Ngân có chút khó chịu trước những lời này. Cô vươn tay đẩy Cao Dương Thành, không biết nói gì cho phải.

Cuối cùng Cao Dương Thành cũng có phản ứng. Anh đặt tờ báo trong tay xuống, liếc mắt nhìn mẹ mình, hờ hững lên tiếng: “Mẹ, năm đó mẹ tự tay đẩy con trai mình xuống vực sâu không đáy, mẹ thật sự từng nghĩ tới con trai của mình một giây một phút nào chưa? Mẹ có thật sự đối xử với con trai của mẹ như một đứa con không? Trong lòng mẹ, nó cũng chỉ là

công cụ mà thôi! Cho nên, bây giờ mẹ còn có tư cách gì mà nhắc đến tình cảm mẹ con với nó nữa? Nếu muốn nói đến tình mẹ con, thì nó đã đoạn tuyệt vào bốn năm trước rồi!”

Từng câu từng chữ của Cao Dương Thành đều lạnh đến tận xương tủy, cũng tuyệt tình đến mức khiến Ôn Thuần Như nản lòng thoái chí.

Anh vừa dứt lời, tình mẹ con cũng đứt đoạn từ đây.

“Dì Trần, tiễn khách!”

Hoàng Ngân chưa từng thấy một Cao Dương Thành lạnh lùng như vậy. Ngay cả bầu không khí xung quanh anh cũng trở nên ngột ngạt, lạnh đến mức khiến người ta khó mà hít thở.

Sắc mặt Ôn Thuần Như tái nhợt, nghe rõ mồn một anh gọi điện cho Lý Mạc Vương, dặn dò anh ta sai người canh chừng Ôn Thuần Như thật kỹ.

Dù sao Ôn Thuần Như là người ưa sĩ diện, đột nhiên rơi vào tình cảnh như vậy, Cao Dương Thành lo sợ bà ta sẽ nghĩ quẩn, cho nên đành sai người lặng lẽ đi theo.

Bất kể mẹ anh từng đối xử với anh thế nào, đối xử với người anh yêu ra sao, nhưng chung quy lại bà ta vẫn là mẹ anh, anh không thể vứt bỏ tình thân, máu mủ ruột rà này được.

Trong thoáng chốc, trong nhà hàng chỉ còn lại Hoàng Ngân và anh.

Hồi lâu sau Hoàng Ngân vẫn không thể bình tĩnh lại được. Cô không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với anh trong bốn năm qua, nhưng cô biết chắc chắn anh sống không tốt.

Trong lòng Hoàng Ngân có chút khó chịu, cô liếm cánh môi khô khốc, ngược mắt nhìn Cao Dương Thành: “Dương Thành, cảm ơn anh...”

Giọng cô hơi khàn khàn: “Em... Em không biết nói gì lúc này.” Cô nói hơi ấp úng, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Cảm ơn? Cảm động? Áy náy? Tự trách? Bất an? Đau lòng...

“Em không cần phải cảm ơn anh, cũng đừng tự trách mình nữa, anh chỉ không muốn con anh mồ côi mẹ mà thôi...”

Hoàng Ngân biết anh cố ý nói vậy để giảm bớt gánh nặng và sự tự trách trong lòng cô. Cô hiểu anh mà.

“Vừa nãy anh bảo anh kiếm hơn ba nghìn tỷ thay anh Kiên của mẹ anh... Anh làm gì cho hẳn thế?” Hoàng Ngân hỏi tiếp câu hỏi của Ôn Thuần Như. Vừa nãy bà ta đang hỏi ngang chừng thì bị anh chặn đứng, không hiểu sao Hoàng Ngân cũng có cảm giác đây không phải chuyện tốt.

Một năm kiếm những hơn ba nghìn tỷ, làm ăn kiểu gì mà lợi hại thế?

Cao Dương Thành nhìn thẳng vào Hoàng Ngân, ánh mắt âm trầm, khoe miệng mỏng nhếch lên một nụ cười mỉm: “Làm cái gì hả? Em nghĩ là anh làm cái gì?”

Nói xong, anh biếng nhác tựa người về phía sau: “Anh làm gì mà còn phải bả bả với em nữa à? Em là ai? Vợ anh chắc?”

Cao Dương Thành nói xong thì nhìn ngón tay đã được băng bó cẩn thận của mình, lạnh nhạt nhếch mày, cười khẩy: “Sao hả? Em thật sự cho rằng mới ngủ với nhau một đêm là đã có danh phận rồi à?”

Hoàng Ngân chán nản, khó chịu dần mạnh đôi đũa xuống bàn: “Anh không thể ăn nói dễ nghe được à? Em no rồi!”

Hoàng Ngân không hiểu nổi giọng điệu quái gở này của Cao Dương Thành. Nhưng đúng như anh nói, chuyện của anh thì cô có tư cách gì để hỏi chứ? Cô là gì của anh? Cùng lắm cũng chỉ là mẹ của con anh mà thôi! Chỉ như thế mà thôi!

“Em không muốn quản anh, em chỉ không muốn anh... làm đường lạc bước...” Nếu quả thật như vậy, cả đời này cô sẽ nợ anh, cho dù dùng tính mạng để trả nợ cũng không trả hết...

Cao Dương Thành cười lạnh: “Em đáng giá không?”

Hoàng Ngân hít một hơi sâu vào lồng ngực, cũng khẽ mỉm cười theo kiểu của anh: “Quả thật không đáng giá chút nào?” Cô nói xong thì đứng

lên: “Em phải đi đây.”

“Không tiễn!” Cao Dương Thành thờ ơ thốt lời. Anh nhìn theo bóng lưng cô, lại tuyệt tình nói thêm một câu: “Sau này đừng tới nữa.”

Bước chân Hoàng Ngân khựng lại, tấm lưng cô cứng ngắc nhưng cô quyết không quay đầu lại, khước miệng giật giật, khẽ gật đầu: “Không có lần sau nữa đâu...”

Hoàng Ngân nói xong rồi cứ thế đi thẳng.

Cao Dương Thành trông theo bóng cô, thật lâu sau cũng không dời tầm mắt... Đôi tròng mắt tối đen càng lóe lên ánh sáng u ám.

Anh đang làm giao dịch gì với xã hội đen ư? Tại sao xã hội đen lại gọi là đen? Bởi vì hoạt động của bọn họ chưa bao giờ có chuyện đúng pháp luật! Cuộc đời của anh giờ đã không còn đường lui nữa, mà tương lai của cô thì giờ mới bắt đầu...

Tất cả mọi người đã đi hết, chỉ còn lại Cao Dương Thành cùng với dì Trần đang thu dọn bàn ăn.

Dì Trần đang đau lòng thay Cao Dương Thành, bốn năm qua, bà nhìn anh một mình cô độc từ ban ngày đến đêm tối, từ đêm tối tới ban ngày... Trong bốn năm ấy, gần như rất ít khi thấy anh cười, song những lúc cô Đỗ ở đây, luôn thấy anh vô thức cười tươi. Cảm giác này mới tốt đẹp làm sao... Nhưng hết lần này đến lần khác, bởi vì tình yêu bao la ấy mà anh lại xa cách cô...

Hoàng Ngân bắt xe về khách sạn, dọc đường suy nghĩ rối rắm, có nhiều thứ thật khó hiểu.

Càng ngày càng có nhiều câu hỏi ở anh đang chờ cô tìm kiếm câu trả lời.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với anh trong bốn năm qua? Vì sao mà anh lại bỏ không học nghề bác sĩ nữa? Anh làm thế nào mà trong bốn năm ngắn ngủi trèo lên đến vị trí này, rốt cuộc căn bệnh gì đang dày vò lấy anh khiến anh đau khổ đến thế? Và lại anh đang dùng cách gì để kiếm tiền cho bọn xã hội đen...

“A...” Hoàng Ngân nghĩ mãi đến nỗi đầu óc sắp nổ tung. Càng nghĩ càng không ra, Hoàng Ngân càng cảm thấy mình bế tắc.

Anh tựa như lời nguyên quán lấy cô, quanh quẩn trong đầu óc cô, không thể nào xua đi được.

Hoàng Ngân biết làm vậy là có lỗi với Louis, thậm chí cô còn có ý nghĩ có nên bàn bạc lại với anh ta hay không, hai người họ không hợp cho lắm... Ít nhất là cô thật sự không hợp với anh ta, bởi vì tất cả tâm tư tình cảm của cô đã trao cho Cao Dương Thành mất rồi.

Cô làm như vậy không xứng với người đàn ông hoàn hảo như Louis! Đáng lẽ anh phải có một tình yêu mãi mãi mới đúng chứ không phải bị cô làm tổn thương hết lần này đến lần khác, càng không nên bị cô chiếm mất vị trí tốt đẹp ấy...

Như cô bây giờ không chỉ cho anh ta hy vọng mà còn khiến anh ta không thể tìm kiếm hạnh phúc mới. Hành động này thật đáng giận, đáng xấu hổ!

Buổi chiều, Hoàng Ngân gọi điện thoại cho Thùy Sam, lúc trao đổi đến chuyện này, cô ấy còn bối rối hơn cả cô. Không ngờ cô ấy còn muốn tìm “bạn trai” thật. Dĩ nhiên bạn trai là giả, chỉ là quan hệ đồng nghiệp đơn thuần, nhưng qua lời kể của cô ấy, Hoàng Ngân luôn nghi ngờ thật ra đồng nghiệp này có ý với cô ấy.

Phải nhớ rằng, có ‘người bạn nam’ nào lại mạo hiểm đắc tội lãnh đạo để đóng giả người yêu của bạn chứ? Chỉ có Thùy Sam ngây thơ không nghĩ tới mà thôi.

“Chị Hoàng Ngân, em không tán gẫu với chị nữa, tan việc em hẹn A Thiên đi ăn cơm, anh ấy tới rồi, em cúp máy đây.”

“Được rồi, cô nhớ tự kiềm chế nhé, đừng để rơi vào kết cục giống chị.”
Cả hai bên đều có khúc mắc, bối rối khó xử vô cùng.

“Phì phì phì, chị đừng rửa em! Cúp máy đây, buổi tối em tâm sự với chị sau.”

Thùy Sam nói xong thì cúp máy.

“Anh Thiên, em ở đây này!” Thùy Sam đứng ở cửa bệnh viện, nhiệt tình vẫy tay với Lâm Du Thiên.

“Thùy Sam.” Lâm Du Thiên vừa thấy Thùy Sam liền rảo bước đi đến.

Dưới ánh trời chiều, gương mặt tuấn tú mang khí chất thư hương trông vô cùng cuốn hút.

-----oOo-----

Chương 216: Nói là cô thì là cô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thực ra, Lâm Du Thiên chắc chắn xứng với danh lịch sự, đẹp trai. Mặc dù ở trong viện không bì được với chàng play boy Vũ Phong, nhưng con gái chết mê chết mệt vì anh ta cũng không ít.

Tuy rằng điều kiện gia đình của anh ta không bằng Vũ Phong, song ít nhất cũng trên mức trung bình, bố mẹ anh ta đều là công chức nhà nước, tích lũy nhiều năm cũng gọi là khá giả.

Nhìn như vậy, quả thực anh ta cũng khá thích hợp với gia cảnh nhà Thùy Sam.

Chẳng trách, hôm nay tất cả mọi người ở khoa ngoại thần kinh vừa nghe tin hai người họ yêu nhau thì gào thét đòi bọn họ phát kẹo mừng.

Thùy Sam cảm thấy việc này thật sự hơi quá rồi.

Thật ra chỉ là giả bộ một chút mà thôi, cô ấy không hề nghĩ rằng Lâm Du Thiên lại công bố với tất cả các bác sĩ trong bệnh viện.

Dù sao cũng công khai rồi, cô ấy cũng không thể đi giải thích với từng người đây là một trò đùa. Bị Vũ Phong biết, chẳng phải sẽ uổng công ư?

Cuối cùng, Thùy Sam cũng từ bỏ suy nghĩ này!

“Ăn ở đâu?” Lâm Du Thiên hỏi cô ấy.

“Tùy anh, tôi sao cũng được.”

Dương Thùy Sam cười hồn nhiên, vuốt bím tóc đuôi ngựa trên đầu, dáng vẻ đáng yêu như vậy khiến cho Lâm Du Thiên nhìn tới si mê.

“Được, vậy tôi đưa em tới chỗ có không khí một chút, em ở đây đợi tôi, tôi đi lấy xe.”

“Được.”

Lâm Du Thiên lái xe tới.

Một chiếc xe con Honda màu xám nhạt chạy từ bãi đỗ xe ra, phía sau còn một chiếc xe thể thao Ferrari màu đỏ.

Dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được người ngồi trong chiếc xe Ferrari là ai.

Cả bệnh viện, người có phong cách kiêu ngạo mà phách lối như thế này, ngoài Vũ Phong ra thì quả là không thể tìm được người thứ hai.

Chiếc xe Honda màu xám đi tới trước mặt Thùy Sam, mới đỗ một lát thì chiếc xe Ferrari màu đỏ ở sau thì bắt đầu bấm còi xe inh ỏi, âm thanh vô cùng chói tai.

Thực ra xe của Lâm Du Thiên không hề chắn đường. Cho nên anh ta cũng không để ý mà vội vàng xuống xe, vòng qua sườn xe, muốn mở cửa cho Thùy Sam.

Anh ta lại không ngờ rằng, vừa mới xuống xe...

Một tiếng “rầm” vang lên, chiếc xe Ferrari màu đỏ va vào chiếc xe Honda màu xám ở phía trước.

Một cánh tay của Vũ Phong đặt trên cửa xe, anh ta huýt sáo, yên lặng như không có việc gì xảy ra đợi cô gái trước mắt tới hỏi tội.

Quả nhiên, người phụ nữ nào đó xù lông xông tới chỗ anh ta. Cô ấy không nói lời nào mà đập mạnh hai cái vào bánh xe của anh ta.

He! Cũng cáu bẳn lắm đây!!

Tiếp đó là tiếng gõ cửa xe vang lên âm ỉ.

Vũ Phong ở bên trong, cách kính xe màu trà, giống như con sư tử nhỏ đang thưởng thức động vật hoang dã trong vườn thú, nhìn cô ấy vô cùng hứng thú.

Ánh mắt kia... Y hệt như coi cô ấy là một động vật nhỏ trong vườn thú!!!

Thùy Sam cảm thấy đầu sắp bốc khói: “Anh ra ngoài!!”

Người dám hét lên với Vũ Phong như thế này, cả bệnh viện này cũng không tìm được người thứ hai!

Vũ Phong chậm rãi hạ kính xe xuống, cánh tay lười nhác vẫn đặt trên cửa xe, thò đầu ra nói: “Cô Dương, đừng gõ nữa! Bị hỏng thì bán cô cho tôi thì cũng không đền được đâu!”

Bán cái đầu nhà anh!!

Thùy Sam chỉ đuôi xe bị hỏng ở phía trước: “Anh xuống đây, trước hết bồi thường sự cố này rồi nói!”

Cô ấy cảm thấy việc này chắc chắn là do anh ta cố ý!

Lúc nói lời này, khóe miệng còn cười vẻ hả hê.

“Anh phải bồi thường!!”

Thùy Sam nói vào trọng điểm.

“Ai chặn đường tôi thì tôi đâm vào người đó.”

Anh ta còn lý sự cùn được à!

“Ai chặn đường của anh? Con đường này rộng đủ ba chiếc xe tránh nhau, anh không thể đi sang đầu kia à? Cứ phải đi vào chỗ này hay sao?”

Thùy Sam bắt đầu bốc hỏa rồi.

“Anh là cái thá gì mà tôi phải nhường cho anh ta?!”

Nhìn xem, đây là giọng điệu gì thế? Hóa ra đường của cả thế giới này đều là của họ Vũ nhà anh ta à!!

“...”

Thùy Sam tức tới mức muốn xắn tay áo lên cãi nhau với anh ta, Lâm Du Thiên lại bước lên phía trước, kéo tay Thùy Sam lại, khuyên cô ấy: “Thùy Sam, không sao đâu, chỉ là vấn đề nhỏ mà thôi, tôi có thể tự giải quyết, chúng ta đừng cãi nhau nữa.”

“Mẹ kiếp, anh đang nắm tay ai thế?”

Vũ Phong đẩy cửa xuống xe, anh ta vươn tay ra kéo Thùy Sam vào trong lòng mình.

Khuôn mặt đẹp trai u ám tới cực điểm.

“Lên xe, tôi dẫn cô đi ăn.”

Anh ta đẩy cánh tay nhỏ bé của Thùy Sam, đè nén cơn giận.

Nào ngờ Thùy Sam không phải là người nhìn sắc mặt người khác nói chuyện, cô ấy khó chịu giãy khỏi Vũ Phong, “Vũ Phong, anh làm gì vậy! Anh đừng có ôm ấp tôi trước mặt bạn trai tôi, dễ gây ra hiểu lầm lắm.”

Vũ Phong cau chặt mày: “Dương Thùy Sam, cô có giỏi thì lặp lại lời vừa rồi cho tôi nghe!!”

“Tôi nói, anh đừng ở trước mặt bạn trai tôi... Ừm ừm ừm... Khôn kiếp...”

Thùy Sam lặp lại, còn chưa nói xong, nào ngờ tên cầm thú Vũ Phong này lại túm lấy cổ cô ấy, giống như con thú hung dữ tiến lại gần, cắn mạnh vào đôi môi của cô.

“Đương Thùy Sam! Cô giỏi lắm!”

“Ừm ừm... Đau!!”

Thùy Sam giãy giụa.

Nhưng Vũ Phong quá khỏe nên cô ấy không thể chống lại được anh ta.

Chỉ đành mặc anh ta, dùng ngón tay cạy môi và răng cô ấy ra...

Đầu lưỡi của anh ta ấm nóng, tiến thẳng vào trong miệng cô ấy... Đang điên cuồng quậy phá, quán quýt trong miệng cô ấy!

Thẻ loại tấn công vội vàng nhưng không chịu đựng được kia, giống như chứng minh anh ta có quyền xâm chiếm vậy!

“Vũ Phong, anh buông em ra... Ừm ừm.. Anh làm gì thế?!! Buông ra...”

Anh ta tiến, cô ấy lùi.

Anh ta quán quýt, cô ấy giãy giụa.

Lâm Du Thiên tiến lên phía trước muốn kéo Thùy Sam khỏi lòng Vũ Phong, “Chủ nhiệm Vũ, anh không được làm như vậy! Bây giờ Thùy Sam là bạn gái tôi, anh buông ra...”

“Bốp...”

Lâm Du Thiên còn chưa nói xong, một cú đấm mạnh mẽ đã tung thẳng vào khuôn mặt nho nhã của anh ta.

Sức lực rất mạnh, trong nháy mắt mặt mũi anh ta bầm dập, lão đảo lùi về sau hai bước.

Thùy Sam sợ hãi, khó khăn lắm mới thoát khỏi màn cưỡng hôn của Vũ Phong, cô ấy vươn tay đẩy anh ta: “Vũ Phong, anh điên rồi!! Anh dựa vào cái gì mà ra tay đánh người!!”

Thùy Sam vội vàng chạy về phía Lâm Du Thiên, vô cùng áy náy, quan

sát tình trạng vết thương của anh ta: “Du Thiên, anh sao chứ? Trời ơi, chảy máu mũi rồi... Anh đợi, đợi...”

Dương Thùy Sam vô cùng lo lắng tìm khăn giấy và thuốc bôi vết thương trong túi mình.

Sự ân cần và lo lắng trong mắt cô, còn có vẻ hơi tức giận kia đều khiến cậu ấm họ Vũ buồn bực, không kiềm chế được tức giận!

“Dương Thùy Sam!!”

Vũ Phong vươn tay kéo cô ấy lại, “Bịch” một tiếng, khiến cả người cô ấy đập vào bức tường đằng sau.

Ngay lập tức, tất cả những đồ vật linh tinh trong túi của Thùy Sam rơi hết ra ngoài.

Thùy Sam vô cùng tức giận, cô ấy ngẩng đầu, trợn mắt nhìn Vũ Phong cố tình gây rối, hét lên: “Rốt cuộc anh muốn làm gì? Mỗi ngày gây phiền phức cho em! Anh thấy chưa? Bây giờ em có bạn trai rồi! Năm đó lúc anh có bạn gái, em cũng không hề bám lấy anh gây phiền phức đúng không? Anh không thể buông... tha cho em...”

Âm thanh hai từ cuối cùng nhỏ đi.

Nhìn Vũ Phong đột nhiên giơ nắm đấm hướng về phía mặt cô ấy, Thùy Sam sợ hãi hét lên, nhắm chặt mắt lại.

Một tiếng “bịch” vang lên.

Nắm đấm không phải rơi vào mặt cô mà đập vào bức tường phía sau, cách gò má cô không tới nửa tấc.

Lập tức...

Máu tươi chảy ra...

Chảy dọc theo bức tường màu trắng, từng giọt từng giọt nhỏ xuống...

Tim Thùy Sam run lên: “Anh điên rồi à!! Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Cô ấy cũng lo lắng, đẩy tay anh ta khỏi tường.

“Mẹ nó, tôi là một thằng điên! Lại còn bị một người phụ nữ xấu xa như em làm cho phát điên!”

Vũ Phong dùng bàn tay dính máu nắm chặt cằm Thùy Sam, kéo mặt cô tiến sát vào khuôn mặt lạnh lùng của mình, anh ta nghiến răng, hung dữ nói: “Cô Dương, cô dám tìm đàn ông sau lưng tôi, đúng là... thèm trai!!”

Thùy Sam cố hất tay anh ta ra: “Vũ Phong, anh thật quá đáng! Anh nói lại một lần nữa xem, em không phải là người của anh!!”

“Tôi nói phải, thì cô chính là người phụ nữ của tôi!”

Vũ Phong nghiến răng nói, một tay ôm chặt Thùy Sam nhét vào trong xe.

“Anh buông em ra!

Thùy Sam giãy giụa, nhưng nào có phải đối thủ của Vũ Phong.

Vũ Phong mở cửa xe ra, đẩy cô ấy từ ghế lái bên này sang ghế phó lái.

Thùy Sam không ngừng gõ vào cửa kính, bàn tay nhỏ bé ra sức cạy khóa cửa nhưng không thể nào mở ra được.

Rất nhanh, Vũ Phong đã ngồi vào trong xe, thân xe lùi lại rồi nhanh chóng vượt qua chiếc xe Honda màu xám, phóng nhanh như gió rời đi.

Xe đi với tốc độ rất nhanh, cuốn theo một cơn gió mạnh...

Trong cơn gió, còn thổi bay vô số tờ tiền mặt màu đỏ.

Tiền bồi thường sửa xe của Lâm Du Thiên!

Thùy Sam tức sôi máu, quay đầu nhìn Lâm Du Thiên đứng đó, sững sờ nhìn bọn họ rời đi, trong ánh mắt dường như còn chút hừng hửng, máu mũi vẫn đang chảy, mà anh ta chẳng thèm cúi người nhặt tiền ở trên mặt đất.

Chiếc xe Ferrari màu đỏ nhanh chóng biến mất khỏi dòng xe cộ, Thùy Sam cũng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của Lâm Du Thiên.

“Anh vút tiền là có ý gì?” Thùy Sam tức giận, đôi mắt đỏ sọng, chân vấp anh ta.

Khuôn mặt của Vũ Phong u ám, thật khiến cho người ta sợ hãi, “Dương Thùy Sam, bây giờ tâm trạng của tôi rất tệ, cô biết điều một chút, im miệng lại!” Anh ta cảnh cáo cô!

“Vũ Phong, em cảm thấy chúng ta cần nói chuyện rõ ràng, ngồi xuống, bình tĩnh trò chuyện!”

Thùy Sam vẻ nghiêm túc, cố gắng hết sức kìm nén sự tức giận trong lòng mình: “Chính như việc vừa rồi, cho dù là thế nào đi chăng nữa, anh ra tay đánh đồng nghiệp là anh sai, đúng không? Anh lái xe đụng vào đuôi xe người ta, cũng là anh sai! Kết quả thì sao? Anh còn lấy tiền ném vào người ta! Người biết thì biết sẽ nghĩ anh đang đền tiền, nhưng không biết thì sẽ nghĩ anh đang sỉ nhục người ta!!”

Vũ Phong quay đầu nhìn về phía Thùy Sam, cười lạnh: “Tôi lấy tiền sỉ nhục cậu ta thì sao nào?”

“Anh...”

Thùy Sam tức giận: “Anh đúng là gây sự vô cớ!”

Vũ Phong không thèm để ý tới cô ấy.

Tay trái lái xe, tay phải bị thương thi thõng xuống bên cạnh, mặc cho máu tươi chảy.

Máu chảy xuống thảm xe màu đỏ, nhuộm đỏ một mảng.

Thùy Sam thấy vậy, cắn môi, nhẫn tâm quay mặt đi, coi như không nhìn thấy.

Anh ta đáng đời, đây là do anh ta tự chuốc lấy!

Sống hai mươi hai năm mà cô ấy chưa từng thấy người đàn ông nào tự

cao tự đại, hơn nữa còn thích gây sự vô cớ như thế này!

Cho nên cô ấy không quan tâm!

Chảy hết máu cũng không liên quan gì tới cô ấy!

Trong lòng Thùy Sam nghĩ như vậy, nhưng mà lời nói và hành động của cô ấy lại hoàn toàn trái ngược.

Cô ấy quay đầu nhìn chằm chằm tay anh ta hỏi: “Tay anh không sao chứ?”

Vũ Phong vẫn không thèm để ý tới cô ấy, tiếp tục chuyên tâm lái xe, coi như không nghe thấy.

“Em hỏi anh đấy!” Thùy Sam cáu ròi.

Cuối cùng Vũ Phong cũng không đành lòng, nghiêng đầu nhìn cô nhưng vẫn không trả lời.

Thùy Sam quả thực hơi tức ròi

Cô ấy tìm thuốc cầm máu và thuốc bôi vết thương trong túi xách, lại thô lỗ kéo tay phải bị thương của Vũ Phong.

Cô ấy vốn nên mặc kệ anh ta, đúng không?

Nhưng ai bảo từ nhỏ cô ấy đã chăm sóc người bị thương? Nhìn người bị thương chảy máu không quan tâm, không phải là một phẩm chất đạo đức tốt mà bác sĩ nên có!

-----oOo-----

Chương 217: Không cho phép tìm đàn ông sau lưng tôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thùy Sam tự an ủi bản thân như vậy, tìm một lí do vô cùng thích hợp cho hành động quan tâm của mình.

Cô ấy đặt tay bị thương của Vũ Phong lên lòng bàn tay mình. Cẩn thận dùng giấy ướt lau sạch máu trên tay anh ta, cố gắng không động vào vết thương của anh ta.

Đôi mắt phượng gian ác của Vũ Phong hơi híp lại, anh ta quay đầu nhìn người phụ nữ đang lau chùi vết thương cho mình.

Khóe miệng đang mím chặt, lập tức thả lỏng.

Nhìn vết thương của anh ta, Thùy Sam không kiềm được mà thở dài: “Vũ Phong, anh có thể đừng ấu trĩ như đứa trẻ được không? Lại còn đâm vào tường nữa, anh nghĩ anh đang diễn phim Hàn Quốc à?”

Nghe cô trách mắng, Vũ Phong bị coi thường lại cảm thấy rất thoải mái.

Thùy Sam nói xong, lại cẩn thận thổi vết thương cho anh ta, lúc này mới lấy bình xịt cầm máu hướng về phía anh ta: “Anh chịu đựng một chút, sẽ hơi đau...” Cô nhắc nhở anh ta.

“Xoẹt...”

Thời khắc bình thuốc xịt vào tay Vũ Phong, đau tới mức anh ta nhíu chặt mày.

“Thùy Sam, cô cố tình báo thù đúng không?”

“Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử!” Thùy Sam đáp lại một câu.

Lúc cô ấy đang muốn băng bó cho anh ta, xe đột nhiên chuyển hướng, Vũ Phong dùng xe vào sát lề đường.

“Anh làm gì thế?”

Thùy Sam không hiểu, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Đột nhiên cảm thấy thắt lưng căng lên, không đợi cô ấy kịp phản ứng, cả người cô ấy đã bị Vũ Phong bế cô ngồi lên đùi anh ta để như trở bàn tay.

Tay Thùy Sam vẫn cầm vải băng bó, cô ấy còn chưa kịp phản ứng với

chuyện bất ngờ xảy ra này.

Đợi cô phản ứng thì đã bị nằm gọn trong lòng Vũ Phong rồi.

“Anh làm gì thế?”

Thùy Sam chán nản, trợn mắt nhìn anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cô ấy dùng tay đẩy lồng ngực anh ta: “Vũ Phong, anh có thể đừng giờ trò lưu mang được không vậy!”

“Không!”

Vũ Phong không nghĩ gì mà từ chối ngay, anh ta cúi đầu, tham lam dùng cằm cạo sát làn da trắng nõn trên trán cô: “Tôi cứ nhìn thấy cô là giờ trò lưu manh! Ở bệnh viện không được đụng tới cô, khó khăn lắm mới nhìn được tới lúc tan làm, còn không tranh thủ ôm thì cô muốn tôi nhìn tới chết à?”

Giọng nói lưu manh, ngữ điệu dịu dàng, dáng vẻ chân thành, thoải mái, quả thực khiến Thùy Sam hơi ngẩn ngơ. Nhưng rất nhanh cô ấy đã bình tĩnh.

Lí trí nói cho cô ấy biết, lời nói của người đàn ông này chính là mật ngọt chết ruồi, tuyệt đối không được coi là thật!

“Rốt cuộc anh muốn làm gì!”

Thùy Sam nóng nảy, bàn tay cầm vải băng bó đẩy anh ta ra.

“Tôi muốn làm gì, cô không biết ư?”

Vũ Phong cười đều giả, mập mờ đáp lời cô, kéo đầu cô vào trong lồng ngực mình, chợt một giọng nói khàn khàn của anh ta vang lên bên tai cô: “Tôi muốn "ăn" cô!”

“...”

Mặc dù suốt ngày nghe giọng nói khôn nạn này, nhưng hiển nhiên Thùy Sam vẫn không thích ứng được.

Gò má cô đỏ lên, càng ra sức đẩy anh ta ra: “Vũ Phong, em không muốn nói chuyện với anh nữa, anh nói chuyện chẳng đúng đắn chút nào! Cho em xuống xe, em muốn về nhà!”

Thái độ của cô cứng rắn hơn một chút nhưng đương nhiên Vũ Phong không nghe theo.

Anh ta vươn tay, nắm chặt cầm cô ấy nhìn xuống, ánh mắt sắc bén như chim ưng nói: “Nói cho tôi biết, rốt cuộc cô với Lâm Du Thiên có quan hệ gì?”

Thùy Sam bị anh ta hỏi nghiêm túc như vậy, trong lòng không khỏi chột dạ.

Cô ấy vươn cổ để tăng chút can đảm cho mình, ngẩng đầu đáp: “Bạn trai.”

“Thùy Sam...” Vũ Phong gằn giọng gọi tên cô.

Giọng nói này lạnh lẽo thấu xương...

Giống như đổ dành, nhưng rõ ràng là... cảnh cáo!

Cảnh cáo cô ấy, sự nhẫn nại của anh ta đã sắp hết rồi!

Bị Vũ Phong giày vò như thế này, sức mạnh của Thùy Sam yếu đi không ít, cũng chẳng dám kiên trì nhưng vẫn không muốn nói sự thật với anh ta.

Kế hoạch tốt đẹp này của cô còn chưa kịp thực hiện thì đã bị bóp chết từ trong trứng rồi!

“Vũ Phong, anh đừng có nói mấy câu kỳ quái ấy nữa!”

Thùy Sam oán trách, vươn tay nắm lấy tay anh ta: “Đừng làm loạn nữa, em băng bó tay cho anh trước, chảy nhiều máu quá.”

Cô vừa nắm lấy bàn tay Vũ Phong, anh ta đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô ấy. Một tay khác thì ôm chặt eo của cô ấy, khiến cô ấy càng dán chặt vào lòng mình.

Cầm anh ta đã đặt lên tóc cô ấy.

Anh ta ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên tóc cô ấy, lầm bầm nói: “Thùy Sam, cả đời này tôi sẽ nằm trong tay cô, cho nên tôi không cho phép cô tìm người đàn ông khác! Lần này tôi coi như cô đùa giỡn, không tính toán với cô, nếu có lần sau thì nhất định sẽ đè cô trên giường làm hàng trăm nghìn lần!”

Nói xong, anh ta ôm cô ấy càng chặt hơn.

Thùy Sam sững sốt vài giây.

Cô ấy bừng tỉnh, tránh xa lòng anh ta khoảng cách nửa tấc, tròn tròn mắt, không vừa lòng nhíu mày nhìn anh ta: “Anh có thể đứng ngang tàng như thế này được không?”

Sao quan hệ logic của cái gã này lại không bình thường chứ?

Anh ta xuống tay với cô, cả đời này cô ấy không được tìm đàn ông? Vậy mà còn không tính toán với cô ấy...

Nếu như tính toán với cô ấy mới tốt! Tốt nhất là tính toán, sau đó tức giận, tức giận xong sẽ không để ý tới cô ấy nữa, tốt biết bao!

“Tôi ngang ngược thế đấy!”

Vũ Phong càng siết chặt lấy cô ấy.

“Mau buông em ra...”

Mặt Thùy Sam nóng bừng, giãy giụa.

“Không buông, cả đời này cũng không buông...”

Anh ta tựa như thở dài một tiếng.

Cô ấy hơi sững sờ, dường như sắp tin lời nói dối mà anh ta soạn cho mình...

Thùy Sam rúc trong lòng anh ta, không động đậy được nữa.

Hai người không nói gì rất lâu. Cứ yên lặng như vậy, cảm nhận hơi ấm của đôi phương.

Giữa hai người họ, dường như rất hiếm có bầu không khí yên tĩnh mà hài hòa như thế này...

Có chút kỳ lạ, có chút hiếm thấy...

Nhưng cuối cùng lại bị Thùy Sam phá vỡ, bởi vì cô ấy phát hiện vết thương của anh ta khó khăn lắm mới cầm được máu giờ lại bắt đầu chảy rồi.

“Băng bó vết thương cho anh trước đã, anh để em về chỗ ngồi đi.”

Thùy Sam vỗ vào lồng ngực anh ta.

“Cứ ôm như thế này.”

Vũ Phong đưa tay tới trước mặt cô ấy, một tay vòng qua eo cô, nhếch miệng cười nham hiểm: “Thuận tiện biết bao.”

Thùy Sam biết mình không thể lay chuyển được anh ta, cũng không gò ép, nâng tay anh ta lên rồi bắt đầu cẩn thận băng bó.

Vũ Phong nhìn khuôn mặt đang cúi thấp của Thùy Sam. Ánh mắt nóng bỏng, sáng như đuốc.

Cho dù Thùy Sam không ngẩng đầu lên, cũng có thể cảm nhận được ánh mắt vô cùng nóng bỏng của anh ta đang nhìn mình, như thể muốn xuyên thủng một lỗ vậy.

“Thùy Sam...”

Vũ Phong dùng giọng nói truyền cảm, nhẹ nhàng gọi tên cô.

Đôi môi mỏng mờ ám cọ cọ vào trán của cô ấy: “Làm sao bây giờ, tôi vừa nhìn thấy cô là cứng, cứ như thế này thì quả là sẽ nhịn tới mức trở thành tên ngọc mắt!”

“Anh vốn là một tên ngốc!”

Thùy Sam không suy nghĩ gì mà nhanh chóng đáp một câu.

Mông cô bỗng căng lên, bụng dưới bị một bàn tay lớn của Vũ Phong ôm lấy, bộ phận nóng bỏng bên dưới nhô lên, “Thật sự muốn làm ư?”

Cảm thấy nhiệt độ và kích thích không bình thường, Thùy Sam sợ rồi.

Cô ấy vội vàng cười làm lạnh, cố gắng dựa người về sau, duy trì khoảng cách với anh ta: “Nếu như mỗi lần anh nhìn thấy em không thoải mái thì chúng ta đừng gặp mặt nữa! Nếu như phải phẫu thuật thì chúng ta cố gắng sắp xếp không trùng nhau, thời gian tan làm của chúng ta cũng tách ra, như vậy chẳng phải có thể không gặp mặt ư?”

Thùy Sam càng nói thì sắc mặt Vũ Phong càng khó coi.

Khuôn mặt u ám, quả thực là báo hiệu dông bão sắp kéo tới.

“Em... em đùa thôi...”

Thùy Sam cuối cùng cũng hiểu được nhìn mặt mà nói chuyện rồi.

Vừa nghe lời này, mặt của Vũ Phong mới hòa hoãn hơn một chút, bàn tay to lớn vỗ gáy cô, nói: “Dương Thùy Sam, đừng nói những lời khiêu khích tôi, tôi cũng đau lòng.”

Thùy Sam sững sốt...

Cô ấy ngậy người nhìn anh ta, đôi mắt chớp chớp, lúc này cô ấy không thể nói lên lời.

Vũ Phong nắm cằm cô ấy, không biết Thùy Sam cảm thấy nhầm lẫn hay làm sao, luôn cảm thấy động tác này của anh ta vô cùng cung chiêu: “Thùy Sam, tôi không cho phép em né tránh tôi...”

Thùy Sam ngậy ngốc, lẩm bẩm một câu theo bản năng: “Rõ ràng anh nói gặp em nữa thì anh sẽ trở thành tên ngốc.”

“Tôi có thành tên ngọc thì cũng phải gặp em!”

Vũ Phong nở nụ cười. Nụ cười rục rờ, hở hàm răng trắng sáng, rất đẹp.

Nụ cười sáng chói như mặt trời chiếu rọi trong đáy mắt của Thùy Sam...

Khiến cô ấy nhìn tới mức thất thần.

“Mặc dù ở trong viện không gặp cô, nhưng ảo tưởng an ủi bản thân cũng tốt.”

Nếu ngày nào đó thực sự không gặp được cô ấy, Vũ Phong nghĩ chắc chắn mình sẽ phát điên!

Dương Thùy Sam, cả đời này tôi sẽ nằm trong tay em, không bao giờ thoát ra ngoài nữa!

Đương nhiên, điều kiện trước tiên là anh ta cũng không muốn thoát!

Anh ta hận cả đời này không thể trốn vùi trong sự dịu dàng của cô, không bao giờ thoát ra thì tốt!

“Tôi cô muốn ăn gì?” Vũ Phong vuốt tóc đuôi ngựa của cô, hỏi.

Anh ta phát hiện, Dương Thùy Sam để kiểu tóc gì cũng đẹp.

Nhớ lúc lần đầu tiên gặp cô, cô còn để tóc mái bằng, sợi tóc đen dài tới bả vai, giống như thác nước chảy vậy, vô cùng non nớt, xinh đẹp.

Lúc đó thực ra bản thân anh ta cũng rất trẻ, thậm chí thỉnh thoảng khi gặp cô ấy còn cảm thấy xấu hổ.

Nào có giống bây giờ.

Vũ Phong nhớ lại thấy hơi buồn cười.

Thùy Sam trừng mắt nhìn anh ta hỏi: “Anh cười cái gì?”

“Em định khi nào cho anh chuyển lên chính thức?”

Vũ Phong không đáp mà hỏi ngược lại.

Thùy Sam kinh ngạc, rõ ràng không ngờ tới việc anh ta sẽ hỏi việc này, dứt khoát giả ngốc, nhướng mày: “Sao nào? Hóa ra anh là cong à? Cần em uốn thẳng lại hay sao?”

Cô nói cong ở đây, chắc chắn là ý chỉ Gay!

“Vậy thì em sờ thử cho anh, xem rốt cuộc là cong hay thẳng...”

Vũ Phong nói, còn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thùy Sam nhét vào đũng quần mình.

“Anh là đồ biến thái!”

Thùy Sam đỏ mặt, bàn tay giống thuốc độc vậy, “Vũ Phong, lúc anh ở bên em có thể đừng nghĩ về phương diện kia không?”

Vũ Phong nhún vai làm như người vô tội: “Rõ ràng là em muốn uốn thẳng cho anh mà...”

Thùy Sam thờ dãi một hơi: “Em sai rồi, còn chưa được à?”

Bàn về lưu manh thì chắc chắn cô ấy không phải là đối thủ của người đàn ông này!

Bàn tay của Thùy Sam đặt trên lồng ngực của Vũ Phong, cô ấy giữ khoảng cách an toàn với anh ta nói: “Vũ Phong, chúng ta nói chuyện nghiêm túc nào.”

Vũ Phong không thích tư thế này của cô ấy, khó chịu kéo hai tay của cô ấy xuống: “Nói đi.”

“Anh để em về chỗ ngồi đã.”

“Thùy Sam, đừng có ra điều kiện với anh!” Vũ Phong hất cằm nói.

Thùy Sam bĩu môi, có chút không vui, nhưng lại không làm gì được anh ta, đành mặc kệ anh ta ôm mình.

Cô ấy ho nhẹ một tiếng, rồi mới nghiêm túc nói: “Em hỏi anh, sao anh cứ làm phiền em mãi thế?”

Vũ Phong nhướn mày, tức giận nói: “Dương Thùy Sam, lúc em ở trong bụng mẹ em, có phải não chưa phát triển hết không?”

Vấn đề như thế này mà còn phải hỏi?

Thùy Sam cũng tức giận, đầu vuron lên như gà trời, hét lên với anh ta: “Anh cả ngày bám lấy người não chưa phát triển hết, hóa ra não anh cũng chưa phát triển à?”

“...”

Vũ Phong hơi kinh ngạc.

Đường đường là Vũ Phong, mà anh ta cũng có lúc kinh ngạc.

-----oOo-----

Chương 218: Mềm lòng rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đôi mắt phượng của anh ta nheo lại, nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn không chịu thua của cô, nghiến răng nghiến lợi nói: “Thế em nói xem, anh cả ngày bám lấy người phụ nữ não chưa phát triển hết làm gì?”

Thùy Sam chớp chớp mắt, lông mi cong như cánh bướm khẽ rung rinh, ánh mắt đó khỏi phải nói khiến người u mê cỡ nào, quả thực khiến Vũ Phong hận không thể một miếng nuốt cô xuống.

“Vũ Phong, không phải anh say đắm cơ thể em chứ?”

Mặc dù nói câu này rất xấu hổ, nhưng...

Tên khốn nạn này thể hiện ra ngoài chính là như vậy!

Hơn nữa, vô cùng rõ ràng.

Mỗi lần gặp cô, không động tay động chân thì cũng là dùng đủ các loại ngôn ngữ trêu chọc cô ấy, hơn nữa còn có lần kia...

Thậm chí là trực tiếp...

Mà cơ thể anh ta, dường như mỗi lần gặp cô ấy đều có phản ứng, hơn nữa anh ta đều vội vàng cọ sát lên người cô ấy!

Cho nên sự thật chứng minh, tên khốn kiếp này...

Ha! Đừng có nằm mơ nữa! Cô ấy cũng không còn ngốc nghếch như năm đó nữa!

Chạng vạng tối, khó khăn lắm Hoàng Ngân mới đợi được Louis về khách sạn.

Đang muốn ngồi bàn bạc với anh ta về chuyện đính hôn, lại không ngờ rằng anh ta đã đưa một chiếc thiệp màu đỏ trước.

“Em yêu, tối nay dùng thân phận bạn gái cùng anh tham sự buổi dạ tiệc từ thiện nhé?”

Louis lịch thiệp mời cô.

Hoàng Ngân nhận lấy tấm thiệp trong tay anh ta nhìn một cái, cô hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy trên thiệp mời lại ghi tên mình.

“Thân phận vợ chưa cưới.” Louis mỉm cười bổ sung thêm một câu.

Hoàng Ngân ngẩng đầu nhìn anh ta, nụ cười rục rĩ kia khắc sâu vào đôi mắt cô, khiến cô thấy hơi có lỗi, hơi đau lòng.

Cuối cùng cô vẫn gật đầu, đồng ý với anh ta.

Có chuyện gì thì đợi dạ tiệc xong rồi nói!

“Ai đứng ra tổ chức buổi dạ tiệc này thế?” Hoàng Ngân hỏi một câu theo

bản năng.

“Khuất thị và chính phủ cùng tổ chức.”

“Khuất thị?”

Hoàng Ngân nghi ngờ lắm bảm một câu.

Nhà Khuất thị có Khuất Mỹ Hoa kia ư?

“Em yêu, em nghĩ gì thế?”

Lâm Du Thiên thấy Hoàng Ngân ngây người ra bèn gọi cô một tiếng.

“Không, không có gì...”

Hoàng Ngân lắc đầu, mỉm cười: “Vậy có nghĩa là bây giờ em phải bắt đầu chuẩn bị trang điểm rồi?”

Louis ôm chặt bả vai nhỏ nhắn của cô, vén sợi tóc con trên trán cô: “Em yêu, không cần cầu kì đâu, cũng không cần trang điểm đậm, càng không cần em biến thành tâm điểm của hội trường đâu, anh chỉ cần em đơn giản là được rồi!”

Hoàng Ngân cười: “Có đơn giản thì anh cũng không thể để em mặc áo phông với quần bò đi chứ? Anh không sợ người ta chê cười thì em sợ!”

“Em mặc gì cũng đẹp!”

Louis ra sức khen ngợi cô.

Hoàng Ngân hé miệng cười: “Mặc kệ anh, em đi trang điểm trước đây.”

“Ừm, em đi đi...”

Hoàng Ngân bảo Alisha mời thợ trang điểm tới, Hoàng Ngân còn đặc biệt dặn thợ trang điểm trang điểm nhã nhặn cho mình là được.

Quả thực cô không hợp với trang điểm đậm.

Thợ trang điểm dù sao cũng rất chuyên nghiệp, tất cả các lớp trang điểm đều dùng màu sắc nhạt, khiến Hoàng Ngân dịu dàng, thanh thuần hơn nhiều.

Tóc vàng kim dài uốn đuôi, chỉ đánh rồi rồi buông hững hờ trên vai Hoàng Ngân, trên trán kẹp một chiếc bờm tóc vải ka-ki...

Cô mặc chiếc váy hai dây dài ôm lấy cơ thể cao ráo, khiến cô dịu dàng, nổi bật nhưng lại có vẻ quyến rũ hoang dại...

Loại thiên sứ và ác quỷ cùng tồn tại, cảm giác dịu dàng và hoang dã.

“Đẹp quá...”

Alisha không kiềm được mà thốt lên..

“Cô chủ, nhất định hôm nay cô sẽ trở thành tâm điểm của buổi dạ tiệc.”

“Quá khen.” Hoàng Ngân nhếch môi cười.

Không biết Louis từ ngoài bước vào từ khi nào, anh ta đứng ở sau Hoàng Ngân, hình ảnh hai người phản chiếu trong gương.

“Đẹp quá...”

Louis khen ngợi Hoàng Ngân bằng giọng nói khiến con gái cảm động.

Khuôn mặt trắng nõn của Hoàng Ngân hơi đỏ lên: “Như thế này mới không làm mất mặt ngài Louis.”

Alisha thấy vậy, vội vàng gọi thợ trang điểm ra ngoài, tạo cho hai người không gian riêng tư.

“Em yêu, em như thế này thì đêm nay tình địch của anh có thể tặng gấp đôi...”

Louis cười, tay lướt qua sau lưng của Hoàng Ngân, nhướn mày hỏi: “Khóa váy của em chưa kéo hết.”

“Vây ư?”

Hoàng Ngân cũng hơi ngượng ngùng, vươn tay ra phía sau, quả thực là chưa kéo hết, nhưng cánh tay quá ngắn không với tới.

Louis vươn tay ra, ung dung kéo khóa váy lên cho cô.

Lúc kéo qua áo lót, ánh mắt anh ta hơi căng thẳng, nhưng cũng không dừng lại.

Anh ta là một người ga lăng, cho dù có anh ta có muốn người phụ nữ trước mặt này như thế nào đi chăng nữa, thì anh ta cũng tuyệt đối tôn trọng cô.

Cho nên mọi việc đều phải có được sự bằng lòng của cô!

-----oOo-----

Chương 219: Cảnh giác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đỗ Hoàng Ngân thấy hơi ngượng khi cảm nhận được xúc cảm ấm áp sau lưng, hai má cô ửng đỏ: “Cảm ơn.”

“Chuyện nhỏ thôi.” Louis thản nhiên đáp: “Chúng ta phải đi rồi, một tiếng nữa thôi là bữa tiệc sẽ bắt đầu.”

“Ừ...”

Đỗ Hoàng Ngân chọn một chiếc túi xách nhỏ sáng màu trong hàng loạt túi xách mà Alisha chuẩn bị rồi cầm lấy trong tay, tay kia thì quàng lấy cánh tay Louis, đi theo anh ra khỏi phòng hóa trang.

Dương Dương khoanh tay trước ngực đứng trước cửa phòng khách, nhìn mẹ mình và người sẽ trở thành ba mình sau này.

Dáng vẻ của cậu nhóc khiến Đỗ Hoàng Ngân hơi hoảng hốt. Vì trông cậu giống hệt như ba ruột mình vậy.

Bữa tiệc do nhà họ Khuất tổ chức, hẳn anh cũng sẽ tham dự.

Dương Dương không nói gì mà chỉ giơ ngón cái với Đỗ Hoàng Ngân khiến cô bật cười.

Louis và cô ngồi lên chiếc Rolls-Royce rồi chạy đến khách sạn nơi tổ chức bữa tiệc.

Khi họ đến hội trường thì bên trong đang người qua người lại ăn uống linh đình trông vô cùng vui vẻ.

Tiếng đàn dương cầm êm ái từ trung tâm hội trường truyền ra, gợi lên cảm xúc trong mỗi vị khách có mặt tại đây.

Louis và Đỗ Hoàng Ngân xuất hiện tại đây, trở thành tiêu điểm của bữa tiệc là điều không thể nghi ngờ.

Louis với tư thái ung dung lịch lãm, khí chất cao quý, khuôn mặt đẹp đẽ giao hòa giữa hai dòng máu Trung và Pháp khiến anh trở nên nổi bật giữa những gương mặt đậm chất phương đông. Ngũ quan sắc sảo với những đường nét mạnh mẽ, đôi môi luôn hiện lên nụ cười nhẹ nhàng như một quý ông, đủ cho bất kỳ cô gái nào ở đây phải ôm tim xao xuyến.

Còn Đỗ Hoàng Ngân, một cô gái phương đông điển hình, có sự dịu dàng của một cô gái phương đông, nhờ trang điểm mà trông có phần hoang dã.

Mái tóc vàng gợn sóng xõa trên vai nhẹ nhàng tung bay theo từng động tác của cô, dù chỉ là một cái nhăn mày hay một nụ cười thôi cũng khiến người ta say mê...

Thật xinh đẹp!

Người phụ nữ này cứ như sinh ra để quyến rũ đàn ông vậy!

Nhưng người ta hoàn toàn không cảm nhận được chút dụ dỗ nào từ cô, cô có sự dịu dàng khiến đàn ông không kiềm được mà động lòng, mà si mê...

Hơn thế nữa, sự dịu dàng ấy hoàn toàn không có lực sát thương, ngay cả phái đẹp cũng muốn đến gần cô.

Chỉ có một mình Khuất Mỹ Hoa là ngoại lệ!

Hoàng Ngân càng xinh đẹp thì cô ta càng hận thù hơn.

Tồn tại của Đỗ Hoàng Ngân như cái gai cắm sâu trong lòng cô ta, nếu không nhổ thì vẫn sẽ đau âm ỉ mãi!

“Cậu Louis, chào mừng cậu và vị hôn thê đến tham dự bữa tiệc của chúng tôi.” Hai vợ chồng nhà họ Khuất tươi cười, nhiệt tình chào hỏi Louis và Đỗ Hoàng Ngân.

Khuất Mỹ Hoa đứng ở đằng xa, hờ hững nhìn ba mẹ mình nói chuyện với Đỗ Hoàng Ngân và vị hôn phu của cô.

Sau khi gặp Louis ở tiệc sinh nhật Ôn Thuần Như, Khuất Mỹ Hoa bèn tìm đọc thông tin về người đàn ông này, càng xem cô ta càng đổ kỵ nhiều hơn.

Tại sao con đàn bà ấy lại tốt số đến vậy chứ?

Cao Dương Thành cam tâm tình nguyện yêu say đắm cô cả đời, sau đó còn người đàn ông hoàn hảo Louis chung tình với cô.

Đỗ Hoàng Ngân càng may mắn thì Khuất Mỹ Hoa càng cảm thấy mình khổ sở.

Người cô ta yêu không yêu cô ta, cưới cô ta về rồi lạnh nhạt không quan tâm, để cô ta chẵn đơn gối chiếu một mình.

Cô ta chỉ muốn sinh một đứa con thôi nhưng khó còn hơn lên trời, người đàn ông duy nhất yêu thương cô ta chỉ là một kẻ hèn xuất thân vệ sĩ.

Cô ta đường đường là cô chủ của nhà họ Khuất, vậy mà lại rơi vào cảnh mang thai con của một vệ sĩ.

Vậy mà Đỗ Hoàng Ngân lại có được tình yêu của cả hai người đàn ông hoàn hảo kia!

Bữa tiệc hôm nay là món quà tuyệt vời nhất dành cho cô.

Đêm nay sẽ trở thành một hồi ức khó quên cả đời của Đỗ Hoàng Ngân.

Dương nhiên, như những gì Khuất Mỹ Hoa muốn...

Đêm nay thật sự là một đêm khó quên của Đỗ Hoàng Ngân...

Vì xấu hổ, vì khốn khó, vì bối rối...

Dương nhiên cũng vì, quá kích thích!

Mà đêm nay, nhân vật khiến người ta khó quên nhất không ai khác ngoài Khuất Mỹ Hoa.

Thật lâu về sau, khi cô ta nghĩ về đêm nay, vẫn sẽ cảm thấy hoảng sợ đến mức dựng tóc gáy.

Khuất Mỹ Hoa tiện tay vẩy phục vụ đang bung rượu đến.

“Cô Khuất...”

Khuất Mỹ Hoa không để ý đến cậu ta mà chỉ cầm hai ly rượu vang lên rồi phát tay cho cậu ta lui.

Cô ta lén lút bỏ một viên thuốc vào một trong hai ly, viên thuốc tan ra trong rượu chỉ trong vài giây. Cô ta nhìn Đỗ Hoàng Ngân đứng cách đó không xa, khóe môi nhếch lên nụ cười độc ác.

Đỗ Hoàng Ngân, ngày mai cô sẽ trở thành nhân vật làm mưa làm gió trên các phương tiện truyền thông ở thành phố này cho xem!

Uống một ly rượu thôi cũng đủ để cô lên trang nhất, thật dễ dàng biết bao.

Khuất Mỹ Hoa cầm hai ly rượu vang, bước trên đôi giày cao gót của mình về phía Đỗ Hoàng Ngân.

Đỗ Hoàng Ngân thấy cô ta thì hơi kinh ngạc vì trang phục cô ta đang mặc. Khuất Mỹ Hoa không mặc lễ phục bó người mà là một bộ váy dài rộng rãi, tuy vẫn xinh đẹp như trước nhưng che mất thân hình hoàn mỹ

của cô ta.

Khuất Mỹ Hoa như cảm nhận được sự kinh ngạc của cô, “Tôi mặc thế này trông lạ lắm à?”

Đỗ Hoàng Ngân ngẩn người rồi lắc đầu không nói gì, cũng không định trả lời cô ta.

Louis bị rất nhiều khách khứa vây quanh trò chuyện không ngớt.

Trong đám đông không có bóng hình của Cao Dương Thành.

Đỗ Hoàng Ngân có hơi bất ngờ, đây là bữa tiệc do nhà họ Khuất tổ chức cơ mà? Anh là con rể nhà này mà không tham gia ư?

Đỗ Hoàng Ngân phát hiện mình vẫn mong chờ sự xuất hiện của anh.

Khuất Mỹ Hoa nhìn chằm chằm vào Đỗ Hoàng Ngân, thấy cô có vẻ thất vọng, ánh mắt cô ta trở nên lạnh lùng hơn, khóe môi thì nhếch lên nụ cười nhạt, “Tôi có thai rồi.” Cô ta nói.

Đỗ Hoàng Ngân sững người, gương mặt vốn không có chút biểu cảm nào giờ lại trở nên cứng ngắc thấy rõ.

Đỗ Hoàng Ngân càng như vậy, Khuất Mỹ Hoa càng cười tươi hơn, “Cô Đỗ, cô với anh Louis cũng phải cố lên nhé!”

Cô ta nói xong bèn đưa ly rượu trong tay mình ra, “Uống một ly chúc mừng tôi và Dương Thành nhé.”

Đỗ Hoàng Ngân lúng túng nhận lấy ly rượu vang, hai bên tai ong lên, trong lòng vô cùng phức tạp, lồng ngực như bị một tảng đá chặn lại, khiến cô vô cùng khó chịu.

À, cô thật sự nên chúc mừng nhỉ? Coi như là Dương Dương sắp có thêm một đứa em trai hoặc em gái nhỉ?

Đỗ Hoàng Ngân cười tự giễu đầy chua xót.

Cô đưa tay, chạm ly rượu của mình với ly của Khuất Mỹ Hoa, “Chúc

mừng cô, ngoài ra thì... nên uống ít rượu, nếu không sẽ ảnh hưởng đến thai nhi.”

Đỗ Hoàng Ngân nói xong bèn uống một hơi cạn hết rượu vang trong ly.

Khuất Mỹ Hoa cười tươi, “Cảm ơn cô, tôi nhấp một ít thôi.” Cô ta nhấp một ngụm rượu rồi hạ ly xuống, sau đó quay sang nói với Louis vài câu.

“Anh Cao đâu sao không thấy đến?” Louis khách sáo hỏi thăm.

Khuất Mỹ Hoa mỉm cười, “Anh ấy có việc bận đột xuất nên không đến được.”

Đỗ Hoàng Ngân nghe hai người nói chuyện mà cảm thấy choáng váng, chắc là do ly rượu vang vừa rồi đây.

Cô không nghe được những lời họ nói lúc sau nữa.

“Ngân, sao thế? Khó chịu ở đâu à?” Louis phát hiện Đỗ Hoàng Ngân không ổn.

“Không có gì đâu.” Đỗ Hoàng Ngân lắc đầu, “Vừa rồi uống rượu, chắc do uống vội quá, em tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi chút là được.”

“Để anh đi cùng em.”

“Không cần đâu.” Đỗ Hoàng Ngân vội từ chối.

Cô biết trường hợp này quan trọng đến mức nào, tuy bề ngoài thì chỉ là một bữa tiệc từ thiện, nhưng sau bữa tiệc này sẽ còn nhiều hợp tác và ràng buộc về kinh tế.

“Louis, anh cứ nói chuyện với bạn bè đi, em không sao đâu, chỉ uống chút rượu thôi, qua bên kia ngồi một lát là ổn ấy mà.”

“Cô Đỗ thấy khó chịu ở đâu à?” Khuất Mỹ Hoa hỏi. Cô ta biết rõ nhưng vẫn cố tỏ ra không hiểu. “Để tôi sai người đưa cô đến phòng nghỉ nhé.”

Cô ta nói xong bèn vẫy tay với một người phục vụ, “Cậu đưa cô Đỗ đến phòng nghỉ bên kia nghỉ ngơi lát đi.”

“Vâng.” Nhân viên phục vụ đáp, “Mời cô Đỗ đi bên này.”

“Cung à, em thật sự không sao đây chứ?” Louis vẫn không yên tâm.

Đỗ Hoàng Ngân cười, “Yên tâm đi, em có thể bị làm sao cơ chứ? Thật sự là uống rượu xong nên hơi choáng chút thôi, anh cứ làm việc của mình đi, em nghỉ ngơi một lát thôi là khỏe lại ngay, bao giờ tiệc bắt đầu thì báo em nhé.”

“Thôi được rồi.” Louis nhìn hai má đỏ ửng của Đỗ Hoàng Ngân, thấy không có điều gì khác thường cũng thả lỏng hơn, “Ngoan ngoãn ở phòng nghỉ chờ anh, lát nữa anh sẽ đến với em ngay.”

“Vâng...” Đỗ Hoàng Ngân gật đầu, đi theo phục vụ về phía phòng nghỉ.

Đỗ Hoàng Ngân càng lúc càng cảm thấy choáng váng quá mức, chân cô cứ như dầm lên bông vậy.

“Mời cô đi bên này.” Phục vụ dẫn cô về phía phòng nghỉ.

“Đây không phải phòng nghỉ ư?”

Đỗ Hoàng Ngân đi ngang qua phòng nghỉ, đang định bước vào thì phục vụ kéo lại, “Cô Đỗ, đây là phòng nghỉ thường thôi, cô phải tới phòng VIP.”

Đỗ Hoàng Ngân nheo mắt, “Không cần đâu, tôi nghỉ ở đây một lát là được.”

“Thưa cô, mong cô phối hợp với chúng tôi.” Nhân viên nọ vẫn kiên trì thuyết phục.

Song càng vậy thì Đỗ Hoàng Ngân càng nghi ngờ hơn.

Thật ra không phải do cô đa nghi, mà là gã phục vụ này quá kỳ lạ.

Thấy cô cứ đứng trước cửa căn phòng này không chịu đi, gã có vẻ luống cuống đến mức đổ mồ hôi.

Gã cuống gì chứ?

Đây chỉ là một căn phòng nghỉ bình thường thôi mà, cô vào nằm nghỉ một lát thì sao chứ? Tại sao cứ khăng khăng bắt cô đến phòng VIP? Phòng VIP như thế nào? Là một phòng VIP ngẫu nhiên hay một phòng đã được chỉ định?

Đỗ Hoàng Ngân chột nghĩ đến ly rượu vang Khuất Mỹ Hoa đưa cho mình.

Theo lý mà nói thì tử lượng của cô không thể kém như vậy được, ban đầu cô còn tưởng mình uống quá nhanh, nhưng xem chừng cô đã quá ngây thơ rồi!

Đỗ Hoàng Ngân bước vội về sảnh chính, “Tôi thấy mình khỏe hơn rồi, tôi nên trở về sảnh chính thôi.”

Chuông cảnh báo trong lòng Đỗ Hoàng Ngân vang lên từng hồi, tuy đầu cô càng lúc càng choáng váng, song cô vẫn ép mình phải tỉnh táo.

Bước chân cô càng lúc càng nhanh hơn, đương nhiên cũng càng lúc càng lao đảo hơn, vài lần suýt nữa thì ngã nhoài ra đất, song vẫn may là cô chịu được.

Nhân viên phục vụ đuổi theo phía sau: “Cô Đỗ, tôi thấy trạng thái sức khỏe của cô vẫn chưa ổn đâu ạ, vẫn nên đến phòng nghỉ thì hơn.”

“Cút ra!” Đỗ Hoàng Ngân tức giận.

Nào ngờ gã phục vụ nọ kéo cô lại rồi lôi đi, “Cô Đỗ, mong cô đừng gây khó dễ cho công việc của tôi.”

Công việc?

Công việc gì cơ?

“Buông ra!” Đỗ Hoàng Ngân vừa giãy dụa vừa gào thét: “Cứu tôi với!”

“Cô Đỗ, xin cô hãy im lặng.” Gã phục vụ vội vàng che kín miệng Đỗ Hoàng Ngân lại rồi lôi cô đến phòng VIP.

-----oOo-----

Chương 220: Cao dương thành! Cứu tôi!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đỗ Hoàng Ngân há miệng cắn mạnh vào tay gã, nhân lúc gã bị đau nên thả lỏng tay thì chạy nhanh về phía trước, thậm chí chỉ cần chạy đến sảnh chính là sẽ an toàn, không ngờ mới bước được vài bước đã bị tóm lại.

Đỗ Hoàng Ngân bị gã kéo đến phòng VIP. Cô cuống quá, bất chấp cái gì là thực nữ, ôm chặt cây cột bên cạnh không chịu buông ra.

Đỗ Hoàng Ngân dùng tứ chi cố gắng bám chặt lấy cột.

Cô từ từ nhắm hai mắt lại, hít thở sâu, thôi miên bản thân mình.

Đỗ Hoàng Ngân, mày làm được mà!

Cô biết, nếu lần này không tự cứu được bản thân mình thì xong đời rồi.

Cô muốn gọi điện thoại, nhưng vừa rồi giằng co với gã phục vụ nên túi xách đã rơi chỗ nào không biết, giờ cô chỉ cầu mong có ai đó đi qua nơi này.

Cô có thể cảm giác được ngón tay đang ôm lấy cột của mình đang bị gã phục vụ cạy ra.

Đỗ Hoàng Ngân bị gã nắm eo kéo xuống cột đá, thấy mình sắp không chịu đựng nổi nữa, cô cuống đến mức toát mồ hôi, cơ thể càng lúc càng mềm nhũn...

Bỗng lúc đó, một giọng nói vang lên đằng sau cô.

“Các người đang làm gì vậy?”

Giọng nói lạnh lùng đầy sức uy hiếp, khiến người ta nghe thôi cũng sợ hãi.

Song giọng nói ấy lại như cọng rơm cứu mạng của Đỗ Hoàng Ngân, cô mềm nhũn người trượt xuống từ cột đá...

Nước mắt sợ hãi cũng không kiềm được mà rơi tí tách.

“Cao Dương Thành, cứu tôi...”

Từ lúc ý thức được mình đang gặp nguy hiểm đến giờ, Đỗ Hoàng Ngân chưa từng có xúc động muốn khóc như lúc này.

Nhưng vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc của Cao Dương Thành, toàn bộ dây thần kinh trên người Đỗ Hoàng Ngân như nhũn ra.

Cô gọi khẽ một câu rồi bắt lực gục xuống.

Khi sắp gục xuống đất, một bàn tay mạnh mẽ đỡ lấy cơ thể mềm mại của cô. Sườn mặt lạnh lùng đẹp đẽ đầy quen thuộc rơi vào tầm mắt Đỗ Hoàng Ngân.

Là anh ấy, là Cao Dương Thành.

“Dẫn cậu ta đi, tra hỏi cho kỹ vào.” Cao Dương Thành ra lệnh cho vệ sĩ, giọng nói lạnh lẽo như băng đá khiến người ta run rẩy.

“Cậu ta” mà anh nhắc đến hẳn là gã phục vụ vừa gây khó dễ cho Đỗ Hoàng Ngân.

Gã phục vụ nghe thấy vậy thì hoảng hốt, “Ngài Cao, xin... tôi rất xin lỗi, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến tôi... Tôi chỉ nghe theo lệnh của bà Cao thôi...”

“Lôi cậu ta đi!”

Gã phục vụ kia chưa kịp nói xong đã bị Cao Dương Thành ngắt lời.

Bà Cao à?

Người đàn bà kia mà cũng xứng được gọi như vậy ư?

Đôi mắt sắc bén như chim ưng của Cao Dương Thành lóe lên ánh sáng lạnh lùng khiến người ta sợ hãi, đáng vẻ đáng sợ như muốn xé xác gã phục vụ ra.

“Đừng mà ngài Cao, tôi xin ngài...” Gã phục vụ sợ đến mức suýt tè ra quần, “Ngài Cao...”

Một vệ sĩ nghe lệnh Cao Dương Thành lôi tên phục vụ đang không ngừng van xin ra.

Cao Dương Thành nhíu mày nhìn Đỗ Hoàng Ngân hai má đỏ bừng, ý thức đã mơ hồ trong lòng mình.

“Cô đã uống gì rồi?” Anh hỏi bằng giọng khàn khàn, có thể nhận thấy rất rõ trong câu nói vừa rồi sự giận dữ.

Anh đang cố gắng đè nén lửa giận trong lòng mình.

“Một ly rượu vang...” Đỗ Hoàng Ngân chỉ thấy đầu mình choáng vô cùng, miệng khô nóng, vô cùng khó chịu. Toàn thân cứ như bị rút hết sức lực, mềm nhũn gục trong lòng Cao Dương Thành.

“Cô bị ngu hả? Đồ Khuất Mỹ Hoa đưa mà cũng dám uống?” Cao Dương Thành gầm khê.

Anh giận vì sự ngu ngốc của cô.

Cao Dương Thành khom người bẻ ngang Đỗ Hoàng Ngân lên rồi bước vào bên trong.

Đỗ Hoàng Ngân bị anh quát mà chỉ thấy tủi thân vô cùng, cô tức giận đáp, “Anh dựa vào cái gì mà quát tôi? Tôi mừng cho hai người nên mới uống cạn ly rượu đó mà.”

Mừng cho họ? Điên mất thôi!

Đỗ Hoàng Ngân đúng là đang trợn mắt nói dối.

“Mừng cho tôi và Khuất Mỹ Hoa à?” Cao Dương Thành nhíu mày, lạnh nhạt hỏi.

Anh không tài nào hiểu được câu nói của cô, anh và người đàn bà kia có chuyện gì đáng mừng cơ chứ?

Đỗ Hoàng Ngân không muốn nhắc đến chuyện kia, nghĩ đến thôi là thấy đau lòng rồi, hơn nữa cơ thể cô đang vô cùng khó chịu, cô thực sự không có đầu óc nào mà nói chuyện với anh về đề tài khiến cô bực bội cả.

“Giờ đầu tôi đang choáng lắm, không muốn nói chuyện ấy với anh đâu, tôi khát quá...” Đỗ Hoàng Ngân mơ màng thì thào, tay đưa lên kéo cổ áo mình, “Nóng quá...”

Sấp nóng điên lên rồi!

Đang mùa hè nóng bức, đã vậy vừa rồi còn giằng co với gã phục vụ, giờ người Đỗ Hoàng Ngân thấm đẫm mồ hôi.

“Khách sạn quái quỷ gì không biết, điều hòa có bật không mà không thấy mát gì hết...” Đỗ Hoàng Ngân bực bội trách cứ.

Cao Dương Thành không kiên nhẫn nổi nữa, “Đỗ Hoàng Ngân!” Anh quát.

Anh nhíu mày, ánh mắt tối sầm nhìn về hai má đỏ bừng của cô, “Cô có biết Khuất Mỹ Hoa cho cô uống gì không?”

“Cái gì cơ?” Đỗ Hoàng Ngân chớp mắt mơ màng.

“Thuốc kích dục.” Anh nói ngắn gọn, giọng điệu hờ hững như thể Đỗ Hoàng Ngân chỉ uống một ly nước lọc bình thường vậy. Nhưng ánh mắt lạnh lẽo kia khiến người ta sợ hãi phát khiếp.

Cao Dương Thành đã cảnh cáo người đàn bà kia từ sớm, nếu cô ta dám động vào người của anh thì chết chắc rồi!

Đỗ Hoàng Ngân nghe anh nói thì trợn to mắt, khiếp sợ nhìn chằm chằm anh, “Rốt cuộc thì vợ anh muốn làm gì tôi?”

Cô thật sự tức giận nên mới trút lên Cao Dương Thành.

Hiển nhiên rằng con giận ấy cũng một phần do tin Khuất Mỹ Hoa và anh sắp có con.

Cao Dương Thành hạ mắt, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao lướt qua Đỗ Hoàng Ngân khiến cô sợ quá rụt người vào lòng anh.

Vợ ư? Khuất Mỹ Hoa không xứng!

Cao Dương Thành hừ lạnh đầy khinh bỉ, không đáp lại Đỗ Hoàng Ngân.

Đỗ Hoàng Ngân thò đầu ra hỏi, “Không phải anh bận nên không dự tiệc được ư? Sao lại đến đây?”

“Nghe nói có đũa ngu ngốc nào đó lại làm việc ngu ngốc nên tôi đến xem.” Cao Dương Thành hờ hững đáp. Thật ra anh nhận được điện thoại của vệ sĩ nên đã gác lại một vụ làm ăn ba nghìn tỷ để tới đây.

Đỗ Hoàng Ngân chỉ vào mình, môi bĩu ra đầy bất mãn, “Đũa ngu ngốc mà anh nói là tôi đây à?”

Cao Dương Thành lạnh lùng nhìn cô, “Bao năm rồi mà vẫn không tiến bộ hơn chút nào.”

Đáng lẽ cô nên đề phòng người khác, nhất là một kẻ mưu mô như Khuất Mỹ Hoa!

Đỗ Hoàng Ngân bực bội, “Cao Dương Thành, giờ tôi là người bị hại đấy! Coi như anh thiên vị vợ anh thì cũng nên vừa vừa phải phải thôi chứ?”

Đỗ Hoàng Ngân đau nhói lòng khi nói câu vừa rồi.

Gương mặt đẹp đẽ của Cao Dương Thành trầm xuống.

“Đừng có mở miệng ra là vợ này vợ nọ, Khuất Mỹ Hoa không xứng!” Cao Dương Thành lạnh lùng cảnh cáo.

Đỗ Hoàng Ngân sững người, mãi lâu sau mới giật miệng than thở, “Đúng là đàn ông tuyệt tình!”

Người ta đã mang thai con của anh rồi, vậy mà anh máu lạnh đến độ nói một câu rũ sạch quan hệ như vậy.

“Anh định mang tôi đi đâu?” Đỗ Hoàng Ngân đôi đũa tài, cô vừa nói vừa thở hổn hển không ra hơi, ánh mắt nhìn Cao Dương Thành càng lúc càng mơ hồ.

Cao Dương Thành bước về phía trước, “Đi thuê phòng.” Vẫn một câu đơn giản ngắn gọn đúng trọng tâm.

Anh ôm cô vào thang máy, vệ sĩ đi đằng sau dừng lại, chờ lượt sau.

“Hả?” Đỗ Hoàng Ngân cuống cuống giãy dụa trong lòng anh, “Anh dẫn tôi đi thuê phòng làm gì? Anh gọi Vũ Phong đến đây đi, để anh ta nghĩ cách giải quyết thứ thuốc trong người tôi.”

Đỗ Hoàng Ngân giãy khỏi vòng tay Cao Dương Thành, hai chân vừa chạm xuống đất lại như dẫm lên bông, người nhẹ bẫng, mềm oặt dựa vào người Cao Dương Thành, làm cách nào cũng không thể đứng thẳng người dậy. Cuối cùng cô đành chật vật bám lấy anh như người không xương, mặc kệ anh thương thức đáng vẻ sa sút hiện tại của mình.

Khuất Mỹ Hoa chết tiệt!

Người đàn bà này quá khôn khiếp!

Cao Dương Thành mặc kệ cô bám trên người mình, bình thần nhét tay vào túi quần mà không đưa tay ra đỡ cô, anh nhưn mày, nhếch đôi môi mỏng, “Để cậu ta giải quyết thì không ổn đâu. Người ta cũng chẳng thèm đáng người của cô.”

Đỗ Hoàng Ngân tức giận đâm vào ngực hắn, song vì không có sức lực nên cú đâm vừa rồi nhẹ bẫng như đâm vào bông, “Ai để anh ta giải quyết kiểu đấy? Anh ta là bác sĩ, anh ta hẳn sẽ giúp được tôi chứ?” Đỗ Hoàng Ngân hiểu hàm ý trong câu vừa rồi của Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành dùng một tay vuốt ve cơ thể cô, ánh mắt sắc sảo đối diện với đôi mắt ngập nước của cô, “Đỗ Hoàng Ngân, cô đừng quên, tôi cũng là bác sĩ đấy.”

Đôi mắt long lanh của Đỗ Hoàng Ngân khẽ chớp...

Mơ màng và sáng bóng như những vì sao nhỏ chợt lóe sáng trên bầu trời.

Cô vỗ đầu, “Quên đây, anh cũng là bác sĩ! Uống nhiều thuốc nên bị mất não rồi...”

Đỗ Hoàng Ngân ngẩng đầu kéo cổ áo anh, cầu xin anh, “Bác sĩ Cao, vậy anh mau giúp tôi đi, tôi khó chịu chết mất, người tôi cứ như bị hỏa thiêu ấy! Nóng chết mất! Anh mau nghĩ cách xử lý thứ thuốc này đi...”

Đỗ Hoàng Ngân chắc chắn có ý làm nũng.

Đây là thói quen từ lúc trước.

Vì đã thành thói quen nên giờ vẫn chưa thể thay đổi.

Nếu bình thường thì cô sẽ không làm nũng với anh đâu, nhưng trường hợp như hiện tại không thể gọi là bình thường được!

Bị thuốc, còn uống rượu...

Đây là tình huống bất thường!

“Không có thuốc nào cứu được đâu.” Cao Dương Thành nhíu mày giữ bàn tay đang khua loạn lên của cô.

Cảm nhận được sự nóng rực truyền đến từ lòng bàn tay Đỗ Hoàng Ngân, anh càng nhíu mày chặt hơn, ngược mắt nhìn thang máy đang từ từ lên cao, sự giận dữ trong mắt càng lúc càng dày đặc hơn.

“Sao có thể thế được?” Đỗ Hoàng Ngân bực bội thực sự, giận dữ vùng vẫy trong lòng anh, “Vậy thì tôi phải nóng đến chết khô à? Khuất Mỹ Hoa có phải bị điên rồi không? Đang yên đang lành lại cho tôi uống cái thứ thuốc ấy... Rốt cuộc thì cô ta muốn làm gì chứ?”

“Cô đứng im đi!” Cao Dương Thành giữ chặt cơ thể đang ngó ngoáy loạn xạ trong lòng mình lại, khuyên nhủ cô, “Giờ cô càng giãy dụa thì tác dụng của thuốc càng mạnh hơn, vậy nên tất cả những gì cô nên làm là bình tĩnh lại.”

Cao Dương Thành chắc chắn là có kinh nghiệm nhất.

Đỗ Hoàng Ngân vừa nghe vậy thì ngoan ngoãn đứng im không giãy dụa nữa.

Ai bảo anh là bác sĩ chứ? Anh ấy nói cái gì cũng đúng cả!

Đỗ Hoàng Ngân cứng đờ người dựa vào lòng anh như một bức tượng đá, trông cô như vậy có chút đáng yêu.

Cao Dương Thành nhìn cô chịu đựng mà đau lòng, song anh không thể để lộ cảm xúc của mình ra được.

Sau khoảng ba mươi giây, cửa thang máy kêu lên một tiếng rồi mở ra, Cao Dương Thành không nói gì mà khom người bế Đỗ Hoàng Ngân lên, đi ra khỏi thang máy và hướng về phòng Tổng thống đã được chuẩn bị trước.

Đi tới cửa, vệ sĩ bên cạnh cung kính quẹt thẻ mở cửa thay anh.

-----oOo-----

Chương 221: Anh giúp tôi một chút

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiếng cửa mở ra, Cao Dương Thành ôm Hoàng Ngân vào phòng, hai tên vệ sĩ tùy thân đứng chờ ngoài cửa.

“Cao Dương Thành, giờ tôi không hề động đậy, nhưng cũng rất khó chịu...”

Hoàng Ngân cuộn mình trong lòng anh, vẫn không động đậy như cũ, thậm chí đến thở cũng không dám thở mạnh.

Nhưng máu trong cơ thể vẫn sôi trào, đốt cháy cơ thể đến phát đau, hơn nữa...

Khấp toàn thân, tê dại khó chịu...

Mắt Hoàng Ngân ửng hồng, ánh mắt mơ màng, hơn nữa còn tràn đầy tình dục, giống như lưỡi câu mạnh mẽ câu mất lí trí của Cao Dương Thành.

“Giờ cô bắt buộc phải đi dội nước lạnh!”

Tiếng Cao Dương Thành, trầm khàn.

Anh ôm Hoàng Ngân, bước dài bước về phía bể bơi nhỏ trong phòng tắm.

May mà giờ đang là mùa hè, còn không đến mức quá lạnh.

Anh buông Hoàng Ngân xuống bên hồ bơi, đỡ lấy vòng eo nóng bỏng của cô, vỗ nhẹ cổ vũ cô: “Xuống đi.”

Hoàng Ngân khó chịu tới mức lười cởi cả quần, ngoan ngoãn nghe lời anh, tóm lấy thành bể, đi xuống bể nước, rất nhanh, đã hòa mình vào làn nước mát.

Cơ thể yếu kiêu mềm yếu như không xương, vừa vào trong nước, cả thân thể không tự chủ mà chìm xuống.

Cao Dương Thành thấy vậy, vội vàng kéo cô lên.

“Nhoài người về phía thành bể.”

Cao Dương Thành mệnh lệnh.

Ánh mắt Hoàng Ngân mơ màng, hai tay cố gắng bám lấy thành bể, tốn bao công sức mới có thể bám chặt được, cái đầu nhỏ mơ màng gối lên thành bể, đôi má nóng rục dán lên nền gạch sứ mát lạnh, liền nghe thấy tiếng lẩm bẫm khó chịu của cô: “Tôi khó chịu...”

“Ngâm một lúc, sẽ thoải mái.”

Cao Dương Thành cũng không dám đi, liền đứng nghiêm ở một bên nhìn cô.

Đôi mắt Hoàng Ngân khẽ chớp, chỉ có thể nhìn thấy đôi giày da màu đen, rất sạch sẽ không bám chút bụi dưới chân anh.

Cô không ý thức được vươn tay đi kéo lấy ống quần của anh, rồi ngẩng đầu nhìn anh: “Cao Dương Thành, đây là cảm giác khi dùng phải thuốc kích thích sao?”

Cao Dương Thành nhìn xuống bàn tay nhỏ nhắn đang túm lấy ống quần anh.

Bàn tay vốn trắng nõn như sữa non giờ nhiễm lên một tầng mẩn đỏ.

“Sao anh biết tôi bị đánh thuốc?”

Cô hỏi tiếp, giọng nói uyển chuyển bất giác đã trở nên nhõng nhẽo truyền lên.

“Anh thuê người theo dõi tôi?”

Vậy mà vào lúc này cô mới nhớ đến hỏi chuyện này.

“Có điều may mà anh đến rồi, không thì tôi cũng không biết mình sẽ phải đối mặt với việc gì”

Hoàng Ngân tự lầm bầm một mình, bàn tay nhỏ nhắn lại không ngừng túm lấy ống quần anh.

Trong đầu một mẩn mờ mịt, hiện cô nghĩ gì sẽ nói nấy, muốn dùng cách này làm dịu lại sự khó chịu đang thiêu đốt cơ thể cô.

Đôi mày sắc như dao của Cao Dương Thành nhăn lại, anh ngồi xuống bên cạnh cô.

Nâng khuôn mặt đỏ hừng của cô lên, dùng tay vạch đôi mắt đang dần tan rã của cô rồi tỉ mỉ kiểm tra.

“Hoàng Ngân?”

“Đồ Hoàng Ngân!”

Anh vỗ nhẹ mặt cô.

“Vâng”

Hoàng Ngân khẽ đáp: “Cao Dương Thành.”

Giọng nói mềm mại của cô gọi anh, như không có sức lực nào: “Tôi đang thấy khó chịu, anh là bác sĩ, giúp tôi một chút đi, được không?”

“Em khó chịu chỗ nào?”

Nghe cô khẩn cầu khiến tim Cao Dương Thành thất lại.

Anh đương nhiên biết loại cảm giác khó chịu này, nhưng không có thuốc giải, cô chỉ có thể dựa vào ý chí của bản thân mà chịu đựng.

“Chỗ nào cũng khó chịu.”

Hoàng Ngân như đứa trẻ mậm mê cái miệng nhỏ nhắn, vỗ đầu mình, rồi sờ tới cổ, sau đó là ngực, đến bụng: “Ồ đây, đây, đây nữa, cả đây nữa,... vô cùng khó chịu” Cô vừa nói xong đã muốn tui thân đến khóc nức lên.

Thân thể cô nóng hôi hổi, liền uồn ẻo muốn leo lên bề bơi: “Cao Dương Thành, tôi chắc là sắp chết rồi, đúng không?”

“Đừng nói bậy!”

Thấy cơ thể yếu đuối của Hoàng Ngân bò lên bên hồ bơi, vẻ mặt đau khổ đến thế khiến anh không nỡ nói nặng lời với cô, vội vươn hai tay ôm lấy cơ thể ẩm ướt, mềm nhũn lại nóng đến kì lạ của cô vào lòng.

Mặc cho chiếc áo sơ mi trắng đã đầm ướt vì cô.

Hai người cứ thế ôm lấy nhau ngã ngồi cạnh hồ bơi.

Hoàng Ngân ghé người vào lòng anh thở gấp không ra hơi, khuôn mặt đỏ ửng động lòng người.

Cô ngược cái đầu nhỏ nhìn lên, chớp chớp mắt, đôi mắt nóng hổi nhuốm

màu tình dục nhìn vào khuôn cằm gợi cảm của Cao Dương Thành.

Cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén như ưng kia.

“Thuốc kích dục, có phải nhất định phải giải bằng cách kia không?”

Cô hỏi, gương mặt vốn đã đỏ bừng giờ thêm bừng bừng cháy.

Tầm mắt Cao Dương Thành ngưng tụ nhìn Hoàng Ngân bỗng híp chặt lại.

Hoàng Ngân cảm thấy anh đang nhìn chăm chăm mình liền không nói gì, chỉ thấy hơi căng thẳng, nói năng lộn xộn: “Tôi, tôi không có ý bảo anh giúp tôi, chỉ là tôi khó chịu mà thôi”

Cao Dương Thành nheo lại mắt ưng, không nói không rằng nhìn cô.

Hoàng Ngân chỉ thấy cổ họng cô căng lên, anh càng không nói gì càng khiến cô thấy khó chịu thêm.

Tay nhỏ không nhịn được lôi kéo cổ áo, dây áo nhỏ trên vai cũng bị tuột xuống vì động tác ma sát của cô, đọng lại trên cánh tay trắng nõn nà.

Hoàng Ngân rôt cuộc chịu không nổi nữa.

Cô ngược mặt lên, miệng vênh lên, có nước mắt lã ra từ trong hốc mắt, vô cùng đáng thương.

“Tôi phải làm sao đây.”

Cô tủi thân mà không ngừng cựa cựa trong lòng anh, những sợi tóc màu vàng óng tản ra trên đầu vai trắng nõn như có như không trêu chọc lòng người.

Cô như một đứa trẻ chịu đủ oan ức mà ngã vào lòng anh khóc, cái miệng nhỏ cắn loạn cúc áo anh: “khó chịu, anh giúp tôi một chút”

Giọng nói mềm mại cầu xin anh.

Lại không biết là nơi mẫn cảm dưới bụng anh đã sớm trở nên to lớn vì cô

đến gần, nóng cháy, cứng như sắt thép.

Mỗi câu cô nói, mỗi động tác cô làm, không nghi ngờ gì, chúng đối với anh mà nói là sự căm đố cùng thách thức!

Cao Dương Thành nặng nề thở dốc, bàn tay nóng bỏng nắm lấy eo cô nâng cô lên tới gần anh hơn, khiến mặt cô nhích đến gần anh.

Ngón tay gợi cảm nâng cằm cô lên, giọng nói nặng nề mà hỏi cô: “Em muốn tôi làm gì để giúp em đây?”

Anh, đã biết rõ còn cố tình hỏi.

Giọng nói hút hồn đầy khát vọng mê người, khiến con người ta, vì đó mà say.

Đối mặt với sự mê hoặc của anh, hơi thở Hoàng Ngân càng lúc càng nặng, càng lúc càng nóng cháy bỏng.

Hai con người với hơi thở nóng hôi hòa vào nhau, như muốn nuốt chửng đối phương.

Cánh môi nhỏ nhắn mở nhẹ, cô dùng một giọng nói mềm mại năn nỉ anh: “Anh giúp tôi một chút”

Bàn tay nhỏ theo đó ám chỉ giật giạt cúc áo sơ mi của anh.

Cao Dương Thành chỉ thấy phía dưới vô cùng thiêu đốt.

Thứ đó bị Hoàng Ngân trêu chọc vài câu đã gần như mất hết lý trí muốn xông ra thoát khỏi giam cầm.

Đôi con người sâu hút sắt bén, tay nhéo nhẹ cằm cô, anh khàn giọng nói: “Cô đang quyến rũ tôi?”

Nghe anh hỏi khiến Hoàng Ngân tỉnh táo lại.

Trời ơi! Cô đang làm gì thế này?!

Cô đã là vị hôn thê của Đường, huống chi người đàn ông trước mặt này

là người đã có vợ, mà vợ anh ta vẫn đang mang thai một đứa bé cơ mà?

Rốt cuộc cô đang làm gì? Cô như thế thì có khác gì một người phụ nữ dâm dăng?

Hoàng Ngân nghĩ đến đây, buồn rầu đẩy người đàn ông ra, chớp mắt cơ thể ẩm ướt đi vào trong dòng nước lạnh một lần nữa.

Biểu cảm thay đổi như mưa dền gió dữ trên mặt Hoàng Ngân đã sớm bị Cao Dương Thành nhìn thấy.

Nhìn cô như đứa trẻ đang không vui trở lại bể bơi, lông mày sắc lẹm của anh hơi nhíu lại.

Cô làm sao vậy?

Cao Dương Thành đang định mở miệng hỏi cô, bỗng nhiên, điện thoại trong túi quần reo lên.

Nhìn qua, là Lý Nam Vũ gọi tới.

Sắc mặt anh trầm xuống, đôi mắt đen nhánh xẹt qua tia lạnh đáng sợ.

Không yên tâm nhìn qua Hoàng Ngân trong bể bơi, thấy cô yên ổn tựa vào thành bể, không hề động đậy, anh mới xoay người, đi tới trước cửa sổ nghe điện thoại.

Trong điện thoại, Hoàng Ngân không biết Lý Nam Vũ rốt cuộc nói những gì, chỉ nghe thấy Cao Dương Thành dùng giọng điệu lạnh thấu xương dặn dò một câu: “Ăn miếng trả miếng! Ngoài ra...ba của đứa trẻ đó, cũng gọi tới! Tôi muốn một màn kịch hay nhất đăng lên trang nhất ngày mai.”

Nói xong, anh quả quyết cúp điện thoại.

Khóe miệng, vẽ lên một độ cong lạnh lùng.

Cười như không cười.

...

Trong phòng tiệc, Khuất Mỹ Hoa cố hết sức dây dưa với Louis, không ngừng hỏi anh ta những vấn đề này nọ, khiến anh ta không cách nào thoát thân.

Bỗng nhiên, một nhân viên tạp vụ bung khay đi thẳng về phía cô ta, dường như không nhìn thấy Khuất Mỹ Hoa rồi va thẳng vào người cô ta, đổ đầy rượu cocktail lên chiếc váy trắng của Khuất Mỹ Hoa.

Cả khuôn mặt Khuất Mỹ Hoa trắng xanh: “Cậu bị gì vậy? Không có mắt sao? Làm việc kiểu gì thế?”

“Xin lỗi, xin lỗi, cô Khuất!”

Nhân viên tạp vụ kia vội vàng xin lỗi: “Tôi lau giúp cô.”

Anh ta lấy ra khăn giấy, vừa nói xong liền muốn lau sạch vết rượu trên người Khuất Mỹ Hoa.

“Lau gì mà lau? Như này còn có thể lau sạch sao?”

Khuất Mỹ Hoa cực kì căm tức.

Cô ta vốn mặc váy màu trắng, lúc này bị cocktail đủ loại màu sắc đổ lên, nhất thời bản thân giống như một con khỉ tước sặc sỡ, xanh đỏ tím vàng, màu gì cũng có.

Đúng là hồng bét rồi!

“Ngài Louis, tôi đi phòng thay đồ một chút, lập tức sẽ quay lại.”

Khuất Mỹ Hoa thu lại tức giận, lại nói với Louis bên cạnh một tiếng, rồi mới rời khỏi phòng tiệc, đi về phía phòng thay đồ.

Vừa thoát khỏi Khuất Mỹ Hoa, Louis liền đi về phía phòng nghỉ VIP tìm Hoàng Ngân.

Nhưng mà tìm cả phòng nghỉ cũng không thấy bóng dáng Hoàng Ngân, gọi điện thoại cô cũng không nghe.

Mày kiếm anh tuấn nhin không được khẽ nhú lại.

Mà lúc này, Khuất Mỹ Hoa cả người dơ bản vừa nghĩ linh tinh không vui, vừa đi vào trong phòng thay đồ.

Vừa đi vào, đã nghe thấy tiếng đóng cửa phòng thay đồ, đến khi cô ta kịp phản ứng lại, cửa đã bị khóa lại từ bên ngoài.

Cô ta vẫn có chút không hiểu.

Thế nhưng, mãi tới khi nhìn thấy một nam trung niên thân thể trần truồng, lại còn bụng phệ đang nuốt nước miếng nhào về phía mình, Khuất Mỹ Hoa bỗng hiểu ra.

“Cứu mạng!!!”

Cô ta kêu lớn.

Nhưng mà, trả lời cô ta, lại là...

Một lão già trần truồng thứ hai!

“Cục cung, tôi đến cứu em.”

“Trời ơi, thom quá...”

Hai người đàn ông trung niên đều có khuôn mặt nhăn nheo như khi, một kẻ ôm lấy Khuất Mỹ Hoa, xé bỏ váy của cô ta, một kẻ đột nhiên liếm lên mặt cô ta, miệng cô ta...

“Không, buông tôi ra! Không muốn... Cứu mạng...”

Sao lại như thế này cơ chứ?

-----oOo-----

Chương 222: Thật sự trở thành người thứ ba

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai người đàn ông bị chuốc thuốc, rõ ràng là cô sắp xếp cho Đỗ Hoàng Ngân mà!

Sao lại đột nhiên đến phòng thay đồ của cô?

“Xá Tuân! Cứu tôi, mau cứu tôi...”

Nhất định là Cao Dương Thành.

Nhất định là anh ta.

Khuất Mỹ Hoa sợ hãi, kêu lớn tiếng, vào lúc cô ta tuyệt vọng, lại nhìn thấy người đàn ông mà mình đang gọi, thật sự xuất hiện rồi.

Xá Tuân vậy mà cũng ở trong phòng thay đồ.

“Xá Tuân, cứu tôi...”

Khuất Mỹ Hoa vừa thấy Xá Tuân liền giống như nhìn thấy mặt trời vậy, cô ta trước giờ chưa từng cảm thấy người đàn ông này quan trọng đến vậy trong cuộc đời của mình.

Bỗng thấy anh ta, hai mắt đỏ ngầu, từng bước ép sát về phía cô ta.

Một giây sau, không hề báo trước, xé rách váy của Khuất Mỹ Hoa...

“A...”

Khuất Mỹ Hoa kêu lớn: “Xá Tuân, anh điên rồi! Mau rút ra, rút ra! Cứu tôi...”

Đau...

Bụng rất đau...

Nước mắt, lăn xuống như mưa...

Một giây đó, cô ta mới hiểu ra, thì ra, những người đàn ông này, một khi chạm tới giới hạn cuối cùng, sẽ trở thành ác ma.

Mà cô ta, đến tận bây giờ mới hiểu được đạo lí này, hiển nhiên, đã muộn rồi...

...

Cao Dương Thành ngồi trên ghế dài trong phòng tắm, nhìn bóng dáng kiều mị đang giặt bồn trong nước kia.

Bỗng nhiên, điện thoại reo lên.

Vẫn là Lý Nam Vũ gọi.

“Tổng giám đốc Cao, mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa.”

“Ừ.”

Cao Dương Thành đáp một tiếng, trên mặt không có quá nhiều biểu cảm.

“Đúng rồi, điện thoại của cô Đỗ cứ reo mãi, tôi có cần mang qua đó cho cô ấy không?”

Lúc vừa rời cứu Hoàng Ngân, là Lý Nam Vũ tiện tay nhặt lấy điện thoại của cô.

Tầm mắt Cao Dương Thành lại rơi trên người Hoàng Ngân trong bể bơi, ánh mắt khẽ lóe lên, trầm giọng nói: “Tắt máy đi.”

“Vâng!”

Lời vừa dứt, liền tắt điện thoại.

Cao Dương Thành cất điện thoại xong, sải bước về phía bể bơi.

Anh không xuống nước, đứng thẳng bên cạnh bể bơi, một tay đút vào túi quần, ánh mắt sâu hun hút rơi trên người Hoàng Ngân.

“Còn tức giận?”

Hoàng Ngân nhắm hai mắt, không để ý đến anh.

Nhòai người lên thành bể bơi, một tiếng cũng không nói.

Dường như căn bản không nghe thấy lời anh nói vậy.

Cao Dương Thành đi dọc theo bể bơi vài bước: “Cô đang tức giận cái gì?”

Anh nghĩ không thông.

Thấy Hoàng Ngân vẫn chưa trả lời, lúc này Cao Dương Thành mới ngồi xổm xuống: “Đỗ Hoàng Ngân?”

Anh quát cô.

Không trả lời.

Cau mày, duỗi tay nắm lấy mặt cô: “Đỗ Hoàng Ngân, nói chuyện với tôi!”

Vẫn không để ý như cũ.

Đến mí mắt cũng không nhấc lên, nếu như không phải hơi thở dốc, và nhiệt độ nóng bỏng nhắc nhở anh, cô vẫn bình an, Cao Dương Thành thật sự sẽ cho rằng cô có chuyện rồi.

Rõ ràng, cô đang giận dữ anh.

Hơn nữa, cô thật sự cực kì khó chịu.

Đôi mi thanh tú, khẽ run rẩy, hiển nhiên là đang áp chế sự khó chịu trong người.

Hoặc là, cô không đáp lời, chỉ là vì...

Không có sức lực, không có tinh thần.

Cao Dương Thành không nỡ để cô cứ như vậy mãi.

Cúi người, kéo Hoàng Ngân từ trong làn nước lạnh lẽo ra.

Thế nhưng, cảm giác trách nhiệm trong lòng, có chút sâu sắc.

Hơi thở, cũng trở nên gấp gáp.

Lúc này Hoàng Ngân cuối cùng cũng mở mắt ra.

Vừa mở mắt, cả viền mắt đỏ hồng, toàn bộ là nước mắt, cô gì cũng không nói, chỉ nhìn Cao Dương Thành, đôi mắt chớp chớp, nước mắt giống như hạt ngọc trai, không ngừng chảy ra, giữ không nổi, mà cũng kìm không được.

Từng giọt nước mắt nóng hôi, dường như rơi vào trái tim Cao Dương Thành, nóng tới mức trái tim anh nhói đau.

Anh lấy ngón tay lau đi từng chút nước mắt trên mặt Hoàng Ngân, khàn giọng hỏi: “Rất khó chịu sao?”

Hoàng Ngân gật đầu, động tác có chút cứng ngắc.

Cao Dương Thành cúi đầu nhìn xuống, trong chớp mắt không nhìn được mống một tiếng: “Chết tiệt!”

Anh không màng thêm gì nữa chỉ xốc lên váy cô nhìn qua, mới phát hiện cả cơ thể cô đều nổi lên mẩn đỏ.

Đây là hệ quả do không nhận được giải quyết mà ra.

Người phụ nữ kia đến cùng đã chuốc bao nhiêu thuốc cho cô? Khiến cô biến thành như vậy thì liều lượng đương nhiên là không nhẹ!

“Tôi khó chịu.”

Hoàng Ngân tựa như đứa trẻ tủi thân khóc òa lên.

Bàn tay nhỏ bé lung lay túm lấy tay anh đặt lên người cô.

Cô biết hành động này không đứng đắn, mà trong đầu luôn rõ ràng, người đàn ông này đã có vợ, cô lại là một người phụ nữ chuẩn bị lấy chồng, nhưng mà...

Nhưng mà

Lý trí của cô đã mất hết!!

Cô muốn, vô cùng muốn

Trong cơ thể trống rỗng như bị xe lửa cán qua giữa người, chỉ để lại một khoảng trống trống rỗng, không chừa lại gì!

Mà cô, vội vàng muốn tìm thứ lấp đầy khoảng trống đó đi, mau chóng lấp đầy!

Vì tìm không thấy nên cô càng sốt ruột.

Vừa sốt ruột, cô liền khóc.

Cô vừa khóc, Cao Dương Thành liền đau lòng.

Anh vút bỏ tất cả bận tâm, cúi đầu, đôi môi mỏng nặng nề hôn lên cánh môi nóng ướt của cô.

Anh thở hổn hển, đem cái hôn đã lâu không gặp này, hôn sâu thêm, lại sâu thêm nữa...

Đỗ Hoàng Ngân cô mãi mãi không biết, Cao Dương Thành anh vô cùng hy vọng có thể được một lần nữa gần gũi với cô như thế.

Cái hôn chưa được thực hiện trong phòng bếp lần đó khiến anh khắc ghi đến giờ.

Anh phát hiện

Cô lại không mặc áo lót?

Đôi mắt híp lại, có gì nóng hầm hập nơi cổ, nơi cổ hòng gợi cảm bỗng nhúc nhích một cái, cánh môi nhẹ nhàng tách ra cách môi cô vài centi, anh gấp gấp nhìn vào bái vật say lòng người trước mắt anh.

Giọng anh, trở nên khàn đặc.

“Ngày thường ra ngoài em đều không mặc?”

Tay đã nắm lấy cái cằm mềm mại của cô, giọng trầm hỏi cô.

Trong con người ánh lên sự tức giận nhàn nhạt.

Nói là tức giận, còn không bằng là ghen tuông càng đúng hơn!

Hoàng Ngân không ngờ anh đột nhiên lại nói đến việc này.

“Anh không biết nhiều lúc phụ nữ cũng không mặc áo ngực hay sao? đến mùa hè thì dùng miếng dán ngực.”

Hoàng Ngân không rõ, sao lúc này cô lại cũng anh thảo luận cái vấn đề vô duyên này chứ?

“Miếng dán ngực?”

Cao Dương Thành hí hóp lấy đôi mắt.

Dương như thấy hứng thú với đồ vật này.

Đúng là trước đây anh chưa từng nghe đến.

Nhưng mà trước đây ở cùng cô, cũng không thấy cô dùng qua thứ đồ này.

“Đề tôi nhìn thử xem.”

“...”

Hoàng Ngân mặc một chiếc váy dài, khi làm việc đó đúng thật là không tiện cho lắm.

Cao Dương Thành quen thuộc giúp cô cởi ra.

Hoàng Ngân cũng không cự quậy, trái lại cô vô cùng phối hợp với anh,

Học anh, tay nhỏ bắt lấy cúc áo sơ mi của anh mà loạn xạ kéo.

Chỉ nghe được ba tiếng phụt, cúc áo đã bị xả rơi xuống.

Nhìn bộ dáng không dần nổi của cô, Cao Dương Thành vừa buồn cười vừa tức giận, bắt lấy bàn tay nhỏ không an phận, đung lấy trán, giọng anh khàn khàn: “Em đang trả thù anh sao?”

Hoàng Ngân chớp mắt mấy lần bỗng nhớ lại chuyện anh và cô trên xe bốn năm trước.

Lần đó áo sơ mi của cô cũng như bây giờ, bị anh thô bạo giật ra, sau đó cúc áo bị xả rơi đây, cuối cùng cái áo đó ra sao, bị ném đi sao? Hay được khâu lại cúc?

Hoàng Ngân không nhớ rõ, duy chỉ nhớ kĩ lần ấy trên xe, cô bị anh ăn đến xương cốt cũng không còn lại gì!

“Đúng, tôi đang trả thù!!”

Hoàng Ngân gật đầu hờn dỗi quát lên: “Ai bảo Khuất Mỹ Hoa lại làm việc xấu xa đến vậy để hại tôi! Chúc thuốc tôi, tôi liền cùng chồng cô ta ngủ! Ăn sạch ba đứa bé của cô ta, xương vụn cũng không chừa lại! Đáng đời cô ta...”

Hoàng Ngân vừa giận hét lên, vừa ra sức leo lên eo Cao Dương Thành, ngồi.

Thực ra, cô nói như vậy chỉ là tự an ủi mình.

Cô biết đêm nay sẽ xảy ra chuyện sai lầm, tìm một lí do thoái thác hợp lí nhất, để bản thân không quá áy náy, trong lòng không bất an mà thôi.

Qua đêm nay, cô thật sự đã ngủ với người đàn ông đã có vợ, trở thành kẻ thứ ba trong hôn nhân của người khác.

Cao Dương Thành nhìn bộ dáng cả mặt giận dỗi của Hoàng Ngân, liền đoán ra tâm tư trong lòng cô.

Thế nhưng anh duỗi tay, mạnh mẽ kéo lấy thân thể yếu đuối của Hoàng Ngân vào lòng, ép cô dựa chặt vào mình: “Đừng ở những lúc thế này nhắc tới người phụ nữ kia, một chút tình thú cũng không có.”

Mày kiếm của anh nhú lại, dường như cực kì ghét ba chữ ‘Khuất Mỹ Hoa’ vậy.

Hoàng Ngân tự nhiên cũng không vui vẻ nhắc tới.

Vì thế, cô ngậm chặt miệng không nói gì.

Đối với những việc sẽ làm tiếp theo, cô thật sự có chút mong chờ...

-----oOo-----

Chương 223: Một đêm rung động lòng người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh không vội mà muốn cô.

Anh thích khi làm chuyện này, chậm rãi cùng cô, hưởng thụ quá trình từng phút một bên cô.

Nhưng, theo động tác không lưu loát của cô, bụng dưới của anh ngày càng trở nên đau.

Đôi mắt đăm đăm nhìn cô, càng lúc càng co lại.

Màu mắt đen như đêm đen, lại nóng hừng hực.

“Tiểu yêu tinh!”

Anh không khống chế được bóp chặt ngực cô.

Thô bạo dứt ra hai miếng dán ngực kia, ánh mắt anh co chặt lại, bàn tay to bất mãn vỗ lên cái mông vểnh lên kia: “Sau này phải mặc áo ngực!”

Cô không biết cô như vậy sẽ khiến vô số đàn ông vì đó mà dấy lòng tà ác, hận không thể ăn tươi nuốt sống cô sao?

Từng tiếng kêu vui thích thú phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn của cô, nghe

thấy lời anh nói khiến cô không vừa lòng mà hừ mũi, tay nện lên lồng ngực rắn chắc của anh: “Anh là gì của tôi? Sao tôi phải nghe lời anh chứ? Không cần anh bận tâm!”

“Đã lúc này rồi, lại còn dám mạnh miệng với tôi?”

Cao Dương Thành nói xong xoay người áp cô lên ghế nệm, đặt cô dưới người anh.

Bàn tay to bắt lấy tay cô trói buộc trên đỉnh đầu, khiến cô không thể động đậy.

“Không cần tôi quan tâm, vậy cô muốn ai quan tâm đây?”

Cao Dương Thành áp lấy người cô, đôi môi mỏng như sắp dán lên môi cô.

Khóe miệng anh hơi vênh lên, anh thích nhìn bộ dáng then thùng mà giận dữ của cô như thế này.

“Muốn mẹ tôi quan tâm, con trai tôi quan tâm, anh yêu quan tâm, không cần anh phải quan tâm!”

Hoàng Ngân cố ý kèn cựa anh.

Cao Dương Thành hí mắt nguy hiểm: “Anh yêu?”

Đôi mày lười mác giờ sắc như dao nhú thành một đường.

Anh thở gấp hơn, từng bước áp gần cô, cơ thể to lớn hung hăng ép chặt Hoàng Ngân: “Anh yêu cô nói là ai?”

Anh vốn đã biết rõ còn cố tình hỏi.

Trong lòng biết rõ hơn hết thầy người người, người cô ấy nói là Louis Đường!

Đôi mắt sự áp sát của Cao Dương Thành, nhìn ánh mắt tràn đầy nguy hiểm của anh khiến Hoàng Ngân hít thở không thông.

Cô thở hắt hển mấy cái mới mân mê cái miệng nhỏ: “hỏi làm gì, dù sao người đó cũng không phải là anh!”

Cao Dương Thành đưa tay xiết chặt cằm cô, hung tợn nói: “Ồ cùng tôi, còn có lòng nghĩ đến người đàn ông khác, xem ra phải chuyên tâm dạy dỗ lại cô mới được!!”

“A”

Hoàng Ngân kiêu ngạo bày ra tư thế: “Là tôi dạy dỗ anh mới phải!”

Cô vừa nói liền đẩy tay Cao Dương Thành ra, thô lỗ rút đai lưng bên hông của anh ra: “Tôi phải dạy dỗ anh thật tốt, sau khi ăn sạch anh thì trói anh lại, ném anh cho Khuất Mỹ Hoa, sau đó nói với cô ta, chồng cô cứ thể ngủ cùng Hoàng Ngân tôi, còn tôi thì đợi ngày mai cô ta khóc trời than đất mà gào thét với tôi là được”

Cao Dương Thành nghe xong cảm thấy buồn cười.

Anh để mặc cho Hoàng Ngân tháo xuống dây nịt bên hông.

Nhưng tất nhiên, động tác cô không thành thạo, mất sức chín trâu hai hổ mới tháo xuống dây nịt của anh.

“Cô vội cái gì chứ?”

Cao Dương Thành vừa mặc cười vừa hơi giận, anh vỗ eo cô, ý muốn cô đừng vội vàng như vậy.

Kết quả, đầu gối tiểu yêu tinh này vừa rút dây lưng quần anh xong liền trói lại hai tay anh.

Cao Dương Thành không dám tin trừng mắt nhìn cô, đôi mắt anh híp lại nheo mắt nhìn cô đầy nguy hiểm, nhưng anh không động đậy, mặc cho cô làm bừa, còn miệng anh nhếch lên một vòng cong nguy hiểm: “Cô biết mình đang làm gì không?”

“Đương nhiên biết.”

Hoàng Ngân khá đắc chí trói chặt hai tay anh, bàn tay nhỏ xinh vuốt chặt

lấy cánh mũi của anh: “Lần này tôi phải chiếm vị trí chủ đạo, tôi muốn gom hết toàn bộ bụi tức mà nhiều năm qua phải chịu đựng trút hết ra ngoài.”

“...”

Logic gì thế?

Người đàn bà này!!

“Theo tôi thấy đó không phải là bụi tức gì, nên gọi là cô đơn trông rỗng!

Cao Dương Thành nói

Hoàng Ngân ngòì trên người anh, đang dự định cởi quần anh thì ngừng lại, trợn trừng mắt nói: “Anh vừa nói gì?”

“Cô đơn trông rỗng!”

Cao Dương Thành lớn tiếng lặp lại.

Hoàng Ngân đâm một đấm vào bụng anh.

Chết tiệt, đến cái bụng đều rắn chắc thế kia, nhưng cơ bắp lại không quá khoa trương chút nào, vẻ đẹp cường tráng lại hiện ra vô cùng tinh tế trên người anh.

“Ai cô đơn trông rỗng? Trong bốn năm nay, anh cho là phụ nữ anh tìm đến đều ngon lành phải không? Đỡ Hoàng Ngân tôi cũng tìm được khá nhiều đàn ông đó! Chút nữa sẽ cho anh thấy bản lĩnh của tôi!!”

Người phụ nữ này đang tuyên chiến với anh sao?

Chết tiệt!

Hoàng Ngân học theo bộ dáng thô lỗ của người đàn ông nọ, kéo cái roet khóa quần anh một cái, rồi kéo quần xuống.

Trong nháy mắt chiếc quần tam giác gợi cảm màu đen đang bao lấy nói hùng vĩ to lớn kia đập vào mắt cô, khiến cô đứng hình treo máy mất vài

giây.

Đối với tất cả trước máy cô, thật sự là quá đủ!

Cao Dương Thành vô cùng hài lòng với phản ứng của cô.

Khóe miệng gợi cảm khẽ cong lên cười đắc chí, vòng eo cường tráng uốn lên, nhắc nhở cái người đang ngăn người kia: “Sao? có hài lòng không?”

Hoàng Ngân nuốt ngụm nước bọt tỉnh táo lại.

Cô chỉ thấy miệng đắng lưỡi khô hơn.

“Cũng, cũng được!”

Cô khô khốc cười một cái, khát vọng trong đôi mắt vì đó mà thêm sâu

Nhìn chăm chăm vào vẻ mặt kia của Cao Dương Thành, đúng như cô nói, đúng là hận không thể ăn hết anh không còn một mảnh.

Cao Dương Thành gần như có thể tượng tượng được, tối này sẽ là một tối kinh tâm động phách đến nhường nào.

Sau khi mây mưa, cả người Hoàng Ngân mềm nhũn, dường như bị rút hết tất cả sức lực vậy, nằm trong lòng Cao Dương Thành, thở dốc.

Cô đã hoàn toàn không còn chút sức lực nào.

Dường như xoay người cũng có chút khó khăn.

Gò má ửng hồng, hơi thở không ổn định, nhưng hiển nhiên đã thoải mái hơn nhiều.

“Thoải mái hơn chút nào không?”

Cao Dương Thành giúp cô chỉnh lại tóc mái trước trán.

Tóc mái của cô ướt đẫm mồ hôi, cả người có một lớp mồ hôi mỏng, vừa rồi ngâm nước lạnh, lại lẫn lộn một hồi, cho dù giữa ngày hè, cũng sẽ bị cảm.

“Ừ...”

Hoàng Ngân mơ hồ đáp một câu.

“Tắm nước nóng trước đã.”

Cao Dương Thành rời khỏi thân dưới cô, đứng dậy, đi về phía bồn tắm.

Bồn tắm đã qua khử trùng.

Anh vẫn quen dùng nước nóng tráng qua, rồi mới xả nước ấm đầy bồn.

Hoàng Ngân nằm nhoài trên ghế dựa, dường như ngủ mất rồi.

Cao Dương Thành đi tới, ngồi xổm xuống cạnh cô.

Vỗ vò tắm lưng trơn bóng, khàn giọng gọi cô, “Hoàng Ngân...”

“Ngân Ngân...”

“Ừ...”

Cuối cùng, Hoàng Ngân cũng có chút phản ứng.

Nâng mí mắt, yếu đuối nhìn qua anh, nhin không được duỗi tay ôm lấy cổ anh, miệng nhỏ nghe theo tiếng lòng, hướng tới bờ môi bạc mỏng của anh, chiếm lấy đôi môi hay, không bị động nữa.

Đây không tính là một nụ hôn chứ?

Chỉ là đơn thuần chạm vào môi anh, đến khiêu khích, hay là nghênh đón cũng không có.

Cao Dương Thành bật cười, rời khỏi môi cô khoảng nửa phân.

“Tắm trước đã.”

Anh sủng nịnh gỡ nhẹ cằm nhỏ của Hoàng Ngân.

Tùy ý khoác hai cánh tay trơn bóng của cô lên vai mình, hơi dùng lực, đỡ lấy mông cô, ôm Hoàng Ngân dậy.

Hai chân Hoàng Ngân dặng ra, theo bản năng quán quanh eo anh.

Đầu nhỏ tựa trên vai anh, như làm nũng, nỉ non: “Anh tắm giúp tôi đi, tôi không muốn động...”

“Lại lười rồi, đúng không?”

Một tay Cao Dương Thành đỡ lấy mông cô, tay kia vuốt dọc mái tóc dài của cô.

Lâu lắm rồi chưa tiếp xúc thân mật với cô thế này, đột nhiên cô làm nũng với mình, cảm giác này... thoải mái không nói nên lời.

Trái tim lạnh lẽo cứng rắn của anh, một giây này, hoàn toàn dịu dàng ấm áp.

Đỡ Hoàng Ngân cô sẽ mãi mãi không bao giờ biết, trái tim của Cao Dương Thành anh, ngày thường lạnh lẽo như đá vậy, bởi vì bị đông lại, nên vừa lạnh vừa cứng, thế nhưng, chỉ cần cô xuất hiện...

Liền giống như ánh mặt trời chiếu xuống, chớp mắt dung hòa trái tim cứng rắn lạnh lẽo của anh...

“Cao Dương Thành...”

“Ừ.”

Hoàng Ngân tham lam nhào người trên vai anh, nhẹ giọng gọi: “Dương Thành...”

“Ừ.”

“Dương Thành...”

“Dương Thành...”

Cô dường như gọi nguyền rủa, không ngừng nỉ non tên anh.

Cao Dương Thành bật cười.

“Dương Thành...”

“Ừ.”

Cô gọi một tiếng, anh kiên nhẫn đáp một tiếng.

Hoàng Ngân càng lưu luyến dựa đầu lên vai anh, cảm thụ âm áp bên cổ anh, ngửi mùi hương cỏ non chỉ có trên người anh, cô nhịn không được cười khúc khích thành tiếng.

Hy vọng biết bao, thời gian có thể dừng lại ở một đêm này...

Sau đó, anh và cô, cứ như vậy, dựa sát vào nhau, vĩnh viễn chỉ có đôi phương, tốt biết bao!

Cao Dương Thành buông Hoàng Ngân vào bồn tắm, nhưng cô lại cố chấp không chịu buông anh ra.

Giống như sợ vừa buông tay, liền không được ôm anh nữa.

Cao Dương Thành đau lòng

“Cùng em?”

Anh hỏi

“Vâng.”

Hoàng Ngân chu miệng giả vờ đáng thương.

Anh không có biện pháp gì đối phó cô.

Mãi vẫn thế, cô nói gì thì là thế.

Cao Dương Thành đánh ôm Hoàng Ngân bước vào bồn tắm.

May bồn tắm khách sạn này được thiết kế dành cho hai người nên khá lớn, có thể chứa được hai người bọn họ.

Cao Dương Thành buông cô ra, ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô từ sau lưng, bàn tay lại không kìm được trèo lên núi đồi mềm mại của cô, rồi cười nhạo nói: “Sao giống như con nít hay nhõng nhẽo thế này.”

Hoàng Ngân mềm nhũn người dựa vào lồng ngực rắn chắc sau lưng, cô ngẩng đầu, chớp mắt si ngốc nhìn anh: “Anh không phải luôn nói tôi là con nít hay sao?”

Nhìn đi!

Đàn ông đúng là hay thay đổi

Không thương nữa, thì không được làm con nít trước mặt anh!

Hoàng Ngân nặng nề cúi đầu.

Có người phụ nữ nào không muốn làm con nít trước mặt đàn ông đâu?

Cao Dương Thành cười không giải thích thêm, chỉ ôm cô càng chặt thêm vào lòng mình.

Anh giúp cô gội đầu, tắm rửa.

Lau mỗi tác da thịt trên người cô, giống như coi cô là một đứa bé, cẩn thận từng tí cung chiều lấy cô.

nghĩ đến việc Cao Dương Thành một người đàn ông mạnh mẽ như anh, chưa hề cung chiều qua một ai khác, ngoại trừ cô!

Hai người nhanh chóng tắm xong, cả người thoải mái hơn một chút.

Lau khô người, Cao Dương Thành ôm cô quay lại giường.

Anh nửa nằm, dựa vào thành giường, Hoàng Ngân cuộn mình trong vòng tay anh, say ngủ.

Gò má của cô, vẫn đỏ bừng bừng như trước, vết hồng trên người ngược lại bớt đi một chút, nhưng da vẫn ửng đỏ, cả người cũng có chút nóng, cho dù mở điều hòa, dường như cũng không có mấy tác dụng với cô.

“Anh phải đi sao?”

Hoàng Ngân mở mắt, nhìn anh trên đỉnh đầu.

Anh nhàn hạ dựa vào thành giường, chỉ cầm chăn tùy ý đắp lên ‘cậu nhỏ’ bắt đầu dựng lên, dường cơ bụng gọi cảm đẹp không sao tả xiết.

Người đàn ông này, cho dù không nói không làm gì, lại vẫn đẹp đẽ khiến người chú ý như cũ.

“Không đi.”

Anh cúi đầu, nhìn cô.

Sâu trong đôi mắt lạnh khẽ lóe lên.

“Không ngủ sao?”

Hoàng Ngân lại hỏi anh.

Cao Dương Thành nhíu nhíu mày: “Chờ điện thoại.”

Xem ra là đang chờ một cuộc điện thoại rất quan trọng.

Quả nhiên như thế, rất nhanh, điện thoại đặt trên đầu giường của Cao Dương Thành reo lên.

Anh nhìn qua Hoàng Ngân bên cạnh, đứng dậy, cầm điện thoại đi về phía cửa sổ.

Không biết vì sao, Hoàng Ngân cứ cảm thấy anh có chuyện gì đó không muốn cô biết.

Điện thoại là Lý Nam Vũ gọi tới.

-----oOo-----

Chương 224: Thuốc còn chưa hết tác dụng

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tổng giám đốc Cao, chuyện đã được xử lý ổn thỏa rồi”

Cao Dương Thành đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhìn cảnh đêm mờ ảo, ánh mắt thâm trầm hỏi: “Phóng viên đâu?”

“Bọn họ đều qua đó hết rồi, chắc chắn sẽ lên trang nhất ngày mai, những phóng viên đó là do cô ta sắp xếp, nếu có tra ra thì cũng chẳng qua là do cô ta tự mua dây buộc mình thôi!”

“Ừm”

Cao Dương Thành trầm ngâm.

“Còn đứa bé trong bụng cô ta...” Lý Nam Vũ lại nói.

“Sao rồi?”

Cao Dương Thành hỏi một câu.

“Chắc chắn là bị sảy rồi”

Cao Dương Thành ánh mắt sầm lại, rất lâu...

“Tôi biết rồi, làm tốt lắm!”

Giọng nói lạnh như băng,

Đứa bé này, không lần này thì lần sau nó cũng phải chết...

Cho dù Cao Dương Thành bỏ qua cho nó nhưng Ôn Thuần Như sẽ quyết không để nó đến được thế giới này!

Nhớ năm đó, đến cháu ruột của mình, bà ta còn tự tay bóp chết, hưởng gì

là một nghiệt chủng mà nhà họ Cao hổ thẹn này!

Chung quy thì Khuất Mỹ Hoa hơi ngây thơ!

“Xá Tuân... tông giám đốc Cao muốn xử lý như thế nào?”

Lý Nam Vũ hỏi.

Ánh mắt Cao Dương Thành, lạnh đi, đáy mắt là sự ngằm định.

Xá Tuân...

Gã đàn ông từng có ý đồ giết hại con của anh!!

Kẻ khiến anh bị nghiện ma túy...

Nhớ lọ thuốc nước năm đó, hấn ta ngấm ngấm đôi thuốc, cứ nghĩ là thần không biết, quỷ không hay, mà không biết rằng, Cao Dương Thành anh đã tra rõ chân tướng từ lâu.

Nhưng anh lựa chọn coi như không biết.

Anh không muốn hấn ta chết, mà là muốn hấn ta sống không bằng chết!!

Nếu hấn ta yêu Khuất Mỹ Hoa như thế, vậy thì kết cục tối hôm nay, đủ để khiến hai người đó, sống không bằng chết!!

Tối nay Lý Nam Vũ đã bắt Xá Tuân uống hai loại thuốc, một loại là xuân dược, còn một loại giống hệt với loại thuốc năm đó, cùng loại, cùng liều lượng độc!

Cho nên, khi Khuất Mỹ Hoa gọi tên hấn, căn bản hấn ta đã không còn tỉnh táo.

Đứa bé của hai người đó, chẳng khác nào do chính tay hấn ta giết chết, mà bản thân hấn lại không hay biết, đợi đến lúc thuốc hết tác dụng, lúc tỉnh lại hấn ta sẽ có cảm giác gì nhỉ.

Bỗng nhiên anh cảm thấy mong chờ!!

“Đêm nay đừng tới làm phiền tôi, có chuyện gì, mai hãy nói”.

Cao Dương Thành dặn dò lại một câu.

“Vâng.”

Cao Dương Thành cúp điện thoại, cuối cùng, tắt máy.

Anh xoay người, đi về phía phòng ngủ.

Hoàng Ngân đang giả vờ ngủ.

Cao Dương Thành vạch trần cô: “Đừng giả vờ nữa, tôi biết cô chưa ngủ”

Hoàng Ngân lúc này mới mở mắt: “Không muốn tôi nghe được cuộc điện thoại à?”

“Ừm”

Cao Dương Thành gật đầu, không giấu diếm.

Hoàng Ngân mím môi, cũng không nói gì nữa.

Cô cũng có phải là gì của anh đâu, anh không muốn cô nghe thấy thì cũng là chuyện bình thường? Cho nên, cô cần gì để ý!

“Mỗi một người trên thế giới này đều tồn tại nhiều mặt, có mặt tốt, có mặt xấu... tôi cũng vậy!”

Anh nói rất sâu sắc, rất khó hiểu.

Hoàng Ngân chớp chớp mắt, từ trong chăn ngồi dậy: “Cho nên trong cuộc gọi vừa rồi, là mặt xấu của anh?”

“Đúng”

Cao Dương Thành không che giấu như cũ.

Xoa xoa tóc vẫn còn ẩm của cô: “Cho nên, không thích hợp để bị cô nghe thấy hoặc nhìn thấy, đi, sấy khô tóc đi đã”

Hoàng Ngân nghiêng đầu nhìn anh, đột nhiên thấy tò mò mặt xấu của anh là như thế nào? Sẽ xấu đến mức nào...

Cô vẫn ngoan ngoãn đi lấy máy sấy, đứng trong nhà tắm, nói vọng ra bên phòng ngoài: “Tôi muốn uống rượu vang, ly rượu của Khuất Mỹ Hoa kia làm tôi mất cả hứng”

Xem ra cô vẫn chưa bị ly rượu đó dọa.

Cao Dương Thành gọi điện thoại cho quỳ phục vụ, rất nhanh, nhân viên phục vụ đem rượu vang tới.

Chai Lafite, năm 82, một chai trị giá mấy trăm triệu.

Quả nhiên, nhà giàu mạnh tay.

Tóc của Hoàng Ngân đã được sấy khô một nửa, cô để tóc thả hững hờ trên vai.

Cô mặc áo khoác tằm màu trắng, dây lưng ở eo được buộc chặt.

Mà bên trong không mặc gì cả, dù là quần lót cũng không mặc.

Vì sao chứ? Vì đã bị anh xé mất rồi.

Hoàng Ngân phát hiện, bốn năm không gặp anh vẫn như xưa, quen thói xé quần lót của người ta, không thay đổi chút nào.

“Trong bốn năm này, giám đốc Cao đã xé của bao nhiêu người phụ nữ rồi?”

Hoàng Ngân nghĩ ngợi, nhưng lại buộc miệng hỏi thế.

Khi cô lấy lại tinh thần thì liếc nhìn anh: “Sao hả? nhiều quá, nhớ không ra?”

Cao Dương Thành khẽ cười.

Tao nhả nâng ly rượu vang lên, anh cùng cô đi ra ban công ngoài trời.

Cảnh đêm hôm nay của thành phố S dường như đẹp hơn mọi ngày.

Ánh đèn mờ mờ làm say lòng người.

Bầu trời đầy sao, ngửa đầu cảm nhận gió đêm mát lạnh, một cảm giác thoải mái không nói nên lời.

Thân hình cao lớn của anh nhàn nhã tựa vào lan can, một tay chống trên mặt bàn, khế lắc lư ly rượu vang, mắt híp lại, ánh mắt gắt gao nhìn Hoàng Ngân, hỏi cô: “Cô có chắc là tôi chưa từng cho cô đáp án câu hỏi này không?”

Hoàng Ngân quay đầu sang nhìn anh, đôi mày thanh tú khế nhăn lại: “Tôi chắc chắn là chưa bao giờ hỏi anh”

“Vậy thì tôi không nói nữa”.

Cao Dương Thành cố ý thừa nước đục thả câu

Hai tay chống trên mặt bàn, híp đôi mắt ngà ngà say, nhìn phong cảnh thành phố đêm.

Lần đầu tiên anh phát hiện, thì ra cảnh đêm lại đẹp đến thế...

“Vì sao?”

Hoàng Ngân sốt ruột, cơ thể nhỏ nhắn tiến sát gần đến anh, ngẩng đầu lên hỏi “Vì sao lại không nói nữa?”

“Nói rồi cũng như không”.

Cao Dương Thành nghiêng người, giọng nói lười nhác: “Cô chỉ cần uống rượu vào là chẳng nhớ được chuyện gì nữa, cho dù bây giờ tôi nói với cô đáp án, sáng mai tỉnh dậy chắc chắn cô sẽ quên, thế thì sao tôi phải nói với cô làm gì?”

Anh xòe hai tay, nhún vai, nói vẻ vô tội.

Hoàng Ngân ngẩn ngơ nhìn anh, nói: “Chẳng lẽ tôi từng hỏi rồi à? Là

đêm hôm tôi say rượu sao? Chẳng lẽ đêm đó không phải là tôi nằm mơ à?”

Hoàng Ngân vỗ nhẹ vào đầu mình, kinh ngạc...

Cô mở tròn mắt nhìn anh, tóm lấy cổ áo khoác tẩm của anh, khẽ thấp giọng nói: “Cao Dương Thành, đêm đó tôi nhớ tôi nằm mơ một giấc mộng xuân, mơ thấy anh... mặc áo blouse trắng của bác sỹ...”

Ánh mắt Cao Dương Thành khẽ lóe, khuôn mặt hiện lên màu đỏ nhàn nhạt, vô cùng mất tự nhiên, anh túm lấy tay cô, giọng khàn khàn nói: “Chỉ là cô mơ thôi!”

Nếu cô không nhắc, thì anh cũng quên rồi! Cô gái này đúng là kỳ lạ hiếm thấy...

Nào thì mặc đồng phục, nào là SM, đến cả món đồ chơi như dây lưng cô cũng dùng luôn!

Xem ra mấy năm qua, cô quả thực ít khi mơ giấc mơ như thế!

“Mơ?”

Hoàng Ngân học theo dáng vẻ của anh, híp híp mắt, cười tà tà: “Chỉ là giấc mơ thì sao anh lại đỏ mặt?”

“Tôi đang đỏ mặt thay cô”

Cao Dương Thành có thể nói là trả lời trôi chảy, vẻ mặt ung dung bình tĩnh quả thật làm Hoàng Ngân thấy mông lung, khuôn mặt anh tuấn của anh tiến sát vào người cô, khóa cô lại giữa anh và lan can ban công: “Cả ngày mơ bạo dâm tôi, muốn không đỏ mặt cũng khó! Cô không xấu hổ, tôi còn thấy ngượng này!”

Hoàng Ngân bị anh nói vậy, cũng cảm thấy hơi ngượng ngượng rồi.

Nhưng cô làm sao mà chịu thua thế được!

“Tổng giám đốc Cao kinh nghiệm dày mình, bị con gái YY mà cũng ngượng sao? Không thể nào?”

“Vì sao tôi cứ cảm thấy cô đặc biệt thích cụm từ "kinh nghiệm đầy mình" thế nhỉ?”

Cao Dương Thành cúi thấp người hơn, nhìn thẳng vào Hoàng Ngân, khóe miệng chứa nét cười “Sao nào? Cô ghen à?”

“Ghen??”

Hoàng Ngân ôm ngực, cười lớn một cách khoa trương “Vì sao tôi phải ghen? Anh là gì của tôi chứ? Chồng à? Là chồng người ta!! Bạn trai sao? Bạn trai cũ!!”

Hoàng Ngân nhún vai, xòe bàn tay, làm ra vẻ tự nhiên tổng kết: “Anh chẳng là gì của tôi cả, vì sao tôi phải ghen?!”

Cao Dương Thành nhìn cô chăm chăm, trong ánh mắt như chứa nụ cười.

Không biết vì sao, rõ ràng lời cô nói là lời anh không thích nghe, nhưng nhìn vẻ mặt cường điệu hóa của cô, cảm nhận được sự ra vẻ kiêu ngạo trong lời nói của cô làm anh cảm thấy cô vô cùng đáng yêu.

Đáng yêu đến mức làm anh không nhịn được mà muốn cười.

Rốt cuộc anh không nhịn được nữa, khẽ bật cười.

“Anh cười cái gì?”

Hoàng Ngân ảo não đẩy anh ra.

Cao Dương Thành thuận thế túm chặt lấy cánh tay cô, nhoáng cái, anh đã vươn tay ra ôm chặt cô vào lòng mình.

Anh phát hiện, chỉ khi ở bên cạnh cô, anh mới có thể cười từ đáy lòng.

Chỉ khi có cô, anh mới cảm thấy từng giây từng phút trôi qua nhẹ nhàng, có ý nghĩa!

Cũng chỉ khi cãi nhau với cô, anh mới cảm thấy cuộc sống có tư vị.

Cũng đúng, bây giờ trên thế giới này, ngoài người phụ nữ đang trong lòng anh đây dám cãi lại anh thì còn ai dám khiêu khích tính nóng nảy của Cao đại gia anh chứ?

Hoàng Ngân đột nhiên bị anh ôm chặt, ngậy người ra.

Lúc tỉnh táo lại, cũng không giãy ra mà để mặc anh ôm lấy.

Đêm nay, đã buông thả rồi, cho nên cũng chẳng để ý chuyện nhỏ nhặt này...

Cả đêm nay cứ buông thả như vậy đi!

Cô, đến cùng vẫn còn tham lam nhiệt độ, hương vị của anh!

“Cô cảm thấy rồi sẽ xé bao nhiêu chiếc quần lót của phụ nữ rồi?”

Bỗng nhiên anh hỏi.

Giọng nói khàn khàn êm tai.

Hoàng Ngân vênh miệng hơi ghen tuông: “Tôi không thèm đoán việc nhảm chán như thế đâu! Nhân tiện hỏi anh thôi, anh không cần để bụng đếm số đâu.”

Cao Dương Thành bóp nhẹ cái cằm nhỏ của cô, nhíu mày: “Cô cứ như vậy chắc chắn tôi có để bụng đếm số lần sao?”

“Tổng giám đốc Cao à, khi tôi còn chưa đến công ty anh hợp tác thì cái tên sát gái của ngài đã lan đến nước Pháp xa xôi rồi, ngài nói ngài không để bụng việc này? Cũng đúng ha, có đếm cũng vô dụng, cũng nhớ không hết đâu, đừng hao tâm tổn trí đếm làm gì, tôi không hỏi nữa đâu.”

Còn nói không ghen!

Mùi dấm chua ghen tuông, thật quá nồng!!

Cao Dương Thành nhéo nhéo cái cằm của cô như trừng phạt.

“Cái miệng nhỏ của cô có lúc thật khiến người ta chán ghét.”

Anh vừa nói, vừa cúi đầu cắn một cái cánh môi của Hoàng Ngân.

Sức lực không lớn, không khiến Hoàng Ngân bị cắn đau.

“Một người, cô tin không?”

“Tôi không tin!”

Hoàng Ngân hếch hếch cái mũi.

Có điên mới là một người!!

Bụng Khuất Mỹ Hoa đều to rồi!

Cô ta không nói láo, cái bụng dù chưa hiện rõ, nhưng đúng là đã hơi lồi ra, không thể nào là dối trá được.

“Tôi đi ngủ!”

Hoàng Ngân phát tay: “Ngủ ngon.”

Cô xoay người đi vào phòng ngủ.

Ánh mắt Cao Dương Thành nhìn theo bóng lưng cô rời đi, anh bật cười.

Anh không vội vàng đi ngủ, hiếm khi mùi vị của cô còn thoang thoảng trong gió, anh thích cái mùi vị tươi mát này nên muốn cảm nhận thêm chút nữa.

Một người, uống rượu, lại không thấy cô đơn.

Cảm giác này

Rất tuyệt!

Mười phút sau

Cửa ban công được một bàn tay nhỏ nhắn kéo ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Ngân lại lần nữa hiện ra trước mắt anh.

Mái tóc dài xõa tung trên vai cô, cô đi về phía anh, miệng thì chu lên, dường như chịu đầy oan ức nhưng không chỗ để trút ra.

Anh vội ôm lấy cô, kéo vào lòng mình, thay cô vén sợi tóc trên trán, anh nhướn mày hỏi: “Sao còn chưa đi ngủ?”

“Không ngủ được.”

Giọng Hoàng Ngân mềm dịu truyền vào tai Cao Dương Thành, giống như bao quanh lấy tim anh, khiến anh hơi tê dại.

Anh hiểu rõ, thuốc trong cơ thể cô còn chưa tan hết.

Vừa nãy cô cãi nhau với anh, không còn tâm tư nghĩ đến, nhưng vừa an tĩnh ngủ trên giường thì lại chịu không nổi.

Cơ thể lại có phản ứng!

Cao Dương Thành khóa cô lại giữa ban công và anh, anh thấp giọng hỏi: “Thuốc còn chưa hết tác dụng?”

Hoàng Ngân đỏ mặt rử mắt, hơi xấu hổ.

-----oOo-----

Chương 225: Trống không

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày hôm sau _____

Sáng sớm, nắng mai rực rỡ xuyên qua tán lá màu xanh, chiếu vào phòng ngủ tạo nên những bóng nắng loang lổ đẹp mắt.

Gió thổi, lá rung, ánh nắng nhảy nhót, kẽ chiếu lên mi mắt đang khẽ nhắm...

Cuối cùng...

Trông không.

Bên cạnh, không có ai!

Cao Dương Thành sững sốt, ngồi dậy.

Liếc nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng cô gái kia đâu nữa?

Mày kiếm khế nhưn, “Đỗ Hoàng Ngân?”

Giọng nói chưa tỉnh ngủ, còn hơi khàn khản.

Không có ai trả lời.

Vén chần mỏng ra, anh thuận tay với lấy khăn tắm quấn quanh eo, gọi “Đỗ Hoàng Ngân?”

Bước chân trần, anh tìm bóng dáng xinh đẹp khắp nơi.

Trong phòng tắm, phòng khách, ban công, phòng bếp...

Đều không thấy cô.

Khuôn mặt góc cạnh càng lúc càng sầm xuống

“Đỗ Hoàng Ngân?!!”

Anh nóng nảy hét lên, đáp lại anh vẫn là một mảng tĩnh lặng.

Trở về chỗ đầu giường, anh buồn bực lấy mấy sợi tóc dính trên trán xuống, vừa ngẩng đầu lên thì anh nhìn thấy một tờ giấy nhớ được dán ở trên tủ phía đầu giường.

Mày khế cau lại, anh mất kiên nhẫn bóc xuống, liếc nhìn.

“Ba đứa nhỏ, đêm qua vô cùng cảm ơn anh đã ra tay giúp đỡ! Chúng ta dù sao cũng đã trưởng thành, cho nên không cần quá để ý đến chuyện xảy ra đêm qua, cứ coi như là phóng khoáng tình một đêm đi! Hoặc coi

như là một sự nông nổi sau nhiều năm gặp lại? Tuy nói như vậy thì hơi tồ tề, nhưng thôi, coi là vậy đi! Hy vọng anh hạnh phúc, mẹ đứa nhỏ, Đỗ Hoàng Ngân”

Cao Dương Thành chán nản vo viên tờ giấy lại, không vui ném nó vào thùng rác.

Tình một đêm?

Nông nổi?!

Cũng đúng, vốn là vậy mà.

Nếu không phải là do thuốc kia, thì sao hai người họ lên giường với nhau được?

Cho nên, cô để lại mảnh giấy này ý là muốn vạch rõ mối quan hệ với anh à? Sợ anh sẽ bám riết lấy cô không buông sao? Hay là sợ anh sẽ phá hỏng lễ cưới sắp tới của cô?

Cao Dương Thành tức giận răng.

Mà anh không biết, cả đêm Hoàng Ngân không ngủ được, cô ý thức được chuyện bản thân đang trở thành người thứ ba trong cuộc hôn nhân của người khác, lên giường với chồng nhà người ta, hơn nữa...

Vợ người ta còn đang mang bầu!

Cứ nghĩ vậy nên Hoàng Ngân càng thấy khinh thường bản thân.

Tuy nguyên nhân là do thuốc, nhưng không thể không thừa nhận, thật ra cô vô thức muốn phát sinh chuyện đó với anh nên mới đặt anh vào hoàn cảnh lầm lỗi.

Cho nên, Hoàng Ngân cuối cùng đã lựa chọn bỏ đi như đang trốn chạy.

Đương nhiên, trước khi đi, cô vẫn không quên để lại hình ảnh phóng khoáng của mình!

Cô chỉ đơn thuần không muốn trong lòng anh cảm thấy mắc nợ cô mà

thôi.

.....

Lý Nam Vũ ra quầy thanh toán cho Cao Dương Thành.

“Thưa anh, mời anh xem qua hóa đơn, anh đã dùng năm chiếc bao cao su, một bình rượu vang năm 82, hai bát mỳ, một chén trà bị vỡ, một cái đèn bàn bị bể, thanh đầu giường bị lỏng, hai chân giường bị gãy, tổng chi phí của anh là 630 triệu đồng”

Nữ lễ tân đưa tờ hóa đơn chi phí cho Lý Nam Vũ.

“Bao cao su hết năm cái?”

Lý Nam Vũ đỏ mề hôi.

“Còn làm gãy hai cái chân giường?”

“Vâng”

Nhân viên lễ tân cũng hơi xấu hổ, gật đầu.

“...”

Lý Nam Vũ khâm phục boss từ sâu đáy lòng, nhưng khâm phục thì khâm phục, lúc này... chuyện này... dù sao cũng có hơi ngại nhỉ!

Anh ta vội vàng quẹt thẻ, ký tên, cầm lấy tờ biên lai lúng túng vội vàng rời đi.

Những ngày này, vì vụ tai tiếng của nhà họ Khuất mà người trong giới thương nghiệp của thành phố S được phen sôi sục.

Lúc Hoàng Ngân nhận được cuộc điện thoại của Thùy Sam, cô đang bận ngâm mình trong phòng tắm.

Nghe có tiếng chuông điện thoại gọi đến, cô bước từ trong bồn tắm lớn

ra, vói lấy điện thoại trên bàn, sau đó lại quay về bồn tắm ngâm tiếp.

Lúc này cô chỉ muốn ngâm mình thư giãn.

“Chị Hoàng Ngân, xem tờ báo sáng nay chưa?”

Thùy Sam trong điện thoại có vẻ hơi kích động.

-----oOo-----

Chương 226: Tôi muốn ly hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Chị chưa! Xảy ra chuyện gì sao?”

Vừa từ khách sạn về cô đã ngâm mình trong bồn tắm, chẳng làm gì nữa, đương nhiên, cô càng không có tâm tư đi quan tâm chuyện tin tức bát quái.

“Chị mau xem đi! Khuất Mỹ Hoa xảy ra chuyện rồi!!”

“Hả? Xảy ra chuyện gì? Em đợi chị chút, chị đi lấy báo”.

Hoàng Ngân vừa nghe vậy, liền vội vàng để điện thoại lên bàn, đứng dậy khỏi bồn tắm, cũng chẳng lau người, mặc vội áo khoác tắm, cầm điện thoại lên, đi ra khỏi phòng.

“Alisha! Báo sáng nay đâu?”

“Tôi để trên bàn ấy!”

Louis không có nhà.

Alisa đang bận rộn dọn dẹp, lau dọn nhà bếp.

Hoàng Ngân đi vội vào phòng ăn, cầm tờ báo lên, lật ra hai trang.

Tin nóng trang đầu...

Tiêu đề lời lẽ mạnh mẽ khác thường: “Thiên kim tiểu thư của Khuất Thị, Khuất Mỹ Hoa vụng trộm với ba người đàn ông cùng lúc”

“Vụng trộm” hai chữ này còn cô ý dùng phông chữ lớn, tô đen đậm, vô cùng nổi bật.

Còn về nội dung thì dùng chữ nhỏ, không có gì hơn ngoài việc tả lại cảnh bốn người điên cuồng một đêm trong phòng thay đồ tối qua.

Ngoài ra, còn đính kèm mấy bức ảnh hạn chế độ tuổi, vô cùng tiêu hồn.

Hoàng Ngân kinh ngạc, phải đến khi Thùy Sam hét tên cô mấy tiếng trong điện thoại, cô mới tỉnh táo lại

“Chị Hoàng Ngân, chị xem chưa?”

“Chị...xem rồi”

Hoàng Ngân cuối cùng cũng tỉnh táo hẳn.

“Nghe người ta nói bây giờ Khuất Mỹ Hoa đang ở trong bệnh viện, cô ta có vẻ tinh thần không tỉnh táo”

Những lời sau đó, Hoàng Ngân cũng không tập trung nghe.

Chuyện này... chắc có liên quan đến Cao Dương Thành.

Nhớ tới những lời anh nói đêm qua, cái gì mà mặt xấu, mặt tốt, hình như cô hiểu ra một chút...

Đây là mặt xấu của anh sao?!

Quả thực, xấu tệ!!

Hoàng Ngân vo tròn tờ báo lại, hờ hững ném vào thùng rác.

Giống như anh đã nói, mặt xấu của anh, không thích hợp để cô nhìn thấy, cho nên.....

Cô coi như chưa từng đọc qua bài báo này!

“Được rồi, đây là chuyện vật vãn của thế giới thượng lưu, chúng ta không tham gia”

Hoàng Ngân dần bình tĩnh lại, thản nhiên trả lời Thùy Sam.

“Thế này có coi là Khuất Mỹ Hoa có lỗi không? Vậy thì thầy Cao có thể danh chính ngôn thuận ly hôn với cô ta rồi nhỉ?”

Ly hôn?

Hoàng Ngân hơi giật mình.

Mãi lâu sau cô mới nói “Nếu anh ấy thật sự muốn ly hôn với cô ta thì đã ly hôn lâu rồi, cũng không cần phải chờ đến bây giờ...”

Hoàng Ngân nói với Thùy Sam, cũng là nói với bản thân cô “Anh ấy căn bản chưa từng nghĩ tới chuyện ly hôn với Khuất Mỹ Hoa!”

Quả thực, Cao Dương Thành trước giờ chưa từng nghĩ tới chuyện ly hôn với Khuất Mỹ Hoa!

Trong bệnh viện _____

Cao Dương Thành như vị vua trên cao, bước từng bước vững chãi, khí thế nghiêm nghị, đi về phía phòng bệnh của Khuất Mỹ Hoa.

Đi theo sau là các vệ sĩ được huấn luyện nghiêm khắc, và trợ lý của anh, Lý Nam Vũ.

Đẩy mở cửa phòng ra, bố mẹ của Khuất Mỹ Hoa cũng ở đó, cô ta đang nằm trên giường, sắc mặt trắng xanh, không có sự tức giận, chỉ có nước mắt vẫn không ngừng tuôn.

Cao Dương Thành lạnh lùng nhếch khóe môi.

Vừa nhìn thấy Cao Dương Thành, Khuất Mỹ Hoa đang nằm trên giường bệnh sợ hãi đến mức mặt trắng bệch.

Mà vợ chồng Khuất Thị ở bên cạnh cũng mặt cắt không còn giọt máu.

Có thể cảm nhận được rõ ràng, có sự phần nộ được giấu nơi mi tâm của họ, nhưng, bọn họ đã cố gắng giấu đi.

Chắc là cũng đã đoán được tất cả chuyện đêm qua, nhưng vì sợ thế lực của nhà họ Cao nên không dám phát tác.

Cao Dương Thành cười, một tay rút túi quần, lạnh lùng đi vào giữa phòng bệnh “Trợ lý Lý, mời hai bác xuống lầu uống cà phê!”

Ý của anh là anh muốn nói chuyện riêng với Khuất Mỹ Hoa.

Nhưng vợ chồng Khuất Thị sao dám để con gái mình ở lại với ác ma, “Không cần, chúng tôi không cần uống cà phê, cảm ơn tổng giám đốc Cao”.

Cao Dương Thành nhíu mày, cười nói: “Chuyện đó không do hai người quyết định”.

Anh liếc mắt một cái, ra hiệu cho vệ sỹ tiến lên trước “khách sáo” mời hai người đó ra khỏi phòng bệnh.

“Cao Dương Thành, rốt cuộc anh muốn làm gì?!!”

Khuất Mỹ Hoa nằm trên giường hét lớn “Những người đêm qua là do anh sắp xếp đúng không? Là anh bảo bọn họ đến phòng thay đồ của tôi, là anh đưa Xá Tuân đến đó! Anh cố ý để anh ấy giết chết con chúng tôi, đúng không___?”

Cô ta cao giọng hét, mắt không chế cảm xúc, giống như một người điên.

Cao Dương Thành hứng thú đứng bên cạnh giường bệnh nhìn, giống như đang thưởng thức cảnh một con khỉ phát điên trong sở thú, anh cười nhẹ, liếc nhìn cô ta.

Nụ cười đó, lạnh lẽo đến âm độ, không có chút tình người nào.

“Cao Dương Thành, vì sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Vì sao?!!! Tôi là vợ của anh, tôi mới là vợ của anh”

Nụ cười nơi khóe miệng Cao Dương Thành càng sâu hơn.

“Vợ sao?”

Cao Dương Thành cảm thấy nực cười: “Cô cũng xứng với từ đó sao?”

Anh giống như đang dạo chơi nhàn nhã, thong thả đi lại trong phòng bệnh của Khuất Mỹ Hoa, khóe miệng từ đầu đến cuối luôn mang theo nụ cười chết người, nhưng phút chốc, tiến sát vào khuôn mặt trắng như tờ giấy của cô ta, anh bóp chặt cằm cô ta, giống như Tu La địa ngục, nghiêng răng trả lời “Vợ của Cao Dương Thành tôi, từ đầu đến cuối chỉ có cô ấy, Đỗ Hoàng Ngân! Ai dám động đến một sợi tóc của cô ấy, tôi sẽ bắt kẻ đó phải trả giá gấp mười lần!”

“A_____”

Khuất Mỹ Hoa hét thất thanh, điên cuồng đi túm lấy anh, Cao Dương Thành tránh ra, cô ta quơ vào không khí.

“Cao Dương Thành, bất luận thế nào, tôi vẫn là ân nhân cứu mạng của con trai anh, sao anh có thể đối xử với tôi như vậy? Anh sẽ bị trời phạt!”

Khuất Mỹ Hoa hét lên như kẻ tâm thần.

Cao Dương Thành đứng bên giường bệnh, ung dung, anh cười mỉa “Chỉ bởi vì cô từng cứu con trai tôi cho nên tôi có thể trơ mắt nhìn cô hét lần này tới lần khác hại người con gái tôi yêu sao? Hừ! Bùa miễn tử này cô cũng dùng hơi nhiều rồi đấy!”

Anh xoay người, đưa tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn những tòa nhà lớn san sát nhau, sự lạnh lẽo trong ánh mắt lẳng lẳng càng dần lạnh hơn.

“Vớی cô, tôi đã hết sạch kiên nhẫn rồi!!”

Nhìn bóng lưng lạnh lùng của Cao Dương Thành, Khuất Mỹ Hoa vò chặt ga trải giường, ánh mắt căm hận nhìn anh gắt gao.

Giống như, mạch máu dưới da sắp vỡ tung ra.

Nước mắt to tròn tuôn như mưa trên khuôn mặt trắng bệch của cô ta.

“Vì sao—————”

Cô ta cao giọng hét lên.

Sự kích động làm cô ta khó thở, hít thở khó khăn, sắc mặt càng trở nên xanh trắng.

Tay, túm chặt lấy ga giường, không ngừng run rẩy

“Nếu đã không yêu tôi, vì sao, vì sao bao nhiêu năm qua, anh không ly hôn với tôi?”

Anh rõ ràng có cơ hội, vì sao không ly hôn với cô ta? Rõ ràng chỉ cần một câu của anh thôi!

Thậm chí, anh đã biết mối quan hệ giữa cô và Xá Tuân, cho dù ly hôn, cô ta cũng không lấy được phần tài sản nào, vì sao Cao Dương Thành không lựa chọn ly hôn với cô ta!

Lúc này, Khuất Mỹ Hoa thực sự hối hận!

Hối hận về cuộc hôn nhân đau khổ này!

Năm đó nếu không lựa chọn khăng khăng kết hôn, có lẽ cô đã sớm tìm được và gả cho người đàn ông như ý, có lẽ cô đã sớm làm mẹ, có lẽ sẽ không rơi vào kết cục như ngày hôm nay.

Cô ta không cam tâm! Không cam tâm!

“Ly hôn?”

Cao Dương Thành khẽ cau mày lại.

Anh vẫn không quay lại nhìn cô ta, tầm mắt vẫn nhìn bên ngoài cửa sổ, khóe miệng cong lên nụ cười lạnh lùng “Làm sao đây? Hình như tôi chưa từng nghĩ tới chuyện ly hôn với cô!”

Ánh mắt đen thẳm, lóe lên tia lạnh lẽo.

Anh xoay người, nhìn về phía Khuất Mỹ Hoa, sắc mặt cô ta trắng bệch, hít thở khó khăn trên giường bệnh.

Bàn tay anh đút túi quần, anh như một vị vua, từ trên cao ngạo nghễ nhìn xuống cô ta, khóe miệng vẫn là nụ cười nhàn nhạt “Khuất Mỹ Hoa, chỉ cần Cao Dương Thành tôi không buông tha thì cả đời này cô đừng mong thoát khỏi cái lồng giam cô đơn! Bởi vì, năm đó là cô chủ động lựa chọn bước vào, còn muốn bước ra thì phải do Cao Dương Thành tôi quyết định!”

Mày kiếm khế nhưn, anh cười khế “Cái lồng giam như địa ngục này... tôi bằng lòng nhìn cô... với tôi, cùng giã dụa trong đó!”

“Anh đang trả thù tôi? Anh đang trả thù tôi “

Khuất Mỹ Hoa giống như mất tinh táo, ném hết gối trên giường về phía Cao Dương Thành đang đứng bên cửa sổ “Anh dựa vào đâu mà dùng hôn nhân trói buộc tôi! Cao Dương Thành, tôi muốn ly hôn, tôi muốn ly hôn”

Cao Dương Thanh cũng không tránh gối cô ta ném tới, mà thuận tay bắt lấy.

Anh không nói gì nữa, lạnh lùng ném gối lên ghế sofa bên cạnh, không quan tâm cô ta phát điên, anh sải bước ra khỏi phòng bệnh.

Khuất Mỹ Hoa nắm chặt tay, móng tay bám vào lòng bàn tay như sắp bật máu.

Rõ ràng...

Cao Dương Thành đã thay đổi!

Đã không còn là bác sỹ Cao ôn nhu nho nhã trước kia nữa!

Anh của hôm nay, giống như ác ma, giống như sứ giả địa ngục!

Là một ma vương cho dù có móc tim người khác cũng không chớp mắt lấy một cái!

Khuất Mỹ Hoa cô ta... thật sự... chọc nhâm người rồi!!

“Cao Dương Thành! Tôi hận anh! Tôi hận anh”

Cô ta hét ầm lên trong bệnh viện, âm thanh cuồng loạn như muốn làm vỡ kính phòng bệnh.

Cao Dương Thành bước dài trên hành lang, nghe vậy, anh nhàn nhạt nhếch khóe môi mỏng, dâng lên một nụ cười tuyệt tình.

Hoàng Ngân ngâm trong bồn cả tiếng đồng hồ, sau đó ngủ trưa một giấc, lúc này dường như mới tỉnh táo hẳn.

Cơ thể thoải mái rất nhiều, lúc này cô mới có tâm trạng bắt đầu sắp xếp chuyện giữa cô và Cao Dương Thành, và những khúc mắc với Louis.

Trong lòng cô cảm thấy ngàn lần có lỗi với người đàn ông ấy, sau cùng, Hoàng Ngân không ngồi yên được nữa, cô gọi điện thoại cho Louis

“Đường...”

“Em dậy rồi à?”

Giọng nói trong điện thoại của Louis vô cùng ấm áp.

“Anh biết em đang ngủ à?”

“Ừ, bây giờ anh đang ở trước cửa phòng em”

Hoàng Ngân ngẩn ra, vội vàng vén chăn, xỏ dép lê chạy ra mở cửa.

Quả nhiên, bên ngoài là Louis đang đứng dựa người vào khung cửa.

Nhìn thấy anh ấy, Hoàng Ngân hơi ngẩn người.

Không ngờ, người đàn ông luôn hăm dọa khí thế lúc này nhìn lại có vẻ kiệt sức làm người ta đau lòng.

Đôi mắt xanh lam có vài tia máu, giống như cả đêm không ngủ.

Dưới cằm luôn sạch sẽ hẳn thín giờ đã lún phún râu xanh, tuy nhìn hơi mệt mỏi nhưng lại làm cho anh ấy, trước giờ luôn nho nhã, nay thêm vài phần hoang dã thuộc về các đàn ông ngoại quốc.

“Đường...”

Hoàng Ngân như bưng tỉnh.

Trong lòng, khẽ run...

“Đêm qua...”

“Anh xin lỗi!”

Người xin lỗi trước không phải Hoàng Ngân, mà là, Louis.

“Đêm qua...”

“Đường!”

Hoàng Ngân vội vàng ngắt lời anh.

Cô không muốn anh ấy nói lời xin lỗi với cô bởi vì cô nhận không nổi, cô càng không có mặt mũi nào nhận.

“Người phải xin lỗi nên là em!”

Hoàng Ngân giành nói trước “Cô xin lỗi, đêm qua làm anh lo lắng! Em đêm qua, em rất tốt...”

Lúc cô nói những lời này, trong lòng vô cùng chột dạ, căn bản không dám ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

Hơi thở cô gấp gấp hơn.

“Đừng nói xin lỗi với anh, em an toàn là anh đã mãn nguyện rồi”

Louis đưa tay ra xoa lên khuôn mặt trắng bệch của cô.

Tự dưng cô lại cảm thấy hành động này, lời nói này lại hiện lên sự thương cảm khó diễn tả...

Cảm giác đó, giống như là...

Bọn họ sắp mất nhau vậy!

Bỗng nhiên, lòng Hoàng Ngân khẽ thất lại.

Đau đến vô cùng.

Cô đưa tay ra vội vàng nắm lấy bàn tay định thu lại của Louis nói “Anh yêu...”

-----oOo-----

Chương 227: Cảm ơn tình yêu không vụ lợi của anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô đặt bàn tay nhỏ của mình vào trong lòng bàn tay anh, lời không lưu loát, không ngẩng đầu nhìn anh, vì cô hoàn toàn không có dũng khí ấy, “Em xin lỗi, để anh cả đêm không ngủ vì em, nhưng...nhưng mà, em lại chỉ có thể mang đến cho anh kết quả này...”

Hoàng Ngân thấy mình là người phụ nữ xấu xa bỉ ổi nhất thế giới!!

Cô làm phụ lòng một người đàn ông tốt như vậy...

Cô sẽ chịu trời phạt? Chắc chắn có!!

Hoàng Ngân từ trong túi mình lấy ra chiếc nhẫn cưới quý giá, đặt vào lòng bàn tay của Louis.

Khoảnh khắc ấy, Hoàng Ngân cảm nhận được một cách rõ ràng, tay của

anh đột nhiên cứng lại.

Trái tim của Hoàng Ngân cũng theo đó mà đau...

Anh nâng mắt nhìn cô.

Hoàng Ngân mắt đối mắt nhìn anh.

“Đường, xin hãy tin em, tin em bởi vì thật lòng yêu anh, nên mới không muốn lừa anh, mới không muốn dấn lên tình yêu đầy trân quý mà anh dành cho em!! Em yêu anh, như người thân của mình...”

Hoàng Ngân dang hai tay, ôm chặt thân hình cao lớn của anh, nhưng cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà rơi nước mắt, “Em xin lỗi, em xin lỗi...”

Tình cảm, chia thành rất nhiều rất nhiều loại...

Tình thân, tình bạn, tình yêu...

Đều là yêu, rất yêu, nhưng duy nhất, tình yêu...trước giờ, trước giờ luôn độc nhất vô nhị!!

Louis không trả lời, chỉ đưa tay, ôm chặt Hoàng Ngân ở trong lòng mình hơn.

Sức lực ấy...dường như tiêu hao hết sức lực toàn thân, như muốn khám sâu cô vào trong cơ thể mình...

“Em yêu, cung hoàng đạo học nói rằng cung Kim Ngưu chúng ta trời sinh đã có một chấp niệm, đó là từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc, cả một đời chỉ yêu một người, vốn dĩ anh tưởng rằng đây chỉ là lời bịa đặt không có căn cứ, anh cũng hy vọng họ chỉ là nói linh tinh mà thôi, nhưng anh nhận ra...làm sao đây? Những lời hàm hồ vô căn cứ ấy, lại được nghiệm chứng trên anh...”

Hoàng Ngân được Louis ôm trong lòng nghẹn ngào nỉ non.

Tình yêu, không bao giờ nghe theo lời sai khiến của lí trí.

Nếu được, cô hy vọng biết bao mình có thể quên được người đàn ông kia, vậy cô cũng có thể giảm bớt được một chút đau khổ...

Nhưng yêu rồi là yêu rồi, hơn nữa, một khi yêu là sẽ yêu rất nhiều năm...

Dường như loại yêu này đã trở thành thói quen của cô, trở thành một bộ phận của cơ thể cô, muốn cô đổi, đã quá khó quá khó rồi...

Louis ôm chặt cô trong lòng.

Trong sức lực ấy, hòa trộn quá nhiều thương tiếc.

Tay nắm chặt chiếc nhẫn cưới, nắm rất chặt!

Nhẫn kim cương cứa vào da thịt, có hơi đau, mà anh cứ như chẳng cảm thấy gì.

“Anh nên làm gì để níu kéo em đây?”

Thanh âm trầm khàn của anh, chứa một chút ghen ngào.

Bất lực khiến trái tim phát đau...

Má dán lên tóc cô, tham lam mà ma sát, “Anh nên buông tay để em đi rồi...”

Anh như tự nỉ non nói với chính mình, lưu luyến đặt một nụ hôn lên đỉnh tóc cô, nhẹ cười, “Đương nhiên là nên để em đi...”

Anh giống như đã tìm ra được câu trả lời cho mình, nhẹ nhàng kéo Hoàng Ngân đang ở trong lòng mình ra, thấy hai hàng nước mắt trong suốt trên gương mặt cô, chớp đôi mắt xanh lam, giơ tay, thay cô lau đi nước mắt, “đừng khóc, dù không thể làm người yêu, nhưng chúng ta mãi mãi sẽ không mất đi đối phương...bởi vì, chúng ta vẫn là người thân!! Đã nói sẽ là anh em cùng nhau nắm tay nhau cả đời...”

Hoàng Ngân đến cùng không nhìn được, cảm động mà khóc. “Cảm ơn anh, cảm ơn anh, Đường...”

Cảm ơn anh đã tặng em tình yêu không vụ lợi ấy!

Cảm ơn anh vào những tháng ngày em buồn nhất, đưa ánh mặt trời chiếu sáng cả thế giới của em...

Cảm ơn anh...

Ngàn lần vạn lần cảm ơn, cũng không nói hết được lòng biết ơn và yêu thương đối với anh!!

Thời gian nghỉ trưa-----

Thùy Sam ngồi trên hành lang ở tầng một.

Cạnh chiếc cửa sổ sát đất, nương theo ánh sáng mặt trời ánh vàng rơi bên ngoài cửa sổ, cô đang tỉ mỉ cẩn thận bôi thuốc lên gương mặt bị thương của Lâm Du Thiên.

“Du Thiên, xin lỗi...”

Thùy Sam nói lời xin lỗi, trong lòng đầy áy náy, “Nếu không phải vì em, anh cũng không đến nỗi...”

“Thùy Sam!”

Lâm Du Thiên ngắt lời “Được rồi, hôm này từ sáng đến tối em đã nói xin lỗi với anh không dưới một trăm lần rồi, hơn nữa, anh thật không gánh vác được đâu.”

Thùy Sam thở dài, “Thật ngại quá, em không nên kéo anh vào chuyện giữa em và Vũ Phong, là em thiếu suy nghĩ, em không tưởng tượng được anh ta lại có thể khốn...”

Thùy Sam quả thực không ngờ tới anh ta sẽ đâm xe, sẽ động thủ đánh người.

Quả nhiên, con ông cháu cha đúng là con ông cháu cha, sẽ không bao giờ nói đạo lý này kia với người khác

“Tiền sửa xe, em trả giúp anh!”

“Thùy Sam!!”

Lâm Du Thiên cắt đứt ý nghĩ của cô “Em cảm thấy anh là kiểu đàn ông sẽ để bạn gái của mình phải trả tiền sao?”

Nói rồi anh giơ tay nắm lấy bàn tay đang bôi thuốc cho anh của Thùy Sam.

Thùy Sam ngây ra, đôi mắt lung linh, bàn tay nhỏ bé lúng túng, muốn rút khỏi bàn tay to của anh, “Du Thiên, em xin lỗi, em không nên kéo anh vào, nếu Vũ Phong đến làm phiền anh, thì anh hãy nói rõ ràng với anh ta...”

Cô cảm thấy mình thực sự quá thiếu suy nghĩ trong việc này.

Không có lý do lôi kéo những người không liên quan tới, và làm cho anh bị tổn thương, vì bản thân mình quá ấu trĩ. Tất nhiên, cũng là vì sự hiểu biết của cô về Vũ Phong không đủ sâu sắc.

Hành vi đâm xe và đánh người thực sự là ngoài dự liệu của cô.

“ Dương Thùy Sam!!”

Ngay khi cô đang phẫn nộ, thì đột nhiên bị một giọng nói bướng bỉnh, với một chút xấu xa và mạnh mẽ đập vào tai.

Thùy Sam lại ngẩn người, ngược lên, đón một cặp mắt ẩn giấu sự tức giận.

Lâm Du Thiên cũng quay lại.

Những trước khi hai người kịp hoàn hồn, Vũ Phong đã sải bước tiến đến.

Không nói lời nào, cướp lấy lọ thuốc trị thương từ trong tay Thùy Sam vút vào sọt rác, mặt không cảm xúc mà nắm lấy tay cô kéo đi.

“Anh làm gì vậy?”

Thùy Sam hoàn hồn, tức giận hất văng tay anh ta ra, “Vũ Phong, anh có thể đừng ngang ngược như vậy không?!!”

Vũ Phong không để ý cô, cắn chặt răng, “Đương Thùy Sam, đừng có thách thức tính kiên trì của ông đây!”

“Chủ nhiệm Vũ!!”

Lâm Du Thiên bước lên vài bước, chặn trước mặt hai người, gương mặt thanh tú vẫn hơi sưng, nhưng chẳng hề sợ hãi, “Chủ nhiệm Vũ, phiền anh bỏ tay bạn gái tôi ra!”

Anh vừa nói vừa hít một hơi, ánh nhìn đặt trên gương mặt Thùy Sam, “Chủ nhiệm Vũ, tôi không biết anh có hiểu tình yêu là gì không, nhưng tình yêu không phải là cưỡng ép cướp đoạt như anh bây giờ! Tình yêu cũng không phải việc của riêng mình anh, chỉ có sự yêu mến đến từ hai phía mới gọi là tình yêu thật sự!! Anh thô bạo giành đoạt thế này, thì có nghĩa lý gì? Anh lấy đi được cơ thể Thùy Sam, có mang đi được tâm hồn cô ấy không? Nếu Thùy Sam yêu anh, anh nghĩ rằng dưới sự tấn công mạnh mẽ này của anh, cô ấy làm sao có thể vẫn ở bên tôi?”

Ngực Vũ Phong căng lên, vì mấy câu nói của Lâm Du Thiên mà ngày càng gấp gáp.

Đáy mắt đen kịt, dần xuất hiện vài tầng tơ máu

Không thể không thừa nhận, từng câu từng chữ vừa rồi, đánh thẳng vào lòng anh ta, vạch trần sự thật!!

Không chút lưu tình bóc trần chiếc mặt nạ tự lừa mình dối người, khiến anh ta không thể không đối mặt với sự thật tàn khốc.

Thùy Sam cũng có thể cảm thấy rõ ràng, đôi tay nắm tay mình, càng ngày càng chặt...

“Anh hiểu cái rắm!!” Vũ Phong mắng một câu, đẩy Lâm Du Thiên ra muốn đi.

“Điều anh ấy nói là thật!”

Thùy Sam nghĩ, thời điểm ấy có lẽ mình đã thật sự hạ quyết tâm vẽ ra ranh giới với người đàn ông ấy.

Rốt cục cô đã nói ra một câu cuối cùng.

Bước chân của Vũ Phong đột ngột dừng lại, bóng lưng như cứng nhắc.

Rất lâu sau, một ánh nhìn thâm trầm, tựa như muốn hỏi điều gì, rơi vào cô ở phía sau.

Thùy Sam hít một hơi, cố gắng bình ổn cơn căng thẳng của mình.

Cô thật sự không muốn dây dưa cùng người đàn ông này nữa!

Vết thương nơi trái tim bốn năm trước, như lần nữa tái sinh, vẫn sâu sắc, rõ ràng như vậy, lúc nhớ lại, vẫn đau như vậy!

Một lần bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng!

Nếu cô còn muốn ngã trong tay người đàn ông này lần nữa, không phải ngu ngốc hay sao?

“Vũ Phong...”

Thùy Sam gượng gạo liếm môi, ngược đầu lên, đón nhận ánh mắt không chắc chắn của anh.

Tim hơi quặn thắt.

Nhưng Thùy Sam thà tin ảo giác của mình còn hơn.

Cô nói: “Tôi không yêu anh! Thật đấy, tôi không có tí tình cảm nào với anh! Từ đầu đến cuối, anh luôn bắt ép tôi, chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi, không hỏi tình cảm thật sự của tôi! Giống như Lâm Du Thiên nói vậy, tôi thật sự...không yêu anh!! Thế nên...cầu xin anh giơ cao đánh khẽ, tha cho tôi đi...”

Câu cuối cùng, Thùy Sam sức kỳ thành khẩn.

Đầu hơi cúi, dường như sắp rạp người cầu xin.

Càng như vậy, lòng Vũ Phong lại càng khó chịu.

Cô quá thành thân, đến nỗi làm anh cảm thấy, anh thật sự làm phiền người phụ nữ này...

Cũng làm anh nhận ra một cách rõ ràng, dường như người phụ nữ này chỉ thấy anh phiền hà, chứ không có một chút tình cảm nào cả!!

Ánh mắt Vũ Phong như rơi tòm vào đáy hồ, ẩn hiện tia máu.

Rất lâu...cũng không nói gì cả.

Bầu không khí có chút kiềm nén ngưng đọng.

Mà ánh mắt của anh ta, cứ gắn chặt lên gương mặt Thùy Sam.

“Nói lại câu vừa rồi một lần nữa cho ông...”

Cuối cùng anh ta cũng lên tiếng.

Thanh âm bức bách giống như phát ra từ trong ngực, khó khăn, đắng chát, không biết vì sao khiến tim đau đớn.

“Câu nào?”

Không biết vì sao, Thùy Sam cảm thấy ngay cả cảm xúc của mình cũng bị ảnh hưởng bởi anh, nhưng cô cố nhịn sự khó chịu trong lồng ngực, tuyệt tình hỏi anh, “Tôi không yêu anh? Hay là xin anh giờ cao đánh khế...”

Lời còn chưa nói hết...

Vũ Phong đã xoay người, thản nhiên rời đi.

Tựa như không mang theo chút kỷ niệm nào.

Chỉ là trong ánh mặt trời, bóng hình màu trắng to lớn ấy, hiện lên có chút cô độc...

Khoảnh khắc này, Thùy Sam cảm nhận được rõ ràng, lồng ngực của mình, đau đến chua chát!!

Trong đêm, Vũ Phong hẹn Cao Dương Thành đến quán bar.

Chắc ông chủ Nhạc Sào thấy hai vị quý nhân đến mà không có cô gái nào, liền đặc biệt nhiệt tình đưa hai cô gái đến phòng của họ.

Vừa đến trước cửa, lại bị vệ sĩ của Cao Dương Thành ngăn lại.

“Anh, đây là chút tâm ý chúng tôi muốn tặng ngài Cao và cậu Vũ, đàn ông mà, làm gì lại không cần đến phụ nữ!”

Ông chủ trên mặt toàn vẻ nhỉnh hót.

Vệ sĩ áo đen không chút biểu tình, giống như quân bài tú – lơ – khơ, lạnh nhạt nói, “Để một người vào là được rồi, ngài Cao không thích phụ nữ lạ đến gần.”

“Được!”

Ông chủ liền dẫn dò cô gái tướng mạo nhìn đẹp hơn, “Lát nữa nhớ chăm sóc cậu Vũ thật tốt!”

“Vâng!”

Cô gái lắc mông đi vào trong phòng.

Cao Dương Thành lạnh nhạt nhìn cô ta, không nói tiếng nào.

Vũ Phong vẫn đang uống rượu một mình, cô gái đó cong eo nhỏ đi đến chỗ Vũ Phong, “Cậu chủ Vũ...”

Cô ta mềm mại gọi một tiếng, tay nhỏ vất lên vai anh, “Sao lại sầu muộn ngồi uống rượu ở đây, người ta uống với anh...”

Âm thanh mềm mại đó, giống như làm mềm cả lòng đàn ông.

Vũ Phong nghiêng đầu, nhúu đôi mắt phượng, chứa ý cười, nhìn cô gái có chút nhan sắc bên cạnh.

Nâng lông mày, tà ác miết cằm cô ta, vén môi, lạnh lùng nói, “Trước khi

nói câu này, em nên hỏi ông đây trước...xem ông đây có vừa mắt em không!!”

-----oOo-----

Chương 228: Một đêm của tôi chỉ đáng giá ba mươi triệu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dứt lời, con người lạnh nhạt, phun ra một câu khí lạnh bức người, “Cút!!”

Mặt cô gái phút chốc trắng bệch.

Cao Dương Thành nhướn mày cười, trêu Vũ Phong, “Cậu lớn Vũ cũng có lúc thô lỗ với phụ nữ cơ à?”

Sau đó, nhìn lên người phụ nữ chịu lạnh nhạt ở bên cạnh Vũ Phong, mặt không biểu cảm, mệnh lệnh “Ra ngoài!”

Rõ ràng chỉ là hai chữ đơn giản, lại khiến cô ta kinh hãi, bị người ta lạnh nhạt khiến cô ta cuống quýt đứng dậy, thoát khỏi cái căn phòng đầy đáng sợ này.

Hai tên đàn ông xoàng xĩnh này, gay à!!

Nếu không sao có thể lạnh nhạt với cô như vậy, phải biết rằng cô là người đầu bảng của cả Nhạc Sào, bao nhiêu thiếu gia nhà giàu đều muốn theo đuổi cô...

Vũ Phong liên tục uống vài li rượu, hình như li nào cũng uống cạn, uống đến không kịp nghỉ.

Cao Dương Thành chặn li rượu của anh ta, “Lại cãi nhau với Thùy Sam à?”

“Đừng có nhắc đến người phụ nữ đó trước mặt tôi!!”

Vũ Phong vừa nói, vừa rót thêm rượu “Chưa bao giờ gặp loại phụ nữ nào

không biết tốt xấu như cô ta!! Vũ Phong này với phụ nữ, lần nào cũng chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là có được! Có người nào không phải là không cần gọi cũng đến, vẫy tay liền đi? Giống như người phụ nữ vừa rồi, cậu hai, anh nói xem, có phải còn đẹp hơn Dương Thùy Sam không?”

“Ừm, đẹp hơn nhiều.”

Cao Dương Thành phối hợp, gật đầu đồng ý.

“Đúng! Đúng là đẹp hơn Dương Thùy Sam nhiều!! Nhưng tôi con mẹ nó vẫn thích cô ấy!!Đúng là ngu ngốc!”

Vũ Phong tự giễu mà mắng một câu.

Lại rót một li nữa vào trong cốc hòng,

Sau đó, Vũ Phong rót cốc cũng say.

Sau khi say rượu, liền cứ kéo Cao Dương Thành đồng dài suốt.

“Cậu hai, ông đây là tiệc Dương Thùy Sam!”

“Ừm ừm...”

Cao Dương Thành gật đầu, tùy tiện trả lời.

“Nhưng Dương Thùy Sam tránh ông như tránh thú dữ, hóa ra ông đây có thể ăn thịt cô ta?”

“...”

Chẳng lẽ cậu không phải là muốn ăn cô ấy rồi?

Trong đêm, Hoàng Ngân bận với bản vẽ, Thùy Sam nằm trên giường cô, tâm sự với cô.

Đang nói đến việc xảy ra hôm nay, bỗng nhiên điện thoại ở đầu giường reo vang.

Là của Thùy Sam.

Thùy Sam thất thần vài giây.

“Ngây ra đó làm gì, còn không mau nghe!”

Hoàng Ngân nghe tiếng điện thoại reo không ngừng, không quay đầu mà thúc giục Thùy Sam đang ngồi đầu giường.

“Là...là Vũ Phong.”

“Tôi biết.”

Đoán cũng biết.

Qua rất lâu, thấy chuông điện thoại vẫn reo, cuối cùng Hoàng Ngân cũng quay đầu, chửi một câu, “Không có tiền đồ! Đến đây, đưa điện thoại cho tôi, tôi nói cho cô.”

“Được thôi!”

Thùy Sam vội đưa điện thoại cho Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân tiếp điện thoại, “Vũ Phong, có việc gì không? Thùy Sam đã ngủ rồi.”

Đầu bên kia yên lặng một lúc.

Thùy Sam ngờ vực nhìn Hoàng Ngân, Hoàng Ngân cũng khó hiểu nhìn cô.

Rất lâu sau...

Lâu đến nỗi Hoàng Ngân tưởng đầu bên kia không còn nói chuyện nữa, nhưng bỗng nhiên, một giọng nói trầm ồm truyền qua bên này.

“Là tôi.”

Hoàng Ngân hơi ngẩn ra.

Chớp chớp mắt, trái tim không tự chủ đập nhanh hơn.

Không lường được lại là anh, Cao Dương Thành.

Vừa nghĩ đến sự việc tối qua, cô vẫn thấy khó thở.

“Là...là anh à...”

Đến ngữ khí cũng trở lên kỳ lạ.

“Anh tìm Thùy Sam? Từ đã, cô ấy vẫn chưa ngủ.”

Hoàng Ngân cũng không đợi Cao Dương Thành trả lời, trực tiếp đưa điện thoại cho Thùy Sam.

Thùy Sam khó hiểu, dùng khẩu hình lo lắng hỏi có việc gì, Hoàng Ngân dùng khẩu hình trả lời cô ba chữ: Cao Dương Thành.

Thùy Sam chốc lát hiểu ra, nhin không được cười lên, ôm điện thoại, dùng thanh âm mà chỉ hai người nghe được nói, “Vừa nãy còn mắng em không có tiền đồ, em thấy tiền đồ của chị cũng đi đâu mất rồi.”

“Thầy Cao.”

“Thùy Sam, Vũ Phong uống say rồi.”

“Ồ...”

Thùy Sam như không có cảm xúc gì.

“Cậu ta chứ nói với tôi, cậu ta thích em đến bao nhiêu! Tôi nghe đến tai ong ong, hơn nữa tôi thấy những lời buồn nôn như vậy nên đề phòng sự tự mình nghe mới đúng.”

Thùy Sam kinh sợ.

Chỉ nghe thấy trong điện thoại, Vũ Phong say khướt gào lên “Ai con mẹ nó thèm thích Dương Thùy Sam? Ông đây không thích cô ta!! Bảo cô ta cắt đi cho ông, cắt càng xa càng tốt!!”

“...”

“Thầy Cảnh, tình cảm này của anh ta, em thật sự không nhận được.”

Được rồi, cô thừa nhận, nghe giọng Vũ Phong trong điện thoại, cô hận không thể thẳng tay đập điện thoại vào đầu anh ta.

Cô biết anh ta không thích mình, chỉ là chơi đùa, cô hiểu Vũ Phong nhất!!

Cô sớm đã biết rồi!!

Cao Dương Thành không nói lời nào.

“Vũ Phong, nếu cậu còn muốn theo đuổi Thùy Sam của cậu, thì mau im miệng!”

Cao Dương Thành cảnh cáo Vũ Phong.

“Con mẹ nó ai theo đuổi cô ta? Người phụ nữ xấu xa như cô ta, ông đây vợ cũng được cả năm!!”

Vũ Phong hét khàn cả giọng, giơ tay cướp điện thoại từ tay Cao Dương Thành, hét vào trong “Dương Thùy Sam, ông đây không thích cô!! Cô đừng tưởng cô có bạn trai, ông đây sẽ chạy đến bar uống rượu mua sầu! Ông đây vui mừng thay cô, thật con mẹ nó vui mừng!! Vui muốn chết!! Dương Thùy Sam, đồ phụ nữ xấu xa không tim không phổi!! Em nắm được trái tim ông đây rồi...”

“...”

Đoạn trước, Thùy Sam nghe mà lòng như đốt.

Nhưng câu cuối cùng, lại khiến cô kinh sợ...

Dường như có gì đó, xông thẳng vào tim cô, đánh loạn nhịp nó.

Cô hoang mang ấn nút tắt cuộc gọi, triệt để kết thúc mấy lời cào xé tâm can ấy của Vũ Phong.

Cũng muốn kết thúc nhịp tim không bình thường này của mình...

Nhưng lại phát hiện, dù thế nào, cũng không dừng được!

Đến nỗi, nhịp tim ngày càng gia tăng...

“Anh ta nói gì vậy?”

Hoàng Ngân ngây ngẩn hỏi cô.

Thùy Sam lắc đầu, rồi lại lắc đầu

Không nói gì cả.

Hoàng Ngân nghi ngờ, muốn hỏi thêm, nhưng bỗng nhiên điện thoại bên tay lại reo lên.

Thấy màn hình hiển thị là Cao Dương Thành.

Lòng cô khẩn trương, hơi do dự vài giây, rồi vẫn nhắc điện thoại.

“Là tôi.”

Vẫn là hai chữ trầm thấp ấy, dường như đợi cô lập tức nhận ra giọng của anh.

“Tôi biết.”

Hoàng Ngân trả lời một câu, ngữ khí ôn hòa, nhưng chỉ mình cô biết, tim cô đã kéo căng đến nhường nào.

Tay nắm chuột, lại chặt hơn một chút, sau đó lại thả ra...

Sau đó, đầu bên kia trầm mặc.

Còn cô, tâm tình hoảng loạn mà không ngừng dùng ngón trỏ ấn đầu bên trái con chuột.

Thấy anh không có ý muốn nói gì, Hoàng Ngân mới phá vỡ sự im lặng, “Vũ Phong không sao chứ?”

“Không tốt lắm.”

Cao Dương Thành thành thật trả lời.

“Cô thì sao? Hôm nay cô thế nào?”

Cao Dương Thành hỏi lại cô một câu.

Hoàng Ngân ngậy ra, tạm thời không biết nói gì,

Má hơi nóng lên, hô hấp không ổn, đôi mắt lấp lánh bắt đầu nhìn loạn tứ phía, “Ừm, tôi...cũng khá ổn.”

Thực ra cô không chắc chắn anh muốn hỏi cô thế nào là như thế nào.

Sức khỏe? Vẫn ổn, ngủ dậy miễn cưỡng có thể xuống giường được.

Tâm lí? Cũng coi như là được đi? Có chút chuyện, cô cũng coi như nhìn ra được, tối hôm qua thực ra là một màn ngoài ý muốn, thế nên cô cũng không đặt trong lòng.

“Thế nên, mọi thứ xảy ra vào hôm qua, chỉ là tình một đêm?”

Anh lại hỏi, giọng điệu trào dâng sự không vui.

Cô không biết vì sao, lúc nói những lời này anh có thể bình tĩnh đến vậy, giống như đang nói về thời tiết hôm nay với cô vậy.

Hoàng Ngân hít một hơi sâu, “Cho là vậy.”

Cô không bình tĩnh được như vậy.

Hiển nhiên, sức lực không được như anh.

“Nhưng buổi sáng thức dậy, thấy mấy dòng chữ cô để lại, tôi không hiểu sao lại có cảm giác cô qua cầu rút ván nhỉ?”

Cao Dương Thành nhíu mắt, vắt hai chân, đổi một tư thế khác, tản mạn hỏi Hoàng Ngân.

“Qua cầu rút ván?”

Hoàng Ngân cắn cắn môi, trong lòng suy đi nghĩ lại hàm ý của bốn chữ này

“Không phải sao?”

“Hình như...là phải.”

Hoàng Ngân hơi chột dạ, vội nói, “Có lẽ trước khi đi tôi nên trả phí khách sạn, dù gì tôi qua anh cũng là vì giúp tôi, hoặc là tôi nên ở lại nói tiếng cảm ơn...”

“Đến đây!”

Hoàng Ngân chưa kịp nói gì, đã bị câu nói trầm thấp vừa rồi của Cao Dương Thành ngắt lời.

“A?”

“Nhạc Sào! Cô đến đây trả tiền, còn nữa, đến trước mặt tôi mà nói cảm ơn!”

“...”

Hoàng Ngân muốn nói, thực ra cô chỉ là tùy tiện khách khí nói vài câu thôi, cô cũng hy vọng anh nghe ra được mà khéo từ chối.

Nhưng hiển nhiên người đàn ông bên kia căn bản không biết thế nào là khách sáo!

“Cô gọi Thùy Sam đến cùng đi, Vũ Phong uống say rồi, phải có người lái xe đưa anh ta về.”

“Chưa chắc tôi đã khuyên được cô ấy, để tôi thử.”

Dứt lời, bên kia đã mau ngắt điện thoại ngay trước mặt cô.

Cuối cùng, Thùy Sam rốt cục đã chịu đi.

Không biết là bị Hoàng Ngân thuyết phục, hay là vì lí do nào khác, dù sao trong ấn tượng của Hoàng Ngân, mình hình như không động viên gì cô, cô đã nghe theo rồi.

Hoàng Ngân cùng Thùy Sam đến, hai người kia thực sự đã uống khá nhiều.

Cao Dương Thành còn được, uống không nhiều, vẫn còn tương đối tỉnh táo, chỉ là đôi mắt hơi đỏ hiện chút men say.

Vũ Phong đương nhiên say rồi, không ý thức gì nằm ngửa trên sô pha, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vừa thấy họ đến, Cao Dương Thành đứng thẳng lên “Đi trả tiền thôi.:

Anh đi đến gần Hoàng Ngân, thân hình cao lớn đứng trước cô, hỏi không cần khách khí.

“Ồ...”

Hoàng Ngân lờ mờ gật gật đầu.

Xoay người, đi ra ngoài.

Cao Dương Thành đi theo, mở miệng dặn dò Thùy Sam vài câu, “Cô đỡ cậu ta dậy đi, phải về rồi.”

Nói xong, liền đi theo Hoàng Ngân ra quầy thu ngân.

Để lại Thùy Sam một mình chăm sóc Vũ Phong.

Trước quầy thu ngân ——

“Ngài đây, tổng cộng 30 triệu.”

Cô nhân viên đứng sau quầy cười nhẹ, đưa hóa đơn cho Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành không lấy, đưa mắt nhìn Hoàng Ngân, ý bảo đưa cho

cô.

Hoàng Ngân nghe thấy con số đó, sắc mặt trắng đi vài phần, vội cầm lấy hóa đơn tiền rượu, lông mày thanh tú nhăn lại, cắn môi, cảm xúc tích tụ mà ngó lên Cao Dương Thành, “Hai người chỉ uống vài bình rượu thôi mà? Sao lại đắt như vậy?”

Hơn 30 triệu...

Có hơi khoa trương rồi!! Có tiền cũng không cần hoang phí như vậy đâu?

Cao Dương Thành im lặng nhìn Hoàng Ngân “Cô cảm thấy một đêm của Cao Dương Thành tôi chỉ đáng giá 30 triệu này thôi sao?”

Quan trọng là, một đêm năm lần, không đúng, hình như là sáu lần...

Rốt cuộc là bao nhiêu lần, anh cũng không nhớ rõ nữa.

Hoàng Ngân then đổ mồ hôi.

30 triệu? Cô thấy cũng đáng giá tầm 30 triệu đấy!

Nhưng mà, tổng giám đốc Cao, anh như này có tính là bán luôn mình rồi không?

Hoàng Ngân rút túi tiền ra, lấy ra thẻ ngân hàng, quẹt thẻ trả tiền.

Nhập mật khẩu xong, nhân viên thu ngân trả lại thẻ cho cô, nhưng nửa đường bị Cao Dương Thành chặn lại lấy mất.

Hoàng Ngân khó hiểu, nhìn anh chăm chăm, “Anh làm gì vậy?”

Cao Dương Thành lấy điện thoại chụp lại số thẻ, rồi mới đưa cho cô.

“Ra ngoài quên mang ví, ngày mai để trợ lí Lý gửi tiền vào thẻ cô.”

Thực ra anh hoàn toàn có thể gọi điện bảo Lý Nam Vũ giúp anh trả tiền, nhưng không biết tại sao, lại gọi cô tới.

“Á...”

Hoàng Ngân nghẹn họng, vội nói, “Không cần đâu, coi như tôi cảm ơn anh tôi qua đã ra tay giúp đỡ đi!”

“Một đêm của Cao Dương Thành tôi, cho dù bán cho Đỗ Hoàng Ngân cô, cô cũng không mua nổi!!”

-----oOo-----

Chương 229: Hủy hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh trầm giọng nói xong, dẫn đầu đi ra khỏi quán bar.

Hừ! Thật đúng là một tên đàn ông kiêu ngạo!!

Hoàng Ngân thấy nực cười.

Loại đàn ông như này, chỉ giỏi làm cho các cô gái cảm nắng.

Thấy Hoàng Ngân vẫn đứng ở chỗ cũ không đi, Cao Dương Thành dừng bước, quay đầu nhướn mày nhìn cô, “Không đi sao?”

“Đi chứ! Nhưng Thùy Sam với Vũ Phong vẫn chưa đến mà!”

“Cô muốn làm bóng đèn sao?”

Cao Thành Dương hỏi lại.

Hoàng Ngân hiểu ra, vội vàng đuổi theo bước chân của Cao Thành Dương, lại vẫn có hơi không yên tâm nói, “Chúng ta cứ kệ họ thế có ổn không?”

“Vậy thì cô quay lại làm bóng đèn cho họ đi.”

Cao Thành Dương cũng không giữ cô, bước nhanh về phía trước.

“Tôi không thèm!”

Hoàng Ngân vẫn còn hiểu chuyện.

“Đưa tôi về!”

Vừa ra khỏi quán bar, Cao Thành Dương đã ném chìa khoá xe của mình cho Hoàng Ngân.

Đỗ Hoàng Ngân bối rối tiếp lấy, “Này, anh gọi người lái xe thuê không được sao? Nếu thật sự không được thì gọi điện thoại cho lái xe của anh đến đón chứ!”

“Ít nói nhảm thôi! Lên xe.”

Cao Thành Dương mở cửa ghế phụ, lên xe.

Hoàng Ngân trừng mắt nhìn anh ta trong xe, không còn cách nào cũng đành ngồi lên xe theo.

Sau khi lên xe, cô gọi một cuộc điện thoại cho Thuỳ Sam, nói với cô ấy mình đưa Cao Thành Dương về nhà trước, chút nữa gặp ở khách sạn, sau đó dặn dò cô ấy mấy câu rồi cúp máy.

Cả một đường Cao Thành Dương dường như đều nhắm mắt ngủ.

Mà Hoàng Ngân nhìn như đang chuyên tâm lái xe, nhưng tâm tư lại luôn ở nơi xa.

“Cao Thành Dương.”

Có chút chuyện Hoàng Ngân vẫn không nhin được muốn hỏi anh.

Cao Thành Dương không đáp lời Hoàng Ngân, chỉ hơi chớp chớp mi.

“Chuyện của Khuất Mỹ Hoa ...”

Hoàng Ngân nhếch nhếch môi, nghiêng đầu nhìn anh, đúng lúc anh cũng đang nhìn cô.

“Là anh làm sao?”

Đôi mày thanh tú hơi nhếch lên.

Đôi con ngươi của Cao Thành Dương đen lại, ánh mắt rời khỏi mặt cô, dừng lại bên cảnh đêm dần biến mất ngoài cửa sổ.

Một lúc sau ...

“Ừ.”

Anh trầm ngâm đáp lại một câu, coi như thừa nhận.

Hoàng Ngân lập tức cảm thấy hô hấp chật lại.

Đáp án nằm trong dự tính, nhưng dường như lại nằm ngoài dự tính ...

Một Cao Thành Dương nhân tâm tàn độc như thế, giống như không phải người trước đây cô quen biết, nhưng mà ...

“Sợ rồi sao?”

Cao Thành Dương lại hỏi một câu.

Tầm nhìn vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, khoé môi tự giễu cười cười.

Đôi con ngươi lấp lánh ánh nước của Hoàng Ngân hơi chút khó hiểu, gật đầu, “Ừ, sợ ...”

Cánh tay đang gác lên cửa sổ xe của Cao Thành Dương cứng lại một lúc.

Con ngươi u ám, bờ môi mỏng hơi nhếch, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Hoàng Ngân hít sâu một hơi, “Tôi lo anh sẽ vì những người không liên quan mà biến mình trở nên lãnh cảm, những người này, cho dù là tôi cũng thế, là Khuất Mỹ Hoa cũng được ...”

Thực ra, là cô đau lòng.

Rốt cuộc phải trải qua bao nhiêu đau khổ, mới có thể làm cho một người đàn ông ôn nhu dịu dàng trở nên lạnh lùng đến như thế.

Cao Thành Dương đóng mở bao thuốc trong xe, rút ra một điều thuốc, cuối cùng như nghĩ đến điều gì mà lại buồn bực đút điều thuốc vào bao.

Anh cai thuốc rồi!

Hoàng Ngân nhìn hành động của anh, đôi con ngươi hơi ánh lên.

“Đỗ xe bên đường.”

Anh đột nhiên nói.

Hoàng Ngân kinh ngạc, “Sao thế?”

“Gọi cho Louis, bảo anh ta qua đây đón cô.”

Ngữ khí của anh không có nhịp độ, cũng không có độ âm.

“Rốt cuộc là làm sao vậy?”

Hoàng Ngân không chịu dừng xe.

“Người lạnh bạc như tôi không phải chỉ đáng một mình thôi sao?”

Cao Thành Dương nói chuyện như có chút đổi.

“Tôi không phải có ý đó.”

Hoàng Ngân nhăn mày, vội vàng giải thích.

“Dừng xe!”

“Không dừng.”

Hoàng Ngân vẫn kiên trì, “Tôi sẽ không đi đâu, tôi không để anh một mình đâu.”

Cao Thành Dương nghiêng đầu nhìn cô.

Lúc dừng đèn đỏ, Hoàng Ngân cũng liếc nhìn anh, ánh mắt kiên định, cố chấp nói lại câu vừa nói lần nữa, “Tôi sẽ không để anh một mình đâu.”

Ánh mắt Cao Thành Dương hơi ánh lên, con ngươi sáng quắc, cuối cùng cũng không nói gì.

Hết đèn đỏ chuyển sang đèn xanh.

Hoàng Ngân không quay đầu, tiếp tục lái xe tiến về phía trước.

Bàn tay nhỏ nắm chặt vô lăng.

Rất lâu sau ...

“Tôi không muốn trở lại Pháp nữa.”

Cô đột nhiên nói.

Cao Thành Dương ngậy ra, nghiêng đầu, giữa đôi hàng mày có chút tức giận, “Cô có biết cô đang nói gì không?”

“Tôi không muốn về Pháp!!”

Hoàng Ngân lặp lại lần nữa, ngữ khí nặng hơn lần trước.

“Xuống xe!!”

Cao Thành Dương hình như thật sự tức giận rồi.

Hoàng Ngân cũng không phản kháng, thật sự đạp một chân lên phanh xe, “Két” một tiếng liền dừng xe ở giữa đường.

May là nửa đêm không nhiều xe, mới không gây ra tai nạn liên hoàn.

Hoàng Ngân cũng không thèm để ý mặt Cao Thành Dương đã lạnh lẽo đến mức nào rồi, vợ lấy túi xách rồi mở cửa xuống xe.

“Tôi sẽ không về Pháp nữa.”

Âm tiết cuối cùng vừa nói xong, cô liền tiêu sái đẩy cửa xe, giẫm lên chiếc giày cao gót nhọn hoắt đi về hướng ngược lại với dòng xe.

“Mẹ kiếp!!”

Cao Thành Dương tức giận mắng một câu.

Đẩy cửa xe xuống xe đuổi theo Hoàng Ngân.

Mặc kệ tiếng còi vang lên không ngừng sau xe.

Cao Thành Dương rất nhanh đã đuổi kịp Hoàng Ngân, anh bắt lấy cổ tay cô, lực đạo rất mạnh, “Gọi Louis đến đón cô đi.”

“Không cần!!”

Hoàng Ngân hất tay anh ra, “Tôi tự gọi xe được.”

“Đồ Hoàng Ngân, đừng khiêu khích sự nhẫn nại của tôi.”

Cao Thành Dương mím chặt đôi môi mỏng dường như thành đường thẳng.

“Ngài Cao, câu này phải là tôi nói mới đúng, anh bảo tôi xuống xe tôi cũng xuống xe rồi, bây giờ tôi muốn tự về cũng không được sao?”

“Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

Cao Thành Dương mắt kiên nhẫn, rít lên với cô.

“Nếu anh đã biết bây giờ muộn như thế rồi sao còn gọi điện bắt người ta đến?! Anh gọi tôi đến làm gì? Đặc biệt gọi tôi đến cãi nhau với anh sao? Xin lỗi, tôi không có rãnh như thế! Tôi phải về!!”

Hoàng Ngân hất bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô của anh.

Nhưng tay anh giữ chặt quá, cô không thoát ra được.

Cao Thành Dương hung thần ác sát trừng cô, ánh mắt đó như muốn ăn tươi nuốt sống cô, rồi đột nhiên kéo Hoàng Ngân đang giãy giụa ôm vào

lòng.

Hoàng Ngân vẫn tiếp tục phản kháng, giãy giụa, dùng hết sức để giằng co với anh.

Lực ôm cô của Cao Dương Thành ngày càng mạnh, “Cô còn nhúc nhích nữa, có tin tôi trói cô lại không!?”

“Cao Dương Thành, mẹ nó anh là người không nói lý lẽ gì hết, rốt cuộc anh muốn tôi phải làm sao?”

Hoàng Ngân điên cuồng hét về phía anh, đập túi xách vào ngực anh, trút cơn tức đã đè nén quá lâu trong lòng.

Nhưng bỗng nhiên thấy cơ thể nhẹ hẫng, cả người bị đôi tay mạnh mẽ kẹp lại, bế lên.

“Anh buông tôi ra!!”

Cao Dương Thành bế Hoàng Ngân đi về phía xe.

Hoàng Ngân giãy giụa, nhưng bị anh ném phát vào ngòai ghé lái phụ xong còn chưa chờ cô kịp phản ứng, Cao Dương Thành đã kéo dây an toàn qua, thắt giúp cô, xong sau đó, đôi tay ấy như hai gọng kìm, giữ chặt vai cô, làm cả người cô ngòai thẳng đơ không thể nhúc nhích.

Đôi mắt đỏ đậm trừng trừng nhìn cô.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì!!”

Hoàng Ngân hơi phát cáu.

Giãy giụa quá mạnh, khiến đầu mình toát đầy mồ hôi, nhưng vẫn không thoát ra được khỏi gông cùm xiềng xích của anh.

“Câu này là tôi hỏi cô mới đúng!!”

Cao Dương Thành không những không buông tay, ngược lại lực giữ bả vai cô còn ra sức hơn.

Ánh mắt hung thần ác sát ấy, giống như một con dao, cứ thế khoét trên người Hoàng Ngân, “Sao cô lại không muốn quay về Pháp?”

Đôi mày thanh tú của Hoàng Ngân vì đau mà nhíu chặt lại, cười nhạt một tiếng, “Tại sao tôi cứ phải về Pháp? Đỡ Hoàng Ngân tôi là người Trung Quốc!! Bỏ qua vấn đề này không nói, tôi muốn ở trong nước, Cao Dương Thành anh quản được à?”

Con mắt Cao Dương Thành trầm lặng lóe lên chút, một lúc sau buông bả vai của cô ra, dựa vào cửa xe, lạnh lùng nhìn cô, “Cùng Louis quay về đi!”

Hoàng Ngân cắn môi, nhìn chằm chằm anh.

Trong con người tràn đầy sự phẫn nộ bị một lớp sương mờ bao phủ, nhưng rất nhanh sau đó bị cô xua tan đi.

Hoàng Ngân mở miệng, “Hôn ước giữa tôi và anh ấy đã hủy rồi!”

Cao Dương Thành sững sốt...

Mắt hơi co rút, thâm sâu tới lại.

Lại nghe thấy Hoàng Ngân nói tiếp, “Hôm nay tôi đã nói rõ ràng với anh ấy.”

“Bởi vì tôi hôm qua?”

Tầm nhìn gấp gáp của Cao Dương Thành vẫn dừng lại ở cô.

Màu mắt tối sầm, không nhìn ra được trong lòng anh lúc này đang nghĩ cái gì.

Hoàng Ngân liếm môi, gật đầu, “Đúng, bởi vì tôi hôm qua. Tôi thấy tôi thế này rất xin lỗi anh ấy, anh ấy nên tìm người con gái tốt hơn mới...”

Hoàng Ngân cúi đầu, khó nén nổi sự áy náy trong lòng.

Cao Dương Thành khó khăn liếm môi, ánh mắt mang sắc phức tạp.

Cho nên, là anh, làm hỏng mối nhân duyên tốt đẹp của cô?!

Cao Dương Thành nhất thời không nói ra được trong lòng là mùi vị gì, ánh mắt nhìn chằm chằm Hoàng Ngân, hồi lâu sau, mới khàn giọng nói, “Đừng hờ chút là tự ti mặc cảm, Đồ Hoàng Ngân cô đã đủ vĩ đại rồi!”

Anh nói xong, thuận tay đóng cửa xe lại, vòng qua thân xe, ngồi vào vị trí lái.

Nghe được lời anh, trong lòng Đồ Hoàng Ngân hơi chút thoải mái.

Anh...coi như đang an ủi cô, khích lệ cô sao?

Vì vậy, bản thân trong lòng anh, tối thiểu vẫn coi như là người ưu tú đi?

Cao Dương Thành lên xe xong, bầu không khí độ ẩm trong xe hình như cao lên chút so với này.

Cao Dương Thành hẳn là nên phiền lòng, nhưng lại không hiểu sao mang theo chút vui mừng khôn xiết.

Anh tự nhiên là biết bản thân vui cái gì.

Anh bây giờ rất mâu thuẫn, lúc thì vui vẻ, lúc thì luống cuống, ngay cả chính anh cũng không hiểu rõ cảm xúc của bản thân.

“Tôi đưa cô về khách sạn?”

Lúc lâu sau, anh mới lên tiếng.

“Anh lái nổi xe không?”

Hoàng Ngân cuối cùng là vẫn có chút không an tâm.

Cao Dương Thành không trả lời cô, lái xe, quay đầu xe, lái về hướng khách sạn.

Trong xe, yên tĩnh tuyệt đối.

“Cô thật sự không định quay về Pháp sao?”

Cao Dương Thành hỏi cô, liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu.

“Xem đã!”

Hoàng Ngân lại thay đổi đáp án, bởi cô chính xác là chưa nghĩ xong, “Không chắc! Nói không chừng có thể là chạy cả hai bên.”

Cao Dương Thành lại nhìn cô một cái, trầm ngâm một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Tầm nhìn dừng ở phía trước, tập trung lái xe, thỉnh thoảng nói, “Nếu thật quyết định không quay lại Pháp nữa, vậy vấn đề phòng ở nên giải quyết trước đi, cứ ở mãi khách sạn cũng không phải là cách hay. Mặt khác, còn vấn đề học hành của Hương Dương, nhân lúc thời gian nghỉ hè, giúp nó tìm luôn một trường học tốt.”

Ngón tay thon dài của Cao Dương Thành gõ theo nhịp trên vô lăng, “Quyết định xong thì gọi điện nói với tôi, chuyện phòng ở và trường học, tôi giải quyết.”

Hoàng Ngân hơi sững người.

Cao Dương Thành nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt nhàn nhạt, vẻ mặt không cảm xúc, “Là ba của nó, tôi phải bồi thường cho con, và mẹ của nó về mặt kinh tế, cho nên, đây là chuyện tôi nên làm.”

Cho nên...

Anh làm vậy cũng chỉ vì bồi thường cho cô và Dương Dương những năm này sao?

Hoàng Ngân cười, nụ cười nhàn nhạt giấu ở khóe môi, không chút độ ấm.

Tầm nhìn rời sang ngoài cửa sổ, lẩm bẫm thì thào, “Nếu sự bồi thường về kinh tế này mà đủ, thì trên thế giới này lại cần gì loại tình cảm như “Tình cha”...”

Hoàng Ngân không biết cuối cùng Cao Dương Thành có nghe thấy câu

này không, tóm lại sau đó anh lại bổ sung thêm một câu, “Sau này tài chính sinh hoạt của cô và Hương Dương, tôi sẽ chịu trách nhiệm!”

-----oOo-----

Chương 230: Người đàn ông khó nắm bắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tốt thôi!”

Hoàng Ngân nhướn mày, nhích sợi tóc, tùy tiện nói: “Vừa hay không muốn đi làm, nếu không anh mở một tiệm cho tôi? Shop quần áo? Quán ăn? Có vẻ đều rất hay! Tốt nhất là loại có thể khiến tôi chỉ nằm mà có thể đếm tiền ấy! Thế nào?”

Hoàng Ngân cười liếc anh, trong nụ cười ấy, tràn đầy sự trào phúng.

“Tổng giám đốc Cao giờ là người giới thượng lưu, quả nhiên là không giống trước rồi!”

Cô tựa như than thở, vén mái ở trước trán, rời tầm nhìn đi.

Đối với sự trào phúng của cô, Cao Dương Thành giống như mắt điếc tai ngơ, hoặc là không để tâm, điềm nhiên nói: “Chờ sau khi cô quyết định thật trở về, tôi sẽ sắp xếp giúp cô! Chẳng qua, thế gian này không có bữa cơm nào là miễn phí, muốn chỉ nằm trên giường mà đếm được tiền, trên thế giới này hình như chỉ có hai nghề như thế, một là sâu mọt vô dụng, còn một là...”

Cao Dương Thành cười liếc nhìn cô một cái, ngậm miệng, không nói.

Còn một là gì nữa? Đương nhiên là gái ngành nằm trên giường làm việc rồi!

Phi!!

Hoàng Ngân chán nản.

“Cuộc sống của tôi và Dương Dương không cần anh phải lo, anh vẫn nên lo chăm cho gia đình của mình đi! Gia đình của chính anh còn đang loạn xì ngầu, còn có sức mà quản chuyện người khác?”

Hoàng Ngân nhớ đến mấy chuyện trên báo sáng nay, còn lo thay cho cả anh.

“Tôi không có gia đình!”

Cao Dương Thành thẳng thắn phản bác lời của Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân nghiêng đầu, mắt hờn mắt vía nhìn anh.

Nhìn đường viền sắc nét, góc mặt mạnh mẽ mà lạnh lùng của anh, bỗng có loại cảm giác cô độc đơn côi...

Trái tim, hơi đau nhói...

Có một loại đau buồn hơi khó thở.

Hoàng Ngân hít sâu một hơi, vẫn hỏi ra: “Cao Dương Thành, nếu anh thật sự sống không hạnh phúc, tại sao không chọn ly hôn với cô ta?”

Có lẽ cô là người không có tư cách hỏi câu đó nhất, nhưng...

Cô hy vọng anh không bị bất hạnh trói buộc bước chân theo đuổi hạnh phúc!

“Tạm thời chưa nghĩ đến...”

Cao Dương Thành qua loa đáp, không chút cảm xúc dư thừa nào.

Anh sống không tốt, thì có vài người, cũng đừng hòng sống tốt!!

Chưa nghĩ đến...

Đối với câu trả lời này, trong lòng Hoàng Ngân có chút mất mát lạ thường.

Tại sao lại mất mát cơ?

Chẳng lẽ bởi vì nguyên nhân anh không muốn ly hôn? Hoàng Ngân cảm thấy ý nghĩ này của bản thân quá ti tiện.

Nhưng, suy tư này ngay cả bản thân cô cũng không thể kiểm soát...

Anh thật sự không có chút suy nghĩ cho bản thân mà từ bỏ hôn nhân vốn dĩ không có hạnh phúc này sao?

Hoàng Ngân cảm thấy mình thật là giống “con giáp thứ 13” ghê tởm, giống như rác rưởi muốn phá hoại hôn nhân của người khác.

Cô hơi hoảng sợ.

May là đã đến khách sạn, cô hít hoảng xuống xe, ngay cả lời tạm biệt cũng không nói với anh, vội vàng vào khách sạn, trở về phòng của mình.

Lúc cô về khách sạn, Thùy Sam còn chưa về.

Cô cuối cùng là có chút không yên tâm, gọi một cuộc điện thoại cho cô ấy.

Thùy Sam đang lái xe, không tiện nghe máy, Hoàng Ngân dặn dò hai câu rồi vội cúp máy.

Thùy Sam đưa Vũ Phong trở về biệt thự trên núi.

Anh thật sự là uống nhiều rồi, cả đường ngủ, đến biệt thự cũng chưa tỉnh lại.

Thùy Sam hết cách chỉ có thể đỡ anh ta xuống xe.

Vũ Phong với chiều cao 1m86, nặng 75kg, cả người áp trên người Thùy Sam, tựa nhìn muồn đê bẹp cơ thể bé nhỏ của cô.

Thùy Sam thở hổn hển, kéo anh ta, đi từng bước gian nan về phía trước.

“Sao lại nặng thế nhờ, hừ...”

Trên đầu, mồ hôi đầm đìa chảy ra.

“Vũ Phong, anh tỉnh lại đi!!”

Thùy Sam đặt cả người anh ta công trên lưng, cơ thể đồ sộ đè lên cô, khiến cô gần như không thở nổi.

Hô hấp của Vũ Phong nóng rực, phả vào má cô, khiến suy nghĩ của cô rối loạn kỳ lạ, kèm thêm hai má nóng bừng.

“Vũ Phong...”

Thùy Sam rời mắt đi một chút, định giữ khoảng cách hợp lý với anh, nhưng bất đắc dĩ anh giống như một keo chó, Thùy Sam cô tránh đi, anh ta lập tức lại ghé vào, đến mức Thùy Sam nghi ngờ tên này chỉ là giả vờ ngủ mà thôi.

“Vũ Phong, anh tỉnh rồi à, tự đi đi...”

Thùy Sam vỗ mặt anh, nhưng bàn tay nhỏ nhắn của cô bị một bàn tay nóng rực bắt lấy.

Cô giật nảy mình, vội vàng rút tay mình ra, chỉ tội anh nắm tay mình tựa như gọng kìm, cô giãy thế nào cũng không được.

Vũ Phong mơ màng mở mắt phượng ra, khóe miệng mỉm cười lạnh lùng, “Người phụ nữ đã có bạn trai, chạy đến quản chuyện nhàn rồi gì, sẽ không thấy không thỏa đáng sao?”

Anh nói, một phát đẩy Thùy Sam đang công mình.

Hai người đồng thời lão đảo vài bước sang hai hướng tương phản, Vũ Phong vì hơi rượu, nên bước chân rõ ràng không ổn, suýt nữa thì chật vật té nhào.

“Cút!!”

Vũ Phong quát lên một câu.

Ánh mắt say rượu đỏ bừng, hung hăng nhìn chằm chằm Thùy Sam, đầy đáng sợ.

Thùy Sam răng cắn chặt môi, nhìn anh, giằng co với đôi mắt lạnh lùng đỏ sẫm của anh, sau cùng, tiêu sái quay người, liền đi.

Con người đỏ sẫm của Vũ Phong tôi đi, vừa nghĩ giờ tay ra muốn tóm lấy người phụ nữ đáng chết kia, nhưng đột nhiên chỉ thấy mắt tối sầm, một tiếng “Phịch——”, cả người mất đi ý thức, ngã xuống đất, triệt để say mềm.

Thùy Sam nghe tiếng bưng tỉnh, sắc mặt thay đổi, thấy Vũ Phong vẫn luôn hăng hái kia lại chật vật say ngã xuống đất.

Cô vội chạy bước nhanh qua, vẻ mặt nôn nóng, “Vũ Phong! Vũ Phong ——”

Anh say thật rồi, lại còn say không nhẹ.

Tay cô không ngừng vỗ lên khuôn mặt anh tuần đỏ bừng của anh, nhưng chẳng có chút phản ứng.

Thùy Sam dồn sức bình sinh mới đỡ anh lên được, đến gần biệt thự, bấm chuông, rất nhanh có người giúp việc đến mở cửa.

“Trời ơi, cậu chủ sao vậy? Sao lại uống rượu ra nông nổi này...”

Hai người đàn ông giống như vệ sĩ, vội cõng Vũ Phong vào biệt thự.

Thùy Sam rốt cuộc là không yên tâm, đi vào theo.

“Các anh đặt anh ấy lên sofa đi! Động tác dịch chuyển đừng quá lớn, tôi kiểm tra cho anh ta trước!” Thùy Sam tỏ ý để bọn họ trước đặt Vũ Phong lên sofa lớn ở phòng khác, lại vội vàng lôi đèn pin y tế trong túi xách ra.

“A Liên, nhanh cho cậu chủ các cô chuẩn bị một bát canh giải rượu, với cả, nước nóng và khăn mặt, nhanh lên!”

Thùy Sam nghiêm túc vạch mắt Vũ Phong ra, kiểm tra con người, vừa dặn dò người giúp việc.

“Vâng!”

Rất nhanh, người giúp việc bung trà đặc đến, “Cô chủ, canh giải rượu vẫn phải đun trong chốc lát, trước cô cho cậu chủ uống tạm trà đặc ạ!”

“Trà đặc?”

Thùy Sam lắc đầu, đôi mày thanh tú nhíu lại, “Dùng trà đặc giải rượu chính là thêm dầu vào lửa, rượu hại dạ dày, lại thêm nước trà đặc, không nhưng không giải rượu, lại còn sẽ giúp thêm cho việc tổn thương niêm mạc dạ dày, sau này anh ta uống say, đừng lại cho uống mấy loại như trà đặc và cà phê!”

Thùy Sam cúi đầu nghĩ, “Trong nhà có chuối không?”

“Có, có ạ.”

Người giúp việc vội vàng gạt đầu, hôm nay coi như được mở mang kiến thức.

“Lấy ba quả chuối đến, còn cả dưa hấu, dưa hấu xay thành nước, nhanh lên!”

Thùy Sam dặn dò đầu vào đấy.

“Nhưng cậu chủ nhà chúng tôi trước nay chưa từng ăn chuối...”

Người giúp việc có chút khó xử.

“Cậu chủ nhà các cô mà không giải rượu ngay lập tức thì sẽ ngộ độc rượu đấy!!”

Thùy Sam tính tình vẫn luôn tốt, lúc này vô thức có chút phát cáu.

Vừa nghe vậy, người giúp việc cũng không dám lại chậm trễ, vội vàng lấy chuối và nước dưa hấu tới, Thùy Sam đỡ Vũ Phong ngồi dậy, kiên nhẫn múc từng thìa từng thìa đút cho anh ta uống.

Vũ Phong hình như có chút phản ứng, tối thiểu có thể chủ động nuốt xuống toàn bộ nước dưa hấu cô đút.

Hết rồi, Thùy Sam lại dùng thìa, cực kỳ nhẫn nại múc từng thìa chuối mềm từng miếng từng miếng đút vào miệng anh.

Nhìn anh say khướt, Thùy Sam than ra một hơi, “Đã không uống được rượu lại còn uống nhiều như vậy...”

Mặt mày không giấu được vẻ lo lắng, chỉ là, bản thân cô lại chẳng hề phát hiện ra mà thôi.

Ba quả chuối vào bụng, chỉ còn thừa lại một thìa cuối cùng, bỗng nhiên, người đàn ông say mềm lại bừng tỉnh ra.

Ánh mắt tà mị nguy hiểm nheo lại, tay to nắm lấy cổ tay đưa qua của Thùy Sam, “Cô cho ông đây ăn cái gì?!”

“Chuối.”

Thùy Sam thành thực trả lời.

“Chuối??”

Vẻ mặt Vũ Phong đầy chán ghét, hờn giận trừng mắt nhìn tất cả người giúp việc bên cạnh, “Các cô không biết ông đây trước giờ không ăn cái thứ ghê tởm ấy à?”

Bị anh quát to một tiếng như vậy, tất cả các nữ người giúp việc bị dọa nhả dựng.

Bởi vì, cậu chủ nhà các cô trước nay chưa từng phát giận với các cô như thế, không ngờ hôm này lại sẽ vì ăn mấy quả chuối mà lớn tiếng quát các cô.

Nghĩ thấy, là do cảm xúc cực kỳ bức dọc đi.

Vũ Phong đứng dậy từ sofa, bước chân loạng choạng đi vào nhà vệ sinh.

Hiển nhiên anh định nôn mấy thứ ghê tởm trong họng ra.

Thùy Sam thở ra một hơi, đè lại cơn tức trong lòng, cuối cùng rốt cuộc là không nhịn nổi, đuối theo vài bước, kéo lấy cánh tay anh ta, “Anh muốn

làm gì?”

“Cút đi!!”

Vũ Phong quăng tay cô ra.

Hiển nhiên, tên này vẫn còn vẫn còn câu cô chuyện lúc sáng.

Thùy Sam bị anh quăng ra, lại cố chấp bắt lấy, “Vũ Phong, anh dỗi thì dỗi, nhưng đừng lấy sức khỏe của bản thân ra làm trò đùa! Anh này suýt ngộ độc rượu rồi, tôi chỉ muốn dùng chuối để tán chất cồn đi thôi, anh nuốt cũng nuốt rồi, nhin một chút không được sao?”

“Không được!!!”

Vũ Phong cực kỳ cố chấp.

Trong ánh mắt trừng Thùy Sam ấy chứa đầy lửa giận, đột nhiên quay người một cái đè cô lên tường, bàn tay mạnh mẽ giữ chặt cằm cô, ép mặt cô ngửa lên trên, gáy áp mạnh vào tường.

“Vây cô thì sao? Dương Thùy Sam, cô cho tôi nuốt đi xong lại bảo nhin một chút, được không?”

Giọng nói nghiến răng nghiến lợi của anh ta, lạnh như băng tích tụ lâu ngày, làm cho cả người Thùy Sam sợ run lên.

Cô thở gấp, “Vũ Phong, đây căn bản là chuyện không giống, sao có thể vơ đũa cả nắm?”

“Cô trả lời ông đi, được, hay không được?!!!”

Giọng của Vũ Phong đột nhiên nâng cao lên mấy đề xi ben.

Thùy Sam nhắm chặt mắt...

Lông mi như cánh bướm hơi run run, một hồi lâu, mở ra đôi mắt ngập nước.

Trong hồ mắt, bình tĩnh như một hồ nước vắng lặng không một gợn

sóng, liền nghe thấy ngữ khí của cô vô cùng bình thản đáp, “Không được.”

Người đàn ông này, cô căn bản, không nắm giữ được!!

So với sau này phải chịu tổn thương nặng nề, còn không bằng bây giờ nhân lúc chưa đau chưa ngứa mà cắt đứt!

Ánh mắt đỏ sậm của Vũ Phong tối đi, con ngươi mãnh liệt co rút, ngay giây sau, mạnh bạo tóm lấy cô cô, đẩy ra hướng ngoài thềm cửa, “Cút!!”

Thùy Sam không hề phản kháng, bị anh quăng ra ngoài cửa.

“Ầm——” một tiếng, cửa thềm ngoài tuyệt tình đóng lại, chỉ còn lại cánh cửa lạnh băng cho Thùy Sam.

Trái tim, không hiểu sao lại hụt hẫng.

Trong lòng nhất thời như bị người đồ chì, vừa nặng vừa nghẹn, đè ép trong ngực, khiến cô gằn như không thở nổi.

Nhớ đến ánh mắt âm đạm kia của Vũ Phong, Thùy Sam hơi chút nghi ngờ bản thân này có phải nói lời quá tuyệt tình không, nhưng, không như thế thì lại thế nào? Tiếp tục dây dưa không rõ với anh sao?

Tiếp tục như thế, chỉ sẽ khiến sai lầm ngày càng sâu...

Ánh mắt triệt để tối sầm lại, Thùy Sam buồn phiền, tinh thần bất định chạy ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 231: Cầu cứu trên đường đêm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bỗng nhiên, Dương Thùy Sam kinh ngạc phát hiện ra mình vẫn đi đôi dép trong nhà của biệt thự, kiểm tra túi thì mới ý thức được điện thoại di động của mình vẫn còn ném ở trong biệt thự và ngay cả túi cũng không

cầm theo.

Bây giờ, trên người Dương Thùy Sam quả thật không có đồng nào. Dù cô có muốn gọi điện thoại cho Hoàng Ngân nhưng ngay cả một phương tiện nhắn tin cũng không có.

Cô hơi chán nản và quay lại, do dự rất lâu cuối cùng vẫn ấn chuông cửa.

Nhưng chuông cửa vang lên một lúc lâu mà vẫn không thấy có người nào ra mở cửa cho cô.

Trong phòng, Vũ Phong đã nghe được tiếng chuông cửa vang lên và thấy người giúp việc muốn đi ra mở cửa lại bị dọa bởi tiếng gầm thét giận dữ của anh ta: “Tất cả đều cúi xuống cho tôi!!”

Cô giúp việc đang định ấn chốt mở cửa thì sợ đến mức tay run lên, vội vàng theo theo đám người rời khỏi phòng.

Vũ Phong chân nam đá chân chiêu đi tới trước cửa và nhìn chăm chăm vào gương mặt nhỏ nhắn trẻ con lại đầy sức sống trong màn hình, mắt phượng híp lại, gương mặt vô cảm quan sát rất lâu.

Tóc buộc đuôi ngựa, tóc mái thưa thưa, gương mặt xinh xắn lại trẻ con kia căn bản không tính là quá nổi bật nhưng...

Lại có thể quấy nhiễu làm trái tim của Vũ Phong vô cùng đau đớn!!

Chết tiệt!!!

Anh ta nóng nảy thảm máng một tiếng, bàn tay vồ mạnh vào nút tắt chuông cửa.

Tiếng chuông chói tai chợt dừng lại, bên tai nhất thời yên tĩnh và gương mặt sạch sẽ tươi tắn kia cũng lập tức biến mất khỏi màn hình.

Trái tim anh ta trống rỗng...

Còn trống rỗng đến mức rõ ràng như vậy nữa!!

Vũ Phong có cảm giác mát mát và theo cánh cửa ngòi xuống, đôi mắt

đầy cảm xúc nhắm lại. Anh chợt cảm thấy tim nóng mà sức cạn...

Lại cứ mãi luyện tiếc buông tay!!!

Thùy Sam thấy quá lâu mà không có ai ra mở cửa thì trong lòng đại khái đã đoán được tình cảnh bên trong. Cô liếc nhìn nút chuông cửa mới phát hiện nó đã hoàn toàn tối đen rồi.

Cô thấy buồn bực.

“Vũ Phong!!!”

Thùy Sam không cam lòng vỗ nhẹ vào cánh cửa: “Vũ Phong, anh mở cửa ra đi, tôi chỉ lấy ít đồ thôi mà!”

Nhưng Thùy Sam gọi một lúc mới đột nhiên nhận ra cánh cửa này thật ra được cách âm, cô có gào rách cổ họng ở đây thì người bên trong cũng không nghe thấy được.

Cuối cùng, cô đành phải bỏ cuộc.

Cô ủ rũ cúi đầu, kéo lê đôi dép và dự định xuống núi.

Chỉ là cô càng đi lại càng hoảng loạn...

Cho dù trong rừng núi tối tăm này có đường xe chạy hung vẫn có rất nhiều lối rẽ.

Khi cô lái xe lên đây là dùng phần mềm dẫn đường, bây giờ bảo cô đi xuống thì cô làm sao còn nhớ đường chứ?

Thùy Sam càng đi xuống thì càng thấy không thích hợp, bên tai nghe được tiếng kêu của động vật hoang dã vọng tới làm cô sợ tới mức rùng mình đến mấy lần.

Đúng vào lúc này, tất cả đèn đường bỗng nhiên tắt phụt.

“A...”

Thùy Sam nhất thời sợ hãi hét lên một tiếng chói tai.

Lúc này cô mới nhận ra bây giờ đã qua mười hai giờ đêm.

Thành phố đang trong kế hoạch tiết kiệm điện nên có quy định qua nửa đêm, nếu không phải là đường chính thì nhất định phải tắt đèn.

Thùy Sam hoàn toàn bị lạc đường ở trong rừng sâu núi thẳm này và không thể đi ra ngoài được nữa.

Nếu nói cô không sợ thì nhất định là giả.

“Vũ Phong...”

Trong bóng tối không người giúp đỡ, Thùy Sam bắt đầu nghẹn ngào hô to.

Giọng cô run rẩy còn kèm theo tiếng nức nở rất rõ ràng: “Vũ Phong!! Vũ Phong...”

Cô đứng yên chỗ không dám di chuyển, chỉ có thể bất lực gọi tên của người đàn ông kia hết lần này tới lần khác.

Cô biết anh chắc chắn không nghe thấy, nhưng ngoại trừ sự giúp đỡ này thì cô không nghĩ ra được cách nào khác.

Mà hiện ra đầu tiên trong đầu của cô chính là bóng dáng của người đàn ông kia.

Cho dù biết rõ lúc này anh ta đã say như chết và không thể tới cứu mình!

“Vũ Phong...”

Đáp lại cô là từng tiếng vọng lại đáng sợ...

Cuối cùng, Thùy Sam hoảng loạn không chịu được nữa, khóc ra thành tiếng: “Vũ Phong, anh đang ở đâu? Anh ở đâu vậy...”

Âm thanh vừa dứt lại có tiếng vọng lại, sau đó cả cánh rừng chìm vào trong sự yên tĩnh. Bóng tối bao phủ lấy Thùy Sam làm cho cô gần như không thở nổi.

Bỗng nhiên có những tiếng bước chân hỗn loạn vang lên ở sau lưng cô.

Cô giật mình và trong chớp mắt tiếp theo liền hét lên, chạy xuống núi như đã phát điên. Cô cũng không quan tâm nơi đó rốt cuộc có phải là đường xuống núi hay không nữa.

Phía sau là gì? Là người xấu hay là quái thú? Cô căn bản không dám nghĩ sâu hơn, chỉ cố hết sức chạy thật nhanh, trái tim lo sợ đập loạn gần như muốn từ trong cổ họng đang la hét chói tai, từ trong mắt của cô lao ra ngoài.

Đột nhiên, cô chỉ cảm thấy phía sau có bóng tối che phủ lấy cô, cái miệng nhỏ nhắn đang hét lên chói tai chợt bị một bàn tay ngang ngược bịt chặt, âm thanh cũng ngừng lại.

Không chờ tới lúc cô kịp phản ứng, bờ vai nhỏ đã bị một cánh tay siết chặt và kéo mạnh cô vào trong một lồng ngực rắn chắc.

Lại sau đó...

Mùi quen thuộc mang theo hơi rượu nồng nặc và dường như còn kèm theo mùi chuối tươi mát phả vào trong mũi của Thùy Sam...

Không cần anh ta lên tiếng, Thùy Sam đã biết được người đến phía sau là ai!!

Ngoài cậu chủ lớn tính cách tồi tệ của nhà họ Vũ thì còn có thể là ai nữa chứ?!

Thùy Sam bỗng nhiên lại cảm thấy mũi đau xót, từ trong hốc mắt có từng giọt nước mắt lớn như hạt đậu tuôn ra...

Tâm trạng này không phải là khiếp sợ mà trái lại giống như... cảm động vì hành vi của Vũ Phong!

Cô bỏ xuống tất cả đồ phòng và yếu ớt dựa vào trong lòng Vũ Phong, không kim được mà khóc ra thành tiếng.

Vũ Phong im lặng rất lâu.

Mãi đến khi nghe được tiếng khóc đầy bất lực của cô, anh ta mới khẽ cười và mắng một câu: “Ngu ngốc...”

Anh ta từ phía sau thò tay ra lau nước mắt cho cô còn dùng sức không hề nhẹ: “Đường đi đơn giản như vậy mà cô cũng đi lạc được, ra ngoài tuyệt đối đừng nói là người phụ nữ của ông đây!”

Thùy Sam khóc thút thít và hoàn toàn bỏ xuống sự đề phòng, lau nước mắt rồi cãi lại: “Anh mới ngu ngốc ấy!”

Không ngờ cô quay đầu lại mà không mở miệng phản đối câu “người phụ nữ của ông đây” mà Vũ Phong đã nói.

“Không đúng...”

Thùy Sam xoay người lại nhìn anh ta, trong mắt vẫn ngân ngấn nước: “Anh không phải là ngốc, anh căn bản là đồ tồi!!”

Trong bóng tối, đôi mắt đỏ của Vũ Phong sáng lấp lánh.

Anh ta giơ tay lên lau nước mắt trên mặt cô và giữ lấy cằm của cô: “Tiểu Sam, có phải lương tâm cô đều bị chó gặm hết rồi đúng không? Ông đây vừa cứu cô mà cô lại mắng ông đây là đồ tồi à?”

Hơi thở của Vũ Phong có phần không ổn định, rõ ràng còn chưa hoàn toàn tỉnh rượu.

“Nếu không phải anh đuổi em ra ngoài, em có thể bỏ quên túi và điện thoại ở nhà anh sao? Anh lại còn không chịu mở cửa cho em nữa...”

Thùy Sam oán giận.

Vũ Phong bỗng nhiên chiếm lấy cái miệng nhỏ của Thùy Sam. Còn không chờ cô hoàn hồn, anh ta đã điên cuồng hôn sâu lại dây dưa với cô không ngừng.

Cô lại nghe được anh ta mơ hồ trả lời mình: “Cho nên ông đây mới ra ngoài tìm cô...”

“A a...”

Thùy Sam không ngờ anh ta lại đột nhiên hôn mình.

Đầu lưỡi ấm nóng giống như một con rắn linh hoạt đột nhiên lách qua hàm răng của cô và thò vào trong khoang miệng thơm tho và tiến sâu vào trong, đánh thẳng vào Hoàng Long.

Đôi môi của anh ta còn thoang thoảng mùi rượu trộn lẫn với thơm mùi chuối, ngửi vào cũng không thấy khó chịu, thậm chí còn có phần tinh khiết và thơm một cách lạ thường. Nhưng Thùy Sam rốt cuộc vẫn không quen với sự thân thiết khó hiểu giữa bọn họ.

“Vũ Phong...”

Thùy Sam đẩy anh ta ra.

“A a - Vũ Phong, anh đừng náo loạn nữa...”

Thùy Sam càng từ chối thì anh ta lại càng ôm cô chặt hơn.

Nhưng dù sao Vũ Phong cũng đã uống rượu nên vốn đứng không vững, bị Thùy Sam đẩy vài cái liền ngã nhào về phía bãi cỏ bên cạnh.

Anh ta còn kéo theo Thùy Sam trong lòng mà không chịu buông tay.

“A...”

Thùy Sam bị dọa cho sợ rồi. Sau khi lăn vài vòng, hai người mới ngừng lại.

Cuối cùng Vũ Phong mới chịu thả cô ra.

Hai cánh tay anh ta giang ra và nằm ở trên cỏ cười ha ha.

Mặt Thùy Sam hết xanh lại đỏ, dựa đầu vào trên khuỷu tay rắn chắc của anh ta, bàn tay nhỏ bé đâm vào ngực anh ta với vẻ oán trách: “Vũ Phong, em có to gan mấy đi nữa thì sớm muộn cũng sẽ bị anh dọa sợ mất thôi!!”

Cô nói xong liền muốn đứng lên lại bị Vũ Phong kéo lại. Trong giây lát,

cô đã bị anh ta dùng một tay kéo vào trong lòng.

“Nằm cùng với ông đây đi.”

“Anh điên rồi...”

Thùy Sam trợn mắt, không thành thật mà giãy giụa trong lòng anh ta:
“Anh tính nằm ở nơi hoang dã này à? Anh cũng không sợ bị sói hổ gì đó ăn thịt sao?”

“Sói hổ?”

Vũ Phong bật cười và càng siết chặt lấy cô hơn: “Cô tưởng đang đóng phim sao? Bây giờ đã là thời đại nào rồi, làm gì có loại đó nữa chứ!”

Thùy Sam vẫn giãy giụa: “Đi thôi, chúng ta ở nơi hoang dã thò tay còn không thấy được năm ngón này, cho dù không có loại đó cũng rất dọa người đấy.”

Vũ Phong không để ý tới cô mà dùng hai cánh tay ôm chặt thắt lưng nhỏ của cô, thấy cô còn không yên thì quyết định dùng luôn cả chân dài tới kẹp chặt lấy cô, giọng khàn khàn nói sát bên tai cô: “Tiểu Sam, cô mà còn động loạn nữa thì cẩn thận ông làm cô luôn tại đây đấy!”

“Anh dám!!”

Thùy Sam nổi giận.

Vũ Phong cười đầy vẻ lưu manh và càng ôm cô chặt hơn, giọng điệu mờ ám vang lên bên tai cô: “Cô tuyệt đối đừng thách thức lòng can đảm của ông đây, cô phải biết là không có thằng đàn ông nào không mê mẩn loại chuyện đánh dã chiến đầy kích thích này đâu!”

“...”

Thùy Sam quả thật không dám cử động nữa.

Cô không xác định được có phải đàn ông trên đời này đều mê mẩn chuyện đánh dã chiến hay không, nhưng cô có thể xác định được người đàn ông hư hỏng đang ôm cô chắc chắn sẽ không quá để bụng khi làm

chuyện kích thích này!

“Ngoan...”

Thấy Thùy Sam không động đậy nữa, Vũ Phong thương tiếc hôn chụt một cái vào thái dương của cô.

“Ông đây mệt mỏi rồi...”

Vừa rồi, sau khi anh ta đuổi cô gái này ra khỏi biệt thự, trong lòng lại mâu thuẫn mà lo lắng cho sự an toàn của cô, cuối cùng đã không nhận được liền đuổi theo.

Anh ta mang theo hơi rượu, sốt ruột tìm kiếm ở trong núi sâu, thật may là cuối cùng vẫn tìm được cô...

Nhưng lúc này anh ta vừa thư giãn thì cảm giác mệt mỏi cũng ập tới.

Cánh tay anh ta ôm Thùy Sam càng chặt hơn nữa khiến cơ thể nhỏ bé của cô rúc vào trong lồng ngực rất ấm áp của mình. Trước lúc cô nhắm mắt còn nghe được anh ta khẽ lầm bầm một câu: “Tiểu Sam, không cần biết cô ở đâu, ông đây đều có thể tìm được cô...”

Trong lòng Thùy Sam thoáng xúc động.

Cô vùi mặt trong ngực của anh ta và nghe tiếng tim đập mạnh mẽ vang dội, không hiểu sao nhịp tim cô cũng vô thức bắt đầu tăng nhanh...

Mặt Thùy Sam nóng bừng, hơi thở cũng không đều, thậm chí còn bối vì trời nóng mà trên trán đã dần dần xuất hiện mồ hôi, nhưng...

Cô không ngờ lại luyến tiếc rời khỏi lồng ngực của anh ta!!

Cô không ngờ lại... còn vô cùng tham lam sự ấm áp trong lòng người này...

“Vũ Phong...”

Thùy Sam khẽ dịu dàng gọi anh ta.

Cô kéo áo sơ mi của Vũ Phong, đôi mắt to đen láy ngược lên nhìn anh ta:
“Vũ Phong?”

“Hả...”

Đáp lại cô là một tiếng ngáp đầy lười biếng, bàn tay to vỗ nhẹ vào má cô và dỗ dành: “Cô ngoan một chút đi, đừng làm àm ỉ nữa...”

“...”

Thùy Sam giống như là bị điều gì đó mê hoặc, quả thật lại im lặng.

Vài phút trôi qua, người đàn ông ôm cô quả thật không nhúc nhích mà cô lại không thấy buồn ngủ chút nào.

“Vũ Phong, anh sẽ không thật sự định ngủ ở đây chứ?”

“Vũ Phong...”

“Vũ Phong, anh đừng ngủ mà...”

Kết quả, anh ta lại thật sự ngủ như vậy!!

Hơn nữa, anh ta còn ngủ rất say, mặc cho cô gọi thế nào cũng không tỉnh dậy.

Nhưng đáng anh ta ngủ quả thật rất tốt.

Mượn ánh trăng, Thùy Sam dần dần có thể thấy rõ ràng từng đường nét trên gương mặt đẹp trai của anh ta.

-----oOo-----

Chương 232: Hoàng ngân gặp tai nạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từng đường nét trên gương mặt đẹp trai của anh ta giống như bức tượng điêu khắc của một vị thần vậy. Ánh trăng sáng ngời chiếu xuống như phủ

một lớp lụa mỏng mê người lên anh ta, khiến anh ta càng thêm gợi cảm, mê hoặc và vô cùng cảm dỗ...

Khiến cho thiếu nữ nhìn thấy đều có thể... rung động trái tim.

Ngay cả Thùy Sam cũng si mê rất lâu.

Cô nghĩ, nếu như mình và người đàn ông trước mắt này không trải qua lần gặp mặt bốn năm trước, mình có thể lại ngã vào trong chạm bẫy dụ dăng của anh ta không?

Sẽ là vậy!

Nhất định sẽ là như vậy!

Thùy Sam mỉm cười có chút cay đắng.

Bởi vì, cô đã đi qua hồ lửa năm đó, cho tới bây giờ dường như cũng sắp không chịu nổi nữa...

Vũ Phong, nếu chúng ta đã không có cách nào ở bên cạnh nhau cả đời thì anh cần gì phải trêu chọc trái tim của tôi hết lần này tới lần khác như vậy chứ?

Sau khi Hoàng Ngân nhận được giấy ra vào trên công trường từ chỗ của Tiểu Bát và chứng minh được mình là người chịu trách nhiệm thiết kế cho dự án lần này, cô nói vài câu với bảo vệ qua kiểm tra liền được cho vào.

Khách sạn cao tới năm mươi tám tầng, từ tầng một đến tầng mười, mỗi tầng đều có bố trí không giống nhau. Lúc này, bản thiết kế của cô mới hoàn thành đến tầng thứ ba, nhiệm vụ chính của ngày hôm nay là xem bố trí của các tầng.

Cô đã biết được các chi tiết cận kề từ Tiểu Bát, nhưng về bố cục cụ thể thì vẫn phải tự mình xem mới được.

Tầng 58 không có thang máy, cô chỉ có thể dựa vào thang máy công

trình để thay thế.

Khi Hoàng Ngân đi thang máy công trình đến tầng thứ mười, không ngờ nó lại xuất hiện vấn đề, vừa mất trọng lượng liền trực tiếp rơi từ tầng mười xuống.

Trong thang máy công trình, Hoàng Ngân hét lên chói tai và gương mặt trắng bệch.

Mãi đến khi “rầm” một tiếng, thang máy công trình đập xuống đất, Hoàng Ngân mới ngã từ bên trong ra và trán đập mạnh xuống nền đá, mắt cá chân vẫn còn kẹt ở cổ cửa thang máy. Chỉ nghe thấy tiếng xương vỡ đã vang lên “rắc” một cái, Hoàng Ngân liền cảm thấy trước mắt mình tối sầm và cứ thế ngất đi, chỉ có trên trán vẫn đang không ngừng rỉ máu.

“Trời ơi!!! Có người ngã từ trên tầng xuống rồi!!!”

“Nhanh gọi 115 đi!!! Nhanh lên.”

“Nhanh thông báo với người của bộ công trình qua đây!!!”

“Nhanh bảo thư ký Lý tới xem thử!!!”

Chẳng bao lâu, tiếng xe cấp cứu đã vang lên. Hoàng Ngân hôn mê bất tỉnh được nhân viên cấp cứu 115 đưa vào bệnh viện.

Lý Nam Vũ nhận được điện thoại liền vội vàng chạy từ công ty tới bệnh viện.

Anh ta hỏi nhân viên phụ trách: “Anh đã kiểm tra chưa? Cụ thể là nhân viên nào trong công ty của chúng ta vậy?”

“Đó là một nhà thiết kế tên là Lý Thiện Linh.”

Lý Thiện Linh là tên thật của Tiểu Bát, Hoàng Ngân mượn thẻ làm việc của cô và dán hình của mình lên.

Nhân viên phụ trách chuyển thẻ làm việc cho Lý Nam Vũ.

“Lý Thiện Linh?”

Lý Nam Vũ nhận lấy. Anh ta vừa nhìn tấm hình trên thẻ làm việc liền biến sắc.

Đây đâu phải là Lý Thiện Linh chứ? Ảnh này rõ ràng chính là cô gái mà tổng giám đốc nhà bọn họ luôn ngày nhớ đêm mong mà!!

Chết tiệt!!!

“Anh nhanh dẫn tôi đi thăm cô ấy xem tình hình thế nào?”

Lý Nam Vũ bước nhanh về phía phòng bệnh.

Nhân viên phụ trách thấy vẻ mặt Lý Nam Vũ không tốt liền vội vàng đuổi theo và thận trọng nói: “Bác sĩ chẩn đoán tình hình vẫn tương đối tốt, trán bị thương và có chấn động não rất nhỏ, mắt cá chân bị gãy. Nhưng bác sĩ nói những vết thương này cũng không có vấn đề gì lớn nên sẽ mau lành thôi.”

“Thế này mà anh còn nói là tình hình tương đối tốt, không vấn đề lớn nữa à??”

Lý Nam Vũ gần như đã tưởng tượng ra được tổng giám đốc Cao của bọn họ sẽ nổi giận rồi!

“Nếu anh dám báo cáo như vậy với tổng giám đốc Cao thì ngài ấy muốn không bẻ gãy tay, gãy chân anh cũng khó đấy!”

Anh ta nghiến răng nói với nhân viên phụ trách.

“...”

“Cho người đi điều tra rõ ràng về nguyên nhân gây ra sự cố, tuyệt đối không thể qua loa cho xong được. Anh cứ nói là tổng giám đốc Cao tự mình căn dặn!! Còn nữa, anh tốt nhất nên cầu khẩn cho tình hình của Lý Thiện Linh gì đó được khôi phục tốt, nếu không... tất cả các người cứ chờ bị tổng giám đốc Cao tự mình gửi thư đuổi việc đi!!”

Lý Nam Vũ cảnh cáo xong liền vội vàng bước vào phòng bệnh, để lại nhân viên phụ trách toát mồ hôi lạnh đầy đầu. Anh ta vẫn chẳng hiểu tại

sao chuyện nhân viên bị thương lại có thể quấy rầy tới tổng giám đốc Cao ngồi tít trên cao kia.

Sau khi Lý Nam Vũ đi vào phòng bệnh và xác nhận nhân viên bị thương quả nhiên là Hoàng Ngân, anh ta thật sự hoảng sợ tới mức luống cuống chân tay.

Lý Nam Vũ đã hỏi thăm căn kẽ tình hình với bác sĩ trưởng không dưới ba lần và được các bác sĩ lần lượt bảo đảm, lại làm thủ tục chuyển Hoàng Ngân vào phòng VIP, sau đó mới gọi điện thoại cho Cao Dương Thành.

Kết quả có thể tưởng tượng được, tổng giám đốc Cao quả thật đã nổi cơn thịnh nộ ngay trong điện thoại.

Chỉ mười lăm phút sau, anh đã chạy tới bệnh viện, phía sau còn theo Vũ Phong - chủ nhiệm khoa ngoại thần kinh và Thùy Sam của khoa ngoại thần kinh.

Hoàng Ngân vẫn hôn mê bất tỉnh. Gương mặt Cao Dương Thành thâm trầm giống như mở đầu cho một trận cuồng phong bão tố.

Vũ Phong mang theo các loại máy đo lường và bắt đầu kiểm tra cẩn thận toàn thân cho Hoàng Ngân. Thùy Sam đứng ở bên cạnh nhìn mà cũng sốt ruột tới mức sắp khóc rồi.

“Sao chị Hoàng Ngân có thể rơi từ trên tầng xuống chứ? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Ánh mắt Cao Dương Thành lạnh lùng nhìn về phía Lý Nam Vũ: “Thư ký Lý, anh tốt nhất là bảo người quản lý công trường cho tôi một lời giải thích hợp lý!! Sao một người không phải là nhân viên trong công ty lại có thể xông vào công trường được hả? Chẳng lẽ nhân viên kiểm tra an ninh của công trường đều chỉ biết ăn không ngồi rồi thôi sao?”

Giọng nói của Cao Dương Thành lạnh như băng, chỉ dạy dỗ thôi cũng đủ khiến cho người ta thấy khiếp sợ.

Mà sự uy nghiêm khiếp người này càng làm cho Lý Nam Vũ run rẩy hơn.

Anh ta biết quá rõ, lúc này tổng giám đốc Cao chính là con su tử đực đang phần nộ, ai dám mắc lỗi vào giây phút sống còn này thì nhất định... phải chết!!

“Vâng!! Tôi sẽ đi làm ngay đây!!”

Lý Nam Vũ nhận lời xong vội vàng rời khỏi phòng bệnh.

Cao Dương Thành lại nhìn về phía Hoàng Ngân đã được quấn băng nằm ở trên giường bệnh, ánh mắt lạnh lùng vô thức dọi xuống.

Anh lo lắng mà nhíu chặt chân mày, hỏi Vũ Phong bên cạnh: “Tóm lại là tình hình của cô ấy thế nào?”

“Vẫn tính là tốt, tạm thời không xuất hiện bất kỳ biến chứng nào.”

Vũ Phong lấy ống nghe bệnh từ trên tai xuống, hai tay đút vào trong túi áo khoác trắng và an ủi Cao Dương Thành: “Lúc trước cậu cũng đã gặp qua không ít tình huống này rồi, cho nên đừng quá lo lắng. Vết thương không nghiêm trọng nên sẽ hồi phục tốt thôi.”

Ánh mắt Cao Dương Thành vẫn không rời khỏi gò má không còn chút sắc máu nào của Hoàng Ngân, ánh mắt tối lại và hỏi Vũ Phong: “Đến bao giờ cô ấy mới có thể tỉnh lại?”

“Hai giờ nữa, sau khi hết thuốc tê tỉnh lại là tốt rồi.”

“Ừ...”

Cao Dương Thành khẽ đáp một tiếng và gật đầu.

Hàng lông mày kiếm tuyệt đẹp của anh vẫn nhíu chặt mà không hề giãn ra.

Hai giờ sau, Hoàng Ngân bị Cao Dương Thành gọi cho tỉnh lại.

Bởi vì dùng thuốc tê nên cô ngủ rất sâu. Anh lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện, không thể làm gì khác hơn là ép cô từ trong giấc ngủ tỉnh lại.

Khi Hoàng Ngân tỉnh lại, hai mắt vẫn chưa thể mở quá to.

Trước mắt cô chỉ thấy có một bóng đen mơ hồ. Cô nghe Cao Dương Thành vẫn luôn gọi mình mới có thể xác nhận được người bên giường là anh.

“Cô thấy thế nào?”

Giọng Cao Dương Thành trầm xuống và lo lắng hỏi thăm cô.

Giọng nói quen thuộc này làm cho trái tim Hoàng Ngân đau nhói...

Dường như cô lại gặp được người đàn ông mặc áo khoác màu trắng kia.

Hai tay anh đút trong túi áo và hơi cúi người, nghiêm khắc lại thận trọng hỏi thăm tình hình sức khỏe của cô.

Tay anh còn cầm đèn pin y tế và nghiêm túc kiểm tra con ngươi của cô...

“Hoàng Ngân?”

Thấy cô mãi không đáp lời, Cao Dương Thành nhíu mày và lại gọi thêm một tiếng nữa.

Lúc này Hoàng Ngân mới thoát khỏi những suy nghĩ bay xa của mình, bóng dáng mặc áo khoác màu trắng đã biến mất, xuất hiện ở trước mắt cô chính là anh trong bộ một đồ vest sẫm màu.

Dáng anh cao ráo với khí chất nổi bật và cao quý giống như một hoàng tử làm người ta vô thức lại si mê.

Thật ra anh như vậy thậm chí càng xuất chúng hơn là mặc áo khoác màu trắng, nhưng Hoàng Ngân giống như trúng tà, cứ mãi điên cuồng si mê chiếc áo khoác trắng của anh.

Bởi vì...

Đó mới là giấc mơ của anh, là cuộc đời của anh!!

Mà anh rút cuộc là vì cái gì lại kiên quyết buông tha giấc mơ của mình...

Là vì cô sao? Anh muốn có đôi cánh để có thể bảo vệ cô nên mới lựa chọn từ bỏ giấc mơ của mình mà bước vào giới kinh doanh xa hoa chói ngợp và giả tạo này sao?

“Đỗ Hoàng Ngân, nói đi!!”

Cao Dương Thành thấy Hoàng Ngân chậm chạp không nói, chỉ ngây ra nhìn mình thì thật sự hoảng hốt.

Anh lật mí mắt của cô lên và kiểm tra cẩn thận, lại khẽ sờ lên trán của cô. Thật may là cô không bị sốt.

“Đỗ Hoàng Ngân, cô nghe được tiếng tôi nói không?”

Anh ghé sát vào bên tai của cô và hỏi.

Sau đó, anh cầm bàn tay nhỏ của cô và nắm chặt: “Nào, cô nắm chặt tay tôi đi!!”

Hoàng Ngân thích dáng vẻ anh như vậy...

Khóe miệng cô cong lên và khẽ cười: “Tôi có thể nghe được.”

Cuối cùng thì cô cũng lên tiếng, còn cười nữa.

Lúc này, Cao Dương Thành dường như mới trút được gánh nặng, trái tim căng thẳng cũng lập tức thả lỏng ra.

Mặt anh rời khỏi bên tai của cô và nhìn vào đôi mắt đầy ý cười của cô, anh nhíu mày nói với vẻ tức giận: “Cô cười cái gì?”

Cô đã nằm trên giường bệnh thế này mà còn cười được nữa!

“Tôi không biết.”

Hoàng Ngân lắc đầu: “Nhìn anh chẩn đoán bệnh cho tôi như bác sĩ, chẳng biết tại sao tâm trạng tôi lại thấy tốt hơn.”

Hoàng Ngân nói thật.

Trong lòng Cao Dương Thành thoáng xúc động, ánh mắt lấp lánh, cổ họng cũng chột cảm thấy khô khốc.

Anh tự động quên đi ẩn ý trong lời nói của cô mà chỉ bảo: “Tôi thật sự nghi ngờ, không biết trước đây khi cô thích tôi rồi cuộc là thích cái áo khoác trắng hay là con người tôi nữa!”

“Người.”

Hoàng Ngân đáp lại rất đơn giản mà hoàn toàn không do dự.

Nhưng thật ra cô rất muốn nói là không phải trước đây thích, mà là... từ trước đến bây giờ đều thích!

Cao Dương Thành rõ ràng không ngờ được cô lại thật sự trả lời mình nên hơi sững sốt, tròn mắt co lại rất nhanh, sau đó anh cứng rắn chuyển đề tài: “Tại sao cô lại xuất hiện ở trên công trường của công ty chúng tôi?”

Đôi mắt anh sắc bén như chim ưng nhìn chăm chăm vào Hoàng Ngân, thật sự rất áp lực.

Hoàng Ngân bĩu môi nhưng không dám nhìn anh: “Không phải anh đã điều tra rồi sao?”

Hoàng Ngân nhìn vẻ mặt anh là biết được, thật ra anh đã sớm tìm hiểu mọi chuyện rõ ràng!

Bỗng nhiên, cô dường như nhớ ra điều gì: “Anh không làm khó Tiểu Bát chứ?”

Cao Dương Thành hừ lạnh: “Cô cảm thấy thế nào?”

Hoàng Ngân sốt ruột, không ngờ còn muốn ngồi dậy trách: “Tổng giám đốc Cao, anh đừng làm khó cô ấy. Chuyện này là do tôi nghĩ ra, nếu anh có gì không thoải mái thì cứ trực tiếp tìm tôi đi! Chuyện này thật sự không liên quan đến cô ấy...”

“Đỡ Hoàng Ngân, cô nằm xuống cho tôi!!!”

Cao Dương Thành nhất thời tức giận nhìn Hoàng Ngân và quát một

tiếng, nắm lấy cơ thể nhỏ bé đang muốn đứng lên của cô rồi ấn xuống giường.

Mặc dù giọng điệu anh kém nhưng lực tay lại vừa phải, không hề làm Hoàng Ngân bị đau.

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng: “Tổng giám đốc Cao, đầu tôi choáng váng quá, anh đừng kích thích tôi nữa được không? Anh hãy bỏ qua cho cô ấy đi...”

Cô không thể làm gì khác hơn là dùng khổ nhục kế.

Hoàng Ngân thấy Cao Dương Thành không lên tiếng lại sốt ruột nói: “Ôi, tôi sốt ruột đến mức máu đều xông lên đầu rồi, choáng váng... Choáng váng quá... Tổng giám đốc Cao, xem như là tôi van xin ngài đi...”

Hoàng Ngân không muốn đồng nghiệp bị liên lụy vì mình.

Vẻ mặt Cao Dương Thành nghiêm trọng, nghiên răng nói: “Cô còn nói nữa thì tôi chắc chắn sẽ truy cứu trách nhiệm của cô ấy!”

Hoàng Ngân vui mừng nói: “VẬY TÔI XEM NHƯ ANH ĐÃ ĐỒNG Ý RỒI ĐẤY! NGƯỜI NÀO ĐỔI Ý THÌ CHÍNH LÀ CON CHÓ CON!”

“Im lặng! Cô còn làm âm ỉ nữa thì đầu sẽ càng choáng váng hơn đấy!”

Cao Dương Thành trừng mắt nhìn cô.

Hoàng Ngân vội vàng ngậm miệng.

Cao Dương Thành có chút vui mừng.

-----oOo-----

Chương 233: Hy vọng anh canh giữ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vẻ mặt của cô thoát nhìn có vẻ tốt hơn trước rất nhiều.

Thùy Sam nghe nói Hoàng Ngân tỉnh lại, sau khi đi kiểm tra phòng xong liền chạy vội tới.

Cao Dương Thành ngồi trên ghế sa lon đối diện giường bệnh, buồn chán lật xem tờ báo mới.

Thùy Sam ngồi ở bên mép giường, gọt trái táo cho Hoàng Ngân.

“Chị cũng thật là... Đã không phải là công việc của mình thì chị có cần phải bán mạng như vậy không?”

Sau khi Thùy Sam nghe Vũ Phong nói rõ toàn bộ chuyện này, suýt nữa thì bị Hoàng Ngân làm cho tức hộc máu.

Hoàng Ngân cắn một miếng táo, cuối cùng cầm phần còn lại ném về phía Cao Dương Thành, vừa vụn trúng vào tờ báo của anh.

Gương mặt lạnh lùng đẹp trai của anh chợt trầm xuống. Anh hạ thấp tờ báo xuống và lạnh lùng nhìn về phía cô gái gầy hộc đang nằm trên giường, đôi môi mỏng nhếch lên nhưng không nói gì.

“Tổng giám đốc Cao, chuyện này có được chi trả theo tai nạn lao động không vậy?”

Hoàng Ngân mặt dày hỏi anh.

Thùy Sam câm nín.

Cao Dương Thành tức giận hừ lạnh một tiếng và nhướn mày nói: “Cô Đổ trở thành nhân viên của công ty chúng tôi từ bao giờ vậy?”

“Cho dù tôi không phải là người của công ty các anh, nhưng tôi bị thương thật sự là do công ty của các anh mà? Lại nói, nếu không phải vì muốn trút giận cho anh, tôi cũng không đến mức phải ra sức như vậy.”

Hoàng Ngân phìền muộn cắn một miếng vào quả táo do Thùy Sam đưa tới.

“Ấu trĩ!!”

Cao Dương Thành búng vào tờ báo trong tay và cúi đầu tiếp tục đọc.

“Anh...” Hoàng Ngân chán nản và bĩu môi, mắc lại một câu: “Quý hẹp hòi!”

Thùy Sam kéo ống tay áo của cô, khẽ nói: “Chị Hoàng Ngân, thầy Cao đã thanh toán tiền giúp chị rồi...”

“...”

Miếng táo nghẹn trong cổ họng của Hoàng Ngân, cô xấu hổ cười: “Cao Dương Thành, thật ra tôi chỉ đùa với anh chứ không phải thật sự muốn anh trả tiền đâu...”

“Thật sao?”

Phía sau tờ bào, Cao Dương Thành khẽ hỏi một câu và ngược mắt nhìn cô: “Đợi lát nữa tôi sẽ bảo thư ký Lý giao giấy tờ lại cho cô. Tổng cộng hết một trăm hai mươi triệu.”

Anh gấp tờ báo lại.

“Bao nhiêu cơ?”

Hoàng Ngân gằn như tưởng mình đã nghe nhầm.

“Một trăm hai mươi triệu...”

Thùy Sam lặp lại một câu.

“Choáng váng, đầu tôi choáng váng rồi...”

Hoàng Ngân nói xong lại dùng tay che gáy của mình: “Tiểu Sam, bệnh viện của các cô ăn cướp à? Tôi mới bị chút vết thương nhỏ như thế mà tốn tới hơn một trăm triệu?”

Thảo nào mọi người đều nói bệnh viện đều là người kinh doanh lòng dạ hiểm độc. Lúc trước cô còn không mấy công nhận, nhưng hôm nay thì

phải cẩn thận nghĩ lại mới được...

Chà chà, đúng là đen tối!!

Còn đen hơn cả quạ nữa!!

Thùy Sam nhìn dáng vẻ khoa trương của cô thì không nhịn được cười: “Được rồi! Chị đừng choáng váng nữa. Thầy Cao sao nỗ để cho chị phải lo nghĩ về chuyện tiền nong chứ!”

Hoàng Ngân nghe được lời này thì ánh mắt lóe lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ lúng túng và liếc nhìn Cao Dương Thành phía đối diện.

Ánh mắt thâm trầm của anh cũng đang nhìn thẳng vào mặt Hoàng Ngân. Cho dù anh không nói nhưng ánh mắt kia đã đủ để hút hồn người khác rồi.

“Chờ sau khi tôi ra viện sẽ gửi tiền lại cho anh. Đến lúc đó anh cứ gửi tài khoản vào điện thoại của tôi là được.”

Hoàng Ngân nói những lời này cũng chỉ muốn đùa với anh mà thôi.

“Tôi đã từng nói sau này tất cả chi phí của cô và Dương Dương đều do tôi chịu trách nhiệm!”

Giọng điệu Cao Dương Thành điềm tĩnh lại cương quyết không cho phép cô phản bác.

Hoàng Ngân liếm đôi môi khô khốc, trong giây lát cũng không biết mình nên nói gì cho phải.

Một động tác trong lúc vô tình của cô lại làm cho đôi mắt sâu thẳm của Cao Dương Thành trở nên căng thẳng, cuống họng đầy gọi cảm chuyên động và rời tầm mắt đi chỗ khác với vẻ không được tự nhiên.

Thùy Sam nhìn động tác qua lại giữa hai người mà trong lòng vừa vui mừng lại không thể hiểu được.

Rõ ràng hai người yêu nhau cũng không biết phải hành hạ nhau tới khi nào mới dừng lại...

“Tiểu Sam, cô thành thật khai báo đi, tối hôm qua cô cùng Vũ Phong đi suốt đêm không về, rốt cuộc đã làm gì hả?”

“Hả?”

Thùy Sam không ngờ Hoàng Ngân lại nhanh chóng xoay sang mình như vậy.

Cô vốn đang mừng rỡ vì hôm nay có thể tránh được một kiếp chứ!

Thùy Sam hơi chột dạ: “Bọn em thật sự không làm gì cả...”

“Cô cùng với Vũ Phong – kẻ thấy cô em là t*ng trùng lên não, ra ngoài suốt cả đêm, không ngờ cô lại nói cho tôi biết là hai người không làm gì cả sao?”

Hoàng Ngân rõ ràng không tin!

“Chị dâu, không ai nói với chị là khi nói xấu sau lưng người khác thì phải hết sức cẩn thận sao? Chị thì hay rồi, kéo dài giọng mà kêu lên như vậy.”

Ồ, nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo đến!

Vũ Phong dứt hai tay ở trong túi áo khoác màu trắng, trên cổ còn treo một ống nghe bệnh, khước miệng nhếch lên cười ngả ngón và đi từ bên ngoài vào.

“Tôi nói vậy không phải là nói xấu người khác mà là miêu tả đúng sự thật.”

Hoàng Ngân còn lý luận.

Thùy Sam cảm thấy không mấy dễ chịu, ánh mắt nhìn lướt qua Vũ Phong đang đi tới mà hơi thở có phần nghẹn lại. Cô vội vàng đứng lên tới: “Được rồi, hai người ở lại với chị Hoàng Ngân, tôi còn có việc phải đi trước, đợi lát nữa sẽ lại qua.”

Cô nói xong liền muốn ra khỏi phòng bệnh, không ngờ bị Vũ Phong nắm

tay kéo lại.

Mặt Thùy Sam chột đỏ bừng và ngẩng đầu nhìn anh ta, ánh mắt như dò hỏi anh ta muốn làm gì.

“Cô tạm thời ở lại phòng bệnh với chị Hoàng Ngân một lát đã.”

“Sao?”

Thùy Sam không hiểu.

Vũ Phong nhìn lướt qua Cao Dương Thành: “Cậu hai, tôi có chuyện muốn nhờ cậu giúp một chuyện. Chúng ta nói chuyện một lát chứ?”

Trong mắt Cao Dương Thành lóe lên sự nghi ngờ xong vẫn đứng dậy và bước ra ngoài phòng bệnh.

Trước khi đi anh còn thông báo với Hoàng Ngân một câu: “Tôi sẽ nhanh chóng trở lại.”

“Ừ...”

Hoàng Ngân khẽ gật đầu đồng ý.

Cô nghi ngờ nhìn theo bóng lưng của hai người bọn họ cùng rời đi, cảm thấy khó hiểu: “Vũ Phong tìm anh ấy làm gì?”

Thùy Sam nhún vai và lắc đầu: “Em không biết.”

Cô cũng không nghĩ ra được Vũ Phong có gì cần Cao Dương Thành giúp đỡ.

...

Vũ Phong dẫn Cao Dương Thành vào phòng làm việc của mình.

“Cậu hai, cậu ngồi đi.”

Anh ta đánh tiếng mời Cao Dương Thành ngồi xuống.

Cao Dương Thành đút một tay ở trong túi và đứng ở bên cạnh, rất bình tĩnh liếc nhìn anh ta: “Có việc gì sao?”

Vũ Phong mím môi một lúc lâu mới gật đầu rồi lại gật đầu.

“Đúng vậy, thật sự có chút việc cần nhờ cậu.”

Trông Vũ Phong hình như hơi đắn đo.

“Cậu nói đi.”

Cao Dương Thành vẫn bình tĩnh nói.

Vũ Phong tìm một túi tài liệu màu trắng từ trong xấp tài liệu trên bàn làm việc và đưa cho Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành thoáng sửng sốt, đôi mắt lóe sáng nhưng không nhận lấy đồ anh ta đưa qua mà chỉ lãnh đạm hỏi một câu: “Cái gì vậy?”

“Đây là hình chụp CT não của một bệnh nhân.”

Vũ Phong nói thật.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Cao Dương Thành hờ hững nhìn qua chỗ khác: “Tôi không có hứng thú đối với bệnh của người khác.”

“Anh hai!!”

Vũ Phong hơi sốt ruột lại rút hình chụp CT từ trong túi tài liệu ra và đặt ở trên đế đèn, chiếu sáng: “Anh hai, cậu nhìn đi! Liệu bệnh nhân này còn có hi vọng không.”

Cao Dương Thành căn bản keo kiệt một cái liếc mắt, lạnh lùng nhìn Vũ Phong nói: “Cậu gọi tôi tới vì chuyện này sao?”

Sắc mặt anh cực kỳ khó coi: “Tôi nghĩ có lẽ tôi không thể giúp được chuyện này đâu.”

Cao Dương Thành nói xong liền xoay người muốn đi ra ngoài.

“Anh hai!!”

Vũ Phong vội đuổi theo và kéo anh lại: “Anh hai, cho dù bây giờ cậu không phải là bác sĩ, nhưng cậu vẫn có thể có đủ khả năng giúp đỡ những bệnh nhân nằm ở trên giường bệnh đang đối mặt với sự sống chết mà? Không phải trước đây cậu thường nói với bọn tôi: Học y là vì cứu người sao? Bây giờ bệnh nhân này thật sự đang chờ cậu cứu mạng!! Anh hai, tôi biết, tôi biết bây giờ cậu đặc biệt chống lại nghề bác sĩ này, nhưng cậu xem cho người ta một chút...”

Vũ Phong kích động gạt hình chụp CT trên đế đèn tới trước mặt Cao Dương Thành: “Cậu xem, bệnh nhân này có hi vọng!! Chỉ cần bác sĩ với bàn tay thần kỳ năm đó lại có thể ra tay là cô ấy sẽ có hi vọng được sống sót!!”

Vũ Phong nói ra từng từ châu ngọc lại giống như một con dao cứa vào trong tim Cao Dương Thành, chỉ trong chớp mắt ngăn ngủi đã làm cho anh cảm thấy hít thở khó khăn.

Cho tới bây giờ, vì sao anh phải chống lại nghề nghiệp này...

Bởi vì anh sợ sức hấp dẫn của giấc mơ này quá lớn, nó sẽ làm cho anh càng lúc càng khát vọng hơn nữa.

Cảm giác mong có mà không được thật sự không dễ chịu gì.

“Tôi có thể giúp gì?”

Cuối cùng, Cao Dương Thành làm ra nhượng bộ lớn nhất.

Giọng anh gấp gáp và nhìn lướt qua hình chụp CT não bộ trước mắt này. Con người của anh chột co lại, giọng khàn khàn: “Cho dù người đó có bằng lòng cầm dao mổ thì khả năng thực hiện được của ca phẫu thuật này tuyệt đối sẽ không vượt quá 5%.”

Vũ Phong vừa nghe Cao Dương Thành nói lời này đã biết là có hi vọng.

“Quá tốt rồi!! Điều đó cũng chính là cô ấy còn có 5% hi vọng sống sót! Dù sao cũng tốt hơn là không có chút hy vọng nào!!”

Vũ Phong rất hưng phấn.

Vẻ mặt Cao Dương Thành vẫn không hề dịu xuống mà vẫn theo thói quen đút một tay ở trong túi áo, nghiêm mặt nói với Vũ Phong: “Cậu tốt nhất nên làm cho rõ ràng, trước khi cho bệnh nhân mổ phải nói cho cô ấy biết không phải là 5% hy vọng được sống sót mà là có khả năng chết tới 95%!!”

Vũ Phong hiểu rõ.

Nếu cho người bệnh càng nhiều hi vọng, một khi xuất hiện chuyện ngoài ý muốn thì đến lúc đó người gặp rắc rối sẽ là mình.

Sự kiện âm ỉ trong ngành y vẫn xảy ra mỗi ngày, cho nên thông thường trước khi làm phẫu thuật, bọn họ đều sẽ nói cho tất cả biết tỉ lệ thất bại sau khi phẫu thuật của bệnh nhân này bao nhiêu, mới không để cho bọn họ mang hi vọng, sau đó gặp thất bại thì áp dụng thủ đoạn cực đoan để trả thù và vơ vét tài sản.

Cao Dương Thành lấy hình chụp CT từ trong tay Vũ Phong và đi tới để ở trên đế đèn.

Anh lùi lại ba bước, tay chống cằm và tập trung nhìn vào hình chụp, nghiêm túc nghĩ ngợi.

“Cậu dự định bảo tôi làm gì?”

Qua một lúc lâu, anh quay đầu lại hỏi Vũ Phong phía sau.

Vũ Phong vội vàng đi lên.

“Không cần tôi nói, cậu cũng biết độ khó của ca phẫu thuật này thế nào. Trong toàn bộ thành phố S cũng không tìm được bất kỳ một bác sĩ nào sẽ nhận lời cầm dao mổ. Nhưng tôi biết cậu chắc chắn làm được!”

Vũ Phong không thể nào quên được những việc trải qua lúc trước khi cậu hai dẫn bọn họ làm việc nghiêm túc và tận tâm ở bệnh viện Nhân Ái.

Anh ta sẽ không quên được bóng dáng kiên quyết và dứt khoát của cậu hai khi tất cả mọi người cho rằng không nên làm phẫu thuật cho người

bệnh nhiễm HIV.

Thật ra Vũ Phong cảm thấy người đàn ông trước mặt này rõ ràng được ông trời sinh ra để làm nghề bác sĩ, nhưng lại...

“Tôi cũng không nhất định có thể làm được! Nhưng tôi cho là nên làm ca phẫu thuật này.”

Cao Dương Thành tập trung vào trên hình chụp CT nhưng cuối cùng ánh mắt chợt tối lại và nhìn về phía Vũ Phong: “Nhưng bây giờ tôi đã không phải là bác sĩ nữa.”

Anh không phải là bác sĩ cho nên không có tư cách đi tới bàn mổ.

“Cậu hai, bây giờ tôi cần cậu giúp tôi lên kế hoạch phẫu thuật tốt nhất cho người bệnh này. Nếu như thời gian cho phép, tôi sẽ thu xếp cho tất cả bác sĩ trưởng qua bàn bạc về phương án. Cậu bỏ trống một chút thời gian cho tôi là được rồi! Mặt khác, tôi vẫn hi vọng... cậu có thể đứng bên cạnh tôi khi tôi phẫu thuật. Như vậy tôi sẽ càng tự tin hơn! Cậu thấy có vấn đề gì không?”

Ánh mắt Cao Dương Thành thâm trầm nhìn Vũ Phong, khóe miệng lạnh lùng mím lại thành một đường thẳng mà không có bất kỳ cảm xúc dư thừa nào khác.

“Anh hai!!”

Vũ Phong dường như sợ Cao Dương Thành sẽ đổi ý nên lo lắng kêu lên một tiếng.

Cao Dương Thành nhíu mày, bỗng nhiên hỏi một câu không đầu không cuối: “Nói cách khác, trong thời gian này tôi phải tới bệnh viện trình diện mỗi ngày à?”

“Không cần, nếu như cậu bận rộn thì có thể thông qua video...”

-----oOo-----

Chương 234: Thật tốt khi có anh ở đây

Vũ Phong nói đến đây liền dừng lại, đến lúc này anh ta mới hiểu ra liền vỗ gáy mấy lần, vội vàng đổi giọng: “Cần chứ!! Đặc biệt cần thiết!! Cậu phải qua mỗi ngày, tốt nhất là có thể có mặt từ sáng đến tối! Hơn nữa, tôi còn dự định sẽ bố trí phòng họp nhỏ của chúng ta ở phòng khách trong phòng bệnh của chị Hoàng Ngân. Anh hai, cậu cảm thấy đề nghị này của tôi thế nào?”

Vũ Phong cười với vẻ mờ ám, trong lòng lập tức ngầm hiểu.

Cao Dương Thành nắm một tay đặt ở giữa môi rồi ho khan một tiếng: “Rất tốt.”

“Cứ quyết định như vậy đi!!”

Vũ Phong vô cùng vui vẻ.

Sau khi bàn bạc với Vũ Phong xong, Cao Dương Thành liền quay về trong phòng bệnh của Hoàng Ngân.

Không biết tại sao, lúc đầu tâm trạng anh vốn rất tệ lại dường như đã tốt hơn rồi.

Dương Thùy Sam thấy anh trở về cũng không định làm bóng đèn giữa bọn họ nữa, vội vàng viện cớ để rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Hoàng Ngân và Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành vẫn ngồi ở trên sofa xem báo, nhưng đầu óc đang nhanh chóng hoạt động, nghĩ về kế hoạch phẫu thuật mà Vũ Phong vừa nhờ mình.

“Cao Dương Thành.”

“Tổng giám đốc Cao?”

“Bác sĩ Cao!!”

“Hà?”

Hoàng Ngân gọi Cao Dương Thành một lúc lâu, mãi đến khi cô gọi “bác sĩ Cao” cuối cùng thì anh mới bỗng nhiên từ trong suy nghĩ mà định thần lại.

Anh ngược mắt lên nhìn về phía Hoàng Ngân.

Đôi mắt to của Hoàng Ngân chớp chớp, hỏi với vẻ nhiều chuyện: “Vừa rồi Vũ Phong tìm anh làm gì thế?”

“Không có việc gì.”

Anh lại rời tầm mắt tới tờ báo.

“Không có việc gì à?”

Hoàng Ngân lại chớp chớp mắt và trong lòng có chút căng thẳng, gương mặt lập tức trắng bệch: “Không phải Vũ Phong tìm anh qua để nói cho anh biết tình trạng vết thương của tôi có vấn đề chứ? Lẽ nào chân của tôi không lành lại được sao? Sẽ biến thành cà nhắc à? Hay trong đầu tôi còn có máu bầm, có thể...”

“Cậu ta tìm tôi là nhờ tôi giúp chút chuyện thôi, hoàn toàn không có liên quan đến cô!”

Cao Dương Thành lạnh lùng ngắt lời Hoàng Ngân rồi đứng lên và đi tới đến gần cô. Anh đứng ở bên cạnh mép giường của cô rồi nhìn cô từ trên cao xuống: “Cậu ta yêu cầu tôi làm phẫu thuật cắt bỏ khối u trong não cho một bệnh nhân của mình của thôi.”

Không biết tại sao, khi Cao Dương Thành nói lời này lại có cảm giác máu nóng sôi trào...

Cho dù cảm giác này rất nhỏ, nhỏ đến mức gần như có thể không cần để ý tới, nhưng phải thừa nhận là nó thật sự tồn tại!!

Hơn nữa, anh còn nóng lòng muốn nói cho cô gái trên giường này nghe.

Hoàng Ngân ngẩng đầu nhìn anh.

Đôi mắt sáng chớp chớp rồi lại chớp chớp.

Trong giây lát, cô gần như tưởng mình đã nghe nhầm.

“Anh sắp làm phẫu thuật một lần nữa sao?”

Hình như Hoàng Ngân còn hưng phấn hơn cả anh, bàn tay nhỏ bé kích động nắm hai bàn tay anh: “Bác sĩ Cao, anh đồng ý rồi? Anh đồng ý rồi à??”

Hoàng Ngân mỉm cười và hỏi anh với từng tiếng mong chờ.

Nhìn dáng vẻ Hoàng Ngân như vậy, không hiểu sao Cao Dương Thành lại thấy hơi xúc động, khóe miệng đang mím chặt lại vô thức hơi nhếch lên.

“Ừ.”

Anh do dự nói một tiếng và nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hoàng Ngân.

“À... tốt quá, tốt quá rồi...”

Hoàng Ngân kích động reo hò, dường như nếu không phải đang bị thương thì lúc này chắc hẳn cô đã nhảy ra khỏi giường rồi.

“Quá tốt rồi!!!”

Cuối cùng anh lại có thể đứng trên sân khấu mơ ước của anh một lần nữa!!

Chẳng biết tại sao, Hoàng Ngân lại kích động muốn khóc.

Cô lau mặt, không ngờ thật sự có nước mắt chảy ra.

Hoàng Ngân thấy buồn cười. Mình cũng khó tránh khỏi quá cảm động đi.

Cô lau nước mắt: “Tôi chỉ là mừng thay cho anh thôi, thật đấy...”

Giọng cô vẫn có chút nghẹn ngào.

Yết hầu của Cao Dương Thành chuyển động và cúi người lau nước mắt cho Hoàng Ngân, đôi mắt thâm trầm nhìn chăm chăm vào cô và mỉm cười: “Đỗ Hoàng Ngân, cảm giác có em ở bên cạnh... thật tốt.”

Anh hiểu ý và nói ra một câu chân thành nhất trong lòng mình.

Cả thế giới chỉ có cô mới ủng hộ giấc mơ của anh như vậy...

Cũng chỉ có cô sẽ khóc, sẽ cười vì giấc mơ của anh!

Hoàng Ngân kích động cầm lấy bàn tay anh đang giữ lấy mặt mình, bàn tay nhỏ bé thoáng cái đã móc vào cổ anh và kéo lại gần mình, vùi mặt vào trong ngực anh rồi không kìm chế được liền khóc ra thành tiếng.

Tình yêu rốt cuộc là cái gì?

Tình yêu có phải là lý do để hai người yêu nhau cứ nhất quyết gắn bó với nhau cả đời hay không?

Cao Dương Thành thảo luận với Vũ Phong và các bác sĩ khác về tình hình ca phẫu thuật ở trong phòng tiếp khách bên ngoài, Hoàng Ngân lại nghiêm túc suy nghĩ về đề tài cao thâm này.

Thật ra, nếu bỏ đi tất cả những gì không thoải mái giữa cô và Cao Dương Thành, Hoàng Ngân vẫn rất thích cách thức ở chung giữa mình và anh bây giờ.

Giữa hai người giống như tình yêu lại giống như tình thân.

Khi cô bị thương đã có anh ở bên cạnh cheo chống.

Khi anh một lần nữa bước tới vì giấc mơ của mình đã có cô ở bên cạnh lớn tiếng khen ngợi anh.

Mà anh cũng bằng lòng chia sẻ niềm vui này với cô đầu tiên.

Cho dù cảm giác hỗ trợ lẫn nhau như vậy không phải là tình yêu, nhưng nhất định không thể kém hơn so với tình yêu đi?

Cuối cùng, Hoàng Ngân hình như đã suy nghĩ thông suốt rồi.

Cô vừa liếc nhìn quyển tiểu thuyết lẳng mạn trong tay, vừa vớ tay lấy cốc nước để ở trên tủ đầu giường.

Cô chỉ có chút bất cẩn không để ý liền không vớ tới cốc nước, trái lại còn gạt nó rơi xuống đất và phát ra một tiếng cạch, nước lập tức bắn ra đầy đất. Thật may là cái cốc không phải bằng thủy tinh, không đến nỗi vỡ ra từng mảnh.

Trong phòng khách bên ngoài.

Năm sáu bác sĩ mặc áo khoác trắng đang ngồi thảo luận với Cao Dương Thành về tính khả thi của ca phẫu thuật lần này.

Cao Dương Thành vẫn mặc comple và đi giày da và ngồi giữa một đám bác sĩ mặc áo khoác trắng, anh bắt chéo hai chân và lộ ra khí thế hơn người lại có vẻ không hợp lắm.

Nhưng ngay cả như vậy cũng không làm giảm mức độ tin tưởng và nghe theo của mọi người đối với anh.

Người đàn ông này dường như sinh ra đã có đầy đủ năng lực dẫn dắt rất mạnh mẽ, hoặc là y thuật của anh khiến cho danh tiếng của anh vang xa trong giới y học từ lâu, cho nên cho dù anh không cầm dao mổ đã mấy năm nhưng vẫn có năng lực làm cho các bác sĩ khác tin tưởng và bội phục.

Nghe được tiếng động vang lên ở trong phòng bệnh, Cao Dương Thành chợt ngừng nói và đặt tư liệu trong tay xuống: “Chờ tôi một lát.”

Anh vội vàng thông báo một câu rồi đứng dậy, đẩy cửa và bước nhanh vào phòng bệnh.

“Sao vậy?”

Anh vừa vào phòng liền nhìn thấy Hoàng Ngân cúi đầu, cái miệng nhỏ mím lại với vẻ mặt buồn bực ngồi trên đầu giường.

Vừa thấy Cao Dương Thành bước vào, cô vội vàng điều chỉnh tư thế ngồi một chút, vẻ phiền muộn cũng lập tức biến mất, tay cô cầm quyển sách và tiếp tục đọc giống như không có vấn đề gì.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Cao Dương Thành tập trung ở trên mặt cô và xem xét một hồi lâu mới bước đến gần.

Khi anh nhìn thấy được cốc nước và bãi nước thấm trên mặt đất thì dừng lại, hơi cúi người thò tay nhặt cốc nước lên.

Đầu tiên, anh vòng qua chậu rửa mặt để rửa sạch cốc nước, sau đó lại quay lại rót một cốc nước ấm rồi đưa cho Hoàng Ngân đang ở trên giường chăm chú xem tiểu thuyết.

Hoàng Ngân thò đầu ra khỏi quyển sách, mắt dường như vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm vào quyển sách kia nhưng tay đã nhận lấy cốc nước do Cao Dương Thành đưa tới: “Cảm ơn.”

“Cô xem sách gì vậy?”

Cốc nước trong tay anh bị cô lấy đi, bàn tay trống không liền rút quyển sách trong tay cô.

“Không!!”

Hoàng Ngân vội vàng muốn lấy lại nhưng đã quá muộn rồi.

“Tới đây đi, bác sĩ cầm thú!??”

Quyển sách đã đến trong tay bác sĩ Cao.

Vừa nhìn tên sách, gương mặt đẹp trai của anh đã hoàn toàn đen lại thành bao công rồi.

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy da đầu tê dại: “Anh trả sách lại cho tôi đi. Tôi cũng chỉ vì nhàn rồi không có chuyện gì làm nên mới đọc để giết thời gian thôi.”

Sách này là do cô năn nỉ mãi mới mượn được từ một cô y tá trẻ đấy!

Nhưng không thể không nói, sách này đọc cũng rất hay! Máu chót là...

Cô đang xem tới đoạn máu nóng sôi trào: “Kích” tình thiêu đốt, củi khô bốc lửa chứ!!

Hoàng Ngân vừa nghĩ đã sợ, ngẩng đầu lên và thò tay muốn giật quyển sách trong tay Cao Dương Thành nhưng lại bị anh nhanh chóng tránh được.

Cao Dương Thành cúi đầu và tùy ý đọc vài đoạn trong sách, chân mày không nhin được mà giật giật.

“Bác sĩ hóa thành cầm thú và lại nhào về phía cô, cởi sômi của cô, tháo áo ngực ra...”

“Dừng!!!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Ngân đỏ bừng.

Cô không ngờ được người này còn không biết xấu hổ mà đọc nguyên văn lên nữa.

“Anh nói nhỏ một chút đi, người khác nghe được bây giờ!”

Tại Hoàng Ngân cũng đỏ bừng.

Cao Dương Thành nhìn gương mặt đỏ bừng của Hoàng Ngân hồi lâu, trên gương mặt đẹp của anh vẫn lộ vẻ nghiêm túc hoàn toàn không thấy dụi mắt.

Thật giống như Hoàng Ngân đã làm một chuyện vô lương tâm vậy!

Cuối cùng, anh cầm quyển sách ra sau lưng: “Tịch thu.”

Ồ!! Đây điển hình là phong thái kiêu ngạo của một phó hiệu trưởng bắt được học sinh xấu lén đọc sách ngoài giờ học!

“Không được!! Anh dựa vào đâu chứ?”

Vẻ mặt Hoàng Ngân đầy đau khổ.

Thấy anh hình như nghiêm túc, cô vội vàng kéo ống tay áo anh và tỏ vẻ tội nghiệp lắc trái lắc phải, cầu xin: “Đừng mà, bác sĩ Cao, tôi thật sự chỉ dùng để giết thời gian thôi. Anh cầm sách của tôi đi thì sau này tôi phải sống thế nào đây?”

Khóe miệng Cao Dương Thành lặng lẽ giật giật: “Cô lại phải xem loại... loại tiểu thuyết... tục tĩu này để giết thời gian sao?”

Khi nói đến hai chữ “tục tĩu”, tổng giám đốc Cao vẫn có vẻ hơi khó mở miệng.

Hoàng Ngân vừa nghe lời này liền tức giận và tích cực biện luận với anh: “Anh mới xem tiểu thuyết tục tĩu ấy!! Đây rõ ràng chỉ một quyển tiểu thuyết tình yêu, OK?”

“Tôi vừa đọc rõ ràng chính là một đoạn tục tĩu!!”

Tổng giám đốc Cao cố chấp với ý kiến của mình, gương mặt càng đen hơn.

Hoàng Ngân khó chịu trợn mắt: “Anh đã thấy đôi nào yêu nhau mà không lăn giường chưa?”

“...”

Tổng giám đốc Cao hoàn toàn bị Hoàng Ngân hỏi đến nghẹn họng không trả lời được.

“Hơn nữa, khi còn trẻ hình như bác sĩ Cao cũng xem không ít phim cấp ba của Nhật đi? Anh đừng có mà đi năm mươi bước chê kẻ một trăm bước! Không đúng, phải là đi một trăm bước cười người năm mươi bước mới đúng! Anh chỉ cho phép châu quan phóng lửa mà không cho phép dân chúng đốt đèn à?”

Hoàng Ngân bĩu môi hừ lạnh, lông mày nhỏ khê cong lên và giơ tay tới trước người anh: “Đưa cho tôi đi, bác – sĩ Cao!”

Cô còn cố ý nhấn mạnh hai chữ “bác sĩ”, tuyệt đối có ý cười anh giống với nam chính cầm thú trong sách vậy!

Khóe miệng Cao Dương Thành giật giật.

Phụ nữ bây giờ đều cởi mở giống như người trước mắt anh vậy sao?

“Đợi lát nữa tôi sẽ bảo thư ký Lý lấy vài quyển sách qua cho cô!”

Giọng điệu anh cứng rắn không cho phép cô nói chen vào.

Nói ngắn gọn chính là quyển sách “Tới đây đi, bác sĩ cầm thú!” đã chính thức bị tịch thu.

“Sách gì chứ? Tôi sẽ không xem sách anh mang qua đâu!”

Hoàng Ngân chán nản nói.

Sách của anh à? Ngay cả lúc anh kể chuyện cho con trai cũng là câu chuyện về Hồng Quân công nông Trung Quốc. Sách anh đưa cho cô chắc chắn không phải là “Trích lời Mao Trạch Đông” thì Karl Marx gì đó, cô không xem, không xem đâu!!

Hoàng Ngân cắn môi và bực bội trừng mắt người đàn ông thối không ai bì kịp đang đứng từ trên cao nhìn xuống mình: “Tổng giám đốc Cao, mấy ngày nay anh không cần đi làm sao? Anh canh ở bên giường tôi cả ngày lẫn đêm như vậy thì sợ rằng không ổn đâu?”

“Tôi đã hứa với Vũ Phong sẽ thay cậu ta đứng mổ trong ca phẫu thuật này rồi!”

Cho nên, không phải anh ngày đêm canh giữ cô mà là đang cả ngày lẫn đêm thảo luận về tình hình phẫu thuật nhé.

Cao Dương Thành biện bạch có phần thiếu tự tin nhưng cố giả vờ thản nhiên.

Thật ra Louis đã từng đến thăm cô, nhưng Cao Dương Thành luôn ngồi ở trên sofa một tác cũng không rời canh giữ ở trong phòng bệnh, chỉ cần Louis không đi thì ngay cả lúc ăn cơm anh cũng tuyệt đối không nhấc chân đi. Có lẽ sau đó Louis cảm giác bầu không khí không thích hợp nên mới chủ động dẫn một đám cấp dưới rời khỏi bệnh viện.

“Nghĩ gì vậy?”

-----oOo-----

Chương 235: Tôn sùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phát hiện Hoàng Ngân thất thần, Cao Dương Thành vỗ vỗ gương mặt ửng đỏ của cô.

Động tác rất nhẹ nhàng giống như hành động nhỏ vô cùng thân thiết của các cặp đôi yêu nhau.

Vừa chạm lên làn da mềm mại của cô, Cao Dương Thành liền giật mình một chút, Hoàng Ngân cũng hoàn hồn trở lại.

Làn da mềm mại ấy cảm nhận được đôi bàn tay to với vết sẹo của anh, hơi thô ráp nhưng lại khiến cho người ta yên lòng.

“Không.....”

Hoàng Ngân lắc đầu, ngẩng đầu hỏi anh: “Bao giờ tiến hành phẫu thuật?”

“Sao cơ?”

Cao Dương Thành cúi đầu, ánh mắt sâu lắng nhìn vào đôi mắt trong suốt của Hoàng Ngân.

“Tôi có một chút kỳ vọng.”

“.....”

Cao Dương Thành cảm thấy câu nói này thật buồn cười, ngồi xuống cạnh giường của Hoàng Ngân: “Đỡ Hoàng Ngân, tôi phẫu thuật mở hộp sọ cho người ta, điều này có gì đáng kỳ vọng?”

Anh hơi nhắm mắt lại, khoanh tay, nhìn Hoàng Ngân: “Tôi thấy tư duy của cô không bình thường cho lắm, cô đối với nghề bác sỹ này, đặc biệt là chiếc áo blouse trắng của bác sỹ, đó dường như là 1 tình yêu cố chấp, nói cách khác, về mặt tâm lý thì cô có lẽ cũng được coi là một loại tôn sùng nào đó”

“Tôn sùng?”

Hoàng Ngân đang chuẩn bị uống nước, nghe xong câu nói đó suýt nữa thì trực tiếp phun thẳng lên gương mặt tuần tú nghiêm nghị của Cao Dương Thành.

Cô vội vàng nuốt ực nước trong miệng xuống, vừa buồn cười vừa tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, hỏi: “Anh biết tôn sùng là cái gì không?”

Ngay sau lần người phụ nữ này yêu cầu mình mặc áo blouse anh đã lật lại những tài liệu liên quan đến ngành tâm lý học.

Không lật còn tốt hơn, vừa lật liền giật mình.

Nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Hoàng Ngân đang trừng mắt nhìn mình, anh càng cảm thấy người phụ nữ này nhất định là thích phương diện này.

Cho nên, cái mà cô thích căn bản không phải là con người Cao Dương Thành, mà là mê đắm chiếc áo blouse của anh? Hoặc chỉ là thích dáng vẻ khi anh mặc áo blouse.

Nghĩ như vậy Cao Dương Thành bỗng cảm thấy phiền toái.

Quen cái đầu ấy quen!!!

Hoàng Ngân chán nản gãi đầu.

Nhưng không hề biết điều anh nói là quen nhìn thấy cô rồi động lòng.....

Dường như, một vài tình cảm đã có sẵn trong cơ thể trong mạch máu của anh, một khi đã trở thành thói quen thì cả đời sẽ không sửa lại được!

Cao Dương Thành đứng dậy đi ra ngoài, trong tay còn cầm quyển “Đến đây, bác sĩ cầm thú!”, vừa đi vừa gọi điện cho Lý Nam Vũ: “Thư kí Lý, mang mấy quyển báo Tuổi trẻ đến bệnh viện!”

“.....”

Báo tuổi trẻ!!

Hoàng Ngân có phải may mắn hay không, ít nhất không phải “Trích Hồ Chí Minh”?!

Cao Dương Thành rời đi, nhẹ nhàng khoan khoái, mùi hương đặc biệt khiến cho cô mê đắm.

Hoàng Ngân vẫn không rõ hiện tại giữa mình và người đàn ông này rốt cuộc có mối quan hệ gì, giống như cô từng nói, là không rõ ràng thôi!

Nhưng thật ra anh cũng không tồi lắm, không phải sao?

Cô cảm thấy như vậy, nhưng không biết rằng trong lòng tổng giám đốc Cao lại là một tình cảnh khác.

Ít nhất, Cao Dương Thành cảm thấy, chuyện lớn như ly hôn, hẳn là nên lên lịch trình rồi!

Ba chữ ‘Không rõ ràng’ có thể miêu tả anh, nhưng lại không thể để người khác hình dung ra cô ở bên cạnh anh.

Ít nhất ‘Tình nhân’: ‘Kẻ thứ ba’, những hình dung từ ti tiện này, anh quyết không để người khác gọi cô như vậy.

Nếu như nhất thiết cần một danh phận, cô cũng phải là vợ!

Cao Dương Thành ra ngoài sảnh, tiện tay đóng cửa phòng bệnh lại.

Anh gọi điện cho luật sư riêng của mình: “Luật sư An, gửi cho tôi đơn ly hôn! Ngoài ra, làm cho chu đáo những vấn đề liên quan đến phân chia tài sản sau ly hôn, tôi cần một kết quả mỹ mãn nhất!”

“Vâng!”

“Sáng sớm mai, tôi cần thấy nó!”

Giọng Cao Dương Thành không giận tự uy.

“Rõ!”

Cao Dương Thành vừa từ phòng bệnh ra sảnh đã thấy Tiểu Hương Dương khoác một chiếc cặp sách siêu to từ ngoài đi tới.

Vừa nhìn thấy ba mình, cậu liền ngoan ngoãn hét lên “Ba.”

“Con đang vác cái gì đấy?”

Cao Dương Thành nghi ngờ nhìn ra phía sau lưng cậu bé, bước lại gần cậu, tiện tay nhấc cặp sách ra khỏi thân hình nhỏ bé của cậu, ước lượng, chau mày: “Cái gì mà nặng như thế này?”

Cậu bé chớp chớp đôi mắt to tròn đen nhánh, thành thật thú nhận: “Máy tính của Hoàng Ngân ạ.”

Cao Dương Thành mang cặp sách vào phòng bệnh, thằng bé kia cũng lẻo đẻo theo sau.

“Hoàng Ngân——”

Cậu bé vừa ngồi xuống cạnh giường của Hoàng Ngân, sờ lên trán đang băng bó của cô, đau lòng hỏi: “Hôm nay có còn đau không ạ?”

“Một chút.....”

Tiểu Hương Dương nhoen miệng, thổi nhẹ về phía vết thương của Hoàng Ngân, sau đó, chớp mắt, hỏi cô: “Có còn đau không ạ?”

“Hết đau rồi!”

Hoàng Ngân hài lòng thỏa dạ, ôm bé cưng vào trong lòng, bỗng nhiên, giống như nhớ ra điều gì: “Máy tính của mẹ đâu?”

-----oOo-----

Chương 236: Niềm vui khó hiểu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hương Dương buồn bực nằm trong lòng mẹ nó, trả lời: “Bị ba tịch thu rồi ạ”

“...”

Hoàng Ngân buông Dương Dương trong lòng ra, ngẩng đầu nhìn Cao Dương Thành ở bên cạnh giường.

“Bây giờ cô không nên nhìn màn hình nhiều, nhìn lâu sẽ bị chóng mặt, cô phải nghỉ ngơi cho tốt”.

Giọng điệu của Cao Dương Thành tỏ rõ ý không cho chen lời.

“Nhưng mà, tôi...”

Cô vẫn còn mấy bản thiết kế chưa làm xong!

“Tôi là bác sĩ, đây là mệnh lệnh!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của anh, Hoàng Ngân cảm thấy anh đẹp trai ngất ngây.

Cho dù là anh ngang ngược tịch thu sách và máy tính bảo bối của cô, nhưng phong thái bác sĩ trên người anh bỗng nhiên làm tâm trạng Hoàng Ngân dần chuyển biến tốt.

Thấy Hoàng Ngân không còn cự cãi lại với anh nữa, Cao Dương Thành xoay người rời khỏi phòng bệnh.

“Dương Dương, sau này lớn lên con cũng làm bác sĩ đi!”

Hoàng Ngân thực sự cảm thấy bác sĩ, là một nghề rất hay.

Cô chỉnh lại áo gile ôm sát người cho cậu nhóc.

Thật sự không dám tưởng tượng, nhóc con sau này lớn lên cũng mặc áo blouse trắng giống ba nó, sẽ đẹp trai đến mức nào!

Khà khà, chắc chắn sẽ là một soái ca đẹp trai chết người!

Cậu con trai chẳng để ý đến suy nghĩ viễn vông của mẹ Hoàng Ngân nó, nó nắm chặt lấy bàn tay cô, dáng vẻ nghiêm chỉnh hỏi: “Mẹ, bao giờ thì mẹ mới lấy được ba?”

Hoàng Ngân nghe vậy, ngẩn người một lát, sau đó, cô khoanh tay, không hài lòng trừng mắt nhìn cậu con trai: “Sao cứ bắt mẹ phải theo đuổi ba chứ? Sao con không khuyên ba con chủ động theo đuổi mẹ đi?”

Cậu nhóc vẻ mặt ý như mẹ nó hết thuốc chữa rồi, lắc lắc đầu nói: “Mẹ Hoàng Ngân, đến tình hình cơ bản mẹ còn chưa rõ ạ! Bây giờ rõ ràng là trước giờ ba chưa từng muốn ở cùng với mẹ!”

“...”

Hoàng Ngân không thể không thừa nhận, những lời nói của cậu con trai làm tim cô nghẹn lại rồi, cô không vui khịt khịt mũi, trừng mắt nhìn nó nói: “Đỗ Hướng Dương, bây giờ con có ba rồi nên không thèm làm áo bông nhỏ tri kỷ của mẹ nữa phải không?”

“Mẹ Hoàng Ngân...”

Cậu nhóc nghe thấy vậy vội vàng giữ chặt tay Hoàng Ngân, bắt đầu làm nũng lấy lòng: “Vừa rồi con chỉ nói hình tượng vậy thôi! Con là đàn ông, nên con hiểu nhất tâm tư của đàn ông! Mẹ đừng thấy bề ngoài ba ra vẻ không muốn ở cùng với mẹ, nhưng mà trong lòng ba rõ ràng là rất thích mẹ...”

Thằng nhóc này cũng quá khéo mồm khéo miệng đi!

“Con cũng cảm thấy thật ra là ba cũng thích mẹ à?”

Hoàng Ngân cảm giác chắc cô bị trúng tà rồi, tự dừng lại đi thảo luận chuyện tình cảm giữa mình và ba nó với nó, một đứa nhóc mới bảy tuổi?

Dám hỏi một đứa nhóc miệng còn hôi sữa thì hiểu gì về tình yêu chứ?!

Dương Dương quả thực không hiểu thế nào là tình yêu, cậu bé chỉ hiểu thế nào là tình thân.

Cậu hiểu thế nào tình mẹ con, nhưng không hiểu lắm về tình cha con.

Sau đó, Hoàng Ngân đã suy nghĩ đi nghĩ lại về lời nói của Dương Dương cả một đêm.

Chủ động theo đuổi...

Cô thích hợp sao?

Máy tính của Hoàng Ngân rốt cuộc cũng đòi được về rồi.

Cô ngồi ở đầu giường, đặt máy tính để lên bàn gắn với giường, chăm chú phác họa bản thiết kế khách sạn.

Do quá chăm chú, nên cô không hề phát hiện ra Cao Dương Thành mở cửa đi vào từ lúc nào.

Mãi đến khi bên tai vang lên tiếng nói trầm thấp của anh “Sao lại nhiệt tình với dự án của công ty tôi thế?”

Hoàng Ngân bừng tỉnh, đang định che màn hình lại thì biết đã không còn kịp nữa, cô cũng từ bỏ chuyện giấu anh.

“Một khi đã bắt đầu thì tôi không muốn dễ dàng từ bỏ!”

Cao Dương Thành ngồi ngang bên cạnh cô, vòng tay ôm lấy vai cô, nắm lấy chuột máy tính ở bên cạnh, thao tác vài cái trên bản thiết kế, bỗng nhiên, nghiêng đầu hỏi cô: “Là vì muốn giận đối với tôi sao?”

Hơi thở của anh khẽ vờn trên gò má Hoàng Ngân, cảm giác ấm nóng ấy, làm cô thất thần.

Ánh mắt anh khẽ rơi vào đáy mắt cô, dường như còn mang theo ý cười nhàn nhạt.

Ý cười đó như rót thẳng vào đáy lòng cô, ấm áp vô cùng.

Hoàng Ngân hí hí mắt, giống như đã nghĩ kỹ, rồi nói “Nhà thiết kế đều có tình cảm đặc biệt với từng tác phẩm của mình, lúc anh vô lý đuổi tôi ra khỏi công ty, tôi thật sự rất tức giận, nhưng dự án này có sức hấp dẫn đặc biệt, bỏ qua sự giận dữ với anh mà nói, thật ra tôi cũng không nỡ bỏ nó! Nhưng, có một điểm tôi phải thừa nhận, sau khi được anh công nhận, trong lòng tôi quả thật rất sáng khoái! Sự thực chứng minh, lúc đó anh đuổi tôi đi, chẳng qua là xuất phát từ nguyên do cá nhân thôi! Cho nên, tổng giám đốc Cao à, nói cho cùng thì anh không phải là một ông chủ tốt!”

Đối với lời kết luận của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành không để bụng.

Ánh mắt chứa ý cười của anh dừng trên khuôn mặt thanh tú tỏa sáng của cô, anh trầm lắng xuống đôi chút.

“Quay về đi!”

Môi mỏng khẽ mấp máy.

Hoàng Ngân ngẩn ra, chớp chớp mắt, khó hiểu nhìn anh.

“Quay về đi”

Cao Dương Thành nhắc lại lần nữa, sau đó còn chân thành bổ sung thêm một câu “Công ty cần người tài như cô”.

Miệng Hoàng Ngân khẽ mấp máy, khó che giấu được sự kinh ngạc trong lòng cô.

Mãi lâu sau, hồi thần lại, miệng nhỏ mím chặt, cô chớp chớp mắt kinh ngạc, nghĩ lại chuyện hồi đó, rồi lại nhìn về phía người đàn ông đang nghiêm túc chờ câu trả lời của cô: “Tôi có thể hỏi anh, khi đó vì sao anh khăng khăng đuổi việc tôi không?”

“Lấy việc công làm việc riêng”

Cao Dương Thành thẳng thắn “Tôi hy vọng cô và Louis có thể quay về Pháp”

Đôi mày thanh tú của cô khẽ nhíu: “Cho nên anh có thể tước đi công việc của tôi sao?”

“Tôi xin lỗi”

Cao Dương Thành chân thành xin lỗi Hoàng Ngân.

“Tôi sẽ quay về công ty!”

Hoàng Ngân hơi tức giận, cô gập máy tính lại “bộp”, nói: “Bởi vì vị trí đó vốn dĩ thuộc về tôi!”

Cao Dương Thành biết Hoàng Ngân tức giận, nhưng nhất thời không biết nên làm thế nào để dỗ cô.

Thì anh nghe Hoàng Ngân nói: “Tôi nghĩ có lẽ tôi cần suy nghĩ kỹ lại, sau khi dự án này kết thúc, tôi có cần thiết ở lại công ty hay không”

Đồng tử Cao Dương Thành co rút lại “Em nói vậy là ý gì?”

“Là ý trên mặt chữ. Chẳng phải anh vẫn luôn hy vọng tôi và Louis trở về Pháp sao?”

Hoàng Ngân nghiêng đầu, giằng co với anh.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Cao Dương Thành nhìn cô chăm chú “Đó là trước kia”

Tim Hoàng Ngân khẽ nảy “Còn bây giờ thì sao?”

“Reng reng reng”

Bỗng nhiên, điện thoại trong túi anh đổ chuông không đúng lúc, làm cho cuộc nói chuyện mang tính thăm dò của hai người vô tình bị cắt ngang.

“Tôi đi nghe điện thoại”.

Dưới ánh mắt đầy mong chờ của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành cầm điện thoại đi ra chỗ cửa sổ nghe máy.

Hoàng Ngân nhìn theo bóng dáng cao lớn được ánh nắng hắt vào của anh, buồn bực nghịch nghịch mấy lọn tóc buông xõa.

Điện thoại, điện thoại! Lúc nào đến không đến, lại cứ đến đúng vào lúc này!

Cuộc điện thoại đó là luật sư riêng của Cao Dương Thành gọi đến.

“Luật sư An, có chuyện gì sao?”

Giọng nói trong điện thoại của Cao Dương Thành trầm ồm, nhẫn nại.

“Tổng giám đốc Cao, cô Khuất không đồng ý ký tên, tôi xin lỗi!”

“Vậy sao?”

Giọng nói lạnh lùng, nhưng lại không nghe ra được cảm xúc khác lạ nào trong đó.

Tuy là câu hỏi lại, nhưng dường như cũng không có vẻ gì là kinh ngạc, dường như kết quả này anh đã dự đoán được từ trước.

“Đúng vậy! Hơn nữa cảm xúc của cô Khuất cực kỳ không ổn định, ngài xem...”

“Luật sư An!”

Cao Dương Thành cúi đầu, liếc nhìn cái bóng dưới chân mình.

Sau đó, anh ngẩng đầu lên, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt lãnh đạm:
“Tình hình trốn thuế của Khuất thị đã tra đến đâu rồi?”

“Đã có kết quả rồi ạ, mọi chuyện đều giống như tổng giám đốc ngài dự liệu...!”

“Rất tốt!”

Cao Dương Thành khẽ cong khóe môi: “Ngày mai gửi tài liệu đó sang cho Khuất Thị! Nói với bọn họ, chỉ cần kết quả làm tôi hài lòng, mọi thứ sẽ coi như không có gì, nếu như tôi không hài lòng thì gặp nhau ở tòa án, Cao Dương Thành tôi nói được làm được!”

“Vâng!”

Cuộc gọi kết thúc.

Trong đôi mắt đen sâu thẳm anh có ánh sáng lạnh lẽo tụ lại, nhưng vào lúc anh xoay người nhìn về phía Hoàng Ngân ở trên giường, ánh mắt anh bất giác hòa hoãn hơn.

Hoàng Ngân cũng giương mắt nhìn anh.

“Anh định ly hôn à?”

“Có vấn đề gì sao?”

Anh nhắc đôi chân dài đi về phía Hoàng Ngân

“Nhưng mà, Khuất Mỹ Hoa chẳng phải là đang mang thai con của anh sao?”

“Con của tôi?”

Cao Dương Thành giật giật khóe miệng giọng châm biếm: “Khuất Mỹ Hoa cô ta cả đời này cũng không xứng mang thai con của Cao Dương Thành tôi!”

Nói như vậy...

Đứa bé đó, không phải là của anh?

Hoàng Ngân trở mắt líu lười.

Nuốt nuốt nước bọt, cô nhìn anh, hỏi thăm dò: “Cô ta mà cũng cảm sùng anh à?”

“Đỗ Hoàng Ngân, tôi cho là, câu này em có thể dùng cách khác để hỏi”

Cao Dương Thành khoanh tay trước ngực, vẻ mặt không vui liếc cô
“Hoặc em có thể nói là cô ta không chịu được cô đơn tĩnh mịch, bắt buộc
đi mới đi tìm người đàn ông khác”.

“Không chịu được cô đơn tĩnh mịch?”

Hoàng Ngân vươn người ra, tiến sát gần anh: “Với bản lĩnh của anh, mà
cũng làm cô ta cô đơn tĩnh mịch à?”

Lời vừa dứt, Hoàng Ngân không ngờ Cao Dương Thành bỗng nghiêng
người đè cô xuống, giam cô vào giữa lồng ngực rắn chắc của anh, không
thể nhúc nhích.

“Tôi có thể coi đó là một lời khen không?”

“Tôi đang chê anh đây, nghe không hiểu à?”

Chuyện là sao chứ?

Nghe nói anh sắp ly hôn, Hoàng Ngân cảm thấy trong lòng chưa từng có
cảm giác vui sướng như lúc này.

Cô sắp thật sự biến thành một người phụ nữ xấu xa rồi!

Nhưng mà, gia đình này, là do cô phá vỡ sao?

Cao Dương Thành chưa từng coi Khuất Mỹ Hoa là vợ, mà Khuất Mỹ
Hoa cũng có con với người đàn ông khác, cho nên, cho dù không có cô
thì cuộc hôn nhân này sớm muộn cũng có ngày tan vỡ sao?

Hoàng Ngân không hiểu thật ra, những năm qua, giữa hai người đó căn
bản không được coi là hôn nhân!

“Nghe không hiểu”

Nụ cười nơi khóe miệng Cao Dương Thành bắt giác càng cong hơn.

Ngón tay khê gầy gầy ngón tóc trên trán cô ra, đột nhiên, hỏi không lý

do: “Vui không?”

“Hả?”

Trong lòng Hoàng Ngân “lộp bộp” một tiếng, ánh mắt hốt hoảng, bàn tay nhỏ đẩy đẩy anh ra: “Chuyện... đó là chuyện giữa hai người, tôi có gì mà vui hay không vui chứ?”

Cao Dương Thành hy vọng nghe được cô nói “Vui”.

Nhưng anh cũng nhanh chóng hiểu được suy nghĩ của cô.

Cô nghĩ mình chính là kẻ phá vỡ cuộc hôn nhân này.

“Đúng! Cho dù cuộc hôn nhân này có kết thúc, cũng không liên quan đến em.”

Ngón tay của anh khẽ vuốt ve trán cô.

Ý của câu này là không hy vọng trong lòng cô canh cánh tội lỗi không có thực, cũng không muốn, anh nói vô tình, cô lại nghe hữu ý.

Lòng Hoàng Ngân khẽ trầm xuống, trong lòng dâng lên cảm xúc cô đơn.

Cho nên là, cho dù ly hôn rồi, anh với cô cũng không có bất cứ quan hệ nào sao?

Cho dù ly hôn rồi, cô và anh cũng sẽ không có cơ hội ở bên nhau, phải không?

Cho nên, cô có gì mà vui chứ? Có gì đáng để cô phải vui vẻ hòa nhã?

Đột nhiên, có ai đó gõ cửa phòng bệnh.

Cao Dương Thành đứng dậy khỏi người cô,

Là bác sĩ và y tá đến kiểm tra.

Hoàng Ngân tâm trạng không tốt, trả lời từng câu hỏi của bác sĩ, sau khi hàn huyên thêm vài câu thì xoay người lại ngủ.

Nghĩ tới những lời Dương Dương bảo cô hãy chủ động, đột nhiên cô cảm thấy không có tự tin.

Cô và Cao Dương Thành bây giờ rốt cuộc là quan hệ gì?

Cái cảm giác lo được lo mất này thật sự làm cô đặc biệt không cảm thấy an toàn, ngứa ngáy trong lòng, khó chịu vô cùng!

Cảm giác lo được lo mất này tất nhiên không chỉ có mình Hoàng Ngân.

Thùy Sam cũng được coi là một trong số đó.

-----oOo-----

Chương 237: Hiểu lầm liên tiếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kể từ đêm bị nhốt trên núi, sau đó Vũ Phong bất ngờ xuất hiện, sau khi được cứu ra, trong lòng Thùy Sam rõ ràng cũng đã có thay đổi cách nhìn với người đàn ông này.

Nhưng càng như vậy, cô lại càng sợ phải gặp anh.

Bởi vì cô sẽ căng thẳng, hoảng loạn, thậm chí còn không biết nên làm gì.

Cảm giác không khống chế được cảm xúc của bản thân khiến cô có phần hoang mang, có chút kháng cự.

Sau đêm anh cứu cô, Thùy Sam vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để cảm ơn anh.

Buổi sáng, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại làm hai phần bữa sáng.

Rốt cuộc đến cuối cùng cô vẫn xách cặp lòng đến cửa văn phòng làm việc của Vũ Phong.

Lúc cô còn đang phân vân có nên đẩy cửa đi vào hay không thì phát hiện

cửa phòng làm việc chỉ đang khép hờ.

Qua kẽ hở nhỏ xíu, cô có thể mơ hồ nhìn thấy tình hình bên trong.

Đột nhiên, bất gặp bóng dáng hai người trong đó, có một giây, Thùy Sam tự nói với bản thân, có khi nào chỉ là cô nhìn nhầm không...

Bên trong, một cô gái thân hình yếu điệu, mặc một chiếc váy liền ôm sát màu đỏ, đang vui trong lòng Vũ Phong, giọng nói mềm mại làm nũng với anh ta “Anh Vũ Phong, hai năm nay anh có nhớ em không? Em vừa về nước, còn chưa về nhà, đến hành lý còn chưa mở ra, đã chạy ngay đến gặp anh đầu tiên này...”

“Anh nhớ em sắp phát điên rồi!”

Vũ Phong nhìn cô gái từ trên xuống dưới, nhìn kỹ đánh giá một lượt rồi đưa tay ra nhéo cái mũi xinh xắn của cô ta “Hai năm không gặp, càng ngày càng giống tiểu yêu tinh!”

Cô gái mặc váy đỏ dường như đặc biệt thích nghe lời khen như thế này, cọ cọ mặt vào vai anh ta “Vậy thì khi nào anh cưới em?”

“Vậy thì phải xem tiểu yêu tinh em khi nào thì đồng ý gả cho anh đây!”

“..”

Thùy Sam đứng ngoài cửa, hít sâu một hơi, rồi lại hít một hơi nữa...

Sau cùng, cô xoay người, chạy về phía thang máy.

Bước chân giống như kéo theo chì, nặng trĩu.

Nhưng, có nặng đến đâu cũng bằng trái tim cô bị đè nặng lúc này.

Đứng ở bên ngoài cửa thang máy, cô nhìn đôi mắt đỏ hồng của mình trong hình phản chiếu ở cửa thang máy...

Thế mà cô, suýt nữa thì, lại khóc rồi...

"Tinh" một tiếng, cửa thang máy mở ra, bóng dáng một người phụ nữ

quen thuộc bước từ trong ra.

“Sam?”

Thì ra là mẹ của Vũ Phong, bà Lê Vũ Thư.

Thùy Sam ngẩn người, hơi ngượng ngùng, vội vàng lễ phép chào “Cháu chào dì.”

“Sam, cháu sao thế? Mắt đỏ hồng, ai bắt nạt cháu à?”

Lê Vũ Thư thân thiết hỏi thăm Thùy Sam.

“Dạ, không có gì đâu, cháu không cẩn thận bị bụi vào mắt thôi”.

Thùy Sam không biết nói dối, nên, lời nói dối chẳng có sức thuyết phục nào.

“Sam, buổi trưa đi ăn cơm với dì, dì giới thiệu với cháu một người bạn”.

Thùy Sam nghe vậy, trong lòng lập tức luống cuống.

Người được giới thiệu lẽ nào là cô gái ở trong phòng khi này?

“Dì à, cháu... buổi trưa cháu có hẹn với bạn rồi ạ, xin lỗi dì”

Thùy Sam vội vàng từ chối, tay xách cặp lồng đồ ăn sáng vẫn còn hơi run run: “Chuyện là, cháu chưa kịp quét thẻ điểm danh, dì bận việc đi ạ, cháu xuống lầu điểm danh đã, tạm biệt dì”

Cô nói rồi đi vào thang máy như đang chạy trốn, ấn tầng cô làm việc, khi Lê Vũ Thư còn chưa kịp hiểu sự tình thì cô đã biến mất khỏi tầm mắt rồi.

Cửa thang máy đóng lại, cả người Thùy Sam có cảm giác như bị kiệt sức.

Cơ thể mềm mại mệt mỏi tựa vào tường, ánh mắt hoang mang nhìn chằm chằm số tầng không ngừng thay đổi, dần dần, con số màu đỏ chói mắt trở nên mơ hồ không rõ...

Lê Vũ Thư xách túi đi vào phòng làm việc của con trai.

“Con chào dì!”

Cô gái mặc váy đỏ phấn khích bỏ nhào vào lòng Lê Vũ Thư “Ai da, con nhớ dì chết mất! Dì yêu quý nhất của con...”

Cô gái mặc váy đỏ này tên là Lê Tịch Nhi, vừa đi du học nước ngoài về, là con gái duy nhất của anh trai Lê Vũ Thư, nhưng anh trai Lê Vũ Thư và vợ đều đã qua đời do tai nạn giao thông, chỉ còn lại cô con gái năm tuổi được nhà họ Vũ nuôi nấng đến giờ. Vì thế, tuy cô ta là em họ của Vũ Phong, nhưng cũng không khác gì em gái ruột, hai người có mối quan hệ rất tốt, Từ nhỏ Lê Tịch Nhi đã thích bám lấy anh trai đòi làm cô dâu nhỏ của anh, mãi đến lúc đã lớn rồi, hai người vẫn tiếp tục chơi trò này

“Nếu con thật sự nhớ dì thì phải về nhà ngay chứ! Sao còn để dì phải tới đón nữa?”

Lê Vũ Thư giả vờ không vui nói “Trong lòng con, anh con mãi mãi đứng số một, dì và dượng con cùng lắm là đứng thứ hai!”

“Không phải đâu! Dì mãi mãi là số một, không chệch đi đâu được!”

Lê Vũ Thư cuối cùng cũng nở nụ cười “Coi như con dẻo miệng”

Vũ Phong cũng nở nụ cười.

“À, đúng rồi...”

Lê Vũ Thư đột nhiên nhớ ra gì đó, lúc này mới kéo Lê Tịch Nhi, rồi nhìn về phía con trai bà, nói: “Vừa rồi con lại bắt nạt Sam đấy à?”

“Sam?” Lê Tịch Nhi chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, nghênh đầu lên, nghi hoặc hỏi “Là chị dâu nhỏ mà anh ngày nhớ đêm mong, nhưng lại chưa theo đuổi được ạ?”

“Im miệng” Vũ Phong vòng tay khoác cổ cô, kéo đầu cô xuống: “Thế giới này có người phụ nữ nào mà anh mà không theo đuổi được?”

Anh hỏi ngược lại mẹ mình: “Mẹ, mới sáng sớm ra con còn chưa gặp con dâu của mẹ, sao vậy?”

“Nó chưa tới gặp con à? Vừa rồi ở cửa thang máy mẹ nhìn thấy nó! Hơn nữa thấy mắt nó hồng hồng, giống như là vừa khóc, mẹ còn tưởng con lại bắt nạt nó!”

Lê Vũ Thư cảm thấy khó hiểu.

“Khóc à?”

Vũ Phong vừa nghe vậy thì chau mày “Mẹ, hai người ngồi nói chuyện trước, con đi xuống xem sao...”

Vũ Phong nói xong, vội vàng đi ra khỏi phòng làm việc.

Lê Tịch Nhi nhìn bóng dáng vội vã của anh trai, dường như có phần khó tin, đầu dựa sát vào người dì, miệng cười toe toét, kinh ngạc cảm thán “Dì à, lần này anh con nghiêm túc thật à?”

“Chả thế à...”!

“Ồ, đúng là mặt trời mọc từ đằng Tây! “Không được, có thời gian con phải đi xem mặt chị dâu tương lai mới được”

“Con đừng có làm loạn theo, nếu chị dâu con chạy mất, anh con không tha cho con đâu.”

.....

Thùy Sam thất thần đi vào phòng làm việc Khoa ngoại thần kinh.

Chắc là vì sắc mặt cô kém quá nên Lâm Du Thiên vừa nhìn là nhận ra ngay.

Anh ta vội vàng đến quan tâm cô “Thùy Sam, cô sao vậy? Sắc mặt kém quá, cô bị ốm à?”

“Không, tôi không”

Thùy Sam lắc đầu, tỉnh táo lại, cô vút đồ ăn sáng đã nguội lạnh vào trong thùng rác bên cạnh.

Chốc lát, dường như trong tim cũng cảm thấy hụt hẫng.

Thùy Sam ngồi vào bàn làm việc, Lâm Du Thiên kéo ghế đến ngồi trước mặt cô: “Có thể kể cho tôi nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

“Sao?”

Thùy Sam chẳng còn sức nhấc mí mắt lên

“Sao cô lại khóc?”

“Tôi khóc sao?”

Thùy Sam nói rồi đưa tay lên xoa mặt, không có nước mắt.

“Tôi không khóc”

“Nhưng vành mắt cô toàn nước mắt kìa”

Lâm Du Thiên hơi đau lòng.

Thùy Sam bướng bỉnh không chịu rơi lệ, nhưng cô ấy đã khóc trong lòng rồi.

“Là vì chủ nhiệm Vũ sao?”

Nhắc đến Vũ Phong, sắc mặt Thùy Sam khẽ thay đổi, ánh mắt khẽ lóe, đáy mắt càng lúc càng mờ mịt.

“Du Thiên, đừng nhắc đến anh ta với tôi.”

Bây giờ cô vốn không muốn nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến người đàn ông đó!

Vừa rồi những lời nghe được trong phòng làm việc kia, cũng đủ để cô cảm thấy bản thân là một đứa ngốc nghếch.

“Cô yêu anh ấy?”

Trong mắt Lâm Du Thiên hơi bi thương.

Anh ta đưa tay ra lau nước mắt cho Thùy Sam.

“Tôi không yêu anh ta!”

Thùy Sam đứng thẳng người dậy, cật lực phản di.

Phản bác anh ta cũng là đang phản bác với chính bản thân cô.

Nước mắt, không nhìn được nữa, tuôn trào nơi khóe mắt.

“Công tử bột như Vũ Phong, cả đời này tôi cũng sẽ không yêu anh ta!”

Thùy Sam gần như là hét lên với Lâm Du Thiên.

Người mà cô hét, không phải anh ta, mà là bản thân cô.

Cô tức giận, tức giận bản thân rõ ràng không nên yêu người đàn ông ấy, nhưng khi nghe anh hứa hẹn kết hôn với người con gái khác thì trong lòng cô lại đau thắt, trong đầu cô chỉ nhớ đến dáng vẻ lưu manh của người đàn ông đó, anh ôm cô không buông, không ngừng nỉ non bên tai cô, gọi cô là “cô vợ nhỏ”, hét lần này đến lần khác dụ cô gả cho anh.

Nhưng kết quả...

Thì ra, những lời nói đó, anh nói ra chỉ để vui đùa thôi.

Là những câu đùa không xuất phát từ đáy lòng!

Nhưng Dương Thùy Sam cô, cứ nghe cứ nghe rồi bất giác thế nào, lại coi là thật!

“Thùy Sam...”

Lâm Du Thiên kéo tay Thùy Sam, tầm mắt vẫn luôn dừng lại ở nơi cửa phía sau lưng Thùy Sam, dùng ngón tay chỉ chỉ, lúng túng nói: “Chủ nhiệm Vũ đến rồi...”

Trong lòng Thùy Sam "lộp bộp" một tiếng

Ánh mắt cô lóe lên, vội vàng lau đi nước mắt trên gò má.

“Những lời cô vừa nói, anh ấy cũng nghe thấy rồi...”

Lâm Du Thiên thấp giọng nói với cô.

Thùy Sam mím môi, cố gượng cười, không nói gì, quay đầu nhìn Vũ Phong.

Thấy anh đang đứng dựa vào cửa kính ở văn phòng, ánh mắt trầm ngâm, điềm điềm, nhìn chăm chú vào cô.

Ánh mắt sắc bén, đầy áp bức, khiến Thùy Sam có cảm giác khó chịu đứng ngồi không yên.

Đón nhận ánh mắt của anh, Thùy Sam cố gắng nở một nụ cười, thì anh đột nhiên quay người, rời khỏi...

Không hề lưu luyến chút nào!

Nhìn theo bóng trắng của anh dần biến mất ở ngã rẽ, Thùy Sam chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói, nơi đó dường như bị thủng một lỗ, đau đến mức làm cô hít thở khó khăn...

“Thùy Sam...”

Lâm Du Thiên nhìn dáng vẻ cô mà đau lòng

“Nếu em thật sự quan tâm anh ta, thì đuổi theo..”

Đừng nói nữa...”

Lâm Du Thiên còn chưa nói hết thì bị Thùy Sam mệm mội ngắt lời.

Cô hít một hơi, cố gắng giữ nụ cười trên môi, xóc lại tinh thần “Em đi thay quần áo, lát nữa gặp”.

“Lát nữa gặp...”

Buổi trưa.

Thùy Sam không hẹn bạn, một mình cô ăn cơm trong nhà ăn.

Vũ Phong không đến.

Cũng phải, bạn gái đến rồi, mẹ cũng đến rồi, anh ấy còn đến nhà ăn làm gì nữa?

“Này, các cô đã nhìn thấy bạn gái của chủ nhiệm Vũ chưa? Cực kỳ xinh đẹp, đáng người cũng nóng bỏng...”

Tiếng bàn tán của các y tá bàn bên cạnh làm cho động tác ăn cơm của cô chậm lại nửa nhịp.

“Thì đó, sáng nay cô ấy ở trong phòng chủ nhiệm Vũ cả sáng cũng không ra. Cũng không biết hai người đó ở trong phòng làm gì nhỉ!”

“Kìa kìa, cô thật là đen tối..”

Tiếng bàn tán của các y tá lọt vào tai cô.

Thùy Sam đột nhiên cảm thấy chướng bụng, nơi trái tim dường như cũng khẽ nhói.

Cô chẳng còn tâm tư đâu tiếp tục ăn cơm nữa, bưng đĩa lên đem đến chỗ rửa.

Buổi chiều.

Lúc Vũ Phong đích thân dẫn theo bác sỹ và y tá đến phòng bệnh của Hoàng Ngân, Hoàng Ngân cảm thấy có gì đó sai sai.

Trong các bác sỹ, có cả Thùy Sam.

Nhưng trong lúc đó, hai người kia dường như không hề có sự trao đổi nào qua lại với nhau, cho dù là một câu nói, một ánh mắt, cũng không!

Kỳ lạ, thật là kỳ lạ!

Với sự hiểu biết của Hoàng Ngân với Vũ Phong, chỉ cần nơi nào có Thùy Sam thì tầm mắt của anh ta luôn ở nơi ấy. Nhưng hôm nay, rõ ràng hai người đều có tâm sự, trạng thái không đúng.

-----oOo-----

Chương 238: Anh ấy có vị hôn phu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kiểm tra bệnh xong, Vũ Phong và Cao Dương Thành đi lên trước: “Anh hai, buổi chiều họp xong, quyết định hai ngày sau làm phẫu thuật, được không?”

“Ừm”

Cao Dương Thành cân nhắc.

“Chị dâu, em đi trước đây, chị nghỉ ngơi cho khỏe”

Anh ta vẫy vẫy tay với Hoàng Ngân, sau đó dẫn đoàn bác sĩ đi ra khỏi phòng.

Thùy Sam chỉ nói là xong việc sẽ quay lại tìm, sau đó theo chân bọn họ ra khỏi phòng.

“Hai đứa hình như có trục trặc”

Hoàng Ngân vươn cổ ngó theo bóng dáng hai người đó, rồi nói với Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành ngồi trên ghế sofa đọc báo, nghe thấy lời nói của Hoàng Ngân thì hơi trầm ngâm, coi như là đã trả lời, cũng coi như không tiếp lời.

Thấy Cao Dương Thành dáng vẻ không quan tâm chút nào đến vấn đề này, Hoàng Ngân hờn giận.

Cũng đúng, đàn ông mấy ai có hứng thú với mấy tin tức bát quái.

“Tôi muốn đi vệ sinh”.

Hoàng Ngân đột nhiên nói.

Cao Dương Thành ngẩng đầu lên, nhìn cô

“Mau lên, tôi sắp không nhịn được nữa rồi”

Thật ra vừa rồi lúc bác sĩ đến kiểm tra, cô đã muốn đi vệ sinh rồi, nhưng bởi vì có nhiều đàn ông ở đây nên cô ngại, bây giờ họ đi rồi, cô phát hiện cô càng không nhịn nổi nữa.

“Mau lên, mau lên”

Thấy Cao Dương Thành chậm rề rề, cô lại thúc giục.

Cao Dương Thành ôm ngang người Hoàng Ngân lên, đi về phía nhà vệ sinh, thấy dáng vẻ bức bách của cô, mày kiếm anh tuấn của anh khẽ nhíu lại “Em đừng có tè dầm đấy!”

“Anh mau lên, tôi sắp không nhịn được rồi..”

Hoàng Ngân nỗ lực khép chặt hai chân lại.

Tuy tư thế này không đẹp chút nào nhưng lời nói này bỗng khiến người ta nghĩ xa xôi...

Nhất là trước mặt người mình thích nói chủ đề này, rõ ràng là cũng ảnh hưởng ít nhiều đến hình tượng đẹp của cô, nhưng đúng là đời người có ba chuyện gấp, hơn nữa cô còn thực sự gấp không chịu được!

“Em đúng là không giống con gái”

Cao Dương Thành cũng không quên chọc cô

“Hừ, tôi giống với tất cả con gái trong thiên hạ, đều ngồi xổm”

Hoàng Ngân cực lực phản bác lại.

Cao Dương Thành ôm cô đi đến chỗ bồn cầu, Hoàng Ngân giục anh
“Anh mau đi ra đi!”

Cao Dương Thành vừa xoay người thì... Hoàng Ngân đã không chờ
được nữa mà cởi quần ra.

Cô còn đang vội "xả" nên nghĩ là anh xoay người sẽ đi ra luôn, ai ngờ...

“Vũ Phong nói em...”

Lời tiếp theo còn chưa được nói hết, Cao Dương Thành đã bị cảnh tượng
nhìn thấy làm cho á khẩu.

Mà Hoàng Ngân...

Một chân dùng sức cố chống đỡ cơ thể, hai chân gập lại, thân hình hơi
khom, và quần chíp của cô đã được kéo xuống tận đầu gối...

Tầm mắt của Cao Dương Thành không tự chủ được mà dời đến chỗ hai
chân trắng nõn của Hoàng Ngân...

Và

Nơi giữa hai chân... nơi chứa đầy..

sự cảm đoán!

Anh nhìn không chớp mắt, ánh mắt nóng rực!

Mà Hoàng Ngân thì bối rối, khuôn mặt đỏ bừng, cô nhất thời đứng đờ ở
đó, hoàn toàn không biết nên làm sao!

Sau khi tỉnh táo lại, cô đột nhiên nhận ra đang xảy ra chuyện gì.

“Cao Dương Thành!!!”

Hoàng Ngân kéo quần lên với tốc độ nhanh như chớp, xấu hổ hận không
thể tìm một cái lỗ để chui xuống, mặt đỏ bừng, nghiến răng quát: “Anh

đi ra!”

Cao Dương Thành vẫn vẻ mặt thản nhiên như cũ, thu lại tầm mắt: “Vũ Phong nói tình hình em khôi phục rất tốt, qua vài ngày nữa làm em có thể tự đi lại được rồi”

“...”

Trước khi Hoàng Ngân nổi giận, Cao Dương Thành bước vội ra khỏi phòng vệ sinh.

Ngồi ở sofa, đọc báo, trong đầu anh vẫn nghĩ tới cảnh tượng buồn cười vừa rồi

Nhớ tới vẻ mặt vắn vẹo của Hoàng Ngân vừa rồi, anh không nhịn được bật cười.

Đương nhiên, càng hơn nữa là...

phần bụng, có cảm giác hơi thít chặt!

Làm anh không thể bỏ qua..

Ngày hôm nay, cuộc phẫu thuật được tiến hành như đã định.

Hoàng Ngân gọi Thùy Sam đến phòng bệnh

“Thùy Sam, xin cô đây, chị đảm bảo, đảm bảo chỉ ở trong phòng gây mê nhìn, tuyệt đối không vào phòng phẫu thuật, được không?”

Buổi phẫu thuật đầu tiên sau bốn năm, cô muốn tận mắt chứng kiến.

Muốn cô vũ cho anh, muốn lúc anh ngẩng đầu lên nhìn, thì biết rằng, luôn có một người mãi mãi ủng hộ ước mơ của anh vô điều kiện.

“Nhưng chuyện này em cũng không có thẩm quyền quyết định.”

Thùy Sam vô cùng đồng cảm với tâm trạng của Hoàng Ngân: “Hay là thế này đi, chị nói với Vũ Phong, chắc là anh ấy sẽ đồng ý với chị”

“Chị nói rồi...”

Hoàng Ngân cúi đầu ủ rũ, bĩu môi nói: “Cao Dương Thành không cho phép, cho nên chủ nhiệm Vũ cũng không đồng ý”

Thùy Sam hiềm lắm mới nở được nụ cười: “Thầy Cao chắc là sợ lúc có mặt chị, anh ấy sẽ không tự nhiên”

“Vậy sao?”

Hoàng Ngân tựa người vào gối, tâm trạng hơi chán nản: “Thôi vậy, không làm khó các cô nữa, đến lúc đó cô nhớ cổ vũ anh ấy nhiều vào giúp chị”

Thùy Sam nghiêng đầu nhìn Hoàng Ngân, trêu cô: “Em cảm thấy em có cổ vũ nữa thì cũng không bằng một ánh mắt của chị...”

Sóng mắt Hoàng Ngân khẽ dao động, nghe thấy lời nói cô, trong lòng phờ phới: “Thật không?”

“Hay là...”

Thùy Sam ngồi thẳng dậy, mím môi nói: “Em giúp chị đi hỏi lại anh ấy nhé!

“Ai?”

“Vũ Phong.”

“Hai đứa đang cãi nhau à?”

Hoàng Ngân quan tâm hỏi.

“Không có ạ”

Thùy Sam lắc đầu cười cười: “Hai ngày không nói chuyện, lấy đâu ra cãi nhau hả chị.”

“Còn nói là không cãi nhau.”

Hoàng Ngân nói rồi tiện tay với lấy cái gương ở tủ đầu giường đưa cho cô ấy: “Cô tự xem đi, cười lên, mắt nhìn vẫn buồn, sắc mặt thì không tươi, Sam à, hai đứa có chuyện gì thế, cô mở lòng nói rõ ra đi, hai người ai cũng buồn bực không nói ra, thì giải quyết sao được”

Thùy Sam nhìn sắc mặt trắng bệch của cô ấy trong gương.

Không còn một chút nào tinh thần vui tươi như mọi ngày của Dương Thùy Sam.

Cô ấy không thích bản thân của bây giờ.

Thùy Sam đặt gương xuống nói: “Anh ấy có vợ sắp cưới rồi chị ạ.”

Cô ấy cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe bình thường nhất có thể.

“Tại sao?”

Hoàng Ngân cho rằng cô nghe nhầm rồi.

“Cô gái đó rất xinh đẹp, em gặp rồi, khí chất giống hệt với cô gái bốn năm về trước! Chắc là anh ấy thích kiểu người như vậy...”

Thùy Sam hít một hơi, gương nhếch khóe môi, cố làm ra vẻ thoải mái, nhún vai nói: “Bây giờ người ở khoa ngoại thần kinh đều đang bàn tán vô cùng sôi nổi, chắc là không bao lâu nữa hai người đó sẽ kết hôn...”

Nói đến đây, Thùy Sam lại không nhịn được mà đỏ mắt.

Hoàng Ngân không nói ra được là cảm giác của cô gì.

Tóm lại nghe xong cô vừa tức vừa giận, đương nhiên, càng đau lòng nhiều hơn.

Ngực cũng bởi vì cảm xúc quá khích mà thở hỏn hển.

Hoàng Ngân nhắc chẵn ra, thậm chí chẳng để ý đến vết thương ở chân: “Chị đi giúp cô hỏi anh ta cho rõ ràng? Năm đó cũng thế, bây giờ cũng vậy? Anh ta chơi đùa phụ nữ thành nghiện rồi à?”

“Chị Hoàng Ngân!”

Thùy Sam vội vàng giữ cô lại: “Chị đừng kích động...”

Một màn sương mờ lan dần trong vành mắt Thùy Sam: “Chị đừng đi tìm anh ấy.”

Cô ấy năn nỉ Hoàng Ngân “Để em giữ lại chút tôn nghiêm còn lại trước mặt anh ấy...”

Tim Hoàng Ngân thắt lại.

Ngơ ngẩn ngồi lại về giường, cô giật mình nhìn Thùy Sam “Cô... yêu anh ta rồi à?”

Vì lời nói của Hoàng Ngân mà nước mắt Thùy Sam càng ngày càng tuôn nhiều.

“Thật à?”

Hoàng Ngân lại hỏi.

Có cảm giác hận không thể rèn sắt thành thép.

Thùy Sam vội vàng lau nước mắt, lại không trả lời câu hỏi của Hoàng Ngân, cô đứng dậy: “Chị Hoàng Ngân, sau khi nói chuyện xong em sẽ thông báo với chị”.

Thùy Sam đi ra khỏi phòng bệnh của Hoàng Ngân, trong lòng vẫn luôn nghĩ tới câu nói đó của Hoàng Ngân.

Lúc Hoàng Ngân hỏi cô, cô như đang trốn chạy, bởi vì, đáp án đã rõ ràng trong lòng cô rồi.

Mà cô lại không dám đối diện.

Bởi vì, trải qua thời gian bốn năm bị tổn thương, cô vẫn một lần nữa ngu xuẩn bước vào vũng bùn dục dằng mà người đàn ông này cho mình.

Rõ ràng biết chỉ là giả dối, cô vẫn lao đầu vào!

Lần đầu tiên là ấu trĩ, thì lần thứ hai là ngu si!

Thùy Sam đứng ở trong thang máy thở hổn hển, sau đó điều chỉnh lại cảm xúc, trong đầu nghĩ tới lát nữa nên làm thế nào để giữ bình tĩnh trước mặt người đàn ông đó, để nói ra lời đề nghị của mình.

Thật ra cô cũng không muốn tới tìm anh, nếu không phải là vì Hoàng Ngân.

Đứng ở cửa phòng làm việc, Thùy Sam đã điều chỉnh cảm xúc của bản thân về mức tốt nhất có thể.

Ít ra, không nhìn ra được sự khác lạ nào trên khuôn cô.

“Cộc cộc cộc!”

Cô lễ phép gõ cửa ba tiếng.

“Mời vào”

Giọng nói nồng ấm, vọng ra từ trong phòng.

Tim cô khẽ run run.

Hít sâu một hơi, cô đẩy cửa đi vào phòng.

Vũ Phong có vẻ đang bận, vẫn đang cúi đầu bận chỉnh sửa tài liệu gì đó trong tay, cũng không ngẩng đầu lên nhìn người vừa tới.

Chắc là vì không thấy người tới nói gì, anh mới ngẩng đầu lên nhìn ra phía cửa.

Lúc nhìn thấy Thùy Sam đứng ở cửa, anh hơi ngẩn ra, sóng mắt hơi dao động.

Anh đứng dậy, tay rút túi áo blouse, bước về phía Thùy Sam.

Anh bước lại càng gần, Thùy Sam càng cảm thấy ngộp thở, tim nhảy

nhót không ngừng.

Vũ Phong đi đến cách cô nửa mét thì dừng lại.

Đầu hơi cúi.

Anh nhìn cô từ trên cao mang ý dò xét cô, mang theo cảm giác áp dìm sẵn có, bao trùm lấy cô, khiến cô cảm giác hít thở khó khăn.

“Có chuyện gì à?”

Anh lên tiếng trước.

“Ừm.”

Thùy Sam khẽ hít một hơi, ngẩng đầu lên, đón lấy ánh mắt sâu thẳm của anh.

“Là chuyện, chị Hoàng Ngân nói muốn quan sát cuộc phẫu thuật, chỉ ở trong phòng gây mê và sẽ không làm ảnh hưởng đến cuộc phẫu thuật.”

“Cho nên em đến để xin thay cho chị ấy à?”

Vũ Phong khoanh tay trước ngực, hỏi Thùy Sam.

Lúc này, giọng điệu không còn chút dáng vẻ cà lơ phất phơ nào của trước kia nữa, mà thay vào đó là ngữ điệu của một chủ nhiệm nguyên tắc.

Ít nhiều làm Thùy Sam chưa kịp thích ứng, cô có cảm giác cực kỳ khó chịu.

Nhưng cô không thể hiện ra ngoài.

“Mong chủ nhiệm Vũ châm chước cho...”

Thái độ của Thùy Sam vô cùng lễ phép, cũng vô cùng khách sáo.

Vũ Phong lẳng lặng nhìn cô.

Vẫn luôn nhìn.

Nhìn rất lâu, mãi cho đến khi Thùy Sam tưởng anh không nói chuyện nữa thì đột nhiên anh lên tiếng: “Được.”

Một chữ đơn giản, không làm khó, nhưng giống như nghiền răng nghiền lợi nói ra.

Thùy Sam hơi bất ngờ với sự đồng ý dễ dàng của anh.

Hơi ngần ra vài giây, rồi cô tỉnh táo lại, gật đầu nói: “Cám ơn chủ nhiệm Vũ, vậy anh làm việc đi, tôi đi đây.”

Thùy Sam nói xong, quay người đi khỏi.

Đang định kéo cửa ra thì đột nhiên thấy cổ tay trái bị nắm chặt lấy, khoảnh khắc sau đó, cả người cô bị một lực kéo xoay người lại, ánh mắt bất ngờ đối diện với ánh mắt lạnh lùng sâu thẳm của Vũ Phong.

Đôi mắt đen như mực của anh như cơn lốc xoáy, như có thể hút lấy Thùy Sam vào bất cứ lúc nào.

Cô theo bản năng giãy ra, nhưng không giãy ra được, mà lực tay của anh càng mạnh hơn.

“Chúng ta nói chuyện”

Cuối cùng Vũ Phong cũng mở miệng nói.

Thùy Sam chỉ cảm thấy đau nhức.

Bàn tay nhỏ vùng vẫy, khẽ cúi mắt, không nhìn anh ta: “Đừng như vậy... giữa chúng ta... thực ra vốn không có gì để nói cả.”

Thực ra, lúc này, ngoài đau ra, cô còn thấy hoang mang.

Nói chuyện, chuyện gì?

Nói những lời ngon ngọt anh từng thì thầm bên tai cô sao?

Sau đó lại làm cô tin là thật, lại làm cô lần nữa nảy sinh tình cảm sao?

-----oOo-----

Chương 239: Cuộc phẫu thuật tốt đẹp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô sợ cảm giác động lòng vì anh, mất kiểm soát vì anh, hoang mang vì anh...

Cô sợ chưa có được tình yêu thì đã bị con dao tình yêu làm bị thương khắp người.

“Dương Thùy Sam”

Vũ Phong nghiến răng gọi tên cô.

Âm thanh cao vút lên mấy decibel.

Trong lòng Thùy Sam đau nhói.

Nước mắt nơi vành mắt suýt thì rơi xuống, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Vũ Phong, đôi mắt nửa vàng trắng chứa đầy sự mệt mỏi: “Vũ Phong, rốt cuộc phải làm sao anh mới chịu buông tha tôi?”

Vì sao...

Vì sao rõ ràng anh đã có vợ sắp cưới rồi mà hết lần này đến lần khác anh cứ đùa giỡn trái tim cô?

Anh không biết rằng, cô dễ dàng bị rung động bởi từng hành động, từng cử chỉ của anh!

“Dương Thùy Sam!!”

Vũ Phong nắm lấy cổ tay cô, gắt gao ôm cô vào lòng mình, tay còn lại siết chặt eo nhỏ của cô, khiến cô không động đậy được chút nào.

Anh cúi đầu, lạnh lùng nhìn sát cô: “Em muốn trốn khỏi tôi đến thế à?”

Thùy Sam không nhìn anh, vẫn khăng khăng cúi đầu như cũ, cắn chặt răng, không trả lời câu hỏi của anh, mà chỉ vùng vẫy muốn thoát ra.

Cô muốn chạy trốn sao? Cô chỉ không muốn trở thành một món đồ chơi trong tay anh thôi!

Dương Thùy Sam cô căn bản không theo nổi cuộc chơi!

“Trả lời tôi!”

Vũ Phong ngang ngược dùng sức bóp lấy cằm cô, ép cô nhìn thẳng vào mình, bắt giác lực ngón tay mạnh thêm: “Trả lời tôi!”

“Đúng!!”

Hai má Thùy Sam truyền đến cảm giác đau đớn khiến cho cô càng chán ghét anh hơn.

Cô tức giận cạy tay anh ra “Đúng vậy! Tôi ghét anh! Tôi ghét anh ngày nào cũng động chân động tay với tôi, ghét những câu nói buồn nôn mà anh nói với tôi, tôi đều ghét vô cùng!! Vũ Phong, những chuyện anh làm, những lời anh nói với tôi, anh có từng hỏi cảm giác của tôi không? Anh không?! Bởi vì anh trước giờ chưa từng quan tâm đến cảm nhận của người khác, chỉ cần anh cảm thấy vui, anh vui với việc biến người khác thành đồ chơi cho anh không chế trong tay! Giống như bây giờ vậy, anh lôi kéo tôi, rốt cuộc là anh muốn làm gì hả? Muốn nghe tôi nói gì với anh? Nói thích anh à? Hay là nói yêu anh? Câu trả lời như vậy có thỏa mãn được sự kiêu căng của anh không? Nếu có, nếu vì câu trả lời đó mà anh đồng ý buông tha tôi, thì tôi có thể nói với anh, tôi yêu...!”

“Cút!!”

Thùy Sam chưa kịp nói chữ cuối cùng đã bị Vũ Phong lạnh giọng cắt lời.

Hất tay cô ra, khuôn mặt anh tuấn của Vũ Phong tối sầm lại, giống như giông bão sắp sửa kéo đến!

Hai mắt đỏ ngầu, anh hung hăng trừng mắt nhìn cô, rồi quát: “Cút đi! Sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!!”

Tim Thùy Sam run lên, hai tay vì đau mà nắm chặt thành quyền...

Cô quay người chạy vụt ra khỏi phòng của Vũ Phong.

Cô biết lần này giữa hai bọn họ kết thúc thật rồi!!!

Như vậy, cũng tốt!!

Cô thật sự không theo nổi!

Trong phòng phẫu thuật.

Cuộc phẫu thuật căng thẳng được tiến hành theo lịch.

Vũ Phong đứng trước kính soi hiển vi, tay cầm dao, tập trung tiến hành thao tác.

Cao Dương Thành mặc áo phẫu thuật tệt trùng màu xanh nhạt, đầu đội mũ tệt trùng cùng màu, mặc dù bị che hết tóc nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai của anh. Khẩu trang che kín nửa khuôn mặt, nhưng vẻ nghiêm túc toát ra từ đôi mắt đen nhánh kia thể hiện sự quả quyết.

Hoàng Ngân chóng nạng đứng trong phòng gây mê, cách một lớp kính trong suốt, quan sát mọi thứ trong phòng.

Rõ ràng cô không phải người trực tiếp thực hiện phẫu thuật nhưng cô lại căng thẳng hơn bất cứ ai ở bên trong đó.

Khuôn mặt nhỏ dán lên lớp kính, giống như muốn xuyên qua lớp kính vậy.

Cao Dương Thành dường như nhận ra được gì đó, anh thoáng rời mắt khỏi màn hình hiển thị, theo tầm mắt sáng rực nhìn sang, khi nhìn thấy Hoàng Ngân đang mặc bộ quần áo tệt trùng đứng trong phòng gây mê,

anh khẽ ngẩn ra.

Hoàng Ngân thấy anh nhìn mình, cô lập tức nở nụ cười khích lệ, còn dí dỏm dùng khẩu hình miệng nói ‘Cố lên’ với anh, động viên tinh thần anh hết sức có thể.

Nhìn điệu bộ cô sinh động hoạt bát như vậy, ánh mắt Cao Dương Thành đen thăm thẳm, khóe miệng bất giác cong lên cười khẽ.

Sau đó, anh chỉ chỉ vào chân anh rồi lại chỉ vào Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân hiểu ý anh, anh đang hỏi thăm ở chân cô.

Bởi vì lúc này cô đang đứng cho nên anh đang lo lắng cho cô.

Trong lòng Hoàng Ngân cảm thấy ấm áp, cô cười càng tươi hơn, giơ tay ra dấu “OK” với anh, để anh yên tâm, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống dãy ghế bên cạnh cửa kính, vươn cổ ra, dán mặt lên lớp kính trong suốt, vừa cười vừa nhìn anh chăm chú.

Bác sĩ Cao cũng cười lại với cô.

Hai người ở hai nơi khác nhau, nhưng không hề có một lời thừa nào.

Lúc này đây, chỉ có đôi phương hiểu được sự tương thông trong lời nói của nhau, cảm giác đó...

Ấm áp, dễ chịu...

Tình yêu không cần biểu đạt bằng lời nói, mãi mãi, chỉ có đôi phương ăn ý mới cho được.

Sự ngầm hiểu ý này, còn khắc cốt ghi tâm gấp vạn lần câu ‘Anh yêu em’.

“Anh hai...”

Anh bỗng nghe tiếng Vũ Phong gọi.

Cao Dương Thành quay sang nhìn anh ta.

Vẻ mặt của Vũ Phong hơi nghiêm trọng, mà những người xung quanh, bao gồm cả Thùy Sam trong đó, đều có cùng vẻ mặt nghiêm trọng, dường như còn mang theo sự bất lực.

Cao Dương Thành nhíu chặt mày.

Nhìn sang màn hình phía bên phải, anh sững sờ nửa giây, trong đáy mắt sâu thẳm lóe lên một tia khác thường, vẻ mặt bỗng nhiên nghiêm trọng lại.

Hoàng Ngân cũng nhận ra không khí áp lực đè nén trong phòng, nhất thời đến cô cũng cảm thấy căng thẳng không dám thở mạnh, bàn tay nhỏ nắm chặt lại, lo lắng quan sát mọi diễn biến trong phòng.

“Tình trạng của bệnh nhân phức tạp hơn so với những gì chúng ta nghĩ...”

Có lẽ mọi người đều không ngờ rằng, sau khi cắt mở hộp sọ, cảnh tượng thấy được chỉ là một phần giống với kết quả CT, một nửa còn lại phần khối u bị che mất nên không hiện thị khu chụp CT...

Mà lúc này..

Tất cả các bác sĩ, bao gồm cả Cao Dương Thành, sắc mặt ai nấy đều vô cùng nghiêm trọng.

Cao Dương Thành bước nhanh đến bàn phẫu thuật, anh đứng ở trước kính soi hiển vi lập thể, chăm chú nhìn mọi thứ bên dưới kính hiển vi...

Hơn mười phút đồng hồ dần trôi qua...

Không khí trong phòng phẫu thuật càng ngày càng đè nén, thậm chí có bác sĩ đã bắt đầu để lộ ra vẻ mặt phiền muộn, duy chỉ có Cao Dương Thành vẫn yên lặng đứng ở trước kính hiển vi, chăm chú nhìn mọi thứ trước mắt, từ đầu đến cuối, không nói một lời.

Cuối cùng...

Anh rời tầm mắt khỏi kính soi hiển vi.

“Anh hai, có hi vọng không?”

Vũ Phong không chờ được hỏi anh.

“2%”

Từ đầu đến cuối trên khuôn mặt anh tuấn của Cao Dương Thành không có quá nhiều thay đổi.

Lông mày Vũ Phong nhíu chặt, nghiến chặt răng, không nói một câu.

Tất cả các bác sĩ đều trầm mặc.

“Mau đưa ra quyết định đi, bệnh nhân không chống đỡ được lâu đâu”

Cao Dương Thành nhắc nhở bọn họ.

Hoàng Ngân không nghe được cuộc hội thoại của bọn họ, nhưng nhìn sắc mặt ai nấy đều trầm mặc, thì cô cũng đoán được chắc là đã xảy ra tình huống khó giải quyết nào đó.

Đỗ Hoàng Ngân nín thở chờ đợi, trái tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô là người hy vọng cuộc phẫu thuật này sẽ thành công hơn bất cứ ai!

Bởi vì đây là cuộc phẫu thuật đầu tiên sau bốn năm rời xa bàn mổ của anh!

Cô hy vọng, Cao Dương Thành có đủ niềm tin vào chuyên môn của mình.

Anh vốn dĩ là một bác sĩ ưu tú có tay nghề cao.

“Anh hai!”

Ánh mắt sốt ruột của Vũ Phong tập trung vào Cao Dương Thành: “Theo như anh nói, bệnh nhân không chống đỡ được lâu, vậy thì anh... làm đi!”

Lời của Vũ Phong khiến cho Cao Dương Thành ánh mắt trở nên căng

thẳng, đẩy mắt hơi dao động...

Nhìn vào mắt cậu ta, anh thấy được sự tin tưởng tuyệt đối của cậu ta dành cho anh.

Hít sâu một hơi, ánh mắt anh trầm xuống, gật đầu: “Được.”

Một chữ nhưng âm vang, mạnh mẽ.

Và, dùng hết những kinh nghiệm tốt nhất học được, anh hạ quyết tâm!

Anh, một khi đã đứng trước bàn phẫu thuật, cho dù bây giờ anh đang mang thân phận của một doanh nhân, nhưng anh cũng là một bác sĩ trị thương cứu người!

Cho nên, khi bệnh nhân còn hy vọng cứu sống, anh sẽ không thoái thác mà bước lên thực hiện!

Thật ra, bốn chữ ‘Sẽ không thoái thác’ không chỉ có anh, mà còn có Vũ Phong nữa.

Đề Cao Dương Thành đứng ra làm bác sĩ chính, một khi bị các bác sĩ ở đây tố giác thì Vũ Phong sẽ phải chịu trách nhiệm tặc trách, hiển nhiên và vì cứu bệnh nhân này, anh ta đã lấy tiền đồ của bản thân ra đánh cược rồi!

Nhưng, là một người làm nghề y nghiêm túc, ưu tú, chẳng phải ai cũng làm vậy sao?

Tính mạng trước mắt, căn bản không đến lượt anh lo trước lo sau.

Cao Dương Thành điều chỉnh máy soi.

“Mọi người chuẩn bị tâm lý, đây sẽ là cuộc chiến dài, thời gian phẫu thuật sẽ không dưới hai mươi tiếng đồng hồ! Đưa tôi băng gạc!”

Anh nói xong, cũng đã điều chỉnh tốt tâm trạng, dùng tư thế chuyên nghiệp nhất đứng bên bàn mổ.

Bàn tay giơ ra chỗ y tá, nhanh chóng, một miếng băng gạc sạch sẽ được

đặt vào lòng bàn tay anh.

Tất cả mọi người đều nở nụ cười hy vọng.

Hoàng Ngân đang trong phòng gây mê, từ sự ngạc nhiên lúc đầu chuyển dần sang sự hưng phấn, đến cuối lại hoàn toàn căng thẳng...

Căng thẳng đến mức hai bàn tay cô áp lên lớp kính, không tách ra được.

Không phải nói là chỉ cần anh đứng bên cạnh chỉ đạo sao? Đến cuối cùng sao lại đích thân thực hiện vậy!

Hoàng Ngân kích động đến mức lệ nóng vòng quanh.

Cô hy vọng bản thân có thể ghi lại khoảnh khắc bác sĩ Cao trở lại phòng phẫu thuật... không có máy ảnh, cũng không có điện thoại, nhưng có trái tim cô!

Cả đời này, hình ảnh này sẽ ghi khắc vào tim cô, không bao giờ quên!

Thời gian hai mươi tiếng đồng hồ, là gian nan, là dài đằng đặc.

Vô số lần y tá ra gọi người nhà bệnh nhân vào, thậm chí người nhà bệnh nhân cũng đã ký vào tờ giấy thông báo bệnh khó qua khỏi rồi.

Mọi người trong phòng phẫu thuật đều nín thở chờ đợi, mồ hôi mỏng rịn ra trên trán mọi người, thể hiện rõ không khí căng thẳng trong phòng phẫu thuật lúc này.

Cao Dương Thành đứng trước kính soi, đầu hơi cúi thấp, tóc mái ngắn cũng chiếu bóng mờ mờ trên trán trắng của anh, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt anh tuấn của anh, chạm trở sự chuyên chú, sự nghiêm túc, sự sùng bái cao nhất đối với nghề nghiệp.

Thời gian dần trôi qua từng chút một...

Lúc sắp đến thời gian kết thúc cuộc phẫu thuật, Hoàng Ngân dường như còn nghe rõ cả tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ cô đang đeo trên tay.

“Tích tắc tích tắc” mỗi một giây như đánh vào tim cô... mãi cho đến khi

phía bên phòng phẫu thuật được cách âm bên kia, hiện lên nét mặt vui mừng của mọi người... Ca phẫu thuật, kết thúc rồi.

Kết quả, vô cùng tốt đẹp!

Mọi người vui mừng vỗ tay tán thưởng thì năng lực chuyên môn của bác sĩ Cao.

Bọn họ đã làm bác sĩ bao nhiêu năm, nhưng lần đầu tiên tận mắt chứng kiến một cuộc phẫu thuật tuyệt vời và hoàn hảo như vậy!

Trong lòng mọi người ai nấy đều ngưỡng mộ!

“Anh hai, cậu không hổ danh là thần tượng của tôi.”

Vũ Phong phấn khích ôm chặt lấy Cao Dương Thành “Cậu bỏ đi tuyệt đối là sự tổn thất lớn nhất đối với ngành y học của chúng ta!

Cao Dương Thành vẫn vậy, nở nụ cười nhẹ, ánh mắt hướng về phía lớp kính trong suốt bên trái, anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ đang mừng rỡ của Hoàng Ngân. Tâm trạng bình tĩnh vừa rồi của anh, dường như nháy mắt đã xao động lên.

“Anh hai, cùng đi ăn cơm đi, tôi đói sắp chết rồi!”

Vũ Phong mời Cao Dương Thành.

-----oOo-----

Chương 240: Ông đây có vợ sắp cưới

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Không được rồi! Tôi đã có người đi ăn cùng rồi.” Cao Dương Thành từ chối thẳng thừng, bỏ khẩu trang và mũ vào thùng rác.

Tâm trạng đột nhiên vô cùng tốt, anh chỉ chỉ vào Thùy Sam: “Cậu đi cùng với Thùy Sam đi, tiện đường đưa cô ấy về nhà luôn!”

Nhấn nhủ xong, anh bước về phía phòng gây mê.

Ban đầu là bước đi bình thường, sau đó giống như là bước chạy về phía đó.

Đẩy cửa ra, nhìn thấy Hoàng Ngân, trong đôi mắt sâu thẳm, điềm đạm của anh có chứa ý cười sâu lắng, anh bước đến gần chỗ cô: “Cùng đi ăn cơm không?”

“Được! Em cũng đang đói!”

Nửa chừng, bọn họ đã ăn một ít đồ ăn lót dạ, nhưng sau hơn hai mươi giờ phẫu thuật, tập trung tinh thần cao độ, bây giờ họ vừa mệt vừa buồn ngủ.

Nhưng ở trước mặt đối phương thì mọi mệt mỏi bỗng chốc đều tan biến đi.

“Ai cho phép em ở đây hai mươi tiếng liền hả, chưa có người nhà bệnh nhân nào có tâm như em đâu.”

Cao Dương Thành nói xong, đưa tay vén vài sợi tóc lòa xòa trên trán cô ra.

Dường như chỉ là một hành động lơ đãng, nhưng lại chứa đầy sự ấm áp ẩn ý giữa đôi tình nhân.

“Cuộc phẫu thuật thế nào? Thành công chứ?”

Mặc dù Hoàng Ngân đã đoán được kết quả, nhưng cô ấy vẫn muốn xác nhận lại nó.

“Ừm, bước đầu mà nói, là rất thành công rồi!”

Bác sĩ Cao cười cười, gật đầu xác nhận.

Sau bốn năm, lần đầu tiên Hoàng Ngân thấy lại được nụ cười tươi sáng như vậ của anh,... trái tim khẽ run run, suýt nữa thì rơi nước mắt.

Đi cà nhắc đến vòng tay qua ôm cổ anh, khuôn mặt cô vùi sâu vào lồng

ngực anh, kích động nói: “Anh là bác sĩ giỏi nhất mà em từng gặp, mãi mãi chỉ có một!”

Lời nói này của cô làm Cao Dương Thành vô cùng cảm động.

Khuôn mặt vui sâu vào trong tóc của cô, tham luyến mùi hương đặc biệt trên người cô và sự ấm áp mềm mại trong lòng này.

.....

Cuối cùng, Hoàng Ngân được Cao Dương Thành bế đưa ra khỏi bệnh viện.

Bốn giờ sáng.

Mặt trời vẫn còn đang trốn sau đám mây, chưa ló dạng.

Dọc đường đi của bệnh viện, đèn đường màu vàng nhạt vẫn còn bật.

“Có mệt không?”

Hoàng Ngân nằm trên lưng anh, hỏi.

Cái miệng cười sắp ngoác đến tận mang tai rồi.

Nói thật thì, gặp lại sau bốn năm, Hoàng Ngân cũng không ngờ rằng cô và anh lại có ngày ở gần nhau như thế này... cho dù chỉ là một giờ một khắc, cũng quả thật...

Rất đẹp, rất đẹp!!

“Em bây giờ nặng bao nhiêu kg vậy?”

Bác sĩ Cao giọng điệu chê bai hỏi Hoàng Ngân.

“Anh hỏi làm gì?”

Hoàng Ngân liếc mắt một cái, cô vươn người nhào ra phía trước anh, nghiêng đầu, nhìn anh, buồn bã nói: “Anh chê em béo à?”

Mái tóc vàng dài đổ xuống như thác, gió sáng sớm thổi, lướt qua hơi thở của Cao Dương Thành, mùi hương trong lành tươi mát lan ra, khẽ làm trái tim anh rung động..., bỗng nhiên, anh thất thần.

Lúc tỉnh táo lại, anh xúc Hoàng Ngân lên, rồi khẽ cười nhẹ: “Em gầy mà, sau này phải ăn nhiều lên một chút.”

Hoàng Ngân hơi ngẩn ra, phút chốc sau, cô nở nụ cười.

“Ừm.”

Cô gật gật đầu, thừa nhận lời của anh.

Hai người lái xe tìm một khách sạn trên đường, vì vẫn còn vào sáng sớm nên đến các hàng quán ven đường cũng chưa mở.

Hoàng Ngân đói bụng kêu ùng ục, Cao Dương Thành quay đầu xe, quyết định đi thẳng về nhà của anh.

“Giờ này chỉ có về nhà nấu cơm thôi.”

Cao Dương Thành đề nghị, nghiêng đầu nhìn chăm chú Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân cũng nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt lóe lên một cái, gật đầu “Vâng.”

Về đến nhà, thím Trần vẫn còn chưa dậy, hai người bọn họ tự nấu hai bát mì đơn giản, ăn qua loa là xong.

Ăn xong bữa sáng, cũng chưa đi ngủ ngay được, hai người lại làm ấm trà, ngồi ở ngoài ban công ngoài trời gần biển, vừa nghe tiếng gió biển, vừa uống trà. Ánh nắng màu vàng dần chiếu tia nắng rực rỡ qua đám mây, giống như phủ lên khuôn mặt hai người một tầng sa mỏng màu vàng, ấm áp, óng ánh...

Hai người đều đang lim dim.

Dường như có một ảo giác rằng hạnh phúc như thế này là muôn đời!

Lúc cô bừng tỉnh, anh đang nắm chặt tay cô, đặt vào lòng bàn tay mình,

ôm chặt lấy... cái nắm này, không nỡ rời ra.

Anh nhắm mắt lại, dưới tia nắng mai nhàn nhạt, anh nắm lấy tay Hoàng Ngân, dần dần chìm vào giấc ngủ

Hoàng Ngân nghiêng đầu nhìn anh.

Lại nhìn tay trái và tay phải của cô và anh đan chặt vào nhau, khóe miệng cô không kìm được mà nở nụ cười nhẹ, an yên... sau đó, cô học anh, nhắm mắt lại, ngủ.

Lúc thím Trần tỉnh dậy, đi vào phòng khách, vừa quay đầu sang thì nhìn thấy hai người đang chìm sâu vào giấc ngủ trên ghế ngoài ban công.

Nhìn sang hai bàn tay đang nắm chặt vào nhau, khiến cho thím Trần nhìn thấy cũng không kìm được mà lộ vẻ xúc động.

Rốt cuộc hai người phải yêu nhau đến đâu, mới có thể thể hiện ra tình cảm ấm áp đến thế?

Một quãng ánh sáng vàng mặt trời, chậm rãi chiếu lên nơi hai bàn tay đang đan vào nhau, rồi ánh nắng chiếu lên khuôn mặt đang ngủ say của hai người... Khoảnh khắc đó, đến thím Trần dường như cũng cảm nhận được tình cảm sâu sắc của hai người đó, là hạnh phúc.

Bà ấy nở nụ cười thật lòng.

Lần đây thấy cậu ấy, gần với ánh mặt trời và gần với hạnh phúc như vậy... cuối cùng thì ông trời cũng không bạc đãi cậu ấy!

Sau khi thay đồ xong, Thùy Sam đi từ trong phòng phẫu thuật ra.

Không xa phía trước mặt, Vũ Phong vẫn đang thảo luận sôi nổi với các bác sĩ vừa cùng tham gia phẫu thuật về những điểm đặc sắc trong ca phẫu thuật này.

Bởi vì quá thành công, tất cả mọi người đều hô hào Vũ Phong mời cơm.

“Không thành vấn đề, nhưng sáng nay thật sự không được! Để hôm khác nhé, tất cả mọi người đều mệt rồi, cứ về nghỉ ngơi trước đi!”

Vũ Phong tìm lý do từ chối.

Ánh mắt anh vô thức nhìn thoáng về phía sau, anh thấy một cô gái đang cúi đầu đi, như thất thần chậm rãi bước về phía anh, anh cũng vô thức bước chậm lại.

Cuối cùng, anh dừng lại ở hành lang, đợi cô.

Các bác sĩ khác cũng hiểu ra, mặc dù biết Vũ Phong có một “cô bạn gái” xinh đẹp, nhưng tin đồn giữa anh và Thùy Sam cũng đã có từ nhiều năm nay, đương nhiên biết mối quan hệ của hai người này không đơn giản, cho nên mọi người vội vã rời khỏi hành lang, bước vào trong thang máy, không quấy rầy hai người.

Thùy Sam cũng không ngờ tới Vũ Phong đột nhiên dừng lại.

Vừa ngẩng đầu cô liền thấy anh đứng ở đó chờ cô.

Ánh mắt anh nhìn thẳng vào cô, không chớp mắt.

Đôi mắt sắc bén như chim ưng, như muốn nhìn thấu cô.

Thùy Sam cắn chặt môi dưới, nhất thời cô đứng nguyên tại chỗ, nhìn anh, không biết nên làm sao cho phải.

Rốt cuộc cô nên làm bộ thân nhiên tới chào hỏi với anh, hay nên làm như không thấy anh, mà đi thẳng?

Lúc Thùy Sam còn đang ngơ ngác, bỗng nhiên bàn tay cô bị nắm chặt lại, đợi cô phản ứng lại thì cả người đã bị Vũ Phong kéo về phía trước.

“Cùng ăn sáng.”

Vũ Phong nói.

Thùy Sam còn chưa biết phải làm sao cho đúng.

Nhưng lý trí mách bảo cô rằng, cô nên từ chối.

“Không cần đâu! Tôi về nhà tự nấu ăn là xong!”

Cô theo bản năng khê vùng ra, nhưng cũng không vùng ra được.

Thật ra, Thùy Sam cho rằng, sau khi nói với anh những lời đó, với tính cách kiêu ngạo của Vũ Phong, ít ra cũng phải nửa tháng không thèm để ý đến cô mới phải... nhưng không ngờ, anh cũng không nóng tính như cô nghĩ.

Thật ra, Thùy Sam không biết rằng, đây là lần đầu tiên trong gần ba mươi năm cuộc đời của Vũ Phong, bỏ qua sĩ diện mà bám lấy một người con gái, cũng là lần đầu tiên anh nổi giận với một cô gái, nhỏ tuổi như vậy... với tính cách của anh, nếu bị một cô gái lên tiếng dạy dỗ như hôm qua thì chắc cả đời này có chết anh cũng không bao giờ qua lại với cô gái đó nữa!

Đương nhiên, cả đời này anh cũng chỉ như vậy với Dương Thùy Sam.

“Vậy tôi về nhà ăn với em.”

Vũ Phong lại dùng công phu mặt dày rồi.

“Không được.”

Thùy Sam liền vội vàng từ chối: “Tôi với một bạn nữ nữa thuê phòng chung, anh qua không tiện”

Những gì cô nói là thật.

“Vậy em về nhà tôi.”

Giọng điệu của Vũ Phong như không cho cô phản đối.

Không biết là vì sao, Thùy Sam nghe thấy câu nói đó, trong lòng hơi đau nhói.

Cô nghĩ tới vợ sắp cưới của anh.

Xinh đẹp đến mức đi đến đâu cũng là trung tâm sự chú ý!

“Vũ Phong, anh đừng như vậy!”

Thùy Sam dừng bước, không chịu tiến thêm một bước nào.

Vẻ mặt cô lạnh nhạt nhìn người đàn ông trước mặt, trong mắt không có cảm xúc dư thừa, cô mấp máy môi, vẻ mặt bất đắc dĩ hỏi anh ta: “Chúng ta không thể làm bạn bè bình thường, qua lại bình thường được sao?”

“Có thể qua lại bình thường, nhưng không thể giống bạn bè bình thường được!”

Thái độ của Vũ Phong cứng rắn, anh lườm cô.

Anh nắm chặt tay cô, không chịu buông.

Sự tức giận lò mò nơi giữa lông mày của anh bị anh đè lại, không bộc lộ ra ngoài.

“Qua lại bình thường?”

Thùy Sam không biết sao anh có thể dễ dàng nói ra bốn chữ đó.

“Theo quan điểm của anh, thế nào là qua lại bình thường? Anh muốn qua lại bình thường, là vui vẻ ở bên nhau, hay là vui vẻ chơi đùa mà thôi?”

Thùy Sam cảm thấy bị anh giày vò như vậy, vô cùng mệt.

Thân thể mệt, trong lòng càng mệt mỏi hơn.

Vũ Phong không trả lời, nhưng vẫn cắn chặt hàm răng, gắt gao nhìn chăm chăm cô.

Lực nắm tay cô, càng ngày càng mạnh hơn!

“Tôi mệt rồi... Xin anh buông tha cho tôi!”

Thùy Sam giăng ra.

Vũ Phong không chịu buông tay, ngang ngược lôi kéo cô, đi nhanh về phía trước.

Khuôn mặt đẹp trai tuấn tú, sầm lại như sắp nổi bão.

“Vũ Phong!”

Thùy Sam mắt không chế hét lên, động tác giãy ra càng lúc càng mạnh.

Cô tức giận hét to với anh ta: “Rốt cuộc phải làm sao, anh mới chịu buông tha cho tôi! Rõ ràng đã có vợ chưa cưới, tại sao còn muốn hét lần này tới lần khác đùa giỡn tôi? Trong lòng anh, tôi rốt cuộc là gì chứ?!”

Thùy Sam hét lên như người điên.

Hét xong, viền mắt đỏ ửng, nước mắt tuôn như mưa... Muốn nhịn mà không nhịn được.

Sự tức giận mất kiểm soát của cô làm Vũ Phong hoàn toàn ngây người.

Không phải do phản ứng mạnh mẽ của cô, mà là vì lời cô nói.

Vũ Phong đột nhiên dùng sức, kéo mạnh Thùy Sam trước mặt vào lòng, bàn tay lớn ngang ngược nâng khuôn mặt cô lên, ép cô đón nhận ánh nhìn sắc bén của anh ta: “Là tên khốn nào nói với em, tôi có vợ sắp cưới?”

Đôi mày thanh tú của Thùy Sam cau lại, ánh nhìn lơ mờ đón lấy đôi mắt đen thẳm của anh: “Cần người khác nói cho tôi sao?”

Cô nói rồi hất tay anh ra.

Cô không nhìn tiếp được vào đôi mắt đầy thu hút của anh nữa, khẽ quay mặt tránh sang, nói: “Tôi gặp cô ấy rồi!”

“Vớ vẩn!!”

Vũ Phong mắng một câu.

Tiếp đó, bàn tay anh càng bóp chặt cầm cô hơn, trong đáy mắt có sự sốt

ruột: “Cô ta trông như thế nào? Tên là gì, nói cho tôi, tôi lập tức bắt cô ta đến đối chất!”

“Tôi không biết!”

Thùy Sam rối loạn: “Tôi chưa gặp trực tiếp cô ấy, tôi chỉ...”

Cô cắn cắn môi, có chút lúng túng.

“Chỉ là gì?”

Vũ Phong ép hỏi.

Thùy Sam rớt cuộc nói: “Ngày đó tôi vô tình nhìn thấy hai người ở trong văn phòng liếc mắt đưa tình...”

Lời Thùy Sam nói, làm cho Vũ Phong sững sốt hồi lâu.

Thấy Vũ Phong lưỡng lự, Thùy Sam càng tin tưởng vào suy đoán của bản thân.

Trong lòng đau xót, giùng giảng vùng ra khỏi lòng anh, lại bị Vũ Phong ôm chặt từ phía sau bá đạo chặn ngang kéo trở lại.

“Vũ Phong--”

Thùy Sam tức giận hét lên.

-----oOo-----

Chương 241: Có hài lòng với kết quả không

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nước mắt không tìm được nữa "tí tách tí tách" tuôn trào ra.

Nhưng không ngờ nụ hôn khiêu khích của Vũ Phong lại không biết xấu hổ mà tiếp tục rơi lên mái tóc cô.

Đầu lưỡi ẩm ướt ngậm lấy dải tai mềm của cô, tùy tiện mút cắn: "Sam à..."

Anh khàn giọng khẽ gọi tên cô.

Hai chữ, câu gọi đơn giản quen thuộc, lại giống như một con dao sắc, đâm thẳng vào trái tim Thùy Sam.

Toàn bộ sức lực của cô đều đã bị người đàn ông này làm cho cạn kiệt, lúc này, cô vô lực đứng đó, để mặc anh ta tùy ý trên người cô, mà nước mắt của cô tuôn xuống như mưa, càng rơi càng nhiều... cảm nhận được giọt nước mắt nóng hổi của cô, động tác hôn của Vũ Phong mới dừng lại.

Vội vàng giữ chặt cô, để cô đối diện với anh.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch không sức sống của cô, tâm trạng vui mừng của Vũ Phong bỗng chốc bị thay thế bởi sự áy náy.

"Cô gái mà em nhìn thấy hôm đó, có phải là mặc một bộ váy dài màu đỏ không? Mái tóc màu nâu dài đến eo?"

Vũ Phong hỏi cô, muốn lau nước mắt cho cô, lại bị Thùy Sam chẳng muốn, tránh đi.

"Không được tránh anh!"

Giọng điệu Vũ Phong ngang ngược, không cho cô làm trái.

Một tay anh nắm lấy cằm cô, ghé sát khuôn mặt anh tuấn lại, anh dùng môi hôn khô nước mắt của cô.

"Đừng... đừng như vậy..."

Thùy Sam muốn trốn, bàn tay nhỏ đẩy ngực anh ra, hơi thở gấp gáp: "Vũ Phong, anh không nên như thế... xin anh, đừng có như vậy, được không?"

Thùy Sam khóc càng lớn hơn, giọng nói mềm mại lại bắt đầu run rẩy.

Anh có biết rằng, sự dịu dàng, dây dưa này của anh, khiến cô không thể chống đỡ.

Càng như vậy, cô càng sợ hãi.

Vũ Phong lưu luyến rời môi anh khỏi khuôn mặt cô "Em trả lời anh trước đã, cô gái em gặp có đúng như anh tả không?"

"Đúng..."

Thùy Sam hít sâu một hơi, lồng ngực đau nhói, hơi hơi rõ ràng.

Sau khi nghe câu trả lời của cô, Vũ Phong cong môi, bật cười.

Hơn nữa, càng cười càng lớn, cuối cùng không nhịn được bật cười ha hả.

Nhìn Vũ Phong cười như hâm, Thùy Sam đột nhiên bỗng thấy hơi bối rối...: "Anh... anh cười cái gì??"

Vũ Phong vẫn chưa ngừng cười.

"Anh đừng cười nữa!"

Thùy Sam chán nản đấm vào ngực anh.

Đột nhiên, cô chẳng còn sức nữa.

Cảm thấy với chuyện này, cô hơi mơ hồ.

"Vũ Phong"

Cuối cùng, thấy cô hơi buồn bực, Vũ Phong mới kiềm chế bản thân ngừng cười.

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, kéo cô về phía thang máy: "Đi, anh dẫn em đi tìm đáp án"

"Đáp án gì?"

"Cô gái rớt cuộc kia là ai."

Vũ Phong trả lời.

Thùy Sam trầm mặc.

Cô cắn chặt môi dưới.

Vũ Phong kéo cô đi vào thang máy.

Anh vươn tay ra ôm kéo cô vào lòng, khuôn mặt anh áp lên khuôn mặt giàn dụa nước mắt của cô.

"Cho nên, mấy hôm nay em giận đối với anh, là vì em ghen à?"

Được thôi! Vũ Phong thừa nhận, tâm trạng của anh bây giờ tốt đến mức không còn từ nào để hình dung nữa.

Thùy Sam nhăn nhó giãy dụa: "Anh... đừng như thế..."

Mặt cô đỏ lên, tim đập thình thình "Bị người khác nhìn thấy, sẽ bị hiểu lầm đó!"

"Hiểu lầm cái gì? Em vốn dĩ là người phụ nữ của anh!"

Vũ Phong nói xong còn làm bộ muốn ôm cô càng chặt hơn.

Anh ôm chặt Thùy Sam vào lòng, tiếp tục truy hỏi: "Thật không ghen à?"

"Tôi không hiểu anh đang nói gì."

Thùy Sam chột dạ giả ngốc.

Vũ Phong cười toe toét, vẻ hạnh phúc trên mặt không che giấu được nữa: "Anh coi như em thừa nhận rồi nhé!"

Thùy Sam hiển nhiên không ngờ rằng Vũ Phong lại dẫn cô về nhà anh.

Nhưng càng không ngờ, vừa vào nhà cô đã trông thấy cô gái nọ đang mặc một bộ đồ ngủ in nhân vật hoạt hình, mắt nhắm mắt mở đi từ phòng

ngủ ra.

Lúc nhìn thấy cô ấy, Thùy Sam ngẩn ra, một giây sau, cô muốn chạy.

"Anh Vũ Phong, anh âm ỉ gì thế hả? Bây giờ mới mấy giờ mà đã gọi điện bảo em dậy... ơ? Đây là... chị dâu?" Lê Tịch Nhi vốn đang mắt lim dim, tóc tai buông xõa, trông vô cùng buồn ngủ, sau khi nhìn thấy sự xuất hiện bất ngờ của Thùy Sam, cơn buồn ngủ bay biến, nét mặt lim dim bị thay thế bằng sự vui mừng.

Thùy Sam nghe cô ấy gọi một tiếng "chị dâu", cô ngẩn cả người.

"Sam, giới thiệu với em, đây là em họ của chúng ta, Lê Tịch Nhi."

Vũ Phong kéo Lê Tịch Nhi đến trước mặt Thùy Sam.

"Em họ chúng ta", cách dùng từ nhẹ nhàng của Vũ đại thiếu gia, chuẩn xác ghê!

"Em..họ?"

"...."

Thùy Sam bối rối.

"Đúng! Là em họ!"

Vũ Phong gật đầu với vẻ đương nhiên là thế, rồi đẩy đẩy vai Lê Tịch Nhi: "Mau, chào hỏi chị dâu em đi."

"Em chào chị!"

Lê Tịch Nhi vội vàng niềm nở cười cười bước lên nắm tay Thùy Sam: "Chị dâu, trăm nghe không bằng một thấy! Mấy năm nay, anh cứ nhắc đến chị trước mặt em hoài, làm tai em sắp đóng kén đến nơi rồi!"

Thùy Sam bị cô ấy một câu chị dâu, hai câu chị dâu, làm cô cảm thấy hơi ngại: "Tịch Nhi, em gọi tên chị Thùy Sam là được, rất vui được gặp em."

Cô da mặt mỏng, mới mấy câu đã làm mặt cô đỏ bừng lên.

Lê Tịch Nhi nghe thấy vậy, liếc sang anh trai cô, nhìn có chút hả hê.

"Ồ! Xem ra anh em làm việc này không đến nơi đến chốn rồi!"

Vũ Phong nắm lại tay Thùy Sam từ trong tay Tịch Nhi, đuôi cô ấy: "Đi, đi ngủ đi!"

Lê Tịch Nhi bĩu môi, không vui nói: "Em mới nói chuyện với chị dâu chưa được đôi câu!"

Miệng thì phàn nàn nhưng vẫn ngoan ngoãn quay về phòng ngủ tiếp tục giấc nồng.

Hiểu chuyện như cô ấy tất nhiên sẽ không làm "bóng đèn" của hai người họ.

Lê Tịch Nhi đi rồi.

Trong phòng chỉ còn lại Thùy Sam và Vũ Phong.

Hai người nhìn nhau.

Vũ Phong nhướn mày, khoe miệng cong lên nụ cười dụ hoặc: "Em hài lòng với kết quả này không?"

"Gì cơ?"

Thùy Sam chớp mắt giả ngây.

Vũ Phong tất nhiên biết cô xấu hổ, ngại thừa nhận, cho nên cũng không ép cô, chỉ néo néo cầm cô coi như trừng phạt: "Sau này có chuyện gì không vui đều phải nói ra, đừng để trong lòng, một người cứ ngốc nghếch cái kinh, không tốt cho cả hai, biết chưa?"

Giọng nói trầm thấp dịu dàng của anh làm lòng Thùy Sam xao động.

Mà sau đó, cô như ma xui quỷ khiến thế nào, gật đầu.

Cái gật đầu thừa nhận của cô, đối với Vũ Phong mà nói giống như được

cho một viên thuốc hưng phấn, anh lập tức thấy phấn khởi hẳn.

Cánh tay anh vươn ra ôm Thùy Sam vào lòng.

Còn chưa đợi cô phản ứng lại, một nụ hôn nóng bỏng mạnh mẽ áp lên môi cô.

Mạnh mẽ mà nguy hiểm.

"Dương Thùy Sam, người đàn ông như anh, dám lấy cả đời anh ra cược, chơi với em trò chơi điên cuồng này! Còn em? Dám không?"

Thùy Sam chăm chú nhìn khuôn mặt anh tuấn nghiêm túc trước mặt, trong lòng, khẽ dao động...

Dường như, trong lòng cô có một thứ ngọt như mật đang tan ra, lan nhanh, khiến trái tim cô, cũng như được nếm ngọt.

Hơi thở cô gấp gáp, không ổn định...

Nhịp tim của cô đập càng nhanh hơn.

Đôi mắt trong trẻo nhìn chăm chú người đàn ông trước mặt, không chớp mắt...

Bất tri bất giác, đáy mắt cô nhiễm một tầng sương mù...

"Em có thể tin anh không?"

Cô vẫn có quá nhiều điều không chắc chắn.

Lúc này, đầu óc cô toàn là hoang mang, bối rối...

"Đợi chút"

Vũ Phong nói xong, khẽ buông Thùy Sam ra, bước nhanh lên lầu, đi về phía phòng ngủ của anh.

Một lúc sau anh bước ra, lại rảo bước xuống lầu, kéo tay Thùy Sam ra ngoài.

"Đi đâu thế?"

Thùy Sam hoàn toàn không hiểu cho nên đầu óc mơ hồ.

Không có được đáp án, cô bị anh kéo ra ngoài, đưa lên xe.

Xe đi về phía chung cư mà Thùy Sam thuê.

Bình thường phải đi mất hai mươi phút, mà giờ anh lái chưa đến mười phút đã tới, cũng may con đường này không đông xe.

"Em đi lên lấy chứng minh thư và sổ hộ khẩu xuống đây!"

Vũ Phong tháo dây an toàn cho cô.

Thùy Sam xuống xe, đầu óc mơ hồ nhìn anh trừng trừng "Để làm gì?"

"Nói cho em biết thế nào là tình yêu!"

-----oOo-----

Chương 242: Kết hôn thật rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

"..."

"Mau lên đi!"

Thùy Sam cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ lạ, nhưng mà đến cuối cùng, ma xui quỷ khiến thế nào cô vẫn đi vào chung cư.

Dùng tốc độ nhanh nhất, lấy chứng minh thư và sổ hộ khẩu ra, cô cho vào túi xách, sau đó lại "cộc cộc" chạy xuống lầu.

Cô vừa chạy, vừa thở hổn hển.

Cũng không phải là do phé quản yếu, mà là tim cô đang cảm thấy áp lực.

Chúng mình thư... sổ hộ khẩu...

...

Thực ra, về sau mỗi lần nhớ lại chuyện này, Thùy Sam cảm thấy trong lòng cô thật ra đã sáng tỏ, đã hiểu rõ mục đích của anh, nhưng mà...

Cuối cùng, cô vẫn bị anh lừa lên con thuyền này!

Cô nghĩ, có lẽ, thực ra là cô...tự nguyện!

Nhưng, điều khiến cô được an ủi là, vì sự "tự nguyện" này, cô mới không lỡ cơ hội được hạnh phúc bên anh.

Tuy nhiên....

Sự "tự nguyện" này có hơi điên cuồng!!

.....

Trước công Ủy ban nhân dân.

"Anh... anh đùa à?"

Thùy Sam chỉ cảm thấy tim đập nhanh dữ dội, trái tim như sắp nhảy vọt ra khỏi lồng ngực.

Vũ Phong vui vẻ nhéo nhéo mặt cô: "Chuyện cả đời, anh đây không đùa với em."

Anh nói xong, anh tháo dây an toàn, xuống xe, vòng sang bên kia, mở cửa xe cho Thùy Sam, rồi lại tháo dây an toàn cho cô gái đang ngơ ngác, sau đó nắm lấy tay cô kéo ra khỏi xe

"Tôi... tôi không ra..."

Cô hơi hoảng, loạn hết cả lên...

"Chuyện này không do em."

Vũ Phong ôm ngang người cô xuống.

"A..."

Thùy Sam theo bản năng vòng tay ôm chặt cổ anh, ảo não nhìn anh: "Ủy ban nhân dân còn chưa mở cửa!"

"Yên tâm, ông đây muốn kết hôn, ai dám không mở cửa?"

Vũ Phong cười cười, ôm Thùy Sam đi về phía cổng sắt.

"Ai muốn kết hôn? Tôi không muốn, tôi không muốn."

Thùy Sam kháng nghị, nhưng đến cuối cùng, cô vẫn ngoan ngoãn ngồi vào trước máy chụp ảnh.

Cô cảm thấy lúc này chắc chắn là đầu óc cô bị mê muội rồi, nếu không thì là bị kẹp vào cửa, còn nếu không thì chắc chắn là bị lừa đảo!

Tóm lại, cô lúc đó, chắc chắn là không bình thường!

Bên ngoài, trời còn đang tờ mờ sáng.

Trong Ủy ban nhân dân, vì có nhân vật lớn muốn vội vàng đăng ký kết hôn, cho nên các nhân viên còn đang trong mộng đã bị sếp lôi hết dậy.

Thợ chụp ảnh đã chuẩn bị xong xuôi.

Vũ Phong rất đẹp trai, miệng cười toe toét trước ống kính.

Thùy Sam...

Ừm, cũng vô cùng xinh đẹp ngồi ngay ngắn bên cạnh!

"Nào, cười cái nào..."

Thợ chụp ảnh nhắc nhở hai người.

Vũ Phong cười tươi hơn.

"Cười nào..."

Thợ chụp lại nhắc nhở.

Khóe miệng quyến rũ của Vũ Phong đã sắp kéo tới tận mang tai rồi.

Mà, thợ chụp ảnh vẫn chưa hài lòng.

"Cười nào..."

"...."

Cuối cùng Vũ Phong cũng phát hiện ra manh mối.

Anh quay đầu sang nhìn cô gái bên cạnh.

Anh nhìn cô, khuôn mặt, biểu cảm...

Khuôn mặt không vô cảm hơn được nữa, lờ mờ còn nhìn thấy mi mắt và khóe miệng còn đang run run.

"Nào, cô gái, cười một cái! Đây là lúc nên vui nhất trong cuộc đời, đừng căng thẳng, đến lúc chụp lên không đẹp!"

Nghe thợ chụp ảnh nói vậy, Thùy Sam mới hơi khẽ động khóe môi.

Không biết là vì sao, nhìn dáng vẻ này của Thùy Sam, Vũ Phong cảm thấy vô cùng buồn cười.

Vừa hứng lên, cũng chẳng quan tâm thợ chụp ảnh trước mặt, anh cúi đầu hôn lên môi Thùy Sam một cái.

Thùy Sam phản ứng lại, cúi anh, xấu hổ đâm thùm thụp vào ngực anh:
"Lưu manh!"

"Khụ khụ khụ!"

Thợ chụp ảnh hình như không nhìn tiếp được nữa "Chúng ta vẫn nên chụp ảnh trước đã!"

Lúc này, Thùy Sam mới dần thả lỏng được tâm trạng đang căng thẳng.

Vũ Phong đặt tay cô vào lòng bàn tay anh, nắm thật chặt...

Anh như muốn truyền hết sự an tâm này sang cho cô gái bên cạnh.

Thật ra, mãi đến sau này, Vũ Phong nhớ lại chuyện đó, anh cũng không rõ vì sao hôm đó Thùy Sam lại thật sự đi theo anh vào Ủy ban nhân dân.

Anh nghĩ, có lẽ...

Đó chính là yêu!

Tuy nhiên, cô chưa từng nhắc từ này với anh!

Mãi đến khi hai người cầm trong tay quyển sổ đỏ đi từ Ủy ban nhân dân ra, trời đã sáng tỏ.

Mặt trời rực rỡ từ từ nhô ra sau đám mây, ánh nắng bao trùm lấy hai người đang đứng trước cổng.

Vũ Phong vui vẻ cười không khép miệng lại được.

Vừa ra, anh đã ôm Thùy Sam hưng phấn xoay mấy vòng ở quảng trường trước cổng Ủy ban nhân dân.

Mãi đến lúc nghe Thùy Sam kêu chóng mặt, anh mới bình tĩnh lại cảm xúc, đặt cô xuống.

Sau đó, là nụ hôn đầy dứa triền miên, bao phủ lấy cô.

Thùy Sam thở hổn hển, đầu tóc rối rắm.

Mãi lâu sau cô cũng chưa tỉnh táo lại.

Thế mà cô... cứ thế... bán cuộc đời mình đi rồi sao?

Hơn nữa, còn bán cho người đàn ông này?

Hơn nữa, chỉ tốn có ba mươi nghìn ít ỏi?

Không, không đúng, là mười lăm nghìn! Mười lăm nghìn kia là của anh ta!

"Trời...."

Thùy Sam than thở, mắt giật giật, nhìn chằm chằm cuốn sổ đỏ chói mắt trong tay, vẫn còn lẩm bẩm: "Tôi.. tôi... vừa làm gì?"

Vũ Phong không vui lắm với phản ứng này của cô.

Anh bá đạo nâng khuôn mặt Thùy Sam lên, nhẹ nhàng vỗ nhẹ hai cái vào má cô, ý bảo cô tỉnh táo lại đi: "Dương Thùy Sam, bây giờ anh đây trình trọng tuyên bố, từ hôm nay trở đi, mỗi một khoảnh khắc trong cuộc đời của em, đều thuộc về anh! Dương Thùy Sam, em là vợ của anh rồi!"

Câu cuối cùng, anh hưng phấn cao giọng hét lên.

Sau đó, anh nâng mặt cô lên, lại mừng rỡ hôn cô đắm đuối.

Thùy Sam lúc này cuối cùng mới lấy lại tỉnh táo.

Mọi thứ vừa xảy ra, không phải là mơ...

Mà là, sự thật!

Sự thật đáng sợ.

Cô hoang mang nhìn Vũ Phong...

"Chúng ta... kết hôn thật rồi à?"

Cô cúi đầu, nhìn quyển sổ đỏ trong tay, quả thực không dám tin.

Vẻ mặt ngơ ngác của cô làm Vũ Phong vừa tức vừa buồn cười, không phí sức với cô nữa, anh bế ngang cô lên đưa vào trong xe.

Cô cần thời gian để chấp nhận sự thật này!

Còn anh, vô cùng cần thời gian và không gian để ân ái, triền miên với vợ anh!

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết vẫn phải đợi cô... tiêu hóa tin tức xong, chấp nhận sự thật xong, đồng ý!

Vũ Phong khởi động xe, lái về phía khu biệt thự.

Tay phải nắm lấy tay Thùy Sam, không dám buông.

Mà Thùy Sam vẫn cứ nhìn chăm chăm quyền sở trong tay, mặt không biểu cảm, chẳng nói gì cả.

Hồn như bay tận lên chín tầng mây rồi

"Vợ à, em không có gì muốn nói với chồng em à?"

Vũ Phong kéo kéo tay Thùy Sam.

Thùy Sam giật mình tỉnh lại.

Vợ? Chồng...

Thùy Sam chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt "Em.. xưng hô này, em... em chưa quen!"

"Vậy thì từ từ quen, dù sao thì chúng ta cũng có thời gian cả đời...."

Vũ Phong tốt tính nói.

Khẽ nắm chặt bàn tay Thùy Sam, giống như nắm chặt vật báu.

"Chúng ta đang đi đâu đây?"

Thùy Sam quay sang nhìn anh.

Từ lúc lên xe đến giờ cuối cùng thì cô cũng nhìn thẳng anh một lần.

Vũ Phong vui mừng, điều chỉnh lại tư thế.

"Đương nhiên là về nhà ngủ"

"Về nhà?"

Thùy Sam ngẩn ra, sau đó phản ứng lại, mặt đỏ lên "Em.. hay là anh đưa em về chung cư trước đã! Em... em về chung cư ngủ..."

"Thùy Sam lúc này mới ý thức, cô và anh, kết hôn vội!"

Hơn nữa...

Còn là kết hôn khi chưa được sự đồng ý của bất cứ vị phụ huynh nào!

Hơn nữa, còn là khi chưa thông báo cho bất cứ người thân, bạn bè nào!

Trời ơi..

Rốt cuộc cô vừa làm ra quyết định điên rồ gì vậy?!

"Vừa kết hôn sống riêng à?"

Vũ Phong vẻ mặt đau khổ: "Em có nên quan tâm một chút đến cảm xúc của chồng em không?"

Em... em chưa thích ứng kịp..."

Thùy Sam bối rối không biết làm sao.

"Thôi được."

Vũ Phong xoa mặt cô "Vợ của anh, anh nên nhường, anh cho em thời gian làm quen."

"Cám ơn..."

Thùy Sam khách sáo nói.

Trong lòng, hơi bối rối, nhưng cũng âm áp.

Một ngày này đối với Thùy Sam mà nói, quả thực là một ngày mệt mỏi

buồn ngủ.

Cô nằm trên giường, xoay trái xoay phải, khó ngủ.

Ro ràng là cơ thể mệt mỏi nhưng lại không thể nào ngủ được.

Quyển chứng nhận kết hôn vẫn trong tầm mắt cô, mà cô, vẫn không dám tin.

Mọi thứ vô cùng không chân thực.

Cô trước đây rõ ràng là vô cùng kháng cự đối với người đàn ông này, thậm chí tình cảm đối với anh... cho dù đến bây giờ cô vẫn chưa xác định, nhưng mà...

Vậy mà cô, cô thật sự kết hôn với anh rồi!!

Thùy Sam ngơ ngác nhìn lên trần nhà, tim đập liên hồi, chưa từng chậm lại.

Cô nghĩ, có phải trong tiềm thức cô sớm đã có tình cảm với người đàn ông này, chỉ là, bản thân cô chưa phát hiện ra thôi.

Hoặc là thật ra từ lâu cô đã phát hiện được nhưng cô không muốn thừa nhận mà thôi

"Điên rồi, điên rồi!"

Thùy Sam cảm thấy suy nghĩ cô không được bình thường.

Chuyện này có thể đổi ý không?

Đương nhiên, không thể!

Nhưng mà, cô biết nói chuyện này với người nhà thế nào đây?

Cầm quyển sổ đỏ đến nói với mẹ, rằng con kết hôn rồi à?

Còn ba mẹ của Vũ Phong nữa...

Nghĩ đến là đau đầu!

Hoàng Ngân vừa tỉnh lại đã nhận được tin nhắn của Thùy Sam, nhìn dòng tin nhắn trước mặt, cô không dám tin vào mắt.

Nội dung tin nhắn, rất đơn giản.

Em kết hôn rồi.

Sau đó có một bức ảnh gửi kèm... là ảnh giấy chứng nhận kết hôn!

Không cho Hoàng Ngân cơ hội nghi ngờ.

"Trời..!"

Cô đưa điện thoại cho Cao Dương Thành đang chuẩn bị lên lầu tắm: "Vũ Phong và Thùy Sam kết hôn rồi!"

"?"

Cao Dương Thành không hiểu nhìn cô, thuận tay cầm lấy điện thoại trong tay cô, nhìn một cái, khóe miệng cong lên: "Tên này tốc độ nhanh đấy!"

Anh đưa trả điện thoại lại cho Hoàng Ngân

"Còn không phải à..."

Hoàng Ngân nhìn bức ảnh màu đỏ trong điện thoại, cô phóng to bức ảnh lên, phóng to nữa...

Nhìn hai cái đầu chụm lại với nhau, Hoàng Ngân bỗng cảm thấy thương cảm.

Chả hiểu sao, cô lại tưởng tượng hai người trong bức ảnh là cô và... Cao Dương Thành!

Dường như, cô còn nhìn thấy anh và cô, hai khuôn mặt tươi cười tựa sát vào nhau, cùng nhìn vào máy ảnh, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc.

Cảm giác được ngồi trước máy ảnh chụp ảnh kết hôn với người mình yêu, rốt cuộc là cảm giác thế nào nhỉ?

Chắc là, rất hạnh phúc!

Hoàng Ngân bỗng cảm thấy ngưỡng mộ Thùy Sam và Vũ Phong.

Tuy bọn họ tan tan hợp hợp mấy năm nay, nhưng ít ra thì bọn họ vẫn dững cảm ở bên nhau, còn dám hứa hẹn một đời với đối phương.

Nhưng giữa cô và anh thì sao...

Có lẽ, trước kia, cô và Cao Dương Thành không cần nhất nhất... chính là thứ gọi là hứa hẹn!

Thấy Hoàng Ngân vẫn ngây ra nhìn bức ảnh mà Thùy Sam gửi tới, Cao Dương Thành vỗ nhẹ sau ót cô: "Em nghĩ gì thế?"

Hoàng Ngân quay đầu nhìn anh.

"Trước đây anh và Khuất Mỹ Hoa cũng chụp bức ảnh như thế này à?"

Không biết là vì sao, nghĩ tới chuyện đó, Hoàng Ngân lại cảm thấy chua xót trong lòng.

Cao Dương Thành sâu xa nhìn cô một cái, mãi lâu sau mới gật gật đầu.

"Có cảm giác thế nào?"

Hoàng Ngân tiến sát vào anh hỏi.

Cao Dương Thành liếc cô một cái, nhú mày lại "Cảm giác gì?"

Chụp ảnh còn có cảm giác gì được?

-----oOo-----

Chương 243: Ba, con yêu ba

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mày kiểm nhản lại, nướng mày hỏi cô: “Năm đó lúc em chụp ảnh với Đoàn Diệc Hàn cảm thấy thế nào?”

“Diệc Hàn?”

Là bạn thân nhiều năm không gặp!

Thật sự, đã rất lâu rất lâu rồi chưa gặp nhau ...

Tim Hoàng Ngân đập loạn nhịp một lúc, đột nhiên lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu: “Tôi và Diệc Hàn không chụp loại ảnh đó, chứng nhận đăng kí kết hôn là anh ta nhờ quan hệ làm.”

Hoàng Ngân cắt điện thoại đi.

Cao Dương Thành vuốt vuốt tóc cô, lại cúi đầu nhìn chân vẫn còn chưa khỏi của cô: “Hôm nay em đừng về bệnh viện nữa, ở đây đi.”

Nhìn đồng hồ, đã đến hai giờ chiều rồi.

“Thế ... sao mà được ...”

Mặc dù Hoàng Ngân nói như thế, nhưng thực ra trong lòng sớm đã muốn gật đầu đồng ý ngay lập tức rồi.

Có thể ở chỗ có mùi hương của anh thật tốt!

Cô còn không muốn quay về bệnh viện đâu!

“Cứ như thế đi.”

Cao Dương Thành tự quyết định: “Chỉ cần em không chạy loạn khắp nơi thì vết thương ở chân cũng sẽ không có vấn đề gì lớn đâu, nếu như có việc gì thì có thể gọi dì Trần, không có việc gì thì ngủ thêm một lúc đi, buổi tối đợi anh về cùng ăn cơm.”

Anh tỉ mỉ sắp xếp mọi chuyện cho cô.

“Anh phải đi làm sao?”

Hoàng Ngân ngẩng đầu hỏi.

“Anh hẹn Khuất Mỹ Hoa rồi.”

Anh nói.

“Ồ ... thế à ...”

Hoàng Ngân cắn cắn môi, gật đầu.

Chuyển tầm mắt ra bờ biển ngoài cửa sổ.

Cảnh thật đẹp ...

Nhưng lòng cô lại lại có chút rối loạn.

“Bàn chuyện li hôn với cô ta thôi.”

Dường như biết cô sẽ nghĩ nhiều, Cao Dương Thành lại vội vàng bổ sung thêm một câu.

Hoàng Ngân nghiêng đầu nhìn anh: “Ồ ... thế sao ...”

Cuối cùng, cô định thần lại, hỏi anh: “Anh định li hôn thật sao?”

“Em mong là giả sao?”

Cao Dương Thành cố ý hỏi cô.

“Không, không có ...”

Hoàng Ngân lắc đầu, xua tay, đột nhiên cảm thấy câu này không đúng lắm, vội vàng sửa lại: “Tuỳ anh.”

Cô không muốn biến mình thành người thứ ba.

Cảm giác này thật sự có chút tội lỗi!

Nhưng mà ...

“Có muốn đi cùng anh không?”

Đột nhiên, Cao Dương Thành hỏi Hoàng Ngân.

“Gì?”

Hoàng Ngân nhăn mặt, trừng anh: “Anh thật sự muốn đẩy tôi vào tình cảnh làm người thứ ba sao?”

Cao Dương Thành tùy ý cười, xoa xoa tóc cô: “Vậy thì em hãy ngoan ngoãn ở đây đợi anh về! Còn nữa, bổ sung thêm một câu, cho dù không có em thì cuộc hôn nhân này sớm muộn cũng đi đến bước này, có lẽ còn li hôn sớm hơn chút.”

Anh nói xong liền lên tầng vào phòng tắm rửa.

Đứng trước ban công, hai tay chống trước lan can gỗ, phóng tầm mắt nhìn về biển xanh vô tận, nhắm mắt, hít sâu một hơi ...

Không có vị tanh mặn của biển, mà đều là hương hoa mùa hè thanh mát.

Mùi hương truyền vào mũi, hoà vào trong không khí, làm cho người nghĩ thấy cảm thấy thoải mái.

“Cô Hoàng Ngân, qua đây uống cốc sữa bò nóng cho ấm dạ dày đi.”

Di Trần đứng trong phòng, cười gọi Hoàng Ngân.

“Vâng!”

Hoàng Ngân định thần lại, quay đầu cười với di Trần.

Sau đó, cô tập tễnh vào trong phòng, di Trần thấy thế, vội vàng qua đỡ cô.

Đương nhiên, cuối cùng Hoàng Ngân cũng không đi cùng Cao Dương Thành.

Cô nghe lời anh, ngoan ngoãn ở trong nhà, đợi anh về ăn cơm.

Tâm trạng này ...

Thật giống cảm giác người vợ ở nhà chờ chồng về!

.....

Buổi chiều, cuối cùng Khuất Mỹ Hoa cuối cùng cũng ngoan ngoãn kí tên lên đơn li hôn.

Lí do rất đơn giản, là vì bảo vệ cho sự an toàn của nhà họ Khuất.

Trốn thuế lậu thuế đối với một công ti lớn như của họ cũng không phải chuyện đùa, cho dù có mối quan hệ hùng hậu, nhưng một khi số liệu bị lộ ra thì sẽ là một hồi phong ba khó có thể giải quyết được, huống hồ gần đây còn thắt rất chặt.

Vợ chồng nhà họ Khuất cũng không dám bảo đảm, chỉ đành khuyên con gái từ bỏ cuộc hôn nhân không còn ý nghĩa này.

Khuất Mỹ Hoa bị Cao Dương Thành gạch tên khỏi hộ khẩu.

Trước khi kí tên, cô ta hỏi Cao Dương Thành: “Anh không sợ tôi nói với Đỗ Hoàng Ngân chuyện anh bị ghen ma túy sao?”

Cao Dương Thành nhàn nhạt nhìn cô ta, ngón tay giống như tùy ý gõ gõ mặt bàn, nhẹ giọng cảnh cáo: “Trước khi làm những uy hiếp vô nghĩa này, trước tiên hãy tự lượng sức mình xem mình có đủ năng lực hay không đã!”

Anh vừa nói vừa nho nhã đứng lên, chỉnh trang lại ống tay áo âu phục, lạnh lùng nhắc mi từ trên cao nhìn xuống Khuất Mỹ Hoa mặt đang trắng bệch ra, sắc mặt lạnh lùng, không giận mà uy: “Cô Khuất, lần sau cô còn làm loạn nữa thì vật bồi táng cùng cô sẽ là cả tập đoàn Khuất thị, chỉ cần cô chơi được, thì tôi cũng không có ý kiến.”

Anh nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Bóng lưng tuyệt tình, không mang theo chút lưu luyến nào.

Lạnh lùng đến nỗi khiến cho lòng Khuất Mỹ Hoa rét run.

Sắc mặt trắng bệch như tờ giấy ...

Tay nắm chặt lấy mặt bàn, hơi hơi run rẩy.

Cô không cam tâm!!

Không cam tâm bản thân mình đến cuối cùng lại mất hết tất cả.

Không, không phải không có gì, mà là ... cả người bản thủ.

Bản đến nỗi có tẩy thế nào cũng không sạch được.

Sau khi Cao Dương Thành gặp Khuất Mỹ Hoa xong thì liền lái xe đến khách sạn Gryf.

Louis không có đó, chỉ có một mình Dương Dương ngồi buồn chán trong sảnh, chơi cùng một đám nữ giúp việc.

Vừa nhìn thấy Cao Dương Thành, cậu bé vui mừng như một chú chim, lao như bay vào lòng Cao Dương Thành, bắt đầu líu ra líu rít kể chuyện cho anh.

“Ba, sao ba lại đến đây? Không phải ba ở bệnh viện với Hoàng Ngân sao?”

Nếu không phải vì có ba ở đó, cậu không muốn làm bóng đèn, nếu không cậu đã sớm đến bệnh viện cùng Hoàng Ngân rồi.

“Cô ấy ở nhà.”

Cao Dương Thành sửa lại tóc trước trán cho cậu, chau mày: “Đã bao lâu con chưa cắt tóc rồi? Tóc mái che hết cả mắt rồi.”

“Rất lâu chưa cắt rồi, từ lúc đến đây đến giờ vẫn chưa cắt ạ.”

Nhóc con trả lời thật lòng.

“Đi thôi! Đưa con đi cắt tóc trước, sau đó về nhà ăn cơm.”

“Được ạ!”

Nhóc con cực kì phấn khởi.

Cao Dương Thành câu được câu chẳng nói chuyện với cậu bé liền ôm Tiểu Dương Dương đi.

Trước tiên đưa bé con đến tiệm cắt tóc.

Tiểu Dương Dương ngồi trên ghế cắt tóc, trước người quần một chiếc khăn to, đầu tóc ẩm ướt.

Đôi mắt đẹp nhắm lại, hai chân đung đưa không yên trên ghế đen.

Cao Dương Thành ngồi đằng sau cậu bé nhàm chán lật lật tạp chí trên tay.

“Ba ơi ...”

Cậu nhóc gọi anh.

“Sao thế?”

Cao Dương Thành đáp một tiếng, không ngẩng đầu.

“Ba định cắt cho con kiểu gì thế ạ?”

Cậu bé cúi đầu, cảm giác được có chiếc máy giống như lưỡi dao chạy đi chạy lại trên đầu.

Cậu cũng không biết thứ này là cái gì, cứ tê tê lạ lạ.

“Tóc ngắn.”

Cao Dương Thành trả lời.

“Ồ ...”

Tóc ngắn?

Nói cũng như không, chẳng lẽ lại cắt tóc dài?

Vừa nghe là biết trả lời lấy lệ.

“Ba, ba yêu con không?”

Đột nhiên cậu bé hỏi anh.

“...”

Cao Dương Thành cuối cùng cũng ngẩng đầu lên từ quyển tạp chí.

Liếc nhìn nhóc con phía trước.

Cậu bé vẫn cúi đầu, nhắm mắt, để yên cho thợ cắt tóc răng rắc di chuyển trên đầu cậu.

“Ba ...”

Cậu bé thấy anh không trả lời, có chút lo lắng.

Cao Dương Thành thấy tất cả những thợ làm tóc xung quanh đều nhìn mình với ánh mắt mong đợi.

Trước mặt mọi người nói yêu có phải rất mát mặt không?

“Ba, ba cảm thấy nói yêu con là chuyện rất mát mặt sao?”

Lời nói của cậu nhóc dường như có chút tủi thân, có chút tổn thương.

“Đương nhiên không phải!”

Cao Dương Thành lập tức phủ nhận.

Trên gương mặt anh tuần phi phàm có chút xấu hổ.

“Vậy tại sao ba không chịu nói yêu con chứ? Hay là tại ba không yêu con nhiều? Nhưng mà, ba ơi, con yêu ba ...”

Một câu nói ...

Dường như làm cảm động tất cả mọi người ở đây.

Đương nhiên, cũng bao gồm cả ông ba Cao Dương Thành!!

Khi câu “Con yêu ba” được cậu nhóc nói ra bằng giọng nói non nớt ngây thơ, anh chỉ cảm thấy trái tim lạnh lẽo cứng rắn của mình bị cậu cảm hoá.

Ma xui quỷ khiến ...

Anh đáp một câu: “Ba cũng yêu con!”

Không để ý đến những người ở bên nhìn tình cha con của họ.

Lúc phản ứng lại, sắc mặt anh có chút xấu hổ, tiếp tục cúi đầu vờ như đang xem báo, thúc giục nói: “Nhanh lên!”

“Được!”

Người thợ tóc vội vàng gật đầu đáp.

Cậu bé ngồi trên ghế lại càng vui vẻ, bắt đầu cựa quậy không yên, làm thợ cắt tóc mấy lần không hạ tông đơ được.

Cao Dương Thành thực sự không nhịn được nữa: “Dương Dương, đừng nghịch nữa!”

“Ba, con rất vui!”

Cậu bé ngây thơ nói.

“Con còn nghịch nữa cẩn thận chú ấy cắt tai của con đi, đến lúc ấy con chỉ có thể xách tai đi gặp mẹ con thôi!”

“...”

Những thợ tóc xung quanh đều bị câu chuyện cười đầy máu me này của

sếp lớn Cao làm cho bật cười.

Nhưng lời này thật sự có tác dụng.

Cậu nhóc mới nãy còn cao hứng không chịu ngồi yên bây giờ lại ngồi thẳng người như tượng đá trên ghế không dám động đậy.

Cậu còn không muốn xách tai đi gặp Hoàng Ngân đâu!

Chắc chắn sẽ bị mẹ đánh cho một trận!

Khoảng gần mười phút sau __

Cuối cùng tóc cũng cắt xong rồi.

Người thợ tóc bỏ khăn quấn ra.

Dương Dương lúc này mới mở mắt ra...

Nhưng mà, vừa nhìn thấy mình trong gương cậu liền bị dọa hét toáng lên phản đối.

“Ba ơi, ba ...”

“Sao con lại biến thành trọc đầu rồi?!!”

Cậu bé ôm đầu, mặt méo xệch, giống như chịu đả kích rất lớn chạy đến chỗ Cao Dương Thành.

“Ba, con không có tóc nữa rồi ... làm sao bây giờ?”

Cậu ôm lấy cái đầu trọc lông lóc của mình, không chịu bỏ tay.

Cao Dương Thành giật giật khoé môi.

Mặc dù cắt trọc là chủ ý của anh, đương nhiên, là anh nghĩ mùa hè thì nên cắt trọc ...

Nhưng mà kết quả thì ...

Trọc như thế này sao?

Đầu nhỏ quả thật là trọc đến nỗi giống như ... mặt gương!!

Dường như có thể in cả khuôn mặt hơi co lại của Cao Dương Thành!!

“Rất, đẹp!”

Ba Cao trái lương tâm khen cậu bé.

Bàn tay xoa xoa cái đầu trọc lóc của cậu bé, đưa trẻ tốt, thật sự ... rất tron rất nhẵn ...

“Đi thôi, về nhà ăn cơm!”

Anh nắm tay Tiểu Dương Dương, đi ra khỏi tiệm.

Nếu như lúc này tâm trạng Dương Dương rất tốt, vậy thì bây giờ, thật sự có thể coi là ... mây đen đầy trời!!

“Ba ...”

Cậu nhóc bên chân anh lại gọi anh.

“Sao?”

Anh cúi đầu, nhìn con trai.

“Ba nói ba yêu con thêm lần nữa đi!”

Dương Dương đơng đưa cái đầu.

“...”

Cao Dương Thành khó hiểu nhìn con trai: “Nhưng không phải vừa này vừa nói xong sao?”

“Ba, ba nói lại lần nữa đi!”

Cậu nhóc ngược đầu trọc lóc, khuôn mặt vừa tủi thân vừa mong chờ nhìn

ba.

“Tại sao?”

Cao Dương Thành thực sự không hiểu nổi ý nghĩ của con trai.

“Bây giờ tâm trạng con rất không tốt.”

Cậu nhóc cắn môi, bộ dáng như muốn khóc: “Con muốn nghe ba nói yêu con, như thế có lẽ tâm trạng con sẽ tốt hơn một chút ...”

Cao Dương Thành bật cười.

Tim anh như mềm ra, ở góc nào đó trong tim dường như bị một cục bông va phải, cắm sâu vào.

-----oOo-----

Chương 244: Nhận lời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh bế cậu nhóc lên, ôm vào trong lòng, hào phóng hôn lên trán cậu: “Con trai, ba yêu con!!” “Quả nhiên ... tâm trạng tốt hơn một chút rồi.”

Cậu nhóc làm dấu “một chút”.

Cái đầu tròn lóc nghiêng nghiêng trong lòng ba, lâm bẫm nói: “Cũng không biết Hoàng Ngân có ghét bỏ con không nữa ...”

.....

Kết cục là ...

Vừa mở cửa, Hoàng Ngân nhìn thấy cái đầu tròn lông lóc của con trai, thật giống như quả bóng thì bị dọa đến nỗi giống như gặp quỷ.

Đôi mắt long lanh trừng lớn, không thể tin được mà nhìn con trai mình.

“Ôi trời ơi ...”

Cô ngồi xuống ôm lấy đầu con trai: “Bé cưng, con ... con sao thế này?”

Tay cậu nhóc bắt lấy đỉnh đầu, vẽ mặt tủi thân: “Hoàng Ngân, con như thế này có phải rất xấu không?”

“Ai cạo trọc đầu con thế này?”

Hoàng Ngân thật sự không còn lời nào để nói.

Dương Dương thẳng tay chỉ tội kẻ đầu xỏ.

Cao Dương Thành dường như thấy ánh mắt bức bách của Hoàng Ngân nhìn anh, vội vàng một tay ôm cậu nhóc bên chân đi vào bên trong như chạy trốn: “Ba đưa con đi chơi nhé!”

“Cao Dương Thành__”

Hoàng Ngân tức giận: “Có người ba nào giống như anh không?”

Cắt cho con cái đầu trọc như thế, cũng thật quá đáng quá đi mất!

Lúc ăn cơm, cái đầu nhỏ trọc lóc ngồi trên ghế ăn cao cao gặm xương trong bát.

Hoàng Ngân nhìn cảnh này, nhìn thế nào cũng thấy thật quen thuộc.

Đột nhiên nghĩ ra bốn năm trước lúc nhóc con nằm trong phòng bệnh cũng là kiểu tóc này.

Có điều lúc đó nhìn cũng không hẳn như thế này, có lẽ là do lúc đó vẫn còn nhỏ.

Giờ nhìn lại ...

Thật giống đứa nhỏ ngọc!

May là mặt nhỏ đẹp trai, cũng còn đỡ cho kiểu tóc không còn gì để nói này, cũng còn không đến nỗi quá xấu.

Hoàng Ngân nhìn hai người một lớn một nhỏ, hai gương mặt hao hao nhau, trong lòng đầy ảm áp.

Thật hạnh phúc!

“Ba, ba và mẹ kế đã li hôn chưa ạ?”

Cậu nhóc cắn miếng xương nhỏ trong miệng, chẳng suy nghĩ gì mà hỏi một câu.

Cao Dương Thành ngẩng đầu nhìn cậu bé.

Hoàng Ngân cũng ngẩng đầu nhìn con trai.

“Mẹ kế?”

Cao Dương Thành hơi nhăn mày.

“Đúng vậy, chính là mẹ kế đã từng cứu Dương Dương!”

Cậu nhóc gật đầu, miệng nhỏ cười nhìn ba mình: “Hoàng Ngân nói nếu như không có mẹ kế thì cũng không có con!”

Hừ!

Cao Dương Thành lạnh lùng nhếch môi.

Tầm mắt chuyển đến trên mặt Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân điềm nhiên gật đầu: “Phải dạy con có lòng biết ơn, không sai!”

Cho dù thế nào, Khuất Mỹ Hoa cũng từng cứu Dương Dương không màng ơn huệ.

Chuyện này Hoàng Ngân hy vọng Dương Dương ghi nhớ trong lòng.

“Li hôn chưa ạ?”

Cậu nhóc rất biết bắt trọng điểm.

Cậu lặp lại câu nói lần nữa.

“Ừ.”

Cao Dương Thành trầm ngâm một tiếng, xem như đáp lời.

“Đây là chuyện của người lớn, trẻ con đừng hỏi nhiều!”

Hoàng Ngân nghiêm mặt dạy dỗ Dương Dương.

Cô không thích Dương Dương nhắc đến chuyện li hôn, cô mong Dương Dương sẽ luôn nhìn thấy mặt tốt của mọi chuyện ...

Chỉ là Dương Dương từ khi sinh ra đã định sẵn tuổi thơ không trọn vẹn.

Hoàng Ngân thật sự có chút áy náy.

“Con mới này vô tình nhìn thấy văn bản của ba.”

Tiểu Hường Dương chỉ chỉ đơn li hôn để trên ghế dài trong phòng khách.

Hoàng Ngân nhìn một chút, lại nhìn sang Cao Dương Thành, cuối cùng không nhịn được hỏi một câu: “Thật sự kí tên rồi?”

“Đúng!”

Cao Dương Thành nhếch nhếch môi: “Bây giờ anh độc thân rồi!”

“Thật là tốt quá đi!!”

Cậu nhóc vui mừng vỗ tay: “Ba, như vậy có phải ba sẽ có thể lấy Hoàng Ngân nhà chúng ta không?”

“...”

Một câu nói ngây thơ của Tiểu Hường Dương lập tức làm cả bàn ăn rơi vào không khí kì quái.

Hoàng Ngân sắc mặt xấu hổ, không dám nhìn Cao Dương Thành.

Mà ánh mắt nóng bức của Cao Dương Thành lại cứ chiếu vào khuôn mặt có chút hoang mang của Hoàng Ngân.

Ánh mắt của anh thâm trầm, lại mang theo chút chắc chắn.

Giây sau lại thu hồi tầm mắt, cuối cùng cũng không nói gì.

Vẫn cứ ...

Không có lời hứa nào!

Người phụ nữ này ... anh không muốn buông tay nữa.

Nhưng, trước khi xác định mình có thể đem lại hạnh phúc cho cô hay không, anh không muốn cho cô bất kì lời hứa giả dối nào!

Không muốn như trước đây, cho cô quá nhiều hy vọng, cuối cùng lại biến thành từng giọt từng giọt nước mắt của cô.

Thấy anh từ đầu đến cuối đầu không nói, cho dù không phủ nhận, nhưng trong lòng Hoàng Ngân vẫn có chút lạc lõng.

Mà chút lạc lõng ấy, lại thể hiện có chút rõ ràng.

“Dương Dương, chú Lý đã chọn giúp con mấy trường tương đối tốt rồi, đợi đến khi nhập học, con đi học thử một hôm rồi chọn cũng được.”

Cao Dương Thành chuyển chủ đề.

Dương Dương có lẽ hiểu được sự khó xử của người lớn, trong lòng mặc dù không được vui, nhưng cũng không thể hiện ra ngoài.

Vẫn cứ cười đáng yêu, gật đầu: “OK! Nhưng mà, ba ơi, sau này con sẽ ở trong nước cùng ba sao? Vậy Hoàng Ngân thì sao? Hoàng Ngân cũng ở cùng chúng ta chứ?”

Cậu nhóc nghiêng đầu, vẻ mặt mong chờ nhìn mẹ mình.

Trong đôi mắt to tròn tràn ngập tia sáng vui mừng.

“Ừ! Mẹ con cũng sẽ ở cùng chúng ta.”

Cao Dương Thành tranh trước Hoàng Ngân, trả lời câu hỏi của con trai.

“Thật sao?”

Cậu nhóc có chút không dám tin hạnh phúc đột nhiên đến này: “Thật tốt quá!! Vậy con có thể kết bạn Trung Quốc rồi!”

Dương Dương phân khởi nĩa vào bát cơm, cậu nhóc thật vui vẻ hết biết, dường như đến đồ ăn cũng ngon hơn rất nhiều.

“Đừng ăn nhanh thế, cẩn thận nghẹn đó.”

Hoàng Ngân gấp đến nỗi nắm đầu cậu nhóc: “Ăn chậm chút, ăn chậm chút ...”

Cậu nhóc thật sự khó có được lần vui vẻ như vậy.

Cậu càng vui vẻ càng chứng minh những năm này cậu thiếu thốn tình cảm đến thế nào ...

Đứa trẻ lớn lên trong gia đình đơn thân, có lẽ luôn khao khát tình yêu của ba mẹ.

Hoàng Ngân có chút áy náy.

Nhưng áy náy nhất có lẽ là người chưa thực sự được làm ba ngày nào – Cao Dương Thành.

Thứ anh nợ con thật sự quá nhiều ...

Mà tình yêu anh cho con thật sự quá nhiều.

Anh mãi mãi cũng không quên được lúc ở trong bệnh viện bốn năm về trước, cảnh cậu bé nằm trong lòng anh ngây ngô lần đầu gọi ba.

Bây giờ nghĩ lại, vẫn ấm áp như thế ...

Anh không kìm được nhếch môi, hơi nở nụ cười.

Hạnh phúc có lúc rất giản đơn.

Cô ấy ở đây, con cũng ở đây là đủ rồi!

Vết thương của Hoàng Ngân cuối cùng cũng tạm coi như khỏi rồi.

Ngày thứ hai sau khi xuất viện, cô thật sự về công ti SSE làm việc.

Lúc khuôn mặt gần như quen thuộc của Hoàng Ngân xuất hiện, nhất thời, cả phòng thiết kế giống như bùng nổ, vô cùng náo nhiệt.

“Chị Hoàng Ngân!”

Tất cả mọi người đều vui vẻ đến chỗ Hoàng Ngân: “Chị có thể quay về thật sự là tốt quá rồi!”

Cho dù là Trần Dương Cẩm trước đây nhìn Hoàng Ngân không thuận mắt cũng đều cười vui vẻ đi lên phía trước: “Hừ! Còn cho rằng cô sớm về Pháp rồi chứ!”

“Chưa hoàn thành xong dự án này thì tôi có thể đi đâu được chứ.”

Hoàng Ngân nói sự thật.

“Có điều cho dù cô trở lại chắc cũng không dễ sống đâu.”

Trần Dương Cẩm dùng bộ ngực cao vút chọc chọc cánh tay Hoàng Ngân, mắt nhìn thẳng vào phòng làm việc giám đốc của Hoàng Ngân trước đây: “Sau khi cô đi, tổng công ti nhanh chóng sai tổng thanh tra bộ phận chúng ta thay thế vị trí của cô rồi, bây giờ cô quay lại cũng chỉ như chúng tôi thôi, còn vui vẻ gì chứ?”

Hoàng Ngân không để tâm.

Trần Dương Cẩm híp mắt: “Thực ra tôi cũng rất tán thành cô kéo bà ta

rớt xuống, một núi không thể có hai hồ mà!”

“Này, Trần Dương Cẩm, cô thật lắm chuyện!”

Tiểu Bát không vui chọc chọc Trần Dương Cẩm.

“Hừ! Chẳng lẽ các người muốn bị cái mù phù thủy đó quản sao? Các người chịu được, tôi chịu không được! Lại nói, tổng thanh tra Đỗ trở lại rồi, các người cho rằng với tính cách của lão yêu bà đó, bà ta sẽ dễ dàng bỏ qua cho đối thủ đáng gờm như cô ấy sao?”

Hoàng Ngân nhếch mày, theo tầm mắt của cô ta nhìn về phía phòng làm việc của mình.

Phòng làm việc đóng cửa, không nhìn thấy gì hết.

“Chuyện này là sự thật.”

Tiểu Bát gật gật đầu, tán thành lời của Trần Dương Cẩm: “Lúc đó chị Hoàng Ngân được tổng giám đốc Cao chọn, bà ta cũng không ít lần làm khó em đâu! Sau này chuyện của hai chúng ta bị lộ, bà ta cũng không ít lần đòi cắt chức em trước mặt tổng giám đốc Cao, có điều mỗi lần tổng giám đốc cũng không chừa mặt mũi cho bà ta!”

Tiểu Bát liếc nhìn Hoàng Ngân, cười ái muội: “Không cần đoán cũng biết tổng giám đốc Cao giữ mặt mũi cho ai mà!”

Cô ấy vừa nói vừa ôm vai Hoàng Ngân: “Cho nên nói, chị Hoàng Ngân, chị không cần sợ mù phù thủy đó, chị có tổng giám đốc chống lưng, bà ta chắc chắn không dám đụng đến chị!”

Nhắc đến Cao Dương Thành, Hoàng Ngân liền cảm thấy có chút xấu hổ.

“Mấy người đừng lấy anh ấy ra nói nữa, tôi với anh ấy ... thực ra trước đây có chút chuyện, bây giờ không còn liên quan gì nữa rồi.”

“Hừ ... có quý mới tin!!”

Trên mặt tất cả mọi người đều viết chữ không tin.

Hiển nhiên, tất cả những lời thanh minh của Hoang Ngân đều là vô nghĩa.

Chẳng có ai tin.

“Nhưng mà cô cũng thật lợi hại đó, vừa đến liền khiến tổng giám đốc li hôn với đại tiểu thư nhà họ Khuất.”

Trần Dương Cầm vẫn không thay đổi được cái tính khắc nghiệt đó.

“Này! Có ai nói chuyện như cô không? Rõ ràng là Khuất Mỹ Hoa kia vụng trộm bên ngoài trước, bình thường không đọc báo sao?”

Tiểu Bát lập tức đáp trả.

“Tổng giám đốc Cao cũng tìm không ít phụ nữ mà!”

“Cho nên cô nói chị Hoàng Ngân của chúng ta làm gì?”

“Tôi nói gì cô ta? Tôi không phải khen cô ta sao? Người phụ nữ khác còn không có bản lĩnh làm tổng giám đốc Cao li hôn đâu, cô ta vừa xuất hiện liền giống như đội mồ sống dậy, vậy không phải chứng minh cô ta rất có sức hấp dẫn sao? Tôi nói có gì khó nghe sao?”

“...”

Hoàng Ngân nghe bọn họ nói một câu cô một câu cãi nhau cũng cảm thấy những ngày này thú vị hơn lúc ở khách sạn.

“Được rồi được rồi! Vấn đề hôn nhân của người khác tôi không muốn tham dự! Có điều đóng băng ba tắc không phải lạnh một ngày, chúng ta cũng nói buôn chuyện đến đây thôi! Làm việc đi!”

Hoàng Ngân quát một tiếng, tất cả mọi người giống như tiếp nhận chỉ thị của lãnh đạo, ngoan ngoãn trở về cương vị của mình làm việc.

“Này! Làm lãnh đạo mấy ngày thì thật sự coi mình là lãnh đạo à? Còn dám ra lệnh cho cấp dưới của tôi?”

Đột nhiên lúc này, ngoài cửa phát ra giọng nói chua ngoa.

Hoàng Ngân nhìn ra.

“Tổng thanh tra Trần!!”

Tất cả mọi người “soạt soạt soạt” đứng dậy, cung kính chào một tiếng.

Bọn họ không dám không tuân theo mệnh phù thủy này.

Bởi vì bà ta không chỉ là người lãnh đạo của dự án này, mà còn là tầng lớp lãnh đạo của công ti.

Cho nên cho dù là Trần Dương Cẩm bình thường khắc nghiệt cũng phải ngoan ngoãn đứng dậy.

Hoàng Ngân tỉnh ngộ.

Hoá ra người mặc sơ mi trắng chân váy đen đeo cặp kính đen, trên mặt có dấu vết thời gian trước mặt chính là người mà mấy kia nhắc đến nghe tiếng là biến sắc – vị đại tổng thanh tra?

“Tổng thanh tra Trần.”

Hoàng Ngân cũng học theo bọn họ gọi một tiếng.

-----oOo-----

Chương 245: Ước mơ vĩ đại của cô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phù thủy Trần chỉ chế giễu nhếch khoé môi, giẫm lên đôi giày da đế bằng đến gần Hoàng Ngân, đến khi cách cô khoảng nửa mét thì dừng lại.

“Đồ Hoàng Ngân, công việc của tổ thiết kế chúng tôi lần này rất quan trọng, nếu như một số người nhờ quan hệ muốn vào tổ chúng tôi muốn đục nước béo cò, thì tôi khuyên cô nhanh chóng rời khỏi nơi này đi thì tốt hơn, đừng kéo chân chúng tôi!! Cô thấy sao?”

Hừ! Vừa đến liền ra oai với cô?

“Dựa vào quan hệ?”

Khoé miệng thanh tú của Hoàng Ngân vẫn nở nụ cười động lòng người: “Tổng thanh tra Trần, ý trong lời của bà tôi nghe như đang chất vấn tính chuyên nghiệp của tổng giám đốc Cao? Hay là bà cảm thấy tổng giám đốc Cao sẽ tùy tiện giao dự án lớn như này cho một người dựa vào quan hệ? Ai nha, tôi nghe nói dự án lần này tùy tiện cũng đã mấy ngàn tỉ rồi! Nếu thật là như thế thì mối quan hệ này cũng thật không đơn giản đó! Nếu không thì buổi trưa tan làm tôi sắp xếp thời gian giúp bà hỏi anh ấy tình hình cụ thể nhé?”

Hoàng Ngân nói một tràng, nói xong vội vàng thu lại biểu cảm, làm như vô tội.

“Cô ...”

Trên khuôn mặt nhuốm dấu vết thời gian của Trần Vi Như chau lại.

Sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cho dù rất không thích Hoàng Ngân, lại sợ cô thật sự “gièm pha” với Cao Dương Thành.

“Cô đắc ý cái gì chứ?”

Trần Vi Như dù sao cũng là giám đốc, trước mặt bao nhiêu cấp dưới bà cũng không thể đánh mất uy nghiêm được.

Bà ta nghiêm lại liếc Hoàng Ngân, khịt khịt mũi: “Không phải chỉ là kẻ thứ ba sao? Có gì đáng ra vẻ như thế chứ?”

Kẻ thứ ba?!

Hoàng Ngân nghiêm mặt lại, hơi hơi biến sắc, nhưng lại nhanh chóng khôi phục thần sắc ung dung.

“Tổng thanh tra Trần, Đỡ Hoàng Ngân tôi trước giờ không thích kết oán với ai, càng không muốn kết thù với cấp trên! Nhưng tôi mong tổng thanh tra Trần nên chuẩn bị tố chất công việc ưu tú hơn, công tư phân minh, nếu bà cảm thấy sự tồn tại của tôi uy hiếp đến vị trí của bà vậy thì

bà cứ yên tâm, tôi không có hứng thú với vị trí tổng thanh tra của bà! Vị trí duy nhất tôi có hứng thú là ‘phu nhân tổng giám đốc’!”

Lời Hoàng Ngân nói hoàn toàn là sự thật!

Mặc dù lời này nói ra nghe như cô có bao nhiêu tâm cơ, nhưng chỉ trong lòng cô rõ, thứ cô muốn ... chính là hai chữ ‘phu nhân’.

Từ trước đến nay, cô đều muốn gả cho người đàn ông này, trở thành phu nhân bác sĩ Cao.

Nhưng đây có lẽ chỉ là giấc mơ đẹp đẽ của cô mà thôi!

Hoàng Ngân không biết có phải ‘lí tưởng to lớn’ dọa sợ tất cả mọi người không, tóm lại, mỗi người đều dùng một biểu cảm hoang mang nhìn cô, đến phù thủy Trần trước mặt cũng bị lời nói hào hùng của cô dọa sợ, sắc mặt trở nên lạt lùng.

“Tổng giám đốc Cao!”

Đột nhiên nghe thấy có người đằng sau Hoàng Ngân gọi.

“Chào tổng giám đốc Cao ...”

Cho dù là tổng thanh tra Trần mới này còn hùng hồn bây giờ cũng cúi đầu theo, cung kính gọi một tiếng.

“...”

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy da đầu tê tê.

Sẽ không xui xẻo như thế chứ?

Lúc nào không xuất hiện lại xuất hiện đúng lúc cô ‘cáo mượn oai hùm’!!

Mà lại còn ...

Câu nói vừa này, câu ‘phu nhân tổng giám đốc’ anh ấy nghe thấy chưa? Nếu thật sự nghe thấy rồi thì sẽ nghĩ như thế nào đây?

Hoàng Ngân cứng da đầu quay lại nhìn người đến ...

Quả nhiên liền nhìn thấy tổng giám đốc Cao phong độ phi phàm, đang từ cửa sau đi đến chỗ cô.

Sau lưng còn có Lý Nam Vũ đang cười tủm tỉm.

“Tổng ... tổng giám đốc Cao ...”

Hoàng Ngân vội vàng cúi đầu hô một tiếng.

Cảm giác được ánh mắt nóng rực của Cao Dương Thành, Hoàng Ngân chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống.

Mặt đỏ rực lên.

“Đang làm gì thế? Ôn ào vậy!”

Ánh mắt từ trên người Hoàng Ngân rời đi, dần dần lạnh lẽo chuyển đến trên người Trần Vi Như, hỏi bà ta.

Trần Vi Như trong lòng rét run, bà không biết những lời khắc nghiệt vừa nói đã bị người đàn ông trước mặt nghe thấy hay chưa.

“Tổng giám đốc Cao, nghe nói hôm nay có đồng nghiệp mới đến phòng thiết kế chúng tôi, nên tôi đặc biệt đến tiếp xúc với cô ấy một chút, tiện cho sau này sắp xếp công việc.”

Trần Vi Như bày ra bộ mặt người tốt nói.

Tất cả đồng nghiệp ở phía sau đều tròn trắng mắt lên.

“Đồ Hoàng Ngân!”

Tổng giám đốc Cao coi như không nghe thấy lời bà ta, quay đầu gọi Hoàng Ngân.

“Có ạ.”

Hoàng Ngân vội vàng đáp một tiếng.

Anh vươn tay, choàng qua vai Hoàng Ngân, kéo cô đến trước mặt Trần Vi Như.

“Cô là nhà thiết kế Cao Dương Thành tôi mời về từ Pháp, nếu có ai dám nghi ngờ năng lực của cô, cũng chính là nghi ngờ mắt nhìn người của Cao Dương Thành tôi! Cho nên làm tốt việc, dùng bản lĩnh hơn người của cô làm những cái miệng đố kỵ phải ngậm lại!! Đừng làm tôi mất mặt!”

Tổng giám đốc Cao hạ mệnh lệnh quan trọng cho Hoàng Ngân.

Bàn tay vỗ vỗ vai Hoàng Ngân, làm cô kinh sợ.

Trong lòng lại có một dòng ấm áp nhẹ nhàng ...

Cái miệng đố kỵ ...

Không cần nói rõ cũng biết anh ám chỉ ai!

Sắc mặt Trần Vi Như đổi diện thay đổi liên tục, cuối cùng lại thân thiết cười: “Tổng giám đốc Cao, chúng ta không dám nghi ngờ linh tinh ...”

Cao Dương Thành lạnh lẽo nhếch môi mỏng, lúc này không để lại cho Trần Vi Như chút mặt mũi nào.

“Tổng thanh tra Trần, đợi đến ngày cô lĩnh đội làm dự án thiết kế của mình thì hãy đến chất vấn nhân tài tôi chọn! Bây giờ đã không có năng lực đó, thì làm tốt việc của cô đi, phân phó cho đội của cô hoàn thiện tốt dự án trong tay Đỗ Hoàng Ngân.”

Cao Dương Thành từ trên cao nhìn xuống, bộ dạng nghiêm nghị lạnh lùng, khiến cho người khác khó thở.

Hoàng Ngân ngẩng đầu nhìn gương mặt anh tuấn lạnh lùng.

Khoé môi không tự giác nhếch lên.

Cảm giác được người khác bảo vệ có phải là như thế này không?

Ấm áp, ngọt ngào, cho dù bị người ta nói dựa vào quan hệ và tiểu tam hình như cũng không mấy may ảnh hưởng đến tâm trạng cô!

“Đúng rồi ...”

Cao Dương Thành giơ tay, gọi Lý Nam Vũ sau lưng.

“Thư kí Lý, đưa văn bản cậu đang cầm cho tổng thanh tra Trần.”

Anh đột nhiên phân phó.

“Sao ạ?”

Lý Nam Vũ khó hiểu: “Tổng giám đốc Cao, nhưng tài liệu trong tay tôi là ...”

Là đơn li hôn nha!

“Còn không nhanh lên?”

Cao Dương Thành nhăn mày.

“Vâng!!”

Lý Nam Vũ vội vàng đưa cho Trần Vi Như.

Trần Vi Như lật văn bản, khi nhìn thấy trên giấy trắng viết mấy chữ đơn lí hôn, một hồi vẫn không hiểu được.

Ngảng đầu nhìn tổng giám đốc Cao không có biểu cảm gì, lại cúi đầu nhìn văn bản trong tay.

Vẫn không hiểu.

Tất cả mọi người phòng thiết kế cũng đều mơ hồ không hiểu.

Cao Dương Thành ra hiệu cho Lý Nam Vũ lấy lại văn bản đó.

Lý Nam Vũ nhận lấy, gấp văn bản lại.

Liên nghe được tổng giám đốc Cao nhẹ cười hỏi: “Tổng thanh tra Trần, cô cảm thấy mơ ước to lớn của Đỗ Hoàng Ngân còn khó thực hiện không?”

Nói xong, Cao Dương Thành liền xoay người đi ra.

Để lại một đám người đang không hiểu gì, và Trần Vi Như mặt trắng bệch.

Ước mơ vĩ đại của cô ...

Còn không phải là ‘phu nhân tổng giám đốc’?!

Cho nên ý là ám chỉ cho bà ta đừng đắc tội với Đỗ Hoàng Ngân?!

Tổng giám đốc còn vì cô mà li hôn rồi, còn có chuyện gì không thể làm vì cô nữa chứ?

Đêm đến.

Tất cả mọi người đã tan ca rồi, chỉ có phòng thiết kế vẫn còn sáng đèn.

Hoàng Ngân một mình ngồi trong phòng thiết kế sửa lại bản thiết kế.

Cũng không biết có phải Trần Vi Như cố ý không, dù sao cuối cùng cũng chỉ có một mình cô, bắt cô tối nay phải xong bản sơ thảo mới được về nhà.

Hoàng Ngân lại là kiểu người không chịu thua, từ ngày bị bà ta nói tự nhiên lại càng không chịu khuất phục.

Cho nên cô đã thề phải làm xong bản sơ thảo trong thời gian nhanh nhất để chứng minh cô ưu tú.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là bản thảo cũng phải tốt!

Đương lúc Hoàng Ngân tràn đầy khí thế, đột nhiên bóng điện trên đỉnh đầu ‘tách tách’ phát sáng, tiếp theo bóng đèn bắt đầu không ổn định chớp sáng lên.

Mắt Hoàng Ngân bị loá rất khó chịu.

Hoàng Ngân có chút bực bội.

Xem ra muốn tiếp tục làm việc phải tự bắt tay thay bóng đèn rồi.

Ngoại trừ Đỗ Hoàng Ngân cô thì còn có ai nữa chứ?

Cô nhăn mày, một tay cầm điện thoại, một tay lắp bóng đèn.

Chỗ lắp đèn là một chỗ rất bình thường, là loại có chụp đèn, tay cô phải qua chụp đèn mới lắp được đèn vào.

Hiển nhiên việc này có chút khó với Hoàng Ngân.

Hướng hồ tay kia của cô còn cầm điện thoại.

Trong bóng tối dường như có thể nhìn thấy từng giọt mồ hôi trên trán cô bị ánh đèn trắng chiếu vào, qua mắt anh còn thấy có chút gợi cảm.

Cao Dương Thành bước vào phòng thiết kế.

Đứng ở trước thang dưới người cô, ngẩng đầu nhìn cô.

Mà Hoàng Ngân bởi vì quá chuyên tâm vẫn chưa phát hiện ra.

Cao Dương Thành ngẩng đầu, nhìn cô, khoé môi giương lên nụ cười.

Ánh mắt thâm trầm, tầm mắt sáng quắc.

Do đồ công sở cô mặc chỉ là váy ngắn lại thêm dáng đứng cao cao ...

Anh vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy rõ ràng ... giữa hai chân cô!

Mặc dù ánh sáng rất tối nhìn không rõ bên trong nhưng đôi chân trắng muốt vẫn vừa nhìn là rõ.

“Tách”

Đột nhiên bóng điện sáng lên, chiếu sáng cả phòng thiết kế.

Cũng chiếu sáng cả gương mặt anh tuấn phi phàm của Cao Dương Thành trước thang.

Hoàng Ngân vừa cúi đầu ...

“A __”

Gương mặt đột nhiên xuất hiện của Cao Dương Thành đã dọa sợ cô hét lên.

Cả người lão đảo ngã xuống khỏi thang.

Thế mà lại không cảm thấy đau đớn.

Chỉ cảm thấy dưới thân có thứ gì ấm nóng đỡ, Hoàng Ngân mở mắt nhìn.

Thế mà lại là Cao Dương Thành!!

Gương mặt đẹp đẽ của anh nhăn tít lại.

Thân thể cứng rắn bị Hoàng Ngân đè xuống đất, cũng không biết có phải bị đụng trúng chỗ nào không, sắc mặt có chút khó coi.

“Em muốn ôm cũng không cần mãnh liệt thế chứ?”

Trên gương mặt đẹp trai của Cao Dương Thành còn viết đầy chữ đau đớn, bàn tay theo quán tính ôm eo cô.

Hoàng Ngân bị dọa sợ: “Tổng giám đốc Cao, anh không sao chứ?”

Cô nói xong liền nhảy xuống khỏi người anh, nhưng eo lại bị bàn tay to lớn của anh ôm chặt lại.

Hoàng Ngân ngã xuống ...

Cô ... trong phút chốc như chạm phải vật gì đó không nên chạm.

-----oOo-----

Chương 246: Phòng làm việc du dương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sao cô ấy lại không lường trước, mình chỉ tặng ca thôi, kết quả.....

Lại bị sói nuốt rồi!!

Mà cô.....

Có lẽ, cũng không đến mức như vậy, thậm trí còn....

Còn chút mong chờ?

Hoàng Ngân cảm thấy, chắc chắn là do nguyên nhân mình đói khát quá lâu rồi!!

Huông chi, cô dường như cũng đến độ tuổi như sói như hồ!

Điều này thật là.....

Hoàng Ngân cảm thấy mình thật sự sắp bị anh chọc điên rồi!!

Cuối cùng, Hoàng Ngân không biết thời gian vui sướng này sẽ kết thúc như thế nào, cũng không biết cụ thể kéo dài đến bao lâu mới kết thúc.

Đến cuối cùng, cô dường như không còn chút ý thức nào cả.....

.....

Hoàng Ngân dọn dẹp bàn làm việc và sửa soạn bản thân với tốc độ nhanh nhất.

Quay đầu lại nhìn thấy Cao Dương Thành.

Quần áo chỉnh tề, phong độ ngút trời, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Mà Hoàng Ngân, mặt vẫn đỏ ửng, thậm chí không kịp che đậy đi tình cảm sâu trong đáy mắt.

“Anh.....đó, anh về trước đi! Tôi còn chút việc chưa xong....”

Hoàng Ngân ngồi xuống bàn lòng dạ rối bời.

Mở máy tính, xem bản vẽ vẫn chưa hoàn thành ở trong đó, lòng cô lại càng hoang mang, dường như không nắm bắt được chút manh mối nào.

Thật gay go!

“Biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

Cao Dương Thành chống cánh tay lên bàn sách, lại gần Hoàng Ngân, cúi đầu, giọng trầm hỏi cô.

Mùi hương hooc-môn nam tính tự nhiên bao phủ lấy Hoàng Ngân, khiến cho tâm tư cô càng hỗn độn.

“Tôi.....tôi đồng ý với tổng thanh tra Trần rồi, sáng mai phải gửi bản phác thảo cho bà ấy.”

Hoàng Ngân kiên trì.

Cao Dương Thành quá rõ tính cách của Hoàng Ngân.

Những việc mà cô quyết định, người bình thường sẽ khó có thể thay đổi được.

Đặc biệt về mặt công việc.

Nhất là những đối thủ tưởng tượng trong công việc.

Cô sao cô thể dễ dàng chịu khuất phục

Cao Dương Thành cũng không khuyên gì nhiều nữa, lời Hoàng Ngân ra khỏi ghế làm việc một cách bá đạo, dồn cô sang một bên.

Hoàng Ngân mơ hồ không hiểu: “Anh làm gì đấy?”

Chỉ thấy anh cầm chuột ấn lưu, nhanh chóng cắm Usb vào cho hết bản vẽ của Hoàng Ngân vào ổ U, sau đó, không đợi cho Hoàng Ngân hiểu ra, bế cô từ ghế lên, đi ra ngoài.

Hai tay ôm chặt cổ của anh: “Rốt cuộc anh muốn làm gì vậy?”

“Em vừa làm việc gần cả một tiếng, em không mệt à?”

“.....”

“Không mệt!”

Hoàng Ngân bám cổ trả lời anh: “Cho nên, ngay lập tức, trả lại việc cho tôi!”

Cao Dương Thành cười nhẹ: “Thể lực từ lúc nào mà khỏe như thế này? Xem ra lần sau anh cần mạnh mẽ hơn nữa

“.....”

Hoàng Ngân thấy nếu anh thật sự mạnh hơn nữa, mình chắc chắn sẽ chết dưới tay anh!

Cũng không biết tại sao, thể lực của người đàn ông này tốt đến mức gần bằng tên biển thái!!

Chỉ nghĩ thôi Hoàng Ngân cũng cảm thấy lạnh người.....

Cảm xúc lại rung động không thôi.

Cao Dương Thành cuối cùng bế Hoàng Ngân vào phòng nghỉ trong phòng làm việc của mình.

Anh đặt máy tính của mình lên trên giường, rồi cắm vào ổ U thay Hoàng Ngân, down xuống tất cả bản vẽ của cô.

Cuối cùng, gõ tay lên bàn, cố ý nhắc nhở Hoàng Ngân rằng: “Trong ổ F có tài liệu quan trọng, không được phép tự tiện mở ra xem, biết chưa?”

Hoàng Ngân chớp chớp mắt.

Khó có thể nào vẫn là ảnh của cô?

Nhưng, nhìn máy tính thì đã không phải là hình nền trước đây rồi!

Cao Dương Thành như vừa nhìn là đoán ngay được ý nghĩ của Hoàng Ngân rồi, hơi khóe môi nhỉnh lên, theo một độ cong đầy tà ác: “Nhắc em rồi đấy, đừng xem linh tinh một số thứ không phù hợp với trẻ nhỏ đó.”

Không phù hợp với trẻ nhỏ.....

Thật hay đùa?

Hoàng Ngân bán tín bán nghi!

“Tôi nay ngủ ở đây đi.”

Cao Dương Thành nói.

Hoàng Ngân lại cũng không có ý kiến gì, vì cô đã quá mệt rồi, hơn nữa muộn như thế này rồi, chạy về nhà có lẽ cô kiệt sức mất.

Cho nên, cô gật đầu, sau đó, ngẩng đầu nhìn anh: “Còn anh?”

“Cũng thế.”

“Anh cũng ngủ đây?”

Hoàng Ngân ngờ ra.

Cao Dương Thành nhìn cô, không nói

Sau đó.....

Ngoài ý muốn, Hoàng Ngân vẫn không biết nói gì, chỉ còn cách chạy nhanh như chớp vào phòng tắm: “Tôi cần tắm trước.”

“.....”

Cao Dương Thành tưởng rằng, Hoàng Ngân nhất định sẽ từ chối anh cơ!

Thậm chí, một giây trước, anh còn nghĩ rằng nếu Hoàng Ngân nhất quyết muốn anh đưa về nhà, thì anh phải đối phó như thế nào, rốt cuộc đưa về nhà hay mặt dày ở bên cạnh cô tốt hơn.....

Trong phòng tắm phát ra âm thanh tiếng nước chảy “ào ào”

Rõ ràng ngăn cách là một cánh cửa kính dày, Cao Dương Thành lại như nhìn thấy thân hình gợi cảm ở trong đó, khiến cho anh.....

Có chút máu lên não, trong lòng rạo rục, cổ họng khô khốc!

Nhưng anh vẫn nhanh chóng ép bản thân bình tĩnh lại.

Bởi vì anh lo cho cơ thể cô không chịu nổi.....

“Dương Thành.....”

Bỗng nhiên, bên trong phát ra tiếng gọi của Hoàng Ngân.

Không biết có phải anh nghe nhầm hay không, lọt vào tai anh giọng nói nhẹ nhàng, khiến tâm tư anh có chút hỗn loạn.

“Tôi có thể dùng khăn tắm nào được?”

Hoàng Ngân cách một cánh cửa kính hỏi anh.

“Cái màu xám”

Sau đó, bên trong yên lặng.

Sau đó một lúc.....

“Có thể cho tôi mượn một chiếc áo choàng tắm.....”

Hoàng Ngân tắm xong lạnh, mới nhận ra mình không có quần áo để thay.

Bi kịch!

Cao Dương Thành lấy ra áo choàng tắm từ tủ ra, gỡ cửa kính, rất nhanh, cửa mở hé ra một khe nhỏ.....

Một cánh tay mịn màng, còn dính một chút bọt, hơi nước nóng mù mịt cũng từ trong tỏa ra.

Cao Dương Thành căng thẳng.....

Đưa tay ra, liền mạnh mẽ lôi Hoàng Ngân từ trong nhà tắm ra.

Hoàng Ngân thay anh sắp xếp lại quần áo thay ra.

Trên quần áo hình như còn lưu lại mùi hương của anh.....

Mùi nam tính chỉ thuộc về anh, mê ly dễ chịu.

Không hề có tí mùi thuốc lá nào.

Hoàng Ngân mới nghĩ ra, hình như từ lâu rồi không nghĩ thấy mùi thuốc lá trên người anh.

Lẽ nào anh cai thuốc thật rồi?

Hoàng Ngân có chút vui mừng, cảm thấy mình như thế này giống hết người vợ nhỏ trong gia đình.

Cảm giác này có chút kì diệu.....

Sau khi xếp quần áo cho anh, Hoàng Ngân trở lại giường, mở laptop ra.

Mọi tài liệu đều được Cao Dương Thành copy ra, bỗng nhớ ra những lời dặn dò của anh.....

Ồ F thật sự có những thứ không phù hợp với trẻ nhỏ?

Hoàng Ngân tò mò vẫn cứ mở ra ổ F.

Khi nhìn thấy mọi thứ ở bên trong, mắt cô bất giác bị một làn sương mờ che kín.

Trong đó có vô số những bức ảnh.

-----oOo-----

Chương 247: Tiết mục cưỡng hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đều là những tấm ảnh của cô và Dương Dương ở Pháp.....

Trong mỗi tấm ảnh, những nụ cười đều vô cùng rạng rỡ.

Cô cầm tay Dương Dương, đi khắp các phố lớn ngõ nhỏ ở Pháp.

Trong đó, có nhiều tấm ảnh lại làm cho Hoàng Ngân không kìm được tuôn nước mắt.

Trong đồng ảnh đó, trên nhất là gương mặt đẹp trai lạnh lùng của Cao Dương Thành, có lẽ là do bị chụp ảnh, cho nên mặt anh rõ ràng không tự nhiên.

Mà sau lưng anh là một con sông dài cong cong, trên mặt sông náo nhiệt lạ thường.....

Thuyền lớn thuyền nhỏ trôi chảy qua, trên thuyền là những gương mặt với nụ cười rạng rỡ của hành khách.

Còn Hoàng Ngân, trong khung cảnh của dòng sông phía sau lưng anh, tìm thấy bóng hình của mình và Dương Dương.....

Ở phía ngược sáng với máy ảnh, vẻ mặt của mẹ con cô lại nhìn được rõ ràng như vậy!!

Mà cô, chưa bao giờ gặp người đàn ông này ở Pháp!!

Cho nên.....

Bốn năm nay, cô và Dương Dương từ trước đến giờ đều sống trong thế

giới của anh sao?!

Vì, xuân hạ thu đông, trong bức ảnh của mỗi mùa, đều có bóng hình của cả ba người họ.....

Chỉ là không ở cùng một cảnh, không ở cùng một chỗ, hình như cũng không ở cùng một không gian.....

Chỉ là cô và Dương Dương không biết mà thôi!!

Xem hết những tấm ảnh trong cặp tài liệu, tâm tư Hoàng Ngân hoàn toàn rối bời.

Trong lòng, đầy ắp sự cảm động.....

Càng nhiều hơn là ngờ vực, là không hiểu!

Sự tồn tại của những tấm ảnh này có phải có thể nói lên rằng người đàn ông này từ trước đến nay đều có lòng dối với mình.

Đúng vậy!

Cho dù không có những tấm ảnh này, Hoàng Ngân vẫn có thể cảm nhận được rõ tâm tư của anh đối với mình.....

Trong lòng anh vẫn có cô!

Hơn nữa, tình cảm đó, cô tin chắc rằng sẽ không ít hơn tình cảm của cô dành cho anh!

Nhưng.....

Tại sao anh lại chưa bao giờ muốn dành cho cô một lời hứa về những chuyện tương lai?

Cho dù là ly hôn rồi, cũng chưa bao giờ nói muốn ở cùng cô, thậm chí, một câu yêu thương cũng không có!

Mà sự thân mật giữa họ.....

Dường như chỉ duy trì bằng tình yêu đơn thuần!!

Nhưng, những điều này không liên quan đến tình yêu trong sáng đơn thuần đó, càng không liên quan đến tương lai.....

Anh rốt cuộc làm sao vậy?

Hoàng Ngân bỗng trở nên mơ hồ.

Cho đến khi nghe thấy tiếng cửa kính phòng tắm mở ra, Hoàng Ngân mới vội vàng đóng ổ F lại, giả vờ vẽ tranh.

Cao Dương Thành lại không nói gì nhiều, xúc chẫn, không ngại ngần nằm xuống bên cạnh Hoàng Ngân, ngồi nửa người, tay theo thói quen ôm lấy eo thon nhỏ của Hoàng Ngân, mắt nhìn lên màn hình máy tính: “Làm như thế nào rồi?”

“Mới một lúc không xong được.”

Hoàng Ngân hơi chột dạ.

Cao Dương Thành ngược mắt lên nhìn đồng hồ thạch anh: “Cho em một tiếng nữa, trước khi trời sáng, nhất định phải ngủ.”

Thái độ cứng cỏi của anh, không để cho Hoàng Ngân phản bác lại.

Hoàng Ngân cũng chỉ còn cách gật đầu đồng ý.

Sau đó một tiếng, Cao Dương Thành không những không giục cô, thậm chí còn đề ra các ý kiến cho bản phác thảo của cô với mắt nhìn khách quan vô cùng chuyên nghiệp, còn đưa cho cô rất nhiều ý kiến về mặt thiết kế với thân phận đồng nghiệp.

Thái độ anh rất chuyên tâm, nghiêm túc.

Cuối cùng, dưới sự đồng tâm hiệp lực của cả hai người, cuối cùng bản thảo cũng hoàn thành mỹ mãn.

Vừa tròn một tiếng đồng hồ!

“Tốt quá rồi.....”

Hoàng Ngân thư giãn gân cốt, thực sự vẫn hơi mệt một chút.

“Cảm ơn.”

Cô cảm ơn Cao Dương Thành.

“Đi rửa mặt, rồi ngủ!”

Cao Dương Thành vồ vồ hông cô, muốn cô nhanh chóng đi ngủ.

“Ừ, được!”

Hoàng Ngân chui ra khỏi chăn, vào phòng rửa mặt

Hoàng Ngân nằm trên giường, ngủ bên cạnh là người đàn ông mà cô từng thầm thương trộm nhớ.

Cảm giác này.....

Thật kỳ diệu!

Hình như những giấc mơ đẹp trước đây đã trở thành hiện thực, khiến cho người ta loạn trí, khó có thể tin được.

Bàn tay ấm áp của anh, theo bản năng đặt lên vòng eo thon nhỏ của Hoàng Ngân.

Nghiêng người ngủ, lông mi đen dày rũ xuống, hình thành một bóng đen mờ mờ, chóp mũi cao như được thợ điêu khắc, đôi môi gợi cảm.....

Anh lúc này khiến cho Hoàng Ngân có chút điên loạn.

Giấc mơ đẹp như thế này, Hoàng Ngân sợ rằng chớp mắt một cái là sẽ tan biến.

Cô cũng làm theo anh, nằm nghiêng người đối diện anh.

Gối đầu lên khuỷu tay, hai mắt nhìn anh trước mặt, không chớp mắt.

“Dương Thành.....”

Cô đột nhiên gọi anh.

“Ừ.....”

Cao Dương Thành giọng trầm.

Một lúc lâu sau mới nhập nhèm mở mắt.

Có thể nhìn ra, anh hình như buồn ngủ thật rồi.

Nhưng nghe thấy Hoàng Ngân gọi anh, anh vẫn cố gắng mở mắt ra một lúc, hỏi cô.

“Sao thế?”

Khóe môi Hoàng Ngân cười nhạt, chớp chớp mắt, như làn sóng gợn nhẹ qua mắt, rồi nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của cô hỏi anh: “Chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ cùng tôi sống như thế này hết đời sao?”

Điều này.....

Hình như có tiết mục cưỡng hôn!

Tuy Hoàng Ngân biết không đúng thời điểm, cũng không sâu sắc.

Ừ, dù sao người ta cũng vừa ly hôn không lâu.

Vẻ mặt ngạc nhiên, khiến ánh mắt sâu lắng của Cao Dương Thành sáng lên.

Tay lớn ôm vào eo của Hoàng Ngân, ngày càng siết chặt.

Rất lâu....

Lúc Hoàng Ngân tưởng anh sẽ không trả lời nữa, thì lại nghe thấy một câu trả lời trầm lắng: “Anh vẫn đang cố gắng.....”

Sau đó, dùng một ít lực, ôm chặt Hoàng Ngân vào lòng ngực.

Anh chống nhẹ cằm lên đỉnh đầu Hoàng Ngân, mát xa nhẹ da đầu Hoàng Ngân, ngứa ngứa, tê tê, không hiểu sao lại có một sức hấp dẫn kỳ lạ khiến cô yên tâm.

Cũng giống như những lời nói mà anh vừa nói.

Tuy Hoàng Ngân nghe không hiểu, nhưng vẫn là không hiểu tại sao lại khiến cô yên lòng.

Được anh mát xa, Hoàng Ngân không chịu được liền bật cười.

Tay nhỏ nhắn như muốn phản kháng đẩy cằm của anh ra, nhìn anh với ánh mắt khó hiểu.

“Có phải anh còn chuyện gì vẫn mãi giấu tôi không?”

“Ừ.”

Cao Dương Thành gật đầu, thành thật trả lời.

Kéo tay cô xuống, tiếp tục mát xa đầu cho cô.

Thái độ thành khẩn của anh lại khiến cho Hoàng Ngân không biết nói gì.

Cô che miệng: “Bác sĩ Cao, anh cũng không cần phải thành khẩn quá đâu?”

“Anh không muốn lừa em.....”

Cao Dương Thành bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hoàng Ngân, yêu chiều đem bàn tay để giữa hai cánh môi gặm cắn.

Lòng Hoàng Ngân có chút rung động.

Cảm giác này, dường như được quay về những năm tháng trước đây.....

“Nhưng tôi có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi anh.”

Hoàng Ngân hơi động đậy.

Cao Dương Thành hơi cau mày: “Anh sẽ cố gắng trả lời hết những câu có thể trả lời được, còn những câu hỏi không thể trả lời.....”

Anh lắc đầu: “Anh có thể lựa chọn im lặng.”

“Được thôi!”

Hoàng Ngân không gò ép.

“Hỏi đi.”

Cũng đúng!

Mấy năm nay, xảy ra nhiều chuyện như thế này, giữa họ kiểu gì cũng cần một cơ hội để hiểu nhau.

“Tại sao anh đột nhiên lại bỏ nghề y sang kinh doanh.”

Câu hỏi này đã luân quản trong đầu Hoàng Ngân từ rất rất lâu rồi.

“Nếu anh nói là mẹ anh ép, em có tin không?”

Cao Dương Thành làm theo tư thế của cô, gổi đầu lên tay nắm đôi diện cô, tay còn lại chạm nhẹ vào mũi của cô, cong mi cười hỏi cô.

“Đương nhiên không tin!!”

Hoàng Ngân vẽ ra trước ngực một chữ X to đùng: “Tôi tin mẹ anh sẽ ép anh, nhưng tôi tin anh sẽ không để bà ấy ép anh vô duyên vô cớ! Trừ khi, bà ấy đã nắm trong tay điểm yếu của anh! Còn nữa, hôm đó tôi nghe được những lời anh nói với mẹ, tôi đoán, bốn năm nay anh đã rất cố gắng phấn đấu trong kinh doanh, thực ra....chỉ là để bảo vệ thực lực của mình, làm suy yếu thế lực của mẹ anh, từ đó.....bảo vệ tôi và Dương Dương, đúng không? Cho nên, anh thật ra từ trước đến nay vẫn vì tôi và Dương Dương mà từ bỏ ước mơ làm bác sĩ của anh, có đúng không?”

Hoàng Ngân cố hỏi anh.

Thấy bộ dạng nghiêm túc của cô, Cao Dương Thành không chịu nổi liền bật cười nhẹ.

“Cười cũng không có tác dụng gì đâu! Ngài Cao, mời anh trả lời thẳng vấn đề, không được đờ đẫn! Ngoài ra, nhớ lấy lời anh vừa nói với tôi, anh nói anh không muốn lừa tôi! Bây giờ câu trả lời chỉ có hai, một là ‘đúng’, hai là ‘không đúng’! mời anh trả lời thành thật nhất! Đúng hay không đúng!!”

“Sợ em rồi!”

Cao Dương Thành ôm Hoàng Ngân vào lòng: “Giống như Đường Tăng vậy, lái nhãi mãi, không định ngủ à?”

“Ngài Cao, anh bây giờ không dám đối diện trả lời câu hỏi của tôi sao?”

Hoàng Ngân nhìn anh với ánh mắt căng thẳng: “Chuyển chủ đề đồng nghĩa với im lặng, im lặng đồng nghĩa với thừa nhận!”

“.....”

Người phụ nữ này!!

“Cho nên, anh thật sự là vì tôi và Dương Dương nên mới.....”

Suy nghĩ này thực ra đã hiện lên trong đầu Hoàng Ngân vô số lần, nhưng.....

Cô không dám thừa nhận!

Cũng không muốn thừa nhận!!

Bác sĩ là một nghề thiêng liêng, đối với người đàn ông này nó có nghĩa là gì, cô vẫn rõ hơn bất kỳ ai khác!

“Em đừng nghĩ linh tinh, anh cũng không chỉ vì riêng cô và Dương Dương! Hơn nữa, cuộc sống bây giờ của anh thật sự rất tốt, tất cả mọi thứ đều tốt!”

Cao Dương Thành vỗ về cô

Bàn tay lớn vỗ nhẹ vào lưng cô, trấn an tâm trạng áy náy của cô.

Tay Hoàng Ngân cầm phải vạt áo choàng tắm của anh, trong lòng xấu hổ tới mức khó chịu không yên.

Bốn năm trước anh vì cứu con trai, không chút do dự quyết cưới một người phụ nữ mà anh không yêu, mới hình thành ra một cuộc hôn nhân thâm trầm như bây giờ.

Sau đó lại vì muốn bảo vệ cô và con trai, lại dứt khoát từ bỏ ước mơ mà anh theo đuổi hơn 20 năm nay.....

Vì cô và con, người đàn ông này đều không chút do dự gạt bỏ hết ước mơ và hạnh phúc của cả đời.....

Thậm chí, Hoàng Ngân nhớ đến lần lưỡng lự của anh năm đó, bất lực, do dự, đến cuối cùng vẫn dứt khoát kiên quyết!!

Còn cô thì sao?

Cô đã làm được những gì?

Bốn năm sau mới quay về, cô vẫn giống như một đứa trẻ không hiểu chuyện, còn đối đầu với anh?!

“Bác sỹ Cao, anh vẫn sẽ làm bác sỹ chứ?”

Hoàng Ngân ngược đầu, vẻ mặt khao khát nhìn anh.

Cô mong anh có thể quay về với ước mơ.....

Cho dù là vì anh, hay là vì cô.

Sự kì vọng từ sâu trong đáy mắt trong sáng, khiến cho Cao Dương Thành có chút rung động.

Nhưng anh vẫn lắc đầu: “Anh không chắc.”

“Không chắc.....”

Ánh mắt Hoàng Ngân sáng ngời, hưng phấn hét lên: “Không chắc là còn hy vọng rồi?! Bác sỹ Cao chắc chắn sẽ có ngày mặc áo blouse, đúng chứ?”

Tâm trạng cô còn phân khích hơn anh.

“Áo blouse?”

Cao Dương Thành nhanh chóng cau mày.

Cảm thấy được, người phụ nữ này phân khích như vậy, đơn thuần chỉ là bởi vì..... chiếc áo blouse!!

“Bác sỹ Cao, giá trị bản thân bây giờ của anh cao không?”

Bỗng nhiên Hoàng Ngân lại hỏi.

Hình như là chuyên chủ đề.

Không đầu không đuôi, tâm tư vẫn rất hưng phấn.

“Ừ?”

Cao Dương Thành vẫn hơi khó hiểu: “Sao vậy?”

“Có thể mua một bệnh viện không?”

“.....”

Hóa ra, suy nghĩ cô vẫn đang ở chủ đề trước.

Nhưng, lời đề nghị này, thật sự không tồi!

Có lẽ, anh thật sự có thể suy nghĩ xây dựng một bệnh viện, làm chủ đầu tư, cũng không phải dựa dẫm vào ai.

“Tôi vẫn còn một câu hỏi muốn hỏi anh.....”

Hoàng Ngân thật sự biến mình thành mười vạn câu hỏi vì sao.

“Nói.”

“Có phải anh bị bệnh không?”

Cô nhìn anh với chút lo lắng.

“Bị bệnh?”

-----oOo-----

Chương 248: Đột nhiên điên cuồng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành bỗng hiểu ra cái cô nói là gì.

Mắt hơi tối lại, nhắm mắt, lắc đầu: “Không.”

Sắc mặt vừa âm áp dường như lại lạnh lùng trở lại.

“Không được nói dối.”

Hoàng Ngân vội nhấn mạnh

Cao Dương Thành mở mắt ra.

Ánh mắt sâu lắng, sâu không thấy đáy: “Không nói dối.”

“Được thôi! Vậy tôi tin anh, chỉ cần không bệnh là tốt rồi.”

Hoàng Ngân gật đầu, tin.

“Vậy nếu anh không bị bệnh, thì tại sao.....”

“Câu hỏi này anh từ chối không trả lời.”

Câu hỏi của Hoàng Ngân chưa hỏi hết, đã bị Cao Dương Thành ngắt quãng.

“Nhưng, tôi vẫn chưa nói hết mà.....”

Hoàng Ngân có chút sốt ruột.

Cao Dương Thành ôm cô vào lòng, ôm rất chặt, chủ yếu không muốn cô nhúc nhích.

Giọng nói anh u trầm từ trên đỉnh đầu cô nhớ ra rằng: “Anh hứa với em, nhất định sẽ tìm cơ hội nói với em, nhưng không phải bây giờ.....”

Không phải thời khắc ám áp bây giờ!

Câu nói đó, nói ra chỉ là phá hỏng bầu không khí mà thôi!

Anh, không nữa!

Nhưng.....

Ai cũng không thể ngờ, bí mật này lại bị lộ ra sau đó hai tiếng.....

Cuối cùng, trong nháy mắt Hoàng Ngân bị kéo vào địa ngục tăm tối!!

- -----

Hoàng Ngân đánh thức từ giấc mơ bởi tiếng thở dốc.

Ban đầu, cô không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong phòng, bóng đèn tối, cô không nhìn rõ tất cả mọi thứ bên cạnh, chỉ có thể nhìn qua ánh trăng, trong bóng tối nhìn thấy một thân hình quen thuộc màu đen, men theo tường ngồi xuống.

Mà tiếng thở nặng nhọc ấy là phát ra từ mũi của anh.

Trầm trọng, đau buồn.....

Từng chút từng chút, xé tan tâm hồn Hoàng Ngân.

“Dương Thành?”

Hoàng Ngân hoang mang xúc chấn rời giường, ngay cả dép cũng không kịp đi, liền chạy ra phía anh.

“Anh sao vậy?”

“Cút!!”

Không ngờ, vừa chạy đến bên cạnh anh, liền bị anh dùng lực đẩy ra.

Cả người bị một lực mạnh đẩy ngã quy xuống đất, khuỷu tay trái trên đất bị rách một ít da.

Nhưng cô lại không để tâm đến nỗi đau này, nhanh chóng bò dậy, chạy về phía Cao Dương Thành: “Dương Thành!!”

Cao Dương Thành bỗng đứng lên, kéo lấy tay Hoàng Ngân ra ngoài.

Hoàng Ngân sợ hãi.

Trong bóng đêm, không nhìn rõ ngũ quan của anh, nhưng có thể nhìn rõ đôi mắt sâu thẳm đen kịt, lúc đó bao phủ một màu đỏ tươi khiến cho người ta sợ hãi.

Dáng vẻ hung dữ của anh, giống như một con mãnh thú, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt sống người ta.

Mà tâm trạng đó hoàn toàn không khống chế được.

Bởi vì, trong ánh mắt sâu thẳm của anh Hoàng Ngân nhìn thấy được sự nhẫn chịu và lý trí.

Anh rõ ràng đang chiến đấu với chính bản thân mình.

“Dương Thành, anh đừng kéo tôi nữa.....”

Hoàng Ngân không chịu đi.

Ngược lại tay còn bám lấy cổ anh, cả người treo trên người anh, chết đi cũng không chịu xuống.

Cao Dương Thành tức giận kéo cánh tay của Hoàng Ngân, lực mạnh như cầm cái kìm sắt thép, dường như muốn bẻ gãy cánh tay của cô vậy.

Thực ra, Hoàng Ngân lúc đó thật sự có chút hoài nghi, liệu cánh tay mình có bị anh kéo xuống như vậy không!

Rất đau!!

“Ra ngoài-----”

Giọng anh khàn, run rẩy vô cùng, ra lệnh Hoàng Ngân.

Sâu trong đáy mắt lý trí đó ngày càng mờ nhạt.....

Nếu nói Hoàng Ngân không sợ, nhất định là giả dối.

Cô vốn dĩ không hề biết anh rốt cuộc bị làm sao!

Cảm giác này như diễn trong phim vậy, cảm giác thiên thần bỗng biến thành ác quỷ giết người.

Khiến cho người ta kinh hãi.

Lại bỗng nhiên.....

Bàn tay to đột ngột bóp mạnh lấy cổ Hoàng Ngân.

Mà sau trong đôi mắt đỏ đẫm kia, cũng không nhìn thấy một chút lý trí nào nữa.....

Đều là điên cuồng!!

Sự điên cuồng không thể khống chế!!

Chết đi, len lỏi trong tâm trí của anh, cũng len lỏi trong cổ Hoàng Ngân.

“Dương....Dương Thành”

“Khụ khụ khụ.....”

Đau!!

Rất đau!!

Cổ giống như bị thắt bằng một sợi giây thừng vậy.

Không thể thở, không thể nói, đầu dường như cũng sắp bị vẹo xuống.

“Dương Thành!!”

“Xin.....xin anh.....khụ khụ khụ..... thả tôi ra!! Là tôi đây.....”

“Tôi.....là.....Hoàng Ngân.....khụ khụ khụ!!”

Hoàng Ngân cất tiếng khó khăn.

Âm thanh rời rạc, khiến cho người khác dường như không nghe rõ.

Mà lực ở trên cổ, cũng ngày càng siết chặt.....

Cao Dương Thành bị thuốc phiện khống chế, vốn không còn cách nào kiểm soát được ý nghĩ của mình, ngay tại lúc này, anh hoàn toàn không biết rốt cuộc mình đang làm gì.

Anh chỉ biết anh khó chịu, mỗi phần trên cơ thể anh đều khó chịu.....

Anh muốn trút hết ra, trút hết tất cả những phần khó chịu trên cơ thể ra.

Vì vậy, anh chích vào tay ‘vật thể’, liều mạng chích.....

Lại đột nhiên.....

Cho đến khi, trên mu bàn tay của mình....

Bị một giọt nước mắt nóng rục, nóng đến mức....

Hoàng Ngân cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, bật khóc, nước mắt rơi từng giọt từ hốc mắt xuống.....

Cô sợ đau, sợ chết.

Càng sợ hơn nữa, mình sẽ chết trong tay anh.

Cô thật sự không dám tin, sau khi cô chết, người đàn ông nay sẽ tự trách móc bản thân như thế nào, sau đó sẽ phải sống phần đời còn lại trong tù.....

Nước mắt, chảy lên tay của Cao Dương Thành, giống như chảy vào tim anh vậy!

Cao Dương Thành chân động, mở to đôi mắt đỏ tươi, thắt chặt....

Bỗng nhiên, giơ tay lên, đẩy Hoàng Ngân ra xa 2 mét.....

Hoàng Ngân một lần nữa lại bị đẩy ngã xuống đất, xương cốt toàn thân như rụng rời, nhưng cô cuối cùng cũng được thở tự do.

Nước mắt ướt nhòe mi.

Cô ôm cổ, thở gấp, hơi thở.....

Bên tai truyền đến “peng peng peng”, âm thanh của thủy tinh vỡ, cũng giống như cái hôm cô thấy căn phòng hỗn độn của anh.

Ngay lúc này, phòng nghỉ đã trở thành một đồng hỗn độn.

Mảnh vỡ thủy tinh bắn tung tóe bốn phía đều là.....

Cùng với đó tiếng tan nát cõi lòng cũng cất lên, đột nhiên, một mảnh thủy tinh bất ngờ bay về phía Hoàng Ngân, đâm vào cổ vô cùng mịn màng của Hoàng Ngân, sau khi một vết máu đỏ tươi chảy ra, bắn tung tóe.

Hoàng Ngân chịu đau kêu nhỏ một tiếng.

Theo bản năng bịt chặt lại vết thương trên cổ mình, bỏ tay xuống nhìn, cho dù không có đèn, nhưng vẫn có thể nhìn rõ qua ánh trăng trong lòng bàn tay là máu đỏ tươi khiến cho người ta ghê sợ.

Người Hoàng Ngân run run.....

Cô từ trước đến giờ chưa nhìn thấy Cao Dương Thành điên cuồng như thế này.

Anh giống như không nhận ra mình, vội vàng trút hết ra sự chịu đựng của cơ thể và đáy lòng.

“Dương Thành”

Thấy anh như vậy, Hoàng Ngân cũng không để tâm đến vết thương của mình, chạy về phía anh, ôm chặt lấy anh.

Đôi chân không mang dép lại thản nhiên dẫm lên đồng vụn thủy tinh trên mặt đất.

Thủy tinh đâm vào lòng bàn chân Hoàng Ngân, khiến cô đau xót vô cùng.

Nhưng cô bây giờ đâu còn chút tâm trí nào để ý đến những chuyện này!

Suy nghĩ duy nhất của cô chính là nghĩ cách làm như thế nào để người đàn ông trước mắt trở lại được hiện thực!

“Dương Thành, đừng như thế này nữa! Anh rốt cuộc làm sao vậy?”

“Anh tỉnh lại!! Đừng đập vỡ đồ nữa! Anh sẽ làm tổn thương chính mình đó!”

Anh thật ra đã bị thương rồi.

Hoàng Ngân không hiểu anh rốt cuộc đã đập vào đâu, bàn tay chảy máu mãi không ngưng, giống như bị mảnh thủy tinh cứa vào.

Cũng giống như lần nhìn thấy anh đang đập phá đồ đạc.

Hoàng Ngân đau lòng đến tột cùng.

Cô không thể để anh tự làm hại bản thân như thế này nữa!

Cô giống như con khỉ chèo trên cây, treo mình lên thân hình cao ngất ngưỡng của Cao Dương Thành, hai chân quắp vào đùi của anh, cánh tay ôm lấy cổ anh, không để anh làm bất kì động tác mạnh nào.

Nhưng, sức của phụ nữ cuối cùng vẫn kém xa sức mạnh của đàn ông.

Càng hướng hồ, Cao Dương Thành bây giờ hoàn toàn giống như con mãnh thú phát cuồng ở trong rừng.

Dùng một chút lực, liền vút Hoàng Ngân như vút rác.

“Bịch” một tiếng.....

Cùng với tiếng thét chói tai đau đớn đó, cả người cô bị đẩy ngã xuống đồng vụn thủy tinh trên đất

Đau.....

Toàn thân đều đau!!

Thậm chí, Hoàng Ngân còn cảm nhận được rõ có mảnh thủy tinh đã đâm vào da của cô.

Máu tươi, dần dần thấm đẫm áo choàng tím màu trắng trên người Hoàng Ngân.....

Trên bắp chân trắng nõn, mảnh thủy tinh đâm bên trong, vô cùng sáng chói

Hoàng Ngân cuối cùng cũng không thể chịu nổi, bật khóc.

Hình như là vì nghe thấy tiếng khóc của Hoàng Ngân, con mãnh thú thất thần, đột nhiên, tất cả hành động trên tay đều dừng lại.

Anh đứng tại chỗ, cơ thể hơi cứng nhắc.

Cúi đầu, nhìn chăm chăm Hoàng Ngân ở trên đất.

Cứ nhìn mãi.....

Mũi thở ra hơi nóng, nặng nề.

Nhưng cũng rất khiến cho người ta đau lòng.

Mồ hôi đầm đìa, chảy từ trán, qua thái dương, rồi chảy xuống.....

Trên đất vỡ vụn.

Không hiểu tại sao, lúc đó, tim Hoàng Ngân cứ đau quặn lên vì anh.

Cô không biết rốt cuộc anh bị làm sao, chỉ biết, anh như thế này.....

Khiến cho cô đau xót!

So với vết thương trên người, còn đau hơn rất nhiều, rất nhiều!!

Dương Thành, anh rốt cuộc bị làm sao vậy?

Xảy ra chuyện gì mới biến anh thành con người như thế này.....

Còn anh, mấy năm nay, vẫn cứ một thân một mình chịu đựng bao nỗi đau và khổ cực!!

Hoàng Ngân đứng dậy, cố gắng tránh khỏi những mảnh thủy tinh trên mặt đất, nghiêng ngả lao đảo đến gần anh.....

Nhưng người đàn ông trước mặt, hình như sợ sẽ lại làm cho cô bị thương một lần nữa, vội vàng bước nhanh đến bên cô, đỡ cô dậy, ôm vào lòng.

Lúc đó, Hoàng Ngân mới cảm nhận được rõ, cơ thể anh, đang run lên bần bật.....

Hơn nữa, run kịch liệt!

Hơi thở, cực kì nặng nề vô cùng khác thường.

Mà lực anh ôm lấy mình chặt gần như hòa cô vào cơ thể anh.

Cả hai người, không biết sẽ ôm như thế này đến bao lâu.

Hoàng Ngân dựa vào vai anh, khóc sụt sùi.

Còn Cao Dương Thành vẫn cứ đứng đờ ở đó, không động đậy.....

Con nghiện vẫn trào dâng trong cơ thể, sức không chế của anh là vô cùng yếu, còn về việc anh không dám động đậy, anh sợ mình động đậy.....

Sẽ làm hại cô!!

Nếu không phải mùi hương quen thuộc, ánh mắt lo lắng, và cả máu nổi bật kia nữa....

Thì sao có thể dễ dàng kéo anh trở lại được!!

Đến bốn giờ sáng.....

Mọi thứ đều yên tĩnh trở lại.

Hoàng Ngân mệt mỏi ngã lên giường, máu trên vết thương đương nhiên đã đông lại, cả người đau đớn khiến cho cô cau chặt mày.

Cao Dương Thành đứng ở đầu giường, bới tung hộp y tế tìm thuốc.

Nước muối khử trùng, thuốc thoa ngoài da, băng gạc.....

Động tác của anh, dễ dàng nhìn ra có chút hoảng loạn.

Làm đau Hoàng Ngân, là điều mà anh chưa bao giờ nghĩ đến.

Anh biết khi mình lên cơn sẽ hơi đáng sợ, thậm chí trước đây còn làm thương dì Trần vài lần, cho nên anh cố gắng hết sức nhốt mình vào một không gian giam lỏng dù phác tác.....

Nhưng, kiểu gì cũng có lúc khó có thể tránh khỏi, hoặc không kịp giữ vững lý trí tránh khỏi những tổn thương này.

Mà lần này.....

Anh lại làm hại chính người phụ nữ mình yêu thương!

Hơn nữa là.....

Cả toàn thân đều bị thương!!

Trên cổ, trên tay, trong lòng bàn tay, trên đùi, lòng bàn chân.....

Từ trên xuống dưới, đều đập vào mắt là những vết máu!!

Anh rút cuộc đã làm những gì với cô!!

-----oOo-----

Chương 249: Sự thật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành lục ra một đồng thuốc lớn và ngồi xuống bên mép giường cạnh Hoàng Ngân.

Anh liếc nhìn vết thương trên người cô mà ánh mắt tối đi, con ngươi cũng co lại.

Năm ngón tay anh siết chặt lấy lọ thuốc sát trùng, đầu ngón tay cũng đã trắng bệch rồi.

Hoàng Ngân cảm giác đêm hơi lún xuống liền vội vàng ngồi dậy và cố giả vờ như không có chuyện gì, cô còn cười nói: “Anh để tôi tự làm!”

Trong lúc nói chuyện, bàn tay cô kín đáo kéo áo choàng tẩm che đi vết thương trên người mình: “Chỉ là chút vết thương nhỏ mà thôi, tôi không đau đâu!”

Cô không muốn để cho anh bôi thuốc giúp mình.

Tránh cho anh nhìn thấy vết thương lại...

Áy náy và tự trách!

Hoàng Ngân muốn cầm lấy lọ khử trùng trong tay Cao Dương Thành nhưng lại bị anh ấn người xuống.

Ánh mắt anh thâm trầm lại mang tính cưỡng ép.

"Em nằm xuống đi."

Anh ra lệnh cho cô.

Giọng anh khàn khàn và rất ngang ngược nhưng vẫn không mất đi sự dịu dàng.

Hoàng Ngân mím môi, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nằm xuống mà không từ chối nữa.

Sau đó, cô nhắm mắt lại...

Áo choàng tắm của cô bị mở ra...

Cảm giác lạnh lẽo kéo tới làm cô phải hé mắt ra nhìn.

Hiện ra trước mặt cô là gương mặt điển trai đang nhìn chăm chú lại đầy vẻ áy náy.

Anh nhìn vết thương trên người Hoàng Ngân mà đôi mắt ửng đỏ, căn bản không thể nào che giấu hết sự tự trách.

Tay anh cầm bông có dính thuốc khử trùng đưa về phía vết thương của cô.

"Sẽ đau đấy."

Ánh mắt anh nhìn Hoàng Ngân mà không vội vàng ra tay.

Anh cũng không nở ra tay vì sợ mình sẽ làm cô bị đau mắt.

"Em có thể chịu được không?"

Anh lại hỏi thêm một câu.

"Không sao đây. Đây chỉ là chút vết thương nhỏ mà thôi! Thế này còn nhẹ hơn lúc tôi bị gãy chân nhiều."

Hoàng Ngân giả vờ thoải mái.

Trong đầm nước tối tăm của Cao Dương Thành thoáng hiện ra chút gọn sóng...

"Em chịu khó một chút."

Thuốc khử trùng vừa chạm vào vết thương của Hoàng Ngân đã làm cô đau tới mức phải hít sâu một hơi.

Chân mày cô nhíu lại, cơ thể cứng đờ, mồ hôi không kịp chế được mà ướt đầm trán và rơi xuống.

Đau...

Đau quá!

Nhưng cô cố gắng không biểu hiện ra ngoài.

Trên gương mặt tái nhợt của cô còn cố nặn ra một nụ cười: "Tôi không sao."

Cô còn không quên khích lệ Cao Dương Thành.

Cô càng làm vậy thì tim anh lại càng đau hơn.

Cô gái này vẫn luôn được anh nâng trong lòng bàn tay lại suýt nữa... chết ở trong tay của anh!

Hơi thở của anh lại trở nên gấp gáp.

Anh thở hắt hên mấy cái và cố gắng sắp xếp lại cảm xúc của mình...

"Về sau, em cách xa anh một chút!"

Anh nói.

Sau đó anh còn bổ sung thêm một câu: “Anh còn nguy hiểm hơn em tưởng nhiều!”

Lúc trước, có lẽ anh còn có thể lừa mình dối người.

Nhưng hôm nay...

Anh đã làm cô bị thương khắp người như vậy, anh làm sao có thể còn bất chấp tất cả để mong được vui vẻ cùng cô chứ?

Lần này là suýt nữa...

Lần sau thì sao?

Lần sau nữa thì sao?

Có lẽ lần nào đó mình thật sự giết chết cô ấy thì sao?

Chắc hình ảnh đáng sợ vừa rồi đã dọa cho cô sợ đi? Nếu như để Dương Dương nhìn thấy thì sao? Đứa bé có thể sợ đến mức phát khóc không?

Hình tượng người ba trong thế giới ngây thơ của đứa trẻ sẽ giảm đi rất nhiều đúng không?

Cao Dương Thành nghĩ đến những điều này thì trong lòng càng đau đớn hơn, đôi mắt cũng đỏ hoe: “Nếu như ngày nào anh thật sự giết em...”

"Sẽ không có chuyện đó đâu!!"

Anh còn chưa kịp nói xong đã bị Hoàng Ngân vội vàng ngắt lời.

Hàng mi của Hoàng Ngân đã dính đầy nước mắt.

Cổ họng cô nghẹn ngào, giọng nói cũng run rẩy.

Bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt lấy cổ tay anh và nói đầy kiên định: “Anh sẽ không giết tôi! Anh sẽ không đành lòng làm vậy đâu. Nếu như lại xuất hiện tình hình như vậy, anh chẳng qua cũng sẽ buông tay giống như vừa nãy thôi...”

Hoàng Ngân nghĩ tới vừa rồi anh đã... bảo mình cách xa anh ra, cô lại cảm thấy trái tim mình giống như bị máy trộn bê-tông đảo qua, bị nghiền thành mảnh vụn. Cô đau đến mức tay.... khẽ co rút, vô thức càng nắm chặt lấy cổ tay của anh.

Cảm giác kia giống như chỉ sợ anh sẽ lập tức biến mất khỏi bên cạnh mình vậy.

Bàn tay Cao Dương Thành đang bôi thuốc chọt cứng đờ, vẫn không nhúc nhích.

Đầu anh cúi thấp, trước sau không nâng lên.

"Đồ Hoàng Ngân..."

Anh ngược mắt lên nhìn cô.

Trong đôi mắt anh vô cùng bình tĩnh giống như không hề có chút cảm xúc nào.

Nhưng không ai biết dưới cái mặt nạ này lại đang dâng trào cảm xúc mãnh liệt tới mức nào.

"Em có biết tại sao anh lại như vậy không?"

Giọng điệu của anh cũng bình tĩnh, lạnh lùng giống như không có chút cảm xúc nào.

Trong lòng Hoàng Ngân chọt căng thẳng...

Cô bỗng nhiên sợ phải nghe câu trả lời này!

"Bởi vì tôi hút thuốc phiện!!"

Anh nói.

Giọng anh khàn khàn và hơi run rẩy không quá rõ ràng nhưng vẫn có thể cảm giác được.

Con ngươi của Hoàng Ngân phóng to. Cô tròn mắt nhìn người đàn ông

trước mắt và cảm giác không dám tin.

"Không... Không... Không thể nào..."

Hoàng Ngân lắc đầu và nước mắt nhanh chóng dâng lên, gương mặt lập tức trắng bệch như tờ giấy: "Tôi không tin!!"

"Tình trạng của anh vừa nãy không phải là bị đau ốm gì cả, mà là... lên cơn nghiện!! Cao Dương Thành anh chính là một thằng nghiện... không hơn không kém!!"

Cao Dương Thành nâng đầu Hoàng Ngân lên và hét lên với cô.

Hai mắt anh đỏ ngầu lộ ra sự giá lạnh cùng đau lòng.

Bàn tay anh giữ lấy cái đầu không ngừng lắc của cô rồi hét lên với cô: "Em hiểu không? Bây giờ anh là một kẻ tội phạm hút thuốc phiện!! Chỉ cần em báo cảnh sát thì sẽ có cảnh sát tới bắt anh đi!! Em xác định vẫn muốn đi theo một Cao Dương Thành như vậy sao? Cô dám cam đoan khi anh lên cơn nghiện sẽ không nóng giận mà giết chết em sao?"

"Không thể!! Không thể nào..."

Hoàng Ngân chộp lấy cánh tay anh và khóc, không dám tin tưởng mà hét lên với anh: "Tôi không tin, tôi không tin đâu!"

Nhưng sự thực lại không phải tùy thuộc vào việc cô có tin hay không...

Làm sao có thể có chuyện như vậy được chứ?

Hoàng Ngân ngồi ngây người ở trên giường, mặc cho nước mắt tràn mi... Gò má treo đầy những giọt nước mắt càng lúc càng trắng bệch.

Cô từng nghĩ tới rất nhiều nguyên nhân khiến anh phát điên, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới...

Anh... hút thuốc phiện!!

...

Cuối cùng, cả đêm này cũng không có người nào ngủ được.

Hai người để nguyên quần áo nằm ở trên giường và không ai nói gì, cũng không nhúc nhích.

Bọn họ chỉ nhắm mắt, trong lòng đầy tâm sự.

Mãi đến sáu giờ sáng, khi ngoài cửa sổ đã tờ mờ sáng, Cao Dương Thành liền nhắc chân và rời khỏi giường.

Hoàng Ngân vẫn luôn quay lưng về phía anh, cơ thể cứng đờ.

Cô không quay đầu lại.

Sau gần mười phút, khóa cửa được mở và anh bước ra ngoài.

Sau đó, mãi đến khi Hoàng Ngân rời khỏi giường cũng không thấy anh quay lại.

Tới tám giờ...

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Hoàng Ngân không để ý tới.

Nhưng tiếng gõ cửa vẫn không ngừng vang lên, cuối cùng Hoàng Ngân nâng mí mắt lên: "Ai đấy?"

Cô khẽ hỏi một câu.

Giọng cô yếu ớt, vừa nghe cũng biết là không có tinh thần gì.

"Cô Đỗ, tôi được Tổng giám đốc Cao dặn đưa quần áo tới cho cô."

Bên ngoài là một giọng nữ xa lạ.

Hoàng Ngân nghe vậy thì vội vàng ngồi dậy.

Cô cảm thấy toàn thân mệt mỏi không có sức, đầu óc cũng hơi choáng váng: "Cô vào đi."

Sau đó, cô nhìn thấy một cô gái xinh xắn đẩy cửa đi vào: “Cô Đỗ, chào cô.”

Cô gái bước vào và lễ phép chào hỏi Hoàng Ngân.

Nhưng lúc thấy cảnh hỗn loạn trên mặt đất, cô ấy hơi sững sốt.

Hoàng Ngân cố mỉm cười nói: “Chào cô, cô cứ đặt quần áo lên bàn là được, cảm ơn.”

Cô nói cảm ơn.

"Dạ không có gì ạ."

Cô gái đưa quần áo xong liền định ra ngoài nhưng đã bị Hoàng Ngân ngăn lại hỏi: “Tổng giám đốc Cao ở bên ngoài sao?”

Cô hỏi về anh.

"Không."

Cô gái lắc đầu: “Khi tôi đi qua đã không thấy Tổng giám đốc Cao đâu cả.”

"À..."

Hoàng Ngân ngẩn người.

Cuối cùng, cô mỉm cười với cô gái: “Cảm ơn cô.”

Cô gái ra khỏi phòng nghỉ.

Chỉ còn lại một mình Hoàng Ngân chờ người trong căn phòng lộn xộn.

Cô xuống giường và bắt đầu dọn dẹp gian phòng.

Trong lúc đó có người dọn dẹp theo giờ tới nhưng bị cô từ chối.

Cô không muốn có quá nhiều người nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tránh

cho lại bị đồn thổi ầm ĩ ở bên ngoài.

Chắc anh cũng không muốn bị quá nhiều người biết đâu nhỉ?

Hoàng Ngân nhớ tới cảnh tượng đêm qua mà trái tim như thắt lại, vô cùng đau đớn.

Cũng không biết tay anh bị thương thế nào...

Hoàng Ngân rút cuộc không tìm chế được bèn lấy điện thoại di động ra gọi cho anh, nhưng cô nhận được câu trả lời lại là máy đã tắt.

Anh tắt máy à??

Hoàng Ngân kinh ngạc và hơi sốt ruột, vội vàng gọi điện thoại cho Lý Nam Vũ - trợ lý của anh.

Kết quả...

Cũng tắt máy!

Chuyện gì xảy ra vậy?

Hoàng Ngân thật sự sốt ruột.

Sau khi dọn sạch các mảnh vỡ trong phòng nghỉ, Hoàng Ngân lại gọi điện thoại cho Cao Dương Thành

"Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, mong quý khách vui lòng gọi lại sau."

Nghe âm thanh máy móc này vang lên, trong lòng Hoàng Ngân lại nặng trĩu.

Sau khi sắp xếp xong, cô ra khỏi phòng nghỉ nhưng không thấy bóng dáng của Cao Dương Thành đâu, cũng không thấy Lý Nam Vũ tới đi làm.

Ngược lại, trợ lý thư ký của Cao Dương Thành - Lý Phương có qua.

"Thư ký Lý, xin hỏi hôm nay Tổng giám đốc Cao và trợ lý Lý đều không tới công ty sao?"

Hoàng Ngân không thể làm gì khác hơn là hỏi cô ấy.

"Tổng giám đốc Cao đi công tác rồi. Còn trợ lý đặc biệt Lý đi cùng ngài ấy."

Lý Phương nói xong lại giơ tay lên và nhìn đồng hồ trên cổ tay: "Bây giờ, chắc bọn họ cũng đã lên máy bay rồi!"

"VẬY Ặ..."

Tim của Hoàng Ngân đập có phần loạn nhịp.

"VẬY CÔ CÓ BIẾT BỌN HỌ ĐI ĐÂU VÀ ĐI BAO LÂU KHÔNG?"

Hoàng Ngân lại hỏi.

"BỌN HỌ ĐI TỚI MADAGASCA Ở CHÂU PHI."

"CHÂU PHI Ặ?"

"ĐÚNG VẬY, CÔNG TY CHÚNG TA NHẬN LỜI MỜI CỦA CHÍNH PHỦ TỚI THĂM KHU NGHỈ DƯỠNG MAYA Ở SEYCHELLES."

Lý Phương gật đầu và trả lời.

Hoàng Ngân cảm thấy hơi mất mát: "BỌN HỌ ĐI XA NHƯ VẬY THÌ PHẢI MẤT BAO LÂU CHỨ?"

"TÔI NGHE TRỢ LÝ LÝ NÓI CHẬM NHẤT CŨNG PHẢI NỬA THÁNG! BỞI VẬY, CHUYỆN LÀM ĂN ĐỀU ĐƯỢC BÀN GIAO LẠI CHO CHÚNG TÔI!"

Lý Phương cười và phàn nàn: "THÔI, GIỜ TÔI KHÔNG NÓI CHUYỆN VỚI CÔ ĐƯỢC NỮA. MẤY NGÀY TỚI CHẮC TÔI SẼ PHẢI BẠN TỚI CHÓNG MẶT MẮT THÔI. TÔI ĐI ĐÂY!"

"ĐƯỢC, CHÀO CÔ..."

Hoàng Ngân quả thật không gặp Cao Dương Thành trong mấy ngày liền.

Cô không chỉ không gặp, thậm chí còn không gọi điện thoại được cho anh.

Hoàng Ngân có cảm giác hình như anh đang cố ý tránh mình.

Trong mấy ngày anh không ở trong nước, Hoàng Ngân đã không ít lần tới nhà anh.

Cuối tuần, cô phơi nắng trên sân thượng lộ thiên ở nhà anh và nhìn mặt biển xanh mênh mông trước mặt mình. Đây quả thật cũng là một sự hưởng thụ xa xỉ nhất trong cuộc đời cô.

Đương nhiên, hưởng thụ xa xỉ nhất đối với cô không ngoài nguyên nhân... không khí ở nơi này còn lưu lại mùi của anh!!

Dì Trần đang dọn vệ sinh ở trong phòng khách, Hoàng Ngân quay đầu lại hỏi bà: “Dì Trần, mấy ngày qua dì có thấy Dương Thành gọi điện thoại về không?”

"Có, ngài ấy có gọi."

Dì Trần thành thật trả lời.

Trong lòng Hoàng Ngân hơi khó chịu: “Vậy anh ấy có nói gì liên quan tới cháu không?”

Dì Trần nghe Hoàng Ngân nói vậy có hơi dừng lại một chút mới trả lời: “Tôi có nói với ngài ấy là cô thỉnh thoảng lại dẫn theo cậu chủ nhỏ qua đây.”

Hoàng Ngân ngồi thẳng lên và bắt chéo chân, vẻ mặt chờ mong nhìn dì Trần: “Vậy anh ấy nói thế nào?”

Dì Trần lắc đầu và thành thật nói: “Ngài ấy không nói gì...”

"Vậy... vậy à..."

Trong lòng Hoàng Ngân thấy mát mát nặng nề, mắt cũng tối lại.

"Cô ơi, cô và ngài ấy lại cãi nhau rồi sao?"

Di Trần cũng rất quan tâm với tiên triên tình cảm của bọn họ.

"Di Trần..."

Hoàng Ngân xỏ dép và bước vào trong phòng: "Thật ra cháu có chuyện vẫn muốn hỏi dì..."

"Sao vậy?"

Di Trần ngừng dọn dẹp và nhìn Hoàng Ngân.

"Cô muốn hỏi chuyện gì à?"

Hoàng Ngân khẽ cắn môi, hình như không biết nên mở miệng từ đâu và cũng không biết mình có nên hỏi vấn đề này hay không.

"Dì Trần, lần trước Dương Thành phát bệnh..."

Vừa nghe Hoàng Ngân nói vậy, dì Trần liền biến sắc. Cho dù cảm xúc của bà không quá rõ ràng nhưng vẫn bị Hoàng Ngân nhìn thấy được.

"Cô ơi, cô đừng lo lắng. Ngài ấy không có vấn đề gì lớn đâu. Đây chẳng qua là bệnh cũ mà thôi. Sớm muộn gì cũng có một ngài ngài ấy khỏe lên. Cô yên tâm đi..."

-----oOo-----

Chương 250: Nỗi đau anh mang

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Dì Trần, thật ra dì biết anh ấy có chuyện gì, đúng không?"

Hoàng Ngân nhìn chăm chăm vào dì Trần với ánh mắt sáng ngời.

Trên mặt dì Trần hiện lên vẻ hoảng loạn.

Hoàng Ngân vội vàng kéo tay dì Trần qua và trấn an: “Dì Trần, dì đừng hoảng hốt. Thật ra... thật ra cháu đã biết về bệnh của Dương Thành rồi.”

Hoàng Ngân cố ý nói là “bệnh”.

Bởi vì, cô biết Cao Dương Thành không hi vọng người khác nói anh ấy là “kẻ nghiện” và càng không muốn để người khác coi mình là một kẻ tội phạm nghiện hút...

Hoàng Ngân mãi mãi không thể quên được vẻ mặt của anh đêm đó khi anh giữ chặt vai cô và nói cho cô biết anh là một kẻ nghiện...

Đó là áy náy? Đau khổ? Tự trách...

Rất nhiều tâm trạng hiện lên trên mặt anh khiến cho bây giờ Hoàng Ngân nghĩ đến cũng thấy ngực quặn đau.

Cô thậm chí hít thở cũng thấy khó nhọc.

"Dì Trần, dì có thể nói cho cháu biết vì sao anh ấy lại biến thành như vậy không?"

Giọng Hoàng Ngân hơi nghẹn ngào, trong đôi mắt ngập nước và đỏ hoe.

"Tôi..."

Dì Trần có hơi khó xử. Nhưng bà thật sự không định lừa gạt Hoàng Ngân khi thấy cô thật lòng quan tâm như vậy.

Hoàng Ngân hít sâu một hơi: “Dì Trần, cháu biết chuyện này chắc chắn không thể nào là do Dương Thành tự nguyện được! Cháu hiểu rõ tính tình của anh ấy. Anh ấy là một người đàn ông có giấc mơ, có theo đuổi như vậy thì chắc chắn sẽ không thể tự mình hút thuốc phiện được! Đúng không?”

Nhất định là anh ấy đã bị người khác hãm hại?

Nhưng ai lại làm vậy với anh ấy chứ?

Tại sao kẻ đó lại phải làm vậy với anh?

Rốt cuộc trong mấy năm qua, trên lưng người đàn ông này đã mang theo bao nhiêu đau đớn vậy?

Cô muốn biết hết, muốn biết tất cả!

Cho dù cô không có cách nào đòi lại công bằng cho anh, nhưng ít ra cô có thể cảm giận cùng anh, ít ra trong những đau khổ về sau, cô cũng sẽ ở bên cạnh anh...

"Ôi..."

Dì Trần thở dài và bảo Hoàng Ngân ngồi xuống: "Chuyện này nói ra thì dài lắm."

"Dì Trần, dì cứ nói đi, cháu nghe đây."

Hoàng Ngân cũng đỡ dì Trần ngồi xuống.

Ngón tay dì Trần còn không ngừng vò chiếc khăn lau và nhìn Hoàng Ngân với ánh mắt tiêu tụy. Trong mắt bà đã ngập nước, qua rất lâu mới chậm rãi nói: "Tôi chăm sóc cho ngài Cố tròn bốn năm. Khi tôi tới, ngài ấy vừa mới cưới vợ còn chưa dọn ra ngoài. Lúc đó, ông chủ, bà chủ, cô nhà họ Khuất còn ở chung. Nhưng khi đó quan hệ giữa ngài ấy và cô Khuất không tốt lắm, sau khi cưới một thời gian dài mà ngài ấy lại chưa bao giờ động tới cô Khuất. Sau đó ông chủ biết được chuyện này đã rất tức giận nhưng ngài ấy vẫn thờ ơ. Sau đó nữa, bà chủ nóng lòng muốn bé cháu trai nên đã nhiều lần cho ngài ấy dùng thuốc kích thích, ôi..."

Nói đến đây, dì Trần dừng lại một lát rồi thở dài, trong mắt thoáng hiện vẻ buồn bã.

"Lại nói tiếp, bà chủ cũng thật ác với ngài ấy! Nhưng ngài ấy lại đặc biệt cố chấp. Cho dù là giữa mùa đông lạnh giá, sau khi uống phải thuốc chẳng thà ngâm mình trong nước đá, cho dù có ngâm hơn nửa ngày cũng không chịu có gì với cô nhà họ Khuất."

Dì Trần lau nước mắt và nói có chút ghen ngào: "Cô không biết đâu, vì chuyện này mà ngài ấy đã bị bệnh bao nhiêu lần, còn nhiều lần bị viêm

phối đây..."

Hoàng Ngân nghe được thì trái tim thắt lại và theo bản năng siết chặt bàn tay, mà trong lòng bàn tay cô đã ướt đầm mồ hôi từ lâu.

Trong đầu cô đều là cảnh tượng Dương Thành vì tìm chế hiệu quả của thuốc mà ngâm mình ở trong nước đá. Cô chỉ vừa nghĩ tới đã có cảm giác lạnh giá khó nhin nổi, lại không cần nói tới bị thuốc hành hạ nữa.

Cô không phải chưa từng dùng qua loại thuốc đó, một khi phát tác thì chỉ dựa vào nước lạnh thật sự khó có thể tìm chế được...

Đại khái cảm giác như có vô số con kiến cùng lúc gặm cắn gan bàn chân cũng chỉ có thể như vậy mà thôi!

"Nếu như chỉ cho ngài ấy dùng mấy liều thuốc kích thích thì có lẽ quan hệ giữa ngài ấy và bà chủ sẽ không âm ỉ đến mức bế tắc như thế..."

Dì Trần lại nói tiếp.

Hoàng Ngân căng thẳng tới mức trái tim cũng muốn nâng lên tới cổ họng, tới mắt rồi.

"Bà chủ thấy ngài ấy nhiều lần không bị thuốc khống chế thì tự cho là lượng thuốc không đủ. Cũng không biết vào lần cuối cùng kia, bà ấy lấy đâu ra được một loại thuốc. Tôi nhớ thuốc đó là một thứ vàng vàng và rất đặc dính. Ngày đó, nhân lúc ngài ấy đang ngủ, bà chủ bảo bác sĩ tiêm trực tiếp vào trong đầu ngài ấy..."

Khi dì Trần nói đến đây thì tức giận đến mức siết chặt hai bàn tay đang để ở trước người và cũng trở nên kích động hơn: "Cô ơi, dì Trần tôi sống hơn nửa đời người nhưng cho tới bây giờ thật sự chưa từng gặp phải người mẹ nào ác như vậy!! Nếu như bà ấy tuyệt tình với người khác thì còn có thể hiểu được, nhưng sao có thể làm vậy với con mình chứ... Hồ đĩ còn không ăn thịt con nữa mà!!"

Hoàng Ngân thở gấp khiến ngực phập phồng kịch liệt hơn, viền mắt cô đỏ ửng và nghiến răng nghiến lợi như con sủ tử nhỏ đang phẫn nộ.

"Ôi... Nếu như thuốc kia chỉ là thuốc kích thích bình thường thì cũng

thôi! Nhưng kết quả sau khi tiêm xong, ngài ấy ngủ tròn năm ngày... Mũi thuốc kia căn bản là một mũi thuốc độc, là chất gây nghiện với độ tinh khiết cao tới 90%... lại trực tiếp tiêm vào trong đầu ngài ấy như vậy, suýt nữa đã làm tê liệt tất cả hệ thần kinh, nếu không phải được cứu đúng lúc, có thể ngài ấy đã mất lúc đó rồi..."

Nghe dì Trần nói những lời này, Hoàng Ngân cuối cùng đã không thể nhịn được nữa, che miệng khóc ra thành tiếng.

Cô nghĩ, nếu bây giờ Ôn Thuần Như thật sự đứng ở trước mặt cô, cô nhất định sẽ xông lên mà tát vào mặt bà ta!

Cô sẽ không quan tâm xem bà ta rốt cuộc có phải là mẹ của Cao Dương Thành hay không!!

Sao một người làm mẹ lại có thể đối xử ác độc với con trai của mình như vậy chứ?!!

Hoàng Ngân tức giận đến mức run rẩy, mặt lúc trắng lúc đỏ, bàn tay nhỏ đang đặt ở trên hai chân của mình cũng siết chặt lại. Cô gần như đã không khống chế được nữa rồi.

Khi dì Trần nói đến đây cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Cho dù bà chủ đối xử với ngài ấy như vậy, nhưng cuối cùng ngài ấy vẫn là một đứa con hiếu thảo! Thật may vì ngài ấy là người hiền lành giống như ông chủ, cuối cùng vẫn không thể nhẫn tâm với mẹ của mình được... Ngài ấy chưa bao giờ nhắc với bà chủ về chuyện bị nghiện. Tôi nghĩ đến bây giờ có thể bà chủ còn tưởng rằng liều thuốc như vậy không đủ để làm cho ngài ấy bị nghiện đâu! Cho dù cô thấy ngài ấy thu hết tài sản của bà chủ nhưng cũng để chỉ làm cho bà chủ khiêm tốn một chút, tiền bà chủ cần tiêu vẫn đưa không thiếu một xu! Ngài ấy quả thật đã hết lòng quan tâm giúp đỡ bà chủ rồi..."

Nghe dì Trần nói xong, Hoàng Ngân chỉ cảm thấy dạ dày cuộn hết cả lên...

Trái tim cô còn giống như bị máy trộn bê-tông điên cuồng nghiền thành mảnh nhỏ...

Cũng không có cách nào chấp vá lại được nữa!

Hoàng Ngân thật sự không có cách nào tưởng tượng được người đàn ông này rốt cuộc đã phải một mình vượt qua bốn năm đó như thế nào!!

Cô đột nhiên rất hối hận...

Cô hối hận vì sao khi anh cần mình và Dương Dương, hai người lại không có thể ở bên cạnh anh!

Cuối cùng Hoàng Ngân rốt cuộc không thể nhịn được nữa, ôm mặt và đau khổ nức nở thành tiếng.

Từng giọt nước mắt không ngừng tràn ra khỏi mi và theo mu bàn tay rơi xuống, làm dì Trần nhìn thấy cũng đỏ mắt theo.

Dì Trần ôm vai Hoàng Ngân trấn an: “Cô ơi, dì Trần nói thật, tôi đã theo ngài ấy mấy năm như vậy nên gặp qua không ít cô gái bên cạnh ngài ấy. Nhưng trừ cô ra, không ai có thể được ngài ấy ghi nhớ trong lòng như vậy! Trước đây tôi không biết, chỉ cho rằng ngài ấy là một người không có ham muốn về tình dục. Nhưng mãi đến khi cô xuất hiện thì dì Trần mới hiểu được, hóa ra không phải ngài ấy không có ham muốn mà đã dùng một trái tim khóa chặt lại, mãi đến khi cô xuất hiện, ngài ấy mới thả dục vọng này ra...”

Nghe dì Trần nói những lời đầy xúc động như vậy, Hoàng Ngân càng khóc lớn hơn.

"Dì Trần, nhưng... bây giờ anh ấy không chịu để ý tới cháu..."

Hoàng Ngân khóc tới nấc lên từng đợt, cô cầm tay dì Trần như một đứa trẻ không nơi nương tựa.

"Ngài ấy sợ liên lụy đến cô thôi! Đứa nhỏ này... lúc nào cũng vậy cả..."

Dì Trần lau nước mắt: “Trong lòng đứa trẻ này phải gánh vác quá nhiều thứ! Đối với ngài ấy, trừ những ngày tháng sống với cô là hạnh phúc ra, có lẽ những lúc khác đều u ám!”

Dì Trần lắc đầu và an ủi Hoàng Ngân: “Ngài ấy như vậy nên căn bản

không có lòng tin có thể cho cô hạnh phúc... Cô cũng đừng ép ngài ấy, cứ từ từ thôi! Tôi tin tưởng, có lẽ thật sự chỉ có cô là người duy nhất trên thế giới này có thể cứu được ngài ấy..."

Di Trần nắm chặt tay Hoàng Ngân: "Cô ơi, coi như di Trần nhờ cô, cô nhất định... nhất định phải cứu đứa trẻ này..."

Nước mắt của Hoàng Ngân không ngừng tràn ra.

Cô liên tục gật đầu: "Cháu sẽ làm được!! Cháu sẽ làm được... Cháu sẽ không bỏ rơi anh ấy. Cả đời này cũng sẽ không bỏ rơi anh ấy!! Cho dù anh ấy có đuổi cháu thì cháu cũng sẽ không rời đi nữa!!"

Hoàng Ngân nói cho di Trần biết và cũng là thầm nói với chính mình!!

Cả đời này, cô nhất định sẽ ở bên cạnh người đàn ông này, mãi mãi mãi mãi... cũng không rời đi nữa!!

Ngày đó, Hoàng Ngân gọi cho Cao Dương Thành rất nhiều lần, nhưng trả lời cô vẫn luôn là điện thoại ở ngoài vùng phủ sóng.

Sau đó cô lại không ngừng nhắn tin cho anh.

Nhưng những tin nhắn này lại giống như đá chìm dưới đáy biển, mãi cũng không nhận được câu trả lời.

Nhưng cô không hề tức giận mà tiếp tục gọi, tiếp tục nhắn tin.

Hoàng Ngân lại đeo viên Trái Tim Biển Cả sáng đến chói mắt kia vào tai...

Cô vén tóc lên và buộc ra phía sau để hoàn toàn lộ rõ chiếc khuyên tai ở trong tầm mắt của mọi người.

"Oa! Chị Hoàng Ngân, cái khuyên tai này của chị đẹp quá!! Chị mua ở đâu thế? Em cũng muốn mua một đôi."

Hoàng Ngân mới vừa tới bàn làm việc của mình và ngồi xuống, Tiểu Bát đã sán tới gần cô với vẻ mặt đầy hâm mộ, còn sờ vào khuyên tai của cô mà không chịu rời tay.

"Đây là của người khác tặng cho chị!"

Hoàng Ngân cười híp mắt và trả lời.

"Ồ! Trông chị cười hạnh phúc chưa kìa! Ai tặng chị thế? Có phải là Tổng giám đốc Cao không ạ? Oa, đây sẽ không phải là quà Tổng giám đốc Cao đi Châu Phi mang về cho chị chứ?"

Tiểu Bát trêu Hoàng Ngân.

Mắt Hoàng Ngân sáng lên, kích động tóm lấy tay của Tiểu Bát: "Em vừa nói gì? Tổng giám đốc Cao về rồi à?"

Tiểu Bát nheo mắt khi thấy vẻ kích động này của Hoàng Ngân.

"Lẽ nào chị còn không biết Tổng giám đốc Cao đã về à?"

Tiểu Bát nhìn cô với vẻ không thể tin nổi.

Trong lòng Hoàng Ngân vui mừng làm sao để ý tới vấn đề của Tiểu Bát chứ! Cô đứng dậy và vội vàng chạy ra ngoài rồi đột nhiên bước nhanh trở lại.

Cô nhanh chóng cướp lấy phần ăn sáng còn nguyên vẫn để ở trên bàn mình và hỏi Tiểu Bát: "Em vừa thấy anh ấy à?"

"Đúng vậy! Lúc em đang chờ thang máy thì thấy ngài ấy và trợ lý Lý cùng đi vào thang máy riêng của Tổng giám đốc! Bây giờ chắc bọn họ đang ở trong văn phòng đấy!"

"Cảm ơn em."

Sau khi Hoàng Ngân nói cảm ơn xong thì lao ra khỏi bộ phận thiết kế chẳng khác nào một trận gió cuốn.

"..."

Tiểu Bát hết chỗ nói rồi.

Xa nhau một chút còn có cảm xúc “mạnh” hơn cả đêm tân hôn là ý này sao?

Nhưng bọn họ chỉ mới không gặp nhau có hai tuần thôi mà, không cần... phải kích động một cách khác thường như vậy chứ?

Quả nhiên, nhớ nhung là một loại bệnh đấy...

...

Hoàng Ngân xoắn xuýt rất lâu ở bên ngoài văn phòng của Tổng giám đốc.

Cô đứng ở ngoài cửa mà trong đầu không ngừng suy nghĩ, vội vàng sắp xếp lại mọi chuyện.

Mình gửi nhiều tin nhắn qua như vậy, rõ ràng đều đã trôi dạt đến trong Ấn Độ Dương mà chẳng nhận được tin nhắn lại.

Anh nhất định đã thấy rồi nhưng... lại cố tình không để ý tới cô!

-----oOo-----

Chương 251: Bữa tối tình yêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân nghĩ đến đây, cảm xúc hưng phấn, kích động lúc ở tổ thiết kế đã vơi đi không ít.

Cô nghĩ, thứ mình phải đối mặt sau đó là gương mặt lạnh tanh như bài tú lơ khơ của Cao Dương Thành.

Nhưng cũng chẳng sao cả, cô chịu được!

Dù sao cô cũng quen rồi!

Giống như cái cách năm đó, lúc còn đi học, cô liêu mạng theo đuổi anh.

Hoàng Ngân như đang tự an ủi chính mình.

“Cộc cộc cộc—“

Hoàng Ngân lịch sự gõ cửa.

“Vào đi.”

Âm thanh trầm thấp, nồng ấm dễ nghe, có từ tính, vọng ra từ trong phòng.

Hoàng Ngân cảm lòng không được mà kiềm lại rung động trong tim, đến hơi thở cũng ngưng lại một chút, lúc này mới cẩn thận đẩy cánh cửa phòng làm việc ra, đi vào.

Nửa tháng xa cách, bỗng nhiên gặp mặt, trái tim của Hoàng Ngân vẫn không khỏi lay động.

Anh tựa như đẹp thêm một chút?!

Đẹp chỗ nào cơ chứ?

Ngũ quan sắc sảo thâm sâu, trước sau như một, hoàn hảo không khuyết điểm.

Nếu bắt buộc phải chỉ ra một điểm khác biệt, có thể là...đen hơn một chút.

Đúng vậy! Đen hơn chút rồi. Anh lại không như người thường, đen rồi sẽ xấu đi, mà trong cái cao quý trầm ổn kia, lại có thêm phần bá đạo cùng hấp dẫn.

Anh như thế này.....

Càng khiến cho phụ nữ không cách nào chống đỡ được?!

“Giám đốc Cao.”

Hoàng Ngân thu lại con ngươi đang đánh giá người trước mặt, lễ độ nói.

Nghe được âm thanh quen thuộc của Hoàng Ngân, cánh tay đang lật văn kiện của Cao Dương Thành hơi cứng lại.

Anh ngẩng đầu nhìn Hoàng Ngân, ánh mắt nhàn nhạt, không một gợn sóng.

Cứ như vậy nhìn Hoàng Ngân đang chấp tay sau lưng đứng ở cửa.

Hình như hôm nay cô có gì đó không giống ngày thường...

Mái tóc nhuộm vàng được cô vén ra sau đầu một cách đơn giản, khí chất trưởng thành già dặn đã xuất hiện rõ ràng hơn nhiều, nhưng không lộ ra vẻ kém cỏi một chút nào.

Cách ăn mặc này, rất hợp với cô.

Xinh đẹp, đáng yêu, nhưng lại không làm dáng...

Còn có chiếc hoa tai màu xanh lam trên tai trái của cô...

Trái Tim Biển Cả!

Cao Dương Thành ánh mắt nhìn sâu rồi giả như thu lại vài lần, sóng mắt khẽ động, nhưng rất nhanh đã lấy lại được sự tự nhiên.

Mày kiếm hơi nhếch lên, hỏi Hoàng Ngân: “Có việc gì?”

Hoàng Ngân tay hơi xiết túi đựng bữa sáng ở sau lưng. “Ừm, có.”

Lúc cô nói lời này, thật sự có hơi chột dạ.

“?”

Cao Dương Thành đợi cô nói tiếp.

Hoàng Ngân vội bước vài bước tới gần anh.

Anh đúng là có đen đi một chút, nhưng anh như vậy, cũng đã đủ hấp dẫn rồi.

Hoàng Ngân đứng trước bàn làm việc của anh, đặt bữa sáng đang cầm trong tay lên bàn. “Thực ra tôi cũng không có việc gì, tôi...tôi chỉ đến đưa cơm cho anh, sớm như vậy có lẽ anh vẫn chưa ăn cơm đúng không? Anh thử xem, đây là tôi tự làm đó, vị không tệ, là khẩu vị của Dương Dương, anh chắc cũng sẽ thích.”

Hoàng Ngân một mình nói một tràng, cuối cùng nhận lại được một câu đũa khách rất lạnh lùng: “Nếu không có chuyện gì khác, thì ra ngoài đi.”

“...”

Nếu nói Hoàng Ngân trong lòng không thất vọng, thì là nói dối.

“Giám đốc Cao...”

Hoàng Ngân vẫn muốn hỏi anh về chuyện tin nhắn.

“Lúc ra ngoài, cầm luôn bữa sáng ra!”

Cao Dương Thành nói xong, đứng dậy đi lấy chiếc áo khoác ở trên móc, ung dung mặc lên, đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Vẫn còn mười phút, tất cả thành viên tổ thiết kế mở cuộc một họp lớn!”

“A, ồ...”

Hoàng Ngân giờ mới nhớ ra hôm nay có cuộc họp!

Cô tự cốc vào đầu một cái, rồi mau chóng theo chân Cao Dương Thành đi ra ngoài.

Cao Dương Thành là người chủ trì cuộc họp lần này, nội dung cuộc họp không có gì ngoài việc tiến hành tìm hiểu, thảo luận liên tục về phương án này.

Hoàng Ngân trước giờ luôn chăm chỉ, có trách nhiệm với công việc. Vậy mà cả hội nghị có mấy lần cô mất tập trung, ánh mắt cứ đưa đến gương mặt anh tuấn lạnh lùng đó của Cao Dương Thành, là không thu về được nữa.

“Đỗ Hoàng Ngân, cô nói ý kiến của mình xem!”

Quản lí Trần vừa nhìn đã biết đầu óc Hoàng Ngân không tập trung vào cuộc họp.

Khóe miệng vẽ lên nụ cười như đã tính toán, không khiến cô mất mặt lúc này, thì còn lúc nào nữa?

Hoàng Ngân không lường trước được sẽ bị gọi tên, cô nhẹ nhàng đứng dậy, nhìn tất cả mọi người trên bàn họp, vẫn không biết vì sao.

Ánh mắt thâm trầm của Cao Dương Thành nhìn chằm chằm Hoàng Ngân, như đợi câu trả lời từ cô.

Hoàng Ngân bị anh nhìn, hơi thở có chút không được tự nhiên. Cô vốn dĩ định bất chấp nói đại vài câu, cuối cùng, vẫn nhận thua, buông thõng hai vai.

“Xin lỗi, vừa nãy tôi không tập trung, nên không nghe rõ chủ đề mọi người đang thảo luận.”

Hoàng Ngân cuối cùng đành nói sự thật.

Sắc mặt Cao Dương Thành trông không tốt lắm, âm trầm, giống như bão lớn sắp đến: “Công ty của chúng tôi không cần một thiết kế làm việc không chuyên tâm! Lần sau không được phép tái phạm!!”

Anh lạnh giọng tuyên bố, cảnh cáo.

Không có chút nể tình nào với Hoàng Ngân.

Trần Vi Như nở nụ cười đắc ý.

Hoàng Ngân thất bại ngồi lại xuống ghế, tự biết việc này quả thật có lỗi của mình. Nhưng trước giờ cô luôn là một người đa cảm, mà việc cảm xúc cô không ổn định, không phải vì anh sao...

Hoàng Ngân phiền não đến nỗi không có tâm trạng làm việc.

Buổi trưa, bỗng nhiên nhận được cuộc gọi của dì Trần. Nói rằng bác cả dưới quê đã mất, phải trở về chịu tang, thế nên cần xin nghỉ một tuần. Hi

vọng Hoàng Ngân nếu có thời gian có thể đến nhà của anh, giúp chăm sóc anh một chút.

Đương nhiên Hoàng Ngân sẽ vui vẻ nhận lời, hơn nữa thời gian nghỉ trưa, cô còn lấy được chìa khóa dự bị nhà bọn họ từ nhà dì Trần.

Lúc tan làm, Hoàng Ngân thấy Cao Dương Thành vẫn đang bận bịu trong phòng làm việc, cô vội vàng gọi xe chạy đến nhà anh.

Hoàng Ngân dự định làm một bữa tối thật ngon cho anh.

Mà tủ lạnh đã được dì Trần chất đầy đồ ăn đủ loại, chẳng thiếu thứ gì cả.

Quá tốt rồi!

Cảm xúc buồn bực lúc sáng của Hoàng Ngân gần như vì mấy chuyện này mà tiêu tan hết.

“Soạt—“ một tiếng, cô kéo chiếc rèm màu bạc ở khung cửa sổ ngăn với sân thượng ngoài trời, để cho từng ráng chiều màu bạc vương xuống, chiếu vào trong biệt thự.

Hoàng Ngân hít thở sâu, ngửa mặt, niềm nở đón nhận tia sáng ấm áp cuối cùng trong ngày...

Cảm giác này, thật tuyệt!!

Dường như đến không khí cũng đang trở nên tươi mát hơn!

Hoàng Ngân xoay người tiến vào phòng bếp, đeo tạp dề xong thì bắt đầu bận rộn.

Vo gạo, cắt thức ăn, rửa rau...

Động tác cô thành thục và khéo léo.

Hoàng Ngân giống như một đứa trẻ, ở trong phòng bếp vui vẻ bận rộn, miệng nhỏ còn ngân nga một khúc hát ngọt ngào rộn rã.

“lalalalalala ~ tình ~~ thích ~~~ đôi nam nữ ngồi nơi bên cạnh, ôm

nhau thật chặt, cứ ở mãi nơi đó chẳng hề nhúc nhích. Thời gian hình như chẳng còn quan trọng, đó là tình cảm gì, đó là tình cảm gì, có lẽ nào đó là tình yêu!”

Hoàng Ngân bước những bước đi hân hoan, từ tủ bát rồi đến bồn rửa tay, gương mặt hơi nghiêng, tiếp tục hát.

“lalalalalala~ tình thật~~đôi nam nữ ấy ngồi trên bên cạnh, gương mặt không có cảm xúc gì. Từng chiếc đèn đường dần tắt, bọn họ chẳng nói với nhau câu nào, tình cảm gì ấy là tình cảm gì, có lẽ nào là tình yêu! Lalala...tình thật...khiến người ta vừa khóc vừa cười không bao giờ đoán trước được, khiến người ta bay bổng rồi khiến người ta rơi xuống vực sâu, oh! Có lẽ nào đó chính là tình yêu!”

“lalalala...có lẽ nào đó chính là tình yêu!”

Đôi mắt xinh đẹp của Hoàng Ngân sắp cong thành vầng trăng lưỡi liềm mắt.

Đầu cũng bắt đầu lắc lư theo điệu nhạc, không ngừng hát đi hát lại khúc hát khiến tim người ta đập nhộn nhịp ấy: “Có lẽ nào đó là tình yêu!”

“lalalalala...tình thật...có lẽ nào đó là tình yêu! Tôi nghĩ rằng đó là tình yêu...”

Hương vị này, chính là tình yêu!

Bữa cơm cũng làm xong dưới lời ca vui vẻ của Hoàng Ngân.

Thật là hấp dẫn.

Hoàng Ngân thử một miếng, quả nhiên...là rất ngon!!

Hình như ngon hơn tất cả những lần trước nhiều.

Hoàng Ngân đặt hết món ăn lên bàn, mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ còn thiếu người thưởng thức.

Ngảng đầu nhìn lên chiếc đồng hồ thạch anh trên tường, đã sáu rưỡi rồi, chắc anh cũng phải về rồi chứ!

Đi Trần trước khi đi, Hoàng Ngân cố ý bảo bà không cần nói với Cao Dương Thành rằng mình về quê. Thế nên anh bây giờ chắc vẫn chưa biết đi Trần đã đi, vậy thì...”

Anh sẽ về ăn cơm chứ?!

Hoàng Ngân giống như cô vợ nhỏ lo lắng, ngồi đợi trước bàn cơm.

Đôi mắt cứ thỉnh thoảng lại liếc lên chiếc đồng hồ thạch anh trên tường, nhìn thời gian dần dần trôi đi, mà mãi không thấy bóng anh trở về. Không phải anh đã đi ăn ở ngoài rồi chứ?

Hoàng Ngân đợi đến lo âu, đang do dự không biết có nên gọi điện thoại hỏi một chút không, bỗng nhiên tiếng mở khóa ở cửa vang lên.

Trái tim của Hoàng Ngân chốc lát cũng theo đó mà sắp nhảy ra ngoài.

Vẫn là bộ quần áo lịch sự ban ngày, dù đã bận bịu cả một ngày, bộ vest vẫn chỉnh tề, dáng người thon dài, thẳng và cao như cây tùng đang đứng ở cửa, nhìn trân trân vào vị khách không mời mà đến ở trong nhà mình.

Hoàng Ngân như bị ánh mắt sắc bén của anh khoét vào, trong lòng hơi khó chịu, nhưng vẫn nhanh chóng lấy lại tâm trạng, nở nụ cười, nói với anh: “Sao anh về muộn vậy, cơm đã nguội cả rồi. Mau đi rửa tay, chuẩn bị ăn cơm thôi, em đi hâm lại đồ ăn một chút.”

Hoàng Ngân như cô vợ nhỏ dặn dò anh.

Nói rồi bung mấy món ăn đã nguội lạnh trên bàn, xoay người vào phòng bếp.

Hoàng Ngân tự thấy mình thể hiện không tồi, ít nhất trong biểu cảm không nhìn ra dấu vết nào. Nhưng cô tự biết, lúc này đây nhịp tim đang “thịch thịch thịch” đập rất nhanh, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực cô. Đôi tay cầm đĩa thức ăn cũng đỏ đẫm mồ hôi.

Nhưng đồ ăn vẫn chưa kịp đặt lên bếp, đã bị Cao Dương Thành ngăn lại, cầm lấy, tức giận ném lên bếp.

“Sao em lại ở đây?”

Anh hỏi.

Giọng điệu không vui.

Hoàng Ngân ngậy ra một lát.

Nhìn đồ ăn trong đĩa bị đổ trên bếp, cô vô thức chau mày, chẳng nhìn Cao Dương Thành, lấy khăn lau không nhanh không chậm mà lau sạch canh đổ trên bếp, làm xong mới trả lời anh.

“Dì Trần xin nghỉ một tuần về quê chịu tang.”

Cao Dương Thành hai mày chau lại.

“Đúng! Vốn dĩ ngày mai bác ấy mới đi, nhưng bên kia gia đình giục gấp quá, thế nên...em để bác ấy đi sớm rồi...”

Câu sau này, Hoàng Ngân như giảm nhẹ tiếng đi...

“Em nghĩ em là ai? Nữ chủ nhân của căn nhà này sao? Em dựa vào gì mà để bác ấy đi về sớm?!”

Cao Dương Thành tức giận hét lên với Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân trước giờ cũng không phải loại người dễ bắt nạt, cô ngẩng cổ, quát lại đáp lễ: “Anh gào cái gì mà gào, tuy rằng em để bác ấy đi là không đúng, nhưng không phải em đã tự mình đến chăm sóc anh rồi sao? Làm cơm cho anh đợi anh ở nhà, anh còn không vừa lòng cái gì?”

“Đúng vậy!! Anh đúng là không vừa lòng!! Rất không vừa lòng!!”

Anh nói, rồi thô lỗ cời tạp dề trên người cô ra: “Tôi không quen có người lạ tùy tiện ra vào nhà tôi!! Ra ngoài—“

Anh đẩy Hoàng Ngân ra ngoài cửa.

-----oOo-----

Chương 252: Dựa vào anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân tất nhiên không nghe theo, đôi tay ôm chặt lấy cây cột bằng đá trong phòng khách, tủi thân hét: “Ai là người lạ cơ? Cao Dương Thành, anh đồ vô lương tâm!! Có người lạ nào lại sinh con cho anh không? Có người lạ nào làm cơm cho anh, ngoan ngoãn ở nhà đợi anh không? Có người lạ nào lại lên giường cùng anh không? Người lạ cái con mẹ anh!! Anh mới là người lạ ấy, cả nhà anh là người lạ!!”

Hoàng Ngân hét lên như một người phụ nữ đánh đá.

Cao Dương Thành nhất thời đứng ngây tại chỗ, nhìn thoáng qua cô.

Hoàng Ngân thấy anh ngây người, liền có ý định chạy trốn vào trong. Nhưng vẫn bị anh kéo được cô áo, không khách khí mà lôi cô ra ngoài cánh cửa màu đen.

Đến dép cô còn chưa kịp thay.

Mà sau đó.....

“Soạt—“ một tiếng, cửa bị đóng âm vào, không thương tiếc nhốt cô bên ngoài.

“Này, này-----“

Hoàng Ngân không cam tâm, đập cửa hét: “Cao Dương Thành, tên khốn vô lương tâm nhà anh!!”

Thế mà thật sự lôi cô ra ngoài!

Tên này...

Hoàng Ngân tức giận nghiến răng, bỗng nhớ ra chìa khóa mà dì Trần để lại cho cô, vội sò vào túi mình, trống không.

Nguy rồi!!

Hoàng Ngân gấp gấp mò lại túi quần túi áo, không có.

Túi quần sau, cũng không!!

Đáng chết...

Chìa khóa ở trong túi xách!

Mà túi xách vẫn còn để trong phòng khách nhà Cao Dương Thành!!

Hoàng Ngân tức giận giậm chân, cuối cùng dứt khoát không khách khí mà đá vào cánh cửa đất giá nhà anh: “Cao Dương Thành, tên nhát gan nhà anh!! Anh tưởng trốn tôi như thế là được rồi sao? Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ quần lấy anh không rời, quần anh cả đời, bò ra từ trong ti vi nhà anh, len vào trong giấc mơ của anh, độc chiếm trái tim anh, anh tưởng tôi muốn có được tình yêu của anh ư? Xí!! Tôi phải từng miếng từng miếng mà ăn hết sạch trái tim anh...đồ vô lương tâm!!”

Hoàng Ngân vừa nói, biểu cảm gương mặt rất phong phú nhìn vào màn hình điện thoại theo dõi để mô tả, còn mô tả được sinh động như thật.

Hoàng Ngân mắng cho hả giận xong, lại hung hãn đập cửa ba cái nữa. Rốt cục lại đá đến đau cả chân mình, đôi mày thanh tú nhăn lại, lập tức cúi người xoa bàn chân mình.

Cao Dương Thành đứng trước màn hình, nhìn gương mặt sinh động kia của cô, khóe môi mím chặt cũng vô thức giãn ra.

Kim lòng không được mà nở nụ cười, rất nhanh lại thu hồi, rồi chuyển sang trạng thái lạnh tanh đầu ra đây.

“Anh trả túi xách cho tôi!”

Hoàng Ngân đập cửa: “Túi của tôi ở trên sô pha, lấy ra cho tôi!”

Cao Dương Thành nghe vậy mới xoay người vào phòng khách.

Quả nhiên trên sô pha vẫn đặt túi xách của cô.

Cửa một lần nữa mở ra, Hoàng Ngân chưa kịp phản ứng, túi đã đập vào lòng cô.

Nhưng có một bàn tay đang cầm đôi giày cao gót tinh xảo của cô, vút ra ngoài không chút thương xót.

“Anh...”

“Àm---“

Giương mặt xinh đẹp của Hoàng Ngân suýt chút nữa bị đập vào cửa, thật thất vọng.

“Anh, anh...”

Biểu cảm của Hoàng Ngân gần như vụn vẹo.

Nhưng cô rất mau chóng bình tĩnh lại.

Không cho cô vào phải không? Cô cứ vào đây!

Không muốn cô quán lấy đúng không? Cô sẽ giống như linh hồn không tan, ngày ngày đi theo sau anh ta, khiến anh ta càng ngày càng phiền não!!

Cho đến một ngày, anh quen có sự xuất hiện của cô rồi, đến lúc đó, anh ta phải khóc lóc cầu xin cô ở lại!!

Đồ khốn nạn!!

Hoàng Ngân hạ quyết tâm, bắt đầu tìm chìa khóa trong túi.

A ha!

Tìm thấy rồi!!

Hoàng Ngân cầm chìa khóa, mau chóng xoay khóa cửa, nhưng động tác của cô vô cùng cẩn thận...

Cô hết sức để tiếng mở khóa cửa nhỏ nhất có thể, không để Cao Dương

Thành ở bên trong phát hiện.

Hoàng Ngân cẩn thận từng chút mở cửa ra, thò đầu qua khe cửa, mắt nhìn bốn phía xem một vòng, xác định không nhìn thấy bóng dáng của người đàn ông kia đâu, Hoàng Ngân mới nhón chân lên nhanh vào nhà.

Nhưng, vừa mới vào phòng khách, đã thấy Cao Dương Thành đang ngồi trong phòng khách, ăn thức ăn nguội lạnh cô đã làm.

Hoàng Ngân trong lòng bỗng nhói đau...

Ma xui quỷ khiến mà đi vào trong phòng khách.

Giống y hệt như bóng ma mà đi đến trước mặt Cao Dương Thành: “Hâm nóng chút rồi ăn chứ! Đã nguội cả rồi...”

“Khụ khụ khụ---“

Cao Dương Thành hiển nhiên không thể lường trước được việc cô sẽ đột nhiên xuất hiện.

Miếng rau ngâm trong miệng vẫn chưa kịp nuốt xuống, đã bị Hoàng Ngân dọa cho suýt chút nữa mắc nghẹn, chỉ có thể ho liên tục.

Hoàng Ngân vội đưa cho anh cốc nước, vỗ vỗ lưng cho anh: “Anh ăn từ từ thôi.”

“Cô làm sao mà vào được đây?”

Cao Dương Thành ngẩng đầu, ánh mắt phẫn nộ nhìn Hoàng Ngân.

Gương mặt bỗng nhiên đỏ ửng, không biết là do vừa bị ho hay là do bị Hoàng Ngân bắt được...

Đầu tiên thấy Hoàng Ngân trong nhà mình, anh chỉ nghĩ thơ cho rằng đi Trần lúc ở nhà đã cho cô vào, bây giờ xem ra là không phải.

“Em...em trèo cửa sổ vào đó!”

Hoàng Ngân đương nhiên sẽ không nói mình dùng chìa khóa mở cửa

vào!

Ha! Cô không có ngốc như vậy!

Nhưng...

Hoàng Ngân lại quên mất, trước lúc nói câu này phải cất chìa khóa đi!

Vì để che giấu chột dạ trong lòng, đôi tay nhỏ nhắn của Hoàng Ngân không ngừng vung vẩy, nhưng đột nhiên...

Cánh tay đang múa lung tung bị một cánh tay của Cao Dương Thành bắt lại.

Sau đó...

Dưới mí mắt cô, anh từng chút, từng chút, tàn nhẫn rút chiếc chìa khóa ra từ trong tay cô.

“Trèo từ cửa sổ vào?”

Anh cười lạnh, hươu hươu chiếc chìa khóa trước mặt Hoàng Ngân: “Vậy cái này là gì?”

“Anh trả lại cho tôi!”

Hoàng Ngân cướp lấy, nhưng anh lại tránh được.

“Đồ Hoàng Ngân, xin cô nhìn rõ, đây chính là chìa khóa nhà tôi!!”

Cao Dương Thành rút về, nắm nó trong lòng bàn tay, không chịu trả cho cô.

“Đây là của dì Trần cho tôi!! Thế nên nó là của tôi, trả lại đây!!”

Hoàng Ngân cũng bẻ cong thành thẳng.

“Vậy sao?”

Cao Dương Thành lạnh nhạt bậm môi: “Tùy ý đưa chìa khóa cho một

người lạ, xem ra tôi phải suy nghĩ có nên đổi người giúp việc mới không!”

“Anh...”

Hoàng Ngân hiển nhiên không ngờ được anh ta tuyệt tình như vậy, bỗng chốc tức giận đến đỏ mặt tía tai: “Cái tên vô lương tâm này, đúng thật là vô lương tâm! Anh có biết bác Tàn tốt với anh thế nào không? Thế mà anh nói muốn đổi là đổi, hơn nữa, đưa tôi chìa khóa cũng là vì...”

“Đủ rồi!!”

Hoàng Ngân vẫn chưa kịp nói xong, đã bị Cao Dương Thành lạnh nhạt ngắt lời.

“Đủ rồi, ra ngoài!!”

Cao Dương Thành chỉ vào cửa lớn, mặt lạnh tanh quả quyết.

Hoàng Ngân dẫu môi: “Không đi!”

Cao Dương Thành nhú lông mày, rõ ràng đã bị cô chọc tức.

Giây sau, dứt khoát kéo cô đi ra ngoài.

Bàn tay to cầm tay cô, rất dùng sức, ghì đến nỗi cô kêu đau mãi, nhưng không buông lỏng một tí nào.

Cho đến khi cô một lần nữa bị lôi ra khỏi cửa, Cao Dương Thành cũng không quên lạnh lùng cảnh cáo cô một câu: “Sau này không được bước chân qua cánh cửa này, cứ thử mà xem!!”

Sau đó...

“Rầm—“ một tiếng, Chiếc cửa màu đen lần nữa bị đóng sầm trước mặt cô.

Hoàng Ngân giật mình, hoàn hồn trở lại, mới ý thức được mình lại một lần nữa bị vút ra ngoài một cách vô tình.

“Khốn nạn, khốn nạn—“

Hoàng Ngân hét vào màn hình điện thoại quan sát.

Đôi chân đạp liên tục vào cửa lớn.

Đạp mệt rồi cuối cùng mới dừng lại.

Cảm giác thất vọng ở nơi trái tim càng nặng nề hơn...

Ánh chiều tàn rực rỡ đã sớm tan đi, chỉ còn lại bóng đêm ngà trắng đang dần dần bao trọn lấy cô.

Hoàng Ngân như một đứa trẻ bị vứt bỏ, cô đơn đứng ở đó, không biết đi đâu về đâu.

Cô không còn tâm trạng, nhưng cũng không muốn đi.

Nhớ đến những lời của dì Trần, nhớ đến những khổ sở mà anh tự mình chịu đựng, Hoàng Ngân không cách nào nhắc chân rời đi.

Dứt khoát ôm túi, đứng ở bậc thềm trước cửa, dựa vào cửa ngòi xuống.

Cô tuyệt đối có ý muốn có sự đồng cảm của người đàn ông bên trong kia, chỉ là đơn giản không muốn đi...

Chỉ đơn giản muốn ở cạnh anh mà thôi!

Cao Dương Thành nhìn mấy món ăn đã nguội lạnh trên bàn, ánh mắt khó lờng bao nhiêu, rốt cục vẫn quyết định đổ hết thức ăn vào trong thùng rác.

Giống như cô đã mang hết tất cả tấm lòng của anh, vứt đi!

Bởi vì, lòng tốt này...

Không nên dành cho kẻ như anh?

Kẻ nghiện?

Không! Trong lòng anh biết rất rõ, anh không chỉ đơn giản là...kẻ nghiện thôi đâu!!

Thứ anh mang trên người, đã đủ để khiến hạnh phúc của cô sụp đổ!!

Sẽ khiến con trai của anh và cô cả đời không ngẩng mặt lên được...

Thế nên, cứ để bí mật độc ác này, được cất giấu cả đời đi!

Bên ngoài đã hoàn toàn yên tĩnh.

Cô đi rồi.

Nhìn về phía màn hình điện thoại trống không, giống như đang moi tìm anh đem đi vậy.

Ánh mắt sâu thẳm tối đi, xoay người, đi lên lầu.

.....

Trong đêm, Cao Dương Thành đói bụng.

Xuống dưới lầu tìm một lúc cũng không tìm được thứ gì ăn được.

Nhìn thấy món ăn bị mình vứt vào thùng rác, trong lòng bỗng thấy đau. Biết mình lúc này rất xấu xa, cũng không biết cô bây giờ có đang đau lòng...

Đóng tủ lạnh, đi ra khỏi phòng bếp, tiện tay cầm chiếc chìa khóa trên bàn trà ở phòng khách đi ra ngoài.

Đi siêu thị.

Mua ít rượu.

Cửa vừa mở, bỗng nhiên có một bóng dáng trượt vào trong.

Cao Dương Thành hơi ngậy ra, kinh ngạc.

Cô thế mà vẫn còn ở đây?!

Hơn nữa...

Còn dựa vào cửa nhà anh mà ngủ?

Nhìn Hoàng Ngân đang ngủ say bên chân mình, lòng Cao Dương Thành thất lại...

Tim đau đớn một nhát.

“Hoàng Ngân?”

Anh đỡ Hoàng Ngân từ dưới đất ngồi dậy, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt cô:
“Tỉnh dậy!”

Cô gái ngốc này!!

“Đỗ Hoàng Ngân—“

“Uhm...”

Hoàng Ngân mở hồ tỉnh lại từ trong mộng.

“Dương Thành...”

Cô dụi dụi mắt, thấy gương mặt tuấn mỹ của Cao Dương Thành, Hoàng Ngân bỗng chốc thanh tỉnh lại không ít.

Thấy anh cầm chìa khóa, Hoàng Ngân hồ nghi: “Anh muốn ra ngoài à?”

“Đi về, đừng giống tên ăn mày mà ngủ ở trước cửa thế này!”

Cao Dương Thành không trả lời cô, nhíu đôi lông mày, không có ý tốt muốn đuổi cô đi.

Hoàng Ngân không để ý: “Không phải em cố ý ngủ đâu, vốn dĩ muốn ngồi một lúc nhìn sao trời, kết quả nhìn đến ngủ gật luôn...”

“Nhìn sao trời?”

Cao Dương Thành cười: “Cô tưởng mình vẫn còn là trẻ con à? Ấu trĩ!”

Anh nói rồi thuận tay đóng cửa, không thèm để ý cô mà bước chân xuống cầu thang.

“Này!! Này anh!!”

Hoàng Ngân vội vã chạy theo: “Cao Dương Thành, anh đi đâu?”

Cao Dương Thành không thèm để ý, tay dứt túi, đi về trước.

“Này—“

Tên khốn nạn này thế mà dám xem cô như không khí.

Hoàng Ngân kiên quyết, đâm lao thì phải theo lao. Cô chạy thẳng qua, giống như tên vô lại mà nắm lấy tay anh, không chịu buông.

Anh đi đến đâu, thì cô đi theo đó!!

Cao Dương Thành nhíu lông mày, dừng lại, lạnh nhạt cứng rắn mà tách đôi tay cô ra khỏi cánh tay mình.

Sau đó, càng không nói gì mà tiếp tục đi về phía trước.

Hoàng Ngân tức đến giậm chân.

Lại đuổi theo: “Muộn thế này rồi, anh định làm gì?”

-----oOo-----

Chương 253: Ở bên và ủng hộ vô điều kiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô biết anh không quen quán quýt nên luôn theo sau lưng anh, dò xét xem anh nghĩ gì, đi theo bước chân anh.

Cao Dương Thành mặc kệ Hoàng Ngân, cứ thế đi về phía bãi đỗ xe.

“Tôi có hơi đói rồi ...”

Hoàng Ngân xoa xoa cái bụng bằng phẳng, chu môi ra vẻ đáng thương: “Anh cũng thật là nhân tâm, người ta đã có ý tốt làm thức ăn xong rồi. Kết quả thì sao, một mình anh trốn ở trong ăn mảnh, báo hại tôi đói đến nỗi ngực cũng dính vào lưng luôn rồi, anh coi thế mà được sao?”

Cao Dương Thành nghe Hoàng Ngân nói, mày kiếm không dấu vết nghiêm lại, con người u ám hơi chút gọn sóng nhẹ.

Hoàng Ngân đương nhiên không phát hiện ra sự thay đổi trong tâm trạng anh.

“Bác sĩ Cao ...”

Hoàng Ngân vẫn bám lấy không tha, ló ra từ sau lưng anh, do dự một lúc, dùng ngữ khí thương lượng nói với anh: “VẬY, anh có thể vào phòng lấy cho tôi chút đồ ăn lấp bụng không? Tôi hình như ... có hơi đau dạ dày! Đúng, dạ dày thật sự không thoải mái, ôi ôi ...”

Hoàng Ngân dùng tài diễn xuất xuất thần của mình diễn dáng vẻ đau dạ dày, khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ, bàn tay xoa xoa bụng mình.

Cao Dương Thành quay đầu nhìn cô.

Đôi lông mày lạnh lùng xa cách, lạnh nhạt, không có cảm xúc dư thừa nào.

“Đồ Hoàng Ngân, em không phải sinh ra để làm diễn viên rồi.”

Anh nhàn nhạt nhếch môi, không chút thương tiếc chọc thủng lời nói dối của cô.

“Ừng ục, ...”

Trả lời Cao Thành Dương là tiếng kháng nghị của bụng cô.

Ánh mắt Cao Dương Thành ánh lên một chút.

Hoàng Ngân liền tủi thân: “Đau dạ dày là giả, nhưng cái này cũng phải là thật chứ? Tôi thật sự sắp đói là rồi.”

“Ai bảo em cứ ở đây lười không đi.”

Thái độ của Cao Dương Thành vẫn khó chịu cay nghiệt như thế, nhưng lời nói đã có chút dịu đi: “Trong tủ lạnh không có đồ chín, phải đi siêu thị mua.”

Ý của lời này là ...

Muốn cùng cô đi siêu thị sao? Hay là bây giờ anh đi siêu thị mua cho cô?

Mặc kệ!

“Được! Cùng nhau đi mua!”

Hoàng Ngân vuốt mặt liền đuổi theo anh, Cao Dương Thành vừa mở khoá xe, cô liền ngồi vào ghế phụ nhanh như một cơn gió.

Tự động thắt dây an toàn như một đứa trẻ ngoan, yên lặng đợi ‘tài xế’ đến.

Cao Dương Thành đứng ở bên ngoài, do dự một chút, sau đó cũng bước lên xe.

Hai người rất nhanh đã đến siêu thị.

Cũng không chọn cái gì đặc biệt, chỉ là lấy mấy gói mì tôm trên giá và một ít bánh chèo ăn liền mà thôi.

Trên đường về, Hoàng Ngân cứ lẩm bẩm đói chết rồi, vừa vào đến nhà Cao Dương Thành liền chạy ngay đến bên máy nước uống mì.

Thực ra từ trước đến nay cô vẫn cực kì ghét ăn mì ăn liền, nhưng xem ra để lấp đầy bụng thì cũng là lựa chọn không tồi.

Hoàng Ngân bung hai bát mì đã úp xong từ bếp ra phòng ăn, mới chuẩn bị xoay người gọi Cao Dương Thành trong phòng khách, lại nhìn thấy thứ trong thùng rác.

Khuôn mặt nhỏ của cô trầm xuống.

Cao Dương Thành ở trong phòng khách đến gần phòng ăn, thấy cô nhìn chăm chú thùng rác bên chân liền hiểu ngay.

Con người ánh lên, lạnh lùng nói: “Lần sau đừng đến nữa, đồ em làm anh không muốn ăn.”

Hoàng Ngân cắn chặt môi dưới, ngẩng đầu, tức giận trừng anh: “Mì tôm cũng là tôi úp đấy! Có phải anh cũng không ăn không?”

Kết quả thì sao?

Cao Dương Thành thực sự quay lại phòng bếp, úp một bát mì mang ra, ngồi trong phòng ăn, hoàn toàn coi Hoàng Ngân như người vô hình, ngồi trước bàn ăn bắt đầu ăn, cũng không quan tâm hai bát mì nóng hổi khác trên bàn.

Hơi nóng bốc lên từ bát mì bay vào mắt Hoàng Ngân, như chụp lên cho cô một màn sương mỏng.

Dưới tình huống này, nếu theo như phim tình cảm thì lúc này Hoàng Ngân tức giận dòn lên liền hét mặt đập cửa đi ra, không quay đầu lại.

Nhưng ...

Cuối cùng cô vẫn nhịn xuống!

Mỗi lần vừa nghĩ đến những chuyện người đàn ông này đã làm cho mình và con trai những năm gần đây, tất cả phần nộ của cô đều đè nén xuống.

Cô biết, những gì anh cần bây giờ là sự ấm áp cùng sự bầu bạn và ủng hộ vô điều kiện.

Anh đẩy cô ra, là vì muốn tốt cho cô, nhưng ... cô không cần việc tốt này của anh! Cho dù cơn nghiện của anh lại tái phát, cầm dao kề trên cổ cô, cô cũng không đi!

Hoàng Ngân đặt mông ngồi xuống bàn ăn.

Mà lại còn ngồi dính vào anh.

Cao Dương Thành dường như có chút kinh ngạc, động tác ăn mì cũng hơi cứng lại.

Mày kiếm nhãn lại, nghiêng đầu, nhìn cô xa cách: “Đỗ Hoàng Ngân, em không tức giận sao?”

Nhẫn nhục chịu đựng như thế thực sự không phải tính cách của cô!

“Thứ đó có thể lấp đầy cái bụng rỗng của tôi sao?”

Hoàng Ngân ngẩng đầu không vui hỏi một câu, cuối cùng lại cúi đầu ăn ngấu nghiến.

Còn cố ý ăn phát ra tiếng ‘sột soạt’ để chứng minh cảm giác tồn tại to lớn của mình.

Cao Dương Thành có chút không nói nên lời.

Hoàng Ngân nhanh chóng ăn hết một bát, cuối cùng xoa xoa miệng nhỏ của mình rồi nhắc bát thứ hai lên ...

Tiếp tục ăn!!

Cao Dương Thành cho dù là ăn mì ăn liền cũng rất nho nhã.

Đũa tre tùy tiện gấp một gấp, thổi một hơi rồi đưa vào miệng, động tác cao quý, lại không uỷ mị. Vậy mà nhìn sang Hoàng Ngân khuôn mặt thanh tú, lúc ăn lại hoàn toàn giống như một nữ hán tử.

Đúng vậy! Cô đang vô cùng tức giận, đem toàn bộ phần nô coi như đồ ăn.

Sau khi một hơi ăn hết hai bát mì đến nước cũng không còn, không chút khách khí ợ một cái, lau lau miệng, đứng dậy xách túi ra ngoài.

“Àm.”

Tiếng cửa bị đẩy phát ra âm thanh rất lớn.

Hiển nhiên là đang trút giận lên ván cửa.

Dưới ánh đèn đường, chiếc bóng ngoài cửa sổ xa dần, nhưng chưa từng một lần quay đầu lại.

Tầm mắt thâm trầm của Cao Dương Thành rơi xuống chiếc bóng nơi cô rời đi, con người sâu u ám tối lại.

Đứng dậy, bước ra khỏi phòng ăn đi lên thư phòng tầng hai.

Vừa đi vừa gọi một cuộc điện thoại.

“Chú Lỗi, là cháu đây!”

Giọng Cao Dương Thành trong điện thoại lạnh lùng không chút độ ấm.

Mà chú Lỗi trong điện thoại chính là anh Kiên của Ôn Thuần Như, ông trùm xã hội đen Lỗi Đình Thủ.

“Có thời gian ra ngoài ngồi chút! Cháu tìm chú bàn chút chuyện ...”

Cao Dương Thành lười nhác ngồi bên cửa sổ sát đất, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú vào cảnh đêm mờ ảo ngoài cửa sổ, con người u tối toả ra những ánh nhìn lạnh lẽo.

“Được rồi, vậy cháu cúp điện thoại đây.”

Bật lửa kim loại trên điện thoại anh một đóng một mở phát ra tiếng ‘bịch bịch’, trong thư phòng yên tĩnh trở nên rất chói tai.

Xã hội đen ...

Đều là một đám người lòng dạ hiểm độc, đã mắc câu rồi, anh phải làm thế nào mới có thể toàn thân trở ra đây?

Một tỉ giao dịch mỗi năm, bọn họ làm sao có thể dễ dàng buông tay để anh rời đi?

Lúc này, trong lòng anh cũng không chắc chắn, nhưng ...

Để thanh tẩy bản thân, anh bắt buộc phải cược một trận, cho dù phải trả giá bằng tính mạng!

Chỉ là, đôi tay đã bẩn rồi, chỉ cần rửa sẽ sạch sao?

Nghĩ đến đôi mắt thuần khiết của Hoàng Ngân và đôi mắt trong sáng ngây ngô lại tràn đầy sùng bái của con trai, lòng Cao Dương Thành thật sự rất khó chịu.

Anh muốn hút thuốc, cuối cùng lại nhịn xuống.

Cuối tuần, Hoàng Ngân đi dạo trung tâm thương mại cùng Tiểu Dương Dương.

Chỉ là đi mua vài thứ vật dụng thường ngày vẫn chưa chuẩn bị, Hoàng Ngân vừa mua vừa suy nghĩ việc mình cũng nên về nước định cư.

Nhưng chuyện này rắc rối thế nào cô cũng không phải là không biết, hưởng hờ, còn chưa thương lượng với mẹ nữa.

Thực ra, chuyện này cô cũng rất khó mở miệng.

Mẹ mà biết mình cuối cùng cũng không ở bên Louis thì trong lòng sẽ tiếc nuối và đau lòng thế nào chứ?

Hoàng Ngân cũng không biết mình tại sao phải cố chấp như thế, nhưng tình yêu đã đến bước này, cô cũng không biết bản thân đã phải dấn vật thế nào.

Rõ ràng là đi mua vật dụng sinh hoạt cho Dương Dương, kết quả cậu lại nhặt một đồng đồ ăn vặt ném vào trong xe.

Không những vậy, đa số còn là đồ ăn độc hại.

Sau khi Hoàng Ngân giữ lại liền đem toàn bộ đồng đồ ăn đó xếp lại lên giá.

Cậu nhóc vầu môi: “Cái này cũng không được ăn, cái kia cũng không được ăn, cuộc đời còn gì là thú vị nữa chứ?”

“...”

Mới mấy tuổi mà đã lải nhải cuộc sống không có thú vị.

Hoàng Ngân cố ý vỗ vỗ gáy cậu bé: “Không được học người lớn nói chuyện.”

“Con mới không thèm làm người lớn đâu!”

Cậu nhóc xoa xoa sau gáy ‘bị thương’ của mình: “Người lớn các mẹ càng vô vị! Bố thì giả vờ lạnh lùng, mẹ thì cả ngày vẽ mặt đau khổ, mẹ nhìn bố Louis của con ngày ngày ngồi trên ban công thử rượu vang, ... thật là vô vị biết bao!”

“...”

Lời của cậu bé khiến Hoàng Ngân hơi đau lòng.

Không biết là vì Cao Dương Thành, vì Louis, hay là vì chính bản thân cô.

Đột nhiên, cô nghe thấy một giọng nói cao vút, gọi tên bản thân bằng giọng điệu căm ghét: “Đồ Hoàng Ngân?”

Hoàng Ngân quay về phía phát ra giọng nói, chau mày, vô thức kéo Tiểu Dương Dương ra sau lưng: “ Bà Ôn!”

Đúng!

Người đến trước mặt không phải ai khác mà chính là người mà Đồ Hoàng Ngân vừa nhìn đã ghét đến nghiến răng nghiến lợi – Ôn Thuần Như!

Người mẹ tàn nhẫn độc ác đó!

Không! Bà ta vốn không xứng với chữ ‘mẹ’, người đàn bà như thế chỉ

biết làm vậy bản danh xưng thiêng liêng này mà thôi!

Động tác của Hoàng Ngân vô tình khiến Ôn Thuần Như chú ý.

Tiểu Dương Dương sau lưng cô không hiểu chuyện gì chớp chớp mắt, ló đầu nhỏ nhìn ra ngoài.

Khuôn mặt vốn đang nhăn nhó của Ôn Thuần Như trở nên vui vẻ, con ngươi toả ra ánh sáng: “Trời ơi! Thằng bé là Dương Dương nhà chúng tôi sao?”

Bà ta nhiệt tình chạy đến chỗ Dương Dương.

Hoàn toàn quên mất năm đó đã từng nhẫn tâm muốn giết đứa trẻ chưa thành hình đó như thế nào.

Hoàng Ngân bị bộ dạng vui mừng của Ôn Thuần Như dọa sợ.

Sắc mặt trắng bệch, vội vàng kéo Dương Dương lùi lại vài bước: “Bà đừng qua đây!”

Cô hiển nhiên là một người mẹ bảo vệ con, sợ Ôn Thuần Như làm chuyện gì tổn thương đến con trai mình.

Trong đôi mắt ngây thơ của Dương Dương lộ ra vẻ hoảng sợ, vội vàng học theo mẹ liên tục lùi lại mấy bước trốn sau lưng cô, chỉ ló ra đôi mắt to tròn cảnh giác nhìn bà lão đối diện.

Cảm thấy có chút quen mặt ...

Giống như nhìn thấy ở đâu rồi? Nhưng cậu không nhớ rõ nữa.

Ôn Thuần Như thấy cháu trai cảnh giác nhìn mình như thế, có chút gấp gáp, lại càng căm tức Hoàng Ngân.

“Thái độ của cô như vậy là gì, dù sao thì Dương Dương vẫn là cháu ruột của tôi!”

Trước đây bà thực sự không thừa nhận sự tồn tại của Dương Dương.

Nhưng bây giờ biết con trai vì độc tố mà không thể sinh con được nữa, bà liền nhớ đến đứa cháu trai lưu lạc bên ngoài này.

Mỗi lần nhìn thấy đám quý phu nhân con cháu đầy nhà, nhìn lại bà, từ trước đến nay đều cô đơn một mình, đến đứa cháu duy nhất cũng không chịu ở bên, lúc đó trong lòng bà rất khổ sở ...

Càng như thế, bà càng hy vọng mình có đứa cháu ở bên ...

Bây giờ nhìn thấy cháu mình đã ở trước mặt, bà nhất định phải nghĩ cách đem nó về bên mình!

“Dương Dương, lại đây ... gọi bà nội đi ...”

Ôn Thuần Như cố gắng khiến cho mình trông thân thiện hơn một chút.

Nở nụ cười, giơ hai tay về phía Dương Dương.

-----oOo-----

Chương 254: Pháp bảo ở cửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dương Dương vội vàng lùi về sau mấy bước, cái đầu nhỏ cúi càng thấp, mím môi không chịu nói.

Hoàng Ngân ghét dáng vẻ này của Ôn Thuần Như, cô nắm chặt bàn tay của Dương Dương, nghiêm mặt nói: “Xin bà Ôn tự trọng.”

Cô nói xong, cao ngạo quay mặt đi: “Dương Dương và bà không có quan hệ gì hết!”

Hơn nữa, cô cũng không hy vọng có một chút quan hệ nào!!!

Con người tàn nhẫn như vậy....

“Cô nói gì?!”

Vẻ mặt Ôn Thuần Như vắn vẹo: “Nó và tôi không có quan hệ gì? Nó là con trai của con trai tôi!!”

“Con trai bà?”

Hoàng Ngân cười lạnh.

Bước một bước tiến đến gần bà ta, cô không sợ hãi ngược đôi mắt sắc bén “Con trai bà là ai? Dương Thành sao? Bà Ôn, bà để tay lên ngực tự hỏi, bà có xứng làm mẹ của anh ấy không!!”

“Cô... cô dựa vào đâu mà đòi dạy tôi!!”

Ôn Thuần Như tức giận thở hỏn hển, giơ tay lên định tát Hoàng Ngân, nhưng bị Hoàng Ngân nhanh nhẹn chặn lại.

“Muốn bắt nạt tôi? Bà tưởng là tôi sẽ để cho bà tùy ý đánh mắng à?”

Cô nói xong, tức giận hất tay Ôn Thuần Như ra. “Năm đó tôi tôn trọng bà vì bà là mẹ Dương Thành! Nhưng bây giờ, bà căn bản không xứng với từ ‘mẹ’ này”

“Sao bà lại bắt nạt mẹ tôi!! Bà là người xấu, bà là người xấu! Đi ra!”

Dương Dương không biết xông đến từ lúc nào, chạy thẳng đến giữa hai người, tức giận đẩy Ôn Thuần Như ra.

Sức của bàn tay nhỏ nhưng sự tức giận lại không nhỏ.

Nghiêm chỉnh giống hệt một người đàn ông trưởng thành, không cho phép bất kỳ ai ức hiếp mẹ cậu bé.

“Dương Dương, không được làm vậy!”

Hoàng Ngân quát một câu, kéo Dương Dương ra.

Tuy không muốn thừa nhận nhưng chung quy thì Dương Dương cũng là người có cùng huyết thống với Ôn Thuần Như, cho nên Dương Dương không được vô lễ với bà nội trên danh nghĩa này.

Ôn Thuần Như cũng không ngờ rằng Dương Dương lại ghét bà ta như vậy, nhất thời ngẩn ra, không biết nên làm sao cho phải.

Khuôn mặt già nua, lúc hồng lúc trắng, rõ ràng muốn nổi cáu nhưng nghĩ đến cháu của mình thì lại cố đè lửa giận xuống.

“Dương Dương, bà là bà nội của con, nào! Gọi bà nội đi, nội mua kẹo cho con ăn!”

Bà ta cố nở nụ cười, dỗ dành Dương Dương đang xì mặt.

Hoàng Ngân chỉ đứng bên cạnh nhìn, không nói gì.

Dương Dương vô cùng không biết điều, trốn sau lưng Hoàng Ngân: “Dương Dương không thích ăn kẹo!”

Nói dối.

Vừa rồi còn không ngừng nhét kẹo vào xe đẩy!

Dương Dương khịt mũi: “Ăn nhiều kẹo sẽ mọc sâu!”

Khuôn mặt nhỏ gương lên cao.

Cuối cùng Hoàng Ngân cũng nói: “Bà Ôn, bà muốn làm gì?”

Ôn Thuần Như tức giận liếc Hoàng Ngân một cái: “Dương Dương là cháu của tôi, sớm muộn cũng có ngày tôi đòi nói về!”

Hoàng Ngân nghe câu vừa rồi làm sự tức giận như giọt nước tràn ly: “Bà đừng có nằm mơ! Cho dù tôi chết tôi cũng sẽ không đưa Dương Dương cho bà!!”

Hoàng Ngân nói xong, che chở Dương Dương trong lòng, thật chặt, hung hăng trừng mắt với Ôn Thuần Như: “Tôi tuyệt đối sẽ không để con trai tôi bị bà tiếp tục hãm hại!!”

“Cô...cô...”

Ôn Thuần Như tức nghiến răng, hận không thể tát cho Hoàng Ngân một

cái nữa, nhưng thấy có mặt cháu bà ta, bà ta quả thật không nổi cái được.

Bà ta bây giờ một lòng chỉ muốn đón cháu về.

Nhưng Ôn Thuần Như đã bao giờ phải nén chịu con tức như thế này?!

“Đỗ Hoàng Ngân, tôi nói cho cô biết!”

Ôn Thuần Như chỉ thẳng vào Hoàng Ngân “Đời này tôi không cho con trai tôi cưới cô đâu! Mà cháu của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không cho nó nhận đàn bà đê tiện như cô làm mẹ!”

“Tôi mới không phải là cháu bà!”

Câu này là Dương Dương nói.

Cậu bé lao ra trước mặt Hoàng Ngân, ngẩng cái đầu nhỏ nhấc lên, giống như con gà chọi, hét với Ôn Thuần Như: “Tôi không phải cháu bà! Bà không phải bà nội tôi, tôi không có bà nội như bà! Bà đi đi! Đi đi! Tôi ghét bà! Đừng có làm phiền mẹ con tôi đi mua sắm! Đáng ghét, đáng ghét!”

Cậu nhóc cao giọng hét lên, cứ hét cứ hét, nước mắt giàn dụa.

Vừa nghĩ tới có thể phải rời xa mẹ, cậu bé có kiên cường đến mấy cũng không nhịn được mà trào nước mắt.

Hoàng Ngân thấy đau lòng, vội vàng ôm cậu bé vào lòng, dỗ nó.

“Dương Dương ngoan, mẹ sẽ không để ai cướp con đi, biết chưa?”

“Vâng!”

Dương Dương lau nước mắt, đầu tựa vào hõm cổ Hoàng Ngân, ôm lấy cần cổ cô, làm nũng: “Cả đời này con cũng không rời xa mẹ!”

Trong lòng Hoàng Ngân ấm áp, nở nụ cười, lúc này mới nhìn đến Ôn Thuần Như đang đứng trước mặt.

“Bà Ôn, xin bà sau này đừng như vậy nữa, bà dọa con tôi rồi! Ngoài ra... nếu bà thật sự coi Dương Thành là con, thì phiền bà nhân từ hơn với anh ấy!”

Lúc Hoàng Ngân nói lời này, dường như còn kèm theo nghiến răng nghiến lợi.

“Tôi chưa từng nhìn thấy, có người mẹ nào lại tiêm thuốc phiện vào người con mình! Tôi nghĩ khắp thiên hạ này, quả thật... chỉ có một người mẹ ‘vĩ đại’ như bà thôi.”

Hoàng Ngân nói xong vẫn còn cảm thấy căm hờn bà ta.

Hoàng Ngân thực sự không dám tưởng tượng, Cao Dương Thành chịu những đau khổ này, rốt cuộc có suy nghĩ gì về bà mẹ này, là đau? Hay là hận?

Đại khái, chắc cũng có!

“Đó chỉ là ngoài ý muốn!”

Nhắc tới chuyện năm đó, sắc mặt Ôn Thuần Như vô cùng khó coi.

Dù sao thì đó cũng là con trai bà ta, nếu nói không yêu thương thì là nói dối.

Nhưng bà ta vẫn cố gắng bình tĩnh, kiêu ngạo chỉnh lại áo khoác vai hàng hiệu, hừ lạnh nói: “Hơn nữa, thuốc phiện đó cũng chẳng gây hại gì cho con trai tôi, cô bớt nói chuyện giật gân với tôi!”

“Không gây hại gì?”

Hoàng Ngân nghe xong, cơn phẫn nộ càng dâng cao.

“Bà Ôn, loại thuốc phiện có liều lượng cao như thế, tiêm vào não anh ấy, bà cảm thấy không gây hại gì à? Bà có biết, bởi vì mũi tiêm đó, khiến cho anh ấy chìm vào nỗi đau khổ, tôi tắm suốt bốn năm! Vì sao anh ấy phải ra ngoài ở riêng một mình? Bởi vì cứ cách một khoảng thời gian, cơn nghiện lại phát tác, lúc anh ấy lên cơn nghiện, bà đã nhìn thấy chưa? Bà có biết lúc lên cơn nghiện, anh ấy luôn tự làm mình bị thương không!

Bà nhìn thấy sẽ thương anh ấy không? Đó là con trai bà đó! Không, chắc chắn bà không đau lòng! Một bà mẹ độc ác như bà, căn bản không có trái tim, thì sao mà biết cảm giác đau lòng là gì! Điều duy nhất bà sẽ làm, đó là tìm mọi cách đẩy con trai bà vào vực sâu tăm tối! Anh ấy thích gì, bà liền bắt anh ấy từ bỏ, không thích cái gì thì bà bắt anh ấy phải theo đuổi để có được! Bà luôn tạo niềm vui trên nỗi đau khổ của con trai mình! Bà là người ích kỷ nhất thế giới, và cũng là người phụ nữ không có tư cách làm mẹ nhất thế giới!”

Nói một tràng xong, Hoàng Ngân như đã thét lên nói.

“Cho nên... đừng có nằm mơ mong tôi giao con trai cho một ác ma như bà! Cả đời này, cũng đừng mong.”

Hoàng Ngân nói lời cay đắng, chán ghét nhìn Ôn Thuần Như mặt đang xám xịt, ôm lấy Dương Dương, đẩy xe đẩy, quay người bước nhanh rời khỏi.

Giống như tránh một bệnh dịch vậy!

Đề lại Ôn Thuần Như đứng một mình ở đó, không nhúc nhích.

Sắc mặt càng lúc càng trắng bệch....

Cuối cùng nhắc được chân lên, lại hoảng sợ có chút choáng váng, một mình bước đi trong siêu thị như người mất hồn, cuối cùng cũng loạng choạng ra khỏi siêu thị.

Ôn Thuần Như vừa ra khỏi siêu thị thì đi tìm Cao Dương Thành.

“Mẹ, sao lại đến lúc này?”

Cao Dương Thành mở cửa cho mẹ anh, gặp được Ôn Thuần Như thấy hơi bất ngờ.

Vẻ mặt anh vẫn điềm nhiên như cũ, không có biểu cảm dư thừa nào.

Ôn Thuần Như vừa nhìn thấy con trai thì vành mắt đã đỏ lên, suýt nữa thì bật khóc.

“Con trai, mẹ... mẹ nhớ con, muốn thăm con.”

Cao Dương Thành cảm thấy cảm xúc của mẹ anh không đúng lắm, khẽ nhíu mày, nhìn chăm chăm bà ta, không nói gì.

Ôn Thuần Như đi vào phòng, nhìn thấy mọi thứ trống không, bà ta cau mày. “Dì Trần đâu? Không có ở đây à?”

“Vâng, có người thân dưới quê qua đò nên Dì Trần về quê chịu tang rồi.”

Cao Dương Thành giải thích đơn giản.

“Vậy thì chắc con chưa ăn cơm à?”

Ôn Thuần Như nhìn đồng hồ: “Sắp mười hai giờ rồi! Chưa ăn sáng đúng không?”

“Con ăn rồi.”

Ý anh nói là ăn sáng.

Mới sáng sớm ra đã có người phụ nữ cực kỳ tốt bụng đem đồ ăn sáng tới cho anh, vốn định không mở cửa, ai ngờ cô ấn chuông không ngừng, cuối cùng làm hết cả pin chuông, sau đó đập cửa, cửa cũng suýt thì đập long ra, cô vẫn quyết không dừng lại.

Cao Dương Thành cuối cùng vẫn là đau lòng bàn tay của Hoàng Ngân nên đi ra mở cửa cho cô.

Mỗi lần cô và anh giằng co, đều kết thúc trong tình huống anh thua.

Mà anh, mỗi lần đều là vì... không nở!

Đáng chết!

“Bữa trưa còn chưa ăn à?”

Ôn Thuần Như vừa nói, vừa đi vào trong bếp: “Con đó, Dì Trần không có ở đây mà cũng không nói với mẹ, mẹ bảo thím Lý qua là được! Lúc

này rồi con còn chưa ăn! Chẳng biết chăm sóc bản thân gì cả! Quả thật không được, con chuyển về đi, mẹ không yên tâm!”

Cao Dương Thành nhăn mày càng chặt.

“Mẹ, con không về đâu! Mẹ cũng không cần lo cho con, con sẽ chăm sóc tốt bản thân!”

Thái độ của anh, xa cách, lạnh nhạt.

Bàn tay cầm tạp dề của Ôn Thuần Như hơi cứng lại, sắc mặt cũng khẽ thay đổi, nhưng rất nhanh lại cười, đổi chủ đề: “Bữa này mẹ nấu cho con nhé”

Bà ta nói rồi đeo tạp dề lên người.

Cao Dương Thành thấy vậy, ngần ra, rồi nói: “Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?”

Khuôn mặt anh tuấn của anh không có chút vui vẻ nào, có chăng chỉ là sự khó hiểu.

Mẹ anh đột nhiên như vậy quả thật là anh được chiều mà hoảng sợ.

“Gì mà làm gì? Nấu bữa cơm cho con thôi, có gì mà phải ngạc nhiên?”

“Đừng làm nữa, mẹ không thích hợp ở trong nhà bếp đâu, con mua đồ ăn ngoài là được”

Cao Dương Thành chẳng nề nang chút nào.

“Không được ăn ngoài! Bây giờ người ta toàn dùng dầu bẩn, không sợ ăn mắc bệnh à? Bữa cơm này, mẹ phải làm!”

Ôn Thuần Như kiên quyết.

Cũng không biết có phải là vì sự áy náy trong lòng với con trai không.

Lúc Cao Dương Thành định nói thêm gì đó thì có ai đó ấn chuông cửa.

Cao Dương Thành ngần ra, trong lòng bỗng rõ là ai tới.

Thời gian ăn cơm, ngoài người phụ nữ ấy ra thì còn có thể là ai?

Nhìn sang mẹ anh một cái, Cao Dương Thành nghi ngờ.

“Ai vậy?”

Ôn Thuần Như hỏi anh.

Cao Dương Thành không trả lời, đi ra chỗ huyền quan.

Mở điện thoại video lên, quả nhiên là Hoàng Ngân.

Hơn nữa...

Còn đang nắm tay con trai anh!

Chiều này hay lắm!

Có thấy người cha nào lại để con trai ở ngoài cửa chưa?

Quay đầu lại, nhìn Ôn Thuần Như trong nhà bếp, cuối cùng, Cao Dương Thành vẫn mở cửa cho Hoàng Ngân.

Cao Dương Thành mở cửa nhanh như thế, Hoàng Ngân cũng không thấy lạ.

Bởi vì hôm nay cô dẫn theo pháp bảo mở cửa, còn tiện hơn chìa khóa, phải không?!

“Ai đến vậy?”

Hoàng Ngân vừa vào cửa thì nghe thấy tiếng Ôn Thuần Như trong bếp.

Hoàng Ngân sững sờ, Dương Dương cũng ngạc nhiên.

Lúc này, Hoàng Ngân muốn kéo Dương Dương chạy trốn, nhưng... nhưng bị Ôn Thuần Như nhìn thấy rồi.

-----oOo-----

Chương 255: Khói lửa trên bàn ăn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bà ta đeo tạp dề đi từ trong bếp ra, vừa nhìn thấy Hoàng Ngân, khuôn mặt đang cười bỗng thay đổi.

Hoàng Ngân thấy bị lộ, giả vờ sợ hãi nữa thì hơi mất mặt, cô vội vàng ưỡn ngực lên, đáp lời bà ta: “Là tôi.”

“Âm hồn không tan!”

Ôn Thuần Như mắng một câu.

Nhưng...

Chỉ vậy rồi quay người đi vào trong bếp!

Làm cho Hoàng Ngân, quả thật không thích ứng kịp!

Cô vươn người ra, hỏi Cao Dương Thành: “Mẹ anh... không đuổi em đi à?”

Cô quả thật không dám tin!

Cao Dương Thành chẳng ừ hử gì cả.

“Thật là kỳ lạ, chẳng lẽ bà ta tìm thấy lương tâm rồi à?”

Hoàng Ngân xoa xoa cằm, trề môi lắm bầm.

Cao Dương Thành cũng nhìn cô, thể hiện sự nghi hoặc.

Hoàng Ngân nghĩ nghĩ, vẫn kể cho Cao Dương Thành nghe toàn bộ câu chuyện gặp Ôn Thuần Như trong siêu thị hôm nay.

Còn kể với anh, chuyện liên quan đến nhiễm độc, cô cũng không thể giấu diếm nói cho Ôn Thuần Như.

Chưa hết, cô còn không quên bổ sung thêm một câu thể hiện lập trường của mình: “Tuy bà ấy là mẹ anh, anh không nhẫn tâm nhưng em nhẫn tâm! Ai tổn thương đến người em yêu... tất cả... đều diệt hết!!”

Hoàng Ngân nói xong, thì hai tay đưa trước ngực tạo thành dấu X!

Cao Dương Thành nheo mày...

Đôi mắt hiền từ chăm chú nhìn Hoàng Ngân, thâm trầm đi.

Hoàng Ngân liêm liêm môi, gật đầu, khẳng khái thừa nhận: “Đúng! Người em yêu mà em nói chính là anh! Anh đặc ý chưa”

“...”

Quá thẳng thắn, trực tiếp khiến Cao Dương Thành không biết nói gì.

Vật nhỏ đứng cạnh chân của Hoàng Ngân quả thật không nhìn thêm được nữa, kéo kéo tay mẹ nó, ra vẻ chững chạc ‘chỉ bảo’: “Mẹ Hoàng Ngân, con gái phải dè dặt! Quá thẳng thắn, đàn ông không thích!”

Nó nói xong, cái đầu nhỏ lắc như trống bỏi.

Vẻ mặt già dặn, như viết ba chữ” hết thuốc chữa”, quả khiến Hoàng Ngân phát điên.

“Con thì hiểu gì!

Hoàng Ngân ôm cậu nhóc, đi vào phòng khách, đặt nó ngồi lên ghế sofa, tranh luận: “Năm đó mẹ dùng chiêu này để theo đuổi ba con đó!”

Cao Dương Thành nghe thấy vậy, đột nhiên cảm thấy buồn cười, khoe môi cứng nhắc bất giác cong lên.

Đáng ra, những lúc thế này Hoàng Ngân nên đi vào bếp phụ một tay, hoặc giành lấy việc để làm, nhưng rốt cuộc cô không làm vậy.

Bà mẹ kia chắc là muốn đền bù cho con trai mình, cô cần gì phải giành lấy tấm lòng này?

Cao Dương Thành đi vào bếp.

“Mẹ, hai người họ cũng chưa ăn cơm.”

Ý của anh ta tất nhiên là nhờ Ôn Thuần Như nhớ nấu cơm cho cả hai người đó.

“Mẹ chỉ làm cho con trai mẹ, con bảo nó ra ngoài mà ăn!”

Sắc mặt Ôn Thuần Như sầm sì.

“VẬY con dẫn họ ra ngoài ăn.”

Cao Dương Thành nói xong, quay người định đi, thì bị Ôn Thuần Như giữ tay giữ lại “Con trai, con muốn tức chết mẹ mới được à?”

Cao Dương Thành gỡ tay bà ta ra, thản nhiên nói: “Tình cảm giữa con người là từ hai phía, bạn tôn trọng tôi bao nhiêu thì tôi tôn trọng bạn bấy nhiêu!”

Nói xong, anh đi ra ngoài.

“Được rồi! Sợ con rồi! Muốn ăn một bữa cơm yên lành với con trai thôi mà cũng không được! Trong mắt con có phải chỉ có cô ta, không có người mẹ này?”

Ôn Thuần Như nói xong, lại múc thêm một bát gạo từ trong thùng gạo cho vào nồi.

Cao Dương Thành không đáp lại lời của Ôn Thuần Như, mím môi, cười yếu ớt, cầm lấy nồi cơm trong tay bà ta: “Để con đặt cơm! Mẹ rửa rau đi.”

Thấy con trai hiếm khi nở nụ cười, Ôn Thuần Như cũng lập tức nở nụ cười, sự vui vẻ trong lòng khó nói bằng lời.

“Được được được! Hai mẹ con mình cùng làm...”

Bà ta bỗng cảm thấy, cảm giác này, không chân thực.

Từ lúc nào, bà ta và con trai lại cùng bận rộn trong bếp như này... từ bao giờ con trai bà lại nói chuyện thân thiết với bà ta như vậy?

Đây giống như một giấc mộng...

Nhưng, Ôn Thuần Như không biết, thật ra, cuộc sống đẹp đẽ chính là vứt bỏ đi những hào nhoáng bề ngoài, chỉ giữ sự chân thật lại bên trong ... Cuộc sống càng đơn giản bao nhiêu, càng hạnh phúc bấy nhiêu!

Còn bà ta, vẫn luôn không hiểu, chưa từng hiểu!

Bữa cơm này làm mất một tiếng đồng hồ.

Bốn người quây bên bàn ăn, nhìn thế nào cũng cảm thấy kỳ quặc.

Hai người đàn ông một lớn một bé giống như chẳng có chuyện gì xảy ra, tự nhiên ăn cơm.

Hai người phụ nữ...

Thì lại khó hiểu, giống như có một tia lửa ở giữa hai người, ánh mắt hai bên đều lóe lên sự bài xích, quả thật là ảnh hưởng đến cảm giác ngon miệng.

Nhưng Hoàng Ngân định không so đo với bà ta.

Dù sao thì Ôn Thuần Như cũng là trưởng bối!

Hoàng Ngân nhắc đĩa lên định gấp thức ăn thì không ngờ đĩa trong tay Ôn Thuần Như cũng hạ xuống, gấp lấy miếng thịt mà Hoàng Ngân vừa gấp.

Hoàng Ngân cau mày.

Nhưng, cô vẫn buông tay.

Tuy không vui nhưng cô vẫn không đến nỗi nhỏ nhen đi so đo với bà ta từng miếng thịt.

Ôn Thuần Như gấp lấy miếng thịt lên rồi lại không khách khí thả vào đĩa đựng xương

"Bản rồi!"

Bà ta thản nhiên bỏ sung một câu, cúi đầu, coi như không có gì, tiếp tục ăn cơm.

Hoàng Ngân chán nản.

Nhưng hai người cha con kia đều cùng gấp một miếng thịt định bỏ vào bát Hoàng Ngân.

Lập tức, sự buồn bực trong lòng Hoàng Ngân tiêu tan.

Chớp mắt đã được vãn về bằng tình cảm ấm áp, cô có chút ngại ngùng.

Mà sắc mặt Ôn Thuần Như đối diện lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Dương như nhận ra được cảm xúc bà ta không tốt lắm, Dương Dương nhìn ba nó một cái, sau đó, miếng thịt nạc vòng qua bát Hoàng Ngân, cuối cùng rơi vào bát của Ôn Thuần Như.

Cậu bé còn nhỏ, tuy không hiểu nhiều về đối nhân xử thế nhưng cho dù thế nào thì cậu bé cũng không hy vọng mọi người ăn cơm trong bực bội.

Mà miếng thịt Cao Dương Thành gấp vững vàng đặt vào bát của Hoàng Ngân.

Người lớn vãn về người lớn.

Trẻ nhỏ vãn về người già.

Mà tác dụng của hành động đó được thể hiện rõ ràng.

"Cám ơn..."

Hoàng Ngân nói lời cảm ơn với Cao Dương Thành.

Mà đối diện, Ôn Thuần Như sắc mặt vốn đang sầm lại, chớp mắt bởi vì

được cháu trai gấp thức ăn cho mà rạng ngời lên.

"Ai da! Người ta nói cháu nhỏ là biết thương người già nhất, nhìn xem, nhìn xem, cháu ngoan nhà ta hiểu chuyện quá..."

Ôn Thuần Như mặt mày rạng rỡ, gấp thức ăn đưa đến miệng Dương Dương, còn không quên gấp thêm thức ăn vào bát thằng bé.

"Cháu ngoan ăn nhiều vào! Bà nội làm thức ăn thế nào! Cháu ăn có vừa miệng không?"

Ôn Thuần Như nịnh nọt Dương Dương.

Dương Dương lại không nói câu nào, vốn muốn im im tiếp tục ăn cơm, nhưng thấy Ôn Thuần Như cứ nhìn chăm chú cười, thằng bé đành gật đầu.

Coi như tán thành.

Vẻ mặt lạnh lùng giống ba nó, không có chút biểu cảm dư thừa nào.

"Ai da, cháu thích thì ăn nhiều vào! Nào nào nào..."

Ôn Thuần Như lại gấp rất nhiều thức ăn cho vào bát của Dương Dương.

Dương Dương khó chịu nói: "Cảm ơn..."

Hoàng Ngân không nhịn được nữa đưa mắt lên nhìn Cao Dương Thành đối diện, mà người đàn ông đó lại cũng nhìn lại cô coi như đã hiểu.

Hiển nhiên, hai người cảm thấy bữa ăn hôm nay, không khí... hơi kỳ quặc.

Theo lý mà nói, đáng ra phải là hai bên ghét nhau, giương cung bạt kiếm mới đúng?

Nhưng mà, hình như bởi vì có mặt Dương Dương nên bữa cơm này ăn cũng không quá khó chịu... Hơn nữa...

Hoàng Ngân làm sao cũng không ngờ đến, bản thân cô có ngày lại ăn

thức ăn do chính tay Ôn Thuần Như làm?

Quả thực lạ lùng khiến người ta không thể tin được.

Cuối cùng cũng ăn xong bữa cơm, đa phần thức ăn đều nằm trong bát Dương Dương, chất đông như núi, nhiều đến mức gần như che lấp cậu nhóc.

Cao Dương Thành và Hoàng Ngân chỉ ăn ít thức ăn còn lại.

Thật không công bằng.

Nhưng không thể không nói, khả năng nấu nướng của Ôn Thuần Như cũng không tồi.

Ăn xong, đương nhiên là Dương Dương không ăn hết được thức ăn trong bát, mà bụng thằng bé đã tròn như quả bóng rồi.

Nó giống như một cậu bé mập, ôm bụng, thỏa mãn tựa vào lưng ghế bàn ăn thờ.

Miệng nhỏ tinh thoảng còn vang lên mấy tiếng chóp chép...

No! Quả thực quá no!!

Hoàng Ngân thu dọn bát đĩa, đi vào bếp rửa bát, Cao Dương Thành cũng đi theo cô vào bếp.

Mà Ôn Thuần Như ngồi trên ghế bên cạnh Dương Dương cùng nó nói chuyện linh tinh.

Dương Dương hình như không có hứng lắm, nhưng Ôn Thuần Như lại vô cùng hưởng thụ cảm giác ở bên cạnh nó.

Nhìn dáng vẻ lấy lòng người khác của Ôn Thuần Như...

Làm cho Hoàng Ngân suýt rơi mắt kính.

Cô khó tưởng tượng được người tám năm trước luôn miệng nói những lời ác độc kiêu như bất luận thế nào cũng phải giết con cô...

Mà cô lúc đó, chỉ có thể dùng cách tự mình hại mình giả vờ đứa bé đã chết mới có thể cứu được Dương Dương... hôm nay, giữa bọn họ lại có sự chung sống như vậy.

Làm người khác không thể tin được.

Mà lúc cô không dám tin thì lại khiến Hoàng Ngân càng thêm hoang mang, còn có một chút sợ hãi.

Cô nghi hoặc hồi lâu, xem rốt cuộc có nên nói với Cao Dương Thành không?

"Hôm nay mẹ anh nói muốn cướp Dương Dương khỏi em."

Cô vừa rửa bát vừa nói, sau đó còn liếm môi: "Anh biết Dương Dương đối với em có ý nghĩa gì, cho dù là cá chết lưới rách, em cũng không bao giờ đưa Dương Dương cho bà ta! Cho dù em chết, cũng không!"

Hoàng Ngân dứt khoát nói đến cùng.

"Hôm nay em cũng nói với bà ta như vậy."

Nói xong cô bổ sung thêm.

"Anh sẽ không cho phép bất cứ ai cướp Dương Dương từ em đi!"

Cao Dương Thành nhấp một ngụm trà trong tay, điềm đạm đảm bảo.

Trong lòng Hoàng Ngân cảm thấy an tâm hơn, cô cười cười: "Cám ơn anh hiểu cho em, em biết có lẽ sẽ làm anh khó xử, nhưng...em vẫn kiên trì về vấn đề này!"

Cô ló đầu ra ngoài ngõ, rồi ngẩng đầu nói với Cao Dương Thành: "Nhưng mà mẹ anh hình như khá thích Dương Dương."

Cô đưa bát trong tay cho Cao Dương Thành, Cao Dương Thành thuận tay cầm lấy, úp vào rổ đựng bát bên cạnh cho khô.

"Ừm..."

Cao Dương Thành trầm ngâm, cũng quay đầu nhìn cảnh tượng ôn hòa trong phòng ăn, ánh mắt thâm trầm.

"Thấy bảo cách thể hệ thường thân với nhau, xem ra là đúng!"

Hoàng Ngân cảm thán.

"Đừng để Dương Dương gần gũi với bà ấy quá!"

Cao Dương Thành mặt không biểu cảm dạn dò,

ánh mắt sâu, đen, không nhìn ra được cảm xúc nào.

Hoàng Ngân hơi sững sờ.

Động tác rửa bát ngừng lại, nhìn anh.

"Anh không hy vọng cuộc sống của con trai anh bị bất cứ ai thao túng!"

Cao Dương Thành đặt bát đã rửa xong vào rổ bên cạnh, ngẩng đầu nhìn Hoàng Ngân: "Nhất là bà ta!"

Hoàng Ngân sực sực.

Đương nhiên, yêu cầu này, cô mong còn không được.

Hoàng Ngân gật đầu, bảo đảm với anh: "Em tuyệt đối sẽ không thao túng cuộc sống của con trai, cho nên, người khác càng đừng mơ!"

Lúc này, trong phòng ăn.

"Bé cưng, mấy năm nay ở bên ngoài chắc cháu khổ lắm!"

Ôn Thuận Như vừa xoa đầu đứa cháu, vừa đau lòng hỏi.

Thật ra lúc đầu Ôn Thuận Như muốn giữ Dương Dương lại bên cạnh, chỉ vì muốn giữ lại hậu nhân cho nhà họ Cảnh.

Nhưng lúc này bà ta yêu thương Dương Dương, vì nó vô cùng ngây thơ

đáng yêu, đương nhiên, nguyên nhân chính cũng là vì có huyết thống.

"Không khổ! cháu sống vui lắm!"

Dương Dương nhớ lại những năm tháng sống ở nước Pháp, vui vẻ nói:
"Ngày nào cũng vui!"

"Sau này cháu ở cùng với bà nội, được không?"

Ôn Thuần Như vẫn không từ bỏ ý định, lại hỏi

"Cháu muốn ở cùng với ba mẹ cháu!"

-----oOo-----

Chương 256: Cầu hôn thất bại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thằng nhóc khoanh hai tay lại, kiên quyết với quan điểm của mình.

"Vậy thì không được! Mẹ cháu không thể ở chung với ba cháu!"

Ôn Thuần Như cũng vô cùng kiên định với lập trường của bà ta.

"Hừ!"

Dương Dương lập tức không vui, bĩu môi nhỏ, quay phắt đi, không để ý đến Ôn Thuần Như nữa.

"Sao vậy? Sao đột nhiên lại không vui?"

"Sau này cháu sẽ ở cùng với ba mẹ!"

Thằng nhóc ngẩng cao cổ hét lớn, sau cùng còn nói thêm một câu: "Nếu không Dương Dương và mẹ sẽ lập tức trở về Pháp! Không bao giờ để ý đến bà nữa!"

"Thằng nhóc này thế mà dám uy hiếp bà ta!"

Ôn Thuần Như nhưn mày: "Cho dù cháu có về Pháp, bà cũng sẽ có cách đưa cháu về đây!"

"Thế sao?"

Cậu bé lập tức ngồi thẳng người dậy, gương đầu cao lên không chịu yếu thế: "Cách duy nhất để đưa cháu trở lại chỉ có là ba mẹ cháu kết hôn! Cho dù bà nghĩ ra cách đưa cháu về đây, thì cháu cũng sẽ có cách trở lại nước Pháp! Không ở cùng với ba mẹ thì cháu cũng sẽ không bao giờ ở với bà!"

Thằng bé hét xong, giống như con cá trạch, trượt xuống từ ghế, chạy vào trong nhà bếp.

Chạy đến bên chân Hoàng Ngân và Cao Dương Thành, hai tay nhỏ của nó ôm chặt chân của họ: "Dương Dương muốn bố mẹ ở cùng với nhau! Cả đời này ba chúng ta sẽ không rời xa! Con không thích bà nội, chỉ muốn chia tách cả nhà ta, Dương Dương không ở cùng bà ấy! Dương Dương không muốn..."

Dương Dương nói xong, dường như sắp khóc đến nơi.

Hoàng Ngân vội vàng rửa tay, lau khô, cúi người ôm con trai lên, dỗ nó: "Dương Dương là đàn ông con trai, sao lại rơi nước mắt?"

"Con không muốn xa mẹ!"

Thằng bé mếu, khóc thút thít, cố gắng không chế giọt nước mắt tủi thân.

"Ai nói chúng ta xa nhau?"

Hoàng Ngân khẽ chạm đầu mình vào đầu nhẵn bóng của thằng bé, yêu thương: "Ai cũng không thể chia tách chúng ta! Không nhớ chúng ta đã móc tay hứa rồi sao?"

Thằng bé nín khóc cười: "Ai làm trái lời hứa, người đó là cún con!"

Dương Dương nghịch ngợm dùng bàn tay nhỏ mềm mềm khẽ chạm vào mũi Hoàng Ngân, Hoàng Ngân "báo thù" tóm lấy bàn tay nhỏ của nó giả

vờ cấn cấn.

Cao Dương Thành đứng bên cạnh nhìn hai mẹ con thân thiết, khóe môi bất giác cong lên.

Không khí trong nhà bếp, ôn hòa, ấm áp...

Tiếng cười vang như chuông bạc của hai mẹ con giống như một khúc nhạc êm tai, khiến người ta chìm đắm vào đó, không dứt ra được... Cao Dương Thành bước từ nhà bếp ra.

Ôn Thuần Như ngồi ở phòng khách, hình như đang buồn bực.

Cao Dương Thành ngồi xuống ghế sofa đối diện bà ta.

"Mẹ, mẹ đừng hi vọng Dương Dương sẽ ở cùng mẹ."

Cao Dương Thành đi thẳng vào vấn đề: "Đời này tôi sẽ không bao giờ để nó ở bên cạnh mẹ! Cho nên... mẹ bỏ suy nghĩ đó đi!"

Ôn Thuần Như nghe con trai nói vậy, vẻ mặt sầm xuống: "Con có thái độ gì với mẹ vậy? Há? Nó là cháu mẹ, để nó sống với mẹ, thì sao? Ngày mai mẹ sẽ bảo luật sư An giúp nhà họ Cảnh chúng ta giành lại quyền nuôi Dương Dương!"

Khuôn mặt anh tuấn của Cao Dương Thành sa sầm, ánh mắt lạnh lẽo, âm trầm...

Anh nhẹ nhàng khép mi mắt lại....

Lúc mở ra, đáy mắt là sự lạnh lẽo và tuyệt tình.

Thậm chí, đến khuôn mặt đẹp trai cũng không có chút tình cảm nào.

Anh đứng dậy "Bà Ôn, mời bà về, không tiễn!"

Anh ra thẳng lệnh đuổi khách.

Sắc mặt Ôn Thuần Như trắng bệch "Con... con ý gì hả?"

Bà ta đứng dậy, tiến đến sát gần con trai.

Đối với sự tổn thương trong đáy mắt bà ta, Cao Dương Thành coi như không thấy, môi mỏng nhếch lên nụ cười lạnh lùng, nhìn chăm chăm mẹ anh.

"Bốn năm trước, khi bà vì sự ích kỷ của bản thân, mà tiêm từng mũi từng mũi kia vào cơ thể con trai bà, thì bà đã xác định không xứng với chữ "mẹ" rồi! Mà bây giờ, bà muốn làm gì con trai tôi? Nếu tôi nhẫn tâm để con trai tôi ở bên cạnh bà, thì dòng máu chảy trong cơ thể tôi... chắc chắn cũng đen giống máu bà...!"

Cao Dương Thành nói từng chữ từng chữ, những lời đó giống như con dao sắc, hung hăng đâm vào trái tim Ôn Thuần Như!

Sắc mặt bà ta lúc xanh lúc trắng, vô cùng khó coi.

Trong đáy mắt tang thương, lúc hoảng loạn, lúc đau đớn, lúc thì áy náy.... lúc anh nói đến câu cuối cùng, bà ta giơ tay lên sượt nữa thì tát cho con trai một cái, nhưng bà ta vẫn nhìn xuống.

Vành mắt ươn ướt, đỏ hồng.

Tay, cứng đờ trong không trung, run lẩy bẩy.

Đồng tử mắt Cao Dương Thành co lại, nhìn mẹ anh ta.

Trong lòng, nơi nào đó, vẫn bị giày vò...

Yêu thương vụt qua, có chút đau xót.

"Thuốc mà mẹ tiêm cho con chỉ là... chỉ là thuốc kích dục thôi, mẹ thật sự chưa từng nghĩ sẽ hại con!"

Ôn Thuần Như cất lực giải thích.

"Thuốc kích dục..."

Đáy mắt Cao Dương Thành lạnh lẽo, bi thương nhếch khóe môi: "Với bà mà nói, thuốc đó không đáng nhắc đến, phải không? Con trai bà vì thuốc

đó, mỗi lần đều phải ngâm trong nước lạnh hơn mười tiếng đồng hồ, cho dù là mùa hè hay mùa đông! Bà có biết, bởi vì thế mà con trai bà đã bao lần bị viêm phổi? Trong mắt bà đó chẳng qua chỉ có vậy, phải không? Đúng! Bà đương nhiên không quan tâm, nếu bà quan tâm thì bà sao có thể dùng thuốc có liều lượng cao thế trong lần tiêm cuối cùng? Chỉ là không ngờ đó chỉ là một mũi thuốc độc mà thôi! Ôn Thuận Như, hành động đó của bà có xứng đáng làm một người mẹ, có xứng đáng làm bà của đứa nhỏ không?"

Đoạn này, Cao Dương Thành hét khản giọng.

Nói xong, trong đáy mắt âm u của anh đã đỏ ngầu.

Anh chưa từng tức giận đến mức độ này...

Nói to như bây giờ, là lần đầu tiên!

Ôn Thuận Như ngẩn người tại chỗ, đối diện với sự chất vấn của con trai, bà ta lại lúng túng không biết làm sao.

Hoàng Ngân che tai Dương Dương lại, đứng ở cách đó không xa nhìn.

Cứ nhìn, cứ nhìn, rồi bỗng nhiên... vành mắt đỏ lên...

Có người con nào mà không yêu mẹ của mình?

Nhưng có người con nào chịu được bà mẹ đối xử với mình như thế...

Lúc này, trái tim anh, chắc chắn là đau vô cùng!

Là nỗi đau thương xót và tuyệt vọng đối với tình cảm mẹ con...

Vẫn luôn dây dưa lấy anh, suốt bốn năm, hoặc có lẽ, cả cuộc đời còn lại!

"Con trai, mẹ..."

Có giọt nước mắt rơi trên gương mặt Ôn Thuận Như, bàn tay bà ta hơi hoảng loạn tím chặt lấy cánh tay của con trai: "Mẹ... thật ra mẹ rất yêu con, thật đấy..."

"Con hãy tin mẹ! Mẹ... mẹ chỉ không biết làm sao để biểu đạt... con trai...!"

"Miệng bà nói yêu nhưng rốt cuộc là gì? Bà căn bản không yêu bất cứ ai, bà chỉ yêu bản thân bà!"

Cao Dương Thành đỏ mắt, vạch trần sự thật trần trụi này.

“Năm đó bà yêu ba tôi, nhưng không quan tâm đến tình yêu của ông ấy, cưỡng ép ông ấy lấy bà! Miệng bà nói yêu ông ấy, nhưng, bà có thực sự quan tâm đến cảm nhận của ông ấy không? Bà đã từng hỏi trong lòng ông ấy thích gì chưa? Từ lúc cưới bà, bà đã từng thấy ông ấy nở nụ cười nào chưa? Mỗi ngày ông ấy sống như một bức tượng, cả ngày không có biểu cảm gì, là người đàn ông bà yêu sao? Bà nói bà yêu tôi, nhưng lại dùng mọi cách chia rẽ tôi và người con gái tôi yêu, thậm chí đến con trai tôi, đứa cháu ruột của bà, bà cũng không tiếc giết chết nó! Lúc bà muốn giết chết nó, bà có nghĩ đến cảm xúc của con trai bà không? KHÔNG! Cái bà gọi là yêu, chính là cưỡng ép người đó sống theo cuộc sống bà muốn! Nhưng, tôi và ba chưa từng là đồ chơi của bà! Chúng tôi là người! Sống sờ sờ, có tình cảm, có linh hồn! Chúng tôi dựa vào đâu mà bị bà thao túng cuộc đời! Nhưng, bà biết không, bà mẹ ích kỷ của tôi, là bà... chính tay bà đã đẩy con trai bà vào vực sâu địa ngục! Cả đời này, tôi đã định trước sống trong địa ngục đau khổ đó! ”

Cao Dương Thành nắm chặt bàn tay đang run rẩy, khàn giọng hét lên, cổ họng khô khốc.

Anh nhắm chặt đôi mắt đỏ ngầu...

Chôn chặt tất cả cảm xúc, cũng không liếc mắt nhìn thêm người mẹ mà anh vừa yêu vừa hận nữa.

Nửa phút sau, anh mở tròng mắt ra...

Màu đỏ đã tan đi, thay vào đó là đôi mắt trong trẻo như nước, không lẫn tạp chất, dường như, cảm xúc kích động vừa rồi, chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi!

"Xin bà sau này đừng tùy tiện đến nữa!"

Anh tuyệt tình nói xong, không nhìn về mặt hoang mang của Ôn Thuần Như, gọi thẳng điện thoại cho tài xế riêng của nhà họ Cảnh: "Chú Lý, qua đón phu nhân về!"

"Không cần đâu!"

Ôn Thuần Như run rẩy ngắt ngang cuộc gọi của anh "Tự tôi về được!"

Nói xong, bà ta xách túi lên, thất tha thất thểu đi ra khỏi nhà Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành mệt mỏi dựa người vào ghế sô pha, ngẩng đầu lên, mắt, nhắm lại, môi mỏng mím chặt, không nói gì.

Hoàng Ngân nhìn anh, thấy đau lòng.

Đặt Dương Dương ngồi lên ghế sô pha, rồi mới bước về phía anh, ngồi xuống bên cạnh anh.

Mới ngồi xuống, bàn tay của Cao Dương Thành đã kéo lấy eo nhỏ Hoàng Ngân.

Hơi dùng sức, cả người cô đã rơi vào lòng anh.

Cúi đầu, chôn chặt vào hõm vai cô...

Tham lam, mê luyến...

Thì nghe anh khàn giọng, nỉ non nói: "Đề anh ôm, một chút thôi..."

Hoàng Ngân nghe thấy tim mình đập thành thịch, căng thẳng đỏ mặt.

Anh gửi mùi hương đặc biệt, ôm cô chặt hơn...

Bàn tay Hoàng Ngân yêu thương vỗ nhẹ lên lưng anh, từng chút từng chút, vỗ về.

Mà cánh tay ôm eo cô của anh, càng lúc càng chặt...

Nếu có thể, anh hy vọng được ôm cô nhiều hơn, cả đời!!

"Cao Dương Thành, chúng ta đi đăng ký kết hôn đi?!" Hoàng Ngân bỗng nói một câu không đầu không đuôi.

Cánh tay ôm của Cao Dương Thành hơi cứng đờ lại.

Anh vùi sâu vào lòng Hoàng Ngân, từ đầu đến cuối không ngẩng đầu lên.

Giọng nói khàn khàn trầm thấp vang lên: "Ăn xong bữa tối rồi về."

"..."

Câu chuyện chủ đề này không lưu loát chút nào.

Giống như vừa rồi cô đột nhiên cầu hôn, chuyện gấp quá.

Dưỡng Dương ngồi ở sofa đối diện, vai nhỏ hơi rụt lại, đồng cảm nhìn mẹ nó: "Mẹ Hoàng Ngân, mẹ lại cầu hôn thất bại rồi..."

"..."

Cao Dương Thành ngồi dậy từ lòng cô.

Nhìn Hoàng Ngân, hiếm thấy, giữa mi tâm anh thêm vài phần dịu dàng.

Tay, vuốt ve mái tóc màu vàng mượt mà của cô...

Đầu, khẽ nghiêng, nhìn bông tai tinh xảo có màu xanh nước biển ở dái tai cô.

Ánh mắt trầm xuống, sóng mắt dao động.

Nhưng từ đầu đến cuối anh không nói lời nào, đứng dậy, đi lên tầng hai.

Vừa đi vừa nói "Cầu hôn của em, nghe rồi thôi..."

Cho nên...

Anh không coi là thật?!

Trong lòng Hoàng Ngân có cảm giác mát mát...

“Mẹ Hoàng Ngân, mẹ đừng nản lòng! Đến con cũng nhìn ra, ba thật sự yêu mẹ!”

Thằng nhóc vội đứng dậy, sà vào lòng Hoàng Ngân, an ủi cô.

Hoàng Ngân khẽ gõ cái đầu nhẵn bóng của thằng bé: "Con đồ tiểu quỷ này, cái gì cũng biết!"

-----oOo-----

Chương 257: Hoàng ngân bá đạo cường gian

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dương Dương uể oải vùi sâu vào lòng Hiểu Nam: "Mẹ, con buồn ngủ..."

"Thế thì ngủ đi! Nào! Mẹ ôm con ngủ."

Hoàng Ngân ôm thằng bé vào lòng, để nó ngủ ngon nhất.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua ban công chiếu vào cửa kính sát mặt đất, trùm ánh nắng ấm áp lên cơ thể hai người, một lớn một nhỏ, đang khẽ nhắm mắt, tắm trong ánh nắng, ngủ say.

Cao Dương Thành đứng trên lầu nhìn xuống hình ảnh ôn hòa đó... ánh mắt âm u lóe lên tia gợn lăn tăn...

Ánh nắng nhỏ, phản chiếu nơi đáy mắt anh, gợn lên ánh vàng, màu sắc mê người...

Buổi chiều, Cao Dương Thành nghiêm túc làm việc trong phòng.

Có người gõ cửa phòng.

Là Hoàng Ngân.

Cao Dương Thành ngẩng đầu nhìn cô, đáy mắt hơi nghi hoặc.

"Em bé Dương Dương lên giường nằm, không sao chứ?"

"Đương nhiên."

Cao Dương Thành khẽ cúi đầu, tiếp tục chỉnh sửa số liệu trong máy tính.

Hoàng Ngân đến gần anh.

Thấy anh hoàn toàn không để ý gì đến mình, cô mím môi, vươn dài cổ ra, ngó đầu vào nhìn màn hình máy tính của anh: "Anh đang làm gì thế?"

Đương nhiên cô không tò mò anh đang làm gì, chẳng qua là cô muốn thu hút sự chú ý của người đàn ông trước mặt này thôi.

Cao Dương Thành nhìn khuôn mặt trắng trẻo gần ngay trước mắt của cô.

Chắc là vì đứng quá gần, thậm chí anh còn nhìn thấy lông tơ nhạt rõ ràng trên mặt cô, hơi xoắn, ngắn, nhỏ, rất đáng yêu.

Lỗ chân lông trên mặt dường như không có...

Làn da của cô, trắng bóc, trong suốt, vô cùng mịn màng, giống như quả đào mọng nước trên cây, bóc nhẹ cũng ra nước...

Mắt Cao Dương Thành khẽ tối lại, miệng bỗng khô khốc.

Anh giả vờ tự nhiên ngả người ra sau, ánh mắt tối lại nhìn lướt qua đôi môi mọng đỏ như quả cherry của cô, ra vẻ xa cách hỏi cô: "Có chuyện gì?"

"Không có gì!"

Hoàng Ngân chớp chớp mắt, khẽ nhăn trán, thể hiện sự khó hiểu: "Bình thường cũng làm việc, khó khăn lắm mới có ngày nghỉ, sao anh lại làm việc nữa thế! Bác sĩ Cảnh từ lúc nào lại trở nên vô vị như vậy!"

Cao Dương Thành dứt khoát khoanh tay nhìn cô, mày kiếm khẽ nhướn: "Vậy em nói xem, làm gì thì thú vị?"

"Chẳng hạn như nói chuyện với em!"

"..."

Còn có chuyện gì vô vị hơn chuyện này không?

Cao Dương Thành gõ trán cô "Bỏ đầu ra, che mắt màn hình của anh rồi!"

"Em không!"

Hoàng Ngân kiên quyết, dứt khoát đưa sát mặt vào gần anh. "Không nói chuyện cũng được, thật ra chúng ta có thể làm chuyện khác..."

"..."

Không thể không thừa nhận đối diện với sự trêu chọc vừa ám muội vừa mơ hồ của người phụ nữ này, Cao Dương Thành có cảm giác hít thở khó khăn....đáy mắt trầm xuống, híp mắt lại, nhìn cô dò xét, cố ý hỏi: " LÀ làm gì?"

"Trai đơn gái chiếc, anh cảm thấy nên làm gì?"

Hoàng Ngân tiếp tục không ngại "học hỏi"

"..."

Tiếp theo đó lại là một màn kiêu diễm.

-----oOo-----

Chương 258: Ăn anh sạch sẽ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cửa phòng làm việc bị đẩy mở ra...

Mà lúc này...

Dưới gầm bàn, có một người phụ nữ đang vô cùng rối loạn, may mà có bàn che đi, không thì...

Cô thật không có còn mặt mũi...

Hoàng Ngân hoàn toàn có cảm giác đã làm việc xấu!

Mặt mũi đỏ bừng.

"Gặp rồi... mẹ... mẹ con ra ngoài mua đồ!"

Cao Dương Thành tùy tiện nói bừa một lý do.

"Vây ạ..."

Thằng bé gật đầu tỏ vẻ hiểu, lại dò xét ba nó: "Phòng của ba bị trộm à? Sao lại lộn xộn thế?"

Nó nhìn một đồng hồ điện ở dưới đất, miệng nhỏ ríu rít chê bai, sau cùng, nó tò mò hỏi: "Ba, vì sao ba lại để ở trên lên mạng thế?"

"Ba nóng."

Cao Dương Thành cảm thấy con trai anh nói nhiều quá!

Chẳng giống anh chút nào.

"Không nóng mà! Điều hòa để nhiệt độ thấp kia!"

Thằng nhóc dứt khoát đẩy cửa đi vào bên trong.

Cao Dương Thành kinh ngạc, cơ thể cứng đờ, kéo ghế làm việc sát lại gần bàn hơn, che Hoàng Ngân đi.

"Con đừng vào đây! Ra ngoài đi! Ba còn đang bận!"

Cao Dương Thành không lưu tình đuổi nó đi

"Ba, ba là lạ!"

Thằng nhóc híp mắt, khoanh tay trước ngực, giống như trinh thám, từng bước từng bước đến gần anh.

"Ba lạ chỗ nào."

Cao Dương Thành sợ Dương Dương đi đến, vội vàng đứng dậy chặn nó lại.

Thật ra bị nó nhìn thấy mẹ nó cũng không sao, quan trọng là, nếu có đánh bài ngửa thì phải đánh từ đầu...chứ bây giờ, đã nói dối rồi, người cũng đang trốn, bị nó tìm thấy thì có khác nào giấu đầu hở đuôi, lạy ông tôi ở bụi này?

Đừng thấy bọn trẻ con còn ít tuổi, có những chuyện tuy bọn chúng không hiểu nhưng nhiều năm sau, khi nhớ lại những chuyện này, thì sẽ rất mất mặt!

"Ba để trần làm việc..." Thằng nhóc chỉ cái tay nhỏ vào người anh, nháy mắt sau, giống như bắt được lưu manh hét lên: "Ba ở trần nói chuyện với người khác! Con mách mẹ, ba làm chuyện có lỗi với mẹ."

"..."

Cao Dương Thành giật giật khóe miệng.

Hoàng Ngân cũng giật giật mi tâm.

"Ở trần nói chuyện? Cái này rớt cuộc là ai dạy nó?"

Chẳng lẽ là từng sống ở nước ngoài nên suy nghĩ cũng thoáng hơn?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của thằng bé, Cao Dương Thành cạn lời.

Bị con trai cho rằng mình biến thái, ở trần nói chuyện, còn không bằng nói thẳng với nó, vừa rồi anh với mẹ nó đang tập hô hấp nhân tạo!

"Ba, vì sao ba không nói gì? Bị con bắt tại trần nên thấy mất mặt ạ?"

"..."

"Hừ! Dương Dương thấy ngại thay ba!"

Thằng bé nói xong, không quên làm động tác vuốt mũi.

Cao Dương Thành quả thật dở khóc dở cười, cầm máy tính xách tay lên, quay về phía Dương Dương, tích cực nói: "Ba con là loại người như thế à?"

Trên màn hình điện thoại, toàn bộ là chữ chi chít, dù sao những chữ này chỉ có anh với Hoàng Ngân có thể đọc được.

"Xem ra là con trách lầm ba rồi"

Thằng nhóc sờ sờ mũi, ngại ngùng xin lỗi ba nó: "Con xin lỗi nhé"

"Được rồi! Ba không so đo với con."

Cao Dương Thành xoa xoa cái đầu trọc của nó.

Tóc đen đang bắt đầu mọc rồi, chạm vào lòng bàn tay anh, ngứa ngứa.

"Ngoan, con ra phòng khách chơi game đi, được không?"

Cao Dương Thành mắt kiên nhẫn, đuổi khách.

"Được ạ" Dương Dương gật đầu: "Vậy con chơi một lúc, ba làm nhanh rồi ra chơi với Dương Dương! "OK!"

Cao Dương Thành đạt thành thỏa thuận quân tử với con trai, nhiệt tình đưa con trai ra khỏi phòng xong, vội vàng đóng cửa lại, tiện tay khóa trái cửa luôn.

Thì lại nghe thấy con trai anh thân thiết hô gọi ở ngoài cửa: "Ba, ba nhớ mặc áo vào đây, đừng có để trần, cơ thể ba có nhiều dấu răng đỏ, chẳng đẹp tí nào..."

"..."

Hoàng Ngân sắp khóc rồi.

Hàng dấu răng trên người anh tất nhiên là kiệt tác của cô.

Thấy Hoàng Ngân vẫn chưa chui ra, Cao Dương Thành ngồi xỏm xuống nhìn: "Không định ra à?"

"Chẳng còn mặt mũi gặp ai!"

Hoàng Ngân che mặt lại.

"Vậy thì trốn trong đó tiếp tục..."

Trời đất bao la, con trai là lớn nhất.

-----oOo-----

Chương 259: Đến khi nào mới cho anh thân phận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phẫu thuật xong, Thùy Sam đang thay quần áo ở trong phòng thay đồ.

Nhưng áo blouse mới khoác lên được một nửa, cô liền bị một bóng dáng màu trắng ép vào tủ quần áo phía sau lưng.

Cô đứng hình mất mấy giây, khi nhìn thấy rõ người tới là ai mới từ từ hoàn hồn. "Anh...làm gì vậy? Làm em giật mình." Thùy Sam ngại ngùng, muốn thoát ra khỏi sự trói buộc của Vũ Phong.

Vũ Phong không chịu buông tay, chỉ hỏi cô: "Em rốt cuộc là muốn trốn anh đến bao giờ?"

"Em không có!"

Thùy Sam phủ nhận, đẩy tay anh ra, tiếp tục nói: "Em trốn tránh anh làm gì cơ chứ!"

Ánh mắt cô có chút lay động, còn mang theo chút xấu hổ.

Hãy tha thứ cho cô, cô thực sự không cố ý trốn tránh anh, chỉ là do...Từ

khi đăng kí kết hôn xong đến bây giờ, cô không kịp định thần lại, cứ cảm giác đang lơ lửng trên mây, không thực tế.

Dương nhiên, điều mà cô càng khó đối mặt hơn chính là...mối quan hệ của hai người.

Chỉ bằng một tờ giấy mỏng, cô đã trở thành vợ của người đàn ông trước mặt? Mà anh...cũng trở thành người chồng sẽ cùng cô trải qua suốt quãng đời còn lại?

Chỉ vì cách xưng hô này thôi, đã đủ khiến cô thấy ngại lắm rồi!

Huống hồ, cô vừa mới tròn 22 tuổi, còn trẻ như vậy mà đã kết hôn sớm!

Không, nói chính xác là kết hôn trong chớp nhoáng!! Bởi vì kết hôn trong chớp nhoáng, nên cô cũng không dám công khai tin này trong bệnh viện. Hơn nữa còn bắt Vũ Phong không được nói, chỉ bảo cô nhất định sẽ tìm một thời cơ phù hợp để nói với mọi người.

Còn về chuyện gặp bố mẹ, cũng bị cô đẩy lùi không lý do,...Bởi vì, cô thực không dám tưởng tượng, nếu cô đưa giấy chứng nhận kết hôn này đến trước mặt bố mẹ, người mẹ nóng tính của cô sẽ có phản ứng như thế nào.

Nếu cô đoán không nhầm, bị đánh một trận như tử là điều không tránh khỏi! Nói không chừng, Vũ Phong còn bị phạt cùng cô nữa!

Thùy Sam quay người, tiếp tục mặc áo vào.

Đúng lúc này, vòng eo thon nhỏ của cô bị đôi tay dài dùng lực kéo chặt, thân thể mềm mại thuận theo đó ngã vào bờ ngực rắn chắc mà ấm áp.

Mặt Thùy Sam đỏ lên.

“Anh làm gì thế...”

Cô ngại ngần nhưng cũng không cố thoát khỏi vòng tay anh.

“Ôm vợ của anh một chút...”

Vũ Phong bộ dạng đăm đúi, vùi mặt vào mái tóc của cô, hít lấy hương thơm tươi mát của dầu gội đầu, lòng si mê.

“Em mà còn trôn anh nữa, sẽ khiến anh nghĩ lung tung đấy!”

Anh nói, rồi hôn từng chút lên gáy của Thùy Sam, khiến cô tê dại. Cô phản kháng, vừa quay đầu thì bị chọc ngứa không nhìn được cười, đẩy đầu anh ra: “Ngứa lắm! Anh nghĩ lung tung cái gì?”

“Anh nghĩ em hối hận vì gả cho anh...”

“VẬY ANH CỨ NGHĨ NHƯ VẬY ĐI.”

Thùy Sam không sợ chết nói thêm một câu.

Lời vừa dứt, liền thấy eo bị siết chặt lại, giây sau, anh quay cả người cô lại, đối mặt với anh.

Anh dùng chút lực, lại một lần nữa ép cô sát vào tủ quần áo. Một tay ôm trọn vòng eo thon của cô, tay còn lại chống vào tủ, mắt nhìn xuống cô: “Rốt cục đến khi nào mới chứng minh thân phận cho anh?”

“Chứng minh thân phận?” Thùy Sam mở to mắt, tỏ ý không hiểu.

“Thứ nhất, bao giờ thì dắt anh đi gặp bố mẹ em, bao giờ để cho bố mẹ hai bên gặp nhau, ăn bữa cơm, giao lưu với nhau! Như vậy mới có cảm giác kết hôn, đúng không?”

“Thứ hai, tính khi nào thì chuyên tới ở chung với anh? Vừa kết hôn đã sống riêng, em không cảm thấy như vậy rất bất tiện cho việc giao lưu tình cảm giữa vợ với chồng à?”

“Thứ ba, khi nào thì nói cho đồng nghiệp biết? Anh cực kì không thích ánh mắt khi Lâm Du Thiên nhìn em! Em là cô vợ bé nhỏ của anh, những tên đàn ông khác, ai cũng không được nhìn!”

Vũ Phong nói, bàn tay siết chặt, kéo cả người cô vào lòng mình, áp chặt vào bờ ngực rắn chắc của anh, không để lộ dù chỉ một chút: “Trả lời anh, cho anh một thời gian chính xác!”

Tay Thùy Sam tì vào ngực anh, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Mẹ em...bình thường quản em rất chặt, em lo nếu mẹ biết được chuyện kết hôn chớp nhoáng này sẽ xử đẹp em mất...”

“Anh gánh hộ em!”

Vũ Phong nói nghiêm túc.

Thái độ rất đàn ông!

Thùy Sam ngẩng đầu nhìn anh, Vũ Phong dường như sợ cô không tin, một lần nữa bảo đảm: “Anh nói nghiêm túc đây! Em là người phụ nữ của anh, không ai được phép phạt em cả! Kể cả đó có là bố mẹ vợ cũng không được!”

Thùy Sam nghe xong, trong lòng cảm thấy ấm áp, mềm mại,...

Giống như có một lớp kẹo bông đang dâng lên từ từ trong trái tim cô vậy.

“Đêm dài lẳng mòng, hay là cuối tuần này luôn đi!”

Vũ Phong quyết định.

Thùy Sam ngáp ngừng một chút, cuối cùng cũng gật đầu: “Được, vậy.. cuối tuần này.”

“Ừm, câu hỏi thứ nhất giải quyết xong, câu hỏi thứ hai?”

Vũ Phong cau mày hỏi Thùy Sam.

Câu hỏi thứ hai...

Khi nào thì ở cùng chung?

Ánh mắt Thùy Sam lại trở nên lay động: “Mẹ...mẹ em nói, không được sự cho phép của mẹ, không được tùy tiện ở chung với đàn ông, cũng không được gì gì đó...” “Anh trong mắt em, cũng là loại đàn ông tùy tiện, có cũng được không có cũng không sao đó ư?”

Vũ Phong đột nhiên nhếch mày, giữ chặt miệng cô, nhìn chăm chăm cô.

Cảm giác như chỉ cần cô dám nói sai một lời, anh sẽ ăn tươi nuốt sống cô vậy.

“Em...em không có ý đó, ý em là, mấy tên đàn ông tùy tiện trong mắt mẹ em! Nếu để mẹ biết được, em không được sự đồng ý của mẹ đã này nọ với đàn ông, bà ấy nhất định sẽ lấy chổi lông gà đánh em.”

Thùy Sam nói, mặt đỏ hết lên.

“Vậy bốn năm trước, bà ấy có lấy chổi lông gà đánh em không?”

Vũ Phong sờ vào đôi má ửng hồng của cô, âm thanh nơi cuống họng vẫn còn lưu lại chút đau lòng.

“Em không dám để mẹ phát hiện.”

Thùy Sam giây sau trả lời, hai má đỏ ửng, đẩy anh ra: “Đừng nhắc đến chuyện của bốn năm trước nữa, em quên hết rồi...”

Bởi vì quên rồi, nên cô mới lờ mờ đi đăng kí kết hôn với anh? Giờ nghĩ lại, đầu cô vẫn còn hơi ong ong.

“Bốn năm trước là em không hiểu chuyện, bốn năm sau...vậy mà vẫn mắc bẫy của anh.”

Thùy Sam nghĩ lại vẫn có chút nản lòng.

Vũ Phong quả thật có chút phiền muộn, hai tay đang chống lên cánh tủ ôm trọn lấy Thùy Sam, hỏi cô: “Tiểu Sam, tại sao em lại mãi cảm với chuyện của bốn năm trước như vậy? Chuyện từng hẹn hò với anh khiến em thấy kinh khủng như vậy sao?”

Nhưng vền vện trong vòng ba tháng ấy, người phụ nữ xấu xa đang đứng trước mặt anh đây, đã hoàn toàn lấy đi hết cả người lẫn trái tim anh.

Nhắc đến chuyện của bốn năm trước, tâm trạng Thùy Sam lại thấy âm ỉ.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào người đàn ông đến hiện tại vẫn chưa thể nhìn thấu đang đứng trước mặt cô: “Anh của bốn năm trước, rốt cuộc có cảm giác gì với em?”

Thực ra, câu hỏi này, cô sớm đã muốn hỏi rồi, chỉ là trước giờ chưa nói ra.

“Em thấy đó là tình cảm gì? Tình cảm gì mà khiến cho một tên đàn ông theo đuổi một người phụ nữ suốt bốn năm trời?”

Vũ Phong hỏi ngược lại cô.

“Anh đừng hỏi em, em không hiểu đâu...” Thùy Sam lắc đầu, đôi lông mày nhẹ nhàng cau lại.

Nhắc đến chuyện cũ, trái tim cô vẫn không tự chủ được mà đau thắt lại. Dường như cảm nhận được tâm trạng đau khổ của Thùy Sam, Vũ Phong đau lòng ôm lấy cô: “Bốn năm trước, ở sông bạc đó, đã làm tổn thương em sao?”

Anh vẫn có chút không chắc chắn.

Nếu như tổn thương, điều đó chứng minh rằng...người con gái trong lòng anh, đã từng yêu anh!

Anh hy vọng hai người sớm yêu nhau, nhưng lại không hy vọng bản thân đã từng làm tổn thương cô!

Nghe thấy anh nhắc lại chuyện của bốn năm về trước, mắt Thùy Sam bỗng chốc đỏ lên.

Cô nghĩ, bọn họ bây giờ đã là vợ chồng rồi, bất kể thế nào, những chuyện từng xảy ra trong quá khứ, thực ra bọn họ cũng cần phải giải quyết rõ ràng... “Bốn năm trước, tháng ba đó, anh từng yêu em không?”

Thùy Sam trước giờ chưa bao giờ nghiêm túc hỏi anh như vậy.

Không, chắc là vậy, trước nay chưa bao giờ hỏi câu yêu hay không yêu, bất kể là bốn năm trước hay là bốn năm sau!

Đột nhiên hỏi như vậy, đối với câu trả lời của anh, Thùy Sam trở nên không mấy tự tin.

“Đợi đã...”

Đúng lúc Vũ Phong chuẩn bị trả lời, Thùy Sam liền chặn anh lại.

Cô có chút sợ...nghe thấy câu trả lời của anh.

Nếu không phải là yêu, cô nên trả lời như thế nào?

“Đã từng yêu! Mà không chỉ là đã từng yêu, mà là...vẫn luôn yêu!!”

Vũ Phong không để ý đến lời Thùy Sam nói, trực tiếp trả lời câu hỏi của cô.

Bàn tay lớn ấm áp nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên, kéo gần khoảng cách ánh mắt giữa anh và cô: “Thực ra bốn năm trước, anh sớm đã rung động trước em rồi, chỉ là bản thân không chịu chấp nhận mà thôi! Tôi không ngủ được, sẽ quen gọi điện cho em, bất kể là muộn đến thế nào, cũng thích làm ấm lên kéo em ra khỏi giấc ngủ! Nhiều lúc nhìn thấy em trong bệnh viện, tim không hiểu sao mà sẽ đập loạn lên, nhưng khi ấy, anh không hề biết cái đó gọi là tình yêu! Vì Vũ Phong anh sống nhiều năm như vậy, chưa từng biết mùi vị của tình yêu là gì! Sau đó em lập nên cái ván cược thời gian ba tháng đó, ba tháng ấy...là khoảng thời gian đẹp đẽ nhất trong cuộc đời Vũ Phong anh...” Cô họng Vũ Phong đã có chút khan.

Dáng người rần rỏi bắt giắc nhích lại gần cô, chỉ muốn tiến lại gần hơn để hưởng thụ sự ấm áp ấy, lại gần hơn nữa,... “Anh nói dối!”

Nghe những lời chưa từng nghe qua này, thậm chí nghĩ cũng không dám nghĩ tới, Thùy Sam cuối cùng không chịu nổi, mắt đỏ lên.

“Anh là tên lừa đảo, anh lừa em...”

Giọt lệ nơi đáy mắt Thùy Sam tuôn ra, tức giận trút lên ngực anh: “Nếu năm đó anh thực sự yêu em, tại sao ngày thứ hai khi anh muốn lần đầu tiên của em anh lại đi tìm bạn gái mới!! Anh có biết, khi đó em mới 18

tuổi! Anh có biết, em coi trọng lần đầu tiên của mình như thế nào không, em vẫn luôn tin rằng, em sẽ trao lần đầu tiên của mình cho chồng em...nhưng anh thì sao? Anh ép em trao cho anh xong, anh làm gì em? Em vui vẻ làm bữa sáng cho anh, nhưng em vừa tới bệnh viện thì nhìn thấy anh đang bày trò tình ái với một người con gái khác!! Anh nói với em, anh như vậy mà cũng từng yêu em sao? Tình yêu của anh nằm ở đâu? Tại sao trước giờ em chưa từng thấy??!! Anh căn bản là chưa từng yêu em!! Chưa từng.”

Thùy Sam khóc chỉ thẳng vào anh.

Cho dù bốn năm đã trôi qua, nhưng những đau khổ mà cô giấu kín trong lòng như tuôn trào trong trái tim cô, mọc rễ, nảy mầm, nhắc lại một lần nữa, vẫn đau đớn như vậy...giống như bốn năm trước, đau một cách chân thực!

Khiến cho nước mắt của cô, không ngừng tuôn ra...

Dáng vẻ uất ức đó, hoàn toàn khiến Vũ Phong hoang mang không biết làm gì.

Những điều mà cô vừa nói anh cũng triệt để khiến anh ý thức được những lỗi lầm bốn năm về trước, và cả việc cô phản kháng anh suốt bốn năm qua...”Xin lỗi! Anh xin lỗi.”

Anh trầm giọng xuống, không ngừng xin lỗi Thùy Sam: “Tiểu Sam, xin lỗi em!! Đừng khóc nữa, những giọt nước mắt này của em, sắp khiến cho trái tim anh nổ tung rồi...”

Vũ Phong đau lòng thay cô hôn lên từng giọt nước mắt trên mặt cô, nhưng lại bị cô hét lần này đến lần khác đẩy ra.

-----oOo-----

Chương 260: Dư vị khi yêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhưng những lời giải thích này của anh lại khiến cho Thùy Sam khóc dữ dội hơn.

“Nếu bốn năm trước em không thích anh, em sẽ vô duyên vô cớ mà cá cược với anh sao? Em sẽ ngốc nghếch trao lần đầu tiên cho anh một cách dễ dàng như vậy sao? Hay là trong mắt anh, lần đầu tiên của một người con gái không đáng giá như vậy...”

“Không! Không phải...” Vũ Phong không biết nói lại như thế nào.

Anh bắt đầu cảm thấy hối hận và khinh thường chính bản thân mình khi còn trẻ. Bởi vì sự kiêu ngạo, ấu trĩ và tự phụ năm đó mới khiến tình cảm giữa hai người họ phải chờ mất bốn năm... “Em có biết sau đó em đột nhiên biến mất không chút tung tích, đã khiến anh bị dày vò ra sao không... Anh vốn tưởng rằng sự ra đi của em chỉ đơn giản là nhất thời không quen mà thôi. Mỗi ngày theo thói quen anh sẽ đứng lại vài phút nơi em thường hay xuất hiện, mỗi ngày đều không tự chủ được mà nhớ em, mỗi tối đều như phát điên, không ngừng gọi điện đến số máy đã không còn hoạt động đó của em! Anh tưởng rằng những điều này chỉ là thói quen mà thôi, nhưng từng ngày trôi đi, đến khi một tháng đã qua, anh phát hiện ra ngày tháng anh trôi qua càng lúc càng điên dại, anh bắt đầu không ngừng nghe ngóng tin tức của em từ đồng nghiệp, anh bắt đầu hiểu ra rằng tại sao những đồng nghiệp khác lại không nghĩ về em điên cuồng như anh...Bởi vì, Vũ Phong của bốn năm trước, thực ra, sớm đã yêu Dương Thùy Sam mất rồi!!”

Vũ Phong nhìn cô đang khóc nức nở, ôm chặt cô vào lòng: “Em có biết khoảng thời gian đó, em đã dày vò anh ghê gớm lắm không...Nếu như không phải vì nhớ em, anh mỗi tuần đều chạy đi chạy lại giữa hai thành phố như vậy sao? Nhưng em lần nào cũng đều nghĩ cách trốn tránh anh, mỗi lần gặp gỡ vội vàng đó khiến anh vừa thấy thất vọng lại tự mang hi vọng, đây nhất định là sự trừng phạt mà em dành cho anh, đúng không?”

“Hu hu hu...”

Thùy Sam ở trong lòng anh, nắm chặt lấy áo blouse trắng của anh, tâm trạng vỡ òa khóc không thành tiếng.

Thì ra, tình cảm của hai người bọn họ, cứ quay tròn quay tròn...

Sớm đã được định sẵn ở bốn năm trước rồi!!

Vũ Phong đau lòng ôm cô chặt hơn, chặt đến nỗi như muốn đem cô sáp nhập vào cơ thể mình.

Đầu anh vùi những sợi tóc của cô, mắt đỏ ửng lên.

Vũ Phong anh sống gần 30 cái xuân xanh, nhưng chưa từng trải qua ngày hôm nào như hôm nay, lệ rơi thành dòng... “Tại sao những lời này, không hỏi anh sớm hơn? Ngốc lắm... em ngốc lắm...”

Giọng anh trầm xuống, đau lòng nói nhỏ.

Tay ôm lấy cô đang khóc nức nở, chặt lại càng thêm chặt...

Thùy Sam không biết bản thân mình đã khóc bao lâu, nhưng sau khi khóc xong, cô thấy lòng mình dễ chịu hơn hẳn.

Bởi vì mấy năm nay, những suy nghĩ dày vò cô bao năm, cuối cùng cũng được gỡ ra rồi. Cảm giác hoàn toàn được giải thoát này, là cảm giác nhẹ lòng trước nay chưa từng có... cũng khiến cô cảm thấy... bản thân mình và người đàn ông trước mặt, coi như thực sự đã tiến lại gần với nhau thêm một bước.... Cho dù trước đây họ có từng thân mật như thế nào, cho dù họ từng không mảnh vải che thân đối mặt với nhau ra sao, cho dù họ từng môi kề môi triền miên không dứt, cho dù họ đã đi đăng kí kết hôn... cũng không thể nào thân mật hơn lúc này!

“Haiz.. mắt sưng húp rồi...”

Vũ Phong thở dài, đau lòng thay cô lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt cô: “Vốn còn định gọi em về nhà cùng anh ăn bữa cơm, xem ra bây giờ, hai chúng ta chỉ có thể ăn ở ngoài thôi.”

“Tại sao vậy?”

Thùy Sam không hiểu chuyện đó thì có gì liên quan.

“Mắt sưng như hạt đào như vậy rồi, nếu để mẹ nhìn thấy, bà ấy nhất định sẽ phạt anh!”

Thùy Sam bật cười: “Lẽ nào anh không đáng bị phạt sao? Vốn dĩ là anh bắt nạt em!”

“Nên!! Nhưng anh không muốn bị mẹ phạt, bị vợ phạt thì có thể suy nghĩ thêm chút, nhưng mà, giới hạn là ở trên giường.”

“...”

Tên này, một ngày không giờ trò lưu manh với cô sẽ chết sao!!

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài!”

Sau đó, Thùy Sam bị anh nắm tay kéo ra khỏi phòng phẫu thuật.

Không, không thể nói như vậy được, là Thùy Sam bằng lòng để Vũ Phong nắm tay đi ra khỏi phòng phẫu thuật.

Trên đường gặp phải không biết bao nhiêu cái nhìn tò mò của bác sĩ và y tá.

Vậy là tin đồn bắt đầu được lan truyền nhanh chóng ở mỗi góc ngách trong bệnh viện.

“Trời ơi!! Thần khoa ngoại Dương Thùy Sam và chủ nhiệm Vũ Phong ở bên nhau rồi, tôi vừa nhìn thấy hai người họ nắm tay nhau đấy...”

“Không phải chứ! Chủ nhiệm Vũ Phong không phải có vợ chưa cưới rồi sao?”

“Chắc là hiểu lầm thôi! Tôi thấy chủ nhiệm Vũ và Thùy Sam cũng hợp nhau lắm mà, hơn nữa, trước đó đã nghe thấy tin đồn chủ nhiệm Vũ đang theo đuổi Thùy Sam rồi, cuối cùng cũng theo đuổi được, cứ coi như đây là chuyện tốt đi!”

Vũ Phong đưa Thùy Sam quay trở lại phòng làm việc.

Hai người cứ như cặp đôi tình nhân ngọt ngào, còn thể hiện ra đôi chút không nỡ rời.

Nếu là ngày trước, Thùy Sam sớm đã ngại ngần vội vã quay về phòng

làm việc rồi, nhưng hôm nay...hình như chính cô cũng có chút không ổn!

Cảm giác này...rất giống với một cặp tình nhân đang trong giai đoạn mặn nồng, cho dù là đối với anh, tim cũng sẽ đập loạn nhịp lên.

“Tôi cùng nhau ăn cơm, anh sẽ đến đây chờ em.”

“Vâng...”

Trước đây khi anh yêu cầu như vậy, lần nào cũng sẽ bị Thùy Sam từ chối. Trước giờ đều bắt anh chờ ở cổng bệnh viện, đây là lần đầu tiên, cô gật đầu nói “vâng”.

Vũ Phong vui mừng: “Vậy anh tan làm xong sẽ đến tìm em ngay.”

Vũ Phong nói rồi kích động hôn lên trên đỉnh đầu cô, xoa xoa đầu cô: “Được rồi, em vào trong đi! Làm việc cho tốt, đừng nhớ anh quá đấy!”

“Còn lâu em mới nhớ anh...”

Thùy Sam đỏ mặt, quay người, đẩy cửa đi vào trong phòng làm việc.

Vũ Phong nhìn bóng lưng cô, cứ bày ra một khuôn miệng cười như vậy, đến khi nhìn thấy cô ngồi xuống ghế rồi anh mới thu bớt lại, đi về phía phòng làm việc của mình.

Hóa ra, dư vị khi yêu....

Lại đẹp đến vậy!!

Tối ăn cơm, Thùy Sam uống không ít rượu vang.

Nói ngủ không ngon, uống rượu vang giúp ích cho giấc ngủ. Nhưng tử lượng của cô thực sự quá tệ, mới một ly thôi đã say rồi.

Vũ Phong dìu cô vào trong xe, thắt dây an toàn cho cô, sau đó ngồi lại vào ghế lái.

Một tay giữ lấy cái gối tựa cô ngồi, tay còn lại nắm chặt lấy đôi tay đang nóng hôi hổi của cô, hỏi: “Anh đưa em về chung cư? Hay là đưa em về

nhà...”

Anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt phơn phớt hồng của cô, ánh nhìn có đôi phần thâm trầm.

Yết hầu gọi cảm động đây, lại nói thêm một câu: “Không muốn anh đưa em về chung cư cho lắm.”

Tay của anh, nắm chặt lấy tay cô, lúc lúc lại vuốt nhẹ một cách đầy yêu thương.

Thùy Sam mở to đôi mắt lim dim của mình ra nhìn anh.

Cô thực sự là đã say rồi, nhưng... đầu óc vẫn còn khá minh mẫn.

Cô chỉ cảm thấy chân mình đứng không vững chút thôi.

Đầu óc vẫn còn rất tỉnh táo!

Vũ Phong thấy cô nhìn chăm chăm vào mình không nói năng gì, anh cười nhẹ, dơ tay rút lấy tờ giấy bên cạnh, lau mồ hôi trên cổ cho cô, rồi lại kiểm tra máy lạnh trong xe, chắc chắn là đủ lạnh rồi mới thôi.

“Sao em không nói gì? Câm rồi à?”

Anh trêu cô.

Sờ vào đôi môi đỏ mọng của cô.

Nào ngờ cả người Thùy Sam nhào về phía Vũ Phong dính chặt lấy anh, đai an toàn ghì cô lại, khiến cho động tác của cô rất vụng, nhưng cô vẫn bất chấp nép vào lòng anh.

Vũ Phong thấy vậy vừa ngạc nhiên lại vừa vui mừng, vội vàng dơ tay ra mở nút cài phía bên trái cho cô, tháo đai an toàn ra, để cho cô sà vào lòng mình.

“Em không muốn về chung cư...”

Chỉ nghe thấy tiếng cô nói nhỏ trong lòng anh.

Vũ Phong tưởng mình nghe nhầm.

“Em say rồi, sẽ làm phiền bạn cùng phòng mất.”

Thùy Sam vội vàng nói thêm một câu, lộ rõ vẻ giấu đầu lộ đuôi.

Vũ Phong tim đập thình thịch: “Vậy chúng ta về nhà, được không?”

“Tùy anh...”

Vũ Phong cười.

Cô xấu hổ rồi!

Vũ Phong để cô ngồi ngay ngắn lại, thắt dây an toàn giúp cô: “Ngồi ngoan nhé, một chút là đến nhà rồi.”

“Ừm...” Thùy Sam đáp lại qua loa coi như là trả lời anh.

Nhìn thấy nụ cười trên khuôn miệng Vũ Phong, mặt cô đỏ lên nói thêm một câu: “Em... về nhà cùng anh, nhưng...không phải ý đó đâu nhé...tôi anh không được động vào em!”

Vũ Phong không nói gì.

Vợ của mình lại còn không được động, điều này đúng là có hơi ảm ức.

Nhưng...

“Ok! Chỉ cần em không đồng ý, anh sẽ không động đến em, anh nói được làm được! Vợ đại nhân.”

Anh cố ý nhấn mạnh cách xưng hô với cô.

“Không được gọi em là vợ.”

“...”

Vũ Phong bóp gương mặt phơn phớt hồng của cô: “Điều này không thể

nghe theo em được! Em vốn dĩ là vợ của anh! Cả đời này là vậy! Về nhà thôi.”

Vũ Phong đưa Tiểu Sam về nhà, nhưng không biết rằng điều này đã khiến cho bao nhiêu người trong nhà vui mừng hết cỡ.

Đương nhiên rồi, người vui nhất không ai khác ngoài Lê Vũ Thư.

“Trời ơi!! Con dâu tôi đến rồi! Tên tiểu tử thối này, không nói sớm với mẹ, mẹ chuẩn bị nhà mới cho hai đứa...”

“...” Vũ Phong không nói gì.

“Con chào dì ạ...”

Thùy Sam có chút ngỡ ngàng, vừa gặp Lê Vũ Thư liền lễ phép chào một tiếng.

“Hi, còn dì cái gì nữa! Mau đổi gọi thành mẹ đi.”

Lê Vũ Thư cười tươi như hoa.

Thùy Sam đứng hình, mặt đỏ lên vì ngại, bặm bặm môi, chần chừ.

Ánh mắt lay động nhìn sang Vũ Phong đang đứng bên cạnh.

“Nhìn gì anh! Mau gọi mẹ đi! Có phí đổi tên gọi đấy nhé! Chúng ta chia đều...”

Vũ Phong đung vào eo của Thùy Sam.

Thùy Sam mặt càng đỏ hơn. Một lúc sau...

“Mẹ...” Cô cúi đầu, ngại ngùng gọi một tiếng.

Thùy Sam da mặt vốn mỏng, giờ đột nhiên đổi cách gọi như này, cô thực sự có chút xấu hổ.

“Tốt tốt tốt...quá tốt rồi!!!”

Lê Vũ Thư cười tươi như hoa: “A Càn, mang hồng bao đến đây!”

Bà sai người đi lấy hồng bao đã được chuẩn bị từ lâu.

“Không cần, không cần đâu ạ...” Thùy Sam xua tay từ chối.

Rất nhanh, A Càn mang hồng tới tới, Lê Vũ Thư đưa cho Thùy Sam, Thùy Sam từ chối không nhận, bà lại cố ý nghiêm mặt lại: “Đây hồng bao cho việc đổi cách xưng hô kia, không được phép từ chối, nếu không cần thì mẹ coi như con không hài lòng về gia đình này! Nào, mau cầm lấy đi!”

“Cầm lấy! Tránh để mẹ anh tưởng rằng em không hài lòng về chồng của em!”

Vũ Phong đứng bên cạnh khuyên Thùy Sam, lấy hồng bao từ trong tay mẹ để vào túi áo của Thùy Sam.

“Mẹ, con...thế này thật ngại quá ạ...”

“Có gì mà phải ngại con! Sau này con gả vào nhà họ Vũ thì chính là người nhà chúng ta rồi! Tên nhóc xấu xa này dám bắt nạt con, con nói với mẹ, mẹ sẽ thay con rút gân nó...”

Lê Vũ Thư thương đứa con dâu mới này của mình.

Thùy Sam không nhịn được “phì” cười một tiếng: “Con cảm ơn mẹ.”

“Mẹ, con trai mẹ xấu xa đến mức đấy sao?”

-----oOo-----

Chương 261: Anh chảy máu mũi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Phong cũng không vui, anh vất vả lắm mới dỗ dành được vợ yêu của mình mà!

“Vả lại, con trai, con vất vả lắm mới cưới được vợ, chịu ức hiếp một chút có sao!”

“Nếu như vậy là tốt nhất!”

Lê Vũ Thư hàm hồ: “Mẹ nói cho con biết, Tiểu Sam gả được cho con đó là phúc của con! Con phải biết mình có phúc, biết chưa?”

“Con biết rồi mẹ!

Vũ Phong cảm thấy mẹ mình đột nhiên trở thành người lải nhải, nói nhiều.

Anh cũng không biết chuyện hôn nhân của con trai đối với một người mẹ mà nói là một chuyện quan trọng đến nhường nào!

Mà lời mẹ muốn dặn dò con trai và con dâu cũng chỉ có mấy câu, sao đủ được!

“Được rồi được rồi, thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi, đi ngủ sớm đi!”

Lê Vũ Thư tự biết mình nói có hơi nhiều, cũng không quấy rầy nữa, để hai người được riêng tư.

“Mẹ, vậy chúng con lên trước.”

Thùy Sam chào Lê Vũ Thư, được Vũ Phong dẫn lên phòng ngủ trên tầng hai.

Thùy Sam không mang theo quần áo để thay, nhưng cô rất ngạc nhiên khi thấy một hàng quần áo chỉnh tề thuộc về mình trong tủ.

Cô kinh ngạc, không thể tin nhìn người đàn ông bên cạnh.

“Của em?”

Vũ Phong lười biếng dựa vào vách tường phòng thay đồ, nhún vai, từ chối cho ý kiến.

“Dì... Mẹ chuẩn bị cho em à?”

Thùy Sam suýt nữa lại gọi sai, vội vàng sửa lại.

“Ngoài chồng em ra, em cho là còn ai hiểu rõ em như vậy?”

“...”

Vậy nên, ý anh là tất cả đều do anh chuẩn bị cho mình?

Anh chu đáo như vậy cũng khiến Thùy Sam rất bất ngờ, bên cạnh đó, cô còn cảm động hơn là bất ngờ.

Nhưng mà, khi nhìn thấy... bên trong tủ quần áo treo một bộ đồ trông rất tình thú, có cả tất lưới sexy màu đen, thậm chí còn có cả quần lọt khe chữ T, Thùy Sam đã hoàn toàn tin tưởng tất cả những bộ quần áo này đều do người đàn ông bên cạnh mình chuẩn bị!

Sau đó, tất cả cảm động trong lòng lập tức bị thay thế bằng xấu hổ.

Cô cố ý xụ mặt, xoay người trừng anh, tiện tay lôi một chiếc tất lưới ra, tức giận ném lên gương mặt anh tuấn của Vũ Phong: “Em thấy đây mới đúng là mục đích thực sự của anh đúng không? Lưu manh!!”

Trong đầu người này bất cứ lúc nào cũng chứa đầy mấy chuyện vụn động trên giường kia.

Vốn còn tưởng anh đã hoàn lương, không ngờ mới chưa tới một ngày đã lặp lại tình trạng cũ.

Cũng đúng! Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà!!

Quá xấu xa!

Không đúng, chính xác là quá háo sắc!

Tất lưới đột nhiên bay tới đập vào mặt làm Vũ Phong giật mình, lấy vật phẩm tình thú trên đầu xuống, liếc mắt nhìn.

Anh lại ngẩng đầu nhìn Thùy Sam đã xấu hổ tới mức đỏ bừng mặt, “xì” một tiếng bật cười.

“Mẹ anh thật là một người kỳ quái mà!”

Miệng Vũ Phong sắp cười rộng tới mang tai, cầm tắt lưới sexy kia ngắm nghía một lúc, gật đầu liên tục khen.

“...”

Thùy Sam chỉ cảm thấy da đầu tê rần rần.

Chẳng lẽ những thứ này đều là do bà mẹ chồng nhiệt tình của cô chuẩn bị?

Cô thật sự không dám tin!

Khóe miệng Vũ Phong nhếch lên, đến gần Thùy Sam, đè cô lên trên tủ quần áo, một tay chống lên kệ quần áo sau lưng Thùy Sam, xấu xa thổi một hơi về phía cô: “Xem ra mẹ anh hiểu rất rõ sở thích của con trai bà ấy...”

“Sở thích?”

Thùy Sam khinh bỉ giễu cợt, dùng tay đẩy anh ra: “Em thấy là sở thích biến thái thì có!”

“Ừ, thích! Ông đây thích điều đó!”

Vũ Phong siết chặt cầm cô, nâng lên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười gian tà: “Mặc vào.”

Giọng nói trầm thấp mê hoặc Thùy Sam.

Khuôn mặt Thùy Sam đỏ bừng.

Da thịt trắng nõn đỏ ửng lên, như vàng hồng cuối chân trời.

Hô hấp của cô dường như hơi dồn dập.

“Anh đừng làm vậy...”

Thùy Sam nhăn nhó, muốn trốn ra.

“Tiểu Sam...”

Cơ thể cường tráng của Vũ Phong ép sát vào cơ thể mềm mại của Thùy Sam, quấn lấy nhau. Trong đôi mắt đen nhánh, cảm xúc dâng trào: “Mặc cho anh xem thử!”

Vũ Phong thật sự không dám tưởng tượng vợ yêu của mình mặc những bộ đồ sexy này sẽ có dáng vẻ xinh đẹp như thế nào.

Thùy Sam bị anh quấy rầy đòi hỏi, không còn cách nào khác.

“Đàn ông ai cũng vô sỉ giống anh à?”

Nghe lời này, Vũ Phong khẽ cắn lên môi Thùy Sam: “Muốn vợ mình cũng bị coi là đám vô sỉ à?”

“...”

Được rồi, coi như anh giỏi ăn nói.

“Được rồi! Coi như em sợ anh...”

Thùy Sam biết mình không thể lay chuyển được anh.

Môi mới vừa bị anh cắn một cái, bên trên vẫn còn lưu lại mùi vị của anh, mùi trà lạnh lạnh, còn kèm theo mùi thuốc lá nhàn nhạt. Hòa lẫn với nhau tạo thành mùi vị riêng biệt của anh, vô cùng dễ chịu... “Nhưng điều kiện là em muốn tự mình lựa chọn!!”

Nhiều món đồ sexy như vậy, Thùy Sam cảm thấy kiểu gì cũng có thể tìm ra một bộ tương đối kín!

“Được thôi!”

Ánh mắt Vũ Phong nhìn chăm chăm vào Thùy Sam càng lúc càng sâu: “Anh sắp chảy máu mũi rồi...”

“...”

Lỗ tai Thùy Sam đỏ bừng: “Điều kiện thứ hai, chỉ được nhìn không được sờ!”

Mặt Vũ Phong lập tức sụp xuống: “Cô ý đúng không? Em làm như vậy là đang trừng phạt anh!”

Anh xấu xa néo khuôn mặt nóng bừng của Thùy Sam: “Coi như là bị em trừng phạt, anh cũng chịu!”

Nhưng sau đó...

Vũ Phong hồi hận!

Bởi vì sự trừng phạt đó còn... khó chịu hơn so với anh nghĩ nhiều!!

Sau đó, Thùy Sam đuổi Vũ Phong đi tắm trước.

Cô vẫn ngồi trong phòng thay đồ, xoắn xuýt.

Nhìn các loại quần áo sexy treo thành hàng trong tủ, mặt đỏ tai hồng.

Những thứ này...

Thật sự đều là “công lao” của mẹ chồng à?

Muốn chọn ra một món hơi kín đáo một chút cũng rất khó khăn.

Cô chóng cảm, nhìn tất cả quần áo trong tủ, cảm thấy thật đau đầu... Một lát nữa thật sự phải mặc những thứ này...

Thùy Sam xúc động đến mức muốn chạy trốn.

Nửa tiếng sau, Vũ Phong tắm xong.

Thùy Sam tiện tay cầm một món, chạy vào phòng tắm.

Chọn hơn nửa tiếng cũng không chọn ra được một bộ ra hồn, cho nên cô dứt khoát tùy theo số phận.

-----oOo-----

Chương 262: Thương yêu có thừa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngoài cửa xe, mưa vẫn rơi không ngớt.

Bầu trời xám xịt, nặng nề bao phủ, khiến người ta có cảm giác hô hấp khó khăn.

Cần gạt nước nhanh chóng quét qua cửa kính, lau sạch nước, chưa được hai giây sau, những giọt mưa lớn như hạt đậu lại rơi đầy xuống cửa kính.

Trên cửa sổ xe lờ mờ phản chiếu gương mặt anh tuấn nặng nề của Cao Dương Thành.

Phía sau bãi đậu xe có một bóng người quen thuộc đang đứng...

Bởi vì quá nhiều người tránh mưa, cô bị đẩy tới một góc dưới mái hiên.

Mưa rơi quá lớn, theo gió thổi tới, toàn bộ hất lên người cô, thậm chí ướt hết quần áo trên người cô.

Chỉ thấy cô đang rất sốt ruột nghĩ cách nép người vào trong nhiều hơn một chút... Nhưng uổng công, quá nhiều người, mưa quá lớn, cô căn bản không có chỗ tránh.

Cuối cùng, cô dứt khoát từ bỏ, mặc cho từng hạt mưa thấm ướt quần áo mình... Bàn tay cầm vô lăng của Cao Dương Thành xiết chặt, muốn gọi cô lên xe, nhưng cuối cùng lại thôi.

Lời bác sĩ vừa mới nói với anh trong trại cai nghiện vẫn còn văng vẳng bên tai... “Bình thường nghiện thuốc, muốn cai đã rất khó, huống gì cậu còn nghiện nặng như vậy... Cai không dễ, mà muốn giảm ham muốn lại càng không có khả năng!”

Thật ra cũng không phải lần đầu Cao Dương Thành nghe thấy những lời như vậy.

Anh hỏi bác sĩ: “Cho nên đời này tôi sẽ phải làm bạn với cơn nghiện?”

Anh cắn răng nói, trong giọng nói đều là không cam lòng, còn có căm ghét và tức giận!

Những cảm xúc phức tạp đó đan xen vào nhau, ghim sâu vào tim, vào máu thịt anh!

Lần đầu tiên anh cảm thấy tuyệt vọng với cuộc sống như vậy!

“Thuốc Methadone cậu cũng đã uống rồi, nhưng cũng không có tác dụng gì lớn đối với cậu...”

Bác sĩ nói thật: “Những thứ nghiện ngập này cậu cũng biết, cho tới nay, y học vẫn chưa nghiên cứu ra được thuốc không chế hoàn toàn. Nó chỉ dựa vào ý chí của mỗi người... Nhưng mà...”

Bác sĩ nói tới đây thì lắc đầu: “Cậu Cao, đừng trách tôi nói thật một câu, ý chí có mạnh đến đâu, muốn từ bỏ cái ham muốn đó đi cũng quá khó!! Đây không phải chuyện người bình thường có thể làm được, nếu như cơn nghiện bình thường thì thôi, loại của cậu...”

Trại cai nghiện không phải chưa từng nhận loại bệnh án này, nhưng xác suất thành công cho tới giờ vẫn là con số không!

Bình thường làm bác sĩ trong trại cai nghiện, bọn họ đều khích lệ tất cả người dùng ma túy cai nghiện, chỉ có mình Cao Dương Thành anh... không biết nên làm sao, bọn họ cũng biết không còn bất kỳ cách nào!

“Có điều, dạo gần đây nước Mỹ có nghiên cứu một loại phương pháp ức chế cơn nghiện mới.”

Bác sĩ đột nhiên đổi đề tài.

Điều này khiến trong lòng Cao Dương Thành thoáng sinh ra chút hi vọng: “Là gì?”

“Biện pháp ngăn chặn trí nhớ.”

Bác sĩ giải thích: “Thứ như cơn nghiện này thật ra chính là một loại ham mê sâu trong trí nhớ của cậu, một khi cậu đã dùng chất gây nghiện, vậy cậu sẽ vĩnh viễn không thể sinh ra cảm giác chán ghét đối với nó. Lấy một ví dụ vô cùng dễ hiểu, giống như một người đàn ông bình thường, một khi hưởng qua trái cấm sẽ không bao giờ chán ghét cảm giác dục tiên dục tử này. Nếu lần kế tiếp, khi một người phụ nữ lẳng lơ cởi sạch quần áo đứng trước mặt người đàn ông này, điều đó cũng giống như ma túy, người đó thường sẽ... không thể nhìn được, sẽ nhào tới “ăn sạch”! Cho nên, chất gây nghiện cũng giống như thế, cho dù rất nhiều người đã cai nghiện thành công nhưng vẫn dùng lại, cũng là đạo lý này. Mà cách ngăn chặn trí nhớ chính là xóa bỏ mùi vị chất gây nghiện trong phần trí nhớ gốc của cậu, khiến cậu hoàn toàn quên đi cảm thụ về chất gây nghiện, chỉ là...”

Bác sĩ nói tới đây hơi ngập ngừng, Cao Dương Thành lại nói tiếp lời ông: “Nhưng loại phẫu thuật này sẽ gây ra thất lạc ký ức, nói đơn giản chính là mất trí nhớ!”

“Đúng! Hóa ra bác sĩ Cao đã biết.”

Bác sĩ gật đầu.

-----oOo-----

Chương 263: Ủng hộ anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đôi mắt đen sâu thẳm của Cao Dương Thành dâng trào cảm xúc, khàn giọng hỏi bác sĩ: “Mất trí nhớ... Chỉ là mất một phần trí nhớ hay toàn bộ?”

“Chuyện này không ai có thể đảm bảo...”

Bác sĩ lắc đầu: “Thậm chí còn không thể chắc chắn sau phẫu thuật nhất định sẽ cai được ma túy! Bởi vì phương pháp này vừa mới được đưa ra, chưa chính thức thông qua, có nghĩa là bây giờ tạm thời chỉ đang ở giai

đoạn thí nghiệm, tình hình cụ thể thật ra chúng tôi cũng không hiểu rõ lắm.”

“Tôi không thể mất đi trí nhớ!

Đôi mắt Cao Dương Thành sâu thẳm, môi mỏng khẽ mím: “Dù là một giây một phút cũng không thể!”

Anh không muốn quên mẹ của con anh là ai, dù là một giây một phút cũng không muốn quên mất!!

Cho dù là khôn khéo nhớ nhung cô, đối với anh mà nói đều là những hồi ức quý giá nhất!!

Anh đứng lên, hai tay đút vào túi quần, nhìn bác sĩ đối diện: “Bác sĩ, nếu như cai nghiện đơn giản như việc đàn ông bình thường tránh phụ nữ lăng lơ, vậy tôi nghĩ tôi có hi vọng cai được nó...” Nếu như không phải năm đó vì tránh Khuất Mỹ Hoa, anh sẽ chẳng bao giờ dính vào thứ ma túy đáng chết đó được?!

Anh lễ phép gật đầu với bác sĩ, xoay người bước đi.

“Reng reng...”

Bỗng nhiên điện thoại di động trong túi reo lên, lúc này Cao Dương Thành mới thu tầm mắt đang nhìn xa xăm của mình lại.

Điện thoại là Hoàng Ngân trong điểm dừng xe gọi tới.

Tầm mắt cô dừng lại trên xe của anh, hiển nhiên đã thấy anh.

Cao Dương Thành nghiêng đầu, chăm chú nhìn vào bóng người quen thuộc ngoài cửa xe kia... Cô đang run lẩy bẩy trong mưa gió.

Cho dù là mùa hè nóng như thiêu, nhưng sau khi nước mưa thấm ướt người cũng khó tránh khỏi hơi lạnh.

Hốc mắt anh trĩu xuống.

Tự biết muốn cai cơn nghiện của anh tuyệt không dễ dàng giống như

tránh né một cô gái không mặc đồ... Cuối cùng anh cũng không nghe điện thoại của cô.

Chuông điện thoại di động ngừng lại một lát, chỉ thấy một bóng người chạy như bay về phía anh trong cơn mưa như thác lũ.

“Àm âm âm...”

Bàn tay nhỏ bé không ngừng đập cửa kính xe mờ mờ của anh, khuôn miệng nhỏ nhắn vẫn còn đang khép mở khẽ nói gì đó, nhưng anh hoàn toàn không nghe được.

Anh chỉ nghiêng đầu, kính ngạc nhìn gương mặt nhỏ nhắn bị dính nước mưa vô cùng chặt vật ngoài cửa sổ.

Hoàng Ngân thấy Cao Dương Thành trong xe không có bất kỳ phản ứng gì, cô hơi sốt ruột.

“Đáng ghét!!”

Cô không nhịn được mắng một câu, tên đàn ông không có lương tâm này, không thấy cô bị nước mưa tạt ướt thành như vậy?

Như đã đoán được cảnh anh đột nhiên lái xe rời đi, không thèm quan tâm cô. Cô vội vàng chạy tới trước xe, chặn đường đi của anh lại, bàn tay nhỏ bé không ngừng vỗ nắp động cơ xe của anh, nhắc anh mau mở cửa để cô lên xe.

Mưa rơi quá lớn, tạt lên khuôn mặt cô hơi đau rát, nhanh chóng làm mờ tầm mắt cô, lại rất nhanh bị cô gạt đi.

Trước mắt anh, cô gái bướng bỉnh này rõ ràng đang rất chặt vật, nhưng hết lần này đến lần khác in sâu trong mắt anh vẫn tỏa ra thứ ánh sáng kỳ dị, quyến rũ vô biên, đủ để cho anh đánh mất lý trí!!

Cỗ họng hơi thất lại, cuối cùng anh không thể không chế được, mở khóa xe, mặc cho cô bị dính mưa ướt như chuột lột chui vào trong.

Lúc cô lên xe, khóe môi còn mỉm cười, nhưng miệng nhỏ từ đầu tới cuối không ngừng than phiền.

“Cao Dương Thành, anh thật quá đáng! Rõ ràng đã thấy em từ sớm, còn không chịu mở cửa, nếu em không chặn trước xe anh, có phải anh sẽ dứt khoát coi như không thấy em, lập tức lái xe đi không?”

Cô oán trách không kiên kỳ gì, tiện tay kéo khăn lông khô trên ghế sau của anh, tự lau khô người.

Mặt Cao Thành Dương vẫn thay đổi như cũ: “Nếu biết anh định làm như không thấy, em còn chui lên xe làm gì?”

“Là anh mở cửa xe trước.”

Hoàng Ngân cuối cùng cũng ngừng động tác trong tay, nhìn anh: “Nếu anh kiên quyết không chịu mở cửa xe, em cũng sẽ không chặn trước mặt anh mãi được, em cũng không phải người ngu! Hơn nữa em chỉ cản trước mặt anh, cũng đâu cản phía sau anh...”

Vừa nói, Hoàng Ngân vừa nhìn xe của anh, sau đó mặt đầy vô tội nói: “Anh có thể lùi lại phía sau một chút, vòng qua em là có thể đi được mà? Cái này chẳng lẽ còn cần em dạy?”

Cao Dương Thành nhìn cô, môi mỏng mím chặt, không nói lời nào.

Một lúc lâu sau...

“Bác sĩ nói cơn nghiện của anh không cai hoàn toàn được!”

“Em khinh!!”

Cao Dương Thành vừa mới nói xong, Hoàng Ngân lập tức phản ứng, thậm chí không cần thời gian suy nghĩ.

“Lang băm nào nói thế? Lời khôn nạn như vậy mà cũng dám bịa ra, em mà nghe thấy kiểu gì cũng phải xông lên xé rách miệng ông ta!”

Hoàng Ngân nháy mắt hóa thành một bà cô đanh đá.

Nhưng trong mắt Cao Dương Thành lại cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Nhưng càng như vậy, lại càng khiến tâm tình anh thêm nặng nề.

Cao Dương Thành không nói thêm gì nữa, khởi động xe đi tới chỗ quán bar chỗ cô ở.

“Anh đừng nghe lang băm kia nói, nghiện gì mà không cai được?! Chó má!! Không có việc gì khó chỉ sợ lòng không bền, ông ta chưa nghe bao giờ à?”

Hoàng Ngân không ngừng động viên Cao Dương Thành: “Nhớ năm đó anh cũng từng nói với em, đời này em đừng hòng đuổi kịp anh, nhưng kết quả thế nào?! Còn không bị em ngủ cùng như thường à!”

“...”

Khóe miệng Cao Dương Thành co rút, liếc nhìn Hoàng Ngân qua kính chiếu hậu, biểu cảm trên mặt hơi mất tự nhiên: “Đó là hai chuyện khác nhau.”

“Mặc dù là hai chuyện khác nhau, nhưng độ khó ngang nhau!”

Hoàng Ngân cực kỳ khẳng định gật đầu, lại nói: “Anh đừng nghĩ đuổi kịp anh là chuyện dễ dàng, năm đó em cũng phải chịu bao nhiêu cực khổ, bao nhiêu lần muốn buông xuôi, cuối cùng lại không cam tâm, cộng thêm sức mạnh tình yêu vô hạn!!”

Hoàng Ngân nói tới đây dừng một lát, nghiêng người nhìn về phía Cao Dương Thành, nghiêm túc hỏi anh.

“Anh yêu em và con trai không? Nếu anh thật lòng yêu em và con, anh nhất định có thể cai nghiện thành công!”

“Em cảm thấy những người có gia đình dính vào ma túy kia là vì không đủ yêu con mình và vợ mới cai nghiện thất bại à?”

Cao Dương Thành hỏi ngược lại Hoàng Ngân, cũng gián tiếp cho cô câu trả lời.

Yêu!

Hoàng Ngân dường như bị vấn đề anh đưa ra hỏi làm cho sững sốt.

Thật lâu sau, cô mới ngồi ngay ngắn lại: “Em không muốn gây áp lực quá lớn cho anh! Nhưng em tin tưởng một ngày nào đó anh sẽ hoàn toàn tránh xa được ma túy! Còn nữa...”

Hoàng Ngân vừa nói, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay đang đặt trên vô lăng của anh: “Em sẽ giúp anh!!”

Mấy ngày nay, Hoàng Ngân đi tới không ít thư viện lớn xem tài liệu về cai nghiện, đồng thời cũng thu thập ý kiến nổi bật của bạn bè trên internet, thậm chí còn đến tìm bác sĩ trong trại cai nghiện giúp đỡ.

Lúc ấy sau khi cô miêu tả độc tố với bác sĩ, câu trả lời của bác sĩ với cô thật ra giống như những gì Cao Dương Thành vừa mới nói cho cô nghe... Khi đó cô nghe vậy nản lòng vô cùng, dĩ nhiên, vì nóng nảy nên cô đã không bỏ qua cho vị bác sĩ toàn nói lời bịa đặt kia, không tới mức xé miệng ông ta nhưng cũng không để ông ta yên ổn.

Sau khi rời khỏi trại cai nghiện, mặt dù trong lòng hơi lạnh, nhưng Hoàng Ngân lấy lại tinh thần rất nhanh.

Nếu như ngay cả cô cũng không có lòng tin, vậy người đàn ông đang bị ma túy điên cuồng hành hạ kia sao có thể lấy được tự tin chứ!

Cho nên cô nhất định phải giúp anh!!

Nhất định phải dùng 200% sức mạnh kéo anh ra khỏi vũng lầy này!

Thấy Cao Dương Thành không nói gì, Hoàng Ngân hơi nóng nảy: “Không phải anh định buông xuôi đấy chứ?”

“Sẽ không!”

Cao Dương Thành nhìn thẳng về phía trước, trả lời rất kiên định.

Một hồi lâu, anh lại nói: “Bây giờ nước Mỹ có một nghiên cứu mới, gọi là biện pháp ngăn chặn trí nhớ! Phương pháp thành công có thể ngăn cản sự lệ thuộc vào chất gây nghiện từ gốc rễ!”

Nói xong, anh lặng lẽ nhìn Hoàng Ngân trong kính chiếu hậu.

Hoàng Ngân chớp mắt mấy cái, tỏ vẻ không hiểu nhưng vô cùng mong đợi: “Là phẫu thuật gì? Có tác dụng không?”

“Cũng chính là loại bỏ sạch sẽ một phần trí nhớ ra khỏi đầu.”

Cao Dương Thành trả lời đơn giản.

Hoàng Ngân ngân ra...

“Ý anh là... Phẫu thuật não, loại bỏ một phần trí nhớ khỏi não anh?”

Thủ thuật này nghe thì rất kì diệu nhưng đúng là như vậy.

Cao Dương Thành gật đầu, môi mỏng mím chặt, không nói thêm gì nữa.

“Cũng có nghĩa phẫu thuật này có thể khiến anh cai nghiện thành công, nhưng có thể là anh sẽ mất trí nhớ, không, là một phần trí nhớ... Có thể phần trí nhớ bị mất kia đúng lúc... lại là phần em tồn tại?”

Cao Dương Thành nghiêng đầu nhìn cô.

Sắc mặt cô không quá tốt, nhưng cũng không phải là quá khó coi.

Nhưng có thể cảm giác được vẻ căng thẳng và hô hấp hơi khó khăn của cô.

Đôi mắt đen nhánh của Cao Dương Thành gợn sóng: “Gần giống như vậy.”

Hoàng Ngân trầm mặc chừng nửa phút.

“Đi đi!!”

Cô đột nhiên nói.

“?”

Cao Dương Thành nhìn về phía cô.

“Phương này không nguy hiểm tới tính mạng chứ? Chỉ cần không quá nguy hiểm thì cứ thử đi!! Em cảm thấy đề nghị này không tệ! Lý thuyết của phẫu thuật này nghe cũng hợp lý!! Lúc trước em có hỏi qua bác sĩ trong trại cai nghiện, bác sĩ nói muốn cai nghiện ma túy, cái khó là ham muốn trong lòng! Mà phẫu thuật này không phải vừa vắn nhắm vào nó hay sao? Cho nên em vô cùng ủng hộ anh!!”

-----oOo-----

Chương 264: Đừng để anh quên em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân càng nói càng hưng phấn: “Dương Thành, anh nhất định sẽ thành công!!”

Trái ngược với sự mừng rỡ của cô, Cao Dương Thành chẳng gọi nổi nửa phần hứng thú.

“Không đi!”

Anh lạnh nhạt từ chối.

“Tại sao?”

Hoàng Ngân tỏ ra không hiểu: “Cơ hội tốt như vậy...”

“Em không sợ sau khi anh phẫu thuật rồi lại không nhớ nổi em và con trai à?”

Cao Dương Thành không hiểu tại sao lại hơi giận.

Hoàng Ngân nghe xong hơi sửng sốt một lát, sau đó cô gật đầu: “Sợ chứ!! Sao lại không sợ, nếu anh vừa tỉnh lại đã quên em, em lại mất thời gian và sức lực theo đuổi anh, nhưng không phải theo đuổi anh thôi à? Vậy có gì khó? Năm trước đã của được anh vào, bây giờ lại một lần nữa, không phải dễ dàng hơn sao? Đã có kinh nghiệm, em còn sợ gì!! Nếu như anh không chịu nhận con trai, vậy thì càng dễ làm, dẫn nó đi

bệnh viện một chuyến, kiểm tra DNA không phải xong chuyện sao?”

“Nhưng anh không muốn quên ký ức giữa chúng ta!! Dù là một giây một phút cũng không muốn!!”

Gương mặt bình tĩnh của anh lộ vẻ nghiêm túc chưa từng có!!

Ánh mắt Hoàng Ngân chạm vào đôi mắt thâm trầm của anh, lập tức bị chìm đắm vào trong đó... Trong lòng rung động, tim như bị ai đó bóp chặt, hơi đau, còn hơi chua xót, lại xúc động.

“Không sao! Trí nhớ mất đi còn có thể lấy lại, đời người bị hủy sẽ không còn! Chỉ cần anh bình an, em không ngại tốn chút thời gian theo đuổi anh!”

Hoàng Ngân đối với anh từ trước tới giờ vẫn luôn chân thành như vậy.

Thời gian bọn họ bỏ phí quá lâu, không cho phép cô vòng vo nữa.

Nghe lời Hoàng Ngân nói, Cao Thành Dương chỉ cảm thấy trong lòng ấm lên, yết hầu chuyển động, nghiêng đầu nhìn Hoàng Ngân.

Ánh mắt anh nóng bỏng: “Biết anh dính vào ma túy, em cũng chưa từng có bất kỳ dao động gì hay sao?”

“Không có!”

Bởi vì tình yêu của cô đã đủ sâu đậm.

Đèn đỏ.

Cao Thành Dương nhìn cô chăm chú, nhìn từng giọt nước từ trên sợi tóc của cô tí tách nhỏ xuống, thấm ướt quần áo cô... Anh chợt hỏi: “Vậy nếu như... Anh là người bán ma túy?”

Bàn tay lau tóc của Hoàng Ngân bỗng dừng ngừng lại.

Sắc mặt cô đột nhiên trắng bệch, nghiêng đầu nhìn về phía Cao Dương Thành: “Anh... đùa đúng không?”

Miệng cô gượng gạo cong lên, trong mắt thoáng hiện lên chút hốt hoảng: “Nhưng trò đùa này chẳng buồn cười chút nào.”

“Bởi vì đây không phải trò đùa!”

Cao Dương Thành không muốn tiếp tục lừa Hoàng Ngân nữa.

Giọng nói của anh trầm khàn: “Anh nghiêm túc!”

Vừa dứt lời, Hoàng Ngân trực tiếp vặn khóa, mở cửa xe, chạy thẳng vào trong mưa bụi, nhanh chóng chìm khuất trong dòng xe, nháy mắt biến mất khỏi tầm nhìn Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành nhìn chằm chằm về hướng cô biến mất, không nhúc nhích...

Mắt lờm sâu, ánh nhìn càng lúc càng âm đạm.

Phía sau vang lên tiếng còi xe inh, đèn đỏ đã qua, đèn xanh đang không ngừng nhấp nháy, thúc giục chiếc xe phía trước.

Anh thu tầm mắt lại...

Trên mặt bình tĩnh tựa như chưa có gì xảy ra.

Chân đạp cần ga, nhanh chóng chạy về phía trước...

Trái tim lại giống như bị một cái chày đập mạnh, đập vỡ, vỡ nát, tới mức... không gom lại được nữa!

Cuối cùng cô cũng bỏ đi, hơn nữa đi mà không do dự, ngay cả dừng lại cũng không!!

Đúng vậy!! Buôn ma túy...

Việc xấu xa đáng căm hận, đáng ghê tởm!!

Biết rõ ma túy sẽ hủy hoại cả đời người mà anh còn giúp kẻ ác làm việc xấu.

Trong hai năm qua, suốt hơn bảy trăm ngày đêm đều bị bóng tối bao quanh, khiến anh không thở nổi!

Cho tới giờ anh chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày cô còn quay trở lại...

Còn bằng lòng trở lại bên cạnh anh!

Hôm nay, anh chính thức rút tấm màn che mặt đi, vạch trần từng chút một...

Anh thật sự đã không còn là Cao Dương Thành chỉ biết cầm dao giải phẫu trước kia nữa!!

Anh đã sớm rơi vào vực sâu, chạy không thoát được!!

...

Cao Dương Thành lái xe vào khu biệt thự, nhưng khi nhìn thấy bóng người nhỏ nhỏ ngồi trước cửa kia, anh nhanh chóng đạp phanh xe.

Dừng xe lại mở cửa ra, tiến vào màn mưa, chạy nhanh về phía Hoàng Ngân đang ngồi.

“Đỗ Hoàng Ngân, sao em lại ở đây??”

Trong giọng nói của Cao Dương Thành chứa đầy tức giận không thể kiềm chế, còn cả khiếp sợ.

Một bóng người màu đen trước mặt đè Hoàng Ngân xuống, cô mới đột nhiên hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn, tầm mắt chạm phải đôi mắt đen nhánh thâm trầm như hố sâu kia của Cao Dương Thành.

Đôi mắt cô hơi sưng đỏ.

Có lẽ là vừa khóc.

Trên gương mặt tái nhợt tất cả đều là nước, cũng không biết thật ra là nước mắt hay mưa.

Vừa thấy Cao Dương Thành tới, cô bật dậy.

“Em ngồi đây dầm mưa? Em muốn làm gì?”

Cao Dương Thành có cảm giác giận mà không có chỗ xả, đưa tay kéo cô đi vào trong, vội vàng mở cửa biệt thự kéo Hoàng Ngân vào.

Hoàng Ngân đứng trên thảm trước cửa, vẻ mặt ủ rũ, cả người ướt như chuột lột, vô cùng chật vật.

“Em... Không phải em đi rồi à? Đồ Hoàng Ngân! Thật ra em... muốn làm gì?”

Hồ hấp của Cao Dương Thành gấp gáp.

Hoàng Ngân đứng là đi rồi.

Cô xông vào trong mưa, khóc đến mức người đầy nước mắt, nhưng trong đầu vẫn vang vọng câu nói của Cao Dương Thành.

Buôn ma túy??

Đó là khái niệm gì?

Nói đơn giản là phạm tội? Phạm một tội đủ để xử tử hình??

Hoàng Ngân không thể nào tin nổi, cũng không có cách nào tiếp nhận.

Cô đi từ con đường này tới con đường khác dưới mưa...

Nhưng cuối cùng cô vẫn cảm thấy không cách nào buông xuôi như thế.

Dù anh là người nghiện, dù anh là kẻ buôn ma túy...

Cô cũng không muốn buông bỏ anh!!

Bởi vì cô vẫn tin anh!!

Tin rằng anh buôn ma túy và dùng ma túy đều có nguyên do!!

Anh nghiện ma túy, không sao, cô giúp anh cai!!

Anh buồn ma túy, không sao, cô có thể khuyên anh đầu thú...

Đòi người đi nhậm một bước cũng không sao, chỉ cần chịu quay đầu, chỉ cần có quyết tâm quay đầu là có thể trở về!!

Nhất định có thể...

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy ngực đang bị người ta cầm roi da quất từng nhát mạnh, đau đến điếng người... “Tại sao anh phải buôn ma túy giúp xã hội đen?”

Hoàng Ngân hỏi anh, giọng nói khàn đến mức gần như không nghe ra giọng vốn có của cô.

Đôi mắt đen của Cao Thành Dương nheo lại, lóe lên một cái, nhưng lại không mặn không nhạt nói: “Vấn đề này có quan trọng không?”

“Quan trọng!! Đối với em rất quan trọng...”

Hoàng Ngân hơi kích động.

Nước mắt tí tách từ trong hốc mắt tuôn ra ngoài, cô tóm lấy cánh tay anh, gương mặt nghiêm nghị tái nhợt nói với anh: “Anh vì em và Dương Dương mới buôn ma túy!! Vì bảo vệ em và Dương Dương, anh mới thỏa thuận giao dịch với đại ca xã hội đen, cũng chính là anh Kiên của mẹ anh, một năm một tỉ... Còn có loại giao dịch nào kiếm được nhiều tiền hơn so với cái này?!!”

Hoàng Ngân vô lực gục trong ngực anh, bàn tay nhỏ bé níu chặt cổ áo sơ mi của anh, ngực đau đến mức gần như vỡ ra: “Tại sao phải như vậy... Anh có biết không, em và Dương Dương... thà chết cũng không muốn để anh như vậy...”

Yết hầu Cao Dương Thành lặng lẽ chuyển động.

Cổ họng hơi đau, bị xiết chặt, hơi khó thở.

Hốc mắt bị tia máu đỏ thẫm nhuộm kín, anh cầm lấy bàn tay nhỏ bé đang run rẩy của cô, nhẹ nhàng mở từng ngón tay nhợt nhạt của cô ra, nói

từng câu từng chữ với cô: “Chỉ có như thế, anh mới có thể cứu hai người ra khỏi tay mẹ anh!! Mặc dù sẽ mất đi rất nhiều rất nhiều thứ, nhưng... vẫn ổn, cho tới bây giờ chưa từng hối hận!”

Ít nhất người con gái này, còn cả con của anh vẫn còn sống đứng trước mặt anh.

Điều đó quan trọng hơn bất cứ gì!!

Lời Cao Dương Thành nói khiến Hoàn Ngân càng khóc to hơn.

Cô nằm trong lòng anh, vừa khóc vừa kéo...

“Cao Thành Dương, em hận mẹ anh!! Cho tới bây giờ chưa từng hận một người như vậy... Bà ta có biết bà ta suýt nữa đã hủy hoại con trai mình không!!! Bà ta căn bản không xứng làm mẹ!! Em không muốn bà ta được như ý!! Không muốn... đời này, mặc kệ sống hay chết, cho dù có vào ngục giam, em cũng sẽ ngồi chung với anh!! Em sẽ không buông tay cho nên anh đừng đẩy em ra nữa... Đời này em cũng không buông tay đâu!!”

Hoàng Ngân ôm chặt anh, rất chặt...

Nước mắt cứ rơi, cô nhào vào trong lòng anh, không ngừng năn nỉ anh.

Nghe tiếng khóc của cô và những lời cô nói, trái tim Cao Dương Thành xiết chặt, ngực như bị một tảng đá lớn đè lên, khiến anh ngay cả hít thở cũng trở nên hơi khó khăn.

Cánh tay dài xiết chặt quanh eo nhỏ của Hoàng Ngân, kéo cô vào trong lòng mình.

“Đi tắm trước, thay quần áo ướt trên người ra, em như vậy sẽ bị cảm...”

Anh xoa lên mái tóc dài ướt sũng của Hoàng Ngân, đau lòng vì cô không biết tự chăm sóc bản thân.

“Ừ.”

Thấy thái độ anh hòa hoãn, lúc này Hoàng Ngân mới ngừng khóc, ở

trong lòng anh, gật đầu liên tục.

“Còn nữa...”

Cao Dương Thành kéo Hoàng Ngân từ trong lòng mình ra: “Anh cũng định kết thúc cuộc giao dịch này với bọn họ!”

Hoàng Ngân hơi sững sốt, đáy mắt hiện lên vài tia mừng rỡ: “Thật chứ?”

“Thật!”

Cao Dương Thành gật đầu, trong lòng có dự tính, dõ dành cô nói: “Em đi tắm trước!”

“Ừ! Được...”

Tâm tình Hoàng Ngân lập tức vui lên không ít.

Hoàng Ngân đến phòng tắm trên tầng hai.

Trên tấm thảm ngoài cửa còn in dấu chân ướt đầm của cô.

Nhưng không khiến anh cảm thấy khó chịu chút nào, ngược lại khiến anh cảm thấy căn nhà trống rỗng này có chút hơi người khiến người ta thoải mái.

Bên ngoài mưa vẫn tí tách không ngừng.

Dường như lâu lắm rồi mới nghe được tiếng mưa rơi êm tai như vậy.

Anh bung ly trà, đứng trước cửa sổ thưởng thức cảnh mưa bên ngoài, khẽ nhắm mắt, tĩnh tâm lắng nghe tiếng mưa rơi nhỏ ngoài cửa sổ.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn cổ cháp kia của Hoàng Ngân, trong lòng rung động, khóe môi không tự chủ được hơi cong lên.

Rất nhanh sau đó, Hoàng Ngân tắm xong ra ngoài.

Cô mặc áo choàng tắm thật dài, chạy thẳng tới cạnh Cao Dương Thành.

“Chúng ta đi làm phẫu thuật đi!”

Cô mới vừa đứng ở bên cạnh anh đã nói.

Cao Dương Thành cau mày, nghiêng đầu nhìn cô, mím môi không nói.

“Đi làm phẫu thuật đi!”

Hoàng Ngân tiếp tục lặp lại.

Cô trực tiếp lấy ly nước trong tay anh, uống một hớp lớn mới nói: “Em đi cùng anh!”

Cao Dương Thành nghiêng người nhìn cô chăm chú.

Ánh mắt như lửa đốt dừng trên khuôn mặt nhỏ bé bình tĩnh của cô, hơi nghiêng đầu: “Anh không dám chắc chắn sẽ nhớ em.”

“Không sao! Em không ngại.”

Hoàng Ngân lại uống một hớp trà.

“Nhưng anh để ý...”

Cao Dương Thành lấy lại ly nước của mình trong tay cô, một tay ôm eo cô, kéo vào lòng mình: “Nếu như anh quên em thì sao?”

“Em nhớ anh là được!”

Hoàng Ngân ngửa đầu nhìn anh: “Chỉ cần em nhớ anh thì sẽ không dễ dàng để anh đi, trừ khi...”

“Trừ khi cái gì?”

Cao Dương Thành chỉ cảm thấy tim mình xiết chặt.

“Trừ khi sau khi anh quên em lại yêu những cô gái khác, hơn nữa còn... yêu cô ấy giống như yêu em, như vậy em sẽ để anh rời đi! Nếu như không phải vậy thì... đừng hòng!!”

Cao Thành Dương ôm chặt cô vào trong lòng mình, cầm gác lên đầu cô: “Đừng khiến anh quên em... Đỗ Hoàng Ngân, trong trí nhớ của Cao Dương Thành không thể không có em!!”

-----oOo-----

Chương 265: Chúng ta sống chung đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từng năm rồi lại từng năm, bốn năm trống vắng, đâu có năm nào là không sống dựa vào kí ức có cô?

Giọng của anh khản đặc: “Đề anh suy nghĩ thêm đã.”

Hoàng Ngân nghe đến câu này, trong lòng có biết bao cảm động.

Cô giờ tay ôm lại anh, ấm áp rúc mình vào trong lòng anh: “Em sẽ giúp anh! Nhất định sẽ giúp anh...”

“Cảm ơn em!”

Cao Dương Thành cúi đầu, hôn lên mái tóc cô, trong lòng đầy ắp tình yêu thương, day dứt và biết ơn dành cho người con gái này.

“Cảm ơn sự tin tưởng trọn vẹn của em dành cho anh, cảm ơn em đã không vứt bỏ anh, buông tay anh...”

Anh có hơi xúc động.

Nâng gương mặt nhỏ nhắn của Hoàng Ngân lên, hốc mắt đã đỏ hồng, con ngươi kiên định nhìn cô chăm chú: “Em là người duy nhất trên thế giới này có thể cho anh sức mạnh tích cực! Em luôn là người đầu tiên nói cho anh biết phương hướng của mặt trời...”

Nói cho anh ước mơ của anh là gì!

Nói với anh, anh vẫn có thể bắt đầu lại cuộc đời mình...

Nói với anh, cô mãi mãi ở đây!

“Em chắc chắn là thiên thần mà thượng đế phái xuống để cứu vớt anh...”

Giọng của anh trầm khàn đầy từ tính, cảm xúc kích động chôn giấu trong ngữ điệu, khó mà che giấu được.

Hoàng Ngân cũng ôm lấy gương mặt tuấn tú của anh, gằn trong gang tấc, nhìn ngắm đôi mắt anh đang ngấn lệ vì cảm động.

Đôi mắt cô cũng theo đó mà ánh lên giọt lệ, nhưng cô lại tùy ý cong môi cười: “Thiên thần trong phim từng nói, chỉ cần người đàn ông đủ tốt, cả đời này sẽ có hi vọng lấy được thiên thần làm vợ!”

Cao Dương Thành không nhịn được bị Hoàng Ngân chọc cười.

Anh ôm lấy gương mặt cô, hôn chóc chóc lên đôi môi cô mấy cái đầy yêu thương: “Đây có tính là ám hiệu cầu hôn không?”

“VẬY ANH CÓ ĐỒNG Ý KHÔNG?”

Hoàng Ngân dứt khoát đưa hai tay vịn lên cổ anh, nghiêng đầu, hỏi đầy mong đợi.

Cao Dương Thành chỉ cười, một cánh tay nắm lấy hông cô, nhấc bổng cô lên, đi đến sofa – pha trong phòng khách.

Anh vừa đi vừa nói: “Chuyện cầu hôn, là việc của người con trai.”

“VẬY GIỜ ANH CẦU HÔN EM!”

“...”

Cao Dương Thành hoàn toàn bị cô chọc cười.

Thân thể vững chãi của anh chống trên người cô, con ngươi đen tối cười nhìn cô, ngón tay giống như đang trêu chọc mà miết lấy tóc tai cô: “Là một người con gái, em không cảm thấy mình nên dè dặt một chút không?”

Sờ đến Trái Tim Biển Cả đeo trên tai cô, bỗng nhiên có một cảm thấy thời gian trôi qua, cảnh vật thay đổi...rất nhiều rất nhiều năm rồi. Trái Tim Biển Cả không còn lóa mắt như trước nữa, nhưng may mắn là, bọn họ trải qua bao nhiêu khó khăn như vậy, mà vẫn luôn bên cạnh nhau, luôn ở cạnh người kia...Cho dù vẫn còn phải đối mặt với nhiều khó khăn hơn nữa, nhưng họ đã tràn đầy niềm tin với tương lai!

Hoàng Ngân dứt khát dang hai chân, chiếm cứ lấy eo anh, tay cũng ôm chặt lấy cổ anh, không chịu buông ra.

“Vậy anh có đuổi em đi nữa không?”

Cao Dương Thành thở ra một hơi, như thở ra hết toàn bộ những đau đớn quặn thắt tích lũy rất lâu trong phổi ra.

Ngón tay sừng nịnh mà xuôi theo mái tóc vẫn chưa khô của cô, khàn giọng đảm bảo với cô: “Sau này sẽ không làm như vậy nữa! Nhưng mà...sao em lại ngốc như vậy?”

“Người ngốc hơn là anh ấy!”

Hoàng Ngân nghịch ngợm mà véo mũi anh, cười khanh khách: “Vừa khéo, hai chúng ta tạo thành nhóm hai tên ngốc! Tài tử giai nhân, trời sinh một đôi! Tốt biết bao!”

Cao Dương Thành cười khúc khích: “Anh chịu thua em!”

“Nếu em với Dương Dương không còn nơi nào để đi nữa, anh có muốn suy nghĩ đến việc giữ lại hai mẹ con em không?”

Ý của Hoàng Ngân là...

Cô muốn chuyên vào, cùng anh, sống chung!!

Cao Dương Thành chớp chớp mắt nhìn cô.

“Louis sắp về nước rồi.”

Hoàng Ngân nói.

“Bao giờ đi?”

“Hai hôm nữa.”

“Có nữ không?”

Cao Dương Thành vẫn không kiềm được mà hỏi cô.

Nếu nói anh không so đo quan hệ giữa cô và Louis, là nói dối.

Hoàng Ngân thành thật lắc đầu: “Không nữ!”

“Hừm?”

Cao Dương Thành nhú mày.

“Tuy rằng không nữ, nhưng bọn em vẫn sẽ còn cơ hội gặp lại! Đúng rồi, giám đốc Cao, sáng ngày kia em muốn xin nghỉ nửa ngày, đi tiễn anh ấy...được không?”

“Nếu anh không cho phép thì sao?”

Cao Dương Thành đẩy đẩy vàng trán xinh đẹp của cô mấy cái, nhắc mày cố ý nói.

Hoàng Ngân nhún vai, mím môi: “Anh không cho phép thì em đành trốn thôi! Đằng nào anh cũng không phải người lãnh đạo trực tiếp của em, lãnh đạo trực tiếp của em còn đang ở Pháp cơ, không quản được việc em trốn làm, nhiều nhất thì bị anh trừ lương chứ gì! Em mặc kệ, đằng nào anh chẳng nuôi em!”

Hoàng Ngân vừa nói, vừa như trêu chọc mà kéo cổ áo anh.

Trong thoáng chốc, đã cướp một nụ hôn trên đôi môi mỏng gợi cảm của anh.

Đẩy anh đang ở trên người mình ra, đi vào trong bếp, vừa lục tủ lạnh của anh, vừa nói: “Lát nữa lúc anh đi đón Dương Dương, tiện đường chuyển luôn hành lý của em tới đi!”

Cao Dương Thành khoanh tay trước ngực vào phòng bếp cùng cô: “Anh giúp em thu xếp hành lý? Em thì sao?”

“Em đương nhiên sẽ ở nhà nấu cơm cho Dương Dương!”

Hoàng Ngân cũng khoanh tay trước ngực theo anh, đứng song song nói: “Sao vậy? Nhờ anh thu xếp chút hành lý giúp em mà thôi, không chịu sao?”

Cao Dương Thành ôm lấy gương mặt cô: “Anh sao dám?”

Hoàng Ngân nhếch miệng cười: “Có nghĩ anh cũng không dám! Đừng có mà làm rơi đồ của em, nếu không rõ cái gì thì hỏi Dương Dương, hoặc gọi điện cho em.”

“...”

Thu dọn hành lý cho phụ nữ, Cao Dương Thành nghĩ thôi cũng đau đầu.

Trên thế giới này còn sinh vật nào phức tạp hơn phụ nữ không?

Tuyệt đối không!

Thế nên, có thể tưởng tượng được, đồ đạc của họ khó sắp xếp thế nào.

Hoàng Ngân mặc tạp dề, thấy Cao Dương Thành không có ý định đi, liền giục anh: “Anh mau đi! Đừng để đến lúc đi lại muộn, lỡ mất thời gian ăn cơm. À, đúng rồi, anh muốn ăn gì?”

“Em chắc là không muốn đi cùng anh?”

Cao Dương Thành giơ tay ôm cô, kéo cô vào lòng mình: “Đi cùng anh đi mà! Một mình chán lắm...”

“Đi đón con mà cũng chán?” Hoàng Ngân trừng anh.

“Được rồi! Nói thẳng ra, là muốn em đi cùng anh, có được không?”

Cao Dương Thành thành thật nói, trên mặt đầy vẻ không thoải mái.

“Luyến tiếc em sao?”

“Chắc vậy đi! Đi cùng anh đi mà...”

Cao Dương Thành có chút nũng nịu, ôm lấy eo cô cọ cọ: “Cùng đi đi.”

Hai người khó khăn lắm mới ở bên nhau thổ lộ tâm tình như vậy, cho dù chỉ xa cách một giây là đã có chút không nỡ.

Hoàng Ngân cuối cùng vẫn không cùng Cao Dương Thành đi đón Dương Dương.

Lúc anh đến khách sạn, Louis vừa khéo không ở đó, chỉ có Dương Dương và một người giúp việc.

Anh thu dọn đồ đạc của Hoàng Ngân, Dương Dương ở bên cạnh giúp đỡ.

Nhìn đồ đạc cả phòng đều là đồ của phụ nữ, anh có chút đau đầu.

Anh buông tay, không biết làm sao mà nhìn con trai: “Chúng ta nên bắt đầu từ đâu đây?”

“Ba thu dọn quần áo, con phụ trách thu đồ trang điểm.” Đứa trẻ rành mạch sắp xếp.

“OK!”

Hai người con trai một lớn một nhỏ cùng chung nhận thức.

Cao Dương Thành lấy va li của cô ra, mở ra đặt trên nền nhà, gấp từng váy áo cô lại, xếp gọn gàng ngăn nắp vào trong.

Sau đó là đồ lót của cô.

Nhìn từng hàng được đặt gọn gàng, nhưng những chiếc áo lót không cùng kiểu dáng, không cùng màu sắc bày trong tủ quần áo, Cao Dương Thành có hơi rối mắt.

Nhiều kiểu anh chưa từng thấy qua, lại có loại rất gợi cảm.

“Đây đều là Hoàng Ngân mới mua.”

Không biết từ lúc nào, cái đầu nhỏ của Dương Dương từ sau lưng anh thò ra.

Giọng nói non nớt của nó, vô cùng thần bí mà bổ sung thêm một câu: “Từ khoảng thời gian trước, lúc bị ba từ chối, mẹ đã quét sạch tất cả cửa hàng đồ lót trên phố, chỉ thiếu mỗi vác cả tiệm về nhà thôi!”

“...”

Cao Dương Thành quay đầu, nhìn đứa con trưởng thành có hơi sớm của mình: “Sao con biết?”

“Lúc dạo phố, mẹ dắt con theo cùng.”

“...”

“Hơn nữa còn bắt con lựa chọn giúp mẹ!”

“...”

“Sau đó mua xong còn phải phụ trách xách đồ...”

“...”

Cao Dương Thành thật sự sợ rồi!

Khó mà tưởng tượng được, một đứa trẻ bảy tuổi, trên thân hình nhỏ bé treo toàn túi đựng đồ lót...khụ khụ khụ! Hình ảnh ấy, tưởng tượng thôi đã cảm thấy phải dán biển cấm trẻ dưới mười tám!!

Cao Dương Thành cảm thấy có lẽ cần phải dành thời gian thảo luận với mẹ nó một chút về vấn đề dạy dỗ con trai rồi!

“Có đều mẹ mua nhiều như vậy để làm gì?”

Cao Dương Thành cẩn thận mà gấp gọn lại từng bộ đồ của cô, đặt vào trong túi lưới nhỏ trong va li.

“Vấn đề này con cũng từng hỏi mẹ, ba đoán xem mẹ nói gì?”

“Nói gì?”

“Dùng để mặc!”

“...”

Cao Dương Thành không còn lời gì để nói.

Đây không phải phí lời sao?

Mua quần áo không phải để mặc, thì dùng để làm gì?

Anh bỗng nhiên cảm thấy mình hình như hỏi một câu vô dụng.

Nhưng lại không biết, Hoàng Ngân đúng là mua về để mặc, nhưng lại là để...mặc cho anh nhìn!

Thời gian trước bị anh từ chối có hơi phiền lòng, Hoàng Ngân muốn dứt khoát đâm lao phải theo lao, trực tiếp dùng mỹ nhân kế luôn!

Còn không phải sao, thế nên mới sinh ra một màn ân ái trong thư phòng!

Tuy rằng kết quả vẫn là ân ái thất bại...

Tuy đến cuối cùng người đàn ông đó vẫn không chịu chú ý đến áo ngực gợi cảm cô mặc...thậm chí, lúc nhìn thấy cô còn chê phiền, tiện tay liền hất sang một bên.

Đến giờ nhắc lại, lệ vẫn tuôn trào.

.....

Thời gian ăn tối, điện thoại của Hoàng Ngân vang lên.

Là Trần Lam đang ở nước Pháp xa xôi gọi tới.

“Mẹ”

Hoàng Ngân có hơi bất ngờ, mẹ lại gọi tới đây vào giờ này.

Bình thường toàn là cô gọi cho bà trước khi đi ngủ.

“Hoàng Ngân, mẹ định về Trung Quốc.”

Hoàng Ngân bất ngờ, vui vẻ: “Thật ạ? Mẹ, mẹ nghĩ kĩ chưa?”

Thực ra Hoàng Ngân vẫn luôn lo lắng việc trở về nước định cư, hơn nữa là vì mẹ mình vẫn chưa được an tâm.

Nói thẳng ra chút, là vì bà không muốn quay về.

Hoàng Ngân tự hiểu lí do.

Trong nước có quá nhiều quá khứ đau buồn của bà, bà không muốn quay về nhìn thấy cảnh vật lại cảm thấy tổn thương. Vậy nên Hoàng Ngân hiểu, cũng đồng ý tuân theo ý của mẹ, còn cô sẽ tính toán sau.

Nhưng bỗng nhiên mẹ lại đồng ý trở về, ngược lại khiến cô có hơi kinh ngạc.

Hoàng Ngân vội vàng buông bát đĩa xuống, nháy mắt với Cao Dương Thành ngồi đối diện, trong điện thoại hỏi mẹ: “Mẹ, mẹ thật sự nghĩ thông suốt rồi ư?”

“Còn cái gì không nghĩ thông suốt nữa chứ? Đều là chuyện cũ rồi! Quay về cũng tốt, mẹ cũng nhớ Thanh Nga rồi, nên trở về thăm...”

Nhắc đến Thanh Nga đã mất, lòng Hoàng Ngân đau như cắt.

“Mẹ...”

“Ai da, xem cái miệng của mẹ này, vào lúc này lại nhắc đến mấy việc đó với con...”

“Mẹ, con cũng nhớ em ấy...”

Hốt mắt Hoàng Ngân cũng bất giác mà đỏ lên một chút: “Mẹ, đợi mẹ quay về, chúng ta cùng đi thăm em ấy, được không!”

Thực ra lúc Hoàng Ngân vừa về nước, đã dành thời gian cuối tuần đi thăm Thanh Nga, nhưng cô không dám nhắc chuyện này với mẹ, tránh cho bà đau lòng.

“Được, được...”

Trần Lam ở bên kia đầu dây gật gật đầu.

“Mẹ, mẹ định bao giờ về? Con đi đón mẹ.”

-----oOo-----

Chương 266: Phải ở bên nhau

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Không cần đâu! Mẹ sắp xếp tốt tất cả mọi thứ rồi mới gọi điện cho con, vé máy bay cũng đặt xong rồi, rất nhanh thôi, đến lúc đó con chỉ cần đến sân bay đón mẹ là được!”

“Nhanh vậy sao?”

Hoàng Ngân có chút không kịp trở tay: “Mẹ, mẹ một mình trở về con không yên tâm...”

“Không yên tâm cái gì? Thời gian mẹ sống trên đời này còn nhiều hơn con đó! Đừng có lo lắng vớ vẩn!”

“Nhưng mà...”

“Đừng có nhưng mà nhưng mà, không cần nói gì hết, ngày mai đợi điện thoại của mẹ.”

“Vậy được ạ!”

Hoàng Ngân cũng đành: “Mẹ nhất định phải chú ý an toàn!”

“Yên tâm.”

Hai người lại nói chuyện thêm một lát, mới lưu luyến mà ngắt điện thoại.

“Điện thoại của dì Trần à?”

Cao Dương Thành đặt bát đĩa qua một bên, nhìn Hoàng Ngân.

Cậu nhóc cũng mở đôi mắt to tròn nhìn Hoàng Ngân: “Bà ngoại không nhớ Dương Dương ư? Sao không để Dương Dương nghe điện thoại?”

“Bà con ngày mai về rồi!”

“Thật sao?”

Thằng nhóc kích động đến nỗi nhảy vọt xuống ghế, chạy đến trước mặt cô: “Bà ngoại sắp về thật sự? Thật tốt quá! Cuối cùng con cũng được gặp bà rồi! Dương Dương nhớ bà chết mất!”

Hoàng Ngân giơ tay ôm Tiểu Dương Dương vào lòng ngồi vững, nhìn về phía Cao Dương Thành, có chút ngại: “Dương Thành, mẹ em về hơi đột ngột, nên không kịp tìm chỗ ở cho bà. Anh xem có thể để bà ở đây hai ngày không, đến lúc đó em tìm cho mẹ một căn nhà vừa ý, rồi cùng chuyển đi.”

“Chuyển đi?”

Cao Dương Thành nhíu mày, tâm tình có chút không vui: “Nhà anh không phải chính là nhà của mẹ con em sao? Tại sao lại phải chuyển ra? Bởi vì em hoàn toàn không coi anh như người nhà?”

“Ồ kìa...”

Hoàng Ngân bị anh hỏi đến tê rần cả da đầu: “Rõ ràng anh biết em không có ý này mà...”

“Tốt nhất là không phải!”

Cao Dương Thành cúi đầu ăn cơm: “Nếu không phải vậy, thì đưa mẹ em đến đây sống cùng! Nếu cảm thấy chỗ này quá nhỏ, chúng ta có thể mua căn nhà to hơn! Nhưng điều kiện ưu tiên là, chúng ta phải ở cùng nhau!”

Giọng điệu của anh rất nghiêm túc, rất thật lòng.

Khiến Hoàng Ngân nghe mà mở cờ trong bụng.

“Được! Tuân lệnh, quan lớn!”

Cô học động tác tay của Tiểu Dương, giống như một đứa trẻ, tay phải cung kính đưa lên trán.

“Ăn cơm.”

Cao Dương Thành nhìn điệu bộ pha trò của cô, không nhịn được mà bật cười.

“Cảm ơn anh...”

Hoàng Ngân cảm động cảm ơn anh.

Người vui vẻ nhất chắc chắn là Dương Dương rồi, nó lăn ra khỏi lòng mẹ, ngồi lại lên chân ba: “Ba, bà ngoại trở về có phải có nghĩa là nhà ta sẽ không bao giờ chia xa không?”

“Đúng vậy!” Cao Dương Thành gật đầu khẳng định, xoa cái đầu nhẵn bóng của cậu: “Sẽ không bao giờ chia xa nữa!”

“Đúng rồi...”

Hoàng Ngân bỗng giống như nhớ ra cái gì, liếm đôi môi đắng ngắt: “Dương Thành, ông của Dương Dương...”

Cô nói đến đây thì hơi dừng lại, cẩn thận nhìn Cao Dương Thành ngòai đối diện một cái, thấy sắc mặt anh không có gì thay đổi lớn, mới tiếp tục nói: “Anh nói xem chúng ta có nên sắp xếp cho Dương Dương và ông nó gặp nhau một lần không? Dương Dương nhiều lần cãi nhải với em về ông nó, bây giờ khó khăn lắm mới quay lại, gặp một lần có lẽ không làm khó ông cụ lắm đâu nhỉ?”

Cao Dương Thành hiển nhiên có hơi bất ngờ khi Hoàng Ngân lại nhắc đến chuyện này.

Anh cúi đầu, nhìn con trai mình.

Quả nhiên, thằng bé đang dùng đôi mắt mong chờ, chớp chớp mắt mà nhìn anh.

“Anh tưởng em sẽ không muốn để Dương Dương gặp người nhà họ Cao, thực ra ba anh cũng rất muốn gặp thằng bé.”

Cao Dương Thành lại xoa cái đầu nhỏ của con trai.

“Sao có thể! Dương Dương vốn là con nhà họ Cao, em còn đang đợi ông nó cho phép nó nhận tổ tông, cũng tiện thể để mẹ nó dựa vào con, để người con dâu này được đón về nhà đây!”

“Hoàng Ngân, em không thể dè dặt một chút được sao?”

Thằng nhóc khoanh tay trước ngực, lại tìm ra tật xấu cho mẹ nó: “Chưa thấy người phụ nữ nào chủ động như mẹ, thật xấu hổ xấu hổ quá-----”

Hoàng Ngân buồn bã, giơ tay cực kỳ không khách khí mà miết lấy gương mặt của cậu con trai: “Dè dặt có làm ra cơm ăn được không? Nếu không phải mẹ con chủ động, thì làm sao có tiểu quý thú nhà con chứ?”

“...”

Hai cha con đều không còn lời nào để nói.

“Ngồi lại, tiếp tục ăn!”

“Ừ...”

...

Buổi tối, Hoàng Ngân vừa dỗ con trai ngủ, chuông điện thoại bỗng vang lên.

Thế mà lại là Cao Dương Thành đang trong phòng gọi tới.

“Sao vậy?”

Hoàng Ngân cảm điện thoại, rón rén rời khỏi phòng ngủ của Dương Dương, đi đến thư phòng của Cao Dương Thành.

Giọng của Cao Dương Thành trong điện thoại, có chút thờ gấp, hơi thờ rõ ràng không ổn định: “Anh đợi em, em đến ngay...”

“Em nói chuyện cùng anh.”

Cao Dương Thành thờ gấp càng kịch liệt.

Hoàng Ngân nghe đến đây, trong lòng hoang mang: “Được! em nói chuyện cùng anh, nói gì được đây? Nói...nói về cuộc sống bốn năm của em ở Pháp được không?”

“Đều là thời gian tốt đẹp của em với Louis chứ gì? Anh không muốn nghe...”

“Đã đến lúc nào rồi anh còn tính toán mấy thứ này!”

Hoàng Ngân vừa cười vừa hài lòng, đẩy cửa thư phòng của anh ra, nhưng vẫn không ngắt điện thoại: “Vậy chúng ta nói chuyện, trong bốn năm này anh vẫn luôn chụp lén em...”

“Anh biết em sẽ xem trộm máy tính của anh mà.”

“Rõ ràng là anh nhắc cho em biết.”

Hoàng Ngân ngắt điện thoại.

“Anh chụp thế nào?”

Sắc mặt Hoàng Ngân cực kém, hô hấp không ổn định.

Hoàng Ngân rót nước cho anh, sau đó vừa bỏ chút methadone (một loại thuốc giảm đau) vào trong nước, vừa đáp lời: “Phần của em chụp rất đẹp, còn của anh thì không, như khúc gỗ!”

Cô nghiêm túc bình luận.

“Anh không quen chụp ảnh. Có điều, em bỏ gì vào trong nước đó? Methadone?”

“Đúng vậy.”

Hoàng Ngân đưa nước cho anh: “Anh yên tâm, em có nghe theo chỉ dẫn của bác sĩ.”

“Anh từng thử rồi, nhưng vô dụng.”

Cao Dương Thành tuy miệng nói vậy, nhưng vẫn ngoan ngoãn uống nước.

“Không phải là vô dụng, mà là anh không kiên trì! Anh quá vội vàng muốn cai nghiện, nhưng bây giờ anh không cần phải gấp gáp như vậy nữa, bởi vì có em nhẫn nại ở bên anh, chăm chăm cai cùng anh...”

Hoàng Ngân vỗ về anh: “Sau này mỗi sáng dậy uống một cốc nước do em pha, bắt buộc phải uống, biết không?”

“Được!”

Cao Dương Thành ngoan ngoãn nghe lời cô.

Thuốc Methadone thực chất giống như chất độc, uống nhiều thì không tốt, nên cũng phải giảm liều lượng xuống thật ít.

“Thế nào rồi, tốt hơn chưa?”

Hoàng Ngân lo lắng hỏi anh.

Cao Dương Thành xoa bóp huyết thái dương: “Không biết nữa, hình như không được tốt...”

“Dương Thành, anh bây giờ có hứng thú với thứ gì nhất? Bác sĩ nói, lúc cơn nghiện độc phát tác, chỉ cần làm một số việc anh có hứng thú, phân tán lực chú ý của anh liền có thể làm dịu cơn bệnh, có lẽ chúng ta có thể làm những việc anh có hứng thú để làm dịu đi một chút.”

Hoàng Ngân đề nghị.

“Làm--tình—”

“...”

Hoàng Ngân thật sự...

Không còn gì để nói...

Cô nuốt nước bọt, có chút căng thẳng: “Nếu là thật...thì em, em không ngại đâu...”

Cao Dương Thành cười khúc khích: “Em có biết không, dáng vẻ bây giờ của em rất đáng yêu...”

Anh giơ tay kéo Hoàng Ngân qua, lực đạo trên tay không lớn lắm.

Ôm cô, áp cô vào lòng mình: “Anh bây giờ chất con nghiện đã lên rồi, làm gì có tâm tư đi làm chuyện đó...Chuyện anh thấy hứng thú nhất... Làm bác sĩ? Chữa bệnh cho mọi người? Một kẻ nghiện, làm sao có thể chữa bệnh cho người khác đây?”

Trong lời nói anh rõ ràng có chút thất vọng.

Hoàng Ngân nghe vậy, vội giả vờ không thoải mái: “Ai da, em hình như có chút đau đầu, hay là bác sĩ Cao xem giúp em một chút đi! Mau, bắt mạnh giúp em...”

Cô nói, rồi đưa bàn tay về phía anh.

Cao Dương Thành nắm lấy tay cô, có chút buồn cười: “Em xem anh là trẻ con hả? Chơi trò chơi gia đình?”

Bàn tay của anh lạnh lẽo.

Lòng bàn tay còn có mồ hôi đang không ngừng chảy, còn dính lên cả bàn tay cô, khiến cô hơi ưu phiền.

“Chơi một chút đi, nếu anh thích, em phối hợp với anh, không được sao? Chúng ta chơi trò chơi bác sĩ và bệnh nhân, anh cứ giả như em là bệnh

nhân của anh, bắt mạch hần hoi cho em đi!”

Cao Dương Thành không thèm chơi trò chơi ấu trĩ này với cô, anh đặt cô ngồi ngay ngắn lên đùi mình, thở dài một hơi: “hình như anh thoải mái hơn nhiều rồi, thật đấy...”

“Thật sao? Không cần chơi trò chơi?”

Hoàng Ngân tất nhiên không yên tâm.

“Không cần!”

Cao Dương Thành khẳng định chắc nịch, có chút buồn cười, ôm chặt cô hơn: “Thật đó, có em ở bên anh, nói chuyện cùng anh, anh đã thoải mái hơn rất nhiều. Cũng không có khó chịu như vậy...anh nghĩ, điều anh hứng thú nhất, chính là em! Có em bên anh, bất kể chuyện gì, anh đều làm được!”

“Nhưng anh đang chảy rất nhiều mồ hôi...”

Hoàng Ngân vừa nói vừa lau mồ hôi trên thái dương anh.

“Chuyện nhỏ mà thôi...”

Anh bắt lấy tay cô, ôm cô vào lòng, càng ôm càng chặt.

Hoàng Ngân cảm thấy cả cơ thể anh đều lạnh: “Anh lạnh, có đúng không?”

Người bị nghiện độc, đều rất dễ lạnh.

“Vẫn tốt...”

Hoàng Ngân ôm lại anh: “Hay là em đi lấy chăn ra đây cho anh!”

Cô hơi lo rồi.

“Không cần! Đừng đi đâu cả, ở đây với anh là được, nói chuyện với anh, nói chuyện với anh, Hoàng Ngân...”

“Được được, em ở đây! Em không đi đâu hết!”

Hoàng Ngân vỗ lưng anh, vỗ về tâm tình hơi kích động của anh.

Nhìn tình trạng anh như vậy, tim cô đau như có ngàn vạn cây kim đâm thẳng vào tim mình vậy: “Dương Thành...”

“Ừm?”

“Nếu mẹ anh vẫn không muốn chúng ta ở bên nhau, vậy phải làm sao?”

Hoàng Ngân không nhìn được hỏi anh.

Nhắc đến mẹ mình, cơ thể của Cao Dương Thành có hơi khựng lại.

“Em cảm thấy ý kiến của bà đối với chúng ta bây giờ, có còn quan trọng không?”

“Thực ra em muốn nói với anh, cho dù bây giờ bà ấy có uy hiếp em muốn giết em, em cũng không định buông tay anh đâu...”

“Bà ấy không dám đâu!”

Trọng giọng Cao Dương Thành hiện rõ sự nham hiểm: “Nếu bà ta dám động vào một sợi tóc của em và Dương Dương, Cao Dương THành anh đời này sẽ không tha cho bà ta!”

“Bà ấy là mẹ anh...”

Hoàng Ngân vẫn là không kiềm được mà nhắc nhở anh.

“Em đã thấy người mẹ nào đối xử với con trai mình như vậy chưa? Được rồi, chúng ta không nhắc đến bà ấy, anh không muốn nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến bà ấy! Hoàng Ngân, đợi anh cai độc thành công, chúng ta đi đăng kí kết hôn, được không?”

Hoàng Ngân sững sờ, bỗng chốc vui mừng thể hiện rõ trên mặt, có một loại xúc động muốn khóc.

“Anh nói thật chứ?”

“Đương nhiên!”

Cao Dương Thành gật đầu cười: “Lần này tuyệt đối là thật!”

“Nhưng, tại sao không phải là ngày mai đi đăng kí kết hôn luôn?”

“Để cai xong đi mà! Lúc đó anh mới yên tâm.”

“Nhưng ngày mai đi em yên tâm hơn!”

Hoàng Ngân bĩu môi, có chút không vui.

Cô biết trong lòng anh nghĩ gì, còn không phải là sợ mình cai nghiện thất bại hay sao?

-----oOo-----

Chương 267: Cao làm tuần đến thăm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhưng mà, Hoàng Ngân đột nhiên đảo mắt, rồi gật đầu nói: “Được, vậy em chờ sau khi anh cai nghiện thành công rồi kết hôn. Nếu cai nghiện không thành công, thì em sẽ không kết hôn với anh nữa.”

Cô đột nhiên đổi chủ ý.

“Em nghiêm túc chứ?” Ngược lại, Cao Dương Thành có chút hồi hận.

“Đương nhiên.

Cao Dương Thành cung chiều cắn cắn đầu mũi nhỏ của cô: “Chỉ cần nghĩ rằng cai nghiện thành công là có thể cưới em về nhà, thì lòng anh vô cùng hưng phấn, cũng rất tự tin. Vì em và Dương Dương, anh nhất định sẽ vượt qua cửa ải lớn này.”

Lúc chuông cửa vang lên, Hoàng Ngân đi mở cửa. Khi nhìn thấy người tới, Hoàng Ngân sửng sốt, đơ ra ngay tại chỗ, rất lâu cũng chưa hoàn hồn.

Người tới cũng không phải ai khác, chính là chủ tịch thành phố S, bố của Dương Thành, Cao Lâm Tuấn.

Bộ âu phục màu đen trầm ổn bọc lấy thân hình cường tráng của ông, âu phục phẳng phiu, cẩn thận tỉ mỉ.

Hào quang mạnh mẽ, tôn quý, toàn thân đều tỏa ra một loại cảm giác hút hồn, không giận dữ mà uy nghiêm.

Dù cho người đã qua tuổi trung niên, nhưng vẫn đầy khí phách, phần chấn. Khuôn mặt lạnh lùng uy nghiêm, khiến cho người ta không hề phân biệt được tuổi thật của ông.

“Bác... bác là... bác Cao phải không?”

Hoàng Ngân chào hỏi ông.

Cô đã từng nhìn thấy gương mặt đẹp trai và mạnh mẽ này trong album ảnh của mẹ. Chỉ là, lúc đó bác ấy không uy nghiêm như bây giờ. Thời điểm đó, bác ấy còn rất rục rờ, tinh thần phần chấn.

Cao Lâm Tuấn lộ ra gương mặt mỉm cười nhiệt tình hiếm thấy: “Chào cháu.”

Ông chủ động giơ tay phải về phía Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân hơi sững sờ, vội nắm tay ông: “Bác Cảnh, cháu chào bác, gặp được bác... cháu cảm thấy rất vinh hạnh.”

Hơn nữa là kích động.

Người đàn ông này, không chỉ đơn giản là ba của Dương Thành hay là người đàn ông mẹ cô vẫn luôn yêu tha thiết. Mà ông còn là... ba ruột của Thanh Nga.

Cũng là người mà cô vẫn luôn muốn gặp.

“Bác, mời bác ngồi! Cháu... không ngờ bác sẽ đột nhiên tới thăm... Dương Thành đang tắm cho Dương Dương ở tầng 2, để cháu gọi anh ấy,

mời bác ngồi trước.”

Lần đầu gặp Cao Lâm Tuấn, Hoàng Ngân có hơi căng thẳng.

Dù sao, cũng coi như là ba chồng tương lai của mình.

Hoàng Ngân vội rót nước cho ông.

Trái với sự khẩn trương của Hoàng Ngân, Cao Lâm Tuấn tỏ ra ung dung hơn nhiều. Ông hồ hững đỡ lấy tách trà nóng từ tay Hoàng Ngân, ánh mắt không nhìn được quan sát cô thêm vài lần.

Con mắt sâu già nua lóe lên một cái rồi dời đi chỗ khác.

Cuối cùng, diện mạo trẻ trung của cô và gương mặt xinh đẹp thanh tú trong trí nhớ của ông giống nhau đến mấy phần.

Cao Lâm Tuấn không nói gì, Hoàng Ngân vội đi lên tầng gọi Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành và con trai đang đùa giỡn trong phòng tắm, Hoàng Ngân đứng ở cửa vẫn hơi thở dốc: “Dương Thành...”

“Hai người đừng đùa nữa, nhanh xuống dưới, xuống dưới...”

Dứt lời, Hoàng Ngân đi thẳng vào phòng tắm, một tay kéo Dương Dương trong bồn tắm lên, cầm khăn tắm bọc nó lại, ôm ra khỏi phòng tắm.

“Hoàng Ngân, con còn chưa tắm xong mà.”

Dương Dương phản đối.

“Sao thế? Xuống dưới làm gì?”

Cao Dương Thành cũng tỏ ra khó hiểu.

Theo Hoàng Ngân đi ra khỏi phòng tắm.

“Ba... Ba anh, ông nội Dương Dương đã đến. Đang ở phòng khách, anh

tranh thủ thời gian xuống dưới chào hỏi một chút, em mặc quần áo tử tế cho Dương Dương, rồi xuống ngay.”

“Ba anh tới?”

Cao Dương Thành thật sự có chút kinh ngạc.

Thằng bé nghe thấy ông nội thì lập tức nhảy cẫng lên: “Ôi! Dương Dương có thể gặp được ông nội sao? Quá tốt rồi! Hôm nay bà ngoại cũng sắp trở về. Hôm nay thật đúng là ngày lành tháng tốt.”

Dương Dương hưng phấn đứng trên giường lớn vỗ tay.

Nhắc đến việc mẹ mình sắp trở về, Hoàng Ngân cũng sững sờ.

Cô nheo mắt nhìn Cao Dương Thành bên cạnh, lưỡng lự nói: “Còn một giờ nữa mẹ sẽ xuống máy bay, nếu để mẹ gặp được bác, có... hơi không thích hợp lắm hay không?”

Ngược lại, Cao Dương Thành không có nghĩ gì nhiều: “Đây là việc đời trước của họ, em cũng đừng bận tâm. Gặp được thì cũng là duyên phận, anh đi xuống trước chuẩn bị một chút, cũng nên đi sân bay đón dì Trần rồi.”

“Vâng, được.”

Hoàng Ngân vui mừng, ý nghĩ của anh và mình giống nhau.

Thế giới tình cảm của người lớn, bọn họ không quyết định được, cũng không có tư cách quyết định.

Việc làm duy nhất của Hoàng Ngân chính là ủng hộ, ủng hộ từng quyết định của họ.

...

Trong phòng khách ——

“Ba, sao ba tới lại không báo trước cho con?”

“Dương Dương đâu?”

Cao Lâm Tuấn liếc nhìn trên tầng.

“Mẹ nó đang mặc quần áo cho nó, lập tức đến ngay.”

“Ừ...”

Cao Lâm Tuấn do dự một chút rồi không nói thêm gì nữa.

Ngừng một lúc lâu, ông mới nói: “Ba có việc đề cập với con một chút...”

Giọng điệu Cao Lâm Tuấn hơi nặng nề.

“Vâng.”

“Ba định ly hôn với mẹ con.”

Cao Dương Thành sửng sốt.

Nhìn người ba trước mắt, trong lòng dâng lên quá nhiều cảm xúc phức tạp... Lúc lâu sau, anh gật đầu: “Ba, dù ba quyết định gì, con cũng ủng hộ ba.”

“Cảm ơn con.”

Cao Lâm Tuấn vui mừng gật đầu, đáy mắt màu nâu chát chứa bao nhiêu thăng trầm của cuộc sống.

Nhân sinh một đời, thật ra quá ngắn ngủi

Chớp mắt một cái, tâm lạnh lẽo, thoáng qua thì đã hơn nửa đời người.

“Ông nội...”

Đột nhiên, một giọng trẻ con non nớt xen vào giữa cuộc trò chuyện của hai ba con.

Cao Lâm Tuấn sửng sờ, khước miệng vô thức mỉm cười, thì thấy một cục thịt nhỏ tròn vo chạy vội về phía mình, nhảy cả người lên trên đùi mình:

“Ông nội, ông là ông nội Dương Dương phải không?”

Cao Lâm Tuấn bị câu hỏi ngây thơ của thằng bé chọc cười, một tay ôm nó bế lên: “Đương nhiên! Chà chà, nhìn xem thằng bé này, lớn lên giống ba nó cỡ nào...”

Mặt mày Cao Lâm Tuấn hớn hờ hiém có.

Người đàn ông uy nghiêm vừa nãy lập tức biến mất. Bây giờ, chỉ còn là ông nội hiền lành của đứa cháu trai dưới đùi. Nhìn thấy tình cảnh này, Hoàng Ngân có chút cảm động.

Từ khi mang thai Dương Dương đến bây giờ, rông rã đã tám năm trôi qua, cuối cùng... Dương Dương đã nhận được sự đồng ý của từng người trong nhà họ Cao.

Có lẽ, đối với Dương Dương đây mới được gọi là gia đình chân chính.

“Bác, tối nay bác ở lại cùng ăn cơm nhé!”

Hoàng Ngân nhiệt tình mời ba chồng tương lai của mình.

“Đúng rồi, đêm nay bà ngoại Dương Dương cũng sẽ trở về ăn cơm. Quá tốt rồi, Hoàng Ngân, sau này bên cạnh Dương Dương có rất nhiều người, Dương Dương cũng không cảm thấy cô đơn nữa.”

Thằng bé hưng phấn ngồi trong ngực ông nội, khoa tay múa chân.

Mà Cao Lâm Tuấn nghe thấy câu sau của cháu trai mình, sắc mặt chợt thay đổi.

Hoàng Ngân vừa nhìn đã phát giác ra, chỉ cảm thấy hơi xấu hổ, bàn tay căng thẳng xoa xoa trên mép quần jean, nói rõ: “Bác... thật trùng hợp. Hôm nay...đúng lúc máy bay của mẹ cháu về nước, bây giờ... cũng sắp đến rồi, cháu định đi trước đón bà, để Dương Thành ngồi lại nói chuyện với bác.”

Đôi mắt già nua mệt mỏi của Chủ tịch Cao lướt qua ánh sáng nhàn nhạt, ông đứng lên: “Buổi tối, bác còn có bữa tiệc quan trọng, tối nay không ở đây ăn cơm được.”

Ông nói xong nhìn đồng hồ một chút: “Bác nghĩ bác cần phải đi.”

“Ông nội...”

Thằng bé lưu luyến không rời, dựa vào một bên chân dài của ông nội, bĩu môi, miễn cưỡng để ông đi.

Từ nhỏ Dương Dương thiếu thốn tình cảm của gia đình, vất vả lắm mới gặp lại được một người thân mới, nó hơi sợ hãi sẽ bị xa cách lần nữa.

Cao Lâm Tuấn ôm cháu trai của mình, dỗ dành nó: “Hai ngày nữa ông nội lại tới chơi với cháu, được không?”

Thằng bé bĩu miệng, ôm cổ ông nội mình không chịu buông tay.

Hoàng Ngân thật sợ làm trễ nải việc của ông, dù sao cũng là Chủ tịch, bình thường đúng là một ngày trăm công ngàn việc, cô vội đi lên phía trước khuyên Dương Dương: “Cục cung, đừng làm chậm trễ công việc của ông nội. Nếu như con nhớ ông nội, khi bà ngoại đến mỗi ngày đều dẫn con đi tìm ông nội chơi, được không?”

“Thật không?”

Mắt thằng bé sáng lấp lánh.

“Thật.”

Hoàng Ngân gật đầu chắc chắn, đưa tay đón lấy Dương Dương từ trong ngực Cao Lâm Tuấn.

“Ngân Ngân, tiền bác một chút...”

Bỗng nhiên, Cao Lâm Tuấn yêu cầu.

Hoàng Ngân sửng sốt, cô hơi kinh ngạc, vội gật đầu: “Được ạ! Dương nhiên...”

Cô vội chuyển Dương Dương trong ngực cho Cao Dương Thành bên cạnh.

Cao Dương Thành biết có lẽ ba có chuyện muốn nói riêng với Hoàng Ngân, anh cũng không nói gì.

Hoàng Ngân tiễn Cao Lâm Tuấn đi ra ngoài.

Hai người, một già một trẻ đi trên bãi cỏ xanh mơn mớn trong sân, bước chân chậm chậm, nhàn nhã.

Hoàng Ngân vẫn hơi căng thẳng, chỉ nhắm mắt theo đuôi đi theo sau Cao Lâm Tuấn.

“Ngân Ngân, bác Cao đến cảm ơn cháu đã sinh cho nhà họ Cao chúng ta một đứa trẻ đáng yêu như vậy, còn dạy nó giống như một thiên sứ nhỏ, đơn thuần, ngây thơ.”

Cao Lâm Tuấn dừng bước, ngược đầu nhìn lên bầu trời, hít một hơi dài, đôi mắt già nua đục ngầu: “Đây có lẽ cũng là một sự tiếp nối của tình yêu.”

Ông bỗng nhiên quay đầu, nhìn Hoàng Ngân, mỉm cười: “Sau này đừng gọi bác là bác nữa, đổi thành gọi “Ba” đi.”

Hoàng Ngân ngạc nhiên vui mừng và cảm động lộ rõ trên mặt: “Bác...”

“Ừ?”

Đôi với cách xưng hô của Hoàng Ngân, Cao Lâm Tuấn tỏ ra không hài lòng.

Hoàng Ngân cười to, mắt rơm rớm nước mắt vui mừng: “Ba...”

Tiếng gọi này...

Dường như cô đã chờ thật nhiều thật nhiều năm...

Được nhà họ Cao đồng ý, trở thành con dâu nhà họ Cao, trở thành vợ của Cao Dương Thành... điều cô mong đợi nhiều năm, bỗng nhiên thành hiện thực. Giống như đang nằm mơ, khá là không chân thực.

Nhìn thấy Hoàng Ngân không kìm chế được cảm xúc, Cao Lâm Tuấn khẽ cười: “Mấy năm nay, khiến con chịu không ít khổ cực rồi nhỉ?”

“Không có... Không có...”

Hoàng Ngân lắc đầu, lau nước mắt.

Những khổ sở đã qua, ngoại trừ bệnh của Dương Dương, cái khác Hoàng Ngân sớm đã vì hưng phấn lúc này mà quên sạch sẽ rồi.

Rốt cuộc cái gì mới gọi là khổ?

Chỉ cần trong lòng có lúc yêu, dù yêu có bao nhiêu gian khổ, thật ra... đều chỉ là sô cô la nhân rượu mà thôi.

Bên ngoài là đắng, nhưng trong lòng vẫn ngọt.

“Ngân Ngân, mẹ con...”

Lúc Cao Lâm Tuấn nhắc đến Trần Lan, có hơi ngập ngừng, lưỡng lự mất mấy giây, mới tiếp tục hỏi: “Bà ấy vẫn khỏe chứ?”

Trong mắt Cao Lâm Tuấn vẫn cười nhàn nhạt như cũ.

“Bà ấy rất khỏe ạ.”

Hoàng Ngân vội gật đầu: “Ba đừng lo cho bà, thân thể bà vẫn khỏe mạnh. Bác... không, ba, thật ra, nếu như ba không ngại, tối nay chúng ta có thể cùng ăn cơm.”

“Không được.”

Cao Lâm Tuấn lắc đầu, khéo léo từ chối: “Có lẽ gặp nhau... không bằng hoài niệm.”

Hoàng Ngân hơi xấu hổ.

Không biết là vì mẹ, hay là vì bọn họ đã từng yêu... Nhưng cô có thể nói gì được chứ? Cô chưa quên, ba chồng là người đàn ông đã có gia đình. Chẳng lẽ cô lại còn có thể thay mẹ mình nói những lời gì sao?

Mà mình và Dương Thành cũng là người sắp kết hôn.

Nếu như cô và Dương Thành kết hôn, tất nhiên đời này, mẹ và ông cũng chỉ có thể trở thành một tưởng niệm của đối phương... Theo pháp luật, bọn họ cũng đã là người một nhà, không được phép trở thành vợ chồng.

Trở thành vợ chồng?

Hoàng Ngân cảm thấy có lẽ bản thân đúng là suy nghĩ quá nhiều

Nhưng cô thật sự rất tiếc cho tình yêu của họ.

Sau khi tiễn Cao Lâm Tuấn, cả nhà lại đi sân bay đón Trần Lan trở về.

Trong bãi đậu xe của sân bay, đậu một chiếc Mercedes màu đen.

Gương mặt lạnh lùng, mệt mỏi của Cao Lâm Tuấn in trên cửa kính màu nâu, ánh mắt của ông vẫn luôn nhìn vào khuôn mặt quen thuộc giữa đám người.

-----oOo-----

Chương 268: Cảm ơn vì sự hiện diện của cô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giống như ông, in hằn dấu vết tháng năm, sớm đã không bì kịp ông và bà lúc còn trẻ... Nhưng, tinh thần vẫn toả sáng, dù cho hai bên thái dương đã lấm tẩm hoa râm, nhưng nụ cười nơi khóe miệng vẫn là dáng vẻ thanh tú động lòng người trong trí nhớ của ông... Đã hơn năm mươi tuổi, nhưng ông vẫn nghe được tiếng tim mình đập rộn ràng... em XX, chào mừng em trở về.

“Chủ tịch, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi.

Trên ghê lái phụ, trợ lý cung kính nhắc nhở ông.

Lúc này Cao Lâm Tuấn mới dời mắt, gật đầu: “Lái xe...”

Biết bà vẫn khỏe quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

“Mẹ, con nhớ mẹ muốn chết. Chà, hai tháng không gặp, sao mẹ lại đẹp lên rồi.”

Cao Dương Thành dẫn Dương Dương đi trước cất hành lý cho Trần Lan.

Hoàng Ngân ôm mẹ, không ngừng giả vờ ngây thơ làm nũng bà, dùng tất cả lời ngọt ngào có thể để khen mẹ mình một lượt.

Thấy mẹ không có phản ứng, lúc này Hoàng Ngân mới ngẩng đầu nhìn mẹ mình, thấy ánh mắt bà nhìn theo một chiếc xe Mercedes màu đen, Hoàng Ngân ngạc nhiên: “Mẹ, mẹ nhìn gì thế?”

Lúc này Trần Lan mới tỉnh táo lại: “À? Không có... Không có gì...”

Ánh mắt bà có vẻ bối rối.

“Còn nói không có gì, con nói chuyện với mẹ, mẹ cũng không nghe thấy.”

Hoàng Ngân quệt mồm, ra vẻ bất mãn, ánh mắt lại nhìn chỗ bóng chiếc xe kia biến mất một chút: “Rốt cuộc mẹ đã nhìn thấy cái gì vậy?”

“Không có... Thật không có gì.”

Chắc chỉ là ảo giác thôi.

Làm sao lại nhìn thấy ông ấy nhỉ? Mặc dù ở cùng một thành phố, nhưng cũng không nhỏ đến mức vừa xuống máy bay là có thể gặp ngay được chứ.

Nếu như duyên phận giữa bọn họ sâu đậm như vậy, năm đó sao lại bỏ lỡ lẫn nhau?

“Đi thôi, Dương Thành đang chờ chúng ta.”

Trần Lan kéo Hoàng Ngân bước nhanh về phía trước xe.

Cuối tuần, Hoàng Ngân cùng Trần Lan đến trung tâm thương mại.

“Ngân Ngân, con định kết hôn với Dương Thành thật à?”

Trần Lan tỏ ra hơi không yên tâm: “Mẹ nghe con nói về chuyện nghiên ma túy, trong lòng vẫn còn hoảng sợ...”

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, Dương Thành muốn cai ma túy nhất định không có vấn đề gì. Vốn không nên nói những chuyện này cho mẹ, khiến mẹ lo lắng, thế nhưng mẹ là mẹ con, con không muốn giấu diếm mẹ.”

“Đương nhiên phải nói.”

Trần Lan thở dài: “Dương Thành cũng là đứa trẻ đáng thương. Không phải mẹ mang thành kiến, vì con là con gái của mẹ, mẹ không yên lòng cũng là bình thường. Nếu như con quyết định, mẹ sẽ không nói gì nữa. Nó là đứa trẻ ngoan, mẹ tin tưởng nó, cũng tin tưởng mắt nhìn của con.”

Hoàng Ngân cười to, kéo tay mẹ đi về phía trước: “Con cảm ơn mẹ! Mẹ yên tâm, người đàn ông con gái mẹ chọn, chắc chắn không tệ được.”

“Đúng đúng...”

Trần Lan gật đầu cười đồng ý.

Nhưng bỗng nhiên, điện thoại trong túi Hoàng Ngân reo lên dồn dập.

Là điện thoại của Dương Dương gọi tới.

“Mẹ, là điện thoại của Dương Dương, mẹ chờ một chút nhé.”

Hoàng Ngân nghe điện thoại, còn chưa kịp nói chuyện, đã nghe thấy tiếng Dương Dương khóc trong điện thoại.

“Hoàng Ngân, mẹ về nhanh lên, hình như ba rất khó chịu.”

Hoàng Ngân nghe xong, trong lòng đột nhiên giật nảy, tay cầm di động bỗng dưng xiết chặt: “Ba con như thế nào?”

“Ba... con không biết rốt cuộc ba bị làm sao? Vừa nãy ba đuổi con ra khỏi phòng, con nhìn sắc mặt ba không được tốt, nên lén dùng chìa khoá mở cửa phòng ba, ba... ba vừa thấy con, thì lập tức dùng tay bóp cổ con. Hoàng Ngân, ba giống như biến thành người khác. Ba bị làm sao vậy? Mẹ nhanh trở về đi, về xem ba một chút.”

Hoàng Ngân nghe xong lời của con, trong khoảnh khắc cả khuôn mặt chuyển sang trắng bệch.

“Dương Dương, con... không sao chứ? Đừng sợ, mẹ trở về ngay.”

“Con không sao. Ba nhận ra con thì lập tức thả con ra, cứ ôm con xin lỗi. Mẹ... con nhìn thấy ba lén rơi nước mắt. Ba thương con, đáng vẻ rất áy náy, nhưng mà thật ra con không hề sợ, cũng không đau. Con biết là ba bị bệnh, đúng không?”

Trong điện thoại, Dương Dương cũng đã khóc không thành tiếng.

“Đúng, là ba bị bệnh. Dương Dương đừng sợ, ba sẽ không làm hại con, mẹ trở về ngay.”

Vành mắt Hoàng Ngân đỏ ửng.

Cô vội tắt điện thoại nói với Trần Lan: “Mẹ, tình hình Dương Thành không tốt lắm, con phải về ngay, mẹ... mẹ lại đi dạo một mình, được không?”

Hoàng Ngân lau nước mắt nơi khóe mắt, không muốn khiến mẹ mình lo lắng, mỉm cười: “Thật xin lỗi, mẹ, con nghĩ anh ấy tất nhiên không muốn bị mẹ vợ nhìn thấy bộ dáng lên cơn nghiện ma túy chập vạt của mình. Con sợ trong lòng anh ấy sẽ thấy khổ sở và bất an, mẹ...”

“Mẹ hiểu, con mau đi đi, nếu không giải quyết được thì phải nhớ gọi điện cho mẹ, biết không? Mẹ lúc nào cũng sẵn sàng chờ con. Còn nữa, đừng quên, lúc con đồng ý gả cho cậu ta, mẹ và các con cũng đã là người một nhà.”

“Con cảm ơn mẹ...”

Hoàng Ngân cảm động một tay ôm mẹ vào trong ngực, hi vọng mượn từ mẹ, truyền lại cho bản thân càng nhiều dũng khí: “Chúng ta đều sẽ trở nên tốt hơn. Cảm ơn mẹ! Cảm ơn!”

Cảm ơn xong, Hoàng Ngân vội vàng đón một chiếc taxi đi thẳng đến biệt thự của Cao Dương Thành.

Trong lòng cô vô cùng lo lắng, dọc đường cô gấp rút thúc giục lái xe nhanh lên, ngồi trên xe, cả lòng bàn tay và trán cô đều đã toát mồ hôi lạnh.

Tiền tay lôi một tờ năm trăm nghìn đưa cho tài xế xe taxi, cũng không kịp chờ trả tiền thừa, cô chạy thẳng vào biệt thự.

Vội vàng cầm chìa khoá mở cửa, Hoàng Ngân ném túi trong tay đi, gọi Dương Dương.

“Hoàng Ngân, con ở đây, con ở đây.”

Dương Dương chạy thẳng từ trên lầu xuống.

Hốc mắt còn đỏ rực, rõ ràng đã khóc.

Hoàng Ngân kiểm tra từ đầu đến chân Dương Dương một lượt, lại nhìn cổ của nó một chút. Quả nhiên, trên cổ có hai vết dẫu tay màu đỏ tím, Hoàng Ngân lòng đau đến vội vàng: “Đau không? Đợi chút nữa mẹ bôi thuốc giúp con, đừng trách ba, trong lòng ba chắc chắn khó chịu hơn con...”

Nói xong, trái tim Hoàng Ngân cũng đau đớn xiết chặt.

Nước mắt từ hốc mắt suýt chút nữa lăn xuống.

“Dương Dương không đau, cũng không trách ba.”

Thằng bé không muốn Hoàng Ngân lo lắng, lắc đầu, thúc giục Hoàng Ngân: “Mẹ nhanh lên đi xem ba một chút.”

Hoàng Ngân đi vào phòng ngủ tầng hai, trong mớ hỗn độn nhìn thấy anh với gương mặt trắng bệch.

Anh đơn độc ngã ngòi phía sau ghé sô pha để cả thân hình dựa hẳn vào ghế. Đầu hơi ngược, quần áo anh nhăn nhúm, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu từ chỗ thái dương lăn xuống.

Dù hơi chật vật, nhưng áo sơ mi trên người vẫn sạch sẽ gọn gàng, hơi thở cao quý trên người không hề giảm.

Mắt khẽ nhắm.

Cổ áo sơ mi trắng, mở đến cúc áo thứ ba, lộ ra một khoảng nhỏ da thịt màu lúa mạch.

Mồ hôi óng ánh, nhuộm ở ngực, quyến rũ và nam tính không kể xiết.

Hormone nam tính không ngừng bài tiết, khiến phụ nữ chỉ mới nhìn, thì nhịp tim đã tăng lên không kìm chế được.

Không thể nghi ngờ, người đàn ông này, có thể nói là báu vật hoàn mỹ nhất.

Cho dù ở trong cảnh ngộ thê thảm như vậy, nhưng vẫn đẹp đến mức khiến người ta động lòng.

Cũng khiến cho người ta đau lòng.

Có lẽ cảm nhận được Hoàng Ngân đang tới gần, Cao Dương Thành mắt đang nhắm bỗng nhiên mở ra.

Tròng mắt đen sâu thẳm nhuộm tơ máu đỏ bừng.

Anh hơi ngẩng đầu, mắt không chớp nhìn chằm chằm Hoàng Ngân đang đến gần.

Hơi thở anh không ổn định, ngực nhấp nhô liên tục, nhưng cũng khiến anh càng trở nên quyến rũ.

Anh nhìn cô, không nói lời nào.

Nhưng mồ hôi trên trán chảy càng nhiều. Hoàng Ngân rất đau lòng.

Cô ngồi xôm xuống cách anh nửa mét, đưa tay nắm lấy bàn tay của anh.

Cả lòng bàn tay lạnh lẽo.

Phủ lên lòng bàn tay cô, lạnh thấu xương.

“Đỡ chút nào chưa?”

Cô lo lắng hỏi anh, giọng còn mang theo tiếng khóc nức nở.

Cao Dương Thành nhìn ánh mắt Hoàng Ngân, càng lúc càng hỗn loạn.

Anh cắn chặt môi mỏng, không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Tia máu đỏ tươi trong con ngươi tụ lại ngày càng nhiều.

Ánh mắt hoảng hốt, sóng nước lấp loáng, trong đôi mắt thăm thẳm của anh, Hoàng Ngân thấy được mấy phần áy náy.

“Anh đừng tự trách, Dương Dương không sao.”

Hoàng Ngân vội trấn an anh.

“Anh đã dọa nó.”

Cao Dương Thành ôm đầu mình, hơi bất lực, nặng nề thở dốc một hơi, cố gắng hết sức giải phóng phiền muộn trong lòng.

“Em biết không, suýt chút nữa, anh... đã bóp chết nó.”

Cao Dương Thành ngẩng đầu lên, bàng hoàng nhìn hai tay mình, trong ánh mắt toàn là thống khổ: “Vậy mà suýt chút nữa anh đã tự tay lấy đi mạng sống của con mình, chỉ thiếu một chút như vậy...”

“Sao có thể?”

Hoàng Ngân vội đưa tay ôm chặt anh, đặt anh vào trong lòng ngực mềm mại ấm áp của mình: “Anh sẽ không làm hại nó, giống như lần trước đối với em cũng vậy. Anh sẽ không nhẫn tâm làm hại mẹ con em. Em tin

tưởng anh. Còn nữa, đừng nghĩ con của chúng ta không có khí phách như vậy. Nó biết ba ngã bệnh, cho nên nó không sợ, ngược lại, nó rất lo lắng, nó muốn lên nhìn anh một chút. Chẳng qua em biết anh không muốn bị con trai nhìn thấy dáng vẻ của mình như vậy, nên em không chịu để nó đi vào. Bây giờ nó còn đang bên ngoài coi chừng đấy.”

Hoàng Ngân nói một mạch, giống như gió xuân thổi nhẹ, lập tức khiến sự mờ mịt trong lòng Cao Dương Thành sáng tỏ không ít.

Anh đưa tay ôm Hoàng Ngân, để cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Hoàng Ngân cũng làm theo anh, tựa lưng ở ghế sofa, hai chân duỗi thẳng, miễn cưỡng ngồi song song cùng chỗ với anh.

Cô hơi nghiêng đầu nhìn sắc mặt anh trắng bệch ở bên cạnh.

Anh cũng hơi nghiêng đầu nhìn cô.

Bờ môi không có huyết sắc, cười khẽ: “Cám ơn em, Ngân Ngân.”

Anh nhẹ nhàng nhéo nhéo lòng bàn tay nhỏ của cô.

Thật cảm ơn vì có cô ở đây...

Hết lần này đến lần khác dùng dụ dàng và tín nhiệm, cố gắng khích lệ anh, cho anh dũng khí và lòng tin vững vàng.

Lúc trước, mỗi một lần lên cơn nghiện, đều khiến anh cảm thấy như ở trong địa ngục. Tỉnh lại chỉ thấy trống rỗng và nóng nảy vô cùng.

Mà bây giờ, mỗi một lần tỉnh lại, đều là cô dụ dàng an ủi và cổ vũ, khiến anh tràn đầy hi vọng với cuộc sống... Giống như, chỉ cần có cô ở đây, dường như bất cứ chuyện gì cũng sẽ trở nên tốt đẹp.

Dù là việc cai nghiện khó khăn đáng sợ như vậy.

Cao Dương Thành nắm bàn tay nhỏ của cô, nhẹ nhàng đưa trong không trung, khoe môi nhếch lên cười nhẹ: “Em nói xem, cuộc sống phải tích bao nhiêu phúc mới có thể gặp được một người phụ nữ tốt đẹp giống như em.”

Anh nghiêng đầu, híp mắt, cười nhìn cô.

Hoàng Ngân nghe anh nói, cười”Khanh khách”: “Được rồi, những lời này của anh, em nghe khá dễ chịu.”

Hoàng Ngân quỳ đứng dậy, đi lại gần anh, in một nụ hôn nóng bỏng lên khóe miệng lạnh buốt của anh, nháy nháy mắt nói: “Con vẫn chờ ba nó đi bôi thuốc cho nó đây.”

Đồng tử Cao Dương Thành xiết chặt, thở hắt hắt một hơi, anh nhìn Hoàng Ngân còn có chút mơ hồ.

Hàm nghĩa của việc mơ hồ Hoàng Ngân hiểu.

-----oOo-----

Chương 269: Chúng ta phẫu thuật nhé

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh có chút lo lắng, lo lắng mình vừa mới hù dọa Dương Dương.

Hoàng Ngân cười một tiếng cổ vũ anh. Cô gật đầu, thúc giục anh: “Mau đi đi. Nó còn đang chờ đấy. Em dọn dẹp phòng.”

“Được!”

Cao Dương Thành vội đứng lên, vội vàng tìm hộp y tế rồi bước nhanh ra ngoài.

Cửa phòng ngủ mới vừa mở ra, đã thấy ngay cái đầu nhỏ nhắn bóng ở cửa ra vào.

Nó dán tai sát cửa, cố gắng nghe động tĩnh bên trong.

Vừa thấy có người ra, nó vội vàng lui về sau mấy bước.

Cao Dương Thành sững sờ, đối mặt con trai mình, anh vô cùng xấu hổ.

Nhất thời, anh lại như đứa trẻ phạm sai lầm, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Anh ngồi xồm xuống, nhìn thẳng Dương Dương, ánh mắt nhìn vào vết thương màu đỏ tía trên cổ nó: “Đau không?”

“Không đau.”

Dương Dương giống như người đàn ông nhỏ, mạnh mẽ lắc đầu.

Sau đó, một bước nhào vào trong ngực Cao Dương Thành, tay nhỏ không ngừng xoa trán anh, lau mồ hôi cho anh: “Ba thì sao? Ba bị bệnh, đau không? Ba.”

Cao Dương Thành chỉ cảm thấy trong miệng khô khốc, hốc mắt hơi nóng lên.

Tay nhỏ mềm mại âm áp ấy, cùng với tiếng hỏi thăm ân cần của con trai, giống như một trái bom hơi cay, suýt chút nữa khiến anh cảm động đến ứa nước mắt.

Đối với ba mẹ, tình cảm dịu dàng nhất trên thế giới, không phải là đến từ tình yêu vô tư, dũng cảm của đứa con sao?

“Ba không đau. Ba thấy Dương Dương bị thương mới đau. Thật xin lỗi...”

Anh nắm lấy tay nhỏ của Dương Dương, đặt trong lòng bàn tay mình, đau lòng áy náy hôn mấy cái: “Ba giúp con bôi thuốc, được không?”

“Được!”

Dương Dương gật đầu, cười hì hì, lộ ra chiếc răng sữa nhỏ trắng ngà.

“Đi thôi!”

Thằng bé nắm tay ba đi xuống tầng dưới.

Trong phòng khách, Cao Dương Thành thận trọng bôi thuốc cho con trai.

“Đau thì nói ngay cho ba nhé”

“Không đau.”

Thằng bé lắc đầu như trống bỏi: “Một chút cảm giác cũng không có.”

“Nói thật, vừa nãy có phải ba dọa con sợ không?”

Cao Dương Thành hỏi con trai.

Anh quan sát nó một chút, vẫn hơi lo lắng.

“Nói thật không?”

Thằng bé mắt to tròn căng chớp chớp, đôi mắt ngây thơ hơi ảm đạm: “Nói thật, đúng là có bị hù dọa một chút, nhưng cũng chỉ một chút như vậy thôi. Ba bị bệnh gì? Rất nghiêm trọng sao?”

Rõ ràng, so với sợ hãi, thật ra thằng bé càng lo lắng nhiều hơn.

Nó hơi bĩu môi hờn dỗi: “Ba, ba không phải thần y sao? Làm sao lại bị bệnh chứ? Vậy bệnh này có chữa được không? Không để chú Vân Phong khám cho ba một chút sao?”

Vấn đề Dương Dương hỏi liên tiếp, đều là lo lắng cho ba mình.

Cao Dương Thành ôm cái đầu nhỏ nhắn bóng của thằng bé, cảm động hôn vội mấy cái, an ủi con mình: “Con yên tâm, bệnh của ba không nghiêm trọng, chẳng mấy chốc sẽ khá hơn.”

“Thật sao?”

Thằng bé mặt mày hớn hở, khoa tay múa chân: “Vậy thì tốt quá!”

Cao Dương Thành xoa đầu nhỏ của con trai: “Ba cam đoan với con, chuyện như tối nay, tuyệt đối sẽ không xảy ra lần thứ hai nữa.”

Anh hứa với con, cũng như hứa với chính mình.

Quyết không cho phép xảy ra lần thứ hai...

Tuyệt đối không thể.

...

Đêm khuya...

Hoàng Ngân đã ngủ một giấc tỉnh lại, mới phát hiện bên cạnh mình vẫn còn trống không.

Anh vẫn chưa đi ngủ.

Cô khoác áo ngủ, đứng dậy đi ra ngoài.

Đi vào hành lang, cô mới phát hiện đèn trong phòng đọc sách vẫn sáng.

Hoàng Ngân gõ cửa một cái, thấy người ở bên trong đáp lại, Hoàng Ngân đẩy cửa đi vào.

“Sao anh còn chưa ngủ?”

Hoàng Ngân liếc nhìn đồng hồ thạch anh trên tường, cũng đã hai giờ sáng.

“Không phải thân thể không thoải mái sao? Còn thức đêm...”

Hoàng Ngân đi về phía anh.

Cao Dương Thành đưa tay kéo cô qua, đặt ngòì trên chân mình: “Gần đây thường xuyên mất ngủ, anh nghĩ là do ma túy trong cơ thể.”

Anh nói đúng sự thật, đặt đầu trên vai cô, nghiêm túc gõ màn hình máy tính đối diện.

Hoàng Ngân nhìn văn bản trước mắt, nghi ngờ nói: “Anh đang viết gì? Ồ? Anh ghi chép cuộc sống của chúng ta phải không?”

Trong văn bản, dùng lời văn đơn giản mộc mạc nhất, ghi chép từng li từng tí cuộc sống của anh và cô, giống như là cuốn nhật ký.

Ví dụ như bản trước mắt này:

“Ngày X tháng X năm 20XX.

Cô ấy cùng mẹ vợ tương lai của tôi, cũng chính là mẹ cô ấy đi ra ngoài dạo phố, để lại tôi và con trai trong nhà.

Lúc ở cùng con trai, có chút trẻ con, hai người nằm trên mặt thảm chơi trò đua xe. Tôi muốn bị cô ấy nhìn thấy, sau đó tôi và con trai sẽ bị trách móc. Bởi vì cô ấy không thích hai chúng tôi nằm rạp trên mặt đất chơi, luôn nói rằng một lớn một nhỏ, không đứng đắn.

Nhưng tôi thích nghe cô ấy lải nhải. Theo thói quen, cứ mười phút tôi ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ thạch anh trên tường một lần. Dù có con trai chơi cùng tôi, tôi vẫn cảm thấy thời gian trôi thật chậm.

Bởi vì cô ấy không ở đây.

Cô ấy không ở trong nhà, cảm thấy cả phòng trống rỗng.

Đúng vậy, tôi đang nhớ cô ấy.

Dù nghiêm túc chơi đùa với con trai, tôi cũng đang nhớ cô ấy.

Mỗi trò chơi kết thúc, tôi đều sẽ theo thói quen liếc nhìn điện thoại di động của mình, chờ mong điện thoại hoặc tin nhắn của cô ấy.

Lúc này tôi hơi giống lúc mới yêu, cũng ngu ngốc chờ mong như vậy.

Ngay cả con trai cũng giễu cợt tôi. Đương nhiên, lúc nó giễu cợt tôi, bình thường đều sẽ bị ngôn từ chính đáng của tôi dạy dỗ.

Tôi sẽ không cho phép con trai tôi thách thức sự vĩ đại của một người ba! Mặc dù lời này nói ra, có chút xấu hổ, nhưng tôi... vẫn rất tận hưởng điều đó.

Cảm giác được làm ba, chính là tuyệt vời như vậy.

“...”

Hoàng Ngân nhìn đến đây, nhin không được cười ‘khì khì’ một tiếng.

Cô chỉ vào đoạn cuối cùng nói: “Cho nên lúc em không ở nhà, anh ngay tại nhà bắt nạt con trai bảo bồi nhà em sao?”

“Cái này không gọi là bắt nạt, đây là dạy bảo thân thiện của người ba!”

Anh ngụy biện.

Dường như tâm tình cũng không tệ, anh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, giữ trong lòng bàn tay mình: “Được, đây là nhật ký bí mật cá nhân của anh, không cho phép xem nữa.”

Anh ngoài miệng nói như vậy, nhưng cũng không đóng vắn bản lại.

Hoàng Ngân quay đầu, hơi không hiểu nhìn anh: “Sao đột nhiên anh lại viết nhật ký vậy?”

Cao Dương Thành chú tâm nhìn đôi mắt ước xinh đẹp của cô một chút, nói sự thật: “Anh sợ ngày nào đó sẽ quên em và Dương Dương.”

“?”

Hoàng Ngân giật mình.

Ánh mắt của Cao Dương Thành hơi bừng tỉnh, nhìn Hoàng Ngân, vẻ mặt hơi cô đơn, nhưng vẫn khẽ mỉm cười: “Anh định tiếp nhận phẫu thuật trị liệu.”

Lòng Hoàng Ngân khẽ động một chút.

Mắt ước hơi hoảng hốt, lập tức tay chân hơi luống cuống.

Môi đỏ mím lại, không nói một lời.

Thấy sắc mặt Hoàng Ngân không tốt, Cao Dương Thành hỏi cô thăm dò: “Làm sao thế? Không vui sao? Trước đó anh thấy em rất ủng hộ, cho nên...”

“Do anh không muốn chuyện như hôm nay xảy ra lần thứ hai, phải không?”

Hoàng Ngân không đợi anh nói xong, trực tiếp hỏi anh.

Cao Dương Thành cười cười, nhún nhún vai, lại gật đầu nói sự thật: “Chuyện như vậy, anh không dám để cho nó xảy ra lần thứ ba. Không ai dám chắc chắn tình huống lần thứ ba sẽ xảy ra như thế nào, lần đầu tiên là em, lần thứ hai là Dương Dương, lần thứ ba thì sao... Ai biết lần thứ ba sẽ là kết quả gì.”

Hoàng Ngân hít vào một hơi, sắc mặt hơi tái.

Cao Dương Thành cũng hơi bất ngờ trước phản ứng của Hoàng Ngân, anh ôm chặt cô vào trong ngực mình, mặt đặt trên đầu vai Hoàng Ngân, hai tay từ phía sau ôm sát cô: “Em yêu, anh tưởng em sẽ rất vui mừng khi anh quyết định thế này.”

“Em vui, thật đấy... Em ủng hộ anh!”

Lúc nói lời này, tâm trí Hoàng Ngân lơ lửng, không ổn định.

“Nhưng biểu hiện trên mặt em không giống như vậy.”

Cao Dương Thành hơi lo lắng.

Hoàng Ngân bối rối vỗ vỗ khuôn mặt hơi tái nhợt của mình: “Không sao, chỉ là... Chỉ là em đột nhiên nghe thấy anh quyết định như vậy, có chút không biết làm sao. Được rồi. Em thừa nhận, em... vẫn còn hơi lo lắng anh thật sẽ quên mất em.”

Nói đến phần sau, giọng điệu Hoàng Ngân hơi yếu đi, cô quay người, ngửa đầu nhìn anh, tay nhỏ bất lực níu lấy cổ áo choàng tằm màu trắng của anh: “Em vẫn sợ là anh sẽ quên em.”

Nhìn cô như vậy, lòng Cao Dương Thành hơi thất lại, bàn tay lớn bao bọc bàn tay nhỏ bất lực của cô, vỗ về tâm trạng bất an của cô: “Vậy anh không phẫu thuật nữa, nhưng em phải chắc là, sau này lúc anh lên cơn nghiện lần nữa, em và Dương Dương đều phải cách xa anh một chút.”

“Không cần. Anh cứ phẫu thuật trị liệu đi.”

Hoàng Ngân rất rầu rĩ, nhưng cô biết, lúc này cái gì mới là quan trọng nhất.

“Trừ tận gốc việc nghiện ma túy mới là quan trọng nhất. Dương Thành, em ủng hộ quyết định của anh! Em cũng sẽ cùng anh đi Mỹ. Chúng ta phẫu thuật đi.”

“Em... chắc chắn sao?”

“Em chắc chắn.”

Hoàng Ngân gật đầu khẳng định, sau đó hoạt bát ấn lên môi anh một nụ hôn: “Anh không thể quên được em. Dù trong trí nhớ của anh không có em, nhưng hương vị của em đã xâm nhập đến cốt nhục của anh, anh không thể quên được.”

Cô có tự tin.

Cô chỉ vào trái tim anh mỉm cười: “Nó nhớ em là được.”

Cao Dương Thành thích dáng vẻ tự tin mà kiên cường này của cô. Anh lấy tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, ấn xuống đôi môi đỏ mềm mại của cô một nụ hôn sâu nóng bỏng.

“Em yêu, nếu như ngày nào đó anh thật sự quên em, xin em nhất định phải nhớ kỹ... Nắm chặt anh. Đừng để đời anh bỏ lỡ em, anh không muốn.”

Âm thanh khàn khàn của anh phun ra từ chỗ giao nhau của bốn cánh môi, quanh quần bên môi, trong lỗ tai Hoàng Ngân... dễ nghe đến mức làm say lòng người.

Dường như, chỉ cần nghe đã khiến cô... có một loại xúc động muốn mang thai.

Nghĩa là, cô tất nhiên... đổ rạp vì anh.

Đêm hôm ấy, trong phòng sách, dao động dịu dàng, một mảnh kiêu

diễm.

Trên màn cửa, phác họa hình ảnh hai người triền miên. Vành trăng khuyết cũng đã đắp lên một tấm màn che, trốn sâu vào trong tầng mây.

Đêm hôm ấy, hai người cũng chụp mấy bộ ảnh đẹp.

Là Hoàng Ngân yêu cầu, đương nhiên, tuyệt đối không phải ảnh ướt át.

Mặc dù lấy giường làm bối cảnh, nhưng có mặc áo ngủ.

Hai người đầu sát bên đầu, chụp ảnh chân dung.

Ảnh chụp ra...

Xấu kinh khủng.

Ánh sáng kém, hai gương mặt đẹp đẽ của hai người chụp thành đen sì xấu xí. Hoàng Ngân nhìn ảnh được chụp bằng máy ảnh LOMO trong tay, bĩu môi: “Anh nói xem, vẻ mặt đáng ghét như vậy, đến lúc đó anh quên em thật, thấy bộ ảnh này có khi còn không chịu thừa nhận quan hệ của hai chúng ta thì sao?”

“Tám ảnh này vốn dĩ là em đe dọa dụ dỗ anh chụp đấy.”

Cao Dương Thành kéo chăn muốn ngủ ngay.

Ảnh chụp quá xấu, nhìn không thể vừa mắt, nên anh không muốn xem thêm lần nữa.

Hoàng Ngân nhếch môi nở nụ cười âm u: “Em có một biện pháp tốt hơn, đến lúc đó có thể khiến anh không thể không từ...”

“?”

Cao Dương Thành có dự cảm xấu.

Hoàng Ngân xóc chăn của anh lên, nằm ở trên người anh, thuận thực kéo áo choàng tằm trên người anh xuống.

Lập tức, dáng vẻ phóng đảng của Tổng giám đốc Cao xuất hiện ngay trong máy ảnh của Hoàng Ngân. Áo ngủ màu trắng bị kéo hết xuống đến tận chỗ dưới thắt lưng... Tư thế đó, không thể quyến rũ hơn.

Có thể nghĩ ra, vừa nãy Hoàng Ngân hung bạo cỡ nào.

Tạch tạch tạch tạch, chụp mấy chục lần, ảnh ba cấp độ khóa thân giống như in ấn chạy ra từ trong máy ảnh LOMO của Hoàng Ngân.

Một tay cô nắm ảnh chụp, đắc ý quơ quơ trước mặt Cao Dương Thành, cười hết sức xảo trá: “Có thứ này, đến lúc đó xem anh dám không theo. Nếu dám không theo, em lập tức phát hết chúng như tin tức trực tiếp cho nhà xuất bản tạp chí.”

Cao Dương Thành hơi đau đầu.

ay day ấn đường, anh cảm thấy nếu như mình thật sự quên tiêu yêu tinh này đi, không chừng sẽ... chết rất thảm.

-----oOo-----

Chương 270: Hẹn gặp lại tình yêu của anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

——— Chỗ ở nhà họ Cao ———

Cao Lâm Tuấn xách vali hành lý đi thẳng xuống nhà dưới.

Ôn Thuận Như lão đảo bước phía sau ông, luống cuống kéo cánh tay ông: “Lâm Tuấn, đừng như vậy, đừng như vậy.”

Cao Lâm Tuấn không để ý tới bà ta, chỉ đi thẳng về phía trước.

Bây giờ vất vả lắm mới ly hôn được, nửa giờ nửa khắc ông cũng không thể chờ.

Ôn Thuận Như giành lấy hành lý trong tay Cao Lâm Tuấn, bắt lực quát nữ giúp việc trong nhà: “A Lam, mau mang hành lý của ông chủ lên lầu

đi.

A Lam đứng trong sảnh, nhìn gương mặt uy nghiêm lạnh lùng của Cao Lâm Tuấn, hoàn toàn không dám động đậy.

“A Lam ——”

Ôn Thuần Như the thé giọng quát.

Ánh mắt lạnh lùng của Cao Lâm Tuấn quét về phía bà ta, dường như đã hết kiên nhẫn: “Ôn Thuần Như, đủ rồi.”

Ông giành lại hành lý của mình, đi ra ngoài.

“Không. Em sẽ không để anh đi. Em không buông, em cũng không ly hôn, em sẽ không ký.”

“Vậy chúng ta đành phải gặp trên toà án.”

Cao Lâm Tuấn vô cùng dứt khoát.

Hốc mắt Ôn Thuần Như đã đỏ bừng, bà ta miễn cưỡng nhân nhượng, nắm lấy cánh tay Cao Lâm Tuấn không chịu buông ra: “Lâm Tuấn, chúng ta cũng đã làm vợ chồng nhiều năm như vậy, tại sao anh còn muốn ly hôn? Đã nhiều năm như vậy, không phải chúng ta vẫn luôn bên nhau rất bình yên sao?”

“Rất bình yên?”

Cao Lâm Tuấn cười lạnh.

Rốt cuộc cái gọi là bình yên của bà ta là cái gì?

Chính là trầm mặc? Là mỗi ngày mặt đối mặt cũng tìm không thấy bất kỳ một chủ đề chung nào để trò chuyện? Là dù nằm cùng trên một cái giường nhưng lúc nào cũng quay lưng vào nhau mà ngủ?

Kết hôn nhiều năm như vậy, ông cũng không thể chấp nhận bà ta là vợ mình.

“Lâm Tuấn, đừng đi. Bây giờ em thật sự không còn gì nữa, em chỉ còn anh. Tại sao ngay cả anh cũng rời bỏ em... Em không cho phép anh đi.”

Ôn Thuần Như ôm lấy Cao Lâm Tuấn không chịu buông.

Cao Lâm Tuấn cảm nhận được nhiệt độ từ thân thể bà ta truyền đến, nhưng không hề dao động.

Lòng lạnh băng, không đủ để hòa tan sương ảm ông.

Ông một tay từng chút từng chút, đẩy Ôn Thuần Như từ trong ngực ra, rõ ràng đã không thể nhẫn nại nữa: “Bà chưa từng có được tôi, cho nên, không thể nói mất đi.”

Giọng nói ông đầy lạnh lẽo, xa cách.

Khiến Ôn Thuần Như hơi e sợ. Nhưng bà ta cảm thấy, sau khi chuyện này qua đi... bản thân sẽ mất ông hoàn toàn.

Bà ta hơi sợ...

“Tại sao? Tại sao từng người các anh đều muốn chống đối với em? Tại sao anh phải ly hôn em? Là muốn về bên cạnh con đi kia phải không? Em sẽ không cho phép. Tuyệt đối không cho phép. Lâm Tuấn...”

Ôn Thuần Như quát to, đã không kìm lòng được, khóc lên: “Lâm Tuấn, anh nhìn em, nhìn em xem... em là vợ của anh. Chẳng lẽ qua nhiều năm như vậy, anh vẫn chưa từng yêu em sao? Anh nhất định yêu em, đúng hay không...”

Ôn Thuần Như nắm lấy tay ông, xoa lên khuôn mặt già nua và mệt mỏi của mình: “Anh nhìn em, em là vợ anh nhiều năm như vậy, chẳng lẽ anh bỏ được sao?”

Cao Lâm Tuấn xa cách nhìn khuôn mặt quen thuộc nhưng lạnh lẽo trước mắt... Yêu?

Bà ta căn bản không hiểu cái gì gọi là yêu.

Cao Lâm Tuấn lạnh lùng rút mạnh tay mình từ trong tay bà ta về: “Đừng

nhắc tới chữ ‘Yêu’, bà... căn bản không xứng.”

Cho dù là tình yêu nam nữ, hay là tình yêu giữa người thân, bà ta một chút cũng không xứng.

“Còn nữa, đừng dùng từ ‘con đĩ’ để hình dung bà ấy. Mặc kệ bà dùng từ ngữ bần thiêu cỡ nào nhục mạ bà ấy, trong lòng tôi, bà vẫn không thể sánh bằng bà ấy. Không... Có lẽ, so sánh bà ấy và bà chính là một sai lầm. Bà... Ngay cả tư cách so sánh với bà ấy, cũng không có.”

Lời của Cao Lâm Tuấn mặc dù tuyệt tình, nhưng mỗi câu đều phát ra từ tận đáy lòng.

“Ôn Thuận Như, đời này tôi không thể ở cùng bà ấy, nhưng tôi cũng không muốn tiếp tục chịu đựng với bà nữa. Còn nữa, đừng nghĩ đến việc tổn thương bà ấy và con, nếu bà còn dám động vào họ nữa... Tin tôi, ngay cả con trai bà cũng mất đi. Tự bà giải quyết cho tốt.”

Dứt lời, Cao Lâm Tuấn xách hành lý bước nhanh ra ngoài.

Lái xe riêng đón lấy bỏ vào trong xe, Ôn Thuận Như mặt trắng bệch, không cam lòng đuổi theo.

“Anh đi đâu? Anh muốn đi đâu?”

Cao Lâm Tuấn không để ý tới bà ta, mở luôn cửa xe, ngồi vào trong xe đi.

Ôn Thuận Như vội vỗ cửa sổ xe khép kín, có chút chật vật, có chút hoảng loạn: “Tôi không cho phép các người ở cùng nhau. Không cho phép —— Anh không được phép đi, anh phải ở bên cạnh tôi, Lâm Tuấn. Cao Lâm Tuấn —— ——”

“Chủ tịch...”

Lái xe quay đầu liếc nhìn Cao Lâm Tuấn.

Cao Lâm Tuấn dời mắt khỏi gương mặt trắng bệch của Ôn Thuận như, lạnh lùng: “Lái xe.”

“Rõ!”

Lái xe đạp chân ga, xe lao nhanh khỏi chỗ ở nhà họ Cao.

Đề lại Ôn Thuần Như còn lảo đảo đuổi theo sau xe: “Cao Lâm Tuấn—— Cao Lâm Tuấn—— —— Lâm Tuấn...” Người đàn ông đó...

Đã đi thật rồi.

Bà ta bỏ ra nhiều tâm tư như vậy, người đàn ông bà muốn giữ lại, nhưng cuối cùng vẫn tuyệt tình vất bỏ bà ta.

Bà ta không cam tâm!

Bà ta cũng không hiểu, tại sao... tại sao bà ta yêu ông như vậy, phí hết nhiều tâm tư để yêu người đàn ông này, nhưng đến cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy.

Mà bản thân... không thể địch lại loại phụ nữ bình thường, không có bất kỳ thân phận địa vị gì.

Có lẽ, đời này, Ôn Thuần Như bà ta cũng không hiểu, tại sao người bà ta yêu, nhưng đến cuối cùng đều muốn tránh né bà ta..

—— sân bay ——

Trong phòng chờ máy bay VIP.

Bên cạnh cửa sổ sát đất...

Ánh mặt trời vàng chói chiếu rọi xuyên qua ô kính cửa sổ, bao phủ lên cặp đôi ngồi bên cạnh, như là dát lên bọn họ một lớp lụa mỏng màu vàng rực rỡ.

Có lẽ là ánh hào quang của hai người quá chói mắt, hay là do hai người quá xứng đôi, đến mức khiến các hành khách trong cùng phòng chờ máy bay cứ không kìm chế được liên tục quay đầu nhìn.

Người đàn ông có đôi mắt xanh biếc, sinh động làm say lòng người, cả người mang đầy phong cách quý ông và tao nhã riêng của đàn ông Pháp.

Cô gái tóc dài màu vàng rực rỡ, lại có được một gương mặt xinh đẹp điển hình nhất của người phương Đông, ngũ quan thanh tú xinh xắn, khiến cho người ta tiếc nuối, mắt ướt long lanh cười lên như vàng trắng khuyết diệu dàng động lòng người.

Người đàn ông là Louis, lai hai dòng máu Pháp-Trung.

Mà người phụ nữ đi cùng anh ta, đương nhiên là Hoàng Ngân trốn việc, đến để tiễn anh về Pháp.

Hai người đứng tựa bên cửa sổ, ngắm nhìn từng máy bay bay vút lên trời cao, lòng rất đau.

“Ngân Ngân.”

Louis đứng ở đó, một tay đút trong túi quần tây màu xám nhạt, thân hình thẳng tắp, cao lớn.

Đầu hơi ngẩng lên, nhìn những chiếc máy bay dần dần bị che khuất trong mây mù ngoài, anh nhếch môi cười một tiếng, hơi buồn bã: “Em còn nhớ lần đầu chúng ta gặp mặt là lúc nào không?”

Nhắc đến lần gặp mặt đầu tiên vô cùng lúng túng của họ, Hoàng Ngân không nhịn được bật cười, nghiêng đầu nhìn anh: “Mãi mãi cũng không thể quên được.”

“Đúng vậy, mãi mãi cũng không thể quên được...”

Louis khẽ nhắc lại lời của cô.

“Ngày ấy, anh nhìn thấy em, nghiêng đầu dựa vào bên cửa sổ, nước mắt không ngừng tuôn ra. Khi đó, anh đã suy nghĩ, rốt cuộc là tình yêu như thế nào đã làm tổn thương một cô gái phương Đông xinh đẹp, yếu đuối thành như thế.”

Anh chậm rãi thở ra một hơi, ánh mắt thâm trầm, vẫn nhìn vào chân trời bát ngát xa xăm: “Cũng chỉ vì ý nghĩ đơn giản như vậy, nhưng từ đó... hình ảnh cô gái kia cứ in sâu trong đầu và trong tim mình!”

Lòng ngực của anh hơi đau.

Lục phủ ngũ tạng giống như bị đè xuống, hơi khó thở.

Nghiêng đầu, nhìn Hoàng Ngân, vẫn duy trì nụ cười mỉm tao nhã: “Cô gái, nhất định phải hạnh phúc.”

Anh dang rộng tay, ôm chặt Hoàng Ngân, chân thành chúc phúc cô: “Nhất định phải hạnh phúc!”

Hoàng Ngân lộ vẻ xúc động, hốc mắt đỏ bừng: “Cảm ơn anh, cảm ơn anh! Anh cũng nhất định, nhất định phải hạnh phúc.”

Hoàng Ngân trở tay, ôm chặt anh, cuối cùng, nước mắt không kìm được vẫn tuôn ra từ trong hốc mắt, nức nở: “Louis, em không nỡ bỏ anh...”

“Đồ ngốc, anh sẽ trở lại gặp em.”

“Em cũng sẽ đi Pháp gặp anh, chắc chắn sẽ đi...”

Hoàng Ngân hứa với anh.

“Được, hôn lễ nhất định phải thông báo cho anh.”

“Nhất định.”

Louis luyến tiếc kéo cô gái trong ngực ra, vuốt vuốt mái tóc dài màu vàng óng của cô, ánh mắt dịu dàng: “Em yêu, anh phải đi rồi.”

Hoàng Ngân hơi sốt ruột, dựa sát anh hơn.

Cô kìm nước mắt, không để cho mình khóc lên, dĩ nhiên đã hơi khóc không thành tiếng.

Louis nhìn Hoàng Ngân thế này, ánh mắt xanh lam tối lại, nhưng rốt cuộc không hề nói gì, anh cười cổ vũ, nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt của cô, thay cô lau đi nước mắt còn vương nơi khóe mắt.: “Hẹn gặp lại!”

Anh tạm biệt cô, kéo hành lý, theo dòng người đi về phía cửa lên máy bay.

Quay đầu, chỉ thấy Hoàng Ngân đứng bên cửa sổ, sớm đã khóc sụt
muốt.

Anh quay đầu đi, trong đôi mắt xanh lam phủ lên lớp sương mù thật
mỏng. Chợt nghe thấy cô gái phía sau, âm thanh nghẹn ngào nơi cuống
họng hô to với anh: “Louis, em sẽ trở về gặp anh. Anh phải chăm sóc
bản thân thật tốt, nhất định phải...”

Louis không quay đầu lại.

Anh không muốn bị cô nhìn thấy bộ dạng thất thố của bản thân.

Lúc cửa lên máy bay đóng lại, trong lòng anh đang không ngừng kêu
gào... cô gái trong mộng, hẹn gặp lại em.

Cũng xin em...nhất định phải hạnh phúc.

...

Lần đầu tiên gặp, cô rơi nước mắt đau lòng.

Anh không nhìn được hết lần này đến lần khác ở trong lòng hỏi mình, tại
sao cô gái này khóc... Anh để áo khoác lại cho cô, chỉ để có lý do gặp
mặt lần tiếp theo... Lúc cô lần nữa mỉm cười xuất hiện trước mắt anh, thì
anh đã biết... Anh trốn không thoát.

Giọt nước mắt đầu tiên cướp đi tâm trí của anh.

Nụ cười đầu tiên chiếm lấy trái tim anh.

Trong bốn năm, việc duy nhất anh muốn làm, chính là dùng tình yêu của
anh sưởi ấm trái tim bị thương của cô. Nhưng anh phát hiện, thì ra cô gái
đồng hành và làm anh cảm động mãi mãi không cùng anh kết thành tình
yêu thật sự.

Rốt cuộc anh vẫn là kẻ bại trận.

Nỗi đau đớn trong lòng đến lúc xa nhau cũng không hề giảm đi, nhưng
anh vẫn... lựa chọn chúc phúc!

Người con gái trong mộng...

Nhìn thấy cô mỉm cười, quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Louis ngồi vào khoang hạng nhất, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh mặt trời vàng chói chiếu ra từ ô cửa sổ nhỏ. Trong thoáng chốc, anh thấy được gương mặt phương Đông xinh đẹp đó nhìn anh mỉm cười... trong đôi mắt ướt vàng trắng khuyết còn chứa đựng nước mắt trong suốt...

Anh biết là mình đang ảo giác.

Anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, mặc cho máy bay bay thẳng lên trời cao.

Hẹn gặp lại, tình yêu của anh.

-----oOo-----

Chương 271: Vũ phong không giống mọi khi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lâm Du Thiên hẹn Thùy Sam đi xem phim, bị cô từ chối.

“Du Thiên, thật ngại quá...”

Thùy Sam liêm liêm môi, hơi khó khăn mở miệng, nhưng cuối cùng cô vẫn nói ra: “Em xin lỗi!”

Cô lặp lại lời xin lỗi rất nhiều lần: “Thật rất xin lỗi anh!”

Thùy Sam không ngừng xin lỗi, cũng khiến Lâm Du Thiên hơi khó xử.

Anh ta xua tay, vội nói: “Thùy Sam, em đừng như vậy. Chỉ là một bộ phim thôi, không xem cũng không sao, không cần liên tục xin lỗi anh như vậy.”

“Không phải.”

Thùy Sam cắn cắn môi dưới: “Em xin lỗi anh là vì chuyện khác.”

Giọng cô hơi hạ xuống.

“Ừ, sao thế?” Lâm Du Thiên vẫn cười ảm áp như cũ.

Thùy Sam lặng lẽ hít vào, thở ra một hơi mới nói: “Em... đã kết hôn rồi.”

“Cái gì?”

Lâm Du Thiên suýt nữa tưởng mình đã nghe lầm.

“Em đã kết hôn rồi.”

Thùy Sam nhắc lại lần nữa.

Đôi mắt ướt linh động tràn ngập áy náy, cô hơi bối rối bổ sung: “Hơn nữa, người kia là... Vũ Phong.”

Nghe hai chữ “Vũ Phong”, sắc mặt Lâm Du Thiên khẽ thay đổi.

Thùy Sam liếc mắt thấy được: “Du Thiên, em xin lỗi.”

Cô vội vàng xin lỗi: “Em biết, chuyện lúc trước là em không đúng, em không nên để anh giả làm bạn trai em, em cũng không ngờ cuối cùng chuyện sẽ phát triển thành thế này.”

Điều đó khiến cô hơi bất ngờ.

Nhưng không phải tất cả đều do cô mà ra sao?

“Em... tóm lại đều tại em, em xin lỗi... anh mắng em đi.”

Thùy Sam cúi thấp đầu xuống, cảm thấy vô cùng áy náy.

Cô luôn lợi dụng người khác, đến cuối cùng còn đùn đẩy hết tội lỗi cho người ta, mặc dù cô cũng không cố ý.

Lâm Du Thiên trầm mặc thật lâu.

Càng như vậy Thùy Sam càng khó xử.

Cô giương mắt nhìn người đàn ông đối diện, khẽ xin lỗi: “Du Thiên, em... hi vọng anh có thể tha thứ cho em.”

Lâm Du Thiên cười cười, đáy mắt hơi ảm đạm: “Em có thể cùng đi xem phim với anh lần cuối cùng không?”

Anh ta không nói gì, chỉ cười yêu cầu.

Thùy Sam khẽ giật mình.

Lâm Du Thiên hít một hơi thật sâu: “Coi như là lần kỉ niệm cuối cùng, không được sao?”

“Đương.. đương nhiên có thể.”

Lưỡng lự vài giây, Thùy Sam cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Giữa đường, Vũ Phong gọi điện tới, Thùy Sam do dự một chút mới nhắc máy.

“Sao em không ở phòng làm việc chờ anh? Em ở công à?”

Dường như Vũ Phong đã đi qua phòng làm việc của Thùy Sam.

“Không, không phải.”

Thùy Sam vội phủ nhận. Cô nhìn người đàn ông trên ghế lái một chút, có chút chột dạ.

Nếu như nói cho Vũ Phong biết bây giờ mình đang ở cùng với Lâm Du Thiên, chắc chắn anh ấy sẽ hiểu lầm nhỉ?

Thùy Sam không muốn anh hiểu lầm mình, đành phải nói dối: “Hôm nay, anh đừng chờ em, em đã ra khỏi bệnh viện rồi. Vừa nãy bạn cùng phòng gọi điện cho em, nói cơ thể không thoải mái lắm, bảo em mau về khám một chút. Nên em đã bắt xe về nhà trước.”

Thùy Sam vốn không giỏi nói dối, sau khi cúp điện thoại khuôn mặt đã đỏ bừng vì kìm nén.

Lâm Du Thiên trông thấy bộ dạng này của cô, vẫn hơi động lòng: “Có phải anh đã làm khó em rồi không?”

“Cũng không phải...”

Thùy Sam xấu hổ cười một tiếng: “Cùng đồng nghiệp xem phim cũng không phải chuyện gì to tát, em chỉ không muốn anh ấy suy nghĩ nhiều quá.”

Nhưng Thùy Sam không hiểu, thật ra giữa người yêu nhau, có một số chuyện nói thật dễ hơn nói dối nhiều.

Cô vẫn là cô gái chưa có kinh nghiệm.

Thùy Sam nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cô thở phào một cái, lòng mới từ từ bớt căng thẳng một chút.

Thật ra, cô chỉ đơn thuần không muốn mình mắc nợ Lâm Du Thiên cái gì nữa. Có thể cùng xem một bộ phim với anh ta cũng không giải quyết được gì, nhưng ít ra, trong lòng của cô sẽ dễ chịu chút.

Phim họ xem chính là phim mới nhất được phát hành bởi Disney « Nữ hoàng băng giá».

Lâm Du Thiên để Thùy Sam chọn.

Là phong cách cô yêu thích, mơ mộng mà lãng mạn, là thành phố trong mơ của mỗi cô gái.

Cô xem phim một cách chăm chú, nhưng lúc xem phim, cô thỉnh thoảng sẽ duy trì khoảng cách thích hợp nhất với người đàn ông bên cạnh.

Bình thường, rạp chiếu phim là nơi tốt nhất để các cặp tình nhân nói chuyện yêu đương. Bởi vì bên trong tối om thần bí, bầu không khí rất thích hợp để các cặp tình nhân thoải mái thể hiện tình cảm, nên rõ ràng không thích hợp với cô và Lâm Du Thiên lắm.

Phim kết thúc đã là sau tám giờ, Lâm Du Thiên mời Thùy Sam ăn cơm nhưng bị cô từ chối.

Cô cũng không để Lâm Du Thiên đưa mình về nhà trọ mà một mình đón xe trở về.

Vừa mới đến khu nhà trọ, bỗng nhiên, điện thoại di động trong túi vang lên.

Là điện thoại của Vũ Phong.

“Em ăn cơm chưa?”

Vũ Phong hỏi cô trong điện thoại.

“Em ăn... rồi.”

Thùy Sam còn đang đói meo, nhưng đã lỡ ‘đâm lao phải theo lao’, không phải sao?

“Vậy chúng ta đi xem phim nhé?”

Vũ Phong bỗng nhiên đề nghị.

“Hả?”

Thùy Sam ngạc nhiên.

“Ừ, nghe nói hôm nay mới chiếu một bộ phim hay, anh sẽ cho em xem phim trailer quảng cáo một chút, chắc chắn em sẽ thích. Em chuẩn bị một chút, anh đến đón em ngay.”

Dứt lời, Vũ Phong cúp ngay điện thoại.

Thùy Sam cầm điện thoại, vẫn chưa hoàn hồn.

Phim vừa mới công chiếu hôm nay, không phải chính là phim mình vừa mới xem xong «Nữ hoàng băng giá» sao?

Không cần phải trùng hợp như vậy chứ?

Quả nhiên, phim Vũ Phong chọn cho cô chính là phim cô mới xem xong một giờ trước đó « Nữ hoàng băng giá».

Rõ ràng Vũ Phong không có hứng thú đối với loại hoạt hình phép thuật kỳ ảo, xem ra là vì cô.

Anh xem rất vui vẻ, chăm chú, một cánh tay khoác lên vai Thùy Sam không ngừng quấy rầy cô.

Thùy Sam đẩy anh ra, hơi xấu hổ: “Đừng làm vậy. Đây là chỗ công cộng đấy. Anh chú ý một chút.”

“Chú ý cái gì? Anh còn chưa chọc ghẹo vợ của người khác.”

Vũ Phong giọng điệu ranh mãnh, xích lại gần Thùy Sam, không đứng đắn thổi hơi quyên rũ cô.

Thùy Sam cười mắng: “Đồi phong bại tục...”

“Vậy nếu bây giờ anh cắn môi của em một cái sẽ bị kéo ra ngoài bắn chết ư?”

Dứt lời, Vũ Phong áp sát khuôn mặt tuấn tú về phía Thùy Sam, khoe miệng cười tà ác. Sau đó, chớp mắt một cái, anh há miệng ra thật, sau đó cắn đôi môi đỏ của Thùy Sam một cái.

Anh dùng sức rất nhẹ, toàn là kiểu trêu đùa mờ ám, chọc Thùy Sam vừa cười vừa giận, nhưng không có cách nào ngăn anh lại.

Lại nghiêng đầu nhìn người bên cạnh...

Một cô bé chừng bảy tuổi, hai mắt mở to nhìn thẳng hai người họ tình tứ, vừa nhét từng hạt bắp rang vào miệng.

Dáng vẻ như là xem họ tình tứ kích thích hơn xem phim.

Sau đó, hai mắt cô bé nhanh chóng bị phụ huynh bên cạnh dùng tay che lại, lập tức nghe thấy phụ huynh xung quanh bắt mẫn phàn nàn: “Xã hội

ngày càng loạn, dẫn con đến xem phim hoạt hình cũng không yên.”

“...”

Thùy Sam:.....

Cô không cam lòng, yếu ớt đáp: “Vậy chị cũng có thể dẫn con đi rồi, lát nữa phim hoạt hình này sẽ có ngay cảnh của ‘xã hội ngày càng loạn’ đấy.”

Cảnh cô nói chính là hôn.

Sau đó, cô làm như không có việc gì tiếp tục xem phim.

Vũ Phong xích lại gần cô thuận miệng hỏi một chút: “Làm sao em biết lát nữa sẽ có cảnh ‘xã hội ngày càng loạn’?”

Thùy Sam sững sờ nhìn người đàn ông bên cạnh, không khỏi hơi chột dạ: “Em... em đã xem trailer, đúng lúc trong đó có cảnh kia... anh chưa xem trailer sao?”

Thùy Sam chột dạ bắt đầu nhét bắp rang vào trong miệng mình.

“Chưa.”

Vũ Phong trả lời nghiêm túc.

Ánh mắt thâm trầm nhìn lướt qua Thùy Sam, băng quơ hỏi: “Tối nay ăn gì?”

“A?”

Thùy Sam hơi sững sốt, lúng túng cười cười: “Thì tùy tiện ăn mấy thứ với bạn cùng phòng, làm sao vậy?”

“Không có.”

Vũ Phong không gặng hỏi vấn đề này nữa, ngược lại hỏi: “Bạn cùng phòng của em xảy ra chuyện gì thế, không có việc gì chứ?”

“Không việc gì, chút bệnh vặt thôi...”

Thùy Sam càng nói càng chột dạ.

Ngay cả khuôn mặt cũng không khỏi đỏ ửng lên một chút.

“Ừ.” Vũ Phong khẽ gật đầu, cười ngượng, cánh tay vẫn khoác lên đầu vai Thùy Sam, nhẹ nhàng vỗ vỗ: “Xem phim đi.”

Thùy Sam không kìm được lén quan sát gò má anh một chút, bắt đầu hoài nghi rốt cuộc trước đó mình nói dối là đúng hay sai... cô có cần phải nói thật với anh không chứ?

Vũ Phong ôm ngực, nghiêm túc xem phim, bỗng nhiên bình luận đầu ra đấy: “Nữ nhân vật chính quả là rất tệ.”

“Hả?”

Thùy Sam tỏ vẻ không hiểu.

“Rõ ràng vừa đính hôn với hoàng tử, còn nói cái gì tình yêu đích thực, lúc này mới chớp mắt một cái, lại cùng người đàn ông khác dây dưa không rõ.”

Trên mặt Vũ Phong đầy vẻ xem thường, cuối cùng, nhìn Thùy Sam một chút: “Em cảm thấy thế nào?”

Thùy Sam nghe anh hỏi như vậy, cảm thấy trong lời nói của anh hình như có hàm ý, cô không khỏi hơi chột dạ, lắc đầu thay nữ nhân vật chính giải thích: “Không phải hai người họ việc gì cũng không làm sao, chỉ là bạn bè mà thôi, anh suy nghĩ nhiều quá...”

“Đúng không?” Vũ Phong ngượng ngùng đáp, không phát biểu bất cứ ý kiến gì nữa.

Sau bộ phim, thứ Thùy Sam thấy duy nhất là mắt hờn mắt vía, trong lòng cũng vô cùng khó chịu, cứ lẩn tránh rốt cuộc có nên nói cho anh biết việc hôm nay cùng xem phim với Lâm Du Thiên không.

Rốt cuộc Thùy Sam sợ anh nghĩ quá nhiều.

Từ rạp chiếu phim ra, Vũ Phong cũng không có hỏi Thùy Sam. Anh lái xe đưa cô đến nhà hàng Tây nhà anh thường đến.

Thùy Sam đúng là đã đói móp bụng rồi.

Cô kinh ngạc không hiểu: “Vũ Phong, đã giờ này rồi anh vẫn chưa ăn cơm sao?”

Vũ Phong không để ý cô, gọi nhân viên phục vụ tới, ra hiệu Thùy Sam chọn món.

Thùy Sam gọi một phần bò bít tết, cô hỏi Vũ Phong: “Anh thì sao? Anh ăn gì?”

Vũ Phong ngược mắt liếc cô một cái, cuối cùng nghiêng đầu nói với nhân viên phục vụ: “Một cốc cà phê.”

“Anh không ăn cơm à?”

Thùy Sam lo lắng nheo mắt nhìn anh: “Không phải buổi tối anh chưa ăn gì sao?”

Vũ Phong nhìn đôi mắt ướt của cô chăm chú, dường như ánh mắt mạnh mẽ kia muốn xuyên qua đôi mắt cô nhìn vào trong lòng cô: “Bỗng dưng no rồi.”

Anh nói.

Giọng điệu lạnh lẽo, không hề có độ ấm.

Thùy Sam run lên hồi lâu, thấy anh không nói thêm gì nữa, đành phải đem menu giao trả lại cho nhân viên phục vụ.

Một bữa cơm đầy áp lực.

Vũ Phong không nói lời nào, Thùy Sam cũng không dám nói chuyện. Cô chỉ yên lặng cúi đầu ăn bò bít tết trong đĩa.

Mà ly kia cà phê nóng trước mặt đã nguội lạnh, anh cũng không uống lấy

một ngụm. Cà phê để đó như đồ trang trí.

“Vũ Phong...”

Thùy Sam dùng khăn ướt lau miệng, nhin không được gọi anh một tiếng.

“Em ăn xong rồi sao?”

Vũ Phong hờ hững nhú mào, hỏi cô.

“Xong rồi.”

Thùy Sam gật đầu, còn muốn nói gì, nhưng thấy Vũ Phong đã đứng lên:
“Đi thôi! Anh đưa em về nhà trọ.”

Thùy Sam vội đứng dậy đuổi theo.

Trên đường đi, hai người vẫn không nói lời nào.

Xe nhanh chóng dừng lại dưới khu nhà trọ, Thùy Sam xuống xe, nhưng Vũ Phong vẫn chỉ ngồi ở trong xe.

Thùy Sam đứng tại cửa lái hỏi anh: “Anh không đi lên ngồi một chút sao?”

Anh lại chủ động yêu cầu đưa cô về nhà trọ, điều này quả thật khiến Thùy Sam cảm thấy bất ngờ.

Theo phong cách "vô sỉ" của anh thì phải là anh chẳng thèm hỏi mà đưa thẳng cô về nhà anh, mới là tác phong, hành vi của anh chứ.

Nhưng hôm nay...

Thùy Sam có chút cô đơn, cảm thấy là lạ, vô cùng khó chịu.

“Không được, có bạn cùng phòng của em, không tiện.”

Vũ Phong từ chối.

Đây chắc chắn không phải hành vi, tác phong của anh

Lúc trước, lần nào cũng là anh sáp lại muồn vào nhà trọ của cô xem thử, lần nào cũng nói hết lời mới có thể khuyên nhủ anh, mà bây giờ...”Anh hơi mệt mỗi...”

-----oOo-----

Chương 272: Hôn nhân giống như trò chơi gia đình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lời nói của Vũ Phong, lộ ra mấy phần mệt mỏi, anh nói với Thùy Sam: “Lên đi.”

Thùy Sam hơi lưỡng lự, cuối cùng gật đầu: “Được, anh lái xe chú ý an toàn.”

“Ừ.”

“Bye bye...”

“Bye...”

Tạm biệt xong, Thùy Sam quay người đi vào trong nhà trọ.

Bước chân đi rất chậm chạp, dường như trong lòng vẫn mơ hồ, chờ mong cái gì... chờ mong anh gọi mình lại, chờ mong anh giống như bình thường, mặt dày không ngừng hôn cô rồi mới chịu rời đi.

Hôm nay... cái gì cũng không có.

Đến tận khi Thùy Sam tiến vào nhà trọ, anh vẫn không gọi cô lại. Thùy Sam trong lòng thất vọng.

Xe thể thao màu đỏ của Vũ Phong lao ra khỏi khu nhà trọ của Thùy Sam như một cơn gió, nhanh chóng hòa vào trong dòng xe cộ, đánh văng lạng lách vun vút....trêu chọc những chủ xe khác trên làn xe, dọc đường bám còi ô tô đình tai nhúc óc, còn kèm theo tiếng động cơ nổ ầm vang.

Két...

Xe bỗng nhiên thắng gấp, dừng lại bên bờ sông.

“Ầm” một tiếng, Vũ Phong đâm một đâm thật mạnh lên tay lái.

Tiếng còi chói tai vang lên, làm cho người qua đường bên cạnh liên tiếp quay đầu nhìn quanh.

“Mẹ kiếp!”

Vũ Phong nóng nảy mắng một câu, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Đưa tay móc từ trong túi ra mấy cuộn vé xem phim.

Mở ra, đúng bốn cuộn.

Mà hai cuộn khác, là khi Thùy Sam đi vào nhà vệ sinh của rạp chiếu phim, anh giúp cô lục khăn giấy, vô tình lục ra.

Cùng một bộ phim « Nữ hoàng băng giá », thời gian chiếu phim, cùng một ngày, chỉ là sớm hơn xuất chiếu của họ đúng một giờ mà thôi.

Vừa nãy, lúc ăn cơm, rõ ràng cô bụng đã đói đến mức kêu ọc ọc, vẫn còn nói dối đã ăn rồi.

Ròng rã suốt ba tiếng, từ lúc phim chiếu đến khi phim kết thúc, ăn cơm, đưa cô về nhà, anh đã cho cô vô số cơ hội giải thích cũng như ám chỉ, nhưng mà cô vẫn kiên trì... giấu diếm, lừa gạt.

Hai cuộn vé, khiến anh không thể không suy nghĩ nhiều.

Nếu như đi xem với bạn cùng phòng thì tại sao cô phải giấu diếm? Giấu diếm chẳng phải vì chột dạ sao?

Nếu như không làm gì, cần gì phải chột dạ?

Vũ Phong càng nghĩ càng đau khổ, càng cảm thấy vô cùng phiền muộn, thậm chí anh còn xúc động muốn gọi điện tìm cô hỏi cho rõ ràng.

Đúng lúc này, bỗng nhiên điện thoại di động trên xe vang lên.

Nhìn biểu hiện điện báo một chút, Tiểu Sam.

Đôi mắt âm u của Vũ Phong sâu thêm mấy phần, anh do dự mấy giây, rốt cuộc vẫn tiếp điện thoại.

Thùy Sam là người nói chuyện trước.

“Vũ Phong...”

Vũ Phong không đáp, anh chỉ cầm di động, không lên tiếng.

“Vũ Phong?”

Thùy Sam lại gọi một tiếng thăm dò.

Vũ Phong khẽ di chuyển một chút tựa đầu trên gối nệm: “Ừ, em nói đi.”

Hơi hậm hực.

“Anh đang ở đâu?”

Thùy Sam hỏi anh.

“Bên ngoài.”

Vũ Phong thuận miệng đáp một câu.

“Bên ngoài nào?”

Thùy Sam gặng hỏi.

“Sao?”

Vũ Phong ngòì thẳng lại, lông mày lười mác nhíu lại: “Vừa gọi điện đến đã hỏi hành tung của anh?”

Vừa nghĩ tới việc cô lừa gạt mình, Vũ Phong thật hơi giận: “Anh còn có việc, cúp máy đây.”

Dứt lời, Vũ Phong ném thẳng điện thoại di động sang một bên.

Vốn tưởng rằng cô gọi điện tới là vì giải thích chuyện xem phim, kết quả không như mong đợi.

“Tút tut tut ——”

Trong điện thoại di động truyền đến tiếng điện thoại bận, Thùy Sam cảm thấy hụt hẫng.

Đứng ở trong sân ngoài biệt thự của Vũ Phong, nhìn cánh cửa đóng chặt, Thùy Sam buồn bã gãi đầu.

Đối với việc hôm nay cùng xem phim với Lâm Du Thiên, Thùy Sam vẫn luôn buồn bực ở trong lòng, vô cùng khó chịu, trong nhà trọ rồi bởi một lúc lâu, cuối cùng hạ quyết tâm phải đến trước mặt Vũ Phong giải thích rõ ràng.

Nhưng không ngờ, lần đầu tiên đón xe tới, anh còn chưa về nhà.

Cũng không biết rốt cuộc anh đã đi đâu.

Mà cô không cầm chìa khoá biệt thự, không phải anh không đưa, mà là cô không muốn.

Lại đúng lúc mẹ chồng đã bay ra nước ngoài công tác, cũng không biết tại sao, ngay cả người giúp việc trong nhà cũng bị phái về khu nhà cũ. Lúc này trong cả tòa biệt thự lớn lại không còn một ai.

Thùy Sam quả thực không hiểu dụng ý của mẹ chồng, lại không biết Lý Vân Thường dụng tâm lương khổ, phải tất cả bóng đèn vường bận đi, chỉ vì muốn tạo ra không gian riêng tư cho cặp đôi mới này.

Kết quả, hai người không chịu thua kém này lại không tận dụng được thời cơ tốt đẹp như vậy, ngược lại ở đây giận dỗi.

Nếu Lý Vân Thường biết con trai và con dâu lãng phí tâm lòng của mình như vậy, chắc chắn tức giận đến mức bay từ nước ngoài trở về ngay trong đêm.

Sau đó Thùy Sam lại gọi điện cho Vũ Phong, nhưng điện thoại không kết nối được nữa.

Từ đầu đến cuối không ai nghe.

Nhưng sau đó nhận điện thoại lại là tiếng một phụ nữ: “A lô, xin hỏi ai đó? Tìm anh Vũ có chuyện gì không? Bây giờ anh ấy không tiện nghe điện thoại lắm, nếu cô có việc, cứ nói với tôi là được.”

Trong lòng Thùy Sam căng thẳng...

Hơi thở nghẹn lại, bàn tay nhỏ cầm di động hơi nắm chặt lại, nhưng cô vẫn không vội cúp điện thoại, cô thử thuyết phục mình tin tưởng người đàn ông đó: “Cô là ai?”

Giọng điệu của Thùy Sam lạnh lùng, đánh đá hiểm thấy.

Người phụ nữ trong điện thoại hơi sững sốt một chút, hỏi ngược lại: “Vậy cô là ai?”

“Tôi là vợ của anh ấy. Cô để anh ấy nói chuyện một chút.”

Thùy Sam dần lòng nói chuyện với cô ta.

“Vợ?”

Người phụ nữ đầu dây kia cười phá lên: “Vậy tôi còn là đệ nhất phu nhân của anh ấy đấy. Không có việc gì thì tôi cúp máy đây.”

Người phụ nữ đó nói xong, thì cúp ngay điện thoại của Thùy Sam.

Thùy Sam lại gọi điện tới nhưng đã bị tắt máy.

Trong quán bar ——

Vũ Phong mang theo men say giằng lấy điện thoại trong tay người phụ nữ kia: “Mẹ kiếp, ai cho phép cô nghe điện thoại của tôi?”

“Anh Vũ...”

Người phụ nữ đó tỏ vẻ tủi thân, dán sát lại gần Vũ Phong: “Còn không phải người ta thấy anh say đến bất tỉnh nhân sự, cho nên tiện thể nghe giúp anh sao.”

“Cút.”

Lúc này, khuôn mặt tuấn tú, quyến rũ của Vũ Phong lạnh như băng.

Người phụ nữ này, anh không quen.

Hình như vừa mới ngồi lại đây, tìm anh bắt chuyện, nhưng anh không đáp, chỉ gục xuống bàn chờ tỉnh rượu.

Vũ Phong mới mở điện thoại ra, định tìm xem một chút là ai gọi điện, nhưng không ngờ mới vừa mở khóa, điện thoại liền tự động tắt máy.

Chết tiệt.

Hết pin rồi.

“Anh Vũ, em thấy anh đã quá say, để em đưa anh về nhé...”

Dứt lời, người phụ nữ đó đi tới khoác tay Vũ Phong, nhưng anh không hề cảm kích đẩy ra: “Cút.”

Keo kiệt thốt ra hai chữ, anh đứng dậy, bước chân say lảo đảo đi ra ngoài.

“Anh Vũ.” Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc với nhiều nội dung hấp dẫn khác!

Người phụ nữ đó vội vã lắc lư eo nhỏ đuổi theo.

Vũ Phong quay người, mắt say đỏ ngầu hung tợn trừng mắt nhìn người phụ nữ trước mắt, lạnh lùng cảnh cáo: “Đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi. Hôm nay tâm trạng tôi rất tệ. Có thể cút xa bao nhiêu thì cút đi.”

Nói xong, anh quay người đi ra ngoài.

Rõ ràng người phụ nữ đó bị cái cảnh cáo lạnh lùng của Vũ Phong dọa sợ, đứng ngay cửa quán bar, sắc mặt đã hơi trắng.

Mùa mưa dầm, mưa cứ nói đến là đến, không hề có dấu hiệu báo trước.

Thùy Sam vẫn đứng chờ đợi trong mưa. Mặc cho nước mưa xối vào cơ thể lạnh buốt của cô, cô cũng vẫn đứng đó không nhúc nhích.

Tận đến khi tiếng động cơ phách lồi gào thét trong mưa, đèn xe chói mắt, xuyên qua màn mưa lao thẳng về phía cô.

Cũng chỉ nghe được một tiếng phanh xe: “Két” đình tai nhưc óc vang lên.

Lốp xe đè lên làn xe tư nhân, chiếc xe thể thao màu đỏ bỗng nhiên dừng lại trước mặt Thùy Sam.

Xe chưa kịp tắt máy, chỉ thấy một bóng dáng quen thuộc từ trên xe bước nhanh về phía cô: “Dương Thùy Sam, em đang làm gì vậy?”

Thùy Sam che đèn xe, đã nhìn rõ khuôn mặt tuần tú quen thuộc trong mưa.

Gương mặt quyến rũ của anh đỏ ửng, trong mắt phượng đen nhánh to máu đỏ ngầu, anh đã uống rượu.

“Anh uống rượu với phụ nữ trong quán bar?”

Thùy Sam ngẩng đầu hỏi anh, âm thanh hơi khàn khàn bất lực.

Đôi mắt sâu của Vũ Phong trầm xuống, môi mỏng lạnh lùng nhếch lên, anh bỗng nhiên móc ra bốn cuộn vé xem phim từ trong túi áo khoác màu đen của mình, ném về phía Thùy Sam đối diện: “Vậy em thì sao? Em đã đi xem phim với ai thế? Đừng nói với anh là bạn cùng phòng của em. Bạn cùng phòng của em bây giờ vẫn còn đang ốm đấy.”

Thùy Sam cắn cắn môi dưới tái nhợt: “Lâm Du Thiên...”

Cô giải thích, thanh âm bất giác hơi nghẹn ngào: “Bộ phim này là cùng xem với Lâm Du Thiên.”

Lâm Du Thiên!

Ba chữ đơn giản như là lời chú kim cô, lượn lơ ở trên đầu Vũ Phong, khiến đầu anh đau nhức muốn nứt ra.

Phối giống như bị thứ gì bén nhọn đè xuống, làm cho anh ngay cả thở cũng đau.

Khuôn mặt nhỏ tái nhợt của Thùy Sam trước mắt, bị nước mưa cọ rửa, càng lúc càng mơ hồ.

Mắt Vũ Phong căng lên, cổ họng khô khốc, thật lâu...

Anh mới thốt ra một lời ám ức: “Được, nếu như em... thật sự yêu người đàn ông đó thì anh buông tay để em đi.”

Giọng điệu của anh, cao ngạo, không ai bì nổi...

Thậm chí, còn mang theo chút bất cần đời, anh cười lạnh nhìn Thùy Sam: “Vốn dĩ, em cũng hò hẹn kết hôn với anh, không phải sao?”

Khóe miệng Vũ Phong mỉm cười tàn nhẫn như đao, nhưng trong lòng như có kim châm.

Anh làm bộ cao ngạo, làm bộ phách lối, mục đích chỉ là ngụy trang cho nỗi đau khổ tột cùng của mình.

Chỉ là, muốn để bản thân khi bị phản bội chỉ ít nhìn qua không thấm hại như vậy.

Vũ Phong xoay người đi mở cửa biệt thự.

Thùy Sam đứng ở sau lưng anh, kinh ngạc nhìn, hai mắt đẫm lệ mơ hồ.

“Vũ Phong...”

Cô gọi một tiếng.

Vũ Phong không quay người, tay cầm chìa khóa hơi cứng đờ, sau đó lại

tiếp tục.

Cửa mở ra, anh xoay người đi kéo Thùy Sam, không đợi cô kịp phản ứng, cả người đã bị anh kéo vào trong phòng khách biệt thự.

Một chiếc khăn lông màu xanh nhạt quàng trên đầu Thùy Sam, đến khi cô kéo xuống đã thấy Vũ Phong đi lên trên tầng.

Bóng lưng lạnh lùng.

“Vũ Phong.”

Thùy Sam gọi anh lại.

Vũ Phong dừng bước.

Thùy Sam hít một hơi sâu, ngực phập phồng dữ dội, buồn bực, hết sức khó chịu.

“Câu anh vừa nói đó có ý gì?”

Giọng Thùy Sam hơi run rẩy: “Ý anh là... là muốn... ly hôn?”

Thân hình Vũ Phong bỗng nhiên cứng đờ.

Thùy Sam hít vào một hơi, bỗng nảy sinh cảm giác xúc động muốn khóc, nhưng vẫn bị cô cưỡng chế đè ép xuống: “Đây chính là hôn nhân anh hiểu không? Động một chút miệng lại thốt ra hai chữ ly hôn, nhẹ nhàng tùy tiện nói chia tay với người yêu? Sớm biết như thế này... thì không nên tùy tiện đi cùng anh đến UBND đăng ký kết hôn. Có hay không có tờ giấy đó khác nhau ở chỗ nào chứ?”

Thùy Sam vô cùng thất vọng.

Đến lúc này, cô đã hiểu rõ thì ra quan hệ giữa bọn họ, thật còn chưa tốt đến mức có thể trở thành vợ chồng... Tư cách và sự từng trải của bọn họ còn thiếu rất nhiều.

Thùy Sam quay người đi ra ngoài: “Nếu như anh quả thật quyết tâm thì gọi điện thoại cho em. Em... đi cùng anh tới tòa án.”

Hôn nhân của hai người họ giống như trò chơi gia đình.

Thùy Sam cảm thấy cả người lạnh buốt.

Ngay cả việc người phụ nữ trong điện thoại lúc này cô cũng không còn tâm trí vận hỏi nữa.

Đã đến mức này rồi, còn có gì quan trọng nữa đâu.

Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc với nhiều nội dung hấp dẫn khác!

-----oOo-----

Chương 273: Thoải mái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thùy Sam mới bước ra khỏi cửa nửa bước, bỗng nhiên cổ tay xiết chặt, bàn tay nhỏ bé đã bị người từ phía sau không hề báo trước giữ chặt.

“Nói cho anh, em có yêu Lâm Du Thiên hay không?”

Trong mưa, Vũ Phong mạnh mẽ ôm lấy khuôn mặt Thùy Sam gằm nhẹ hỏi cô.

“Em không yêu.”

Mắt Thùy Sam đỏ ửng, giận không kiềm được gào lại: “Nếu em yêu anh ta, em sẽ kết hôn với anh sao?”

“Tại sao phải gạt anh?”

Tất nhiên Vũ Phong hỏi việc xem phim.

Nước mắt Thùy Sam đã không kiềm được chảy ra ngoài: “Hôm nay, anh ấy hẹn em xem phim, em nói cho anh ấy biết việc em đã kết hôn với anh. Em cảm thấy em thật có lỗi với anh ấy, vốn thuyết phục khiến anh ấy giả làm bạn trai của em để thoát khỏi anh, nhưng kết quả em lại kết hôn với

anh. Trong lòng em, cảm giác tội lỗi đó... giống như cảm giác bắt tay nhau đùa giỡn người ta...”

Thùy Sam nói ra, trong lòng vẫn hết sức khó chịu.

Mặc dù trước đó cô quả thực không biết Lâm Du Thiên có ý đối với mình, thế nhưng sau khi biết thì không thể coi như không biết.

“Cho nên em xem phim cùng anh ta là xuất phát từ áy náy hay là báo ơn? Lần này là xem phim, vậy lần sau thì sao? Anh ta hẹn em lên giường, em cũng đi sao?”

Đôi mắt mơ màng của Vũ Phong đã đỏ ngầu.

Mắt ướt của Thùy Sam căng thẳng, đồng tử co rút mạnh vài lần, giọt nước mắt nhanh chóng tụ tại trong hốc mắt: “Anh vừa mới nói gì?”

Cô gằn như có chút không dám tin, bỗng nhiên cô giống như một chú sư tử nhỏ nổi giận, phần nộ một tay đẩy Vũ Phong phía trước ra, lui lại hai bước, nhìn anh chăm chăm như người xa lạ: “Vũ Phong, anh đừng nghĩ ai cũng xấu xa như vậy. Anh nói em, vậy chính anh thì sao? Tức giận tìm phụ nữ cùng anh uống rượu đúng không? Người ta cầm điện thoại của anh, nói cho vợ anh, cô ta mới là đệ nhất phu nhân của anh. Vậy anh có nghĩ tới cảm nhận của vợ anh hay không?”

Nước mắt Thùy Sam rơi xuống như mưa.

Nói xong, cũng không đợi Vũ Phong giải thích, bước chân phía dưới liên tục lui về sau mấy bước: “Em nghĩ chúng ta đều cần thời gian yên tĩnh suy nghĩ kỹ càng một chút.”

Dứt lời, Thùy Sam lập tức quay người lao vào trong mưa.

Cô vừa khóc vừa lau nước mắt.

Trong miệng vẫn luôn mắng Vũ Phong xấu xa, lại có thể nói ra những lời khó nghe như vậy.

Lên giường?

A, ha ha...

Trong lòng anh, Dương Thùy Sam cô chính là loại phụ nữ cực kỳ phóng túng?

Nếu thật như vậy, cô cần gì phải từ chối lời mời ăn của Lâm Du Thiên sau bộ phim trong khi bụng đói meo.

Cần gì phải rầu rĩ, thà ở ngoài cửa rạp chiếu phim đợi xe taxi nửa giờ đồng hồ không muốn để anh ta đưa mình về nhà... Nếu như không phải vì quan tâm anh, lo lắng anh sẽ hiểu lầm cái gì, cô cần gì phải cất công giấu diếm.

Vậy anh thì sao?

Bởi vì không vui thì có thể tùy tiện chèn chén, trò chuyện vui vẻ với phụ nữ khác ở quán bar?

Vậy anh có biết bao nhiêu biến cố hôn nhân hoặc tình nhân trong thiên hạ đều bắt nguồn từ việc say rượu phóng túng chết tiệt này hay không?

Thùy Sam càng nghĩ càng tủi thân...

Càng tủi thân thì nước mắt tuôn ra càng nhiều, hòa vào trong mưa tí tách. Cuối cùng, cô cũng không còn phân biệt được rốt cuộc trên mặt là mưa hay là nước mắt... chỉ biết là chúng đều lạnh buốt, lạnh thấu xương.

Nhưng bỗng nhiên...

Cơ thể nhỏ bé cảm thấy ấm áp...

Cả người lại không hề báo trước, đã bị người từ phía sau ôm chặt lấy, ghi chặt.

Hơi thở quen thuộc, cùng với mùi rượu theo gió mát lướt nhẹ qua, nước mắt Thùy Sam càng chảy càng nhiều: “Buông em ra.”

Cô tức giận giãy dụa.

“Chuyện phụ nữ anh có thể giải thích.”

“Em không muốn nghe.”

“Anh muốn giải thích.”

“Em không muốn nghe.”

Thùy Sam che lỗ tai mình lại: “Vũ Phong, giữa chúng ta không cần giải thích, là tín nhiệm và bao dung, trước tiên chúng ta bình tĩnh một chút.”

Dứt lời, cô vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay của anh.

Nhưng lực tay Vũ Phong mạnh đến mức cô trốn không được, lập tức nghe thấy anh phẫn nộ gầm nhẹ sau lỗ tai cô: “Anh không có cách nào để cho bản thân bình tĩnh lại. Cũng đã âm ỉ đến mức này, em khiến anh bình tĩnh như thế nào?”

Một tay Vũ Phong xoay thân hình Thùy Sam lại, ép cô mặt đối mặt với mình.

Hai mắt đỏ ngầu đón nhận mắt ướt đỏ rực của cô: “Đừng nói với anh cái gì bình tĩnh một chút, anh không cần. Anh chỉ cần trái tim của em. Nói cho anh, em có yêu anh hay không?”

“Không yêu.”

Thùy Sam hờn dỗi gào to với anh.

“Dương Thùy Sam”

Vũ Phong nổi giận, lông mày lười mác nhíu lại, thể hiện rõ anh sắp bùng phát lửa giận.

“Không yêu. Không yêu.”

Nước mắt Thùy Sam trút xuống như mưa, khàn giọng phát tiết gào to với anh: “Anh là một kẻ ăn chơi trác táng, có cái gì đáng để em yêu. Em không yêu anh, không chỉ không yêu, hơn nữa còn chán ghét anh, chán ghét anh.”

Gào xong một câu cuối cùng, mặt Thùy Sam hoàn toàn ngập trong nước mắt.

Lời nói nghẹn trong cổ họng, kêu không ra tiếng.

Nếu như không yêu, vậy tội gì khiến cho bản thân trông thảm hại như vậy?

Nếu như không yêu, tại sao khi nghe thấy điện thoại đó, lòng đau như cắt?

Sau đó, Vũ Phong dứt khoát dùng môi của mình ngăn miệng nhỏ không thành thật đó của Thùy Sam.

Nụ hôn lưỡi triền miên nóng bỏng ướt át. Giọt mưa lành lạnh và nước mắt đau khổ tan vào giữa đôi môi lạnh buốt của hai người... dường như có kim châm vào trái tim Thùy Sam, khiến cô bỗng nhiên càng mất khống chế khóc rống lên.

Vừa khóc vừa rơi nước mắt...

Bản tay nhỏ bé nắm chặt cổ áo sơ mi vốn đã ướt đẫm của Vũ Phong, khóc như trẻ con.

Vũ Phong ôm lấy mặt cô, môi lưỡi luyến tiếc rời khỏi bờ môi cô, cách xa nửa tấc, xin lỗi cô: “Anh xin lỗi...”

“Nói xin lỗi cũng vô dụng.”

Thùy Sam khóc đến không thành tiếng: “Sao anh có thể nói ra câu nói như thế? Trong lòng anh, Dương Thùy Sam em chính là người phụ nữ tội tệt như vậy sao?”

Vũ Phong tự biết mình vừa mới nói sai, ôm chặt cơ thể nhỏ bé đang giãy dụa của Thùy Sam, không chịu buông tay: “Anh sợ em thật sự yêu Lâm Du Thiên.”

Anh sợ hãi, không phải là không có căn cứ, bởi vì từ khi kết hôn đến bây giờ, cô gái này cũng chưa từng cho anh một suy nghĩ chắc chắn.

Anh vẫn luôn nợ bản thân ba chữ

Vũ Phong ôm chặt Thùy Sam trong ngực, ôm chặt thêm chút nữa, dường như sợ cô sẽ chạy trốn: “Anh muốn giải thích việc trong quán bar. Anh căn bản không biết người phụ nữ nhận điện thoại. Anh không có uống rượu với cô ta, càng không tâm sự với cô ta, lời nói nhiều nhất với cô ta chính là một chữ”cút”. Cô ta nhận điện thoại của anh, là ngoài ý muốn, anh uống say rồi, ghé vào trên quầy bar ngủ thiếp đi, nào biết được cô ta lại đột nhiên nhận điện thoại của anh, đến sau khi anh phát hiện thì vừa lúc điện thoại hết pin...”

“Em có thể tin sao?”

Thùy Sam nheo vành mắt đỏ ửng nhìn anh.

“Không tin cũng phải tin, đây chính là sự thật.”

Vũ Phong hơi sốt ruột.

“Vây em và Lâm Du Thiên cũng thật chẳng có chuyện gì. Nếu như không phải vì nợ anh ấy, cảm thấy day dứt trong lòng, em sẽ cùng đi xem phim với anh ấy sao? Thật ra, dù là bạn bè bình thường hay là đồng nghiệp, xem một bộ phim cũng không đủ. Em chỉ lo anh ấy sẽ hiểu lầm, cho nên lúc xem phim hết sức giữ khoảng cách với anh ấy. Xem phim xong anh ấy hẹn em đi ăn cơm, em cũng không dám đồng ý nữa, anh ấy muốn đưa em về nhà, em cũng không đồng ý. Em duy trì khoảng cách với người đàn ông khác, bản thân em có chừng mực. Em giấu anh, không phải vì lừa gạt anh, càng không phải là làm việc gì trái lương tâm, mà đơn giản không muốn anh hiểu lầm, không muốn anh tức giận. Thật sự chỉ đơn giản như vậy mà thôi...”

Thùy Sam một hơi nói xong, giọng nói bị nước mưa át đi nhưng vẫn rất vang.

Cuối cùng, cô gục đầu xuống, cắn cắn môi: “Còn có...”

Cô nói đến đây, dừng một chút, cổ họng hơi giật giật: “Trước đó gọi điện cho anh cũng không phải vì kiểm tra anh, em chỉ muốn nói cho anh biết lời em vừa nói với anh, còn muốn nói, em ở bên ngoài nhà anh không vào được...”

“Em vẫn ở đây chờ anh ư? Chết tiệt!”

Vũ Phong khẽ chửi thề một câu.

Đương nhiên không phải mắng cô mà là bản thân mình.

Sau đó, kéo Thùy Sam trong mưa đi nhanh vào trong biệt thự.

Hai người giống như hai con gà ướt sũng, thảm hại đứng tại cửa phòng khách nhìn nhau.

Lòng Thùy Sam vẫn đau, cô mấp máy môi nói: “Em gột sạch quần áo rồi trở về...”

Cô khom người, đổi giày.

Lại bị Vũ Phong một tay kéo vào trong ngực: “Vẫn còn tức giận?”

“Ừ.”

Thùy Sam cũng không giấu diếm, trực tiếp gật đầu, hốc mắt đỏ bừng, yết hầu giật giật, cuối cùng đẩy anh ra: “Anh buông em ra trước, âm ướt ngượng ngùng, ôm không thoải mái.”

Vũ Phong không nói lời nào, cũng không buông tay.

“Vũ Phong...”

Thùy Sam lại gọi một câu.

“Đêm nay không cho đi đâu.”

“Em muốn về nhà trọ.”

Thùy Sam kiên trì.

“Cho anh lý do...”

“Không phải anh nói muốn buông tay để em rời đi sao?”

Phải! Trong lòng Thùy Sam còn rất giận, vì trước đó anh nhắc đến vấn đề ly hôn.

Vũ Phong cười cười, buông Thùy Sam ra, cất bước đi thẳng vào trong: “Tiểu Sam, trước kia anh luôn nghĩ, nếu như em người phụ nữ này đúng thật không có mắt nhìn, người yêu là anh ta Lâm Du Thiên, anh sẽ làm thế nào? Buông tay để em rời đi, hay là mặt dày mày dạn không quan tâm giam cầm em bên cạnh mình.”

Vũ Phong vừa nói, vừa đi đến bên cạnh máy đun nước rót chén trà nóng đưa cho Thùy Sam, lại cầm khăn lông khô trên ghế sofa vừa nãy tới ngưỡng ngừng lau mái tóc dài ẩm ướt cho cô, xích lại gần cô nói: “Mỗi lần ở trong lòng thuyết phục phải buông tay, nhưng kết quả, không được năm phút đã thay đổi chủ ý, thì giống như vừa nãy, rõ ràng đã nói để em đi, nhưng khi em thật bước ra khỏi cánh cửa này, thì trong lòng anh nhìn không nổi...”

Anh thở dài, nhìn Thùy Sam đều là bất đắc dĩ, cầm khăn lông khô lau đầu cô: “Vừa nãy anh mới chỉ nói là buông tay, nhưng em thì sao? Miệng lại có thể nói ra hai chữ "Ly hôn" dễ dàng như vậy.”

Vũ Phong nghĩ, cho dù hai người họ âm ỉ to hơn nữa, cãi nhau gay gắt hơn nữa, anh cũng không dám nói ra hai chữ "Ly hôn".

Bởi vì, sợ nói xong cô sẽ lập tức gật đầu đồng ý, sau đó, thì hai người không còn đường lùi.

“Em...”

Hốc mắt Thùy Sam đỏ bừng.

“Anh cam đoan với em, sau này sẽ không tùy ý ra vào quán bar nữa...”

“Em không phải trách anh... được rồi!” Thùy Sam bĩu môi, thở dài: “Em cũng cam đoan, sau này sẽ không xem phim cùng người đàn ông khác nữa.”

“Anh không cần cái này...”

Vũ Phong lắc đầu: “Anh chỉ cần em hứa với anh, sau này gặp phải loại chuyện này đừng giấu diếm anh là được! Giữa vợ chồng, thẳng thắn là tốt nhất...”

“Được!”

Thùy Sam nín khóc mỉm cười: “Thật xin lỗi, em hứa sau này sẽ không còn xuất hiện tình huống tương tự nữa”

Lòng Thùy Sam cuối cùng đã thoải mái.

Vũ Phong không nói hai lời, ôm cô đi thẳng lên tầng: “Cùng nhau tắm rửa...”

“Không muốn ——”

Thùy Sam bị anh ôm vào trong ngực, hét to.

Nhưng phản đối không có tác dụng.

Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc với nhiều nội dung hấp dẫn khác!

-----oOo-----

Chương 274: Thực ra ba còn có một đứa con

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước khi đi phẫu thuật ở Mỹ, trong phòng chờ.

Người đến tiễn Cao Dương Thành và Đỗ Hoàng Ngân thực sự không ít.

Trần Lan, Vũ Phong, Thùy Sam, Tiểu Dương Dương, không thiếu một ai, tất cả đều đến.

Vũ Phong nói lời tạm biệt với Cao Dương Thành, nắm tay, vỗ ngực: “Sau này, đừng quên anh em đây nhé!”

Cao Dương Thành ra vẻ thần bí: “Chờ tôi quay về rồi cùng tổ chức đám

cười nhé!”Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN để đọc nhé!

Vũ Phong vui mừng: “Thật á?”

Cao Dương Thành ngẩng đầu nhìn hai người phụ nữ đang nói chuyện to nhỏ bên cạnh, cười gật đầu: “Thật, chờ tôi về nhé!”

“Được!”

Vũ Phong hơi cảm động.

Đám cưới anh sớm đã muốn làm rồi, nếu bốn người có thể cùng nhau tổ chức hôn lễ, vậy thì đúng là song hỷ rồi không phải sao? Đến lúc đó Tiểu Sam nhất định sẽ rất vui.

Ý kiến này, quả thực không tồi!

“Hai người đang nói chuyện gì vui thế?”

Hoàng Ngân kéo Thùy Sam đến gần, hỏi Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành né tránh câu hỏi của Hoàng Ngân, nhìn vào đồng hồ đeo tay: “Chúng ta vào làm thủ tục thôi!”

“Chờ thêm một chút nữa đi!”

Hoàng Ngân kéo tay áo Cao Dương Thành, rồi kiễng chân nhìn về phía công sân bay, quay người sang hỏi mẹ cô, lúc này mới thành thực nói: “Mẹ, con...gọi ba của Dương Thành tới, chắc...không sao chứ ạ?”

Trần Lan gương mặt hơi thay đổi một chút, cười gượng gạo, lắc đầu: “Có sao đâu, bạn cũ gặp nhau thôi mà, không sao, không sao đâu con.”

Hoàng Ngân hiểu mẹ của cô, khi nào mà bà vội vàng nói không sao đâu, thì sẽ có chuyện!

Nhưng Hoàng Ngân cho rằng, những chuyện cũ chôn chặt ở trong tim cũng không phải là chuyện tốt, cô hy vọng hai người bọn họ có thể tìm được cơ hội phù hợp để nói hết chuyện ở trong lòng ra.

Có thể ở bên nhau thì ở bên nhau, nếu không đến được với nhau, cho dù là chia xa cũng phải thật thoải mái, không phải sao?

Chứ không phải như bây giờ, cứ giữ chặt trong lòng, trở thành nỗi nuôi tiếc khôn nguôi.

Hơn thế nữa, sau này mẹ cô và bác Cao sớm muộn gì cũng trở thành thông gia, rồi cũng sẽ có cơ hội gặp nhau thôi!

Quả nhiên, nói Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay.

Thị trưởng Cao phong thái cao quý, được một nhóm vệ sĩ mặc đồng phục đen vây chặt, thận trọng đi vào từ phía ngoài sân bay.

Cho dù tuổi đã ngoài ngũ tuần, nhưng ý chí vẫn quật cường, khí chất trầm ổn, kín đáo, khiến cho những người đi qua, bất kể là nam hay nữ đều ngoái đầu lại nhìn. “Bác Cao đến rồi!”

Hoàng Ngân kêu lên một tiếng, bất giác nói ra lời cảm thán từ trong lòng mình: “Tướng mạo này, khí chất này,...có phải là quá xuất sắc rồi không!”

Chẳng trách mẹ cô vẫn luôn si mê không ngừng!

Cao Dương Thành gõ vào đầu Hoàng Ngân: “Nước miếng chảy hết ra rồi kìa!”

“Thầy Cao, ba anh...đẹp trai quá đi mất thôi!?”

Ngay đến cả Thùy Sam đứng bên cạnh cũng không kìm được cảm thán.

Hoàng Ngân kéo kéo mẹ của cô đang ở bên cạnh, nói nhỏ: “Mẹ, mẹ không để tâm chứ?”

“Đương nhiên không rồi!”

Trần Lan vội vàng nói.

Sắc mặt có chút hoảng loạn.

“Ông nội.”

Cao Lâm Tuấn vừa mới tới gần, Tiểu Dương Dương đã kích động chạy ù tới bên chân ông: “Dương Dương còn tưởng phải chờ rất lâu mới gặp được ông cơ!”

Nhóc con nắm chặt lấy tay ông, đi theo ông bước về phía trước.

“Sao có thể chứ? Từ nay ông sẽ thường xuyên đến thăm con.”

Cao Lâm Tuấn xoa đầu cháu trai mình một cách đầy yêu thương, đi đến trước mặt mọi người thì dừng lại.

Ánh mắt dừng lại ở Trần Lan, cười nhẹ: “Lâu rồi không gặp...”

Trần Lan cũng cười, gật đầu: “Ừm, lâu rồi không gặp.”

Cái khoảnh khắc bà cười, có chút gượng gạo.

Cao Lâm Tuấn thu lại ánh nhìn nơi Trần Lan, nhìn con trai và con dâu tương lai của mình: “Vừa có một hội nghị quan trọng làm lỡ chút thời gian, nên Ba tới muộn một chút.”

“Không sao đâu ạ! Bác Cao.”

Hoàng Ngân cười lắc đầu, nói rằng cô hiểu.

“Thực ra đáng lẽ là con không nên làm phiền bác, nhưng con sợ nhờ đâu anh ấy quên mất ba mình thì phải làm sao.”

Hoàng Ngân chỉ vào Cao Dương Thành đứng bên cạnh, cười cười.

Cao Lâm Tuấn cười thoải mái, giống như anh em với nhau, vỗ vỗ vai con trai mình, cổ vũ: “Khi lên bàn mổ cũng đừng quá lo lắng! Có Hoàng Ngân bên cạnh con, ba cũng yên tâm!”

Cao Dương Thành vỗ đôi tay của Ba đặt trên vai mình: “Ba, Ba yên tâm! Con trai Ba cả đời này kinh nghiệm trên bàn mổ là nhiều nhất, không lo lắng nỗi đâu!”

Chỉ là, lần này có chút không giống mà thôi!

Từng là người đứng cạnh bàn mổ, nay lại trở thành người nằm trên bàn mổ!

“Hai đứa ở bên đó nhớ chăm sóc đôi phương thật tốt! Có chuyện gì, nhớ nói với ba đầu tiên!”

Cao Lâm Tuấn vẫn còn hơi lo lắng. “Ừm.”

Cao Dương Thành gật đầu chắc chắn, sau đó nhìn mọi người rồi lại nhìn ba mình: “Ba, con muốn nói chuyện riêng với ba.”

Cao Lâm Tuấn khó hiểu nhìn con trai mình.

Mọi người đồng tai lên nghe: “Hay là chúng ta sang bên kia ngồi một lát đi.”

Vậy là, để mọi người ở lại với Hoàng Ngân, hai người đi sang phòng nghỉ VIP, lúc này chỉ còn lại Cao Dương Thành và Cao Lâm Tuấn hai ba con.

“Ba, có một chuyện, thực ra con cũng không biết có nên nói không, nhưng, nếu con không nói, con sợ sau khi làm phẫu thuật xong con sẽ quên mất, có thể nếu con quên chuyện này thì sẽ không có ai nhắc về cô ấy với ba nữa...”

Thực ra, có nên nói chuyện này với ba không, Cao Dương Thành vẫn có chút do dự.

Nên nói thôi! Dù sao, ba là người có quyền biết rõ sự việc này nhất!

Cao Lâm Tuấn trầm mặc nhìn con trai mình: “Con nói đi.”

Con trai cố tình tránh mặt nhiều người như vậy, chắc chắn là có chuyện rất quan trọng muốn nói với ông.

Người vẫn luôn bình tĩnh như ông, lúc này cũng có chút lo lắng.

“Dì Trần...”

Cao Dương Thành mấp máy môi: “Thực ra, dì Trần với ba, trước giờ vẫn luôn có một đứa con!”

“Cái gì?”

Mắt Cao Lâm Tuấn mở to, đáy mắt dâng lên vẻ kích động: “Đứa trẻ ở đâu?”

Ông quay đầu, xuyên qua đám người đi tìm bóng dáng Trần Lan: “Con trai hay là con gái? Bây giờ ở nơi nào? Chắc là ngang tuổi các con nhỉ?”

Cao Lâm Tuấn quay đầu hỏi con trai mình, trong ánh mắt đều là chờ mong.

Cảm xúc sớm đã thay đổi, không giống vẻ bình tĩnh lúc nãy của ông.

“Ba, trước hết ba nghe con nói xong đã...”

-----oOo-----

Chương 275: Ủng hộ quyết định của em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành nhìn ba mình, hơi hoài nghi về quyết định của mình.

Nhưng lời đã nói ra rồi thì không rút lại được.

“Ba, con của ba và dì Trần, cô ấy tên Đỗ Thanh Nga, là con gái, nhưng...đã mất rồi!”

Giọng nói của anh, có chút khàn.

Nghĩ đến việc bản thân chưa kịp nhận người thân đã mất đi một người em gái, rồi lại nghĩ tới nguyên nhân ra đi của cô, Cao Dương Thành cảm thấy cực kì áy náy ở trong lòng.

Đối với dì Trần, đối với ba anh, đối với cả Hoàng Ngân nữa...

“Đã... đã mất rồi? Là sao?” Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN để đọc nhé!

Gương mặt Cao Lâm Tuấn chột thay đổi.

Cao Dương Thành hít một hơi: “Ba, có thời gian ba và dì Trần hãy cùng đi thăm cô ấy! Con nói với ba điều này không phải muốn khiến ba cảm thấy đau khổ hay áy náy, con chỉ muốn nói cho ba biết, tình yêu mà dì Trần dành cho ba, cũng không kém gì tình cảm mà ba dành cho dì ấy. Nếu hai người vẫn có cơ hội ở bên nhau, thì hãy giữ chặt lấy đôi phương! Việc đau khổ khi mất đi một đứa con gái ở trong lòng dì Trần, chỉ có ba mới có thể an ủi dì ấy...”

Điều mà Cao Dương Thành muốn rất đơn giản. Anh chỉ hy vọng từng người mà anh yêu quý, đều có thể vui vẻ hạnh phúc.

Anh vẫn luôn biết tình cảm của ba anh, từ nhỏ đã biết rồi! Cũng giống như tình yêu mà anh dành cho Hoàng Ngân, giống như vậy...: “Con trai...”

Cao Lâm Tuấn không ngờ con trai lại nói ra những lời này với mình, ông lắc đầu: “Con đi Mỹ lo mà điều trị cho tốt, chuyện của ba và dì Trần không cần mấy đứa trẻ các con phải lo lắng đâu! Nửa đời người của ba và bà ấy cũng đã qua rồi, thời gian còn lại đây, đều không còn quan trọng nữa! Điều quan trọng là hai đứa các con có thể hạnh phúc là được.”

“Ba, tại sao ba không muốn ở bên cạnh dì Trần? Là vì ba sợ sẽ cản trở đám cưới của con và Hoàng Ngân sao?”

Nếu hai đôi bọn họ muốn trở thành gia đình, thì một trong hai đôi phải nhường đôi còn lại.

Đúng vậy, giữa bọn họ, mãi mãi chỉ có một đôi mới có thể trở thành một cặp vợ chồng hợp pháp!”

Mà giữa Hoàng Ngân và anh, hoặc là vợ chồng, hoặc là anh em!!

Theo pháp luật, chỉ có thể chấp nhận một cặp mà thôi, đôi còn lại sẽ bị coi là loạn luân!

“Được rồi!”

Cao Lâm Tuấn ngắt lời của con trai: “Ba cảm ơn vì con đã nói chuyện này với ba! Tuy là hơi buồn, nhưng giống như con nói vậy, biết vẫn tốt hơn là không biết! Còn về chuyện của ba và dì Trần, ba cũng rất cảm ơn sự thấu hiểu của con! Ba tưởng con sẽ nghiêng về phía mẹ con, vậy nên ba hơi bất ngờ chút! Cảm ơn con, con trai!!”

Cao Lâm Tuấn vui vẻ vỗ bờ vai rắn chắc của con trai.

“Con và Hoàng Ngân cứ ở bên nhau thật tốt, con bé nó là một người con gái tốt, con nhất định phải trân trọng, trân trọng tình cảm này của hai đứa! Chuyện của ba và dì Trần, bọn ta sẽ tự giải quyết! Ba thừa nhận, đám cưới của con và Hoàng Ngân, quả thực là điều mà ba đang suy nghĩ tới, hơn nữa, ba tin rằng dì Trần cũng sẽ suy nghĩ giống ta! Mấy đứa cũng không cần phải lo lắng thay cho bọn ta làm gì, là ba và mẹ ai cũng vậy, điều quan trọng nhất là con cái hạnh phúc! Biết chưa?”

Cao Dương Thành cảm động.

“Được rồi, đến lúc làm thủ tục rồi, đừng để lỡ máy bay, mau lên, lên máy bay đi! Gọi Hoàng Ngân qua đây! Đến nơi nhớ gọi điện cho ba!”

“Vâng! Con chắc chắn sẽ gọi.”

Cao Dương Thành gật đầu chắc chắn: “Đúng rồi, ba ạ, có thể giúp con trai một chuyện được không?”

“Hừm?”

“Giúp con đưa dì Trần và Dương Dương về nhà nhé!”

Cao Lâm Tuấn cười, vỗ vai con trai: “Con không nói, ba cũng sẽ làm vậy.”

“Con cảm ơn ba.”

Cuộc nói chuyện của hai ba con kết thúc, mọi người không nữa để hai người bọn họ lên máy bay.

Trần Lan dắt theo Dương Dương cùng với Vũ Phong và Thùy Sam đi ra ngoài.

“Trần Lan!”

Cao Lâm Tuấn gọi bà.

Trần Lan dừng lại, lưng cứng lại, quay người nhìn về phía Cao Lâm Tuấn. Thị trưởng Cao, có việc gì không?”

“Để tôi tiễn mọi người.” Ông nói.

Bước về phía bọn họ.

“Không cần đâu!” Trần Lan từ chối: “Chúng tôi có thể tự bắt xe về.”

Thùy Sam suýt nữa thì chủ động muốn đưa Trần Lan và Hương Dương về, nhưng lại bị Vũ Phong ở bên cạnh đánh mắt ra hiệu, giữ lấy vợ của mình nói: “Bác Cao, vậy phiền bác đưa đi Trần về nhé ạ! Chúng cháu đi trước đây, tạm biệt...”

Nói xong, kéo Thùy Sam vội vàng rời khỏi.

“Dương Thành và Hoàng Ngân đã đặc biệt dặn dò, để tôi đưa hai người về! Đi thôi.”

Cao Lâm Tuấn biết Trần Lan sẽ không dễ dàng đồng ý với ông, vậy nên chỉ có thể lôi con trai và con dâu của mình ra.

Trần Lan nghĩ rằng Cao Lâm Tuấn đưa bà về nhà chỉ vì con gái và con rể nhờ vả, nghĩ đến Tiểu Dương Dương ở bên cạnh, cuối cùng cũng đồng ý.

Vừa mới ngồi xuống máy bay, Hoàng Ngân không kịp nhìn vào về phía Cao Dương Thành.

“Anh vừa nói chuyện gì với bác Cao thế? Thần thần bí bí.”

Hoàng Ngân tò mò, hai người đàn ông, chẳng lẽ lại có chuyện bí mật gì mà người khác không được nghe thấy sao?

Cao Dương Thành quay đầu nhìn dáng vẻ tò mò của cô, giơ tay, vuốt đầu cô một cách đầy yêu thương: “Thanh Nga, anh nói với ba anh về cô ấy...”

Hoàng Ngân há miệng kinh ngạc nhìn anh.

Nước mắt lưng tròng, ánh mắt đượm vài nét bi thương.

Lúc sau, cô gật gật đầu, nói nghiêm túc: “Đúng, bác Cao có quyền biết chuyện này, thực ra em cũng hy vọng các Cao có thể đến trước mộ con bé thăm nó, biết rồi cũng tốt, cũng tốt...”

“Đúng, bác Cao có quyền biết chuyện này, thực ra em cũng hy vọng các Cao có thể đến trước mộ con bé thăm nó, biết rồi cũng tốt, cũng tốt...”

Cao Dương Thành nhẹ nhàng vuốt ve gáy của Hoàng Ngân, biết cô đang cảm thấy áy náy với cái chết của Thanh Nga: “Chuyện của quá khứ thì đừng để ở trong lòng, nếu tìm một người để đổ trách nhiệm, thì cũng không phải là em...”

Anh mới là người phải chịu trách nhiệm cho việc đó.

Hoàng Ngân lắc đầu, tựa đầu vào bờ vai rắn chắc của anh, nắm chặt lấy tay anh: “Dương Thành, cảm ơn anh vẫn luôn bảo vệ em...”

Cô cười nhẹ nhàng rồi nhắm mắt lại, lúc sau lại mở mắt ra, nhìn vào cằm anh, hỏi: “Anh thấy giấy chứng nhận kết hôn đó quan trọng không?”

Cao Dương Thành không ngờ rằng cô sẽ hỏi như vậy, cúi đầu, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Lúc sau mới nói: “Em định để quyền đó nhường cho dì Trần và ba anh sao?”

Hoàng Ngân thở dài, tựa mặt vào vai anh, buồn phiền nói: “Chỉ cảm thấy cả cuộc đời này của họ thật không dễ dàng, yêu cả nửa đời người, điều mong mỏi nhất có lẽ chính là có thể trở thành một nửa của người còn lại, giấy chứng nhận kết hôn đó có thể nói chính là yêu cầu xa xỉ với họ...”

Cao Dương Thành ngòai thẳng người dậy, cúi đầu nhìn cô, nhấn mạnh nói: “Giấy chứng nhận kết hôn đối với pháp luật mà nói, có tất nhiên

quyền lợi, chỉ ít, sẽ hiện lên dòng đã kết hôn ở trên hộ khẩu, được hiển thị trên giấy tờ rằng hai người là vợ chồng của nhau. Sau này nếu hai người gặp phải khó khăn, khi ai đó đang nằm trên bàn mổ và cần chữ ký của gia đình người thân, người kia có thể dựa vào thân phận vợ chồng mà viết tên của mình lên...”

Anh nói, nắm chặt tay Hoàng Ngân và nhìn xuống cô, giọng anh khàn khàn: “Giấy chứng nhận này cũng rất quan trọng đối với anh! Nhưng là con trai con gái của họ, điều quan trọng hơn chính là hạnh phúc của những các phụ huynh! Vậy nên, anh sẽ ủng hộ quyết định của em!”

Anh đưa tay nâng cằm của Hoàng Ngân lên, cúi đầu và hôn lên môi cô: “Bởi vì anh tự rằng, tình yêu giữa chúng ta không cần tờ giấy mỏng đó để hỗ trợ hay chứng minh.”

Hoàng Ngân đột nhiên thấy rất cảm động, một lớp sương mỏng nhanh chóng ứa vào mắt.

Đưa tay ra, giữ lấy cổ anh, mặc kệ ánh mắt của tất cả các hành khách xung quanh đó, anh hôn lên đôi môi đỏ mọng manh của Cao Dương Thành.

“Cả nhà đều hạnh phúc, thì đó mới chính là hạnh phúc thực sự, đúng không?”

“Đúng!”

Điều này, Cao Dương Thành rất đồng ý.

Hoàng Ngân nắm chặt lấy tay anh, đôi mắt sáng ngời mang ý cười, nói: “Giấy chứng nhận kết hôn có thể không cần, nhưng đám cưới vẫn phải có! Cả đời người cũng chỉ có một lần... Không đúng, như anh là hai lần rồi!”

Tên này, cô lại nhớ tới cuộc hôn nhân đau khổ của mình trước đó.

Ngón tay chỉ vào sống mũi cao cao của anh, bĩu môi hỏi anh: “Kết hôn lần thứ hai có phải sẽ không còn thấy hưng phấn và hồi hộp như lần đầu không?”

Cao Dương Thành cười, cầm lấy ngón tay của cô, nắm trong lòng bàn tay mình, cười: “Người kết hôn lần thứ hai hình như cũng không chỉ có mình anh...”

Hoàng Ngân nghĩ: “Hình như...cũng đúng!”

Cô, có phải cũng là kết hôn lần hai không?

Tuy không bày rượu, cũng không tự mình đi lấy giấy chứng nhận, nhưng...

“Thôi được rồi, chúng ta đều không phải là kết hôn lần đầu, em không tính toán với anh nữa! Nhưng đây là lần đầu tiên em mặc váy cưới và đi thăm đồ đó, anh không được qua loa đâu đấy!!!”

Cao Dương Thành cười, nắm lấy cầm cô, nói giọng chắc nịch: “Không dám qua loa.”

“Còn nữa...”

Cao Dương Thành nhìn vào mắt của Hoàng Ngân, lung linh: “Đám cưới của hai chúng ta, chỉ cần nghĩ về nó, là đủ để anh vui mừng và phấn khích. Bây giờ trái tim này đã đập thành thịch không ngừng rồi, vì vậy, đừng nghi ngờ về trạng thái ngày hôm đó của anh!! Cả cuộc đời này, Cao Dương Thành anh thậm chí là đang mơ cũng nghĩ về cách làm sao để rước em về nhà. Nếu ngày hôm đó anh kích động đến mức khóc, em không được phép cười anh đâu đấy.”

Hoàng Ngân nghe xong, mắt đỏ lên: “Đừng nói nữa, nói cho em cũng muốn khóc luôn rồi đây này!”

Hoàng Ngân nói xong, giọng có chút nức nở, lao vào vòng tay anh, cánh tay nhỏ bé vòng trên cổ anh, làm nũng với anh: “Em bây giờ không thể chờ đợi đến ngày để mặc váy cưới nữa, rồi tiếc hùi hụi sao không làm đám cưới sớm hơn.” Thực ra Cao Dương Thành có hỏi qua cô, có cần tổ chức đám cưới trước khi làm phẫu thuật không.

Bởi vì không ai có thể chắc chắn rằng, sau lần phẫu thuật này, anh có thật sẽ quên cô không.

Nhưng Hoàng Ngân vẫn từ chối.

Đám cưới phải chuẩn bị trong một thời gian dài, mà chất độc trong người anh không thể chờ được nữa, vậy nên cô quyết định để anh phẫu thuật trước, rồi quay về làm đám cưới sau.

Chuyện quan trọng, phải phân rõ trước sau, nhưng bây giờ...

Cô thực sự có chút hối hận rồi!

Mãi đến sau này, Hoàng Ngân mới thực sự hối hận đến mức muốn tự cào bản thân!!

Lên xe, Cao Lâm Tuấn ngồi bên phải, Trần Lan ngồi bên trái, Tiểu Dương Dương ngồi ở giữa hai bọn họ.

“Ông nội, hay là ông chuyển đến ở cùng con và bà ngoại đi! Ba và mẹ không ở nhà, chỉ có con và bà thôi, ông đến sẽ náo nhiệt hơn, đúng không ạ? Bà ngoại?”

Tiểu Dương Dương hỏi xong, hồn nhiên quay đầu sang hỏi Trần Lan, dường như vẫn đang suy nghĩ về việc để bà gọi ông tới làm khách nhà mình..

“Dương Dương, đừng làm khó ông nội con, ông có cuộc sống của ông, con đừng bắt người người khác phải ở cùng con, biết không?”

Trần Lan nói, xoa đầu Dương Dương triu mến.

Bà biết là do Dương Dương đã thiếu đi tình cảm của người thân từ nhỏ, vậy nên sẽ thích náo nhiệt hơn người bình thường một chút.

Cao Lâm Tuấn cũng xoa đầu cháu trai, nhìn Trần Lan ngồi bên cạnh, ánh mắt thâm trầm, trả lời: “Ông nội sau này sẽ thường xuyên đến thăm con.”

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN với nhiều nội dung hấp dẫn!!

Chương 276: Hứa với em, đừng quên em

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Thôi được...”

Dương Dương bĩu môi, tuy vẫn còn buồn nhưng nhóc nhanh chóng tươi trở lại: “Vậy ông nhất định nhớ phải thường xuyên đến nhé!”

“Nhất định rồi.”

Cao Lâm Tuấn gật gật đầu. Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Trần Lan dờn tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nhưng cũng không đáp lời Cao Lâm Tuấn và Dương Dương.

Bốn mươi phút sau, xe dừng ở trước cổng một ngôi biệt thự.

Trần Lan xuống xe, dắt theo Dương Dương cùng xuống.

Bà ấy khách sáo nói với Cao Lâm Tuấn: “Thị trưởng Cao, cảm ơn ông, làm phiền rồi.”

Cao Lâm Tuấn không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn bà ấy.

“Vậy tôi đi trước nhé, tạm biệt.”

Trần Lan nắm chặt tay Dương Dương, định đi vào trong.

“Tạm biệt ông!”

Dương Dương không muốn chào tạm biệt với Cao Lâm Tuấn.

“Trần Lan!”

Cao Lâm Tuấn cuối cùng cũng gọi Trần Lan lại.

Trần Lan ngẩn người, quay đầu nhìn ông.

“Nói chuyện với tôi một lát.”

Ông nói đơn giản rõ ràng.

Vẻ mặt Trần Lan khẽ hiện lên sự khó hiểu: “Thị trưởng Cao, giữa hai chúng ta...”

“Anh Lý!”

Trần Lan còn chưa nói hết câu thì bị tiếng gọi trầm trầm của Cao Lâm Tuấn chặn lại

“Thị trưởng!”

Trợ lý của Cao Lâm Tuấn nhanh chóng đi đến, chờ ông ta phân phó.

“Dắt Dương Dương vào nhà chơi đi...”

“Vâng!”

Trợ lý vội vàng dắt tay Dương Dương từ chỗ Trần Lan đi.

Dương Dương cũng là một đứa bé hiểu chuyện, vừa nhìn tình huống này liền hiểu ngay ý của ông nội. Nó cũng không muốn làm phiền bọn họ, ngoan ngoãn đi theo trợ lý của Cao Lâm Tuấn vào nhà.

Thím Trần thời gian trước về quê chịu tang giờ cũng đã quay lại rồi.

Ở bên ngoài, vệ sĩ của Cao Lâm Tuấn tự giác lùi lại một bước, cố gắng hết sức không làm phiền đến cuộc nói chuyện của ông và Trần Lan.

Đột nhiên lúc này, Trần Lan lại cảm thấy mất tự nhiên.

“Ông... muốn nói chuyện gì?”

Hai tay Trần Lan nắm chặt lại, ngẩng đầu hỏi Cao Lâm Tuấn.

Đón lấy ánh mắt thâm trầm của ông ta, trái tim đã trải qua nhiều đau thương, lúc này có phần hơi hoảng hốt.

Dương như giữa hai người họ lại quay về buổi chiều nhiều năm về trước...

Ông ấy ôm quả bóng rổ, đi về phía bà, vuốt ve mái tóc bà, mắng yêu bà là nhóc lười... Trần Lan nhanh chóng ý thức được suy nghĩ của bà đi hơi xa, vội vàng tỉnh táo lại thì nghe thấy Cao Lâm Tuấn nói: “Tôi muốn đi thăm con gái chúng ta, được không?”

Trần Lan sững sờ, đồng tử màu nâu nhạt khẽ co lại, bắt gặp ánh mắt hơi tiều tụy mệt mỏi của Cao Lâm Tuấn, trong đó chứa đựng sự gấp gáp, bất an, đau lòng, còn có cả sự buồn bã: “Ông...sao ông biết được?”

Lòng Cao Lâm Tuấn thất lại: “Sao không nói với tôi?”

Ông ta trầm giọng hỏi Trần Lan.

Có cảm giác vô cùng đau đớn.

“Nói với ông chuyện gì? Nói với ông cũng chỉ thêm phiền phức cho ông thôi...”

Nhắc đến đứa con gái đã qua đời của mình, ánh mắt Trần Lan thoáng chốc đã đỏ lên, bà lắc đầu, nói: “Chuyện đã qua, đừng nhắc lại nữa...”

Nhắc lại chỉ thêm đau lòng!

“Con đã đi rồi, đi đã nhiều năm rồi...”

Giọng nói của Trần Lan mơ hồ, như đang run rẩy.

Bà muốn khóc nhưng vẫn cố kiềm chế lại.

Nhìn dáng vẻ yếu đuối của Trần Lan, Cao Lâm Tuấn rút cuộc không nhìn được nữa, giơ tay ra, giống như ngày xưa, theo thói quen kéo bà ôm vào lòng.

Không nói gì, chỉ ôm, cho bà sự ấm áp và an ủi.

Cái ôm bất ngờ, khiến Trần Lan không kịp trở tay, nhưng bởi vì sự ấm áp đến đột ngột khiến nước mắt bà tuôn như mưa.

“Đừng, đừng làm vậy...”

Trần Lan giãy dụa trong lòng ông ta, muốn thoát ra: “Thị trưởng Cao, ông là người có thân phận đặc biệt, chúng ta...”

“Đừng có nói với tôi mấy lời đáng ghét đó nữa!”

Cao Lâm Tuấn vẫn vậy, không chờ bà nói xong đã ngắt lời. Ánh mắt dừng trên khuôn mặt đầm nước mắt của bà, cũng dụi dàng đi nhiều, lau nước mắt cho bà nói: “Đừng khóc nữa.”

Trần Lan theo bản năng tránh đi, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh: “Thị trưởng Cao, ông còn là người đã có vợ”

Cao Lâm Tuấn tay giơ vào không khí, khẽ ngậm ngừng rồi đột nhiên nói: “Tôi đã ly hôn rồi!”

Trần Lan kinh ngạc, ngẩng đầu, sừng sốt nhìn ông ta.

Cao Lâm Tuấn gật gật đầu: “Tôi đã ly hôn rồi! Là thật!”

Vẻ mặt Trần Lan phức tạp.

Kinh ngạc? Hoảng hốt? Khó hiểu? Vui mừng? Hay là buồn vô cớ vì cảm thấy thời gian trôi nhanh?

Hay là, tất cả đều có!

Cao Lâm Tuấn lấy từ trong túi áo vest ra một tấm danh thiếp, đưa cho Trần Lan: “Bên trên có số điện thoại liên lạc của tôi, có chuyện gì thì có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào, còn nữa, xem lúc nào rảnh thì cùng tôi đi thăm mộ con gái chúng ta...”

Nhắc đến con gái đã qua đời, Cao Lâm Tuấn thở dài, ngực nhức nhối, khó chịu.

Ông nhìn người phụ nữ trước mặt thật sâu, rồi quay người, rời đi.

“Đợi đã...”

Trần Lan không kiềm chế được mà gọi ông lại.

Bước chân Cao Lâm Tuấn dừng lại, ngừng một lát, ông quay người, nhìn bà.

Khuôn mặt như ẩn chứa sự chờ mong khó phát hiện.

Trần Lan hơi lo lắng, cũng không biết vì sao bà lại gọi ông lại.

“Có chuyện gì sao?”

Thấy Trần Lan đang vô cùng mất tự nhiên, Cao Lâm Tuấn hỏi thêm một câu.

“Không, không có gì.”

Trần Lan lắc đầu: “Chỉ là vừa rồi nghe ông nói đã ly hôn, tôi hơi ngạc nhiên, vậy bây giờ ông... ở một mình sao?”

Không thể không thừa nhận, cho đến bây giờ, bà ấy vẫn như thế... không yên tâm được về ông.

Cao Lâm Tuấn nhìn bà với ý sâu xa, ánh mắt hơi lóe, khó hiểu khó đoán, gật đầu: “Ừ một mình.”

“Vậy thì...”

Trần Lan cười cười: “thuê giúp việc chưa?”

“Chưa.”

Cao Lâm Tuấn trả lời thẳng thật.

Ông ta không cần giúp việc, bữa sáng trưa tối đều ăn ở công ty, buổi tối về nhà chỉ để ngủ thôi.

Đã sống quá nửa đời người, những công việc dọn dẹp đơn giản, không làm khó được ông ta.

Trần Lan cũng không ngờ là như vậy, nghĩ nghĩ, cố gắng cười lớn một cách tự nhiên nói: “Nếu ở một mình chán quá thì có thể đến nhà con trai ông ở, ừm... dù sao thì sau này, hai chúng ta cũng là thông gia, nói đến cùng thì cũng coi như người một nhà!”

Trần Lan mười ngón đan vào nhau, căng thẳng cọ cọ.

Cao Lâm Tuấn nở nụ cười hiếm hoi: “Đúng, người một nhà...”

Nụ cười đó, quen thuộc quá..

Cho dù đã qua mấy chục năm, nhưng nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời trong ký ức của Trần Lan đó thoáng chốc khiến bà thất thần.

“Vậy tôi đi vào trước đây! Ông về thông thả...”

Bà quay người, đi vào biệt thự như đang trốn chạy.

Cao Lâm Tuấn nhìn bóng lưng của bà, nở nụ cười đã lâu không thấy.

Người một nhà...

Đúng! Chỉ cần là người một nhà thì tốt!!

Trước khi Cao Dương Thành được đưa vào phòng phẫu thuật, Hoàng Ngân vẫn nắm chặt tay anh, vẫn cứ vừa khóc vừa gào: “Anh ngàn vạn lần đừng quên em! Anh hứa với em đi, Cao Dương Thành, anh phải hứa với em, nhất định không được quên em...”

Cao Dương Thành biết bản thân anh cũng không thể đảm bảo được.

Trong y học có xác suất, ai cũng không thể đảm bảo một trăm phần trăm.

Anh nâng khuôn mặt cô lên, in một nụ hôn sâu lên môi cô: “Anh đảm bảo, cho dù trong ký ức đại não của anh quên em, nhưng tim của anh sẽ không bao giờ quên em! Em mãi mãi có một vị trí duy nhất! Nhất định!”

Đây là lời cam đoan duy nhất mà anh có thể dành cho cô!!

Hoàng Ngân cuối cùng cũng nín khóc, mỉm cười, nhưng vẫn không quên

uy hiếp anh: “Anh mà dám quên em, em sẽ bán hết ảnh nóng của anh cho truyền thông...”

Cao Dương Thành vừa tức vừa buồn cười, nhéo khuôn mặt trắng hồng của cô: “Em không làm được việc gì nghiêm chỉnh à?”

“Được!”

Hoàng Ngân gật đầu chắc chắn, cong môi cười: “Dám quên bản cô nương, hôm sau em sẽ tìm cha dượng cho con trai anh luôn!”

“Em dám!!”

Cao Dương Thành lại cắn nhẹ lên môi Hoàng Ngân, lực tuy nhẹ nhưng cũng đủ để mang tính cảnh cáo. “OK!OK! Đến giờ vào phòng phẫu thuật rồi!”

Bác sĩ bắt đầu giục hai người.

“Sorry!”

Cao Dương Thành xin lỗi bác sĩ, rồi nói với Hoàng Ngân: “Anh phải vào rồi, thời gian phẫu thuật dài, em đừng đợi ở ngoài, không có chuyện gì đừng có ngốc nghếch đứng chờ ở đó, biết chưa?”

“Em sẽ đợi đến khi anh ra...”

Hoàng Ngân hôn lên trán Cao Dương Thành để cổ vũ anh: “Cố lên, ông xã...!”

Từ xung hô đó, cô gọi rất nhẹ rất nhẹ...

Giống như là, ngại nói ra.

Nhưng, cô vẫn xưng hô bằng kiểu đó, mặc dù, khuôn mặt cô đã đỏ như quả cà chua chín.

“Em vừa gọi anh là gì?”

Cao Dương Thành kích động nắm chặt tay Hoàng Ngân.

“Bác sĩ, mau đưa anh ấy vào đi!”

Hoàng Ngân làm động tác tay ra hiệu cho bác sĩ, bác sĩ đi qua, đẩy Cao Dương Thành vào phòng phẫu thuật.

“Này! Em vừa gọi anh là gì?”

Cao Dương Thành không cam tâm, suýt nữa thì bật ngồi dậy, may mà bị bác sĩ đè nằm xuống.

Cô lấy tay che miệng, quay ra sau lưng cười trộm, khoảnh khắc cánh cửa phòng phẫu thuật sắp đóng lại, Hoàng Ngân hét nói với anh: “Đợi anh ra khỏi phòng phẫu thuật, em lại nói anh nghe...”

“Được! Là em nói đó nhé, không được ăn gian!”

“Bịch!”

Cánh cửa phòng phẫu thuật đóng lại.

Đèn báo hiệu màu đỏ được bật sáng, giọng nói anh hoàn toàn biến mất sau cánh cửa phòng.

Còn sự giày vò của Hoàng Ngân, giờ mới bắt đầu!

Ngồi ở bên ngoài, cô không ngừng nhìn chăm chú vào đèn báo màu đỏ, Hoàng Ngân giống như quay lại bốn năm trước lúc Dương Dương làm phẫu thuật, tâm trạng căng thẳng của cô lúc đó, giống hệt với lúc này, không khác chút nào.

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua.

Hoàng Ngân nhìn đồng hồ liên tục.

Trong lúc đó không có bác sĩ, y tá nào đi từ phòng phẫu thuật ra gọi tên cô cả, điều đó chứng tỏ cuộc phẫu thuật diễn ra khá suôn sẻ.

Trái tim treo lơ lửng của Hoàng Ngân cũng dần đáp xuống mặt đất.

Nửa chừng, Trần Lan và cha của Cao Dương Thành và Vũ Phong, Thùy Sam đều gọi điện thoại đến hỏi thăm.

Hoàng Ngân trao đổi tình hình với bọn họ, cố gắng nói họ yên tâm, tình hình phẫu thuật đến giờ vẫn rất ổn định, mọi người có thể yên tâm phần nào.

Đồng hồ kêu tích tắc tích tắc...

Một tiếng trôi qua...

Hai tiếng trôi qua..

Năm tiếng trôi qua...

Sáu tiếng trôi qua...

Bảy tiếng trôi qua...

Mãi đến lúc Hoàng Ngân ngồi ngoài đếm đến tiếng thứ mười, thì cuối cùng cửa phòng phẫu thuật cũng được mở ra, mấy vị bác sĩ mặc áo phẫu thuật màu trắng đầy Cao Dương Thành từ trong ra ngoài.

Hoàng Ngân kích động bước nhanh qua, thấy Cao Dương Thành vẫn đang hôn mê sâu, cô vội vàng hỏi bác sĩ.

“Anh ấy ổn chứ ạ?”

“Tốt, rất tốt! Cuộc phẫu thuật khá thành công!

“Ồ, cảm ơn bác sĩ rất nhiều!”

Trái tim thấp thỏm của Hoàng Ngân cuối cùng cũng được yên ổn.

Cao Dương Thành ngấm thuốc mê vẫn chưa tỉnh, thêm nữa vừa mới làm phẫu thuật mở hộp sọ, cho nên trong chốc lát chưa tỉnh ngay được.

Hoàng Ngân vẫn túc trực bên giường anh, đến đêm khuya, cũng không ngủ, mà vẫn lo lắng anh đột nhiên tỉnh lại, cần gì đó mà cô lại đang ngủ.

Hoàng Ngân nắm chặt bàn tay anh, áp bàn tay anh lên mặt mình, nhìn khuôn mặt đẹp đến mức chị em phụ nữ cũng phải ghen tỵ.

Cho dù đầu anh vẫn đang quấn băng, nhưng vẻ đẹp trai vẫn không làm ảnh hưởng chút nào!

Hoàng Ngân vốn cho rằng lúc làm phẫu thuật mở hộp sọ, bác sĩ sẽ cạo hết tóc của anh, còn định chờ đến lúc anh bị cạo trọc, cô sẽ trêu anh một phen, nhưng nhìn thế này thì có vẻ là không thiếu một cọng tóc nào.

Xem ra cuộc phẫu thuật cũng không căng thẳng như bọn họ nghĩ.

“Dương Thành, lúc nào thì anh mới tỉnh lại...”

-----oOo-----

Chương 277: Quan hệ vợ chồng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân nhắm chặt mắt lại, lằm bằm, nắm chặt mu bàn tay anh, rồi đưa lên vuốt ve trên khuôn mặt cô: “Nếu tỉnh lại rồi, anh quên em thật thì làm thế nào?”

Bây giờ chuyện này chính là chuyện Hoàng Ngân lo lắng nhất.

Cô mở to đôi mắt buồn ngủ, nhìn anh. **Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN** đọc nhé!

Nhưng bất ngờ là cô lại chạm phải đôi mắt đen sâu thăm thẳm.

Anh, cũng đang chăm chú nhìn cô.

Hoàng Ngân mừng rỡ: “Dương Thành, anh tỉnh rồi à?”

Đúng vậy.

Sau phẫu thuật, Cao Dương Thành khôi phục với tốc độ không giống người bình thường.

Từ trong phòng phẫu thuật ra, chưa đến mười tiếng đồng hồ, anh đã tỉnh lại rồi.

Nhưng dường như anh vẫn chưa nói chuyện được, đôi mắt chỉ nhìn chăm chú Hoàng Ngân, mày kiếm khẽ nhíu, đôi mắt đen sâu có chút nghi hoặc.

Hoàng Ngân bị ánh nhìn xa cách của anh dọa đến lạnh cả sống lưng.

“Dương Thành...”

Hoàng Ngân thăm dò gọi anh, cổ họng bất giác hơi khàn khàn: “Anh.. có nhớ em là ai không?”

Cô chỉ chỉ vào mình.

Môi mỏng của Cao Dương Thành khẽ mấp máy, nhưng không phát ra âm thanh nào, mày kiếm nhíu chặt, dường như có cảm giác vô cùng khó chịu.

Hoàng Ngân tim như thắt lại: “Có phải là anh khó chịu không? Em đi gọi bác sĩ, anh đợi chút...”

Cô nói xong, đứng dậy định đi.

“Cô là ai?”

Đột nhiên, có giọng nói trầm khàn cất lên sau lưng.

Giọng nói rất nhẹ rất nhẹ, thậm chí phát âm cũng chưa được rõ ràng, nhưng Hoàng Ngân lại nghe rõ mồn một.

Anh đang hỏi, cô là ai?

Đầu óc cô ù ù như có một đàn ong cùng lúc bay ngang qua tai, vô cùng khó chịu.

“Em.. em đi gọi bác sĩ đã...”

Hoàng Ngân chạy vội ra khỏi phòng bệnh, đi gọi bác sĩ.

Lòng cô rối như tơ vò.

Đầu óc hỗn loạn, có phần hoang mang, lúng túng.

Bác sĩ đến kiểm tra cho Cao Dương Thành, mọi thứ đều tốt.

Hơn nữa, cũng đã từ bỏ được thói quen, không còn vấn đề gì cả.

Đáp án này khiến Hoàng Ngân cực kì vui mừng, nhưng...

“Nhưng, sao anh ấy lại quên tôi?”

Hoàng Ngân xòe tay, sốt ruột hỏi bác sĩ.

Cô muốn khóc đến nơi rồi!

Không phải đã nói là phải nhớ cô sao?

Con người này!

Trên giường, Cao Dương Thành đầu quấn băng, mở to đôi mắt đen, khó hiểu lại vô tội nhìn hai người đứng bên cạnh giường.

Bác sĩ cho câu trả lời là, cần quan sát thêm.

Hơn nữa còn giải thích rằng, cuộc phẫu thuật vốn là cuộc phẫu thuật chặn lại ký ức, quên đi một vài người và chuyện có lúc cũng khó tránh khỏi.

Còn về vấn đề có khôi phục lại ký ức hay không thì phải quan sát thêm mới biết. Nếu là vì ký ức bị xóa đi, thì chắc chắn không có khả năng khôi phục lại được, nhưng cũng không loại trừ khả năng trong lúc phẫu thuật xuất hiện tình huống bị mất trí nhớ tạm thời, nếu là vậy sau thì việc khôi phục lại trí nhớ chỉ là vấn đề thời gian và may mắn thôi.

Sau khi bác sĩ đi ra, Hoàng Ngân gục đầu ủ rũ ngồi bên cạnh giường.

Mà Cao Dương Thành nằm trên giường giống như chẳng có vấn đề gì, đầu hơi nghiêng, an tâm mà ngủ.

Đối với một người đang yếu như anh, nghỉ ngơi dưỡng sức mới là chuyện quan trọng.

Hoàng Ngân tất nhiên cũng biết lúc này, anh cần nhất là nghỉ ngơi, cho nên, cho dù trong lòng vẫn có mười vạn câu hỏi vì sao, nhưng cô cũng không dám quấy rầy anh nghỉ ngơi, thà để bản thân buồn bực thành bệnh cũng không gọi anh dậy.

Hoàng Ngân đứng dậy.

Đứng ở cửa sổ sát đất, ngó ra ngoài cửa sổ, nhìn cảnh đêm rục rờ, trong lòng cảm thấy hoang mang... hai tay nắm chặt vào bệ cửa sổ, ngón tay cọ cọ, gió đêm thổi qua, thổi bay mái tóc dài của cô.

Cô khẽ thở dài: “Ông trời ơi, ông nhất định là cùng loại người với con mẹ đó rồi! Quá xấu xa! Cực kỳ xấu xa!”

Hoàng Ngân chỉ lên trời, oán mấy câu, âm thanh không lớn, vì sợ làm ồn đến anh đang ngủ.

Sau khi mắng xong, trong lòng cũng thoải mái hơn chút, cô quay lại nhìn anh đang nằm trên giường ngủ, trái tim thắt chặt giờ cũng thả lỏng hơn, còn may, vẫn may...

Ít ra thì đã trừ bỏ được hết độc tố rồi!

Không vội, bọn họ cứ đi từng bước một, dù sau thì thời gian sau này còn dài... Hoàng Ngân cúi người, cúi đầu in một nụ hôn phớt lên môi Cao Dương Thành.

Mà không biết rằng, lúc cô hôn, người đàn ông nằm đó bỗng mở mắt ra.

Hít thở gấp gáp...

Khuôn mặt đẹp trai nhiễm một tầng màu đỏ.

Với phụ nữ, ký ức của anh chỉ dừng lại ở đoạn trước khi có mối tình đầu!

Cô gái này rốt cuộc là ai?

Sao lại dám.. chủ động hôn anh!!

Hơn nữa...

Hình như, anh cũng không bài xích mùi hương của cô gái này lắm.

Đúng là kỳ lạ!

Hoàng Ngân gói đầu lên tay anh, ngủ.

Cô thì ngủ còn người đàn ông trên giường thì mất ngủ!

Não vẫn còn đang xoắn xuýt với nụ hôn đột ngột khi nãy... tim đập với tốc độ nhanh chóng mặt.

“Thình thình thình” Tim đập thình thịch như đánh trống.

Hôm sau.

Cao Dương Thành cảm thấy khỏe hơn nhiều.

Hoàng Ngân đi đi lại lại trong phòng anh, còn anh, anh nhìn cô một ngày đi tới đi lui, cũng không nói chuyện với cô.

Cuối cùng...

Anh không nhịn được nữa.

“Rốt cuộc cô là ai?”

Bước chân của Hoàng Ngân đột nhiên dừng hẳn lại.

Cô nhìn anh nằm trên giường, chăm chú, nhìn rất lâu.

Cao Dương Thành bị cô nhìn đến toàn thân khó chịu: “Cô là người giúp việc gia đình tôi thuê đến à?”

“Shit!”

Hoàng Ngân mắng thô tục một câu.

“Anh đã từng nhìn thấy người giúp việc nào xinh đẹp, có khí chất như thế này chưa?”

Mắt nhìn kiểu gì thế?

Cao Dương Thành đánh giá cô từ trên xuống dưới: “Xinh đẹp? Có khí chất?”

Hai mắt đỏ ngầu, vành mắt lại có quầng thâm nhìn như gấu trúc, tóc vàng tuy nhìn vẫn có chút sành điệu, nhưng rối loạn lung tung, căn bản không phải gu của anh!

Anh cười giễu: “Bình thường vẫn dựa vào việc tự an ủi bản thân để sống qua ngày à?”

“...”

Hoàng Ngân cảm thấy, tài độc mồm độc miệng của tên này lại xuất hiện rồi.

“Cao Dương Thành, anh nghe rõ cho em!”

Hoàng Ngân khoanh tay trước ngực, bày ra điệu bộ chị đại, đứng ở bên cạnh giường Cao Dương Thành, vênh mặt lên nói: “Bỏn cô nương tên là Đỗ Hoàng Ngân, là người phụ nữ năm xưa anh mất tám năm mới theo đuổi được đấy!

Hoàng Ngân còn cố ý nhấn mạnh vào chữ “tám năm”, còn khoa trương dùng ngón cái và ngón trỏ làm tư thế tay số “Tám”.

“Năm đó nếu không phải anh mặt dày quần lầy bỏn cô nương thì bỏn cô nương cũng chẳng thềm liếc nhìn anh đâu! Bây giờ anh chê bai em chính là chê bai mắt nhìn ngày xưa của anh, cẩn thận bỏn cô nương giận rồi, không cần anh nữa, đợi sau này anh nhớ ra bỏn cô nương, anh khóc cho mà xem! Hừ!”

Hoàng Ngân đôi trắng thay đen, mà mặt không đỏ chân không run.

Tám năm trước, không phải là mặt dày theo đuổi người đàn ông không có mắt nhìn này, thì làm sao có được cảnh cô đứng ở bên cạnh giường nói với anh như thế này!

Nhưng mà, ai bảo anh mất trí nhớ, không nhớ ra cô chứ!

Vậy thì đừng trách cô nói linh tinh!

Đáng đời anh!

“Cô là người phụ nữ tôi theo đuổi tám năm sao?”

Cao Dương Thành giống như vừa nghe được câu chuyện buồn cười nhất thiên hạ.

Không, vẻ mặt đó, tuyệt đối không đơn giản là chuyện cười.

Anh lắc đầu nguây nguậy, than thở: “Xem ra trước đây tôi đúng là mù không nhẹ!”

“...”

Hoàng Ngân tức điên.

“Anh nói thế là ý gì?”

“Ý như trên mặt chữ.”

Cao Dương Thành cười mỉm, đáp cô.

Nụ cười đó...

Hoàng Ngân như muốn xé xác anh!

Nếu không phải nể anh đang có bệnh trong người...

“Hỏi hận à?”

Hoàng Ngân cười lạnh.

Hối hận cũng muộn rồi!

“Cũng không đến mức hối hận, mà là cảm thấy xấu hổ nhục nhã với quá khứ của bản thân!”

Bác sĩ Cao đang phát huy tối đa năng lực độc miệng của anh.

Hoàng Ngân thờ đốc, nhưng không để lộ ra ngoài, nhếch miệng, cô ngoài cười trong không cười: “Xấu hổ nhục nhã? Hay là anh nghĩ cách xem làm thế nào nhét lại thằng con trai bảy tuổi của anh lại vào bụng?”

“Con trai bảy tuổi?”

Cao Dương Thành như nghe được chuyện kinh dị đáng sợ: “Tôi với cô còn có với nhau một đứa con bảy tuổi?”

Hoàng Ngân khoanh tay trước ngực, đặc ý nhìn anh, từ chối cho ý kiến.

Cao Dương Thành lắc đầu: “Quả thật không thể tin được...”

“Vậy sao?”

Hoàng Ngân nhìn dáng vẻ như gặp khó khăn của anh, càng có cảm giác đặc ý với thắng lợi.

“Đúng!”

Cao Dương Thành gật đầu khẳng định: “Kinh hoàng với khẩu vị ngày xưa của tôi, sao như thế này mà cũng ăn được... xem ra lúc đó tôi đói khát quá rồi, đói khát quá...”

Dáng vẻ anh giống như chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó, cảm thán nói.

Khóe miệng Hoàng Ngân giật giật

Cô vẫn ngây thơ cho rằng khi nhắc đến con trai, anh sẽ kinh ngạc về chuyện đó, sau đó nói với cô về chuyện của con trai, nhưng kết quả không như mong muốn.

Nhưng cô không biết, bác sĩ Cao sau khi mất trí nhớ, đã hoàn toàn là coi chuyện trêu chọc cô làm niềm vui.

Nhìn dáng vẻ cô giận phùng phùng, trong lòng anh cảm thấy vui vẻ khó hiểu.

“Con trai tôi giống ai?”

Đột nhiên, anh hỏi.

“Anh.”

Hoàng Ngân có cảm giác thất bại.

“Khá đó!”

Bác sĩ Cao tổng kết.

Nhưng không hề nghi ngờ chút nào về tính chân thực của con trai.

Có thể trong tiềm thức vẫn còn có ấn tượng mơ hồ chứ nhỉ?

“IQ thì sao?”

Anh lại hỏi.

Hoàng Ngân trừng mắt với anh: “Này...”

“IQ giống ai?”

Cao Dương Thành hoàn toàn lơ đi sự tức giận của Hoàng Ngân, tiếp tục hỏi.

“Giống anh, hài lòng chưa?”

Hoàng Ngân tức điên

Cao Dương Thành cong cong môi: “Hài lòng.”

Vãi!

Hoàng Ngân thở hên hên nhấc bình nước nóng lên rót nước ra.

Ngoại hình giống cô thì làm sao? IQ giống cô thì làm sao?

Cô có chỗ nào không tốt! Đồ khốn này!

Thấy Hoàng Ngân tức giận đi ra, Cao Dương Thành trên giường lại cười tự nhiên.

Xem ra, những ngày tháng nằm viện sau này chẳng buồn chán chút nào!

Có điều, người phụ nữ này thực sự là người mà anh mất tám năm để theo đuổi sao? Không giống lắm!

Gu trước kia của anh độc đáo thì cũng thôi, chẳng lẽ bản lĩnh theo đuổi con gái lại dốt thế à?

Rất nhanh, Hoàng Ngân phát hiện có một chuyện khiến cô vô cùng tức giận.

Đó chính là, Cao Dương Thành dường như nhớ mọi người, chỉ trừ Đỗ Hoàng Ngân cô, và cả con trai của bọn họ nữa.

Không, điều khiến Hoàng Ngân thấy vui mừng là, anh cũng quên luôn cả Khuất Mỹ Hoa rồi!

Chuyện này đối với cô mà nói, cũng coi như là một chuyện tốt!

Hoàng Ngân ngồi bên cạnh giường anh, kiên nhẫn viết tên của cô cho anh xem.

“Tôi tên là Đỗ Hoàng Ngân, anh phải nhớ rõ, tôi là người anh yêu.”

Cao Dương Thành cầm tờ giấy nhớ cô đưa, mất hết hứng thú, nhìn một cái rồi hỏi Hoàng Ngân: “Bây giờ hai chúng ta là quan hệ gì?”

Dường như anh chẳng có hứng thú, chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi.

Rốt cuộc cũng là chuyện đã qua, tốt xấu gì anh cũng phải tìm hiểu tình

hình cơ bản.

Quan hệ gì...

Hoàng Ngân cắn cắn môi, ánh mắt liếc nhìn Cao Dương Thành nằm trên giường, hơi chột dạ nói: “Vợ chồng, quan hệ vợ chồng...”

“Quan hệ vợ chồng?”

Cao Dương Thành bật cười thành tiếng.

“Anh cười cái gì?”

Hoàng Ngân chán nản trừng mắt nhìn anh, mặt cô đỏ hồng lên.

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN với nhiều nội dung hấp dẫn!!!

-----oOo-----

Chương 278: Nói chuyện với tôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành giương mắt nhìn cô, nói với vẻ chắc chắn: “Làm gì có chuyện tôi cưới cô.”

Hoàng Ngân cắn chặt hàm răng dưới, cô biết là vì anh bị mất trí nhớ, nhưng trong lòng vẫn đau vì lời nói đó của anh.

Cô nhớ, trước khi vào phòng phẫu thuật, anh có nói, sau khi kết thúc cuộc phẫu thuật, anh sẽ long trọng cưới cô về nhà!

Nhưng kết quả...

Sau phẫu thuật lại là câu – Làm gì có chuyện tôi cưới cô!

Nếu nói cô không để bụng chút nào, thì là nói dối!

“Vì sao?” Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Cuối cùng thì Hoàng Ngân cũng hỏi anh.

“Vì cô không phải kiểu người tôi thích!”

Cao Dương Thành lơ đãng trả lời cô.

Câu nói này.

Quen thuộc quá!

Tám năm trước, cô bày tỏ tình cảm với anh, anh cũng trả lời cô như vậy!

Cô không phải kiểu người tôi thích!

Khuôn mặt Hoàng Ngân hơi biến đổi, nhưng không qua được đôi mắt nhạy bén của Cao Dương Thành.

“Sao nào? Nghe tôi nói vậy, cô buồn à?”

Cao Dương Thành thử hỏi, thăm dò cô.

Khuôn mặt đẹp trai đó tuyệt đối không phải vẻ mặt đang quan tâm mà là... có chút hả hê? Dương dương tự đắc?

Hoàng Ngân không nói gì nữa.

Chỉ cắn môi dưới, gắt gao trừng mắt nhìn anh, mặt không biểu cảm.

Cao Dương Thành nhướn mày, khiêu khích nhìn cô.

Thấy Hoàng Ngân vẫn trầm mặc không nói, răng cắn chặt môi dưới càng lúc càng sâu. Cuối cùng anh cũng không nhịn được nữa, cau mày lại, ra lệnh cho Hoàng Ngân: “Này, cô câm à? Nói chuyện đi.”

Hoàng Ngân chẳng thèm để tâm, đứng dậy, đi ra khỏi phòng bệnh.

Cao Dương Thành nhìn bóng lưng tức giận của cô, mày chau lại, môi mỏng mím chặt.

Vậy là...

Cô giận rồi à?

Nhưng mà!

Hoàng Ngân bị câu nói độc địa của anh chọc cho tức nổ phổi!

Trong lòng buồn bực, chẳng có chỗ phát tiết, chỉ có thể ra ngoài gọi điện thoại than vãn với Thùy Sam.

Hoàng Ngân đứng tay chống cằm trên bệ cửa sổ ở hành lang, cầm điện thoại nấu cháo điện thoại với Thùy Sam.

“Không biết anh bị làm sao nữa, ai cũng nhớ, nhưng lại không nhớ chị với Dương Dương!”

Hoàng Ngân có cảm giác cô đơn trong điện thoại.

Nói không nản lòng, là nói dối, nhưng bảo cô từ bỏ, thì là chuyện không thể nào.

Tức thì tức, nhưng suy nghĩ này cô chưa từng nghĩ tới!

“Chị Hoàng Ngân, thầy Cao có dùng lời nói làm tổn thương chị không?”

“Em đoán xem?”

Hoàng Ngân hỏi ngược lại, thở một hơi: “Em nghĩ với cái miệng đó, anh ấy có thể tha cho chị không?”

Trong điện thoại, Thùy Sam bật cười thành tiếng, vẻ đồng tình nói: “Thế thì chị lại phải chịu đựng rồi, cái miệng đó của anh ấy không phải người bình thường có thể đỡ được?”

“Này! Em đang cười trên nỗi đau khổ của chị đấy à?”

Hoàng Ngân hơi buồn bực.

“Đâu! Em coi trọng chị mà!”

Thùy Sam cũng không cảm thấy buồn thay cho Hoàng Ngân: “Em nói chị nghe, theo hiểu biết của em về thầy Cao, lúc anh ấy không thích một người phụ nữ nào đó, nhất định sẽ tìm đủ mọi cách để đuổi người đó đi, quán lấy anh ấy thì anh ấy nhất định sẽ có biểu cảm chán ghét! Đâu có giống với những gì chị vừa kể với em, cười hả hê trên nỗi đau người khác? lại còn nhếch miệng cười? Chúng ta đang trêu chị thôi! Em lại cảm thấy thầy Cao chắc là yêu chị lắm rồi!”

Cô cũng chưa quên cảnh tượng Đỗ Thanh Nga cầm đầu cắm cổ theo đuổi thầy Cao, nhưng bị người đàn ông này nói mấy câu tức thở huyết!

“Yêu quá rồi? Ha!”

Hoàng Ngân cười khan: “Cách yêu như thế, chị đúng là phải cảm ơn anh ta!”

“Yên tâm đi! Hai người đã trải qua bao nhiêu chuyện rồi, chẳng lẽ lại bị một cuộc phẫu thuật đánh bại à, không phải đâu ha?”

Thùy Sam khuyên cô.

Hoàng Ngân còn định nói gì thì lại nghe thấy trong phòng bệnh có tiếng ‘bình bình bang bang’.

Nghe kỹ thì phát hiện là tiếng muống gõ vào cốc thủy tinh.

Gõ rất nhanh, từng tiếng từng tiếng như tiếng chuông báo.

“Em đợi chút, chắc là anh ấy gọi chị!”

Hoàng Ngân cầm điện thoại, cũng không ngắt máy, mà quay vội vào trong phòng.

“Sao thế?”

Cô đứng ở cửa, quan tâm hỏi Cao Dương Thành nằm trên giường.

Thấy anh nghiêng tay, đang cầm một cái muống sắt, buồn thiu gõ vào cái cốc thủy tinh ở đầu giường, thấy Hoàng Ngân bước vào, anh mới vội

vàng thối gỗ, mặt mũi bí xị: “Nhàm chán chết mất.”

“...”

Hoàng Ngân cạ lời.

“Vậy anh tiếp tục gõ đi! Tôi đi gọi điện thoại!”

Hoàng Ngân không để ý đến anh, nói xong thì định đi ra ngoài.

“Này.”

Cao Dương Thành gọi cô lại.

“Tôi có tên!”

Hoàng Ngân tức giận quay đầu trừng anh.

“Đồ...Đồ Hoàng Ngân...?”

Cao Dương Thành giống như phải dốc hết sức lực để nhớ ra tên của cô:
“Đừng gọi điện nữa, nói chuyện với tôi đi!”

Dáng vẻ kiêu căng hống hách vừa rồi của anh, giờ đã bớt đi nhiều.

Hoàng Ngân chưa kịp định hình, thì nghe Thùy Sam trong điện thoại vẫn đang cười.

Hoàng Ngân đỏ mặt có phần hơi mất tự nhiên, che điện thoại lại: “Vậy anh cứ đợi đi!”

Nói xong, cũng chẳng quay đầu, hiên ngang đi ra khỏi phòng bệnh.

“Ha ha ha ha...”

Thùy Sam cười như điên trong điện thoại

“Em cười cái gì, có gì đâu mà buồn cười?”

“Hi.. em có thể tưởng tượng được dáng vẻ làm nũng của thầy Cao!”

“...”

“Được rồi được rồi, em không làm lỡ thời gian yêu đương của hai người nữa, chị mau vào nói chuyện với anh ấy đi, đừng để người ta nhầm chán chết mất!”

Thùy Sam vẫn còn chọc Hoàng Ngân.

“Em không thấy là anh ấy càng ngày càng giống một đứa bé chưa lớn à?”

Hoàng Ngân nhớ tới dáng vẻ của anh, không kiềm chế được cảm thấy buồn cười.

“Chẳng nhẽ chị chưa nghe câu nói?”

“Câu gì?” Hoàng Ngân tò mò.

“Một người đàn ông càng yêu bạn thì trước mặt bạn anh ta càng giống một đứa trẻ! Hơn nữa, bản tính của đàn ông vốn là trẻ con! Không khác một đứa trẻ lắm!”

Thùy Sam hùng hồn tổng kết.

Hoàng Ngân cười, trêu lại: “Sao chị nghe lại thấy giống như đang nói Vũ đại thiếu gia nhà em thế? Cậu ta yêu em như thế, trước mặt em chắc phải giống trẻ sơ sinh nhỉ?”

“Này, nói chị thôi, kéo em vào làm gì?”

Thùy Sam xấu hổ không muốn nhắc đến nữa.

“Bang bang bang---- binh binh binh”

Tiếng vang của muống gõ vào cốc thủy tinh lại vang lên.

Càng nhanh càng mạnh hơn so với lúc nãy.

Cùng với đó là tiếng gọi thúc giục của Cao Dương Thành: “Đỗ Hoàng

Ngân, Đỗ Hoàng Ngân, Đỗ Hoàng Ngân, Đỗ Hoàng Ngân.”

Anh không ngừng gọi tên cô, giống như là thú vui.

“Đỗ Hoàng Ngân, Đỗ Hoàng Ngân, Đỗ Hoàng Ngân, Đỗ Hoàng Ngân.”

Gọi đến mức sắp tắt tiếng rồi, vẫn gọi, không biết mệt: “Đỗ Hoàng Ngân, Đỗ Hoàng Ngân, Ngân...Đỗ Hoàng Ngân... Ngân Ngân Ngân...”

Hoàng Ngân vừa tức vừa buồn cười, tên này đúng là buồn chán đến điên rồi!

“Được rồi, không nói với em nữa, chị sợ anh ấy còn buồn chán nữa, thì có khi xới tung phòng bệnh lên mất!”

“Được, chị mau đi đi! Em đợi hai người trở về! Nhanh nhé!”

“OK!”

Hoàng Ngân vội vàng cúp máy, trở lại phòng bệnh.

Cô bắt đắ dĩ nhìn anh: “Anh Cao, anh nhàm chán quá rồi đấy!”

Cao Dương Thành vút cái muỗng trong tay đi, ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Ngân: “Chán quá!” “Vậy anh muốn em làm gì?”

Hoàng Ngân phục anh rồi.

“Nói chuyện với tôi.”

Hoàng Ngân chỉ đành ngồi xuống bên giường: “Anh muốn nói chuyện gì?”

Cao Dương Thành nghiêng đầu, đánh giá Hoàng Ngân, ánh mắt tò mò, hứng thú: “Tôi tò mò, năm đó cô làm sao mà theo đuổi được tôi nhỉ.”

Lại nhắc đến chuyện năm xưa.

“Chẳng phải em nói rồi sao, là anh theo đuổi em trước!”

Hoàng Ngân vẫn nói xạo, mặt không đỏ, chân không run.

Cao Dương Thành hí mắt: “Đừng có nghĩ IQ của người khác cũng bằng cô, tuy tôi mất trí nhớ nhưng tôi cũng chưa đến nỗi IQ bị giảm.”

Anh khoanh tay trước ngực, cười mỉm, tự tin nhướn mày nói: “Đương nhiên, cho dù IQ có bị giảm thì cũng vẫn còn hơn cô nhiều.”

Anh nói xong, cúi đầu, chỉnh chỉnh lại quần áo bệnh nhân hoa văn kẻ trên người, rồi mới ngẩng đầu lên, phân tích cho cô nghe: “Chưa cần bàn đến vấn đề cô vốn không phải kiểu người bồn thiêu gia để mắt tới, chỉ cần nhìn trạng thái hôm đó cô nói chuyện với tôi, giọng cao vút, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt không ổn định, khí thế yếu ớt, đó đều là những biểu hiện chột dạ, thiếu tự tin không che giấu được! Sự thật chính là, cô đã theo đuổi tôi...suốt tám năm!”

Cao Dương Thành phân tích xong, vẻ mặt đắc ý, lắc đầu: “Khụ, khụ, tôi biết tôi rất quyến rũ, nhưng đối với một người phụ nữ mà nói, có thể theo đuổi suốt tám năm, đúng là không dễ dàng gì...”

Đây là khen ngợi, hay là đau lòng?

Thật ra chính là... cười nhạo!

Còn nữa, còn thuộc về dương dương tự đắc đáng ghét của anh.

Hoàng Ngân bị anh nói tới cảm nín, hít thở, lại hít thở, cô hết sức đè xuống cơn tức giận đang bùng bùng xông lên đại não.

Cô cong môi, cười lạnh: “Coi như em đã hiểu ra! Anh tìm em đến nói chuyện là muốn đùa bỡn em, để làm trò cười à?”

“OK!”

Hoàng Ngân xòe tay: “IQ anh cao, IQ em thấp, bồn cô nương không chơi với anh nữa! Em về nước trước, anh ở lại một mình đi! Em thấy tinh thần anh tốt đến mức không cần ai chăm sóc nữa rồi!”

Hoàng Ngân nổi giận đùng đùng nói, còn làm như thật, đi thu dọn hành lý. Còn ở thêm với cái tên này, thì chắc cô sẽ tức quá phát bệnh thôi!

“Này!”

Cao Dương Thành lúc này mới ý thức được Hoàng Ngân giận thật rồi.

“Làm gì? Nói vậy làm cô xấu hổ à?”

Anh hỏi, thăm dò Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân chẳng thèm quan tâm, mở tủ quần áo ra, bắt đầu thu dọn đồ.

Thấy tình hình vậy, Cao Dương Thành sốt ruột.

Người phụ nữ này mà đi rồi thì một mình anh ở lại phòng bệnh này chẳng phải nhàm chán đến chết sao?

Anh vội vàng vén chăn ra, chẳng quan tâm vết thương trên đầu, xuống giường, đi đến chỗ Hoàng Ngân, chẳng nói chẳng rằng, giơ tay ra cướp lấy thứ trong tay Hoàng Ngân.

“Đồ nhỏ nhen!”

Anh dán sát vào tai cô, trách mắng cô.

Hoàng Ngân vừa quay đầu đã thấy anh đứng ngay sau lưng cô, trong tay còn đang cầm...áo lót của cô!

Thậm chí, còn đang giơ cao lên quá đầu!

Hoàng Ngân cảm thấy hơi xấu hổ, quay người, kiễng ngón chân lên, định cướp lại áo: “Trả áo lại cho em!”

Cao Dương Thành hình như rất vui khi thấy dáng vẻ lúng túng của Hoàng Ngân, nhìn cũng chẳng nhìn trong tay cầm cái gì, lùi về sau một bước, tay giơ lên càng cao, nhưn mày khiêu khích Hoàng Ngân, châm chọc cô: “Đồ lùn!”

“Anh nghĩ là anh cao lắm à!”

Hoàng Ngân nhảy lên bắt lấy áo lót.

Thấy bàn tay đó vừa hay tóm chặt lấy phần đệm lót, cô vừa ngại vừa giận: “Chưa từng thấy ai không có phong độ như anh, hơn nữa còn vô sỉ! Đền áo ngực của phụ nữ cũng lấy, anh không thấy xấu hổ à!”

Hoàng Ngân khó khăn lắm mới có cơ hội bắt được anh.

Áo ngực?

Cao Dương Thành ngẩn ra.

Anh ngẩng đầu nhìn thứ trong tay.

Mày kiếm hơi... run run...

Khuôn mặt đẹp trai hiện lên một tia mắt tự nhiên. Đôi mắt sâu đen, co lại, tối đi.

Lúc anh đang ngẩn ra, đột nhiên Hoàng Ngân nhảy lên, giành lại áo từ trong tay anh về.

-----oOo-----

Chương 279: Trở về

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô vốn không cảm thấy kỳ quặc lắm, nhưng khuôn mặt đỏ bừng của Cao Dương Thành và cả dáng vẻ ngập ngừng, thẹn thùng của Cao Dương Thành, là sao vậy... làm cô dường như cũng đỏ mặt theo, cảm thấy rất mất mặt.

Hoàng Ngân ngượng ngùng nhét cái áo lót vào trong tủ, rồi đóng sập cánh cửa tủ quần áo lại, quay người.

Anh vẫn đứng đó. Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

“Tránh đường!”

Hoàng Ngân bối rối đẩy anh ra, động tác rất nhẹ, sợ làm đụng đến vết thương của anh.

Nhưng cô vẫn xấu hổ không ngẩng lên nhìn anh.

Cao Dương Thành nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng hơn.

Nghiêng người, nhường lối, ráng hồng mát tự nhiên trên mặt cũng dần tan đi, thay vào đó là nụ cười gian xảo.

Nhấc bước, đi về phía giường, kéo chăn ra, nằm vào.

Anh vừa nói: “Bây giờ xem ra, năm đó cô có thể theo đuổi tôi thành công, cũng không phải không có nguyên nhân.”

“...”

Trong chốc lát, mặt Hoàng Ngân đã đỏ bừng.

Vì lời nói dối của cô, cũng là vì lời nói ý tứ sâu xa của anh.

Ngay sau đó, cô nghe thấy Cao Dương Thành cực kỳ không biết xấu hổ nói thêm một câu: “Size ngực to hơn tôi tưởng tượng!”

Anh ta vậy mà...

Da mặt cực dày, hai tay giơ trước mặt còn tạo tư thế ám chỉ cúp ngực tương đương nhau với Hoàng Ngân.

Khẽ cười, anh kết luận: “Cũng được!”

Đánh giá, tám điểm rưỡi!

Vãi!

Hoàng Ngân thật sự bị anh làm cho giận sôi máu, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

“Đàn ông đều không biết xấu hổ như anh à?” Hoàng Ngân hỏi anh.

“Đây chỉ là tiêu chuẩn cơ bản nhất mà đàn ông nhìn phụ nữ thôi! Cô nên thấy vui mừng, ít ra thì trên cơ thể cô còn có chỗ được tôi công nhận!”

Nhìn thái độ kiêu căng, ngông cuồng không ai bì nổi này đi!

Hoàng Ngân mỉm cười, nghiêng đầu, nhìn dò xét người đàn ông trên giường, lắc đầu, khẽ thở dài: “Thật không biết năm đó rốt cuộc tôi thích anh ở điểm nào, kiêu căng, tự phụ, độc mồm độc miệng, tự cao tự đại, bây giờ còn thêm một cái nữa là vô sỉ hạ lưu!”

Đôi diện với lời lên án và “phỉ báng” của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành không cho là đúng, tay để dưới gối, tựa sát thêm vào gối, không biết xấu hổ mỉm cười, cười rạng rỡ: “Kỹ năng trên giường tốt?”

“...”

Độ tự luyện của bác sỹ Cao đã được tăng lên quá nhiều rồi!

Hoàng Ngân mặt mày méo mó, cảm thấy không nói lại được anh!

Cô tuy đã gặp nhiều người đàn ông có tính vô sỉ rồi, nhưng vô sỉ như anh...

Quả thật là lần đầu tiên gặp!

Bác sỹ Cao, anh không cần phải cập nhật giới hạn về sự vô sỉ của bản thân đâu!

Những ngày trị bệnh ở Mỹ, vô cùng nhạt nhẽo, nhưng cô lại bị Cao Dương Thành làm cho trở nên đầy màu sắc.

Chỉ là, những ngày này Hoàng Ngân vô cùng khổ cực.

Cao Dương Thành mặc bộ vest lịch thiệp, chỉnh chu, xuất hiện ở sân bay, khí chất cao quý, lập tức thu hút vô số ánh nhìn quý mến của các cô gái.

Còn Hoàng Ngân...

Áo sơ mi trắng sạch sẽ, váy bút chì màu đen ngắn đến đầu gối, chân đi một đôi cao gót nhỏ xinh.

Mái tóc vàng thả buông thông sau đầu, trên trán có vài sợi tóc rơi xuống, mang một vẻ đẹp gợi cảm chỉ những cô gái nữ tính mới có, cô như vậy, chính là hiện thân của sự đoan trang nho nhã.

Nhưng cô đang khổ sở vì phải kéo hai chiếc hành lý cực to.

Đằng trước, người đàn ông có khí chất cao quý, cùng với trợ lý của anh, Lý Nam Vũ đang vung tay vung chân, thân thiết nói gì đó.

Lý Nam Vũ thì nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng gật đầu đáp lại.

Chắc là đang nói chuyện công việc!

Nhưng đột nhiên, Cao Dương Thành quay đầu về sau, nhìn Hoàng Ngân đang đi phía sau cách anh không xa. Sau đó, anh bước nhanh đi về phía cô.

Lý Nam Vũ vượt lên trước, đón lấy hành lý trong tay Hoàng Ngân, xin lỗi nói: “Xin lỗi cô, Hoàng Ngân, vừa rồi tôi mãi báo cáo với tổng giám đốc về tình hình công việc gần đây...”

“Không sao, không sao, hai người cứ làm việc đi.”

Miệng Hoàng Ngân thì nói vậy nhưng cô vẫn vội vàng đưa va li hành lý cho hai người đàn ông đằng trước.

Bởi vì, chúng quá nặng!

Nhưng cô bất ngờ, khi thấy Cao Dương Thành lại tự mình quay lại nhận va li.

“Tổng giám đốc Cao, anh đưa tôi đi!”

Lý Nam Vũ cũng cầm lấy hành lý trong tay Cao Dương Thành: “Hai người ở cổng chờ tôi, tôi bảo tài xế lái xe đến.”

Lý Nam Vũ nói xong, thì kéo theo va li đi về phía bãi đỗ xe.

Hoàng Ngân mệt tới mức mồ hôi đầm đìa, thêm nữa thời tiết nóng nực,

cô dùng tay phe phẩy cho mát.

Cao Dương Thành dù bận vẫn thông thả liếc cô: “Hóa ra lúc cô trang điểm cũng không đến nỗi không ai nhìn được!”

Hoàng Ngân tức giận liếc anh, không vui nói: “Thời tiết nóng nực, tôi không muốn đấu khẩu với anh, anh yên tĩnh một lúc, nóng chết người này!”

Cao Dương Thành nhìn cô một cái, rồi ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

“Đợi đã...”

Nói xong thì bước nhanh đi khỏi.

“Đi đâu thế?”

Hoàng Ngân khó hiểu, ánh mắt nhìn theo bước chân anh.

Lúc thấy anh đi vào một cửa hàng bán đồ ngọt ở sân bay, rất nhanh, quay người đi ra.

“Cho cô”

Anh đưa một cây kem đến trước mặt Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân ngần ra, không thể tin được nhìn anh: “Cho em?”

Cô chỉ vào bản thân nhưng cũng chưa cầm lấy kem trong tay anh.

“Không lấy?”

Cao Dương Thành sắp hết kiên nhẫn.

“Sao lại không chứ!”

Hoàng Ngân vội giành lấy, chẳng nói lời nào, cắn một miếng kem to.

Từng cảm giác mát lạnh rơi vào bụng, quả nhiên sáng khoái lên nhiều.

Lại nhìn Cao Dương Thành, thì thấy anh bóc một gói giấy ăn mới trong tay, chắc là lúc nãy mua ở trong cửa hàng.

Anh đưa giấy ăn cho Hoàng Ngân, nhướn mày nói: “Là phụ nữ, làm cho bản thân nhếch nhác thế, không xấu hổ à?”

“Anh không nói chuyện thì càng tốt hơn!”

Cũng không nhìn xem là vì hành lý của ai mà cô ra nông nổi này!

Hoàng Ngân cầm giấy ăn trong tay anh, chằm chằm mồ hôi trên trán, nói lời cảm ơn anh.

“Cảm ơn...”

Thật ra, người đàn ông này, mồm miệng độc địa, nhưng cũng rất tốt.

Trong lòng Hoàng Ngân thầm vui vẻ.

Cao Dương Thành không để ý đến lời cảm ơn của cô: “Cô ở đâu, tôi bảo trợ lý Lý đưa cô về.”

Hoàng Ngân ngẩng phắt lên nhìn anh, Cao Dương Thành cũng cúi đầu nhìn cô.

Ánh mắt trầm lắng, mãi lâu sau, thấy Hoàng Ngân không nói gì, anh thử thăm dò hỏi cô: “Chắc không phải trùng hợp là cô ở nhà tôi đây chứ?”

“...”

Hoàng Ngân cong môi cười, cắn một miếng kem nữa, gật đầu: “Đúng là trùng hợp như vậy!”

Cao Dương Thành hí mắt đầy nguy hiểm, cúi người, tiến sát vào người Hoàng Ngân, bắt đầu phân tích: “Mất tám năm thời gian bám lấy tôi, theo sát rồi lại không cần danh phận sinh con cho tôi, bây giờ lại còn ở li nhà tôi không đi, Đồ Hoàng Ngân, cô...”

“Cô gì mà cô!”

Hoàng Ngân tức giận cắn vào ngón tay đang chỉ của anh.

“Đau! Shit! Đau, thả ra, thả ra!”

“Đáng chết, cô tuổi chó à?”

Cao Dương Thành dùng tay kia gỡ miệng Hoàng Ngân ra, lúc này khó khăn lắm mới kéo được tay ra khỏi miệng cô.

Kết quả, cả ngón tay toàn nước bọt của cô, còn dính lẫn cả kem, chớp nháy, nhìn ghê vô cùng.

“Đồ Hoàng Ngân, cô rốt cuộc có phải con gái không thế?”

Cao Dương Thành lại mắng một câu, vội vàng rút khăn giấy ra, lau đi lau lại tay mấy lần mới chịu thôi.

Hoàng Ngân không để ý đến anh ta nữa, quay người đi về phía trước, lúc đi qua thùng rác, tiện tay vứt cây kem trong tay vào thùng rác, quay người, nhìn anh: “Lát nữa tôi sẽ dọn ra khỏi nhà anh, hài lòng chưa?”

Cao Dương Thành thấy cô vứt que kem anh tốn công đi mua, thì nhất thời tức giận, anh lạnh lùng nhếch khóe môi: “Cô tốt nhất nên nói được làm được!”

Nói xong, anh bước nhanh đi trước, lướt qua vai cô, đi thẳng ra ngoài sân bay.

Hoàng Ngân đứng bên cạnh thùng rác, sắc mặt trắng trắng.

Lý Nam Vũ vừa nhìn thấy Cao Dương Thành và Hoàng Ngân đã cảm giác được bầu không khí nguy hiểm giữa hai người.

Nhưng anh ta biết điều, không nói gì cả, gọi hai người lên xe, sau đó anh ngồi ở ghế phó lái.

Trên đường đi, Hoàng Ngân không nói gì, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt phức tạp, cũng không biết lúc này cô đang nghĩ gì.

Cao Dương Thành vẫn nghe Lý Nam Vũ báo cáo công việc, chỉ là,

khuôn mặt anh tuấn vẫn luôn sa sầm, không có biểu cảm gì khác.

Vừa đến nhà, Dương Dương và Trần Lan đã vui vẻ đi ra đón.

“Hoàng Ngân”

“Ba ơi!”

Dương Dương giống như một cơn gió lao đến giữa hai người, mừng rỡ kéo tay bọn họ: “Cuối cùng thì ba mẹ cũng về, con nhớ chết mất!”

Cao Dương Thành dùng ánh mắt xa lạ nhìn cậu con trai dưới chân, đưa ánh mắt bất lực nhìn sang Hoàng Ngân.

Hiển nhiên là anh quả thật đã quên cậu con trai này của mình rồi.

Lòng Hoàng Ngân hơi đau xót.

Cô ngồi xồm xuống, ôm lấy Dương Dương ở dưới chân, đi vào trong: “Đừng làm phiền ba, ba con đang mệt, để ba nghỉ ngơi đã...”

Hoàng Ngân không nói chuyện Cao Dương Thành mất trí nhớ cho con trai, cô không muốn nó buồn, thất vọng.

Cao Dương Thành vừa nhìn đã hiểu ra.

Trong lòng hơi ngẩn ra.

Mắt lại nhìn sang Trần Lan đứng bên cạnh, cũng không nhớ.

Hoàng Ngân hiểu ra rồi, hẳn là những người có liên quan đến cô, anh đều quên sạch. Cô không hiểu sao đột nhiên chuyện lại thành ra như vậy, trong lòng hụt hẫng, cực kỳ khó chịu.

“Dì là Trần Lan, mẹ của Hoàng Ngân”

Trần Lan cười, giới thiệu bản thân với Cao Dương Thành.

“Dì Trần, chào dì!”

Trước mặt trưởng bối, lúc nào Cao Dương Thành cũng lễ phép khiêm tốn.

“Nào, mau vào nhà đi! Ngồi máy bay mười mấy tiếng, cũng mệt rồi! Dì có nấu canh gà cho hai đứa, mau tới ăn thử đi!”

Trần Lan thu xếp cho hai người vào nhà.

“Cám ơn dì”

Cao Dương Thành lễ phép nói cám ơn rồi nhắc hành lý lên đi vào biệt thự.

Thím Trần thấy Cao Dương Thành về, vui vô cùng.

Điều khiến Trần Lan và Hoàng Ngân kinh ngạc là Cao Dương Thành vẫn còn nhớ thím Trần.

Thím Trần nhanh chóng bung canh gà vào phòng ăn: “Nào nào, mau uống bát canh đi, canh gà này là chị Lan đã tốn rất nhiều công sức để hầm, đừng lãng phí ý tốt của chị ấy nhé.”

Vì thế, hai người cùng ngồi vào bàn ăn canh gà.

Trong phòng dường như vô cùng náo nhiệt còn không khí trên bàn ăn lại có phần không thoải mái.

Nhân lúc thím Trần đi ra ngoài, Hoàng Ngân mới nói: “Lát nữa tôi sẽ cùng mẹ tôi đi, còn về Dương Dương, anh cho nó ở đây một thời gian đã, tôi lo tôi với mẹ bận tìm phòng sẽ không chăm sóc được cho nó, đến lúc đó phiền anh và thím Trần một chút, đợi tôi ổn định rồi, sẽ quay lại đón nó đi.”

Cao Dương Thành nghe xong, đông tác tay cũng ngừng lại.

Ngẩng lên nhìn Hoàng Ngân, tầm mắt dừng trên khuôn mặt cô, không chớp mắt.

Hoàng Ngân vốn không muốn để ý tới nhưng bị ánh mắt anh nhìn chằm chằm không thoải mái, cô mới ngẩng đầu lên, mấp máy môi định nói gì

đó, thì lại bị Cao Dương Thành trách móc.

“Ai bảo cô dọn ra ngoài ở?”

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN thêm nhiều nội dung hấp dẫn!

-----oOo-----

Chương 280: Mỹ nhân kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giọng nói của anh lạnh lùng, không có ngữ điệu, không nghe ra có tí cảm xúc nào.

Hoàng Ngân ngán ra, lắc đầu: “Thôi, ở cùng với nhau, cũng chỉ cãi nhau thôi...”

“Cô muốn con trai cô biết ba nó đã quên nó sạch sành sanh rồi à?”

Giọng nói Cao Dương Thành vẫn lạnh lùng như vậy.

Hoàng Ngân hiểu ý nghĩa trong lời nói của anh, nghĩ tới khuôn mặt hệt hăng của Dương Dương, cô không đành lòng. Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Thấy Hoàng Ngân không nói gì, Cao Dương Thành coi như cô đã đồng ý, đứng dậy, đi ra khỏi phòng ăn.

Khóe miệng cô cứng đờ, không nhịn được nhếch lên nụ cười cô đơn.

Đêm đầu tiên ở chung, dường như mọi chuyện đều ổn.

Hoàng Ngân ngủ cùng Dương Dương, Trần Lan và thím Trần chia ra ngủ ở phòng khách tầng một. Cao Dương Thành vẫn ngủ trong phòng ngủ chính của anh.

Ngày đó.

Buổi sáng, bảy giờ Hoàng Ngân dậy ăn sáng.

Mẹ cô và Dương Dương vẫn đang ngủ, thím Trần đã bung đồ ăn sáng để sẵn lên bàn rồi.

Hoàng Ngân nhìn ngó xung quanh, không thấy bóng dáng Cao Dương Thành đâu.

Thím Trần tất nhiên là nhìn ra suy nghĩ của Hoàng Ngân, vội vàng giải thích: “Cậu chủ nói gần đây công ty công việc dồn đống, nên đi trước rồi.”

“Ồ...”

Hoàng Ngân gật đầu, ngồi vào bàn ăn: “Vậy anh ấy ăn chưa ạ?”

“Rồi, ăn vội một ít”

“Vâng.”

Hoàng Ngân cười cười, không nói gì nữa, cúi đầu ăn bữa sáng, sau đó thu dọn, rồi bắt xe buýt đi làm.

Người ta hay nói chỗ nào có phụ nữ, chỗ đó có chuyện để buồn.

Hoàng Ngân thậm chí không biết rằng chuyện của cô và Cao Dương Thành đã truyền đến tai của các tất cả các nữ nhân viên trong công ty rồi.

Vừa ngồi xuống, Tiểu Bát đã lại đặt mông ngồi cạnh cô: “Chị Hoàng Ngân, lâu rồi không gặp!”

Tâm trạng Tiểu Bát kích động, mừng rỡ, tình cảm thể hiện trong lời nói, hóng chuyện: “Em nghe nói tổng giám đốc Cao mất trí nhớ rồi ạ?”

Hoàng Ngân ngẩng đầu lên nhìn cô, có chút ngạc nhiên, hí mắt lại: “Vấn đề bí mật như thế sao cô biết?”

“Chúng em còn nghe nói, trước kia tổng giám đốc Cao yêu chị đến chết đi sống lại, bây giờ đã quên sạch chị rồi à...”

Trần Dương Cẩm cũng không biết từ lúc nào lắc eo đi về phía Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân kinh ngạc chớp chớp mắt, nhìn hai người phụ nữ trước mặt, buồn cười lắc lắc đầu, trách cứ nói: “Tôi nói này, sao hai cô không đến xin làm ở tòa báo nhỉ? Làm văn phòng quả thực là lãng phí tài năng quá!”

“Chuyện này liên quan gì đến chúng tôi!”

Trần Dương Cẩm hơi cúi người về phía Hoàng Ngân, một tay chống eo, một tay chống vào lưng ghế Hoàng Ngân ngồi, chớp chớp mắt nói: “Tất cả người trong công ty đều nghe nói, chúng tôi chỉ là đến xác nhận sự thật thôi! Có điều thấy hôm nay tổng giám đốc Cao đến công ty một mình, mọi người đều đã đoán ra nguyên nhân rồi!”

Hoàng Ngân đầu đầu: “Được rồi, được rồi, hai cô đừng có xát muối vào vết thương của tôi nữa, mau chóng đi làm việc đi! Còn hóng hót, cẩn thận tôi đến phòng giám đốc tố cáo hai cô đấy!”

Tiểu Bát cười cười, cô ta vỗ vai Hoàng Ngân: “Nhìn trạng thái tinh thần chị vẫn tốt lắm, chắc là vấn đề với tổng giám đốc Cao không lớn lắm! Không sao, chúng em ủng hộ chị! Đi thôi! Đi làm việc thôi!”

Vấn đề không lớn lắm?

Hoàng Ngân cắn đầu bút, lương duyên với người đàn ông của mình sắp đứt đến nơi rồi.

Đúng lúc này, giám đốc Trần Vi Như giẫm giày cao gót màu đen bước tới, cầm tập tài liệu gõ nhẹ vào đầu Hoàng Ngân, rồi tức giận ném lên bàn Hoàng Ngân: “Cầm lên cho sếp tổng xem rồi ký.”

Dặn dò xong, cô ấy lại quét mắt sang nhìn Tiểu Bát và Trần Dương Cẩm đang vây bên cạnh Hoàng Ngân, trừng mắt nhìn họ “Sao? Chê ít việc quá à? Còn không mau đi làm việc?!”

“Vâng!”

Tiểu Bát và Trần Dương Cẩm vội vàng lẩn đi, trong lòng vẫn còn thềm

oán lão yêu bà này.

Hoàng Ngân nhìn theo bóng lưng rời đi của Trần Vi Như, đến cong cả cổ rồi mới nhìn sang tập văn kiện trong tay.

Bản kế hoạch thiết kế sân mới nhất, chắc là lúc cô đi Mỹ được đề ra, dù sao thì cô chưa kịp tham gia, có điều không hiểu vì sao bắt cô phải đi xin chữ ký.

Thật ra thì Trần Vi Như không tự tin lắm với bản kế hoạch này, cho nên hy vọng nhờ Hoàng Ngân có thể khiến sếp tổng Cao luôn khó tính có thể nể mặt chút chút mà cho thông qua.

Nói tóm lại là có tâm lý ôm may mắn.

Hoàng Ngân ôm tài liệu, đi về phía phòng làm việc của Cao Dương Thành.

“Cốc cốc cốc”

Cô lịch sự gõ ba tiếng, bên trong vang lên giọng nói quen thuộc của Cao Dương Thành.

“Vào đi!”

Âm thanh trầm thấp, hùng hậu, đầy từ tính

Hoàng Ngân đẩy cửa bước vào

“Tổng giám đốc.”

Cô thuận tay đóng cửa lại, đứng ở cửa gọi một tiếng.

Lúc xoay người mới phát hiện, trong phòng có tất cả ba người.

Một người phụ nữ....

Cũng là nhân viên của công ty.

Cô ta mặc áo sơ mi trắng, kết hợp với chân váy bút chì màu đen dài đến

đầu gối, chân đi đôi giày cao gót màu đen gót mảnh.

Đồng phục làm việc của công ty, vốn chẳng có chỗ nào đặc biệt, nhưng cô ta mặc lên, lại có sự gợi cảm khó nói ra... vì sao?

Hoàng Ngân nguy hiểm hít mất lại, cảnh giác liếc cô ta.

Chăm chăm nhìn cô ta một lúc Hoàng Ngân mới bừng tỉnh ngộ.

Cô ta đang nói chuyện với Cao Dương Thành, tay chốc chốc lại vuốt tóc, xoắn lọn tóc.

Chuyên gia tâm lý đã từng nói, nếu một người phụ nữ thường xuyên làm hành động này trước mặt người đàn ông, chứng tỏ đó là một ám thị.

Ngoài ra, cô ta mặc áo sơ mi trắng, nhưng cổ áo lại như có như không mà tháo ra mấy cúc, bên trong còn mặc áo lót màu đen, màu đen bên trong màu trắng, sự kết hợp như có như không, là vẻ quyến rũ nhất.

Mà cô ta lúc báo cáo công việc với Cao Dương Thành, thất lưng nghiêng về phía trước, khiến cho bộ ngực đồ sộ đầy đặn của cô ta cùng khe rãnh ngực sâu hút, chẳng giữ gìn gì mà bộc lộ trước mặt Cao Dương Thành.

Đây rõ ràng là cố tình dụ dỗ.

Nghĩ tới chuyện tất cả phụ nữ trong công ty sau khi biết sếp tổng mất trí nhớ, họ đều bắt đầu dùng mọi cách để được anh ấy yêu thích.

Vậy cũng phải thôi, lúc này không làm thì còn chờ đến lúc nào?

Tuy tổng giám đốc Cao ngồi ở ghế lớn, từ đầu đến cuối không đáp lại, khiến cho Hoàng Ngân ghen một cục tức

Dụ dỗ người đàn ông của cô trắng trợn như vậy?

Cho rằng ngực của mình thì ngon? Còn cô không có?

Hoàng Ngân dứt khoát làm đến cùng, tháo dây buộc tóc ra, thả mái tóc xoắn dài bồng bênh, lười biếng xoa trên vai, khí chất gợi cảm của yêu tinh nháy mắt xuất hiện.

Quay người, đưa lưng về phía hai người đang nhiệt tình bàn luận ở trước bàn, tiện tay vuốt chỉnh tóc, nghĩ nghĩ rồi không chịu thua mà tháo hai cúc áo trước ngực, bộ ngực đầy đặn uốn về phía trước, tạo thành tư thế gợi cảm.

Nhưng Hoàng Ngân cảm thấy còn chưa đủ, dứt khoát hạ quyết tâm, lại kéo váy lên cao, rồi mới hài lòng cong môi lên.

Quay lưng lại, hất mái tóc xoăn dài nữ thần ra sau lưng, uốn ngực, hóp bụng lại, bước tự tin đi về phía hai người ở bàn.

Hoàng Ngân cứ tưởng rằng những hành động vừa rồi của cô thần không biết quý không hay.

Mà không biết rằng lúc anh đang thảo luận về công việc với các nữ nhân viên bên cạnh, cho dù nhìn có vẻ chăm chú nhưng lại không cẩn thận liếc nhìn thấy từng hành động cử chỉ của Hoàng Ngân ở chỗ cửa.

Nhìn những động tác điên cuồng, buồn cười của cô, khóe miệng đang căng thẳng của anh cũng bất giác buông lỏng.

Tâm trạng dường như vô cùng tốt.

Nữ nhân viên bên cạnh Cao Dương Thành vừa thấy Cao Dương Thành lộ ra nụ cười nhàn nhã thì lập tức cười tươi như hoa, cứ cho rằng là anh đã trúng mỹ nhân kế của cô ta rồi.

Còn người phụ nữ đứng bên cạnh cũng không chịu thua, học dáng vẻ cô ta, lắc eo gợi cảm như mèo, yêu kiều khẽ đi về phía anh, vênh mông lên, tầm mắt dừng ở văn kiện trong tay cô gái kia, giả vờ như đang quan tâm xem bọn họ đang thảo luận chủ đề gì.

Khóe miệng, hơi nhếch lên.

Tự tin, kiêu ngạo, mà ý khiêu khích thì rất rõ.

Cao Dương Thành và nữ nhân viên bên cạnh cùng ngẩng lên nhìn cô.

Hoàng Ngân nở nụ cười càng tươi hơn, hỏi hai người; “Hai người đang

nói chuyện gì mà sôi nổi thế.”

Nói xong, thắt lưng hơi thấp xuống, chống một tay lên bàn làm việc cả anh, rồi để lộ khe rãnh ngực sâu hút dưới áo sơ mi ra trước mặt anh.

Dù sao thì anh nhìn thấy cũng nhiều rồi, cũng không phải lần đầu tiên.

Còn hơn là để anh nhìn của người phụ nữ khác.

Nữ nhân viên kia hiển nhiên không ngờ được Hoàng Ngân đột nhiên xen vào.

Hơn nữa còn giả vờ, hành vi này...

Còn lẳng lơ hơn cô ta!

“Tôi và sếp tổng đang nói chuyện công việc!”

“Thế sao?”

Hoàng Ngân vẫn cười như cũ nhưng nụ cười lại sắc như dao, chém lên người phụ nữ bên cạnh, sau cùng lại quay đầu sang nhìn Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành đón nhận ánh mắt khiêu khích của Hoàng Ngân.

Khóe miệng khẽ động, rõ ràng là muốn cười nhưng rốt cuộc vẫn kiềm chế xuống.

Ánh mắt anh nhìn đôi gò bồng đảo gợi cảm của Hoàng Ngân, đồng tử co chặt lại, thấp giọng ho nhẹ, cố ý bình tĩnh trầm giọng nói: “Cô sang bên kia chờ một lát.”

Cao Dương Thành chỉ vào ghế sofa đối diện.

Nếu cô vẫn cứ huênh hoang lúc ẩn lúc hiện dưới mắt anh thế này, anh lo bản thân căn bản không còn chuyên tâm xử lý công việc được nữa. Ừm, tuy người phụ nữ này không phải gu của anh, nhưng mà...

Cảm tình với cô, so với nữ nhân viên bên cạnh này tốt hơn nhiều.

Quả nhiên, người với người cần so sánh mới nhìn ra được tốt xấu.

Tổng giám đốc Cao đã hạ mệnh lệnh, Hoàng Ngân cứ đứng mãi như thế, cũng không phải là chuyện hay.

Bọn họ đang nói chuyện công việc, bản thân cô cứ làm ảnh hưởng thì cũng không hay lắm.

Nghĩ vậy, tuy không vui nhưng cô vẫn ngoan ngoãn ra ghế sofa ngồi.

Trước khi đi còn không quên trừng mắt nhìn về phía người phụ nữ không có ý tốt kia, ra ý cảnh cáo!

Hai cánh tay Hoàng Ngân khoanh trước ngực, hai chân dài vắt chéo nhau như nữ vương, kiêu ngạo ngồi ở ghế sofa.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào người phụ nữ kia, không lệch đi đâu.

Cô quyết không cho phép, người phụ nữ đó dưới mắt cô, lại có bất kỳ hành vi vượt quá giới hạn nào với Cao Dương Thành.

Nữ nhân viên dường như bị ánh mắt nhìn chăm chăm của Hoàng Ngân làm cho áp lực, sồn cả gai tóc, dáng vẻ dù dễ khi này cũng bớt lại nhiều.

Cao Dương Thành tập hợp tài liệu đưa cho nữ nhân viên đang ăn mặc hở hang bên cạnh.

Khẽ lướt qua nhìn cô một cái, sau đó dời tầm mắt đi, hững hờ nói: “Trong công ty mặc nội y không kín chu, làm ảnh hưởng đến hình tượng công ty, theo quy định công ty, trừ 10% lương cơ bản tháng này, nếu còn lần sau, chủ động xin nghỉ việc! Ra ngoài đi!”

Sắc mặt nữ nhân viên khẽ biến: “Sếp tổng...”

“Ra ngoài đi!”

Cao Dương Thành nghiêm nghị lặp lại.

Cũng có nghĩa là đã không còn cơ hội sửa chữa nữa.

Nữ nhân viên chỉ đành hậm hực quay người ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 281: Bữa tiệc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân thấy vậy, ngần ra mấy giây.

Đột nhiên nhớ tới cô cũng ăn mặc hở hang như vậy...

Liếc mắt nhìn người đàn ông đối diện, đúng lúc, anh cũng đang nhìn cô.

Hơn nữa là loại ánh mắt trêu ghẹo và đùa giỡn, liếc cô.

Mặt Hoàng Ngân đỏ lên, mắt tự nhiên đứng dậy, giẫm trên giày cao gót mảnh đi đến gần chỗ anh. Cô vừa đi vừa giả bộ không để ý, thuận tay kéo váy lùi xuống, xong rồi, lại tự nhiên như không cài lại nút áo sơ mi, khóe miệng vẫn cong nụ cười thân nhiên như cũ, đưa tài liệu trong tay cho Cao Dương Thành: “Tổng giám đốc Cao, mời xem.”

Ánh mắt Cao Dương Thành không e dè dừng lại nơi đôi gò bồng cao vút của cô, khóe miệng khẽ nhếch không nhịn được cười nhẹ thành tiếng.

Hoàng Ngân bị anh cười, mặt vốn đã đỏ giờ còn đỏ hơn. **Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN** đọc nhé!

Lập tức mới biết hành động của rồi của cô, mắt mặt thế nào.

“Này”

Hoàng Ngân tức giận trừng mắt nhìn anh, đưa tài liệu cho anh: “Anh mau xem đi, em còn nhiều việc bận lắm!”

Hoàng Ngân giục anh.

Cao Dương Thành nhận lấy tài liệu trong tay cô, liếc cô một cái, cố ý hát

hàm hỏi: “Đây là thái độ nên có khi nói chuyện với cấp trên của cô à?”

Hoàng Ngân mấp má môi nhưng không nói gì.

“Cô chắc sẽ không cho rằng bởi vì cô và tôi ở chung nhà, thì tôi sẽ không sa thái cô chứ?”

Hoàng Ngân ngoài cười trong không cười, hỏi ngược lại: “Anh cảm thấy anh giống người dễ sống chung thế à?”

Cao Dương Thành cũng cong môi cười, nhướn mày nói: “Vậy cô nói xem, tôi nên xử lý cô như thế nào thì tốt?”

Hoàng Ngân khinh thường liếc anh: “Tổng giám đốc Cao, anh không đến nổi nhỏ nhen thế chứ?”

Chẳng phải chỉ bật anh có hai câu thôi sao? Có đến mức phải chuyện bé xé to không?

“Chuyện bé xé to?”

Cao Dương Thành vút tài liệu lên bàn, đứng dậy, đi sát về phía Hoàng Ngân.

“Mặc đồ hở hang, công khai cởi cúc áo trước mặt cấp trên, kéo váy, chiếm dụng thời gian làm việc để dụ dỗ cấp trên. Cô Đỗ, cô cảm thấy với ba hành vi trên mà coi là chuyện bé à? Vậy có thể phiền cô nói cho tôi biết, hành vi như thế nào mới được coi là chuyện to?”

Cao Dương Thành vừa dứt lời, bước chân vừa hay dừng trước mặt cách Hoàng Ngân khoảng một mét.

Anh cúi đầu, cười như không cười liếc nhìn cô.

Mày kiếm khẽ nhướn: “Hả?”

Ngữ điệu kéo dài, hơi vút cao, mỉa hoặc, hấp dẫn.

Hơi thở của Hoàng Ngân càng lúc càng gấp gáp, cảm giác được nhiệt độ của cơ thể của anh phảng phất quanh mũi, tim bất giác đập nhanh hơn.

Bước chân Hoàng Ngân lùi về sau mấy bước, hai tay chống trước ngực anh, cũng để giữ khoảng cách hợp lý.

Hàm răng cắn môi dưới, ngẩng đầu lên, không cam tâm yếu thế: “Vậy anh muốn làm như thế nào?”

Hoàng Ngân thật ra vẫn chột dạ, nhất là nhớ tới hành vi hâm hâm lúc nãy của bản thân... quá mất mặt...!

Nhưng, cô cũng chẳng phải vì bảo vệ người đàn ông của mình không bị người phụ nữ khác cướp đi sao?

“Ồ? Cho nên là cô thừa nhận rồi?”

Cao Dương Thành nắm chặt bàn tay đang để trước ngực anh của Hoàng Ngân, cười như không cười, bỗng dung, anh kéo cô vào lòng, còn chưa đợi Hoàng Ngân hồi tinh thần cô đã đè mạnh cô lên bàn làm việc.

“Anh... làm gì vậy?”

Hoàng Ngân một chân chạm đất, chân còn lại nhấc lên phòng bị, trừng mắt nhìn Cao Dương Thành.

Chiếc váy ngắn cũng vô tình bị cô kéo nhẹ lên cao, Hoàng Ngân giãy ra: “Anh đừng có làm loạn đây?”

Cao Dương Thành buồn cười liếc cô: “Làm loạn với cô?”

Bốn chữ, đều rõ ý trào phúng, làm Hoàng Ngân tức nghiến răng.

“Anh không muốn làm loạn với tôi, còn đè tôi xuống làm gì?”

Hoàng Ngân cũng không yếu thế nói lại.

Cao Dương Thành nhướn mày: “Tôi cho rằng cô thích bị tôi đè mới đúng!”

Anh nói không biết xấu hổ, khuôn mặt anh tuấn càng tiến sát gần Hoàng Ngân hơn, khi hơi thở hai người chỉ cách nhau nửa centimet, thì đột

nhiên anh dừng lại.

Khuôn mặt anh tuần khẽ cười: “Cởi cúc áo ra chẳng phải là chờ khoảnh khắc này sao? Cô thấy tôi nên xử lý cô như thế nào?”

Nhìn khuôn mặt vô cùng đẹp trai của Cao Dương Thành, lúc này, Hoàng Ngân bị sắc đẹp của anh hấp dẫn thật ra Hoàng Ngân rất muốn hét lên một câu... muốn làm gì thì làm. Nhưng, trên thực tế, cô vẫn là người phụ nữ có khí phách!

“Anh muốn làm gì?”

Hoàng Ngân nghênh cổ lên hỏi anh.

Cảm thấy bàn tay to xấu xa của Cao Dương Thành sắp sờ đến mông cô rồi...

“Này...”

Hoàng Ngân giãy dụa, mặt đỏ bừng.

Nhưng đột nhiên, eo bị một cánh tay anh đè mạnh xuống, sau đó, bàn tay bóp chặt eo.

Nghe anh vô sỉ đánh giá: “Eo nhỏ mông cong, được!”

“...”

Hoàng Ngân hít thở căng thẳng, mặt đỏ bừng lên.

“Nhưng, bản thiếu gia vẫn chưa đến mức đói khát ăn bừa!”

Anh lại bổ sung thêm một câu.

“Chuyện hôm nay, không có lần sau!”

Anh nói xong, vỗ mạnh vào mông Hoàng Ngân một cái, coi như trừng phạt

Sau đó, buông thật nhanh Hoàng Ngân ra.

Anh vừa thông thả điều chỉnh lại áo sơ mi trắng hơi nhăn, vừa có hứng thú đánh giá sắc mặt biến sắc của Hoàng Ngân.

Trêu cô, dường như đã trở thành thú vui tiêu khiển mỗi ngày của anh.

Thấy Hoàng Ngân tức giận trừng mắt nhìn mình, anh thản nhiên rời ánh mắt đi chỗ khác, ngồi vào bàn.

Ngón tay sạch sẽ gõ gõ lên mặt bàn, đột nhiên nói: “Buổi tối tám giờ, có một bữa tiệc, cô chuẩn bị chút đi.”

“Bữa tiệc gì?”

Hoàng Ngân tỏ vẻ khó hiểu.

“ICE, công ty đầu tư có hứng thú với hạng mục của công ty chúng ta, đầu tư 1500 tỷ, vụ này quan trọng thế nào không cần tôi nói nữa! Vụ này cô là nhà thiết kế chính, cho nên để đích thân cô giới thiệu, là tốt nhất! Phòng quan hệ xã hội công ty sẽ điều năm người đi, cô đi cùng bọn họ.”

Cao Dương Thành sắc bén nói xong, nhìn về phía Hoàng Ngân, thấy cô không nói gì, hỏi ngược lại cô.

“Còn có chuyện gì nữa không?”

“Chỉ có tôi cùng với phòng quan hệ xã hội đi sao?”

“Giám đốc Lý của phòng đó sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ.”

“Cho nên anh và trợ lý Lý đều không đến?”

Hoàng Ngân lần đầu tiên gặp vụ lớn thế này, không có anh, cô không có điểm tựa.

“Xem sao, tôi còn có bữa tiệc khác, nếu thời gian kịp thì có thể tôi sẽ qua đó.”

“Ồ...”

Hoàng Ngân sờ sờ mũi, hơi sụt sịt.

Vụ án lớn như thế, giao cho cô..

Lỡ đâu bị thất bại thì làm thế nào? Cô chẳng phải sẽ thành tội đồ của cả công ty sao?

Đây chẳng phải công việc ngon ăn gì!

“Không còn chuyện gì nữa thì ra ngoài!”

Cao Dương Thành hạ lệnh đuổi khách.

“Tài liệu của em...”

Hoàng Ngân chỉ vào tài liệu trên bàn anh chưa xem.

“Lát nữa quay lại lấy.”

“Vâng.”

Hoàng Ngân gật gật đầu: “Vậy em ra ngoài đây”

“Ừm.”

Hoàng Ngân ra khỏi phòng làm việc Cao Dương Thành, về phòng thiết kế, vội vàng bắt đầu thu thập những tài liệu cần dùng cho buổi tối, sau đó lại liên lạc với giám đốc bên phòng quan hệ xã hội, bàn bạc về CHƯƠNG trình cụ thể tối nay, tim đập căng thẳng giờ mới buông lỏng.

1500 tỷ...

Hiển nhiên, buổi tối hôm nay chỉ được thành công không được thất bại!

Có điều, dáng vẻ Cao Dương Thành như đã định trước, tiến trình vụ này chắc cũng đã bàn ổn rồi, chỉ cần cô đến làm báo cáo thôi!

Nếu đến bước này rồi mà còn bị cô làm hỏng thì bản thân cô không gánh vác được hậu quả.

Nhìn thì đơn giản nhưng áp lực nặng nề.

Hoàng Ngân thở một hơi, xem ra cô phải cố gắng hơn mới được!

Đúng tám giờ.

Hoàng Ngân và những người có liên quan, đúng giờ đến nhà hàng trong khách sạn bảy sao Thorngrove Manor.

“Đợi lát nữa các cô tiếp thị lên, đây không phải vụ nhỏ, chỉ cần tiếp đãi tốt tổng giám đốc Hồ của ICE, ký được hợp đồng rồi, thì không quên công sức của mọi người.”

Giám đốc Lý vẫn không yên tâm, dặn dò thêm.

Hoàng Ngân cầm tài liệu, hít sâu mấy hơi, để làm bản thân không lo lắng.

Nói thật lòng, cô rất có tự tin với trình độ chuyên môn của bản thân, nhưng cũng chỉ giới hạn trong chuyên môn bản thân, đi cùng phòng quan hệ xã hội bàn chuyện hợp đồng, cô cũng là lần đầu tiên, hơn nữa vừa lần đầu đã làm ngay vụ lớn, cô không căng thẳng, là nói dối.

“Hoàng Ngân cô đừng lo lắng, tiếp rượu những chuyện này cô không cần làm, cô chỉ cần dùng cách biểu đạt tốt nhất để trình bày rõ ràng bản kế hoạch thiết kế của cô cho tổng giám đốc Hồ nghe, để ông ấy nghe xong xúc động đến mức muốn đập tiền ra, đó mới là tốt nhất!”

Giám đốc Lý đại khái nhìn ra được sự căng thẳng của Hoàng Ngân, vội vàng trấn an cảm xúc của cô, cũng không quên dặn dò những việc cô cần làm”

Hoàng Ngân cười cười gật đầu bảo đảm: “Tôi nhất định sẽ dốc hết sức mình”

Rất nhanh, một đoàn năm người do Hồ tổng giám đốc, người đứng đầu ICE dẫn đầu có mặt ở phòng bao.

Vị này cũng giống với đại đa số với các nhân vật lớn khác, bụng phệ, cơ thể hơi béo, cười lên cả khuôn mặt bởi vì toàn mỡ nên da rúm lại thành

nếp nhăn, nhìn hơi xấu.

“Xin chào, tổng giám đốc Hồ, tôi là Đỗ Hoàng Ngân, là thiết kế chính của dự án lần này.”

Hoàng Ngân đúng mực giới thiệu bản thân với tổng giám đốc Hồ.

“Cô chính là cô Hoàng Ngân, nhà thiết kế tuổi trẻ tài cao của SSN à, lâu không gặp, trăm nghe không bằng một thấy, không tòi, không tòi...”

Tổng giám đốc Hồ tán dương nói, hai tay nắm chặt tay Hoàng Ngân, nắm một lúc lâu “Cô Hoàng Ngân đúng là vừa đẹp vừa giỏi!”

Hoàng Ngân thấy ông ta mãi không chịu buông tay, hơi ngại ngùng, hơi giãy ra, cười nói: “Tổng giám đốc Hồ đề cao tôi rồi.”

Vội vàng rút tay ra khỏi tay ông ta, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Việc của các cô ở phòng quan hệ xã hội không dễ làm nhất, bình thường thì uống rượu với các lãnh đạo thì thôi không nói, được các sếp yêu quý, có khi còn bị “chăm mút”, bị người khác chiếm tiện nghi rồi còn phải vui vẻ.

Người lặn lội trong xã hội này, muốn kiếm tiền, quả thật không dễ dàng.

Làm ngành nào cũng có những nỗi khổ riêng.

Mọi người ngồi vào bàn ăn.

“Hoàng Ngân, cô ngồi sang đây!”

Tổng giám đốc Hồ vỗ vỗ vào chỗ ghế bên cạnh, nhiệt tình gọi Hoàng Ngân sang.

Giám đốc Lý vừa nhìn đã thấy không ổn, tự mình vội vàng đến bên cạnh tổng giám đốc Hồ cười ngồi xuống, nắm chặt tay tổng giám đốc Hồ, cười nói: “Tổng giám đốc Hồ à, Hoàng Ngân không biết uống rượu, không ngồi cùng ông được.”

“Sao lại không uống được rượu? Không sao, không cần uống rượu, có ý

là được! Nào, ngồi đây...”

Tổng giám đốc Hồ vẫn không có ý từ bỏ.

“Tổng giám đốc Hồ à, chuyện này xin ngài lượng thứ cho, ngài không biết, trước đi đến đây, sếp tổng chúng tôi đã đích thân dặn dò đi dặn dò lại, trong bữa tiệc nhất định không được để Hoàng Ngân uống chút rượu nào. Ngài ấy nói là cơ thể cô ấy không khỏe, tuyệt đối không được uống rượu, nếu dám để cô ấy uống rượu trở về sẽ hỏi tội chúng tôi, cho nên, xin tổng giám đốc Hồ nể mặt chúng tôi chút? Để tôi đây bồi rượu ngài được không? Còn miễn cho cô ấy!”

Giám đốc Lý vẫn cười nói với tổng giám đốc Hồ, vừa đích thân rót rượu cho ông ta.

Hoàng Ngân nghe lời giám đốc Lý nói thì vô cùng kinh ngạc.

-----oOo-----

Chương 282: Bỗng nhiên đổi hướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lòng rất biết ơn giám đốc Lý đã giải vây cho mình, cũng kinh ngạc khi nghe miệng anh nhắc đến lời dặn dò của Tổng giám đốc Cao.

Người đàn ông ấy, thật sự đã dặn dò anh ta sao?

Trong lòng Hoàng Ngân gợi lên từng hồi sóng lăn tăn...

Có chút tin tưởng, cũng có chút nghi ngờ, nhưng cho dù thế nào, từng đợt thủy triều trong thâm tâm vẫn không chịu lắng xuống.

Đương nhiên, tâm trạng cũng dường như chưa bao giờ buồn bực khó chịu như vừa rồi.

Tổng Tổng giám đốc Hồ nghe giám đốc Lý nói như vậy, tự giác cũng hiểu được Hoàng Ngân là người thế nào.

Người phụ nữ của Cao Dương Thành, hẳn ta đương nhiên sẽ không động vào, cũng không làm khó Hoàng Ngân nữa, thoải mái mà cùng những người khác nâng ly.

Hoàng Ngân ngồi xuống chỗ đối diện hẳn ta.

Người đàn ông này vẫn luôn thích nói chuyện trên bàn rượu, một khi rượu đã uống thỏa, chuyện gì cũng có thể dễ dàng mà gõ thước quyết định.

Vì thế, chính sách mà giám đốc Lý chọn áp dụng là, uống rượu trước, nói chuyện hợp đồng sau.

Cuối cùng, uống vài ly rượu, tên họ Hồ rõ ràng đã hơi say, nói chuyện lộn xộn, sắp không rõ ai với ai nữa rồi.

Giám đốc Lý thấy vậy, vội vàng đề Hoàng Ngân báo cáo phương án thiết kế.

Bất đúng thời cơ nói chuyện đề án, tặng thêm vài nụ cười vui vẻ, hợp đồng này về cơ bản đã xử lý xong.

Hướng hồ, tên họ Hồ này căn bản luôn có đủ mục đích để đầu tư vào dự án của SSN.

“Tổng giám đốc Hồ, đây là phương án chính của công ty chúng tôi, phiền ngài xem qua.”

Hoàng Ngân đứng dậy, đưa tài liệu trong tay cho người của ICE, mỗi người một tập.

Tổng giám đốc Hồ nhận lấy, cũng không thèm nhìn, chỉ nghe một mình Hoàng Ngân bên kia giải thích, còn về việc nghe có vào hay không cũng chẳng rõ.

Chỉ biết hẳn ta ngồi ở bên kia gật đầu liên tiếp, thỉnh thoảng còn ngà ngà say mà nói với giám đốc Lý ở bên cạnh: “Cô Hoàng Ngân đúng là tài mạo song toàn...”

Đôi mắt mơ hồ ấy mang theo hơi say, không che giấu gì mà đánh giá

người Hoàng Ngân từ trên xuống dưới, ánh mắt trần trụi, đúng là loại thấp hèn bỉ ổi không kiêng kị.

Điều này làm trong lòng Hoàng Ngân ít nhiều có chút không thoải mái.

“Tổng giám đốc Hồ, tôi đã báo cáo xong rồi, ngài còn thắc mắc gì không?”

Hoàng Ngân cố gắng hết sức khiến mình trấn tĩnh lại, khóe miệng nặn ra một nụ cười thương mại, hỏi tên họ Hồ.

Tên họ Hồ kia đứng dậy, say mèm bước loạng choạng đến gần Hoàng Ngân.

“Hoàng Ngân à, Tổng giám đốc Hồ chỉ thích nghe em nói thôi! Giọng nói đó đúng là làm mèm hết cả tim anh rồi! Đến đây, uống hai ly với Tổng giám đốc Hồ...”

Tên họ Hồ này quả thật đã say rồi, say đến nỗi lời vừa rồi giám đốc Lý vừa nhắc anh ta, anh ta đã vút lên chín tầng mây rồi.

Thường nói ăn no uống say rồi sẽ tư tưởng dâm loạn, đúng là được anh ta hoàn toàn nghiệm chứng.

Mà lúc này, Cao Dương Thành đang đến tham gia một bữa tiệc khác, vẫn đang ngồi trên xe tiện tay giở lý lịch của công ty ICE ra xem.

“Trợ lý Lý, anh thấy ICE thế nào?”

Cao Dương Thành đặt lý lịch sang một bên, tùy tiện hỏi Lý Nam Vũ đang ngồi ghế đằng trước.

Lý Nam Vũ suy nghĩ một lúc, mới thành thật nói: “Nếu nói đến lý lịch của ICE, công ty cơ bản cũng bình thường, chỉ là năm năm gần đây có thành tích tốt, Hồ Minh Thành của ICE cũng được coi là nhân tài hiếm có trong giới kinh doanh đi! Chỉ là hơi háo sắc một chút...”

Lý Nam Vũ nói đến câu cuối cùng, nhin không được mà cười lên.

“Háo sắc...”

Đường nhìn của Cao Dương Thành lướt qua Lý Nam Vũ, như không cố ý mà nghiền ngẫm hai chữ này.

Ánh mắt, đột nhiên trầm xuống.

“Đối với chúng ta háo sắc chẳng phải chuyện gì xấu xa! Ít nhất cũng biết được điểm yếu của hắn ở đâu, nắm đúng chỗ rồi thì càng dễ làm việc hơn! Chẳng phải sao, hôm nay những người giám đốc Lý chọn là mấy cô gái xinh đẹp nhất của bộ phận ngoại giao đó! Tôi thấy việc lấy được hợp đồng chắc chắn không có vấn đề gì.”

Cao Dương Thành lạnh nhạt gật đầu.

Ánh mắt đặt ở ngoài cửa xe, mày kiếm thu lại, vẻ mặt phức tạp, dường như đang suy tính điều gì.

Bỗng nhiên, anh vô duyên vô cơ mà hỏi Lý Nam Vũ: “Cậu thấy Đỗ Hoàng Ngân trông thế nào?”

“A?”

Lý Nam Vũ đương nhiên không đoán được Tổng giám đốc Cao bỗng nhiên sẽ hỏi mình câu hỏi như vậy, ngần ra vài giây vẫn chưa hoàn hồn.

“Cái này...”

Câu hỏi này có phải quá khó trả lời rồi hay không?

Nếu nói đẹp, Tổng giám đốc Cao cảm thấy mình có suy nghĩ quá chủ quan với vị hôn thê của anh ấy thì phải làm sao?

Nếu nói không đẹp, Tổng giám đốc Cao anh ấy lập tức nổi giận, mình lại biết phải làm sao?

Lý Nam Vũ đúng là có hơi khó xử.

“Nói thật đi!”

Ngón tay của Cao Dương Thành gõ bừa lên đầu gối, ánh mắt thâm trầm,

quét qua Lý Nam Vũ, lạnh lẽo âm u mà nói: “Không nói thật, trừ lương.”

“...”

“Hoàng Ngân thuộc loại con gái nhỏ nhắn xinh đẹp, nói về tướng mạo, cô ấy ở bậc trung trở lên, nhưng nếu nói về khí chất, cô ấy tuyệt đối có thể đứng hàng đầu tiên, nói thế nào nhỉ, trên người cô ấy có một loại khí chất đặc biệt có thể thu hút đàn ông, nói đơn giản là...đại đa số đàn ông đều thích kiểu người như cô ấy!”

Lý Nam Vũ đã nói thật lòng.

“Phần lớn đàn ông sẽ thích người như cô ấy?”

Biểu cảm của Cao Dương Thành giống như vừa nghe được câu chuyện cười thú vị, giễu cợt cười ra tiếng: “Phần lớn đàn ông trên thế giới này chỉ có mắt nhìn như vậy?”

“...”

Lý Nam Vũ im lặng.

Thế này làm anh tiếp lời thế nào đây?

“VẬY HỒ MINH THÀNH CỦA ICE THÌ SAO?”

Nhưng Cao Dương Thành lại hỏi thêm một câu.

“Gì cơ?”

Lý Nam Vũ vẫn có chút không theo kịp tư duy của anh.

“VẬY CẬU CẢM THẤY ĐỖ HOÀNG NGÂN CÓ PHẢI LÀ KIỀU MÀ HỒ MINH THÀNH THÍCH KHÔNG?”

Cao Dương Thành nén lòng mà hỏi thêm một lần nữa.

“...”

Lý Nam Vũ kinh ngạc nhìn ông chủ của mình, lúc lâu sau, mới hỏi một

câu thăm dò: “Tổng giám đốc Cao, anh..không phải là muốn tặng Hoàng Ngân cho Hồ Minh Thành đấy chứ?”

“...”

Lần này, đôi thành Cao Dương Thành im lặng.

Thấy gương mặt đẹp trai của Cao Dương Thành càng ngày càng khó coi, cậu mới ngộ ra, tự đánh vào đầu mình: “Trời ạ! Xem cái đầu heo của tôi này!”

Cậu ta mắng một câu, mới ý thức được đại BOSS Cao nhà bọn họ đang lo lắng cho cô vợ nhỏ trên tiền tuyến.

Ngộ nhớ bị cái tên quý háo sắc Hồ Minh Thành kia lợi dụng thì sao?

Chắc chắn! Trên miệng nói Đỗ Hoàng Ngân chỗ này không tốt, chỗ kia không đẹp, trong lòng lại vẫn thương cô cực kỳ.

Tâm tư của người đàn ông này, đúng là khó đoán.

“Tổng giám đốc Cao, tôi nói một câu rất thật lòng nhé, Tôi với Hồ Hữu Thành cũng gặp nhau trên bàn rượu không ít, tửu lượng của hấn ta rất kém, uống vài ly là đã say rồi, còn phẩm chất thì...kém đến cực điểm, thấy gái là ôm, cũng không quan tâm người ta là ai!”

“Hấn ta dám!”

Gương mặt anh tuấn kia của Cao Dương Thành bỗng chốc trầm xuống.

Lý Nam Vũ không dám nói nữa.

Mày kiếm của Cao Dương Thành nhú chặt lại, tâm trạng khó chịu giấu trong đôi mắt, có thể dễ dàng nhìn ra được.

Anh nâng tay xem đồng hồ, kim đồng hồ đã chỉ tám rưỡi rồi.

Ánh mắt hơi nén xuống, suy tính vài giây, đột nhiên nói với tài xế: “Bác Trần, đổi đường, đến nhà hàng Tùng Lâm.”

Lý Nam Vũ sững sốt trước quyết định này của Cao đại BOSS, nhưng lại thấy có tình có lý.

Nhưng cậu vẫn cẩn thận dè dặt mà nhắc nhở một câu: “Tổng giám đốc Cao, bây giờ chúng ta đi đàm phán hợp đồng này...nếu đàm phán thành công, thì là hợp đồng 3500 tỷ đó, anh xem...”

Cao Dương Thành mắt kiên nhẫn mà nhíu mày: “Trợ lý Lý, từ bao giờ mà cậu trở nên lái nhai nhiều như vậy?”

Lý Nam Vũ im lặng.

Cao Dương Thành nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ, ngón tay mảnh khảnh vẫn không nhíp nhàng mà gõ nhẹ lên đầu gối.

Tốc độ gõ có hơi nhanh, thể hiện rõ ràng cảm xúc không yên trong lòng lúc này.

Mày kiếm vẫn nhíu, để lộ sự phiền muộn nóng lòng.

Anh cũng không, mình không phải không thích Đỗ Hoàng Ngân sao?

Thế mà tại sao lúc cắt cử cô đi thực hiện nhiệm vụ, vẫn dặn dò giám đốc Lý đặc biệt chăm sóc cô?

Đến nay, rõ ràng trên tay vẫn còn có một dự án lớn hơn, mà vẫn vì cái tên háo sắc Hồ Minh Thành mà bản thân mình vứt lại dự án lớn như vậy không quan tâm, đi ăn cơm cùng cô?

Cao Dương Thành nghĩ đến đây, dường như càng phiền hơn.

Ngón tay đang gõ đầu gối, tiết tấu ngày càng nhanh hơn, nâng tay nhìn đồng hồ, thúc giục tài xế: “bác Trần, nhanh một chút.”

“Được!”

Rất nhanh, chiếc xe đã dừng trước trang viên khách sạn Tùng Lâm.

Những người có liên quan đi vào đại sảnh khách sạn, được nhân viên phục vụ dẫn vào phòng ăn.

Cửa phòng ăn riêng vừa mở, đã nhìn thấy Hồ Minh Thành nắm lấy tay Hoàng Ngân sòng chét không buông: “Hoàng Ngân, ly rượu này dù thế nào em cũng phải cùng Tổng giám đốc Hồ uống hết đó.”

“Tổng giám đốc Hồ, anh đừng như vậy...”

Hoàng Ngân ngại đến nỗi không biết như nào mới phải, tay nhỏ cố gắng giãy ra khỏi bàn tay to lớn của hắn ta.

Cô vừa uống cùng hắn ba ngụm rượu trắng, nếu uống cả chén rượu này nữa, cô thật sự sẽ say mất.

“Chỉ cần em uống cạn ly rượu này, anh lập tức sẽ ký hợp đồng! Tuyệt đối không nuốt lời!”

Hồ Minh Thành một tay ôm vai Hoàng Ngân, một tay vỗ ngực mình, đảm bảo với cô.

Mùi rượu nồng nặc xộc vào khoang mũi Hoàng Ngân, cô không chịu được hơi nhả mày.

Vừa nghe hắn ta nói uống cạn ly này sẽ ký hợp đồng, lại nghĩ đến đây là hợp đồng 500 tỷ của Cao Dương Thành, mình có nên cắn răng dứt khoát uống cạn chén này không?

Nghĩ tới ở đây vẫn có các đồng nghiệp, hướng hồ, giám đốc Lý lại được Cao Dương Thành đặc biệt dặn dò, thế nên cho dù bản thân mình say rồi, chắc cũng không phải chịu tổn hại gì đâu?

Một ly rượu có thể đổi lấy một hợp đồng 500 tỷ, tính thế nào cũng thấy đáng phải không?

Đúng lúc Hoàng Ngân đang xoắn xuýt xem có nên uống ly này không, bỗng nhiên sau lưng vang lên một giọng nói lạnh nhạt.

Lạnh băng, không có độ ấm nào.

“Không làm mất nhã hứng uống rượu của các vị chứ?”

Là Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân kinh ngạc quay đầu.

Chỉ thấy anh một thân vest màu thẫm phẳng phiu, đứng ở cửa phòng, cách cô không xa.

Con người màu đen âm u thẫm thẫm như mắt ưng, hơi nhíu lại đe dọa, lạnh nhạt mà liếc nhìn cô đang cầm ly rượu...toàn thân từ trên xuống dưới, tỏa ra một cỗ khí âm u lạnh lẽo khiến người ta lạnh cả gan.

Thoáng chốc, khiến Hoàng Ngân có chút thở không nổi.

Hồ Minh Thành thấy Cao Dương Thành dường như cũng ngờ ra một chút, bàn tay đang nắm Hoàng Ngân vội vã rời khỏi tay cô.

Gương mặt béo mỡ đỏ hồng nhiên chất đầy nụ cười, nghênh đón Cao Dương Thành: “Tổng giám đốc Cao! Anh đến muộn rồi, phải tự phạt uống ba ly mới được...”

Hắn nói rồi chìa tay ra muốn bắt tay với Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành cúi đầu, lạnh nhạt nhìn qua cánh tay béo mà hắn giơ ra, lạnh nhạt nhấc khóe môi, nhưng sau đó lướt thẳng qua, đi về phía Hoàng Ngân.

Không thèm bắt tay với Hồ Minh Thành, thậm chí đến nhìn thẳng mặt hắn ta một cái cũng chẳng thèm nhìn.

Lý Nam Vũ cũng mau chóng đi theo Cao Dương Thành.

Tất cả mọi người trong phòng ăn, đều ngây cả ra.

Hoàng Ngân kỳ thật cũng không hiểu Cao Dương Thành vì sao lại có cái thái độ coi thường người khác này.

Bất giác mà nhăn mày lại.

Hồ Minh Thành càng không ngờ được Cao Dương Thành lại ra uy với mình như vậy, gương mặt đang găng gượng nụ cười đột nhiên trầm

xuống.

Không khí trong phòng ăn thay đổi đột ngột, Cao Dương Thành chẳng thèm để ý lấy một chút, đi đến bên cạnh Hoàng Ngân.

Cong người, rút vài cái khăn giấy ướt từ hộp giấy trên bàn.

Sắc mặt khó coi, nhưng động tác lại vẫn lịch thiệp, cao quý như cũ.

Không đợi cho tất cả mọi người hiểu được chuyện gì đang xảy ra đã thấy anh bỗng nâng lên cánh tay vừa nãy bị Hồ Minh Thành nắm của Hoàng Ngân, đặt vào lòng bàn tay mình, sau đó, coi như bên cạnh chẳng có ai mà lau tay cho cô.

“...”

Tất cả mọi người trong phòng ăn hít một hơi...

Thôn thức không thôi!!

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN thêm nhiều nội dung hấp dẫn!

-----oOo-----

Chương 283: Xin lỗi! Cảm ơn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bao gồm cả Lý Nam Vũ đứng đang đứng sau Cao Dương Thành.

Mà Hoàng Ngân, lại càng...

Nhìn Cao Dương Thành trước mắt mình đang cúi đầu, chuyên tâm mà lau tay cho mình, Hoàng Ngân không kịp hoàn hồn, đến hơi thở cũng không tự chủ được mà gấp gấp hơn. Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Hoàn cảnh này, có một cảm giác quen thuộc.

Còn nhớ bốn năm trước mình cùng một người đàn ông đi xem mắt, bị nắm lấy tay, anh hình như cũng như vậy nắm lấy tay cô dùng giấy lau sạch bàn tay của cô.

Nhưng trước mắt, không phải là một bữa tiệc bình thường...

Việc này liên quan đến hợp đồng 500 tỷ đó!

Lại nhìn một chút gương mặt không hiểu tại sao của Hồ Minh Thành...

“Tổng giám đốc Cao...”

Hoàng Ngân hơi rút tay lại, nhắc nhở anh.

Trong lòng lại dấy lên cảm giác ảm ám khó nói.

“Đừng cử động!”

Sắc mặt của Cao Dương Thành cực kỳ khó coi.

Anh ngẩng đầu, trừng Hoàng ngân một cái: “Thứ bản thiêu nào cũng có thể động vào em sao?”

“...”

Hoàng Ngân cắn môi, phiền muộn.

Nhưng trong lòng thì một tí tẹo tức giận cũng không có.

Có điều, Hồ Minh Thành thì không: “Tổng giám đốc Cao, lời này của anh có ý gì?”

Hắn ta dài cả mặt, chắt vát Cao Dương Thành: “Hợp đồng này, còn muốn nữa không đây? Không có thành ý như thế, vậy thì tôi thấy không cần thiết phải bàn bạc nữa!”

Cao Dương Thành lạnh nhạt mà nhếch môi, hoàn toàn không để ý Hồ Minh Thành đang làm ầm bên cạnh, sau khi lau đi lau lại tay của Hoàng Ngân năm lần, mới chịu thôi.

“Cao Dương Thành...”

Hoàng Ngân cũng gấp đến nỗi toát cả mồ hôi lạnh thay anh.

Cao Dương Thành ném giấy ướt trong tay xuống bàn, làm xong, nghiêng đầu nói với Lý Nam Vũ: “Trợ lý Lý, sắp xếp tài xế đưa mấy vị đồng nghiệp trong bộ phận ngoại giao về nhà!”

Lý Nam Vũ gật đầu: “Vâng.”

“Tổng giám đốc Cao?” Giám đốc Lý không rõ tại sao.

Cao Dương Thành cũng chẳng đáp lời, càng không thèm nhìn vào Hồ Minh Thành mặt đã trắng bệch trước mắt, nắm tay Hoàng Ngân rồi đi ra ngoài.

Hồ Minh Thành nhìn thấy liền phẫn nộ: “Các người như này là có ý gì? Gọi tôi tới kí hợp đồng mà lại như thế? Uổng công tôi có ý muốn hợp tác với mấy người như vậy!”

Lý Nam Vũ phụ trách xử lý hậu quả, hai tay cậu đẩy trước ngực Hồ Minh Thành, bước chân lùi về sau, chống lại sự tiến gần của hắn “Xin lỗi, Tổng giám đốc Hồ, SSN chúng tôi bây giờ đã không có ý định muốn hợp tác với ngài nữa rồi!”

Cử chỉ của Lý Nam Vũ, rất rõ ràng mà nói ra quyết định của Cao đại BOSS, đã không còn có thể thương lượng lại nữa rồi.

Sắc mặt Hồ Minh Thành bỗng biến đổi: “Các người đang đùa hay sao?”

Hồ Minh Thành vốn dĩ cho rằng mình là công ty đầu tư hàng đầu, bọn họ đương nhiên sẽ phải đối đãi hòa nhã với mình, cuối cùng không thể tưởng tượng được lại có cái kết cục này.

Nhưng Hồ Minh Thành lại cực kỳ không cam lòng, bởi hợp đồng này hắn có thể thu về rất nhiều lợi nhuận, nhưng bây giờ SSN bỗng nhiên đổi ý... “Xin lỗi, thái độ của Tổng giám đốc Cao chúng tôi, vô cùng nghiêm túc!”

Lý Nam Vũ cười cười, đẩy gọng kính trên sống mũi, xoay người dẫn

đám nhân viên trong bộ phận ngoại giao đi ra ngoài.

Hoàng Ngân được Cao Dương Thành đưa lên xe.

Gương mặt anh tuấn của anh cứ nặng nề mãi, sắc mặt lạnh băng, rất khó coi.

Hoàng Ngân do dự một chút, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi anh: “Tại sao tự nhiên anh lại qua đây? Còn nữa, hợp đồng bỗng nhiên lại làm thành thế này...”

Hoàng Ngân có hơi phiền não, ôm đầu: “Anh không đến chắc hợp đồng đã kí xong rồi.”

Đôi mắt Cao Dương Thành lóe lên tia sắc bén, lạnh ngắt mà xuyên thẳng vào trong mắt cô: “Ý của em là, anh đến không đúng lúc? Đã làm phiền nhã hứng uống rượu của em, hay là làm phiền em ân ái với Hồ Minh Thành?”

“Ân ái?”

Hoàng Ngân tức giận nhìn anh: “Nếu không phải vì muốn kí cái hợp đồng 500 tỷ đáng chết này cho anh, em có đến mức phải uống rượu cùng người ta, để người ta nắm tay mà không giám kêu một tiếng ư? Cao Dương Thành, rốt cục anh có lương tâm không vậy?”

Cánh môi mỏng của Cao Dương Thành mím chặt, kiên quyết nhìn vào cô, không nói.

Cao Dương Thành anh không có lương tâm?

Lẽ nào anh vớt cả bản hợp đồng 3500 tỷ để đến đây, chỉ để phá vỡ luôn cái hợp đồng 500 tỷ này?

Trừ phi anh quả thật nhàn hạ đến mức ngu luôn rồi!

Hoàng Ngân đợi Cao Dương Thành nói, nhưng mãi vẫn không thấy anh mở lời, chỉ nhìn mình chằm chằm, lúc này cô mới hoang mang mà bổ xung thêm một câu, định bụng làm dịu cái bầu không khí grom sùng sẵn sàng này.

“Em không có ý trách anh đến không đúng lúc.”

Cô giải thích: “Em chỉ là hợp đồng 500 tỷ bị hủy bỏ đi như vậy, ít nhiều cũng có chút đáng tiếc! Rượu này của em cũng coi như uống không rồi...”

Hoàng Ngân có hơi bất lực mà nhún vai, thấp giọng. “Em cảm giác như em đã làm hỏng hợp đồng này!”

Cô ngẩng đầu nhìn Cao Dương Thành trước mặt, buông thõng tay, có chút áy náy: “Xin lỗi! Còn nữa, cảm ơn anh...”

Xin lỗi vì đã làm hỏng hợp đồng.

Cảm ơn anh đã kịp thời xuất hiện, cứu cô ra khỏi hoàn cảnh quẩn bách.

Cao Dương Thành tất nhiên không ngờ tới Hoàng Ngân sẽ nói xin lỗi và cảm ơn với mình, trong chốc lát vẫn chưa lấy lại được cảm xúc.

Đôi mắt hơi nheo, lúc lâu sau, mới yếu ớt nói ra từng chữ: “Em tưởng em chỉ làm lỡ một hợp đồng 500 tỷ thôi ư?”

“Chẳng lẽ vẫn chưa hết?”

Sống lưng Hoàng Ngân lạnh toát.

Cao Dương Thành nhấc tay, xem đồng hồ trên cổ tay.

Vừa đúng lúc, Lý Nam Vũ mở cửa xe, ngồi vào ghế phó lái: “Tổng giám đốc Cao, nhân viên trong bộ phận ngoại giao đã được sắp xếp đưa về nhà rồi.”

“Ừm...”

Cao Dương Thành thở dài một tiếng, lại dặn dò. “Cậu gọi điện thoại giải thích với bên kia lí do tôi đến muộn, nói là tôi lập tức đến ngay.”

“Vâng!”

Hoàng Ngân chớp mắt, khó hiểu mà nhìn Cao Dương Thành bên cạnh.

Cao Dương Thành không để ý cô, chỉ nghiêng đầu nhìn cảnh đêm bên ngoài, sắc mặt rõ ràng đã dịu hơn lúc nãy vài phần.

Hoàng Ngân chỉ nghe được Lý Nam Vũ giải thích với bên kia qua điện thoại: “Thật sự xin lỗi, thư kí Lâm, phiền cô giải thích với Tổng giám đốc Hồng một chút, nói chúng tôi bên này hơi tắc đường, ngại quá... đúng đúng đúng, cảm ơn...”

Lúc này Hoàng Ngân mới chợt nhớ ra, Cao Dương Thành có nói buổi tối phải tới tham dự một bữa tiệc quan trọng.

Đến cả đồng 500 tỷ cũng không đích thân tham dự, nên có thể tưởng tượng ra được, bản hợp đồng này quan trọng hơn hợp đồng mà vừa nãy bọn họ đàm phán rất nhiều.

Nhưng anh chỉ vì đuổi đến bữa tiệc này mà bỏ lỡ thời gian rồi...Hoàng Ngân kéo kéo ống tay áo sơ mi của mình.

Cao Dương Thành hơi nhíu mày, dường như nhìn xuyên từ ngoài cửa sổ vào bên trong, đặt lên người cô, sâu sắc nhìn cô.

“Sao bỗng nhiên anh lại qua đây vậy?”

Sóng mắt Hoàng Ngân khẽ động, lớn gan đoán “lẽ nào anh là vì giúp em nên mới tới sao? Bởi vì anh biết Hồ Minh Thành là một tên háo sắc?”

Vấn đề này, Cao Dương Thành cũng đang muốn biết đây. Rất cục vì sao anh đột nhiên lại rút lại hợp đồng quan trọng như vậy, vội qua giúp cô.

Càng hướng hồ, anh hoàn toàn không xác định được Hồ Minh Thành có làm khó cô hay không!

Chỉ vì hai chữ “có thể” đơn giản này, mà anh lại rộng rãi đến nỗi không tiếc làm trái quy định quan trọng nhất trong kinh doanh - đúng giờ.

Cao Dương Thành hừ lạnh một tiếng: “tiện đường đi qua.”

Sau đó, quay mặt ra chỗ khác.

Hoàng Ngân biết anh đang nói dối.

Ánh mắt lay động, cố gắng giả vờ mình bình tĩnh, nhưng không dám nhìn cô, tất cả hành động và lời nói của anh đều là biểu hiện của nói dối.

Hoàng Ngân không vạch trần anh, lòng vẫn thấy ngọt ngào, chỉ ngồi đó im lặng mỉm cười.

Cao Dương Thành nghe thấy tiếng cười nhẹ của cô, nghiêng đầu liếc cô một cái, bỗng nhiên có chút ngẩn ngơ... nụ cười đó, rõ ràng không phải nụ cười đẹp nhất, nhưng dường như đã hòa vào tim anh, ở nơi trái tim hóa thành một đóa hoa rực rỡ, làm mờ đôi mắt anh, trái tim anh... Cao Dương Thành híp chặt mắt: “em vừa rồi cũng cười như vậy với Hồ Minh Thành sao?”

Cứ nghĩ đến việc cô có thể cũng cười như vậy với cái tên háo sắc đó, trong lòng lẫn lộn, cảm giác vô cùng cùng khó chịu.

“Cắt ngay nụ cười đấy của em đi!”

Anh bá đạo đến nỗi có hơi cuồng vọng.

“Lát nữa trên bàn ăn, em dám cười như thế với bất cứ ai xem!”

“...”

“Này! Cao Dương Thành, người ta cười tí thôi mà đã cản trở việc của anh rồi?”

Hoàng Ngân hơi bực, người đàn ông này có hơi bá đạo quá rồi không?

“Cười không cản trở việc gì cả, nhưng cười lên làm người khác muốn cởi quần ra, thì thành cản trở rồi!”

“...”

Lời hạ lưu vô sỉ như vậy, Cao Dương Thành lại có thể nói ra mà mặt không đỏ tim không đập.

Mà Hoàng Ngân.

Thật sự suýt nữa bị anh dọa cho hộc máu!!

Lý Nam Vũ ngồi đằng trước càng không nhịn được mà phụt cười.

Nghe thấy tiếng cười của Lý Nam Vũ, hai má đang ửng đỏ của Hoàng Ngân càng nóng hơn, cô xấu hổ mà đánh một cái lên cánh tay Cao Dương Thành: “Đây rõ ràng là vấn đề của anh, thế mà anh...còn không biết xấu hổ mà nói ra như thế...”

Hoàng Ngân cố hạ giọng nói ra câu cuối.

Cô dù sao cũng ngại bị người khác ngoài Cao Dương Thành nghe thấy.

Cao Dương Thành đưa tay qua xấu xa mà véo má cô cảnh cáo: “Lát nữa em mà dám có tin hiệu gì với bất kì một thằng đàn ông nào trong bữa tiệc, thật sự được một tên đàn ông không có mắt nhìn nào đó thích em, tôi sẽ tặng em cho hẳn lên giường luôn!”

“Anh dám.....”

Hoàng Ngân bắt lấy bàn tay đang không kiêng kị gì trên mặt mình.

Tên khốn này!

Cao Dương Thành miết mặt Hoàng Ngân đến đỏ cả lên, vẫn không quên dọa cô: “Em đoán xem anh dám không!”

Hoàng Ngân đương nhiên biết anh chỉ đang đùa cô thôi, cô tin anh ít nhất vẫn còn một chút tiết tháo.

Cao Dương Thành sờ thỏa rồi, mới buông khuôn mặt cô ra: “Thế nên tốt nhất em an phận cho anh!”

Ai ngờ vừa dứt lời, cả người Hoàng Ngân chồm lên, giống như con sư tử cái nhỏ vồ vào người Cao Dương Thành.

“Anh sờ mặt má em sờ sướng chưa...”

Cô đưa tay bắt lấy khuôn mặt đẹp trai kia của Cao Dương Thành, véo mạnh, còn mang theo nụ cười xấu xa, định trả lại anh chút thiệt thòi cô vừa chịu.

Cao Dương Thành không ngờ Hoàng Ngân sẽ công kích như vậy, gương mặt sa sầm, u ám đến có phần khó chịu.

Phải biết rằng, uy nghiêm của Cao đại BOSS trước mặt nhân viên có thể triệt để vỡ tan tành chỉ vì một cái bỗ nhào này của cô.

Cao Dương Thành đang cố gắng khống chế cảm xúc của mình.

“Đồ Hoàng Ngân, em đúng là tìm chết!”

Dám véo mặt anh!!

Cao Dương Thành cắn chặt hàm răng, mặt mòm nói, giơ tay một cái bắt lại hai tay đang làm càn của cô.

Vốn định đẩy cô ra, nhưng kết quả...

Hoàng Ngân định đặt hai tay trên ngực anh, để chống đỡ trọng lực cơ thể mình...nhưng cuối cùng, bị hai tay của anh kéo ra, cơ thể ngã xuống, cả người cô vì mất trọng lực mà trượt xuống dưới...sau đó không có báo trước mà cả gương mặt cô đập sang...

Lúc đập xuống, lực có hơi mạnh!

Rất nhanh sau đó...

Hoàng Ngân nghe thấy trên đầu vang lên, một tiếng hít hơi lạnh lẽo...

“ Đồ - Hoàng - Ngân!!”

Tên của Hoàng Ngân bị người đàn ông trên đỉnh đầu mình cắn răng từ trong miệng phun ra từng chữ.

Tư thế đó, giống như muốn xé cô ra ăn vào bụng.

Cả người Hoàng Ngân không kịp được mà run rẩy.

Ngẩng mạnh đầu lên...

Đợi đến lúc cô nhìn rõ cái thắt lưng Hermes kia, Hoàng Ngân mới đột nhiên tỉnh ngộ, giãy tiếp theo, gương mặt nhỏ của cô nóng đến đỏ hồng.

Đúng vậy!

Cô thế mà...đập vào đâu không đập, lại cứ thế, vừa vịn mà, trực tiếp đập vào cái chỗ đó đó của Cao đại BOSS anh!!!

-----oOo-----

Chương 284: Đêm nay...em xong đời rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lại nhìn mặt anh lúc đỏ lúc trắng, biểu cảm thiên biến vạn hóa: “Em... em...em không cố ý đâu...”

Hoàng Ngân đến nói cũng có hơi mơ hồ.

Nhìn gương mặt anh có hơi méo mó, Hoàng Ngân biết lần này mình đã dấy vào cái thứ không nên dấy...Gan cô tê rần, muốn bò dậy từ trên người Cao Dương Thành, giải thích: “Em thật sự không cố ý...”

Bỗng nhiên Cao Dương Thành giơ tay nắm chắc lấy eo của Hoàng Ngân, hít mạnh một hơi, trong giọng nói còn có chút khàn khàn cực kỳ không tự nhiên: “Đồ Hoàng Ngân, đêm nay...em xong đời rồi!”

“...”Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Lý Nam Vũ và tài xế Trần ở đằng trước đã giả chết từ lâu rồi, đến thờ cũng không dám thờ ra tiếng, chỉ sợ không cẩn thận một chút thôi sẽ bị Cao đại BOSS mang ra chém đầu!

Sắc đỏ trên gương mặt Hoàng Ngân đã lan đến cổ: “Em...anh...rõ ràng là do anh làm, sao lại trách em rồi, anh không véo mặt em, thì em sẽ nhào qua véo mặt anh sao?”

Hoàng Ngân thở gấp, cố gắng biện luận cho mình.

Đêm nay xong rồi...

Xong rồi là có ý nghĩa gì?

Hoàng Ngân nghĩ thôi sống lưng cũng phát lạnh.

Cao Dương Thành lạnh lùng cắn môi, cuối cùng cũng thả eo cô ra, khàn giọng nói một câu: “Đợi lát nữa ra rồi mới xử lý em...”

Nói xong, chiếc xe đã dừng trước một nhà hàng.

“...”

Hoàng Ngân lúc đó chỉ thấy sững sờ, tư duy loạn hết cả lên, hai má càng nóng đỏ như có ngọn lửa đốt vậy.

Bữa tiệc này thoải mái hơn bữa tiệc vừa nãy với Hồ Minh Thành nhiều.

“Tổng giám đốc Cao, rất vui được gặp rất vui được gặp!”

Cao Dương Thành đi vào, tất cả mọi người trong phòng ăn bao gồm cả ông chủ Hồng đều hoan nghênh.

“Tổng giám đốc Hồng, đã lâu không gặp, ngài vẫn khỏe chứ!”

Cao Dương Thành mỉm cười bắt tay với Tổng giám đốc Hồng.

“Đã lâu không gặp! Mau mau, vào ngồi...”

Tổng giám đốc Hồng mời tất cả mọi người ngồi.

Nhìn thấy Hoàng Ngân bên cạnh Cao Dương Thành, anh hồ nghi hỏi:

“Vị này là?”

Người bên cạnh Cao Dương Thành anh gần như đều đã được gặp, nhưng

gương mặt xa lạ của Hoàng Ngân, anh đương nhiên không biết.

“Đỗ Hoàng Ngân, nhân viên của bộ phận ngoại giao chúng tôi.”

Cao Dương Thành đơn giản giới thiệu Hoàng Ngân với Tổng giám đốc Hồng.

Hoàng Ngân vừa cười, định đưa tay qua lịch sự bắt tay với Tổng giám đốc Hồng, đã mơ hồ cảm thấy một cỗ khí lạnh từ bên cạnh đánh đến.

Nghiêng đầu nhìn, là ánh mắt cảnh cáo của Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân hậm hực mà xoa xoa đôi tay mình, nụ cười trên khóe môi cũng thu lại vài phần, cúi đầu xuống.

Mọi người ngồi vào chỗ, trên bàn ăn không tránh khỏi việc uống rượu nói chuyện say sưa.

Giám đốc lần lượt mời rượu từng người của bên Cao Dương Thành, lúc đến lượt bên Hoàng Ngân, còn chưa đợi Hoàng Ngân nâng chén rượu lên, đã bị cánh tay của Cao Dương Thành chặn lại.

“Tổng giám đốc Hồng, lượng thứ một chút, vị nhân viên này của tôi không giỏi uống rượu lắm. Vừa uống vài chén trong một bữa tiệc khác, đã say mềm rồi...”

Cao Dương Thành đích thân giải vây cho Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân chớp chớp mắt, nhìn anh.

Trên gương mặt đẹp trai sáng sủa ấy, vẫn giữ một nét cười nhàn nhạt.

Khóe miệng xinh đẹp của Hoàng Ngân hơi cong cong.

Tên này vừa nảy trên xe còn tức giận hằm hằm với mình, nhưng lúc gặp chuyện, anh vẫn là Cao Dương Thành – người đầu tiên luôn đứng che chắn trước cô!

Cảm giác được người ta cẩn thận bảo vệ này, thật tốt!

“Tổng giám đốc Cao, tấm lòng thương nhân viên này chúng ta là những người làm ông chủ có thể hiểu, nhưng ly rượu này cũng không thể để đó được đúng không? Cũng phải có người uống thay mới được!”

Cao Dương Thành cười cười, cầm ly rượu: “Vây ly rượu này, Cao mỗ tôi xin được uống trước!”

Anh nói xong, tao nhã mà uống hết chén rượu trong một hơi.

Bữa tiệc vẫn diễn ra, mọi người đã uống không ít, duy chỉ có Hoàng Ngân không dính một giọt rượu nào.

Cao Dương Thành không cho phép.

Có thể ngăn được đã ngăn cho cô rồi, không ngăn được thì uống giúp cô.

Hoàng Ngân trong lòng âm áp, cũng rất đau lòng.

Mấy lần cô nhỏ giọng sát đến bên khuyên anh: “Anh uống ít rượu thôi, dạ dày không tốt thì đừng cố quá.”

Lúc ấy, Cao Dương Thành sẽ nheo nheo đôi mắt, cười nhìn cô: “Cứ lái nhai miết, giống như cô vợ nhỏ vậy...”

“...”

Hoàng Ngân cảm thấy anh có dấu hiệu say rượu rồi.

Ăn cơm xong, đi ra khỏi nhà hàng, đã là 11 giờ rồi.

Lúc tài xế lái xe trở bọn họ về nhà, đã gần 12 giờ đêm, người trong nhà đều đã ngủ say.

Hoàng Ngân tưởng Cao Dương Thành say lắm, nhưng cuối cùng ý thức của anh vẫn luôn tỉnh táo.

Hoàng Ngân đỡ anh lên lầu: “Anh tắm trước đi, em đi giúp anh làm bát canh giải rượu...”

Đỡ anh vào phòng ngủ, đặt anh ngồi trên xô – pha, Hoàng Ngân xoay

người chuẩn bị ra ngoài, nhưng bỗng bị Cao Dương Thành giơ tay kéo lại, cả người không phòng bị mà bị anh kéo ngồi lên đùi anh.

Hoàng Ngân nhìn vào đôi mắt đầy vị say của anh, gương mặt đỏ lên, giãy giụa một chút: “Anh làm gì vậy?”

Cánh tay dài có lực của anh vòng qua vòng eo nhỏ của cô.

Con người mị hoặc nhúu lại thành một đường mỏng mê người, nheo mắt nhìn Hoàng Ngân, ánh mắt như lửa đốt: “Chuyện hôm nay, em thấy anh phải xử lý em như nào mới được?”

“...”

Hoàng Ngân bắt lực, giả ngốc: “Chuyện gì vậy?”

“Chuyện em đập anh đau!”

Cao Dương Thành nói, vẫn không quên chuyển ánh mắt mình xuống bên dưới, nhìn không kiêng kị gì, lại chuyển qua nhìn Hoàng Ngân, nhúu mày, nắm cầm cô, hừ nhẹ một tiếng: “Hử?”

Thanh âm ngân dài, tạo cảm giác quá xấu xa, khiến trái tim của Hoàng Ngân không nhìn được mà hơi bập bênh.

Trên má dâng trào những đọt ửng đỏ, giải thích: “Không phải đã nói với anh rồi, là em không cố ý rồi sao?”

“Em làm đau anh, là sự thật!!”

Cao Dương Thành siết chặt eo cô, cười một tiếng: “nhìn không ra, người tuy nhìn như thế, nhưng ôm vào cảm giác hình như cũng không tệ...”

Hoàng Ngân không vui lòng mà đánh một cái lên tay anh: “Tổng giám đốc Cao, anh như vậy rất dễ khiến người khác nghĩ rằng anh đang dần dần bị em mê hoặc đó...”

Cao Dương Thành cười châm biếm: “Mê hoặc? Chỉ dựa vào em sao?”

Hoàng Ngân ngoài cười trong không cười. “Nếu không phải, vậy bây giờ

anh đang làm cái gì?”

Cao Dương Thành bỗng nghiêng người một cái, đè Hoàng Ngân xuống xô pha.

-----oOo-----

Chương 285: Tôi đi mua

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm nay là bữa ăn liên hoan đầy náo nhiệt của bạn thân.

Cái gọi là bữa ăn liên hoan, thực ra là một bữa tiệc nướng gia đình cao cấp.

Nơi mở tiệc đương nhiên là sân biệt thự của Cao Dương Thành.

Mà những người bạn được mời tới, thực ra cũng chỉ có Vũ Phong và Trần Sam mà thôi.

Người nhà đương nhiên là Cao Dương Thành, Hoàng Ngân và Dương Dương, còn có Trần Lan, Cao Lâm Tuấn với bác Tần.

Chiếc bàn vuông dài sáu mét, dải khăn trải bàn ca rô màu xanh, bên trên bày biện những miếng thịt tươi đã được ướp sẵn, cùng với rau xanh, hoa quả,... Thức uống đủ màu với rượu đặt ở một bên.

Bên trong những ly cao lỏng lạnh, đồ đầy các loại rượu đỏ trắng đủ màu sắc, những thứ nên có đều có đủ.

Hoàng ngân và bác Tần vẫn ở trong phòng cắt hoa quả, chuyển ra ngoài.

Cao Dương Thành đi theo sau, giúp đỡ cô.

Vũ Phong và Thùy Sam ngồi trước bàn ăn, đang chơi với Dương Dương.

Trần Lan và Cao Lâm Tuấn đứng trước bếp nướng nướng thịt dê cho cả nhà.

Cả sân nhà tràn đầy tiếng cười, vô cùng vui vẻ.

Hoàng Ngân đặt từng đĩa hoa quả đã cắt lên bàn: “Đây đều là hoa quả tươi xanh em hái trong vườn hôm qua đó, ăn nhiều chút.”

Hoàng Ngân vừa nói, Cao Dương Thành đã ôm eo cô từ phía sau, giơ tay nhón lấy một quả dâu tây đưa vào miệng mình.

“Dâu tây quét bơ, vị không tồi.”

Anh nhận xét.

“anh lấy một chút đưa cho dì Trần thử xem...”

Anh nói rồi cầm đĩa hoa quả định đi.

Hoàng Ngân vội vã ngăn lại: “Anh quay về! Đừng qua đó...”

“Sao vậy?”

Cao Dương Thành khó hiểu nhìn Hoàng Ngân.

Vũ Phong buồn cười nhìn anh: “Anh đến cái này cũng quên rồi?”

“Tôi nên nhớ cái gì à?”

Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân một lúc, lại nhìn ba cùng Trần Lan đang nướng ở trước bếp nướng một chút.

Sau đó, hai mắt mở to: “Mọi người đừng nói với tôi, hai người họ đang yêu nhá?”

“...”

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN thêm nhiều nội dung hấp dẫn!

Chương 286: Là vợ không phải là em gái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân tức giận đến mức trực tiếp giơ tay vỗ vào trên đầu của anh: “Cái đầu này của anh đúng là vô dụng, không bằng cắt nó xuống đi! Điều nên nhớ thì chẳng nhớ được chút nào cả!!”

Cao Dương Thành nắm lấy bàn tay càn quấy của Hoàng Ngân và bẻ nó ra sau lưng cô, sau đó ngang ngược chặn cô ở bên mép bàn, ghé sát tới gần cô và nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đỗ Hoàng Ngân, anh đã không ít lần cảnh cáo em là không được phép đập loạn vào đầu đàn ông rồi cơ mà!!”

"Em đập cũng đập rồi, anh muốn làm gì??"Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Cho dù Hoàng Ngân bị anh ép tới cũng không quên ưỡn ngực, đứng song song với anh mà hoàn toàn không tỏ ra thua kém: “Anh dám đánh em sao? Mẹ em đang nhìn đấy! Con trai của em cũng đang ở đây. Anh dám động vào một sợi tóc của em thì xem thử hai người bọn họ có liều mạng với anh không!!”

Thật tốt khi có mẹ có con, ít nhất khi bị người ta bắt nạt còn có chỗ dựa, không phải sao?

"Ba, rõ ràng là hai người đang nói chuyện yêu đương mà?"

Cuối cùng...

Con trai bảo bồi ngồi trước bàn nói một câu có lương tâm.

Tiểu Dương Dương cầm cái nĩa bạc gõ lên bàn một cái và nói với vẻ không hài lòng: “Ba mẹ đề lên hoa quả của con rồi kìa!! Hai người muốn nói chuyện yêu đương thì đi vào trong mà nói, đừng quấy rầy Dương Dương ăn chứ!”

Vũ Phong và Thùy Sam ghé mặt ở trên bàn và ôm bụng cười to.

"..."

Cao Dương Thành lập tức thả Hoàng Ngân đang bị mình ép phía dưới ra.

Anh thò tay nhéo vào gương mặt tròn trịa của cậu con trai: “Đồ tham ăn!!”

Tất cả mọi người đều bị hai người bọn họ chọc cho phì cười.

Hoàng Ngân cũng ngồi xuống bên bàn: “Vũ Phong, anh thấy có nên đưa người này đi chụp CT não gì đó không vậy? Anh nói xem, sao anh ấy cái gì cũng nhớ mà chỉ không nhớ những gì có liên quan tới tôi chứ?”

Cao Dương Thành ngồi sát bên cạnh Hoàng Ngân và ghé sát vào tai cô và trả lời: “Điều này chỉ có thể chứng minh trong lòng anh, em vốn chẳng là gì cả...”

Hoàng Ngân tức giận, tiện tay nhét quả táo mình đã cắn chỉ còn một nửa vào trong miệng anh: “Cao Dương Thành, anh không làm bản thân trở lại trước đây thì em sẽ thu dọn quần áo rời đi đây!!”

Trước đây, cho dù Cao Dương Thành cũng có lúc độc mồm độc miệng nhưng ít ra sẽ không cố ý nói những lời khó nghe như vậy để kích thích cô?

Vừa nghe Hoàng Ngân nói vậy, gương mặt Cao Dương Thành hoàn toàn trầm xuống: “Vậy ý của em là em thích Cao Dương Thành lúc trước chứ không phải là anh bây giờ sao?”

"Đây chẳng phải là lời vô nghĩa sao?"

Hoàng Ngân trả lời anh mà thậm chí không hề suy nghĩ.

Gương mặt đẹp trai của Cao Dương Thành chẳng khác nào lúc trời mưa xối xả, anh lạnh lùng nhếch mép nói: “Đồ Hoàng Ngân, vậy em đừng có nằm mơ nữa!! Cả đời anh cũng sẽ không để cho mình nhớ ra em đâu!! Em không yêu thì cút đi!!”

Anh nói xong liền đứng dậy và đi thẳng vào trong nhà.

Để lại Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn bóng lưng của anh hồi lâu mà vẫn

chưa thể tỉnh táo lại được.

"Đây... đây là chuyện gì vậy?"

Hoàng Ngân chớp chớp mắt và nhìn về phía Vũ Phong và Thùy Sam đối diện.

Thùy Sam nheo mắt lại: "Chị Hoàng Ngân, sao em có cảm giác như... thầy Cao đang ghen vậy?"

"Ghen à??"

Hoàng Ngân và Vũ Phong đều lộ ra vẻ mặt nghi ngờ nhìn cô ấy.

"Ghen với ai ạ?"

Người hỏi những lời này chính là Dương Dương – cậu con trai nhỏ nhà bọn họ.

"Thầy ấy ghen với bản thân! Không, nói đúng ra là ghen với thầy ấy trước đây..."

"..."

Hoàng Ngân hoàn toàn câm nín rồi.

Nói vậy là có ý gì?

"Ý của cô là anh hai mất trí nhớ vẫn yêu Hoàng Ngân, nhưng chị ấy lại thích anh hai khi không mất trí nhớ sao? Không phải cả hai đều là anh ấy à?"

Vũ Phong cũng bị bọn họ làm cho hồ đồ rồi.

"Cho dù đều là thầy Cao nhưng thầy ấy đã mất đi trí nhớ nên không biết trước kia mình thế nào. Hơn nữa, trước kia thầy ấy không mất trí nhớ rất thương chị Hoàng Ngân, nào có ý bắt nạt chị ấy như bây giờ chứ? Rõ ràng đã yêu còn có ý mượn cớ sinh sự."

Thùy Sam giải thích cho Vũ Phong và Hoàng Ngân nghe.

Sau khi Hoàng Ngân nghe Thùy Sam giải thích xong, không ngờ trong lòng lại không nhịn được mà lên mừng trộm.

Cô ngắt quả dâu tây nhỏ và bỏ vào trong miệng mình, nói nghe không rõ ràng: “Các người không biết chứ, Cao Dương Thành kiêu ngạo tám năm trước kia còn đáng ghét hơn bây giờ nhiều...”

"..."

Hoàng Ngân nói không sai. Thái độ của Cao Dương Thành đối với cô bây giờ đã coi như là tận tình tận nghĩa rồi.

Nghĩ lại tám năm trước, khi cô theo đuổi anh thì đơn giản là... mắt cao hơn đầu!!

Tám năm trước, Cao Dương Thành nói thêm với Đỗ Hoàng Ngân một câu cũng cảm thấy... nhục nhâ!

Nhưng người phụ nữ ngu ngốc Hoàng Ngân này lại đồ kẻ kiêu ngạo đáng ghét đến mức mãi cũng không tỉnh táo lại được.

Tay của Tiểu Dương Dương cũng thò vào khay đựng dâu tây và tổng kết: “Mẹ con từ trước đến nay đều là một người thích tự ngược.”

Cậu bé vừa nói xong, bàn tay còn chưa kịp cầm vào quả dâu tây đã bị Hoàng Ngân đập cho rơi xuống. Một giây tiếp theo, cô rút cái khay từ dưới bàn tay của con trai ra: “Các người cứ từ từ ăn đi. Tôi vào trong rửa dâu tây đã.”

Sau đó, cô cầm cái khay đầy dâu tây và đi vào trong phòng.

Tiểu Dương Dương đặc biệt không vui bĩu môi: “Trọng sắc khinh con!”

...

Khi Hoàng Ngân đi vào trong phòng, Cao Dương Thành đang ngồi một mình với vẻ mặt không cảm xúc.

Hoàng Ngân cầm một quả dâu tây đưa về phía anh.

Sau đó, cô ngồi xuống bên cạnh anh: “Anh làm gì vậy? Sao anh lại ngồi ở đây một mình khó chịu chứ?”

Cô nói xong lại cầm một quả dâu tây đưa tới bên môi Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành liếc nhìn quả dâu tây đỏ mọng bên môi mình và có hơi do dự, cuối cùng vẫn mở miệng ngậm nó vào trong miệng.

Cảm giác thanh thanh ngọt ngọt, còn thoang thoang mùi thơm. Ngon quá... Hoàng Ngân cũng ngắt một quả bỏ vào trong miệng mình.

Qua cửa sổ, ánh mắt cô nhìn hai người lớn tuổi dè dặt đang đứng ở trước vỉ nướng.

"Em hi vọng hai người bọn họ có thể cưới nhau.."

Hoàng Ngân lẩm bẩm, chân mày nhíu lại và than thở: “Em thấy dường như hai người bọn họ đã chờ đợi ngày này hơn nửa đời người rồi.”

Cao Dương Thành nghiêng đầu nhìn cô.

Anh cứ nhìn chăm chăm vào cô như vậy.

"Anh nhìn em làm gì?"

Hoàng Ngân cũng nghiêng đầu nhìn về phía anh.

Ngực Cao Dương Thành phập phồng kịch liệt: “Nếu như anh không mất trí nhớ thì sao? Em còn có thể nghĩ như vậy nữa không?”

"Anh có ý gì?"

Hoàng Ngân không hiểu, chớp chớp mắt.

"Sau khi ba anh và mẹ em cưới nhau, vậy quan hệ giữa chúng ta là gì? Là anh em à?"

Anh tự nhiên trở nên kích động.

"Nếu anh không mất trí nhớ thì chắc em sẽ không do dự khi nghĩ tới chuyện kết hôn với anh, đúng không? Nhưng bây giờ anh mất trí nhớ nên em mới thay đổi suy nghĩ chứ gì?"

Hoàng Ngân nhìn thấy anh vô cùng tức giận như vậy, không hiểu sao cô lại muốn cười.

Cao Dương Thành rõ ràng không nhớ được giao hẹn giữa bọn họ, nhưng Hoàng Ngân không định nói cho anh biết ngay.

Cô dự định trêu đùa với anh một lát.

"Ồ..."

Hoàng Ngân gật đầu chứ không phủ nhận và nhét một quả dâu tây vào trong miệng của mình. Cô cắn quả dâu tây làm nước dâu tây tràn ngập trong miệng... Thơm quá.

"Dù sao anh cũng không muốn kết hôn với em còn gì? Hai ngày nay, em đã suy nghĩ rõ ràng rồi. Nếu anh không thích em, em thấy mình không cần thiết phải tiếp tục quấn quýt lấy anh. Hơn nữa, sau khi anh mất đi trí nhớ còn đối xử với em tệ như vậy, hình như em đã không còn thích anh như trước đây nữa! Lại nói, hai chúng ta không cưới thì tạo điều kiện cho ba anh và mẹ em cũng xem như là một việc tốt mà, anh thấy có đúng không?"

Hoàng Ngân chớp chớp mắt và nhìn anh với vẻ mặt vô tội lại hiền hòa.

"Cũng bởi vì anh mất đi ký ức cho nên em mới không thích anh như trước đây sao?"

Gương mặt đẹp trai của Cao Dương Thành đã trầm xuống tới cực điểm rồi: "Đỗ Hoàng Ngân, em gọi thế là yêu à?"

"Bất kể có phải là yêu hay không thì anh cũng đâu có để ý tới, vậy anh rầu rĩ nhiều như vậy làm gì?"

Hoàng Ngân phóng khoáng an ủi anh, cuối cùng còn không quên than thở một câu: "Về sau anh đi con đường đầy ánh sáng của anh, em đi cầu gỗ của mình. À... Không đúng, về sau chúng ta vẫn phải sống chung với

nhau đấy. Chờ sau khi ba anh và mẹ em cưới nhau thì chúng ta vẫn tính là anh em mà... Nhưng Dương Dương phải tính thế nào đây? Nó nên gọi anh là cậu hay là ba thì tốt hơn nhỉ? Nếu không, vẫn nên gọi là cậu đi. Như vậy ít nhất sẽ không ảnh hưởng tới việc anh cưới lần thứ hai, đúng không?"

Hoàng Ngân một mình huyên thuyên, căn bản không quan tâm tới gương mặt đẹp trai của Cao Dương Thành đã nhanh chóng thay đổi từ trời đầy mây chuyển thành mưa xối xả, lại chợt biến thành băng tuyết.

"Đồ Hoàng Ngân, em còn dám nói thêm một câu..."

Vẻ mặt Cao Dương Thành đầy dửng dưng và nghiêng răng nghiêng lợi, rõ ràng như muốn ăn Hoàng Ngân vào trong bụng.

"Thêm câu nào?"

Hoàng Ngân vẫn không sợ chết mà đón gió xông lên.

Trên mặt cô còn hiện ra nụ cười vô tội: "Cậu gọi là cậu à? Hay chúng ta tính là anh em... A a..."

Hoàng Ngân còn chưa kịp nói xong, Cao Dương Thành đã nghiêng người lại gần và hung hăng hôn lên môi cô.

Anh ngang ngược cạy hàm răng của Hoàng Ngân ra, mạnh mẽ chiếm lấy khoang miệng của cô và hút đi từng mùi vị chỉ thuộc về cô... Mùi dâu tây thơm ngát quanh quần giữa răng môi của hai người, mùi thơm lan tràn kéo hai trái tim chậm rãi tới gần nhau.

Hoàng Ngân không biết bị Cao Dương Thành hôn bao lâu, mãi đến khi cô cảm giác không thở nổi nữa thì anh mới thở hổ hển rời khỏi đôi môi của cô.

"Đồ Hoàng Ngân..."

Anh gọi tên cô.

Hơi thở anh nặng nề, trong đôi mắt rõ ràng phủ thêm sự ham muốn.

Đôi mắt anh sáng rực nhìn sâu vào trong mắt của Hoàng Ngân, nhưng giọng điệu vẫn có chút chán nản: “Em thấy có anh em nào hôn nhau chưa?”

Hoàng Ngân chớp chớp mắt: “Hai chúng ta không phải là vậy sao?”

"..."

Cao Dương Thành cảm thấy ngực của mình nghẹn lại đến không thể thở được.

"Hai chúng ta không phải vậy!!"

Cao Dương Thành lớn tiếng sửa lại lời của cô: “Hai chúng ta không phải là anh em. Hơn nữa, anh cũng không thể chấp nhận kiểu phụ nữ như em làm em gái được!!"

"Này!! Em là kiểu phụ nữ nào chứ?"

Lời nói này vừa nói xong...

"Nói chung!!"

Cao Dương Thành chỉ vào mũi cô và cảnh cáo: “Anh không thể chấp nhận một người phụ nữ có thể để móng trần lắc lư ở trước mắt mình làm em gái được!!"

"..."

Hoàng Ngân biết anh nói tới đêm kinh nguyệt trước đây của mình...

Nhưng anh cũng không cần thiết... nói ra như thế chứ?

Gương mặt Hoàng Ngân đỏ bừng và há miệng muốn cắn ngón tay của anh, nhưng lại bị anh nhanh tay rút lại: “Em là chó à?”

"Cao Dương Thành, anh nói xem tại sao anh lại phiền như thế chứ? Em muốn làm vợ anh thì anh nói chớ mắt em. Bây giờ em muốn làm em gái nhưng anh lại không vui! Vậy rốt cuộc anh muốn kiểu gì đây?"

Cao Dương Thành vỗ vào đầu cô: “Làm mẹ của con anh mà em dám bảo nó gọi anh là cậu, em chết chắc rồi!!”

Trong lòng Cao Dương Thành vẫn còn sợ hãi nên cảnh cáo Hoàng Ngân với vẻ mặt nghiêm túc, làm cho cô nhin không được mà bật cười.

Nhưng cô không định dễ dàng buông tha cho người đàn ông xấu xa này.

"Anh đúng là khôn kiếp! Anh bảo em làm mẹ của con anh nhưng bản thân anh lại không muốn chịu trách nhiệm, đúng không?"

Hoàng Ngân giống như thảo phạt anh, vừa nói vừa tới gần anh và ép lên trên người anh chặt vắn.

Cao Dương Thành quyết định thò tay ra nắm lấy eo nhỏ của Hoàng Ngân, khiến cho cô không thể nào nhúc nhích được.

-----oOo-----

Chương 287: Giống như giấc mơ vậy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một bàn tay khác kéo cánh tay nhỏ của cô xuống: “Lúc em nói chuyện rất thích chỉ tay vào người khác sao?”

"Vậy anh đừng có trốn tránh vấn đề của em nữa!"

"Em muốn anh chịu trách nhiệm thế nào?"

Cao Dương Thành khóa bàn tay không an phận của cô ra sau lưng và hỏi.

"Em muốn thế nào thì có thể làm như thế sao?"

Hoàng Ngân chớp chớp mắt và hỏi với vẻ chờ mong.

"Đương nhiên... không thể!"

Cao Dương Thành đập nát sự chờ mong của cô mà không hề thương tiếc.

"..."

Thật ra Hoàng Ngân đã đoán trước rồi, không phải sao?

"Vậy anh muốn chịu trách nhiệm với em thế nào?"

Hoàng Ngân không trả lời mà hỏi ngược lại anh.

Cao Dương Thành nhướn mày: "Cho em một khoản tiền?"

Hoàng Ngân nhất thời chỉ cảm thấy nghẹn lời, hận không thể tát vào gương mặt đẹp trai lại kiêu căng của anh: "Ai thèm mấy đồng tiền dơ bẩn của anh chứ!! Cao Dương Thành, anh muốn chờ tới khi nào mới nhớ lại tất cả quá khứ chứ? Thật không thể không đánh anh vài cái đực!! Anh có biết bây giờ anh thật sự chẳng khác gì tám năm trước hay không hả!!"

"Thật sao?"

Cao Dương Thành không để ý cười: "Nhưng tám năm trước, không phải em vô cùng yêu anh sao?"

Chà chà!! Bạn đã từng nhìn thấy người đàn ông nào không biết xấu hổ như vậy chưa?

Hoàng Ngân không định tiếp tục tranh cãi với anh nữa: "Anh thả em ra!! Bây giờ, em không muốn nói thêm với anh bất kỳ một câu nào nữa!! Anh tránh ra..."

Hoàng Ngân quả thật có hơi tức giận.

Cao Dương Thành không những không nhường, bàn tay ôm Hoàng Ngân còn không hề có ý thả lỏng.

"Em tức giận sao?"

Cánh tay anh hơi dùng sức làm cho Hoàng Ngân càng dính sát vào trên ngực của mình.

Hoàng Ngân giãy giụa: “Anh định dùng tiền đuổi em đi thì đừng có động tay động chân với em!”

"Ồ, ý của em là không dùng tiền thì có thể động tay động chân với em sao?"

"..."

Hoàng Ngân chán nản trừng mắt với anh và quyết định không giãy giụa nữa: “Thế anh rốt cuộc muốn thế nào?”

"Đúng là đùa một chút cũng không đùa nổi..."

Cao Dương Thành néo cằm của Hoàng Ngân: “Anh chỉ đùa với em thôi!”

Hoàng Ngân đập mấy cái lên trên ngực Cao Dương Thành, đánh mạnh tới mức làm anh liên tục ho khan vài tiếng: “Cô gái này..."

"Con người anh không biết nói đùa thì đừng có nói nữa!! Trò đùa nát này chẳng buồn cười tí nào đâu!!"

Hoàng Ngân bĩu môi với vẻ không vui, hai bàn tay trắng vẫn còn tàn sát bừa bãi trên người anh.

Cao Dương Thành giữ chặt lấy bàn tay không an phận của cô: “Chúng ta nên cố gắng thảo luận việc chịu trách nhiệm về em và con, dùng miệng!”

Cuối cùng, anh còn bổ sung thêm hai chữ.

Lúc này Hoàng Ngân mới phát hiện ra mình hình như đã thật sự trở nên thô lỗ.

Đương nhiên, không thể trách cô về điều này được, chỉ có thể trách người này lần nào cũng đùa đến mức làm cô phát điên mới thôi.

"Được rồi..."

Thái độ Hoàng Ngân mềm mỏng hơn, cô ngồi thẳng người dậy: “Anh

nói đi, em nghe đây."

"Em hãy cho anh chút thời gian!"

Anh nói.

Hoàng Ngân nhìn anh với vẻ không hiểu.

"Em cho anh chút thời gian để tiếp nhận sự tồn tại của em."

Cao Dương Thành bổ sung.

Thấy mắt Hoàng Ngân tối lại, anh vội vàng nói tiếp: "Anh hi vọng em có thể hiểu được, anh là một người bệnh mất trí nhớ. Ở trong cuộc sống của anh, em tồn tại chẳng khác nào một người xa lạ vậy mà em lại đột nhiên... bảo anh cưới em. Cho dù anh không ghét em nhưng dù sao đây cũng là hôn nhân, anh cũng nên có quyền được thích ứng chứ?"

Cho dù Cao Dương Thành nói rất khó nghe nhưng Hoàng Ngân phải thừa nhận những lời anh nói... đều là sự thật!

Mình thật sự giống như người xa lạ đối với anh.

Vô duyên vô cớ phải cưới một người xa lạ làm vợ thì quả thật không thể nào nói nổi!

Anh muốn có thời gian thích ứng cũng không có gì đáng trách cả.

"Vậy anh muốn thích ứng thế nào?"

Hoàng Ngân hỏi anh.

Cô cắn một quả dâu tây và muốn dùng vị thanh ngọt của nó để che dấu chút chua xót, khổ sở trong lòng.

Cao Dương Thành hình như hơi do dự.

Một lúc lâu sau, anh mới nói: "Em hãy làm bạn gái của anh đi!"

"Cái gì?"

Hoàng Ngân gằn như tưởng mình đã nghe nhầm.

Cô chớp chớp mắt rồi tròn tròn mắt nhìn Cao Dương Thành với vẻ không dám tin: “Anh vừa nói gì?”

"Anh nói là em hãy làm bạn gái anh!"

Cao Dương Thành không ngờ nhần nhẹn lặp lại một câu.

Nhưng Hoàng Ngân còn chưa kịp mừng rỡ lại nghe Cao Dương Thành bổ sung thêm: “Anh chỉ muốn chúng ta tạm thời thử đã! Nếu như anh có thể tiếp nhận được em làm người yêu và còn ở chung vui vẻ, vậy chúng ta có thể... làm vợ chồng. Em thấy thế nào?”

Cho nên...

Nói cho cùng, anh không phải bảo cô làm bạn gái của anh vì yêu cô, mà chẳng qua chỉ bởi vì... thử thôi sao?

Thử xem giữa bọn họ rốt cuộc có thích hợp không?

"Nếu như không thích hợp thì chúng ta chia tay, đúng không?"

Hoàng Ngân hỏi anh, trong giọng nói bất giác lộ ra chút buồn bã.

Khóe miệng Cao Dương Thành khẽ nâng lên: “Sao thế? Em không có lòng tin vào chính mình à?”

"Không phải!"

Hoàng Ngân cười và thò tay vỗ nhẹ vào gương mặt đẹp trai của anh, cố ý trêu anh: “Anh dễ theo đuổi hơn trước đây nhiều!”

Cao Dương Thành nheo mắt và đôi môi mỏng đang mím lại đã vô thức hơi cong lên. Anh nắm tay cô và đặt ở trong lòng bàn tay mình, cố ý nhíu mày nhìn cô với vẻ bất mãn: “Trước đây em cũng không rụt rè như thế sao?”

Hoàng Ngân nhét một quả dâu tây vào trong miệng anh: “Được lợi lại

còn khoe mẽ!"

Cô nói xong liền đứng lên: "Đi thôi, bên ngoài còn mấy người khách đấy! Anh cứ ngồi ở bên trong thì còn ra thể thống gì nữa chứ."

"Bên ngoài đều là từng đôi từng cặp, chúng ta ra ngoài chẳng phải là phá hỏng phong cảnh sao..."

"Anh thôi đi! Con trai anh đang làm một cái bóng đèn lớn ở bên ngoài rồi! Người phá hỏng phong cảnh nhất phải thuộc con mới phải!"

Quả nhiên, thằng nhóc ham ăn Hường Dương kia lúc thì lao vào giữa Vũ Phong và Thùy Sam, một lúc lại chạy tới bên cạnh ông nội và bà ngoại của mình đòi ăn thịt nướng.

"Anh thấy mình cần thương lượng với Vũ Phong, bảo cậu ấy và Thùy Sam nhanh chóng sinh ra một cô con dâu nhỏ mới được!"

Cao Dương Thành nói rất nghiêm trang, sau đó nhón lấy một quả dâu tay trong khay của Hoàng Ngân rồi bước nhanh ra sân.

Hoàng Ngân không biết phải nói gì nữa.

Cô con dâu nhỏ à? Anh làm ba mà quan tâm tới con trai như vậy có phải là quá sớm rồi không?

Hoàng Ngân nhìn theo bóng lưng anh ra ngoài mà không nhịn được cười.

Làm người yêu à?

Hình như... cũng không tệ lắm!!

Cao Dương Thành thật sự dễ theo đuổi hơn tám năm trước rất nhiều đấy!!

Khóe miệng Hoàng Ngân cong lên và cảm giác quả dâu tây trong miệng dường như còn ngọt hơn trước nhiều.

...

Mà bên này, Trần Lan và Cao Lâm Tuấn lo nướng thịt cũng đang thương lượng về chuyện hai đứa con.

"Tôi thấy qua thời gian ngắn nữa lại để cho hai đứa trẻ này lo liệu chuyện chính thôi!"

Cao Lâm Tuấn đề nghị.

"Làm vậy có thích hợp không? Dương Thành hình như đã quên Hoàng Ngân nhà chúng tôi rồi. Nếu ép thằng bé như vậy thì hình như không tốt lắm đâu."

Trần Lan hơi lo lắng.

Cao Lâm Tuấn chỉ mỉm cười: "Tôi hiểu rõ con trai mình nhất! Trong miệng nó nói không thích Hoàng Ngân nhưng trong lòng đã thích đến mức nóng ruột rồi. Tôi thấy ánh mắt nó nhìn Hoàng Ngân là biết ngay mà."

Cao Lâm Tuấn quay đầu nhìn con trai và con dâu của mình.

Ông ấy đúng lúc nhìn thấy được Cao Dương Thành đang trêu Hoàng Ngân, kéo cọng cỏ nhỏ giả làm sâu lừa Hoàng Ngân, quét tới quét lui ở trên tai cô khiến cô sợ tới mức vừa nhảy vừa la, cuối cùng hai người âm ỉ với nhau nhìn rất tình cảm.

"Từ trước đến nay, nó đều nghiêm túc. Nếu không phải nó thích Hoàng Ngân thì làm gì có tâm tư trêu đùa với con gái nhà người khác chứ!"

Trần Lan cũng hí mắt cười: "Chúng ta cũng chẳng trông mong gì hơn, chỉ cần hai đứa chúng nó hạnh phúc là được rồi."

Cao Lâm Tuấn quay đầu nhìn bà.

Ông ấy nhận lấy xâu thịt nướng trong tay bà và thoa lên chút dầu với hạt tiêu, bỗng nhiên nói một câu không đầu không cuối: "Cuối năm nay tôi sẽ về hưu."

"Hà?"

Trần Lan hơi sững sốt và không hiểu ý của ông ấy, mỉm cười nói: “Rất tốt, ông đã bận rộn hơn nửa đời người, cũng nên tính toán rời khỏi sự nghiệp, cuối cùng có thể nghỉ ngơi cho khỏe.”

"Thật sao?"

Cao Lâm Tuấn lắc đầu và nhếch mép cười có vẻ hơi cô đơn: “Sau khi về hưu, có thể tôi thật sự chỉ còn lại có một mình rồi...”

"Sao có thể như thế được?"

Trần Lan có chút đau lòng khi nghe ông ấy nói những lời này: “Sau khi về hưu, ông cũng có thể qua ở cùng với bọn trẻ, mọi người ở cùng một chỗ thì dù sao cũng sẽ náo nhiệt hơn. Và lại đám trẻ còn ước gì được như vậy đấy!”

"Vậy còn bà thì sao?"

Cao Lâm Tuấn lập tức hỏi một câu.

"Tôi à..."

Trần Lan mỉm cười: “Tôi đại khái... sẽ quay về thành phố A, vừa lúc tôi có thể trở về ở bên cạnh con bé.”

Con bé chính là chỉ Thanh Nga.

Thanh Nga đã qua đời!

Mắt Cao Lâm Tuấn tối lại.

Ông ấy nhìn Trần Lan và do dự một lát mới hỏi: “Những người khác sống tốt mà chỉ có một mình bà cô đơn là sao? Có thể để tôi cùng bà ở bên cạnh con bé được không?”

Bàn tay Trần Lan đang cầm xiên nướng bỗng nhiên cứng đờ.

Tim bà cũng ngừng đập mất một giây.

Sau một lúc lâu, bà mới ngẩng đầu lên nhìn ông ấy.

Mà ánh mắt Cao Lâm Tuấn đang nhìn bà chăm chăm.

Thấy bà ngẩng đầu, ông ấy căn bản cũng không có ý định rời tầm mắt đi.

"Lâm Tuấn..."

Trần Lan mở miệng nói.

"Tôi nghiêm túc đây."

Cao Lâm Tuấn gật đầu thừa nhận, sau khi dừng lại một lát thì ông ấy mới nói tiếp: "Nhiều năm như vậy, hai chúng ta đã trải qua đau xót và chia ly cũng đủ nhiều rồi. Thật ra, tôi chưa từng nghĩ tới chúng ta còn có một ngày có thể lại ở gần nhau như vậy, cùng nướng thức ăn cho bọn trẻ mà không có bất kỳ khoảng cách nào... Sau khi tôi cưới, tôi đã không dám hy vọng xa vời tới hình ảnh như vậy nữa, nhưng ông trời vẫn rất quan tâm tới chúng ta!!

Cao Lâm Tuấn nói xong liền cầm tay Trần Lan.

Trần Lan hơi hoảng loạn: "Lâm Tuấn, ông đừng làm vậy... Bọn trẻ đều đang nhìn đây!"

"Chúng nhìn thì sao chứ?"

Giọng nói của Cảnh Lâm Tuấn hơi khàn khàn.

Ánh mắt ông ấy nhìn chăm chăm vào Trần Lan lộ vẻ sâu lắng mà nóng bỏng.

"Tôi... tôi cần thời gian để suy nghĩ thật kỹ đã..."

Trần Lan vẫn thấy chân tay luống cuống khi phải đối mặt với tình cảm tới quá đột ngột này.

"Tôi cho bà thời gian! Máy chục năm chúng ta còn có thể chịu nổi, mấy ngày ngắn ngủi này có là gì."

Cao Lâm Tuấn cũng không ép bà.

"Lâm Tuấn, tôi..."

Trần Lan bỗng nhiên cầm tay của Cao Lâm Tuấn, lúc bà ngẩng đầu lên thì đã ngân ngấn nước mắt: "Tôi không phải cần thời gian suy nghĩ. Tôi chỉ cảm thấy... tất cả những điều này thật giống như trong giấc mơ vậy! Hai chúng ta... làm sao có thể... làm sao còn có thể ở cùng một chỗ chứ?"

Từ khi mới bảy tuổi, Trần Lan nhất thời không cẩn thận tụt quần Cao Lâm Tuấn, nhìn thấy cái mông trần của ông ấy, tới bây giờ... Năm mươi tuổi đầu đều chịu đựng trôi qua, cuối cùng bà đã chờ được hy vọng vẫn luôn xa vời này. Bà chợt cảm thấy tất cả những điều này lại có vẻ không chân thật!

Bà có nhiều điều sợ hãi. Bà sợ tất cả những điều xảy ra trong giấc mơ này sẽ thay đổi... Bà sợ những hạnh phúc hy vọng xa vời của bọn họ thật ra chỉ là một khát vọng trong lòng, một cảnh tượng trong mơ của đối phương mà thôi!

Có lẽ thực tế căn bản không có tốt đẹp như bọn họ tưởng...

Cao Lâm Tuấn dễ dàng nắm được tay của bà: "Lan, bà hãy cho hai chúng ta một cơ hội làm bạn với nhau đi!"

Tâm trạng của ông ấy có hơi kích động.

"Đề tôi cùng bà ở lại bên cạnh Thanh Nga! Con bé cũng là con gái của tôi, đúng không?"

Trần Lan đang muốn trả lời nhưng không ngờ Hoàng Ngân đã đột nhiên từ đâu xuất hiện "Mẹ, hai người đang nói chuyện gì vậy? Tay nắm chặt như thế thì không nướng thịt được đâu đấy!"

Trần Lan vừa nghe giọng nói của con gái mình thì vội vàng thả tay của Cao Lâm Tuấn ra.

Bà xấu hổ đến đỏ cả mặt, vì bị con gái thấy nên bà có hơi ngượng ngùng, vỗ nhẹ lên đầu cô: "Con nhìn cái gì chứ? Nào nào, con nhanh tới cầm xôi thịt này đi đi."

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN thêm nhiều nội dung hấp dẫn!

-----oOo-----

Chương 288: Muốn hạnh phúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân cười như kẻ trộm và liếc nhìn Cao Lâm Tuấn bên cạnh: “Bác Cao, về sau cháu có phải nên đổi cách xưng hô, gọi bác là ba không?”

"Này..."

Trần Lan vỗ nhẹ vào đầu con gái mình.

"Đương nhiên là có thể rồi!" Cao Lâm Tuấn cười lên: “Cháu vốn nên theo Dương Thành đổi cách xưng hô gọi bác là ba mà!”

"Mới không phải đâu! Cháu theo mẹ cháu gọi bác là ba cơ!"

Hoàng Ngân mỉm cười và đung nhẹ vào mẹ mình, dịu dàng gọi một câu: “Ba!!” Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

"Ồi!!"

Tiếng gọi ba ngọt ngào này như muốn tràn ngập trong trái tim Cao Lâm Tuấn.

Mặt Trần Lan đã đỏ như quả cà chua và vỗ vào cánh tay của con gái: “Con bé này!”

Hoàng Ngân ôm mẹ mình và nhìn Cao Lâm Tuấn mỉm cười nói: “Ba, ngày mai ba dẫn mẹ con tới Ủy ban đăng ký kết hôn đi!”

"Cái gì?"

Trần Lan kinh ngạc, gương mặt nhăn nhó: “Con nói gì vậy chứ?”

Lúc này Cao Lâm Tuấn cũng đứng ở bên phía Trần Lan: “Hoàng Ngân, ba mẹ đã biết con muốn gì rồi! Lòng tốt của các con, ba mẹ xin nhận tấm lòng. Nhưng các con còn trẻ không giống với ba mẹ. Ba mẹ chịu đựng nhiều năm như vậy, giấy kết hôn cũng chỉ là mảnh giấy vụn! Nếu như giấy kết hôn có thể chứng minh một cuộc hôn nhân hạnh phúc thì ba và mẹ con cũng sẽ không giã giũa đến không thở nổi trong cuộc hôn nhân trước đó! Cho nên, giấy chứng nhận trước pháp luật kia không hề có tác dụng gì đối với ba mẹ cả. Ba mẹ chỉ muốn... làm bạn thôi! Tôi ở bên cạnh bà, bà ở bên cạnh tôi, điều này còn quan trọng hơn bất kỳ giấy chứng nhận nào!! Đúng không?”

Lời Cao Lâm Tuấn nói lại giống như cho Hoàng Ngân một bài giảng quan trọng nhất của đời người.

Đoạn văn này nói hay tới mức nào?

Con người với nhau rốt cuộc theo đuổi sự ràng buộc trên pháp luật, hay là hai trái tim làm bạn với nhau chứ?

Lại giống như cô và Cao Dương Thành bây giờ...

Cho dù anh mất trí nhớ thì thế nào? Cuối cùng anh vẫn còn đây! Anh vẫn ở bên cạnh mình, không phải sao?

Dù là anh bây giờ hay anh của trước kia, điều đã quên đi chỉ là ký ức giữa bọn họ mà thôi!

Nhưng như vậy có gì quan trọng chứ? Bọn họ còn có thể tiếp tục sáng tạo ra hồi ức, không phải sao?

Hoàng Ngân dường như đã lập tức hiểu ra.

Điều quan trọng nhất giữa hai vợ chồng thật sự không phải là làm bạn với nhau sao?

Trần Lan nắm chặt tay con gái, trong lòng rất xúc động: “Đám người trẻ tuổi các con không cần phải quan tâm tới chuyện của mẹ và bác Cao làm gì! Người nên đi đăng ký kết hôn là các con đấy, có biết không?”

Hoàng Ngân quay đầu nhìn người đàn ông xấu xa đang tranh cướp dâu tây với con trai ở trước bàn, cô cong môi cười: “Chúng con cũng không vội, chờ anh ấy thích ứng lại nói sau.”

"Thích ứng?"

Trần Lan không hiểu.

"Con đã đồng ý cho anh ấy thời gian để thích ứng rồi!" Hoàng Ngân cười: “Ba, mẹ, hai người cũng không cần phải quan tâm với chuyện của chúng con đâu! Ba mẹ yên tâm, tám năm trước con đã giải quyết được anh ấy thì tám năm sau cũng sẽ theo đó mà làm được thôi!”

Hơn nữa, bây giờ cô hình như đã có chút manh mối rồi!!

Trần Lan và Cao Lâm Tuấn bèn nhìn nhau cười.

...

Ban đêm, Vũ Phong và Thùy Sam đã trở lại.

Cao Lâm Tuấn muốn đi nhưng bị Hoàng Ngân giữ lại.

"Ba, ba thật vất vả mới tới đây được một chuyến thì đừng đi nữa! Tối nay cứ quyết định ở lại đây, ngày mai ba bảo tài xế đi thẳng đến chỗ chúng ta đón ba không phải là được rồi sao?"

Hoàng Ngân nhiệt tình giữ Cao Lâm Tuấn lại.

Cô mở miệng ngậm miệng đều gọi “ba”, gọi rất nhiệt tình.

Đương nhiên, cách xưng hô này đã không ít lần bị Cao Dương Thành chế giễu. Sau đó, có lẽ anh cảm thấy mình bị thua thiệt vì ba cũng bị người ta đoạt mất, cho nên quyết định sửa lại gọi Trần Lan là “mẹ”.

Hai người – một người gọi mẹ, một người gọi ba, thật giống như đôi vợ chồng mới cưới vậy.

Đương nhiên, chỉ có bản thân bọn họ không cảm thấy như vậy mà thôi!

"Đúng vậy! Ba ở lại đi!"

Cao Dương Thành cũng đứng chung một mặt trận với Hoàng Ngân, giữ ba mình lại.

Cao Lâm Tuấn nhìn về phía Trần Lan vẫn mím môi không nói gì, hình như ông ấy đang mong chờ bà mở miệng nói gì đó.

Hoàng Ngân vội vàng dùng khuỷu tay đụng vào mẹ mình và nhắc nhở: "Mẹ, mẹ mau nói đi, mau bảo ba ở lại đi chứ..."

Hoàng Ngân mở miệng lại gọi "ba" làm cho Trần Lan hơi xấu hổ.

"Mẹ..."

Hoàng Ngân cũng có chút sốt ruột khi thấy Trần Lan vẫn còn rụt rè.

Cũng không trách được Trần Lan ngại ngùng như thế, dù sao bà cũng lớn tuổi rồi. Lại nói, cho dù thời đó bọn họ có tình cảm cũng không cởi mở được như đám người trẻ tuổi bây giờ.

Trần Lan vẫn không nói chuyện khiến Cao Lâm Tuấn hơi thất vọng, nhưng ông ấy không tỏ thái độ chỉ nói: "Ba thấy để lần tới thì hơn!"

"Ba..."

Hoàng Ngân sốt ruột.

"Nể tình đám trẻ ân cần như thế, ông ở lại đây đi!"

Trần Lan cuối cùng cũng nói chuyện.

Giọng bà dịu dàng và còn có chút ngượng ngùng.

Khóe miệng Cao Lâm Tuấn cong lên: "Được!"

Hoàng Ngân không nhịn được cười và trêu: "Ba, hóa ra mười câu nói của hai bọn con cũng không bằng một câu nói của mẹ con à..."

"Con nhóc này, ít nói vài câu không được sao!"

Trần Lan mỉm cười gõ đầu của con gái.

Người một nhà cũng không nhin được mà toét miệng cười.

Hạnh phúc rốt cuộc là gì?

Người thân ở bên cạnh, vợ ở trước mắt, còn có gì hạnh phúc hơn thế nữa?

Bên này náo nhiệt mà lại hạnh phúc bình yên, mà bên kia...

Ôn Thuận Như ngồi bên bàn vừa nói chuyện với ba bà vợ giàu có khác, vừa chà mặt chược để giết thời gian.

"Ái chà! Bà Lâm, chiếc nhẫn này của bà trông đẹp thật đấy? Bà mua ở đâu vậy?"

"À! Không phải tôi mua đâu. Đây là do con dâu tôi tặng đấy! Trông đẹp đúng không? Tôi cũng thấy rất đẹp. Mắt nhìn của con dâu tôi bình thường cũng rất tốt!"

Bà Lâm vừa sờ bài vừa khoe khoang chiếc nhẫn kim cương trên tay mình.

"À! Tôi nhớ lúc trước bà từng nói với tôi, không phải con dâu bà là người nông thôn sao? Thế nào? Lúc này đã đổi người rồi à?!"

Ôn Thuận Như không nhin được nói chen vào một câu.

"Không đổi! Vợ làm sao có thể nói đổi là đổi được chứ! Bà cũng đừng xem thường đám trẻ nông thôn nhé. Bây giờ, chúng còn giỏi hơn mấy con bé con nhà giàu nhiều! Gần đây, con dâu tôi còn cho nhà chúng tôi thêm một đứa cháu nhỏ. Ôi, trong nhà thật sự náo nhiệt như chợ vỡ vậy, phiền lắm..."

Tuy bà Lâm nói phiền nhưng đã sớm cười đến không ngậm được miệng: "Ái chà, chơi xong ván này thì mình dừng nhé. Nếu tôi về trễ, con trai tôi sẽ lại cảm rằm, cứ bảo tôi không chú ý tới sức khỏe! Hơn nữa, mỗi tối cháu tôi đều muốn tôi ngủ cùng với nó, nếu không nó sẽ làm âm ỉ lên..."

"Không thể nào. Chúng ta đúng là không có số như Thuận Như! Bà xem bà ấy đi, chơi tới lúc nào cũng không có ai để ý. Bây giờ còn chưa tới mười giờ mà chồng tôi gọi tới làm điện thoại di động cũng sắp nổ tung rồi. Chà chà! Bình thường công việc bận rộn như vậy, sao trời vừa tối mà ông ấy đã nhàn rồi thế cơ chứ!"

Một bà khác cũng bắt đầu tiếp lời.

"Điều đó chứng minh là chồng bà thật sự thương bà thôi! Dù công việc bận rộn mấy đi nữa ông ấy cũng muốn bớt thời gian ra quan tâm tới bà. Bà hạnh phúc quá còn gì!! Thôi nhanh đi, đừng để cho chồng của bà phải chờ đợi sốt ruột nữa. Chúng ta chơi xong ván thì nghỉ nhé!"

"Ha ha..."

Trên bàn bài, ba người phụ nữ trò chuyện về gia đình mình rất náo nhiệt, cười đến không ngậm được miệng.

Bọn họ trò chuyện về con trai, con dâu, cháu trai, còn có chồng...

Chỉ có mặt Ôn Thuận Như vẫn lạnh lùng, im lặng.

Bởi vì bà ta căn bản không thể hòa nhập được vào đề tài của bọn họ.

Bà ta có nhà...

Nhưng nhà của Ôn Thuận Như... ngoại trừ một mình bà ta ra thì cũng chỉ còn lại có người giúp việc suốt ngày không nói được với bà ta mấy câu.

Ngoài ra không còn ai khác nữa!!

Người nhà à?

Người nhà là gì?

Lúc trước bà ta có con trai, nhưng con trai đâu? Con trai bị bà ta làm cho dính vào ma túy... Bà ta cũng có cháu trai, nhưng cháu trai đâu? Cháu trai từng bị bà ta muốn tự tay giết chết hết lần này tới lần khác.

Bà ta cũng từng có chồng, nhưng chồng đâu?

Từ trước đến nay, chồng cũng không muốn nói thêm một câu với bà ta.

Thậm chí còn hai người sống với nhau lâu như vậy cũng chỉ mới nói trong vòng có trăm câu.

Bây giờ nghĩ đến, Ôn Thuần Như dường như thấy có hơi lạnh ép tới khiến bà ta lập tức lạnh từ đầu đến chân... Nhìn từng gương mặt hạnh phúc của những bà vợ giàu có trước mặt, bà ta đột nhiên bị cảm giác mình thật cô độc... Ván bài nhanh chóng kết thúc. Tất cả những người phụ nữ kia đều vội vàng về nhà. Chỉ có bà ta căn bản giống như không được người nào trên thế giới này nhớ thương tới, từ trước tới nay cả ngày đều không thấy điện thoại đổ chuông tới một lần.

Lúc trước, bà ta còn có công ty, còn có công việc để có thể bận rộn, khi nhàn rồi có thể đầy kiêu ngạo mà dùng quyền thế và tiền của mình đè ép con trai và chồng mình, nhưng hôm nay thì sao?

Bây giờ bà ta không có gì nữa cả!

Công ty không còn, chồng đi rồi, con trai cũng không cần bà ta nữa...

Thứ duy nhất còn ở lại với bà ta chính là thẻ ngân hàng mỗi tháng đều xuất hiện thêm một số tiền tiêu không hết!

Ôn Thuần Như không cần nhìn cũng biết số tiền kia là do con trai của mình cho người gửi qua. Nhưng... mãi đến lúc này bà ta mới biết được điều mình thật sự muốn không phải là số tiền mờ mịt hư vô kia!!

Những con số "0" kia căn bản không mua được... sự ấm áp mà bà ta muốn!!

Cho nên, bà ta thật sự đã không còn thích tiền nữa, không còn yêu thích nữa...

Suy nghĩ một lát, Ôn Thuần Như lại không chịu nổi mà rơi nước mắt.

Bà ta cầm điện thoại ra và gọi tới dãy số điện thoại quen thuộc nhất.

Chồng của bà ta!

...

"Reng reng reng..."

Tiếng chuông điện thoại di động đơn giản đột ngột vang lên ở trong phòng ngủ.

Cao Lâm Tuấn đang ở trong phòng tắm, Trần Lan vừa mới vào đưa khăn tắm cho ông ấy.

Nghe được tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Trần Lan nhắc nhở ông ấy: "Lâm Tuấn, điện thoại của ông đổ chuông kìa."

"Ai gọi tới vậy?"

Cao Lâm Tuấn đang ở bên trong phòng tắm nên chỉ hỏi Trần Lan.

Trần Lan cầm lên xem: "Là số lạ."

"Vậy bà nghe giúp tôi đi!"

"Hả?"

Trần Lan hơi xấu hổ: "Như vậy không tiện lắm đâu?"

"Bà cứ nghe đi! Bây giờ trên tay tôi đầy bọt nên không tiện cầm! Nếu bên kia có chuyện gì quan trọng, bà cứ nói tôi sẽ gọi điện lại sau."

"Vậy được rồi!"

Trần Lan gật đầu và có hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn nghe điện thoại của Cao Lâm Tuấn.

"Alo, xin chào..."

Sau khi trượt vào nút trả lời, Trần Lan lên tiếng trước.

Đầu bên kia, Ôn Thuần Như chấn động.

Rõ ràng bà ta không ngờ lại có một người phụ nữ nghe máy!

"Bà là ai??"

Giọng điệu của bà ta lập tức trở nên chua ngoa hơn vài phần và lặp lại câu hỏi: "Bà là ai hả?"

Trần Lan bị giọng nói chát vắn ngang ngược làm cho giật mình. Trong giây tiếp theo bà đã hoàn toàn hiểu rõ.

Gương mặt bà trắng bệch và khẽ cắn môi nhưng không nói gì thêm, vội vàng đi tới bên cửa phòng tắm và gõ cửa.

Trong điện thoại, giọng nói của Ôn Thuần Như vẫn đang vang lên.

"Có phải là bà không? Trần Lan..."

"Là bà đúng không?? Trần Lan, đồ đê tiện, sao bà có thể ở cùng với chồng tôi được?? Trần Lan, bà nói chuyện đi!! Bà cho rằng giả chết là có thể qua được sao?"

Trong điện thoại, Ôn Thuần Như vẫn mắng lớn như bị bệnh tâm thần.

Trần Lan không muốn tranh cãi với Ôn Thuần Như. Bà không muốn mình biến thành người phụ nữ giống như bà ta.

Bà hơi sốt ruột đập cửa phòng tắm.

Ở trong phòng tắm, Cao Lâm Tuấn hỏi bà: "Sao vậy?"

Trần Lan không trả lời mà chỉ tiếp tục gõ cửa.

Cao Lâm Tuấn hình như đoán được chút manh mối nên vội vàng tắt vòi hoa sen và tiện tay kéo một chiếc khăn tắm che kín nửa người dưới của mình, sau đó mở cửa phòng tắm ra.

-----oOo-----

Chương 289: Chúng ta kết hôn đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Lan liếc nhìn Cao Lâm Tuấn còn đờ đẫn nửa người trên thì nhất thời có chút xấu hổ, gương mặt thoáng cái đã nóng rực và vội vàng nhìn qua chỗ khác.

Trần Lan đưa điện thoại cho ông ấy xong liền muốn rời đi.

Nhưng bà lại bị Cao Lâm Tuấn nắm lấy cổ tay kéo lại.

Ông ấy không cho bà rời đi.

"Điện thoại của ai vậy?"

Ông ấy hỏi bà.

"Lâm Tuấn, là tôi!! Thuận Như đây..."

Cao Lâm Tuấn nghe được giọng nói của Ôn Thuận Như thì biến sắc.

Trần Lan mỉm cười không nói gì giống như cũng không quá để ý. Nhưng Cao Lâm Tuấn vẫn nhận ra được trong mắt bà có chút không vui.

Có thể hiểu là... ghen!

Cũng đúng. Người phụ nữ trong điện thoại chính là vợ trước của ông ấy...

"Lâm Tuấn, có phải ông đang ở cùng với Trần Lan đúng không?? Sao hai người lại ở cùng một chỗ chứ?? Lâm Tuấn, ông nói chuyện đi."

Nghe Ôn Thuận Như hỏi với giọng điệu ngang ngược như vậy, Trần Lan nhún vai và biểu thị mình bất lực, ra hiệu cho ông ấy mau thả tay mình ra và nghe điện thoại đi.

Cao Lâm Tuấn không chịu buông tay, thậm chí quyết định dùng sức kéo mạnh Trần Lan qua và ôm bà vào trong lòng mình.

"Này..."

Sắc mặt Trần Lan lập tức đỏ ửng như lúc còn trẻ mới có.

Bà cũng không dám lớn tiếng, chỉ khẽ thì thầm phản đối Cao Lâm Tuấn.

Trên người ông ấy vẫn còn dính nước, trong nháy mắt đã làm ướt lưng áo của bà.

Nhưng phải thừa nhận...

Người đàn ông này rõ ràng đã qua tuổi năm mươi, không ngờ vẫn duy trì được dáng người tốt như vậy... Dường như không kém là bao so với khi ông còn ba mươi tuổi trong trí nhớ của bà.

Trần Lan dựa vào trên cơ thể khỏe khoắn của ông ấy, bà có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim mình đang đập rộn ràng... Hình như trong giây lát, bà đã trở lại mùa hè nóng nực kia... khi bà còn trẻ tuổi!

Cao Lâm Tuấn cầm điện thoại di động lên: “Ôn Thuận Như, bây giờ tôi ở cùng với Trần Lan! Hai chúng tôi không chỉ ở cùng một chỗ, hơn nữa còn dự định kết hôn đấy!! Tôi mong về sau bà đừng gọi điện thoại cho tôi nữa. Tôi không muốn nghe giọng của bà đâu!!”

Trần Lan nghe được Cao Lâm Tuấn nói “chúng tôi còn dự định kết hôn”, bà sợ hãi và run rẩy một lúc lâu.

"Cao Lâm Tuấn..."

Vào lúc Cao Lâm Tuấn vội vàng muốn ngắt điện thoại lại nghe được Ôn Thuận Như ở đầu bên kia hô to với vẻ không cam lòng: “Ông dám kết hôn với bà ta thử xem?? Nếu ông dám kết hôn với bà ta, tôi sẽ chết ở trước mặt các người!!!”

Cao Lâm Tuấn cười lạnh: “Chết sống của bà đã không còn liên quan với chúng tôi nữa rồi. Bà cứ tự tiện đi!!”

Nói xong, ông trực tiếp cúp máy mà không hề do dự.

Sau đó Cao Lâm Tuấn tiện tay ném điện thoại xuống và lập tức dùng cả

hai cánh tay ôm chặt lấy Trần Lan ở trước người. Bà lại nghe được giọng khàn khàn của ông ấy vang lên: “Chúng ta kết hôn đi!”

Trần Lan chỉ cảm thấy trái tim đột nhiên chững lại...

"Lâm Tuấn..."

"Chúng ta kết hôn đi!"

Ông ấy lặp lại một câu, cánh tay ôm bà càng chặt hơn.

Đâu Cao Lâm Tuấn vùi vào trong cổ của bà và bỗng nhiên có cảm giác như hai người đều trẻ lại rất nhiều. Ông ấy còn hơi kích động nói: “Lan, bà hãy để cho chúng ta làm bạn với nhau vượt qua nửa quãng đời còn lại đi! Tôi muốn bà ở bên cạnh tôi từng giây từng phút!! Thời gian chúng ta xa nhau còn chưa đủ dài sao?”

"Đủ dài rồi..."

Viên mắt Trần Lan đã hơi ướt.

Bọn họ đã chờ đợi ngày này, thật sự chờ quá lâu rồi...

Những năm qua, bởi vì yêu ông ấy mà bà thà mang tiếng xấu là kẻ thứ ba vẫn ở lại bên cạnh ông ấy.

Cho dù chỉ là tình nhân, cho dù chỉ là kẻ thứ ba mà ai nấy đều phỉ nhổ, cho dù chỉ là hạnh phúc ngắn ngủi, nhưng bà thấy như vậy là đủ rồi!

Hạnh phúc ngắn ngủi như vậy đã đủ để chống đỡ cả cuộc đời bà... Bây giờ, bọn họ không ngờ được mình còn thật sự chờ đợi được ngày này!!

Trần Lan không nhịn được mà mừng đến chảy nước mắt.

Tay bà đặt lên trên cánh tay Cao Lâm Tuấn và xoay người lại nhìn ông ấy.

Ánh mắt bà nhìn tới trên ngực của Cao Lâm Tuấn rồi vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn cằm của ông ấy: “Ôn Thuần Như... Ông thấy bà ấy sẽ dễ dàng buông tha cho chúng ta sao?”

"Vào lúc này, chúng ta không nên nhắc tới bà ta làm gì."

Hơn nữa, bà ta đã không làm gì được bọn họ nữa!

"Nhưng bà ta vừa nói sẽ chết ở trước mặt chúng ta... Nếu thật vậy..."

"A!"

Cao Lâm Tuấn cười lạnh, khước miệng hơi cong lên: "Cả đời Ôn Thuần Như yêu nhất chính là bản thân bà ta. Bà thấy bà ta có thể chết vì tôi sao? Hơn nữa, trong điện thoại tôi đã thể hiện rõ thái độ của tôi rồi. Bà ta có chết hay không thật sự không liên quan đến tôi."

Cao Lâm Tuấn nói rất cương quyết.

Trước kia, tất cả mọi người cho rằng sự cương quyết của Dương Thành là từ mẹ của mình, nhưng thật ra... anh là sự kết hợp giữa cả ba và mẹ.

Người có thanh liêm thì nhất định phải có chỗ tuyệt tình!

"Chúng ta kết hôn... chẳng lẽ còn làm đám cưới sao?"

Trần Lan hơi ngượng ngùng hỏi.

Bà sống hơn nửa đời người, cuộc sống lên lên xuống xuống nhiều năm như vậy, có gió mưa nào mà chưa từng trải qua. Nhưng từ trước tới nay bà không ngờ được khi mình bước vào tuổi năm mươi còn có lúc tình cảm "kích động" thiêu đốt như vậy.

"Đương nhiên rồi!"

Cao Lâm Tuấn thở dài và vòng tay qua sau lưng bà, vuốt ve phần lưng gầy gò của bà: "Cả đời này, mơ ước lớn nhất của tôi chính là làm đám cưới với cô em nương thôi..."

"Ông còn gọi tôi là em nương thôi à!"

Trần Lan bắt mắt đám một cái vào bờ vai rắn chắc của Cao Lâm Tuấn.

Cao Lâm Tuấn khẽ cười lên: “Tôi tính gọi cả đời đấy...”

Trần Lan xấu hổ đẩy vào trước ngực ông ấy một cái: “Được rồi, ông mau đi tắm đi. Tôi phải ra ngoài đây. Tôi đã trong này lâu rồi, không nên để hai đứa trẻ suy nghĩ nhiều.”

"Chúng suy nghĩ gì chứ?"

Cao Lâm Tuấn biết rõ còn hỏi.

Mặt Trần Lan càng đỏ hơn, giận dữ vỗ nhẹ vào cánh tay của Cao Lâm Tuấn và tránh khỏi vòng tay của ông ấy rồi xấu hổ đi ra ngoài.

Tay bà đặt lên trên chốt cửa và xoay, nhưng bà lại phát hiện ra...

Không mở được cửa ra à?

Đây là tình huống gì vậy??

Bà thử lại một lần nữa, vẫn không mở được.

Bà quay đầu nhìn Cao Lâm Tuấn với vẻ bối rối.

Cao Lâm Tuấn không hiểu có chuyện gì liền đi tới: “Sao vậy?”

"Tôi không mở được cửa."

"Có phải bà khóa trái rồi không?"

Cao Lâm Tuấn thử một chút, quả nhiên không kéo ra được.

Ông ấy nhướn mày và có kết luận: “Cửa bị người bên ngoài cầm chìa khoá khóa lại rồi.”

"Cái gì?"

Trần Lan trợn trừng hai mắt và cảm thấy không thể tin được. Bà vừa buồn cười vừa tức giận nói: “Ý của ông là hai chúng ta bị bọn trẻ khóa lại và không ra được à?"

Cao Lâm Tuấn buồn cười giang hai tay ra: “Sự thật hình như đúng là vậy đấy.”

Thật ra, sự thật căn bản không phải như vậy...

Sự thật là vừa rồi khi Trần Lan mở cửa, cánh cửa căn bản còn chưa bị khóa, nhưng bà không mở ra được là vì phía dưới cánh cửa bị một miếng gỗ xếp nhỏ của Dương Dương chèn vào làm kẹt cửa không đẩy ra được.

Mà khi Cao Lâm Tuấn đi ra mở cửa, ông ấy mới liếc mắt đã nhìn ra được manh mối.

Nhưng ông ấy không nói ra.

Thậm chí ông ấy còn vặn khóa cửa, sau đó lặng lẽ nhét miếng gỗ xếp kia vào sâu bên trong khe cửa.

Cứ như vậy, sức Trần Lan yếu nên tất nhiên càng không thể kéo được cánh cửa này ra.

Ông ấy quay đầu lại với vẻ mặt vô tội, vu oan giá họa nói: “Hai nhóc quý này đúng là quá nghịch ngợm rồi!”

Trên mặt Trần Lan lộ vẻ xấu hổ: “Nhất định là ý định quái quỷ của Hoàng Ngân. Để tôi gọi điện thoại cho con bé, bảo nó mở cửa cho chúng ta.”

Bà nói xong liền đi tới trên sô pha và cầm lấy điện thoại của Cao Lâm Tuấn.

Cao Lâm Tuấn vừa thấy tình hình không ổn thì vội đi tới vừa cướp lấy điện thoại từ trên tay của Trần Lan.

"Ông làm gì vậy?"

Trần Lan không hiểu nhìn ông ấy.

"Bà đừng bật máy."

"Sao vậy?"

"Bà quên Ôn Thuần Như rồi à?"

"Tôi chỉ muốn gọi điện thoại..."

"Tôi dám đánh cược, bây giờ bà ta đang không ngừng gọi điện thoại cho tôi. Bà vừa mở máy là sẽ đổ chuông không ngừng đâu. Bà ta căn bản sẽ không ngừng nghỉ, sẽ không cho bà có thời gian để gọi được ra ngoài đâu."

"Có khoa trương như vậy không..."

Trần Lan hơi thôn thức.

Nhưng bà nghĩ lại, Ôn Thuần Như chắc chắn có thể làm ra được chuyện này.

"Vậy được rồi, tôi gọi cửa vậy!"

Trần Lan nói xong liền xoay người muốn đi gõ cửa.

"Bà đừng gọi nữa."

Cao Lâm Tuấn vội vàng ngăn lại: "Bà gọi cũng không có ích gì đâu. Những bức tường và cánh cửa này đều được cách âm. Bà có gọi rất cố hòng thì người ta cũng không nghe thấy đâu."

Trần Lan suy sụp: "Vậy phải làm sao bây giờ? Tôi không thể ngủ lại đây tối nay được."

Cao Lâm Tuấn nhíu mày: "Sao bà không thể ngủ lại đây?"

"À..."

Trần Lan ngẩn người và gương mặt lại ửng đỏ: "Chuyện này..."

Hình như chuyện này không được tự nhiên lắm đi?

Trên mặt Cao Lâm Tuấn cũng có phần xấu hổ và ho khan vài tiếng, cố giả vờ bình tĩnh: "Bà đừng ngại. Bà ngủ trên giường, tôi sẽ ngủ ở sô pha,

cứ quyết định như vậy đi!"

"Ghế sa lon kia có thể ngủ được sao? Ông ngủ ở trên đó chắc chắn không mấy thoải mái đâu?"

Trần Lan tất nhiên không hy vọng Cao Lâm Tuấn ngủ trên ghế sa lon. Dù sao ông ấy không còn là thanh niên, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn nằm trên sofa, nếu chẳng may gãy lưng và gáy gì đó thì không dễ hồi phục đâu.

"Vậy bà để tôi ngủ trên giường với bà vậy?"

"..."

Trần Lan do dự một lát, cuối cùng vẫn gật đầu: "Cả hai đều ngủ trên giường đi. Chúng ta đã lớn tuổi như vậy, cũng không cần quá để ý tới mấy chuyện đó..."

"..."

Bà vừa nói ra lời này, đối lại là sự im lặng của Cao Lâm Tuấn.

Mấy chuyện kia? Chính là chỉ... cái gì vậy?

...

Hoàng Ngân đi tới đi lui ở trong hành lang tầng hai, dù thế nào cũng không thể ngủ được.

Dương Dương sớm đã chìm vào giấc ngủ mà đầu óc cô vẫn còn đang bối rối.

Thỉnh thoảng cô sẽ thò đầu xuống tầng một và liếc nhìn cánh cửa phòng Cao Lâm Tuấn vẫn đóng chặt.

Bây giờ đã mười một giờ, mẹ cô đi vào trong đưa khăn tắm cũng hơn một giờ mà sao còn chưa ra?

Đúng là làm người ta sốt ruột chết đi được!!

Cao Dương Thành vừa tắm xong còn mặc một dài áo choàng tắm màu trắng, trong tay cầm chiếc khăn lông đang đi từ trong phòng ngủ của mình ra. Anh định xuống tầng rót chén nước uống, đúng lúc đi đến trong hành lang lại thấy Hoàng Ngân giống như một con ruồi không đầu mà không ngừng đi tới đi lui ở trên hành lang.

Cuối cùng anh cũng không nhìn được nữa.

"Đêm hôm khuya khoắt, em không ngủ mà ở đây làm du hồn à?"

Hoàng Ngân vừa thấy Cao Dương Thành liền vội vàng bước nhanh về phía anh.

"Em làm gì vậy? Em tính giả thân giả quý gì à?"

Thấy vẻ mặt Hoàng Ngân không đúng, anh lại hỏi.

Hoàng Ngân tới ở bên cạnh anh và hạ thấp giọng nói: "Vừa rồi, mẹ em vào phòng ba anh đã hơn một giờ rồi nhưng đến giờ vẫn chưa thấy ra!! Nếu không... Anh gọi điện cho ba anh hỏi thăm tình hình đi?"

"Đồ Hoàng Ngân, có phải em bị điên rồi không?"

Cao Dương Thành tức giận vỗ một cái vào trên đầu của cô: "Em quan tâm người ta đi vào trong mấy giờ mới ra, ở bên trong làm những gì để làm gì? Đây chính là chuyện hai người bọn họ, em có tư cách quản sao? Không phải em nói người ta đã mấy chục năm không gặp nhau sao? Bây giờ bọn họ thật vất vả lắm mới ở cùng một chỗ nên có nhiều lời muốn nói riêng thì sao? Chỉ có vậy, em còn không biết xấu hổ mà đi giật dây anh gọi điện để phá hỏng bầu không khí của người ta à?"

Đầu của Hoàng Ngân còn bị Cao Dương Thành chọc cho không ngừng ngửa ra sau.

Đầu cũng bị chọc đỏ rồi, cô mới bắt được bàn tay không thành thật của Cao Dương Thành.

"Này, anh thật sự cảm thấy hai người bọn họ chỉ... đơn thuần nói chuyện thôi sao?"

"..."

Cao Dương Thành suýt nữa bị sặc vì lời Hòang Ngân nói.

Anh nhìn cô với ánh mắt ghét bỏ và hỏi ngược lại: “Nếu không thì sao? Em cũng không nghĩ xem mẹ em với ba anh đã bao nhiêu tuổi rồi...”

"Nhưng..."

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN thêm nhiều nội dung hấp dẫn!

-----oOo-----

Chương 290: Đêm lãng mạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân cắn môi, lại gần Cao Dương Thành nói nhỏ, cô vẫn còn hơi ngại ngần: “Anh thấy dáng vẻ trẻ trung của ba có giống như dáng vẻ chỉ biết tám chuyện không? Anh chưa xem thời sự à? Mấy ngày trước đây, một ông 65 tuổi, lại muốn vợ sinh một em bé, điều này nếu là...”

“....”

Bị Hoàng Ngân nói như vậy, Cao Dương Thành cũng cảm thấy ba của mình.....giống như thật sự thuộc dạng gừng càng già càng cay.

Nếu những việc như thế này xảy ra, cũng không phải không thể!

Nhưng.....

Cao Dương Thành liếc mắt sang Hoàng Ngân: “Đồ Hoàng Ngân, em quan tâm nhiều quá rồi. Cho dù hai người họ thật sự nảy sinh chuyện gì, em phải làm thế nào? Em lo lắng có phải nhiều quá không?”

“Em có thể không lo lắng được sao?”

Hoàng Ngân vội vã: “Nếu ba anh làm cho mẹ em có bầu thì phải làm sao? Trong phòng đó còn không có “áo mưa”!!”

“.....”

“Ha ha ha ha ha.....”

Cao Dương Thành bị tư duy kì quặc của Hoàng Ngân chọc cho cười đau bụng, suýt nữa thì quỳ xuống đất.

Anh xoa xoa đầu Hoàng Ngân, cười nói: “Này, mẹ em nếu có bầu thật, đẻ đứa con này ra, nên gọi chúng ta là gì? Anh trai chị gái? Phì.....người phụ nữ này.....hahaahaha.....”

“Anh đừng cười nữa, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh!!”

Hoàng Ngân bịt miệng của anh: “Anh nói bé thôi, nhỡ đâu bị bọn họ nghe thấy thì phải làm sao?”

Cuối cùng, Cao Dương Thành cười ngã ngửa, nắm lấy tay cô:
“Hahahaha....không nghe được, cách âm tốt lắm!!”

“Em nói cho anh biết, em sẽ không đẻ cho mẹ em sinh em bé nữa đâu! Bà ấy cũng lớn tuổi rồi, sinh nữa sẽ nguy hiểm! Không được không được, đến ngày mai em phải đi mua ít “áo mưa” về để trong ngăn kéo của họ. Ba không bị dị ứng với mấy đồ đấy đâu nhỉ?”

Hoàng Ngân nghiêng đầu hỏi Cao Dương Thành bên cạnh.

“.....”

Cao Dương Thành nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hoàng Ngân, không lên tiếng.

“Được rồi được rồi, em đừng chạy tới chạy lui ở đây nữa, anh nhìn thôi cũng thấy phiền!! Anh cam đoan với em, tối nay mẹ sẽ không ra đâu! Em yên tâm đi, ba anh không bắt nạt bà ấy đâu! Chuyện mà em nghĩ ra được, ba anh cũng sẽ nghĩ ra, sao có thể làm cho mẹ em có bầu được! Hơn nữa, ngoài bao cao su ra còn vô số cách tránh thai khác! Họ còn có thể không biết được ư? Em lo lắng quá nhiều rồi!!”

Cao Dương Thành nói xong, còn đi xuống lầu rót nước.

Bê nước lên tầng, Hoàng Ngân vẫn còn đang suy ngẫm ở hành lang, anh cũng mặc kệ, bê trà vào phòng của mình.

Cửa phòng ngủ mới đóng, đã bị người ở bên ngoài mở ra rồi.

Chỉ thấy Hoàng Ngân hoang mang chạy vào, nôn nóng bắt đầu đi đi lại lại trong phòng của anh.

“Sao bây giờ? Em thật sự không yên tâm được, anh nói xem hai người họ.....”

“Ra ngoài!!”

Cao Dương Thành trực tiếp mở cửa phòng ngủ của mình, muốn Hoàng Ngân đi ra ngoài: “Anh cần đi ngủ, em muốn suy ngẫm thì ra hành lang mà ngẫm.”

“Anh đừng như thế mà.....”

Hoàng Ngân qua đó, ôm lấy cánh tay anh nịnh nọt: “Anh nói chuyện với em đi, nếu không tối nay, em sẽ chịu nổi! Em bây giờ đứng ngồi không yên, ngủ cũng không ngủ được, làm sao đây?”

“Em không ngủ được thì đừng làm phiền anh! Ra ngoài hành lang đi.....”

Cao Dương Thành không hề thương tiếc, kéo Hoàng Ngân đẩy ra ngoài.

“Chưa bao giờ thấy người không có lương tâm như anh!!”

Hoàng Ngân oán giận, bất mãn, đương nhiên không chịu ra ngoài: “Buổi sáng mới nói để em làm bạn gái anh mà!! Hành động này của anh giống đối xử với bạn gái không?”

“Vậy bây giờ anh có thể hối hận được không?”

Cao Dương Thành dù miệng nói như vậy, nhưng vẫn thả Hoàng Ngân ra.

Ôm ngực, hờn dỗi nói với cô: “Vậy rốt cuộc em bây giờ muốn như thế nào?”

“Anh ở cùng em nhé?”

Hoàng Ngân kéo kéo tay anh: “Anh ngồi với em, nói chuyện. Anh không biết, bây giờ em nhìn mẹ em, giống như lần đầu mẹ lo lắng cho em vậy.....”

Hoàng Ngân kéo Cao Dương Thành ra khỏi phòng ngủ, ngồi trên cầu thang ngoài hành lang.

Cao Dương Thành cũng không phản kháng, để yên cho Hoàng Ngân kéo, dựa vào trước lan can bên cạnh cô.

“Thế khi nào em mới chịu đi ngủ?”

Cao Dương Thành kiên nhẫn hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân phui chỗ bên cạnh mình: “Anh cũng ngồi đi.”

“Không cần!”

“Ngồi xuống!!”

Hai người giằng co một lúc, cuối cùng, Cao Dương Thành vẫn phải đầu hàng, ngồi xuống cạnh cô.

“Chuyện ba anh với mẹ em, anh khuyên em đừng nên lo lắng nữa! Em cứ như thế này, sẽ khiến cả nhà ngủ không yên!”

“Cả nhà?”

Hoàng Ngân nghiêng đầu nhìn anh, nheo mắt, nhếch khóe môi: “Em thích cái từ này.”

Hoàng Ngân nói, với tay bám lấy cánh tay Cao Dương Thành, tựa đầu lên vai của anh, cảm thán: “Cuối cùng em cũng có cảm giác gia đình.....”

Cô nhắm mắt, trên môi mỉm cười: “Gia đình có ba, mẹ, có người mình yêu, còn có sự kết tinh của tình yêu....cả phòng dường như đầy ánh mặt trời và âm áp.....cảm giác này, thật thích!!”

Cao Dương Thành nghiêng đầu nhìn Hoàng Ngân đang gối đầu lên vai mình.....

Trên môi cô nở nụ cười, khiến anh có chút hoảng.

Còn lời cô nói....

Lần đầu tiên, anh lại có cảm giác đồng cảm.

Cảm giác của gia đình.....

Có ba, mẹ, có người yêu, sự kết tinh của tình yêu, có ánh mặt trời và sự ấm áp....đây không phải là điều anh vẫn luôn hướng tới, điều đơn giản nhất, bình yên nhất, nhưng lại là cuộc sống gia đình ấm áp nhất sao?

“Đỗ Hoàng Ngân.....”

Trong lòng anh, bỗng dưng cảm thấy khó chịu.

“Vâng?”

Hoàng Ngân hơi mở mắt, ngẩng mặt lên, nhìn anh.

“Cuối tuần này, chúng ta đi du lịch đi!”

“Hả?”

Hoàng Ngân ngẩng đầu, nhìn anh.

“Chỉ hai chúng ta.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô: “Chúng ta chính thức hẹn hò.”

Hoàng Ngân chớp chớp mắt khó hiểu, cô hơi hoang mang, không nhận được hỏi anh: “Tại sao?”

Cô thật sự không hiểu: “Sao đột nhiên lại rủ em đi du lịch? Lại còn đi riêng.....”

“Vì anh muốn thử sống riêng với em, có phải ghê tởm không?”

“.....”

Tên khốn này!!

“Nếu không ghê tởm thì sao?”

“Kết hôn!”

“Hả.....”

Miệng Hoàng Ngân vẽ thành hình chữ “O”, rất nhanh, nheo mi cười, nịnh nọt nói: “Như anh nói, hai ngày này em có thể thoải mái thể hiện rồi?”

“Đúng!”

Cao Dương Thành nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Hoàng Ngân cũng bất giác cười lên, xoa xoa sau gáy Hoàng Ngân, ra vẻ sự dịu dàng hiếm thấy: “Chuẩn bị đi ngủ!”

Anh nói xong, đứng dậy đi vào phòng ngủ.

“Này!! Thế anh đã nghĩ ra là đi đâu chưa?”

Hoàng Ngân quay người lại hỏi anh.

“Tùy em chọn!”

Cao Dương Thành không dừng chân.

“Em muốn đến thành phố D!”

Hoàng Ngân hét lên.

“Khí hậu ở đó gần đây bất thường!”

Cao Dương Thành quay người lại, biểu hiện sự phản đối.

“Em muốn đi! Tháng bảy tuyết rơi, không phải rất vui sao? Vậy quyết định như vậy nhé!!”

Tâm trạng Hoàng Ngân rất phấn khởi, Cao Dương Thành dường như không muốn làm cô tụt cảm xúc, cuối cùng không nói gì, quay người trở về phòng ngủ.

Đêm nay, thế nào cũng là một đêm lãng mạn.....

Ngay cả anh, dường như cũng bị bầu không khí này ảnh hưởng, đột nhiên có cảm giác âm áp.

- -Hôm sau—

Cả gia đình ngồi quây quần trên bàn ăn sáng. Hai ba con Cao Lâm Tuấn và Cao Dương Thành tâm trạng hình như không tốt, mỗi người cầm một tờ báo sáng đọc tin tức.

Tiểu Dương Dương ngồi trên ghế cao, chú tâm gặm bánh trứng chim trên tay.

Hoàng Ngân nhìn với đôi mắt gấu trúc, ăn cơm trong bát cũng gật gù.

“Hoàng Ngân, con làm sao thế? Tối qua không ngủ à? Ăn cơm cũng mệt rồi.”

Trần Lan không nhìn nổi nữa, hỏi con gái mình.

Hoàng Ngân khó khăn mở to mí mắt, nhìn mẹ mình: “Vẫn không phải mẹ.....”

“Mẹ?”

Trần Lan thật sự không hiểu, ngập ngừng một chút, mới nói: “Mẹ còn chưa trách con đâu, con lại còn trách mẹ trước!”

“Hả?” Hoàng Ngân chớp chớp mắt: “Trách con?”

Lẽ nào tối qua cô đi đi lại lại trên hành lang thật sự làm phiền đến chuyện ân ái của hai người họ?

Không phải chứ?!

Hoàng Ngân hơi tự trách mình.

“Đương nhiên rồi! Tối qua, ai bảo con khóa trái cửa?”

Trần Lan ngược mắt, ngại ngùng nhìn Cao Lâm Tuấn, lại liếc sang Hoàng Ngân, trách móc: “Cái nhà này chỉ có con lăm trò, con cũng đừng mong chôi cãi nữa!”

Cao Dương Thành nghe vậy, đặt tờ báo trên tay xuống.

Hoàng Ngân bị mẹ nói tới ngẩn người: “Mẹ, mẹ nói tối qua con khóa trái cửa phòng ngủ của ba?”

“Không phải thì gì? Lẽ nào là Dương Thành?”

“Chắc chắn không phải con!”

Cao Dương Thành nhún vai xua tay, ra vẻ vô tội: “Đây tất nhiên không phải phong cách của con!”

Trần Lan nhìn Hoàng Ngân: “Chắc con sẽ không nói với mẹ, đó là do Dương Dương làm nhé?”

“Cháu cũng không phải!”

Dương Dương vội vàng phủ nhận.

Mặc dù cậu bé không hiểu rõ rốt cuộc là có chuyện gì.

Cậu bé chỉ biết, việc tối qua cậu bé không có đi trêu chọc gì ai là đúng!

Hoàng Ngân không trả lời được: “Mẹ, con muốn nói cũng không phải do con, mẹ tin không?”

“Vậy tại sao cửa lại bị khóa trái?”

Trần Lan hiển nhiên không tin lời của con gái mình.

Bởi vì việc đó, quá giống hành động của cô.

“Mẹ, con làm chứng cho Hoàng Ngân!”

Hiếm thấy, Cao Dương Thành lại dám ra mặt bảo vệ Hoàng Ngân.

Anh nhìn về phía ba mình.

Cau mày, nói tiếp: “Tối qua, Hoàng Ngân vẫn luôn lo rằng ba sẽ.....”

“Lo cái gì?”

Người hỏi lại là Cao Lâm Tuấn, ông này giờ không lên tiếng.

“Lo rằng ba sẽ làm mẹ có thai.”

“Nàyyy”

Hoàng Ngân không thể ngờ được rằng Cao Dương Thành lại không hề xấu hổ nói ra những lời này.

Má cô bỗng đỏ bừng.

Trần Lan càng.....

“Con bé này!!”

Bà vừa thẹn vừa giận, gõ gõ đầu con gái, vừa buồn cười vừa đáng giận:
“Từng này tuổi rồi, còn mang bầu à!”

Cao Lâm Tuấn suýt nữa thì phun một ngụm sữa từ miệng ra.

Hoàng Ngân uất ức xoa thái dương bị mẹ gõ lên đỏ ửng: “Mẹ, người ta quan tâm mẹ mà, mẹ mà có bầu, lại là sản phụ cao tuổi! Với cơ thể của ba, con thấy.....cũng không phải là điều không thể.....”

Câu nói đằng sau, Hoàng Ngân nói nhỏ hết mức mà vẫn.....ngại.

“.....”

Trần Lan im lặng.

Bà có cảm giác mình sắp bị con gái làm cho mất mặt.

Cao Dương Thành lại không để tâm, vì tối hôm qua anh đã nhìn thấy được tư duy kì quặc của người phụ nữ này rồi.

Mặt Cao Lâm Tuấn vẫn thản nhiên, đặt cốc sữa trên tay xuống, buồn bã nói: “Yên tâm, điều này ta sẽ chú ý hơn.”

“.....”

Lần này, đến Cao Dương Thành cũng yên lặng.

Một lúc lâu sau, anh lại nói thêm một câu: “Cô ấy không yên tâm lắm, tối qua còn nói muốn chuẩn bị cho hai người ít bao cao su.....”

!!!

“Cao Dương Thành, anh không nói, không ai bảo anh câm đâu!!!”

Hoàng Ngân liền nhét một miếng sandwich vào miệng của Cao Dương Thành, cả mặt đỏ bừng, nhìn về phía mẹ mình, nhồm miệng cười làm lành: “Mẹ, chúng ta cũng nên quan tâm mẹ và ba.....”

“Khụ khụ khụ.....”

Cao Dương Thành bị sặc rồi ho khan.

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN thêm nhiều nội dung hấp dẫn!

-----oOo-----

Chương 291: Tuyệt lộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Lan cảm thấy cả khuôn mặt mình nóng ran: “Không phải việc của con, mẹ và ba con... không xảy ra chuyện gì. Các con cũng đừng suy nghĩ lung tung, chúng ta không trẻ con như các con đâu.”

“...”

Hoàng Ngân liếc nhìn mẹ mình, lại liếc nhìn sang người ba.

Cao Dương Thành cũng nghiêng đầu nhìn chăm chăm ba mình, trên mặt đầy hoài nghi. Một lúc lâu sau, anh mới xích lại gần ba mình, hạ thấp giọng hỏi: “Ba, thật không được hả?”

Cao Lâm Tuấn hờ hững liếc nhìn con mình: “Con lo tốt chuyện của chính con là được rồi.” **Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN** đọc nhé!

“VẬY ĐÊM QUA THẬT KHÔNG PHẢI CON KHÓA CỬA À?”

Trần Lan hỏi Hoàng Ngân.

“Dĩ nhiên không phải.”

Hoàng Ngân cực lực phủ nhận: “Con đã hận không thể lập tức đi gõ cửa.”

Đương nhiên, cuối cùng chắc chắn không gõ.

“Dì Trần, làm sao cửa lại bị khóa trái?”

“Tôi cũng không khóa.”

Dì Trần trong phòng bếp đáp.

“Là thế này...”

Rốt cuộc Cao Lâm Tuấn đặt tờ báo trong tay xuống, quét mắt nhìn mọi người, mặt không đỏ tim không đập giải thích: “Thật ra, cửa không bị khóa trái, chỉ là bị Dương Dương dùng một khối xếp gỗ chèn lại mà thôi, buổi sáng hôm nay mới phát hiện.”

“...”

Cao Dương Thành cười trên nỗi đau của người khác liếc nhìn ba mình, nhú mào cười nói: “Ba, đêm qua đủ bồi rồi nhĩ?”

Thật vất vả nghĩ cách giữ người lại, kết quả...

Xôi hồng bông không.

Sao anh buồn cười như vậy chứ. Cuộc sống khó khăn, có một số việc không cần phải vạch trần.

—— Cuối tuần ——

Cao Dương Thành dẫn Hoàng Ngân đi du ngoạn thành phố D.

Thời gian chỉ hai ngày ngắn ngủi mà thôi.

Trên đường đi, Hoàng Ngân không ngừng hưng phấn.

Nhìn xa thành phố D bao phủ trong làn mưa tuyết, Hoàng Ngân thật không dám tin.

Rốt cuộc thời tiết sắp bất thường đến mức nào mới có tuyết rơi tháng bảy?

Hơn nữa... tuyết rơi dày đặc. Tuyết phủ thật dày, gần như sắp cao hơn đầu gối.

Hoàng Ngân quả thật là lần đầu nhìn thấy tuyết dày như vậy. Vừa xuống xe, ngay cả hành lý cô cũng chẳng buồn xách, chạy như bay lẫn vào trong đồng tuyết.

Cô dang tay thành hình chữ thập, vùi trong đồng tuyết thật dày, gương mặt nhìn tuyết trắng bay đầy trời, không khỏi than thở: “Thật đẹp.”

Trong hơi thở thổi ra một luồng hơi nóng, tan vào trong không khí, nhanh chóng biến thành sương mù mỏng lung. Sương mù tan đi, lộ ra khuôn mặt vô cùng tuấn tú của Cao Dương Thành.

Anh xách vali hành lý, đứng thẳng trước cô, một tay đút trong túi áo

khoác, kiên nhẫn nói: “Lát nữa lại đến chơi.”

Hoàng Ngân lăn lộn trong đồng tuyết, lúc này mới bò lên, thở ra một luồng khí nóng: “Em rất thích nơi này.”

“Võ sạch tuyết trên người đi.”

Cao Dương Thành cũng không đi, chỉ cho Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân vội cúi người đập tuyết cho mình, trên lưng với không tới, cô nhảy lên mấy lần, định làm cho bông tuyết rơi xuống.

Cao Dương Thành thấy thế, đành phải tiến lên thay cô đập bông tuyết xuống: “Lát nữa em muốn đi đâu chơi?”

“Chúng ta đi núi Kỳ Lân đi. Nghe nói chỗ ấy chơi trượt tuyết rất vui. Hơn nữa, chúng ta có thể ở trong nhà gỗ nhỏ giữa sườn núi, nghe nói trong nhà gỗ đó rất ấm áp. Thế nào?”

Cao Dương Thành không có ý kiến khác, đều theo cô.

Đồng thời, dáng vẻ không hào hứng lắm.

Hoàng Ngân hơi buồn bực: “Cao Dương Thành, anh nói thật đi, anh căn bản không phải chỉ đi du lịch cùng em mà có mục đích khác đúng không? Em thấy dáng vẻ anh ử ử”

Cao Dương Thành vỗ vỗ đầu Hoàng Ngân: “Thế nào? Anh đều tùy em, em vẫn còn chưa thỏa mãn ư?”

Hoàng Ngân nhíu mày: “Rốt cuộc trong lòng anh còn tính toán gì nữa?”

Cao Dương Thành xách hành lý đi lên phía trước, giải đáp nỗi băn khoăn trong lòng Hoàng Ngân: “Em không cảm thấy hai chúng ta ở nhà là hai cái bóng đèn rất lớn sao?”

“...”

Hoàng Ngân chớp mắt mấy cái: “Ba để anh... mang em ra ngoài?”

“Ừ!”

Cao Dương Thành gật đầu nói.

Trong lòng Hoàng Ngân hơi mất mát. Thì ra chủ ý này căn bản không phải của anh, mà là của ba... “anh nói sớm thì em đã mang Dương Dương cùng đi. Nó ở nhà không phải cũng là cái bóng đèn sao?”

Cao Dương Thành bỗng nhiên dắt tay Hoàng Ngân.

Trong lòng bàn tay lạnh buốt, khiến anh không kìm được nhíu mày.

Anh lấy găng tay da từ trong túi áo khoác ra, nắm tay Hoàng Ngân, đeo vào cho cô, vừa không đồng ý: “Mang nó theo, chẳng phải nó thành bóng đèn của hai chúng ta sao? Để nó ở nhà, để hai người già đau đầu thôi.”

“...”

Sao Hoàng Ngân có cảm giác con trai mình khắp nơi bị người ta ghét bỏ chứ.

Ngẫm lại dáng vẻ ngoan ngoãn ngây thơ của con trai mình, cô vẫn rất đau lòng.

Nhìn Cao Dương Thành kiên nhẫn giúp mình đeo găng tay, Hoàng Ngân bỗng nhiên bật cười.

Một tay ôm ngay lấy vòng eo cường tráng của Cao Dương Thành, cô dụi dụi thân thể mềm mại trong ngực anh. Cô ngẩng đầu, không kìm được làm nũng anh: “Bác sĩ Cao, anh nói thật đi, có phải thật ra anh đã yêu em rồi không?”

Cao Dương Thành cúi đầu, ánh mắt sâu lắng nhìn đôi mắt ướt chứa ý cười của Hoàng Ngân, bỗng nhiên, anh hơi xúc động.

Đeo xong găng tay còn lại cho cô, anh hỏi: “Đồ Hoàng Ngân, em chưa từng nghĩ tới muốn bỏ anh sao?”

Hoàng Ngân nghe xong lời này của anh, nụ cười trên mặt hơi cứng đờ,

tay ôm anh cũng nói lỏng ra, thân thể mềm mại vẫn dán trong ngực anh: “Anh nói lời này với em là ý muốn để cho em bỏ anh à? Nên anh mới bằng lòng đi cùng em hai ngày cuối cùng? Anh muốn lưu lại cho em hai ngày kỷ niệm ư? Sau đó, từ nay về sau, hai ta cắt đứt quan hệ?”

Lúc Hoàng Ngân nói những lời này, trái tim cũng không kịp đau đớn.

Nhưng cô không biết, cắt đứt quan hệ này, lại cũng vô tình làm Cao Dương Thành đau lòng.

Mặt hơi cau lại, anh đưa tay kéo tay Hoàng Ngân, để cô vòng lấy eo mình lần nữa, liếc nhìn cô hỏi: “Trong lòng em anh là người lương thiện như vậy sao? Nếu muốn chia tay, anh còn can tâm tình nguyện tốn hai ngày đi cùng em để lưu lại kỷ niệm ư?”

Cao Dương Thành nheo mắt, khóe miệng mỉm cười: “Đỗ Hoàng Ngân, em cũng có phần không hiểu người đàn ông trước mắt em lắm nhỉ?”

Hoàng Ngân ngửa đầu, nhìn anh si mê.

Cô cười yếu ớt lơ đãng nhìn giữa lông mày anh. Bỗng nhiên Hoàng Ngân cảm thấy tim đập rộn lên: “Bác sĩ Cao, anh đừng phóng điện với em.”

Cô nói say mê, cô tiếp tục: “Làm sao bây giờ? Em phát hiện hình như... bản thân em càng ngày càng thích anh.”

“...”

Mặt mũi Cao Dương Thành căng thẳng, anh cúi người, gương mặt tuấn tú sát lại gần cô một chút, ngón tay thon dài giữ cái cằm màu hồng phấn của cô: “Đỗ Hoàng Ngân, làm phụ nữ, em không cảm thấy em nên rụt rè chút sao?”

Hai tay Hoàng Ngân đột nhiên dứt khoát vòng lấy gáy anh, sắc mặt ửng đỏ, tim đập rộn lên: “Vậy anh không cảm thấy, làm đàn ông... anh nên chủ động một chút sao?”

“Ví dụ như?”

Cao Dương Thành nhú mày, giả vờ ngây ngốc.

Ánh mắt dừng trên đôi môi đỏ mọng chúm chím của Hoàng Ngân, ánh mắt càng lúc càng nóng rực...”Hôn em.”

Âm thanh của Hoàng Ngân trở nên có chút đê mê.

Giao với ánh mắt nóng bỏng của Cao Dương Thành, khiến cô... không tự kìm chế được đỏ mặt ngượng ngùng.

Cao Dương Thành khẽ cười ra tiếng, xiết chặt cằm Hoàng Ngân: “Em thật luôn thích chủ động như thế sao?”

“Nhưng... anh thích!”

Cao Dương Thành cười mắt cong hình bán nguyệt. Sau đó, anh mân mê cằm Hoàng Ngân, rồi phủ xuống miệng anh đào nhỏ của cô nụ hôn triền miên nóng bỏng.

Trong vùng tuyết trắng xóa...

Hai người ôm chặt nhau mà hôn...

Cô vòng lấy cổ của anh, anh nắm eo nhỏ của cô

Tình cảm nồng nàn chìm đắm thưởng thức hương vị đôi phương, xâm chiếm trái tim đôi phương.

Thật ra, Cao Dương Thành không chắc chắn đây có phải là yêu hay không. Dù sao, thời gian họ quen nhau thật còn rất ngắn.

Mà ký ức của anh đối với cô chỉ có đúng một chút xíu như thế.

Nhưng chỉ ít, anh không hề bài xích tiếp xúc thân mật giữa bọn họ.

Anh không ghét cô ôm, không ghét nụ hôn của cô.

Không chỉ không ghét, thậm chí... còn hơi mê muội.

...

Hai người ở lại trong nhà gỗ nhỏ giữa sườn núi của núi Kỳ Lân.

Vừa thu dọn xong hành lý, hai người đi ngay tới bãi trượt tuyết của đỉnh núi Kỳ Lân.

Đỉnh núi rất cao, hai người giẫm lên tuyết phủ, leo khá lâu mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy bóng dáng của bãi trượt tuyết.

“Nhanh lên!”

Cao Dương Thành đưa tay kéo Hoàng Ngân phía sau.

“Khó leo như vậy, biết sớm thì đã không đi lên trên.”

Hoàng Ngân chật vật thở phì phò, mới leo lên được một nửa, cô cũng sắp không thở nổi nữa.

Bỗng nhiên, cũng chỉ nghe thấy đỉnh núi truyền đến một tiếng “Àm âm”, từ xa đến gần, còn mang theo cảm giác chấn động đáng sợ.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Hoàng Ngân bị dọa sợ, thân thể càng không ngừng đưa theo cảm giác chấn động, hai chân đứng không vững: “Động đất phải không?”

“Là tuyết lở.”

Cao Dương Thành kinh hãi hô to. Khoảnh khắc tiếp theo, anh kéo Hoàng Ngân chạy về phía sau: “Nhanh lên! Chạy mau!”

Nghe âm thanh kia càng ngày càng vang, cảm giác chấn động cũng càng ngày càng mãnh liệt, dường như trái tim Hoàng Ngân cũng đã nhảy loạn cả lên.

Phút chốc, tất cả cảm giác mệt mỏi trên thân thể cũng bị mất, còn lại chỉ là chạy thực mạng về phía trước... Nhưng mà, âm thanh kia càng ngày càng điếc tai, thậm chí, vừa quay đầu lại Hoàng Ngân còn có thể trông thấy đồng tuyết lăn xuống.

Hoàng Ngân bị dọa đến sắp khóc: “Dương Thành, chúng ta chạy không kịp rồi.”

“Đừng sợ!”

Cao Dương Thành nắm chặt tay Hoàng Ngân: “Đi theo anh. Đừng sợ.”

Cảm giác được nhiệt độ trong lòng bàn tay anh truyền đến, bỗng chốc dường như trái tim Hoàng Ngân ổn định khá nhiều.

Nhưng âm thanh đình tai nhức óc đó ngày càng gần, bỗng nhiên nghe thấy Cao Dương Thành hô to một tiếng: “Nhanh, đi vào bên trong hang.”

Hoàng Ngân định thần xem xét, thấy cách họ không xa, có cái hang núi nhỏ.

Cửa hang núi bị cành cây khô dày đặc chặn lại, không dễ dàng phát giác. Nhưng đây quả thật là một chỗ dung thân rất tốt.

Thay vì bị đông tuyết đè chết, không bằng ở bên trong động chờ đợi nghĩ cách cứu viện, chí ít như thế còn có một chút hi vọng sống.

“Nhanh lên!”

Cao Dương Thành kéo Hoàng Ngân chạy về cửa hang.

Hai người vừa vào hang, thì nghe thấy âm thanh “Ầm ầm” lăn xuống, chưa đầy nháy mắt, toàn bộ cửa hang đã bị đông tuyết phủ kín.

Thậm chí còn có ít tuyết tràn qua cửa hang, Cao Dương Thành một tay giữ chặt eo Hoàng Ngân, đưa cô đi vào trong mấy bước: “Đi vào một chút!”

Cũng may hang núi này khá sâu, cũng may mà họ nhanh hơn tuyết lăn một giây, tìm được một chỗ trú ẩn như thế này, nếu không thì bây giờ họ đã đầu một nơi thân một nẻo.

Nghĩ đến trong lòng Hoàng Ngân còn hơi run sợ.

Sắc mặt trắng bệch, hốc mắt ngấn nước, rung rung muốn khóc.

Trong nháy mắt tiếp theo, cuối cùng cô không tìm được cảm xúc, ghé vào ngực Cao Dương Thành khóc rống lên “Hu hu...”.

Thái độ Cao Dương Thành khác thường, anh không chế giễu chọc ghẹo mà kiên nhẫn dỗ dành cô.

“Có gì phải khóc. Không phải hai chúng ta vẫn còn sống rất khỏe mạnh sao?”

Cao Dương Thành đưa tay lau nước mắt cho cô.

Hoàng Ngân bĩu môi: “Anh không trách em sao? Nếu như không phải em khăng khăng muốn tới nơi này, làm sao gặp phải việc đáng sợ như vậy.”

“Thiên tai, con người không thể chống lại, có quan hệ gì tới em?”

Ngược lại Cao Dương Thành thản nhiên: “Bây giờ, việc đầu tiên chúng ta cần phải làm chính là tìm đội cứu viện!”

-----oOo-----

Chương 292: Chờ cứu viện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân nhìn cửa hang bị bịt kín, hơi buồn bực: “Làm sao bây giờ? Cửa hang bị tuyết phá hỏng toàn bộ rồi, chúng ta có thể nghĩ cách phá vỡ không?”

Dứt lời, Hoàng Ngân đi về phía cửa hang, nhưng mới bước được một bước, thì bị Cao Dương Thành một tay kéo trở về.

“Đừng lộn xộn! Bây giờ, toàn bộ núi tuyết vẫn chưa ổn định, không cẩn thận thì có thể làm cho đồng tuyết tràn vào. Đến lúc đó chúng ta thật sẽ chết không có chỗ chôn.” Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Nghe xong, Hoàng Ngân dựa cả người vào ngực anh không dám động đây.

Cao Dương Thành lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cấp cứu, cũng may điện thoại vẫn còn pin, không thì đúng là cũng chỉ có thể ở trong hang núi này chờ chết.

Điện thoại cấp cứu nhanh chóng kết nối, đầu dây kia nhân viên công tác cũng biểu thị đã có đội viên cấp cứu đang nghĩ cách, nhưng vì tuyết lở vẫn còn tiếp tục, tạm thời không có nhân viên nào dám tùy tiện tới gần, vẫn hi vọng bọn họ có thể kiên trì chờ đợi, giữ cảm xúc ổn định.

Cao Dương Thành vừa cúp điện thoại, Hoàng Ngân đã không kịp chờ đợi hỏi: “Họ nói thế nào?”

“Nhanh thôi.”

Hoàng Ngân yên tâm, còn hơi sụt sịt nói: “Hai chúng ta thật đúng là phúc lớn mạng lớn.”

“Ngồi xuống trước đợi chút đi.”

“Được.”

Hoàng Ngân đi mấy bước về phía trong cửa hang, chọn khối nham thạch ngồi xuống.

Vừa nãy còn đang kinh hãi nên không cảm thấy lạnh lắm, bây giờ tâm trạng đã ổn định, chợt cảm thấy thật lạnh, lạnh đến thấu xương.

Hoàng Ngân hà hơi cho bàn tay đang đeo găng tay của mình, cũng may găng tay bằng da, có tác dụng chống nước, bên trong không bị ẩm ướt.

Găng tay chống nước, nhưng quần áo không chống nước.

Vừa nãy hai người chạy thoát thân, cả người dính không ít tuyết. Tuyết tan ra trên quần áo, phút chốc đã thấm ướt áo khoác.

Lạnh thấu xương.

“Em lạnh à?”

Cao Dương Thành thấy Hoàng Ngân lạnh đến phát run, vội vàng muốn cởi áo bông trên người xuống.

Hoàng Ngân thấy thế vội ngăn lại, đứng lên: “Đừng cởi, em không lạnh. Em nhảy lên, làm nóng người một chút là được.”

“Đừng nhảy loạn.”

Cao Dương Thành một tay kéo cô lại ôm vào trong ngực: “Bây giờ là lúc tuyết lở, còn nhảy, không sợ vùi lấp cả ngọn núi à?”

Anh vừa nói, vừa cởi quần áo.

“Không phải chứ? Nghiêm trọng như vậy ư? Anh nói chuyện giật gân rồi.”

Hoàng Ngân ra vẻ hoài nghi.

“Dù có phải nói chuyện giật gân hay không, lúc tuyết lở mọi việc đều phải cẩn thận, ngay cả hét to cũng không được.”

Cao Dương Thành không nói lời nào khoác áo bông của mình lên người Hoàng Ngân, rồi dùng tay xoa xoa khuôn mặt đỏ bừng của cô, cau mày nói: “Làm sao lại lạnh như vậy chứ? Em đừng ngồi nữa, đi lại bên trong hang một chút, đừng đi tới cửa hang là được. Anh xem trong hang có thứ gì có thể nhóm lửa không.”

Hoàng Ngân cảm thấy hơi kỳ lạ: “Tại sao em cảm thấy như chúng ta đến xã hội nguyên thủy, đánh lửa phải không? Quá khoa trương rồi.”

“Đánh lửa á?”

Cao Dương Thành hơi buồn cười, buông Hoàng Ngân ra, bắt đầu nhặt củi nhóm lửa trong hang.

Hoàng Ngân vội đuổi theo bước chân anh, khoác lại áo bông trên người lên người anh: “Em bỗng dưng cảm thấy ấm áp rồi.”

Cao Dương Thành quay đầu liếc nhìn cô, cũng không nói thêm gì, đưa tay kéo cô từ phía sau vào trong ngực mình, sau đó dùng áo bông bao lấy cả hai người.

Áo bông của anh cũng đủ lớn, bọc lấy hai người, lại còn có thể kéo khóa lên.

Thân thể mềm mại của Hoàng Ngân dựa sát vào ngực anh, nghe tiếng tim anh đập “Thịch, thịch, thịch..”, bỗng nhiên cô cảm thấy cả người ấm lên.

“Cách sưởi ấm này... cũng không tệ lắm.”

Hoàng Ngân gật đầu tán thưởng, gương mặt bị đông cứng đến đỏ bừng lộ ra vẻ thẹn thùng.

Cao Dương Thành chỉ nhếch môi, không biểu lộ gì, cuối cùng, anh đưa tay vỗ đầu cô: “Lát nữa khi anh đếm một hai ba, mình cùng ngồi xỏ xuống lấy thanh củi lửa kia nhé.”

Anh chỉ thanh củi khô bên cạnh chân họ.

“Được.”

“Một, hai, ba... Ngồi xỏ!”

Đếm xong, hai người cùng nhau ngồi xỏ xuống, thành công nhặt được củi khô.

Hoàng Ngân rất hưng phấn: “Tiếp tục tiếp tục! Trò chơi này không tồi.”

Cao Dương Thành ôm Hoàng Ngân muốn đứng lên, kết quả Hoàng Ngân đứng không vững, ngã thẳng về phía sau, hai người cùng ngã nhào xuống mặt đất.

Cả người Hoàng Ngân áp trên ngực Cao Dương Thành, nhưng vẫn ha ha cười lớn.

Cao Dương Thành cũng cười theo cô, để mặc cô nằm trên người mình, sợi tóc thật dài lòa xòa trên mặt anh, anh đưa tay đẩy ra, cố ý chọc ghẹo

cô: “Đồ Hoàng Ngân, em nặng quá đấy.”

“Đó là do anh quá yếu thôi.”

Hoàng Ngân đáp trả anh, tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn kéo khóa áo anh ra, bò lên khỏi người anh: “Mệt chết được, khiến em cả người đầy mồ hôi... vận động làm nóng người thế này cũng không tồi.”

Cô đưa tay, kéo Cao Dương Thành khỏi mặt đất.

Cao Dương Thành thuận thế ngồi dậy, sau khi nhặt được ít củi rế, anh móc bật lửa từ trong túi ra châm lửa.

Hoàng Ngân ngồi xuống bên cạnh anh, nghi hoặc nói: “Không phải anh đã cai thuốc sao? Lại hút à?”

Cao Dương Thành nghiêng đầu nhìn cô, chọc chọc gáy cô: “Không hút thuốc thì không thể mang bật lửa à?”

Vì củi lửa đã ướt đẫm, thật vất vả mới nhóm được, Hoàng Ngân hơ tay trên đồng lửa: “May mà anh có tính toán trước. Thật là âm áp.”

Cao Dương Thành nhìn hoàn cảnh trong hang một chút, lông mày lười mác hơi cau lại: “Củi lửa trong này không đủ cho chúng ta đốt một giờ, em mau cởi quần áo ra, hong khô đi.”

Dứt lời, anh cũng cởi áo khoác của mình xuống.

Hoàng Ngân cởi áo bông ra, không tặc, chỉ ướt áo khoác mà thôi.

Nhưng nửa người dưới rõ ràng không có may mắn như vậy.

“Hình như quần em ướt hết rồi, giày tất cũng ướt đẫm.”

Hoàng Ngân vô cùng buồn bực.

“Cởi ra hơ đi.”

“Ồ ngay trước mặt anh à?”

Hoàng Ngân hỏi lại anh.

Thật ra cũng không phải xấu hổ, cô chỉ cảm thấy hơi... kỳ cục.

Cao Dương Thành nhíu mày: “Tóm lại em sẽ không muốn giống như trên TV, dựng cái rèm che mình đi chứ? Thật ngại quá, không đủ vật liệu.”

“...”

Hoàng Ngân cũng không nhiều lời, hơi ngại ngùng, nhưng vẫn cởi quần bông bên ngoài ra, cũng bỏ tất cả giày tất sang một bên.

Quần giữ nhiệt trong quần bông cũng không khá hơn chút nào, cũng đã ướt đẫm, cô lạnh đến mức lông tóc dựng ngược.

Hoàng Ngân cởi hết bên dưới đến khi chỉ còn lại một cái quần giữ nhiệt, cô ngồi chồm hồm trước đồng lửa, khiến mình áp sát vào đồng lửa.

“Đừng ngồi gàn như vậy.”

Cao Dương Thành lấy tay ngăn thân thể mềm mại của cô lại, tiện tay bắt lấy sợi tóc xoắn của cô, bàn tay to hất lên, hất tóc về phía sau vai cô: “Em muốn tóc cũng bị đốt đi à, em có dây buộc tóc không?”

Hoàng Ngân lấy một cái dây buộc tóc từ trên cổ tay ra, đưa cho anh: “Cảm ơn anh.”

Cao Dương Thành giúp Hoàng Ngân tùy ý buộc tóc sau sau đầu lại.

Hoàng Ngân ngửa đầu ra sau, nhìn cái cầm lún phún mấy sợi râu ngắn màu xanh của anh, chớp mắt mấy cái: “Bác sĩ Cao, anh đột nhiên trở nên dịu dàng như vậy, em không quen.”

Cao Dương Thành đưa tay tức giận nhéo gương mặt Hoàng Ngân: “Đồng đội cùng một mặt trận sống chết, chẳng lẽ cần phải gương cung bạt kiếm mới được? Đưa chân cho anh.”

“Hả?”

“Đưa chân để lên đùi anh, nếu không thì làm thế nào hong khô phía sau em?”

Cao Dương Thành vỗ vỗ chân to của mình.

“Vâng.”

Hoàng Ngân then thùng cười một tiếng, hai chân dài ẩm ướt ngưng đọng ra để trên đùi Cao Dương Thành: “Vậy em cũng sẽ không khách khí nữa.”

“Lạnh như thế này.”

Cao Dương Thành nắm bàn chân nhỏ lạnh đến trắng bệch của cô, nhíu mày.

Hoàng Ngân bị một bàn tay của anh nắm, chỉ cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, lại hơi then thùng nói: “Đừng nắm, ngứa...”

Cao Dương Thành làm như không nghe thấy phản đối của Hoàng Ngân.

Không nói hai lời, anh nắm chặt bàn chân của Hoàng Ngân đặt trong lòng bàn tay nóng hổi của mình, xoa nắn.

“Cao Dương Thành...”

Hoàng Ngân cũng hơi ngại.

Mặc dù chuyện thân mật gì cũng đã làm với người đàn ông này, nhưng đột nhiên bị nắm lấy bàn chân vẫn rất xấu hổ.

“Đừng lộn xộn.”

Cao Dương Thành ngăn cô lại: “Gan bàn chân em quá lạnh, cứ tiếp tục như thế, sớm muộn sẽ bị đóng băng.”

Nghe xong, Hoàng Ngân không dám lộn xộn nữa.

Dưới đùi, hơi nóng.

Chỗ gan bàn chân còn có một đôi tay to ấm áp xoa cho cô, nắn bóp xương cốt.

Cả người lập tức ấm lên nhiều.

Tất nhiên, trái tim Hoàng Ngân ấm nhất.

Cô cảm giác Cao Dương Thành ngày xưa đã trở về...

Không, thật ra có lẽ anh vốn chưa từng rời đi.

...

Thời gian ấm áp luôn trôi qua rất nhanh.

Một giờ mau chóng trôi qua.

Đống lửa càng ngày càng nhỏ, cuối cùng, tận đến khi tắt hoàn toàn, nhưng vẫn không thấy người của đội cứu viện tới.

Cao Dương Thành lại gọi điện thoại tới, nhưng đầu dây bên kia luôn bận, không kết nối được nữa.

Thời gian tích tắc trôi.

Nhiệt độ trong hang không dễ gì tăng lên, nhưng dần dần bị không khí lạnh thay thế, chẳng mấy chốc, cả người Hoàng Ngân lại lạnh buốt.

Cao Dương Thành nắm bàn tay lạnh lẽo của cô hơi lo lắng: “Sao lạnh như thế?”

Anh cởi áo khoác của mình, quần lên người Hoàng Ngân: “Đừng bỏ xuống. Nhất định phải mặc.”

“Cùng mặc đi... Anh mặc vào, em tránh trong ngực anh, càng ấm áp.”

Hoàng Ngân đưa áo cho anh.

Cao Dương Thành cũng không từ chối, anh lại mặc áo lên, sau đó một tay ôm Hoàng Ngân vào trong ngực mình, trùm lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Hoàng Ngân dán trên lồng ngực ấm áp của anh, nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ, cô thỏa mãn than một tiếng: “Đúng là ấm áp hơn nhiều!”

Tay nhỏ vươn ra, ôm chặt lấy vòng eo cường tráng của anh.

Cô thật hi vọng, hai người có thể chung sống ấm áp như vậy cả đời... Cảm thấy được khối mềm mại trong ngực lạnh buốt, Cao Dương Thành chỉ cảm thấy chỗ nào đó trong trái tim lún sâu xuống.

Anh không kìm lòng được, ôm chặt hơn.

“Sao em lại chịu lạnh kém như vậy?”

Trong quần áo, anh không ngừng dùng tay xoa xoa phía sau lưng Hoàng Ngân, định ma sát để cô tăng thêm chút nhiệt độ.

Động tác tay, cũng đã biểu lộ rõ ràng yêu thương không kìm lòng được của anh với cô.

“Cơ thể em vốn chẳng ra sao cả.”

Hoàng Ngân co trong ngực Cao Dương Thành, giải thích: “Năm đó sinh Dương Dương xong, lúc ở cữ em không chú ý lắm, bị cảm lạnh một lần, từ đó về sau rất sợ lạnh.”

Cao Dương Thành nao nao.

Hình như sau khi anh mất đi ký ức, đây là lần đầu anh nghe cô nói đến chuyện xảy ra lúc sinh Dương Dương.

Cao Dương Thành đau lòng: “Em vất vả rồi.”

Nghe lời anh nói, Hoàng Ngân sững sờ, sau đó cười cười: “Không vất vả. Đến cuối cùng nhìn thấy nó sống được khỏe mạnh như thế thì thật cảm thấy vất vả gì cũng là đáng giá.”

Hoàng Ngân nhớ tới thời gian Dương Dương bị bệnh tật tra tấn bốn năm trước, trong lòng vẫn hơi đau: “Thật ra người vất vả hơn là anh...”

“Hà?”

Cao Dương Thành tỏ ra không hiểu.

Hoàng Ngân ôm chặt anh, khuôn mặt áp vào lồng ngực anh, tiếp tục nói: “Anh quên rồi à. Lúc trước, Dương Dương qua được một trận bệnh nặng là vì anh cứu nó, anh đã từ bỏ rất nhiều thứ quan trọng, bao gồm... giấc mơ của anh.”

“Trong lòng em, anh không đơn thuần là một người đàn ông tốt, bác sĩ tốt, hơn nữa là một người cha tốt...”

Hoàng Ngân không biết làm sao đột nhiên lại nói đến điều này, nhưng lúc này, cô cảm thấy, người đàn ông trước mặt là người đàn ông tốt nhất cô từng gặp trong đời, người xứng đáng nhất khiến cô yêu bằng cả tính mạng

-----oOo-----

Chương 293: Túc nước vỡ bờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành khẽ cười: “Xem ra lúc trước anh biểu hiện khá tốt.”

“Thật ra, bây giờ cũng vẫn được... Thế nhưng, rốt cuộc lúc nào anh mới có thể nhớ ra em chứ?”

Hoàng Ngân ngẩng đầu nhìn anh, trong đôi mắt ướt hơi tủi thân, lại có chút trông đợi.

Cao Dương Thành cúi đầu nhìn cô, trong ánh mắt chứa đựng vẻ buồn bã không dễ nhận ra, anh nhíu mày: “Em không thích anh bây giờ ư?”

Hoàng Ngân lắc đầu, trong mắt hơi cô đơn: “Em sợ anh không có ký ức... Yêu em không đủ sâu, em không muốn xa anh nữa.”

Con người đen như mực của Cao Dương Thành hơi nóng lên, khóe

miệng âm thầm mỉm cười, cầm cọ trên đầu cô mấy lần, nói một câu đầy hàm nghĩa: “Bị trói ở đây, hai chúng ta muốn tách cũng không tách ra được.”

...

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua.

Chớp mắt lại qua một giờ, bên ngoài vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì.

Điện thoại kết nối, sau đó chỉ nói đã mau chóng bố trí đội ngũ cứu viện.

Hai giờ trôi qua...

Rồi ba giờ trôi qua.

Hai người đã bị nhốt trong hang núi suốt năm tiếng.

Hoàng Ngân ghé vào trong lồng ngực anh, càng ngày càng lạnh, thời gian dần trôi qua, cô đã lạnh đến mức hơi run rẩy.

Thậm chí, cô cũng có thể cảm thấy được nhiệt độ trên người Cao Dương Thành cũng chột hạ xuống.

Lúc này, hai người vừa đói vừa lạnh.

Đêm lại sắp buông xuống, nhiệt độ sẽ chỉ càng ngày càng thấp.

Hoàng Ngân vùi trong ngực anh càng không ngừng hà hơi cho tay, chân nhỏ khế giấy dựa: “Dương Thành, anh... anh vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe.”

Cao Dương Thành đáp lại Hoàng Ngân, bờ môi đã hơi tím tái.

Cả người Hoàng Ngân cũng có cảm giác bị đông cứng, khuôn mặt từ mới đầu phẫn hồng đến bây giờ đã tái nhợt, thân thể mềm mại run rẩy mạnh hơn, ngay cả tiếng nói cũng run rẩy.

Cao Dương Thành che phủ Hoàng Ngân càng chặt, hận không thể truyền

tất cả nhiệt độ trên người cho cô: “Đội thêm chút nữa, đội cứu viện sắp tới rồi.”

“Vâng...”

Cánh môi tái nhợt của Hoàng Ngân run rẩy: “Em còn có thể chịu đựng, có thể chịu đựng...”

Cô không muốn khiến anh lo lắng.

Cô cũng đang không ngừng nói với bản thân, nhất định phải chịu đựng. Hai người họ, dù là ai đều phải còn sống từ trong hang núi này đi ra ngoài.

Cao Dương Thành nhận ra nhiệt độ trên người Hoàng Ngân càng ngày càng thấp, anh dứt khoát cởi áo dệt kim hở cổ bên trong ra, để cô lạnh giá chui vào trong áo len sợi ấm áp dễ chịu của mình.

Hơi nóng bên trong vẫn lưu lại chưa tản ra, có thể mang đến cho Hoàng Ngân chút hơi ấm.

“Thế nào? Thấy ấm hơn không?”

Hoàng Ngân vừa chui vào trong ngực anh, anh đã có thể cảm thấy rõ ràng được nhiệt độ lạnh giá như sắt trên người cô.

Lạnh thấu xương, xuyên qua lớp áo somi mỏng manh truyền đến da thịt anh, lạnh đến mức khiến anh không khỏi rùng mình.

Nhưng anh không lên tiếng, thậm chí không có bất kỳ phản ứng dư thừa nào.

Anh chỉ quan tâm cảm nhận của cô.

“Rất nhiều, nhưng mà, thế này anh sẽ đóng băng đấy. Người em quá lạnh. Dương Thành, anh mau buông em ra đi. Em sẽ liên lụy anh mất.”

“Sẽ không.”

Cao Dương Thành không chịu buông tay, thậm chí ôm Hoàng Ngân chặt

hơn nữa.

“Mau buông ra...”

“Đừng lộn xộn làm hơi nóng tản hết.”

Âm thanh của anh trầm khàn.

Hoàng Ngân không còn dám tùy ý lộn xộn, bởi vì chút xíu nhiệt độ giữa họ, cũng là một loại xa xỉ, cũng không thể tùy tiện lãng phí: “Dương Thành...”

Hoàng Ngân cảm động hai mắt đầm lệ mơ hồ: “Anh buông em ra trước, em có cách tốt hơn, cũng có thể ấm áp lên.”

Cao Dương Thành cúi đầu nhìn cô.

“Thật chứ?”

Dường như Hoàng Ngân chỉ sợ anh sẽ không tin, vội gật đầu như bả củi.

Lúc này, Cao Dương Thành mới buông cô ra: “Em muốn làm gì?”

Hoàng Ngân cũng không nói chuyện, chỉ học cách làm vừa nãy của anh, cởi áo bông của mình, ngay sau đó, là áo len... tiếp nữa là áo somi bên trong cùng.

Cao Dương Thành ngẩn người nhìn cô, ngay khi cô cởi món quần áo cuối cùng, Cao Dương Thành bắt lấy tay cô.

“Em làm gì?”

Ánh mắt của anh hơi căng lên.

Tay Hoàng Ngân cởi cúc áo, còn lạnh đến mức hơi run rẩy.

Cô ngừng động tác tay lại, giải thích: “Nhiệt độ ổn định của cơ thể người là 37.5 độ, chúng ta có thể dùng thân thể của mình sưởi ấm cho đối phương, như vậy sẽ tốt hơn một chút nhỉ?”

Thật ra cô không chắc chắn, cô chỉ thấy điều vừa nói ở trên sách, nhưng không thử làm sao biết rốt cuộc có tác dụng hay không chứ?

Cao Dương Thành nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hoàng Ngân, ánh mắt hơi sâu lắng, con ngươi căng lên.

“Nhưng...”

Hoàng Ngân đổi giọng, dịu dàng nói: “Anh cũng đã làm như thế với em, sau khi rời khỏi hang núi, có phải anh nên cân nhắc chịu trách nhiệm với em hay không?”

Cao Dương Thành cười nhạt: “Mới như vậy, đã âm ỉ để anh chịu trách nhiệm à? Hơn nữa, đây chính là chủ ý của chính em, anh không bắt em chịu trách nhiệm đã không tệ rồi.”

Nghe anh nói, Hoàng Ngân không buồn cũng không giận, ghé vào trên vai anh, không nhịn được cười ra tiếng.

Cuối cùng, còn làm bộ giận dữ cắn nhẹ trên vai anh một cái: “Cao Dương Thành, anh thế nhưng là người đàn ông hư hỏng không có lương tâm nhất em từng gặp.”

Cao Dương Thành chỉ cười, cũng không vì mình giải thích, dứt khoát khẽ vươn tay, kéo cả người Hoàng Ngân vào trong lồng ngực mình, ngồi xuống.

“Đều nói người đàn ông không hư hỏng, người phụ nữ không yêu.”

Hoàng Ngân bị anh ôm vào trong ngực, cô đưa tay bóp vòng eo cường tráng của anh một cái: “Người đàn ông hư hỏng không có lương tâm như anh, ai cũng không yêu. Anh đã từng thấy một người phụ nữ chờ đợi suốt tám năm chưa? Thật vất vả chờ đợi, tưởng ngày mai sáng ngời, kết quả thì sao? Lại còn mất trí nhớ, lúc trước cũng đã hứa, dù quên toàn thế giới, cũng sẽ không quên em, nhưng cuối cùng thì sao?”

Hoàng Ngân thở dài, hơi thất vọng: “Cuối cùng là nhớ cả thế giới, nhưng chỉ quên em.”

Đầu Hoàng Ngân gục trên đầu vai Cao Dương Thành, nghĩ đến những

vấn đề này, cô còn hơi nản lòng: “Như anh đã nói với em, em tưởng vị trí của em trong lòng anh quan trọng lắm, thật ra, em vốn không quan trọng với anh như vậy, bằng không, anh cũng sẽ không dễ dàng quên em như vậy, đúng không?”

Hoàng Ngân lại thở dài hồi hận, tự nhủ: “Nếu anh thật không thích em như thế, anh cứ việc nói thẳng ra. Thật ra em cũng không phải người không biết điều như vậy. Nếu anh có người phụ nữ anh thật lòng thích, em chắc chắn sẽ buông tay để anh đi. Thế nhưng, anh không nói, làm sao em biết được chứ, anh nói đúng hay không?”

Hoàng Ngân như người điên, lâm bâm một mình trong ngực anh.

Thật ra, cô cũng chỉ muốn nhân cơ hội vô cùng tốt này, giải tỏa khó chịu kìm nén trong lòng lâu như vậy một chút.

Cô có thể không khó chịu sao? Đang yêu đương êm đẹp thì bạn trai quên mất mình... Khiến người ta đau lòng cỡ nào chứ.

“Em nói xong chưa?”

Cao Dương Thành không nhanh không chậm hỏi cô một câu.

“Coi như nói xong rồi đi.”

Mặt Hoàng Ngân càng sâu vùi vào trong cổ tay Cao Dương Thành, tay nhỏ ôm chặt anh thêm chút nữa.

“Em vừa nói muốn buông tay anh.”

“Đó là em thuận miệng nói bừa. Anh cũng đừng coi là thật nhé.”

Hoàng Ngân còn không đợi Cao Dương Thành nói xong, lập tức chặn lời anh.

Cánh tay nhỏ bỗng dung ôm eo anh chặt hơn chút nữa.

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN thêm nhiều nội dung hấp dẫn!

-----oOo-----

Chương 294: Tư tưởng hoang dã

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc sau, thấy anh mãi không nói gì, Hoàng Ngân mới ngẩng đầu lên, cẩn thận thăm dò anh: “Anh...thực sự muốn em buông tay sao?”

Trái tim cô nhói lên, nện lên tận cổ họng.

Thực ra, Hoàng Ngân đang nghĩ, nếu anh thực sự muốn cô buông tay...cô chắc...sẽ buông tay thật!!

Nhưng với điều kiện, anh nhất định phải sống hạnh phúc hơn khi không có cô bên cạnh!!

Như vậy, cô mới có thể buông tay một cách không do dự được...

Nhưng bây giờ...Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

“Thôi, anh không cần trả lời! Em không muốn nghe...”

Hoàng Ngân hít mũi, đầu mũi cay cay: “Bây giờ em vẫn chưa có cách nào để buông tay anh, để anh đi hai chúng ta sẽ chết cồng ở đây mất! Cho dù là anh có muốn rũ bỏ em như thế nào, anh vẫn hãy cứ nhẫn nhịn chút đi, có chuyện gì thoát khỏi hang động rồi nói!”

Cao Dương Thành buồn cười đá lông mào: “Anh có nói là muốn em buông tay chưa?”

“Nhưng...”

Lời khi nãy...

“Lời khi nãy anh muốn dạy dỗ em vài câu, cả ngày anh nghe em luyên thuyên về việc trước kia chúng ta yêu nhau như thế nào, nhưng bây giờ mới quên mất em, em muốn từ bỏ anh, nếu đây chính là tình yêu mà em nói, thì anh thực sự có hơi thất vọng đấy! Nhưng mà...biểu hiện sau đó, cũng khiến anh thấy khá hài lòng!”

Cao Dương Thành nâng cằm Hoàng Ngân lên, chăm chú vào đôi môi dần dần trở nên hồng hào của em, cười ranh mãnh.

Hoàng Ngân hờn dỗi lườm anh: “Tên tự phụ!”

“Theo khoa học tâm lí, đúng là có loại bệnh lý này đó...”

Cao Dương Thành rời tay khỏi cằm em, đột nhiên chuyển chủ đề.

“?”

Hoàng Ngân mở to đôi mắt, nhìn anh không hiểu.

“Có những lúc trí nhớ của một người, có thể sẽ xuất hiện tâm lí phản ứng thuận nghịch.”

“Nghĩa là sao?”

Hoàng Ngân càng không hiểu.

“Câu này nói đơn giản hơn tức là, có đôi lúc em càng muốn nhớ một thứ gì đó, thì lại càng dễ quên! Bởi vì quá lo lắng, muốn nhanh chóng nhớ nhanh hơn, dẫn đến tình trạng phản tác dụng, xuất hiện kết quả tương phản với những gì mình đã dự định! Anh nói vậy, em hiểu không?”

Cao Dương Thành nhẫn nại giải thích với Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân mở to đôi mắt, rồi lại mở to hơn, tâm trạng đột nhiên trở nên kích động: “Ý của anh là...nguyên nhân khiến anh chỉ quên đi mình em, là do anh rất muốn nhớ được em?”

Hoàng Ngân phút chốc trở nên vui vẻ vô cùng.

Cao Dương Thành cố ý bày vẻ mặt nghiêm túc: “Anh chỉ nói là không ngoại trừ khả năng này.”

“Vậy nhất định là như vậy...”

Hoàng Ngân sà vào lòng anh, ôm chặt lấy anh.

Giống như một người vợ bé nhỏ hạnh phúc, nhẹ nhàng nói: “Anh nhất định là quá muốn nhớ em, vậy nên mới quên em...”

Cô tự an ủi mình như vậy.

Cao Dương Thành nhìn người phụ nữ dễ dàng thỏa mãn bản thân là cô, bật cười.

“Tinh thần tự an ủi bản thân của em phát huy cũng tốt đấy nhỉ.”

Hoàng Ngân hạnh phúc tựa vào vai anh, nhắm mắt: “Em mệt rồi, muốn ngủ một chút...”

“Được, nhưng đừng ngủ say quá.”

“Ừm...nếu em ngủ say quá, anh nhớ gọi em...”

Trong giọng nói của Hoàng Ngân, mang theo chút mệt mỏi.

“Ừm.”

Cao Dương Thành nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, thay cô kéo quần áo trên người lên kín hơn.

Hoàng Ngân nằm trong lòng anh, ngủ ngon lành.

Cao Dương Thành đương nhiên không dám ngủ, anh sợ nếu anh ngủ rồi, hai người có thể sẽ chết cồng trong cái hang động này mất.

Hy vọng đội cứu hộ có thể đến và cứu họ ra ngoài!

Nếu không cứu được?

Cao Dương Thành nhìn vào người phụ nữ đang ngủ yên lành trong lòng, một nơi nào đó trong trái tim anh tự thấy bình tâm lại...ánh mắt bỗng chốc dịu dàng hơn.

Có thể, hai người bọn họ chỉ có thể nghe sự sắp đặt của ông trời rồi.

Nhưng, trước khi chết, vẫn có thể cảm nhận được sự ấm áp đẹp đẽ này giữa đời người, thực ra, coi như là không hối tiếc nữa rồi?!

Anh cúi đầu, không tìm được lòng mình mà hôn lên đỉnh đầu cô một nụ hôn yêu thương.

“Anh hôn em...”

Hoàng Ngân không mở mắt, giống như là nói mê, lắm bắm trong lòng anh.

Cao Dương Thành khựng lại mấy giây, sau không còn cách nào khác mở miệng nói: “Em không phải đã ngủ rồi sao?”

“Anh bảo em không được ngủ say quá...”

Hoàng Ngân ngọ nguậy trong lòng anh, cả khuôn mặt chui vào quần áo, áp chặt vào bờ ngực rắn chắc của anh.

Ấm quá...

Thoải mái quá!!

Tuy nhiên, những động tác dường như vô tình của Hoàng Ngân đã đã làm xáo trộn nhịp tim mà Cao Dương Thành khó khăn lắm mới ổn định lại được.

Trên ngực, cảm nhận hơi thở nóng bỏng phả ra lúc mạnh lúc nhẹ, giống như một chiếc quạt lông vũ nhỏ, từng chút từng chút, trêu chọc làn da anh...ngứa ngứa, tê tê...

Như xuyên qua da anh, làm trái tim anh ngứa ngáy.

Hơi thở của anh nặng nề đôi phần.

Lòng ngực căng lên, rõ ràng là trầm trọng hơn.

“Vừa nãy sao anh lại hôn em?”

Hoàng Ngân vui trong lòng em, đột nhiên hỏi.

Khuôn mặt nhỏ mềm mại, hơi cọ cọ trên ngực anh.

Hơi thở của Cao Dương Thành, có chút gấp gáp: “Hửm?”

Anh cúi đầu nhìn cô.

Giọng nói khàn khàn.

“Sao anh lại hôn em?”

Hoàng Ngân tiếp tục hỏi.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh chăm chú.

Cao Dương Thành cũng cúi đầu nhìn cô.

Nhìn vào đôi mắt long lanh sáng ngời động lòng người của cô, và cả đôi môi khép hờ kia...cơ thể như được thắp lên một ngọn lửa, càng ngày càng lớn!

Anh không nói gì thêm kéo đầu cô ép vào lòng mình, ép mình không chế dục vọng bên trong bản thân: “Ngủ đi!”

Anh dùng lực quá, đầu Hoàng Ngân bị anh kéo, va mạnh vào khuôn ngực rắn chắc của anh.

“Ây a!”

Hoàng Ngân kêu lên một tiếng, nói: “Em không ngủ được nữa...”

“Không ngủ được thì em cũng yên lặng chút đi, đừng động đậy lung tung.”

Âm thanh từ trong cổ họng Cao Dương Thành lộ ra chút khàn khàn, cảnh cáo Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân ngo nguậy, kết quả đầu bị anh kẹp chặt, muốn động cũng không động được.

Hoàng Ngân cũng không động đậy nữa.

Áp vào ngực anh, bàn tay chui vào lòng anh, buồn chán chọc chọc người anh.

“Anh vẫn chưa nói cho em biết, sao anh lại hôn người ta?”

Hơi thở anh nặng nề đi.

Hoàng Ngân tim đập thành thịch...

Sau đó, nhiệt độ của cả hang động như được tăng dần lên.

.....

-----oOo-----

Chương 295: Ra khỏi đây sẽ rước anh về

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân nằm trong lòng anh, cơ thể sớm để chẳng còn chút sức lực nào.

Mắt nhắm, cơn buồn ngủ bắt đầu tấn công trở lại.

Đột nhiên, nghe thấy bên ngoài có tiếng hô vọng lại, âm thanh không to, nhưng bọn họ vẫn nghe thấy.

“Có người đến rồi!!!”

Cao Dương Thành mừng thầm.

Hoàng Ngân lúc này mở to mắt ra, nghĩ tới hai người quần áo lộn xộn, vội vàng ngồi dậy chỉnh lại quần áo. **Mở APP MỀ TÌNH TRUYỆN** đọc nhé!

“Chết tiệt!!”

May mà cô không cởi hết, không lúc này mà mặc lên thì rắc rối phải biết.

Cũng may, bọn họ đã kết thúc rồi đội cứu hộ mới tới!

Nếu như bọn họ đến đúng lúc hai người đang ân ái thì thực sự rất mất mặt!

Hoàng Ngân càng nghĩ, má đỏ ran lên, ngẩng đầu nhìn Cao Dương Thành, không biết đã ăn mặc chỉnh tề lại từ lúc nào, gương mặt điềm tĩnh.

Giống như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Tên này!!

Cao Dương Thành kéo Hoàng Ngân đứng dậy, nhìn thấy gương mặt đỏ phơn phớt hồng của cô, không kìm được trêu cô: “Đội chút nữa em gặp được người ta rồi đừng có bày ra bộ mặt này đây! Không thì dấu vết làm chuyện xấu cũng quá rõ ràng rồi!”

Hoàng Ngân đâm vào ngực anh: “Mau gọi người đi!”

“Bên trong có người không?”

Bên ngoài vọng tới tiếng gọi của đội cứu hộ.

“Có! Có!”

Hoàng Ngân và Cao Dương Thành ở bên trong lớn tiếng đáp: “Mau cứu chúng tôi!!”

Người của đội cứu hộ lấy máy đo xác định bên trong có người, lại nghe thấy tiếng đáp lại của Hoàng Ngân và Cao Dương Thành, vui mừng kêu lên: “Nhanh!! Đào tuyết lên, bên trong còn có người sống!! Mau lên!”

Cao Dương Thành và Hoàng Ngân nghe thấy tiếng đào, vui mừng khôn xiết, Hoàng Ngân mừng rỡ ôm chặt Cao Dương Thành, không nói gì liền hôn vào hai bên má anh: “Cao Dương Thành, đội ra ngoài rồi em sẽ rước anh!!”

Hoàng Ngân vui mừng rơi nước mắt.

Cao Dương Thành vuốt ve khuôn mặt cô, lau nước mắt cho cô, cười nói: “Vậy thì anh chờ đợi tin tốt từ em.”

Hoàng Ngân “Xi” một tiếng, bật cười.

Không lâu sau, cửa động bị đội cứu hộ đào ra, Hoàng Ngân và Cao Dương Thành cuối cùng được cứu ra ngoài thoát khỏi nguy hiểm.

Chỉ là trận lở tuyết lần này đến mà không được báo trước, khiến gần 100 người gặp nạn.

Mà người may mắn sống sót như Hoàng Ngân và Cao Dương Thành, thực sự chỉ có hai người bọn họ.

Hai người theo đội cứu hộ xuống núi, lúc này trời đã tối hẳn, tùy ý tìm một quán trọ để thuê phòng, chẳng kén chọn mà ở lại luôn.

Chỉ đợi sang ngày hôm sau khi trời sáng.

Ăn cơm xong, hai người không đi đâu cả, mà cứ ở trong phòng như vậy.

Đối với những chuyện diễn ra trong buổi sáng ngày hôm nay, trong lòng vẫn còn hơi sợ hãi.

Hai người nằm ngủ trên giường, xem phim trên ti vi, nhưng chẳng ai quan tâm tới xem ti vi nói gì.

Hoàng Ngân đột nhiên cảm thấy tay mình ảm ảm...

Bàn tay lớn ấy nắm lấy tay cô, nắm rất chặt.

Hoàng Ngân quay đầu sang, mở to mắt, nhìn anh không hiểu.

Cũng đúng lúc Cao Dương Thành quay đầu nhìn cô.

“Anh muốn nói gì?”

Hoàng Ngân cảm thấy anh hình như có điều muốn nói.

Cao Dương Thành cười: “Em thấy sao?”

Hoàng Ngân nhìn nụ cười của anh, bất giác cười theo.

Cô lắc đầu, sà vào lòng anh, nói: “Em không biết anh muốn nói gì, nhưng em biết...Chúng ta vẫn còn sống!! Hơn nữa...cảm giác sống sót, thực sự...quá tốt!”

Hoàng Ngân nói rồi nói, nước mắt lưng tròng: “Anh biết không? Cái giây phút tuyệt vời đó, em nghĩ là chúng ta sắp chết rồi cơ!! Cho dù là ở trong hang động, em nghĩ là chúng ta sẽ chết cồng ở trong đó mất, lúc đó em nghĩ, nếu chúng ta chết thật, thực ra, cũng không thảm lắm! Chỉ ít, em vẫn còn có người em yêu ở bên cạnh em! Cái gọi là không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng được chết cùng năm cùng tháng cùng ngày, vậy là tốt rồi!!”

“Sau khi quay về...chúng ta kết hôn nhé!!”

Cao Dương Thành đột nhiên nói.

“Hả?”

Hoàng Ngân sửng lại...

Xúc động ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

Gương mặt tuần tú của Cao Dương Thành tỏ rõ vẻ nghiêm túc, nhìn thấy bộ dạng ngạc nhiên của Hoàng Ngân, anh cười, ngồi thẳng lưng: “Sao? Câu nói này khiến em bất ngờ thế cơ à?”

“Anh nói thật chứ?”

Hoàng Ngân vẫn có chút không tin và tai mình: “Anh phục hồi trí nhớ rồi?”

“Không! Nhưng anh nói nghiêm túc!!”

Cao Dương Thành trả lời chắc nịch.

Hoàng Ngân đứng lên.

Trái tim đập liên hồi, nheo mắt nhìn anh, nụ cười cong lên, mặt cô sát vào gương mặt tuần tú của anh: “Không hồi phục trí nhớ sao lại cầu hôn em?”

Cô híp mắt, tư tin cười, chỉ vào chóp mũi anh: “Cho dù là mất đi kí ức, nhưng...vẫn yêu em rồi, đúng không?”

Cao Dương Thành nắm lấy tay cô, miệng cong lên cười xấu xa, trêu cô: “Yêu cái cảm giác làm tình với em...Làm xong thì thấy, nếu cả đời này đều làm với em, thì cũng không tồi đâu!”

Đậu!!!

Hoàng Ngân tức quá lấy chân đá anh, kết quả anh né rất nhanh, giây sau cả người cô bị Cao Dương Thành dùng lực đè xuống.

Không thể cử động!

“Này...”

Hoàng Ngân chống cự.

Cao Dương Thành híp mắt cười nhẹ: “Anh nói rồi, cảm giác làm tình với em...anh rất thích!! Vậy nên...”

Anh nói xong, một lần cắn liền cởi được áo sơ mi đnag mặc trên người Hoàng Ngân...

“Này!!”

Không phải chứ??

“Cao Dương Thành, anh cũng khỏe quá rồi đây? Bị hành hạ cả ngày như thế, anh không mệt à!! Ở trong hang động đã làm gần một tiếng rồi đây, giờ anh lại tiếp?”

Hoàng Ngân thấy cái tên này thật là t*ng trùng lên đầy não rồi.

“Không mệt!!”

Cao Dương Thành không nói thêm lời nào nữa, cắn chặt lấy dây áo ngực sau lưng cô, cởi ra...không đến một phút, cô thân không còn gì ở trước mặt anh...chỉ bằng nụ hôn của anh, Hoàng Ngân quay người lại, chỉ nghe thấy tiếng anh nói: “Ồ trong hang động, em rất mất tập trung! Anh thấy vẫn chưa đủ...”

“...”

Dương nhiên là sau đó lại là một đêm triền miên đến điên cuồng...

Hai người trẻ nên thành thật với nhau, quán quýt không thôi, dùng tư thế chân thành nhất để đón nhận đối phương, sâu sắc hòa vào đối phương...Ngay lúc Hoàng Ngân dục vọng lên đến cao trào, cô ôm lấy cổ Cao Dương Thành, không khống chế được mình kêu lên: “Dương Thành, em yêu anh, em yêu anh.”

Yêu nhau nhiều năm như vậy, ly hợp rồi lại hợp ly...

Hoàng Ngân không biết bao giờ mới là kết cục cho họ, nhưng cô bây giờ, đã hoàn toàn học được cách trân trọng mỗi ngày, mỗi phút, mỗi giây có anh bên mình,...để xứng đáng với tình yêu dành cho anh.

Cao Dương Thành ôm chặt lấy vòng eo nhỏ của cô...điên cuồng nhanh chóng ra vào trong cơ thể cô, mà anh, sau khi nghe thấy lời yêu bộc bạch từ cô...cũng trả lời cô câu trả lời từ tận đáy lòng mình...

“Anh cũng yêu em.”

Sau đó,...

Không đợi Hoàng Ngân hồi lại sức, môi cô liền bị anh chiếm lấy...hai người nồng cháy qua lại...

Yêu thương hạnh phúc ngập tràn!!

Ngày hôm nay đã được chủ định là một ngày đẹp đẽ!!

Quyến rũ, tình ý triền miên...

Khi Cao Dương Thành đang lúc muốn Hoàng Ngân, nói ra những câu nói yêu thương đó, trong đầu hiện lên một cảnh tượng lạ lắm... Trong bức họa ấy, đều xuất hiện cùng một khuôn mặt, chính là gương mặt của người phụ nữ đang nằm dưới anh.

Trong bức họa ấy, họ vui đùa nhộn nhịp, rõ ràng như vừa mới xảy ngày hôm qua vậy.

Đó là ký ức của anh...

Đoạn hồi ức bị mất đi của anh!

Nhưng đó chỉ là những kí ức rời rạc không cách nào liên kết lại thành một đoạn hồi ức hoàn chỉnh.

Cao Dương Thành lắc đầu, không ép mình phải nhớ lại những ký ức bị mất đi đó nữa, điều anh cần chính là hiện tại.

Hiện tại như bây giờ... đã tốt đẹp lắm rồi!!

Còn về ký ức của anh, thuận theo tự nhiên vậy!!

Nói không chừng không nhớ đến nó lại có kết quả tốt.

Cao Dương Thành ôm lấy eo Hoàng Ngân, tiến sâu vào cô...

Hoàng Ngân và Cao Dương Thành ra ngoài hai ngày này, Cao Lâm Tuấn luôn ở trong biệt thự của con trai cùng Trần Lan, không đi đâu hết.

Nhưng lại không ngờ rằng lại có vị khách không mời mà tới này tới thăm.

Trần Lan mở cửa, ngay lúc nhìn thấy khuôn mặt của Ôn Thuần Như, bà ngạc nhiên mất mấy giây.

Ôn Thuần Như nhìn thấy Trần Lan không chút ngạc nhiên, bà ta tức giận, chưa vào nhà đã định tát vào mặt Trần Lan.

-----oOo-----

Chương 296: Vị khách không mời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cũng may, Trần Lan phản ứng kịp thời, lấy tay chặn lại.

Cũng không phí lời với bà ta, chuẩn bị đóng cửa lại.

“Trần Lan, con tiện nhân!! Ai cho bà sống trong nhà con trai tôi? Đây là nhà tôi!”

Nhà con trai bà ta, thì là nhà bà ta!!

Ôn Thuần Như lấy tay chặn cửa, người không ngừng lách vào trong.

Cao Lâm Tuấn ở trong phòng khách nghe thấy tiếng mắng của bà ta liền đi ra ngoài, vừa nhìn thấy Ôn Thuần Như mặt ông dài ra.

“Lâm Tuấn!! Lâm Tuấn... Ông thực sự ở đây?”

Từ đáy mắt Ông Thuần Như có thể nhìn thấy vẻ vui mừng khôn xiết thêm vào đó là cả sự oán hận không nói rõ thành lời.

Ánh mắt không ngừng nhìn vào sự dao động giữa Cao Dương Thành và Trần Lan, dần dần, mắt đỏ lên, lộ rõ sự tức giận.

“Hai người...hai người!! Thực sự ở bên nhau rồi?”

Trần Lan thấy Lâm Tuấn xuất hiện, cũng không tiện đóng cửa lại, mở cửa ra để Ôn Thuần Như đi vào trong.

Cao Lâm Tuấn tiến lại gần, ở trước mặt Trần Lan hỏi Ôn Thuần Như: “Bà đến đây làm gì?”

“Tôi đến đây làm gì? Hai người ở đây làm trò quỷ sau lưng tôi?!! Các người có biết xấu hổ không vậy? Hả?”

Ôn Thuần Như thái độ kiêu ngạo hống hách, không kém gì khi xưa.

Trần Lan đứng sau lưng Cao Lâm Tuấn, không nói gì.

Bà không muốn nói chuyện với người phụ nữ này, bởi vì bà biết, có nói nhiều thế nào cũng chỉ uổng công mà thôi.

Người phụ nữ này, lời ai nói bà ta nghe cũng không lọt tai!

Cao Lâm Tuấn lạnh lùng nhếch môi, đột nhiên ông giơ tay kéo tay Trần Lan đang đứng phía sau.

Trần Lan bị kéo, ngẩng đầu nhìn ông, cũng không chống cự.

Chỉ nghe thấy ông nói: “Nếu như tôi nhớ không nhầm, Ôn Thuần Như, tôi và bà đã ly hôn rồi!! Người làm chuyện mất mặt bây giờ là bà!! Cứ bám lấy tôi riết như vậy có gì hay? Đời này bà sống có hạnh phúc không? Cái mà bà có được chẳng qua cũng chỉ là cái nhìn ghẻ lạnh của tôi mà thôi!!”

Cao Lâm Tuấn ép Ôn Thuần Như từng bước một, từng câu từng chữ lạnh lùng như lưỡi dao băng.

“Đừng nói tôi đời này chưa từng yêu bà, cho dù là nhìn bà tôi cũng thấy ghê tởm rồi!! Ôn Thuần Như, bà có biết trên thế gian này loại người nào đáng nhất thương nhất không? Chính là loại người như bà đây!! Sống cả một đời, nhưng không có lấy một người yêu thương quan tâm thực sự ở bên cạnh! Còn bà thì sao? Ngoài chỉ biết tính toán thiệt hơn với những người bên cạnh, bà còn biết gì nữa?! Nói chuyện tình yêu với hạng người như bà...”

Cao Lâm Tuấn cười lạnh nhạt: “Nếu vậy cũng chỉ là làm dơ đi chữ “yêu” đó đi thôi!! Bởi vì cả đời bà không thể nào hiểu được!! Nếu như không muốn tự mình chuốc lấy nhục nhã, thì biến khỏi đây!! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Sắc mặt Ôn Thuần Như trắng bệch như xác chết.

Bà ta giận dữ trợn mắt lên nhìn Cao Lâm Tuấn và Trần Lan ở trước mặt, lồng ngực nhấp nhô mạnh mẽ vì tâm trạng kích động.

Đột nhiên, bà ta gào lên một tiếng rồi xông vào trong phòng bếp, lúc đi ra tay còn cầm theo một con dao.

Đôi mắt đỏ rực của bà tràn đầy sự hận thù: “Trần Lan, tao liều mạng với mày!!!”

Bà ta hét lớn như một bà điên, cầm dao xông về phía Trần Lan và Cao Lâm Tuấn: “Tao sẽ không để cho hai mẹ con mày sống tốt đâu!! Điều là hai con tiện nhân các người, cướp đi hết những gì thuộc về tao!! Cướp đi hết hạnh phúc của tao.”

Trần Lan sợ hãi sắc mặt trắng bệch, trốn sau lưng Cao Lâm Tuấn.

Cao Lâm Tuấn bảo vệ Trần Lan, hai tay giang ra, lùi về sau: “Ôn Thuần Như, bà bỏ dao xuống!”

Ông lạnh lùng, nhìn Trần Lan ở đằng sau, trấn an bà: “Đừng sợ, có anh ở đây.”

“Ôn Thuần Như, bà bỏ dao xuống trước, nếu bà làm bị thương người khác, bà cũng không sống tốt được đâu!!”

Trần Lan lấy lại thần trí từ trong sợ hãi, khuyên Ôn Thuần Như.

“Nếu như không phải vì bà luôn sống trong hận thù, thì bà cũng không rơi vào bước đường này!! Tại sao đến tận bây giờ, bà vẫn không tự xem xét lại mình chứ!!”

Cao Lâm Tuấn tiếp tục nói: “Bỏ dao xuống, có gì chúng ta từ từ nói...”

“Còn gì để nói chứ!! Ông đã chạy cùng con tiện nhân này rồi!!”

Ôn Thuần Như hét lớn, mắt đỏ lên, đấm mắt như được bao phủ bởi một màn sương, cười lạnh: “Cha con hai người, khá lắm mà!! Một người giấu tôi tìm đàn bà, người còn lại thì sao? Từng chút từng chút nghĩ cách chiếm đoạt hết quyền hành của tôi!! Chỉ bởi vì hai bọn chúng, cha con các người liền đối xử với tôi như vậy!! Cao Lâm Tuấn, con đàn bà này rớt cục chuốc ông bùa mê thuốc lú gì mà ông si mê không dứt bà ta như vậy?”

Ôn Thuận Như cầm con dao trong tay quơ quơ lên: “Không cần biết ông nói cái gì, hôm nay tôi phải lấy mạng bà ta!!! Cho dù tôi không sống được, tôi cũng phải kéo bà ta xuống địa ngục cùng tôi!! Nếu ông dám ngăn tôi, vậy chúng ta đi cùng nhau, như vậy...cho dù tôi xuống địa ngục rồi, tôi vẫn có ông ở bên cạnh, tôi không sợ cô đơn nữa rồi!!”

Ôn Thuận Như nói xong liền xông về phía Cao Lâm Tuấn.

Cao Lâm Tuấn kéo Trần Lan chạy.

Muốn trị Ôn Thuận Như không khó, nhưng tâm trạng Ôn Thuận Như bây giờ không tài nào khống chế được nữa rồi.

Một người điên, rất khó biết được bà ta có làm ra chuyện gì cực đoan không.

Không cần thận bị dao đâm sượt vào cũng không phải không có khả năng.

Chẳng ai muốn chuyện như này xảy ra cả!! Hơn nữa ông bây giờ hạnh phúc như vậy, càng không muốn bản thân đi làm chuyện liều mạng như vậy!!

Điều duy nhất phải làm chính là bảo vệ tốt người phụ nữ bên cạnh ông.

Trần Lan không ngờ rằng Ôn Thuận Như sau cùng lại đi đến bước đường cực đoan như vậy.

Dao hét lần này đến lần khác đâm ở đằng sau lưng họ, dọa cho Trần Lan thót tim đến mấy lần, nhưng bà nắm lấy tay Cao Lâm Tuấn, càng ngang càng chặt, chặt đến nỗi lòng bàn tay giờ toàn mồ hôi, nhưng bà vẫn không sợ hãi, không chịu lùi bước.

“Lần này...bất kể là nguy hiểm như thế nào, em cũng sẽ không buông tay.”

Giống như bọn họ đã từng nói, thời gian chờ đợi của bọn họ đã quá dài rồi!!

Cao Lâm Tuấn kích động, nhưng bây giờ không phải là lúc nói ra những lời này, giờ phải cắt đuôi được Ôn Thuần Như mới là chuyện chính.

Di Trần đang dọn vệ sinh ở trên tầng, vừa mới chuẩn bị xuống lầu thì nhìn thấy cảnh tượng dưới nhà, vội vàng gọi báo cảnh sát.

Hương Dương vừa mới chơi xong từ trong phòng game đi ra liền nhìn thấy cảnh tượng đao kiếm này.

Người bà mà cậu không nhận đó lại cầm dao đuổi theo ông nội và bà ngoại cậu.

Hương Dương bị dọa cho sợ khiếp, cậu hét lên, lúc sau khóc chạy về phía Ôn Thuần Như, ôm lấy chân bà ta, khóc van xin bà ta: “Đừng, đừng mà, đừng giết ông bà tôi!! Đừng, tôi xin bà..đừng giết họ!”

“Hương Dương.”

“Hương Dương...”

Hương Dương đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Trần Lan và Cao Lâm Tuấn bất ngờ, giây sau, Trần Lan không nghĩ ngợi gì nhiều liền rời khỏi sự bảo vệ của Cao Lâm Tuấn, chạy về phía Hương Dương ở bên cạnh Ôn Thuần Như.

“Hương Dương...”

Hương Dương là cả sinh mạng của bà, nếu thằng bé bị thương, cả đời này bà sẽ không thể an tâm!

Trần Lan quay lại ôm lấy Hương Dương.

“Lan...”

Cao Dương Thành kêu lên.

Dao của Ôn Thuần Như vừa định hạ xuống, Cao Lâm Tuấn vội vàng xông lên, ôm lấy Trần Lan và Hương Dương, dao buông xuống, chưa kịp

né thì....

Dao đâm qua lưng Cao Lâm Tuấn!!

“A~”

Khắp phòng vang lên tiếng hét, máu tươi chảy ra, bắn lên mặt của Ôn Thuần Như, khiến bà phút chốc mặt trắng bệch...Nhìn vào vùng máu đỏ trước mắt mình, bà ta sợ tới mức ngã ra sàn nhà, vội vàng lùi về sau...nước mắt rơi lã chã,...

“Lâm Tuấn!! Lâm Tuấn.....”

Trần Lan vừa kêu vừa khóc.

“Dì Trần, mau gọi 115!! Dì Trần.....”

“Ông nội! Ông nội!”

Hương Dương sợ khóc lớn: “Ông nội, ông không được chết!! Ông ơi...”

“Lan...”

Hơi thở yếu ớt của Cao Lâm Tuấn gọi Trần Lan: “Đừng khóc, hai người đừng khóc, anh không sao...”

Trần Lan ôm lấy vai Cao Lâm Tuấn, khóc: “Anh đừng nói nữa, em biết anh không sao, nhất định sẽ không sao!! Sẽ không sao đâu...”

Hai người bọn họ khó khăn lắm mới quay trở về bên nhau, ông trời nhất định có nhất thiết phải đối xử với bọn họ như vậy sao?

Ôn Thuần Như không biết rằng cảm giác cầm dao giết người lại như thế này...cảm giác khủng khiếp, u ám...

Chiếm lấy bà ta...

Sắc mặt bà ta trắng bệch, cắt không còn giọt máu, nhìn vào vết máu tươi trên tay mình, mắt bà ta giãn ra...ôm chặt đầu mình: “Aaaaaa~” lên một tiếng, hét lên đau khổ.

Rốt cuộc là bà ta đang là cái gì? Đang làm cái gì vậy?

Rất nhanh sau đó, cảnh sát và 115 không đến cùng một lúc.

Ôn Thuần Như bị cảnh sát bắt lại.

Cao Lâm Dương được xe cứu thương của bệnh viện đưa đi, Trần Lan đi theo, Hương Dương không đi cùng, để cho Dì Trần trông nom.

Tâm trạng của cậu nhóc rất không ổn định, tâm trí còn yếu, để cậu nhìn thấy cảnh tượng như vậy phần nào cũng sẽ khá bạo lực.

Nhưng thực ra đối với Hương Dương mà nói, cảnh tượng máu me như này cũng không phải là lần đầu tiên cậu nhìn thấy, lần đầu tiên nhìn thấy là khi nào nhỉ?

Năm ba tuổi...

Cậu nhìn thấy dì của mình ngã trong vũng máu...

Hương Dương gạt đi cảnh tượng đáng sợ trong đầu đó đi, sắc mặt trắng bệch, vùi vào lòng Dì Trần, không dám nói thêm lời nào nữa.

Hoàng Ngân và Cao Dương Thành nhận được tin vội vàng quay về.

Không kịp về nhà mà trực tiếp đi đến bệnh viện.

Cao Dương Thành nhìn ba mình người quần đầy băng đang nằm trên giường bệnh, đột nhiên cảm thấy đầu rất đau.

Một số hình ảnh lẻ tẻ bắt đầu xuất hiện trong đầu anh...nhưng tất cả lại là khuôn mặt đáng sợ của mẹ.

“Dương Thành, anh sao vậy?”

Hoàng Ngân nhìn ra anh không ổn, lo lắng hỏi tình hình của anh, tưởng rằng tư thế của ba chồng tương lai đã kích thích đến anh, an ủi: “Anh đừng lo lắng quá, bác sĩ nói rồi, không bị thương đến chỗ hiểm, cũng không nghiêm trọng lắm, ba chỉ cần nghỉ dưỡng một thời gian là khỏi

thôi...”

Cao Dương Thành lắc đầu, day day thái dương: “Anh hình như nhớ lại được chút gì đó.”

“Hả?”

Hoàng Ngân ngạc kinh ngạc: “Anh nhớ lại được những chuyện trước kia sao?”

Trần Lan cũng mong chờ nhìn Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành lắc đầu, sắc mặt không tốt: “Không nhớ hết, chỉ là những hình ảnh rời rạc mà thôi...”

“Anh vừa mới nhớ ra được gì vậy?”

Hoàng Ngân tò mò hỏi.

“Không có gì.”

Cao Dương Thành không muốn nói.

Cảnh tượng mà anh vừa nhớ ra đó, đều là đau khổ, anh không muốn nhớ lại chút nào.”

Hoàng Ngân nhìn thấy sắc mặt anh không tốt, nên cũng không gắng gượng hỏi thêm: “Không nhớ ra thì đừng nhớ nữa, không nên em mình quá, tránh đau đầu.”

“Ừm.”

Buổi chiều, đợi trạng thái sức khỏe Cao Lâm Tuấn khỏe hơn đôi chút, cảnh sát liền đến để lấy thông tin.

Cao Lâm Tuấn không giấu diếm, nói tất cả mọi chuyện ra.

“Dương Thành...”

Đột nhiên, Cao Lâm Tuấn ngồi trên giường gọi con trai đang ở giường

bên cạnh.

Dương Thành ngẩng đầu lên: “Ba.”

“Ba muốn hỏi con nghĩ gì về chuyện này.”

Cao Lâm Tuấn hòa nhã hỏi anh.

Cao Dương Thành ánh mắt mang vẻ âm u.

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN thêm nhiều nội dung hấp dẫn!

-----oOo-----

Chương 297: Gả cho anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân và Trần Lan tự biết hai người đàn ông này đang thảo luận đề tài gì nên không nói xen vào, chỉ lặng lẽ ở bên cạnh bưng trà rót nước cho bọn họ.

Một lúc sau...

“Giết người chưa thành, nên làm thế nào thì cứ làm như vậy!”

Rất lâu sau, Cao Dương Thành trầm giọng trả lời một câu. Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Cao Lâm Tuấn nhìn chăm chăm vào con trai của mình nhưng không lên tiếng.

Tay Hoàng Ngân khẽ siết chặt cốc nước...

Cô chuyển cốc nước trong tay tới cho Cao Dương Thành, dừng lại một lát cuộc cùng cô vẫn nói một câu: “Dương Thành, anh nên suy nghĩ cho kỹ đi. Dù sao bà ấy cũng là mẹ đẻ của anh...”

Hoàng Ngân tuyệt đối không phải muốn bỏ qua cho Ôn Thuận Như.

Thật ra cô vô cùng chán ghét Ôn Thuần Như, nhưng... như lời cô đã nói, người phụ nữ kia là mẹ đẻ của Cao Dương Thành!

Nếu bà ta thật sự bị kết án vào tù vì tội giết người chưa thành, anh thật sự sẽ bỏ xuống được sao? Sau này khi nhớ tới, anh có thể đau khổ không? Anh có thể hối hận vì quyết định ngày hôm nay không?

“Hoàng Ngân nói đúng, cậu nên suy nghĩ thật kỹ đi.”

Trần Lan cũng đồng ý với lời Hoàng Ngân nói.

Bà tất nhiên hiểu rõ tâm tư của con gái mình.

“Đây không phải là vấn đề con suy nghĩ rõ ràng thì có thể quyết định được!”

Cao Dương Thành lắc đầu: “Đây là những gì bà ấy đã làm. Nếu bà ấy đã làm những điều không nên làm thì phải trả giá cho hành động của mình! Nếu bà ấy đã vi phạm pháp luật, vì sao không thể giao cho pháp luật tới xét xử công bằng chứ? Có thể... điều này mới thật sự là cách để cứu rỗi bà ấy.”

Cao Lâm Tuấn thở dài và gật đầu nói: “Con đã quyết định thì cứ làm như vậy đi! Cứ giao cho bên phía cảnh sát xét xử theo pháp luật! Mặt khác...”

Cao Lâm Tuấn nói đến đây thì hơi dừng lại một lát, ngược mắt nhìn con trai của mình: “Dương Thành, ba biết bây giờ con còn chưa khôi phục lại trí nhớ, có thể ba nói những lời này sẽ không quá công bằng với con, nhưng có mấy lời ba vẫn phải nói. Con xem thử Hoàng Ngân tốt xấu gì đã theo con được tám năm, cũng sinh con cho con rồi. Người ta rất cuộc đời đối xử với con thế nào thì không cần những người đứng ngoài như bọn ba nói nữa, chắc bản thân con cũng cảm giác được. Một cô gái tốt như vậy, nếu như con còn không tranh thủ giữ chặt lấy, không chừng có một ngày nào đó thật sự mất đi, con sẽ phải hối hận đấy! Ba và Lan đều tính là người từng trải, sống hơn nửa đời người rồi nên hiểu được đạo lý gần nhau không dễ dàng gì. Nếu như con thật sự còn có lương tâm thì nhanh chóng cưới Hoàng Ngân về nhà đi! Con cứ dây dưa mãi với người ta như vậy thì tính là chuyện gì chứ?”

Từ trước đến nay Cao Lâm Tuấn chưa từng nói chuyện nghiêm túc với con trai mình như thế.

Bởi vì ông vẫn cảm thấy con trai mình là người có tầm nhìn, không cần mình tới gây ảnh hưởng tới tư tưởng của anh. Nhưng hôm nay, ông thấy hạnh phúc của hai đứa trẻ mãi vẫn chưa được ổn định nên thật sự không thể không nói mấy câu.

Hoàng Ngân nghe được những lời ba chồng tương lai nói vậy thì trong lòng có đủ cảm giác ngọt ngào, chua xót, đắng cay.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy bàn tay nhỏ bé của mình căng ra, hóa ra đã có một bàn tay lớn thật ấm áp đang nắm chặt lấy bàn tay cô.

“Ba, đúng lúc con cũng tính nói với ba chuyện này. Con dự định kết hôn với Hoàng Ngân!”

Cao Dương Thành nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Ngân bên cạnh, ánh mắt vô thức dịu xuống.

Trong ánh mắt này hiện lên một tình yêu nồng cháy. Một tình yêu nồng cháy và chân thành mà chỉ có người yêu thật sự mới có thể xuất hiện.

Hoàng Ngân kích động ngẩng đầu nhìn anh.

“Thật sao?”

Cao Lâm Tuấn và Trần Lan cùng hỏi một lúc.

Cuối cùng, bọn họ đều cười vì tâm tư giống nhau một cách kỳ lạ.

“Đương nhiên rồi! Cũng như ba vừa nói, cô gái tốt như vậy mà con còn không giữ chặt lấy, có lẽ cả đời này sẽ phải thật sự sống trong sự hối hận mất...”

Lời Cao Dương Thành nói làm cho Hoàng Ngân không nhịn được cười.

Cô thò tay nhéo mũi anh đầy vẻ tinh nghịch: “Anh biết là tốt rồi!”

“Con đây! Con gái con lười mà không học được chút rụt rè nào cả!”

Trần Lan cười và nắm lấy bàn tay không thành thật của con gái mình.

“Mẹ, mẹ không biết chứ! Rụt rè với người đàn ông này thì chẳng có chút tác dụng nào đâu! Nếu con còn rụt rè nữa, sợ là ba của con con sẽ bỏ chạy theo người khác mất thôi!”

Hoàng Ngân kéo cánh tay Cao Dương Thành, cả người đều dựa vào trong lòng anh.

Cao Dương Thành mỉm cười và giang tay ra ôm cô vào trong lòng mình.

“VẬY hai đứa tính bao giờ sẽ làm đám cưới thế?”

Trần Lan lại hỏi.

“Con thấy nhận giấy kết hôn mới là vấn đề quan trọng nhất!!”

Hoàng Ngân giơ tay lên tiếng và hỏi ngược lại: “Nhưng sau khi chúng con nhận giấy kết hôn, ba, mẹ, hai người sẽ làm thế nào?”

“Cái gì mà ba mẹ làm thế nào?” Trần Lan vội vàng tiếp lời: “Ba mẹ đã lớn tuổi rồi nên chẳng còn để ý tới những chuyện này nữa! Hai con cứ tìm ngày nhanh chóng lên phòng làm giấy kết hôn đi! Con xem thử tốc độ của Tiểu Sam và Vũ Phong người ta kia, đâu có dây dưa mãi giống các con chứ! Đợi mẹ tìm người xem ngày cho các con rồi nhanh chóng làm đi để cho mọi người cũng bớt lo!”

“Được rồi, mẹ cũng nói vậy thì chúng con sẽ không khách sáo nữa đâu!!”

Hoàng Ngân chớp mắt cười và đi qua ôm lấy bờ vai của mẹ mình: “Cảm ơn mẹ, cảm ơn ba... Nhưng trước khi đi nhận lấy kết hôn, con còn có một yêu cầu nho nhỏ.”

“Yêu cầu gì vậy?”

Ba người đều nhìn về phía Hoàng Ngân.

“Con yêu cầu đám cưới của hai người... phải làm cùng với bọn con!!”

Cũng chính là ba đôi cùng bước vào nhà thờ làm đám cưới, như vậy con mới bằng lòng kết hôn cơ!”

“Vậy thì không được! Không được...”

Trần Lan vừa nghe đề nghị của con gái mình thì nhất thời xấu hổ đỏ mặt, vội vàng lắc đầu từ chối.

“Đây tính là chuyện gì chứ? Làm mẹ làm gì có chuyện kết hôn cùng con gái! Hơn nữa, mẹ đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn mặc mấy thứ áo cưới kia, thật chẳng giống ai cả!”

“Mẹ! Sao mẹ lại nói vậy chứ? Lúc nào cũng nói mình đã lớn tuổi. Mẹ đã hỏi qua ý kiến của bọn con chưa? Mẹ già ở chỗ nào đâu? À ba, ba nói đi, ba thấy mẹ con già sao?”

“Đúng vậy! Tôi thấy không hề già, còn rất trẻ mà!”

Khóe miệng Cao Lâm Tuấn cong lên và khen Trần Lan.

“Mẹ nghe thấy chưa! Ba con nói vậy chính là có ý bằng lòng với đề nghị của con đấy!”

Hoàng Ngân vội vàng giơ ngón tay cái khen ngợi Cao Lâm Tuấn ở trên giường.

“Đúng vậy! Mẹ, con thấy đề nghị này của Hoàng Ngân thật sự không tệ. Đến lúc đó đông người thì càng thêm náo nhiệt, thêm vui mừng ạ!”

Cao Dương Thành cũng vội vàng phụ họa.

“Đúng, đúng, đúng! Chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Ngày thì ba mẹ là người lớn tuổi tương đối hiểu hơn nên sẽ do hai người tới chịu trách nhiệm lựa chọn. Về phần những chuyện linh tinh cần thu xếp cho đám cưới cứ giao cho đám trẻ bọn con xử lý. Ba mẹ lớn tuổi không cần quan tâm đâu! Nhưng mẹ à, mẹ đừng chọn ngày quá gần, mẹ để cho con gái mẹ có chút thời gian đi làm thẩm mỹ, làm tóc, thuận tiện còn giảm béo một chút nữa!”

Trần Lan cười và cố ý trêu Hoàng Ngân: “Nếu vậy chúng ta chờ sang

năm lại nói tiếp?”

“Mẹ, làm gì có người nào làm mẹ như mẹ chứ...”

Hoàng Ngân còn tưởng thật lại sốt ruột kêu lên.

Ba người nhìn dáng vẻ hài hước của Hoàng Ngân thì đều cười tới đau cả thất lưng.

Chuyện kết hôn lại được bàn bạc và quyết định như vậy.

Vào ngày tòa tuyên án về vụ Ôn Thuần Như giết người chưa thành, Cao Dương Thành cũng có mặt và đi cùng với Hoàng Ngân.

Trên tòa án trang nghiêm.

Khi nghe được quan tòa tuyên án, căn cứ vào “quy định điều thứ 23 của Luật hình sự nhân dân cộng hòa nước Trung Hoa”, tuyên án như sau: Bị cáo Ôn Thuần Như vì phạm tội cố ý giết người và tình tiết ác liệt nên bị kết án năm năm tù, thời gian thi hành án có hiệu lực từ ngày hôm nay!”

Dứt lời: “Ầm” một tiếng vang lên, một búa đã đánh xuống.

Tội danh được thành lập!

Mọi người trong tòa án rời đi.

Rất lâu sau, khi mọi người trong tòa án đều đi hết mà Cao Dương Thành vẫn ngơ ngác ngồi ở chỗ ngồi vị trí của người nhà, không hề nhúc nhích.

Mà Hoàng Ngân cũng ngồi cùng anh.

“Sau này, anh... đại khái thật sự sẽ không có mẹ nữa rồi...”

Cao Dương Thành giống như đang nói chuyện cùng Hoàng Ngân nhưng lại càng giống với đang thì thảo tự nói với chính mình nhiều hơn.

“Sao có thể như vậy được!”

Hoàng Ngân nghe được lời này thì trong lòng vô cùng đau đớn, cầm lấy bàn tay của anh.

Trong lòng bàn tay của anh hoàn toàn lạnh lẽo.

“Năm năm, sau năm năm bà ấy sẽ lại ra! Không, nếu như biểu hiện tốt thì thật ra không cần tới năm năm đâu... Dương Thành, anh đừng nghĩ như vậy. Mẹ trước sau vẫn là mẹ. Người làm mẹ sẽ không bao giờ trách con trai của mình đâu, anh biết không?”

Hoàng Ngân khuyên anh.

Cao Dương Thành ngả đầu lên trên vai Hoàng Ngân với vẻ bất lực lại không biết phải làm sao, chẳng khác nào một đứa trẻ.

Anh biết, cả đời này mình cũng sẽ không được mẹ tha thứ... Bà ta là mẹ của anh nên anh hiểu rất rõ!

Vào giây phút anh đồng ý đưa bà ta vào tù đã quyết định tình thân giữa bọn họ sẽ không bao giờ có thể cứu vãn được nữa!

Hoàng Ngân không biết mình có thể nói gì để an ủi anh được.

Vào giờ phút này, cô biết mình có nói gì nữa cũng chỉ là vô ích.

Điều duy nhất cô có thể làm là ôm chặt lấy anh và lại ôm chặt hơn nữa...

Cô nói với anh: “Bất kể thế nào, em sẽ vẫn luôn ở bên cạnh anh...”

Cô sẽ vẫn luôn... vẫn luôn như vậy!!

Không biết hai người ngồi ở trong tòa án bao lâu...

Bỗng nhiên, Hoàng Ngân chỉ cảm thấy chỗ ngón tay của mình truyền đến một cảm giác lạnh lẽo.

Cô sửng sốt.

Cúi đầu nhìn...

Không ngờ cô lại phát hiện ra trên ngón áp út bên phải của mình đã xuất hiện thêm một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo.

Kích thước của chiếc nhẫn vừa vặn với ngón tay của cô.

Mà trên mặt nhẫn lại dùng kim cương gắn lại thành bốn chữ rất nhỏ:
NGAN!

Tên cô là "Ngân".

Ở giữa là một viên kim cương tuyệt đẹp do từng viên kim cương rất nhỏ hình "trái tim" ghép thành.

Chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út được làn da trắng của cô tôn lên, trông thật tinh tế lại tỉ mỉ.

“Cái này...”

Đây là lần đầu tiên Hoàng Ngân thấy được chiếc nhẫn kim cương này.

Nó được chế tạo tinh tế như vậy thì sợ rằng trên thị trường gần như không có, cho dù có cũng là giá rất đắt.

Hoàng Ngân hơi kích động: “Dương Thành, anh làm vậy là... có ý gì?”

Cao Dương Thành bỗng nhiên quỳ một gối ở trước mặt Hoàng Ngân và nâng bàn tay nhỏ của cô lên rồi hôn thành hôn lên đó.

Anh ngẩng đầu và nhìn chăm chăm vào cô.

“Ngân Ngân, bốn năm trước anh đã chuẩn bị chiếc nhẫn kim cương này nhưng vẫn không có cơ hội nào thích hợp để đưa cho em...”

Nhắc tới chuyện bốn năm trước, trong lòng anh vẫn cảm thấy hơi chua chát.

Anh ngẩng đầu cười: “May mắn là bốn năm sau, cuối cùng anh đã có cơ hội được đeo nó lên trên ngón tay của em!”

Đây là chiếc nhẫn mà anh không ngủ không nghỉ chuẩn bị cho mình từ bốn năm trước sao?

Hoàng Ngân cho rằng chiếc nhẫn này đã sớm mất rồi, nhưng không ngờ nó vẫn còn... Anh sẽ không bao giờ biết được mình trông mong chiếc nhẫn này bao nhiêu lâu đâu.

Cao Dương Thành nói xong, ngón tay đan vào ngón tay của Hoàng Ngân và nắm chặt lấy mười ngón cô, khẽ cười nói: “Nhiều năm như vậy, may là em không béo lên mà chỉ dần dần bù lại phần gầy trước đó, chiếc nhẫn... vẫn rất vừa vặn!”

Hoàng Ngân nghe Cao Dương Thành nói vậy, viền mắt tự nhiên hơi nóng lên, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào hơn: “Dương Thành, anh... anh đã khôi phục lại trí nhớ rồi sao?”

“Xem như là vậy đi? Nhưng chỉ là vài đoạn ngắn ngẫu nhiên sẽ hiện ra ở trong đầu thôi, không trở thành ký ức liền mạch được.”

Cao Dương Thành thú thật.

“Quá tốt rồi!!”

Hoàng Ngân mừng như điên, hai cánh tay ôm chầm lấy cổ anh và lao vào trong lòng anh: “Quá tốt rồi!! Anh đã nhớ lại...”

Cao Dương Thành vẫn quỳ và ôm lấy thắt lưng của Hoàng Ngân kéo cô cách ngực mình một đoạn rồi nhìn cô nòng nản lại nghiêm nghị, một lúc sau mới nói: “Lấy anh!”

Lời anh nói không phải là câu hỏi mà là câu ra lệnh!!

Cả đời này, người duy nhất anh muốn kết hôn chính là cô!!

-----oOo-----

Chương 298: Buồn và vui

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân không nói gì, chỉ che miệng cố nén xúc động muốn khóc.

Nhưng cô không ngăn được từng giọt nước mắt cứ trào ra...

“Lấy anh! Để cho anh trở thành chỗ dựa của em trong cuộc đời này!
Hoàng Ngân, mong em hãy cho anh cơ hội này!”

Từ trước đến nay Cao Dương Thành chưa từng nghiêm túc nói những lời tỏ tình với người phụ nữ nào như vậy.

Chỉ có lần này...

Chỉ với một mình cô!!Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Hoàng Ngân mừng đến chảy nước mắt và khóc càng nhiều hơn. Cô liên tục gật đầu và khóc đến mức nói không thành lời: “Em bằng lòng!!
Dương Thành, em bằng lòng...”

Nhìn từng giọt nước mắt vui sướng của Hoàng Ngân, vành mắt Cao Dương Thành cũng tự nhiên đỏ hoe.

Cao Dương Thành nâng gương mặt của cô lên và đau lòng hôn từng giọt nước mắt của cô, lại nghe giọng anh khàn khàn nói: “Em yêu, cảm ơn em... Cảm ơn em đã không rời bỏ anh trong suốt tám năm qua!! Cảm ơn em đã kiên trì ở lại bên cạnh anh như vậy...”

Khi Cao Dương Thành nói đến đây, không ngờ vì quá kích động nên không nhận được mà nghẹn ngào.

Bởi vì trong tám năm này, bọn họ đã cùng nhau vượt qua bao sóng gió, giữa bọn họ thật sự đã trải qua rất nhiều... đau, khổ, buồn, vui, cười...

Tất cả hình ảnh này hiện lên ở trong đầu anh giống như một cuộn phim vậy.

Trong những năm qua, nếu không phải cô gái trước mắt này cứ cố chấp giữ lại tình yêu này của bọn họ, có thể... bọn họ đã thật sự chia tay từ lâu rồi!!

Mà cuộc đời của anh tuyệt đối sẽ không giống như bây giờ... hạnh phúc

như thế!!

Cao Dương Thành nâng gương mặt đã khóc tới loang lổ của Hoàng Ngân, đôi môi mỏng ấn lên trên đôi môi cô, sau đó là nụ hôn sâu đầy thăm thiết mà triền miên, dây dưa không ngừng...”Ngân Ngân, cả đời này... chúng ta sẽ không dễ dàng buông tay nhau ra nữa!! Tám năm là đủ rồi...”

Thật sự là đủ rồi!!

“Ừ...”

Hoàng Ngân gật đầu rồi lại gật đầu thật mạnh: “Chúng ta sẽ không xa rời nữa!! Sẽ không xa rời nữa...”

Nước mắt chảy xuôi xuống nơi cánh môi còn dính chặt của hai người, trong cảm giác mặn chát dường như còn có chút ngọt ngào... Đây là mùi vị của tình yêu!!

Là mùi vị của hạnh phúc...

“Anh yêu em...”

Môi Cao Dương Thành ghé sát bên môi cô và xúc động nói ra những lời từ trong tận đáy lòng của mình.

“Em cũng yêu anh...”

Hơn nữa, còn rất yêu, rất yêu anh...

Cô... yêu trước sau như một!! Chưa bao giờ dao động...

Sau đó...

Hoàng Ngân ôm lấy Cao Dương Thành và khóc ở trong lòng anh.

Lần đầu tiên cô cảm thấy...

Bọn họ đã cách hạnh phúc gần như vậy!!

Đối với bọn họ, cảm giác này... tới không dễ dàng đến mức nào!!

Trong ủy ban, những người đăng ký kết hôn không tính là nhiều nên Hoàng Ngân và Cao Dương Thành không cần xếp hàng để đi chụp ảnh.

Đi theo tham gia náo nhiệt cùng bọn họ chính là Cao Lâm Tuấn và Trần Lan. Đương nhiên cũng không thể thiếu được Tiểu Hương Dương.

Trước khi chụp ảnh kết hôn, Trần Lan còn cẩn thận chỉnh lại mái tóc trên trán của Hoàng Ngân: “Con đừng khẩn trương nhé! Cố gắng chụp cho tốt. Đây chính là kỷ niệm của cả đời đây...”

Không biết tại sao, Hoàng Ngân dường như nghe được một sự hy vọng và gửi gắm trong lời nói của mẹ mình.

Hoàng Ngân hơi xúc động.

Cô thò tay ôm mẹ mình vào trong lòng và vỗ nhẹ vào bờ vai gầy yếu của bà rồi cảm ơn: “Mẹ, cảm ơn mẹ và ba đã giúp bọn con hoàn thành được tâm nguyện...”

“Con đừng nói những lời như vậy nữa! Nhanh lên, con nhanh ngồi xuống đi. Sắp chụp hình rồi kìa!”

Trần Lan khẽ đẩy Hoàng Ngân.

Cao Dương Thành kéo tay Hoàng Ngân và dẫn cô ngồi xuống trước máy ảnh.

“Nào nào, cô dâu chú rể nhìn về phía trước kia...”

Hai người mỉm cười và nhìn về phía trước.

“Nào, ngả đầu sát lại gần nhau đi. Đúng, đúng... Rất tốt!!”

“Clap.”

Một tiếng động vang lên, ảnh đã được chụp xong.

“Được rồi! Chúc mừng, chúc mừng!! Đám cưới vui vẻ nhé!!”

Người chụp ảnh nhiệt tình chúc phúc cho bọn họ.

Trần Lan cười đến không ngậm được miệng, vội vàng đưa bánh kẹo cưới đã chuẩn bị trước từ sáng sớm: “Nào nào, tất cả mọi người dính chút không khí vui mừng đi!!”

“Cảm ơn, cảm ơn...”

Trong giây lát, trong phòng chụp ảnh cũng trở nên náo nhiệt.

Mãi đến giây phút khi nhân viên công tác đóng dấu lên giấy kết hôn, Hoàng Ngân mới có cảm giác như giấc mơ đã trở thành sự thật.

“Chúc mừng hai người!”

Nhân viên công tác lần lượt đưa hai tờ giấy kết hôn màu đỏ tới cho Hoàng Ngân và Cao Dương Thành.

“Cảm ơn...”

Cao Dương Thành vội vàng cảm ơn và nhận lấy.

Qua một lúc lâu mà Hoàng Ngân vẫn chưa thể tỉnh táo được. Cao Dương Thành ở bên cạnh khẽ đụng vào cô và nhận lấy giấy kết hôn thay cô: “Cảm ơn, cô ấy quá khẫn trương nên còn chưa thể hoàn hồn thôi!”

Lúc này Hoàng Ngân mới chậm rãi tỉnh táo lại, vội vàng cười nói cảm ơn và nhiệt tình phát bánh kẹo cưới.

Chiếc xe chạy về nhà.

Trên xe của Cao Dương Thành chỉ có một mình Hoàng Ngân ngồi.

Những người khác đều ngồi ở trên xe của Cao Lâm Tuấn.

Dọc đường đi, Hoàng Ngân cầm giấy kết hôn màu đỏ của mình mà yêu thích không buông tay.

“Mình thật sự kết hôn rồi...”

Cô thì thâm và vẫn cảm giác không dám tin.

“Minh thật sự kết hôn rồi à?”

Hoàng Ngân tiếp tục thì thào, tự hỏi mình.

Cao Dương Thành thấy buồn cười: “Đúng vậy!! Em đã thật sự kết hôn rồi!! Em không cần nghi ngờ nữa đâu. Bây giờ em đã là bà Cao tên xứng với người thực rồi!!”

“Bà Cao...”

Hoàng Ngân khẽ nhắc lại một câu.

Cuối cùng, cô nghiêng đầu và chớp mắt nhìn Cao Dương Thành đang ngồi bên cạnh, trêu ghẹo nói: “Ngài Cao à, em như vậy... có tính là làm bà Cao thứ hai không nhỉ?”

“Vậy em cảm thấy anh có tính là làm chồng thứ hai của em không?”

Cao Dương Thành không chịu yếu thế đáp trả cô.

Hoàng Ngân khẽ cười một tiếng: “Vậy xem ra hai chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, đều kết hôn lần thứ hai rồi!”

Cô nói rồi thổi một hơi lên giấy chứng nhận kết hôn màu đỏ rồi sờ tay vào nó, trong lòng xúc động nói: “Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên em thấy được thứ bảo bối này đây. Tâm trạng hôm nay thật là tốt...”

Cô tháo dây an toàn trên người và cười vui vẻ, mắt cũng cong lên: “Tối nay em sẽ nấu cá trích kho thịt cho mọi người được không? Anh còn muốn ăn gì nữa? Anh cứ nói cho em biết, em đều sẽ làm hết cho mọi người!”

Miệng Cao Dương Thành cong lên hiện ra một nụ cười...

“Anh chỉ muốn... ăn em thôi!”

“...”

...

Không lâu sau, Hoàng Ngân cắt giấy kết hôn và đi vào trong nhà giam thăm Ôn Thuần Như.

Trạng thái tinh thần của bà ta rất tệ. Cho dù Cao Dương Thành có tìm người nhờ đặc biệt chăm sóc cho bà ta nhưng dù sao ở đây cũng là nhà giam. Chỉ mới chưa đầy nửa tháng ngắn ngủi, trông bà ta đã gầy rộc đi.

Khi nhìn thấy Hoàng Ngân, tâm trạng của bà ta đặc biệt kích động, hai tay còn không ngừng vỗ vào cửa sổ bằng thủy tinh. Cuối cùng, quản giáo không có cách nào đành lôi bà ta ra khỏi phòng.

Hoàng Ngân hơi thất vọng.

Thật ra cô chỉ muốn tới nói cho bà ta biết con trai của bà ta đã kết hôn rồi!

Cô không hy vọng xa vời sẽ nhận được lời chúc phúc của bà ta, nhưng dù sao Dương Thành cũng là con trai của bà ta... Chỉ có điều như vậy cũng được rồi!

Tất cả đều không thể cưỡng ép được!

Quản giáo biết Hoàng Ngân là con dâu của thị trưởng Cao, cũng biết người phụ nữ bị giam bên trong này là vợ trước của thị trưởng Cao cho nên tất nhiên sẽ đặc biệt chăm sóc cho bà ta.

“Cô Cao...”

Quản giáo thấy Hoàng Ngân muốn đi liền gọi cô lại.

Đây là lần đầu tiên Hoàng Ngân nghe có người gọi mình như vậy nên ít nhiều cảm thấy không quen. Qua một lúc lâu, cô mới hiểu ra người ta đang gọi mình.

Cô xoay người và kinh ngạc nhìn người quản giáo phía sau: “Chào anh, có chuyện gì vậy?”

“Cô Cao, gần đây tâm trạng của mẹ chồng cô rất không ổn định, mỗi đêm đều sẽ la hét trong nhà giam nên chúng tôi nghi ngờ bà ta bị kích thích quá độ dẫn tới rối loạn tâm thần...”

“Cái gì??”

Hoàng Ngân sợ hãi: “Anh nói mẹ chồng tôi...”

“Gần đây bác sĩ tâm lý của chúng tôi có làm tư vấn tâm lý cho bà ta nhưng trước mắt xem ra hiệu quả không tốt lắm. Ý của bác sĩ tâm lý là nếu như có thể, mong người nhà của bà ấy không nên đến quấy rầy bà ấy trong những ngày tới. Tinh thần của bà ấy đã rất suy nhược rồi...”

“Sao... sao có thể như vậy được chứ?”

Trong giây lát, Hoàng Ngân cảm thấy chân tay luống cuống.

May là vừa rồi mình không để cho bà ta nhìn thấy giấy kết hôn, nếu thật sự nhìn thấy, nói không chừng bà ta lại bị kích thích thêm lần nữa.

“Điều tôi muốn nói chỉ là chuyện này thôi, mong cô nói lại với người nhà về ý của chúng tôi.”

“Được, được...”

Hoàng Ngân không biết mình ra khỏi nhà giam thế nào.

Bước chân cô nặng nề giống như đổ chì vậy.

Ôn Thuận Như... điên rồi rồi?

Sao có thể như vậy được chứ?? Vô duyên vô cớ...

Trong lòng Hoàng Ngân rất bối rối, trong giây lát không biết nên làm thế nào cho phải.

Thật ra, điều cô khổ sở nhất chính là không biết nên mở miệng nói thế nào với chồng của mình.

Nếu cô nói cho anh biết, sau khi mẹ anh bị đưa vào nhà giam đã phát

điên thì anh sẽ nghĩ thế nào?

Mỗi ngày anh đều sẽ sống ở trong sự tự trách, oán giận mình không nên nhẫn tâm kháng án à?

Hoàng Ngân không biết phải làm sao.

Buổi tối, người một nhà ngồi quanh bàn ăn cơm, Hoàng Ngân gác đầu mấy lần tính nói với mọi người về chuyện này nhưng cuối cùng... cô không thể mở miệng nói ra được.

Ban đêm, khi nằm ở trên giường, Hoàng Ngân lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được.

Cuối cùng Cao Dương Thành cũng không chịu được nữa.

Anh nghiêng người và dùng cánh tay đỡ lấy đầu của mình, hỏi vợ yêu bên cạnh: “Sao vậy? Hôm nay anh thấy em trở về liền có vẻ tâm sự nặng nề. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao? Hôm nay em đã đi đâu thế?”

Hoàng Ngân xoay người và quay lưng lại phía anh, vùi đầu vào trong chiếc chăn mỏng rồi buồn bực nói: “Em không biết nên mở miệng thế nào...”

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?”

Cao Dương Thành dịch sát vào cô và lo lắng hỏi.

Anh kéo cơ thể nhỏ bé của cô qua và ép cô phải quay mặt về phía mình: “Em nói cho anh biết đi. Anh là chồng của em! Không phải chúng ta đã nói rõ ràng là có việc gì cũng sẽ cùng nhau gánh vác sao?”

Hoàng Ngân cắn chặt môi dưới và do dự.

“Không phải anh đã sớm nói em không được cắn môi rồi sao?”

Cao Dương Thành nhượng mảy, bắt mãi cạy môi dưới của Hoàng Ngân ra và mắng cô: “Về sau em còn muốn sinh con gái nữa mà. Em cứ thế thì con bé nhất định sẽ học theo em mất. Đến lúc đó nó mà không dễ nhìn, em làm mẹ cũng nên tự trách đi!”

Hoàng Ngân hoàn toàn không nghe lọt những lời Cao Dương Thành nói. Cô vẫn còn đang chìm đắm trong những lời quản giáo đã nói hôm nay.

“Dương Thành...”

Hoàng Ngân sốt ruột nắm tay Cao Dương Thành.

“Sao vậy?”

Cao Dương Thành nhìn cô và cảm thấy khó hiểu.

Hoàng Ngân liếm đôi môi khô khốc: “Em suy nghĩ kỹ rồi, bất kể thế nào em cũng phải nói cho anh biết chuyện này...”

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu và do dự mấy giây, lúc này mới hạ quyết tâm nói: “Mẹ chồng em cũng chính là mẹ anh... Hôm nay em từng tới thăm bà...”

“Sau đó thì sao?”

Cao Dương Thành nhíu mày.

Hoàng Ngân có thể hiểu rõ sự lo lắng và rớt ruột trong đôi mắt sâu thẳm của anh.

“Sau đó... Quản giáo nói cho em biết, gần đây tâm trạng của bà thường mất kiểm soát, hình như là do bị kích thích quá mức...”

Hoàng Ngân nắm tay của Cao Dương Thành càng chặt hơn.

Cô có thể cảm giác được lòng bàn tay của anh đang dần trở nên lạnh giá... Qua rất lâu...

Anh chỉ mím chặt đôi môi mỏng mà không nói lời nào.

Càng như vậy, Hoàng Ngân càng thấy lo lắng cho anh hơn.

“Anh... anh đừng quá lo lắng, quản giáo nói, chỉ cần trong thời gian này đừng tiếp tục kích thích bà thì bà sẽ khá hơn thôi. Bây giờ bọn họ đang tư vấn tâm lý cho mẹ anh...”

Cao Dương Thành vẫn không nói gì.

Qua rất lâu, lâu đến mức Hoàng Ngân cho rằng anh có thể sẽ không nói chuyện nữa, cô bỗng nhiên nghe được anh nói: “Ngủ đi!”

Anh vỗ nhẹ vào sau gáy của Hoàng Ngân, trong động tác đầy vẻ nuông chiều.

Hoàng Ngân thoáng kinh ngạc: “Dương Thành...”

“Em mau ngủ đi. Bây giờ đã muộn rồi, ngày mai còn phải đi làm đấy!”

“Anh...”

-----oOo-----

Chương 299: Anh đáng để yêu thương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân lo lắng cho Cao Dương Thành nên nắm lấy bàn tay của anh, đặt lòng bàn tay lạnh giá của anh vào giữa hai chân mình và kẹp chặt, cố gắng truyền hơi ấm trên người mình cho anh: “Dương Thành, anh thấy khổ sở thì cứ nói ra chứ đừng giấu ở trong lòng. Em biết, em biết anh không vui... Em là vợ của anh, em sẵn lòng lắng nghe tất cả khổ sở trong lòng anh!! Anh hãy nói cho em biết, được không?”

“Vậy còn em? Trong lòng em nghĩ thế nào về chuyện này?”

Cao Dương Thành không trả lời mà hỏi ngược lại Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân nhìn sâu vào trong mắt anh, rất lâu sau mới thở dài nói.

“Nói thật, em... không thể nói rõ trong lòng mình có cảm giác gì nữa! Em sợ anh... sợ anh sẽ nghĩ là bởi vì em và mẹ em mới làm cho mẹ anh

biến thành trình trạng như vậy. Em biết, em biết bà biến thành như vậy khẳng định không thoát khỏi có liên quan đến hai mẹ con em, nhưng...”

Viên mắt Hoàng Ngân đỏ hoe và thò tay ôm chặt lấy anh, giọng nói đã trở nên nghẹn ngào: “Dương Thành, anh chắc chắn biết đây không phải là kết cục mà em và mẹ em muốn nhìn thấy. Em xin lỗi... xin lỗi...”

“Đồ ngốc!!”

Cao Dương Thành rút tay ra khỏi giữa hai chân cô và ôm thật chặt cô vào trong lòng mình: “Anh đã biết em sẽ ôm lấy chuyện này vào người mình. Nếu không, em sẽ không cần phải do dự lâu như vậy mà vẫn không dám nói gì với anh. Anh không muốn chia sẻ cảm giác trong lòng mình với em cũng là sợ em áy náy, sợ em suy nghĩ quá nhiều thôi...”

Anh tỉ mỉ cảm lên ngực của Hoàng Ngân và đau lòng cọ nhẹ vài cái: “Nói thật, trong lòng anh... vô cùng khó chịu, nhưng anh sợ em có ý nghĩ như vậy cho nên mới không dám nói thật cho em biết! Chuyện mẹ anh, em không cần để tâm tới làm gì. Về phần bà... anh sẽ mời các bác sĩ giỏi nhất trên thế giới để trị bệnh cho bà!!”

Cao Dương Thành nói và hôn lên ngực Hoàng Ngân.

“Em ngủ trước đi. Anh muốn đi thăm bà.”

“Muộn thế này rồi... Em đi cùng với anh nhé!”

Hoàng Ngân nói xong liền dậy theo anh.

“Em đừng đi nữa, nghe lời anh...”

Hoàng Ngân biết anh lo lắng điều gì nên vội vàng nói: “Dương Thành, anh dẫn em đi đi! Em biết anh lo lắng điều gì. Em bảo đảm sẽ chỉ đứng ở bên ngoài chờ anh. Em sẽ không để cho bà nhìn thấy em đâu! Anh đưa em đi cùng thì em sẽ thấy yên tâm hơn. Bây giờ anh có bảo em ngủ, em cũng ngủ không được...”

“Vậy được rồi!”

Cao Dương Thành gật đầu đồng ý, cuối cùng lại căn dặn Hoàng Ngân:

“Em đừng nói chuyện này với ba anh. Anh nghĩ bình thường ba cũng sẽ không tới thăm mẹ anh. Không nói cho ba biết là để tránh lại bị mẹ nghe được, đến lúc đó bà chắc chắn sẽ thấy áy náy, đứng ngồi không yên giống em.”

Hoàng Ngân xúc động: “Dương Thành, cảm ơn anh...”

“Em nhanh mặc quần áo đi.”

“Được, em xong ngay đây! Anh chờ em một phút thôi!”

Hoàng Ngân vội vàng lấy một bộ quần áo trong tủ ra và mặc vào, sau đó đi theo Cao Dương Thành tới nhà giam.

Buổi tối tất nhiên không phải là thời gian thăm tù, nhưng nể mặt thị trưởng Cao nên bọn họ cũng đành để cho Cao Dương Thành đi vào trong.

Hoàng Ngân chỉ chờ ở bên ngoài. Cao Dương Thành vào trong một mình.

Khi Ôn Thuần Như thấy con trai mình, bà ta còn chưa lên tiếng đã không nhìn được mà đau lòng khóc thành tiếng.

“Con trai, con trai...”

“Mẹ...”

Nhìn thấy mẹ mình gầy rộc đi, trong lòng Cao Dương Thành thấy khó chịu giống như bị dao cắt vậy.

“Con trai, con mau cứu mẹ ra ngoài được không? Mẹ ở đây thật sự rất khổ sở... Mẹ sống không tốt!! Mẹ không nên ở chỗ này. Con trai, con cứu mẹ đi. Con nhất định có cách để cứu mẹ ra ngoài...”

“Mẹ... đừng như vậy nữa...”

Nghe mẹ khóc lóc kể lể, Cao Dương Thành thật sự không biết lúc trước mình đưa mẹ vào nhà giam rốt cuộc là đúng hay sai.

“Con trai, con cứu mẹ đi, con cứu mẹ đi...”

Tay Ôn Thuần Như nắm lấy Cao Dương Thành cũng đang run rẩy.

“Mẹ, con thật sự không có cách cứu mẹ ra được. Đây là pháp luật... Pháp luật sẽ không nuông chiều với bất kỳ người nào! Mẹ nghe lời con, cố gắng sống tốt ở đây. Con sẽ cho người ở bên trong chăm sóc tốt cho cuộc sống hàng ngày cho mẹ. Mẹ cứ yên tâm sống cho tốt, được không? Mẹ đừng tiếp tục ép mình đi vào trong ngõ cụt nữa!”

“Cho nên con không có cách nào cứu mẹ ra ngoài, đúng không?”

Ôn Thuần Như vừa nghe con trai nói vậy liền thay đổi sắc mặt: “Con bảo mẹ yên tâm sống tốt ở trong này à? Ha ha... Ha ha... Các người đúng là một đám không có lương tâm, lại ở bên ngoài sống sung sướng ung dung tự tại!! Cao Dương Thành, mẹ là mẹ của con đấy!! Mẹ là mẹ con.... con làm sao có thể đối xử với mẹ như vậy chứ? Hả?? Mẹ là mẹ con đấy...”

Cao Dương Thành bỗng nhiên ý thức được mình có khuyên mẹ thế nào đi nữa cũng chỉ là chuyện dư thừa.

Nếu quả thật có thể khuyên được bà ta thì cũng không nhiều lần xảy ra bị kịch như vậy... Cuộc hôn nhân của anh thất bại, anh bỏ lỡ giấc mơ của mình và còn rơi vào con đường đen tối không nên có, bị nghiện ma túy khó cai được... Nhìn thấy mẹ mình vẫn bưng bình không chịu buông tay, anh bỗng nhiên cảm thấy bà ở trước mắt mình lại trở nên xa lạ như vậy... Anh đứng lên, cuối cùng cũng không nói gì nữa mà xoay người đi ra ngoài.

Hoàng Ngân vừa thấy anh đi ra thì vội vàng bước từ trên xe xuống.

“Sao rồi anh?”

Hoàng Ngân khẩn trương hỏi anh.

Cao Dương Thành đứng ở dưới gốc cây già ngoài cửa và cảm nhận gió đêm mát lạnh thổi tới.

“Vẫn tốt!”

Hoàng Ngân thấy vẻ mặt anh không tốt lắm thì không dám hỏi kỹ nữa, chỉ đứng cùng anh dưới tàng cây, lặng lẽ đón lấy cảm giác lạnh lẽo do gió đêm thổi tới.

“Thật ra đã rất lâu rồi, anh vẫn luôn suy nghĩ vì sao đến cuối cùng mẹ anh lại rơi vào tình cảnh như vậy... Là lỗi của chúng ta sao? Hay là sai lầm của bà? Anh nghĩ có lẽ cả đời này, điều bà không học được nhất chính là buông tay hoàn thành tâm nguyện của người khác! Nói trắng ra chính là bà quá ích kỷ... Giống như ba đã nói vậy, người mà mẹ anh yêu mãi mãi cũng chỉ có mình bà mà thôi! Thật ra, cuối cùng bà rơi xuống tình cảnh như vậy đã sớm được quyết định từ lâu rồi. Chúng ta cũng chẳng thể trách ai được... Đi thôi!!”

Cao Dương Thành nói xong liền nắm tay Hoàng Ngân và đi về phía chiếc xe.

Hoàng Ngân kéo cánh tay anh và bỗng nhiên cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Cô lập tức phát hiện ra người đàn ông trước mắt này thật đáng để mình yêu thương.

Cũng rất cần cô yêu thương...

“Dương Thành, em lại thương lượng với anh chuyện này...”

Hoàng Ngân ngả đầu qua vai anh và nói với giọng điệu thương lượng: “Anh đã từng nghĩ có một ngày nào đó sẽ quay trở lại bàn mổ của anh chưa?”

Cao Dương Thành hơi sững sốt về đề nghị của Hoàng Ngân nên nghiêng đầu qua nhìn cô.

Ánh mắt anh thâm trầm, đôi môi mỏng nhếch lên, rất lâu cũng không thấy mở miệng nói gì.

“Anh không muốn sao?” Hoàng Ngân nhướn mày và nói rất nghiêm túc: “Nếu anh trở về thì có thể cứu sống bao nhiêu bệnh nhân đang phải đấu tranh với ma quỷ đây? Chẳng lẽ điều đó không có ý nghĩa bằng việc làm kinh doanh của anh sao?”

Đó mới là giấc mơ thật sự của anh!!

Cao Dương Thành nắm chặt tay của cô, nhưng cuối cùng chỉ nói một câu đầy ẩn ý: “Bây giờ còn không phải lúc!”

Hoàng Ngân không hiểu ý của anh, chỉ cho rằng anh còn chưa thể bỏ xuống chuyện của công ty.

Cũng đúng, một công ty lớn như vậy đâu phải nói buông tay thì không cần để ý tới được!

Mọi chuyện đều phải chờ sau khi hết bận rộn lại tính tiếp!

Cuối tuần, Vũ Phong và Thùy Sam đúng hẹn đến nhà Cao Dương Thành để bàn chuyện đám cưới.

Trên bãi cỏ, hai người đàn ông ngồi ở trước bàn đá thảo luận về vấn đề nơi tổ chức đám cưới và một ít bánh kẹo cưới.

Hoàng Ngân và Thùy Sam nằm ở trên bãi cỏ thanh thản phơi nắng.

“Chị Hoàng Ngân, chị và thầy Cao có dự định sinh đứa bé thứ hai không?”

Thùy Sam bỗng nhiên hỏi một câu.

Hoàng Ngân hoàn toàn không do dự gật đầu: “Đương nhiên là muốn rồi! Tôi còn muốn sinh ra một cô gái nữa đấy!”

Cô giơ tay lên che ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống và mỉm cười, có chút tiếc nuối nói: “Khi sinh Dương Dương, anh ấy không ở bên cạnh tôi nên ít nhiều có chút tiếc nuối. Anh ấy làm ba nhưng không được nhìn thấy lúc đứa trẻ bi bô tập nói, tôi tin đó cũng là một thiếu sót trong cuộc đời anh ấy. Cho nên chỉ riêng điểm này, chúng tôi cũng sẽ lại sinh em bé! Đương nhiên, nếu là con gái thì tốt hơn!”

Lúc này, Hoàng Ngân bỗng nhiên lại nhớ tới đứa trẻ còn chưa quần tã lót

đã qua đời... Trái tim không nhịn được mà thất lại.

Trong chớp mắt tiếp theo, cô đã thấy lạc quan hơn.

Bởi vì cô tin tưởng đứa trẻ kia... sẽ còn trở lại!!

“Có lẽ hai người muốn có con bây giờ ấy nhỉ?”

Thùy Sam ân cần hỏi một câu.

Hoàng Ngân lắc đầu: “Còn chưa được. Bác sĩ nói độc tố trong thân thể anh ấy còn chưa hết, nhưng bây giờ anh ấy đang uống thuốc loại bỏ chất độc nên tôi tin tưởng sẽ nhanh chóng tốt lên thôi.”

“Vâng.” Thùy Sam nói xong liền ngồi dậy: “Giữ sức khỏe trước khi mang thai là chuyện tốt, như vậy cũng có lợi cho đứa trẻ hơn, về sau đứa trẻ sinh ra cũng sẽ khỏe mạnh hơn.”

Khi Thùy Sam nói những lời này, không hiểu sao Hoàng Ngân luôn cảm thấy cô ấy có chút bi thương.

Hoàng Ngân lo lắng nhìn cô ấy và cũng ngồi dậy hỏi: “Cô sao vậy? Sao hôm nay đột nhiên quan tâm tới chuyện con cái thế?”

Cô mỉm cười và trêu chọc Thùy Sam nói: “Làm gì vậy? Hai người tính nhanh chóng sinh con như vậy sao?”

“Không...”

Khóe miệng Thùy Sam kéo lên và lắc đầu thờ dãi, nhìn về phía Vũ Phong cách đó không xa: “Nếu như có thể, em thật sự hi vọng đó là sự thật. Nhưng...”

Hoàng Ngân vừa nghe được lời này lại cảm thấy có gì đó không đúng: “Sao vậy?”

“Thật ra bọn em ở với nhau lâu như vậy, từ trước đến nay chưa từng làm biện pháp tránh thai gì. Em nghĩ dù sao cũng đã nhận được giấy kết hôn, nếu thật sự có bầu thì sinh ra là được. Nhưng bây giờ đã mấy tháng trôi qua mà trong bụng em vẫn không có phản ứng gì. Mấy ngày trước, em

có đi kiểm tra sức khỏe, bác sĩ nói... cơ thể của em rất khó mang thai...”

Thùy Sam nói đến đây thì mắt bỗng nhiên lại đỏ hoe.

“Chị Hoàng Ngân, bây giờ em rất mâu thuẫn không biết nên làm thế nào mới tốt! Em có thể cảm giác được Vũ Phong rất thích trẻ con, nhưng bây giờ...”

“Thùy Sam, cô đừng suy nghĩ quá nhiều. Cụ thể thì bác sĩ nói thế nào? Không phải bác sĩ chỉ nói là khó mang thai thôi sao? Cũng đâu phải nói chắc chắn là không thể có chứ! Hơn nữa, bây giờ có vấn đề gì cũng có thể trị được. Cô là bác sĩ, chắc cô hiểu mấy chuyện này còn hơn tôi mới đúng! Bây giờ cô đã sắp kết hôn rồi mà còn mâu thuẫn gì vậy? Vả lại nếu thật sự không được thì vẫn còn có thể thụ tinh nhân tạo đấy!”

“Nhưng nếu như em thật sự không làm được thì làm thế nào? Em không muốn để cho Vũ Phong phải thất vọng!”

“Cô nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ cô muốn chấm dứt cuộc hôn nhân này sao?”

“Không... em, em chỉ là sợ...”

Thùy Sam lắc đầu và không biết phải làm gì.

“Cô đừng có làm loạn, Vũ Phong nói thế nào về chuyện này?”

“Từ trước đến nay anh ấy chưa từng nói gì cả. Sau khi anh ấy xem xong kết quả kiểm tra cũng không nói gì, vẫn cười vui vẻ như trước đây, thật giống như căn bản không biết chuyện này, cứ như anh ấy không để ý tới chuyện này vậy. Nhưng em biết anh ấy căn bản chỉ sợ em có suy nghĩ gì đó, anh ấy sợ em khổ sở, khản trương, cho nên mới giả vờ như chẳng có chuyện gì hết. Nhưng nếu như em thật sự không thể sinh con thì làm thế nào? Nhà họ Vũ bọn họ chỉ có một mình anh ấy là con trai, lẽ nào bọn họ chỉ vì em mà không có người nối dõi sao? Hơn nữa, cuộc hôn nhân mà không có con cái... sẽ thật sự hạnh phúc sao?”

Từ trước đến nay Thùy Sam chưa từng có cảm giác mờ mịt giống như bây giờ.

“Tiểu Sam Nhi, cô đừng tự tăng thêm gánh nặng cho mình nữa.”

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN thêm nhiều nội dung hấp dẫn!

-----oOo-----

Chương 300: Đám cưới thế kỷ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân trấn an cô ấy, nắm tay của cô ấy và khuyên thật lòng: “Có thể cô cảm thấy tôi làm mẹ của một đứa trẻ nên cần bản không tư cách nói với cô những chuyện này. Dù sao tôi không thể hiểu được đau khổ của cô, nhưng cô không thể phụ tấm lòng của Vũ Phong được, không phải sao? Lại giống như cô nói, thật ra trong lòng anh ấy rất để ý tới chuyện này nhưng không hề thể hiện ra ở trước mặt cô. Vì sao lại như vậy? Đó là bởi vì... anh ấy yêu cô! Ở trong lòng anh ấy, cô còn quan trọng hơn đứa trẻ! Hơn nữa, các người chỉ là khó có mà thôi, cũng không phải là không có hi vọng. Lẽ nào cô chỉ vì một chữ “khó” đã muốn kết thúc cuộc hôn nhân của hai người sao? Nếu thật sự là vậy, lần này Vũ Phong vì cô mà chịu khổ tâm cũng uổng phí cả rồi!”Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

“Không, em sẽ không kết thúc cuộc hôn nhân với anh ấy...”

Thùy Sam vội vàng lắc đầu: “Cho dù em thỉnh thoảng từng có suy nghĩ này, nhưng chị Hoàng Ngân, em nghe chị nói vậy lại càng kiên trì với tình yêu của em và anh ấy hơn! Chị nói không sai, bọn em không nên dễ dàng buông tha, bọn em vẫn còn có hi vọng...”

“Đồ ngốc...”

Hoàng Ngân khẽ xoa đầu của cô ấy: “Hai người đều còn trẻ như vậy thì không cần quá sốt ruột về chuyện này, cứ mở rộng tấm lòng rồi tất nhiên sẽ có thôi! Cô đừng suy nghĩ quá nhiều, biết không?”

“Được, em biết rồi. Chị Hoàng Ngân, cảm ơn chị, nói chuyện với chị nhiều như vậy, trong lòng em cũng thấy thoải mái hơn nhiều!”

Hoàng Ngân cười: “VẬY ĐƯA BÉ THỨ HAI CỦA TÔI SẼ CHỜ HAI NGƯỜI ĐẤY...”

“ĐƯỢC! BÂY GIỜ EM ĐỘT NHIÊN LẠI ĐẶC BIỆT CÓ LÒNG TIN VÀO TƯƠNG LAI CỦA MÌNH!!”

VỀ SAU...

Rất nhiều năm sau đó, Thùy Sam cuối cùng cũng sinh ra một cô con gái đặc biệt đáng yêu đúng như mong muốn.

Bình thường, cô bé luôn rất đáng yêu giống như một tinh linh vậy, gần như người gặp người thích, nhưng tính tình tinh nghịch lại làm cho người ta thấy vô cùng đau đầu.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều nói sau!

Trên đảo Renal.

Sương mù mờ mịt giống như một tấm lụa mỏng bao phủ lấy cả hòn đảo.

Tiếng thánh ca vang vọng bên trong nhà thờ trang nghiêm, trong màn sương trắng quẩn quanh thật giống như xứ sở thần tiên, như mộng như ảo... Nơi đây sắp diễn ra một đám cưới thế kỷ.

Không, phải nói chính xác là ba đám cưới, ba đôi cô dâu, chú rể nắm tay nhau bước vào trong nhà thờ thần thánh, đi vào thế giới cuộc sống mới của bọn họ.

Cánh cửa nhà thờ vừa dày vừa nặng “két” một tiếng và mở ra...

Một chùm ánh sáng màu vàng nhạt xuyên qua màn sương mỏng và chiếu vào. Ở cửa, ba cô dâu mặc áo cưới màu trắng đầy thánh thiện giống như ba nàng tiên, đầu đội mũ cưới có ren trắng mỏng che trước mặt đang đứng yên ở đó, chờ nghi lễ đám cưới bắt đầu.

Ngay lập tức, trong nhà thờ vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Dưới thánh giá thiêng liêng, ba chú rể đều thống nhất mặc trang phục màu trắng, chỉ có các chi tiết nhỏ là có phần khác nhau. Nhưng thường ngày, ba người đàn ông này đều vô cùng đẹp trai. Cho dù là Cao Lâm

Tuấn đã qua tuổi năm mươi vẫn lộ ra phong thái nổi bật, hoàn toàn không thua kém gì hai người trẻ tuổi bên cạnh.

Quả nhiên, người trẻ tuổi có tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi, còn đàn ông trưởng thành tự nhiên cũng có sức hấp dẫn mà người trẻ tuổi không có được.

Ba chú rể đều tương đối kích động.

Ngay cả Cao Dương Thành trước sau luôn trầm tĩnh, lúc này nhìn qua cũng có vẻ đặc biệt khẩn trương.

Ngay cả tiếng hít thở cũng không tránh khỏi trở nên dồn dập.

“Hành khúc đám cưới” thần thánh bắt đầu vang vọng trong cả nhà thờ... Ba cô dâu đứng song song dưới sự vây quanh của phù dâu và các hoa đồng, chậm rãi đi qua cổng hoa, bước đi trong tiếng đàn dương cầm, tao nhã bước lên thảm đỏ phủ kín hoa Bách Hợp màu trắng và đến trước thánh giá hạnh phúc... Bởi vì ở đó có các chú rể đang chờ đợi bọn họ!!

Đó là người đàn ông duy nhất trên đời này sẽ mang tới hạnh phúc cho bọn họ!!

Nhìn cô dâu của mình đi từng bước một tới gần mình, trong giây lát ba người đàn ông đều khẩn trương đến mức cảm thấy hít thở cũng khó khăn.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm và vẫn chưa ngừng lại...

Những cánh hoa đầy trời rơi xuống người ba cô dâu, ngôn ngữ của loài hoa đại biểu cho hạnh phúc, biểu thị ba cô dâu sẽ hạnh phúc suốt đời.

Hoàng Ngân cảm thấy ngày này sẽ trở thành ngày hạnh phúc nhất trong cả đời mình!!

Cô có thể cùng mẹ và người bạn tốt của mình bước đi vào trong nhà thờ hạnh phúc, thử hỏi trong đời người còn có gì mãn nguyện hơn so với giờ phút này nữa?

Hạnh phúc nhất chẳng qua cũng chỉ có vậy!!

Tiếng nhạc dừng lại, cô dâu đứng ở bên cạnh chú rể của mình...

Hai bên nhìn nhau...

Trong bọn họ lộ ra tình yêu nồng nàn, đầy kích động và vui sướng.

Sáu người, ba đôi cô dâu, chú rể mới đầy thành kính đứng trước mặt cha xứ đang ở phía trước thánh giá.

Lại nghe cha xứ trang nghiêm nói:

“Tiếp theo, tôi muốn lần lượt hỏi ba đôi cô dâu chú rể cùng một vấn đề. Đây là một vấn đề rất dài, mời sau khi nghe xong mới trả lời: Ngài Cao Dương Thành, con có bằng lòng cưới cô Đỗ Hoàng Ngân làm vợ, ở cùng với cô ấy theo giáo huấn trong kinh thánh, hợp làm một thể với cô ấy ở trước mặt thần, yêu thương, an ủi, tôn trọng và bảo vệ cô ấy như yêu thương chính mình, bất kể cô ấy có ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hoặc hoạn nạn thì vẫn trước sau trung thủy với cô ấy mãi đến khi rời khỏi thế giới này hay không?”

Cao Dương Thành xoay mặt về phía Hoàng Ngân, trong đôi mắt sâu thăm đầy ánh sáng rạng rỡ.

Ánh mắt anh sáng ngời nhìn chăm chăm vào cô và chân thành trả lời một câu: “Con bằng lòng!!”

Tiếng vỗ tay vang lên đỉnh tai nhức óc.

Viên mắt của Hoàng Ngân không khỏi ướt át.

“Cô Đỗ Hoàng Ngân, con có bằng lòng làm vợ của ngài Cao Dương Thành, sống cùng anh ta theo giáo huấn của kinh thánh, cùng anh ta hợp làm một thể ở trước mặt thần...”

“Con bằng lòng!!”

Cha xứ còn chưa kịp nói hết đã nghe Hoàng Ngân nóng lòng trả lời một câu.

Nhất thời, trong nhà thờ vang lên những tiếng cười ròn rã. Hoàng Ngân ngưng ngưng lau nước mắt và nhìn chồng mới cưới của mình ở phía đối diện. Cô lại chân thành nói thêm một câu, giọng nói có hơi nghẹn ngào nhưng làm người ta vô cùng xúc động: “Con bằng lòng làm vợ anh ấy! Yêu thương, an ủi, tôn trọng và bảo vệ anh ấy giống như yêu thương chính bản thân mình! Bất luận anh ấy có ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay khó khăn, con đều sẽ trước sau trung thủy với anh ấy, mãi đến... giây phút cuối cùng của cuộc đời!!”

Cao Dương Thành nghe vợ nói xong những lời chân thành này, tâm trạng anh hơi kích động, ngực phập phồng kịch liệt.

Anh rất muốn tặng cho vợ yêu của mình một nụ hôn thật nồng cháy, nhưng rõ ràng bây giờ còn không phải lúc.

Tiếp theo là lời thề của hai đôi Vũ Phong và Thùy Sam, Cao Lâm Tuấn và Trần Lan.

Người cũng cảm động vô cùng chính là Trần Lan. Khi nói xong câu “con bằng lòng”, bà đã khóc không thành tiếng.

Có lẽ không trải qua một tình yêu say đắm nhớ mãi không quên sẽ mãi mãi không thể hiểu được nỗi đau thương, chua xót, khổ sở trong thời gian này và phần ngọt ngào cuối cùng này... Hết khổ đến sướng chẳng qua cũng chỉ có vậy!

Bà chờ đợi lâu như vậy, chịu đựng nhiều năm như vậy, thậm chí từ trước đến nay chưa từng hy vọng bọn họ sẽ có một ngày còn có thể ở cùng nhau... Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn ở cùng một chỗ!!

Bọn họ còn thật sự trở thành vợ chồng!!

Cho dù có thêm bao nhiêu cực khổ đi nữa, bọn họ cũng thấy đáng giá!! Thật sự đáng giá... “Bây giờ mời ba đôi cô dâu, chú rể trao nhẫn cưới để làm tín vật kết hôn. Chiếc nhẫn vàng biểu thị các người muốn trao tình yêu quý giá nhất của mình như món quà đáng quý nhất cho đối phương! Vàng vĩnh viễn không rỉ sét, vĩnh viễn không phai màu, đại biểu cho tình yêu của các người sẽ kéo dài mãi mãi! Chiếc nhẫn tròn đại biểu cho không giữ lại chút nào, có đầu không có đuôi, mỹ mãn vĩnh viễn không rạn nứt!!”

Ba phù dâu lần lượt dùng hoa hồng tươi màu đỏ nâng ba đôi nhẫn cưới bước vào đây duyên dáng.

“Tiếp theo, ngài Cao Lâm Tuấn, ngài Cao Dương Thành và ngài Vũ Phong, mời cả ba nói từng câu một theo tôi...”

Cha xứ tiếp tục chủ trì: “Đây là tín vật kết hôn anh dành cho em, anh muốn kết hôn với em, yêu thương và bảo vệ em. Bất kể khó khăn hay giàu có, bất kể hoàn cảnh xấu hay tốt, bất kể ốm đau hay khỏe mạnh, anh đều là người chồng trung thực của em!!”

Ba người nói dứt lời, từng chiếc nhẫn được đeo vào trong tay của vợ mình...

Kích thước vừa vặn.

Từ nay về sau, bọn họ sẽ luôn ở bên cạnh đối phương!

“Cô Trần Lan, cô Đỗ Hoàng Ngân và cô Dương Thùy Sam, mời các cô nói từng câu một theo tôi: Đây là tín vật kết hôn em muốn dành cho anh, em muốn lấy anh, yêu thương và bảo vệ anh bất kể giàu nghèo, bất kể hoàn cảnh tốt hay xấu, bất kể ốm đau hay khỏe mạnh, em đều là người vợ trung thực của anh!”

“Tiếp theo, mời các người nói theo tôi...”

“Em đi đâu thì tôi đến đó. Em ở đâu thì tôi cũng ở đó. Đất nước của em chính là đất nước của tôi, thần của em chính là thần của tôi...”

Trong nhà thờ vang lên lời thề thành kính của ba đôi cô dâu, chú rể.

“Căn cứ vào quyền do thần thánh trao cho chúng tôi, tôi tuyên bố các người đã trở thành vợ chồng, căn cứ theo ý chỉ của thần sẽ vĩnh viễn không chia rời!!”

“Bộp bộp.”

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, giống như tiếng sóng biển ào ạt tuôn ra...

Trong giây phút thần thánh này, tất cả các cô dâu đều vui mừng hạnh phúc mà xúc động rơi nước mắt.

“Tiếp theo, chú rể có thể hôn cô dâu xinh đẹp của chúng ta...”

Cha xứ vừa dứt lời, khăn che mặt của các cô dâu được vén lên. Các chú rể đã nóng lòng từ lâu liền hôn cô dâu của mình... Trong ba đôi cô dâu, chú rể thì người xấu hổ nhất không ngoài Trần Lan đã qua tuổi năm mươi.

Khi Cao Lâm Tuấn hôn bà, lần đầu tiên bà có cảm giác... hôn môi tự nhiên cũng có thể cẩn thận như vậy.

Đã qua nhiều năm rồi, bà cảm thấy trái tim mình tưởng chừng như đã chết, cuối cùng đã thức tỉnh lại!!

Tất cả giống như một giấc mơ, có cảm giác không chân thật tới mức nào...

Nếu như đây thật sự chỉ là giấc mơ, bà hi vọng mình có thể mãi mãi sống ở trong giấc mơ này, không cần tỉnh lại nữa!!

Mà Vũ Phong - chú rể bên cạnh lại kích động ôm lấy vợ yêu vào trong lòng, nhắc cô ấy treo trên người mình và điên cuồng ôm hôn, thể hiện ra sự si mê, yêu thầm của mình đối với cô ấy trong mấy năm qua...”Tiểu Sam Nhi, cảm ơn em có thể lấy anh...”

Thùy Sam xúc động đến hai mắt đầm lệ...

Bỗng nhiên lại nghe cô ấy nũng nịu khẽ gọi một tiếng: “Chồng...”

Sau đó là...

“Em yêu anh!!”

Cô ấy thật lòng nói yêu anh ta!!

Anh ta đã từng nói, đây là ba chữ cô... vẫn còn nợ anh ta ba chữ này!

Thật ra Thùy Sam không phải sợ nợ nhau mà cô hiểu rõ khi yêu cần phải

lớn tiếng nói ra!!

Vũ Phong hình như không ngờ được vợ yêu của mình lại bỗng nhiên chân thành nói ra ba từ này với mình. Cô ấy vừa nói dứt lời, anh ta không ngờ không chịu thua kém mà chảy xuống nước mắt vui mừng của người đàn ông... Đương nhiên, mặc dù chỉ thật sự là vài giọt rất nhỏ nhưng đã đủ để trở thành một chuyện cười, làm cho Cao Dương Thành và Hoàng Ngân cười nhạo anh ta hơn nửa đời người.

Kết giao bạn bè vô ý, nói chung chẳng qua cũng chỉ có như vậy mà thôi!!

Nghi thức hôn môi kết thúc...

Trong nhà thờ, cuối đám đông có một người đàn ông con lai đầy tao nhã và cao quý đang đứng.

Louis!

Nhìn những giọt nước mắt vui mừng của Hoàng Ngân, anh ta không khỏi cười theo... Trong nụ cười là niềm hạnh phúc.

Cho dù trong hạnh phúc đó còn pha lẫn chút chua xót và khổ sở.

Nhưng... Chỉ cần cô hạnh phúc là đủ rồi!!

Bảo bối, chúc em hạnh phúc!!

Yêu em, Đường...

Anh ta xoay người và bước ra khỏi nhà thờ náo nhiệt.

Dưới thánh giá, Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn bóng lưng rời đi kia và bỗng nhiên cảm thấy... nhìn anh ta lại có vẻ cô đơn như vậy!

“Em nhìn gì thế?”

Cao Dương Thành nghi ngờ hỏi Hoàng Ngân và nhìn theo ánh mắt của cô, nhưng không thấy gì cả.

-----oOo-----

Chương 301: Chúc phúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Louis...”

“Anh ấy đến rồi sao? Không phải anh ấy đi Mỹ công tác nên không đến sao?”

“Không! Anh ấy đến rồi!!”

Hoàng Ngân gật đầu khẳng định: “Tôi đã nhìn thấy anh ấy!”

Cô bỗng có chút cảm động.

Cô biết cho dù bạn đến đâu anh cũng nhất định sẽ đến.

Ngày đại hỷ của cô, sao anh có thể không đến?

Hạnh phúc của cô cần có sự chúc phúc của anh, mới viên mãn!

“Mau, các cô dâu, mau tới đây, tung hoa cưới rồi!!”

Có người bắt đầu hô hào.

“Dương Thành, em không tung hoa cưới đâu”

Cao Dương Thành mới đầu còn có chút khó hiểu, nhưng sau đó thì đã hiểu, mỉm cười: “Được, em tự quyết định đi, em muốn tặng lời chúc phúc của mình cho ai cũng được! Em là cô dâu hôm nay, em làm gì cũng được!”

“Cảm ơn anh...”

Hoàng Ngân hôn chụt một cái lên má anh: “VẬY em ra ngoài trước.”

“Đi đi! Cẩn thận chút, đừng để dẫm vào váy.”

“Ừm, được!”

Hoàng Ngân ôm bó hoa, tay xách váy, vội vã chạy ra khỏi nhà thờ, đuổi theo người đàn ông vừa đến chúc phúc cho cô.

Cô chạy ra ngoài, nhưng không ngờ vừa ra đến ngoài đã nhìn thấy anh.

Quý ông người Pháp có đôi mắt màu xanh lam – Louis.

Bộ lễ phục màu đen nghiêm chỉnh mà nho nhã, khí chất cao quý khiến phụ nữ xung quanh phải ngoảnh nhìn.

Anh cầm ly rượu, mệt mỏi dựa vào thân cây đào bên cạnh bàn tiệc, làn gió nhẹ thổi qua, lá cây lác đác rơi theo làn gió, dáng vẻ đẹp đẽ như một đấng quân tử...Anh nâng mắt, thấy Hoàng Ngân đứng ở cửa nhà thờ, cô mặc váy cưới, tay cầm hoa cưới.

Anh đứng thẳng, mỉm cười, nâng ly hướng về phía Hoàng Ngân, ý muốn chúc cô hạnh phúc.

Hoàng Ngân nâng váy cưới, chậm chậm bước về phía anh.

“Louis...”

Cô vui mừng gọi tên anh, giang hai tay xúc động ôm chậm lấy anh: “Em tưởng anh sẽ không đến...”

Louis dịu dàng ôm cô: “Sao có thể? Giây phút hạnh phúc như vậy, sao anh có thể không tới chúc mừng em!”

Anh đã từ bỏ dự án lên đến 3 tỷ rưỡi ở Mỹ, bay cả đêm tới chỉ để nhìn ngắm cô một lát...ngắm dáng vẻ cô khi mặc trên mình bộ váy cưới trắng tinh khôi.

Cô còn đẹp hơn trong tưởng tượng của anh!

Anh chậm rãi buông tay đang ôm cô ra, không kìm được mà khen ngợi một câu: “Đẹp quá...”

“Cảm ơn anh...”

Hoàng Ngân ngại ngùng nói cảm ơn.

“Louis, gần đây anh sống có tốt không?”

“Anh sống rất tốt! Em yên tâm.”

Hoàng Ngân cười: “VẬY...có tìm được người trong lòng mình không?”

Louis cũng cười theo: “Tạm thời thì chưa.”

Anh nghiêng đầu, nhìn mọi người ở cửa lễ đường đang vui vẻ ném hoa cưới, anh không nén nổi tò mò: “Mọi người đều đang tung hoa cưới kìa, em không đi sao?”

“Em không tung...”

Hoàng Ngân lắc đầu, nói xong liền đưa bó hoa đang cầm trong tay cho Louis: “Louis, em muốn chuyển hạnh phúc của mình cho anh! Em bây giờ đang rất hạnh phúc rất hạnh phúc, em cũng hy vọng anh cũng có thể giống như em, tìm được người con gái sẽ ở bên anh cả đời...anh nhất định sẽ làm được!!”

Nghe những lời chân thành tha thiết ấy của Hoàng Ngân, lòng Louis vô cùng cảm động.

Anh đưa tay nhận lấy bó hoa trong tay cô, mỉm cười nói: “Anh nhất định sẽ hạnh phúc!”

“Đúng! Nhất định...”

“Em cũng vậy!”

Louis nhìn chăm chú Hoàng Ngân đứng trước mặt em, cô xinh đẹp tuyệt vời, trong lòng cảm khái muôn phần: “Cuối cùng đã có thể tận mắt nhìn em bước vào lễ đường, cảm giác này...giống như nghi thức thiêng liêng nhất, giao em cho người đàn ông có thể khiến em hạnh phúc cả đời, lòng anh cũng như đặt xuống được tảng đá lớn.”

“Louis...”

Hoàng Ngân có hơi cảm động: “ Thiên ngôn vạn ngữ cũng không nói hết được lòng biết ơn của em dành cho anh...”

“Đừng nói những lời khách khí như vậy, trong lòng anh em là đứa em gái anh yêu thương nhất!”

“Được!!”

Hoàng Ngân lòng đầy biết ơn mà ôm lấy anh.

Anh trai thân yêu nhất của cô, anh nhất định nhất định phải thật hạnh phúc...

Cô tin rằng, nếu có người con gái nào đó yêu anh, cô ấy cũng sẽ trở thành người con gái hạnh phúc nhất!

...

Lễ cưới này được định sẵn sẽ vô cùng náo nhiệt và độc đáo.

Trong bữa tiệc, khách đến rất đông, bạn bè thân thích đều đã đến đông đủ.

Tiếng cười nói vui vẻ tràn đầy cả bữa tiệc.

Người bận bịu nhất chắc chắn không ai khác ngoài Dương Dương.

Lát lại tới chào hỏi chú Louis của mình, lát nữa lại phải chào hỏi ông Diệc Hàn của mình.

Nó tổng kết với ba là...

“Mẹ con thân với nhiều chú quá, con phải giúp mẹ trả nợ từng người mới được! He he, không có đứa con trai được người người yêu mến này, mẹ phải làm sao đây!! Đúng là nghiệp chướng nặng nề...”

“...”

Cao Dương Thành đen cả mặt.

Đứa con trai này có phải xem trọng vai trò của mình quá không?

Hoàng Ngân đôi mắt lộ vẻ phẫn nộ hơn bước ra, chào hỏi khách, lúc vừa đi qua con trai và chồng, thì nghe thấy lời con trai vừa nói.

“Này! Gan lớn rồi, dám phá hỏng hình tượng của mẹ trước mặt chồng mẹ sao!”

Hoàng Ngân không khách khí mà nhéo lấy cái mặt phúng phính của con trai: “Con tưởng ba con sẽ nghe lời chia rẽ của con sao? Vợ của ba như thế nào, ba rõ hơn ai hết! Cái đứa trẻ xấu xa này, mẹ nuôi con phí công rồi!”

“Ai dà! Mẹ, đau...đau...ba, cứu con! Mặt của con trai ba sắp bị mẹ véo hỏng rồi!”

Đứa trẻ giãy giụa muốn thoát khỏi móng vuốt của mẹ nó, ra vẻ chính trực mà chỉ vào mẹ nó: “Hoàng Ngân, từ sau không được nhéo mặt con nữa, nhỡ đâu mặt bị mẹ nhéo thành cái bánh bao thì phải làm sao? Xấu muốn chết! Người ta sau này làm sao cưới được vợ đây?”

“Ha! Mẹ sớm đã tìm được vợ cho con rồi.”

Cao Dương Thành nhìn hai người đấu võ miệng với nhau, anh cũng không khuyên gì, đứng ở bên cạnh mà thương thức.

Khá vui đó chứ!

“Mẹ tìm giúp con cả rồi?”

Thằng nhóc chau mày, nhìn về phía ba mình: “Ai vậy? ánh mắt kia của mẹ con, có đáng tin không? Ba, ba đã gặp qua chưa?”

Cao Dương Thành vô tội mà buông tay xuống: “Ba cũng không biết.”

Hoàng Ngân không hài lòng, lại nhéo má nó tiếp: “sau này, con gái của cô Sam sẽ là vợ của con!”

“...”

Bát tự còn chưa viết xong nữa!

Cao Dương Thành câm nín.

“Con gái của cô Tiểu Sam?”

Thằng nhóc ở trong đám người tìm cô Tiểu Sam, chớp chớp đôi mắt to tròn: “Cô Tiểu Sam có em bé rồi sao?”

“Không có.”

Mãi vẫn chưa có động tĩnh gì.

Nhắc đến điều này, Hoàng Ngân cũng có hơi phiền lòng.

“Nhưng sớm muộn gì cũng có thôi.”

“Không được! Con không đồng ý...”

Thằng nhóc chu cái miệng: “Lúc con cô Tiểu Sam được sinh ra, con ít nhất cũng 9 tuổi rồi! Vậy cô vợ của con không phải sẽ kém con tận 9 tuổi sao?”

Thằng nhóc nhìn đến ba nó: “Ba, khác biệt lớn như vậy, chắc sẽ có khác biệt thể hệ đúng không? Con đã lớn như vậy rồi, nó vẫn chỉ là một cục thịt...”

Ai dà!! Hoàng Ngân nghe mà thấy đáng yêu muốn chết!

“9 tuổi tính là cái gì, 20 tuổi mới là sự khác biệt tuổi tác đáng yêu nhất! Không được phép nói không! Nhỡ mà cô Tiểu Sam thật sự sinh một em bé gái vậy thì tiện cho con quá rồi! Trâu già gặp cỏ non, con còn không vui lòng sao! Hứ!”

Hoàng Ngân nói xong, quay đầu biến mất vào trong đám đông, không tranh biện với đứa con không nghe lời của mình nữa.

Chuyện cô đã quyết, không được phép từ chối!

Đương nhiên, cô tin rằng nếu là con gái do chính Tiểu Sam sinh ra, con trai cô chắc chắn sẽ rất thích!

“Ba...”

Đứa nhỏ ngó sang ba nó, tìm chỗ dựa.

Cao Dương Thành gật đầu đồng cảm, vỗ vỗ ngực con trai: “Mẹ con nói không sai, cái này gọi là trâu già gặp cỏ non, con hời ròi! con trai, con còn giỏi hơn cả ba!”

Hôn lễ kết thúc—

Cao Lâm Tuấn và Trần Lan từ nhà con gái mình chuyển về căn nhà mới mà bọn họ đã dày công chuẩn bị.

Nhà mới được bày biện vô cùng nồng nàn ấm áp.

Nhìn từ phía xa, toàn là màu đỏ phục cổ của Trung Hoa.

Đây là căn nhà được dày công trang trí tặng cho người mới đã sống nửa cuộc đời như bọn họ.

Suy cho cùng cũng không thời thượng như những người trẻ tuổi, họ dù gì họ vẫn thích những thứ hoài cổ mang đầy cảm giác thời đại.

Như vậy có thể giúp họ dựa theo hồi ức, trở lại thời còn trẻ.

Trên ô cửa kính, vẫn dán giấy cắt màu đỏ.

Trên chiếc giường ở trong căn phòng mới, chăn hỷ đỏ chói, đầu giường còn bày bốn vật phẩm cần phải có trong hôn lễ: “Táo đỏ, đậu phộng, quả nhãn, hạt sen.

Tượng trưng cho lời chúc sớm sinh quý tử.

Trần Lan nhìn thấy liền e thẹn đến nỗi nhin không được mà cười ra tiếng.

“Mấy người bọn họ cũng thật là, mấy lời chúc này, chúng ta dùng thế

nào được...”

Cao Lâm Tuấn ôm người vợ mới cưới của mình từ phía sau: “Chúng ta thật sự dùng không được rồi.”

Giọng của ông có chút khàn: “Nhưng mà...nếu đã là kết hôn, đêm động phòng hoa trức, vẫn không thể thiếu việc đó mà?”

“Lâm Tuấn...”

Trần Lan ngại ngùng đỏ cả mặt.

Hơi ẩm phả lên cổ bà, cảm giác tê dại khiến Trần Lan vô thức thở gấp hơn.

Cao Lâm Tuấn giảm lực tay: “Em không muốn sao? Hay là...sợ? Hay chỉ là ngại ngùng?”

“Em...”

Trần Lan ngại đến không được gì.

Suy cho cùng...

Bọn họ thật sự...

Không còn nhỏ nữa mà?

“Tuổi của chúng ta, anh cảm thấy...vẫn thích hợp sao?”

“Đương nhiên được!”

Cao Lâm Tuấn thoải mái hơn Trần Lan nhiều, ông kéo Trần Lan qua, đôi diện bà.

Cúi đầu, tiến sát đến gương mặt đang đỏ ửng của bà, đê thấp giọng mình: “Chúng ta không thử, sao biết là không được?”

“...”

Cao Lâm Tuấn nói xong, cúi đầu, hôn lên môi Trần Lan.

“Um um...”

Trần Lan vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Đầu lưỡi quét qua, giây sau, đã mặc ý mà dây dưa với nhau.

Hô hấp trở nên gấp gáp hơn, cảm giác như có một bàn tay hóng hởi khác đã nhẹ xoa eo bà...bà không giãy giụa nữa, mà lựa chọn tùy theo động tác của ông, hai người dần dần kề sát...đúng như ông nói, không thử, thì làm sao mà biết được đây?

Quây áo rất nhanh đã được trút bỏ, tùy ý mà vút loạn trên thảm Persia màu trắng

Cao Lâm Tuấn ôm ngang eo Trần Lam bế lên, ép bà lên giường.

Cảm giác này...

Đã rất nhiều rất nhiều năm rồi! Nếu nói chính xác, thì đã mười mấy năm chưa từng cảm nhận được rồi.

Bỗng nhiên như vậy, Trần Lan vẫn có chút chống đỡ không nổi.

Cao Lâm Tuấn lại không gấp gáp, hai người dù sao cũng đã rất nhiều năm không làm việc này, vậy nên, không thể vội vàng được.

Nhưng Trần Lan đã đốt lên ngọn lửa hừng hực trong lòng Cao Lâm Tuấn...

“Hay là chúng ta đừng vội vàng như vậy, thử một lần, được không?”

Nói thật lòng, Cao Lâm Tuấn có chút sợ mình sẽ làm đau bà.

Dù sao cũng rất nhiều năm rồi...

“Được...”

Trần Lan gật đầu.

Có được sự cho phép của bà, Cao Lâm Tuấn sau khi làm đủ mọi bước đạo đầu, mới ưỡn người...

“Ô-----“

Trần Lan sau nhiều năm lại được nếm trái cấm, cảm giác ấy tất nhiên không từ ngữ nào có thể nói hết được.

Bà xúc động há miệng cắn lên vai Cao Lâm Tuấn.

Cao Lâm Tuấn hơi khựng lại, cúi đầu lo lắng nhìn vợ nằm bên dưới:
“Sao rồi? Bị đau sao?”

“Không...không có...”

Trần Lan e thẹn rũ mắt.

Bà không thể nói với ông, bởi vì mình nhạy cảm...

Quá phấn khích, nhin không được nên cắn ông một cái!

“Vậy anh...tiếp tục...”

.....

-----oOo-----

Chương 302: Xem con có đủ gan dạ hay không

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tất cả, kết thúc.

Trần Lan nằm trong lòng ông, hô hấp vẫn chưa bình ổn.

Nét đỏ trên gương mặt vẫn chưa nhạt đi.

Bà vẫn có chút bất ngờ với sức lực của Cao Lâm Tuấn, nói cho cùng hai

người họ tuổi cũng cao rồi.

Nghĩ tới đó, thấy hơi buồn cười.

“Lan, tuần trăng mật em muốn đi đâu?”

Cao Lâm Tuấn hỏi người đang nằm trong lòng mình. Mở APP MÊ TÌNH TRUYỀN đọc nhé!

“Tuần trăng mật...”

Trần Lan nỉ non một tiếng, lắc đầu: “Lâm Tuấn, em muốn về thăm...Thanh Nga...”

Lúc bà nói câu này, giọng có hơi gấp gáp.

Nghĩ đến đứa con gái đã mất của mình, trái tim vẫn không chịu được mà nhói đau.

“Một mình nó ở đây, chắc chắn rất cô đơn, rất trống vắng! Em muốn chính miệng em nói cho nó biết, ba nó trở về rồi...”

“Lan...”

Cao Dương Thành nắm chặt tay vợ mình: “Được, chúng ta đi thăm Thanh Nga! Đến ở bên nó...”

Đời này, kẻ làm cha như ông thật sự đã nợ nó quá nhiều quá nhiều.

Ông muốn bù đắp, nhưng đến cả cơ hội còn không có!

Cao Lâm Tuấn trong lòng có chút khó chịu, nhưng ông biết, đêm nay là đêm tân hôn của hai người họ, thật sự không thích hợp nói những chuyện này, cũng đành an ủi vợ mình, để bà không nhớ đến quá khứ đau buồn đó nữa.

Con người ai cũng phải nhìn về phía trước, không phải sao?

Trên bia mộ, gương mặt một người con gái đang mỉm cười.

Cho dù đã qua bốn năm, gương mặt cười ấy vẫn như vậy, trẻ mãi.

Hoàng Ngân vừa nhìn đã rơi nước mắt, nhất thời không nói được gì cả.

Thanh Nga...

Em ấy vẫn còn rất trẻ!

Nhưng em ấy sớm đã không còn trên thế giới này nữa!

Nếu em ấy vẫn còn thì tốt biết mấy...

Cô có thể cùng em chứng kiến hạnh phúc của ba và mẹ... Nhưng thế gian này làm gì có nhiều “nếu như” như thế.

Cao Dương Thành lau khô nước mắt cho cô, ôm vai cô, an ủi: “Đừng khóc nữa, Thanh Nga không muốn nhìn em như thế này đâu..”

“Ừm...”

Hoàng Ngân gật đầu cười, lại đến an ủi mẹ mình: “Mẹ, mẹ cũng đừng quá đau lòng ...”

Trần Lan nắm lấy tay con gái mình, đặt một bó hoa cúc trắng trước bia mộ của Thanh Nga... Nhìn những đóa hoa cúc trắng tượng trưng cho sự mát mát, cảm giác đau thương lại dấy lên trong tim Trần Lan, trong chốc lát không dần xuống được mà che miệng nức nở.

“Thanh Nga, sao con có thể ích kỉ như vậy... cứ thế bỏ mẹ và chị mà đi... con gái tôi... huhuhu...”

“Lan, đừng khóc...”

Cao Lâm Tuấn vội quỳ xuống, đỡ vợ mình lên, nhìn bức ảnh trên bia mộ, trong lòng cũng ngập tràn xúc động.

Người con gái trong bức ảnh, đích thực có nét giống mình.

Tuy rằng chưa từng che mặt, nhưng dù gì cũng là người thân máu mủ tình thâm, tâm tình ông bất giác có chút kiềm nén.

“Thanh Nga, ba đây! Tuy ba chưa từng gặp con, cũng chưa từng được nghe con nói một tiếng “ba”, nhưng...ba vẫn rất yêu con! Mong con ở nơi thiên đường được an nghỉ, vô lo vô nghĩ, kiếp sau...lại tiếp tục làm con của ba mẹ!”

Cao Lâm Tuấn khàn giọng nói, thành kính mà cúi người trước bia mộ.

Cao Dương Thành cũng khom người cúi mình trước Thanh Nga.

Với em gái mình, ah có quá nhiều quá nhiều sự áy náy nói không hết... nhưng đến trước bia mộ cô, lại nhận ra mình không thể nói gì cả.

Hoặc có lẽ đời này, người em gái này đã được định sẵn sẽ trở thành một nỗi nuối tiếc của cả nhà bọn họ!

Cuối cùng, Tiểu Dương Dương bước lên trước, lạy một lạy trước bia mộ của dì nó.

Gió nhẹ thổi...

Thổi cho tán lá trong rừng mộ xào xạc kêu, hoa cúc trắng được gió đưa đầy mà khẽ động...tiếng gió như tiếng thiên thần đang ngân nga một khúc hát thê lương...

Thanh Nga ở trên trời cao, mong cho cô được bình an!

Quên đi hết niềm đau nỗi hận cõi trần, vui vẻ sống cuộc sống của mình!

Một năm sau-----

...

Hai giờ sáng, ánh đèn vàng nhạt trong thư phòng vẫn sáng.

Hoàng Ngân gõ cửa phòng, đi vào.

“Muộn thế này rồi vẫn làm việc, đêm nay anh không định ngủ à?”

Thấy Hoàng Ngân xuất hiện, Cao Dương Thành vô thức tắt màn hình

máy tính trước mặt đi.

“Em tỉnh rồi?”

Cao Dương Thành vươn tay, nắm lấy tay Hoàng Ngân đang bước về phía mình.

Hoàng Ngân ngồi lên người anh: “Ừm, vừa tỉnh dậy đã không thấy anh đâu, nên dậy tìm anh, muộn như vậy rồi, anh còn đang bận việc gì?”

Hoàng Ngân nheo mắt nhìn chiếc máy tính đã bị anh gập lại.

Nếu mình nghĩ không nhầm, anh hình như có việc gì đang giấu cô.

Hoàng Ngân nâng mi mắt: “Sao vậy? Chắc không phải là muộn vậy rồi, vẫn tán gẫu với em gái nào đó trên mạng đấy nhé?”

Cô nói xong nhíu mắt, hai tay đặt lên vai Cao Dương Thành, nghiêng đầu: “Không đến nỗi chứ? Mới có một năm thôi, anh đã định ngoại tình rồi?”

Cao Dương Thành cười nhẹ: “Không có lòng tin với chính mình như vậy?”

Hoàng Ngân trách: “Vậy anh ăn ngấy rồi không chừng.”

Cao Dương Thành nheo mũi cô: “Không ngấy được.”

Rõ ràng là đang đùa giỡn, nhưng Hoàng Ngân có thể cảm nhận được Cao Dương Thành không thoải mái.

Anh có tâm sự.

Hơn nữa là kiêu, tâm sự nặng nề.

“Sao vậy? Anh không vui?”

Hoàng Ngân hỏi anh, thấy anh nhíu mày, cô nhịn không được đưa tay xoa hàng lông mày anh: “Đừng nhíu mày nữa, không đẹp! Nếu thật sự có tâm sự không trút ra được, thì có thể suy nghĩ đến việc nói cho vợ anh

biết không? Vợ anh có tấm lòng rất rộng, có thể đặt rất nhiều rất nhiều thứ...Cho dù là vui vẻ hay ưu phiền...”

Cao Dương Thành nắm lấy bàn tay của Hoàng Ngân đang chơi đùa trên lòng máy mình, đặt trong lòng bàn tay, không những ma sát.

Đầu hơi cúi, môi mỏng khẽ mím, mãi vẫn không mở miệng nói câu nào.

Hoàng Ngân biết, anh đang do dự.

Do dự xem tâm sự nặng nề trong lòng mình có nên nói cô biết hay không.

Hoàng Ngân cũng không ép anh, chỉ nhẫn nại chờ đợi.

Cô biết, nếu là chuyện có thể khiến anh cẩn thận từng chút như vậy, chắc chắn không phải chuyện đơn giản.

“Có nhớ anh từng nói với em...”

Cao Dương Thành nói đến đây thì hơi ngừng một chút, mới tiếp tục: “Mấy năm nay, anh vẫn luôn có một vài vụ giao dịch không tốt với một băng đảng...”

Âm thanh vừa thấp vừa khàn của anh làm người ta lo lắng.

Bàn tay nắm lấy tay anh của Hoàng Ngân không nhịn được mà nắm chặt hơn, đốt ngón tay nhàn nhạt trắng.

Thực ra cô vẫn luôn nhớ chuyện này...

Chuyện quan trọng như vậy, cô sao có thể tùy tiện quên đi...

Cô không nói, chỉ vì không dám nói, không dám nhắc, không muốn nhắc đến.

Cô đang tự lừa mình, tưởng rằng không nói đồng nghĩa với việc chưa từng xảy ra, mà giờ đây, bỗng anh thận trọng nhắc lại, trong lòng Hoàng Ngân không tránh khỏi chút lo lắng.

“Anh từng hứa với ông ta, vì ông ta bán mạng năm năm...”

“Nhưng, đến nay năm năm đã qua rồi!”

Hoàng Ngân kích động mà nắm chặt bàn tay anh.

Lòng bàn tay có chút lạnh lẽo...

Lạnh cả vào trong trái tim cô.

Cao Dương Thành dùng sức, nắm lại tay cô: “Ủm, thời gian năm năm đã qua rồi, nhưng...ông ta không định dễ dàng tha cho anh! Nên, anh hẹn ông ta ngày mai đến quyết định.”

“Anh hẹn ai?”

Hoàng Ngân sốt ruột đến nỗi nhịp tim cũng sắp ngừng lại.

“Đại ca của băng đảng, Lôi Đình Văn!”

“Ngày mai?”

“Đúng! Ngày mai...”

Tay của Hoàng Ngân hơi run.

Sắc mặt hơi trắng: “Nhất...nhất định phải là ngày mai đi sao?”

“Nhất định phải đi!”

Cao Dương Thành gật đầu khẳng định: “Giữa anh và xã hội đen, nhất định phải có lúc cắt đứt quan hệ! Hoàng Ngân...”

Anh nâng mắt nhìn cô, trong con ngươi đen tuyền kia, lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, có áy náy, có bất lực: “Anh xin lỗi, chưa xử lý sạch sẽ mọi thứ mà đã giữ em bên cạnh anh, nhưng cũng vì em và Dương Dương, nên anh bây giờ bắt buộc phải cắt đứt với bọn họ!”

“VẬY...”

Hoàng Ngân hơi cắn môi: “Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Cao Dương Thành lắc đầu, không giấu diếm gì Hoàng Ngân: “Anh không biết, nhưng anh có thể đảm bảo, anh nhất định sẽ cố gắng hết sức, tự bảo vệ chính mình, được không?”

“Được...”

Hoàng Ngân gật đầu: “Anh nhất định phải cẩn thận! Cái đó...ngày mai...”

“Không thể! Em không thể đi cùng anh!”

“Nhưng em lo cho anh.”

“VẬY em cũng không được đi!”

Cao Dương Thành rất kiên trì: “Hoàng Ngân, em đi theo anh, chỉ làm anh phân tâm hơn thôi.”

Cũng đúng...

“Được, vậy anh hứa với em, xử lý hết mọi thứ xong, phải báo ngay cho em bình an, được không?”

“Được! Anh hứa...”

.....

Ngày hôm sau...

Sáng sớm, tám giờ.

Cao Dương Thành một mình lái xe đến chỗ hẹn.

Xe dừng trước cửa một biệt thự độc lập.

Hai tên mặc áo đen dắt Cao Dương Thành vào bên trong: “Lão đại đang đợi anh.”

“Cảm ơn.”

Ba người cùng đi vào biệt thự.

Đến đại sảnh, đã thấy Lôi Đình Văn đợi ở đó.

So sánh tuổi của Lôi Đình Văn với Cao Dương Thành, nếu nói theo thân phận, Cao Dương Thành nên gọi một tiếng “Chú”.

“Chú Lôi!”

Cao Dương Thành đi tới, lễ phép gọi một tiếng.

Lôi Đình Văn hình như rất thích Cao Dương Thành, thấy anh liền cười híp mắt đứng dậy: “Tên nhóc này, đã lâu không gặp!”

Ông đích thân mời Cao Dương Thành ngồi, mệnh lệnh cho người mang trà lên.

Cao Dương Thành nhấp hai ngụm, liền trực tiếp vào vấn đề chính.

“Chú Lôi, người ngay không nói lời mờ ám, hôm nay con đến tìm chú, chú cũng biết cụ thể là vì gì!”

Cánh tay đang pha trà của Lôi Đình Văn hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt lạnh lẽo, khóe môi vẫn giữ ý cười: “Sao vậy? vội vã muốn trốn khỏi chú như vậy sao?”

“Chú Lôi, năm đó lúc hứa với chú, con cô độc một mình, đến nay con là người đã có gia thất, nên con không thể mạo hiểm không màng sống chết như trước nữa! Con nghĩ cảm giác này, chú nhất định hiểu rõ.”

Lôi Đình Văn ông ấy từ trẻ đã rơi vào con đường xã hội đen, sau này có được người con gái trong lòng, hai người cùng sinh một đứa con, nhưng niềm hạnh phúc kéo dài không bao lâu, thì bị kẻ thù trong xã hội đen đuổi giết, khiến vợ con đều mất, chỉ còn lại ông một mình sống trên thế gian. Vì để báo thù cho vợ con, ông lựa chọn một lần nữa bước vào con đường xã hội đen, nhưng đến bây giờ, vẫn cô độc một mình như thế... Cao Dương Thành còn biết trước đây ông nhận mẹ anh Ôn Thuần Như làm em gái, thực ra cũng là vì bà có một gương mặt giống với người vợ

quá cố của ông.

Nhưng giống, rớt cuộc cũng chỉ là giống mà thôi!

Hình như bởi vì những lời của Cao Dương Thành, Lôi Đình Văn nhớ lại những quá khứ ngày xưa, đến mức mãi mà vẫn chưa mở miệng nói lấy một lời.

Rất lâu sau...

“Chắc hẳn đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

“Vâng, chú Lôi!”

Lôi Đình Văn tiếp tục công việc pha trà của mình, chậm chậm nói: “Nếu con nhất định muốn lui, chú Lôi cũng không miễn cưỡng, nhưng con cũng biết, bang phái có quy định của bang phái! Muốn đi, vậy phải xem con...có đủ sức ra khỏi cánh cửa này không!”

Cao Dương Thành vẫn cười nhạt như cũ, trên mặt không để lộ ra chút cảm xúc nào, ngón tay có vài nhịp lên tay vịn ghế, nghiêng đầu hỏi Lôi Đình Văn: “Vậy chú Lôi định làm thế nào?”

“Vậy phải xem con có đủ gan dạ hay không!!”

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN thêm nhiều nội dung hấp dẫn!

-----oOo-----

Chương 303: Anh vẫn còn sống

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành cười cười: “Không thử làm sao biết được chứ?”

“Được! Tôi rất thích thanh niên có chí khí như cậu!!”

Lôi Đình Văn nói rồi đứng dậy, dặn dò bảo vệ đằng sau: “Bảo K đến đường đưa đợi tôi!!”

K? Đường đua?

Cao Dương Thành hơi nhăn mày. Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

K là tay đua nổi tiếng trong câu lạc bộ của họ, chẳng lẽ Lôi Đình Văn muốn để mình đua một vòng cùng anh ta sao?

K là tay đua chuyên nghiệp, nếu mình đua cùng anh ta thì chắc chắn không phải đối thủ của anh ta rồi!

Nhưng đã đến nước này, anh đã không còn đường lui nữa rồi.

Đường núi vòng vèo, gấp khúc.

Nơi nơi đều là những khúc cua.

Mà bên trái của đường đua nhỏ hẹp, lại là... vực sâu thăm thẳm.

Chỉ cần một chút sơ sẩy thì kết cục sẽ là chết!

“Lần đua này, không phải cậu chết, thì là anh ta chết! Muốn sống sót trở về thì phải dựa vào bản lĩnh của mỗi người rồi!”

Lôi Đình Văn lãnh đạm, u ám nói.

Cao Dương Thành biết rõ, cuộc đua lần này là cách duy nhất để mình hoàn toàn chấm dứt quan hệ với xã hội đen.

Cũng là cơ hội cuối cùng để anh sống sót!

Anh có thể từ chối trận đua này sao?

Có thể!

Nhưng kết cục chỉ có một, đó chính là chết!

Người của xã hội đen từ trước đến nay đều không quan tâm mạng sống của bất cứ ai!

Cao Dương Thành rất nhanh đã lên xe.

Xe là do anh tự chọn, một chiếc Ferrari đã được tân trang.

Dưới núi, người đến theo dõi trận đua càng ngày càng đông, tiếng kèn đình tai nhức óc không ngớt.

Mà anh lại dường như không nghe thấy gì.

Ngồi trên xe, tay nắm chặt vô lăng, âm thầm hít một hơi, điều chỉnh tâm trạng căng thẳng của mình.

Nếu nói anh không căng thẳng là nói dối.

Đây dù sao cũng là trận chiến sinh tử.

Trong đầu anh chỉ nghĩ đến câu đêm qua Hoàng Ngân nói... vì cô và con, anh nhất định phải an toàn trở về!

Đối với anh lúc này mà nói, mạng sống chính là tất cả!

Đối thủ của anh là K, ngồi trên chiếc xe việt dã màu đỏ bên cạnh, cửa xe được kéo xuống, trên gương mặt anh tuấn lạnh lùng của anh ta tràn đầy tự tin.

Nói về chuyên nghiệp thì kỹ thuật của K chắc chắn hơn anh rất nhiều.

Chuyên ngành của Cao Dương Thành dù sao cũng là y học.

Nói về độ quen thuộc với đường đua...

Cao Dương Thành lần này là lần thứ hai đến ngọn núi này, lần đầu tiên đến anh chỉ làm khán giả đến xem trận đua của bọn họ mà thôi.

Kết quả của cuộc đua này dường như sớm đã được định sẵn rồi.

Cao Dương Thành nắm chặt vô lăng, nhắm chặt mắt rồi mở mắt ra, đáy mắt đen u ám nhiễm một tầng tơ máu đỏ... đây là một trận chiến sinh tử!

“Pằng.”

Tiếng súng vang lên...

Cuộc đua bắt đầu!

Hai chiếc xe lập tức lao như tên bắn về phía trước.

Cao Dương Thành dù sao cũng không phải tay đua chuyên nghiệp, chạy qua không nhiều bằng nhìn thấy, mới qua hai khúc cua đã bị K bỏ xa bốn mét.

Nhưng hiển nhiên, trận đấu này Lôi Đình Văn đã giao phó, không phải xem ai thua ai thắng, mà là... ai sống ai chết!! Hoặc là nói, ông ta chỉ cần mạng của Cao Dương Thành!

K cố ý thả chậm tốc độ, để mình và chiếc Ferrari đằng sau duy trì một khoảng cách thích hợp.

“K, hạ nó đi!”

Tai nghe của K vang lên mệnh lệnh của Lôi Đình Văn, K nghe lệnh, thân xe nhanh chóng chuyển vào trong đường đua, bị xe của Cao Dương Thành hất ra nửa mét.

Đúng lúc này, anh ta nhân ga đâm vào đuôi xe Cao Dương Thành, ép chiếc Ferrari của Cao Dương Thành vào bờ vực bên trái đường đua.

“Sh/it!”

Cao Dương Thành thảm mắng một câu.

Mắt thấy bờ vực cách mình càng ngày càng gần, Cao Dương Thành nắm lấy tay cầm vô lăng đã bị phủ một tầng mồ hôi lạnh.

Anh sống chết đạp mạnh phanh xe, thậm chí có thể ngửi thấy được mùi cháy khét do phanh xe ma sát toả ra.

Cứ tiếp tục như thế cho dù không lăn từ trên vực xuống, thì cũng sẽ xe nát người vong.

Cao Dương Thành quay đầu nhìn K đằng sau.

Nếu không đoán sai thì anh ta nhất định là nhận được mệnh lệnh của Lôi Đình Văn muốn lấy mạng anh mới xuống tay ác liệt như thế.

Đương nhiên, nếu anh đoán không sai thì từ lúc K ngồi lên chiếc xe kia đã luôn xem thường Cao Dương Thành, bởi vì trình độ chuyên môn của họ thật sự cách nhau quá xa.

Cho nên, K rất khinh địch!

Vì vậy, anh ta lúc này nhất định sẽ đạp ga hết cỡ, chỉ để... giết chết anh!

Nếu không thì phanh xe của anh cũng sẽ không ma sát kinh khủng như thế!

Con người Cao Dương Thành co lại, bỗng dưng một ý nghĩ to gan vụt qua trong đầu... lòng bàn tay, trên trán đều phủ một tầng mồ hôi lạnh mỏng.

Thời khắc này đây, anh chỉ có thể dùng mạng của chính mình để cược một trận!

Không cược thì nhất định sẽ chết, còn nếu cược một trận thì có thể là K chết, anh sống!

Cao Dương Thành quyết định nhanh chóng, ổn định lại tâm trạng.

Một khắc sau...

Anh dần dần thả phanh!

Quả nhiên xe lao về phía trước như gió!

Mắt thấy đầu xe sắp lao xuống vực, đột nhiên, Cao Dương Thành đánh đầu xe sang bên phải, xoay vô lăng hết cỡ, sau đó nhấn ga hết cỡ, xe đột nhiên chuyển hướng, quay trở lại nhanh như tên bắn... sau đó, anh đạp phanh “két” một tiếng, bánh xe đè ép mặt đường phát ra tiếng kêu chói tai, Cao Dương Thành không chút chậm trễ lùi xe lại, “rầm” một tiếng đâm vào đuôi xe của K.

Anh không hề nghĩ rằng mình lại mạo hiểm đạp ga như thế, phải biết rằng chỉ cần một giây không chắc chắn đã có thể rơi xuống vực rồi.

Đương nhiên, lúc xe của anh thành công tránh thoát xe của K, K đạp chân ga, giống như tên lửa phi lên phía trước.

Đúng lúc xe sắp lao xuống chân núi thì anh ta đạp phanh, xe đột nhiên dừng lại... mà xe của Cao Dương Thành lại đâm vào đuôi xe anh ta một cái, thân xe dao động một chút, chỉ còn đuôi xe treo trên đường đua, lung lay lúc nào cũng có khả năng rơi xuống.

Chỉ cần Cao Dương Thành đạp ga một lần nữa, K đang ngồi trên xe chắc chắn sẽ chết!

Tiếng rì rầm của đám người dưới núi, Cao Dương Thành nghe thấy rất rõ.

Cuối cùng, anh gạt cần số, lao nhanh xuống núi.

Kết quả của trận đấu này, thắng thua đã rõ.

Khi anh ở vào thế ngàn cân treo sợi tóc, anh thậm chí đã nghĩ đẩy đối thủ vào đường chết để mình được an toàn, nhưng cuối cùng, anh vẫn lùi lại.

Bởi vì, anh không phải là người của xã hội đen!

Anh chỉ là một... bác sĩ!

Tôn chỉ của bác sĩ, không phải giết người, mà là cứu người!

Nếu như hôm nay mình vì bảo toàn mạng sống mà giết người, vậy thì anh với đám người xã hội đen này có gì khác nhau chứ?

Xe dừng ở trước mặt Lôi Đình Văn.

Cao Dương Thành xuống xe, ném chìa khoá cho người lái xe bên cạnh Lôi Đình Văn.

“Chú Lôi, nhanh lên cứu người đi! Anh ta không cầm cự được bao lâu

nữa đâu!”

Cao Dương Thành một tay dứt túi quần, ung dung đi về phía Lôi Đình Văn, gật gật đầu: “Chú Lôi, con còn có chuyện, đi trước đây.”

Anh nói xong, cũng không đợi Lôi Đình Văn trả lời liền xoay người đi ra ngoài.

“Ai cho cậu đi?”

Thuộc hạ của Lôi Đình Văn hét lên.

Lại bị Lôi Đình Văn cản lại: “Đi lên cứu người!”

“Vâng!”

Ánh mắt Lôi Đình Văn nhìn theo bóng lưng Cao Dương Thành rồi đi có chút tán thưởng.

Nhưng, anh cuối cùng cũng không thuộc về xã hội đen bọn họ...

Người không thuộc về nơi này, cưỡng ép cũng chỉ trở thành một màn bi kịch.

Huống hồ, kết quả hôm nay, anh thắng rồi!

Người xã hội đen như ông, vốn trọng đạo nghĩa!

Cao Dương Thành mới vừa ra khỏi đường đua, vừa chuẩn bị rút điện thoại ra báo bình an cho Hoàng Ngân, không nghĩ đến điện thoại của anh cũng đúng lúc này vang lên.

Điện thoại là Lý Nam Vũ gọi đến.

“Tổng giám đốc Cao, anh nhanh đến bệnh viện đi...”

“Xảy ra chuyện gì thế?”

“Chị dâu bị ngất rồi.”

Mẹ kiếp!!!

Cao Dương Thành không hỏi thêm gì nữa, cúp điện thoại, phóng xe thẳng tới bệnh viện.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bác sĩ nói thế nào? Có vấn đề gì lớn không?”

Cao Dương Thành vừa thấy Hoàng Ngân còn trên giường bệnh hôn mê chưa tỉnh, liền vội vàng hỏi Lý Nam Vũ.

Lúc này, vừa đúng lúc Thuỳ Sam từ bên ngoài vào.

“Thầy Cao, chị Hoàng Ngân thật sự xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Rốt cuộc có chuyện gì?”

Vừa nghe thấy Thuỳ Sam nói như thế, Cao Dương Thành thật sự có hơi hoảng.

Thuỳ Sam cười thần bí, chớp chớp mắt nhìn Cao Thành Dương: “Chị Hoàng Ngân có thai rồi!!”

“Cô nói cái gì?”

“Đúng vậy! Thầy Cao, chúc mừng thầy! Anh lại được làm ba rồi! Quá tốt rồi...”

Thuỳ Sam cũng rất kích động.

Cao Dương Thành vui vẻ đến gần Hoàng Ngân, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhăn bóng của cô.

Lúc này mới đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, căng thẳng nhìn Thuỳ Sam: “Cô ấy sao lại bị ngất? Bác sĩ nói thế nào?”

Thuỳ Sam lúc này mới liếc Lý Nam Vũ bên cạnh.

Lý Nam Vũ căng thẳng cúi đầu, không dám nhìn Cao Dương Thành.

“Nói đi!”

Cao Dương Thành nhíu chặt mày: “Trợ lí Lý, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì lớn, bác sĩ nói chị dâu chỉ là... chỉ là kinh sợ quá độ, để chị ấy nghỉ ngơi hai ngày là tốt rồi, cơ thể không có vấn đề gì, cũng không ảnh hưởng gì tới đứa bé, tổng giám đốc Cao, anh đừng quá lo lắng...” Lý Nam Vũ chột dạ, nói xong còn không quên an ủi Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành nhăn mày: “Kinh sợ quá độ? Cô ấy tại sao lại kinh sợ?”

Anh khó hiểu nhìn Lý Nam Vũ.

Lý Nam Vũ ấp úng hồi lâu, cuối cùng vẫn là nói sự thật: “Hôm nay vừa đi làm chị dâu đã kéo tôi lại, muốn tôi dẫn chị ấy đi tìm anh, tôi tất nhiên không đồng ý, chị ấy cứ năn nỉ mãi, cuối cùng tôi không còn cách nào khác đành dẫn chị ấy đi, vừa xuống xe liền nhìn thấy anh bị một chiếc xe đua khác chèn bên bờ vực, chị ấy sợ quá liền ngất đi, tôi lập tức cho người đưa chị ấy đến bệnh viện, đến khi anh kết thúc trận đua mới dám gọi điện báo cho anh.”

“Cho nên...”

Khuôn mặt lạnh lùng của Cao Dương Thành trầm xuống: “Cho nên, cô ấy đã thấy tôi đua xe?”

“...Vâng...”

“Mẹ kiếp!!”

Cao Dương Thành tức giận mắng một câu.

“Tổng giám đốc Cao, xin lỗi. Tôi đã không thể làm theo dặn dò của anh, tôi tình nguyện chịu phạt.”

Lý Nam Vũ tự biết mình mắc tội lớn, hơn nữa còn suýt chút nữa làm cho con của tổng giám đốc Cao...

“Được rồi, chuyện này cũng không trách cậu được!”

Cao Dương Thành lại không truy cứu: “Người làm cô ấy bị kích động là tôi. Chuyện này nên trách tôi mới đúng...”

Cao Dương Thành ngồi bên giường bệnh, nắm lấy bàn tay còn hơi lạnh lẽo của Hoàng Ngân, trong lòng thầm thấy may mắn, may mà cô và con tai qua nạn khỏi.

Nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, vậy thì cả đời này anh cũng không có cách nào tha thứ cho chính mình!

Đột nhiên, Hoàng Ngân trên giường bệnh mở mắt ra.

Vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Cao Dương Thành, nước mắt trong hốc mắt không kìm được chảy ra, giây tiếp theo cô liền ngồi dậy ôm chặt Cao Dương Thành.

“Dương Thành, em còn nghĩ sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa! Huhuhu...”

“Anh vẫn còn sống! Anh vẫn còn sống! Quá tốt rồi, Dương Thành...”

“Đúng vậy, anh vẫn còn sống! Hơn nữa vẫn còn rất khỏe mạnh!”

-----oOo-----

Chương 304: Thiên kim ra đời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Dương Thành buông Hoàng Ngân ra, đau lòng lau nước mắt cho cô.

Thùy Sam và Lý Nam Vũ thấy thế vội vàng ra khỏi phòng bệnh.

“Đừng khóc nữa! Khóc nhiều không tốt cho con đâu...”

Cao Dương Thành khuyên cô.

“Con?”

Hoàng Ngân khó hiểu: “Con gì cơ?” Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Cao Dương Thành cười phá lên, chỉnh lại tóc rối cho cô: “Mình đều đã làm mẹ rồi còn không biết!”

“Em sắp làm mẹ... A!! Ý... ý của anh là trong bụng của em có tiểu bảo bảo?”

Hoàng Ngân căng thẳng xoa cái bụng còn chưa nhô lên, vui vẻ không ngừng: “Thật sao? Thật sao? Quá tốt rồi! Dương Thành... Quá tốt rồi! Hai chúng ta có bảo bảo rồi!!!”

Hoàng Ngân giữ lấy mặt của Cao Dương Thành, kích động hôn vài cái, sau đó lại căng thẳng hỏi: “Vậy chuyện của anh... xong xuôi hết rồi phải không?”

“Đương nhiên rồi!”

Cao Dương Thành nắm chặt tay Hoàng Ngân: “Từ bây giờ trở đi, anh không còn liên quan gì đến bọn họ nữa!”

“Quá tốt rồi! Anh có biết em còn nghĩ rằng anh không thể sống sót trở về, một khắc trước đi ngất đi, trong đầu em vẫn luôn nghĩ, nếu như anh thật sự xảy ra chuyện gì, em và Dương Dương phải làm sao? May là ông trời còn có mắt, anh không sao, anh thật sự không sao...”

“Không phải đã nói trước là sẽ không đi tìm anh rồi sao?”

Cao Dương Thành thật không dám tưởng tượng nếu anh thật sự xảy ra chuyện gì trên núi bị cô tận mắt thấy được, sẽ là cảnh tượng tàn nhẫn đến mức nào.

“Xin lỗi...”

Hoàng Ngân cúi đầu xin lỗi anh: “Em thật sự không còn cách nào khác, ngồi trong phòng làm việc không an tâm! Em thật sự rất sợ! Cuối cùng

chỉ đành năn nỉ trợ lí Lý. Đúng rồi, anh đừng làm khó trợ lí Lý, là do em cứ bám theo anh ấy...”

“Ừ, anh sẽ không làm khó anh ta, em yên tâm! Còn nữa, một ngày tốt đẹp như thế này, anh sao có thể làm những chuyện không tốt đẹp được chứ?”

“Một ngày tươi đẹp...”

Hoàng Ngân bĩu môi: “Đã dọa sợ em rồi còn tốt đẹp cái gì chứ!!”

Cao Dương Thành néo néo gương mặt nhỏ của cô, xin lỗi cô: “Xin lỗi! Anh đảm bảo sau lần này tuyệt đối chắc chắn sẽ không có lần sau nữa đâu!”

“Được! Không được có lần sau nữa đâu đấy!”

Hoàng Ngân giơ tay ra ngoắc tay với Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành cảm thấy động tác nhỏ này có chút trẻ con, không muốn làm, nhưng cuối cùng cũng tha hiệp, giơ tay ra ngoắc tay với Hoàng Ngân, làm thành lời hứa.

“Được rồi, em ngủ thêm một lúc đi, bác sĩ bảo em phải nghỉ ngơi thật tốt!”

Hoàng Ngân đột nhiên nghĩ ra cái gì, vội vàng hỏi Cao Dương Thành: “Đúng rồi, con không có chuyện gì chứ?”

“Sao đột nhiên lại hỏi thế?”

“Độc tố trong người anh...”

Hoàng Ngân vẫn lo lắng về chuyện này.

“Chắc là không có chuyện gì lớn đâu. Độc tố cũng bài trừ nhiều năm rồi, hai năm nay cũng thanh lọc không ít. Mấy ngày trước không phải mới làm kiểm tra triệt để sao? Em đừng lo lắng qua! Qua một thời gian nữa lại kiểm tra cho con, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu!”

Cao Dương Thành an ủi Hoàng Ngân.

Nghe lời chồng, trong lòng Hoàng Ngân mới hơi an tâm một chút.

.....

Năm tháng sau.

Bụng của Hoàng Ngân đã lộ rõ.

Tiểu Dương Dương áp đầu lên bụng mẹ, cẩn thận nghe âm thanh trong bụng.

Cuối cùng, cậu bắt mẫn chu chu môi: “Hoàng Ngân, mẹ chắc chắn em gái con ở trong này sao? Em ấy sao lại không lên tiếng chứ?”

Hoàng Ngân có hơi buồn cười: “Em ấy vẫn còn nhỏ, còn chưa biết nói chuyện.”

“Thật sao?”

Dương Dương bán tín bán nghi: “Vậy em ấy có thể nghe thấy con với mẹ nói chuyện không?”

“Đương nhiên có thể nghe thấy.”

“Thật chứ?”

Dương Dương liền vui vẻ trở lại, ôm lấy bụng của Hoàng Ngân, dán môi lên, cẩn thận nói chuyện cùng em gái nhỏ: “Em gái, lúc nào em mới ra đời chứ? Em hãy nhanh chóng chui ra khỏi bụng mẹ đi! Còn nữa, em ở trong bụng mẹ nhất định phải ngoan ngoãn, mẹ mang thai em rất vất vả đó! Em không được quấy mẹ đâu đấy!”

Cậu nói xong liền dịu dàng dùng bàn tay nhỏ bé vuốt ve bụng Hoàng Ngân.

Lại không ngờ rằng...

“Ai ôi!!” Hoàng Ngân đau đớn hô lên một tiếng: “Tiểu nha đầu này đập

bụng mẹ rồi!”

“A?”

Hương Dương nhăn mặt: “Em gái hình như có hơi nghịch ngợm!”

Mới cảnh cáo nhóc không được đập.

Hoàng Ngân dờ khóc dờ cười: “Mẹ thấy con làm anh không có uy rồi...”

Hương Dương vẫn nhẫn nại dỗ em gái trong bụng: “Em đừng nghịch nữa! Phải ngoan ngoãn chút, nếu không ngoan lúc em ra đời anh sẽ không đưa em đi chơi đâu...”

Quả nhiên, vừa nói xong, đứa nhỏ không an phận trong bụng dường như nghe hiểu, không dám động nữa.

Hoàng Ngân kích động không thôi: “Con bé dường như nghe hiểu vậy!!”

Đây là lần thứ hai cô cảm nhận được sự thần kì của sinh mệnh...

Khiến cô vui mừng không ngớt.

Đương nhiên, vui nhất vẫn là Cao Dương Thành.

Từ khi cô mang thai đến nay, anh dường như chưa được ngủ một giấc ngon.

Mỗi tối đều là cô tỉnh anh đều tỉnh. Nửa đêm canh ba còn làm đồ ăn, bung đồ uống cho cô, chỉ cần cô muốn, cho dù ba giờ sáng anh cũng lái xe đi khắp thành phố tìm, có lúc, có lúc chỉ vì bát sủi cảo... Anh là lần đầu tiên nhìn thấy đáng vẻ Hoàng Ngân mang thai.

Bụng càng ngày càng cao, mặt cũng tròn tròn, cả người đều mập hơn trước mấy vòng.

Nhưng trong mắt anh, Hoàng Ngân như thế là xinh đẹp nhất trên đời!

Đương nhiên, cũng là thấy Hoàng Ngân mang thai vất vả, cho nên anh quyết định bọn họ không cần mang thai lần ba nữa.

Một nam một nữ, vừa vặn hợp thành chữ “tốt”, thật là đẹp biết bao!

Đứa con thứ hai của Cao Dương Thành và Hoàng Ngân, đặt tên là Cao Hướng Tình.

Năm đó mới sinh, vì cái tên này mà cả nhà tranh luận không biết bao lâu.

Tên là do Hoàng Ngân đặt, ba Cao đứng về phe cô.

“Hướng Tình, giống Hướng Dương, ngụ ý thật tốt đẹp.”

“Xấu!”

Với tư cách là anh lớn duy nhất của em gái, bạn nhỏ Cao Hướng Dương đương nhiên có quyền phát biểu ý kiến.

“Nhà quê!”

Ba của em gái cũng không tiếp tục nhìn được nữa.

Hướng Dương càng thêm đồng ý với lời của ba mình, gặt đầu như thóc mỗ: “Thật quá xấu! Tên của con đã là một ví dụ thất bại rồi! Mẹ, mẹ không thể vì tên mình thô tục mà trong lòng khó chịu, cũng đặt tên cho con với em như thế được.”

Hướng Dương chu môi: “Chẳng hào phóng chút nào!”

“....”

Nói lời này, Trần Lan cũng bất mãn.

Tên con gái bà là do bà đặt.

Nói tên Hoàng Ngân xấu không phải là nói bà nhà quê sao?

Trần Lan vốn đứng trung lập, đột nhiên chuyển hướng đứng về phía chồng và con gái mình: “Tôi hiểu Hoàng Ngân, dùng tên Hướng Tình đi, rất hay, rất hay! Ngụ ý cũng cực kì hay! Quyết định như thế đi!”

Hoàng Ngân lấy ba phiếu trên năm phiếu giành phần thắng.

Hai người đàn ông một lớn một nhỏ dài mặt ra.

Bắt đầu đồng cảm với đứa em chưa ra đời.

Hương Dương lại không biết tên mình còn xấu hơn tên em gái Hương Tình!

Hương Dương! Hương Dương! Thật chẳng ngẫu chút nào!

....

Ngày Hương Tình ra đời, hai người đàn ông một lớn một nhỏ bận loạn hết cả chân tay.

Hương Dương mặc quần áo đứng một bên cầm V8 chụp ảnh, ghi lại từng khoảnh khắc Tiểu Hương Tình ra đời, mà Cao Dương Thành lại phụ trách chăm sóc Hoàng Ngân.

“Ba! Ba!”

Tiểu Hương Dương giơ V8 lên, kích động gọi: “Hương Tình ra rồi! Ra rồi! Đầu... đầu!”

“...”

Hoàng Ngân xúc động muốn ném con trai mình ra ngoài.

Đau đớn này khó mà chịu đựng được, thế mà con trai cô còn sáng khoái cầm V8 quay hình dưới người cô... Thật là...

Đau đớn vô cùng.

“Hoàng Ngân, cố lên! Cố lên!”

Cao Dương Thành nắm chặt tay cô, cổ vũ cho cô.

“Ôi! Trời ơi!”

Hương Dương kinh ngạc thốt lên.

Trước mặt cậu, mọi thứ hiện lên thật rõ ràng...

Đặc biệt là mẹ của cậu, lại vĩ đại như thế, có thể nhịn đau, sinh ra một đứa trẻ to như thế từ trong bụng mình.

“Con... con trai, nếu con dám quay mẹ con xấu xí, ba... ba sẽ không để yên cho con đâu.”

“...”

Hương Dương hoàn toàn sụp đổ.

Mẹ, mặt mẹ đều nhăn nhó như thế, còn muốn xinh đẹp gì nữa?

“Đẹp đẹp! Nhất định sẽ đẹp! Hoàng Ngân, mẹ đừng nghĩ nhiều... Chuyên tâm sinh em bé trước.”

Cao Dương Thành căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay toàn mồ hôi!

Hoàng Ngân đau chảy nước mắt, cắn răng, gào to: “Cao Dương Thành, em đau quá! Nếu đời này anh còn dám làm em mang thai nữa... em không để yên cho anh đâu!!! A! Đau! Đau!”

Đây là lần thứ hai Hoàng Ngân đau đón thế này.

Lần thứ nhất là Hoàng Ngân một mình sinh con, thậm chí còn không dám để cho mẹ mình theo cùng.

Hôm đó, cô cũng hét như thế ở trong phòng phẫu thuật, thậm chí còn thề sẽ không mang thai lần thứ hai, bởi vì thật sự quá đau quá đau... Thế mà cô lại sinh tiếp!

Bởi vì một khi nhìn thấy con ra đời, những đau đón trước đó đều không còn quan trọng nữa.

Đột nhiên, nghe thấy một tiếng khóc “oe” non nớt.

Đứa trẻ được sinh ra.

Hoàng Ngân cuối cùng cũng được thả lỏng.

Cô thở một hơi dài, trên trán và người đã sớm ướt đầm mồ hôi, quần áo đều đã ướt hết.

“Sinh rồi! Sinh rồi!”

Hương Dương và Cao Dương Thành đều kích động không ngớt.

“Chúc mừng chúc mừng! Là một vị tiểu thư!”

Bác sĩ vui vẻ chúc mừng.

“Quá tốt rồi!”

Nước mắt Hoàng Ngân theo đà chảy ra: “Bác sĩ, ôm con đến cho tôi nhìn xem.”

“Được!”

Bác sĩ cẩn thận ôm đứa nhỏ qua: “Đứa nhỏ rất giống ba, rất xinh đẹp!”

Hoàng Ngân được Cao Dương Thành đỡ dậy, ngẩng đầu nhìn lên.

Quả nhiên rất giống ba.

Mặc dù mặt mũi vẫn còn nhợt nhạt, vẫn chưa thấy mắt, nhưng thật sự... rất xinh đẹp!

Cái mũi nhỏ, cái miệng nhỏ...

Cực kì giống ba.

Hoàng Ngân thậm chí có thể tưởng tượng đứa trẻ này mở mắt ra sẽ là bộ dáng mê người như nào... Cô bất giác cười lên, trừng Cao Dương Thành kích động hộc mắt nóng ảm đứng bên cạnh: “Sao con lại giống anh thế chứ! Rốt cuộc có phải con ruột của em không vậy!”

Cô ghen rồi!

Có điều, miệng nói thế nhưng trong lòng sớm đã nở hoa.

Con giống ai cũng được!

Chỉ cần là con của cô!

Có điều, giống ba càng tốt, không thể không thừa nhận, Cao Dương Thành còn xinh đẹp hơn cô!

Con giống anh sẽ càng xinh!

Cao Dương Thành không nói gì, hôn lên trán vợ một cái: “Vợ, cảm ơn em! Thật sự rất cảm ơn em...”

Tất cả áp lực của đời này đều là do cô đem đến cho anh!

Giờ phút này, tình yêu của anh dành cho người phụ nữ trước mặt này dường như càng thêm sau đậm!

.....

-----oOo-----

Chương 305: Có người thích có người sầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiểu Tình Tình mới sinh nên còn rất non, quá mềm yếu, ông bố trẻ Cao Dương Thành chỉ dám đứng sang một bên nhìn, cả chạm tay cũng không dám.

Chỉ sợ mình không cẩn thận sẽ ôm con gái đến gãy xương.

Tiểu Dương Dương giống như nhìn thấy thứ gì đó hiếm lạ, ngày nào cũng đi loanh quanh chỗ đầu giường của tiểu Tình Tình.

Mấy ngày Hướng Tình mới ra đời, cậu bé không đi đâu cả, thậm chí đến trường cũng không muốn đi, cuối cùng vẫn là Hoàng Ngân khuyên can

mãi, mới đỡ được cậu bé đi học.

Vừa về đến nhà, cặp sách còn chưa kịp đặt xuống, đã chạy thẳng vào phòng em gái mình.

“Tình Tình, Tình Tình.....”Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Cậu bé ngày nào cũng lắc lư lắc lư đồ chơi trước mắt Hương Tình.

Đôi mắt to tròn của Hương Tình cũng chuyển động theo động tác của cậu.

Xinh đẹp, thật sự giống như tinh linh bé nhỏ, đáng yêu hết sức!

Làm cho người khác không kìm nổi chỉ muốn thom lên má vài phát.

“Mẹ Hoàng Ngân, lúc nào con mới có thể thom em gái con ạ!”

Tiểu Dương Dương vẻ mặt không thể chờ được nữa, hỏi Hoàng Ngân.

“Bây giờ chỉ được thom vào trán em thôi, không được thom vào môi của em biết chưa?”

Hoàng Ngân nhắc nhở đứa con “đói khát” của mình.

“Vâng ạ!!”

Được mẹ cho phép, tiểu Dương Dương vui mừng khôn xiết.

Nhẹ nhàng ôm lấy đầu của em gái, cúi đầu xuống, yêu mến thom một cái lên trán của em bé.....oa!! Vừa ấm vừa mềm, còn có hương sữa nè nhẹ.....

“Dễ thương quá đi!”

Cậu bé không kìm được ngóc ngách cười phá lên.

Nào biết, tiểu Tình Tình ở trên giường không hề cảm kích: “Oaaa” một tiếng, đột nhiên khóc lên, gương mặt nhỏ bé lại càng đỏ ửng.

Điều này làm ba và mẹ bên cạnh vô cùng căng thẳng.

Cao Dương Thành xông lên trước, ôm tiều Tình Tình đang gào khóc vào lòng, giống như ông bố bím sữa chuyên nghiệp dỗ con bé không ngừng, vừa dỗ vừa đi: “Ngoan nào, Tình Tình không khóc nữa, ngoan nào.....”

Tiểu Dương Dương bên cạnh oan ức.

Cậu bé rõ ràng không làm gì mà!

Cậu bé ngẩng đầu, đôi mắt to vô tội nhìn chăm chăm tiều Tình Tình đang gào khóc, bỗng nhiên, cậu bé ngửi ngửi: “Ba! Thối quá, Tình Tình ị đùn rồi.....”

“Hà?”

Cao Dương Thành ngớ ngàng, vội vàng ngồi xuống, kiểm tra bím dưới mông của Hương Tình.

Quả nhiên không sai, trên bím có một bãi màu vàng.

“Nhanh, đi lấy bím mới ra đây!”

Cao Dương Thành ra lệnh cho con trai mình.

“Vâng....”

Tiểu Dương Dương nghe lệnh, vội vàng lấy đến giường một chiếc bím nữa.

Hoàng Ngân nằm ở giường nhàn nhã, tiếp tục ăn hoa quả, cho hai ông tướng ở trong phòng chăm sóc con gái của cô.

Cô chỉ có trách nhiệm ngồi sang một bên chỉ đạo với hỏi han.

Cao Dương Thành với mới lấy ra cái bím Hương Tình đã làm bẩn, lại không muốn..... “pia.....”

Một tràng rắc phát ra, cùng với một bãi vàng thối òm giống như suối chảy ào xuống vậy, làm cho Cao Dương Thành mồ hôi đầm đìa toàn

thân.

“.....”

Ngũ quan tuần tú của Cao Dương Thành nhăn tít lại: “Hoàng Ngân!!
Làm sao bây giờ? Trời ơi....”

Anh kích động tới nổi đẩy Hương Tình ra xa, chỉ sợ con bé lại ị thối tiếp.

Tiểu Dương Dương thấy thế, cười bò xuống đất, Hoàng Ngân nhìn bộ dạng chật vật của anh, cũng không chịu được cười phá lên.

Bởi vì, bộ dạng khó khăn lại kỳ cục kia thật sự buồn cười.

Lại coi tiểu Dương Dương là giúp việc, mang nước nóng đến, rửa mông cho tiểu Tình Tình thật sạch sẽ, rồi mới thay cho con bé bím mới.

Tiểu Tình Tình như nhận ra mẹ, vừa vào tay mẹ, cô bé giống như một công chúa nhỏ bé ngoan ngoãn, không khóc không quấy nữa.

Điều này khiến cho ông bố mới vừa thay bím cho và cả anh trai mới cùng ghen tị.

Thật đúng là có người vui vẻ có người sầu mà.

Hoàng Ngân vì mới sinh con nên vui mừng hơn hở, cả căn phòng đều ngập tràn náo nhiệt, vô cùng vui vẻ.

Nhưng bên phía Thùy Sam lại có vẻ không vui lắm.

Mỗi lần thất bại, đều khiến cho Thùy Sam nản lòng nhụt chí.

Mỗi lần kinh nguyệt đến chậm, đều làm cho cô ấy vừa căng thẳng vừa sợ hãi, lại vừa kỳ vọng.

Nhưng kết quả mỗi lần thử thai đều khiến cô thất vọng vô cùng.

Chưa có....

Mãi vẫn chưa có!!

Mà kinh nguyệt tháng này của cô lại vô duyên vô cớ chậm đến tròn 10 ngày.

Đây gần như là lần chậm kinh dài nhất, hơn nữa, hoàn toàn vẫn chưa có dấu hiệu đến kì.

Điều này làm cho cô lâm vào tình trạng hoảng lâu dài.

6 giờ sáng cô đã ở trong nhà vệ sinh, ngồi lên nắp bồn cầu, trong tay cầm một que thử thai, lại chân chừ không chịu dùng.

Cô bặm chặt môi, còn đau khổ đấu tranh tâm lý.

Cô cũng không dám kể cho Vũ Phong chuyện chậm kinh, mấy ngày trước Vũ Phong cũng hỏi cô chuyện sao kinh nguyệt vẫn chưa có, cô tìm đại một lý do, nói là cơ thể quá mệt mỏi, mới ảnh hưởng đến kỳ kinh nguyệt.

Lý do cô nói dối đương nhiên là không muốn làm cho Vũ Phong giống như cô, rơi vào tâm trạng vừa kỳ vọng lại kèm theo cả thất vọng này.

Cảm giác này khiến cho người ta rất đau khổ.

Cuối cùng, Thùy Sam cũng hạ quyết tâm.....

Nhất định phải thử một lần!!

Mở nắp bồn cầu, cởi quần xuống, lại ngồi xuống.

Một phút sau....

Cô bắt buộc phải mở mắt ra xem rồi!!

Thời gian mà quá lâu, kết quả sẽ không còn giá trị.

Trong lòng Thùy Sam rối rắm một lúc, cuối cùng vẫn từ từ mở mắt ra....ánh mắt nhìn lên que thử thai ở trên đất, cô giật mình suýt chút nữa thì hét lên chói tai.

Không, không phải suýt nữa, mà là đã hét om sòm lên cả rồi

Vì, que thử thai hiện lên là....

Không phải một vạch đỏ giống như hàng nghìn lần trước!!

Mà là.....

Hai vạch!!

Vũ Phong ở ngoài, vừa nghe thấy tiếng hét thất thanh từ bên trong, vội vàng chạy đến gõ cửa nhà vệ sinh: “Tiểu Sam, sao thế? Có chuyện gì à?”

Động tác gõ cửa của anh rất gấp gáp, không thấy hồi đáp, lại vội vàng xoay xoay cái chốt cửa.

Cửa chưa mở được, người ở trong cũng lên tiếng rồi.

“Không.....không sao, em vừa dẫm phải nước, suýt nữa thì ngã.....”

Thùy Sam nói dối.

Trước khi chuyện vẫn chưa được xác nhận hoàn toàn, cô không muốn cho Vũ Phong bất cứ kỳ vọng nào.

“Thật sự chỉ thế thôi à?”

Vũ Phong bán tín bán nghi.

“Thật mà!”

Nói xong, Thùy Sam đã mở cửa bước ra từ nhà vệ sinh.

Vũ Phong nhìn kỹ cả người cô, xác định cô không bị thương mới thôi: “Hét to như thế, dọa chết anh rồi.”

“Em đi làm bữa sáng cho anh, anh nhanh chóng rửa mặt đi, còn chuẩn bị đi làm!”

“Ừ, buồn ngủ chết đi được....”

Vũ Phong ôm lấy eo, ôm lấy cô vợ nhỏ bé, rồi mới quay người về lại giường.

Đối với anh mỗi ngày chuyện đau khổ nhất chính là từ giường bò dậy.

Đến nỗi ngày nào Thùy Sam cũng phải mất bao nhiêu lâu mới gọi được anh dậy, đương nhiên, cuối cùng cứ gọi, lại trở thành tập thể dục buổi sáng luôn.

Nhưng, đây chỉ là một ý hay để gọi anh dậy.

Bình thường sau khi xong việc, ngủ rồi tự tỉnh, tự nhiên vậy, cũng tự tỉnh dậy.

Đương nhiên, chuyện này rất mất thời gian, nên nhiều lúc cả hai người vẫn đi muộn.

.....

Thùy Sam vừa mới đến bệnh viện, sắp xếp lại mấy chuyện công việc, đến phòng lão đại xin nghỉ phép một tiếng, rồi chạy đến khoa phụ sản.

Cuối cùng, kết quả xét nghiệm nước tiểu và máu hoàn toàn giống với kết quả sáng nay cô kiểm tra.

“Tiểu Sam, chúc mừng cô!! Cô làm mẹ rồi, con sắp được 40 ngày rồi!!”

“Thật ư?”

Thùy Sam vẫn không dám tin.

Mặc dù cô ấy đã tự mình kiểm tra một lần rồi, nhưng với kết quả này, cô thật sự vẫn không dễ dàng tin được.

Sợ rằng tin là thật, đến cuối cùng lại chỉ là mừng nhầm một vô.

“Thật, có thể tin y thuật của tôi được không! Đây, kết quả này, tự xem đi!!”

“Tốt quá rồi, tốt quá rồi.....”

Thùy Sam xúc động vui mừng rơi nước mắt.

Cô có thai rồi!!!

Cô thật sự có thai rồi!!

Điều này thật sự.....thật sự không thể tin nổi!!

Lúc Thùy Sam cầm kết quả xét nghiệm về phòng làm việc, trên đường còn gọi điện thoại cho ông xã của mình.

“Trưa nay không có ca phẫu thuật nào đúng không?”

“Ừ? Sao thế? Muốn hẹn chồng em ăn cơm à?”

Vũ Phong vừa đoán đã trúng.

Thùy Sam ngồi xuống ghế dài ở hành lang, cười nói: “Ông xã, trưa nay anh mời em ra ngoài ăn một bữa lớn đi!”

Vũ Phong rõ ràng nghe ra tâm trạng vui vẻ của bà xã mình, thấy lạ: “Sao thế? Hình như tâm trạng em hôm nay rất tốt.”

“Tâm trạng á, thật sự không tồi!”

Thùy Sam gật gật đầu trong điện thoại: “Anh nói xem, rốt cuộc muốn mời em ăn một bữa lớn hay không?”

“Mời em ăn một bữa đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng, nhìn dáng vẻ vui vẻ của em, có nên suy nghĩ mang chuyện vui của em ra để mọi người cùng chia sẻ không? Chuyện gì mà vui vẻ như thế này? Lễ nào cấp trên thăng chức cho em thành bác sĩ rồi?”

“Xì.....”

Thùy Sam xem thường hậm hực một tiếng: “Mấy thứ đó đối với em bây giờ.....chỉ thường thôi.”

Cô bây giờ là thuộc dạng có con là có tất cả.

“Ồ! Đó không phải ước mơ một thời của em sao? Bây giờ lại xem thường rồi? Xem ra thật sự có chuyện vui rồi!”

Vũ Phong thật sự cũng hưng phấn.

Nhưng càng như thế, Thùy Sam lại càng cố tình thừa nước đục thả câu anh: “Đợi anh mời em ăn một bữa lớn rồi nói, bai bai.....”

Cô nói xong, liền tắt luôn điện thoại.

Chuyện tốt như này, đương nhiên phải gặp mặt ba đứa nhỏ nói rồi!

Giờ ăn cơm sắp đến.

Vũ Phong đưa Thùy Sam đến một quán ngon.

Nhà hàng Tây năm sao, do Thùy Sam chọn.

“Bà xã đại nhân, đồ ăn lên đủ rồi, chúng ta cũng không nên trốn tránh, còn đồ ngon gì thiếu đâu, nhanh chóng nói đi!”

Cả buổi sáng, Vũ Phong đã bị sự hiếu kì của mình dày vò rồi.

Anh đến dao đĩa cũng chưa cầm lên, hai tay đặt trên bàn hỏi Thùy Sam.

“Trốn tránh?”

Thùy Sam cười thần bí, gắt giọng: “Em mới sợ anh trốn tránh trách nhiệm ý!”

Chỉ sợ sau khi anh biết, sẽ còn hưng phấn hơn nhiều, rất nhiều.....

“Nên em đừng thừa nước đục thả câu ông đây nữa, nói mau đi!”

Vũ Phong sắp bị bà xã bướng bỉnh của mình làm cho lo muốn chết rồi.

Thùy Sam cắn đĩa: cười “khanh khách”, chớp chớp mắt nói: “Ông xã, anh....anh sắp làm ba rồi.....”

“Gì cơ?”

Vũ Phong mới đầu còn tưởng là mình nghe nhầm cơ.

Thùy Sam trợn mắt với anh, cười nói: “Anh nói nhỏ thôi! Em nói....anh sắp làm ba rồi!!”

“Anh.....anh làm ba rồi á?”

Vũ Phong vẫn không dám tin, nắm lấy tay của Thùy Sam, xúc động lại hỏi lại một lần nữa: “Anh thật sự được làm ba rồi ư?”

“Đúng rồi!! Em có thai rồi, thật đó! Sáng hôm nay em vừa đến khoa phụ sản kiểm tra kĩ rồi, anh xem....đây là kết quả xét nghiệm, bác sỹ nói bảo bói cũng gần được 40 ngày rồi! Còn nói con bé rất khỏe, rất khỏe.....”

Nói xong, Thùy Sam không kìm được thấy mũi cay cay, xúc động đến nỗi khóc lên.

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN thêm nhiều nội dung hấp dẫn!

-----oOo-----

Chương 306: Tiểu tình tình xấu bụng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc Thùy Sam bụng to, đều là có Hoàng Ngân ở bên cạnh.

Hai cô gái ở với nhau, chuyện nói đến nhiều nhất là kinh nghiệm sinh con.

Hoàng Ngân bóc một múi quýt đưa vào miệng Thùy Sam: “Tôi nói cho cô biết, thời gian mang thai quan trọng nhất là ba tháng đầu, ba tháng này cần ổn định một chút, sau đó sẽ tốt thôi!”

“Vâng vâng.” Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Thùy Sam gật đầu lia lịa.

Hoàng Ngân lại bóc múi quýt cho vào miệng mình: “Ây, cô nói đứa bé này là công chúa nhỏ hay hoàng tử nhỏ đây?”

“Cho dù là công chúa cũng tốt, mà hoàng tử cũng được, em đều thích.”

“Chúng ta nói rõ rồi đấy, công chúa thì để làm con dâu nhà chúng tôi đấy, nếu là hoàng tử.....không để ý tình yêu chị em đúng không? Thực ra cũng không kém nhau nhiều tuổi, một tuổi thôi mà, đúng không?”

Thùy Sam bị bộ dạng nghiêm túc của Hoàng Ngân chọc cho phát cười: “Em sẽ không để ý đâu!”

“Được!! Vậy chúng ta quyết định như vậy nhé!!”

.....

Năm Hường Dương 10 tuổi, công chúa nhỏ nhà họ Vũ oa oa ra đời.

Đặt tên là Vũ Quỳnh.

Công chúa nhỏ trong một đám em bé, lớn thứ ba, nên còn có tên gọi khác là tam công chúa.

Hường Dương đứng trước giường, nhìn tiểu thiếu nữ trong chăn trắng nõn, hiếu kỳ chớp chớp mắt: “Dì Sam, sao em ấy lại giống y như đúc với tiểu Tình Tình nhà cháu lúc nhỏ thế ạ...”

“...”

Phì!! Thùy Sam không kìm được liền cười ra tiếng.

Nhưng, trẻ con mới sinh ra đều là cục thịt nhỏ chưa nở ra, cũng khó trách cậu bé nói sinh ra đều giống nhau.

“Em ấy cũng vô cùng đáng yêu.....”

Tiểu Dương Dương không chịu nổi liền đưa tay ra nắm lấy đôi tay nhỏ bé của Vũ Tiểu Tam.

Tay vừa chạm, cô bé như cảm nhận được vậy, mở tay ra nắm chặt lấy tay của Hương Dương.

Lực còn rất mạnh, làm gì cũng không chịu buông tay.

Đôi mắt to tròn nhìn Hương Dương cười ‘khanh khách’ không thôi.

“Dì Sam, em ấy biết cười rồi!! Em ấy biết cười kìa”

Mới hơn hai tháng thôi!

“Em gái hình như thích con rồi!”

Thùy Sam nói xong bé em bé từ trong nôi ra, để em bé mềm mịn ngồi lên người cô.

Tiểu Dương Dương vội vàng chạy qua, mang ghế ra ngồi trước mặt Vũ Quỳnh: “Con cũng rất thích em ấy!”

Nhưng, từ ‘thích’ mà cậu bé nói, đương nhiên là tình cảm đơn thuần nhất giữa anh trai và em gái.

Cuộc sống sau hôn nhân, có thể nói là muôn vàn muôn vẻ.

Sau khi Hoàng Ngân sinh ra tiểu Tình Tình, dường như bận đến nỗi không thể ra ngoài.

Công việc cũng phải hoãn để ở cứ một năm rưỡi, đến năm thứ hai mới coi là thật sự quay lại làm việc.

Còn tổng giám đốc Cao vẫn luôn bận rộn, cuối cùng trao đổi với Vũ Phong, hai người cùng xây dựng bệnh viện tư nhân năm sao.

Mục đích, thật sự không phải vì lợi nhuận, mà là theo đuổi ước mơ của anh!

Lúc Hoàng Ngân được nhìn lại anh mặc lên mình áo blouse, nước mắt lại không thể kìm được, cứ tuôn ra không ngừng.

Hai tay Cao Dương Thành đút vào túi áo blouse, nhìn cô vợ tâm trạng xúc động của mình, cười nói: “Khóc gì nhiều thế, lần sau anh không dám mặc nữa đâu.”

“Không được, không được!!”

Hoàng Ngân vội vàng từ chối, nắm lấy cánh tay của anh, bĩu môi: “Nếu anh không mặc, em nhất định sẽ khóc dữ hơn!”

“Sợ em rồi!”

Cao Dương Thành ôm Hoàng Ngân vào lòng, đặt vào nách mình: “Sao lại đến đây giờ này?”

“Đương nhiên rồi!! Hôm nay là ngày đầu tiên anh nhận chức, em có thể không đến tự mình xem xét sao? Viện trưởng Cao yêu quý của em?!”

Hoàng Ngân chọc anh.

“Ha haha.....”

Cao Dương Thành hoàn toàn bị Hoàng Ngân chọc cười rồi, ôm lấy vai của cô, không chịu nổi cười phá lên.

Có thể nhìn ra, tâm trạng của anh vô cùng tốt.

Đương nhiên, được quay lại sân khấu ước mơ của anh, làm sao anh không vui được?”

“À! Đúng rồi!! Quà, quà”

Hoàng Ngân lúc này mới nhớ ra túi quà trong tay: “Đây là quà mà bà xã anh phải đi khắp các trung tâm thương mại thành phố S mới chọn ra được cho anh đây, mau nhìn xem, thích không....”

Hoàng Ngân vừa nói vừa mang món quà ra.

“Cái gì đấy?”

Cao Dương Thành hiếu kì mở hộp quà ra, trong đó là một cây bút máy

màu đen được khắc hoa.

Hoàng Ngân đê tay ra sau lưng, thuyết minh với anh như hiển vật: “Đây là phiên bản giới hạn trên toàn cầu! Chỉ có ba cây thôi, em phải đặt trước nửa năm mới mua được đây.”

Cao Dương Thành chớp chớp mắt, ôm lấy mặt cô: “Quà anh rất thích, chỉ là lý do thoái thác này của em không đủ thành ý, nói như ông xã em giống như người tầm thường vậy.”

“Ha!”

Hoàng Ngân đưa tay ra kéo anh lại, cười tủm tỉm nói: “Ông xã, anh biết anh thu hút em nhất là lúc nào không?”

“Lúc không mặc quần áo!”

Ngữ khí trả lời của Viện trưởng Cao là khá chắc chắn, hơn nữa còn rất tự tin.

“Xì!!”

Hoàng Ngân khinh bỉ anh, hờn dỗi vỗ vỗ vai anh, mới nói: “Là lúc anh lấy bút từ túi áo blouse ra, sau đó ‘soạt soạt soạt’ viết chữ lên giấy, đó mới là điểm thu hút em nhất!”

Điều này khiến cho Cao Dương Thành bất ngờ.

Cao Dương Thành quay quay bút máy trong tay, cười nói: “Bà xã, cảm ơn em! Bút này, đắt lắm đúng không?”

“Vâng! Đắt lắm, sắp quẹt hết thẻ của em rồi! Nhưng mà ông xã anh cứ yên tâm, em sẽ dùng thẻ của anh.....”

“.....”

“Anh không đề ý gì chứ?”

“Đương nhiên.”

Anh dám đề ý không?

Nhưng, món quà này coi như là bà xã tặng anh đúng không?

“Viện trưởng Cao”

Có đồng nghiệp trong viện gọi Cao Dương Thành.

Thấy anh ta lòng như lửa đốt chạy đến: “Viện trưởng Cao, văn phòng khoa Ngoại xảy ra vài chuyện.....”

“Chuyện gì vậy?”

Cao Dương Thành chau mày.

“Là như thế này, tối qua một bệnh nhân đang trong thời kì phẫu thuật bỗng nhiên phát bệnh đau tim mà tử vong, hôm này người nhà đến đây quấy rối, bây giờ còn mang thi thể đến văn phòng của chúng ta, nói là không nói rõ ràng với bệnh viện không được!”

Chậc chậc....

Lại là vấn đề điển hình mà ngành y thường gặp.

Hoàng Ngân chỉ nghe thôi cũng thấy đau đầu.

“Ông xã, chúc anh may mắn.....”

Hoàng Ngân vỗ vỗ vai của Cao Dương Thành, thương xót chúc anh.

Cao Dương Thành thơm một cái lên môi cô: “Em đưa lão đại với lão nhị đến phòng làm việc của anh đợi anh nhé.”

“Anh phải chú ý an toàn nhé!”

Nếu đổi lại chỉ có người nhà họ đến quấy rối, Hoàng Ngân nhất định sẽ đi cùng xem sao.

Nhưng, có thi thể ở phòng làm việc, vẫn là thôi thì hơn!

Cô mới chỉ nghĩ đã thấy hoảng, hơn nữa, phải đợi lão đại với lão nhị đến nữa!

Rất nhanh, lão đại và lão nhị được Thím Nguyệt với bác tài xé đưa từ nhà đến bệnh viện.

Tiểu Tình Tình cũng sắp ba tuổi rồi, ngồi lên ghế sofa cao, vênh hai đôi chân ngắn ngắn nhỏ nhỏ, trong miệng vẫn gặm quả táo, giống như chú chuột nhắt gặm mãi không ngừng.

Hoàng Ngân lo cô bé bị hóc, lừa cô bé: “Hương Tình, con phải ăn chậm một chút, cẩn thận trong táo có sâu, nhớ đâu bị con cắn mất một nửa, thì phải làm sao?”

Hương Tình cầm lấy quả táo đã bị cô bé ăn mất một nửa, suy nghĩ kỹ càng.

Cuối cùng, mới ngẩng đầu nhìn mẹ của mình, non nớt hỏi: “Nhưng...đó nên là sâu phải cẩn thận con chứ? Nhớ đâu bị con cắn mất một nửa, bị chết là do nó.....”

“.....”

Cao Hương Tình, con dám xấu bụng như vậy sao?!!

Đương nhiên, công chúa phúc hắc nhất định sẽ không dừng lại.

Cho đến sau này, Hoàng Ngân mới thấy lời của con gái, có thể đủ để ghi thành một đoạn ghi âm đáng yêu.

Trước đây, Hoàng Ngân luôn cổ vũ Hương Dương và Hương Tình rằng: ai cũng sẽ có lúc làm sai và làm không đủ tốt, nếu bản thân làm chưa tốt, thì cũng không được nản lòng, cần tự tin một chút. Người khác làm không tốt, phải học cách đến an ủi họ.

Hương Tình ngay từ đầu đã khắc cốt ghi tâm điều này.

Hôm đó, Hoàng Ngân tự mình xuống bếp hấp cá tuyết cho chồng và các con, cuối cùng, cho nhiều muối quá, Hoàng Ngân có chút buồn bực, nhìn thấy con gái đứng cạnh mắt nhìn mình chằm chằm không chớp, Hoàng

Ngân giả vờ rất đau buồn nói: “Aiya, mẹ ngốc quá, đến cá cũng không hấp nổi....”

Hoàng Ngân nói như vậy, thực ra là muốn con gái an ủi cô mấy câu.

Tiểu Tình Tình thật sự rất hiểu chuyện.

Cô bé lắc lắc tay của Hoàng Ngân, vẽ mặt yêu thương xoa bàn tay của mẹ: “Mẹ, mẹ đừng buồn, dù mẹ là người ngốc nhất nhà, nhưng mẹ vẫn thông minh hơn rất nhiều người....”

“....”

Hoàng Ngân suýt nữa thì hộc máu.

Sau đó cô kể chuyện này cho ông xã, thế là, làm cho Cao Dương Thành cười té giường.

Không hổ danh, đây chính là con gái của anh!

Tính cách quá giống anh!!

Nhưng cho dù như vậy, ba Cao cũng vô cùng bất ngờ với con gái của mình.

Hôm đó, Hoàng Ngân ở tầng một chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà, nghe thấy tiếng trẻ con của Hướng Tình.

“Mẹ ơi.....mẹ.....”

Giọng càng ngày càng cao.

Hoàng Ngân vội vàng gác lại việc đang làm, chạy lên trên tầng.

Chạy đến bên cạnh giường của cô bé, nhìn thấy bé cung mắt còn mơ ngủ ngồi dậy, tóc bù xù như ổ chim, mà ông bố nằm cạnh con bé rõ ràng bị tiếng gọi của con bé đánh thức rồi, thấy mẹ lên, lại không thèm tỉnh dậy, quay người định ngủ tiếp.

Kết quả, con gái xóc thân thể nặng trĩu của anh: “Ba biến đi.”

Hoàng Ngân nghe thấy câu nói này, vội vã dạy dỗ con bé, bản mặt khiến trách nói: “Hương Tình, con không được vô lễ! Sao lại nói với người khác những lời như thế? Hơn nữa đó là ba của con!”

Cao Dương Thành nghe xong tỉnh ngủ, vẻ mặt oan ức, vô cùng vô tội.

Tiểu Tình Tình thấy vẻ mặt của ba, dường như cũng ý thức được lỗi sai của mình, vội vàng xin lỗi: “Ba, con xin lỗi....”

“Không sao không sao! Hương Tình biết sai rồi sửa là đứa trẻ ngoan!”

Cao Dương Thành lúc này còn oan ức, trong nháy mắt liền nhận trấn an.

Con gái bảo bối này của anh mềm mỏng đến nỗi sắp làm tan chảy trái tim anh rồi.....kết quả, câu sau.....

“Ba, mời ba biến đi giúp con, được không ạ?”

Ha ha.....haha....

Nhìn xem, đứa trẻ lễ phép quá!!!

“Hahahahaa....”

Nhìn gương mặt tuần tú của anh méo xệch, Hoàng Ngân cuối cùng cũng không chịu nổi cười phá lên.

Đương nhiên, nếu như nghĩ rằng đoạn ghi âm xấu bụng của công chúa nhỏ chỉ là như vậy thì thực sự đã nghĩ cô quá yếu đuối rồi!

Rất nhiều lúc, Hoàng Ngân thật sự vừa yêu vừa giận cô bé!

Sau buổi sáng, cô mặc quần áo, Hoàng Ngân gọi ba cho cô bé đánh răng, sau đó tiếp tục xuống tầng làm bữa sáng.

Bận cả sáng, thời gian trôi qua thật nhanh, Hoàng Ngân thấy sắp muộn giờ đi làm rồi, kết quả, đứa bé trên bàn lại cáu kỉnh.

“Bảo bối, mẹ sắp không kịp giờ đi làm rồi, nhanh chóng, nghe lời, cắn

một miếng trứng, được không?”

Hoàng Ngân kiên nhẫn dỗ con bé.

Cuối cùng, tiểu tử kia mặt cười, lắc đầu nói: “Con không muốn ăn lòng trắng, con muốn ăn em lòng đỏ!”

Hoàng Ngân vẫn làm một người mẹ tốt, dỗ con: “Ngoan nào! Nghe lời, phải ăn hết, biết không? Lòng trắng ăn vào mặt mới trắng, mới xinh.....”

-----oOo-----

Chương 307: Trưởng thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kết quả, cô nhóc chớp chớp mắt, nghiêm mặt lại nhìn cô, dáng vẻ rất nghiêm túc: “Mẹ, hay là mẹ ăn lòng trắng đi! Hương Tình nhường cho mẹ ăn. Mặt mẹ dạo này nhiều mụn, chẳng trắng gì cả, mẹ mau ăn đi! Con nhường cho mẹ đó! Ăn rồi sẽ xinh đẹp...”

Cô nhóc vừa nói vừa không ngừng đưa miếng trứng sát miệng Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân suýt nữa thì nước mắt giàn dụa.

Con gái à con gái, sao con giống ba con thế, điều không nên nói thì lại nói, cứ thích đâm vào vết thương lòng của người khác, rốt cuộc là cố ý phải không?

Nghe chồng và con trai ở bên cạnh vẻ mặt cười trên nỗi đau khổ của người khác, Hoàng Ngân cố gắng cắn một miếng trứng, rồi nuốt luôn lòng đỏ, không chừa lại miếng nào cho cô con gái.

“...”

Hương Tình nuốt nước bọt, vẻ mặt vô tội.

Hoàng Ngân cuối cùng cũng bóc một quả khác cho nó: “Tình Tình, lát

nữa đến trường mẫu giáo, con có khóc không?” Hương Tình gật đầu, thành thật nói: “Chắc là có ạ”

Lúc nói lời này, trong đôi mắt to tròn long lanh của cô bé không có một chút xấu hổ nào.

“Con đã đi học mẫu giáo rồi sao vẫn còn khóc? Con nhìn các bạn khác trong lớp xem, bạn nào cũng ngoan, chỉ có mình con là khóc, con không xấu hổ à? Nếu con còn khóc nữa, mẹ sẽ bị mất mặt đấy.”

“Nhưng mà Tình Tình vẫn sẽ khóc”

Hương Tình vô cùng kiên quyết.

Cuối cùng, nó nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó vẻ mặt lo lắng hỏi Hoàng Ngân: “Nhưng mà, nếu con khóc, thì mặt của mẹ sẽ biến mất thật ạ?”

“...”

Hoàng Ngân gật đầu: “Sẽ biến mất thật!”

“Được ạ! Vậy thì lần sau không dám khóc nữa, con không muốn mặt của mẹ bị biến mất đâu, thế thì... đáng sợ lắm!”

“...”

Kết quả, con gái bảo bối của cô quả thật không còn khóc trên lớp mẫu giáo nữa.

Hoàng Ngân tự nhận thấy chiêu này khá hay!

Vũ Quỳnh ba tuổi.

Cô bé có mái tóc như chó gặm, đang nước mắt nước mũi tèm lem, đáng thương chạy từ ngoài vào.

“Anh Hương Dương! Anh Hương Dương!”

Lúc tam công chúa không vui, trong lòng chỉ có anh Hương Dương thôi.

Hương Dương đang làm bài tập trong phòng, nghe tiếng gọi của tam công chúa, vội vàng vứt bút xuống, ‘lạch bạch’ chạy xuống lầu.

“Sao thế, sao lại khóc?”

Hương Dương ôm Vũ Quỳnh mềm mại lên.

Tuy cậu mới mười ba tuổi nhưng thân hình đã cao ráo rắn rỏi hơn so với bạn bè cùng trang lứa, dù sao thì cũng có gen tốt sẵn rồi.

Khuôn mặt đẹp trai, so với ba của cậu thì chỉ có hơn chứ không kém.

Còn tiểu công chúa trong lòng, tuy kiểu tóc không được coi là đẹp nhưng khuôn mặt đáng yêu giống như một tinh linh trốn trong rừng sâu, thuần khiết, không nhiễm bụi trần: đáng yêu đến mức không giống người phàm.

“Nói cho anh, sao em khóc?”

Hương Dương lại hỏi, nắm chặt tay cô bé, lau khô nước mắt trên má.

Má của cô bé cực mềm, da trắng sứ lúc này còn hơi hồng, vô cùng xinh đẹp.

“Tóc em...xấu quá! Xấu quá... làm thế nào đây? Các bạn ở lớp mầm non cứ cười em... hu hu hu...”

“...”

Hương Dương xoa đầu cô bé, dỗ lòng an ủi: “Anh có thấy xấu đâu? Nhìn cũng đẹp mà!”

“Các bạn nói nhìn giống bị chó gặm, huhu...”

Cô nhóc nói xong thì càng khóc to hơn.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa! Hay là... anh cắt sửa lại cho em nhé?”

Hương Dương to gan đề nghị.

“Thật không ạ? Được ạ, được ạ!”

Cô nhóc vội vàng gạt đầu, vui mừng khôn xiết, thoáng chốc đã hết khóc, cảm xúc cũng bình ổn lại.

“Vậy em ngoan ngoãn ngồi đây, anh đi lấy kéo”

Hương Dương đặt cô bé lên ghế sofa ngồi, rồi vào tìm kéo trong ngăn tủ, sau đó đi vào phòng bếp lấy cái tạp dề của mẹ, buộc cẩn thận cho em gái.

“Được rồi, em ngoan ngoãn nhắm mắt lại, không được cử động, nếu không sẽ cắt phải tai em đó!”

“Vâng, Tiểu Quỳnh không động đây đâu”

Cô nhóc để hai tay ra sau lưng, ngồi nghiêm chỉnh, nhắm mắt lại, không nhúc nhích.

Quả thật cô bé tin tưởng một trăm phần trăm anh trai mình!

“Xoẹt xoẹt!”

Kéo cắt qua chỗ tóc mái mềm của cô bé, tóc đen cắt rơi xuống thành đồng nhỏ.

Cô bé vô cùng hài lòng.

Còn Hương Dương...

Sau khi cắt một vòng thì phát hiện, cũng không khác lúc trước là bao, nhìn vẫn giống chó gặm.

Cậu lại không hài lòng, lại cắt tiếp.

Lại một vòng....

Hình như vẫn còn chưa đẹp...

Lại cắt...

Mãi đến khi..

Tóc mái của Vũ Quỳnh sát đến da đầu của cô bé, lúc này mới coi như xong.

Cuối cùng thì cũng không giống chó gặm nữa.

Nhưng mà...

Hương Dương nhìn cứ cảm thấy nó kỳ quái sao ấy.

Kiểu tóc này giống như... ở giữa không có tóc vậy, quá xấu.

Cậu hơi ngại ngùng, cầm gương giơ ra cho Tiểu Quỳnh xem: “Cái đó... em xem xem...”

Vũ Quỳnh soi vào gương, chớp chớp mắt, rất lâu không nói gì.

Lúc Hương Dương tưởng cô bé sẽ lại khóc thì đột nhiên cô bé hơn hờ cười tươi: “Như này nhìn buồn cười quá!”

“...”

Hương Dương khẽ thở phào, cũng hơi áy náy với Vũ Quỳnh, có điều, nó không khóc là tốt nhất rồi.

Giơ tay ra ôm lấy nó, rồi nói: “Đi chơi đi! Anh đi làm bài tập đây!”

“Vâng ạ!”

Tâm trạng cô nhóc tốt hẳn lên.

Ngày hôm sau nữa, Vũ Quỳnh đi học với kiểu tóc vô cùng kỳ lạ đó, nhưng không ngờ, vẫn bị các bạn ở lớp cười.

Hơn nữa còn bị cười ác hơn cả hôm qua.

Có mấy bạn còn không kiềm chế được mà cười bò ra đất.

Nhưng lần này, Vũ Quỳnh không khóc, cũng không nổi cáu với bọn họ, tâm trạng vô cùng bình tĩnh.

Ném cặp sách lên bàn, khịt mũi khinh thường nói: “Đám ngốc các cậu căn bản chẳng hiểu thế nào là sành điệu”

Trong lòng Vũ Quỳnh thì những gì thuộc về anh Hướng Dương của cô bé thì đều là tốt, đẹp.

Cho nên, kệ các bạn cười cợt thế nào, tâm trạng cô bé vẫn vô cùng tốt.

...

Năm đó, Vũ Quỳnh tám tuổi, Hướng Dương mười tám tuổi.

Hướng Dương đã vào cấp ba, không nghi ngờ gì, đã trở thành hotboy của trường.

Ngũ quan đẹp, đẹp đến mức không thật, hút hồn người khác.

Đến cả Hoàng Ngân, là mẹ cậu bé, cũng nhiều lần không kiềm chế được mà si mê nhìn con trai, chứ đừng nói đến mấy cô bé nữ sinh kia.

Tuy Vũ Quỳnh còn ít tuổi nhưng cũng có nhận thức mạnh mẽ về cái đẹp.

Cô bé cũng sắp lên cấp hai rồi.

Tuy Hướng Tình lớn hơn Vũ Quỳnh một tuổi nhưng người làm cha mẹ luôn mong con cái mình có bạn bè, cho nên Hoàng Ngân cho Hướng Tình và Vũ Quỳnh cùng đi học, hai đứa bé có người cùng học, cùng chơi, tốt quá.

Hai cô bé học trường tiểu học thuộc trường cấp ba của Hướng Dương, vừa tan học đã có nhiều chị gái bạn gái đến niềm nở với hai bé, mua nhiều đồ ăn đồ chơi cho chúng, mục đích là để nhờ hai bé đưa thư tình, hoặc là muốn làm thân, để sau này dễ hành động. Vũ Quỳnh thì cũng tạm còn Hướng Tình thì không vui lắm.

Mỗi lần nhìn thấy những cô gái đó, Hướng Tình đều kéo Vũ Quỳnh trốn,

thậm chí còn uy hiếp bọn họ: “Nếu các bạn còn đáng ghét như thế nữa thì tôi sẽ đi nói cho anh trai tôi biết! Anh trai tôi sẽ không thích các cô đâu! Bạn gái của anh trai tôi chỉ có tiểu tam nhi thôi!”

Tiểu Quỳnh chớp chớp mắt!...

Bạn gái?

Cô bé là bạn gái của anh Dương từ lúc nào chứ? Bạn gái là thứ gì?

Cô bé hoàn toàn không hiểu, cứ ngây ngô đứng đậy gậy đầu bừa: “Đúng, tớ chính là bạn gái của anh Hường Dương”

“Hả... nhỏ tuổi thế mà cũng là bạn gái của anh Dương á?”

Lời nói của Vũ Quỳnh làm cho các cô gái học cấp ba cười bò ra.

Dương nhiên, chẳng có ai thực sự tin lời của cô bé.

Vũ Quỳnh dù sao cũng chỉ là trẻ con.

Bởi vì mối quan hệ giữa chị em nhà họ Cao rất tốt, cho nên dường như ngày nào Vũ Quỳnh cũng xuất hiện ở nhà Hoàng Ngân, nếu có hôm nào đột nhiên không thấy đến nữa thì quả thật hơi lạ.

Hoàng Ngân thực lòng coi nó như con dâu nhỏ của cô rồi.

Vũ Quỳnh không hiểu gì, chỉ ngoan ngoãn gọi Hoàng Ngân là mẹ Hoàng Ngân, gọi Dương Thành là ba Dương Thành.

Buổi tối, Vũ Quỳnh lại chạy sang tìm anh Hường Dương của nó.

May là hai nhà ở cùng một khu, cách không xa lắm.

Lúc này Hường Dương đã ngủ rồi, cô bé đẩy cửa phòng ngủ Hường Dương, đi vào tự nhiên như vào phòng mình, nhẹ nhàng như mèo chui vào trong chăn của cậu, nằm vào trong lòng, ngủ yên không một tiếng động.

Hường Dương đột nhiên cảm nhận được sự mềm mại trong lòng, cậu

tỉnh dậy, vừa mở mắt ra đã thấy tiểu tam nhi nằm trong lòng rồi.

Cậu kinh ngạc, hỏi cô: “Sao thế?”

Rồi xoay người nhìn cô bé.

Cô bé nhúc nhích cơ thể mềm lại sát vào nơi ấm áp trong lòng cậu hơn nữa.

Vừa nhìn Hương Dương đã biết, chắc là cô bé này lại không ngoan bị ba mẹ mắng đây mà.

Bình thường nghịch ngợm bị mắng, cô bé sẽ có dáng vẻ như cô vợ trẻ tủi thân này.

Cậu vươn tay ra ôm cô bé vào lòng: “Có phải lại bị mẹ mắng không? Xem em sau này còn hư không...”

“Rõ ràng là ba mẹ không ngoan! Hung dữ với Vũ Quỳnh...”

Hương Dương phì cười.

“Vũ Quỳnh...”

Cậu gọi tên cô bé.

“Dạ?”

“Sau này nếu không muốn ngủ ở nhà thì phải sang ngủ với chị Hương Tình, không được ngủ cùng anh, biết chưa?”

“Em không muốn!”

Cô nhóc bỗng không vui, ôm chặt cánh tay của Hương Dương, cơ thể không đồng ý cự quậy: “Em muốn ngủ với anh Hương Dương cơ! Em muốn ngủ với anh...”

“Được rồi, được rồi, ngủ với anh, ngủ với anh...”

Cậu sợ cô bé rồi!

Vũ Quỳnh từ nhỏ đã quần quít cậu rồi.

Giống như em gái quần quít anh trai.

Còn cậu, cũng quan tâm cô em gái trong lòng này!

Dù sao thì cậu cũng là anh, hơn nữa cũng lớn hơn cô bé mười tuổi!

...

Năm đó, Vũ Quỳnh mười hai tuổi, Hương Dương hai mươi hai tuổi.

Cuối tuần...

Vũ Quỳnh đeo cặp sau lưng, lão đà lão đảo lao vút về phía nhà họ Cao.

“Anh Hương Dương! Anh Hương Dương, chết rồi chết rồi, Vũ Quỳnh sắp chết rồi!”

Vành mắt cô đỏ hồng, không ngừng gọi tên cậu.

Hương Dương chạy từ trên tầng hai xuống: “Sao thế? Sao thế?”

“Máu...máu...”

“Máu? Máu ở đâu?”

Hương Dương nhìn Vũ Quỳnh một lượt từ trên xuống dưới, cũng không thấy vết thương nào trên người cô bé cả.

Vũ Quỳnh sợ sắp khóc đến nơi: “Em chảy nhiều máu lắm, nhiều máu...”

“Ở đâu? Ở đâu?”

Hương Dương lại nhìn trái nhìn phải Vũ Quỳnh, cẩn thận kiểm tra mấy lần, nhưng vẫn không phát hiện ra chỗ nào chảy máu...

“Ở dưới...”

Vũ Quỳnh khóc run lên, khuôn mặt đỏ rực lên: “Ồ dưới, nhiều máu lắm...”

Cao Hường Dương ngẩn ra, sau đó, bưng tỉnh, vỗ vào trán một cái.

Nhìn Vũ Quỳnh trước mặt đã trưởng thành, Cao Hường Dương cảm thấy hơi hoảng hốt.

Năm ngoái lúc Hường Tình trưởng thành, còn bị cậu cười trêu. Thế mà Vũ Quỳnh trước mặt này trưởng thành, cậu bỗng cảm thấy có phần hốt hoảng và ngại ngùng.

“Em đi vào nhà vệ sinh đi, sau đó cởi quần bị bẩn ra, để anh đi tìm mẹ Hoàng Ngân...”

“Vâng...”

-----oOo-----

Chương 308: Lần đầu tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân đang phơi chăn ở sau nhà, vừa nghe thấy Hường Dương gọi, cô vội vàng đi vào trong nhà.

“Vừa rồi có phải Vũ Quỳnh vừa đến không? Sao mẹ không thấy con bé đâu?”

Hoàng Ngân nhìn xung quanh, không phát hiện thấy bóng dáng con dâu nhỏ đâu.

“Mẹ, chuyện đó...”

Hường Dương cảm thấy khó nói.

“Sao cơ?” Hoàng Ngân không hiểu.

“Mẹ có băng vệ sinh không? Loại mà con gái dùng ý, Vũ Quỳnh em

ấy... hình như có cái đó rồi, mẹ vào xem giúp em ấy, bây giờ em ấy đang khóc ghê lắm...”

“...”

Hoàng Ngân không nói nữa mà vội vàng quay người đi vào nhà vệ sinh.

“Con yêu, nào, để mẹ Hoàng Ngân xem xem”

Tiếng Hoàng Ngân từ trong nhà vệ sinh vọng ra.

“Ôi, Tiểu Quỳnh nhà chúng ta lớn thật rồi! Đừng khóc, đừng khóc, đây là chuyện tốt, chuyện tốt...”

Cao Hường Dương ở bên ngoài nghe thấy vậy mặt đỏ tới mang tai, rồi lại nghe mẹ cậu hỏi: “Hường Dương”

“Vâng, con đây! Sao ạ?”

“Con mau sang nhà dì Sam một chuyến, lấy cho Tiểu Quỳnh bộ quần áo sạch sang đây!”

“Ồ, vâng!”Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Hường Dương nói xong thì ra ngoài, đi về phía nhà của chú Vũ Phong.

Sau khi sang đến đó, cậu kể lại chuyện của Tiểu Quỳnh cho Thùy Sam nghe, nghe xong, Thùy Sam đỡ khóc đỡ mếu.

“Con bé con này, dì thấy à, dì cứ đưa phất nó cho mẹ cháu làm con gái cho xong, cả ngày không ở nhà, cứ chạy sang nhà cháu, dì thấy trong lòng nó không có người mẹ này!”

Thùy Sam miệng th phàn nàn, vừa vào phòng con bé lấy bộ quần áo sạch: “Đi, đi sang đó với cháu, để xách cổ nó về.”

Sau đó, hai bà mẹ ở trong phòng vệ sinh thay đồ cho Vũ Quỳnh.

Hường Dương đứng chờ ở ngoài, để chờ hai bà mẹ sai bảo bất cứ lúc nào.

“Chị Hoàng Ngân, Vũ Quỳnh nhà em cứ làm phiền nhà chị mãi, em ngại quá”

Thùy Sam quả thật hết cách với cô con gái phiền phức của mình.

“Em nói gì thế, người một nhà cả! Hơn nữa, Tiểu Quỳnh còn gọi chị là mẹ! Con bé là cô dâu mà Hương Dương nhà chị chọn, có phải không, công chúa Tiểu Quỳnh của mẹ!”

“Vâng!”

Vũ Quỳnh cũng không biết có nghe hiểu lời Hoàng Ngân nói xong, nhưng cũng tự thấy vui vẻ, gật đầu.

Vui đến mức Hoàng Ngân và Thùy Sam cũng bật cười.

Trong phòng, Vũ Quỳnh nghe không hiểu nhưng không có nghĩa Hương Dương ở ngoài không hiểu!

Cậu cũng đã hai mươi hai tuổi rồi!

Một cô nhóc nghịch ngợm mười hai tuổi là vợ của cậu? Vậy thì giống với lời mà mẹ cậu nói.

Trâu già gặm cỏ non...

Quan trọng là...

Trước giờ cậu chỉ coi cô nhóc đó là em gái thôi!

Chúng kiến cô nhóc đó lớn lớn, bảo cậu đối xử với nó như một cô gái, thì hơi khó!

Nên biết rằng, từ trên xuống dưới của cô bé đó, không có chỗ nào mà Hương Dương cậu chưa nhìn thấy.

Tình cảm giữa hai người chỉ có tình anh em, không còn gì khác!

Có điều, cậu cũng chẳng buồn để tâm đến lời nói của hai bà mẹ.

Vốn dĩ chỉ là đùa mà thôi, cậu căn bản không để ý.

...

Năm đó, Vũ Quỳnh mười lăm tuổi, Hướng Dương hai mươi lăm tuổi.

“Vũ Quỳnh, tan học chưa? Anh tớ về rồi! Cậu mau về đi!”

Hôm đó, nhận được tin nhắn của Hướng Tình, lần đầu tiên, người luôn có thành tích học tập tốt là Vũ Quỳnh trốn học.

Bởi vì, nửa năm rồi anh Hướng Dương mới về!

Cuối cùng cũng về rồi!

Nửa năm trước, cậu được bệnh viện phái đi trợ giúp cho tiền quyền, đi liền mấy tháng trời.

Mấy tháng này, người trong nhà ai cũng nhớ cậu.

Vũ Quỳnh ném cặp sách, chẳng buồn ngó thêm, hưng phấn chạy sang nhà họ Cao.

Cô bé bây giờ đã không còn bé bỏng như ngày trước nữa.

Cô bé trở mã xinh đẹp, mái tóc dài hơi xoắn nhẹ tự nhiên, bông xõa trên vai, tôn lên khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu của cô bé, giống như tiểu tinh linh trong rừng sâu, đẹp thoát tục, làm cho người bên cạnh không kiềm chế được mà ngoái đầu lại nhìn.

“Hướng Tình!”

“Con chào mẹ Hoàng Ngân”

“Con chào ba Dương Thành”

Vũ Quỳnh đi bước nhanh vào, chào hỏi tất cả mọi người trong nhà một lượt, chưa gọi đến anh Hướng Dương.

Không biết vì sao, chỉ nghĩ tới anh Hường Dương thôi mà tim cô bé đã nháy nhót thình thình trong lồng ngực.

Cho nên, cô bé cũng ngại chào cậu lớn tiếng.

Bước chân dừng lại ở phòng khách.

Trong phòng khách, tất cả mọi người đang nhìn cô bé.

“Ai da! Tiểu Quỳnh nhà ta về rồi! Nào nào, mau vào đây, anh Hường Dương của con về rồi này!”

Hoàng Ngân chú ý đến con bé trước.

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn mỉm cười: “Con chào mẹ Hoàng Ngân”

Tầm mắt cô bé bất giác rơi trên người Hường Dương ở đối diện.

Nửa năm không gặp, hình như càng cao hơn, đẹp trai hơn...

Cậu đứng ở đó, thẳng tắp như trúc, khuôn mặt đẹp trai tuyệt vời.

Nhưng mà...

Bên cạnh cậu còn có một cô gái tươi cười xinh đẹp, cô ấy là ai?

“Tiểu Quỳnh, lại đây...”

Cao Hường Dương vẫy tay với cô bé, sau đó chỉ vào cô gái đứng bên cạnh: “Đây là bạn gái của anh, Vụ Tiên”

Bạn gái....

Dường như, mãi đến khoảnh khắc đó, Vũ Quỳnh mới hiểu rõ ràng, ý nghĩa thực sự của bạn gái là gì.

Tối đó, cô bé không ở lại nhà họ Cao ăn cơm.

Sau lời giới thiệu đó của Hường Dương, cô bé lễ phép chào Hoàng Ngân và Cao Dương Thành, rồi chạy đi không quay đầu lại...

Vũ Quỳnh mười tám tuổi, Cao Hường Dương hai mươi tám tuổi.

Trong quán bar.

Vũ Quỳnh trang điểm kiểu mắt khói, che đi khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp động lòng người của cô bé.

Đôi mắt như vành trăng non xinh đẹp lại dán thêm cặp lông mi dày cộp không dám nhìn thẳng, mắt chớp một cái, lông mi giống như hai chiếc quạt Ba Tiêu phe phẩy, nhìn kỳ lạ.

Bình thường thì cô bé không trang điểm.

Nhưng hôm nay các bạn học muốn vào bar chơi, cho nên cô cũng thuận tiện theo đuổi một.

“Vũ Quỳnh, đến lượt cậu rồi! Chọn mạo hiểm hay nói thật?”

Vũ Quỳnh nằm bò trên bàn, ủ rũ, không có tâm trạng: “Đương nhiên là chọn mạo hiểm, ai sợ ai chứ!”

“Được đấy! Thẳng thắn!”

Cô bạn học phụ trách ra câu hỏi vỗ vỗ lên vai cô bé: “Này! Nhìn bên kia kia...”

“Cái gì?”

Vũ Quỳnh chẳng có hứng thú nhìn theo tầm mắt cô ấy.

Cô bé ngẩn ra.

“Nhìn thấy chưa? Bàn đối diện có một anh đẹp trai lạnh lùng!”

“Không nhìn thấy!”

Vũ Quỳnh mắt không chớp, rời tầm mắt đi, tiếp tục nằm bò lên bàn.

“Thị lực kiểu gì thế!”

Cô gái đó kéo khuôn mặt Vũ Quỳnh nhìn sang anh chàng đẹp trai ngồi bàn đối diện: “Nhìn rõ chưa! Anh chàng mặc áo khoác màu đen, anh đẹp trai nhất ấy! Cậu đi trêu anh ta đi!”

“...”

Đây là mạo hiểm à? Quá vô vị!

Vũ Quỳnh ngẩng mắt lên, ngồi thẳng người dậy, nhạt nhẽo hỏi một câu: “Nói đi, trêu thế nào?”

“Đi xem xem anh ta mặc quần lót màu gì!”

“...”

Vũ Quỳnh trợn mắt nhìn cô ấy: “Này! Có cần phải chơi lớn như vậy không?”

“Sao, cậu sợ à? Sợ thì uống rượu đi!”

Vũ Quỳnh nhếch mép, đứng dậy từ trên ghế, khoa trương vung cánh tay: “Bỏn cô nương không biết sợ là gì!”

Nói xong, cô lắc hông đi đến chỗ anh chàng đẹp trai mặc áo khoác.

Anh đẹp trai, không phải ai khác, chính là... anh trai tốt của Vũ Quỳnh, là bạn cùng phòng bây giờ, bác sĩ Cao Hương Dương!!

“Chào anh đẹp trai...”

Vũ Quỳnh chống tay vào thắt lưng, đứng ở đằng sau anh.

Cao Hương Dương nhíu chặt mày lại, miệng mím chặt, dường như đang kiềm chế cảm xúc, không phát ra ngoài.

Cậu đứng dậy, từ trên cao liếc nhìn Vũ Quỳnh trông như lưu manh trước mặt, ánh mắt sắc như dao, giống như có thể mổ bụng moi gan cô bất cứ lúc nào, đôi môi mỏng gợi cảm lạnh lùng mím chặt thành một đường, không nói gì, nhưng đủ khiến người ta không rét mà run.

Người đàn ông này, phảng phất có một sự quyết đoán bẩm sinh khiến người khác sợ.

Nhưng Vũ Quỳnh cô vẫn cứ là cô gái không sợ chết!

Cô chẳng nói gì, trước mặt tất cả những người có mặt ở quán bar, cô tháo thắt lưng quần của anh.

Độ ẩm áp trong mắt Cao Hường Dương tụt xuống, bị bao phủ bởi sương mù, như có thể làm đông chết Vũ Quỳnh.

Nhưng, cô vẫn nhắm mắt làm ngơ...

Các bạn học ở bàn rượu đối diện, đã thôn thức từ nãy.

Còn anh em bạn bè ở bàn của Cao Hường Dương thì đang huýt sáo.

Nên biết rằng, trên thế giới này chưa từng có người phụ nữ nào dám cởi thắt lưng quần của Cao Hường Dương!

Đây đúng là lần đầu tiên! Lại còn trước mặt bao nhiêu người nữa!

Cô nhóc lưu manh này, đủ dứt khoát!

Thắt lưng được cởi ra, bàn tay nhỏ của Vũ Quỳnh định tiếp tục bừa bãi thì đột nhiên, cảm thấy cổ tay đau nhói... một bàn tay lớn như gọng kìm lạnh lùng giữ chặt bàn tay không an phận của cô lại, trầm giọng quát: “Vũ tiểu tam, em đùa hơi quá rồi đấy!”

Lực ngón tay anh rất mạnh, làm cô đau điếng!

Vũ Quỳnh nhăn mày, nhưng không kêu đau, không vui vùng tay ra, rồi quay đầu, đặc ý nhìn đám bạn đang ồn ào phía đối diện, xòe tay nói: “Màu đen”

Sau đó, chẳng liếc nhìn sắc mặt xanh mét của chàng trai đằng sau lưng, tự nhiên quay trở lại bàn ngồi.

“Lợi hại!”

Trên bàn rượu, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Còn Hương Dương bên này.

“Woa, bác sỹ Cao của chúng ta cũng có ngày phải kinh ngạc, ha ha ha!
Quả thật không dám tưởng tượng...”

Anh em của Cao Hương Dương cũng là bạn cùng phòng đại học của anh, Đường Tiêu, đang rất hả hê, vô vớ vai anh nói: “Này, quả ót nhỏ ban này, đúng là thú vị! Tên nhóc cậu có phúc đấy!”

Khuôn mặt đẹp trai của Cao Hương Dương lạnh lùng, liếc Đường Tiêu một cái, cảnh cáo nói: “Đừng có lém phém gì với cô ấy đấy!”

“Ây da! thế mà đã thích rồi à? Vậy thì cậu có lỗi với Vu Tiên rồi đấy!”

“Cậu nói đi đâu đấy!”

Cao Hương Dương không vui tránh cánh tay đang khoác lên vai.

Ánh mắt theo bản năng nhìn bàn đối diện một cái, trong ánh mắt vẫn lạnh như băng.

“Vũ Quỳnh, Vũ Quỳnh! Anh đẹp trai kia đang nhìn cậu kìa!”

Tần Lịch Lịch hưng phấn đẩy vai cô.

Vũ Quỳnh thực sự thấy phiền, ngữ điệu cũng bất giác cao lên vài phân:
“Cậu đủ chưa? Nếu cậu thích thì cậu đi mà theo đuổi!”

“Đi thì đi! Ai sợ ai!”

Cô gái đó nói xong thì quả thực cầm ly rượu để cao trong tay lên đi về phía bàn của Cao Hương Dương.

“Cậu...”

Vũ Quỳnh chán nản.

Tần Lịch Lịch, bạn bè kiểu gì thế!

“Chào anh, có tiện cho em số điện thoại anh không?”

Tần Lịch Lịch mỉm cười, hơi nghiêng người tựa vào bên ghế, hỏi Cao Hường Dương.

Cao Hường Dương vẻ mặt lạnh lùng, đến mí mắt cũng không buồn nhấc.

Rất lâu sau thấy cô ta không định rời đi, anh mới hờ hững nói: “Tôi không dùng điện thoại”

“Thế còn di động?”

Tần Lịch Lịch không thức thời truy hỏi

“Cũng không có...”

“Hả...” Tần Lịch Lịch nhướn mày, quay đầu đi, cười giễu: “Oppa, chắc không phải anh vẫn còn dùng máy nhắn tin cổ lỗ sĩ đấy chứ?”

“Phì...”

Một câu nói đùa của Tần Lịch Lịch làm tất cả mọi người ở bàn đó đều bật cười, chỉ có Cao Hường Dương mặt lạnh là vẫn không nhúc nhích.

Đột nhiên anh đứng dậy, thản nhiên quét mắt nhìn người cô gái không biết điều trước mặt: “Cô à, nghĩa bóng của tôi chính là... coi thường cô! Nói như thế, cô hiểu hơn rồi chứ?”

“...”

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN thêm nhiều nội dung hấp dẫn!

-----oOo-----

Chương 309: Bao nuôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói xong, anh cũng không nhìn khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng của Tần Lịch Lịch, bước nhanh sang bàn đối diện.

Không đợi Vũ Quỳnh phản ứng lại, cổ tay cô đã bị một bàn tay như gọng kìm lạnh băng túm chặt, khoảnh khắc sau, cả người bị lôi kéo ra khỏi quán bar.

Tất cả bạn học đều kinh ngạc há hốc miệng, nhìn hai người phát triển nhanh chóng, không nói ra được lời nào, chỉ có thể giương mắt nhìn Vũ Quỳnh bị người đàn ông kia ngang ngược kéo đi.

“Anh làm gì thế! Anh làm đau em rồi!”Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Vũ Quỳnh ra sức giãy ra nhưng không có kết quả, lực bàn tay nắm cổ tay cô như gọng kìm, có giãy thế nào cũng không ra.

Cô bị Hường Dương thô bạo đẩy vào trong xe.

“Anh nhẹ thôi”

Shit!

Có thể nào thì cô cũng là con gái? Cho dù là trước giờ anh chưa từng coi cô là con gái!

Xe lao nhanh ra khỏi quán bar, đi về phía căn hộ chung cư Hường Dương đang ở một mình.

Mà Vũ Quỳnh lúc này cũng coi như là nửa chủ nhân của căn hộ cao cấp đó.

Vì sao ư?

Bởi vì Cao Hường Dương làm việc ở thành phố A, Vũ Quỳnh cũng vừa hay đỗ trường đại học A, hai người cứ thế bỗng dưng ở cùng một thành phố. Nghĩ cũng ra, Vũ tiểu tam trước giờ luôn được cưng chiều, đến thành phố nơi Hường Dương sống, anh có thể không săn sóc sao? Anh dám không săn sóc sao?

Về đến chung cư, Vũ Quỳnh lại bị Hương Dương lôi xềnh xệch ra khỏi xe, đi qua phòng khác, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

“Này này này! Anh rốt cuộc muốn làm gì...”

Cuối cùng Vũ Quỳnh cũng không chịu được nữa!

“Cao Hương Dương!”

Cô hét lên!

Biểu thị kháng nghị!

Bỗng nhiên, một chiếc khăn ướt chà mạnh lên khuôn mặt đang trang điểm của cô.

Hương Dương lau bừa cho cô, lực trên tay chẳng nhẹ chút nào: “Anh mới ra ngoài hai ngày mà em đã biến mình thành quỷ thế này à!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Quỳnh vốn mềm mại, bị anh dùng sức chà mạnh thế, lớp trang điểm không bớt đi mấy, còn cả khuôn mặt đã đỏ bừng lên.

Cô ngẩng phắt đầu lên, ngênh cổ lên giống như con gà chọi, nói: “Chẳng phải anh bảo anh đi bốn ngày sao? Sao về nhanh thế?”

Về rồi cũng chẳng thông báo một câu!

“Hừ! Bốn ngày?”

Cao Hương Dương lạnh lùng khó đoán nhếch mép: “Nếu bốn ngày sau anh mới về thì em còn làm những chuyện đáng đánh đòn nào nữa! hả!”

“Anh không có quyền quản em! Đừng có lau nữa, đau, đau em!”

Mũi cũng bị anh chà rát.

Vũ Quỳnh túm chặt bàn tay to của anh, khuôn mặt tránh trái tránh phải, muốn tránh sự thô lỗ của anh.

Đôi mắt đẹp đã giàn dụa nước mắt.

Tuyệt đối không phải do tủi thân, thực sự chỉ là vì anh lau mạnh quá nên đau!

“Trang điêm nhìn như ma!”

Cao Hương Dương tức giận vút khăn mặt bản lên chỗ bồn rửa mặt:
“Không lau sạch mặt thì đừng có ra!”

Nói xong anh quay người đi ra khỏi phòng tắm.

Để lại Vũ Quỳnh không vui làm mặt quỷ sau lưng anh.

Vũ Quỳnh nhìn mình trong gương, bĩu môi.

Nhìn cũng giống quỷ như anh nói thật!

Lớp hóa trang kiêu mắt khói bị anh lau thành một vùng đen sì, đen cả chỗ khác trên mặt, lông mi cũng rơi ra một nửa, lủng lẳng rối loạn ở dưới mí mắt... khụ khụ, đúng là vừa xấu vừa thô!

Vì sao tối nay cô lại đến quán bar chơi sao?

Chẳng phải là vì lúc dùng máy tính của anh để lên mạng, vô tình cô phát hiện một email từ Mỹ gửi đến... người gửi còn là ai chứ, là Vụ Tiên.

Nội dung đương nhiên là thứ cô không muốn nhìn thấy nhất.

Đúng vậy! Vụ Tiên đi Mỹ học chuyên sâu sắp về rồi!

Một chuyện đáng mừng như vậy mà! Mà cô...

Thấy cực ghét!

Nếu hỏi cô vì sao cô lại ghét người phụ nữ tên Vụ Tiên đó như vậy...

Vũ Quỳnh nghĩ tới đây, không kiềm chế được hít sâu một hơi, ngực hơi đau nhói.

Nếu không có buổi tối ba năm về trước....

Cô và anh Hướng Dương của cô cũng không đến mức phải ở cục diện khó xử như thế này!

Vũ Quỳnh vỗ nước lên mặt, rồi đổ dầu tẩy trang ra tay, rồi xoa lên mặt, dùng sức chà.

Tẩy trang sạch sẽ khuôn mặt rồi cô mới bước ra khỏi phòng tắm.

Vừa vào phòng khách, cô đã thấy Cao Hướng Dương đang sầm mặt lạnh ngồi trên sofa nhìn cô.

“Em đi tắm rồi ngủ đây!”

Chân cô chạy nhanh như bơi mỡ, như chạy trốn.

“Lại đây!”

Cao Hướng Dương lạnh giọng ra lệnh cho cô.

Vũ Quỳnh đứng im: “Anh muốn làm gì?”

“Ai cho phép em đi quán bar?”

Anh ngẩng đầu, giọng điệu hoàn toàn giống với phụ huynh chất vấn cô.

“Em đã mười tám tuổi rồi!”

“Mười tám tuổi thì có thể uống rượu à? Mười tám tuổi thì có thể tùy tiện cởi quần của đàn ông ở quán bar à?”

Cao Hướng Dương đứng bật dậy, nhìn từ cao xuống ép hỏi cô.

Giữa hàng lông mày ẩn hiện sự tức giận, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phát tiết ra.

Ánh mắt Vũ Quỳnh chán nản, giận dữ hét lên: “Trong lòng em...chưa từng coi anh là đàn ông!”

Nói xong, cô quay phắt đầu đi.

“Nói chuyện với anh cho tử tế”

Cổ tay cô bị Cao Hường Dương túm chặt, hơi dùng sức đã kéo Vũ Quỳnh giữ lại trước mặt anh.

Vũ Quỳnh cau mày, giãy dụa ra: “Chẳng lẽ em nói sai sao? Trong lòng anh, anh đã bao giờ xem em là con gái chưa? Em là em gái anh! Anh là anh trai em! Giữa chúng ta chỉ có vậy thôi!”

Cô vùng mạnh tay thoát khỏi sự kìm kẹp của Cao Hường Dương, rồi “bịch bịch” chạy lên lầu.

Nhìn theo bóng cô đi lên tầng, Cao Hường Dương càng nhú chặt mày hơn.

Cô là em gái, anh là anh trai!

Mối quan hệ giữa bọn họ, chỉ thế thôi!

Quả thực, chỉ thế thôi!

Một kỳ học mới lại bắt đầu.

Trên bàn ăn, Vũ Quỳnh ủ ê, vùi mặt vào ăn cơm, cứ và cơm mà chẳng ngẩng đầu lên lấy một lần.

Mái tóc xoăn nhẹ xõa tung trên bàn ăn, tóc mái vờn quanh miệng bát, đáng vẻ đáng yêu không tả được, nhưng... Cao Hường Dương cau mày, đặt tờ báo y học trong tay xuống: “Vũ tiểu tam, ngẩng đầu lên ăn cơm, tóc xõa hết xuống bàn rồi kìa”

“Ồ...”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn ngẩng đầu lên thêm mấy phân, hai tay bung bát, đưa lên, dứt khoát ăn không sót hạt cơm nào.

Xong xuôi, cô lau miệng: “Em ăn xong rồi! Em đi học đây, tạm biệt!”

“Anh đưa em đi”Đột nhiên anh nói.

“Hà?”

Vũ Quỳnh xoay đầu nhìn anh, vẻ mặt kinh ngạc, được cung chiều đến sợ.

Bởi vì sáng nào cũng là do tài xế chở cô đi, đây là lần đầu tiên anh chủ động nói muốn chở cô đi học!

“Chú Lý hôm nay xin nghỉ”

Anh thần nhiên giải thích một câu.

Xem đi!

Biết ngay là anh không nhiệt tình như thế mà!

Cao Hường Dương đặt bát đĩa xuống, dùng khăn giấy tao nhũ lau miệng, rồi đứng dậy, nói: “Đi thôi!”

“Vâng...”

Vũ Quỳnh giống như một đứa bé ngoan ngoãn, cúi đầu, lúng túng đi theo sau lưng anh.

Ừm! Cách nhau mười tuổi, đại khái là cách sống chung như thế này.

Cao Hường Dương mở cửa xe cho Vũ Quỳnh, ánh mắt lướt qua túi đeo chéo sau lưng cô, hơi nhíu mày, nói: “Em chỉ có mấy quyển sách thôi, làm gì mà đeo túi to thế”

To đến mức nhìn như cái mai rùa.

Quá xấu xí!

Vừa nhắc đến cặp sách của mình, Vũ Quỳnh dường như đặc biệt căng thẳng.

Mặt khẽ biến sắc, vội vàng ôm cặp sách vào lòng, đặt mông ngồi vào

trong xe, miệng nhỏ không vui lâu bầu một câu: “Cặp sách của người ta cũng muốn quản, sao anh còn dài dòng hơn cả ba em...”

“...”

Cao Hường Dương không nói gì.

Nhìn cặp cô xếp thế kia, chẳng có gì trong đó, có cần phải mang túi to như thế đi không?

Rất nhanh xe đã đến trước cổng trường Vũ Quỳnh.

Cô tự xuống xe, cũng chẳng nói cảm ơn, cứ thế đi thẳng vào trong trường.

Nhìn bóng cô đi thẳng không quay đầu nhìn lấy một cái, Cao Hường Dương cạn lời bật cười.

Cô nhóc này rốt cuộc là học sinh lớp lễ nghi của thầy nào? Đến lễ phép cơ bản nhất cũng không hiểu?

“Vũ tiểu tam!”

Cuối cùng, anh không cam tâm gọi cô lại.

Bởi vì, bị cô ngó lơ không nhìn, mà đi thẳng, hình như... sự tồn tại của mình ít quá.

Cô quay đầu lại, chớp chớp đôi mắt linh động đẹp như trăng non, nghiêng đầu, vô tội hỏi anh: “Sao thế?”

“Lại đây!”

Cao Hường Dương vẫy vẫy tay với cô.

Tiểu tam nhi không hiểu, cau mày lại, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi về phía anh, đứng ở chỗ cửa sổ bên anh.

Hơi cúi người xuống, để tầm mắt ngang với của anh, cô hỏi lại: “Sao vậy?”

Cao Hường Dương đưa tay ra nhéo mũi cô coi như trừng phạt: “Thầy giáo không dạy em là phải lịch sự với người khác à? Anh dành mười lăm phút quý giá trong cuộc đời anh để đưa em đi học, mà em không nói được một câu ‘cám ơn’ à?”

“...”

Vũ Quỳnh không nói gì, nắm chặt bàn tay đáng ghét kia của anh, nói: “Chuyện bé xé to! Cám ơn!”

Nói xong, cô xốc lại cặp trên vai, khoát khoát tay, xoay người đi vào trong trường.

Như cũ....

Chẳng quay đầu lại nhìn..

Cao Hường Dương bật cười, chân đạp ga, đi ra khỏi đại học A.

“Vũ Quỳnh! Cậu được lắm, tốc độ nhanh đấy!”

Tần Lịch Lịch cũng không biết từ đâu xông ra, ôm vai Vũ Quỳnh, ám muội nhìn trộm cô: “Ai da! Tối qua mới quen biết mà hôm nay đã đưa cậu đi học! Đáng chết, tối qua cậu qua đêm ở nhà anh ta à!”

“Ừ!”

Vũ Quỳnh thành thật gật đầu.

Đúng vậy! Đêm qua chạy đến nhà anh ngủ lại một đêm!

Tần Lịch Lịch kinh ngạc há hốc mồm, mãi lâu sau mới hồi tỉnh thần lại, lại hỏi: “Lên giường chưa?”

“Lên giường?”

Vũ Quỳnh không hiểu, hơi cau mày.

“Là lên giường ý kia đó! Đừng có giả vờ với tớ!”

Ồ, thì ra là ý đó...

Vũ Quỳnh lườm cô ta một cái, nghĩ đêm qua cô trêu Cao Hương Dương, lại gật đầu, phun ra hai chữ “lên rồi!”

Tình địch bớt được người nào hay người ấy!

Đây là suy nghĩ trong lòng Vũ Quỳnh.

Có điều cô cũng không nói dối.

Vốn dĩ giường của anh, từ nhỏ tới lớn, cô cũng lên nhiều rồi!

“Ồ..”

Tần Lịch Lịch ám muội đụng nhẹ vào vai cô: “Vũ Quỳnh, có phải cậu quá không biết xấu hổ không? Tình một đêm? Hay là anh ta bao nuôi cậu? Người ta vừa nhìn đã biết là người có sự nghiệp thành công, một người đàn ông trưởng thành, thích chơi đùa những cô gái trẻ tuổi như chúng ta, cậu phải biết kiềm chế một chút!”

“Vậy sao?”

Vũ Quỳnh hơi nghiêng đầu, dường như cực kỳ hứng thú với câu hỏi này: “Cậu nói xem những người đàn ông trẻ như bọn họ, sẽ thích cô gái ít tuổi như mình sao?”

Tần Lịch Lịch xoa cằm, dáng vẻ như thể nắm rõ các loại đàn ông trong tay, cũng ra gì, nói: “Đàn ông ấy mà, cho dù là giai đoạn bao nhiêu tuổi đều thích cô gái ít tuổi! Này! cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tớ, hai người rớt cuộc chỉ coi là tình một đêm hay là anh ta bao nuôi cậu!”

“Bao nuôi!”

Vũ Quỳnh không nghĩ ngợi gì nữa mà trả lời cô ta luôn.

Coi là bao nuôi nhỉ! Dù sao thì mỗi tháng cũng cho cô ít tiền tiêu vặt.

Vũ Quỳnh nói xong cầm cặp sách lên bước chân vui vẻ vào lớp.

Hóa ra người đàn ông thường thích những cô gái ít tuổi trẻ trung như cô!
Vậy thì Cao Hướng Dương chắc cũng thích nhỉ?

Vũ Quỳnh tự an ủi bản thân.

“Này! Vũ Quỳnh, tớ có chuyện muốn với cậu”

Tần Lịch Lịch túm lấy Vũ Quỳnh: “Được đàn ông bao nuôi, có cần vui đến thế không?”

“Cậu quản được à, có chuyện gì thì nói đi”

“Tớ có bạn trai rồi”

“Ồ!”

-----oOo-----

Chương 310: Anh tự nguyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Quỳnh gật đầu, thể hiện là cô đã biết, rồi tiếp tục đi về phía trước

“Này! Tan học tớ giới thiệu anh ấy với cậu nhé”

“Tan học tớ bận rồi.”

Vũ Quỳnh chẳng thèm quay đầu lại.

“Thế để tiết sau tớ dẫn anh ấy tới cho cậu gặp nhé!”

“Không có hứng!”

“...”

Tất cả các bạn học đều biết, bạn học Vũ Quỳnh, được nam sinh gọi là Công chúa Quỳnh, nữ vương Quỳnh, đối với tất cả mọi người đều không

– có - hứng!Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Nếu không phải chuyện của mình, cô ấy đều không nghe, không hỏi, không quan tâm.

Cuộc đời của cô ấy chỉ có hứng thú với một loài sinh vật.

Đó chính là Cao Hương Dương.

Bao gồm tất cả những sinh vật là cái không rõ ràng xuất hiện.

...

Lúc lên lớp Vũ Quỳnh nhận được một tin nhắn Cao Hương Dương gửi tới: Buổi tối cùng ăn cơm, anh tới đón em.

Nụ cười khoe miệng Vũ Quỳnh sắp kéo tới mang tai rồi.

“Đừng cười nữa, miệng sắp nứt ra rồi! Chỉ là một tin nhắn thôi mà?”

Tần Lịch Lịch khẽ huých vai Vũ Quỳnh, người đang cười tới mức khoa trương, tiếp tục tám chuyện với cô: “Bạn trai của tớ cũng là quen lúc tớ qua ở quán bar! Đáng tiếc cậu về sớm quá...”

“...”

Vũ Quỳnh cúi đầu, trả lời tin nhắn.

Không ừ hử gì, chẳng biết cô ấy có nghe thấy không.

“Anh ấy là sinh viên năm ba khoa nghệ thuật trường mình, không biết cậu đã từng nghe đến tên anh ấy chưa, hotboy trường chúng ta, Lục Li Dĩ! Đẹp trai lắm! hơn nữa nghe nói là con nhà rất có điều kiện! Trung tâm thương mại quốc tế Huệ Liên ở trung tâm thành phố cũng là của nhà anh ấy”

Vũ Quỳnh không nói gì, tiếp tục cúi đầu trả lời tin nhắn.

Đột nhiên, cô ngẩng đầu lên, hỏi một câu chẳng có đầu có đuôi: “Này! cậu nói vì sao anh ấy đột nhiên lại hẹn tớ đi ăn? giống như sáng nay cũng

thế, sao tự dưng lại muốn chở tớ tới trường? Có thật là tài xế xin nghỉ không? Vậy tối nay anh ấy cũng sẽ không nói là vì đầu bếp ở nhà cũng xin nghỉ chứ?”

Vũ Quỳnh nói xong, một mình lại tự cười ha ha.

Tần Lịch Lịch lập tức cảm thấy cô ấy đang đàn gảy tai trâu, tức giận đẩy cô một cái: “Anh ta thích cậu, thích cậu! được chưa!”

Buổi trưa sau khi tan học, Vũ Quỳnh bị Tần Lịch Lịch ép đi tìm bạn trai hotboy của cô ấy.

“Anh ơi, anh...”

Tần Lịch Lịch đứng ngoài cửa vẫy vẫy tay với một người đàn ông đang đứng bên trong.

Rất nhanh, một chàng trai quả thực cũng đẹp, đi từ trong ra.

Đúng! Chàng trai đó chỉ có thể dùng từ ‘đẹp’ để tả.

Mày mắt yêu mị như hoa đào, mũi cao thẳng, môi gợi cảm, răng trắng đều.

Bên tai phải còn đeo một đôi bông tai hình thoi màu đen, nhìn vô cùng gây chú ý.

Chàng trai này tuy đẹp nhưng lại không hề ảo lả như con gái, mà còn có vẻ bất cần đời của một playboy.

“Anh yêu, đi ăn cơm đi!”

Anh ta đi tới, không hề kiêng kỵ gì kéo ôm Tần Lịch Lịch vào lòng, lúc này mới chú ý đến Vũ Quỳnh đứng bên cạnh không thèm đếm xỉa đến anh ta.

“Cô ấy là?”

Lục Li Dĩ chuyển ánh mắt lên Vũ Quỳnh, tùy tiện đánh giá cô.

Đôi mắt đào hoa để lộ sự tò mò không che giấu.

Hơn nữa còn là kiêu tò mò của một người đàn ông đối với con mồi của mình.

“À! để em giới thiệu, đây là bạn thân của em! Vũ Quỳnh!”

Tần Lịch Lịch nói xong thì khoác tay Vũ Quỳnh.

Bạn thân?

Vũ Quỳnh chớp chớp mắt.

Trong ấn tượng của cô, bạn thân của cô chủ có một mình Hương Tình.

“Vũ Quỳnh...”

Lục Li Dã môi cong lên một nụ cười nghiền ngẫm.

Vũ Quỳnh chán ghét cau mày lại.

Người đàn ông này, cho cô cảm giác cực xấu!

“Tần Lịch Lịch, cậu tìm bạn trai thế nào thế? Mắt nhìn kém quá!”

Vũ Quỳnh khinh thường nói một câu, chẳng giữ sĩ diện cho ai, rồi xoay người đi thẳng.

Mặt Tần Lịch Lịch biến sắc, không đuổi theo Vũ Quỳnh, chỉ an ủi bạn trai cô ấy: “Li Dã, anh đừng để ý nhé! Vũ Quỳnh là người như vậy! Nhìn ai cũng thấy không thuận mắt”

“Không sao!”

Lục Li Dã nghiền ngẫm bóng lưng rời đi của Vũ Quỳnh, miệng cong lên nụ cười không đứng đắn: “Anh cảm thấy cô bạn này của em... rất thú vị”

Sắc mặt Tần Lịch Lịch mất tự nhiên.

“Đi thôi! Em yêu, buổi trưa muốn ăn gì?”

Lục Li Dã ôm vai Tần Lịch Lịch rồi đi ra ngoài.

“Em ăn gì cũng được!”

Chỉ cần có anh bên cạnh.

Tần Lịch Lịch như chim non nép sát vào người Lục Li Dã, đi cùng anh ta ra ngoài trường ăn, tất nhiên cũng chẳng còn canh cánh chuyện nhỏ vừa xảy ra lúc nãy.

Buổi chiều, lúc tan học.

Cao Hường Dương như lời hẹn xuất hiện ở cổng trường đại học A.

“Wao! Anh ấy đẹp trai quá đi...”

“Oppa chân dài kìa!”

“Bên ngoài chín chắn, bên trong nhiều tiền! hình như anh ấy đang đợi ai đó, là người học trường chúng ta sao?”

“...”

Vũ Quỳnh vừa mới đi ra đến cổng trường thì nghe tiếng bàn tán riu rít của các cô nữ sinh.

Vũ Quỳnh theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn thì thấy thân hình cao ráo, thẳng tắp của Cao Hường Dương, lười biếng tựa vào thân xe Jeep màu trắng.

Anh mặc một chiếc áo khoác dáng dài màu đen, bên trong mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, kết hợp với quần dài màu đen.

Phần eo rắn chắc, thân hình tam giác ngược hoàn hảo điển hình, không có tỳ vết.

Bỗng nhiên làm Vũ Quỳnh nhớ lại chuyện tối qua lúc cô to gan cởi thắt lưng của anh... mặt cô đỏ lên...

Thấy người đàn ông đối diện bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cô thu ánh mắt đang nhìn anh si mê vào trong.

Anh tùy ý gạt tàn thuốc trong tay, vẫy vẫy tay với Vũ Quỳnh: “Lên xe”

Giọng nói quen thuộc đầy vẻ từ tính, trong sự trầm ổn lộ sức quyến rũ của một người đàn ông chín chắn.

Vũ Quỳnh hơi ngần ra, giây tiếp theo cô vui vẻ đeo cặp sách lớn trông không chạy về phía anh.

Xung quanh là ánh mắt ngưỡng mộ đố kỵ của các bạn học nữ.

Có điều, Vũ Quỳnh cô trước giờ không quan tâm đến người khác.

Cao Hường Dương ga lăng mở cửa ghế lái phụ cho cô, sau đó lại giúp cô lấy cặp sách sau lưng xuống, để vào ghế sau.

Đợi cô ngồi vào rồi anh lại cúi người cài dây an toàn cho cô.

Tất cả hành động này giống như đã trở thành một loại thói quen.

Tâm trạng hôm nay của Vũ Quỳnh rõ ràng là tốt hơn hôm qua nhiều.

“Anh muốn đưa em đi đâu ăn cơm?”

Cô nghiêng đầu hỏi Cao Hường Dương, đuôi mắt hơi cong lên, ánh mắt tràn ngập ý cười,

thuần khiết mà động lòng

“Đến nhà hàng mà em thích nhất”

Tâm trạng của Cao Hường Dương hình như cũng khá tốt.

Ngón tay thon dài, gõ gõ lên vô lăng một cách có nhịp điệu.

Vũ Quỳnh cười càng tươi hơn.

Tuy nhiên, lúc đến nhà hàng, thì cô không còn cười được nữa.

Thì ra, bữa ăn này không phải chỉ có mình hai người họ.

Đôi diện cô còn có một vị khách không mời mà đến...Vưu Tiên!

Cô ta đã trở lại rồi!

đột nhiên, Vũ Quỳnh hiểu ra tâm trạng vui vẻ của Cao Hướng Dương là từ đâu mà tới... Lập tức, có một sự chua chát lặng lẽ từ đáy lòng lan ra....

“Vũ Quỳnh, lâu rồi không gặp...”

Vưu Tiên vẫn cười nụ cười như ba năm về trước.

Dịu dàng như nước, cười tươi khéo léo. Khác một trời một vực với phong cách của Vũ Quỳnh cô.

Vũ Quỳnh không để ý đến cô ta.

Đầu cũng không ngẩng lên, mí mắt cũng không thêm động đậy, môi đỏ mím chặt lại.

Ánh mắt đen thẳm của Cao Hướng Dương nhìn cô một cái, ánh mắt tối đi vài phần.

Vưu Tiên hình như căn bản không quan tâm đến sự lạnh nhạt của Vũ Quỳnh, hoặc có thể nói là cô đã quen rồi, khóe miệng vẫn nở nụ cười như cũ: “Nào, nhìn này, chị có mang quà từ Mỹ về cho em này! Em mở ra xem có thích không”

Nói xong, cô ta đẩy một hộp quà nhỏ đến trước mặt Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh ngẩng lên nhìn cô ta một cái.

“Nhanh lên, mau bóc ra xem xem...”

Vưu Tiên vẫn cười dịu dàng như trước, vẻ mặt chờ mong thúc giục cô.

Dáng vẻ đó, hoàn toàn là coi cô là trẻ con để dỗ.

Đúng! Trong mắt những người được gọi là ‘người lớn’ này, Vũ Quỳnh cô luôn là một đứa trẻ không hiểu chuyện!

Vũ Quỳnh cầm hộp quà trước mặt lên, mắt cũng không chớp, khinh thường không thèm liếc thêm cái nữa, tiện tay vứt luôn vào thùng rác bên cạnh.

“Món đồ chơi này, ba tôi mua từ Mỹ về cho tôi đây!”

Xong rồi cô còn bổ sung thêm một câu.

Vưu Tiên dù có kiềm chế tốt đến mức nào thì cũng sắp không chịu được nữa.

Khuôn mặt cười dịu dàng đó, lúc đỏ lúc trắng, sắp vỡ vụn rồi

“Nhặt đồ lên!”

Một giọng nói ra lệnh vang lên, bất ngờ xen vào giữa hai cô gái đang giằng co nhau.

Giọng nói lạnh như băng, khí thế cứng rắn, khiến người khác không dám cãi lời.

Ngoài Cao Hường Dương thích lấy thân phận phụ huynh để dạy dỗ người khác thì còn có thể là ai?

“Em không nhặt”

Vũ Quỳnh còn có thái độ cứng rắn hơn anh.

Tiểu tam nhi trước giờ được sủng như công chúa, trước giờ chưa từng sợ ai.

Cho dù là anh, Cao Hường Dương.

“Vũ tiểu tam...”

Cao Hường Dương vẻ mặt lạnh lùng trầm xuống, cảnh cáo cô: “Đừng

lấy tính tùy hứng khiêu khích sự nhẫn nại của anh!”

Vành mắt Vũ Quỳnh thoáng chốc đỏ hồng lên

nếu nói cô không sợ thì là giả!

Lỡ đâu bởi vì tính tùy hứng của mình, anh không quan tâm đến cô nữa thì làm thế nào.

Nhưng lúc này, sao mà cô có thể hạ sĩ diện mà nhặt đồ lên chứ!

“Hương Dương, đừng hung dữ với em ấy, em ấy chỉ là trẻ con thôi, từ từ dạy...”

Vưu Tiên ở bên cạnh nói đỡ cho Vũ Quỳnh.

Vừa nghe vậy, không biết vì sao, Vũ Quỳnh lại nóng nảy: “Thứ đồ đó tôi chẳng thèm, trong mắt tôi nó chỉ là đồ vứt đi! Tôi không thèm!”

Nói xong, cô đứng dậy, túm lấy cặp sách, không ngoái đầu lại mà đi thẳng ra khỏi nhà hàng.

Ánh mắt Cao Hương Dương trầm xuống lạnh đến thấu xương.

“Hương Dương, có cần đuổi theo em ấy không?”

Vưu Tiên dáng vẻ lo lắng, hỏi anh.

Cao Hương Dương gọi phục vụ đến, mặt không biểu cảm: “Gọi món đi”

“Không đuổi theo à?”

Cao Hương Dương trầm ngâm giây lát, thong dong nhặt lại hộp quà mà Vũ Quỳnh vứt vào thùng rác lên, đưa đến trước mặt cô ta: “Từ sau không cần lãng phí nữa! Với lại, anh cũng xin lỗi em vì tính tùy hứng của nó, nó còn nhỏ, em đừng để ý nhé.”

“Anh thay em ấy xin lỗi em?”

Vưu Tiên cười cười, nụ cười khoe miệng hơi chua xót: “Trong lòng anh,

cô ấy còn thân hơn em, phải không?”

“Nó là em gái anh”

Cao Hường Dương không muốn giải thích nhiều với cô ta.

“Anh và cô ấy không có bất cứ mối quan hệ huyết thống nào! Còn em, em là bạn gái anh! Hường Dương, nếu anh còn chiều cô ấy như thế, thì chỉ khiến cô ấy càng ngày càng hư!”

“Anh tự nguyện!”

Cao Hường Dương thản nhiên trả lời Vu Tiên bằng ba chữ.

Sau đó, hai người không nói gì nữa.

Không thể không thừa nhận, Vũ Quỳnh quả thực đã bị chiều hư rồi.

Trong hai gia đình, cô ấy là nhỏ tuổi nhất, người lớn trong nhà ai cũng coi cô bé như bảo bối đặt trong lòng bàn tay, đến cả Hường Tình chỉ lớn hơn cô bé có một tuổi cũng coi cô bé như trẻ con mà chiều chuộng. Cho nên, sự tùy hứng của cô bé có liên quan rất nhiều với những người bình thường quá chiều cô bé.

Tuy nhiên Cao Hường Dương cảm thấy tính tùy hứng đó càng ngày càng rõ rệt, thậm chí còn trở nên tồi tệ... Nhưng không biết vì sao, vừa nghe Vu Tiên nói vậy, anh lại càng có suy nghĩ phải bảo vệ cô.

Có lẽ, đây chính là tâm lý bao che!

Người của mình, chỉ có mình mới được dạy dỗ, còn nếu là người khác nói, thì anh là người đầu tiên không hài lòng!

-----oOo-----

Chương 311: Cô gái nóng bỏng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Quỳnh không ăn cơm tối.

Bụng sớm đã kêu “Ừ ừ”, nhưng cô cũng chưa cảm thấy đói.

Cô ôm túi sách, đi dạo tự do không mục đích trong siêu thị Vinmart, đôi mắt ướt linh động tùy ý nhìn xem, nhìn thấy cái gì thì lấy cái đó... dĩ nhiên lấy tất cả như vậy, không lo lắng không sợ hãi.

Bàn tay nhỏ vô cùng nhanh nhẹn, “Xoạt” một cái, cũng không biết cô dùng cách gì, đã tháo được chip chống trộm xuống dễ như trở bàn tay.

Tất cả mọi thứ trên kệ hàng, đều bị cô bỏ vào trong túi sách.

Vũ Quỳnh có một thói quen...

Lúc tâm trạng không tốt thì một mình đi dạo siêu thị.

Thích cái gì thì lấy cái đó.

“Li Dã, anh nhìn người kia... cô ta đang tháo chip chống trộm. Cô ta đang làm gì? Là muốn trộm đồ của siêu thị các anh sao? Trời...”

Lục Li Dã đang dẫn bạn gái mới đi dạo siêu thị, lại không nghĩ, thật đúng lúc gặp được cô.

Giữa ban ngày, cô gái quyền rũ đó.

Không, là cô gái nóng bỏng.

“Anh nhìn kia, cô ta nhét tất cả vào trong túi, có cần điện thoại gọi bảo vệ không?”

Tất nhiên người phụ nữ này không phải là bạn học Tần Lịch Lịch của Vũ Quỳnh.

Lục Li Dã chưa từng có thói quen một thời gian chỉ hẹn hò với một bạn gái.

“Xuyt...”

Lục Li Dã ra dấu cho bạn gái mình im lặng: “Đừng làm phiền cô ấy...”

“Li Dã, cô ta... là kẻ trộm đây!”

Cô gái đó thật không hiểu được.

“Không được gọi bảo vệ! Đây là siêu thị nhà anh, anh đây để cô ấy lấy thì cô ấy không bị coi là kẻ trộm.”

Lục Li Dã miễn cưỡng dựa vào kệ hàng cách không xa phía sau Vũ Quỳnh, nhìn cô như đứa trẻ con tò mò quan sát từng đồ chơi nhỏ mới lạ trên kệ hàng... Sau đó, nhìn cô bỏ vào trong túi sách của mình một cách tự nhiên.

Một loạt động tác, rõ ràng đủ để cấu thành tội “Trộm”, nhưng không biết tại sao, chính là có thể cho người ta một loại... hả? Cảm giác gì nhỉ? Thoát tục? Không dính khói lửa trần gian?

NO NO! Những từ này dường như cũng không đủ để Lục Li Dã hình dung cô gái trước mắt này.

Dường như trên người cô có rất nhiều câu đố chờ giải, chờ anh đi khai quật.

Anh thích cô gái bí ẩn như vậy. Có cá tính. Cần kiên nhẫn.

Túi sách trên lưng Vũ Quỳnh trở nên càng ngày càng nặng.

Rốt cục, cô đã thỏa mãn.

Đeo túi sách, đi khỏi siêu thị, không hề hoang mang.

Lúc mắt thấy sắp đi khỏi cửa cảm ứng chống trộm, đột nhiên nghe thấy tiếng người hô to.

“Bắt lấy cô gái kia. Cô ta là kẻ trộm. Trong túi sách giấu rất nhiều thứ. Bắt lấy cô ta.”

Người hô lên, không ai khác, chính là cô gái bên cạnh Lục Li Dã.

Vũ Quỳnh quay đầu nhìn lại, vừa nhìn cô gái đó và Lục Ly Dã bên cạnh cô ta.

Cô khẽ cắn môi, sau đó chớp mắt một cái, co giò chạy.

Lúc này không chạy, vậy xem như cô thật sự là ngu ngốc rồi.

Bảo vệ thấy Vũ Quỳnh vừa chạy, lập tức ra vẻ sắp đuổi tới, nhưng đã bị Lục Li Dã ngăn lại.

“Không được đuổi!” Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Anh ra lệnh.

“Cậu chủ...”

Cậu chủ của siêu thị đã ra lệnh, tất nhiên các nhân viên an ninh không dám lộn xộn.

“Li Dã, cô ta đúng là kẻ trộm, anh nhìn hàng hóa trên kệ hàng, đều bị cô ta lấy hết rồi.”

Cô gái kia tiếp tục thuyết phục Lục Li Dã.

Lục Li Dã lạnh lùng nhìn cô ta: “Lịch Lịch, em về trước đi, đợi anh có thời gian lại đi tìm em.”

Dường như anh không hề tức giận, nhưng giọng điệu này đã đủ để nghe ra cậu chủ Lục anh không vui.

Lục Li Dã đã đi đến quầy thu ngân, dặn dò: “Cho người kiểm kê một chút, cụ thể thiếu thứ gì, tính toàn bộ tiền hàng đó cho tôi. Chuyện hôm nay, không ai được nhắc lại nữa, càng không cho phép nói đến trước mặt ba tôi.”

“Rõ!”

Dặn dò xong, Lục Li Dã lập tức đi khỏi siêu thị, đuổi về phía Vũ Quỳnh chạy.

Anh nhanh chóng đuổi kịp bước chân Vũ Quỳnh.

Đưa tay, một tay kéo cổ tay cô lại: “Cô bé chạy vẫn rất nhanh nhỉ?”

“Anh thả tôi ra.”

Vũ Quỳnh giãy dụa, muốn hắt tay anh ra.

Không thoát được, cô đành nhìn anh hằm hằm: “Anh muốn làm gì?”

“Cô có biết suýt chút nữa thì cô đã bị bắt đến đồn công an không?”

“Không cần anh lo!”

Đây là lời ngoài miệng của Vũ Quỳnh.

Lục Li Dã híp mắt dài lại: “Cô bé này còn chưa biết tốt xấu nhỉ, nếu không phải anh đây đền tiền thay cô, bây giờ cô sớm đã bị giam lại rồi. Nhưng, ngược lại cô nhìn không giống như đứa trẻ nhà nghèo.”

Nói xong, anh ta vòng qua Vũ Quỳnh, quan sát cô từ trên xuống dưới, quan sát tới tới lui lui mấy lần, chặc chặc lưỡi: “Mặc toàn hàng hiệu, mang cũng là hàng hiệu, cũng đừng nói với tôi tất cả những thứ này đều là cô trộm được nhé. Vũ Quỳnh, cô thích trộm đồ sao? Cô có cần những thứ này hay không hoàn toàn không quan hệ?”

Vũ Quỳnh cảm thấy người đàn ông này thật là phiền.

Cô không nhịn được kéo túi sách trên lưng mình xuống, kéo khóa kéo ra, một tay lấy hết những thứ vừa “Lấy” bên trong ra, nhét vào ngực Lục Li Dã: “Trả lại cho anh. Anh đã trả tiền, thì đều là của anh!”

“Hả? Cô...”

Quá nhiều thứ, Lục Li Dã căn bản không bê được.

Cuối cùng, đại khái Vũ Quỳnh tự mình bê cũng hơi phiền, dứt khoát nhấc túi sách của mình lên, đổ toàn bộ đồ bên trong ra, hàng hóa lộn xộn rơi “Rầm rầm” đầy đất.

Làm cho người xung quanh liên tục ném tới ánh mắt kỳ lạ.

“...”

Lục Li Dã cứng họng trừng mắt nhìn... cô gái quái gở trước mắt.

Đúng! Vô cùng quái gở!

Người bình thường đâu có dáng vẻ như vậy.

“Đừng đi theo tôi nữa.”

Cảnh cáo xong, Vũ Quỳnh nguýt anh một cái, hất đầu, ung dung rời đi.

Cách rất lâu, Lục Li Dã mới bừng tỉnh, nhìn chằm chằm bóng lưng cô rời đi, không kìm được lớn tiếng hỏi: “Cô tên là Vũ Quỳnh phải không?”

“...”

Không trả lời.

Cô gái phía trước, ngay cả đầu cũng không quay lại, hay là căn bản không thèm quay đầu.

Kết quả này, anh đã sớm đoán được.

Khóe miệng mỉm cười nghiền ngẫm. Thú vị!

...

Đêm dần buông.

Vũ Quỳnh khoác túi sách trống rỗng, vặn khóa cửa màu đen, đi vào cửa nhà.

Đổi giày, vào nhà.

Trong phòng khách, đèn điện vẫn sáng choang.

“Em đã đi đâu?”

Cô còn chưa kịp để túi sách trong tay xuống, đã nghe thấy có người trên tầng hỏi cô.

Ngoại trừ Cao Hương Dương thích quản thúc cô thì còn có ai đâu?

Anh toàn thân áo ngủ dài màu xám nhạt, một tay lười biếng đút trong túi, đứng trên hành lang, từ trên cao liếc nhìn Vũ Quỳnh ở tầng một.

Vũ Quỳnh không để ý anh.

Kéo túi sách của mình đi lên tầng.

Lúc đi ngang qua Cao Hương Dương, bỗng nhiên, chỉ cảm thấy cổ tay xiết chặt, cả người cô bị anh kéo tới trước mặt không hề tốn sức.

Mùi sữa tắm nhàn nhạt trên người anh tỏa ra, quanh quẩn trong hơi thở Vũ Quỳnh, khiến tim cô loạn nhịp.

“Anh làm gì đấy?”

Cô oán hận hỏi một câu.

Cơ thể nhỏ bé giả bộ vùng vẫy một lúc.

Cao Hương Dương cúi đầu, hơi thở nóng ướt phả vào gương mặt màu nâu nhạt của cô, ép hỏi: “Tại sao muộn như vậy em mới trở về?”

Âm thanh êm tai, giàu từ tính.

Kiểu trầm, khàn của người đàn ông trưởng thành.

“Đi ra ngoài chơi một lúc...”

Cô vẫn ngoan ngoãn trả lời.

“Việc cơm tối, không có ý định giải thích cho anh sao?”

Vẻ mặt Cao Hương Dương hơi u ám.

Sắc mặt Vũ Quỳnh hơi biến đổi, chép miệng: “Không có gì để giải thích!”

“Vũ Tiểu Tam!”

Bình thường lúc Cao Hường Dương không nhìn được mới gọi cô như vậy.

Anh ôm ngực, ngạo nghễ nhìn cô đe dọa: “Từ nhỏ đến lớn, dì Sam và chú Phong dạy em không ít lễ nghĩa cơ bản nhỉ? Bình thường em đối xử với bạn học và bạn bè bằng thái độ phách lối này à? Em không thích, có thể. Em muốn vứt bỏ, cũng được. Nhưng em có thể dừng cư xử vô lễ như vậy hay không? Dáng vẻ này của em rất không lễ phép, có biết hay không?”

“Lễ phép là cái gì? Người lễ phép thì phải giống Vu Tiên, đúng không? Rõ ràng không thích, trên mặt vẫn cười tươi như hoa. Rõ ràng không thích, còn phải giả vờ tỏ ra vô cùng thân thiết. Em nói cho anh biết, kiểu làm bộ làm tịch đó của cô ta, em không làm được. Em thật ghét cô ta, vô cùng chán ghét, chán ghét từ tận đáy lòng. Em thấy cô ta thì tâm tình rất kém, em không thể giống như cô ta, rõ ràng rất chán ghét, còn làm ra vẻ vô cùng yêu thích. Em không thích thứ cô ta tặng cho em, thì em sẽ ném đi ngay trước mặt cô ta. Cô ta vui hay không, đó là việc của cô ta, không liên quan gì đến em.”

Vũ Quỳnh giống như con gà chọi, gân cổ, ngẩng đầu lên, tranh luận với Cao Hường Dương.

“Không phải anh cảm thấy em bắt nạt cô ta sao? Em còn cảm thấy hai người bắt nạt em đấy.”

Dứt lời, hốc mắt Vũ Quỳnh bỗng nhiên bắt giác ửng đỏ.

Nước mắt của cô, tủi thân nức nở nghẹn ngào: “Biết rõ em chán ghét cô ta, còn dẫn cô ta tới trước mặt em, anh thật là kẻ đáng ghét.”

Nói xong, cô gạt nước mắt trào ra nơi khóe mắt, quay người, muốn đi vòng qua anh.

Nhưng bỗng nhiên, cánh tay bị một bàn tay lớn giữ chặt, sau đó, chớp

mắt một cái, eo thon bị một cánh tay dài khác kéo lại, cả người không hề báo trước bị cuốn vào trong một lồng ngực cường tráng.

Đầu bị đè ép, dựa vào lồng ngực của anh.

Ngay sau đó, nghe thấy Cao Hướng Dương bắt đầu dĩ thử dài một tiếng: “Làm sao mỗi lần nói chuyện với anh, em đều phải biến mình thành một con bé nhím nhỏ chứ?”

“Vậy anh có thể đừng dẫn cô ta tới trước mặt em không?”

Vũ Quỳnh khóc thút thít, hai tay hết sức lưu luyến vòng lấy vòng eo cường tráng của anh.

Dường như, tâm trạng không tốt vừa nãy cũng vì cái ôm ấm áp này mà tan đi.

Cao Hướng Dương cũng chiều vuốt ve đầu cô: “Em cũng là người nhà quan trọng nhất của anh, anh hi vọng cô ấy nhận được sự đồng ý của em...”

Lời của anh khiến Vũ Quỳnh ở trong ngực cứng đờ...

“Em mãi mãi cũng không thể đồng ý cô ta.”

Vũ Quỳnh bỗng nhiên đưa tay, một tay đẩy Cao Hướng Dương trước mặt ra.

Nước mắt lập tức trút xuống như mưa.

“Vũ Quỳnh!”

Cao Hướng Dương bắt đầu dĩ nhìn cô, nhìn nước mắt của cô...

Cuối cùng, vẫn tàn nhẫn nói: “Thời gian ngắn nữa, anh sẽ dẫn cô ấy về nhà một chuyến, mặc kệ em đồng ý hay không, anh và cô ấy... đều đã đến tuổi lập gia đình rồi...”

Dứt lời, Cao Hướng Dương không nhìn Vũ Quỳnh nữa, quay người, đi vào phòng ngủ của mình.

Đề lại một mình Vũ Quỳnh ngo ngác đứng ở trên hành lang, trong đầu trống rỗng.

Anh vừa nói gì?

Đến lúc lập gia đình? Vậy là ý gì?

Ý là...

Anh và người phụ nữ đó dự định kết hôn sao?

Nhất thời, trong đầu Vũ Quỳnh hoàn toàn trống rỗng...

Bước chân, bước từng bước về phòng mình...

Mỗi một bước đi, nặng như rót chì, nặng như vậy.

Ngay cả cặp sách trống rỗng trên lưng cũng giống như một tảng đá lớn, đè ép cô, khiến cô hoàn toàn không thở nổi.

Cuối cùng, Vũ Quỳnh không biết làm sao mình về đến phòng, thân thể mềm mại vô lực ngã xuống giường, ngay cả cặp sách trên lưng cũng không kịp lấy xuống, cứ nằm ở đó như vậy, không nhúc nhích suốt mấy tiếng.

...

Đêm càng sâu.

Đã qua 0 giờ...

Lúc Cao Hương Dương mơ màng chìm vào giấc ngủ thì cảm thấy có một khối thịt nhỏ mềm mại chui vào bên trong chăn của anh.

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN thêm nhiều nội dung hấp dẫn!

-----oOo-----

Chương 312: Làm bạn gái của anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cục thịt nhỏ mang theo mùi thơm và hơi ấm quen thuộc, mãi mê dán vào tấm lưng cường tráng của Cao Hường Dương, hai cánh tay nhỏ bé mềm mại cộng thêm đôi chân dài nhỏ lại giống như con bạch tuộc nhỏ kẹp chặt vào lưng anh.

Cho dù Cao Hường Dương còn đang buồn ngủ, cho dù không nhìn thấy vật nhỏ trên lưng nhưng anh đã biết người đến là ai rồi.

Ngoại trừ vật nhỏ cả đời cũng không chịu trưởng thành kia thì còn có thể là ai được nữa chứ?

Mỗi lần tâm trạng không tốt, cô lại thích chui vào trong chăn của anh, từ nhỏ đến lớn đã như vậy rồi.

Sau khi cô lớn lên, anh đã nói cô bao nhiêu lần nhưng kết quả thì sao chứ?

Tính xấu vẫn không đổi!!

“Vũ Tiểu Tam...”Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Trong giọng nói lười biếng lộ rõ vẻ ngái ngủ, giọng điệu kéo dài đầy quyến rũ: “Em đừng làm loạn nữa, mau về ngủ đi...”

Trong lời lẽ không thấy có bất kỳ trách cứ nào.

Vũ Tiểu Tam cuộn người sau lưng Cao Hường Dương, không những không nghe lời mà trái lại càng ôm anh chặt hơn.

Bỗng nhiên, anh lại nghe được tiếng khóc nức nở vang lên.

Tiếng khóc rất khẽ như tiếng mèo con đầy bất lực nhưng đủ để tóm lấy trái tim của Cao Hường Dương.

Cô khóc rồi...

Vũ Quỳnh thật ra không phải là đứa trẻ thích rơi nước mắt.

Khi còn bé, cô hay nghịch ngợm nên mẹ cô đã không ít lần cầm chổi lông gà đánh cô, nhưng từ trước đến nay cô chưa từng rơi một giọt nước mắt nào.

Cô bắt đầu thích khóc là từ lúc nào nhỉ?

Có lẽ là từ ba năm trước đây, từ cái ngày mà anh Hường Dương của cô dẫn cô gái kia về nhà... Cao Hường Dương vẫn sợ cô rơi nước mắt.

Anh xoay người và ôm cô vào trong lòng mình, tì cằm lên đỉnh đầu của cô rồi đau lòng cọ vài cái, giọng khàn khàn hỏi cô: “Sao em lại khóc thế?”

Vũ Quỳnh ôm chặt lấy thắt lưng lớn của Cao Hường Dương, vùi gương mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt vào ngực anh và tham lam hít lấy mùi hóc môn đầy nam tính của anh... Chỉ có anh mới có thể làm cho cô thấy yên tâm.

“Anh muốn cưới cô ấy sao?”

Cô ghen ngào, khẽ hỏi anh.

Cao Hường Dương nhíu mày và trầm giọng trả lời: “Anh và cô ấy đều đến tuổi kết hôn, có thể cưới được rồi! “

Nước mắt Vũ Quỳnh lập tức chảy ra càng nhiều hơn.

Cô vùi mặt trong ngực Cao Hường Dương và khóc tới nấc lên, bàn tay nhỏ bé bất lực nắm chặt lấy áo ngủ của anh.

Gương mặt nhỏ nhắn giàn giụa nước mắt của cô ngược lên, đôi mắt đỏ hoe đầy cầu khẩn nhìn anh: “Anh có thể đừng kết hôn được không?! Cao Hường Dương, anh đừng kết hôn được không? Em ghét anh kết hôn lắm!! Em không thích đâu...”

“Vũ Quỳnh...”

Cô nói mấy câu rời rạc lại làm cho Cao Hường Dương không khỏi nhíu

mày.

Nhìn cô không ngừng rơi nước mắt, trái tim anh như thắt lại.

Nhưng anh hiểu rõ những điều này cũng chỉ là cảm giác anh trai đau lòng vì em gái mà thôi.

“Vũ Quỳnh, anh là anh của em!! Sớm muộn gì cũng có một ngày anh phải kết... A a...”

Anh còn chưa nói xong lại bị miệng của Vũ Quỳnh đang khóc che kín đôi môi mỏng của anh.

Nước mắt của cô càng chảy nhanh hơn.

Anh lại nghe được tiếng cô khóc và lẩm bẩm nói không rõ ràng: “Anh đừng nói nữa, em không muốn nghe...”

Đôi môi đỏ mọng của cô vội vàng hôn lên đôi môi lạnh lùng của anh.

Bàn tay nhỏ bé nâng gương mặt đẹp trai của anh lên và tùy ý xâm chiếm, nóng lòng muốn mở hàm răng trắng của anh ra và chiếm lấy lãnh địa thuộc về mình.

Cô hôn tương đối trực trặc như một đứa bé con vậy.

Cao Hường Dương có thể hiểu rõ cảm giác bất lực và đau lòng từ trong nụ hôn đầy vội vã của cô... Làm một người anh trai luôn yêu thương cô, trong lòng anh tuyệt đối không cảm thấy tốt hơn cô chút nào cả!

Anh tuyệt tình kéo Vũ Quỳnh đang bám trên người mình ra.

Anh biết, nếu mình và cô cứ dây dưa không ngừng như vậy, chắc chắn sẽ không có câu trả lời!

“Em đừng làm loạn nữa. Anh đưa em đi ngủ...”

Đối với nụ hôn của cô, anh hình như...

Chẳng có chút cảm giác nào khó chịu nào cả!!

Vũ Quỳnh bị anh bế ngang lên.

Anh không đi giày mà đi chân trần bế cô đi về phía phòng ngủ của cô.

Vũ Quỳnh vẫn vùi mặt vào trong ngực của anh và không nói tiếng nào, đôi mắt cô đỏ hoe cực kỳ giống với con thỏ nhỏ đang tủi thân.

“Tiểu Tam, về sau không cần biết xảy ra chuyện gì, em cũng không được chui lên giường của anh nữa, biết chưa?”

Cô không trả lời.

Thậm chí không phát ra tiếng nào.

Nhưng Cao Hường Dương biết cô đã nghe được.

Bởi vì bàn tay cô không để ý đã nắm chặt lấy cổ áo anh.

Cao Hường Dương đặt Vũ Quỳnh lên giường và định đứng dậy rời đi, nhưng dù thế nào thì bàn tay cô vẫn móc lấy cổ anh không chịu buông ra.

“Tiểu Tam...”

Anh kiên nhẫn dỗ cô.

Mắt Vũ Quỳnh đã hoàn toàn đỏ hoe nhìn chăm chăm vào anh như đứa trẻ vô tội nói: “Anh dỗ em ngủ được không?”

Cao Hường Dương bật cười.

Anh nhìn cô một lát rồi gật đầu.

“Được...”

Rõ ràng, anh đã bó tay với cô rồi.

Cuối cùng, Vũ Quỳnh mới lộ ra một nụ cười hiếm hoi.

Chỉ là phía sau vẻ tươi cười này lại là nỗi buồn vô tận..

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn chui vào trong chăn, cái đầu nhỏ dựa vào trong lòng anh, xem lồng ngực rắn chắc của anh thành gối ngủ làm cho cô yên lòng, cô nhắm mắt lại chìm vào trong giấc ngủ cạn.

Cô nằm mơ...

Trong giấc mơ, cô vẫn khóc và cứ khóc mãi.

Cô chảy rất nhiều, rất nhiều nước mắt...

Anh Hướng Dương vẫn thương cô, yêu cô, bảo vệ cô cuối cùng sắp cưới cô gái kia rồi. Từ nay về sau, anh sẽ không quan tâm cô, cũng không chiều cô nữa, lại càng không dỗ cô ngủ!

Người con trai mà cô yêu tròn mười tám năm sắp hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của cô!

Nước mắt giống như từng hạt trân châu trong suốt rơi ra khỏi khóe mắt làm ướt cả ngực của Cao Hướng Dương.

Cổ họng anh chột căn ra, đôi môi chua chát, đôi mắt đen láy càng thêm thâm trầm trong bóng đêm.

Vào giờ tự học buổi sáng, Vũ Quỳnh gục đầu xuống bàn không nhúc nhích.

Tần Lịch Lịch hình như nói gì đó với cô nhưng lần này cô quả nhiên không nghe lọt được một từ nào. Trong đầu cô đang rối bời, cái gì cũng có lại không có gì..."Vũ Quỳnh!! Vũ Quỳnh... rốt cuộc cậu có nghe tớ nói không đấy?"

Có lẽ Tần Lịch Lịch không thể chịu được nữa, lúc này mới thò tay qua đẩy Vũ Quỳnh một cái.

Vũ Quỳnh ngẩng đầu lên nhìn cô ấy.

Tần Lịch Lịch giật mình và che miệng kêu lên: "Vũ Quỳnh, cậu làm sao vậy? Sao mắt cậu lại sưng vù lên thế kia?!"

Vũ Quỳnh không để ý tới cô ấy mà quay đầu đi, tiếp tục nằm như một con lười vậy.

“Vũ Quỳnh...”

Tần Lịch Lịch lắc cô và bỗng nhiên xích lại sát người cô, xấu hổ thì thầm: “Tớ nói với cậu biết một bí mật nhé...”

Vũ Quỳnh không lên tiếng.

“Tôi hôm qua... tớ không về nhà.”

“Tớ và Li Dã đã ra ngoài!”

“...”

Vẫn không có phản ứng.

Tần Lịch Lịch nói tiếp: “Tớ và anh ấy đi thuê phòng!”

Khi nói đến đây, cô ấy cuối cùng cũng dừng lại một chút, trong lời nói có hơi kích động, còn có chút ngượng ngùng: “Vũ Quỳnh, tối hôm qua là... lần đầu tiên của tớ...”

Lúc này Vũ Quỳnh cuối cùng cũng có phản ứng.

Cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt sung đỏ khễ chớp vài cái rồi thản nhiên nói: “Tần Lịch Lịch, cậu chia tay với anh ta đi!”

Cô nói xong lại nằm úp sấp trên bàn như không còn sức sống nữa.

“Vì sao?”

Tần Lịch Lịch không hiểu trợn trừng mắt nhìn Vũ Quỳnh, trong mắt bỗng nhiên có chút đề phòng: “Vì sao cậu lại muốn tớ và anh ấy chia tay chứ? Vũ Quỳnh, cậu cũng thích anh ấy à?”

“...”

Vũ Quỳnh cảm thấy đầu óc Tần Lịch Lịch có vấn đề: “Anh ta không thích cậu! Anh ta còn có người con gái khác!”

“Cậu nói lung tung!”

Tần Lịch Lịch lập tức phản bác, gương mặt lại lộ vẻ ngượng ngùng: “Tôi hôm qua... anh ấy còn nói yêu tớ...”

“Ồ trên giường chứ gì?” Vũ Quỳnh nhướn mày.

“Ồ đâu mà chẳng giống nhau?”

Có một câu nói rất hay, người đàn ông yêu mỗi người phụ nữ lên giường với anh ta!!

Tiếng chuông hết giờ tự học vang lên chói tai.

“Ồ... Đó có phải là Lục Li Dã của khoa nghệ thuật không vậy?”

“Đúng rồi! Hình như là anh!! Anh ấy thật sự quá đẹp trai đi...”

“Nhanh, nhanh ra xem đi!!”

Vũ Quỳnh theo bản năng nhú mày, ngẩng đầu lên và liếc nhìn. Chỉ thấy Tần Lịch Lịch - bạn học cùng bàn của mình đã lao ra ngoài giống như một trận gió vậy.

“Li Dã, sao anh cũng tới đây vậy?”

Lục Li Dã rõ ràng vừa tới trường.

Cặp sách còn bị anh ta tiện tay vắt trên vai.

Anh ta mặc là đồng phục học sinh màu xanh sẫm do nhà trường phát, chiếc áo comple đơn giản kết hợp với chiếc sơ mi sáng màu bên trong và một chiếc áo khoác cộc tay lịch lãm, trên vai còn có hai cái huy hiệu đặc biệt, đó là kiệt tác của bản thân anh ta.

Rạng rỡ, phong lưu, phô trương, nổi loạn, không đúng đắn chính là những danh từ đặc biệt để chỉ Lục Li Dã.

Anh ta đưa tay qua ôm lấy bờ vai của Tần Lịch Lịch, mỉm cười với vẻ bất cần đời và nói: “Em yêu, em gọi bạn học cùng bàn của em ra đây, anh có chút việc riêng cần tìm cô ấy.”

Tần Lịch Lịch chớp chớp mắt, bĩu môi không vui và làm nũng với anh ta: “Anh...”

“Ngoan...”

Lục Li Dã cố ép lòng mà dỗ cô ấy.

Tần Lịch Lịch mím môi: “VẬY anh chờ một lát nhé!”

Cho dù rất không vui nhưng cô ấy vẫn xoay người đi vào trong phòng học.

Cô ấy đứng ở trước mặt Vũ Quỳnh và đẩy cô một cái: “Này! Vũ Quỳnh!”

“Làm gì...”

Vũ Quỳnh đang gục đầu xuống bàn chơi điện thoại.

Nghe Tần Lịch Lịch gọi, lúc này cô mới ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô ấy.

“Bạn trai tớ tìm cậu kìa! Cậu ra ngoài một chút đi.”

Tần Lịch Lịch cố ý nhấn mạnh hai chữ “bạn trai”.

Vũ Quỳnh chẳng hề liếc nhìn Lục Li Dã đang đứng ở cửa đã trả lại cô ấy hai từ: “Không đi!”

Sau đó, cô tiếp tục chơi điện tử.

Tần Lịch Lịch tất nhiên sẽ không khuyên cô nữa.

“Cô ấy không chịu ra! Thôi đi, Li Dã, cô ấy là người như vậy đấy, lần nào cũng chỉ thích giả vờ thanh cao. Rốt cuộc anh tìm cô ấy có chuyện gì vậy? Anh cứ nói cho em biết rồi em nói lại với cô ấy cho.”

Lục Li Dã lại giống như căn bản không nghe thấy lời Tần Lịch Lịch nói.

Anh ta bước nhanh vào trong lớp học của bọn họ và trực tiếp ép Vũ Quỳnh phải đi.

“Ồ... anh Lục!!”

“Anh ấy tìm ai vậy? Tìm ai vậy?”

Trong phòng học, các bạn học nữ bắt đầu châu đầu ghé tai bàn luận.

Ở cửa, gương mặt Tần Lịch Lịch dần dần chuyển từ đỏ sang trắng.

Từ trong ánh mắt của Lục Li Dã, cô ấy nhìn thấy rõ ràng anh ta có... ham muốn đối với Vũ Quỳnh!!

Cho dù Vũ Quỳnh chơi điện tử rất chăm chú nhưng vẫn có thể cảm giác được nguy hiểm đang tới gần mình.

Nhưng không đợi tới khi cô kịp phản ứng thì đã bị người ta vác ra khỏi phòng học rồi.

“Thả tôi ra....”

“Đáng chết!! Lục Li Dã, anh muốn làm gì?! Mau thả tôi xuống...”

Vũ Quỳnh ở trên vai anh ta hết đấm lại tới đá.

Nhưng hết lần này tới lần khác cô đều không làm anh ta bị thương được, trái lại còn bị anh ta giữ chặt hơn.

Lục Li Dã cười đầy vẻ kiêu căng và vỗ một cái lên trên mông của Vũ Quỳnh: “Đừng giãy giụa nữa, cô giữ lại chút sức lực đợi lát nữa mà đối phó với tôi đi...”

Lục Li Dã đưa Vũ Quỳnh tới trong sân bóng rổ.

Vào giờ này, bên trong sân tất nhiên không có một bóng người nào.

Anh ta trực tiếp ném cô từ trên vai vào trong một xe đụng đầy bóng rổ với động tác rất thô lỗ.

“A...”

Vũ Quỳnh hét lên một tiếng, người đã rơi vào bên trong đồng bóng rổ.

Cô mới vừa định đứng lên thì bỗng nhiên có một bóng đen mạnh mẽ phủ xuống.

Gương mặt đẹp trai lại không đứng đắn của Lục Li Dĩ đã xuất hiện ở trước mắt cô. Trong giây lát, hơi thở của hai người chỉ còn... cách nhau có nửa tấc.

“Anh bị điên à!!”

Vũ Quỳnh mắng một câu.

Lục Li Dĩ cười: “Không điên bằng cô, quái vật nhỏ...”

“...”

Vũ Quỳnh cảm giác toàn thân đều nổi da gà.

“Anh cúp ngay...”

Từ trước đến nay Vũ Quỳnh không phải là dạng người dễ bị bắt nạt.

Lục Li Dĩ ngoảnh mặt làm ngơ trước lời cảnh cáo của Vũ Quỳnh, gương mặt không đứng đắn càng ghé sát lại gần cô hơn, ngón tay nắm lấy cằm cô và cười xấu xa nói: “Vũ Quỳnh, từ hôm nay trở đi cô sẽ làm bạn gái của tôi!”

“Đồ điên!!”

Vũ Quỳnh lại mắng một câu.

Quả nhiên, anh ta vẫn bị điên không nhẹ đâu.

“Anh tránh ra!! Để cho tôi ra ngoài...”

-----oOo-----

Chương 313: Bị chó cắn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Quỳnh nói xong liền giơ chân muốn đá Lục Li Dã lại bị hai chân của anh ta kẹp chặt làm cô không thể động đậy được.

Đáng chết!!

Lục Li Dã siết chặt cằm nhỏ của cô và cười khê: “Tôi coi như cô đồng ý...”

Bỗng nhiên anh ta nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên và sau đó...

Hạ thấp lưng rồi cúi đầu hôn chính xác ở trên đôi môi anh đào của cô...

Đầu lưỡi ẩm ướt thành thạo cạy đôi môi đỏ mọng của Vũ Quỳnh ra và tùy ý liếm, ngậm, mút cái miệng nhỏ mê người của cô... “Bốp.” Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Tiếng tát mạnh chói tai đột ngột vang lên trong sân bóng rổ yên tĩnh.

Lòng bàn tay Vũ Quỳnh tê dại và còn hơi đau.

Trên gương mặt đẹp trai của Lục Li Dã hiện rõ năm dấu ngón tay màu đỏ.

Động tác hôn cô bỗng nhiên dừng lại.

Sau đó, chậm chạp rời ra...

Ánh mắt anh ta đầy đe dọa nhìn gương mặt lạnh lùng của Vũ Quỳnh dưới người, ánh mắt tà ác lại có phần lạnh lùng.

Bàn tay của anh ta siết chặt cằm của Vũ Quỳnh, sức tay rất mạnh và ngang ngược tuyên bố với cô: “Vũ Quỳnh, cô chắc chắn phải thuộc về cậu đây!!”

Nói xong, anh ta mở miệng cắn một cái mang tính trừng phạt vào cái miệng nhỏ nhắn của Vũ Quỳnh.

Đáng chết!!

Đau quá!!!

Vũ Quỳnh hoàn toàn không tỏ ra yếu kém, hàm răng mở ra và cắn phần lại cắn mạnh lên môi mỏng của anh ta!!

Mãi đến khi cắn ra máu, cô mới chịu thả lỏng miệng ra.

Lục Li Dã bỗng nhiên phì cười.

Trên môi mỏng còn dính máu mà anh ta cười vô cùng rạng rỡ, sự lạnh lùng vừa nãy đã biến mất từ lâu. Anh ta rất xấu xa nắm lấy lọn tóc xoăn đang xõa tung của Vũ Quỳnh, tâm trạng hình như rất tốt: “Chơi hôn với cô vẫn rất vui, quả nhiên là một quái vật nhỏ...”

Vũ Quỳnh phiến não đẩy tay anh ta ra và lau mạnh vào miệng của mình, vẻ mặt vô cùng chán ghét: “Ai hôn anh? Đồ thần kinh! Anh mới là quái vật đấy! Cút ra...”

Lục Li Dã ngược lại cũng không giận mà mỉm cười rất hào phóng. Anh ta nhảy từ trên xe đụng bóng rổ xuống, cầm cặp sách bị mình ném sang một bên, một tay rút trong túi quần và phóng khoáng bước ra khỏi sân bóng rổ, còn kêu lên một tiếng: “Quái vật nhỏ, đi học thôi! Bái bai!”

Anh mới là quái vật!!

Cả nhà anh đều là quái vật!!

Vũ Quỳnh cảm thấy hôm nay mình đúng là đen đủi mười tám đời mới gặp phải chuyện tệ hại như vậy.

Cô ngồi ngơ ngác ở trong xe đụng bóng rổ, nghĩ tới nụ hôn đầy mùi máu vừa nãy của anh ta. Bỗng nhiên, gương mặt lạnh lùng của Cao Hương Dương lại xuất hiện ở trong đầu của cô... Cô vô thức nhớ tới nụ hôn chủ động của mình vào tối qua... Thật ra, đó không tính là nụ hôn đầu tiên

của cô nhi? Đó cũng không phải là lần đầu tiên bọn họ hôn nhau... Lần đầu tiên bọn họ hôn nhau là vào ba năm trước đây, vào đêm đó...

Vũ Quỳnh nghĩ đến những hình ảnh cảm ky thì tự nhiên lại đỏ mặt.

Trái tim nhỏ cũng đột nhiên đập mạnh “thịch thịch”...

Vũ Quỳnh quay lại phòng học, Tần Lịch Lịch nhìn chăm chăm vào cô.

“Miệng cậu làm sao vậy?”

Cô ấy hỏi, thái độ không còn nhiệt tình như trước mà đã trở nên lạnh lùng hơn.

Vũ Quỳnh ngược mắt nhìn cô ấy: “Chó điên cắn.”

“Vũ Quỳnh...”

Giọng nói của Tần Lịch Lịch lập tức trở nên chói tai, còn tăng cao mấy đê-xi-ben: “Cậu có biết người con trai ấy là bạn trai của tớ không hả?! Đó là bạn trai người bạn tốt của cậu đấy...”

Vũ Quỳnh nhú mày: “Tớ đã sớm nói cho cậu biết anh ta không phải là người tốt rồi còn gì!”

Tần Lịch Lịch cười với ánh mắt phẫn nộ: “Cậu bảo anh ấy không phải là người tốt, cậu bảo tớ và anh ấy chia tay, sau đó để cậu ở cùng với anh ấy đúng không??”

“...”

Vũ Quỳnh bội phục khả năng tưởng tượng của cô ấy.

Cô không muốn lại phải giải thích nhiều nên gục đầu xuống bàn nghịch điện thoại.

Từ trước đến nay cô không có hứng thú với chuyện của người khác! Người khác nhìn cô thế nào, cô căn bản không quan tâm!

Hết giờ học, Vũ Quỳnh bỗng nhiên bị chủ nhiệm lớp gọi vào văn phòng.

“Vũ Quỳnh, em như vậy là sao hả?”

Chủ nhiệm lớp bỗng nhiên ném một tấm ảnh tới dưới chân cô.

Trong ảnh đều là cảnh cô và Lục Li Dã rất mờ ám ở trong đống xe bóng rổ.

“Nếu như chỉ yêu thôi thì tôi cũng không truy cứu làm gì! Các em đã mười tám tuổi, không có gì hay để quản cả! Nhưng em như vậy tính là gì hả? Có người nhìn thấy hai đứa bọn em ở trong sân bóng rổ kia... làm chuyện đồi phong bại tục!!”

Nói đến đây, giáo viên cảm giác khó có thể mở miệng: “Nghe nói em có người nhà ở thành phố A. Em gọi anh ta qua, cô phải nói chuyện cẩn thận với anh ta mới được!”

“Giáo viên...”

Vũ Quỳnh ngẩng đầu lên và nhìn về phía chủ nhiệm lớp của mình: “Em không yêu đương! Hơn nữa, cho dù yêu đương cũng không cần phải gọi người nhà đến chứ? Em đã đến tuổi trưởng thành rồi!”

“Nếu như chỉ yêu đương thì cũng thôi!!”

Giáo viên nghe Vũ Quỳnh tranh luận thì lập tức nổi giận, ngón tay điểm mạnh vào trong hình: “Các em làm như vậy là chỉ nói chuyện yêu đương sao? Trong lúc đi học, các em ở trong sân bóng rổ làm gì hả? Hai em như vậy là tư thế gì hả??”

Tư thế gì?

Còn không phải là tư thế Lục Li Dã đè lên trên người Vũ Quỳnh, gặm cắn miệng cô sao?

Thoạt nhìn như vậy, quả thật đủ...

“Đồi phong bại tục!! Trẻ con bây giờ đúng là càng lúc càng trưởng thành sớm! Con gái chẳng có chút rụt rè gì cả!!”

Giáo viên lại cần nhẫn và giáo huấn.

“Giáo viên, em không yêu đương!!”

Vũ Quỳnh lập lại lần nữa.

“Được rồi, được rồi! Em không cần nói nhiều nữa. Ngày mai, chờ người nhà em tới rồi nói sau. Em đi về trước đi!”

Chủ nhiệm lớp hình như cũng lười tiếp tục tranh luận với Vũ Quỳnh về vấn đề này, phát tay và bảo cô ra ngoài.

Nhìn tấm ảnh trên bàn, cô ta khẽ nhíu mày và đẩy gọng kính trên sống mũi rồi không nhìn được tán gẫu một câu: “Trẻ con bây giờ đúng là to gan lớn mật!! Ngay cả loại chuyện này cũng dám trắng trợn làm ở trong trường học, quả thật là không để ý tới những lời dạy dỗ của trường nữa rồi!!”

...

Vũ Quỳnh không biết ai là người đã chụp những bức ảnh kia, tại sao còn vô duyên vô cớ đưa đến trong tay của chủ nhiệm lớp.

Nhưng cô cũng lười nghĩ. Theo cô thấy, chuyện này căn bản không đáng để mình chú ý tới.

Vũ Quỳnh đeo cặp sách phòng to về nhà. Hết giờ làm, Cao Hương Dương đã từ bệnh viện trở về.

“Trong cặp sách của em đựng gì vậy?”

Thấy Vũ Quỳnh muốn đi lên tầng, anh kéo cô lại.

Anh nhìn chăm chăm vào cái cặp sách phòng to một cách kỳ lạ của cô, khẽ nhíu mày và nghi ngờ hỏi một câu: “Cặp đựng gì thế?”

Vũ Quỳnh đề phòng thò hai tay lưng ra phía sau và đề lên cặp sách, lắc đầu nói dối: “Không có gì cả. Chỉ là mấy quyển sách mà thôi!”

“Mấy quyển sách à?”

Cao Hường Dương rõ ràng không tin.

Ánh mắt anh lơ đãng nhìn lướt qua đôi môi anh đào bị sưng đỏ của cô, lông mày càng nhíu chặt hỏi: “Miệng em bị làm sao hả?”

Anh nói xong liền kéo Vũ Quỳnh tới trước mặt mình và cúi đầu nâng cằm của cô lên, nghiêm túc nhìn một lúc thì vẻ mặt chợt trở nên lạnh lùng nghiêm nghị: “Sao lại sưng thành như vậy hả?”

Anh chắt vắn cô.

Thái độ không tốt.

“Bị chó cắn!”

Vũ Quỳnh nghĩ đến còn có chút giận dữ, cuối cùng dùng tay lau mạnh lên cái miệng nhỏ đã bị rách da.

“Không được lau nữa!!”

Cao Hường Dương nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, lông mày nhíu chặt nói: “Em lau tới chảy máu môi rồi kia! Em đi tới chỗ sô pha ngồi xuống cho anh!!”

Sắc mặt của anh cực kỳ khó coi.

Anh nói xong còn đi tới trong tủ và lấy hòm thuốc rồi quay lại.

Vũ Quỳnh đeo cặp sách công kênh, ngoan ngoãn ngồi xuống sô pha giống như một cô học trò ngoan vậy.

Cao Hường Dương ngồi trước mặt cô và nâng gương mặt trẻ con của cô lên, cẩn thận khử trùng, bôi thuốc cho cô.

“Đau... Đau...”

Vũ Quỳnh không ngừng kêu đau nhưng anh vẫn tiếp tục ngoảnh mặt làm ngơ, động tác trong tay chẳng dịu dàng gì.

Anh bôi thuốc xong thì ném bông vào trong thùng rác, không kịp thu dọn đã lạnh lùng chất vấn Vũ Quỳnh: “Em đang yêu à?”

“Em không có!”

Vũ Quỳnh phủ nhận.

“Em nói thật với anh đi!!”

Trong đôi mắt đen láy của Cao Hướng Dương dường như có mây đen che phủ, có sấm chớp rền vang vậy.

Nhưng anh rõ ràng còn đang đè nén cơn giận đang tích tụ ở trong lòng.

“Em không yêu đương!!”

Vũ Quỳnh lại kêu lên, giọng đã cao hơn mấy đê-xi-ben rồi.

Cao Hướng Dương hình như thỏa mãn với thái độ này của cô, mây đen trong đầm nước sâu đã giảm bớt nhưng vẻ mặt vẫn khó coi: “Vậy em nói cho anh biết vết thương trên miệng em là sao? Em đừng nói với anh là bị chó cắn đấy!!”

Gương mặt anh nghiêm túc.

Vẻ mặt kia giống như chỉ cần Vũ Quỳnh dám nói dối một câu là anh chắc chắn sẽ treo ngược cô lên giáo huấn một trận.

Vũ Quỳnh mím môi: “Bị người cắn.”

“Con trai à?”

Vũ Quỳnh gật đầu.

Cao Hướng Dương lập tức cảm thấy có một cơn giận phùng phùng thiêu đốt trong ngực mình.

Anh đứng lên và chỉ tay về phía nhà vệ sinh: “Đi!! Em đi súc miệng đi!! Dùng nước súc miệng mà súc!!”

Vũ Quỳnh ngược mặt lên nhìn anh.

Cô biết anh đang tức giận.

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn từ trên ghế salon đứng lên và đi về phía nhà vệ sinh, quả thật nghiêm túc đánh răng súc miệng.

Nhìn Vũ Quỳnh ngoan ngoãn như vậy, Cao Hướng Dương đột nhiên cảm thấy vừa rồi mình dường như quá dữ tợn với cô.

Cô nhất định là bị ép buộc! Cô ngây thơ như thế thì biết thế nào là yêu đương chứ?!

Cho dù biết rõ cô bị ép buộc nhưng trong lòng anh vẫn mơ hồ thấy tức giận.

Cảm giác này giống như cô em gái đơn thuần nhất mình bị một kẻ khốn kiếp vấy bẩn, thật sự rất không thoải mái.

Vũ Quỳnh súc miệng xong đi ra và nói với Cao Hướng Dương: “Giáo viên bảo anh ngày mai tới trường học một chuyến, anh không có thời gian thì không cần đi đâu.”

Cô nói xong lại đeo cặp sách đi lên tầng.

Cao Hướng Dương ngẩng đầu nhìn cô đang đi lên tầng và nghi ngờ hỏi: “Giáo viên bảo anh qua làm gì? Vì sao? Em đã gây ra họa gì à?”

Vũ Quỳnh khoát tay: “Em không biết, anh không rảnh thì không cần đi đâu!”

Cao Hướng Dương nhíu mày. Nhất định là cô nhóc này đã gây ra họa rồi!!

Anh không truy cứu nữa mà trái lại hỏi cô: “Vũ Tiểu Tam, trong cặp sách của em rốt cuộc có gì vậy hả?”

“Sách...”

Vũ Quỳnh vẫn trả lời như vậy.

Ngày hôm sau...

Đúng giờ hẹn, Cao Hường Dương xuất hiện ở trường đại học A của Vũ Quỳnh, trong văn phòng của chủ nhiệm lớp.

Trong đó còn có cả chủ nhiệm khoa và Vũ Quỳnh bị xét hỏi.

Về phần Lục Li Dã – một người trong cuộc khác tất nhiên không ở đây. Anh ta không phải là học sinh trong khoa của Vũ Quỳnh.

Chủ nhiệm lớp đẩy những tấm ảnh tới trước mặt Cao Hường Dương: “Ngài Cao, sinh viên cũng đã là người trưởng thành. Các em ấy nói chuyện yêu thương, chúng tôi vốn không cần phải quấy rầy tới người nhà. Nhưng loại chuyện này... vẫn hi vọng các anh có thể cố gắng khuyên bảo cô bé! Dù sao nơi đây cũng là trường học, đám trẻ tới đây là để học!”

Chủ nhiệm lớp nói với giọng điệu vô cùng nghiêm trọng.

Rõ ràng ở trong mắt các giáo viên, hành vi trong tấm ảnh là hình ảnh đạo đầu cho việc quan hệ nam nữ!

Đôi mắt đen láy của Cao Hường Dương nóng lạnh đan xen, đôi môi mỏng mím lại thành một đường thẳng đầy lạnh lùng.

Toàn thân anh tản ra cảm giác lạnh lẽo khiến mấy giáo viên không rét mà run.

Anh nghiêng người và nhìn về phía Vũ Quỳnh đang đứng cúi đầu bên cạnh.

“Em qua đây...”

Cao Hường Dương vẫy tay với cô.

Vũ Quỳnh hơi do dự nhưng vẫn ngoan ngoãn đi về phía anh.

Cao Hường Dương ôm lấy bờ vai nhỏ của Vũ Quỳnh và chỉ tay vào tấm ảnh trên bàn, trầm giọng hỏi cô: “Người trong hình là em sao?”

Giọng nói nặng nề như phát ra từ trong hang núi sâu, mạnh mẽ và không ôn hòa nhưng vẫn êm tai.

“Đúng!”

Vũ Quỳnh thành thật gật đầu.

“Em và cậu ta có quan hệ thế nào?”

Cao Hướng Dương lại hỏi.

“Em không quen biết anh ta!”

-----oOo-----

Chương 314: Phải làm một vài chuyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Quỳnh chán ghét khế nhịu mày khi nghĩ đến Lục Li Dã: “Em bị anh ta ép buộc! Em mới không thèm đi yêu đương với loại người như thế!!”

“Cho nên hai người đều không làm gì cả.”

Cao Hướng Dương nói những lời này không phải sử dụng câu nghi vấn, mà là... câu khẳng định!

“Anh ta cần em! Em cần trả anh ta một cái!!”

Vũ Quỳnh không muốn giấu anh. Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Trong mắt Cao Hướng Dương thoáng lóe lên, ánh mắt trở nên hơi phức tạp.

Nhưng anh không có cảm xúc dư thừa nào khác và lại đẩy tấm ảnh chụp đến trước mặt một đám giáo viên hỏi: “Giáo viên, với mấy tấm ảnh như thế thì ngài cảm thấy có thể chứng tỏ được điều gì? Chứng tỏ con bé đang yêu đương à? Hay là chúng đang làm những chuyện gì đồi phong

bại tục? Vừa rồi ngài cũng nghe được, học sinh của ngài nói con bé không yêu đương, con bé không quen biết bạn học nam kia. Con bé xuất hiện ở đây cũng chỉ vì bị người ta ép buộc mà thôi! Mà nụ hôn trong tấm ảnh này cũng chỉ là vì con bé cảm thấy mình bị người ta bắt nạt nên bắt nạt ngược trở lại! Chỉ đơn giản như vậy thôi...”

Cao Hường Dương nói rất nhiều lời nhưng hoàn toàn đứng ở bên phía của Vũ Quỳnh, biện bạch giúp cô: “Mặt khác, giáo viên, con bé là học sinh của ngài thì tôi cũng mong ngài hãy làm một giáo viên đạt tiêu chuẩn, hãy tin tưởng thỏa đáng lời học sinh của ngài nói! Còn nữa... mong các ngài không cần dùng hình thức tư duy của người lớn các người để suy đoán hai đứa đã làm ra chuyện gì đặc biệt! Tôi không quan tâm bạn nam kia là người thế nào, nhưng tôi hiểu em gái mình hơn bất kỳ người nào trong các người. Con bé vẫn còn nhỏ, nó căn bản không thể hiểu những ảo tưởng đó của các người!! Cho nên nếu như không có chuyện gì khác, tôi sẽ dẫn em gái tôi ra ngoài trước.”

Cao Hường Dương cũng không chờ giáo viên và chủ nhiệm khoa trả lời đã ôm vai của Vũ Quỳnh và đi ra khỏi văn phòng.

Trên gương mặt Vũ Quỳnh rạng rỡ đầy vẻ vui mừng.

Trái lại, gương mặt lạnh lùng và nghiêm nghị của Cao Hường Dương lại có mây đen che phủ, đôi mắt càng giống như đầm nước lạnh lẽo, đôi môi gợi cảm mím chặt.

“Về sau cách xa cậu sinh viên này cho anh!!”

Anh bỗng nhiên cảnh cáo cô.

“À, vâng...”

Vũ Quỳnh mỉm cười và ngoan ngoãn gật đầu.

“Còn nữa!!”

Cao Hường Dương bỗng nhiên đứng lại, tức giận không kiềm chế được mà cốc một cái vào đầu cô: “Cái gì gọi là anh ta cắn em một cái thì em phải cắn trả lại hả? Em đã từng thấy đàn ông và đàn bà cắn nhau sao? Lần sau em dám làm như vậy thử xem!!”

Vũ Quỳnh cảm thấy uất ức mím môi và ủ rũ cúi đầu xuống: “Em biết rồi, về sau em sẽ không dám làm vậy nữa...”

Lần sau anh ta mà còn dám cản cô, cô nhất định sẽ đánh cho tên khốn đó phải roi rãng đầy đất mới được!

“Sau khi hết giờ học, em nhớ phải về nhà sớm!! Anh không cho phép em đi đâu hết!!”

“Vâng...”

Vũ Quỳnh biết anh đang tức giận!

Vừa rồi, anh che chở cô ở trước mặt giáo viên như vậy cũng chỉ làm đáng một chút thôi, tối nay về nhà, cô chắc hẳn không thoát khỏi bị dạy dỗ một trận cho xem.

Vũ Quỳnh cảm thấy có đôi khi anh thật sự chẳng giống người anh cùng lứa tuổi mà giống ba mẹ mình hơn!

Chỉ cần cô vừa lộ ra chút khuyết điểm liền bị anh ép xuống rồi dạy dỗ cô chẳng khác nào mẹ cô. Cô vừa mới nghịch ngợm một chút là anh lại bắt đầu giáo huấn mãi không ngừng.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Vũ Quỳnh không nghe lời giáo huấn của ai ngoài Cao Hường Dương. Mỗi lần anh đều có thể dễ dàng trị người giỏi nghịch ngợm gây sự là cô trở nên dễ bảo.

Điều này đại khái gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn!

...

Buổi tối có lẽ vì quá bận việc nên vẫn chưa thấy Cao Hường Dương về nhà ăn cơm. Vũ Quỳnh vội vàng ăn vài miếng rồi về phòng của mình.

Cô làm bài tập được một lúc lại nghe mấy bản nhạc nhẹ, sau đó nhàm chán nhớ ra vật nhỏ mình kiếm được ở siêu thị trong trung tâm thương mại hôm qua.

Cô có một thói quen là bỏ tất cả mọi thứ vào trong hòm bảo vật của mình. Bây giờ trong đó đã chồng cao như núi, đủ loại đồ linh tinh thứ gì cũng có cả.

Cô ngồi ở trước hòm bảo vật và vô cùng buồn chán lật tìm ở bên trong, muốn xem thử có đồ gì tương đối mới lạ hay không.

Bỗng nhiên, ánh mắt cô liền sáng ngời...

Bao cao su Durex??

Vũ Quỳnh tiện tay lấy ra và đóng nắp hòm bảo vật lại.

Cô nằm trên nệm trải sàn giống như một con lười, lật tới lật lui nghiên cứu thứ mới mẻ trong tay.

Nếu cô không biết bao cao su này là thứ gì thì thật sự quá ngu rồi!

Nhưng cô chưa từng thấy, đương nhiên lại càng chưa từng dùng qua, cũng không biết cụ thể phải dùng nó thế nào.

Cho nên, cô đặc biệt tò mò về nó!

Ngập ngừng mấy giây, cô vẫn mở hộp bao cao su và lấy ra một cái. Cô vốn định cẩn thận nhìn lên một chút, kết quả... tại sao nó còn được để trong một cái túi chứ?

Hơn nữa còn dán kín như vậy làm cô chẳng nhìn thấy gì cả.

Cô tất nhiên không do dự nữa mà vội vàng xé cái túi ra.

Đương nhiên, gương mặt cô vẫn có cảm giác hơi nóng lên. Dù sao cô vẫn còn là một cô gái nhỏ mà!

Không ngờ cái túi vừa được xé ra, cô còn chưa kịp oán trách cảm giác khi sờ vào chất bôi trơn này đã thấy cửa phòng bị đẩy ra. Cao Hường Dương đột nhiên đi từ bên ngoài vào mà không có dấu hiệu nào báo trước: “Vũ Quỳnh, chúng ta nói chuyện một lát!”

“Dạ?”

Vũ Quỳnh giật mình và vội vàng thò tay lấy chiếc bao cao su đã mở cùng với cái túi kia ném xuống dưới nệm trải sàn.

Nhất thời, gương mặt cô nóng đến mức đỏ bừng.

Tim cũng đập thình thịch giống như mình thật sự vừa làm một chuyện vô cùng tội tệ vậy.

“Em đang làm gì vậy?”

Cao Hường Dương tất nhiên đã nhìn thấy tất cả vẻ hoảng loạn của Vũ Quỳnh.

Anh nhíu mày nghi ngờ dò xét gương mặt đỏ bừng của cô và nhìn theo ánh mắt của cô về phía chiếc nệm trải giường. Trong giây lát, gương mặt anh liền sa sầm xuống.

Anh bước nhanh tới và cúi người nhặt hộp bao cao su đã bị Vũ Quỳnh mở ra lúc trước.

“Đây là cái gì?!!”

Cao Hường Dương cầm lấy hộp bao cao su kia và nổi giận ném tới trước mặt của Vũ Quỳnh, nhìn cô quát lớn: “Sao thứ này lại ở chỗ em hả?!!”

Trên gương mặt anh lộ rõ sự tức giận.

Anh cũng cao giọng hơn vừa rồi.

Vũ Quỳnh sợ đến mức rụt cổ lại và lùi về phía sau hai bước.

Cô mím môi và thành thật nói: “Em lấy ở siêu thị trong trung tâm thương mại...”

Cô cúi đầu, hai cánh tay để ra sau người xoắn lại với nhau vì khấn trương.

Cao Hường Dương vốn không để ý tới từ “lấy” của cô, chỉ cho rằng cô tự mình mua được: “Em lấy cái này làm gì? Vũ Tiểu Tam, rốt cuộc em ở

trong trường có học bài không thế?? Quan hệ giữa em và cậu con trai trong hình kia là thế nào??”

Cao Hường Dương không nén được cơn giận, hộp bao cao su bị anh bóp ở trong tay thành một cục.

“Em... em chỉ là tò mò nên cầm về chơi một chút thôi!”

Vũ Quỳnh ngẩng đầu nhìn về phía anh.

“Em tò mò? Chơi cái này à??”

Cao Hường Dương liếc nhìn hộp bao cao su trong tay, trong giây lát gương mặt đã tái xanh lại.

Bởi vì hộp bao cao su từng bị xé ra!!

Hơn nữa, còn thiếu một cái!!

Cao Hường Dương lập tức có cảm giác máu không lên não.

Anh trừng mắt nhìn gương mặt ngây thơ còn chưa hết tính trẻ con của Vũ Quỳnh với vẻ dữ tợn.

Vừa nghĩ tới chuyện cô có thể đã sớm bị người đàn ông khác ức hiếp, trong lòng anh lập tức hận không thể bóp nát tên khốn kia thành cặn bã.

Vì quá xúc động, ngực anh không ngừng phập phồng.

Cao Hường Dương siết chặt hai nắm tay, rõ ràng đang cố nén cơn giận trong lòng mình.

Anh sợ mình vừa kích động sẽ tóm cô tới kéo quần xuống và đánh vào mông cô như khi còn bé!

“Vũ Tiểu Tam!”

Anh kêu lên một tiếng.

Cổ họng khản đặc và đôi môi khô khốc.

Anh mím môi, cố gắng hết sức làm cho mình bình tĩnh hơn và hỏi cô: “Cái còn thiếu đâu? Nó đâu rồi?”

Thật ra, Cao Hướng Dương trước sau không phải là người nóng tính, nhưng con nhóc trước mặt này luôn có cả ngàn cách để chọc giận của anh.

Vũ Quỳnh nghe anh hỏi vậy thì càng đỏ mặt hơn, đôi môi anh đào mím chặt nhưng nhất quyết không chịu nói.

Cao Hướng Dương vừa nhìn thấy bộ dạng xấu hổ và lúng túng này của cô thì càng cho rằng suy nghĩ trong đầu mình là chính xác.

Ngay lập tức, cơn giận bốc lên như muốn thiêu đốt lồng ngực của anh làm anh nóng nảy tới mức không thể nói nên lời.

Cao Hướng Dương thò tay kéo Vũ Quỳnh đến trước mặt mình.

Tay anh nắm rất chặt vào cánh tay Vũ Quỳnh làm cô hơi đau.

Cô theo bản năng khẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn anh và bắt gặp đôi mắt sâu thẳm đầy giận dữ.

“Mấy lần rồi?”

Anh hỏi.

Vũ Quỳnh không hiểu, cánh tay nhỏ cố vùng vẫy: “Cái gì mà mấy lần chứ?”

“Em và thằng nhóc hư hỏng kia đã làm tình mấy lần rồi??”

Cao Hướng Dương hét lên, vì tức giận mà âm thanh có phần run rẩy.

Từ trước đến nay anh chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày mình lại thảo luận đề tài riêng tư lại người lớn như vậy với cô nhóc trước mặt này!!

Vũ Quỳnh sững sốt, một giây tiếp theo, gương mặt nhỏ nhăn nhó vì chán nản.

Trong lòng cô cũng lập tức cảm thấy tức giận, cố thoát khỏi sự giam cầm của anh: “Em không hiểu anh đang nói gì cả!”

“Vũ Tiểu Tam...”

Anh hoàn toàn nổi giận rồi.

“Em chưa từng làm!!! Em chưa từng làm tình với bất kỳ kẻ nào cả!!!!”

Vũ Quỳnh nhìn anh và hét lớn.

Cô trợn trừng mắt đối mặt với anh.

Con người tối tăm của Cao Hường Dương bỗng nhiên thu nhỏ lại.

“Anh ngoại trừ biết giáo huấn em thì cũng chỉ nổi giận và gào thét với em thôi!!”

Vũ Quỳnh nói xong còn oán hận khễ đẩy anh một cái, viên mắt cũng theo đó mà lập tức đỏ hoe, cái miệng nhỏ trề ra đầy uất ức.

Nhưng cô không đẩy được người trước mặt ra, trái lại còn bị Cao Hường Dương lập tức kéo vào trong lòng.

Cao Hường Dương nhìn đôi mắt đỏ của cô đã đỏ lên và nghe cô lên án mình, anh bỗng nhiên cảm thấy quả nhiên là mình bắt nạt cô rồi, thái độ lập tức dịu xuống.

Anh cúi đầu và bắt lực thở dài một tiếng: “Vậy em nói cho anh biết, em dùng cái bao cao su kia làm gì rồi?”

Giờ phút này, Cao Hường Dương mới phát hiện ra cô nhóc mà anh vẫn cảm thấy chưa trưởng thành trong ngực mình thật ra đã lặng lẽ lớn lên... Bởi vì anh đã bắt đầu phải thảo luận với cô về những vấn đề người lớn rồi!

“Em...”

Vũ Quỳnh thật sự có chút ngượng ngùng.

Gương mặt cô ửng đỏ và ánh mắt chột dạ liếc nhìn cái nệm trải sàn. Sau khi xoắn xuýt một lúc lâu, cuối cùng cô vẫn thành thật khai báo.

“Ồ... phía dưới...”

Giọng cô trả lời khẽ như tiếng muỗi kêu.

Bàn tay nhỏ bé chỉ vào nệm trải sàn phía dưới.

Cao Hướng Dương nhíu mày liếc nhìn cô với vẻ không hiểu, sau đó nhấc tấm nệm trải sàn lên và sừng sốt một giây rồi mới nhặt gói bao cao su lên.

Ngón tay bị dính một lớp dầu bôi trơn làm cho anh không nhìn được khẽ nhíu mày.

Nhìn cô gái trước mặt suýt nữa thì giấu đầu vào trong áo, anh quả thật vừa buồn cười lại vừa tức giận.

“Về sau không được lấy thứ này ra làm đồ chơi nữa!!”

Lời anh nói nghiêm khắc, tuyệt đối không cho phép cãi lại.

Cái đầu nhỏ của Vũ Quỳnh gật như gà con mổ thóc.

Hai tai cô giống như bị nướng, nóng tới không chịu nổi.

“Anh tịch thu!!”

Cao Hướng Dương nói xong liền xoay người đi ra khỏi cửa.

Vũ Quỳnh mím môi: “Nhưng thứ kia...”

Rõ ràng là của cô...

Đương nhiên, cô chỉ dám lặng lẽ nuốt câu tiếp theo vào trong bụng.

...

Cao Hường Dương không chớp mắt suốt một đêm.

Anh nằm ở trên giường mà hoàn toàn không thấy buồn ngủ. Khi anh quyết định ngồi dậy đọc sách, kết quả sách đọc không vào, trong đầu đều là những chuyện liên tiếp xảy ra từ sáng đến tối hôm nay.

Cao Hường Dương nhìn hộp bao cao su bị mình ném vào trong thùng rác, anh phiền não nhíu mày, bỗng nhiên cảm thấy mình phải làm gì đó mới được!

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN thêm nhiều nội dung hấp dẫn!

-----oOo-----

Chương 315: Em có người thích rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chẳng bao lâu, anh gọi cho Đường Tiêu – người bạn xấu của mình:
“Đường Tiêu, cậu hẹn người giúp tôi.”

“Ai cơ? Bác sĩ Cao thân mến của tôi ơi, bây giờ trời đã khuya mà cậu lại không ngủ được à?”

Đường Tiêu vẫn đang oán trách ở bên kia điện thoại.

“Lục Thanh Lâm, sếp tổng của siêu thị Vinmart. Còn cả con của ông ta, Lục Li Dã nữa!”

“Tổng giám đốc Lục à?” Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Giọng nói ngái ngủ của Đường Tiêu đã rõ ràng hơn và hỏi thêm một câu:
“Cậu hẹn ông ta làm gì? Người ta là người làm ăn. Không phải cậu muốn tìm người góp vốn đầu tư vào bệnh viện hộ ba cậu chứ?”

“Cậu bớt nói nhảm đi!”

Cao Hường Dương rõ ràng không đủ kiên nhẫn nữa: “Mười giờ sáng mai gặp mặt ở nhà hàng cơm Tây tại khách sạn Mỹ Kinh! Phải dẫn theo cả

con trai của ông ta nữa.”

“Này!! Cậu còn chưa nói cho tôi biết cụ thể có chuyện gì mà! Nói chuyện làm ăn cũng không cần dẫn cả con trai đi theo chứ? Lại nói, tôi không chắc người ta có rảnh hay không đâu.”

“Tôi tin tưởng lấy mặt mũi tổng giám đốc Đường của cậu có thể làm thỏa đáng vấn đề nhỏ này.”

Cao Hường Dương nói xong cũng không đợi Đường Tiêu phản bác đã ngắt điện thoại.

Qua ngày hôm sau, thứ bảy...

Mười giờ sáng ở nhà hàng cơm Tây tại khách sạn Mỹ Kinh.

Cao Hường Dương dẫn Vũ Quỳnh đến trong phòng ăn trước sớm. Lục Thanh Lâm và Lục Li Dã còn chưa tới.

Vũ Quỳnh gục đầu xuống bàn, hút đồ uống lạnh trong cốc thủy tinh và chớp chớp mắt, tò mò hỏi Cao Hường Dương: “Mới sáng sớm mà anh đã bắt em tới đây chỉ là để cho em uống đồ lạnh này thôi à?”

Cao Hường Dương cúi đầu liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay. Bây giờ đã sắp đến mười giờ rồi.

Đúng lúc này, chỉ thấy Lục Thanh Lâm trong bộ comple phẳng phiu dẫn Lục Li Dã – con trai của ông ta đi từ bên ngoài vào.

Lục Li Dã vẫn là dáng vẻ bất cần đời mọi ngày, khóe miệng cong lên cười đặc biệt rạng rỡ. Trên lỗ tai này đeo mấy cái đinh tai hình thoi màu đen tinh xảo lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Khuôn mặt đẹp trai như thần lại có phong thái khiến chúng sinh phải điên đảo như vậy, muốn làm cho rất nhiều cô gái trẻ si mê thì tất nhiên không thành vấn đề.

Anh ta vừa nhìn thấy Vũ Quỳnh thì cười càng tươi hơn.

“Hi! Quái vật nhỏ!!”

Anh ta nhiệt tình chào hỏi Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh vừa nhìn thấy anh ta, gương mặt nhỏ nhắn lập tức xị xuống.

Cao Hường Dương thấy thế thì vội vàng đứng dậy, mỉm cười lễ phép chào hỏi và bắt tay Lục Thanh Lâm: “Tổng giám đốc Lục, chào ngài! Thật ngại quá, ngài đang bận như vậy mà tôi còn hẹn ngài ra gặp mặt...”

“Sao cậu lại nói vậy chứ!! Ba mẹ cậu có khỏe không?”

“Rất khỏe ạ! Nào, mời ngài ngồi...”

Cao Hường Dương mời ba con bọn họ vào chỗ ngồi.

“Bác sĩ Cao, giới thiệu với cậu, đây là con trai của tôi, Lục Li Dã.”

Lục Thanh Lâm giới thiệu con trai của mình với Cao Hường Dương và Vũ Quỳnh.

Cao Hường Dương nhìn sang Lục Li Dã và nghiêm túc quan sát anh ta rồi thân nhiên gật đầu: “Chào cậu.”

Mà Lục Li Dã gật đầu cười, rất hào phóng giơ tay ra bắt tay anh.

“Người này chính là...”

Lục Thanh Lâm nhìn về phía Vũ Quỳnh đối diện vẫn không lên tiếng.

“Em gái tôi!”

Cao Hường Dương vội vàng giới thiệu.

Lục Thanh Lâm giống như bừng tỉnh hiểu ra: “Hóa ra là cô hai Cao.”

“Không, tổng giám đốc Lục, ngài hiểu nhầm rồi. Con bé tên là Vũ Quỳnh, con gái nhỏ của nhà họ Vũ.”

Cao Hường Dương giải thích.

“À!! Cô chủ nhỏ của Vũ thị à! Ha ha, vừa nghe cậu nói như vậy, tôi ngược lại cũng thấy giống ba cô ấy.”

“Chào bác Lục!”

Còn không chờ Cao Hường Dương nói gì, Vũ Quỳnh đã ngoan ngoãn chào một tiếng.

Vũ Quỳnh là vậy đấy. Khi nào nên lễ phép, cô sẽ không làm qua loa.

Hai người Lục Thanh Lâm và Lục Li Dã lần lượt ngồi xuống.

Cao Hường Dương cũng không định vòng vo. Mọi người đều là người bạn rạn, nói chuyện lâu cũng thấy phiền.

“Tổng giám đốc Lục, hôm nay tôi hẹn ngài qua đây là muốn nói với ngài về chuyện giữa con trai ngài và em gái tôi!”

“...”

Cao Hường Dương vừa nói ra điều này, miệng Vũ Quỳnh đang hút đồ uống lập tức ngừng lại.

Cô nghiêng đầu và chớp mắt kinh ngạc nhìn anh.

Đối diện, trên mặt Lục Li Dã càng thêm cợt nhả.

Lục Thanh Lâm kinh ngạc, sau đó nghiêng đầu liếc nhìn con trai của mình: “Li Dã, con và Tiểu Quỳnh...”

“Đúng vậy! Con trai ba đang theo đuổi cô ấy đấy!”

Lục Li Dã cong môi cười, hoàn toàn không che giấu.

“Là vậy à...”

Lục Thanh Lâm mỉm cười và lộ ra vẻ mặt của người ba hiền từ: “Bác sĩ Cao, cậu xem, đây là cuộc sống của đám trẻ tuổi bọn chúng. Chúng ta là những người lớn tuổi cũng không quản được! Hai đứa thích nhau thì cứ để cho chúng tự do phát triển, tôi thấy cũng không tệ!”

Cao Hường Dương nhếch môi lên và dùng một tay ôm bờ vai nhỏ của Vũ Quỳnh, mỉm cười nói: “Tổng giám đốc Lục, ngài hiểu nhầm ý của tôi rồi! Lần này, tôi hẹn ngài và con trai ngài ra là muốn nói với con trai ngài, em gái tôi còn nhỏ, còn chưa tới tuổi yêu đương, tâm tư của nó cũng đơn thuần nên không biết rõ về chuyện tình yêu nam nữ, hi vọng con trai ngài có thể tìm được người khác thật sự thích hợp với mình! Mặt khác, tôi không hy vọng sẽ xuất hiện chuyện giống như trong sân bóng rổ lần thứ hai nữa!”

Khi Cao Hường Dương nói tới đây, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Chuyện sân bóng rổ?”

Lục Thanh Lâm nhíu mày và nhìn con trai mình, vẻ mặt lập tức nghiêm khắc hơn rất nhiều: “Rốt cuộc đã có chuyện gì?”

“Ba! Có thể là chuyện gì nữa chứ? Còn không phải là chuyện giữa đàn ông và đàn bà sao!”

Lời Lục Li Dã nói làm cho Cao Hường Dương nhíu chặt lông mày.

“Thằng khốn kiếp này!!”

Lục Thanh Lâm mắng một câu.

Ông ta tất nhiên hiểu rõ con trai mình là người thế nào trong chuyện nam nữ.

Vũ Quỳnh cuối cùng cũng ngẩng đầu trước cốc nước uống và nhìn Cao Hường Dương cười toe toét, hỏi như làm nũng vậy: “Em uống hết cốc rồi, bây giờ chúng ta có thể đi được chưa?”

Cao Hường Dương xoa đầu của cô với vẻ nuông chiều.

“Tổng giám đốc Lục, chúng ta tạm thời nói chuyện này đến đây thôi!”

Anh mỉm cười và vẫy tay ra hiệu với nhân viên của nhà hàng: “Tính tiền!”

...

Buổi tối, khi Vũ Quỳnh làm bài tập đã gặp phải đề bài khó.

Cô không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa phòng ngủ của Cao Hường Dương và đi vào.

Cao Hường Dương đang nằm ở trên giường, xem một quyển sách y dày cộp.

Vũ Quỳnh cởi giày và leo lên trên chiếc giường lớn mềm mại của anh, đưa quyển sách bài tập trong tay qua cho anh: “Anh xem giúp em đề này phải giải thế nào với?”

Cô nằm ngang, cầm tì ở trên hai chân anh và chờ anh trả lời.

Cao Hường Dương nhắc cô lên: “Em qua đây, anh dạy em.”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn bò qua rồi khẽ dựa vào trên người anh, xem ngực anh làm đệm và chăm chú nhìn anh giải đề.

Cao Hường Dương cố nén tâm tư, giải thích cho cô từng bước một.

Mỗi khi nói xong một bước, anh đều sẽ cúi đầu hỏi xem cô nghe có hiểu không.

Nếu như cô lắc đầu, anh sẽ lặp lại một lần nữa cho đến khi cô gật đầu mới thôi.

“Được rồi!”

Sau khi giải xong đề bài, Cao Hường trả sách bài tập lại cho cô: “Em ngoan ngoãn quay về phòng làm đi!”

Vũ Quỳnh tất nhiên không về phòng.

Cô nhận lấy sách bài tập rồi nằm xuống trên đùi của Cao Hường Dương, trực tiếp xem đôi chân dài của anh làm bàn học và nghiêm túc làm bài.

Cao Hường Dương vừa lật xem quyển sách y trong tay vừa khuyên cô:

“Tiểu Tam, em về phòng của mình đi! Em làm bài trong tư thế này không tốt đâu.”

“Em không muốn đi! Đề này thật sự rất khó, đợi lát nữa em lại về!”

Vũ Tiểu Tam lên cơn lười biếng.

Mới nói xong thì cô lại gặp phải một đề khó.

Hai bắp chân giờ cao và lắc tới lắc lui, lông mày nhỏ nhú lại. Cô bỏ đầu bút vào trong miệng cắn hết lần này tới lần khác, nghiêm túc suy nghĩ về bài tập này.

“A...”

Nghĩ ra rồi!!

Cô cúi đầu tiếp tục viết.

Cao Hường Dương nhìn thấy cô nghiêm túc làm bài tập như vậy thì không nhịn được mà cong khóe miệng lên: “Em sớm làm bài cho xong còn đi ngủ.”

Nửa giờ sau...

Vũ Quỳnh đã làm xong bài.

“Làm xong rồi!!”

Cô hoan hô một tiếng thành công.

Cao Hường Dương đặt quyển sách y trên tay xuống và giờ tay về phía cô: “Em cầm tới đây để anh kiểm tra một lần xem nào.”

“Vâng.”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn đưa bài tập tới.

Cơ thể nhỏ bé của cô nằm ở trên ga trải giường của anh, cánh tay chống lên đầu và an phận chờ đợi kết quả kiểm tra của anh.

“Cao Hường Dương...”

Bỗng nhiên, cô kêu lên.

Giọng nói mềm mỏng lại ngọt lịm giống như kẹo đường.

“Gọi anh là anh!”

Cao Hường Dương sửa lại cách gọi của cô.

“Sao anh lại không cho phép em yêu đương vậy?”

Cô tiếp tục hỏi.

Cao Hường Dương từ trên quyển bài tập quay sang nhìn cô và lơ đãng nhìn thấy... ngực cô thấp thoáng... bầu ngực trắng như tuyết cùng khe ngực đầy quyến rũ.

Cô đã tắm và mặc một chiếc áo ngủ tương đối rộng, cũng không có mặc áo con nên cả người đê xuống, gần như... lộ hết ở trước mắt anh.

Cao Hường Dương vội vàng rời tầm mắt và trầm giọng trả lời cô: “Anh không phải không cho phép em yêu đương! Anh chỉ không cho em yêu bây giờ thôi! Em ngồi dậy đi, đừng nằm thế nữa.”

Giọng nói của anh vô thức có hơi khàn khàn.

“Vậy vì sao anh không cho phép em yêu bây giờ?”

Vũ Quỳnh vẫn nằm mà không chịu động dậy.

“Em còn nhỏ.”

“Em đã đủ tuổi trưởng thành rồi!”

“Em dậy đi! Đừng nằm nữa...”

Cao Hường Dương thấy cô không chịu động dậy thì quyết định tự mình dùng sức bế cô lên.

Vũ Quỳnh tiện thể quần lấy trên người Cao Hường Dương, hai chân dang ra và ngồi xếp bằng ở trên người anh.

Cổ họng của Cao Hường Dương chột căng ra và kéo bàn tay cô đang quần quít trên cổ của mình xuống: “Em xuống ngay...”

Vũ Quỳnh rúc vào trong ngực Cao Hường Dương, đầu ngược lên nhìn cái cằm đầy gợn cảm của anh: “Hường Tình nói với em, tuổi này có thể yêu đương được rồi!”

“Không được!”

Cao Hường Dương đặc biệt ngang ngược về điểm này, lại không cho phép cô làm trái lại.

Vũ Quỳnh lật người, lăn từ trên người Cao Hường Dương xuống và nằm ngả người vào trên đệm bên cạnh anh, hai chân vẫn kẹp ở trên thắt lưng cường tráng của anh.

Cao Hường Dương nghiêng người, từ trên cao nhìn xuống cô.

Màu mắt của anh bỗng nhiên trầm xuống, lập tức ý thức được tư thế của hai người... hơi mờ ám.

Anh thò tay kéo hai chân cô từ trên người mình xuống, nghiêm túc giáo dục cô: “Em khác với Hường Tình, phương diện tâm lý của nó trưởng thành hơn em rất nhiều. Cho dù em đã đủ tuổi trưởng thành nhưng tuổi tâm lý của em quá nhỏ, yêu đương quá sớm sẽ chỉ làm cho bản thân bị tổn thương thôi!”

Anh nói đến đây thì bỗng nhiên nhớ ra điều gì, lông mày nhíu lại và cảnh cáo cô: “Về sau, em cách xa Lục Li Dã kia một chút!”

Các cô bé nữ sinh đều không thể chống đỡ nổi với cậu con trai bất cần đời như anh ta.

Nếu Vũ Quỳnh thật sự qua lại với anh ta, về sau có thể sẽ phải ném mùi đau khổ mắt!

“Nói chung, anh không cho phép em nói chuyện yêu đương với cậu ta! Không được hỏi lại vì sao!”

“Em mới không thèm nói chuyện yêu đương với anh ta đâu!”

Vũ Quỳnh bĩu môi và mỉm cười thì thầm: “Em có người thích rồi!”

Cao Hường Dương tất nhiên biết người thích mà cô nói là ai.

Từ nhỏ đến lớn, mười tám năm qua cô vẫn chưa từng thay đổi.

Trừ anh ra thì còn có thể là ai được nữa chứ?

“Được rồi, giờ đã quá muộn rồi, em ngoan ngoãn về phòng của mình ngủ đi.”

Cao Hường Dương vỗ nhẹ vào đầu cô và giục.

Vũ Quỳnh móc chặt lấy cánh tay của anh, đầu gối lên trên vai anh và làm nũng: “Em không thể ngủ với anh sao?”

“Không được!”

Cao Hường Dương nói rồi quyết định ôm ngang đống kẹo cao su bên cạnh này rời khỏi giường và xách dép đi ra ngoài: “Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, giữa nam nữ có sự khác biệt, không thể ngủ trên một giường! Cho dù anh có là anh của em thì cũng không thể được!”

Vũ Quỳnh không vui mím môi, bàn tay nhỏ bé móc lấy cổ anh và phản đối: “Bình thường ba em vẫn ngủ với mẹ em mà!”

“Đó là vợ chồng! Vợ chồng thì tất nhiên có thể ngủ chung với nhau rồi.”

-----oOo-----

Chương 316: Dám đụng đến người phụ nữ của tôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Câu trả lời của Cao Hường Dương khiến tim Vũ Quỳnh bỗng bất giác đập dồn dập, hai má đỏ ửng, dải tai nóng lên.

Đôi mắt xinh đẹp tràn đầy sự kiêu diễm khiến người ta rung động...

“Vậy thì chúng ta có thể làm vợ chồng...”

Sự ngượng ngùng ẩn giấu trong đôi mắt của Vũ Quỳnh.

Giọng nói vừa dứt, hai má cô lập tức nóng bừng nhiều hơn.

Lời của Vũ Quỳnh khiến bước chân của Cao Hường Dương bỗng dừng lại.

Sau hồi lâu, anh gật đầu rồi nhìn cô bằng đôi mắt nặng nề: “Chủ đề này không thích hợp với chúng ta.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Quỳnh trắng nhợt.

Bỗng nhiên cô buông lỏng cổ anh ra, vung vẩy một lúc rồi chui ra khỏi ngực anh: “Anh với Vụ Tiên thì hợp với chủ đề này, đúng chứ?”

Cô không đợi anh đáp lại mà đã xoay người, vung đầu tự ý bước vào phòng ngủ của mình.

“Ầm” một tiếng, cô nặng nề đập cửa vào.

Vũ Quỳnh đeo túi xách bước vào trường. **Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN**
đọc nhé!

Đột nhiên bờ vai nhỏ nhắn bị cánh tay dài kéo lại: “Này! Quái vật nhỏ, anh cô cũng đủ tàn nhẫn nhỉ? Không ngờ anh ta lại hẹn ba tôi!!! Hôm đó về, cậu chủ là tôi ăn roi của ba tôi không ít đâu!!”

“Đáng đời anh!!”

Vũ Quỳnh trực tiếp bỏ đá xuống giếng, cô đập tay anh ta rồi lại đẩy anh ta ra: “Anh cách xa tôi một chút, tôi thân với anh lắm à?”

“Hôn cùng đã hôn rồi, cô còn muốn quyt nợ hả?”

Lục Li Dã lại mặt dày dính lấy cô, anh ôm đầu vai nhỏ nhắn của cô, dù thế nào cũng không chịu buông tay: “Đề bồi thường cho tôi, tối nay cô ăn cơm tôi với tôi nhé.”

Vũ Quỳnh cảm thấy nói chuyện cùng tên này quả thực là...

Có chương ngại khai thông!!

“Tại sao tôi phải bồi thường cho anh? Tôi cũng sẽ không ăn cơm cùng anh đâu!! Anh buông tôi ra! Buông ra...”

Trong mắt Vũ Quỳnh viết hai chữ đáng ghét, không hề che giấu chút nào.

Nhưng Lục Li Dã lại không hề bị đả kích, cậu kéo những lọn tóc dài của cô rồi trêu chọc: “Cô bé không biết phải trái!”

Vũ Quỳnh bơ anh ta, cô giẫy khỏi sự giam cầm của anh ta rồi chạy nhanh suốt đường đến tầng học của mình, nghiêm chỉnh coi Lục Li Dã sau lưng mình thành hồng thủy mãnh thú.

Vũ Quỳnh mới vừa vào phòng học, cô vẫn chưa kịp đặt túi xách vào trong bàn, Tần Lịch Lịch đã bảo: “Hai chúng ta nói chuyện đi.”

Vũ Quỳnh sững sờ một lúc, cô nhìn cô ta một lúc, trên mặt hờ hững.

“Vũ Quỳnh, chúng ta nói chuyện đi!”

Có lẽ là Tần Lịch Lịch sợ cô không chịu nên giọng điệu nhấn mạnh thêm.

Vũ Quỳnh buông túi xách xuống, cô đi theo cô ta ra ngoài phòng học.

Tần Lịch Lịch dẫn cô tới sân tập của trường, trong sân tập có sinh viên khoa thể dục đang tập thể dục buổi sáng, Tần Lịch Lịch lại dẫn cô tới một góc không có người.

“Vũ Quỳnh, coi như là tứ cầu xin cậu được không? Cậu đừng giành Li Dã với tớ!”

Sắc mặt của Tần Lịch Lịch hơi buồn rầu.

Vũ Quỳnh chau mày chặt, cô bực mình giải thích: “Tớ không giành anh ta với cậu, tớ không hề có chút hứng thú nào với anh ta, tớ có người mình thích rồi!!”

“Tớ biết! Nhưng anh ấy thích cậu, cậu đã hấp dẫn anh ấy!!”

Vũ Quỳnh vừa nghe lời này của Tần Lịch Lịch, trong lòng cô bỗng dưng hơi tức giận.

Sao cô ta không nói mình dụ dỗ người đàn ông của cô ta luôn nhỉ?!

Cô lạnh lùng nhìn lướt qua Tần Lịch Lịch ở đối diện: “VẬY cậu tìm tớ thì có ích gì? Cậu nên đi tìm anh ta chứ, bảo anh ta cách xa tớ ra!!”

Vũ Quỳnh nói xong thì xoay người định đi nhưng cổ tay lại bị Tần Lịch Lịch kéo lại

“Vũ Quỳnh!”

Vũ Quỳnh không kiên nhẫn.

Tần Lịch Lịch tiếp tục nói: “Li Dã chỉ bị loại thủ đoạn lạt mềm buộc chặt của cậu dụ dỗ mà thôi! Nếu bình thường cậu không đối xử cao ngạo với anh ấy như vậy, thuận theo anh ấy một chút thì anh ấy nhất định sẽ mất hứng thú với cậu ngay! Làm thế thì anh ấy sẽ không quân lầy cậu nữa đâu!!”

Khi Tần Lịch Lịch nói những lời này, tâm trạng cô ta còn tỏ ra hơi kích động.

Vũ Quỳnh cảm thấy quả thực ra đầu của con nhóc này bị lừa đá mất rồi, cô xoay người, phiền chán nhìn cô ta rồi cười khẩy: “Cậu muốn tớ làm thế nào? Bán rẻ tiếng cười cho anh ta xem à?”

Hay là anh ta muốn ôm tớ thì tớ để anh ta ôm một lúc, lúc muốn hôn tớ thì để anh ta hôn? Tối nay anh ta còn hẹn tớ ăn cơm đấy, nếu làm như cậu nói thì có phải tớ nên bỏ tự tôn mà đi ăn một bữa với anh ta không?

Tớ nói với cậu nhé, anh ta là vật báu trong lòng cậu, nhưng trong lòng tớ anh ta chẳng là gì cả!!”

“Vậy còn tớ thì sao? Thế trong lòng cậu, có phải ngay cả tư cách làm bạn cậu tớ cũng không có không?!!”

Tần Lịch Lịch phờ phạc, lớn tiếng hỏi cô.

“Quan hệ của hai chúng ta không tốt đến mức tớ phải thuận theo người đàn ông khác vì cậu.”

Vũ Quỳnh ăn ngay nói thật.

Trước giờ cô chính là người thẳng thắn, cô càng ghét giả tạo.

Càng huống hồ người bạn tốt thật lòng sẽ không cầu xin cô làm chuyện vừa ngu ngốc vừa buồn nôn như vậy!

Tần Lịch Lịch cười trâm thập: “Vũ Quỳnh, cậu mãi mãi ích kỷ như vậy...”

Cô ta như than thở một tiếng rồi sau đó lại hít một hơi, nhẹ giọng cầu khẩn: “Sau này xin cậu hãy cách xa anh ấy một chút, tớ... có thai rồi...”

Nói xong, cô ta không đợi Vũ Quỳnh đang ngạc nhiên hoàn hồn lại mà đã xoay người rời đi.

Vũ Quỳnh nhìn bóng lưng của cô ta, đột nhiên bỗng chốc trong lòng cô trở nên khó chịu đủ kiểu.

Nhưng dù như vậy, cô vẫn không thể thuận theo người đàn ông đó!

Đó là chuyện giữa bọn họ, không liên quan đến cô!

Về đến phòng học, Tần Lịch Lịch đã ngồi vào chỗ của mình, cô ta đang kiểm tra sách vở, định ôn tập.

Vũ Quỳnh đi tới chỗ mình, cô ngồi xuống cạnh Tần Lịch Lịch.

Cô suy nghĩ một lúc rồi vẫn mở miệng hỏi cô ta: “Cậu định làm thế

nào?”

Đây là lần đầu Vũ Quỳnh quan tâm đến chuyện của cô ta, ngược lại khiến Tần Lịch Lịch lộ vẻ hơi giật mình.

“Tớ không biết...”

Tần Lịch Lịch trả lời, trong giọng điệu lộ vẻ bất lực: “Tớ sẽ nói với anh ấy trước rồi lại tính tiếp.”

Vũ Quỳnh im lặng trong nửa phút, cách rất lâu cô mới nói: “Có gì cần tớ giúp thì cậu có thể tìm tớ, anh trai tớ là bác sĩ!”

Sắc mặt Tần Lịch Lịch hơi trắng nhợt, tâm trạng vô cùng xúc động: “Tớ chưa từng nghĩ phải bỏ đứa trẻ!”

“Đó là chuyện của hai người...”

Thái độ của Vũ Quỳnh lại lạnh nhạt.

Sau lần này, hai người cả ngày cũng không nói câu nào nữa.

...

Chiều đến, tan học...

Vũ Quỳnh vừa mới bước ra khỏi sân trường, bỗng nhiên cô đã bị một đám nữ sinh hóa trang như nữ lưu manh (1) chặn lại.

(1) (*) Nguyên tác là “tiểu thái muội” [小太妹]: là một từ của Đài Loan, vốn dùng để chỉ những cô gái khiêu vũ thoát y, sau này thì chỉ những cô nữ sinh lông bông (lưu manh, vô lại) hoặc là những cô nữ sinh chơi chung với bọn lưu manh vô lại.

Vũ Quỳnh ngẩng đầu, hờ hững nhìn bọn họ.

“Cô chính là Vũ Quỳnh?”

Nữ sinh cầm đầu một đầu tóc đỏ, trên tai còn đeo một hàng đinh kim loại đủ mọi màu sắc kỳ lạ.

Vũ Quỳnh lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, cô không để ý mà nghiêng người vòng qua bọn họ rồi đi.

“Này! Tính tình kiêu ngạo thật đấy! Cực kỳ kiêu ngạo đúng không?”

Cổ tay của Vũ Quỳnh chợt bị một bàn tay kéo lại.

Trên đầu cũng có một bàn tay công kích, đập vào sau ót cô, đẩy cô về phía trước rồi lảng mạt: “Cho mày giả vờ thanh cao! Đáng đánh!!”

Từ nhỏ Vũ Quỳnh đã là đứa bé được ngậm trong miệng mà cung chiều, từ bé đến lớn chỉ có cô bắt nạt người khác, từ trước đến giờ chưa từng bị người khác bắt nạt, đương nhiên tính tình rất cứng rắn.

Bàn tay nhỏ nhắn cung lên, trực tiếp quăng túi xách trên vai, “bang” một lúc rồi cô quất vào mặt nữ sinh đập đầu mình: “Cút!”

“Đệt!!”

Cô gái kia mắng một câu: “Cô ta còn dám ra tay trước! Mẹ nó, đánh cô ta đi!!”

Cô ta vừa dứt lời, đám nữ lưu manh bên cạnh đã xông về phía Vũ Quỳnh vây đánh.

Đám đá va chạm, không hề chịu thua.

Hai năm đám của Vũ Quỳnh có cứng rắn hơn nữa thì tất nhiên cũng không chống cự nổi sự quần công của đám nữ lưu manh này, thoáng chốc cô đã bị đánh ngã xuống đất, trên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp cũng hơi rỉ máu, nhưng ngoài việc không chịu thua, ra sức phản kích ra, cô không hề mở miệng kêu đau, càng không mở miệng xin bọn họ tha cho mình.

Lúc này, đúng lúc đám bạn xấu cùng lớp của Lục Li Dĩ đi cùng nhau, dọc đường ra khỏi sân trường vừa cười vừa nói.

Nghe thấy tiếng đánh nhau, mọi người đều không hện mà cùng nhìn qua bên Vũ Quỳnh.

“Con gái cũng đánh nhau tốt như vậy à?”

Lục Li Dã chế nhạo.

Cậu không chú ý đến Vũ Quỳnh bị vây trong đồng người.

“Con gái bắt đầu đánh nhau thì còn tàn nhẫn hơn con trai!”

Có người tổng kết.

Bỗng có người huýt sáo: “Này, Cậu Lục, cậu nhìn người bị đánh xem có giống bạn của bạn giường của cậu không? Người hôm đó đến lớp chúng ta tìm cậu ấy?”

“Bạn giường nào?”

Lục Li Dã nhếch miệng rồi hỏi xấu xa.

Cậu cụt hứng nhìn qua bên đó, lúc thấy khuôn mặt nhỏ nhắn bị thương của Vũ Quỳnh, cậu thô lỗ mắng to một câu: “Mẹ nó! Bọn họ cũng dám động vào người phụ nữ của cậu đây à!”

Cậu xoay người bước nhanh đến bên kia.

Cậu quăng cặp sách trên vai, “ầm”, hung ác đập vào đầu mấy cô gái đang vây đánh.

Sức lực tuyệt đối nặng hơn cú ném khi nãy của Vũ Quỳnh không chỉ mười lần, cộng thêm trong cặp còn có mấy quyển sách giáo khoa dày cộp bỗng chốc đập lên đầu mấy nữ lưu manh, khiến bọn họ đau đến nỗi gào khóc.

Cùng lúc đó, mặt Vũ Quỳnh bị tát “bốp” một cái.

Năm ngón tay đỏ chót lập tức hiện rõ trên má cô vô cùng rõ rệt, chướng mắt.

Người đánh cô chính là nữ lưu manh tóc đỏ cầm đầu lúc trước.

Lục Li Dã thấy vậy thì không nói hai lời đã siết chặt cổ áo của cô gái đó, “bốp”, một bạt tai trả lại không hề keo kiệt.

Dường như cái bạt tai đình tai nhưc óc này khiến tất cả nữ lưu manh bỗng chốc chân động tỉnh táo lại.

Ngay cả Vũ Quỳnh bị đánh ngã trên đất cũng hơi ngạc nhiên nhìn cậu.

Suy cho cùng đàn ông đánh phụ nữ...

Lục Li Dã lạnh lùng ném cặp sách về phía sau lưng mình, ánh mắt sắc như đao khoét trên người bọn họ, cậu lạnh giọng cảnh cáo: “Đừng tưởng rằng Lục Li Dã tôi thích theo đuổi phụ nữ nên không nỡ đánh phụ nữ!! Nếu đã dám động vào người của Lục Li Dã, tôi không quan tâm cô là mặt hàng gì, đánh như thường!! Đừng sợ, tiến lên trước một bước cho tôi!!”

Tất cả nữ lưu manh đều bỗng chốc ngậm miệng.

Lục Li Dã là người thế nào cơ chứ? Trước giờ khi đánh nhau đều liều mạng! Huống hồ, trong trường học càng được nhiều người ủng hộ, tùy tiện gọi cũng có hơn trăm anh em tấn công, ai dám động vào kẻ điên như vậy?

Lục Li Dã xoay người đi thăm Vũ Quỳnh nhếch nhác.

“Quái vật nhỏ, tính tình quá thẳng thắn, bị đánh rồi đúng không?”

Đôi diện với dáng vẻ thảm hại của Vũ Quỳnh, Lục Li Dã không chỉ thông cảm an ủi mà ngược lại còn trêu chọc, chế giễu cô.

Nhưng Vũ Quỳnh có lòng cảm ơn kiểu nói đùa như chế giễu của cậu, ít nhất nó sẽ không khiến trong lòng người luôn kiêu ngạo như cô cảm thấy bẽ mặt như vậy.

“Đi nào! Đi ăn cơm cùng tôi!”

Lục Li Dã kéo cô bước ra khỏi đám người.

Lần đầu tiên Vũ Quỳnh không tránh né động tác thân mật của cậu.

“Cậu Lục!”

Cô gái tóc đỏ cầm đầu chụp bả vai của Lục Li Dĩ: “Anh đừng quên bạn gái mình là Lịch Lịch!”

“Cút!!”

Lục Li Dĩ kéo Vũ Quỳnh rời đi, ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại.

Lục Li Dĩ không kéo Vũ Quỳnh đến nhà ăn mà ngược lại kéo cô về trường, đi thẳng đến phòng y tế.

Đúng lúc bác sĩ Tần trực ban ở phòng y tế chuẩn bị tan làm.

“Dì ơi, dì đừng vội tan làm, dì mau bôi thuốc giúp cô ấy đi.”

Lục Li Dĩ kéo Vũ Quỳnh bị thương toàn thân ngồi đối diện với bác sĩ Tần.

Đúng vậy, trùng hợp là dì của Lục Li Dĩ chính là bác sĩ Tần Sâm đang trực ở phòng y tế.

“Trời ơi, sao lại thế này? Sao một cô gái lại bị thương nhiều như vậy! Mau đi khám!”

Nhìn Tần Sâm khoảng bốn mươi tuổi, ngũ quan rất đẹp, dù năm tháng đã để lại dấu vết trên khuôn mặt bà nhưng bà vẫn thùy mị tao nhã, hơn nữa xem ra là kiểu hiền lành tướng từ tâm sinh, rất dễ gần.

-----oOo-----

Chương 317: Ăn cơm cũng có thể gặp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bà nâng khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn của Vũ Quỳnh lên, nghiêm túc xem kỹ một hồi rồi nhíu mày lờm Lục Li Dĩ: “Tên nhóc này, cháu bảo vệ bạn gái mình kiểu gì thế? Không ngờ lại bị đánh thành như vậy!!”

Tần Sâm một bộ ghét bỏ cháu trai mình vô dụng.

Vũ Quỳnh giải thích: “Bác sĩ Tần, cháu không phải bạn gái anh ta. Hơn nữa vừa nãy anh ta đã giúp cháu.

“Cháu đến quá muộn, đến lúc đó cô ấy đã thành như này rồi, ôi! Di đừng nói những lời thừa nữa, di hãy mau bôi thuốc cho cô ấy đi.”

Lục Li Dã thúc giục không biết lớn nhỏ.

Tần Sâm im lặng lắc đầu, bà ngồi xuống rồi bắt đầu cẩn thận bôi thuốc cho Vũ Quỳnh: “Cô gái, hơi đau đấy, cháu chịu đựng chút nhé.”

“Dạ, không sao ạ, cháu chịu được.”

“Di, di phải cẩn thận chút nhé!”

Lục Li Dã nói, gương mặt tuấn tú đẹp đẽ đến gần khuôn mặt nhỏ sưng đỏ của Vũ Quỳnh, khóe miệng giương lên rồi cười lưu manh: “Không được để cô ấy hủy dung, cậu đây thích ngắm khuôn mặt này của cô ấy!”

“...”

Tần Sâm ghét bỏ lườm cháu trai mình: “Ồ hay! Thằng quý này, cháu mặt dày thế này từ khi nào?”

Bà lại quay sang nhìn Vũ Quỳnh rồi chỉ Lục Li Dã: “Chẳng trách nó không theo đuổi được cháu, nếu là di thì di cũng không cần nó, nông cạn! Đúng không nào?”Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Vũ Quỳnh cảm thấy đánh giá của Tần Sâm rất chuẩn, thẳng thắn, cô bặm gặt đầu phụ họa: “Dạ! Nông cạn!”

Lục Li Dã cũng không giận việc mình bị Vũ Quỳnh và di mình phê bình, cậu lưu manh ngồi trên chiếc ghế gỗ gần Vũ Quỳnh, nhìn khóe miệng của cô rồi cười.

“Hey! Quái vật nhỏ, cô nói xem tại sao cậu đây nhìn cô bị đánh mà vẫn vui vậy nhỉ, à, vì sao đám nữ lưu manh kia muốn đánh cô?”

Lúc này Lục Li Dã mới nhớ đến vấn đề muốn hỏi.

Màu mắt của Vũ Quỳnh sáng lên, cô nhớ tới những lời hôm nay Tần Lịch Lịch nói với mình ở sân tập rồi lắc đầu: “Tôi không biết.”

“Ồ! Tôi hiểu rồi! Phụ nữ đều giỏi ghen ghét, lớn lên quá xinh đẹp dễ khiến người khác oán hận!”

Lục Li Dã tổng kết.

“...”

Vậy nên cậu đang khen cô xinh đẹp trá hình?

Không! Nói đúng ra thì đang trêu chọc cô trá hình!

Nửa tiếng sau, hai người ra khỏi phòng y tế.

“Đi ăn cơm thôi, tôi sắp đói chết rồi.”

Lục Li Dã kéo Vũ Quỳnh ra ngoài.

Vũ Quỳnh không chịu nhúc nhích: “Tôi không thể đi ăn cơm cùng anh, cũng sẽ không làm bạn gái anh.”

Cô nhìn anh ta rồi nói thẳng.

“A...”

Lục Li Dã giơ tay giả vờ muốn đánh Vũ Quỳnh.

Cuối cùng, một cái cốc đầu nhẹ rơi trên đầu Vũ Quỳnh: “Cô báo đáp ân nhân cứu mạng của mình thế này à? Không làm bạn gái thì ăn một bữa cơm được không? Qua cầu rút ván cũng không nhanh bằng cô đâu!”

“Tôi có người mình thích rồi.”

Cô nói thật: “Tôi cũng sẽ không thích người khác nữa đâu.”

“...”

Bạn từng gặp người phụ nữ ngay cả từ chối cũng trực tiếp, không biết uyển chuyển như vậy chưa?

“Nhưng vẫn cảm ơn anh!”

Vũ Quỳnh nói cảm ơn anh.

Việc nào ra việc đấy.

Lục Li Dã tiêu sái quăng cặp sách lên vai: “Nói cảm ơn không thể chỉ dùng miệng! Đi nào, cô mời tôi ăn cơm đi! Tôi muốn ăn món đắt nhất!”

Cậu nói rồi kéo bả vai Vũ Quỳnh qua, cô chưa kịp từ chối mà đã ra ngoài sân trường.

Nhưng không ngờ...

Lục Li Dã dẫn Vũ Quỳnh vào một nhà hàng Tây năm sao cực kỳ xa hoa.

Nhưng cô vừa mới vào đã nhìn thấy Cao Hường Dương ngồi ở phía đối diện không xa, hơn nữa còn có... Vụ Tiên ngồi bên cạnh anh!

Thành phố A nhỏ vậy đấy, nhỏ đến nỗi dù ngay cả ăn một bữa cơm cũng có thể gặp.

Mà Cao Hường Dương cũng đúng lúc vừa giương mắt đã nhìn thấy Vũ Quỳnh đi theo Lục Li Dã cùng bước vào.

Anh sẽ sờ.

Mày kiếm chau lại, ánh mắt sắc bén khoét trên người cô nên mới phát hiện lúc này, trên khuôn mặt luôn trắng nõn của cô sớm đã đầy vết thương.

Mặt mày anh trầm xuống, anh đứng dậy, cặp chân dài bước tới chỗ Vũ Quỳnh.

“Vết thương trên mặt em do đâu mà có?”

Giọng anh trầm thấp, mạnh mẽ mà giàu từ tính.

Bàn tay to lớn bá đạo nâng khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn của Vũ Quỳnh lên, chân mày anh chau lại: “Em đã đánh nhau với người khác?”

Anh hơi kinh ngạc nhìn Vũ Quỳnh.

Trong đôi mắt đen như mực ẩn giấu chút giận dữ.

“Không phải vậy.”

Vũ Quỳnh hờ hững trả lời một câu rồi hất tay anh ra.

Cô liếc qua Vu Tiên ở đối diện rồi bảo Lục Li Dã: “Chúng ta đổi nơi khác ăn đi!”

“Không được, cậu đây sắp đói đến mức hôn mê rồi!”

Lục Li Dã nói, anh ta nắm tay Vũ Quỳnh bước vào trong rồi ngồi xuống chiếc bàn cách Cao Hương Dương và Vu Tiên không xa.

Cao Hương Dương khó chịu nhìn họ, môi mỏng mím chặt.

Vũ Quỳnh hơi không vui: “Tôi không muốn ăn cơm ở đây.”

Cô nói rồi định đứng dậy nhưng lại bị Lục Li Dã ấn xuống: “Ngồi xuống! Không phải chỉ nhìn hai vợ chồng người ta thân mật ăn bữa cơm thôi sao? Có đến mức kích động như vậy không? Chẳng có tiền đồ gì cả!!”

Lục Li Dã độc miệng châm chọc cô.

Vũ Quỳnh cắn môi dưới, tuy không vui nhưng cô vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Người trong lòng cô nói chính là anh trai cô à?”

Lục Li Dã tiện tay cầm một miếng dưa hấu trong đĩa trái cây trên bàn rồi cho vào miệng, nhìn qua bên Cao Hường Dương vừa ngồi xuống bằng bộ dạng lưu manh, anh ta cười xấu xa, xoi mói: “Gu thâm mỹ cũng không tệ.”

Mắt anh ta lại liếc sang Vũ Quỳnh: “Người tôi nói là anh cô! Người phụ nữ của anh ta cũng không tệ...”

“...”

Vũ Quỳnh tức giận lườm Lục Li Dã.

Mắt nhìn thế nào vậy!

Vũ Quỳnh cũng cầm miếng dưa hấu rồi ăn, cô hỏi Lục Li Dã: “Đàn ông các anh đều thích kiểu như chị ta à?”

Lục Li Dã cười xấu xa: “Dù sao cũng là đồ ăn của cậu đây!”

Vũ Quỳnh tức giận liếc nhìn cậu: “Có phải đồ ăn anh thích quá rộng không?”

“Cậu đây dễ nuôi, khẩu vị không kén chọn, không kén ăn!”

“...”

Ha! Không hổ danh là đạo tặc hái hoa nổi tiếng ở đại học A!!

Mà bên này...

“Anh sao vậy? Từ sau khi Vũ Quỳnh xuất hiện, sắc mặt anh vẫn luôn khó coi!”

Vưu Tiên mềm giọng hỏi Cao Hường Dương.

Cao Hường Dương im lặng không đáp.

Vưu Tiên liếc qua bên Vũ Quỳnh, cô ta hơi mỉm cười: “Sao thế? Thấy em ấy yêu đương nên anh không vui?”

“Em ấy không yêu đương, hai người chỉ là bạn bình thường mà thôi!”

Cao Hường Dương lạnh giọng phủ nhận.

“Ồ, vậy à...”

Vưu Tiên trả lời một câu rồi lại hỏi: “Vậy thì anh càng không có lý do không vui nhỉ?”

“Em ấy yêu, sao anh lại không vui? Anh có lý do gì để không vui à?”

Cao Hường Dương không trả lời câu hỏi này của cô ta mà ngược lại bám chặt câu hỏi trước không buông.

Vưu Tiên chậm rãi cắt bít tết ở bên mình: “Vậy phải hỏi bản thân anh rồi!”

Cô ta đáp rồi đặt dao nĩa trong tay xuống, nghiêm túc nhìn Cao Hường Dương ở đối diện: “Hường Dương, Vũ Quỳnh đã lớn rồi, em ấy mười tám tuổi rồi! Anh có từng nghĩ phải buông tay để em ấy tự trưởng thành không?”

“Em có ý gì?”

Cao Hường Dương cau chặt mày.

“Còn không rõ ràng sao? Anh nhìn Vũ Quỳnh xem, trước đây anh có từng thấy em ấy đi lại thân thiết với bất kỳ nam sinh nào chưa? Từ trước đến giờ chưa từng đúng không?!”

Lời Vưu Tiên khiến gương mặt lạnh lùng Cao Hường Dương càng âm u hơn.

“Anh đừng vội tức giận! Điều này tuyệt đối không phải chuyện xấu với em ấy! Anh luôn bảo tuổi tâm lý của Vũ Quỳnh nhỏ, vẫn chưa hiểu đạo lý đối nhân xử thế, nhưng anh có từng nghĩ vì sao tuổi tâm lý của em ấy lại nhỏ như vậy không? Anh nhìn Hường Tình xem, Hường Tình chỉ hơn em ấy một tuổi mà thôi nhưng rõ ràng nó hiểu rất nhiều, bất kể là hiểu biết với xã hội, cuộc sống hay tình cảm! Vũ Quỳnh vẫn không trưởng thành chính vì những người cưng chiều em ấy! Ngày thường luôn coi em

ấy như đóa hoa trong phòng ấm, không muốn để em ấy tùy tiện thân thiết với người lạ, ngày thường ngay cả một người bạn em ấy cũng không có! Mọi người chỉ nhốt em ấy trong phòng ấm mọi người chế tạo cho em ấy, không để em ấy trải qua chút mưa gió nào bên ngoài, luôn cho rằng làm như vậy là bảo vệ em ấy. Nhưng anh có thể bảo vệ em ấy bao lâu? Cả đời à? Không thể! Tương lai thì sớm muộn em ấy cũng phải gả cho người khác! Càng hưởng hò Vũ Quỳnh căn bản không yếu ớt như mọi người nghĩ, anh nhìn xem, trên mặt em ấy vẫn đang có nhiều vết thương như vậy? Nhưng vừa rồi em ấy có kêu đau trước mặt anh không? Chẳng phải em ấy vẫn cười vui vẻ như thường với bạn mình đấy thôi.”

Cao Hường Dương nhìn Vũ Quỳnh ở không xa.

Đúng như lời Vu Tiên nói, cho dù khuôn mặt nhỏ nhắn kia đang bị thương nhưng cô vẫn tươi cười.

“Anh cho em ấy chút không gian đi! Để em ấy kết bạn nhiều cũng không phải không tốt!”

Cao Hường Dương im lặng.

Mắt anh trầm lắng, sóng ngầm trào dâng, không đoán được những gì anh nghĩ lúc này.

...

Thoáng chốc những món Vũ Quỳnh và Lục Li Dã gọi đã được bung lên.

Sau khi Lục Li Dã cắt xong bít tết bên mình, anh ta lịch thiệp đẩy tới trước mặt Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh ngạc nhiên nhìn cậu lấy đĩa bít tết cô còn chưa kịp cắt xong về.

“Nhìn cái gì? Cô bị cậu đây mê hoặc rồi à?”

Lục Li Dã bướng bỉnh nhướng mi.

Vũ Quỳnh cười lắc đầu, cô không khách sáo mà bắt đầu ăn.

Lục Li Dã cảm giác được rõ ràng có ánh mắt đầy thái độ thù địch bắn thẳng qua bên họ.

Anh ta nhếch khóe miệng bất cần đời rồi hỏi Vũ Quỳnh: “Anh cô không thích cô à?”

Dường như Vũ Quỳnh bị anh ta hỏi đến chỗ đau nên bàn tay xiên bút tét dừng lại.

Cô để dao nữa xuống, bỗng chốc trở nên mất ngon.

“Chắc chắc! Nhìn chút tiền đồ này xem!!”

Lục Li Dã xem thường cô, anh ta cắt một miếng bút tét từ trong đĩa của mình rồi đưa đến bên miệng cô: “Nào, há miệng ra.”

“Thôi khỏi!!”

Vũ Quỳnh không nể mặt.

“Này! Cô còn muốn anh cô thích cô không?”

“Anh có cách?”

Đôi mắt của Vũ Quỳnh lập tức phát sáng.

Lục Li Dã lắc đầu: “Cô hết thuốc chữa rồi...”

Đôi mắt xinh đẹp của Vũ Quỳnh u ám, miệng nhỏ lắm bả, cô hơi chán nản: “Tôi cũng không muốn thích anh ấy đâu...”

“Thế thì há miệng ra.”

Lục Li Dã ra lệnh cho cô.

Môi Vũ Quỳnh mím chặt.

“Há miệng nào!”

Lục Li Dã nói tiếp, anh ta nheo mắt nhìn Cao Hương Dương ở đối diện,

độ cong khóe miệng sâu hơn, anh ta thúc giục: “Mau lên, không thử thì sao cô biết anh cô có thích cô không?”

“?”

Vũ Quỳnh hoàn toàn mờ mịt.

Nhưng nghe câu này của anh ta, cô vẫn ngoan ngoãn há miệng nhỏ, ngậm miếng bít tết ở trước môi.

Cao Hướng Dương thấy trong nháy mắt khi Vũ Quỳnh hé đôi môi anh đào màu hồng phấn, ngậm miếng bít tết Lục Li Dã dứt, lòng anh lập tức có ngọn lửa buồn bực dâng lên não.

Thậm chí anh cảm thấy...

Động tác nhỏ của cô hấp dẫn như vậy, cảm thấy căn bản anh không muốn để cô bày ra trước mặt người đàn ông khác!!

“Anh cô đến rồi...”

Lục Li Dã bỗng nói.

Vũ Quỳnh ngạc nhiên, cô vừa nghiêng đầu đã thấy khuôn mặt bình tĩnh của Cao Hướng Dương bước đến chỗ cô từ chỗ gần đó.

Áo khoác âu phục vẫn khoác trên cánh tay anh, hiển nhiên là có ý muốn đi.

Quả nhiên, sau khi bước tới, anh không nói hai lời đã kéo bàn tay nhỏ của Vũ Quỳnh rồi trầm giọng bảo: “Chúng ta về nhà.”

Tất nhiên Vũ Quỳnh không từ chối, cô ngoan ngoãn đứng dậy đi theo anh.

Lục Li Dã chặc chặc lắc đầu nhưng không ngăn lại.

Chẳng trách con nhóc này không theo đuổi được người ta, thử đoạn lạt mềm buộc chặt đơn giản nhất cũng không biết!

Cao Hường Dương đi rồi nhưng Vu Tiên không ngăn cản.

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN thêm nhiều nội dung hấp dẫn!

-----oOo-----

Chương 318: Tôi tự giải quyết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bởi vì cô biết, cô có ngăn cản thế nào đi nữa cũng vô ích.

Vừa rồi cô nói một đoạn dài như vậy, hiển nhiên không hề có một chút tác dụng nào với Cao Hường Dương!

“Hi, người đẹp!”

Lục Li Dĩ giơ tay lên tiếng chào Vu Tiên.

Vu Tiên không đáp lại, chỉ đứng lên đi về phía anh ta, ngồi xuống đối diện Lục Li Dĩ.

“Cậu thích Vũ Quỳnh?”

Cô đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

Hai tay Lục Li Dĩ lười biếng gác trên ghế dựa, không nhìn được cười cười: “Chỉ cần là người đẹp, cậu đây đều thích!”

“Nhưng cậu cực kỳ hứng thú với cô ấy!”

Vu Tiên tự tin đưa ra kết luận.

Lục Li Dĩ bật cười, lại không phủ nhận lời cô nói.

“Tôi có thể giúp cậu cura đồ cô ấy! Nhưng điều kiện tiên quyết là cậu không được kể chuyện hôm nay với anh của cô ấy!”

“Đừng!”

Lục Li Dã giơ tay ngăn cô lại, gương mặt tà mị lại gần Vu Tiên, thỉnh thoảng khẽ hôn một cái lên gương mặt nàng, cười lưu manh: “Sao nào? Bây giờ cậu đây cảm thấy hình như hứng thú với cô hơn là với cô ấy...”

“Cậu...”

Vu Tiên không ngờ tới tên khốn này lại trêu đùa mình ngay trước mặt tất cả mọi người.

Gương mặt xinh đẹp lúc đỏ lúc trắng, tức giận mắng một câu: “Lưu manh!!”

Nhưng không thể không thừa nhận, mặc dù tên này đủ xấu xa, nhưng trên người lại có một loại... mị lực khiến phụ nữ không cách nào không chế được... Khó trách đều nói, đàn ông không xấu, đàn bà không thương!

Loại đàn ông xấu cực phẩm này quả thực nếu tâm lực không đủ, vậy các cô gái khác vẫn khó lòng kiềm chế được!

Lục Li Dã nhìn gương mặt tức giận của Vu Tiên, cười càng vui vẻ hơn.

Anh ta cầm lấy khăn giấy ướt trên bàn, thông dong lau đôi môi mỏng hấp dẫn của mình, cười nói: “Bà chị à, đừng tức giận! Vừa rồi chọc bà chị chơi thôi, khẩu vị cậu đây không nặng như vậy! Nhìn dáng người bà chị cũng gấp đôi tôi với Vũ Quỳnh thì phải? Lần sau đừng trát phấn dày như vậy, bà chị nhìn xem, mới chạm vào một chút mà miệng tôi ngáp đầy phấn luôn...”

Anh ta ném khăn giấy lên bàn, đứng lên, nhìn gương mặt xinh đẹp dần dần vụn vỡ của Vu Tiên, mặc dù trong lòng không đành lòng, nhưng hình như tâm lý vẫn rất sáng khoái, thoải mái khoát tay: “Bà chị ăn từ từ đi nhé, có cơ hội gặp lại, bái bai...”

Vừa nói, anh ta vừa cầm túi xách trên sofa, quăng lên vai một cách cực kỳ ngẫu nhiên, sải bước ra khỏi phòng ăn.

Nhóc quý Vũ coi như là bạn tri kỷ, nói mời anh ta tới ăn cơm, trước khi đi vẫn không quên thanh toán hóa đơn!

Đọc theo đường đi, Vũ Quỳnh và Cao Hướng Dương hai người đều im lặng, ai cũng không mở miệng nói chuyện.

Cao Hướng Dương tập trung lái xe.

Vũ Quỳnh liếc mắt về phía ngoài cửa sổ, gương mặt bầm dập không có bất cứ cảm xúc nào dao động, không biết giờ phút này trong lòng cô thật ra đang nghĩ gì.

Vừa vào cửa nhà, Cao Hướng Dương đã tiện tay ném chìa khóa và âu phục lên ghế sofa.

Anh buồn bực kéo cà vạt trên cổ áo, cởi ba nút áo sơ mi từ trên cổ xuống, thở một hơi dài, hai tay chống nạnh, lúc này mới xoay người nhìn Vũ Quỳnh cùng đi vào đang đứng phía sau.

Anh rảo bước tiến lên mấy bước.

Cảm giác được anh tới gần, Vũ Quỳnh theo bản năng cúi đầu xuống.

Nghĩ cũng biết, anh chắc chắn lại mắng mình chuyện gần gũi với Lục Li Dĩ,

Nhưng bỗng nhiên lại nghe thấy anh nói: “Vũ Tiểu Tam, chuyện ăn cơm, chúng ta tạm thời không nói, em nói rõ cho anh nghe chuyện em đánh nhau với bạn học trước! Tại sao em lại bị đánh thành như vậy?!”

Câu sau, Cao Hướng Dương nhất định đã quát lên.

Cái loại tức giận đó tích tụ trong ngực, làm sao cũng không đè ép xuống được.

Thật ra thì anh giận không phải vì chuyện cô đánh nhau với người khác, giận là... cô lại bị người ta đánh thành như vậy?!!

Công chúa nhỏ mà anh không ngừng thương yêu nâng trong lòng bàn tay, ngay cả anh cũng không nỡ làm tổn thương cô chút nào, thế rồi kết quả ra sao? Lại bị người ta đánh thành như vậy??

Cao Hướng Dương gào xong, lại nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên,

nhìn từng vết thương trên mặt cô, trong lòng xót không thôi.

“Đáng chết!!”

Anh tức giận mắng một câu.

Vũ Quỳnh chỉ cho rằng anh đang mắng mình, vừa nghĩ tới mình ở trong trường học vô cớ bị người vây đánh thành như vậy, về đến nhà không được an ủi chút nào còn bị mắng, trong lòng lại càng uất ức hơn.

Hốc mắt lập tức đỏ lên, gào lên với hắn: “Em không có đánh nhau!!”

“Vây tại sao lại thành như thế?”

Cao Hương Dương nhìn mặt cô sưng thành bánh bao, trong lòng cực kỳ tức giận.

Cũng may đã có người bôi thuốc cho cô.

“Em là bị đánh mà...”

Vũ Quỳnh trước giờ luôn tâm cao khí ngạo chợt nói ra một câu như vậy, khiến tim Cao Hương Dương nhói lên.

Mà Vũ Quỳnh lại không chịu thua, đôi mắt ầng nước: “Đám người đó vây quanh đánh em, em không đánh lại bọn họ nên bị đánh thành như vậy!”

“Shit!”

Cao Hương Dương mắng ra một câu cực kỳ không phù hợp với khí chất trầm ổn của anh.

Bây giờ anh thật hận không thể bắt tất cả đám người đánh cô lại, đáp trả từng người một!

Cao Hương Dương đưa tay, chạm vào cổ Vũ Quỳnh, đau lòng kéo cô vào lòng mình: “Còn đau lắm hả?”

Anh hỏi cô.

Hơn nữa còn là biết rồi còn hỏi.

Chưa nói tới da thịt trên người cô có đau hay không, tim hẫc cũng đã đau đến mức giống như bị một sợi dây xiết chặt vậy, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu không thông thuận.

“Đau...”

Mới vừa chạm tới nhiệt độ trên ngực Cao Hướg Dương, Vũ Quỳnh lại càng thêm tủi thân nức nở: “Đau chết luôn, nhưng em vẫn luôn chịu đựng, không dám khóc... Hu hu hu...”

Những lời này của Vũ Quỳnh giống như một con dao, từng nhát từng nhát đâm vào ngực anh.

Cánh tay to lớn đặt trên eo cô xiết chặt hơn chút nữa, một bàn tay khác đau lòng vuốt mái tóc xoắn mềm mại của cô: “Lát nữa anh sẽ thay thuốc cho em, rất nhanh sẽ đỡ hơn thôi.”

Trong đôi mắt sâu thẳm, ánh sáng lóe lên.

Lại có người dám bắt nạt người của anh!

“Đau... Đau quá đi...”

Bỗng nhiên, Vũ Quỳnh ở trong ngực anh kêu lên đau đớn.

Cao Hướg Dương sợ hết hồn, vội vàng buông lỏng cô ra: “Sao vậy? Trên người em cũng bị thương?”

Vũ Quỳnh lắc đầu, đau đến mức nước mắt ùa ra, nhưng cô cố gắng ngẩng đầu thật cao, vừa thút thít vừa kêu: “Nước mắt rơi xuống vết thương, thật là đau!!”

“...”

Cao Hướg Dương thật sự dờ khóc dờ cười.

“Đừng khóc...”

Anh thận trọng lau khô nước mắt trên mí mắt của Vũ Quỳnh, cuối cùng dứt khoát vươn tay cản lại, ôm lấy hông cô bế cô lên, đi về phía sofa.

Vũ Quỳnh dường như đã sớm quen được anh ôm như vậy, đôi chân dài vòng qua eo anh theo bản năng, gương mặt nhỏ nhắn vùi vào căn cổ ấm áp của anh, mắt đỏ lên, tủi thân lắm lắm: “Anh không thể dịu dàng với em một chút à?”

Cao Hường Dương bất đắc dĩ thở dài, vỗ sau gáy cô một cái: “Là em luôn chọc anh tức giận!”

Anh ôm cô ngồi xuống sofa, lau khô nước mắt trên mặt giúp cô, lại nhẹ nhàng thổi lên vết thương, muốn hóa giải đau đớn của cô/

Nhìn mặt mũi cô sưng lên đáng thương, ánh mắt hấn lại càng trầm xuống, lạnh lẽo: “Bây giờ nên nói cho anh biết thật ra là ai đã biến em thành như vậy được rồi chứ? Còn nữa, sao em lại ở cùng Lục Li Dã?”

Sau khi hỏi những lời này, thật ra thì trong lòng Cao Hường Dương vẫn hơi tức giận, nhất là nghĩ đến lúc ăn cơm, anh ta còn dứt cho cô ăn, mấu chốt là... cô còn ăn!!

Nhưng vừa nghĩ tới vừa rồi Vũ Quỳnh còn than phiền mình hung dữ quá, giọng không kiềm chế được lại dịu đi mấy phần, vỗ lên vòng eo mảnh khảnh của cô: “Không phải đã nói không tiếp xúc với tên đó nữa rồi sao? Hừm?”

“Hôm nay là anh ta giúp em...”

Vũ Quỳnh cúi đầu nhẹ giọng nói: “Lúc em bị đám người kia vây đánh, là anh ta đứng ra giúp em! Hơn nữa... Anh ta còn tát con nhỏ kia một cái! Một cái tát đó rất mạnh, chắc bây giờ cô ta cũng không khá hơn em chút nào.”

Nhắc tới, trong lòng Vũ Quỳnh vẫn rất cảm kích Lục Li Dã.

Cao Hường Dương dường như đã biết điều gì.

Tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân!

Nhưng hiển nhiên, tên anh hùng này đã giành được tín nhiệm cơ bản từ vị tiểu mỹ nhân trong lòng anh rồi.

Mặc dù anh không quá vui vẻ khi thấy kết quả như vậy, nhưng có thể ra tay giúp cô, trong lòng anh vẫn rất cảm tạ.

Cao Hường Dương cung chiêu nhéo cằm Vũ Quỳnh, nghiêm túc hỏi cô: “Vậy sao em lại chọc đến đám con gái kia? Bọn họ là ai, em biết không?”

“Em không quen.”

Vũ Quỳnh lắc đầu.

“Ngày mai anh sẽ chính thức kiện bọn họ.”

Người của Cao Hường Dương anh, tuyệt đối sẽ không để bị người ta bắt nạt dễ dàng như vậy được!

“Anh muốn kiện bọn họ?”

Vũ Quỳnh kinh ngạc.

“Đúng!”

Cao Hường Dương thu mắt nhìn cô, sắc mặt lạnh lẽo: “Nếu phụ huynh và thầy cô không dạy bảo được bọn họ, vậy hãy để chính phủ dạy cho bọn họ một khóa học đường đời!”

“Không, không được...”

Vũ Quỳnh chột lắc đầu: “Anh, anh đừng kiện bọn họ vội, chuyện này hay là để cho em tự xử lý đi!”

Bởi vì, Vũ Quỳnh nghĩ đến một người...

Tần Lịch Lịch!

“Tự em giải quyết?”

Cao Hường Dương hiển nhiên không yên tâm: “Có thể nói cho anh biết em định giải quyết như thế nào không?”

Vũ Quỳnh vừa nghịch nút áo trên cổ áo sơ mi của anh, vừa nói: “Tạm thời còn chưa nghĩ ra, có điều sau khi bị Lục Li Dã tát một cái kia, em muốn bọn họ sau này không dám làm gì em nữa.”

“Bây giờ hình như em rất thích tên đó?”

Cánh tay ôm eo cô của Cao Hường Dương tăng thêm chút lực.

“Ai?”

Vũ Quỳnh cài lại từng nút áo bị cởi ra lại cho anh.

Cho đến nút trên cùng.

Bàn tay nhỏ nhắn còn chạm phải đám râu mọc lún phún của anh, ngứa ngáy, quét qua mu bàn tay cô, hơi ngứa nhưng rất thoải mái.

Cô không nhịn được mà bật cười.

“Lục Li Dã.”

Cao Hường Dương trả lời cô.

Anh đưa tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé nghịch ngợm của cô: “Đừng cài chặt như vậy...”

“Vậy em cởi ra giúp anh.”

Vũ Quỳnh hất tay anh ra, lại bắt đầu tự mình cởi nút áo cho anh, chơi đến nghiệm.

Lúc này, Cao Hường Dương cảm thấy cô giống như một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Anh bật cười, bóp cằm cô: “Trả lời vấn đề của anh, bây giờ có phải em rất thích tên đó hay không?”

“Cũng không tệ lắm!”

Vũ Quỳnh hiền lành gật đầu.

Cao Hường Dương kéo cô vào trong ngực mình thêm chút nữa, lại bá đạo đè đầu cô xuống, để cô đối diện với ánh mắt thâm trầm của mình: “Cái gì gọi là không tệ lắm? Làm bạn trai cũng không tệ lắm? Hay là chỉ làm bạn không tệ?”

“Làm bạn cũng không tệ lắm!”

Vũ Quỳnh thành thật trả lời.

Cao Hường Dương rõ ràng như thổi phào nhẹ nhõm: “OK! Nếu chỉ là làm bạn, anh không có ý kiến! Em quen nhiều bạn cũng tốt cho em. Này, Vũ Tiểu Tam...”

Anh vừa nói, vừa túm ma trảo không yên phận kia của Vũ Quỳnh lại: “Đủ rồi! Cởi nữa, quần áo anh cũng bị em cởi hết.”

Đã cởi đến nút thứ năm rồi!

Áo sơ mi cũng phanh ngực luôn!

Vũ Quỳnh nghiêng đầu, cười híp mắt: “Dáng người anh thật tốt...”

Cô khen thật lòng.

Đôi mắt xinh đẹp dừng lại trên cơ thể khỏe mạnh hấp dẫn của anh, ánh mắt dâng lên rung động si mê, làm sao cũng không dời mắt đi được.

Bàn tay nhỏ bé càng không kiềm chế được vượt lên đường cơ của anh, dọc theo ngực anh... một đường xuống dưới, kẽ vuốt ve.

Cho đến...

Lúc ngón tay út chạm phải vùng bụng bằng phẳng cường tráng kia, đột nhiên cổ tay bị một bàn tay bắt lấy.

Đôi mắt sâu thẳm của anh hơi nóng lên.

-----oOo-----

Chương 319: Cuộc điện thoại của vũ Quỳnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Yết hầu gọi cảm khẽ chuyển động, giọng nói anh trở nên gấp gáp:
“Không được nghịch nữa.”

“Ồ...”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn thu tay lại.

Thân hình nhỏ nhắn cứ ngo ngoạy không yên trên người Cao Hương Dương, cô ngẩng đầu nháy mắt, vẻ mặt vô tội nhìn anh: “Trong túi anh nhét thứ gì vậy? Cứng thế, chọc vào tay em!”

Cô nói xong còn thật sự vờ như muốn cho tay vào sờ.

Bàn tay nhỏ vừa giơ qua thì đã bị Cao Hương Dương giữ chặt lại.

Khuôn mặt trước giờ luôn lạnh lùng của anh lúc này lại thêm mấy phần mắt tợn nhiên.

Mãi lâu sau, anh mới khàn giọng nói: “Em xuống đi đã, anh đi lấy thuốc cho em.”

Đáng chết thật!

Vậy mà anh lại...

Lại có phản ứng sinh lý với ...cơ thể Tiểu Tam!!!

“Em vừa bôi thuốc rồi.”

Vũ Quỳnh không chịu, lắc lắc đầu, cơ thể nhỏ bé lại không an phận tiếp

tục ngọc ngoạn trên người anh: “Bây giờ em không muốn thay...”

“Đừng có động đây.”

Vũ Quỳnh còn chưa nói hết, cái eo đang lắc qua lắc lại của cô bị Cao Hường Dương giữ chặt lại.

Anh thở gấp gấp, trên trán còn rịn một tầng mồ hôi mỏng: “Em ngoan ngoan xuống đi...”

“Anh sao thế?”

Vũ Quỳnh cảm thấy anh có gì đó không ổn, bàn tay nhỏ sờ lên trán anh: “Nóng quá! Anh sốt à?”

Không phải sốt, mà là đang muốn...

Muốn cô!

Cao Hường Dương dứt khoát ôm cô xuống khỏi người anh, rồi đi nhanh ra khỏi phòng bếp: “Anh đi xem dì Lý đã nấu bữa tối xong chưa, vừa rồi em còn chưa ăn gì, đợi lát nữa ăn thêm đi!”

Giọng nói của anh hơi khàn khàn.

Đi vào phòng bếp, anh rót một cốc nước lạnh, uống xong mới thấy đỡ hơn.

Dì Lý đứng bên cạnh nhìn với vẻ không hiểu: “Cậu chủ sao vậy? Uống ừng ực thế.”

“Tôi không sao, đồ ăn ngoài bây giờ ngấy quá.”

...

Sau khi thuyết phục một hồi, Vũ Quỳnh mới khiến Cao Hường Dương thật sự từ bỏ suy nghĩ sẽ tố cáo các cô em ăn chơi kia.

Nhưng anh nói là không được có lần sau.

Nếu còn có lần sau thì chắc chắn không nhân nhượng.

Còn Vũ Quỳnh tất nhiên cũng không phải là thánh mẫu Mary Sue.

Từ bỏ, không tố cáo bọn họ chẳng qua cũng là vì muốn chừa lại một lối đi cuối cùng cho cái mác ‘bạn thân’ như lời Tần Lịch Lịch nói.

Sáng sớm.

Vũ Quỳnh đeo balo đi vào phòng học.

Tần Lịch Lịch đã tới rồi.

Vũ Quỳnh mặt không cảm xúc đi đến chỗ cô ta, chẳng nói lời nào, giơ tay lên, tát cho cô ta một cái.

“Bốp!” Âm thanh lớn vang lên trong phòng học, cực kỳ chói tai.

Nhất thời, tất cả sinh viên trong phòng đều không hẹn mà cùng quay sang nhìn hai người.

“Vũ Quỳnh, cậu làm gì vậy!”

Tần Lịch Lịch đứng phất dậy, mắt đỏ bừng, căm hận trừng cô.

Nửa bên má bị đánh in hằn dấu năm ngón tay.

Vũ Quỳnh nhếch mép, lạnh nhạt nói: “Tôi chỉ lấy lại thể diện mà thôi!”

Vứt balo lên bàn, cô ngồi xuống: “Tần Lịch Lịch, sau này đừng có nhắc với tôi hai chữ ‘bạn thân’, nghe buồn nôn lắm!”

Tần Lịch Lịch sắc mặt tái nhợt, môi mím chặt, không nói gì.

Quả nhiên chuyện cô tìm người đánh Vũ Quỳnh đêm qua đã bị lộ rồi.

Thấy tất cả sinh viên trong phòng vẫn đang nhìn bọn họ, Tần Lịch Lịch tức giận quát lên: “Nhìn cái gì mà nhìn? Có cái gì đáng nhìn hả!”

Hết xong, cô ta bực bội ngồi phịch

xuống.

Vũ Quỳnh làm như chẳng có việc gì xảy ra, lại lấy sách ra tập trung học.

Rất lâu sau, Tần Lịch Lịch chỉ ngồi ở bàn, không nhúc nhích, cũng không nói câu nào.

Lúc Vũ Quỳnh cho rằng cô ta sẽ không để ý đến cô nữa thì đột nhiên Tần Lịch Lịch lại nói: “Nghe nói tối qua Lục Li Dã giúp cậu đuổi mấy cô đó đi à?”

Vũ Quỳnh không nói gì, coi như không nghe thấy.

“Hừm! Mới sáng sớm nay, Lục Li Dã đã đòi chia tay với tớ! Là cậu nói với anh ấy tớ tìm người đánh cậu đúng không?”

Vũ Quỳnh nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn cô ta: “Tần Lịch Lịch, cô có cần đi chữa bệnh hoang tưởng trước không?”

“Anh ấy bảo tớ bỏ đứa bé đi...”

Đột nhiên Tần Lịch Lịch nói.

Giọng nói còn hơi ghen ngào.

Vũ Quỳnh mím môi, cau mày, không đáp lời cô ta mà chỉ chăm chú đọc sách.

“Nhưng tớ không dám...”

Cô ta xoa phần bụng bằng phẳng.

Giọng nói ghen ngào, còn hơi run run, bộ dạng vô cùng bất lực.

“Tớ cũng không muốn.”

Vũ Quỳnh buồn bực gập sách lại: “Đó là chuyện của cô, không liên quan đến tôi, cô không cần nói với tôi, tôi không có hứng thú biết!”

Nói xong, cô đứng dậy ra khỏi lớp.

Mắt không thấy thì tim không đau.

Lúc Vũ Quỳnh về nhà thì vừa hay Cao Hường Dương cũng chuẩn bị ra khỏi nhà.

“Anh đi có việc ạ?”

Vũ Quỳnh hơi hụt hẫng: “Anh không ăn cơm với em à?”

“Ừm! Dì Lý ăn với em!”

Anh nói xong thì đi ra ngoài, trước khi ra ngoài, anh dặn dò Vũ Quỳnh một câu: “Tối nay anh không về nhà! Đừng đợi anh, em làm bài tập xong thì ngủ sớm đi nhé.”

“Anh tặng ca suốt đêm à?”

Vũ Quỳnh vội vàng đuổi theo anh ra đến cửa.

Cao Hường Dương dừng bước, quay người lại nhìn cô, hơi ngập ngừng, cuối cùng vẫn nói thật: “Tối nay anh qua chỗ Vưu Tiên.”

Vũ Quỳnh lòng chùng xuống: “Đề làm gì?”

“Trẻ con đừng có hỏi nhiều!”

Cao Hường Dương nói xong thì xoay người đi vào thang máy.

Vũ Quỳnh vội vàng mang dép lê, đuổi theo mấy bước, nhìn bóng lưng cao lớn của anh. Cô muốn nói gì đó nhưng mấp máy môi, rồi phát hiện, bản thân chẳng nói được gì.

Bữa tối, cuối cùng Vũ Quỳnh cũng không ăn.

Cho dù dì Lý cho khuyên thế nào cô cũng không chịu ăn lấy một miếng.

Vũ Quỳnh nhốt mình trong phòng không ra ngoài.

Nằm trên giường, mắt mở lớn, nhìn trần nhà trắng xóa, trong đầu cứ vang lên câu nói của Cao Hường Dương trước khi đi: “Đêm nay anh qua chỗ Vu Tiên.”

Vì sao anh phải qua đêm chỗ cô ta?

Buổi tối hai người ngủ thế nào? Mỗi người một phòng? Hay là... hai người cùng ngủ trên một chiếc giường?

Giống như lúc nhỏ cô trèo lên người anh hả?

Càng nghĩ, trái tim Vũ Quỳnh càng giống như bị ngàn con kiến cắn, đau đến mức cô hít thở không thông.

Cô ngồi bật dậy, cầm điện thoại lên, định gọi vào số điện thoại quen thuộc kia.

Nhưng, ấn vào số gọi nhanh xong rồi lại vội xóa đi.

Nhưng mà, lại tiếp tục, lại bấm...

Cuối cùng, cô vẫn gọi...

“Tút... tut... tut”

Âm thanh máy móc vang lên khiến Vũ Quỳnh nghe xong càng cảm thấy hít thở khó khăn.

“Alo”

Có người bắt máy rồi!

Bên đó vang lên giọng nói khiến cô xoắn chặt chần trong tay.

Giọng nói đó, không phải là Cao Hường Dương, mà là Vu Tiên!

Vũ Quỳnh thở hắt hắt, không lên tiếng.

“Là Tiểu Quỳnh à! Hường Dương đang tắm! Đợi lát nữa anh ấy tắm xong, chị bảo anh ấy gọi lại cho...”

“Tút tut tut...”

Lời Vưu Tiên còn chưa nói hết thì Vũ Quỳnh đầu dây bên kia đã cúp máy rồi.

Vũ Quỳnh ghét nhất cảm giác đó! Vô cùng vô cùng ghét!

Cô không thích người phụ nữ khác biết anh đang làm gì... từ lúc cô chuyển đến đây ở anh chưa từng qua đêm ở ngoài!

Hôm nay là lần đầu tiên!

Cảm giác này...

Khó chịu quá...

Ngực giống như máy bơm hơi, điên cuồng hút cạn không khí trong ngực cô ra ngoài, làm cô không thể hô hấp.

Điện thoại vừa ngắt thì Cao Hướng Dương tắm xong, bước từ trong nhà tắm ra.

“Anh có điện thoại à?”

Anh tùy ý lấy một chiếc khăn bông để lau tóc ướt, vừa lau vừa hỏi Vưu Tiên.

“Vâng.”

Vưu Tiên gật đầu: “Là Tiểu Quỳnh gọi đến.”

Cao Hướng Dương ánh mắt lóe lên: “Con bé nói gì?”

“Không nói gì cả, chỉ hỏi em anh có ở đó không, em nói anh đang tắm, đợi lát nữa anh gọi lại cho em ấy, em ấy nói không cần, em ấy đi ngủ, không cần gọi điện làm phiền.”

Cao Hướng Dương chau mày, không hỏi thêm nữa: “Vậy em ngủ đi!”

“Anh không ngủ à?”

Vưu Tiên bước lên phía trước, vòng tay ôm cổ anh, tùy ý ghé sát cơ thể mềm lại của mình vào cơ thể rắn chắc của anh. Hai cơ thể dán sát vào nhau, nhiệt độ nóng như có như không quanh quần nơi mũi anh: “Anh ngủ cùng em được không?”

Nhìn Vưu Tiên trước mặt, đột nhiên có một giây anh nghĩ tới Vũ Quỳnh... cô ấy cũng giống Vưu Tiên, vòng tay lên cổ anh, mềm mại nói anh ngủ cùng cô ấy...”Hương Dương?”

Thấy anh thất thần, Vưu Tiên nghi hoặc gọi một tiếng, hờn dỗi cười nói: “Nghĩ gì thế, người ta đang nói câu đó mà anh cũng thất thần được...”

Cao Hương Dương hồi thần lại, cong môi lên, kéo cánh tay của cô xuống: “Em ngủ trước đi...”

“Anh không ngủ cùng em à?”

Đáy mắt Vưu Tiên không che giấu được sự thất vọng.

“Reng reng reng”

Đột nhiên lúc này, điện thoại ở tủ đầu giường lại đổ chuông.

“Đợi chút, anh đi nghe điện thoại.”

Cao Hương Dương kéo Vưu Tiên ra, cầm điện thoại ở đầu giường lên, nhìn tên người gọi đến.

Là điện thoại Vũ Quỳnh gọi.

Anh ngập ngừng vài giây rồi ấn nút nghe.

“Alo!”

Giọng nói trầm thấp, giống như tiếng đàn huyền cầm, từ đầu dây bên kia truyền tới khẽ chạm vào tim Vũ Quỳnh.

Tim hơi run rẩy...

“Anh về với em được không?”

Cô hỏi anh với giọng cầu xin qua điện thoại.

Giọng nói nhỏ bé làm người nghe tim như thắt lại.

“Chẳng phải em đã ngủ rồi sao?”

Cao Hường Dương bỏ qua câu hỏi của cô mà hỏi ngược lại cô.

“Anh về đi...”

Vũ Quỳnh vẫn vô cùng kiên trì.

Cao Hường Dương bắt đắ dĩ thờ dài: “Em ngủ đi, đêm nay anh không về đâu! Ngủ ngon.”

Nói xong, không đợi Vũ Quỳnh ở đầu dây bên kia trả lời, anh cúp máy trước.

Điều này làm Vu Tiên thấy hơi bất ngờ.

Tuy bất ngờ nhưng cô ta lại vô cùng vui vẻ khi thấy cảnh đó.

Điều đó chứng tỏ...trong lòng người đàn ông trước mặt này, cô càng ngày càng có vị trí quan trọng!

Ít ra thì quan trọng hơn cô gái trong điện thoại kia.

“Hường Dương...”

“Em ngủ đi, anh ra ngoài hút thuốc.”

Cao Hường Dương nói xong, không để ý đến Vu Tiên, đi ra khỏi phòng ngủ cô ta, ra chỗ ban công ngoài trời.

Thật ra, trước giờ sau khi tắm xong anh đều không hút thuốc, nhưng hôm nay, tâm trạng anh buồn bực khó hiểu.

Khói thuốc lượn lờ từ ngón tay anh bay lên, làn khói mỏng làm đôi mắt thâm trầm của anh cũng mông lung.

Anh cúi đầu, hít một hơi thuốc, rồi nhả một làn khói ra, hơi trầm ngâm.

Đây là lần đầu tiên anh bỏ cô ấy ở nhà một mình.

Đêm qua đột nhiên anh lại có phản ứng sinh lý với cô ấy, khiến anh đột nhiên nhớ lại đêm ba năm về trước... ánh mắt anh trầm xuống, hít thở trở nên dồn dập, thuốc trong tay càng rít nhanh hơn.

Đột nhiên, một cánh tay từ sau lưng ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh.

Là Vưu Tiên.

“Hương Dương...”

Giọng nói mềm mại của Vưu Tiên: “Đêm nay anh đừng từ chối em, được không?”

Động tác hút thuốc của Cao Hương Dương cứng lại.

“Tiên Tiên.”

Giọng nói anh trầm khàn, mê ly.

Anh tiện tay dập thuốc vào gạt tàn bên cạnh.

Anh quay người, ôm eo cô, ánh mắt nóng bỏng: “Chúng ta kết hôn đi!”

“Thật sao?”

Vưu Tiên mừng rỡ.

Cao Hương Dương nâng khuôn mặt cô lên, hạ thấp người xuống cúi đầu hôn lên đôi môi cô.

-----oOo-----

Chương 320: Bây giờ cô có quyền nhất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Quỳnh nhốt mình trong phòng, không mở lò sưởi.

Cô không do dự bước vào phòng tắm, mở vòi nước lạnh, đứng dưới vòi hoa sen, để nước lạnh tùy ý chảy ướt người cô.

Không lạnh sao?

Lạnh muốn chết thì có!

Cô lạnh đến mức toàn thân run rẩy, răng va lập cập, lạnh tới mức nước mắt nước mũi tèm lem... mãi đến khi cảm thấy toàn thân lạnh buốt đến không còn hơi ấm, đầu cũng choáng váng như có thể ngã bất cứ lúc nào, cô mới tắt vòi hoa sen, đi ra khỏi phòng tắm.

Mà lúc này.

Cao Hường Dương tùy tiện hôn người phụ nữ bên dưới, nhưng đáng ghét là, trong đầu anh chỉ toàn là hình bóng lúc mười lăm tuổi của...

Bỗng nhiên, anh dừng động tác hoan ái lại.

Cũng không hôn nữa.

Tay, từ từ rút ra khỏi váy của Vu Tiên.

Đôi mắt đen sâu thẳm của anh tràn ngập sự chán nản.

Cô đơn tựa vào vách tường, lấy một điều thuốc ra rồi châm hút.

Tâm trạng Vu Tiên buồn bã, cô ngồi dậy, hỏi anh: “Vì sao...”

Cao Hường Dương nhả khói thuốc, nói: “Em ngủ đi.”

Vành mắt Vu Tiên đỏ hồng...

Cô không hiểu, không hiểu trong lòng Cao Hường Dương rốt cuộc giấu

điểm điều gì, vì sao...trước giờ anh chưa từng động vào cô!

Đột nhiên, điện thoại rơi dưới đất của anh đổ chuông.

Lại là điện thoại Vũ Quỳnh gọi đến!

Vưu Tiên liếc mắt đã nhìn thấy cái tên gai mắt quen thuộc!

Cao Hường Dương cầm điện thoại lên, nghĩ cũng không nghĩ, bấm luôn nút tắt, rồi vút sang một bên.

Mũi anh phả ra một làn khói đậm, mày kiếm nhíu chặt, tâm trạng buồn bực giấu trong đáy mắt có thể nhìn thấy rõ ràng.

Điện thoại lại reo lên lần nữa.

Anh cứ kệ cho điện thoại kêu, lười đi tắt.

Bởi vì, ngoài cách ngu ngốc đó để có thể gọi anh về thì cô cũng chẳng nghĩ ra được cách thứ hai.

Cô là bệnh nhân, anh là bác sỹ!

Đối với một bác sỹ có y đức mà nói, anh sẽ không bỏ mặc cô không lo được nhỉ?

Nhưng mà, cô nghĩ sai rồi...

Cô thậm chí còn không có cơ hội nói với anh rằng cô bị bệnh.

Bởi vì, căn bản anh không nghe điện thoại của cô.

Là vì trách cô làm phiền anh và Vưu Tiên nói chuyện yêu đương sao?
Cho nên mới dứt khoát không đếm xỉa đến cô?

Cao Hường Dương trước giờ chưa từng không nghe điện thoại của cô, đây là... lần đầu tiên!

Cho nên, nếu là một người có lòng tự trọng thì sẽ không gọi đến lần thứ ba đâu nhỉ?

Nhưng, Vũ Quỳnh còn có lòng tự trọng sao?

Đến phương pháp tệ như vậy cô còn nghĩ ra thì trước mặt người đàn ông kia, cô thật sự còn thứ gọi là lòng tự trọng sao?

Vũ Quỳnh quấn chặt khăn tắm mỏng, ngồi ở bên cửa sổ, nhìn cảnh đêm mờ mịt bên ngoài cửa sổ, đầu óc càng lúc càng mê man, bên tai vẫn không ngừng vang lên âm thanh máy móc của điện thoại.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi ...”

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi ...”

“Xin lỗi...”

Từng tiếng từng tiếng gõ vào màng tai Vũ Quỳnh, làm đầu cô đau vô cùng... mãi đến lúc cô ngất hẳn đi, không còn bất cứ cảm giác nào nữa...

Lúc rạng sáng.

Điện thoại của Cao Hương Dương đột nhiên vang lên trong đêm.

Điện thoại không phải là Vũ Quỳnh gọi đến, mà là dì Lý?

Cao Hương Dương giật mình trong lòng, không dám chậm trễ nữa, vội vàng bấm nghe.

“Dì Lý!”

Anh vén chăn xuống giường, eo bị một cánh tay ôm lấy, anh không nhúc nhích nữa.

“Cậu chủ, xảy ra chuyện rồi! Đột nhiên cô Vũ Quỳnh ngất đi, toàn thân lạnh như băng, cậu mau về xem sao!”

Trong điện thoại, giọng dì Lý như sắp khóc đến nơi.

Bàn tay nắm chặt điện thoại Cao Hường Dương cứng lại.

“Dì Lý, dì đừng cuống! Cháu về ngay đây!”

Nói xong, Cao Hường Dương cúp máy, vén chăn ra, đứng dậy.

“Hường Dương!”

Vưu Tiên cũng dậy theo anh, cánh tay ôm chặt lấy eo anh: “Anh nói là đêm nay anh sẽ ở với em mà, anh không được đi đâu hết”

“Bỏ ra...”

Giọng nói Cao Hường Dương lạnh như băng, không có chút độ ấm nào.

Anh giơ tay ra với lấy áo khoác trên móc.

Vưu Tiên không bỏ ra: “Em không cho anh đi... Hường Dương, vì sao mỗi lần nhắc đến Vũ Quỳnh, anh đều mất khống chế như vậy? Chỉ cần nghe cô ấy xảy ra chuyện thì anh không thể nào bình tĩnh lại được! Cô ấy vừa gọi điện thoại đâu có sao, anh không sợ là cô ấy lừa anh về à? Căn bản cô ấy chỉ muốn độc chiếm anh, sợ anh bị em cướp đi, anh có biết không!”

“Anh xin lỗi!”

Cao Hường Dương gỡ cánh tay ôm chặt của cô ta ra.

“Em mới là bạn gái của anh!”

“Vưu Tiên, cô ấy là em gái anh! Anh không thể bỏ mặc không quan tâm cô ấy được!”

Anh nghĩ rằng anh có thể!

Nhưng, chỉ là một đêm không về thôi mà anh cảm thấy một đêm này dài như một thế kỷ.

Cũng biết rõ, có lẽ giống như Vu Tiên nói, Vũ Quỳnh chẳng qua là muốn lừa anh về thôi, nhưng, cho dù có thể đoán được nhưng anh cũng không dám đánh cược!

Nếu cô thật sự bị bệnh thì làm thế nào?

Anh tự thấy bản thân không có cách nào bỏ mặc cô, không quan tâm được!

Cao Hường Dương rời khỏi nhà của Vu Tiên mà không ngoảnh lại lấy một lần.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, Vu Tiên đột nhiên cảm thấy, anh càng ngày càng cách xa cô ta... em gái? Vũ Quỳnh thì là em gái gì chứ?

Mà Cao Hường Dương thực sự coi Vũ Quỳnh là em gái, chỉ vậy thôi sao?

...

Cao Hường Dương lúc nhìn thấy Vũ Quỳnh hôn mê, thật sự là bị dọa khiếp.

Sắc mặt trắng nhợt không có tí sắc hồng nào.

Lòng bàn tay lạnh ngắt, như không còn độ ấm.

Anh vén góc chăn cô lên muốn xem độ ấm cơ thể thì phát hiện, cô đang không mặc đồ.

Cơ thể lạnh như một tảng băng vậy!

Còn tóc cô thì ướt sũng đê xoa trên gối, làm ướt cả ga giường.

Đáng chết!

“Dì Lý, sao lại thế này?”

Cao Hường Dương phi nhanh vào nhà tắm lấy một cái áo tắm khô, chẳng quan tâm đến vấn đề nam nữ, bỏ chăn ướt ra, bọc cơ thể lạnh của Vũ

Quỳnh lại.

Ôm cô lên, đi về phòng ngủ của anh.

Dì Lý cũng vội vàng đi theo sau: “Tôi không biết, buổi tối cô ấy không ăn gì, lúc tối muộn tôi nghĩ chắc là cô ấy cũng đói nên làm một ít đồ điểm tâm đem cho cô ấy ăn, kết quả tôi vừa vào thì thấy cô ấy ngất ở chỗ gần cửa sổ, dọa tôi sợ hết hồn! Cậu chủ, cô ấy không sao chứ?”

Cao Hường Dương nghĩ đến một loạt cuộc gọi bị anh từ chối nghe trong điện thoại, trong lòng dâng lên cảm giác áy náy.

“Dì Lý, đi vào bếp nấu bát canh gừng đem lên đây!”

“Được!”

Dì Lý vội vàng xuống bếp.

Cao Hường Dương ôm Vũ Quỳnh về phòng, đặt cô lên chiếc giường lớn, nằm ngay ngắn.

Rồi anh lại lấy chăn bọc kín lại cơ thể nhỏ nhắn của cô, bật hệ thống sưởi lên mức cao nhất, rồi vội vàng đi lấy thuốc hạ sốt cho Vũ Quỳnh uống.

Lấy máy sấy tóc từ nhà tắm ra, ngồi vào trong chăn, để Vũ Quỳnh dựa vào lòng mình, cuộn chặt lấy cô, anh sấy khô mái tóc dài ướt sũng cho cô.

Có thể do đã được uống thuốc hoặc có lẽ là vì âm thanh máy sấy tóc chói tai quá, Vũ Quỳnh đang mê man bỗng mơ mơ màng màng tỉnh dậy.

Hơi ẩm phả vào mặt cô, bên cạnh là mùi hương đặc biệt mà cô quen thuộc, bao chặt lấy cô... khiến cô bỗng cảm giác như đang mơ vậy.

Rõ ràng là không có cảm giác chân thực!

“Vũ Quỳnh...”

Cao Hường Dương tắt máy sấy tóc trong tay đi, cúi đầu, yêu thương nhìn Vũ Quỳnh đang nằm trong lòng chậm rãi mở mắt ra.

Sắc mặt cô vẫn vô cùng xanh xao, bơ phờ, không có sức sống.

Cánh tay theo bản năng ôm cô chặt hơn.

Cô không mặc quần áo, bàn tay chạm vào da thịt trơn láng của cô, khiến toàn thân anh khô nóng.

“Em thấy đỡ hơn chưa?”

Anh cúi đầu, hỏi cô.

Đáy mắt thâm trầm có tia lo lắng.

Hiển nhiên, cô đột nhiên bị bệnh, đã dọa anh rồi.

Cao Hường Dương yêu thương vuốt ve mái tóc đã khô một nửa của cô, bắt đắ dĩ thờ dài: “Nói với em bao nhiêu lần rồi, gội đầu xong là phải sấy khô ngay, nếu không sẽ dễ bị bệnh tiền đình đây...”

Rõ ràng là giọng trách cứ nhưng có thể nghe rõ ràng sự cưng chiều và yêu thương trong đó.

Vũ Quỳnh vẫn không nói gì.

Vành mắt đỏ hồng, khóe mắt ươn ướt, cổ họng như mắc nghẹn.

Cô khó khăn xoay người, để cả người nằm trọn trong lòng anh, ôm chặt eo rắn chắc của anh, nghẹn ngào mềm giọng hỏi anh: “Sao anh không nghe điện thoại của em...”

Trong giọng nói chứa đầy sự tủi thân.

Cao Hường Dương nghe mà thấy đau lòng.

Bàn tay lớn nắm lấy bàn tay nhỏ lạnh ngắt của cô, đặt vào lòng bàn tay anh, khàn giọng nói: “Anh xin lỗi...”

Vũ Quỳnh cắn chặt môi dưới, nước mắt trong như pha lê lăn dài trên má... từng giọt nước mắt rơi thấm ướt ngực Cao Hường Dương, làm ướt

áo sơ mi của anh, thấm vào da thịt... làm anh có cảm giác đau!

Sự đau đớn đó chậm rãi lan vào tim anh!

Khiến anh, hít thở cũng thấy đau.

“Đừng khóc nữa...”

Anh khàn giọng vỗ về cô, xoa lưng cho cô: “Vì sao gần đây càng ngày càng thích khóc thế hả?”

Vũ Quỳnh nằm trong lòng anh, nước mắt giàn dụa, nhưng vẫn không khóc thành tiếng.

Cao Hường Dương đau lòng, cũng không dám nói gì nữa, sợ anh lại nói gì đó làm cô khóc to hơn.

Rất lâu...

Vũ Quỳnh vẫn cứ nằm như thế.

Khoảng cách giữa hai người chỉ cách nhau một cái áo sơ mi mỏng.

Cô dán chặt lên lồng ngực rắn chắc của anh, anh có thể cảm nhận rõ ràng!

Ánh mắt sâu thẳm, cánh tay ôm cô dần dần như phải bồng, hơn nữa còn hơi cứng lại vì sự mất tự nhiên của anh.

Anh vỗ nhẹ lên eo cô, dỗ cô: “Em mặc quần áo vào đã, lát nữa rồi ngủ, được không?”

Vũ Quỳnh vẫn cứ nằm im trong lòng anh, không chịu động đậy.

“Tiểu Tam?”

Cao Hường Dương thử gọi cô.

“Mệt...”

Ý của cô là, cô không muốn cử động.

Cao Hường Dương có cảm giác anh không khuyên cô được.

Cô là bệnh nhân, không nghi ngờ gì nữa, cô có quyền nhất.

-----oOo-----

Chương 321: An tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô không chịu động đây, anh cũng không dám động đây, chỉ sợ không cẩn thận lại đụng vào chỗ không nên đụng.

Tay cẩn thận đưa ra, với lấy cặp nhiệt kế đã chuẩn bị sẵn ở đầu giường, vẩy nhẹ, rồi vỗ vỗ lòng bàn tay vào eo cô: “Nào, em kẹp nhiệt kế vào nách đi...”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn giơ cánh tay lên, Cao Hường Dương đặt cặp nhiệt kế vào.

Vũ Quỳnh lại mệt mỏi vùi vào lòng anh.

“Thoải mái hơn không?”

Cao Hường Dương ghé sát tai cô, lo lắng hỏi cô.

“Vâng...”

Giọng nói của cô nhỏ như muỗi kêu, yếu ớt.

“Sao lại đột nhiên bị bệnh vậy? Lúc anh đi em vẫn khỏe mà?”

Chuyện này, Cao Hường Dương không thể hiểu được.

Chỉ mới có mấy tiếng ngủ mà cô đã bệnh nghiêm trọng thế này rồi.

Nằm trong vòng anh, Vũ Quỳnh khẽ dịch chuyển phần thân dưới, mãi

lâu sau, cô mới trả lời thật: “Em tắm nước lạnh...”

Cao Hướng Dương sững người.

Đồng tử co lại, thở hắt ra, tóm lấy cánh tay trắng mềm đang ôm cổ anh của cô khẽ kéo ra, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vì sao em làm vậy?”

Vũ Quỳnh trắng bệch mím chặt môi, không dám ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Em muốn anh về nhà...”

Rất lâu sau đó...

Cô cuối cùng cũng nói hết sự thật.

Cao Hướng Dương buồn bực thở hắt ra, nhìn cô gái trước mặt, bỗng dưng không biết nên làm thế nào cho phải.

“Vũ Quỳnh!”

Anh bắt đầu dĩ khàn giọng gọi tên cô, thở dài, nâng khuôn mặt không có sức sống của cô lên: “Rốt cuộc anh phải làm gì với em mới được đây?”

Vũ Quỳnh cắn cắn môi, không nói gì.

Cúi mắt xuống, cô không nhìn anh.

Cô biết, cô như vậy chắc chắn sẽ khiến anh chán ghét, nhưng mà... cô không nhịn được, cô muốn giữ anh lại bên cạnh, lâu hơn, lâu hơn nữa...

“Sau này em còn dám làm chuyện ngốc nghếch như thế này thì anh sẽ đưa em về! Đưa em về chỗ ba mẹ em, không quan tâm em nữa đâu!”

Anh nói nghiêm túc!

Vũ Quỳnh biết.

Nếu còn có lần sau, anh nhất định sẽ đưa cô về thật!

Sau đó, có người gõ cửa phòng, dì Lý đứng bên ngoài gọi bọn họ: “Cậu

chủ, canh gừng của cô ấy xong rồi.”

“Nào! Em nằm ngoan đi, anh đi bê canh vào đây.”

Cao Hường Dương vỗ vỗ lưng Vũ Quỳnh, Vũ Quỳnh mới ngoan ngoãn dịch ra khỏi người anh, nằm sang bên cạnh.

Dì Lý bung canh gừng vào, còn mang cả điêm tâm đã hâm nóng, vốn được làm cho Vũ Quỳnh lúc trước.

“Cậu chủ, cô ấy thế nào rồi?”

Dì Lý cũng vô cùng lo lắng.

“Đỡ hơn rồi! Dì Lý, muộn rồi, đi đi ngủ đi, ở đây có cháu chăm sóc.”

Cao Hường Dương khuyên dì Lý đi nghỉ trước.

“Vậy được, có chuyện gì thì gọi tôi, tôi ngủ không sâu giấc đâu.”

“Được!”

Dì Lý nói xong thì đi ra ngoài.

Cao Hường Dương vén một góc chăn ra, lấy cặp nhiệt độ dưới nách Vũ Quỳnh nhìn một cái, lông mày nhíu chặt lại.

Ba mươi tám độ rưỡi.

Vẫn đang sốt cao.

“Nào, uống canh gừng đi...”

Cao Hường Dương đỡ Vũ Quỳnh ngồi dậy, bón canh gừng cho cô: “Em tự uống được không?”

Vũ Quỳnh gật đầu, dáng vẻ vô cùng yếu ớt.

Nhìn cô như vậy, anh cũng không để cô tự uống, mà chọn cách kiên nhẫn bón cho cô từng thìa một: “Xem em sau này còn bướng bỉnh nữa

không!”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn uống từng thìa canh anh đưa tới.

Cao Hường Dương nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của cô, vừa tức vừa buồn cười, nhẹ nhàng xoa đầu cô: “Bình thường em không thể để anh yên tâm được à? Mới có mấy tiếng đồng hồ không ở bên cạnh em, mà em đã giãy vò mình ra thành thế này rồi! Vũ tiểu tam, em đúng là tàn nhẫn với bản thân!”

Nghe câu cuối cùng Cao Hường Dương nói, vành mắt Vũ Quỳnh bắt giác đỏ lên.

Cao Hường Dương thở dài: “Sau này đừng có ngốc như vậy nữa, biết chưa?”

Bàn tay anh nâng khuôn mặt cô lên, lau đi giọt nước mắt trên má cô: “Đừng khóc nữa, còn khóc nữa, mai mắt sẽ sưng húp như mắt gấu trúc đấy! Còn nữa, anh đảm bảo với em.. đảm bảo từ sau sẽ không qua đêm bên ngoài nữa! Tất nhiên, trừ khi anh ở bệnh viện.”

Vũ Quỳnh sững người.

Cao Hường Dương thấy cô không có phản ứng gì lại thấy buồn cười: “Sao thế? Bị bệnh rồi đến phản ứng cũng chậm chạp đi à?”

Vũ Quỳnh cắn cắn môi, cúi đầu, không nói gì.

“Sao thế? Không vui à?”

“Không, em vui...”

Cô vội vàng đáp lời.

Nhưng bỗng nhiên, cô lại chui vào chăn, bọc kín cơ thể, để không bị cảm lạnh nữa.

Cao Hường Dương hơi khó hiểu, đặt bát canh gừng trong tay xuống: “Tiểu Tam, em lại tức giận gì thế?”

“Không có...”

Cô khó chịu trả lời anh, dường như sợ anh không tin, lại lặp lại lần nữa:
“Em thật sự không có tức giận!”

Được, anh tin.

“Thế vì sao em lại chui vào trong chăn?”

Cao Hường Dương thực sự không đoán được suy nghĩ của cô bé này.

Rất lâu sau cũng không nghe Vũ Quỳnh trả lời.

Lúc Cao Hường Dương cho rằng cô sẽ không trả lời thì từ trong chăn Vũ Quỳnh rầu rĩ nói: “Em ghét bản thân em như thế này...”

Câu trả lời của cô làm Cao Hường Dương hơi ngẩn ra.

“Rõ ràng biết cô ấy mới là bạn gái của anh, nhưng em vẫn cứ nhỏ nhen độc chiếm anh, bởi vì em sợ anh bị cô ấy cướp đi mất, em thật sự rất sợ...”

Vũ Quỳnh buồn bực nằm trong chăn, đang nói thì tự nhiên lại khóc òa lên.

“Em cũng không muốn em trở nên đáng ghét như thế này! Nhỏ nhen, đồ kị, lại còn ích kỷ... cũng chưa từng quan tâm đến cảm nhận của anh...”

Vũ Quỳnh đang tự sám hối thì chăn bị Cao Hường Dương kéo ra.

Cánh tay anh chống hai bên người cô, anh cúi người, từ cao nhìn xuống cô, con ngươi tối lại, ánh mắt lóe lên, miệng khẽ nhếch, cười nói: “Em lớn rồi, biết tự kiểm điểm rồi...”

Vũ Quỳnh quay người nhìn anh.

Môi hồng khẽ nhếch, bĩu môi, lau nước mắt: “Em kiểm điểm thì kiểm điểm, nhưng mà... những gì anh vừa hứa với em, anh không được nuốt lời đâu đấy!”

“Ha ha...”

Cao Hường Dương không nhịn được bật cười thành tiếng.

Anh giơ tay ra, nhéo mũi nhỏ nhắn của cô: “Không dám nuốt lời! Còn nữa, trong mắt anh, Tiểu Tam em có ích kỷ nữa, nhỏ nhen nữa, đố kỵ nữa, cũng vẫn đáng yêu như vậy... Ngoài ra, ừm, anh nghĩ anh cũng nên kiểm điểm, khiến em trở thành thế này, anh nghĩ, anh là người đầu tiên không thể thoái thác trách nhiệm!”

Anh đột nhiên nói vậy, trong lòng Vũ Quỳnh vừa ấm áp vừa chua chát.

Vừa muốn cười, lại vừa muốn khóc, tâm trạng biến đổi phức tạp, chua xót.

Cô mím môi, làm nũng nói: “Anh biết thế là tốt...”

Cao Hường Dương cũng cười: “Dậy đi tắm nước nóng đi, được không?”

“Anh bế em đi...”

Vũ Quỳnh nói xong vòng hai tay đỡ lên vai anh.

Cao Hường Dương hơi buồn cười: “Rất cuộc bao giờ em mới chịu lớn hả?”

Vũ Quỳnh không chịu: “Em đã lớn rồi!”

“Nhưng em ở với anh lúc nào cũng giống một đứa trẻ!”

Cao Hường Dương với lấy khăn tắm, bọc cô lại, ôm cô đi vào phòng tắm.

Cả đêm nay, tâm trạng của Cao Hường Dương giống như ngòi tàu lượn vậy.

Trước khi chưa trả lời thì không an tâm, trong lòng giống như buồn bực chuyện gì đó, cực kỳ phiền.

Còn bây giờ tuy cô bị bệnh, tâm trạng anh cũng sốt ruột nhưng cũng

không còn cảm giác bất an nữa, đỡ hơn rồi!

Tâm trạng buồn bực ít ra cũng hạ xuống rồi!

Quả nhiên, ở nhà của mình vẫn thoải mái hơn.

Buổi tối, bệnh tình của Vũ Quỳnh cũng đỡ hơn nhiều.

Bởi vì giường cô đã ướt nên lúc này cô đang chiếm giường của Cao Hường Dương.

“Em ngủ giường, anh ngủ sofa! Nếu thấy không thoải mái thì gọi anh ngay biết chưa?”

Thật ra, anh có thể ngủ ở phòng khách nhưng nghĩ cô không thoải mái, anh không yên tâm để cô ở một mình.

Có lúc, đến Cao Hường Dương cũng cảm thấy bản thân hơi chiều Vũ Quỳnh quá.

Giống như Vụ Tiên có nói, người thực sự khiến cô ấy không trưởng thành chính là anh.

Nhưng mà...

Bảo anh buông tay để cho cô tự lập, anh không làm được.

Cho dù biết rõ là sai nhưng cũng không có cách nào để cô tự do.

Cô có thể tự do, nhưng trước hết là anh bắt buộc phải ở bên cạnh cô.

“Chúng ta cùng ngủ trên giường, được không?”

Vũ Quỳnh ngây thơ hỏi anh, níu chặt tay áo anh không buông.

“Không được!”

Cao Hường Dương lập tức từ chối.

“Em đảm bảo em sẽ ngủ ngoan, nhất định không đạp anh!”

Vũ Quỳnh giơ tay lên nghiêm túc đảm bảo.

“Vấn đề không phải ở đó!”

Cao Hường Dương kéo tay cô xuống.

“Em cũng sẽ không đạp chẵn đâu.”

Vũ Quỳnh lại giơ tay lên.

Cao Hường Dương nhíu mày: “Vấn đề cũng không phải ở việc em có đạp chẵn không, em ngoan ngoãn đi ngủ cho anh!”

Vũ Quỳnh bĩu môi: “Thế thôi, được rồi.”

Cô cũng không ép anh nữa.

Nằm xuống, đôi mắt chớp chớp, khăn cầu nhìn anh: “Anh có thể nằm với em một lúc...”

“Được!”

Cuối cùng Cao Hường Dương cũng gật đầu.

Vũ Quỳnh mừng rỡ, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình: “Thế anh nằm đây nhé! Để em gói lên tay anh.”

Cao Hường Dương ngật ngừng một lát, vẫn nằm xuống cạnh cô.

Vũ Quỳnh giống như em bé sơ sinh, nằm cuộn tròn lại, đầu gói lên cánh tay rắn chắc của anh, nhắm mắt lại, vẻ mặt thỏa mãn ngủ.

Hai người chắc cũng đều mệt, không đến mười lăm phút đã đi vào giấc mộng.

Cao Hường Dương vẫn còn nhớ rõ là phải ngủ ở ghế sô pha, nhưng đầu vừa ngã xuống gối, anh đã chìm sâu vào giấc ngủ luôn.

Lúc tỉnh lại thì trời đã sáng.

Anh tỉnh dậy thế nào nhỉ?

Tất nhiên là vì bị cô nhóc cứ ngoạ ngoạ trong lòng làm cho anh tỉnh.

Cái chân nhỏ của cô đạp anh mấy cái cũng thôi đi, còn cái tay không an phận cứ huơ huơ lung tung trong chăn... cũng không biết do cảm giác hay là sao mà cô lại bắt chuẩn đầu ngực anh... khẽ vuốt vuốt, nghịch nghịch.

Tất cả động tác, đều được thực hiện trong lúc ngủ.

Đúng! Nha đầu này có một cái tật, lúc ngủ, bất kể là ngủ cạnh ai, đều thích néo...đầu ti người đó!

Cũng không biết tật xấu này rốt cuộc có từ bao giờ, nghe nói lúc nhỏ dì Thùy Sam cho cô ấy uống sữa mẹ, đến mười tám tuổi cũng chưa cai sữa.

Bàn tay nhỏ mềm mềm ấm áp, không ngừng vắn xoắn nơi đầu ti nhạy cảm của anh, đùa nghịch... Cao Hướng Dương có thể cảm nhận rõ ràng nơi đó bị cô nghịch trong tay càng lúc càng cứng... anh thở hên hên, đây cái tay không an phận của cô ra.

Nào biết cô vẫn cứng đầu, anh hát ra, cô lại cho vào, cứ tiếp tục... Cao Hướng Dương biết cô đã tỉnh rồi.

Cô cố ý chọc anh!

Đúng là tiểu ma đầu!

Lúc móng vuốt của cô đang thăm dò dưới áo sơ mi của anh, đột nhiên anh xoay người, mạnh mẽ đè cô xuống bên dưới: “Bệnh còn chưa khỏi mà đã nghịch ngợm rồi...”

Vũ Quỳnh mắt cười cong cong, đôi mắt xinh đẹp như trăng non, xinh đẹp động lòng người, chẳng còn tí buồn ngủ nào.

“Mấy giờ rồi?”

Giọng nói nhẹ nhàng của cô còn mang theo sự lười biếng, nũng nịu hỏi

anh.

Cao Hường Dương quay đầu nhìn đồng hồ trên tường: “Vẫn còn sớm, mới bốn giờ, em ngủ thêm đi.”

“Vâng...”

-----oOo-----

Chương 322: Chỉ coi em là em gái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Quỳnh gật đầu, ra vẻ rất hài lòng.

Cao Hường Dương một tay chống đỡ thân thể mình, cố gắng không để cơ thể mình đè lên cô, tay còn lại áp vào trán cô, may quá, đã qua cơn sốt cao rồi.

“Hôm nay có đi học được không?”

Anh vẫn không yên tâm: “Không đi được thì xin nghỉ.”

“Đi được! Em đã khỏi hẳn rồi.”

Vũ Quỳnh nhắm mắt, gật đầu cười.

Nhìn cô cười, Cao Hường Dương cũng bất giác cong cong khóe môi.

Anh xoay người, nằm lại bên cạnh cô.

Vũ Quỳnh nhanh chóng tìm được vai của anh, gối đầu mình lên vai anh, chân gác lên người anh.

Hình như, chạm phải thứ gì đó, cứng cứng!

Cao Hường Dương hít một hơi, trừng mắt nhìn cô.

Cô cũng đang nhìn anh.

Cô nhúm mày, hơi khó hiểu: “Ban đêm anh đi ngủ... còn nhét cái gì trong túi đấy?”

Cô nói xong còn chưa để Cao Hường Dương kịp phản ứng, tay đã thò vào trong chăn, sau đó rất chuẩn xác mà nắm vào thứ cứng cứng đó...sau đó nữa...

Tay của cô bị tay Cao Hường Dương nắm lại!

Gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng của anh, giờ phút này lại có nét ửng đỏ không thoải mái.

Mà Vũ Quỳnh hình như cũng dần dần...hiểu ra được gì đó...nhưng, lại không hiểu lắm.

“Vũ Quỳnh!”

Cao Hường Dương quát.

Âm thanh trầm khàn, giọng gào: “Buông tay...”

Phút ấy, Vũ Quỳnh có thể cảm thấy rõ ràng, thứ trong tay cô vẫn đang lớn hơn và cứng hơn một cách điên cuồng...cô tưởng như cầm không nổi nữa!

Cao Hường Dương thở dốc, khí nóng bùng bùng trong ánh mắt.

Vũ Quỳnh ngờ ngác bỏ tay ra...

“Em...”

Cô có hơi ngỡ ngàng lúng túng.

Bởi vì trong đầu cô bỗng thoáng nhớ lại bức ảnh mà giáo viên chiếu lên cho bọn họ xem lúc học tiết sinh học, lúc đó thầy giáo chỉ vào vật hình trụ này và nói: “Đây là bộ phận sinh dục của con trai, nó sẽ tùy theo mức độ nhạy cảm mà lớn hơn và cứng hơn ...”

Sau đó thầy giáo chiếu hết cả quá trình thay đổi đó cho bọn họ xem.

Lúc đó mặt các bạn nữ đều đỏ cả lên, ai cũng che mắt không dám nhìn.

Vũ Quỳnh không che mắt, cũng đã nhìn rồi, nhưng...ấn tượng không sâu sắc lắm.

Bây giờ, cuối cùng cũng sâu sắc rồi! Và cũng sau lần thực hành này, còn thật sự hiểu được bài học mà thầy giáo giảng!

Gương mặt cô bỗng đỏ ửng cả lên như quả cà chua.

Cao Hướng Dương cảm thấy mình cần thiết phải dạy cho cô gái ngốc này một tiết học về sinh lý!

Anh thở ra một hơi, khàn giọng nói: “Đây là bộ phận sinh dục của đàn ông, nó...rất nhạy cảm! Thế nên, em...không được động vào!”

Vũ Quỳnh thấy lòng bàn tay mình nóng đến muốn cháy cả lên.

“Em...không cố ý...”

Cô đỏ mặt, cúi đầu xuống, thấp giọng trả lời anh.

Vũ Quỳnh cô hiếm lắm mới biết ngại...

Đúng thật là, chuyện vừa rồi làm mình ngại đến nỗi này!

Đương nhiên, Cao Hướng Dương cũng chẳng khá khảm gì hơn!

“Em ngủ đi, anh đi tắm một lát!”

Anh nói xong, vén chăn xuống giường, đi thẳng vào phòng tắm, xả nước lạnh!

Tâm trạng của Vũ Quỳnh ngày hôm nay rất tốt.

Cho đến buổi trưa khi cô gặp Vưu Tiên ở cửa lớp.

“Chúng ta nói chuyện đi...”

Thái độ Vu Tiên với cô không dịu dàng như với Cao Hương Dương.

Mà vô cùng lạnh nhạt, tất nhiên là cũng chẳng hơn gì Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh cũng không phải là lần đầu tiên thấy cô lạnh nhạt như vậy, nên cũng chẳng để trong lòng.

Cũng đúng đấy chứ, tình địch gặp nhau, phải tức ra mặt!

“Giữa chúng ta không có gì để nói cả.”

Vũ Quỳnh nói xong liền lướt qua cô ta mà đi ra ngoài.

“Vũ Quỳnh!”

Vu Tiên lạnh nhạt gọi cô: “Em không muốn biết tối hôm qua chị và anh trai em đã làm những gì?”

Vũ Quỳnh ngừng bước, hơi khựng lại.

Rõ ràng, cô ta đã đâm trúng vào điểm yếu của Vũ Quỳnh.

.....

Vũ Quỳnh rốt cục cũng ngồi xuống trước mặt cô ta.

Ở một quán cà phê gần trường học.

“Muốn uống gì không?”

Vu Tiên cười hỏi Vũ Quỳnh.

“Không cần.”

Vũ Quỳnh từ chối.

Vu Tiên gọi phục vụ, tự gọi cho Vũ Quỳnh một cốc nước ấm: “Nghe nói em bị ốm, uống chút gì đó nóng đi cho ấm người!”

Vũ Quỳnh nhú mày, khó hiểu mà nhìn cô ta.

Cô không thể tin được cô ta lại thật lòng quan tâm mình như vậy!

“Sao lại nhìn chị bằng ánh mắt ấy?”

Vưu Tiên cười: “Chị chỉ không muốn em lại lấy bệnh tật ra làm lí do, bám dính lấy bạn trai chị không chịu buông ra thôi!”

Vũ Quỳnh sắc mặt thay đổi.

Bàn tay đang đặt trước mặt hơi siết lại.

Lần đầu tiên cô không phản bác gì cả.

Điều này làm cho Vưu Tiên có hơi bất ngờ.

Không lâu sau, phục vụ mang hai ly nước đồ uống nóng ra cho hai người.

Vũ Quỳnh đương nhiên không uống.

Vưu Tiên tùy ý khuấy chiếc thìa trong ly nước của mình: “Vũ Quỳnh, nói thật với em, tối qua anh trai em cầu hôn chị rồi!”

Lời nói của Vưu Tiên làm sắc mặt Vũ Quỳnh trắng bệch.

Thấy Vũ Quỳnh không có phản ứng gì, cô ta tiếp tục nói: “Sau khi kết hôn, chị và anh ấy sẽ ở chung với nhau, còn về em... nói thật, chị không thích chúng ta sống cùng nhau! Em phiền phức bao nhiêu, trong lòng em tự biết điều đó!”

Vũ Quỳnh cắn chặt môi dưới của mình.

Không nghi ngờ gì nữa, người phụ nữ trước mặt này đang lấy thân phận chủ nhân ra đề thị uy với cô.

Còn cô, vậy mà thật sự có chút bất lực không thể phản kháng.

“Anh tôi sẽ không để tôi chuyển ra đâu!”

“Đúng vậy! Bởi vì em quá ích kỉ, quá chiếm hữu và không hiểu chuyện!”

Vưu Tiên chỉ thẳng ra những khuyết điểm của cô, mà những khuyết điểm này cũng chính là những lời cô hồi lỗi với Cao Hường Dương hôm qua... “Em ích kỉ, nên mới chỉ quan tâm đến cảm nhận của mình, nên mới cảm thấy anh ấy bắt buộc phải thích em! Em hết lần này tới lần khác tìm cách bám lấy anh ấy, dây dưa với anh ấy không chịu buông tay, nhưng em có từng nghĩ tới cảm xúc thật sự của anh ấy chưa? Nếu anh ấy cũng thích em, thì đã không cầu hôn chị rồi! Anh ấy chỉ coi em là em gái thôi, bởi vì em là em gái anh, nên anh mới không muốn làm tổn thương em! Còn em thì sao? Không những không chịu biết điều, mà còn quá đáng hơn! Nếu chị không nhầm, thì tối qua cũng là em tự mình ôm đúng không? Em biết tại sao anh không nghe điện thoại của em không? Bởi vì anh ấy thấy phiền, anh phiền vì em lúc nào cũng dính lấy anh! Vậy nên anh không nghe điện thoại, không thèm trở về cái căn nhà có em! Nếu không phải vì em ôm, anh ấy sợ mình có lỗi với ba mẹ em, thì anh ấy sẽ về sao? Vũ Quỳnh, em có thể có chút lòng tự tôn của người phụ nữ được không? Em tha cho anh ấy đi! Để anh ấy nghỉ ngơi đi, được không?”

Vưu Tiên chất vấn từng câu, xoáy mạnh vào lòng Vũ Quỳnh.

Nhưng cô vẫn giữ nụ cười lạnh như cũ, không để cho mình thể hiện ra vẻ thất bại nào: “Nói xong rồi?”

Không đợi Vưu Tiên trả lời, cô đã đứng dậy đi ra ngoài...

Hai tay buông thõng hai bên còn hơi run, vạch trần ra tâm trạng không yên của cô lúc ấy.

Ra khỏi quá cà phê, Vũ Quỳnh hít sâu hai lần...

Mới nhận ra, lồng ngực bị đè nén đến đau nhức!

Đau đến nổi hốc mắt cô hơi đỏ lên...

- - em tha cho anh ấy, để anh ấy nghỉ ngơi, được không?

Từng câu chất vấn của Vưu Tiên như lời nguyên, vẫn quanh quẩn vang lên bên tai Vũ Quỳnh, khiến cô không cách nào thở nổi.

Cô cuối cùng cũng gọi điện thoại cho Cao Hương Dương.

Bởi vì, cô không tin những lời nói phiến diện của Vu Tiên.

Rất nhanh đã có người nghe máy.

Nhưng Cao Dương Thành hình như đang rất bận, giống như vội phải bắt đầu ca mổ.

“Có chuyện gì không?”

Anh dùng vai giữ điện thoại, tay đang giở tài liệu của bệnh nhân.

“Anh cầu hôn Vu Tiên rồi?”

Vũ Quỳnh trực tiếp vào vấn đề.

Cao Hương Dương khựng lại, chau mày: “Em gọi điện chỉ để hỏi việc này?”

“Anh trả lời em!”

Vũ Quỳnh không kìm được mà nâng giọng.

Cao Hương Dương ngập ngừng vài giây, mới nói: “Đúng vậy! Anh đúng là đã cầu hôn cô ấy rồi, cuối tuần này anh sẽ đưa cô ấy về nhà, em chuẩn bị trước một chút, đi về cùng anh!”

Vũ Quỳnh nắm chặt tay, hơi run rẩy.

Cô cắn chặt môi dưới, rất rất chặt...

Một làn sương mỏng nhanh chóng phủ lên hốc mắt cô...

Mọi thứ trước mắt bỗng chờ nên mờ nhạt.

“Vũ Quỳnh?”

Thấy cô không lên tiếng, Cao Hương Dương lo lắng gọi một tiếng.

Không có tiếng trả lời.

Cao Hường Dương đại khái cũng đoán được tình hình rồi, anh mím đôi môi khô khốc: “Tam Nhi...”

“Bình thường anh cưng chiều em như vậy, không phải chỉ vì coi em là em gái đâu, đúng không?”

Vũ Quỳnh không để cho anh có cơ hội nói, đã vội vã hỏi tiếp.

Hốc mắt đã đỏ ửng.

Giọng cô khản đặc.

Cao Hường Dương cảm thấy lồng ngực mình giống như bị một tảng đá lớn đè nặng vậy, buồn phiền đến nỗi luống cuống cả lên.

“Vũ Quỳnh!”

“Anh nói đi, không phải chỉ vì coi em là em gái, đúng không?”

Vũ Quỳnh lại vội vã hỏi một câu nữa.

Cô, đã khóc rồi.

Nước mắt tuôn như suối, cứ lăn trên khuôn mặt.

Không ngừng được, cũng không rút được.

“Vũ Quỳnh! Anh chỉ luôn coi em là em gái mà thôi...”

“Tút tut tut...”

Vừa dứt lời, đáp lại anh là những âm thanh dồn dập.

Cứng nhắc, mà lạnh băng.

Vũ Quỳnh không hề do dự mà ngắt cuộc gọi!

Đến lúc anh gọi lại, cô đã tắt máy.

.....

Vũ Quỳnh cúi gằm mặt, hồn bay phách lạc mà đi vào trường học.

Lại “bịch” một cái va phải một người.

Cô không thềm ngẩng đầu, chỉ lạnh nhạt xin lỗi: “Xin lỗi...”

Cô định lướt qua thân người cao lớn đó, nhưng ai ngờ người đó cũng di chuyển theo bước chân cô.

Cô bước về bên trái, hấn cũng bước bên trái.

Cô bước về bên phải, hấn cũng theo bên phải.

Rõ ràng là đang chặn cô.

“Này!!”

Vũ Quỳnh cuối cùng cũng có hơi mất kiên nhẫn.

Ngẩng đầu, ảo não mà trừng lại hấn ta.

Trước mắt, là một gương mặt đẹp đẽ mà mỉ hoặc.

Nụ cười tùy tiện trên khóe môi đầy gợi cảm, vô cùng tự do phóng túng.

Người này ngoài thiếu gia đào hoa Lục Li Dã ra, thì làm gì có ai?

“Đi đường đụng vào người khác, còn dám hung hăng như thế, chỉ có nhóc quý Vũ Quỳnh nhà cô thôi!”

Lục Li Dã nói xong cũng không quên kéo lọn tóc xoắn dài của cô.

Nhóc quý Vũ?

Đây là cái xung hô gì vậy?

Nhóc quý họ Vũ?

Tuy rằng Vũ Quỳnh có hơi tò mò, nhưng cô bây giờ hoàn toàn không có tâm trạng thảo luận cái vấn đề ngu ngốc này với anh ta.

Cô không thềm để ý anh ta, bước qua anh ta muốn đi.

Nhưng lại bị cánh tay của Lục Li Dã kéo lại, vây trong lồng ngực mình, tay còn lại cưỡng chế mà nâng cằm cô lên, nhíu mày: “Lại có người bắt nạt cô rồi?”

“Không có...”

Vũ Quỳnh nghiêng mặt đi, đẩy anh ta ra.

“Thất tình rồi!”

Lục Li Dã hình như nhận ra được manh mối gì đó.

“Không phải!”

Vũ Quỳnh lập tức phản bác.

Cô muốn đi, nhưng Lục Li Dã không cho.

“Mắt đã đỏ cả lên rồi, nói dối cái gì cơ chứ!”

Hình như anh ta cũng đã hơi bực.

“Anh mặc kệ tôi!”

Vũ Quỳnh hơi buồn bực, đẩy anh ra.

Lần này Lục Li Dã không ngăn cản cô nữa, mặc cho cô đi vào trườn.

Tan học...

Vũ Quỳnh không về nhà.

Lúc tâm trạng không tốt, cô chỉ thích đi dạo cửa hàng một mình, thấy cái gì liền lấy cái đó.

Mà nhất cử nhất động của cô, toàn bộ đều rơi vào mắt của Lục Li Dã vẫn luôn theo cùng cô.

-----oOo-----

Chương 323: Lời cảm ơn từ sâu trong đáy lòng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm đó sau khi phát hiện ra cô thích lấy trộm đồ trong các cửa hàng, anh bèn về nhà lên mạng tìm thông tin, mới nhận ra hành vi này trong tâm lí học được gọi là “chứng ăn cắp vặt”!

Đây thực chất là một loại bệnh! Là một hội chứng tâm lí!

Những người như bọn họ, hoàn toàn không phải vì để thỏa mãn điều kiện vật chất, mà là để tìm kiếm sự xoa dịu về tâm lí, là một loại nhu cầu tâm lí đặc biệt. Một mặt, bọn họ mong muốn bị phát hiện, mặt còn lại, bọn họ lại muốn bị phát hiện và trừng phạt.

Cho dù là kết quả thế nào, đều sẽ đem tới cho bọn họ một loại “khoái” cảm và kích thích về tâm lí.

Mà nguyên nhân tạo nên bệnh này thường là muốn thể hiện sự phản nghịch với người thân.

Lục Li Dã không hiểu Vũ Quỳnh rốt cục là một người con gái như thế nào.

Đối với anh, cô giống như một câu đố...

Một câu đố đang đợi anh ta đi tìm hiểu, nghiên cứu.

Đang lúc Vũ Quỳnh mãi lấy đồ đến quên hết mọi thứ, thì bỗng nhiên bên cạnh xuất hiện một bàn tay, cũng đang bắt chước cô, nắm bừa lấy một đồng đồ trên quầy hàng nhét vào túi mình.

Vũ Quỳnh nghi hoặc nghiêng đầu nhìn...

Lục Li Dã?

Cô thật sự có chút không thể tin nổi.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Nhân lúc vẫn chưa bị phát hiện, mau lấy đi!”

Lục Li Dã nói rồi dứt khoát chạy sang một quầy hàng khác, tiếp tục lấy.

Vũ Quỳnh nghẹn họng trố mắt nhìn anh.

Rất lâu sau...

“Lục Li Dã.”

Vũ Quỳnh đến bên, kề sát anh, thấp giọng hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

“Giúp cô lấy đồ.”

Lục Li Dã nói một cách dĩ nhiên, rồi mở cặp sách ra trước mặt cô cho cô nhìn, giống như đang dâng bảo vật vậy: “Thấy sao? Thủ pháp không tồi đúng không? Tôi chỉ lấy thứ gì quý giá thôi!”

“...”

Vũ Quỳnh câm nín.

Trong lòng có một chút âm áp lạ lùng, lướt qua rất nhanh...

Bỗng nhiên nghe có người hét lên: “Mau bắt trộm!! Mau bắt lấy trộm!!”

Lục Li Dã nhìn về phía phát ra âm thanh đằng xa: “Chạy!”

Ngay sau đó, nắm lấy tay Vũ Quỳnh chạy như điên ra ngoài.

Cặp sách của anh ta vẫn chưa kịp kéo khóa vào, vừa chạy, đồ vừa rơi.

Làm cho mình trông chật vật, làm Vũ Quỳnh nhìn không được mà cười ra tiếng: “Lục Li Dã, anh ngốc chết mất!”

Hai người lúc ngang qua cửa, bởi vì khóa phòng trộm vẫn chưa mở, làm cho máy cảnh báo trong cả siêu thị kêu điên cuồng.

Tất cả nhân viên và người mua hàng trong siêu thị đều nhìn về phía bọn họ.

Tiếng bàn tán xôn xao.

“Chậc chậc, nhỏ như vậy đã đi trộm cắp, sau này lớn lên rồi không biết sẽ làm cái gì nữa!”

“Nhìn hai đứa có giống như con cái nhà nghèo đâu...”

“Ai mà biết được! Trẻ con bây giờ đứa nào cũng ngỗ nghịch muốn chết!”

“...”

Chạy từ trong siêu thị ra, rồi lại thoát khỏi vòng vây của bảo vệ, đã qua hơn 15 phút rồi.

Trong một ngõ nhỏ khuất nẻo.

Hai người nắm tay nhau, dán sát người vào tường, mết đến nổi thở dốc từng hồi.

Cuối cùng, bốn mắt nhìn nhau, nhìn bộ dạng thảm hại của đối phương, đều không nhìn được mà cười ra tiếng.

“Nhóc quỷ Vũ, cậu đây tặng hết lần đầu tiên của mình cho cô rồi...”

Lục Li Dã nắm chặt tay của Vũ Quỳnh, không chịu buông.

Lúc nói, vẫn thở dốc như vậy.

Bỗng nhiên lật người, ép Vũ Quỳnh lên bức tường đằng sau.

Nheo mắt, tà mị nhìn cô.

Giọt mồ hôi lóng lánh chảy theo thái dương rơi xuống, trong sự cương quyết ấy lộ ra sức quyết rũ gợi cảm của hoóc – môn nam tính, khiến

người ta không thể rời mắt.

Cánh tay hờ hững đặt sau đầu cô, khớp môi tự đắc mà nhấc lên, lưu manh mà cười nói: “Cô phải chịu trách nhiệm với cậu đây nha!”

“Hú!”

Vũ Quỳnh khinh bỉ anh ta.

Cười rồi đẩy cơ thể anh đang đè lên người mình ra: “Bỏ ra nào! Anh ngốc chết mất, nếu không phải vì anh, tôi sẽ không bị người ta phát hiện ra đâu!”

Lục Li Dã cong mắt cười, véo má cô, để cô nhìn thẳng vào đôi mắt hoa đào đầy hấp dẫn của mình, trách cô: “Đồ vô lương tâm! Nếu không vì ghét cô, tôi đến nỗi phải đi trộm đồ nhà người ta sao!”

“Phụt—”

Vũ Quỳnh rớt cục vẫn bị anh ta chọc cười.

“Thôi bỏ đi, siêu thị Vinmart đó là của nhà anh mà!”

Vũ Quỳnh cũng có hơi ngại, mình cũng thật sự lấy không ít đồ của nhà người khác.

“Vậy anh còn cứ chạy theo tôi làm gì?”

Cô khó hiểu.

“Vì muốn nắm tay em!”

“...”

Vũ Quỳnh nghe xong, gương mặt không kìm được cũng đỏ lên một chút, giận dữ mà nhìn anh ta, đẩy anh ta một cái: “Anh đúng là không có mặt mũi! Mau tránh ra...”

Đúng lúc ấy, điện thoại trong túi Lục Li Dã bỗng đổ chuông.

“Ai vậy?”

Thấy biểu cảm anh ta có hơi lạ, Vũ Quỳnh nhìn không được dướn đầu hỏi một câu.

Thấy màn hình hiển thị trên điện thoại anh ta, lại âm thầm rút đầu về.

Là ba anh ta...

Xoắn xuýt một lúc lâu, Lục Li Dã cuối cùng cũng chấp nhận cuộc gọi.

Ngay sau đó, đã nghe thấy tiếng gào của Lục Thanh Lâm từ đầu dây bên kia truyền tới.

Tiếng rất to, long trời lở đất, đến Vũ Quỳnh đứng cạnh cũng nghe thấy.

“Con ở siêu thị làm cái trò quỷ gì vậy? Trộm đồ? Lại còn đem theo thiên kim nhà họ Vũ? Lục Li Dã, con điên rồi có phải không?”

“Ba, ba nhỏ tiếng chút, cẩn thận dọa con dâu tương lai của ba chạy mất!”

Con dâu trong lời anh nói, đương nhiên là Vũ Quỳnh.

Cơ thể lười nhác mà dựa vào bên cạnh Vũ Quỳnh, vừa nói chuyện điện thoại với ba mình, vừa không quên liếc mắt với Vũ Quỳnh, trêu chọc cô.

“Con dâu của ba con nhiều quá, nhận không nổi! Tên oắt con này, đến bao giờ mới chịu biết thân biết phận một chút hả?!”

Lục Thanh Lâm trong điện thoại lại nâng giọng: “Rồi cũng có một ngày, ba sẽ bị con làm cho tức chết mất! Con quay trở về ngay cho ba! Chuyện hôm nay ba không để yên đâu!”

“Con không về!”

Lục Li Dã từ chôi thẳng: “Chỉ lấy chút đồ chơi ở siêu thị thôi, ba ích kỉ vậy à? Coi như tặng cho con dâu tương lai của ba đi!”

Nói xong, không đợi Lục Thanh Lâm trả lời, đã thẳng tay cúp máy.

Anh ta biết rõ ba mình không phải là keo kiệt tí đồ mà bọn họ lấy, mà tức vì anh dám chạy ra ngoài trộm đồ.

“Anh về đi!”

Vũ Quỳnh biết Lục Thanh Lâm tức giận rồi, nếu Lục Li Dã mà còn trở về muộn nữa, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

Vũ Quỳnh nói rồi lấy đồ đạc từ trong túi mình ra nhét vào cặp anh.

“Em làm gì vậy?”

Lục Li Dã nhìn đến khó hiểu.

“Anh mang những thứ này về, nếu ba anh đánh anh, anh cứ nói là tôi trộm, không liên quan gì đến anh, anh chỉ đang giúp người trong siêu thị đuổi tôi thôi! Còn nữa, từ sau tôi không trộm đồ nhà anh nữa.”

“Nhóc quỷ Vũ!”

Lục Li Dã nhíu mày, níu lại góc áo sau của Vũ Quỳnh, kéo cô lại đằng sau, đặt cô dựa lên tường.

“Cô nghĩ Lục Li Dã tôi là người thế nào vậy? Trong lòng cô, cậu đây là người sẽ bán đứng bạn bè, không có nghĩa khí như vậy sao?”

“Tôi không có ý đó, cũng không nghĩ anh như vậy.”

Vũ Quỳnh vội giải thích.

“Vậy cô có ý gì?”

Lục Li Dã nhắc mày nhìn cô.

Thấy cô cắn môi không nói, anh bỗng cười ái muội, dựa sát vào cô: “Sao vậy, sợ anh trở về bị ba đánh sao?”

Vũ Quỳnh không nhịn được phì cười: “Cũng đúng! Đằng nào anh cũng rất thiếu đòn!”

“...”

Lục Li Dã không đem đồ từ cặp mình bỏ lại vào túi cô, tay khoác vai cô, ôm cô đi ra khỏi ngõ: “Mấy thứ này rất nặng, tôi vác cho cô trước!”

“Còn nữa, từ sau ngoài những thứ trong siêu thị Vinmart ra, không cho cô lấy đồ của siêu thị công ty khác nữa!”

“Tại sao?”

Vũ Quỳnh chau mày.

“Bởi vì ở những chỗ khác, cậu đây không bảo vệ cô được! Hiểu không?”

Lục Li Dã gõ gõ đầu cô, vẫy tay tiêu sái: “Đi thôi! Cậu đây mời cô ăn bữa cơm!”

....

Buổi tối, cơm no rượu say xong.

Hai người ngồi xuống đất nơi đầu phố phồn hoa.

Làn gió lạnh đầu đông thổi qua, đúng là có chút lạnh.

Lục Li Dã thoải mái mà cởi áo ngoài ra, trùm lên người Vũ Quỳnh: “Tôi đưa cô về nhà.”

“Tôi không lạnh.”

Vũ Quỳnh không chịu mặc, nhưng Lục Li Dã đè lại vai cô, không để cô kéo xuống.

Cô hét cách, đành khoác vào.

Lục Li Dã chỉ còn mặc chiếc áo sơ mi mỏng manh, gió lạnh thổi, anh không khỏi hơi rùng mình, Vũ Quỳnh thấy thế không nhịn được mà cười: “Anh đừng cố nữa, tôi nói tôi không lạnh, mặc lại áo vào đi!”

Lục Li Dã không hài lòng: “Có thể cho cậu đây chút mặt mũi được

không? Đi nào, đưa nhóc con phiền phức nhà cô về đã rồi nói.”

Anh nói rồi kéo Vũ Quỳnh đi.

“Tôi không về.”

Vũ Quỳnh không chịu đứng dậy, kéo áo xuống, đưa cho anh: “Anh mau về nhà đi!”

“Không về?”

Lục Li Dã quay người nhìn cô, nhận lấy áo trong tay cô, không mặc lên, chỉ tùy tiện vắt lên cánh tay, từ trên cao nhìn xuống cô: “Cô nói với tôi cô không trở về?”

“Ừm...”

Vũ Quỳnh nhớ lại những lời của Vu Tiên và Cao Hường Dương, liền không chịu trở về đối mặt với anh nữa.

Hoặc có lẽ, cô nên chuyển ra khỏi nhà anh mới đúng!

Lục Li Dã ngồi xuống trước mặt Vũ Quỳnh, nhắc khéo môi cười xấu xa: “Nhóc quỷ Vũ, cô biết cậu đây thích nhất là nghe con gái nói gì với tôi không?”

“Nói gì?”

Vũ Quỳnh khó hiểu mà chớp mắt.

“Tôi không muốn về nhà!”

“...”

“Lời này có ý là, muốn vào khách sạn cùng với cậu đây!”

Đôi mắt như ánh sao trời của Lục Li Dã cười lên như một dải ngân hà đầy sao, rực rỡ chói sáng: “Sao, thì ra cô muốn vào khách sạn cùng tôi? Nếu là thật như vậy, cậu đây đây không khách khí đâu!”

“Vào cái đầu anh!”

Vũ Quỳnh cong ngón tay, ấn mạnh vào trán anh: “Anh mau về đi, muộn lắm rồi!”

Lục Li Dã không đùa nữa, ngồi xuống bên cạnh cô, nghiêm túc hỏi: “Tôi không về nữa, vậy cô phải làm sao?”

“Lát nữa tôi tự vào khách sạn đặt phòng, hoặc là...vào quán game một đêm cũng không tồi! Nếu không thì, đến quán bar chơi cũng được!”

Lục Li Dã cười lạnh: “Nhóc quỷ nhà cô cuộc sống về đêm cũng phong phú quá nhỉ! Đi thôi—”

Anh nói rồi kéo tay Vũ Quỳnh đi.

“Đi đâu?”

“Nhà tôi!”

“A?”

Vũ Quỳnh vội vã giẫy khởi tay anh: “Tôi không đi! Không đi...”

“Không có ba mẹ tôi đâu!”

Lục Li Dã lại nắm lại tay cô, lần này nắm rất chặt, không để cô trốn thoát nữa.

“Một mình tôi có thuê một chung cư ở gần trường.”

“Vậy tôi cũng không đi.”

Vũ Quỳnh có hơi ngại ngùng.

Lục Li Dã mỉm cười: “Cô thôi đi, cô tưởng cậu đây có hứng thú với cô sao?”

“Tôi không có ý đó...”

“Không có ý đó thì đi thôi!”

Lục Li Dã kéo cô vào bên đỗ xe buýt: “Cô yên tâm, tôi đưa cô đến chung cư rồi đi! Dù sao cũng không thể để cô ở một mình bên ngoài lang thang đúng không? Cậu đây không có hứng thú với cô, không có nghĩa là mấy con sói đói trên đường không có hứng thú với cô!”

Vừa lên xe, Lục Li Dã đã tìm một chỗ để Vũ Quỳnh ngồi.

Anh cũng không ngồi, mà đeo cặp sách đứng bên cạnh cô.

“Cảm ơn anh, Lục Li Dã!”

Vũ Quỳnh nói với anh lời cảm ơn từ đáy lòng mình.

-----oOo-----

Chương 324: Nói lời cảm ơn lần nữa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Căn hộ thuê của Lục Li Dã đó là chung cư 3 phòng ngủ 2 phòng khách.

Thiết kế khác biệt, diện tích rộng rãi, nhìn là biết tiền thuê đắt đỏ.

Vũ Quỳnh vốn nghĩ phòng của đàn ông thường rất lộn xộn, nhưng, điều mà làm cô bất ngờ là, phòng của Lục Li Dã sạch sẽ đến nỗi có thể hình dung như sáng bóng trong suốt.

“Đừng nhìn chăm chăm tôi như vậy, mỗi chiều đều có người giúp việc đến quét dọn!”

“.....”

Biết ngay là anh không chăm chỉ như vậy mà!

Lục Li Dã cởi giày vào cửa, Vũ Quỳnh đi theo.

Anh vút bừa chìa khóa trong tay lên bàn dài trong phòng khách, vung

cặp sách lên sofa, cả người cũng ngã xuống ghế sofa, đôi chân dài gác lên bàn, chỉ ra phía mấy cái cửa nói: “Tự tìm xem muốn ngủ phòng nào.”

Vũ Quỳnh cũng không giận anh, xem xét từng phòng từng phòng một.

“Đây là phòng của anh à?”

Mở cửa phòng ngủ màu xám bạc ra, nhìn mọi thứ bên trong ngăn nắp, Vũ Quỳnh vẫn có chút kinh ngạc.

Lục Li Dã cũng không biết là căng thẳng hay gì, vừa thấy Vũ Quỳnh vào phòng mình, vội vàng đứng dậy.

Hai tay giữ lấy bả vai cô, đưa cô vào phòng của mình.

“Oaaa”

Lúc nhìn rõ được mọi thứ bên trong, Vũ Quỳnh không kìm nổi thốt lên kinh ngạc.

Nhiều tạp chí thể thao thế này?”

Cả giá sách trên tường, được để toàn là những tạp chí thể thao muôn màu muôn dạng.

“Tạp chí của những năm 80 cũng có? Không phải chứ.....”

Vũ Quỳnh lật bừa xem, đối với mọi thứ trước mắt, có một cảm giác xem thế là đã rồi: “Anh giữ thứ này á?”

“Đúng! Đây là thứ bảo bối nhất của thiếu gia tôi đấy!”

Lúc Lục Li Dã nói đến những thứ này, rất kiêu ngạo.

Khoanh tay, nhìn Vũ Quỳnh: “Cậu đây lần đầu tiên chia sẻ những thứ đó cho phụ nữ đó.”

“Ô?”

Vũ Quỳnh hiển nhiên không tin: “Anh hẳn là mang không ít phụ nữ về

đây?”

Nói đến đây, cô không tránh khỏi chau mày: “Nhà anh có cái giường nào chưa được những người con gái khác ngủ qua không?”

Ừ, được rồi! Cô cảm thấy làm những chuyện đó, dường như... cảm giác không sạch sẽ lắm.

Lục Li Dã đương nhiên nhìn ra sự căm ghét sâu trong mắt Vũ Quỳnh, xùy một tiếng ra vẻ khinh thường: “Ở đây trừ cô giúp việc, thật sự chưa có người con gái nào đến đây! Đến mẹ tôi cũng không biết chỗ bí mật này!”

“Thật hay đùa đấy?”

Vũ Quỳnh bán tín bán nghi, lật bừa những tạp chí thể thao khác, cười nói: “VẬY TÔI CHẴNG PHẢI NÊN CẢM THẤY VÔ CÙNG VINH HẠNH?”

“Không phải nên, mà là phải thế!”

Lục Li Dã chỉnh cô.

Vũ Quỳnh không nhịn nổi cười nhẹ, lại nhìn qua mọi hướng trong phòng anh, nhìn ra trên giường anh còn dán mấy poster của các idol bóng rổ.

Có James, có Kebi,.....

“Thật không ngờ, hóa ra ngoài con gái, anh còn có những thứ khác đặc biệt để tâm đến!”

Có lúc, sự cố chấp và sự nghiêm túc của đàn ông với sở thích cũng là tính cách vô cùng hấp dẫn.

“Nông cạn!”

Lục Li Dã hờ hững.

Vũ Quỳnh quay người lại nhìn anh, người dựa vào bàn sách của anh: “Tối nay tôi ngủ phòng bên cạnh nhé!”

“Tùy cô!”

Lục Li Dã nhún vai.

“Cô ngủ một mình ở đây, không sao chứ?”

Anh dường như lo thay cô từ đáy lòng.

Đôi mắt Vũ Quỳnh rung động nhìn anh chăm chăm, nhìn mãi một lúc, mới nói hơi ngại ngùng: “Thực ra ở đây nhiều phòng như thế này, anh không nhất định phải đi đâu.”

Mắt Lục Li Dã sáng lên như sao: “Cô chắc chưa?”

“VẬY anh làm những chuyện không nên làm gì đó với tôi không?”

Vũ Quỳnh hỏi anh.

Ánh mắt Lục Li Dã nhìn Vũ Quỳnh có chút nóng bỏng, đối với cô, anh hình như phải suy nghĩ chín chắn một chút.

“Tôi không chắc.”

Anh trả lời thành thật

Vũ Quỳnh bỗng nhiên cười.

“Anh sẽ không đâu! Tôi tin anh!”

“.....”

Đáng chết, đây thật giống chuyện ‘Đông Quách tiên sinh và sói’!!

Thời khắc thử thách sự bình tĩnh của Lục Li Dã đến rồi!

Buổi tối, Cảnh Hương Dương gọi điện cho Vũ Quỳnh vô số lần.

Hỏi ứng anh ta đều là tắt máy, tắt máy!!

Anh chưa bao giờ lo lắng bất an như tối hôm nay.

Đây là lần đầu tiên Vũ Quỳnh rời qua khỏi tầm mắt của anh, khiến bản thân anh không tìm được cô!

Anh lật tung cả thành phố A, cũng không thấy bóng dáng cô, lại chạy đến các con đường gần đó tìm, vẫn không thấy tung tích cô.

Đường Tiêu cũng bị anh lôi từ trong chăn ấm ra, giúp tìm người.

Bỗng nhiên, Cao Hường Dương giống như nghĩ đến điều gì, Đường Tiêu ngồi ghé cạnh lái nói: “Nhanh lên!! Gọi cho Lục Thanh Lâm giúp tôi, tìm ông ta hỏi xem số điện thoại của con trai ông ấy, nhanh lên!!”

Đường Tiêu có chút không hiểu gì cả, nhưng anh ta vẫn giúp tìm ra Lục Thanh Lâm.

Lục Thanh Lâm cũng không chần chừ, liền báo số điện thoại của con trai mình cho Đường Tiêu.

Có được điện thoại của Lục Li Dã, Cao Hường Dương không dám chậm trễ giây nào, liền gọi cho số đó ngay.

Nhưng, mãi vẫn không có người nhắc máy!

“Đáng chết!!!”

Cao Hường Dương chửi một câu bực bội, đập đầu vào vô lăng, có vẻ gất gỏng khác thường.

“Cậu đừng lo lắng quá! Không phải cậu nói em gái cậu cũng 18 tuổi rồi sao? Trưởng thành rồi, không đánh mất được! Có thể đang đi chơi với bạn cùng lớp, hoặc người ta hẹn hò với bạn trai cũng nên, không về nhà không phải chuyện thường tình à?”

Câu nói vô tâm của Đường Tiêu khiến cho gương mặt lạnh lùng của Cao Hường Dương càng ngày càng trở lên lạnh ngắt.

Anh một lần nữa gọi điện cho Lục Li Dã.

Lần này cuối cùng cũng gọi được.

“Alo”

Giọng lười nhác của Lục Li Dã từ đầu bên kia điện thoại vang lên.

“Tôi là anh trai của Vũ Quỳnh, Cao Hường Dương.”

Cao Hường Dương từ trước đến nay không thích vòng vo: “Tôi muốn hỏi cậu, em gái tôi có ở với cậu không?”

Nhận được điện thoại của Cao Hường Dương, Lục Li Dã lại cảm thấy vô cùng bất ngờ.

“Anh đợi chút.”

Anh ta nhìn qua cô nhóc đang ngồi trên thảm ba tư chăm chú xem phim Hàn Quốc, từng bước, bước ra ban công sảnh ngoài.

“Vũ Quỳnh đang ở chỗ tôi.”

Lục Li Dã trả lời thành thật.

“Cậu đang ở đâu? Tôi đến đón con bé.”

Giọng của Cao Hường Dương lạnh mà trầm.

Trong đầu bỗng nhớ đến cảnh tượng hôm đó Vũ Quỳnh nghiên cứu bao cao su, tay cầm điện thoại cũng nắm chặt hơn.

“Cô ấy chưa chắc là muốn về với anh đâu!”

Lục Li Dã không trực tiếp nói ra địa chỉ của mình.

Chống khuỷu tay lên lan can, nhìn ra cảnh ban đêm đang dần mất ngoài cửa sổ, tiếp tục nói: “Cô nhóc hôm nay tâm trạng không tốt, lúc này mãi mới tốt lên được chút, anh lại làm cho cô ấy buồn thì phải làm sao?”

“Cô ấy ở đâu?”

Cao Hường Dương không trả lời anh ta, tiếp tục hỏi.

Lục Li Dã chau mày, không muốn vòng vo với Cao Hường Dương nữa, nói ra địa chỉ cụ thể của mình, rồi liền tắt máy.

Bởi vì, trong điện thoại anh nghe ra được sự quan tâm của Cao Hường Dương dành cho Vũ Quỳnh.

Cho dù là tình cảm giữa anh trai và em gái, hay là tình cảm nam nữ....hơn nữa, để vật lạ này ở đây thật sao? Ở lại đây, tâm trạng cô sẽ vui lên không?

Nhưng cũng chỉ là đà điều vui đầu trong sa mạc mà thôi.

Lục Li Dã sờ sờ mũi của mình, bỗng nhiên cảm thấy, tâm trạng của mình chẳng hiểu tại sao lại thấy chán.

Anh làm sao vậy? Không lẽ nào ghen thật rồi?

Điều này không hề giống với phong cách của cậu Lục!

“Sao thế?”

Vừa vào phòng khách, Vũ Quỳnh hỏi anh.

“Sao cái gì mà sao?”

Anh đặt mông ngồi xuống chỗ bên cạnh Vũ Quỳnh.

“Nghe điện thoại, cứ làm như lấy đi mất linh hồn nhỏ bé rồi không bằng!”

Lục Li Dã cười ý nhị, dùng khuỷu tay đụng vào cô: “Làm gì vậy, cứ giống như bà quản gia vậy!”

“.....”

Vũ Quỳnh không nói.

Lục Li Dã đụng vào cánh tay của cô: “Tối nay không đi thật?”

“Không đi thật mà.”

“Vậy nhờ đâu anh trai đến đón cô thì sao?”

Anh thám thính hỏi một câu.

“Vậy thì tôi cũng không đi! Hơn nữa, anh ấy cũng sẽ không đến đón tôi đâu! Anh ấy không biết tôi đang ở đây, trừ khi anh bán đứng tôi!”

Vũ Quỳnh liếc mắt nhìn anh, nheo mắt nhìn anh cảnh giác: “Anh sẽ không bán đứng tôi thật đúng không?”

“Tuyệt đối.....không!”

Lục Li Dã chợt dạ cam đoan.

Cánh tay dài ôm lấy vai cô, có chút lo được lo mất: “Vũ tiểu quái, tối nay cô không được đi.....”

Vừa nói xong, chuông cửa liên kêu.

Shit!!!

Tốc độ này có phải quá nhanh không?

“Ai đây?”

Vũ Quỳnh hỏi.

Lục Li Dã đứng dậy mở cửa: “Anh trai cô.”

Vũ Quỳnh chau đôi mày thanh tú, đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa.

“Hai người cứ nói chuyện, tôi đi ra ngoài mua thuốc!”

Lục Li Dã thức thời mượn cớ ra ngoài, tiện tay giúp họ đóng cửa lại.

Anh cũng không xuống tầng, dựa vào cửa, nhàn nhã hút thuốc.

Trong mắt Lục Li Dã anh, Vũ Quỳnh được coi là một cô gái tốt, ít nhất

cũng không lâu lỏng giống như anh.

Nên, chỉ với một câu nói của cô ‘Tôi tin cô’, Lục Li Dĩ cảm thấy cô không phải loại con gái mà anh muốn trêu đùa.

Tóm lại, anh không muốn hãm hại cô gái này.

.....

Bên trong.....

“Sao phải tắt điện thoại?”

Cao Hường Dương cúi đầu, mắt nhìn chăm chăm Vũ Quỳnh, giọng lạnh hỏi cô.

“Không muốn nghe máy của anh.”

Vũ Quỳnh trả lời thật lòng.

“Cho nên, không muốn về nhà cũng là vì cố ý chọc tức anh đúng không?”

Anh ta dường như nghiên răng nghiên lợi hỏi cô.

Mắt đỏ uất giận: “Vũ tiểu tam, lúc nào em mới làm cho người khác bớt lo lắng được?!!”

Câu nói này, là anh gào lên hỏi cô.

Sắc mặt Vũ Quỳnh trắng bệch.

Bỗng nhớ đến những lời nói của Vu Tiên chỉ trích tạt xấu của cô, trong lòng càng âm ức, nhưng cô muốn thể hiện bản thân mình, muốn chứng minh mình không hề giống những lời nói từ miệng của Vu Tiên, cô chưa bao giờ quán lầy không buông người đàn ông trước mặt, càng không muốn làm cho anh phiền lòng.

Hít vào một hơi, giọng nhỏ nói: “Anh về đi! Em không về với anh đâu! Còn nữa....sau này em chuyển ra ngoài ở! Đỡ mắt công anh lo cho em.”

Cao Hường Dương cảm thấy tất cả sự kiên nhẫn của mình thật sự sắp bị cô gái trước mặt làm mất hết rồi.

Vì lý do tâm trạng kích động, lồng ngực anh đập khá kịch liệt: “Vũ tiêu tam, em nghe rõ cho anh!! Thứ nhất, tối nay em nhất định phải về nhà với anh! Thứ hai, muốn chuyển ra khỏi nhà, nằm mơ đi, nghĩ cũng đừng nghĩ! Trừ khi anh chết!”

“Anh”

Vũ Quỳnh chán nản.

Cao Hường Dương cũng không đợi cô trả lời, túm lấy cặp sách trên sofa, đi đến trước mặt cô, cúi người xuống ôm qua đầu gối của cô, Vũ Quỳnh còn chưa kịp phản ứng lại, cả người cô đã bị Cao Hường Dương vác lên trên vai rồi.

“Anh thả em xuống!!”

Vũ Quỳnh giãy dụa.

Sau đó, hồi đáp cô là hai bàn tay không chút hàm hồ.

“Bốp bốp” dùng lực mạnh vỗ vào mông cô hai phát, vỗ khiến cô còn cảm thấy hơi đau.

Vừa vác Vũ Quỳnh ra ngoài, liền chạm phải Lục Li Dã đang hút thuốc ở ngoài cửa.

Anh thuận tay xoa đi khói thuốc.

“Đi à?”

Anh hỏi Vũ Quỳnh đang bị vác trên vai.

“Cứu tôi.”

Vũ Quỳnh giơ đôi tay ra phía anh cầu cứu.

Cao Hường Dương đứng vững, nhìn về phía Lục Li Dã.

Lục Li Dã kéo tay của Vũ Quỳnh: “Được rồi, cô ở chỗ tôi, anh cô sẽ không ngủ nổi! Về đi, mai gặp lại!”

Ánh mắt Cao Hường Dương nhìn vào đôi tay đang nắm chặt của hai người, mắt có chút cay lại.

“Cảm ơn cậu!”

-----oOo-----

Chương 325: Chỗ nào cũng không cho đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh cảm ơn Lục Li Dã xong bắt lấy tay nhỏ bé của Vũ Quỳnh từ trong tay anh ta xuống: “Tôi dẫn cô ấy về trước.”

“Ừ, được! Tạm biệt——”

Anh ta vẫy tay với Vũ Quỳnh.

“Bye bye...”

Vũ Quỳnh đáp lại anh ta.

Cao Hường Dương khiêng Vũ Quỳnh vào trong thang máy, Lục Li Dã biếng nhác tựa vào cửa thang máy nhìn Vũ Quỳnh, thẳng đến khi cửa thang máy đóng lại, bất thành hình trong lòng có sự hụt hẫng khó hiểu.

Cảm giác này...thật là kỳ quặc.

Ít ra, Lục Li Dã anh từ trước đến nay chưa từng có cảm giác ấy!

Cao Hường Dương khiêng Vũ Quỳnh đến bãi đỗ xe.

Mở cửa ghế lái phụ ra, Đường Tiêu vẫn còn đang ngồi đó.

Vừa thấy Vũ Quỳnh, anh ta cực kỳ ngạc nhiên: “Đây không phải là em

gái ở quán bar hôm nọ sao?”

“À... Hóa ra cô bé là em cậu!! Hầy, tôi nói mà, cô gái nào mà dám cời dây thắt lưng của cậu, không phải là muốn ăn đánh à?”

“...”

“Đi ra!”

Cao Hường Dương không thèm để ý lời của Đường Tiêu, liếc qua ghế sau xe, chẳng chút khách sáo: “Cậu ra sau ngồi đi!”

“Này——”

Tên khốn này!!

“Đồ trọng sắc khinh bạn!! Cậu cẩn thận không còn có bạn bè gì nhé!”

Miệng Đường Tiêu tuy oán giận nhưng anh ta vẫn ngoan ngoãn đứng dậy khỏi ghế lái phụ, hào phóng để lại chỗ cho Vũ Quỳnh.

Bản thân thì lại chui ra sau ngồi.

Đầu thò ra trước hóng chuyện, nhìn đôi anh em mà chả giống anh em ở phía trước, liền cảm thấy bầu không khí hết sức kỳ lạ.

Cao Hường Dương để Vũ Quỳnh ngồi vào chỗ, lại vòng người giúp cô thắt dây an toàn.

Sau khi nhìn cô một cách sâu xa, rồi mới đóng cửa xe lại, vòng qua thân xe, quay về chỗ ghế lái.

Cả đoạn đường, Vũ Quỳnh không phát ra một tiếng, đầu lệch sang bên phải, ngăn người nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ vụt qua nhanh như tên bắn.

Môi mỏng của Cao Hường Dương mím chặt, ánh mắt tối lạnh, chẳng hề có ý mở miệng nói chuyện.

Có lẽ Đường Tiêu bị bầu không khí đáng chết này làm cho nhịn không

nổi, anh ta liền lên tiếng hỏi Vũ Quỳnh: “Em tên là tiểu Quỳnh hả?”

Anh ta bắt chuyện dò hỏi Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh tựa như làm lơ, không cho bất kỳ chút quan tâm nào, thậm chí, ngay cả liếc mắt cũng không cho.

“Có cá tính!!”

Đường Tiêu vỗ đùi: “Tính y như anh trai em!”

Cao Hường Dương mắt lạnh liếc anh ta một cái.

“Tiểu Quỳnh ơi, đêm hôm khuya khoắt em không về nhà, chạy sang nhà người con trai khác ở, nhiều ít cũng không nên, cũng chẳng trách anh trai em phải đi tìm, đúng không?”

Vũ Quỳnh không lên tiếng.

Đôi mày thanh tú cau lại, chỉ thấy tên này xì xào nói lảm thật phiền.

Vừa nghe lời của Đường Tiêu, cả khuôn mặt đẹp trai Cao Hường Dương kéo càng dài.

“Nhóc nhưng làm cho anh em gấp sốt vó rồi, người ta ngay cả cơm tối cũng không ăn, cả đêm đi tìm em, em xem, ngay cả anh cũng bị cậu ta tóm ra ngoài! Giờ sắp nửa đêm gần sáng rồi, mai còn phải đi làm nữa!”

Cho nên, Đường Tiêu nói nhiều như thế, là trách cô làm trẻ nãi thấy gian ngủ của anh ta?

Mắt Vũ Quỳnh quét nhanh Cao Hường Dương vẫn luôn mặt lạnh ngồi ở bên cạnh.

Anh còn chưa ăn cơm sao?

Thật sự là vì cô sao?

Vũ Quỳnh mím môi, vẫn không nói gì.

Cuối cùng Đường Tiêu hình như bị đôi anh em này làm cho thấy phiền: “Ây da! Đến phục các cậu rồi, cái tính hư hỏng gì vậy, chẳng nói năng gì! Cậu đây không thể không bị khí lạnh của cậu làm cho lạnh chết!! Được rồi, được rồi, dừng xe bên đường đi, cậu đây tự bắt xe về còn hơn bị là bị hai người lạnh chết!”

Lời vừa dứt, xe “kíttttt” một cái liền dừng lại.

“...”

Đường Tiêu trực tiếp cạn lời rồi.

Được lắm! Cao Hường Dương, chờ đây!!

Đường Tiêu anh làm sao lại tìm một người bạn không chút nghĩa khí như này cơ chứ!

Đường Tiêu đẩy cửa xuống xe, Cao Hường Dương lại không gấp lái xe đi.

Từ trong hộp lưu trữ lấy ra một cái bật lửa, lại lôi ra một điếu thuốc.

Mở cửa sổ xe, đốt đầu thuốc, hút một hai hơi, khói xanh lượn lờ từ giữa đôi môi ra, làm mờ đôi mắt thâm trầm của anh.

Anh không lên tiếng, chỉ chăm chăm hút thuốc.

Cuối cùng, hút xong một điếu, anh đem đầu thuốc dúi mạnh vào gạt tàn thuốc.

Mày rậm cau sâu, cảm xúc nóng nảy giấu trong đôi con ngươi đen như mực: “Nói đi, hôm nay lại cẩu giện cái gì?”

Lông ngực Vũ Quỳnh chột đau một cái.

“Em muốn chuyển ra ngoài ở.”

Cô nói.

Hòn giện trong ánh mắt thâm trầm của Cao Hường Dương chột lóc rồi

rất nhanh bị anh đè ép lại.

“Đổi chủ đề!”

Giọng nói, lạnh tựa như băng.

Thái độ, không cho xen vào.

“Nghĩ lại, em thấy Vu Tiên nói không sai.”

Vũ Quỳnh hơi điều chỉnh lại tư thế ngồi.

Mắt Cao Hường Dương híp chặt lại: “Cô ấy nói gì với em?”

“Chị ta cũng chẳng nói cái gì.”

Đôi mắt sáng ngập nước của Vũ Quỳnh, lúc này lại hơi tối lại: “Chị ấy nói hai người sắp kết hôn rồi! Đây là thật sao?”

Cô nghiêng đầu hỏi Cao Hường Dương.

Ánh mắt Cao Hường Dương đặt về phía trước, gật đầu: “Đúng.”

Một chữ, giống như một cái búa, hung hăng đập vào trong trái tim cô...cảm giác đau buồn ấy khiến cô không biết phải làm sao.

Vũ Quỳnh chỉ cảm thấy hốc mắt cực nóng: “Sau này các anh ở với nhau nhỉ?”

Câu hỏi này, căn bản là không cần đáp án.

Cao Hường Dương lại lấy một điều trong bao thuốc ra, châm lửa.

“Em sẽ không sống chung với các anh!”

Giọng nói của Vũ Quỳnh bất giác hơi khàn đi, cô rời mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cố kìm bản thân lau sạch hơi nước trong hốc mắt: “Thà nhân lúc bây giờ, còn hơn là vào lúc đó dọn ra dưới mí mắt của chị ta!”

Ít ra, cô sẽ không chật vật như thế!

“Em cứ sống ở đây!”

Cao Hường Dương kiên trì, hút một hơi điều thuốc trong tay, có lẽ do khói thuốc hun, giọng nói trầm khàn, lộ ra chút tang thương: “Ở bên anh, chỗ nào cũng không cho đi!”

Nói xong lời bá đạo, dập điếu thuốc trong tay, đạp chân ga, xe khởi động, bay nhanh vào trong màn đêm... Vũ Quỳnh đến cùng là không nhìn được, nước mắt đáng thất vọng mà rơi xuống.

Thực ra, cô rất muốn hỏi một câu, giờ này để cô làm ở bên cạnh anh, thì lại như thế nào?

Có thể cho cô làm ở cả đời không?

Đáp án hiển nhiên là không thể!

Cho nên, cô lựa chọn không hỏi!

Không hỏi, thì không đau...

Nhưng, tại sao tim cô lại giống như ngâm trong a-xít, vừa xót vừa trướng...kích thích nước mắt của cô, làm cho nước mắt cô không ngừng tuôn ra ngoài!

....

Về đến chung cư, Cao Hường Dương không nổi trận lôi đình, thậm chí phớt lờ cô, lên tầng về phòng mình.

Đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn cảnh đêm mờ hồ trước mắt, Cao Hường Dương chỉ cảm thấy lòng mình rối bời.

Mày kiếm khóa chặt, giật lấy cà vạt trên cổ ném sang một bên, xong lại cởi vài cái huy cổ áo rồi mới cảm thấy dễ thở hơn chút.

Trong đầu tràn ngập cảnh tượng Vũ Quỳnh qua đêm trong nhà Lục Li Dã.

Nếu đêm nay anh thật sự không tìm được cô thì làm sao?

Cô thật sự định ở trong nhà tên đàn ông kia?

Giữa họ rốt cuộc có quan hệ gì? Tốt đến mức cô có thể một mình đến nhà anh ta ở? Hay là giữa họ... căn bản là quan hệ bạn trai bạn gái?

Nếu không phải là tối nay anh không thức thoir đi làm phiền họ, thì hai người họ sẽ trực tiếp lên giường với nhau không?

Cao Hương Dương trong lòng càng nghĩ càng loạn.

Thế nhưng dù vậy, ngoài việc anh nghĩ mọi cách giam cô lại bên cạnh mình, thì không cách nào khác!

Vũ Quỳnh ngơ ngác ngồi dưới đất ban công ngoài trời ngoài phòng khách.

Cô không đi dép, hai chân gập lại, cánh tay ôm lấy đầu gối, đầu hơi ngẩng lên, nhìn bầu trời đêm mênh mông bát ngát ngoài cửa sổ, trong lòng trống rỗng, cái gì cũng không có.

“Cô chủ, bệnh cảm còn chưa khỏi hoàn toàn mà? Sau lại ngồi xuống đất rồi! Nhanh đứng dậy đi, lạnh lắm đó.”

Dì Lý vẫn chưa ngủ say, nghe thấy tiếng động hai người về nhà liền vội vàng dậy nhìn xem thì thấy Vũ Quỳnh đang ngồi ngẩn ngơ một mình ở ban công.

Vũ Quỳnh nghiêng nghiêng đầu: “Không sao, không lạnh.”

“Sao không lạnh được chứ!”

“Dì Lý, dì đừng để ý đến cháu, đi ngủ sớm đi.”

Vũ Quỳnh không quan tâm đến lời của dì Lý.

Dì Lý thấy không khuyên được cô, cũng không lên tiếng, dứt khoát lên tầng tìm Cao Hương Dương.

“Cậu chủ, tối chưa ăn gì, cậu xuống dưới ăn chút gì đi, tôi làm nóng dưới bếp rồi!”

Ngoài cửa, vang lên tiếng nói của dì Lý, Cao Hường Dương lúc này mới từ trong tâm tư của bản thân tỉnh lại.

Mở cửa cho dì Lý: “Dì Lý, muộn vậy rồi, mau đi ngủ đi, cháu cũng không ăn nổi gì nữa đâu, sáng mai lại tính.”

“Các cậu sao vậy? Một người thì không chịu ăn, một người thì ngồi hứng gió ngoài ban công không chịu vào! Lại cãi nhau rồi à?”

Dì Lý không nhận được mà lo lắng hỏi một câu.

Cao Hường Dương cau mày: “Tối vậy rồi, nó còn ở ban công?”

“Vâng, khuyên thế nào cũng không nghe, vẫn là cậu đi đi, cô ấy nghe lời cậu! Cứ ngồi thế, lại cảm lạnh cho coi, cậu cũng thế, không ăn gì thì sớm muộn dạ dày cũng đói hỏng!”

“Vâng, chờ chút cháu đi ăn chút, dì nhanh đi ngủ đi.”

“Được rồi, vậy tôi đi ngủ trước đây.”

“Chúc ngủ ngon.”

Dì Lý xuống tầng đi ngủ.

Đúng như lời dì Lý nói, con nhóc kia vẫn đang ngẩn ngơ ngồi hứng gió ở ban công.

Bóng lưng mảnh mai, có sự cô đơn không nói nên lời.

Gió lạnh phẩy qua, cô run một cái, nhưng lại không động đậy, chỉ co chân lại chút.

Cao Hường Dương giờ mới để ý đến, hai chân cô để trần, ngay cả dép lê cũng không đi.

Anh đi đến tủ dép, lấy đôi dép lông màu hồng của cô, đi về phía Vũ

Quỳnh.

Anh ngồi xôm xuống trước mặt cô, nắm lấy bàn chân trắng nõn của cô...

Cảm giác lạnh buốt truyền vào trong lòng bàn tay anh, khiến anh không nhìn được cau mày lại.

Động tác bất thành linh của anh làm cho Vũ Quỳnh sửng sờ, hơi chút ngượng ngịu, vung tay anh ra, khẽ nói: “Để em tự làm, cảm ơn.”

Cô thế mà lại nói cảm ơn với anh?!

Cao Hường Dương trong giây lát, dường như nghi ngờ bản thân nghe lầm rồi.

Đôi mắt nheo lại, mày kiếm cau lại, buông đôi chân lạnh lẽo của cô ra.

“Mai em về ở ký túc xá.”

Vũ Quỳnh đột nhiên nói.

Cao Hường Dương không nói gì, môi mỏng mím chặt, ánh mắt bức bách nhìn chằm chặp cô, không hề chớp mắt.

Ánh nhìn lạnh lùng sắc bén ấy, tựa như sâu xa nhìn tỏ cô, nhìn rõ hết thấy!

Nhưng thành linh, một cánh tay dài bẻ ngang Vũ Quỳnh dưới đất lên: “Có anh ở đây, chỗ nào cũng không cho em đi!! Cho dù em đi ký túc xá, anh cũng sẽ giống như hôm này, tóm em về!!”

Bé cô lên tầng.

Vũ Quỳnh tức giận đấm một cái vào ngực anh: “Anh dựa vào cái gì mà giam cầm tự do của em!! Em muốn đi đâu, đó là chuyện của em, chẳng liên quan đến anh!! Anh không thể bá đạo như vậy!!”

Cao Hường Dương đẩy cửa phòng ngủ của cô, đặt cô lên sofa, con người thâm trầm bức bách liếc nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng: “Chuyện như ngày hôm này, đừng lại xảy ra lần thứ hai!! Đừng để anh không tìm được

em!!”

Con người đen như mực của anh, dần bị thay thế bởi màu đỏ tươi.

Cảm giác luống cuống sốt ruột lúc anh không tìm thấy cô, thật sự là sự mờ mịt và mất phương hướng trước này chưa từng có.

Tình huống như vậy, anh không muốn xảy ra lần thứ hai!!

Cho nên, anh quả là không dám tưởng tượng, nếu một ngày nào đó cô không còn ở bên cạnh anh, anh sẽ thế nào.

Bàn tay to không kìm được mà xoa nhẹ lấy cái cằm non nớt của cô, giọng khàn khàn nói: “Không cho phép lại nhắc đến cái gì mà chuyển ra ngoài ở!! Anh nói rồi, chỗ nào cũng không cho em đi, chỉ được phép ở bên cạnh anh!!”

-----oOo-----

Chương 326: Hương vị lưu luyến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khuôn mặt bé nhỏ của Vũ Quỳnh bị bàn tay to lớn của anh gậy, tâm trạng bất giác bay bổng, ánh mặt dịu đi, vẫn đang đập dòn với sự rung động của mền mọt... “Vậy anh có thể để em ở bên anh...cả một đời không?”

Cô thiết tha hỏi anh.

Câu hỏi này, cô rớt cuộc là vẫn hỏi ra!!

Cao Hương Dương hơi ngần ra.

Tay to bóp lấy cằm cô, ngắm nhìn khuôn mặt ngây thơ đỏ ửng trước mắt, bỗng nhiên, cảm thấy ngực nóng lên...môi mỏng vừa động, muốn nói gì thì lại bất thành linh...

Đôi môi anh đào ấm nóng, phủ chặt đôi môi hơi mở ra của anh.

Anh nói, Vũ Quỳnh không muốn nghe.

Dù cho không nghe, cũng biết đáp án, vì vậy...

Chẳng thà cái gì cũng không nghe, liền giả vờ không biết là được!!

Vũ Quỳnh vúi lấy cổ anh, mắt nhắm lại, tùy ý làm sâu thêm nụ hôn không chút nhiệt độ này.

Nhưng không kịp để cô trầm mê thì bị Cao Hương Dương trên người kéo ra.

“Vũ Quỳnh——”

Anh thở hỗn hển, hơi thở không ổn định.

Trong miệng toàn là mùi hương thơm ngát của cô...

Anh đáng chết khi nghĩ, mùi thật thơm!!

Thậm chí, cảm thấy mùi hương của cô, non nớt, ngon miệng đến thế!!

Giống như ba năm trước...

Nhớ đến buổi tối mất kiểm soát hồi ba năm trước, con người Cao Hương Dương căng thẳng, liền lôi cô từ trên cổ mình xuống.

“Không cho làm loạn nữa, tắm rửa rồi đi ngủ!!”

Biểu cảm của anh, trở nên lạnh lùng đi.

Vũ Quỳnh chớp mắt, nhìn anh.

Trong ánh mắt ngập nước, không có sự biến hóa cảm xúc gì cả, không nhìn được ra tâm tư lúc này của cô, càng không trông được ra cô có bị tổn thương bởi sự từ chối của anh không.

Tổn thương cái gì cơ? Thực ra cô đã sớm thói quen rồi!

Thấy Vũ Quỳnh chỉ nhìn anh mà không nói, Cao Hường Dương trái lại cảm thấy có hơi không quen.

Môi mỏng nhúc nhích...

Thế mà lại có chút lưu luyến cái hương vị vừa nãy.

Anh dùng giọng điệu tham dò, xoa đầu Vũ Quỳnh: “Đi tắm đi!”

“Còn anh?”

Vũ Quỳnh hỏi anh.

Cánh tay bé nhỏ lại ôm lấy cổ anh, thân hình nhỏ nhắn tựa như vô thức mà quần áo cơ thể cường tráng cao lớn của anh.

Cả người treo trên người anh, mềm mại trong lòng anh, có vẻ biếng nhác mệt mỏi.

Cao Hường Dương đối diện với sự làm nũng của cô là không có sức kháng cự nhất.

Nâng cái eo thon của cô, dỗ cô: “Anh cũng đi tắm, đi ngủ! Ngoan...”

Vũ Quỳnh ghé lên trên người anh không nhúc nhích.

“Vũ Quỳnh...”

Cao Hường Dương gọi cô một tiếng, giọng điệu vô thức khàn khàn.

Vũ Quỳnh ngẩng đầu lên, nhìn anh.

Đôi mắt ngập nước luôn linh động, lúc này thoát nhìn có chút buồn bã.

Ánh mắt cô, nhìn chăm chú thẳng tắp khuôn mặt trưởng thành mà đẹp trai trước mắt, bất thành linh, lẩm bẫm nói: “Sau này em sẽ thử yêu người khác...”

“Em nói gì?”

Yết hầu của Cao Hướng Dương hơi nhúc nhích, con ngươi co rút, nhìn chăm chăm cô đang ở trong lòng, lại nói lại một lượt: “Nãy em vừa nói gì?”

“Không có gì...”

Vũ Quỳnh lắc đầu.

Ánh mắt dừng lại ở đôi môi mỏng của anh, con ngươi hơi ảm đạm, chợt nghe được cô thấp giọng nỉ non một câu...: “Đừng lại đẩy em ra nữa...”

Sau đó, vừa cúi đầu...

Nhìn cô ngây thơ mà non nớt, đột nhiên, cái cảm giác áy náy ba năm trước lại tự nhiên sinh ra.

Giơ tay ra, đau lòng mà xoa đầu cô: “Đi tắm đi ngủ! Chúc ngủ ngon _____”

Con ngươi đen như mực của anh, có hơi ảm đạm.

“Em đi giúp anh hâm nóng đồ ăn!”

Vũ Quỳnh nói, liền nhảy dậy khỏi sofa, xỏ dép lê định đi.

Cao Hướng Dương vội vươn tay ra kéo cô lại: “Vũ tiểu tam!”

“Anh còn chưa ăn cơm.”

Vũ Quỳnh bị anh kéo vào lòng.

Mùi hoóc-môn nam mà cô quen thuộc, đang ôm chặt lấy cô, thật ấm lòng, thật kiên định!

“Anh mệt rồi, ăn không vô, để sáng mai lại tính!”

Anh dường như thật là rất mệt.

Sự mệt mỏi che giấu dưới đáy mắt thâm trầm, làm cho Vũ Quỳnh chỉ nhìn thôi đã cảm thấy đau lòng.

Là vì tìm cô sao?

Vũ Quỳnh đột nhiên có chút tự trách.

Nhưng cô lại không biết, Cao Hường Dương anh thực ra mệt tim...

Bỗng chốc, anh hơi không hiểu rõ cảm xúc trong trái tim mình!

Thậm chí, đối với tình cảm của cô gái trước mặt, đến cùng đơn giản là cảm giác anh trai đối với em gái, hay là... cái gì khác!!

“Trước anh nghỉ ngơi ở đây đi, em đi hâm nóng xong lại gọi anh, rất nhanh thôi.”

Tâm trạng của Vũ Quỳnh hình như tốt hơn lúc nãy không chỉ một chút.

Nhìn dáng vẻ nhiệt tình của cô, Cao Hường Dương lại không thể từ chối tiếp, chỉ hỏi cô: “Em học hâm thức ăn từ lúc nào?”

Vũ Quỳnh chớp chớp mắt, có hơi mù mờ: “Cái đó không phải rất đơn giản sao? Cho vào trong lò vi sóng là xong rồi mà?”

“Nhưng anh không thích ăn đồ ăn trong lò vi sóng.”

Cao Hường Dương cố ý làm khó cô.

“Vậy hả...”

Vũ Quỳnh gãi đầu, có chút khó xử nói: “Vậy để em thử xem sao!”

Nhìn cô buồn cười như vậy, Cao Hường Dương không nhịn được mà bật cười: “Được rồi, không cần em phải tốn sức, dì Lý làm nóng xong rồi, em đi tắm trước đi, anh tự xuống ăn.”

“Em đi với anh!”

“Đói rồi?”

“Có chút chút...”

Đói không? Tất nhiên là không đói!

Chẳng qua cô chỉ muốn dựa vào bên anh mà thôi.

Cả một đời...

Thời gian bao lâu?

Cô tự nhiên là biết rõ, cả đời của cô và anh trước nay vô duyên, cho nên, có thể dựa vào bao lâu thì bao lâu!

Thực ra, từng giờ từng giây cô cũng không muốn rời xa anh!

Nếu thật phải chuyển ra ngoài sống, người buồn nhất, chắc chắn cũng là cô!

....

Đồ ăn được dì Lý làm nóng trong nồi, hơi nóng còn bốc lên nghi ngút.

“Wow... thơm quá!”

Vũ Quỳnh ngửi được mùi đồ ăn, thật đúng cảm thấy đói.

Cùng không để ý đến đũa, liền vươn tay ra bốc lấy một nắm cơm cho vào miệng: “Thơm quá đi!”

Vừa lúc Cao Hường Dương bung một bát canh nóng vào trong phòng ăn, Vũ Quỳnh bốc lấy một nắm cơm đưa đến bên miệng anh: “Mở miệng...”

“Em rửa tay chưa?”

Cao Hường Dương hơi ghét bỏ.

Chẳng qua miệng tuy nói thế, nhưng miệng vẫn ngoan ngoãn mở ra, ngậm lấy nắm cơm nhỏ vào trong.

Ngay cả hai ngón tay nhỏ nhắn của cô cũng bị anh ngậm vào trong miệng luôn...lưỡi cảm giác mềm mại, khiến Cao Hường Dương mất một

giây hoảng hốt, rồi nhanh chóng thả ngón tay cô ra.

Vũ Quỳnh “Chặc chặc” hai tiếng: “Còn ghét bỏ em, em còn ghét bỏ nước bọt của anh đây này!”

Giống với anh, trên miệng tuy nói những lời này nhưng lại tiện tay bốc lên một nắm cơm cho vào trong miệng nhỏ nhắn của mình.

“Vũ tiểu tam, dùng đũa! Bần kinh lên được!!”

“...”

Cuối cùng, Vũ tiểu tam không lại ăn cơm nữa, chỉ ăn độc cơm nắm thôi liền lấp đầy cái bụng nhỏ của cô.

Anh ngồi ăn bên cạnh, cô liền ngồi một bên nhìn.

Sau khi nhìn đến nỗi bản thân chảy cả nước dãi, cô liền nghĩ đến dùng tay bốc thức ăn, kết quả, Cao Hường Dương khua đũa, đập vào cái tay bé nhỏ không an phận của cô.

“Đau...”

Vũ Quỳnh bẹp miệng.

“Há miệng ra!”

Bất đắc dĩ, Cao Hường Dương gấp lấy một miếng thịt đưa vào trong miệng cô: “Tự đi lấy đũa đi!”

“Ồ.”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn chạy vào trong bếp lấy một đôi đũa, ngồi xuống, ăn cơm cùng anh.

“Buổi tối ăn gì rồi?”

Cao Hường Dương tựa như băng quơ hỏi một câu.

“Cơm tây! Loại rất đắt!”

“Lục Li Dã mời?”

Cao Hường Dương lại hỏi, anh mắt không dấu vết quét cô một cái, quan sát biểu cảm của cô.

“Đúng vậy!”

Vũ Quỳnh ngậm đầu đũa của mình, gật đầu.

Lại nghĩ đến lúc Lục Li Dã cùng mình đi “lấy” đồ, bất thành linh liên “Phốc” bất cười ra một tiếng: “Con người anh ta cũng không tồi! Em cảm thấy giờ em với anh ta...Ừm, hẳn là coi như bạn tốt!”

Vũ Quỳnh nghĩ đến Lục Li Dã, tâm tình vô thức lại tốt lên.

Mày Cao Hường Dương cau lại.

-----oOo-----

Chương 327: Con nhóc này tuyệt đối là cố ý

Nguồn: EbookTruyen.VN

Con nhóc này, lần đầu tiên thừa nhận một người bạn trước mặt anh.

Đương nhiên, ngoại trừ Hường Tinh.

“Em đối với cậu ta...có cảm giác gì?”

Cao Hường Dương lại đưa một miếng cơm vào miệng, giả vờ lơ đãng hỏi Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh nhăn mày, không hiểu tròng anh: “Tại sao gần đây anh cứ hỏi em mấy câu này vậy? Không phải là em đã nói với anh rất nhiều lần rồi sao?”

Cao Hường Dương có cảm giác như bị Vũ Quỳnh chọc thủng tâm sự, trong lòng không khỏi có hơi chột dạ, đằng hắng một tiếng, giả vờ đang

hoàng nói: “Làm anh trai của em, người bạn mới của em, anh tự nhiên phải tra hỏi nghiêm khắc! Lại nói, nếu tối nay anh không tìm được em, có phải em định qua đêm nhà cậu ta không?”

Nói đến việc này, Cao Hương Dương vẫn còn chút tức giận.

Đương nhiên, vòng vo này giờ cũng coi như vòng vào chủ đề chính.

Vũ Quỳnh hơi chột dạ, nhưng vẫn không nói thật: “Đúng thế!”

Cao Hương Dương đặt bát đĩa trên tay xuống bàn, vẻ mặt cứng nhắc: “Vũ tiểu tam, chuyện này, hai chúng ta phải nói cho rõ ràng!”

Lại thế rồi...

Vũ Quỳnh gãi tai, bẹp miệng: “Cao Hương Dương, sao anh lải nhải hơn cả ba em vậy!”

“Nam nữ có khác, sau này không cho phép lại đến nhà cậu ta! Nhất là buổi tối, biết chưa? Em đừng có nghĩ mọi người đều tốt bụng!!”

Thấy bộ dạng nước đổ lá khoai của Vũ Quỳnh, Cao Hương Dương thật là hơi phát cáu.

Vũ Quỳnh đặt tay trên bàn ăn, nhìn Cao Hương Dương, tò mò hỏi: “Anh sợ anh ta đưa em đi nhà nghỉ?”

Lời của cô, làm cho ngực Cao Hương Dương cứng lại, lập tức cảm thấy có một hơi hình như không thoát ra.

“Đúng!”

Anh gật đầu, thừa nhận.

“Anh sợ cậu ta đưa em đi nhà nghỉ.”

“Như thế có phải sẽ mang thai không?”

Vũ Quỳnh tò mò hỏi một câu, tựa như muốn xác định một đáp án.

“Có thể.”

Trên lý luận là như vậy.

“Vậy anh với Vu Tiên? Sẽ có khả năng mang thai không?”

Vũ Quỳnh ra vẻ đứng đắn hỏi anh,

“Sẽ không.”

Cao Hường Dương đáp lại cô rõ ràng.

“Tại sao?”

“Anh chưa từng... ngủ với cô ấy!”

Bốn chữ phía sau, Cao Hường Dương hơi chau chuốt lại trong đầu một chút, cuối cùng cảm thấy nói thế đối với cô không quá thô tục, lại còn dễ hiểu.

Quả nhiên, Vũ Quỳnh hiểu ra.

Khóe miệng lập tức tràn ra một nụ cười sáng ngời thuần khiết.

“Được! Vậy anh không mang thai với Vu Tiên, thì em cũng không mang thai với Lục Li Dã!”

“Vũ Quỳnh!”

Cao Hường Dương cau mày.

Đây căn bản không phải là chuyện cùng một loại!

“Không! Là anh không ngủ với chị ta thì em cũng tuyệt đối sẽ không ngủ với Lục Li Dã! Em đảm bảo!”

Cô nói dí dỏm, đứng dậy, chớp mắt với anh: “Vậy chúng ta cứ như vậy, em buồn ngủ rồi, trước đi tắm rồi ngủ, bye bye...”

Dứt lời, vẫy tay với Cao Hường Dương rồi hừ một bài hát trẻ con vui

nhộn, đi thẳng lên tầng về phòng ngủ đi ngủ.

Cao Hướng Dương trông theo bóng lưng vui vẻ của cô, khóe môi gợi cảm bất giác nhếch lên theo cô.

Đối với sự mất kiểm soát vào đêm hôm ấy, sau này, Cao Hướng Dương kết luận, đó đại khái là phản ứng sinh lý điển hình nhất.

Phát sinh cảm giác ấy với em gái mình, sau nghĩ lại anh cảm thấy có chút ghê tởm.

Mang cho anh cảm giác, giống như loại...tình yêu loạn luân!

Huồng hò, cô ấy còn bé như thế!

“Nghĩ gì đấy, vẫn luôn mất hồn mất vía, em tới lâu như vậy, anh cũng không phát hiện ra!”

Vưu Tiên đến văn phòng khoa thần kinh tìm Cao Hướng Dương.

Cao Hướng Dương bừng tỉnh, có hơi bất ngờ về sự xuất hiện của cô:
“Sao em lại đến đây vào giờ này?”

“Vừa hay không có việc gì, liền qua đây xem anh!”

Vưu Tiên ngồi xuống chiếc ghế bên sofa cạnh anh: “Hướng Dương, nãy anh đang nghĩ gì vậy? Nghĩ đến mất hồn luôn.”

“Không có gì, vừa lúc nghĩ một bệnh án của bệnh nhân trong tay mà thôi.”

Cao Hướng Dương không muốn nói gì nhiều.

“Còn em? Đến tìm anh có chuyện gì không?”

“Ừm, có việc, lại còn là việc quan trọng!”

Vưu Tiên thân mật kéo tay anh, làm nũng với anh: “Qua hai ngày nữa là cuối tuần, chúng ta không phải là phải về thành phố S, đi gặp ba mẹ anh sao? Hai ngày nay em căng thẳng đến không ngủ ngon, cũng không biết

mua cái gì làm quà cho bác trai bác gái, anh nói xem em phải chuẩn bị cái gì mới thích hợp nhất?”

Cao Hường Dương mới đột nhiên nhớ ra chuyện này.

“Không cần chuẩn bị gì cả, đến lúc đó anh phụ trách!”

Không biết sao, đột nhiên, anh đối với việc gặp gia trưởng, lại chả có hứng thú gì.

“Hường Dương, em hồi hộp quá, em lo ba mẹ anh không thích em, phải làm sao?”

Vưu Tiên thật là rất lo lắng.

Ba năm trước lần đầu tiên đến nhà anh, ba mẹ anh bề ngoài thoạt nhìn đối với cô khá nhiệt tình, nhưng thực tế trong lòng cô hiểu rất rõ, họ căn bản không chào đón con dâu như cô.

Trong lòng họ, Vũ Quỳnh mới là con dâu chân chính!

Đùa gì vậy?

Cao Hường Dương anh phải lấy vợ chứ không phải là con gái!

Điều này, Vưu Tiên vẫn là tương đối có tự tin!

Mà xác thực, đây cũng là cách nghĩ của Cao Hường Dương.

Với anh mà nói, Vũ Quỳnh quá nhỏ, là em gái, thậm chí là con gái, so với anh nhỏ hơn tròn một vòng, về tuổi tác, hai người họ không thích hợp, huống hồ họ cũng không tính là người cùng một thời đại, sự khác biệt chắc chắn không nhỏ, nhìn hai người bình thường ở với nhau liền biết.

Đối tượng lý tưởng trong lòng Cao Hường Dương, là Vưu Tiên.

Điều này không thể nghi ngờ.

Hai người dù về tuổi tác hay gia thế, kể cả bằng cấp và tính cách, đều

xúng đôi nhất.

Anh là người đã sắp 30 tuổi rồi, cái “ham muốn” đã sớm nhạt đi, thừa lại một lòng muốn nước chảy xuôi dòng.

“Hương Dương?”

Thấy Cao Hương Dương lại thẫn thờ, Vu Tiên lại gọi một tiếng.

“Yên tâm đi, chỉ cần là người anh thật lòng muốn cưới, ba mẹ anh sẽ không ngăn cản anh đâu!”

“VẬY em yên tâm rồi!”

Vu Tiên cười rộ lên: “VẬY sáng sớm thứ 7, anh đến đón em. Còn Vũ Quỳnh? Em ấy sẽ về cùng không?”

“Ừ, sẽ.”

Anh hy vọng cô sẽ về cùng mình.

Còn Vu Tiên?

Tất nhiên là cũng hy vọng!

Đây là lúc show ân ái tốt nhất, làm sao có thể thiếu cô ấy, mấy húng biết bao!

...

Lục Li Dã chia tay Tần Lịch Lịch.

Tin tức này, Vũ Quỳnh chưa nghe nói nhưng cô đoán ra được.

Bởi vì Tần Lịch Lịch cả ngày buồn bã không vui.

Còn Lục Li Dã?

Chậc chậc! Lại có niềm vui mới rồi!

Một cô gái cực kỳ quyến rũ, hình như còn là đàn chị của anh ta.

Vũ Quỳnh chạm mặt họ, cũng là ngoài ý muốn.

Buổi trưa vào giờ học, đi qua rừng cây phong liền thấy Lục Li Dã và cô gái kia đang quấn lấy nhau.

Cái gọi là quấn lấy nhau chính là...

Hôn nhau, lại còn động tay động chân.

Quần áo của cô gái kia sắp bị anh ta cởi ra rồi, khá thô bạo!

Vũ Quỳnh bỗng nhớ đến chuyện mình và anh ta ở sân bóng rổ, chẳng trách giáo viên lấy được những tấm ảnh kia xong bắt cô không buông.

Liếc qua đức hạnh của tên nhãi này liền biết!

Quả nhiên, bại hoại thuần phong mỹ tục!

Chẳng qua, lại nói, Lục Li Dã cũng xứng với cái danh người nổi tiếng.

Lớn lên đẹp, gia cảnh tốt, con người thực ra cũng không tồi, chỉ là hơi đa tình!

“Này, Nhóc quý Vũ, cô xem đủ chưa?”

Bất thành linh, Lục Li Dã quát cô.

Trong giọng lộ rõ rành rành ham muốn, không áp xuống được.

Cô gái trong lòng anh ta, vẫn còn không nén nổi mà thở hổn hển, mặt đỏ ửng, xấu hổ vì cảnh tượng “kịch liệt” bị người khác nhìn thấy.

Vũ Quỳnh nhún vai: “Xem free tội gì không xem! Học hai chiêu đi của zai!”

Đương nhiên, zai trong miệng cô, từ trước đến nay chỉ có một...

Đó chính là Cao Hướng Dương!

“Cua cái đầu cô ấy! Không sợ anh cô đánh cô à!”

Lục Li Dã buông cô gái trong lòng ra, đi về phía Vũ Quỳnh, ôm lấy vai cô ta, giới thiệu bạn gái mới của mình với Vũ Quỳnh: “Bạn gái tôi, Hồ Lăng.”

Đàn chị kia vội vàng chào hỏi Vũ Quỳnh, Vũ Quỳnh không thèm quan tâm, chỉ hỏi Lục Li Dã: “Chuyện Tần Lịch Lịch có bầu, anh giải quyết rồi à?”

“...”

Một câu nói ra, lập tức...

Khiến hai người bên cạnh đều yên lặng.

Lục Li Dã cảm thấy con nhóc này tuyệt đối...có ý!

Anh ta cười khan hai tiếng, có xúc động muốn vịn cổ Vũ Quỳnh xuống, ngoài cười trong không cười: “Được lắm, Nhóc quý Vũ, cậu đây công toi tốt với cô! Ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng!”

Vũ Quỳnh tức giận dùng khuỷa tay hích anh ta một cái: “Ai ăn cơm nhà anh!”

“Ây da!”

Lục Li Dã ăn đau kêu một tiếng: “Cô dịu dàng chút được không?”

Lại phẩy tay với bạn gái của mình: “Em yêu, em đi trước đi, có rảnh anh lại đi tìm em.”

“...”

Lại là câu này!

Vũ Quỳnh hừ mũi coi thường: “Cậu chủ Lục ngày thường bạn rợn thật sự!”

Chẳng thế à, bạn đi tìm bạn gái, kết bạn gái, đổi bạn gái!

Còn nữa, chuyện xấu khó giải quyết như Tần Lịch Lịch, lại còn phải giải quyết vấn đề con cháu sau này!

Thật đúng là bạn rận!

Hồ Lãng thức thối rời đi.

Nhưng Lục Li Dã cũng không quở trách Vũ Quỳnh, tìm một hòn đá lớn sạch sẽ trong rừng cây phong ngồi xuống, vỗ chỗ bên cạnh, tỏ ý Vũ Quỳnh ngồi xuống: “Đến đây.”

Vũ Quỳnh cũng không từ chối, ngồi xuống bên cạnh anh ta.

“Anh thật sự chia tay với Tần Lịch Lịch rồi?”

Ngày bình thường Vũ Quỳnh thật không có hứng thú đi quan tâm chuyện của người khác, nhưng mỗi ngày nhìn Tần Lịch Lịch chán nản như thế, cô cũng không nhịn được nhiều lời hỏi một câu.

Lại nói, giờ Lục Li Dã miễn cưỡng cũng coi như là bạn của cô?

Lục Li Dã bá lầy vai cô, nói hết sức đàng hoàng: “Nhóc quỷ Vũ, cậu đây kết giao bạn gái có một thói quen...”

“Thói quen gì?”

Vũ Quỳnh chớp mắt, không hiểu nên nhìn anh ta.

“Ăn xong thì nôn ra!”

Đây là thói quen gì chứ? Vẻ mặt Vũ Quỳnh không hiểu.

“Ài! IQ của cô thật đáng lo ngại! Ý là lên giường xong thì chia tay! Nói vậy, hiểu chưa?”

“...”

Giờ thì hiểu rồi!

Vũ Quỳnh khinh bỉ anh ta: “Anh chơi con gái như vậy, cẩn thận có một ngày thua trong tay phụ nữ cũng không thoát ra được!”

Lúc này Vũ Quỳnh chỉ là nói vô tâm, mà Lục Li Dã lại càng không để trong lòng mấy lời này của cô, nhưng không ngờ, tương lai không xa, Lục Li Dã anh thật sự bị lời của Vũ Quỳnh nghiệm chứng!

Anh ta thật sự thua, thua trên tay của một người phụ nữ, mà còn... thật sự, một phát không thể cứu vãn, nghĩ cách muốn trốn thoát khỏi ma chướng của tình yêu, nhưng không bao giờ nữa có thể thoát khỏi!

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này.

“Chuyện Tần Lịch Lịch, rốt cuộc anh tính làm sao?”

Vũ Quỳnh thực ra càng là lo lắng cho anh ta hơn.

Dù sao, cũng làm to bụng người ta.

Lục Li Dã nhún vai, vẽ mặt hờ hững: “Kệ đi!”

“Nhưng người ta có bầu rồi!”

Nói đến đây Lục Li Dã dường như đứng thấy hơi phiền: “Nhóc quỷ Vũ, cô quen biết cậu đây được mấy ngày? Cô mới gặp qua ba người người phụ nữ của cậu đây, ba người cậu đây đều ăn qua, từ lúc cậu đây trưởng thành đến nay, những người phụ nữ đã ăn qua chỉ dùng não cũng không nhớ nổi, nếu mỗi một người phụ nữ đều tổn hại như cô ta, vậy thì con bên ngoài của cậu đây chẳng há thành một đội bóng luôn rồi? Không, hẳn là hai đội!”

“...”

-----oOo-----

Chương 328: Không phải là lỗi của em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Quỳnh nghe anh ta nói một tràng, quả thực cạn lời.

“Này! Là anh làm to bụng nhà người ta, anh còn nói người ta hô!”

Ngay cả Vũ Quỳnh nghe cũng không nổi.

“Cô ta mà không cố ý đâm thủng bao cao su, cậu đây có thể làm cô ta có bầu sao?”

“...”

“Được rồi!”

Lục Li Dã khoác vai Vũ Quỳnh: “Đây là chuyện của tôi với cô ta, không liên quan đến cô, cô đừng quan tâm!”

“Ồ...”

Vũ Quỳnh gật đầu.

Cô cũng không thích quản đầu!

Vũ Quỳnh trở lại phòng học, chuẩn bị vào giờ thì thấy Tần Lịch Lịch hồn bay phách lạc từ ngoài vào.

Vũ Quỳnh cũng không để ý cô ấy.

Tần Lịch Lịch ngồi vào bàn của mình, đột ngột, nói với Vũ Quỳnh: “Li Dã lại có bạn gái mới rồi...”

Giọng cô ấy nhỏ như tiếng muỗi, chẳng có chút sức sống, nhưng Vũ Quỳnh vẫn nghe rõ.

Vốn không muốn đáp lại, nhưng thấy bộ dạng ủ rũ của cô ấy, Vũ Quỳnh vẫn là nói một câu: “Ừ, tớ nhìn thấy rồi, chẳng ra làm sao...”

Thực ra, cô gái kia, khá là xinh!

Chẳng kém cạnh Tần Lịch Lịch.

“Tớ cũng thấy rồi, hai người họ trong rừng cây phong... cô gái kia, lớn lên khá xinh đẹp, xinh hơn tớ...”

Tần Lịch Lịch tự ti mặc cảm mà lâm bầm, nước mắt đến cùng là vẫn rớt ra từ hốc mắt.

Vũ Quỳnh nhất thời không biết nên nói gì.

Cô không có thói quen an ủi người khác, cũng không có tài an ủi người khác.

Chỉ có thể ngơ ngác nhìn cô ấy khóc, sau đó một hồi, đưa khăn giấy cho cô ấy.

“Vũ Quỳnh, lần trước cậu nói, cậu có một người anh trai làm bác sĩ...”

“Đúng! Cậu cũng gặp qua rồi, chính là người đàn ông bị chúng ta trêu ghẹo trong quán bar!”

“...”

Tần Lịch Lịch kinh ngạc mất mấy giây.

“Anh ấy cũng là người tớ thích, nhưng anh ấy không thích tớ...”

Vũ Quỳnh nhìn dáng vẻ của Tần Lịch Lịch, đột nhiên lại có cảm giác hơi buồn.

Tần Lịch Lịch nhìn cô, không nói gì.

“Cậu tìm anh tớ là muốn tớ hỏi anh ấy chuyện phá thai hả?”

Ánh mắt Vũ Quỳnh quét qua phần bụng tương lai sẽ to lớn của cô ấy.

Nghe vậy, nước mắt Tần Lịch Lịch lại càng chảy nhanh, nức nở nói:
“Tớ...tớ sợ...”

Vũ Quỳnh không khuyến khích cô ấy, cũng không có cách mà cổ vũ.

Loại chuyện này, không có cô gái nào mà sẽ không cảm thấy khủng

hoảng.

Cho nên, muốn chơi, lại không biết tự giữ mình thì là ngu dốt!!

“Chờ khi hết giờ, tớ giúp cậu hỏi anh ấy xem.”

Giọng điệu của Vũ Quỳnh, vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Ừ, cảm ơn...”

Tần Lịch Lịch nói cảm ơn với Vũ Quỳnh.

Sau khi tan học, Vũ Quỳnh gọi điện thoại cho Cao Hường Dương, bên đầu kia lại là hộp thư thoại.

Thường thì trường hợp này, là anh ấy đang trong lúc làm phẫu thuật, không tiện nghe máy.

Vũ Quỳnh dứt khoát đến thẳng bệnh viện tìm anh.

Quả nhiên, anh đang làm một ca phẫu thuật cực kỳ khó, nhưng may là cuộc phẫu thuật sắp xong rồi.

Đứng ngoài phòng phẫu thuật, cả một đống người nhà bệnh nhân đang chờ ở ngoài, vẻ mặt họ hết sức nghiêm trọng, trong mắt tràn đầy tia hy vọng.

Vẻ mặt như vậy, tự nhiên là Vũ Quỳnh gặp không ít.

Từ bé trong bệnh viện của ba Dương Thành và ba thì gặp không thiếu!

Nghe nói hồi trước Cao Hường Dương cũng bị bệnh nặng, mẹ Hoàng Ngân cũng không thiếu lần như thế này cùng anh, nhưng may là giờ hết thấy đều tốt... “Ra rồi, ra rồi!! “

Bất thành linh nghe thấy tiếng người kêu.

Một vị bác sĩ mặc áo blouse trắng, đi ra từ bên trong: “Bác sĩ, thế nào rồi? Thế nào rồi?”

“Ai là người nhà của bệnh nhân? Đây là giấy thông báo tình trạng nguy kịch phiên qua bên này ký tên...”

Vẻ mặt bác sĩ có hơi nghiêm trọng.

“Bác sĩ, có ý gì? Giấy thông báo tình trạng nguy kịch? Con trai tôi khi bị các anh đẩy vào thì vẫn còn tốt lắm mà? Hà?”

Bác sĩ cũng không có nhiều thì giờ giải thích với họ: “Xin lỗi, xin lỗi, mời người nhà tiết kiệm thời gian! Cảm ơn...”

Ồn ào lao xao, trong lúc đưa đẩy trách móc, cuối cùng thì người nhà bệnh nhân vẫn ký tên.

“Bác sĩ, ngài nhất định phải cứu con trai tôi với! Bác sĩ...”

“Chúng tôi chắc chắn sẽ cố hết khả năng!!”

Bác sĩ cam đoan, trên trán là một lớp mồ hôi mỏng.

Vũ Quỳnh nhìn ra, anh ta hết sức căng thẳng.

Anh bác sĩ này Vũ Quỳnh từng thấy vài lần, cùng văn phòng với Cao Hường Dương, xếp thứ tư, tên là Trần Thịnh.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của Vũ Quỳnh, anh ta quét qua Vũ Quỳnh, sau đó vội vàng quay lại phòng phẫu thuật.

“Tình hình bệnh nhân thế nào?”

Vị bác sĩ kia vừa vào liền hỏi.

Cao Hường Dương đang đứng trước kính hiển vi, mày kiếm chau lại, thần kinh căng chặt: “Túi máu!!”

“Tình huống rất không lý tưởng!”

Một vị bác sĩ khác trả lời.

“Cậu tư! Hồ sơ bệnh án của bệnh nhân này là anh phụ trách sắp xếp

đúng không?”

Nghe thấy có người hỏi, vẻ mặt Trần Thịnh căng thẳng: “Tôi...tôi không rõ...”

Cao Hường Dương ngược mắt nhìn anh ta một cái, mày kiếm chau sâu lại: “Mấy chuyện đấy chờ phẫu thuật xong lại nói, giờ nhanh chóng cứu bệnh nhân!!”

“Vâng vâng...”

Trong phòng phẫu thuật, vẻ mặt mỗi người đều là hết sức nghiêm trọng.

Bởi vì, xảy ra chuyện lớn rồi!

Với lại, liên quan đến mạng người, còn phải có bác sĩ bắt buộc phải chịu trách nhiệm cho chuyện này!

Mà bên ngoài phòng phẫu thuật, Vũ Quỳnh nhớ đến dáng vẻ căng thẳng của Trần Thịnh thì cũng không tự giác được mà lo lắng cho Cao Hường Dương.

Cuộc phẫu thuật này, hiển nhiên là không đơn giản.

Nửa tiếng sau——

Tất cả bác sĩ đều từ trong đi ra, sau lưng còn đẩy cả bệnh nhân vừa kết thúc phẫu thuật kia.

Biểu cảm của mỗi vị bác sĩ, đều cực kỳ hiu quạnh, thậm chí là thất vọng.

Cao Hường Dương đi phía trước nhất, cửa vừa mở ra, người nhà bệnh nhân xông cả lên, vây quanh anh: “Bác sĩ Cao, con trai tôi thế nào rồi?”

“Bác sĩ Cao, phẫu thuật có thành công không? Thành công không?”

“Xin lỗi...”

Cao Hường Dương thấp giọng nói xin lỗi.

Vũ Quỳnh ở chỗ không xa, lòng hơi ngạc nhiên.

Đôi diện với đôi mắt che kín tơ máu của anh, liền nghe thấy anh nói:
“Mọi người xin nén đau buồn.. “

“Tại sao? Con trai tôi rõ ràng chỉ là khối u nhỏ mà thôi, tại sao lại chết??
Không, không thể nào!!”

Người nhà hiển nhiên là không tin, nín lỳ Cao Hường Dương không cho anh đi.

Trần Thịnh ở phía sau thấy tình hình không ổn, liền vội vàng tìm chỗ
hồng, từ trong đám người chạy trốn.

Vũ Quỳnh khinh bỉ nhìn anh ta một cái, tìm kẽ hở dựa vào trong đám
người, chặn trước mặt Cao Hường Dương: “Buông tay ra!! Các bác thế
này cũng không được, nếu thật sự là trách nhiệm của bác sĩ, bệnh viện sẽ
cho mọi người một lời giải thích!”

“Vũ Quỳnh??”

Cao Hường Dương hơi ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Vũ Quỳnh.

Lo cô bị người nhà bệnh nhân vây đánh, vội kéo cô vào trong lòng mình
bảo vệ: “Các vị, thật là xin lỗi, có bất kỳ vấn đề gì, chúng ta có thể đến
phòng người nhà bệnh nhân nói chuyện! Xin lỗi, xin nhường đường...”

Người nhà bệnh nhân nháo một hồi, cuối cùng phải dùng đến sự bảo đảm
của bệnh viện mới có thể thoát khỏi đám người.

Áo khoác trắng trên người Cao Hường Dương bị người nhà người bệnh
xé toang hai lỗ, thoạt nhìn có vẻ chật vật.

Vũ Quỳnh được anh ôm trong lòng bảo vệ chặt chẽ, trái lại không bị tổn
thương gì, ngay cả tóc cũng không rối.

“Sao rồi? Có sao không?”

Cao Hường Dương vẫn hơi không yên tâm, kiểm tra một lượt từ trên
xuống dưới, từ trước ra sau của Vũ Quỳnh, xác định được cô thật là

không bị thương xong mới yên tâm.

“Sao em lại qua đây? Chờ anh bao lâu?”

Giọng nói của anh có hơi khàn khàn, trong con ngươi đỏ tươi hiện ra vẻ mệt mỏi, làm Vũ Quỳnh chỉ nhìn thôi cũng thấy cực kỳ đau lòng.

Cô biết cái nghề bác sĩ này thực sự vất vả hơn nhiều so với mọi người thấy, nhất là lúc phẫu thuật, tinh thần phải tập trung cao độ, gặp phải cuộc phẫu thuật thất bại, năng lực chịu đựng của tâm lý cũng phải cực kỳ mạnh mẽ mới không ảnh hưởng đến cuộc sống của mình.

Ba mẹ cô đều là bác sĩ, cũng vì thấy sự vất vả về tâm lý của họ cho nên cuối cùng cô mới không chọn ngành này.

Cô không thích hợp.

“Cuộc phẫu thuật lúc nãy...”

Vũ Quỳnh muốn an ủi anh, tay ra vẻ vỗ hai cái lên vai anh: “Anh đừng để trong lòng.”

Ánh mắt Cao Hướng Dương sâu xa nhìn Vũ Quỳnh một cái, bất thành linh vươn tay ra ôm cô vào lòng mình, ôm chặt cô.

Cầm đặt trên bờ vai nhỏ nhắn của cô, tay vòng lấy cái eo mảnh mai của cô, không ngừng dùng sức ôm.

“Tiểu Tam, may là em đến...”

Anh thỏa mãn thở dài một tiếng.

May là, có cô, mới không đến mức làm anh khó chịu, mịt mờ và luống cuống.

Vũ Quỳnh bị anh ôm, cảm thấy một góc trái tim mềm nhũn.

Cô ôm lại bờ vai dày rộng của anh.

Vừa quay đầu liền cảm thấy...hình như là lúc anh cần đến bản thân!

Cũng là lúc cần sự an ủi và lo lắng của cô...

Cảm giác này, thật tốt!

Cô nhẹ nhàng thuận theo sau lưng anh, an ủi anh: “Không sao, sinh lão bệnh tử là việc mỗi người đều sẽ trải qua! Thật không cứu được, thì đó cũng không phải lỗi của anh...”

Cao Hường Dương từ từ buông Vũ Quỳnh ra,

Thở dài một hơi: “Anh ta vốn sẽ không phải chết.”

Con mắt hờn sâu, tơ máu trong đáy mắt ngày càng nhiều: “Đây là ngoài ý muốn, lại càng là một trận tai nạn...”

Giọng nói của anh, khàn hơi nghiêm trọng.

Cổ họng như bị người ta dùng dao cắt vậy.

Vũ Quỳnh chớp mắt, lo lắng nhìn anh: “Rốt cuộc là làm sao?”

Cao Hường Dương cởi áo khoác bị xé rách trên người ra, vuốt tóc mái trên trán, có hơi bực: “Cha của bệnh nhân có bệnh di truyền về máu, nhưng trên bệnh án của bệnh nhân lại không viết rõ điều này, kết quả dẫn đến xuất huyết nhiều trong lúc phẫu thuật...”

Cao Hường Dương nói xong, thở ra khí bực: “Việc hôm nay, tất cả bác sĩ bọn anh trong phòng phẫu thuật, đều không khỏi liên quan!”

“Sao lại như thế được? Ai làm bệnh án cho anh ta, trách nhiệm này nên phải có người đứng ra chịu, không phải sao? Vấn đề lớn như thế, hồ sơ sao không viết rõ được chứ? Một người không phải là bác sĩ như em còn biết rõ sự quan trọng của chuyện này! Đây quả thực là coi mạng người như cỏ rác!”

Vũ Quỳnh lập tức phát cáu.

Cô bất bình thay cho Cao Hường Dương.

Trông dáng vẻ cô giận đùng đùng, Cao Hương Dương không nhịn được bật cười, véo mặt cô: “Được rồi, trước không nói chuyện của anh, nói đi, em đặc biệt đến bệnh viện tìm anh, có chuyện gì không?”

“Có, chuyện rất quan trọng!”

Vũ Quỳnh gật đầu, bộ dạng đứng đắn hỏi anh: “Cao Hương Dương, chuyện như phá thai, có đáng sợ không?”

“Ý gì?”

Mày Cao Hương Dương nhíu lại: “Em làm sao lại đột nhiên quan tâm đến chủ đề này?”

Ánh mắt theo bản năng quét qua cái bụng bằng phẳng của Vũ Quỳnh, sắc mặt nhất thời trầm xuống, biểu cảm lập tức trở nên cực kỳ khẩn trương: “Vũ tiểu tam, em... sh/it!”

Anh bực bội chửi một câu, giơ tay ra thô lỗ kéo Vũ Quỳnh đang chẳng hiểu gì cả vào lòng mình, chỉ vào mũi cô, nghiêng răng nghiêng lợi, cảnh cáo cô: “Vũ tiểu tam, nếu em dám nói với anh, người mang thai là em, vậy em chờ tối nay ăn đòn đi!!!”

Tuyệt đối không chỉ cô phải ăn đòn, anh nhất định sẽ đánh cái tên dám làm cô có bầu thành đầu heo!!

Vũ Quỳnh chớp mắt, hai cánh quạt như lông vũ xinh đẹp, khẽ quét xuống lại mở ra.

“Hừ...”

Cô bắt lấy cái tay đang ấn mũi mình, bất mãn mà vỗ vào mu tay anh: “Em mới không có mang thai đâu! Anh làm gì mà hung dữ vậy...”

-----oOo-----

Chương 329: Về nhà gặp phụ huynh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lời của Vũ Quỳnh, làm cho trái tim treo lên của Cao Hường Dương rơi xuống.

Bế cô lên, để cô ngồi lên trên lan can của công viên.

Anh đứng đối diện cô, hai tay giang ra đặt ở hai bên của Vũ Quỳnh, giam cô lại trong vòng tay của bản thân, nhướn mày hỏi: “Ai có bầu?”

“Bạn học của em.”

Vũ Quỳnh thành thật khai ra: “Chính là đứa lần trước, cô gái chơi với em ở quán bar.”

Cao Hường Dương chau mày: “Cô ấy định phá thai?”

“Vâng.”

Vũ Quỳnh cắn môi: “Chẳng qua cô ấy hình như rất sợ hãi.”

“Vũ tiểu tam, em hãy lấy sự trải qua của cô ấy làm bài học cho em, cho nên, sau này cần phải giữ khoảng cách nhất định với bất kỳ người đàn ông nào khác! Nếu không, đến lúc đó người chịu khổ chính là mấy đứa con gái như bọn em! Em xem, bạn em đi phá thai, không chỉ là hốt hoảng lo sợ, người còn phải chịu đau khổ, xong rồi lại nhìn cái tên đàn ông đầu sỏ kia, ném một số tiền là xong việc! Hấn ta chẳng phải mất gì, lại còn vui vẻ chơi một trận...”

Vũ Quỳnh biết, Cao Hường Dương lại nhân cơ hội dạy dỗ cô.

Anh ấy mỗi giờ mỗi giây đều không quên việc lên lớp cô mấy chuyện này!

Vũ Quỳnh hoạt bát nhéo sống mũi cao cao của anh: “Thầy Cao, vậy anh sẽ làm cho con gái phải chịu loại khổ như này không?”

“Sẽ không.”

Điều này, Cao Hường Dương rất kiên trì.

Trước khi chưa xác định được tấm lòng, anh sẽ không tùy tiện đụng

chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào.

Anh không muốn bản thân trở thành ba phiên bản hai, năm đó chính vì sự buông thả của ông mà khiến mẹ thành bà mẹ đơn thân chưa kết hôn đã có bầu, không nói đến việc phải chịu ánh mắt khinh thường của người khác, chỉ riêng việc nuôi anh đã đủ vất vả rồi.

Cao Hường Dương bắt tay bé nhỏ của cô từ trên mũi mình xuống: “Bạn em mang bầu được bao lâu rồi?”

“Không biết.”

Vũ Quỳnh lắc đầu: “Em chưa hỏi cô ấy.”

“Hôm nào không có tiết, em bảo cô ấy đến bệnh viện cẩn thận kiểm tra, anh sẽ giúp cô ấy hẹn bác sĩ khoa sản tốt nhất.”

“Vâng ạ.”

Hai cánh tay Vũ Quỳnh khoác lên cổ anh, nghiêng đầu hỏi: “Có phải sắp tan tâm rồi không?”

Cao Hường Dương vỗ lưng cô: “Anh trước dẫn em vào căn tin ăn cơm, được không?”

“Anh vẫn chưa được tan tâm hả?”

“Ừ, sự cố lúc này, bắt buộc phải cho người nhà bệnh nhân một lời nói. Chờ chốc em ăn xong, anh để lái xe đến đón em.”

Cao Hường Dương dẫn Vũ Quỳnh đến căn tin của bệnh viện.

Mỗi vị bác sĩ đều có hộp cơm của mình, người nhà đến giống như Vũ Quỳnh, thì chỉ có hộp cơm thống nhất trong bệnh viện, không phải là loại dùng một lần, chẳng qua đều là đã qua tiêu độc, rất sạch sẽ.

Cao Hường Dương đưa đến trước mặt Vũ Quỳnh hộp cơm của mình, bản thân thì lại ăn suốt cơm người nhà.

Vũ Quỳnh đã quen sự săn sóc như vậy của anh, cũng không nói gì, liền

vui vẻ ăn cơm.

Ăn xong cơm tối, Cao Hường Dương muốn để lái xe đến đón Vũ Quỳnh nhưng cô lại từ chối.

“Giờ em không về.”

Vũ Quỳnh ngồi trong văn phòng của anh, không chịu đi: “Em ở với anh.”

“Không được, anh còn không biết khi nào mới có thể tan làm!”

“Vậy em vẫn ở với anh!”

Vũ Quỳnh đặt cặp sách của mình lên bàn, miễn cưỡng nằm trên bàn làm việc của anh: “Em về nhà cũng chán, còn không phải là một mình, em cứ muốn ở đây với anh.”

Cao Hường Dương biết mình không khuyên được cô, cũng không bắt buộc: “Chờ chốc anh phải tới phòng họp người nhà bệnh nhân, em đi với anh đi, ngoan ngoãn ngồi cạnh anh, không cho phép gây rối, biết chưa?”

“Ừm, chắc chắn không gây rối.”

Vũ Quỳnh cố gắng đảm bảo.

Cao Hường Dương dẫn Vũ Quỳnh đến phòng họp người nhà bệnh nhân, để cô ngồi vào chỗ bên cạnh mình.

Quả nhiên Vũ Quỳnh rất ngoan, không ho he một tiếng, ngồi bên cạnh nhìn cuộc giảng co không ngừng được triển khai của bác sĩ và người nhà bệnh nhân.

Cảm xúc phía bên người nhà của người đã mất tương đối là kích động, tất cả bác sĩ đều tỏ vẻ lý giải, nhưng cuối cùng của cuộc đàm phán, trái lại kết quả hài hòa đến bất ngờ.

Phía bệnh viện và người nhà bàn bạc xong, liền chỉ còn lại phía bệnh viện xử phạt bác sĩ chịu trách nhiệm cho sự cố lần này.

Cuối cùng thì cuộc họp giải tán.

Mà Vũ Quỳnh đã sớm nằm trong lòng Cao Hướng Dương ngủ rồi.

Cô thật sự rất buồn ngủ, nên mới trong cuộc họp kịch liệt như vậy mà có thể ngủ.

Bác sỹ cùng khoa thấy tiểu Vũ Quỳnh trong lòng Cao Hướng Dương, không nhìn được mà trêu ghẹo: “Cậu cả, tình cảm anh em hai người tốt thật đấy! Đây mà không biết, lại tưởng rằng hai người là người yêu đấy!”

“Đúng thế! Chỉ nhìn thế này thôi, liền cảm thấy ân ái hơn nhiều so với anh và Vưu Tiên!”

“Được rồi! Cả cái khoa này chỉ có hai người là nhiều lời!”

Cao Hướng Dương đối với sự trêu ghẹo của bọn họ cũng không để tâm.

Vũ Quỳnh ngủ rồi, anh cũng không nữa đánh thức cô.

Dứt khoát cứ để cô ngủ như vậy, chờ cô tỉnh rồi lại nói.

Cởi ra áo vest của mình, nhẹ nhàng đắp lên người Vũ Quỳnh, mặc cho cô ghé vào lòng mình ngủ.

Phòng họp yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng gió khe khẽ từ chỗ cửa thông gió, và cả tiếng hô hấp đều đặn nhẹ nhàng của cô.

Xung quanh, dường như ngập tràn mùi hương của cô...

Mùi thơm ngát non nớt, lại mang vài phần mùi nhũ hương thiếu nữ, thơm đến nỗi làm anh mê say.

Cúi đầu trông tiểu Vũ Quỳnh say giấc trong lòng, con ngươi thâm trầm vô thức càng lún càng sâu...không nghi ngờ gì nữa, ở trong mắt anh, cô gái trong lòng, vẫn như cũ là một đứa bé chưa hết tính trẻ con.

Thậm chí, nét mặt vẫn còn đặc trưng cực điển hình của trẻ con.

Hoặc là, cô vốn lớn lên có vẻ mảnh mai, lại có khuôn mặt bầu bĩnh, cộng

thêm mái tóc xoắn dài, lại càng cực giống một con búp bê dễ thương, làm anh càng cảm thấy cô vẫn còn là một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Nhưng không thể không thừa nhận, nhóc con trong lòng, lại có nét rất khéo léo.

Từng cái nhăn mày, nụ cười của cô, tươi như yêu tinh, lại đẹp như tiên...chỉ cần liếc một cái, liền có thể hấp hồn người khác.

Còn mùi hương của cô...

Con người đen như mực của Cao Hướng Dương, hơi chút nóng rực.

Chợt nhớ lại buổi tối vào ba năm trước ấy...

Anh suýt thì cưỡng bức cô, người tuổi còn chưa qua 15!!

Mắt anh trở nên hơi đục.

Yết hầu nhúc nhích, thở hắt ra một hơi.

Lòng cảm thấy buồn bực không thôi.

Bỗng chốc, người trong lòng hơi động đậy, dần dần tỉnh.

Đôi mắt đẹp, lim dim lười nhác, cô vươn eo, nhìn xung quanh một cái mới phát hiện ra mọi người đều đi hết rồi, chỉ còn lại hai người họ: “Tan họp rồi?”

“Ừ.”

Giọng nói Cao Hướng Dương hơi trầm khàn.

Cổ họng khô khốc, nhìn dáng vẻ biếng nhác của cô, cảm xúc khó hiểu trào dâng: “Chúng ta về nhà đi!”

“Vâng...”

Cao Hướng Dương trước tiên đứng dậy, Vũ Quỳnh chậm rãi đi theo.

“Giải quyết xong chuyện chưa?”

Vũ Quỳnh quan tâm hỏi anh.

“Cũng hòm hòm rồi.”

Cao Hường Dương lập lờ trả lời nước đôi, lòng lại hoàn toàn không nằm trên vấn đề này.

Suy nghĩ của anh, hết sức hỗn loạn.

Bởi cô gái bên cạnh đây...

Cũng bởi vì cái đêm suýt chút mất kiểm soát của ba năm về trước!

Anh mãi mãi không quên được tiểu Vũ Quỳnh mỏng mỏng non nớt, cơ thể bé nhỏ không mặc gì, đáng vẻ khóc ngất trong lòng anh... Đó có lẽ chính là trở ngại tâm lý mà anh sẽ không bao giờ có thể vượt qua!

“Anh đang nghĩ gì vậy?”

Vũ Quỳnh thấy ra được Cao Hường Dương đang trong trạng thái không để tâm.

“Không có gì.”

Cao Hường Dương nhàn nhạt lắc đầu, thái độ lạnh đi một ít, bỗng nói: “Cuối tuần này, anh về nhà một chuyến, em thu dọn đi, về nhà cùng anh.”

“Vâng ạ!”

Vũ Quỳnh không nghĩ ngợi gì, chỉ tưởng đơn giản là về nhà một chuyến mà thôi, liền vui vẻ khoác tay Cao Hường Dương cùng nhau ra khỏi bệnh viện.

....

Thứ bảy, lúc Vu Tiên xuất hiện trước mặt cô, Vũ Quỳnh mới nhận ra, hóa ra về nhà căn bản không phải là chuyện đơn giản gì.

Là họ...đi gặp phụ huynh!!

Vũ Quỳnh cũng đã nghĩ dứt khoát không về, nhưng, cô không tìm được lòng tò mò, cho dù biết rõ sự tò mò ấy sẽ khiến cô chết không chỗ chôn.

Trên xe——

Vũ Quỳnh ôm cặp sách ngồi ghé sau, mím môi không rên một tiếng.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhả hết cả lại của cô, liền biết, tâm trạng hôm nay của cô cực kỳ không tốt.

Nhưng Vu Tiên ngồi trước thì không như thế.

Cô hôm này trang điểm nhẹ nhàng, mặt tươi cười rục rờ, có vẻ tràn đầy sức sống.

“Hương Dương, đột nhiên em thấy căng thẳng...”

Vu Tiên nói, vươn tay ra nắm lấy tay phải của Cao Hương Dương, mười ngón đan xen, để giữa hộp lưu trữ: “Bác trai bác gái sẽ thật sự hài lòng với em sao?”

Ánh mắt Vũ Quỳnh nhìn thẳng tắp chăm chăm mười ngón tay đan xen của hai người...nước trong mắt, sóng sánh rung rung.

Cô nhìn vậy rất lâu, cứ nhìn, nhìn mãi...

Bộ dáng ấy, dường như muốn đốt ra một cái lỗ trên tay của hai người kia.

“Chị có thể để yên cho anh tôi lái xe không?”

Vũ Quỳnh lạnh giọng hỏi một câu, ánh mắt chuyển từ bàn tay nắm chặt của họ sang khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Vu Tiên: “Đây là đường cao tốc, xảy ra chuyện gì, chị chịu trách nhiệm nhé?”

Vũ Quỳnh chăt vắn, không giữ chút thể diện nào cho Vu Tiên.

Cao Hường Dương cau mày không lên tiếng, buông tay Vưu Tiên ra.

Vưu Tiên bĩu môi không vui, ngượng ngùng mà rút tay về.

Vũ Quỳnh hài lòng quay đầu ra hướng ngoài cửa sổ.

Nhìn cảnh lướt qua vùn vụt, trong lòng hụt hẫng khó hiểu.

Bên trong đó, trống rỗng tựa như bị đào đi ra.

Lòng ngực, trở nên nghèn nghẹn.

....

Sau vài tiếng, xe đã dừng ở sân nhà họ Cao.

“Tiểu tam!!!”

Xe vừa dừng hẳn, liền thấy Hường Tình nhiệt tình chạy vội ra.

Vũ Quỳnh xuống xe, mới đứng ổn liền bị Hường Tình ôm chầm lấy.

“Hường Tình!!”

Vũ Quỳnh vừa thấy Hường Tình, tâm trạng lúc này còn hụt hẫng lập tức trở nên tốt hơn nhiều.

“Ài da! Làm chị nhớ chết đi được!”

Hường Tình quen thói véo khuôn mặt nhỏ mịn màng của Vũ Quỳnh, cau mày: “Sao một tháng không gặp mà lại gầy đi nhiều như vậy? Anh! Có phải anh lại bắt nạt tiểu tam không?”

Mặt Hường Tình dài ra, chắt vắn Cao Hường Dương bên cạnh.

Hoàn toàn triệt để gạt Vưu Tiên qua một bên, thậm chí ngay cả chào hỏi cũng không.

Vưu Tiên đứng đờ một bên, có hơi lúng túng.

Cao Hường Dương ôm lấy vai cô ta: “Đi thôi, vào nhà trước đã.”

Nói xong, dẫn Vu Tiên vào trong nhà.

“Hường Tình, em về nhà trước đây.”

Vũ Quỳnh nhìn bóng lưng cùng nhau rời đi của họ, trong lòng lại thấy nghèn nghẹn, cô không dẫu vết mà hít vào một hơi, cười nói: “Mẹ em còn đang chờ ở nhà đây!”

“Được rồi, vào đi, dì Sam và chú Phong đã sớm chờ em ở trong rồi.”

Hường Tình vỗ vai cô: “Đi thôi.”

Vũ Quỳnh hết cách, chỉ có thể đi theo họ vào trong phòng.

Sau khi cô đi vào, cảnh tượng trong phòng khách, khá giống với ba năm trước.

Vu Tiên ngồi bên cạnh Cao Hường Dương, mẹ Hoàng Ngân hỏi han câu được câu không, ba Dương Thành cũng không tính là nhiệt tình, ít nói.

-----oOo-----

Chương 330: Chuyển trường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhưng ba và mẹ cô chỉ đứng bên cạnh mỉm cười, không nói gì thêm.

Đám đông vừa nhìn thấy Vũ Quỳnh bước vào, tất cả mọi người, trừ Vu Tiên và Cao Hường Dương, tất thấy đều đứng lên chào đón.

“Ây da!! Tam Nhi đã về rồi đó à! Con xem chị Hường Tình nhắc đến con suốt, nhắc đến phát điên luôn rồi kìa!”

Hoàng Ngân vừa rời vẫn đang lấy ít hoa quả cho Vu Tiên, vừa nhìn thấy Vũ Quỳnh trở về liền bỏ hết mấy thứ trong tay xuống ra đón cô.

Thùy Sam và Vũ Phong gặp con gái của mình, cười càng rạng rỡ hơn.

“Ba, mẹ! Mẹ Hoàng Ngân, ba Dương Thành!!”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn chào hỏi tất cả mọi người một lượt.

“Nhanh nhanh, qua đây để mẹ xem nào, có gầy đi không, dạo này có hay gây phiền phức cho anh Hường Dương không?”

Thùy Sam kéo con gái, đau lòng nhìn lên nhìn xuống một lượt.

“Ây da, đã về cả rồi, tốt quá, chuẩn bị ăn cơm thôi! Mọi người đều đói rồi nhỉ, mau nhập tiệc thôi nào!”

Hoàng Ngân gọi tất cả mọi người vào ngồi: “Con trai, qua đây, giúp mẹ bung đồ ăn lên!”

“Ừm.”

Cao Hường Dương biết mẹ có lời muốn nói với anh.

Dọn cơm những chuyện như này thường để người làm trong nhà làm, gọi anh vào trong bếp thế này chắc chắn là có ý gì rồi.

Trong bếp, chỉ có mẹ Lý đang cầm thìa, Hoàng Ngân gọi con trai đến cạnh mình, đưa cho cậu đĩa thức ăn, hỏi một cách nghiêm túc: “Thật đấy hả?”

“Mẹ, mẹ thấy con giống đang đùa sao ạ?”

Cao Hường Dương bung đĩa thức ăn trên tay, chưa đi.

Hoàng Ngân thở dài: “Nếu con nghiêm túc, mẹ cũng không nói gì! Nhưng, mẹ chỉ sợ Tiểu Quỳnh con bé sẽ...”

“Mẹ, Tiểu Tam là em gái con!”

Thái độ của Cao Hường Dương rất chắc chắn, xong lại nói thêm một câu: “Từ sau đừng gán ghép bọn con với nhau nữa, tuổi của bọn con

cách nhau như vậy, căn bản là không phù hợp, hơn nữa em ấy còn bé như vậy, nếu như một ngày nào đó con có ý nghĩ gì khác với em ấy, con sẽ thấy mình như một tên biến thái vậy, ngay cả em gái mình cũng có thể để ý tới.”

Ở ngoài cửa, Vũ Quỳnh đang dựa vào mép tường đã nghe thấy hết đoạn hội thoại vừa rồi của Cao Hương Dương.

Anh nói...

Nếu anh yêu cô, sẽ giống như tên biến thái!

Vậy cô thì sao? Yêu anh, có phải trong lòng anh cũng nghĩ cô là một tên biến thái không?

Cô chỉ là đơn thuần, yêu anh trong sáng mà thôi, tại sao lại phải dùng hai từ “biến thái” này để miêu tả tình cảm của cô cơ chứ?

Cô không phải biến thái, cô cũng không yêu tên biến thái! Người yêu cô càng không phải biến thái...nhưng tại sao ở trong lòng anh, lại cứ phải thấy như vậy?

Một nơi nào đó trong tim cô, dường như bị vỡ vụn ra thành một lỗ hổng lớn...

Chua chát và đau nhói, máu ứa chảy từ trong ra ngoài!

“Tiểu Tam, đứng đó làm gì vậy? Sao lại không đi vào?”

Âm thanh câu hỏi của Hương Tình, từ cửa nhà bếp truyền tới: “Tiểu Tam? Tam Nhi...Này! Đến giờ ăn cơm rồi, em còn đi đâu thế?”

Còn chưa vào trong bếp, Hương Tình đã chạy đuổi theo.

Hoàng Ngân trừng mắt nhìn Cao Hương Dương: “Còn không mau đuổi theo?”

“Hương Tình có thể giải quyết được.”

Thái độ của anh, bình tĩnh, mặt cũng không có chút biểu cảm gì.

Hoàng Ngân cau mày, dường như có chút không cam lòng: “Con trai, con không có ý gì với Tiểu Quỳnh sao? Thực ra hai đứa...”

“Mẹ!”

Cao Hường Dương cắt lời mẹ: “Con bê thức ăn ra trước đây.”

“Thằng nhóc máu lạnh!”

Hoàng Ngân nhìn bóng lưng phía sau của con trai mắng một câu.

Sau đó thở dài, xem ra đứa con dâu mà cô nhìn trúng chỉ có thể là con nuôi cô thôi, cũng không biết thằng con trai cô trong đầu nó nghĩ cái gì không biết.

Buổi trưa, Vũ Quỳnh cuối cùng cũng không quay về nhà họ Cao dùng bữa, Hường Tình cũng không quay lại, chỉ nói là đi ăn bữa ăn linh đình cùng Vũ Quỳnh ở bên ngoài rồi.

Thùy Sam cứ luôn nói con gái mình không hiểu chuyện, nhưng trong lòng lại rất thương con gái của mình.

Trong lòng con bé nghĩ gì, người làm mẹ như cô lại không biết sao?

Hoàng Ngân nhìn Vũ Quỳnh không ăn cơm cùng, cũng không áp ứng nữa, hỏi thẳng hai người bạn trẻ ở trên bàn ăn: “Hai đứa định bao giờ kết hôn?”

Nhắc đến chủ đề này, Vu Tiên có đôi chút ngượng ngùng, không nói gì, ánh mắt đưa tình liếc nhìn Cao Hường Dương ngồi đối diện.

“Ừm.”

Cao Hường Dương gật đầu, nhìn Vu Tiên: “Bọn con nghiêm túc.”

“Hy vọng hai bác tác thành ạ.”

Vu Tiên cũng ngoan ngoãn nói thêm.

“Ừm, hai đứa đúng là cũng đến tuổi kết hôn được rồi.”

Cao Dương Thành gật đầu, lại thở dài: “Nếu hai đứa đều cảm thấy phù hợp, vậy thì kết hôn đi!”

Nói thật lòng, Cao Dương Thành thực ra có ý nghĩ giống với vợ mình, vẫn luôn tưởng rằng Tiểu Quỳnh mới là đứa con dâu được chọn ở trong lòng mình.

Nghĩ đến chuyện mọi người trong nhà ngồi quây quần bên nhau, hạnh phúc biết nhường nào? Tự dưng đâu lòi ra cô bé Vuu Tiên này, trong lòng vẫn thấy có chút kì lạ.

Nhưng, đây là chuyện tình cảm và hôn nhân của con trai, họ cũng không thể ngăn cản? Nếu anh và vợ thực sự đứng ra ngăn cản, vậy thì chúng với bọn họ năm đó bị mẹ bắt ép, cũng đâu khác nhau là mấy?

Pha hồng tình yêu và hạnh phúc của con trai, tội danh này, bọn họ thực không kham cho nổi.

“Ừm! Vậy hai đứa xem bao giờ thì ổn, sắp xếp hai bên gia đình gặp mặt nhau là chuyện bắt buộc, ba mẹ có thể đến thành phố A thăm hỏi ba mẹ của Vuu Tiên.”

Lời này là do Hoàng Ngân nói.

Nếu như kết hôn thật, quá trình này đều là cần thiết, nhưng không biết tại sao thấy trong lòng cứ thấy khó chịu, bức bối.

“Hương Dương, vậy dì Sam và chú Phong ở đây chúc mừng hai đứa!!”

Thùy Sam nói, nâng ly rượu vang trong tay lên, mời Cao Hương Dương và Vuu Tiên một ly.

Vũ Phong cũng đứng lên, vỗ vỗ Cao Hương Dương: “Chú chúc mừng hạnh phúc hai đứa!”

“Con cảm ơn chú Phong, cảm ơn dì Sam.”

Cao Hương Dương đứng dậy cảm ơn, uống cạn ly rượu trong tay.

Vưu Tiên uống hết ly rượu của mình, thể hiện ý cảm ơn.

Vũ Phong vừa ngồi xuống đã nói: “Hương Dương à, chú nghĩ khoảng thời gian qua chắc Tiểu Quỳnh cũng làm phiền cháu nhiều lắm? Là thế này, chú và dì Sam đã bàn bạc xong rồi, định qua một khoảng thời gian nữa sẽ đưa Tiểu Quỳnh quay về thành phố S học, đỡ làm phiền đến cháu và Vưu Tiên, đúng không?”

Cao Hương Dương thấy hơi bất ngờ về quyết định này của Vũ Phong.

“Chú Phong, thực ra không sao đâu ạ, Tiểu Quỳnh ngày thường cũng ngoan lắm ạ...”

Người tiếp lời là Vưu Tiên.

Cô cười dịu dàng: “Nhưng chú Phong và dì Sam chắc đều rất thương Tiểu Quỳnh, để em ấy ở bên cạnh mình đúng là an tâm hơn rất nhiều.”

Hoàng Ngân và Cao Dương Thành nhìn nhau, rồi lại nhìn con trai mình, nhìn anh tâm trạng không thay đổi gì, Hoàng Ngân cau mày.

“Chú Phong.”

Cao Hương Dương cuối cùng cũng mở lời.

“Chuyện này đã bàn bạc qua với Tiểu Tam chưa ạ?”

“Vẫn chưa!”

Vũ Phong ung dung, cười: “Nhưng mà chú tin con bé sẽ đồng ý thôi.”

Sắc mặt Cao Hương Dương hơi tối lại, nhưng lại không nói gì.

Trong đêm...

“Này, hay là anh đi nói với con gái đi! Em không biết phải mở lời với con bé thế nào.”

Thùy Sam đẩy đẩy chồng mình, do dự hồi lâu, nghĩ nửa ngày trời cũng

không biết nên nói sao với con gái chuyện này.

Vũ Phong hơi gật đầu: “Được, để anh nói! Chuyện đã như vậy rồi, sớm muộn đều phải nghĩ cách kéo con bé ra thôi.”

Vũ Phong gõ cửa phòng con gái mình.

“Ba, là ba ạ? Ba vào đi.”

Vũ Quỳnh ở bên trong đáp lại.

Vũ Phong đẩy cửa đi vào, nhìn thấy con gái mình đang ngồi trên bệ cửa sổ hóng gió, thưởng thức màn đêm tuyệt đẹp bên ngoài.

Anh đi đến, đứng cạnh con gái mình, hỏi cô bé: “Nhìn gì mà nhìn chăm chú vậy con?”

“Con nhìn màn đêm thành phố S của chúng ta! Hình như đúng là rất lâu rồi con không nhìn thấy rồi...”

Gió đêm thổi tới, làm rối tung mái tóc của Vũ Quỳnh, gương mặt trẻ con đáng yêu của cô bé dường như đọng lại một chút tổn thương nhẹ.

“Tam Nhi...”

Giọng nói của Vũ Phong có chút nặng nề.

Anh thương cho con gái mình: “Không nghĩ đến chuyện quay về với ba mẹ sao con?”

Vũ Quỳnh đờ ra một lúc, quay đầu nhìn ba mình.

“Ba định cho con chuyển trường, được không?”

“Ba...”

Vũ Quỳnh không ngờ ba lại nhắc chuyện này với mình, cô không có chút chuẩn bị nào.

Vũ Phong ngưng một lúc, nói tiếp: “Ba biết năm đó con rất cố gắng rất

cố gắng mới không dễ dàng gì mà thi vào trường đại học A, nhưng ba cũng biết con vì một vài người mới quyết tâm thi vào trường A! Giờ con cũng nhìn thấy rồi đấy, Hướng Dương và Vu Tiên rất nghiêm túc, hai đứa nó thực sự muốn kết hôn, ba biết trong lòng con vẫn con yêu thằng bé, nhưng...nó cuối cùng vẫn không phải là một nửa của con! Tiểu Quỳnh, chúng ta phải biết cách từ bỏ, con biết không?”

“Ba, nếu...từ bỏ con đau hơn, thì con phải làm sao ạ?”

Vũ Quỳnh hỏi ba mình.

Mắt đỏ dần lên, nhưng cô không khóc: “Cho con một chút thời gian, để con suy nghĩ kỹ, ba, con muốn ra ngoài một mình một lát...”

“Muộn như vậy rồi...”

Vũ Phong hơi lo lắng.

“Không sao đâu, con đi dạo ở trong khu thôi, hít thở không khí.”

“Vây được.”

Vũ Phong đồng ý.

Vũ Quỳnh cầm áo khoác đi ra ngoài, Vũ Phong không yên tâm, nên lặng lẽ theo sau cô.

Cô bé muốn ở một mình an tĩnh, suy nghĩ, người làm cha như anh nên để cho cô chút không gian suy nghĩ độc lập, không làm phiền, không ngăn cản, nhưng anh sẽ trở thành chỗ dựa và người phụ tá vững vàng sau lưng cô.

Vũ Quỳnh ngồi một lúc ở đình nghỉ trong khu.

Ở đình nghỉ, những cành cây quấn lấy nhau, những chiếc lá lác đác vẫn kiên cường bám trụ lung lay trong gió đêm giữa thời tiết giá lạnh, cố chấp không chịu rời đi...Giống như, chính lúc này đây, trái tim cô!

Rõ ràng biết rằng cô đang cố chấp và cố gắng một cách vô nghĩa, nhưng lại giống như chiếc lá trong tiết trời giá lạnh kia, không chịu buông bỏ!

Ánh mắt của Vũ Quỳnh, không tìm được hướng về một phía xa xăm...Đó là hướng nhà họ Cao, đối diện với họ ở một nơi không xa, rất gần, rất gần...Vũ Quỳnh lần đầu tiên cảm thấy, bọn họ xa cách đường nào...

Giống như bị ngăn cách bởi một dòng sông vậy.

“Đing đing...ding đing...”

Đột nhiên, điện thoại trong áo khoác Vũ Quỳnh vang lên.”

Cô nhìn qua, ngay lúc nhìn thấy cái tên hiện lên trên điện thoại, trong lòng cô vẫn không tránh khỏi chút thất vọng.

Bên trên không hiện lên cái tên mà cô đang mong chờ...

Là Lục Li Đã gọi tới!

Tiểu Quỳnh mau chóng sắp xếp lại tâm trạng mình, bắt máy của anh ta.

“Nhóc Vũ kia!! Cô đang ở đâu?”

Lục Li Đã đầu dây bên kia rất ồn ào, nói chuyện với Vũ Quỳnh với tone giọng khá cao.

“Tôi ở nhà!”

Vũ Quỳnh trả lời thành thật, cau mày: “Chỗ anh ồn thế! Gọi điện cho tôi làm gì?”

“Cô đợi chút, để tôi tìm chỗ nào đó yên tĩnh hơn.”

Sau đó, trong điện thoại hồi lâu sau vẫn không có giọng nói của Lục Li Đã, chỉ có thứ tạp âm ồn ào, lại còn có tiếng hô hào rất high.

Anh ta chắc là lại đến quán bar quẩy rồi.

-----oOo-----

Chương 331: Không thể quên được đêm hôm ấy

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Này! Nhóc quý Vũ, em đang ở đâu? Cuối tuần, ra ngoài chơi đi! Tôi giới thiệu bạn gái mới cho cô!”

Cuối cùng anh ta cũng lên tiếng, rõ ràng những lời mà Vũ Quỳnh nói vừa nãy, anh ta không nghe vào một chữ nào.

Mà lúc này đầu bên kia đã im lặng đi nhiều.

Vũ Quỳnh đúng là có hơi bất lực với anh ta, tên này lại đòi bạn gái rồi?

Tốc độ này đúng là nhanh như cắt!

“Tôi về nhà rồi, không đi được.”

“Nhà cô ở đâu?”

Lục Li Dã hỏi.

“Thành phố S.” Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

“VẬY CŨNG KHÔNG XA, MẤY TIẾNG ĐƯỜNG CAO TỐC THÔI MÀ.”

“Đúng là không xa, nhưng tôi cũng không thể đáp ứng cái hẹn này của anh được, tắt máy đây.”

“Này! Đợi đã, có chuyện gì vậy? Tiếng của cô nghe không có sức sống nào!”

Lục Li Dã cuối cùng cũng nghe ra được Vũ Quỳnh có gì đó không đúng, lại hỏi: “Sao vậy, tâm trạng không tốt?”

Bị Lục Li Dã hỏi như vậy, Vũ Quỳnh không hiểu sao chỉ cảm thấy mũi hơi cay cay: “Không sao...”

Cô không muốn nói.

“Còn nói không sao, giọng lạc cả đi rồi.”

Lục Li Dã đón gió lạnh trong đêm, đứng ở cửa quán rượu, nói chuyện điện thoại với Vũ Quỳnh: “Nói đi, rốt cục là chuyện gì? Đừng nói với tôi, lại là cái vụ thất tình quái quỷ gì đó đấy nhé!”

“Đúng vậy! Chính là vụ thất tình quái quỷ đó đấy!”

Vũ Quỳnh rõ ràng muốn nhẹ nhàng thoải mái nói ra, nhưng lúc nói ra, giọng lại cứ nghẹn đi.

Bên kia, Lục Li Dã yên lặng mất vài giây.

Anh tưởng rằng cô nhóc này là kiểu người cố chấp, chắc chắn sẽ không thừa nhận mình thất tình.

Nhưng cô thật sự đã nói mình thất tình rồi.

Lục Li Dã biết, chuyện nghiêm trọng hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Anh khẽ khệp chiếc áo gió trên người vào, che đi gió lạnh: “Nhóc quý Vũ, thực ra tôi cũng chỉ là tiện miệng nói...”

“Anh ấy sắp kết hôn rồi!”

Trái tim Vũ Quỳnh giống như bị một cây kim đâm sâu vào.

Cảm giác chua xót và đau đớn ngập cả lên...

“Hôm nay tôi về, là để cùng họ đi gặp cha mẹ!”

Lời nói của Vũ Quỳnh, có hơi tự giễu.

“Nhóc Quỳnh, cô nói xem cô có phải tự ngược mình rồi không, việc này, cô cũng theo về làm gì?”

Vũ Quỳnh nhin không được thút thít: “Lục Li Dã, bây giờ tôi hối hận rồi...”

Cô cuối cùng vẫn khóc: “Bây giờ tôi thấy rất khó chịu...”

Tay cô nắm chặt đặt vào nơi trái tim, nơi đó giống như bị dao sắc cứa vào, khó chịu cực kỳ: “Lòng ngực nặng nề đến nỗi sắp không thở nổi...”

Tiếng khóc vô lực cùng với tiếng tâm sự của Vũ Quỳnh trong điện thoại làm Lục Li Dã ngật ngừng mà liếm môi.

Anh không có kinh nghiệm an ủi con gái, bỗng đối mặt với Vũ Quỳnh đang khóc nức nở, anh thật sự nhất thời không biết phải làm sao mới được.

“Nhóc quý Vũ, cô đừng khóc...”

Vũ Quỳnh vẫn khóc.

Lục Li Dã có hơi lúng túng: “Đừng khóc nữa! Nhóc quý Vũ, bảo cô đừng khóc nữa mà... cô giờ đang ở đâu?”

“...”

Đáp lại anh là một khoảng tĩnh lặng.

“Tôi nói là nhà cô ở đâu?”

Vũ Quỳnh chùi nước mũi, nghẹn ngào hỏi anh: “Anh định làm gì?”

“Không có gì, quan tâm chút thôi! Được rồi, cô đừng khóc nữa...”

Lục Li Dã hình như lại đi vào quán rượu, trong điện thoại trở nên rất ồn, Vũ Quỳnh nghe không rõ anh đang nói gì.

Hình như không nói với cô, là đang nói gì đó với đám bạn bè trong quán rượu, đại khái là về sớm trước gì đó, Vũ Quỳnh cũng không nghe rõ lắm, chỉ mơ hồ nghe được một hai câu.

“Lục Li Dã, anh đi làm việc của anh đi, tôi không sao...”

Vũ Quỳnh không muốn gián đoạn cuộc vui của anh, nói xong câu, liền chần chừ mà ngắt cuộc gọi.

Lục Li Dã cũng không gọi lại nữa.

Cô đứng dậy, định ra ngoài đi dạo, nhưng ngẩng mặt lên, lại bất ngờ...
đụng phải Cao Hường Dương đang chậm bước về phía cô!

Dáng người cao lớn, lúc anh đứng trước mặt Vũ Quỳnh, cô vẫn còn chưa hoàn hồn.

Vũ Phong đứng ở đằng xa, thấy Cao Hường Dương xuất hiện, không khỏi thở dài, cuối cùng, vẫn yên tâm xoay người rời đi, một mình đi vào nhà.

Đây là chuyện của bọn trẻ, phải để bọn chúng tự định đoạt chứ?!

Cũng phải, đâu phải tình yêu thời thanh xuân của ai cũng thuận buồm xuôi gió đâu.

Không trải qua bão táp, làm sao có thể thấy được cầu vồng?

.....

Vũ Quỳnh ngẩng đầu, nhìn gương mặt trầm ngâm mà quen thuộc trước mắt...vết nước mắt trên má vẫn chưa khô, hốc mắt lại không kìm được mà đỏ lên.

May mà, cô không có khóc.

Chỉ là nhất thời không biết nên nói gì...

Giả vờ rộng lượng chúc phúc cho anh sao? Hay là nói ra ý nghĩ thật sự trong lòng?

“Em sẽ không chúc phúc cho hai người đâu!”

Rốt cục, cô vẫn nói ra suy nghĩ thật lòng trong tim mình.

Cô không thể giả tạo giống như Vụ Tiên, càng không thể làm ra cái vẻ hiểu lòng người khác như cô ta...Trơ mắt nhìn người đàn ông mình yêu suốt mười năm kết hôn cùng người phụ nữ khác, cô còn phải mỉm cười

chúc phúc hay sao?

Xin lỗi! Cô không rộng lượng như vậy!

Cô là người ích kỷ, cô không làm được!

Cao Hường Dương nhíu mày, nhìn cô rất lâu.

Trong con người màu đen ấy, không nhìn ra được chút xúc động, anh bỗng giơ tay, nâng gương mặt nhỏ của cô, lau đi vệt nước mắt trên má cô.

Vũ Quỳnh không nhúc nhích...

Mặc anh lau nước mắt cho mình.

Chỉ là, nước mắt càng lau càng chảy nhiều, cuối cùng, lau như nào cũng không hết.

Cao Hường Dương thôi không lau nữa, dừng tay, nhìn cô, cứ nhìn cô mãi... môi mím thật chặt, rõ ràng có lời muốn nói, đến cuối cùng, lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Ba em muốn em chuyển về thành phố S!”

Cuối cùng người mở miệng trước, vẫn là Vũ Quỳnh.

Đôi mắt ảm đạm của Cao Hường Dương hơi sáng lên: “Em nghĩ thế nào?”

Anh nâng gương mặt cô lên.

Lại không biết...

Trong mắt mình đã viết hết lên sự chờ đợi của mình đối với cô!

Vũ Quỳnh không trả lời, mà ngán lệ hỏi lại anh: “Vậy anh thì sao? Anh muốn em nghĩ như thế nào?”

Cao Hường Dương đứng thẳng người, rút lại bàn tay đang nâng mặt cô,

đút vào túi quần: “Anh tôn trọng ý kiến của em.”

Vũ Quỳnh chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhói: “Vậy nếu em chuyển về thì sao?”

Cao Hường Dương nhìn cô, rất lâu sau, không trả lời.

“Vậy em quay lại đi...”

Thực ra, có một giây phút nào đó, Cao Hường Dương suýt nữa đã mở miệng giữ cô lại.

Nhưng nghĩ đến bao lần mắt không chế không nên có giữa anh và cô... có lẽ, chia xa mới là điều tốt nhất đối với họ.

Cũng là công bằng nhất với Vu Tiên!

“Được...”

Vũ Quỳnh gật đầu cười.

Nước mắt đã tràn mi: “Vậy em về! Sau này không làm phiền anh nữa, tốt thật...”

Cô nói xong, xoay người rời đi, nước mắt đã rơi ướt đầy cả má.

Chân vẫn chưa kịp bước đi, đã bị Cao Hường Dương kéo lại.

“Vũ Quỳnh—”

Giọng của anh trầm khàn như vang lên từ đáy vực.

“Bỏ em ra!”

Vũ Quỳnh giãy giụa.

“Em còn nhớ ba năm trước vào đêm đó—”

Cao Hường Dương cắn răng hỏi cô.

“Còn nhớ!”

Vũ Quỳnh hất tay anh ra, lau đi nước mắt rơi như mưa của mình: “Cả đời em cũng không quên được...bỏ em ra!”

Cả đời cô cũng không thể quên được ba năm trước, anh dẫn Vu Tiên về nhà, chỉ vào cô ta, nói với tất cả mọi người: Cô ấy là bạn gái của tôi!

Tối hôm đó, cô khóc đến hồ đồ.

Tối ấy cô vẫn như ngày thường, ôm gối khóc, trèo lên giường anh, kết quả thì sao?

Anh xem cô là người phụ nữ khác...

Lúc hôn cô, miệng còn luôn miệng gọi tên người phụ nữ khác... Từng tiếng “Vu Tiên” đó, giống như từng nhát dao, đâm sâu vào tim cô, đau đến không thể đau hơn được nữa.

Mà lúc ấy, khi cô vừa quay đầu...

Đã bị anh hét ầm lên, đuổi ra khỏi nhà họ Cao!

Cô mãi mãi cũng không thể quên được đêm hôm ấy...

Ôm gối của mình, cô độc đứng ở chính cửa nhà mình, đối mặt với cánh cửa khóa chặt, khóc hết một đêm!

Lần đầu tiên anh lớn tiếng mắng cô, lần đầu tiên...đuổi cô ra khỏi nhà!

Đều vì...Vu Tiên!

Người phụ nữ bỗng dưng chiếm được trái tim anh!

Mà Vũ Quỳnh cô...dành mười năm dang dẳng, chỉ đổi lại duy nhất một chữ...biến thái!

Nhớ lại những nỗi đau ấy, Vũ Quỳnh đến thờ thôi cũng thấy đau: “Bỏ em ra.....”

Cao Hường Dương buông tay cô.

Ngón tay trắng bệch.

Nhìn cô xoay người rời đi, ánh mắt như đáy hồ sâu thẳm của anh càng âm đạm mơ hồ...ba năm trước, đêm hôm ấy, đối với Cao Hường Dương mà nói, chính là một ác mộng của tội ác...Anh không thoát ra được, người khác cũng không thể tiến vào!

Cứ mỗi lần nhìn thấy gương mặt ngây thơ của Vũ Quỳnh, anh lại nghĩ đến năm cô mười lăm tuổi, vẫn chỉ là một đứa trẻ, mà suýt nữa đã bị anh cưỡng hiếp...anh, giống như một tên thập hèn làm chuyện bỉ ổi với trẻ em!

Một tên biến thái!

Mà giờ đây...

Anh hoàn toàn không thể chấp nhận loại quan hệ méo mó này!

Mười năm...

Mười năm, rốt cục phải trải qua bao nhiêu trái ngang, mới có được một hướng đi thích hợp đây?

Thôi vậy!

Giữa họ, ngoài sự chiếm hữu và dựa dẫm theo thói quen ra, ngoài cái tình thân không dứt được ra, thì còn lại gì đây?

Anh quay người, đi vào trong nhà.

Bước chân không hiểu sao lại nặng trĩu như chì.

Trong đầu toàn là gương mặt đầy nước mắt của Vũ Quỳnh, như có lời nguyện vậy, mãi không quên đi được.

Cô nói với anh: “Được, vậy em quay về!”

Cô nói với anh: “Đêm đó, cả đời em cũng không quên...”

.....

Đêm khuya yên ắng.

Ngoài cửa sổ, gió đông se lạnh, lạnh thấu cả vào xương cốt.

Vũ Quỳnh đang mơ màng ngủ, thì bị tiếng chuông điện thoại ở đầu giường đánh thức.

Lần đầu, cô không nghe.

Lần thứ hai, cô mới lười nhác mà thò tay ra.

Nhìn lướt qua màn hình...

Không ngờ là Lục Li Dĩ.

Lại nhìn thời gian, đã hai giờ sáng rồi!

Tên này...

Chắc chắn là vừa tan cuộc vui!

Vũ Quỳnh thật sự không muốn nghe, lại sợ tên đó cứ lải nhải mãi không dừng, nên đành ấn nghe, còn chưa đợi anh ta đáp lời, đã dành trước phần nản: “Làm gì vậy? Nửa đêm nửa hôm, anh không ngủ, nhưng tôi phải ngủ! Đã hai giờ rồi...”

“Nhóc quý Vũ, nhà cô ở đâu?”

Lục Li Dĩ không dung hỏi một câu.

“Làm gì vậy?”

Vũ Quỳnh chau mày: “Anh đêm hôm gọi điện cho tôi, chỉ để hỏi cái này? Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, nhà tôi ở thành phố S! Không có chuyện gì tắt máy đây!”

Cái tên này.....

“Nhà cô ở chỗ nào, cụ thể hơn đi! Ở khu nào, đường nào...hay là gửi vị trí cho tôi cũng được.”

Vũ Quỳnh nghe xong, bỗng dưng tỉnh hẳn: “Anh đang ở đâu? Hỏi địa chỉ nhà tôi làm gì?”

Trong đầu bỗng có một suy đoán to gan, nhưng rất nhanh đã bị chính mình xua đi.

Sao có thể? Đêm hôm thế này, sao anh ta có thể đến thành phố S được?

“Tôi đang ở thành phố S, Vừa ra khỏi đường cao tốc!”

“Cái gì cơ?”

-----oOo-----

Chương 332: Ngủ lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Quỳnh xúc chẫn ngồi dậy: “Lục Li Dã, anh không đùa tôi đấy chứ?”

“Nhóc quỷ Vũ, chúng ta nói chuyện chính trước đã, được không? Cô đưa địa chỉ cho tôi trước, đợi cậu đây tìm được cô đã rồi tính!”

Vũ Quỳnh nghe lời này, không dám dây dưa thêm nữa: “Tôi gửi vào điện thoại cho anh.”

Cô nói xong, về màn hình chính, mở phần tin nhắn, vừa gõ địa chỉ của mình, vừa hỏi anh: “Sao anh lại đến đây vào lúc này? Đến làm gì vậy?”

“Đến chơi thôi! Đến xem khung cảnh cạnh thành phố chúng ta!”

Lục Li Dã nói bừa.

“Anh thôi đi! Nói thật đi!”

“Đến chơi với cô thôi, được chưa?”

Lục Li Dã cười.

Vũ Quỳnh cảm giác tim âm lên một chút, không nhìn được mà cười với anh: “Lục Li Dã, anh rảnh đến bất lực rồi!”

“Tôi đây cả người đều đau nhức đây!”

“Lái xe à?”

Vũ Quỳnh vẫn rất quan tâm anh, cười mắng: “Anh thân kinh à, đêm vậy còn lái xe đến đây...”

“Cô gửi địa chỉ chưa vậy? Lái nhai mãi!”

Cậu chủ Lục mất kiên nhẫn rồi.

“Gửi rồi, anh xem đi, nhận được chưa.”

“OK! Nhận được rồi, tắt máy đây.”

Sau đó, không đợi Vũ Quỳnh kịp phản ứng, tiếng “tút” phát ra từ đầu kia đã ngắt lời cô.

Vũ Quỳnh không thể ngủ được nữa.

Rất nhanh đã dậy khỏi giường, mặc quần áo, xuống tầng đợi anh ta.

Nửa tiếng sau...

Tiếng đỗ xe chói tai vang lên “két---” một tiếng, dừng trước cửa nhà Vũ Quỳnh

Là một chiếc xe Levante Trofeo màu tím cực chói mắt, số lượng có hạn trên toàn cầu, không phải có tiền là mua được loại đó đâu.

Lục Li Dã bước hai bước, từ trên xe đi xuống.

Trong gió lạnh, gương mặt ranh mãnh đó vẫn đẹp đến điên đảo chúng

sinh, mắt hoa đào chỉ cần hơi nhú, đã đầy ý cười, từ trên cao liếc xuống Vũ Quỳnh.

“Đi thôi! Đi thuê phòng cùng cậu đây!”

“...”

Vũ Quỳnh không ngờ tên khốn nạn này nhìn thấy cô cái đã nói ra lời hạ lưu như vậy!

“Anh đúng là tính xấu không đời!”

Vũ Quỳnh chê.

“Vào trước đã!”

Vũ Quỳnh nói xong, nhường bước, ý để Lục Li Dã vào phòng.

“Không tốt lắm nhỉ?”

Lục Li Dã khoanh tay đứng ở cửa, không định đi vào: “Tôi không vào, hay là tới khách sạn đi! Tôi chỉ tới thăm cô, nhưng...”

Lục Li Dã nheo mắt: “Xem ra thật sự khóc thảm nhỉ? Mắt đã sưng hết lên rồi, xấu chết đi được!”

Vũ Quỳnh không để ý anh ta trêu mình, kéo tay anh, kéo anh vào bên trong.

“Này—”

Lục Li Dã rút cục cũng bị Vũ Quỳnh kéo vào trong phòng.

Vũ Phong và Thùy Sam nghe thấy động tĩnh ở trên tầng, liền đi lên xem thế nào, thì thấy Lục Li Dã đang đứng chắn trước cửa.

Hơi khựng lại.

Lục Li Dã cũng nhìn thấy hai vị phụ huynh đứng ở phòng khách, thấy họ đang ngơ ngác đứng đó đánh giá mình, anh bỗng có chút ngại.

Anh dùng tay đẩy đẩy Vũ Quỳnh đang thay giày, lại quay đầu cười với Vũ Phong và Thùy Sam: “Chào cô chú!”

“Ừ...ừ...”

Vũ Phong và Thùy Sam cười cười trả lời hai tiếng, hai người nhìn nhau, vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Ba, mẹ, hai người chưa ngủ à?”

Vũ Quỳnh có hơi lúng túng.

“Ngủ rồi, nhưng nghe thấy tiếng xe, lại tỉnh. Đến đây, mau ngồi xuống...”

Thùy Sam nhiệt tình đón Lục Li Dã, kéo anh vào trong phòng: “Tiểu Quỳnh à, sao không nói cho mẹ sớm là bạn con đến chơi? Mau, giới thiệu ba mẹ, cậu ấy là bạn học của con à? Cậu ấy tên gì thế?”

“Cô, cháu tên là Lục Li Dã, là đàn anh của Vũ Quỳnh ạ.”

Lục Li Dã ngoan ngoãn tự giới thiệu.

Vũ Quỳnh nhìn bộ dáng lịch sự của anh ta, có hơi không quen.

“Ba! Hình như bác Lục có quen ba đó.”

“Ồ?”

Vũ Phong nghi hoặc nhìn Lục Li Dã: “Ba của cháu là?”

“Chú Vũ, ba của cháu tên là Lục Thanh Lâm...”

“Anh Lục à!!” Chú biết, chú biết! Từng gặp qua vài lần.”

Vũ Phong gật đầu cười, lại rót chén trà cho Lục Li Dã: “Thế nên, Tiểu Quỳnh nhà chúng tôi cũng từng đến nhà cháu, gặp cha cháu rồi?”

Anh nói, thâm ý mà chăm chú nhìn con gái mình, lại đối mắt với vợ.

“Chú Vũ, chú đừng hiểu lầm, Nhóc...Quỳnh, Tiểu Quỳnh cô ấy chưa đến nhà cháu, nhưng đã gặp cha cháu rồi! Chuyện này nhắc lại rất dài, tóm lại, lúc đó cũng là hiểu lầm...”

“Thì ra vậy...”

Vũ Phong cười cười: “Không sao, đây đều là chuyện của mấy người trẻ các cháu, người lớn chúng ta không quản được!”

“Chú Vũ, chú và cô mau đi nghỉ, cháu cũng phải về rồi, không làm phiền hai người nữa.”

Lục Li Dã nói xong thì đứng dậy.

“Muộn như vậy rồi, cháu đi đâu?”

Thùy Sam cũng vội đứng dậy.

“Cháu định tìm một khách sạn ngủ một đêm...”

Lục Li Dã lắc đầu.

“Ài...đưa trẻ này! Được rồi, muộn thế rồi, còn ngủ khách sạn cái gì, nhà chúng ta cái gì không nhiều, chỉ có phòng là nhiều! Tiểu Quỳnh, con đưa tiểu Lục lên tầng xem một chút, tuy không phải quá xa hoa, nhưng thoải mái hơn khách sạn nhiều!”

Thùy Sam nhiệt tình mời Lục Li Dã ở lại.

Lục Li Dã có hơi ngại: “Ồm...cô à, thực ra không cần phiền vậy đâu.”

“Đi đi! Ngại cái gì, đây không phải tính cách của cậu chủ Lục anh, không cần giả vờ đâu!”

Vũ Quỳnh kéo tay Lục Li Dã, đi lên lầu: “Ba, mẹ, hai người ngủ trước đi! Anh ấy giao cho con được rồi.”

“Ừm, được! Con quan tâm cậu ấy chút!”

“Được, con biết rồi!”

Lục Li Dã bị Vũ Quỳnh kéo lên lầu, biến mất ở cuối cầu thang.

Hai vợ chồng Thùy Sam và Vũ Phong liếc nhìn nhau, vẫn không hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

“Chồng, anh xem tình trạng này, có đáng tin không?”

Thùy Sam hỏi chồng mình.

Vũ Phong lắc đầu: “Tình cảm của con gái với Hường Dương, em vẫn không hiểu sao?”

“Nhưng con bé chưa chắc chỉ xem Hường Dương là anh trai, lại hiểu nhầm đó là tình yêu sao? Hai người họ lớn lên bên nhau, rất khó để đoán định tình cảm này, theo em thấy, tiểu tử nhà họ Lục này cũng không tồi, cũng khá ra dáng đó, đôi mắt cười lên giống như hoa đào vậy, em thích. Hơn nữa, gia thế nhà người ta cũng tốt, phải không?”

Thùy Sam cũng hài lòng đứa trẻ này lắm.

Vũ Phong lại không nghĩ như vậy: “Đứa trẻ này không phải dạng vừa, đôi mắt đó là đôi mắt biết phóng điện, anh thấy đa số phụ nữ đều không thoát khỏi lưới tình của nó, nếu Tiểu Quỳnh nhà ta theo nó, ngày sau sẽ sống không tốt, ngày nào cũng tranh đấu cùng đám yếm anh kia, đến mệt.”

“Làm gì đến nỗi như anh nói?”

Thùy Sam không tán đồng với chồng mình: “Năm đó yếm anh xung quanh anh cũng không ít đâu? Em cũng đâu có thấy mình sống mệt mỏi lắm! Nhìn lại, vẫn tốt đó thôi?”

Vũ Phong nghe vợ mình nói vậy liền cười, cung chiều mà ôm vai cô: “Vậy chỉ có thể chứng minh rằng em đã tìm được người chồng tốt! Tuy rằng ong bướm bên cạnh chồng em không phải ít, nhưng quan trọng là chồng em không bị thu hút đó thôi? Nhưng tên họ Lục kia ai có thể bảo đảm nó sẽ không bị đám hoa cỏ đó mê hoặc chứ?”

“Được rồi được rồi! Đừng có tự khen mình nữa! Em tin vào sức hút của con gái mình, ai bảo nó là con gái em cơ chứ! Hơn nữa, bát tỵ của hai đứa chúng nó còn chưa đủ, chúng ta đừng ở đây lo chuyện không đâu nữa! Đi ngủ thôi...”

.....

Trên tầng---

Vũ Quỳnh đưa Lục Li Dã vào phòng cho khách bên cạnh phòng mình.

“Đêm nay anh ngủ ở đây đi!”

Đôi tay Lục Li Dã đút trong túi áo, theo Vũ Quỳnh đi vào phòng.

Nhìn căn phòng sạch sẽ mà xa hoa này, quay đầu hỏi Vũ Quỳnh: “Nhóc quỷ Vũ, tôi ở lại nhà cô có thích hợp không?”

“Có gì không thích hợp?”

Vũ Quỳnh nhíu mày, không hiểu.

Lục Li Dã đến gần cô, gương khóe môi, cười xấu xa: “Vừa nãy sao tôi lại có cảm giác như đang gặp bố mẹ vợ nhỉ?”

Vũ Quỳnh tức giận: “Đó là anh tưởng tượng thôi!”

“Ài dà! Sớm biết, tôi đáng lẽ phải mang chút quà đến, mất mặt quá đi! Nè, cô nói xem tôi không mang gì cả, bố mẹ vợ có phải sẽ có ấn tượng không tốt với tôi không?”

Lục Li Dã vẫn trơ mặt trên Vũ Quỳnh.

“Mẹ tôi không phải loại người trọng quà cáp như vậy!”

Vũ Quỳnh bất giác mà hừ một tiếng.

Lục Li Dã nhếch môi cười, càng vui vẻ hơn, mờ ám mà huýt sáo, tiến gần đến cô: “Ồ! Thừa nhận mẹ cô là mẹ vợ tôi rồi?”

“...”

Vũ Quỳnh rất muốn đánh anh ta.

Giật giật môi, mặt cười tâm không cười: “Được rồi! Để tôi bảo mẹ sinh thêm một cô vợ nữa cho anh...”

“Nhóc quỷ Vũ, cô xấu xa thật! Nỡ đẩy em gái mình vào lò lửa sao...”

“...”

Lục Li Dã, anh đúng là mơ xa thật!!

“Chẳng thèm cãi nhau với anh, đi ngủ đây, buồn ngủ chết tôi rồi, anh cũng vậy, lái xe mấy tiếng liền, còn có tinh thần như vậy.”

Vũ Quỳnh cảm thấy tên này như bị tiêm thuốc kích thích vậy.

Dặn dò hai câu, liền quay đầu về phòng mình ngủ mất.

Trước khi đi, Lục Li Dã vẫn nhìn không được trêu cô: “Nhớ khóa chặt cửa phòng mình, nếu không tôi không chắc đêm mình có bị mộng du, mộng du vào phòng cô đâu nhé!”

“Anh dám!!”

Vũ Quỳnh trừng anh ta.

- Hôm sau-

Lục Li Dã sáng sớm đã kéo Vũ Quỳnh từ trong chăn ra, cứ đòi cô dắt anh đi thăm quan thành phố S.

Vũ Quỳnh hét cách, mới sáng sớm đã ra ngoài cùng Lục Li Dã.

Lại không ngờ, vừa ra khỏi cửa, đã gặp phải...Cao Hường Dương?!

Không, không chỉ có anh...

Còn có Vu Tiên ở bên cạnh anh, Hường Tình, cùng hai vợ chồng nhà

họ Cao!

Tất cả mọi người, đều nhìn về phía cô, và...người đứng bên cạnh cô!

Lúng túng, bất ngờ, khó hiểu, hoài nghi...

Đôi mắt đen tuyền của Cao Hương Dương lại đen đi vài phần, ánh mắt nhìn chăm chú Vũ Quỳnh, lạnh nhạt.

“Mẹ Hoàng Ngân! Ba Dương Thành...”

Vũ Quỳnh vội chào hỏi Hoàng Ngân và Dương Thành.

Lục Li Dã cũng lễ phép chào hỏi: “Chào hai bác!”

“Tam Nhi...”

Hương Tình khó hiểu nhìn Vũ Quỳnh, nhin không được mà xem xét Lục Li Dã đứng bên cạnh Vũ Quỳnh.

“Cậu ấy là?”

Lục Li Dã lễ phép đưa tay về phía Hương Tình, giới thiệu bản thân: “Lục Li Dã!”

“Hương Tình!”

Hương Tình hào phóng cười, bắt tay với cậu.

Khẽ nhướn mày, âm thầm đánh giá cậu con trai có tướng mạo thu hút trước mặt...đúng là khắc tinh của phụ nữ!!

Đây là ấn tượng đầu tiên của cô với người trước mắt này.

Hương Tình liếc mắt nhìn người anh trai sắc mặt không tốt đứng bên cạnh mình, cố ý hỏi Vũ Quỳnh: “Tam Nhi, bạn trai cậu à?”

Hương Tình khoác vai Vũ Quỳnh, liếc ra phía sau cô: “Tối qua ngủ nhà cậu à? Ngủ cùng nhau?”

“Hương Tình!”

Hoàng Ngân nghiêm túc mắg: “Cái đũa này, lại đang nói cái gì không nên nói với Tam Nhi rồi!”

“Cậu ấy là bạn học của Vũ Quỳnh.”

Đọc trên APP MÊ TÌNH TRUYỆN thêm nhiều nội dung hấp dẫn!

-----oOo-----

Chương 333: Hình ảnh không nên nhìn thấy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người nói chuyện là Cao Hương Dương.

Âm thanh trầm thấp, lãnh đạm, anh lạnh lùng nhìn Vũ Quỳnh chăm chú: “Em đi đâu thế?”

“Anh, hai người nhà người ta đi đâu, còn cần báo cáo với anh hay sao?”

Hương Tình còn cảm thấy tình cảnh chưa đủ hỗn loạn.

“Con bớt phiền phức cho mẹ.”

Hoàng Ngân kéo con gái quở trách.

Tận mắt thấy cô con dâu của mình sắp bị người ta cướp đi, cô có thể không nóng nảy được sao.

“Tam nhi, con và Tiểu Lục...”

Hoàng Ngân vốn định thay con trai mình hỏi một câu rớt cuộc hai người họ quan hệ thế nào, còn chưa nói hết câu đã bị con gái mình trách móc: “Mẹ, cái này còn phải hỏi sao. Họ cũng đã sống cùng nhà, cũng như anh trai và bạn gái anh ấy, cũng đã gặp phụ huynh rồi, chẳng lẽ còn là giả sao?”

Ngay cả tên của Vu Tiên, Hương Tình cũng không thềm nói, thì càng ðùng hi vọng cô mở miệng gọi một tiếng chị hay chị dâu.

Được thôi! Cô thừa nhận, cô cố ý nói như vậy, cố ý chọc tức anh trai mình một chút.

Nhìn Tiểu Tam của cô có tiền ðồ biết bao, tên này vừa làm chuyện có lỗi với cô ấy cái là cô ấy lập tức phản kích lại luôn!

Ừ! Nhìn sắc mặt khó coi ðó của anh trai cô, ðợt phản kích này, Tiểu Tam Nhi... Toàn thắng!

“Không...”

Vũ Quỳnh vừa ðịnh giải thích, nhưng bỗng nhiên một cánh tay ðặt lên bả vai nhỏ nhắn của cô.

“Đúng! Bác gái, cháu chính là bạn trai của Tam nhi, mới nhận chức tối qua. Đúng không, Tam nhi?”

Lục Li Dã cười tủm tỉm, nhường mảy với Vũ Quỳnh, trong miệng ngọt ngào gọi biệt danh 'Tam nhi', khiến cả người Vũ Quỳnh nổi da gà.

“Wow! Vậy chị chúc mừng hai người trước nhé. Tiểu Tam Nhi, ánh mắt em không tệ lắm, dáng ðáp không hề thua kém anh trai chị.”

Hương Tình tiếp tục giậu ðồ bìm leo.

“Đi thôi!”

Cao Hương Dương hờ hững nói một câu, nắm tay Vu Tiên ði ra ngoài.

Trên khuôn mặt lạnh lùng không hề thay ðổi cảm xúc.

“Tam nhi, bọn anh qua nhà ông bà, em có muốn ði cùng bọn anh hay không? Em cũng ðã có bạn trai, không ðẫn ðến ra mắt ông bà một chút à?”

Sắc mặt Vũ Quỳnh hơi trắng: “Bọn em chưa ði ðược, anh chị cứ ði ði. Anh nói với ông bà tối nay em sẽ ði thăm hai người.”

Thì ra anh dẫn Vưu Tiên đi gặp ông bà...

Trái tim Vũ Quỳnh không khỏi thắt lại đau đớn.

Hoàng Ngân liếc mắt đã nhìn ra đau khổ trong lòng cô, vội đi lên phía trước trấn an cô: “Được rồi, Tiểu Tam Nhi, con đi chơi xung quanh với Tiểu Lục trước, có thời gian lại đi gặp ông bà cũng không muộn. Vậy chúng ta đi trước, các con cứ làm việc của mình đi.”

“Vâng...tạm biệt”

“Bái bai...”

Mọi người lần lượt đi tới bãi đậu xe.

Vũ Quỳnh ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Cao Hường Dương rời đi. Từ đầu đến cuối, anh không hề quay đầu liếc nhìn cô một cái.

Nhưng thấy anh bỗng đưa tay ra, ôm chặt vòng eo Vưu Tiên...lòng Vũ Quỳnh trĩu xuống.

Chưa xót khổ sở trào lên trong hốc mắt, cô vội vàng quay mặt đi.

“Đi! Bạn gái, chúng ta đi thôi.”

Rõ ràng Lục Li Dã vẫn đang đùa giỡn.

Vũ Quỳnh mím môi: “Sao anh nói với người ta anh là bạn trai tôi?”

“Này! Nhóc quý Vũ, sao cô không biết suy xét chứ, tôi nói như vậy, còn không phải...”

“Tôi biết.”

Vũ Quỳnh kéo tay anh lại, giọng nói dịu dàng: “Tôi biết anh vì nghĩ cho tôi, nhưng tôi không muốn lợi dụng anh đi chọc giận anh ấy. Anh là bạn tôi. Hơn nữa... anh ấy cũng sẽ không tức giận.”

Lục Li Dã nghe xong lời nói trịnh trọng của Vũ Quỳnh: “Phốc” một

tiếng lập tức bật cười, vỗ lên bả vai Vũ Quỳnh: “Được, Nhóc quý Vũ, vì câu “bạn bè” này của cô, tôi đây cam tâm tình nguyện bị cô lợi dụng một hai ngày. Đi, đi chơi cùng tôi đi”

“Đi! “

...

Trong đêm

Vũ Quỳnh đưa quần áo cho Lục Li Dã thay.

Bởi vì Lục Li Dã tới hơi vội nên chưa kịp mang hành lý. Vũ Quỳnh cầm bộ áo ngủ của ba cô đưa cho anh.

Lúc Vũ Quỳnh đi vào phòng dành cho khách, đúng lúc Lục Li Dã đang tắm.

“Tôi để quần áo ở đây nhé. lát nữa, anh tự ra lấy mặc nhé.”

Vũ Quỳnh nói vọng vào phòng tắm của Lục Li Dã.

“Tôi tắm xong rồi, đưa vào cho tôi đi.”

Lục Li Dã trong phòng tắm nói vọng ra.

“Ờ.”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn đưa áo choàng tắm vào cho Lục Li Dã.

“Đây——”

Cánh tay nhỏ bé vừa mới duỗi vào thì bỗng nhiên, cổ tay bị một bàn tay lớn bắt được. Còn không đợi cô kịp phản ứng, cả người cô đã bị Lục Li Dã kéo vào trong phòng tắm, bị anh ép trên vách tường.

Vũ Quỳnh giật mình thở hỏn hên: “Anh ... Anh làm gì?”

Lục Li Dã không mặc quần áo.

Cả nửa người trên để trần, cơ bắp trắng kiện, điểm xuyết những giọt nước óng ánh, vô dùng gợi cảm, quyến rũ.

Mà nửa người dưới của anh, chỉ dùng đúng một chiếc khăn tắm ngăn ngừa quần lầy... không hề mặc gì.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Quỳnh không khỏi ửng đỏ mắt tự nhiên, thân thể nhỏ bé vùng vẫy một hồi: “Lục Li Dã, anh mau buông tôi ra.”

Lục Li Dã không nhúc nhích, chỉ nhếch miệng cười xấu xa.

“Nhóc quỷ Vũ, cô đỏ mặt là vì thẹn thùng ư?”

Anh mặt dày, mặt mờ thôi hơi nóng với Vũ Quỳnh.

Lướt nhẹ qua gương mặt Vũ Quỳnh, lập tức giống như một mồi lửa thiêu đốt cô, da thịt lập tức ấm lên, trở nên nóng hầm hập.

“Lục Li Dã, anh tưởng ai cũng vô lại như anh à? Không mảnh vải che thân đứng trước mặt con gái, cũng không biết ngượng.”

Vũ Quỳnh giễu cợt anh, cố gắng ngẩng cao cái đầu nhỏ bé, không để cho bản thân ngấm trộm lòng ngực trắng kiện đó.

Cơ thể cũng lùi sát về phía sau, để bản thân sát gần vách tường, duy trì khoảng cách tương đối an toàn với anh: “Lục Li Dã, anh mau mau thả tôi ra. Nếu không tôi hô lên anh khiếm nhã, bộ dạng này của anh nếu bị ba mẹ tôi trông thấy, chắc chắn đánh anh.”

Lục Li Dã nghe lời Vũ Quỳnh đã cười đến không ngấm được miệng.

Đôi mắt quyến rũ dừng lại trên hai gò má ửng đỏ của Vũ Quỳnh, vốn định bút ra rời đi thì thấy yết hầu gợi cảm của cô hơi nhúc nhích. Lục Li Dã chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, tiếng lòng khẽ động...

Bỗng nhiên, anh hơi cúi người, cúi đầu...

Ngậm yết hầu nhỏ nhúc nhích vì căng thẳng của cô.

Đột nhiên nóng ướt, khiến cả người Vũ Quỳnh bỗng dưng cứng đờ, hô

hấp cứng lại, vân vê bàn tay nhỏ bé buông thõng bên người vì căng thẳng.

Trong lòng bàn tay, mồ hôi lập tức chảy ròng ròng.

“Lục... Lục Li Dã.”

...

Dưới lầu

“Hương Dương?”

Lúc Cao Hương Dương xuất hiện ở nhà họ Vũ, Thùy Sam còn hơi kinh ngạc.

“Dì Sam.”

Cao Hương Dương lễ phép chào hỏi.

“Cháu tìm Tiểu Quỳnh à? Nó ở trên tầng, trong phòng khách. Nó vừa đi đưa quần áo cho Tiểu Lục thay, cháu đi lên tìm nó đi.”

Thùy Sam chỉ chỉ tầng hai.

“Vâng ạ.”

Cao Hương Dương cũng không trì hoãn, bước thẳng lên tầng, đi tới phòng khách.

Anh lịch sự gõ cửa ba tiếng, không có ai trả lời.

Anh nhíu mày, suy nghĩ một chút, rút cuộc vẫn đẩy cửa đi vào.

Trong phòng tắm, đèn điện sáng trưng.

Cửa kính phòng tắm mở một nửa, anh mới vừa đi vào, đã thấy được... hình ảnh không tưởng tượng được.

Vũ Quỳnh bị Lục Li Dã mập mờ ép ở trên vách tường, tùy ý trêu chọc.

Mà Lục Li Dã, gần như không mảnh vải che thân

Sương mù mờ mịt, mông lung bao phủ hai người, làm cả phòng ngập trong quẩn rũ... Con người Cao Hường Dương co lại.

Trong khoảnh khắc, hô hấp trở nên hơi nặng nề.

Chỗ nào đó trong trái tim... dường như bị người ta dùng kim nhọn đâm tới... Mà nguồn gốc kim nhọn kia...

Không thể nghi ngờ, chính là cô, Vũ Quỳnh.

Mà lúc này, Vũ Quỳnh bị Lục Li Dã ép dưới thân bỗng tỉnh táo lại, ảo não đẩy Lục Li Dã ra, mới nghĩ khiến trách anh thì bỗng nhiên nhìn thấy Cao Hường Dương ... đứng ở ngoài cửa.

Vũ Quỳnh khẽ giật mình.

Lục Li Dã quay đầu nhìn lại, sau khi nhìn thấy Cao Hường Dương, cũng hơi sững sốt.

Anh hơi áy náy sờ trán, hình như mình đã gây ra họa lớn rồi.

Anh đẩy bả vai Vũ Quỳnh một cái: “Nhanh đi ra ngoài đi, cậu đây phải thay quần áo.”

Vũ Quỳnh đỏ mặt, ảo não trừng mắt liếc anh ta một cái, lúc này mới nhăn nhó từ trong phòng tắm đi ra.

Nói thật, đối mặt Cao Hường Dương ngoài cửa, còn không bằng cô cứ ở bên trong bị Lục Li Dã trêu chọc, chí ít cô vẫn chưa đến mức tâm thần rối loạn, hơn nữa, cô còn có thể phản kháng, thậm chí còn có thể đánh trả anh ta.

Nhưng đối mặt Cao Hường Dương thì sao?

Cô không hề có sức phản kháng.

Ánh mắt lạnh lùng của Cao Hường Dương bao trùm lấy Vũ Quỳnh, nhìn

cô chật vật bước từng bước một từ trong phòng tắm đi ra, đôi mắt lạnh lùng của anh run lên... dường như cô vẫn còn lưu luyến.

“Anh ra ngoài chờ em.”

Anh lạnh lùng nói một câu, âm thanh lạnh như băng, ý lạnh toàn thân đủ để đóng băng Vũ Quỳnh.

Nói xong, anh xoay người ra khỏi phòng khách.

Vũ Quỳnh đi đi lại lại trong phòng thật lâu, đến tận khi Lục Li Dĩ thay xong quần áo từ trong phòng tắm đi ra, cô mới giống như gặp quý, chạy thục mạng ra ngoài.

Vừa ra ngoài, lại đụng phải vào người đàn ông khác.

Cao Hường Dương đang cúi đầu, tựa vào cổng hút thuốc.

Khói xanh từ ngón tay anh lượn lờ, từ từ bay lên, chập chờn trước đôi mắt thâm trầm của anh.

Cảm giác được Vũ Quỳnh đi ra, anh ngược mắt nhìn cô.

Thấy được trên gò má cô còn đỏ ửng mất tự nhiên, con người không khỏi co thắt lại.

“Ở cùng nhau từ khi nào?”

Anh hỏi.

Âm thanh trầm thấp lạnh lùng, giọng khàn vì khói thuốc.

Vũ Quỳnh biết, anh đang hỏi mình và Lục Li Dĩ bên trong.

Nhất thời, cô không biết nên trả lời như thế nào cho phải.

Lúc lâu sau cô mới giải thích: “Bọn em không ở cùng nhau.”

Trong con người Cao Hường Dương hơi lóe sáng, nhưng lại vì lời tiếp theo của Vũ Quỳnh hoàn toàn nguội lạnh.

“Nhưng em đang suy nghĩ có nên ở cùng nhau hay không.”

Thật ra, lúc Vũ Quỳnh nói ra câu này, ngay cả bản thân cô cũng không chắc chắn rốt cuộc đây là sự thật hay đơn giản chỉ vì chọc tức anh mà thôi.

Cao Hường Dương hít một hơi thuốc thật sâu.

Ấn đường nhú lại, trong lòng bỗng nhiên vô cùng phiền muộn.

“Vừa nãy có phải nếu anh không đến, em đã lên giường cùng cậu ta rồi hay không?”

Cao Hường Dương không biết câu nói lúc này, giống như một thanh đao bén nhọn đâm thẳng qua trái tim Vũ Quỳnh.

Cô không trả lời anh: “Anh đến tìm em có việc gì?”

Cao Hường Dương nặng nề ấn tàn thuốc trong tay vào trong thùng rác bên cạnh, anh ngẩng đầu nhìn Vũ Quỳnh.

Lúc này, con người đen nhánh hơi đục ngầu: “Vốn muốn hỏi việc chuyển trường của em một chút.”

Anh lạnh lùng nhếch môi mỏng: “Bây giờ xem ra, hình như em sẽ không chuyển trường nữa.”

“Vâng!”

Vũ Quỳnh gật đầu: “Em không chuyển trường nữa.”

Nói đến đây, cô dừng một chút, rồi tiếp tục: “Nhưng anh yên tâm, từ ngày mai trở về sau em sẽ dọn khỏi nhà anh. Sau này em sẽ không quấy rầy anh ...và cô ta nữa.”

Nghĩ đến Vu Tiên, trái tim Vũ Quỳnh vẫn khó chịu, đau nhói mấy lần. Rõ ràng, Cao Hường Dương hơi bất ngờ với quyết định này của cô.

Con người lóe lên một cái, ngực hơi khó thở, anh lại rút một điếu thuốc

ra đốt, thổi ra mấy khói thuốc, giọng mỉa mai cười một tiếng, giọng điệu không thềm đề ý: “Nhanh như vậy đã ở chung.”

Thật ra, anh biết rõ cô sẽ không ở cùng Lục Li Dã, thế nhưng... anh vẫn nói như vậy.

Tại sao? Bởi anh muốn nghe cô phủ nhận một câu.

-----oOo-----

Chương 334: Hường tình giật dây

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Quỳnh nghe thấy lời giễu cợt của anh, dường như trong lòng đau đến không còn cảm giác.

Cô kiêu ngạo nhếch môi: “Đây là việc giữa bọn em, không cần anh quan tâm. Giống như anh và Vu Tiên, hai người muốn ở chung... em cũng không xen vào, đúng không?”

Đôi mắt lạnh lùng của Cao Hường Dương co lại...

Anh cười lạnh: “Như vậy thì không còn gì tốt hơn, đừng đến lúc đó lại giận dữ với anh, anh sớm cảm thấy phiền lắm rồi.”

Anh phả ra một hơi, dụi tắt tàn thuốc trong tay, bước xuống tầng .

“Cao Hường Dương.”

Vũ Quỳnh gọi anh lại.

Anh không quay đầu nhưng bước chân vẫn ngừng lại.

Lưng anh hơi cứng ngắc. Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Lập tức nghe thấy Vũ Quỳnh nói: “Ngày mai em và Lục Li Dã cùng đi xe về.”

Cho nên, ngày mai cô không đi cùng anh.

Cao Hường Dương chỉ cảm thấy tim đau nhói.

Nơi đó, giống như bị cái gì đâm mạnh một cái.

Anh lạnh lùng nhếch môi: “Tốt!”

Sau đó rời đi không quay đầu lại.

Đến tận khi bóng lưng của anh biến mất tại góc rẽ, Vũ Quỳnh mới cho phép nước mắt mình từ trong hốc mắt trào ra... Bỗng nhiên, một bàn tay xoa gương mặt cô, thô bạo thay cô lau nước mắt: “Nhóc quỷ Vũ, cô có tiền đồ một chút được không?”

Là Lục Li Dã.

Vũ Quỳnh nhin không được khóc thút thít, đâm một đâm lên lồng ngực anh: “Anh khôn kiếp, lưu manh.”

Đương nhiên cô mắng việc vừa mới xảy ra trong phòng tắm.

Lục Li Dã làm bộ bị đau che ngực, lui về sau hai bước, rồi lại nắm lấy nắm đấm của cô, cọt nhả, xin lỗi cô: “Được. Vừa nãy là tôi khôn kiếp, là tôi lưu manh. Tôi xin lỗi, thật xin lỗi, có được không? Chà! Ai bảo nhóc quỷ Vũ cô là phụ nữ chứ, bình thường còn cứ quyen rũ như vậy.”

“Anh câm miệng lại.”

Vũ Quỳnh giận dữ trừng anh.

Lục Li Dã nhếch môi cười một tiếng, tay dài đề lên bả vai nhỏ nhắn của Vũ Quỳnh: “Nhưng đúng lúc hình như tôi nghe thấy người nào đó đang suy nghĩ có nên làm người phụ nữ của tôi hay không?”

“Đúng vậy a.”

Vũ Quỳnh cười giả lả, ngón trỏ chọc vào ót anh: “Nhưng cái này một giây đã nghĩ thông suốt, không có khả năng.”

Nói xong, Vũ Quỳnh đi về phòng mình.

“Này. “

“Anh dám đuổi theo, tôi lập tức chuyển trường lại.”

Vũ Quỳnh uy hiếp anh.

Được thôi...

Lục Li Dã ngượng ngùng lui trở về.

Thật vất vả mới khuyên giải được việc chuyển trường của cô, anh cũng không dám tùy tiện đắc tội cô.

Cao Hướng Dương đứng dựa vào cửa sổ.

Ánh đêm xuyên qua kính cửa sổ sát đất tỏa ra, lạnh lạnh bao phủ lên thân thể thẳng tắp của anh, kéo bóng của anh thật dài... Tàn thuốc ở giữa ngón tay anh cháy lác đác.

Khói lượn lờ, từ từ bay lên, làm mờ mịt đôi mắt đen nhánh của anh.

Ánh mắt anh ảm đạm.

Trong đầu nhớ đến cảnh mập mờ vừa nhìn thấy trong nhà Vũ Quỳnh... Anh liên tiếp rít thuốc lá trong tay.

Mùi vị thuốc lá tràn qua cổ họng anh, thiêu đốt vô cùng khó chịu, nhưng dường như anh không hề cảm thấy, chỉ tiếp tục buồn bực rít.

“Két két két.”

Tiếng cửa vang lên, có người từ bên ngoài đẩy cửa đi vào.

Là Vu Tiên.

“Hướng Dương, anh vẫn chưa ngủ?”

Cao Hường Dương nghiêng người nhìn cô ta: “Em thì sao?”

“Em vừa thấy anh từ bên ngoài trở về, hình như tâm trạng buồn bực, nên hơi lo lắng, vào xem anh một chút. Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì sao? Anh vừa đi đâu?”

“Không có gì.”

Cao Hường Dương không nói thêm gì: “Em về ngủ sớm một chút đi.”

Vưu Tiên không đi, đưa tay từ phía sau lưng ôm vòng eo cường tráng của anh. Cô ta nghiêng đầu, thuận theo ánh mắt anh nhìn phía đối diện: “Anh đang nhìn cái gì thế?”

Đối diện...

Vưu Tiên híp mắt: “Đối diện là nhà Tiêu Quỳnh sao?”

Nhắc tới Vũ Quỳnh, Cao Hường Dương mặt mày nhú chặt, lưỡng lự đáp một tiếng.

Dụi tắt tàn thuốc trong tay vào gạt tàn thuốc, quay người nhìn cô ta: “Mau đi ngủ đi, muộn rồi.”

Anh thử kéo Vưu Tiên ra, nhưng lại bị Vưu Tiên càng ôm chặt: “Anh còn chưa nói cho em biết tại sao anh không vui.”

“Anh không có không vui.”

Cao Hường Dương miễn cưỡng mỉm cười.

“Anh không muốn nói cho em, vậy để em đoán xem nhé, anh vừa mới đi tìm Vũ Quỳnh, vì cô ấy, nên không vui?”

“Không phải.”

Cao Hường Dương lập tức bác bỏ, giọng điệu lập lúc lạnh hơn: “Tại sao anh phải vì cô ấy mà không vui?”

Bởi vì những hình ảnh kia của cô và Lục Li Dĩ trong phòng tắm? Hay là bởi vì cô nói muốn cân nhắc sống cùng Lục Li Dĩ? Hay là cô vì Lục Li Dĩ mà từ bỏ việc chuyển trường? Hay là cô bảo ngày mai không cùng đi với anh về thành phố A?

Cao Hường Dương càng nghĩ trong lòng càng cảm thấy vô cùng phiền muộn, hơi mắt kiên nhẫn với Vu Tiên: “Về phòng ngủ đi.”

“Hường Dương, anh đang ghen, đúng hay không?”

Vu Tiên bỗng nhiên hỏi anh.

“Ghen?”

Anh nhú mày, cười lạnh: “Anh ghen ai?”

“Vũ Quỳnh.”

Trong con người Vu Tiên dâng lên một lớp sương mù thật mỏng: “Anh đang ghen Vũ Quỳnh, đúng hay không? Từ sáng nay sau khi gặp được Vũ Quỳnh và Lục Li Dĩ, rõ ràng tâm trạng của anh xuống dốc không phanh. Hường Dương, anh nói thật cho em, có phải anh đối với Vũ Quỳnh...”

“Không có.”

Vu Tiên còn chưa kịp nói xong đã bị Cao Hường Dương một mực phủ nhận.

Trong mắt sâu đen nhánh lộ ra vẻ phức tạp, bỗng nhiên, một tay kéo Vu Tiên lại, anh cúi người, cúi đầu, chiếm lấy cằm cô ta, hôn thật sâu lên môi cô ta... Nụ hôn này tới bất ngờ cũng hơi thô bạo, vội vàng.

Dường như, lúc triền miên vội vã muốn chứng minh thứ gì giống như.

Đúng! Anh muốn chứng minh người mình yêu trong lòng luôn là Vu Tiên.

Anh cũng sẽ không ghen với em gái mình, càng sẽ không bởi giữa cô và Lục Li Dĩ có gì mà tâm tình không tốt.

Nghĩ đến nụ hôn mập mờ của Vũ Quỳnh và Lục Li Dã trong phòng tắm, ấn đường Cao Hường Dương nhăn lại, cánh tay ôm Vu Tiên không khỏi tăng thêm sức. Anh hôn cô ta, cũng biến thành càng ngày càng thô bạo.

Trong đầu...

Lại có một gương mặt nhỏ nhắn cố chấp, không thể xóa nhòa...

Hôn càng sâu thì gương mặt kia càng rõ ràng.

Cao Hường Dương cảm thấy mình bị ma ám.

Anh lập tức đẩy Vu Tiên ra.

Trong đôi mắt đen nhánh không hề thấy đục vọng nóng bỏng.

Vu Tiên bỗng nhiên bị đẩy ra, còn có chút không rõ nội tình, trong mắt ướt lộ ra vẻ nũng nịu, tổn thương nhìn Cao Hường Dương: “Hường Dương...”

Cao Hường Dương thở dốc một hơi, ôm bờ vai cô ta: “Được rồi, nên đi ngủ thôi, ngày mai còn phải lên đường sớm, đi thôi, anh tiễn em.”

“Được...”

Vu Tiên không nói gì nữa.

Bị Cao Hường Dương ôm ra khỏi phòng anh.

Hôm sau

Cao Hường Dương chuẩn bị về thành phố A.

Vũ Quỳnh sớm đã đi trước với Lục Li Dã, cũng không đến chào hỏi anh.

Trước khi đi, Hoàng Ngân vẫn không yên lòng dặn dò anh vài câu: “Sau khi về thành phố A, chăm sóc Tiểu Quỳnh thật tốt, không được chọc giận nó nữa, biết không? Mẹ thấy bạn trai nó cũng không phải người đàn ông chu đáo, có thể chăm sóc nó không đủ chu toàn, con còn phải quan tâm

nó, biết không?”

“Con thấy bạn trai cô ấy rất tốt.”

Hương Tình bên cạnh chọc tức anh trai mình: “Em nghe nói người ta chạy tới an ủi Tam Nhi ngay trong đêm. Người tốt như vậy, chúng ta đốt đèn lồng cũng không tìm được, đúng không? Nhìn anh trai con thì không giống người tốt như vậy.”

Cao Hương Dương không quan tâm lời hai mẹ con cô, anh thắt chặt dây an toàn, đóng cửa xe, hạ cửa sổ xe xuống: “Mẹ, con đi trước đã.”

“Ừ! Lần sau khi nào trở về?”

Hoàng Ngân còn hơi lưu luyến.

“Rất nhanh.”

“Vậy là tốt rồi. Đi đường cẩn thận nhé, đi chậm một chút.”

“Vâng, con biết rồi.”

“Tạm biệt dì, Hương Tình, tạm biệt.”

Vưu Tiên cười yếu ớt, vẫy tay chào tạm biệt Hoàng Ngân và Hương Tình.

“Ừ, tạm biệt.”

Hoàng Ngân cũng mỉm cười vẫy tay với cô ta, nhưng không nhiệt tình mời cô ta lần sau đến chơi nữa.

Mà Hương Tình còn chẳng thèm vẫy tay lấy lệ, mỉm cười coi như xong việc.

Tận đến khi xe của con trai biến mất tại góc rẽ, Hoàng Ngân vẫn không gỡ rời mắt.

Cô thờ dài, rõ ràng sớm nên quen với việc chia tay trong thời gian ngắn, nhưng vẫn có chút không gỡ.

Tiểu Cao Hường Dương xong, một nhà ba người lại về tới bên bàn ăn.

Không biết sao, Hoàng Ngân cũng ăn không ngon miệng lắm, bánh mì nướng trong tay cầm lên lại bỏ xuống, bỏ xuống lại cầm lên, đến cuối cùng rốt cuộc vẫn không ăn lấy một miếng.

Cao Dương Thành quả thật có chút nhìn không được, gấp tờ báo trong tay lại, ân cần hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Hoàng Ngân thở dài: “Ông xã, anh nói Hường Dương tìm cô bạn gái này...”

“Dù sao thì cũng không phải Tiểu Tam Nhi nhà chúng ta, ai con cũng không vừa ý.”

Hường Tình vừa gặm bánh mì trong tay, vừa cướp lời mẹ.

“Ừ, Tiểu Vu này cũng khá tốt, nhưng em cũng đồng ý với Hường Tình.”

Lần đầu tiên Hoàng Ngân đồng ý với con gái mình.

“Mẹ, vậy mẹ đi nói với anh con, để anh ấy chia tay Vu Tiên, cứ nói chúng ta đều không thích cô ta.”

Hường Tình xấu xa xúi bậy mẹ.

Nói đến đề tài này, Hoàng Ngân lập tức trầm mặc, Cao Dương Thành cũng không đồng ý: “Chuyện này, chúng ta chỉ có thể lựa chọn sớm nghĩ thoáng một chút, dù khiến nó và Vu Tiên chia tay thì sao chứ? Nếu như nó thật thích Tiểu Quỳnh, nó đã sớm ở cùng chỗ với Tiểu Quỳnh rồi, đâu còn cần chúng ta nhiều người như vậy hao tâm tổn trí thay hai chúng nó?”

“Nói cũng phải...”

Hoàng Ngân gật đầu, trong lòng hơi nặng nề.

“Sinh ở trong phúc không biết phúc.”

Hương Tình không vui trách mắng anh trai mình một câu, rồi lẩm bẩm một tiếng: “Cũng được, dù sao bây giờ Tiểu Quỳnh đã có người yêu. Con thấy anh ta đối xử với Tiểu Quỳnh khá tốt, đến lúc Tiểu Quỳnh thật yêu người ta rồi, con thấy anh trai con sẽ hối hận không kịp.”

“Ừ, người bạn đó của Tiểu Quỳnh xem ra rất khá, tướng mạo tuấn tú, người cũng khiêm tốn, lại hiểu lễ phép, chắc có thể thành, vậy cũng không tệ.”

Hoàng Ngân cũng không nhịn được khen Lục Li Dã mấy câu.

“Được rồi, không tán gẫu nữa, ba, mẹ, con phải đi học rồi, bái bai...”

Hương Tình vẫy vẫy tay, rồi vội vàng ra khỏi nhà.

Có lẽ, không ai biết, duyên phận giữa người và người, đúng chỉ là nhìn thoáng qua, thì đã định trước kết cục.

Về thành phố A, Cao Hướng Dương đưa Vu Tiên về nhà trước, rồi mới một mình lái xe trở về nhà trọ của mình.

Lúc về nhà trọ, chiếc Maserati bản số lượng giới hạn màu đá xanh chói mắt đậu ở cổng, khiến anh không kìm được nhíu chặt mày.

Anh mở khóa cửa vào nhà, chỉ thấy Vũ Quỳnh đang xách vali xuống tầng. Lục Li Dã trong phòng khách thấy thế, vội chạy tới đỡ hành lý trong tay cô.

“Không tệ nhỉ, nhóc quý Vũ, hành lý nặng như vậy cô cũng có thể tự mình xách, nữ hán tử điển hình.”

Một bàn tay Lục Li Dã đập vào bờ vai nhỏ bé của Vũ Quỳnh “khen ngợi” cô.

“Em đi đâu thế?”

Cao Hướng Dương đổi giày đi tới, giống như hờ hững hỏi một câu.

Anh tiện tay ném chìa khoá trong tay lên ghế dài trong phòng khách, ánh

mắt hờ hững nhìn Vũ Quỳnh đang đi xuống.

“Từ hôm nay trở đi em sẽ ở ký túc xá, đồ đạc cũng đã sắp xếp xong.”

Vũ Quỳnh hờ hững đáp lại anh, cô quay người, giúp nâng vali trong tay Lục Li Dã, vừa nói với Cao Hường Dương: “Lục Li Dã tiễn em là được. Bọn em đi trước, tạm biệt.”

Nói xong, cô lập tức xách va li đi ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 335: Không ngừng suy nghĩ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc đi ngang qua Cao Hường Dương, bỗng nhiên, cánh tay cô bị một lực mạnh xiết chặt.

“Chúng ta nói chuyện một chút.”

Âm thanh lạnh lẽo cứng rắn của anh vang lên, không nói hai lời, kéo Vũ Quỳnh đi lên tầng.

“Anh buông em ra trước, có lời gì, chúng ta cứ nói ngay ở đây.”

Vũ Quỳnh giãy dụa.

Cao Hường Dương không quan tâm.

Dưới tầng, Lục Li Dã lơ đãng rút ra một điếu thuốc ngậm lên miệng. Anh ngồi trên va li của Vũ Quỳnh, đốt điếu thuốc, lặng lẽ nhìn hạ chờ.

Cao Hường Dương gần như cưỡng ép kéo Vũ Quỳnh vào cửa phòng, một tay bá đạo ép cô trên vách tường: “Chúng ta bình tĩnh nói chuyện.”

Anh nói.

Nhìn qua, dường như tâm tình còn hơi kích động.

“Anh muốn nói gì?”

Vũ Quỳnh ngẩng đầu, không kiên nhẫn nhìn anh.

“Em muốn như thế nào?”

Cao Hường Dương không đáp mà hỏi lại cô.

Ngược lại giọng điệu bình thản hiếm thấy.

Vũ Quỳnh nhíu mày: “Cái gì gọi là em muốn như thế nào? Em không muốn như thế nào, em chỉ muốn ra ngoài ở, không muốn làm phiền anh nữa, chỉ thế thôi.”

“Nếu như anh không cho phép em dọn ra ngoài thì sao?”

Vũ Quỳnh thở dốc một hơi: “Anh không có tư cách quản em nữa.”

Nói xong cô đẩy anh ra muốn đi, lại bị Cao Hường Dương dùng sức đâm lên trên vách tường “Ầm” một cái: “Anh không có tư cách quản em thì ai có tư cách quản?”

Anh dừng một chút, đáy mắt lóe lên, giọng hơi trầm xuống: “Lục Li Dã, anh ta ư?”

“Em không cần anh quản, cũng không cần bất kỳ ai quản.”

Vũ Quỳnh đẩy anh ra một chút, duy trì khoảng cách thích hợp với anh.

Cô ngẩng cao đầu nhìn anh: “Em đã trưởng thành. Cao Hường Dương, em đã trưởng thành rồi, không còn là con nhóc cái gì cũng không hiểu trước kia nữa.”

Con người Cao Hường Dương xiết chặt, không biết tại sao, đột ngột nghe thấy câu này, khiến trong lòng anh không khỏi căng thẳng.

Anh đưa tay, một tay mạnh mẽ siết chặt Vũ Quỳnh vào ngực mình, cánh tay dài chặn ngang ôm chặt cô, ngạo nghễ nói với cô: “Cho dù đã trưởng thành, ở chỗ này của anh, em vẫn là đứa bé. Trước khi chưa tìm thấy

người phù hợp phó thác, em nhất định phải ở bên cạnh anh, không được đi đâu.”

“Cao Hướng Dương, điều kiện của anh thật ngang ngược.”

Vũ Quỳnh phản đối.

“Đúng! Điều kiện của anh ngang ngược.”

Cao Hướng Dương bắt đắc dĩ ôm chặt thân thể nhỏ bé đang giãy dụa của cô, áp vào trong lồng ngực mình: “Chỗ nào cũng đừng đi...”

Trái tim nhỏ bé của Vũ Quỳnh đập thình thịch, hơi thở đứt quãng: “Vậy nếu như cả đời em cũng không tìm được người thích hợp để phó thác thì sao? Anh muốn chăm sóc em cả một đời sao?”

Cô rất hi vọng, câu trả lời của anh là ...cả một đời.

“Được! Anh chăm sóc em cả một đời.”

Anh trả lời không chút do dự.

“Vậy Vu Tiên thì sao?”

Vũ Quỳnh hỏi.

“Hai em chưa từng xung đột.”

Một người là bạn gái, mà người kia là em gái.

Hai cái này vốn cũng không tồn tại bất kỳ xung đột nào.

Trái tim Vũ Quỳnh còn chưa kịp nóng lên, lập tức lạnh buốt.

Cô tránh khỏi ôm ấp của Cao Hướng Dương: “Trong lòng anh, em mãi mãi cũng chỉ là đứa em gái chưa trưởng thành của anh. Nhưng mà...”

Cô dừng một chút, hít vào một hơi, trịnh trọng ngẩng đầu nhìn anh: “Nhưng mà, em đã trưởng thành rồi. Anh, nếu như anh thật sự coi em là em gái, em gái ruột của anh...”

Vũ Quỳnh hết sức nhấn mạnh chữ “ruột”: “Vậy thì thả em đi đi. Anh không chịu thả em đi, em sẽ chỉ tưởng lầm rằng...thật ra, ngoài tình thân, anh còn có tình cảm khác với em.”

Sau khi cô nói đến đây, nhịp tim không khỏi tăng lên.

Nhưng phút chốc, cánh tay ôm cô buông lỏng xuống.

Cao Hướng Dương buông cô ra.

Trái tim Vũ Quỳnh đột nhiên nặng trĩu.

Mắt ướt lập tức âm đạm.

Cuối cùng, Cao Hướng Dương cũng không giữ cô lại nữa.

Là vì muốn chứng minh, anh thật chỉ coi cô là em gái ruột sao?

Lòng Vũ Quỳnh lại trầm xuống.

Kiên trì mười tám năm, yêu mười tám năm, đòi lấy kết quả như vậy... rốt cuộc cô có cần tiếp tục dây dưa tiếp hay không?

Cô rời đi, không đơn giản chỉ là buông tha anh, buông tha Vu Tiên, cũng buông tha bản thân: “Em đi.”

Nói xong, cô đi ra ngoài.

Rốt cuộc, Cao Hướng Dương vẫn giữ bàn tay nhỏ bé của cô lại, âm áp phủ trong lòng bàn tay mình, nắm thật chặt: “Anh tiễn em.”

“Không cần.”

Vũ Quỳnh từ chối, giã khỏi tay anh: “Li Dã còn chờ em bên dưới.”

Nói xong, cô bước nhanh xuống tầng.

“Đi thôi.”

Cô nói với Lục Li Dã.

Cô gằn như chạy vọt từ trong cửa nhà ra, giống như chỉ sợ mình sẽ đổi ý bất cứ lúc nào.

“Ừ.”

Lục Li Dã lười biếng trả lời: “Tới đây.”

Anh đứng dậy, xách hành lý đi ra ngoài.

Cuối cùng Vũ Quỳnh đã đi.

Dì Lý vẫn còn hơi mơ hồ: “Cậu chủ, cô chủ đây là...”

“Tùy cô ấy đi thôi.”

Cao Hướng Dương nhìn chiếc xe thể thao màu đá xanh biến mất tại góc rẽ, con người càng thêm ảm đạm: “Có lẽ cô ấy nói đúng, tôi nên buông tay để cô ấy trưởng thành...”

Cô đã đi.

Phúc chốc, trong nhà giống như bị hút sạch sinh khí, ngay cả không khí cũng không còn mấy, hô hấp cũng trở nên hơi nặng nề.

Cao Hướng Dương đốt một điếu thuốc, hít vài hơi.

Rõ ràng cô mới rời khỏi, thì đã không ngừng suy nghĩ.

...

Trong đêm

Dì Lý đã ngủ, dường như cả nhà chỉ còn lại một mình anh.

Bỗng nhiên, có cảm giác...

Trong nhà, yên tĩnh vô cùng khác thường.

Nếu như đổi lại bình thường, lúc này, cú đem Vũ Tiểu Tam chắc chắn bê sách vở chạy tới giường anh, làm ầm ĩ muốn anh giúp cô làm bài tập.

Nhưng hôm nay...

Không có gì cả.

Không có cô đẩy cửa đi vào, cũng không có tiếng cô cười đùa, dù là một chút cũng không có.

Loại yên tĩnh này... hơi đáng sợ.

Làm cho anh đột nhiên có cảm giác... dường như, từ trong sinh mệnh bỗng chốc đã mất đi một thứ quan trọng nào đó.

Thậm chí anh bắt đầu nghĩ, cô một mình không quen ở ký túc xá, ban đêm không có anh hỗ trợ giải đề, bài tập của cô làm có đúng không, nếu như sai nhiều, có phải sẽ bị thầy giáo mắng hay không? Lại hoặc là, với tính tình của cô, thì sẽ dứt khoát không làm.

Cao Hường Dương càng nghĩ, trong lòng anh càng rối rắm.

Cũng càng ngày càng nhớ khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường đó.

Cuối cùng, anh dứt khoát cầm áo khoác vội vàng ra khỏi cửa.

Lái xe, chạy thẳng tới đại học A.

Xe dừng lại dưới ký túc xá nữ.

Trong xe, sau khi Cao Hường Dương buồn bực rút ra hai điếu thuốc lá, mới bấm điện thoại gọi Vũ Quỳnh.

Điện thoại vang lên hồi lâu mới được kết nối, đầu kia không yên tĩnh như anh, mà vô cùng ầm ĩ, khiến anh không khỏi nhíu chặt mày.

Nghe giống như trong Karaoke.

“Vâng...”

Âm thanh dịu dàng của cô từ đầu kia điện thoại truyền tới.

Sau đó không lâu, phía cô yên tĩnh một chút, đại khái là tìm một chỗ yên tĩnh nghe điện thoại.

“Em ở đâu?”

Cao Hường Dương hỏi cô.

Vũ Quỳnh dựa trên vách tường, thật lâu cũng không lên tiếng.

Cao Hường Dương cũng không vội, im lặng không nói lời nào, chờ đợi cô trả lời.

“Bạn học ký túc xá đang mở tiệc đón người mới cho em.”

Vũ Quỳnh nói.

Lông mày nhíu chặt của Cao Hường Dương hơi giãn ra, anh hơi bất ngờ, nhanh như vậy cô đã kết bạn mới: “Em định chơi tới khi nào?”

“Em sắp về rồi.”

Vũ Quỳnh thuận miệng nói.

“Không có chuyện gì khác, em cúp trước.”

“Được.”

Cao Hường Dương không nói thêm gì, mặc cho cô cúp điện thoại.

Anh không muốn nói với cô mình ở chỗ này chờ cô, để khỏi phải làm mất hứng thú của cô.

Cao Hường Dương cũng không đi, kiên nhẫn ở trong xe chờ cô.

Mười lăm phút trôi qua, không thấy bóng dáng cô.

Nửa giờ trôi qua...

Ngón tay Cao Hường Dương đặt trên tay lái đập không có tiết tấu, cuối cùng, anh mở CD trong xe ra, bật chút nhạc nhẹ, thử để tâm tình chờ đợi của mình lắng xuống.

Một giờ trôi qua, Vũ Quỳnh vẫn chưa về.

Anh ngồi trên xe đến hơi bực dọc, dứt khoát xuống xe, tựa bên cạnh cửa xe, lại rút mấy điếu thuốc ra.

Hai giờ sau...

Rốt cuộc bóng dáng Vũ Quỳnh đã xuất hiện dưới ký túc xá nữ.

Chỉ là, bên cạnh cô không phải những người gọi là bạn học ký túc xá cô nói đến trong miệng, mà ngoài Lục Li Dã thì không còn ai khác nữa.

Sắc mặt Cao Hường Dương hơi sầm xuống.

Anh lãnh đạm dụi tắt điếu thuốc cuối cùng trong tay.

Đầu kia hai người vẫn còn đang cười rôm rả, rõ ràng vẫn chưa phát hiện anh ẩn nấp ở chỗ đèn tối.

Tận lúc đến gần, Vũ Quỳnh mới chột nhìn thấy Cao Hường Dương chờ ở cổng, cô sững sờ, ngạc nhiên.

Lục Li Dã cũng ngỡ ngác, nhưng anh ta nhanh chóng hoàn hồn, dường như anh ta cũng không cảm thấy quá kinh ngạc với sự xuất hiện của Cao Hường Dương.

Thật ra, lúc Cao Hường Dương nhìn thấy Lục Li Dã lần nữa, anh đã hiểu ra vừa nãy ở trong điện thoại Vũ Quỳnh đã lừa mình.

Cô căn bản không chơi cùng bạn học nữ của ký túc xá gì, mà là bên ngoài chơi cùng tên công tử bột trước mắt này.

Nói thật, trong lòng Cao Hường Dương hơi phiền muộn, lại hơi lo lắng.

Đây là lần đầu tiên, Vũ Quỳnh lừa anh.

Mà anh cũng không chắc chắn tên công tử con ông cháu cha trước mặt này có dạy hư Vũ Quỳnh hay không.

Phải biết đã muộn thế như vậy còn dẫn cô ra ngoài chơi, chắc chắn không phải chuyện tốt.

Mà rõ ràng Vũ Quỳnh rất tin tưởng anh ta.

Dường như Lục Li Dã đã nhìn ra lo lắng của Cao Hường Dương, thuận miệng giải thích: “Tôi chỉ thấy cô ấy tâm tình không tốt, nên đưa cô ấy đi Karaoke hát mấy bài, không có bạn xấu của tôi, chỉ có hai chúng tôi. Ngoài trà nước và đồ uống, không có để cô ấy dính nửa giọt rượu, đương nhiên, cũng không thể để cô ấy hút thuốc, kể cả hút thụ động.”

Lục Li Dã giải thích rất rõ ràng.

Cao Hường Dương liếc nhìn chàng trai trước mặt. Rõ ràng anh ta không khó trị như vẻ ngoài, tâm tư tinh tế tỉ mỉ của anh ta đến ngay cả bản thân anh cũng có chút mặc cảm.

Không còn lo lắng, lại sâu sắc ý thức được, lúc này có một người đàn ông đang lặng lẽ chiếm lấy trái tim cô, thay thế vị trí của anh, học chăm sóc cô, bên cạnh cô làm cho cô vui vẻ.

Cao Hường Dương không biết rốt cuộc đây tính là chuyện tốt hay là chuyện xấu... Nếu là chuyện tốt, vậy tại sao tâm tình anh lại trở nên mất mát khó hiểu như thế?

“Tôi đi về trước.”

Lục Li Dã vỗ vỗ bả vai nhỏ của Vũ Quỳnh, sau khi chào hỏi một tiếng, rời thẳng đi.

“Tại sao anh tới?”

Vũ Quỳnh kinh ngạc trước sự xuất hiện của Cao Hường Dương.

“Anh đến lúc nào?”

Là lúc gọi điện thoại cho cô sao? Vậy là hai giờ trước.

“Anh vừa tới.”

Cao Hường Dương thuận miệng đáp một câu, lại cởi áo khoác trên người mình ra, quần lên cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn của Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh không giãy dụa, mặc anh chăm sóc mình, dường như tất cả hành vi đều sớm đã thành thói quen.

“Anh tìm em có việc?”

Vũ Quỳnh hỏi anh.

“Không có việc gì.”

Cao Hường Dương miễn cưỡng dựa vào trên thân xe, lại từ trong túi rút ra một điều thuốc, đốt: “Anh ngủ không được, nên muốn tới đây nhìn em.”

Anh nói thật.

Vũ Quỳnh hơi ngỡ ngác.

Cô đi tới, rút điều thuốc lá từ trong miệng anh ra, giẫm dưới chân dập tắt, rồi ném vào thùng rác.

Cao Hường Dương thâm trầm liếc nhìn cô, không nói gì, cũng không tiếp tục đốt thuốc nữa.

“Em chuyển đến ký túc xá, có quen không?”

Anh hỏi.

Có chút không yên lòng.

Vũ Quỳnh nghĩ một chút, vẫn nói thật: “Trong ký túc xá chỉ có một mình em.”

“Em có ý gì?”

Cao Hường Dương nhú mảy.

-----oOo-----

Chương 336: Tối nay anh không về được rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Các em không phải ở cùng nhau sao?”

“Cô ấy ở nhà, phòng ngủ có mình em, chỉ có một chiếc giường trống của cô ấy mà thôi.”

“Vậy em theo anh về nhà đi.”Mở APP MÊ TÌNH TRUYỆN đọc nhé!

Cao Hường Dương nói bằng giọng điệu không muốn thương lượng.

“Khó khăn lắm em mới dọn ra được nên không muốn dọn về nữa.”

Vũ Quỳnh càng cố chấp hơn anh.

Cao Hường Dương yên lặng một lúc, rất lâu sau anh mới trầm ngâm bảo: “Em dẫn anh đến phòng ngủ của em xem đi! Anh xem xong mới yên tâm cho em ở.”

Nếu anh nhớ không lầm thì ký túc xá Vip của đại học A đều là hai người một phòng riêng, điều kiện rất tốt, lúc đó chú Vũ đã đăng ký cho cô ở đây, nếu chỉ có cô ở thì chắc hẳn cũng không có gì bất tiện nhỉ?

“Được ạ...”

Vũ Quỳnh dắt Cao Hường Dương vào khu ký túc xá, trước khi vào đã được dì quản lý ký túc xá ghi tên lại, nói rõ là người nhà rồi mới để anh vào trong.

Lúc đó đã tròn mười giờ, dì quản lý ký túc xá dặn dò kĩ càng: “Trước mười rưỡi phải xuống, nếu không ký túc xá đóng cửa sẽ không ra được.”

Nhưng dì quản lý ký túc dùng tiếng địa phương để nói nên Cao Hường Dương và Vũ Quỳnh chỉ tùy ý nghe một lúc, họ không hề để bụng.

Trong phòng đơn có đầy đủ mọi thứ, tuy thiết bị không tốt như ở nhà nhưng đối với sinh viên thì đã đủ thoải mái.

Hành lý của Vũ Quỳnh vẫn bày lộn xộn trên đất, không biết do cô không kịp thu dọn hay là do vẫn không biết cách thu dọn như thế nào.

Cao Hường Dương nhìn đồng hành lý rồi lại nhìn cô, anh không nói gì mà phì cười: “Cuộc sống một mình của em như này ư?”

“Đó cũng là tự do!”

Vũ Quỳnh mạnh miệng.

Cô ngồi xuống rồi bắt đầu thu dọn hành lý.

Cao Hường Dương cũng ngồi xuống bên cạnh cô, anh vừa cùng thu dọn đồ đạc cho cô vừa nói: “Hay là ngày nào anh cũng bảo Dì Lý qua đây một chuyến để thu dọn vệ sinh cho em nhé.”

“Dạ thôi!!”

Vũ Quỳnh nghiêng đầu, cô trịnh trọng nhìn anh, nhú mày từ chối: “Nếu như thế thì có khác gì em ở nhà?”

“Em quyết tâm muốn sống một mình?”

“Anh nói thừa!”

Vũ Quỳnh khẳng khẳng muốn chứng minh rằng dù không có anh thì cô cũng có thể sống tốt!

Cao Hường Dương chỉ nhìn cô thật sâu nhưng cuối cùng vẫn không nói gì thêm.

Sau khi thu dọn hành lý xong đã là chuyện của nửa tiếng sau.

Rõ ràng ký túc xá của Vũ Quỳnh đã gợn gờn hơn lúc mới bước vào rất

nhiều, cũng thoải mái hơn không ít.

Vũ Quỳnh ôm gối ngồi trên chiếc giường lớn mà Cao Hường Dương đã thu dọn xong cho cô, cô nghiêng đầu nhìn người đứng bên giường.

Cao Hường Dương khoác áo vest lên, anh tùy ý sửa sang một chút rồi buông mắt nhìn Vũ Quỳnh: “Em nghỉ ngơi sớm đi.”

“Giờ anh đi à?”

Hàng mi xinh đẹp như lông vũ của Vũ Quỳnh chớp mấy cái.

Trong mắt bất giác hiện lên mấy phần mất mát.

Cao Hường Dương thu hết toàn bộ vẻ mặt lưu luyến của cô vào đáy mắt, dù cho cảm xúc đó chỉ chợt lóe lên trong mắt cô.

Khóe miệng anh bất giác giương lên một chút.

“Đến giờ này rồi, em mau ngủ đi.”

Cao Hường Dương xem đồng hồ trên cổ tay, đã là mười giờ bốn mươi.

“Nhưng hiện tại em vẫn không ngủ được.”

Vũ Quỳnh nói thật.

Lần đầu dọn ra sống một mình, hơn nữa còn phải một mình đối diện với bóng tối và sự cô đơn, nói thật là cô hơi sợ.

Cao Hường Dương nhướn mày nhìn cô: “Em muốn anh đợi em ngủ rồi mới đi à?”

Vũ Quỳnh cắn gối: “Được không anh?”

“Đương nhiên không được, bình thường ký túc xá nữ đều có giờ khóa cửa riêng đúng không? À, các em mấy giờ đóng cửa?”

Bỗng nhiên Cao Hường Dương nhớ đến vấn đề này.

Được anh nhắc nhở nên Vũ Quỳnh mới chột hoàn hồn: “Hình như là mười rưỡi...”

Hình như cô từng nghe Lục Li Dã nhắc tới, anh ta nói là nhất định phải đưa cô về trước mười rưỡi, nhưng bây giờ... . “Bây giờ đã là mười giờ bốn lăm rồi!”

Cao Hường Dương nhìn thời gian trên đồng hồ, anh nhíu mày: “Vậy nên tối nay có thể là anh đã bị nhốt ở ký túc xã nữ của các em?”

Vũ Quỳnh ôm gối, buồn bực, cô không lên tiếng.

“Anh ra ngoài xem sao, có thể vẫn chưa kịp đóng cửa.”

“Em ra ngoài cùng anh.”

Vũ Quỳnh lập tức xuống giường.

Hai người cùng nhau ra ngoài, đi đến cửa, nhìn cánh cổng đóng chặt, hai người liếc nhìn nhau, Cao Hường Dương nhíu mày: “Em cảm thấy anh còn khả năng ra ngoài được không?”

Vũ Quỳnh lắc đầu: “Có thể... Không thể nữa rồi!”

“Trèo tường thì sao?”

Cao Hường Dương vẫn đang suy nghĩ đủ loại khả năng.

Vũ Quỳnh lắc đầu: “Bên trên có lưới, đề phòng chúng ta leo tường.”

“Vậy nên tối nay anh không về được rồi.”

Cao Hường Dương tổng kết.

Vũ Quỳnh gật đầu.

Cao Hường Dương ôm bờ vai nhỏ nhắn của Vũ Quỳnh rồi trở lại ký túc xá.

Trong ký túc xá, hai người lần lượt kê hai chiếc giường, nhưng một chiếc

trong đó chỉ có tấm phản cứng, ngay cả khăn trải giường cũng không trải, trời lại lạnh nên rõ ràng là không thể ngủ được.

Vũ Quỳnh tắm xong, cô nhanh nhẹn trèo lên chiếc giường ấm áp của mình.

Cao Hường Dương chưa ngủ, sau khi tắm gội xong, vì không có quần áo sạch để thay nên anh chỉ có thể để hở nửa người trên, bên dưới chỉ quấn qua loa chiếc khăn tắm dài của Vũ Quỳnh.

Anh ngồi trên tấm phản đối diện với Vũ Quỳnh, dùng khăn khô lau mái tóc ngắn ướt nhẹ của mình.

Mắt anh đùng phải Vũ Quỳnh đang nhìn mình chăm chăm.

“Em nhìn gì?”

Anh không khỏi tò mò hỏi Vũ Quỳnh.

Đôi mắt sáng của Vũ Quỳnh nháy một lúc: “Anh không lạnh à?”

“Vẫn ổn.”

Tuy đã bật lò sưởi nhưng không mặc quần áo vẫn có chút cảm giác lạnh lẽo.

Vũ Quỳnh vỗ giường mình: “Anh ngồi trong chăn đi.”

Đôi mắt u tối của Cao Hường Dương lóe lên, anh không để ý đến lời cô mà chỉ nói: “Em mau chóng ngủ đi!”

“Còn anh thì sao?”

“Một lúc nữa anh cũng sẽ ngủ.”

“Ngủ ở đâu?”

Vũ Quỳnh truy hỏi.

Cặp mắt đen như mực của Cao Hường Dương nhìn cô sâu xa, hồi lâu

sau, bờ môi mỏng hé mở: “Em thấy anh còn có thể ngủ ở đâu?”

Anh hỏi cô ngược lại rồi nhướn mày, hơi buồn cười.

Anh đứng dậy đi tới bên giường của Vũ Quỳnh.

Anh vén chăn lên rồi ngồi vào.

Cơ thể cường tráng dựa vào đầu giường, anh thuận tiện nhìn Vũ Quỳnh ở bên cạnh đang trợn to mắt nhìn mình: “Ngủ thôi.”

Anh sờ mái tóc ngắn vẫn hơi ẩm ướt rồi bổ sung một câu: “Anh đợi tóc khô rồi cũng sẽ đi ngủ.”

Khóe miệng của Vũ Quỳnh không khỏi giương lên một độ cong nhạt.

-----oOo-----

Chương 337: Đêm nay rất mất mặt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thời gian ba năm...

Cô đã trưởng thành!

Hai người ôm nhau thật chặt, cảm nhận nhiệt độ và sự căng thẳng của đối phương, không ngừng run rẩy...

“Bên trong có người không??”

Ngoài cửa truyền đến tiếng hỏi thăm của nữ: “Tôi là người kiểm tra phòng của ban sinh hoạt, mở cửa để kiểm tra tình hình điếm danh.”

“...”

“Rốt cuộc có người không?? Không có người sẽ coi như vắng mặt

nhé??”

Cô gái bên ngoài không kiên nhẫn gõ cửa phòng.

Cao Hường Dương vỗ eo nhỏ của Vũ Quỳnh, đánh thức cô vẫn đang ngẩn ngơ chưa hoàn hồn, âm thanh khàn khàn quyến rũ thấp giọng nhắc nhở cô: “Trả lời trước...”

Vũ Quỳnh sững sờ chớp mắt, tầm mắt nhìn chằm chằm vào nơi to lên, dâng cao trong nháy mắt của anh, cô hốt hoảng trả lời cô gái bên ngoài một câu: “Có mặt...”

“Có mặt thì mở cửa đi!”

Cô gái đó lại gõ cánh cửa: “Kiểm tra như thường thôi.”

Lúc này Vũ Quỳnh mới phản ứng kịp, cô nhìn thân dưới của Cao Hường Dương rồi lại nhìn dáng vẻ lộn xộn phía trên của mình... Hai má cô nóng lên: “Tôi ngủ rồi! Không kiểm tra nữa!!”

Hiếm khi cô lại thể hiện mấy phần căng thẳng ra ngoài.

Dường như cô gái ban sinh hoạt ngoài cửa đã hơi tức giận: “Kiểm tra theo thông lệ, nhất định phải mở cửa, nếu không mở thì phải trừ điểm sinh hoạt.”

Phiền chết mất!!

Vũ Quỳnh không kiên nhẫn liếc mắt.

Trừ thì trừ đi! Điểm kỷ luật kia chẳng có chút tác dụng gì với người không mong được học bổng như cô.

Vũ Quỳnh dứt khoát bỏ cô ấy, hoàn toàn coi cô gái ngoài cửa như vô hình.

Cao Hường Dương càng không đếm xỉa tới.

Đêm nay tóm lại là rất mất mặt! Rất khó chịu!!

“Em đi tắm trước rồi thay quần áo đi...”

Ánh mắt Cao Hướng Dương chăm chú nhìn Vũ Quỳnh hơi phức tạp, cuối cùng anh vẫn đưa tay kéo áo ngủ tuột đến cánh tay lên cho cô.

Anh vỗ eo cô rồi thúc giục: “Mau đi đi.”

“Em đã tắm rồi.”

Vũ Quỳnh lắc đầu méo miệng: “Không tắm nữa.”

Đây là điều trước giờ anh chưa từng lường trước được, cũng không dám tưởng tượng.

Mỗi lần sau khi tỉnh lại, anh sẽ cảm thấy mình như một kẻ biến thái.

Như là ông chú kỳ lạ thích ấu dâm.

Có lẽ chung quy anh vẫn không thoát khỏi bóng mờ của ba năm trước.

Cao Hướng Dương ngẩng đầu chộp lấy khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của Vũ Quỳnh, anh thở dài hơi áy náy: “Có phải vừa nãy đã dọa em rất sợ đúng không?”

Vũ Quỳnh nhú mày như là nghiêm túc suy nghĩ, sau một hồi cô mới gật đầu: “Hoi hoi...”

So với ba năm trước, dường như lần này...

Từ trước đến giờ Vũ Quỳnh chưa từng nghĩ cơ thể mình có thể chứa anh.

Cảm giác đột nhiên bị xuyên vào khiến cô thực sự vừa kích động vừa căng thẳng, nhưng lại có sự đau đớn không thể nói rõ.

Nhưng ngoài những thứ này, cô ngỡ ngàng ngừng nhiều hơn...

Đặc biệt là nghĩ tới chất lỏng màu trắng sền sệt anh đột ngột bắn ra càng khiến cô cực kỳ e thẹn, lúng túng, tim đập dồn dập.

Cao Hướng Dương nghe những lời cô nói, màu sắc con người càng sâu

lặng hơn một chút.

“Sẽ không có lần sau đâu...”

Anh cam đoan với cô và cam đoan với bản thân nhiều hơn!

Đây đã là lần thứ hai anh mất khống chế với cô!

Nhưng... Anh lại cảm thấy cảm giác kích thích khi nãy rất tuyệt vời!!

Cho dù là Vưu Tiên!!

Nhớ ba năm trước, vào đêm anh dẫn Vưu Tiên về nhà...

Giờ đây nhớ kỹ hơn về hồi ức đêm đó, Cao Hương Dương vẫn cảm thấy cực kỳ chán ghét.

Không phải chán ghét sự triền miên giữa họ mà là chán ghét bản thân mình...

Lúc đó cô còn chưa tròn mười lăm tuổi!!

Cô lơ mơ như vậy nhưng suýt nữa đã bị xâm phạm, làm nhục vì chút ý nghĩ xấu xa kia của anh!!

Cũng chính vì buổi đêm của ba năm về trước đã khiến anh có bóng mờ tâm lý, khiến anh không thể xảy ra quan hệ với bất kỳ ai... Dù có khao khát hơn nữa nhưng không rõ vì sao mà trong đầu sẽ đột ngột hiện lên chuyện về đêm của ba năm trước, đến cuối cùng anh vẫn bị tâm trạng của mình quấy nhiễu đến mức chẳng còn hứng thú gì.

Còn đêm nay vui sướng như dòng chảy, quả thật mới là lần đầu tiên... Nhưng lần đầu cũng không khỏi...

Quá nhanh!!

Nếu nói anh không thất bại thì nhất định là nói dối!

“Em tắm rồi thay quần áo đi...”

Anh xoa đầu nhỏ của cô, sau khi dặn dò một tiếng thì đã ra khỏi phòng tắm.

Anh lấy một điếu thuốc từ trong túi áo mình, vốn muốn hút nhưng cuối cùng vẫn cất lại.

Dù sao thì đây cũng là phòng ngủ của con gái, quả thực không tiện hút thuốc.

Yết hầu của Cao Hướng Dương hơi khô khốc, ngọn lửa khô nóng trong người chưa được trút ra khiến anh càng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy liên tục.

Anh đứng trước cửa sổ ngắm cảnh đêm bên ngoài nhưng hết lần này đến lần khác trong đầu lại là... Đáng chết!!

Cao Hướng Dương thấy chắc chắn là mình đã trúng tà!!

Anh vẫn buồn bực lấy một điếu thuốc ra, châm lửa rồi hung hăng hút vài hơi, muốn dùng hương thuốc lá để làm tê liệt dây thần kinh của mình....

-----oOo-----

Chương 338: Đăng ký khám bệnh nam khoa

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đi ngủ đi.” Cao Hướng Dương giục cô.

“Em không ngủ được.”

Người phụ nữ hư hỏng này!!

Tâm trạng anh vui hơn một chút: “Được rồi, đi ngủ nào!”

“Ừm...”

Cuối cùng Vũ Quỳnh cũng cảm thấy hơi buồn ngủ. Mở APP MÊ TÌNH

TRUYỆN đọc nhé!

Có lẽ là vì hai người đều mệt nên cuối cùng cũng ngủ qua cái đêm xao động bất an này.

Hôm sau, khi tỉnh lại.

Lúc bảy giờ.

Cao Hường Dương đứng trước bồn rửa mặt nhìn bồn rửa mặt trống rỗng, anh hơi thắc mắc phải làm thế nào mới ổn.

Không có đồ rửa mặt, xem ra chỉ có thể về nhà rồi tính.

Anh gỡ mái tóc ngắn lộn xộn, chuẩn bị lấy nước sạch súc miệng trước nhưng bỗng nhiên bàn chải đánh răng được đưa qua chỗ anh.

“Cho anh mượn nè!” Là Vũ Quỳnh.

Trên miệng cô vẫn còn bọt trắng.

Nhìn dáng vẻ cũng cực kỳ đáng yêu.

Cô bộ dạng hết sức rộng lượng rồi đến gần anh, đưa cho anh bàn chải đánh răng ướt: “Cho anh nè!”

Mày kiếm của Cao Hường Dương hơi chau lại, cuối cùng anh vẫn đưa tay cầm bàn chải đánh răng trong tay cô.

Vũ Quỳnh bất mãn chớp đôi mắt to linh động: “Sao em lại cảm thấy anh rất không vui nhỉ?”

“Ký túc xá các em mấy giờ mở cửa?”

Cao Hường Dương không trả lời câu hỏi của cô mà ngược lại anh hỏi cô.

Anh nghiêm túc rửa sạch bàn chải đánh răng trắng đầu bò sữa trong tay mình dưới vòi nước.

Vũ Quỳnh cau mày: “Ngay cả nước bọt cũng từng nếm rồi mà anh còn

rửa bàn chải đánh răng này, có cần thiết không?”

Cao Hường Dương ho một tiếng rồi nheo mắt nhìn cô: “Cái này khác hôn môi.”

“Hừ...”

Vũ Quỳnh lẩm bẩm một tiếng rồi xoay người ra khỏi phòng tắm.

Cao Hường Dương nhìn bàn chải bò sữa trong tay mình, anh hơi buồn cười.

Đây là bàn chải chuyên dụng điển hình của con gái, tay cầm là con bò sữa đáng yêu, đầu bàn chải cũng là loại đáng yêu xinh xắn, quả nhiên rất phù hợp... với khí chất của cô.

Nhưng hoàn toàn không hợp với anh!

Anh bật cười, bóp một lớp kem đánh răng, cho vào miệng rồi nghiêm túc rửa mặt.

Bảy rưỡi, công ký túc xá nữ đã được mở.

Khi Vũ Quỳnh và anh cùng ra ngoài, tất cả mọi người đều nhìn họ bằng ánh mắt kỳ dị.

Lúc đó, Cao Hường Dương cũng rất lúng túng.

Suy cho cùng cũng là lần đầu anh ở phòng ngủ của con gái, hơn nữa mới sáng sớm đã ngênh ngang bước ra từ ký túc xá nữ.

Điều này nhìn thì ít nhiều cũng không đúng thuần phong mỹ tục cho lắm.

Còn nhìn Vũ Quỳnh, rõ ràng cô bình tĩnh hơn nhiều.

Đối với cô thì ánh mắt kỳ dị của bạn học đều là mây trôi, mây trôi... Từ trước đến nay cô không để ý tới cảm nhận của người khác về mình, đương nhiên là ngoài Cao Hường Dương ra.

Cao Hường Dương quay về nhà mình một chuyến.

Sau khi tắm, thay quần áo thì anh mới tới bệnh viện làm việc.

Buổi sáng có một ca phẫu thuật cỡ nhỏ.

Lúc vào phòng thay đồ thay quần áo, đồng nghiệp đùng vào anh rồi trêu chọc: “Này! Hôm nay cậu gặp chuyện tốt gì đúng không? Từ khi vào phòng làm việc đến giờ, khóe miệng vẫn luôn không ngừng cười.”

“Vậy à?”

Bản thân Cao Hường Dương lại không nhận ra: “Cậu nghĩ quá nhiều rồi?”

Nhưng...

Anh lại không thể không thừa nhận rằng tâm trạng của mình rất tốt.

Toàn thân từ trên xuống dưới có cảm giác thoải mái thông suốt.

“Nhìn dáng vẻ cậu cả người dễ chịu, tối qua buông thả không ít nhỉ?”

“Buông thả cái đầu cậu!!”

Cao Hường Dương cười mắng một câu, anh thay quần áo bảo hộ, cuối cùng thì nhìn điện thoại của mình.

Không ngờ anh lại bất giác bắt đầu hơi mong đợi tiếng kêu của nó... Anh đặt xuống rồi bước tới phòng khử trùng.

Trong đầu anh bắt đầu hiện lên khuôn mặt non nớt quen thuộc đó, anh luôn nghĩ bây giờ cô đang làm gì, có ngoan ngoãn đi học không, ngoài ra... cũng ngẫu nhiên nhớ đến anh không...

Đúng là Cao Hường Dương có cảm giác như trúng tà!

Buổi sáng là ca phẫu thuật nào cỡ nhỏ, vốn không cần anh tự mổ chính, nhưng người ta là người thân của lãnh đạo nào đó ở viện, nhất định phải do anh tự ra tay, nếu không phải vậy thì sao anh lại tới đây.

Vì ca phẫu thuật nhỏ, lại do anh tự làm nên bầu không khí trong cả phòng phẫu thuật đều khá buông lỏng.

“Ê! Mọi người nói xem sáng nay lúc đi làm tôi nhìn thấy gì?”

Bỗng nhiên một đồng nghiệp nói.

Cao Hường Dương không để ý, anh đứng trước kính hiển vi, nghiêm túc phẫu thuật.

“Cậu nhìn thấy gì cơ?” Có người tò mò truy hỏi.

“Hôm nay tôi nhìn thấy chủ nhiệm khoa chúng ta lén lút đăng ký khám bệnh nam khoa!”

Anh không lên tiếng mà hờ hững tiếp tục phẫu thuật.

Đôi mắt Cao Hường Dương hơi lóe lên, sau khi khẽ ho một tiếng, anh thờ ơ nói: “Tôi không phải là bác sĩ nam khoa.”

Nhưng kỳ thực trong lòng anh đã sớm rời bời.

Câu nói vô tình của đồng nghiệp lại khiến anh nhớ đến chuyện tối qua bản trong vài giây.

Đáng chết!!

Đúng là đủ mất mặt!!

Không chỉ bản sớm trước mặt cô nàng, hơn nữa khi anh dùng tay giải quyết còn đúng lúc bị cô bắt gặp!

“Cậu tới đây!”

Trong lòng Cao Hường Dương chợt hơi phiền muộn.

Anh rời mắt khỏi kính hiển vi rồi ra hiệu cho đồng nghiệp tiếp tục: “Tôi nghỉ ngơi một lát.”

Anh ngồi xuống chỗ ngồi phía sau, cúi đầu nghiêm túc trầm tư một số

điều.

Đối với anh mà nói, quả thật đây là lần đầu anh mất tập trung khi đang phẫu thuật.

Nhưng vừa nghĩ tới có thể mình có vài vấn đề về mặt sinh lý, anh muốn không mất tập trung cũng rất khó.

Điều này không chỉ liên quan đến hạnh phúc cả đời của anh mà còn liên quan đến vấn đề danh dự của một người đàn ông, anh có thể không nghiêm túc đối diện được à?

Cao Hường Dương cảm thấy quả thực mình cần đăng ký khám nam khoa.

Sau khi ca phẫu thuật kết thúc, anh thực sự xuất hiện ở bệnh viện nam khoa bên cạnh.

Nguyên nhân anh không lấy số ở bệnh viện mình đương nhiên là không muốn để đồng nghiệp nhìn thấy, nếu thực sự bị họ phát hiện thì e rằng đời này đúng là không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa.

Chuyện này còn mất mặt hơn chuyện ngủ lại ở ký túc xá nữ hàng vạn lần!

“Có vấn đề gì không?”

Định lực của bác sĩ nam khoa rất cao, không hề nhìn anh bằng ánh mắt khác thường.

Cao Hường Dương miêu tả đơn giản về hình tình tối qua của mình cho anh ta.

“Lần đầu?”

Cuối cùng bác sĩ kia để lộ vẻ mặt hơi kỳ lạ.

Anh ta nhìn Cao Hường Dương rồi lại nhìn tuổi tác của anh trên bệnh án, anh ta ho một tiếng: “Nếu hai chín tuổi mới là lần đầu...”

Kỳ thực, lúc đó Cao Hường Dương rất muốn sửa lại lời anh ta, tối qua căn bản không được tính là lần đầu!!!

Thật đó, không được tính đâu!!

Ngay cả động chạm mà anh cũng dám thì sao có thể tính là lần đầu?

“Hai chín tuổi mới có chuyện này, quả thực hơi muộn.” Bác sĩ kia nghiêm túc đánh giá.

“Bác sĩ, anh nói lời thực tế một chút đi.”

Cao Hường Dương cưỡng ép giả bộ bình tĩnh.

-----oOo-----

Chương 339: Không muốn giấu diếm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên đường quay về bệnh viện, điện thoại ở trong túi đột nhiên vang lên.

Anh tưởng đó là Vũ Quỳnh, lấy điện thoại ra nhìn tên hiện trên màn hình, trong lòng có chút thất vọng.

Cuộc gọi đến không phải của Vũ Quỳnh mà là Vu Tiên.

Anh do dự một lúc mới nghe điện thoại.

Nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra tối qua, Cao Hường Dương không khỏi thấy có chút áy náy.

Đây có được coi là ngoại tình không?

Cho dù không phải là về mặt tinh thần, nhưng về cơ thể vốn đã có dấu hiệu vượt rào rồi!

Nghĩ đến những điều đó, Cao Hường Dương thấy hơi phiền muộn.

“Hương Dương, trưa cùng nhau đi ăn cơm đi?”

Vưu Tiên nhiệt tình mời anh.

Cao Hương Dương do dự một chút, rồi cũng gật đầu đồng ý: “Được.”

“Ừm! Vậy tan làm xong anh đến đón em nhé, được không? Em ở dưới tầng trệt công ty đợi anh.”

“Ừm, được.”

Cao Hương Dương chẳng có vẻ gì là hứng khởi, nhưng Vưu Tiên sớm đã quen với việc đó, cũng không để bụng, hai người nói với nhau vài câu rồi tắt điện thoại luôn.

Cao Hương Dương vừa mới ngắt cuộc gọi, điện thoại lại reo lên.

Lần này, là điện thoại của Vũ Quỳnh.

Ánh mắt anh xao động, nhưng sau đó lại trầm ngâm đi vài phân, chân chừ mất mấy giây anh mới nghe điện thoại.

“Cao Hương Dương, anh đang làm gì vậy?”

Vũ Quỳnh không đợi anh nói gì liền hỏi.

Cao Hương Dương quay đầu lại nhìn bệnh viện phía sau mình, liếm môi: “Không làm gì, vừa mới rời khỏi bệnh viện đi làm chút việc, đang định quay về đây, sao vậy?”

Có đánh chết anh cũng không nói mình mới vừa về từ khoa nam!

“Trưa nay đi ăn cơm cùng em nhé!!”

Giọng nói của Vũ Quỳnh từ trong điện thoại có thể thấy tâm trạng cô đang rất tốt.

Thực ra lúc này cô đang đứng ngay trước cửa bệnh viện anh rồi.

Trên đôi vai nhỏ bé kia còn đeo thêm chiếc cặp sách to đùng.

Tuy nó chẳng ăn khớp gì với dáng người của cô, nhưng vẫn rất đáng yêu.

Vũ Quỳnh vừa đợi câu trả lời của anh vừa đá chân, rồi nghe thấy tiếng Cao Hường Dương từ trong điện thoại nói: “Anh buổi trưa có hẹn với Vu Tiên rồi...”

Vũ Quỳnh khựng lại...

Nụ cười trên môi đông cứng lại.

Cao Hường Dương không muốn nói dối Vũ Quỳnh: “Trưa nay em hãy ngoan ngoãn ăn cơm ở trường đi.”

Lời vừa dứt, đáp lại anh chỉ còn tiếng “Tút tut tut tut” liên hồi.

Vũ Quỳnh ngắt điện thoại rồi.

Tính cách cô vẫn ngang bướng như vậy.

Điện thoại vừa ngắt, Cao Hường Dương liền nhìn thấy Vũ Quỳnh đi ra từ cổng bệnh viện.

Anh bước nhanh hướng về phía cô.

Vũ Quỳnh dường như đã nhìn thấy anh, cô đi nhanh hơn để trốn tránh anh.

Cao Hường Dương chạy nhanh vài bước liền đuổi kịp cô, nắm lấy cánh tay cô: “Sao giờ này lại qua đây? Không có tiết sao?”

Vũ Quỳnh định hất tay anh ra.

Nhưng lực tay của anh rất lớn, cô không thể làm gì được anh.

“Đừng có giở cái thái độ đó với anh.”

Cao Hường Dương thấy tính khí của đứa trẻ này thật tệ quá.

Anh kéo cô lại đứng trước mặt mình: “Tôi cùng nhau ăn cơm đi, anh đến

trường đón em, về nhà ăn.”

“Không cần đâu, tối em có hẹn rồi.”

Vũ Quỳnh thân nhiên trả lời anh.

Lời cô nói là thật, tối nay cô có hẹn với Lục Li Dã cùng nhau dùng bữa.

Cao Hường Dương nheo mắt: “Có hẹn với ai?”

“Anh không cần quan tâm!”

“Lục Li Dã?”

Cao Hường Dương nheo nửa con mắt nhìn cô.

“Đúng!”

Vũ Quỳnh ngẩng cao đầu, vươn cổ, giống như đang trội gà vậ: “Chính là anh ấy, rồi sao?”

“Ngoài cậu ta ra em không còn ai là bạn nữa sao?”

Cao Hường Dương thấy trong lòng thực sự có chút không thoải mái.

Nhưng vì sao lại thấy không thoải mái, anh không hề nói.

“Em thích chơi cùng với anh ấy.”

Vũ Quỳnh nói thật.

Lúc nào ở cạnh Lục Vi Dã cô cũng cảm thấy rất nhẹ nhõm, có thể khiến cô rũ bỏ hết được những chuyện không vui.

“Em thích cậu ta?”

Cao Hường Dương thu lại nhuệ khí trong mắt mình lại.

“Đúng.”

Vũ Quỳnh trả lời quả quyết.

Câu hỏi này không phải là lần đầu tiên anh hỏi, cũng không phải là lần trả lời đầu tiên của cô.

“Hơn nữa là rất thích!”

Vũ Quỳnh bổ sung thêm.

Cao Hường Dương sắc mặt trầm xuống, buông tay cô ra, hai tay đút túi: “Vây chúc hai người đi chơi vui vẻ.”

Ngữ điệu của anh bỗng nhiên trở nên rất lạnh lùng.

Anh không thể nào quên được cảnh tượng “kích thích” đó của hai người khi ở trong phòng tắm...cảnh tượng ấy như một nhát dao đâm vào tim anh, bất cứ lúc nào cũng có thể đau đớn như vậy.

Anh không biết cảm giác đau nhói này đến từ đâu, có phải chỉ bởi vì em gái của anh bị người ta xâm phạm không, hay chỉ là thấy hơi lạ thôi...Tâm trạng anh đột nhiên thấy hơi phiền muộn.

“Vây em cũng chúc anh và Vưu Tiên ăn cơm vui vẻ.”

Vũ Quỳnh dứt khoát trả lời.

Nói xong quay người đi luôn, không quay đầu.

...

Giờ ăn trưa, Vưu Tiên hỏi anh: “Hường Dương, sao tối qua anh không nghe điện thoại của em?”

Hường Dương có chút ngạc nhiên: “Tối qua em gọi điện cho anh sao?”

Anh lấy điện thoại ra nhìn, mới phát hiện ra có mấy cuộc gọi nhờ từ tối qua.

“Chắc là lúc đó anh không nghe thấy.”

Cao Hường Dương trả lời nhưng lòng lại không để tâm cho lắm.

Trong đầu anh không kìm nén được lại nghĩ tới những chuyện xảy ra vào đêm qua: “Tôi qua anh ngủ sớm vậy sao?”

Vưu Tiên hỏi anh, uống một ngụm nước chanh.

Cao Hường Dương lấy lại tinh thần, trầm mặc nhìn cô, gật đầu nhưng không trả lời.

Vưu Tiên cũng không truy cứu thêm, rất nhanh rồi chuyển chủ đề.

“Hường Dương, lần trước bác gái có nói muốn hẹn bố mẹ em ăn cơm, anh xem tuần này có được không?”

Cô đột nhiên hỏi.

Cao Hường Dương do dự một lúc, rồi đột nhiên nhớ tới khuôn mặt nhỏ bé mềm mại đó của Vũ Quỳnh, không biết vì sao cảm thấy chủ đề này khiến anh thấy hơi phiền: “Cứ chờ xem thế nào đã.”

“Tại sao vậy?”

Vưu Tiên không vui.

Tại sao? Ngay chính Cao Hường Dương cũng không biết vì sao?

Ngày trước người mong kết hôn sớm là anh, đòi gặp bố mẹ hai bên cũng là anh, nhưng giờ bước đến giai đoạn này, anh đột nhiên có chút do dự.... Rốt cuộc là anh bị sao vậy?

Lẽ nào thực sự là vì... Vũ Quỳnh?

Nghĩ đến đây, Cao Hường Dương cũng không biết vì sao mà lại thấy hơi hoảng loạn.

Anh nhếch môi, ánh mắt mệt mỏi: “Chuyện này để sau rồi nói đi...”

Anh thấy mình thực sự cần thời gian điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

Chuyện tối qua thực sự chỉ là phản ứng sinh lý đơn thuần thôi đúng không?

Đáng chết!!

Anh bỗng nhiên thấy không còn tâm trạng nào để tiếp tục ăn bữa cơm này nữa.

“Hương Dương, anh sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Cao Hương Dương nhìn cô, ánh mắt thâm trầm: “Em chẳng vẫn luôn hỏi anh tại sao nhiều năm như vậy mà anh không động vào em sao?”

Vưu Tiên rõ ràng không ngờ rằng Cao Hương Dương lại bàn vấn đề này với mình.

Mặt cô đỏ lên: “Em...em chỉ tò mò mà thôi...”

Cao Hương Dương không muốn giấu cô.

Đôi mắt đen trùng xuống, anh liếm môi, nói: “Bởi vì ba năm trước suýt chút nữa anh đã khiến một cô bé chưa tròn 15 tuổi...!”

Anh thật thà kể lại.

Vưu Tiên kinh ngạc nhìn anh, gương mặt không dám tin: “Sao...sao có thể...?”

Nhắc đến chuyện ba năm về trước, ánh mắt Cao Hương Dương lộ rõ vẻ đau khổ.

“Cũng bởi vì chuyện đó, vậy nên anh mới nảy sinh ám ảnh tâm lý với chuyện đó.”

Vậy nên...

Bây giờ anh muốn nói với cô là anh “bất lực” sao?

Nếu là như vậy, cho dù là sau này kết hôn rồi cũng là một cuộc hôn nhân đau khổ mà thôi.

Cô hiểu rất rõ.

“Hương Dương, em...”

Vưu Tiên thật sự có chút do dự.

“Đứa bé gái 15 tuổi đó...chính là Vũ Quỳnh...”

Cao Hương Dương đột nhiên nói.

Giọng nói trầm, khô rát.

Cổ họng như bị dao rạch đến rách ra vậy.

“Cái gì?”

Con người Vưu Tiên dần rộng, cô không muốn nghe sự thật này.

Cô thở gấp, cốc nước trong tay bỗng chốc nắm chặt: “Anh...rất cuộc anh muốn nói với em điều gì?”

Cao Hương Dương bặm chặt môi, rất lâu sau mới nói: “Tối qua...”

“Đủ rồi!!”

Mắt Vưu Tiên ươn ướt.

Tâm trạng cô đột nhiên trở nên rất kích động, cắt đứt mạch nói chuyện sau đó của anh.

Bởi vì kể cả anh không nói, cô cũng có thể đoán được.

Nhưng sự thật cay đắng ấy, cô không muốn được nghe từ chính miệng anh.

Lệ ngưng đọng lại trong mắt cô, hai mắt cô đỏ lên: “Vậy nên, Cao Hương Dương, anh đang muốn nói với em là anh phản bội em sao? Đúng không? Anh yêu Vũ Quỳnh? Đúng không ?? Đến cuối cùng có phải là cô ta đã thắng em, Đúng không??”

Vưu Tiên bất giác nâng cao tông giọng lên, nước mắt rơi la chã: “Trong lòng anh thực sự không có em dù chỉ một chút sao? Đến nói dối anh cũng lười không...Anh có biết, nếu anh không nói, em cũng sẽ không biết? Mọi quan hệ của chúng ta có thể cứ bình yên như vậy mà tiếp tục, đến khi kết hôn, sinh con...Nhưng, Cao Hương Dương, tại sao ngay cả việc lừa dối em anh cũng không muốn vậy?!!”

Nhìn thấy cô vì anh mà đau lòng rơi lệ, Cao Hương Dương thấy có chút thương xót.

Nếu như nói anh không có chút tình cảm nào với cô thì đó là giả.

Nếu không có cảm tình, năm đó anh cũng sẽ không đồng ý làm bạn trai cô.

Còn tình cảm của anh dành cho Vũ Quỳnh...

Là yêu sao?

Nếu là yêu, vậy thì tại sao nhiều năm như vậy anh không thể cảm nhận dù chỉ một chút?

Anh thấy mình đúng là quá loạn rồi...

Anh thực sự cần thời gian để xử lý mọi quan hệ tình cảm giữa ba người bọn họ.

“Đề anh đưa em về công ty.”

Bữa cơm này vốn đã chẳng còn ai muốn ăn tiếp rồi.

Anh đứng dậy, thanh toán, rồi đi ra khỏi nhà hàng.

Chiều đến, Lục Li Dã đưa Vũ Quỳnh đến một quán đồ ngọt ở ngoài công trường.

Lục Li Dã vẫy vẫy tay, ra hiệu phục vụ đến gọi món, thấy Vũ Quỳnh vẫn không hứng thú gì, anh vỗ vỗ đầu cô: “Này! Đừng có mà mỗi lần ra ngoài với tôi cô đều xì ra như vậy chứ?”

“Tâm trạng không tốt!”

Vũ Quỳnh bĩu môi.

“Tôi thấy cô chẳng lúc nào là vui vẻ cả.”

Lục Li Dã thừa nước đục thả câu, sau nói: “Khi nào tâm trạng không vui, ăn đồ ngọt là tốt nhất, nhanh lên, gọi món trước đi.”

“Câu này Hương Tình cũng từng nói với tôi, nhưng chẳng có tác dụng gì cả.”

Vũ Quỳnh chẳng chút nể mặt.

“Hương Tình? Hương Tình nào?”

Trong đầu Lục Li Dã hôm nào cũng có cũng có vô vàn tên của các cô gái xuất hiện trong đầu anh, vậy nên, muốn nhớ tên một cô gái nào đó mà chỉ gặp có vài lần, thực sự không dễ dàng gì.

“Lại còn Hương Tình nào nữa! Đương nhiên là bạn thân tôi, Cao Hương Tình! Anh gặp rồi còn gì, ở nhà tôi, em gái ruột của Cao Hương Dương...”

Nhắc đến Hương Tình, Vũ Quỳnh bất giác nói nhiều hơn hẳn.

Lục Li Dã cũng phát hiện ra điểm này.

-----oOo-----

Chương 340: Anh đúng là tên khốn nạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ồ, thì ra là cô ấy! Người đẹp đó, trông giống như một chú mèo hoang vậy.”

Lục Li Dã đánh giá.

Vũ Quỳnh cau mày, lườm anh: “Anh tại sao đánh giá bất kì cô gái nào cũng đều cái giọng điệu kì quái như vậy chứ?”

“Giọng điệu gì?”

Lục Li Dã nhếch môi: “Giọng mê gái sao?”

“...”

Lục Li Dã, là anh muốn đấy hả?

“Anh mà dám có cái kiểu đơng đưạ đại gái đấy với cô ấy, tôi sẽ là người đầu tiên sờ gáy anh đấy!”

“Nhưng cậu đây thấy cô ấy rất hợp style của tôi, nếu như không phải vì cô ấy không ở cùng một thành phố với chúng ta, cậu đây sớm đã cưa đổ cô ấy rồi.”

“Anh thôi đi!”

Vũ Quỳnh coi thường nhìn anh: “Hương Tình nhà chúng tôi thông minh, cô ấy sẽ dính vào bẫy của tên công tử đào hoa như anh sao? Đừng có mà giở trò hại người khác nữa?”

Lục Li Dã cười.

Thực ra những lời vừa rồi là anh nói chơi vậy thôi.

Anh sớm đã quên Cao Hương Tình trông như thế nào rồi, chỉ nhớ là cũng xinh phết.

“Hay là để cậu đây giúp cô cưa đổ luôn cái bà mặt chát kí phần kia luôn nhé!”

Vũ Quỳnh khó hiểu: “Bà mặt chát kí phần nào cơ?”

“Thì là bạn gái của anh trai cô đó, là cái người mà lúc nào trang điểm cũng như thể đeo mặt nạ đó đó.”

“...”

Vũ Quỳnh thực sự là bị anh chọc cho buồn cười lắm rồi.

“Lục Li Dã, anh thực sự là rất độc địa đó nhé!”

Không chỉ độc mồm, mà hành động cũng vậy.

“Anh đừng có mà lảm trò, rắc rối của mình còn chẳng giải quyết nổi, lại còn muốn đi đối phó với Vụ Tiên, anh đúng là tên khốn mà!”

Người dám mắng cậu Lục như anh đây, đúng là chỉ có mình Vũ Quỳnh mà thôi!

“Nhóc quỷ Vũ, cô đúng là không biết tốt xấu gì cả, nếu như không phải vì thấy cô cả ngày vì người phụ nữ mặt chát cả kí phẩn đầy làm cho tức đến trầm ngâm mặt mày, cậu đây sẽ nghĩ ra chiêu độc như vậy hay sao? Hơn nữa, chuyện này đối với cậu đây cũng sẽ để lại một vết thương lớn đấy, được không hả?”

“Xì.”

Vũ Quỳnh cười khúc khích: “Ăn cướp mà lại còn la làng! WAITER(nhân viên phục vụ), gọi món!”

Rất nhanh sau đó, phục vụ đi qua, Vũ Quỳnh chọn vài món bánh ngọt, rồi gọi luôn một phần sữa chua xoài trân châu mà Lục Li Dã thích ăn nhất.

Chọn xong cô nói: “Chiều tôi sẽ đưa Tản Lịch Lịch tới bệnh viện, anh đi cùng đi.”

“Tôi có thể không đi không?”

Lục Li Dã khó chịu.

Vũ Quỳnh cau mày, hạ giọng nói: “Đưa con trong bụng cô ấy là của anh, cho dù là sinh non, anh cũng phải chịu trách nhiệm chứ, đúng không?”

Nhắc đến hai chữ “trách nhiệm”, Lục Li Dã thấy rất phiền.

Trong từ điển của anh, trước nay chưa bao giờ có hai từ này.

Cũng đúng, nếu như là một người đàn ông có trách nhiệm sao lại có thể suốt ngày đi cưa cẩm con gái như vậy chứ?

“Này! Nhóc quý Vũ, cô thật không giống người thích lo chuyện bao đồng, Tần Lịch Lịch quan hệ với cô đâu phải thân thiết gì, sao cô lại nhiệt tình lo lắng cho chuyện của cô ấy như vậy?”

Lục Li Dã rõ ràng là không vui.

Vũ Quỳnh không vui lườm anh: “Đây là lời của một người ba như anh nên nói sao?”

“Đừng có mở mồm ra là ba này ba nọ! Nghe đã thấy phiền!”

Lục Li Dã khó chịu nói to lên, vút thìa trong tay xuống: “Không ăn nữa, đi đây!”

Kéo ghế đứng lên, không để ý gì đến Vũ Quỳnh mà đi thẳng ra ngoài.

Vũ Quỳnh đây là lần đầu tiên nhìn thấy một Lục Li Dã cáu lên như vậy.

Nhìn bóng lưng nóng nảy của anh, lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn lại được.

Anh cáu cái gì vậy?

Vũ Quỳnh không hiểu nên trong lòng cũng thấy khó chịu, nhưng về sau, cô dần dần hiểu ra.

Anh là đang cáu với chính mình.

Đối với chuyện của Tần Lịch Lịch và đứa con trong bụng cô ấy, thanh niên nông cuồng như Lục Li Dã căn bản là không biết nên đối diện như thế nào.

Trước đó anh không hề biết đàn ông còn có một thiên chức khác, gọi là trách nhiệm.

Đột nhiên phải bị gò bó sớm như vậy, anh nhất thời không thể chịu đựng được.

Anh không yêu Tần Lịch Lịch, không yêu bất kì người phụ nữ nào, đây là sự thật.

Nhưng đứa bé trong bụng cô ấy vô tội, trong lòng anh thấy day dứt, nhưng lại không muốn để bản thân lộ vẻ đó ra.

Anh thực ra cũng chỉ dám thể hiện cảm xúc trước mặt Vũ Quỳnh mà thôi, hoặc, cả hai người đều biết, dù có giận thế nào, có phát cáu ra sao, đối phương cũng sẽ không rời bỏ mình, sẽ luôn coi mình là bạn như trước.

Vậy nên, Vũ Quỳnh mới lười không thèm chấp anh.

Cô kéo cái bát của anh lại ăn hết trên châu trong đó, hai ba muỗng ăn sạch, rồi vội đuổi theo Lục Li Dã.

Vừa đuổi vừa mắng: “Lục Li Dã, tên khốn nhà anh! Anh có tư cách gì mà găm lên với tôi? Hả? Tốt nhất là anh mau xin lỗi tôi nhanh lên? Không thì tôi nay đừng hòng tôi cho anh ăn cơm!”

“...”

Trận đấu này, cuối cùng vẫn là Vũ Quỳnh thắng.

Lục Li Dã không xin lỗi, nhưng lúc cô đưa Tần Lịch Lịch cùng đi đến bệnh viện, anh ta đột nhiên lái xe tới, trên xe còn xuất hiện thêm hai người con gái nữa.

“Lên xe.”

Lục Li Dã nhìn Vũ Quỳnh một lượt, rồi lại nhìn sang Tần Lịch Lịch thần thái như đang rất đau lòng bên cạnh.

Ánh mắt anh u ám đi vài phần, lặp lại câu nói vừa rồi: “Lên xe.”

“Ừ.”

Vũ Quỳnh đáp lại, rồi kéo Tần Lịch Lịch không nói lời nào lên xe.

Cả đoạn đường, không ai nói gì cả.

Bầu không khí tương đối nặng nề.

Đến cả người ngoài như Vũ Quỳnh cũng không dám ho he gì.

“Đợi lát đến bệnh viện, cô đến văn phòng của anh cô đợi chút, đừng đến tìm chúng tôi.”

Lục Li Dã đột nhiên nói.

Ngữ khí nhấn mạnh, vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

Vũ Quỳnh không hiểu: “Tại sao?”

Cô nói: “Đến cũng đến rồi, hay là tôi đi cùng hai người luôn.”

“Đi cùng làm gì?”

Ngữ khí của Lục Li Dã vẫn vậy, nhìn lướt qua gương mặt đơn thuần của cô từ phía gương chiếu hậu, mắt đen lại: “Cùng người khác đi phá thai cũng là tạo nghiệp đây.”

Giống kẻ tuyệt tình như anh, sớm muộn rồi cũng gặp báo ứng.

Anh không muốn liên lụy đến Vũ Quỳnh.

“Tôi...”

Vũ Quỳnh muốn nói thêm gì đó, nhưng lại bị Lục Li Dã cắt ngang: “Có tôi đi cùng cô ấy rồi, cậu yên tâm.”

Thực ra Vũ Quỳnh muốn nói, người mà cô không yên tâm là anh.

Cảm giác dần vật đầu tranh ở trong lòng đó, có lẽ cũng không kém gì ai khác?

Cô thở dài, không nói thêm gì cả.

...

Sau đó, Lục Li Dã rút cục cũng không để Vũ Quỳnh đi cùng anh.

Rồi đưa cô đi thẳng sang bên văn phòng của khoa thần kinh ngoại, vừa hay, Cao Hường Dương đang ở đó.

“Đi đi! Ở cạnh anh cô, không được sang đâu đấy!”

Lục Li Dã đẩy cô vào phòng.

Cao Hường Dương tỏ vẻ không hiểu, vội vàng đi ra ngoài bước gần về phía họ: “Sao vậy?”

“Không có gì.”

Chuyện riêng của Lục Li Dã, Vũ Quỳnh không muốn nói.

Cao Hường Dương nhìn vào hai bàn tay đang nắm chặt của bọn họ, mắt đen lại.

Lục Li Dã dường như cảm thấy được điều gì đó, bỏ tay cô ra, nắm lấy vai cô: “Tôi đi trước đây.”

Vẻ ngoài của anh không còn kiêu ngạo như trước mà có phần trầm hơn.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, Vũ Quỳnh muốn nói gì đó, rồi phát hiện ra chẳng nói gì nên lời cả.

“Lục Li Dã!!”

Vũ Quỳnh rút cuộc chạy lại phía anh, nắm chặt tay anh.

Hít sâu, ngẩng đầu nhìn anh: “Nếu trong lòng thấy khó chịu quá, gọi điện thoại cho tôi, tôi chờ anh...”

Ánh mắt Lục Li Dã lấp lánh, cảm động.

Xoa xoa đầu cô, không cười, có chút cay đắng: “Không thấy tôi là tên khốn nạn sao?”

“Có.”

Vũ Quỳnh nghiêm túc gật đầu: “Nhưng tôi biết, trong lòng của tên khốn nạn cũng không thoải mái gì.”

Lời của Vũ Quỳnh khiến Lục Li Dĩ ghen ngào, anh hít một hơi, chỉ thấy trong lồng ngực rất bức bối: “Cô ấy khi nằm trên bàn phẫu thuật, mới là người thấy đau khổ nhất.”

“Anh biết là tốt...”

Có phải mỗi người khi họ trưởng thành, đều sẽ phải trả một cái giá rất tàn khốc không?

Vũ Quỳnh không biết cái giá này đối với Lục Li Dĩ mà nói có được coi là tàn khốc hay không, nhưng có một chút, cô có thể khẳng định, ít nhất...anh thực sự thấy đau lòng!

Bởi vì, trước nay cô chưa bao giờ thấy một Lục Li Dĩ cô đơn như vậy.

“Tôi đi sang đó với cô ấy trước, xong thì tôi sẽ gọi điện, cô không cần lo lắng quá.”

“Được...”

Vũ Quỳnh lo lắng cho Tần Lịch Lịch, nhưng lại càng lo lắng cho Lục Li Dĩ hơn.

Có thể có người sẽ thấy rằng cô không phân được trước sau, nhưng có cách gì cơ chứ? Trong lòng cô, Lục Li Dĩ có tội tệ hơn nữa, thì anh cũng là bạn tốt của cô, là một trong hai người bạn tốt nhất của cô!

Vũ Quỳnh nhìn Lục Li Dĩ rời đi.

Cao Hường Dương nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô ở ngoài hành lang, trong lòng không biết vì sao thấy lạc lõng.

Cô dường như đã không còn là Tiểu Tam Nhi trước đây chỉ biết lo lắng cho anh nữa rồi, trong trái tim cô còn có điều khác khiến cô để ý tới...có nhiều bạn hơn, hoặc cũng có thể là ...tình yêu?

Vũ Quỳnh đột nhiên quay người lại, đi gần về phía anh.

Đứng trước mặt anh, ngẩng đầu lên nhìn: “Em muốn uống nước ngọt.”

Cao Hường Dương ngần ra vài giây, hỏi cô: “Loại nào? Để anh đi mua.”

“Em muốn loại ngọt, càng ngọt càng tốt.”

“Được.”

Cao Hường Dương không hỏi cô lý do.

“Mua hai cốc.”

Cốc nữa là của Lục Li Dã.

Cao Hường Dương khựng lại một chút, rồi bước nhanh qua hành lang đi về phía máy bán nước tự động.

Anh chọn hai cốc nước nóng, là trà sữa trân châu.

Không biết từ bao giờ, Vũ Quỳnh cũng bước đến đứng cạnh anh.

Nhận lấy ly trà sữa từ tay anh: “Em đi đưa cho Lục Li Dã đây!”

Cô nói xong liền muốn đi luôn nhưng lại bị Cao Hường Dương giữ chặt lại.

Anh để cô đứng trước mặt mình, không nói gì, nhưng lại không buông tay.

Trong lòng anh đang rất khó chịu, có chút không thoải mái.

Nguyên nhân vì sao, anh dường như hiểu rất rõ.

Chỉ là đơn giản nghĩ cô gái đang đứng trước mặt anh đây hoàn toàn vì

cái tên Lục Li Dĩ kia mà bơ anh toàn tập.

Anh không vui.

Vậy nên, anh cố ý giữ cô lại, không chịu buông tay.

“Anh làm gì vậy?”

Vũ Quỳnh cau mày, ngẩng cao đầu, không hiểu nhìn anh.

Tiếng thở dài không biết làm sao của Cao Hường Dương, buông cô ra:
“Em không thấy là anh đang đứng ngay trước mắt em sao?”

“Em đưa trà sữa cho anh ấy trước đã!”

Vũ Quỳnh không có vẻ gì là muốn nói với anh những điều này.

Nói xong, quay người đi luôn.

Nhưng đi được mấy bước thì dừng lại quay lại nhìn Cao Hường Dương:
“Phòng phẫu thuật của khoa sản đi như nào vậy?”

“Khoa sản?”

Cao Hường Dương đột nhiên như hiểu ra, mắt lóe lên: “Đi thôi, anh dẫn em qua đó.”

Rất nhanh, Vũ Quỳnh tìm thấy Lục Li Dĩ.

Anh đang ngồi ở ngoài phòng phẫu thuật, thần thờ nhìn vào đèn báo hiệu.

Đôi lông mày anh tuấn cau lại, không cảm xúc.

Có thể là do anh đang quá chú tâm vào suy nghĩ của mình nên ngay cả cả khi Cao Hường Dương và Vũ Quỳnh tiến lại gần anh cũng không phát hiện ra.

Vũ Quỳnh ngồi bên cạnh anh, đưa cho anh cốc trà sữa trong tay mình:
“Ngọt đấy, uống đi rồi anh sẽ thấy tốt hơn.”

Lục Li Dĩ lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn cô.

Giờ Vũ Quỳnh mới phát hiện ra, đôi mắt sáng ngời đó của anh ngay lúc này đây thấy rõ được vẻ u tối.

Thật sự không giống anh chút nào.

“Sao cô lại tới đây?”

Anh ngồi thẳng người dậy, nhận lấy cốc trà sữa từ tay Vũ Quỳnh:
“Không phải là không cho cô qua đây sao?”

Ánh mắt nhìn về phía Cao Hường Dương đang đứng đối diện, Cao Hường Dương trong phút chốc như sáng tỏ, tay đặt vào vai Vũ Quỳnh:
“Cô ấy nói muốn đưa trà sữa cho cậu, chúng tôi lát sẽ đi luôn. Ngoài ra, đừng lo lắng quá...”

“Cảm ơn.”

-----oOo-----

Chương 341: Cảm giác rung động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Li Dĩ cảm ơn Cao Hường Dương.

Lại nhìn sang Vũ Quỳnh ở bên cạnh, lắc lắc cốc trà sữa trong tay: “Cũng cảm ơn cô! Đi đi, chỗ này đã có tôi rồi, cô không hợp ở đây...”

“Ừm.”

Vũ Quỳnh lần này đã nghe lời hơn nhiều.

Cô đứng dậy, uống một ngụm trà sữa, dặn anh ta: “Anh nhớ uống đó, ngọt lắm.”

“Biết rồi!”

Lục Li Dã cười: “Đi đi.”

Vũ Quỳnh đi rồi, được Cao Hường Dương dắt ra khỏi khoa sản.

Cao Hường Dương thực ra cũng không muốn cô phải ở lại đây.

Nơi này tuy là nơi đón rất nhiều sinh linh chào đời, nhưng cũng kết liễu cuộc đời những đứa trẻ sơ sinh còn chưa kịp mở mắt nhìn thấy bầu trời.

Trên đường về phòng làm việc, Vũ Quỳnh không nói một lời nào, chỉ cúi đầu uống trà sữa, tay cứ mặc để anh dắt đi.

Lúc vào thang máy, có rất nhiều người.

Cao Hường Dương hơi lo Vũ Quỳnh bị chen, nên dút khoát giang hai tay chống lên tường, giữ cô trước ngực, quay đầu nói với một cô gái đứng ở cửa thang máy: “Tầng mười lăm, cảm ơn.”

Vũ Quỳnh ngẩng đầu nhìn anh.

Mà anh cũng đúng lúc đang cúi đầu nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, bỗng dưng có một cảm giác kỳ lạ trào dâng.

Cao Hường Dương bỗng nhớ lại lời Vu Tiên hỏi anh lúc trưa.....

--- Có phải anh yêu Vũ Quỳnh rồi không?

Ánh mắt đầy mê hoặc của anh lại thâm sâu thêm mấy phần.

Yết hầu rung động, trầm giọng nói: “Tối nay về nhà ở.”

Đó không phải câu nghi vấn, mà là câu...khẳng định.

Vũ Quỳnh cắn cắn ống hút, lắc đầu: “Thôi, em ở trường cũng được, cũng tốt.”

Cao Hường Dương nhìn cô không rời mắt.

Anh biết cô vẫn đang giận dữ, cánh tay đang chống trên tường có hơi rút ngắn lại, khiến cơ thể sát gần lại cơ thể nhỏ bé mềm mại của cô hơn.

Hơi thở phả lên chóp mũi cô, nóng đến cháy lòng.

Ánh mắt anh chạm vào ánh mắt cô: “Trở về đi, em ở bên ngoài một mình anh không yên tâm...”

“Em mười tám tuổi rồi, có gì mà không yên tâm? Em đã trưởng thành rồi!”

Vũ Quỳnh không biết mình phải nói với anh bao nhiêu lần nữa.

“Anh không quan tâm.”

Anh có thể nói là, đây chỉ là một cái cớ để được ở bên cô không?

Từ sau sự việc hôm qua, Cao Hương Dương phát hiện, khi mình đối mặt với em ấy, nhịp tim lại vô thức đập rất nhanh...lúc không được gặp em ấy, lại bắt đầu thấy nhớ.

Thấy cô quên mất sự tồn tại của mình chỉ vì người đàn ông khác, anh sẽ buồn, sẽ thất vọng.

Thậm chí, chỉ cần nghĩ đến lát nữa thôi sẽ không được gặp cô, thì liền cảm thấy khó chịu, luyến tiếc.

Trở về nhà không thấy bóng dáng cô, sẽ cảm thấy cô đơn, quạnh hiu.

Anh không biết đây rốt cục là cảm giác gì, nhưng có một điều anh biết rất rõ...cảm giác này, anh chưa bao giờ tìm thấy được ở Vu Tiên!

“Theo anh về nhà.”

Anh lại trầm giọng yêu cầu lần nữa.

Vũ Quỳnh liếc anh, cảm hơi nghiêng xuống dưới, hút một ngụm trà sữa.

Hình như trà sữa uống sắp hết, lúc hút phát ra tiếng “Rột rột” , kết hợp với quai hàm nhỏ của cô, trông vô cùng đáng yêu.

Vũ Quỳnh cuối cùng cũng ngẩng đầu, nhìn anh: “Về nhà thì không được, nhưng em có thể suy nghĩ về việc tối nay đi ăn cùng anh, có vẻ Lục Li Dĩ không có tâm trạng đi ăn cùng em đâu.”

“...”

Cao Hường Dương nhíu mày: “Thế nên anh vẫn chỉ là lựa chọn thứ hai của em?”

Nói khó nghe chút, thì là lớp dự phòng!

Vũ Quỳnh nghiêng đầu: “Anh không muốn thì thôi.”

“Vậy để anh gọi điện thoại cho dì Lý, tối cùng về nhà ăn cơm.”

Cao Hường Dương cung chiêu mà vuốt cằm cô.

Trong lúc Tần Lịch Lịch phẫu thuật, Vũ Quỳnh đợi ở phòng làm việc của Cao Hường Dương.

Nửa tiếng sau, ca phẫu thuật kết thúc, bác sĩ kết thúc ca phẫu thuật nói có thể nói là ca phẫu thuật tốt.

Nhưng cô gái trẻ này phải chịu bao nhiêu thương tổn, không ai biết được.

Lục Li Dĩ đưa Tần Lịch Lịch đi trước, biết Vũ Quỳnh ở cạnh Cao Hường Dương, anh không quá lo lắng.

Sau khi cúp máy, Vũ Quỳnh trở nên hơi thất thần.

Cao Hường Dương vừa nhìn đã biết rõ cô đang nghĩ gì.

Anh cầm ghế, ngồi xuống trước mặt Vũ Quỳnh: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Vũ Quỳnh nâng đôi mắt trong veo buồn bã nhìn anh: “Phá thai có gây thương tổn lớn đến người con gái không?”

Cao Hường Dương nhìn cô, trầm tư vài giây, rồi mới thận trọng mà trả

lời: “Nói thật, đối với bất kỳ một người phụ nữ nào, phá thai cũng tạo ra thương tổn hoặc lớn hoặc nhỏ. Người mẹ đang mang thai giống như một mảnh đất màu mỡ, mà phá thai giống như một chiếc xẻng sắt, mỗi lần bác sĩ phẫu thuật cũng dùng chiếc xẻng sắt đó để xúc những tầng đất màu mỡ lên, thì để mang thai lại càng khó hơn! Nói như vậy, em hiểu không?”

Cao Hường Dương dùng những hình ảnh cùng những lời nói dễ hiểu nhất, kiên nhẫn dạy cô.

Vũ Quỳnh gật đầu: “Hiểu.”

Cao Hường Dương cung chiều xoa đầu cô: “Nhưng em cũng không cần lo lắng, y học bây giờ đang ngày càng phát triển, ca phẫu thuật như vậy đối với bệnh viện mà nói cũng là ca phẫu thuật nhỏ, sẽ cố gắng giảm tác động đến cơ thể người mẹ nhất có thể. Sau phẫu thuật phải điều dưỡng cho tốt, chắc sẽ không có vấn đề sức khỏe gì lớn.”

Nghe Cao Hường Dương nói vậy, Vũ Quỳnh cũng yên tâm hơn nhiều.

“Được rồi, em đừng ngồi đây lo linh tinh nữa, nếu có bất kỳ vấn đề gì, cứ bảo bạn em đến gặp anh lúc nào cũng được.”

Cao Hường Dương đứng dậy, cầm tài liệu bệnh trên bàn, kẹp vào tay: “Đến thời gian kiểm tra các phòng rồi, anh phải đi bận việc một lúc, em ngoan ngoãn ở đây, không được phép đi đâu cả, biết không?”

“Ừm.”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn gật đầu, quay đầu nhìn anh: “Vậy anh phải bận bao lâu?”

“Không chắc chắn, có lẽ khoảng một tiếng, xong việc sẽ quay về luôn, nếu em mệt thì nằm trên ghế ngủ một lát đi.”

Anh nói rồi cầm một tấm chăn bông qua, đắp lên người Vũ Quỳnh: “Nhớ đắp chăn, không được để mình cảm lạnh.”

“Ừm.”

Dặn dò xong xuôi, Cao Hường Dương quay người rời đi.

Cửa kính phòng làm việc bật mở, vừa hay gặp phải đồng nghiệp đang cầm tài liệu đi vào, anh vội kêu một tiếng: “Đúng lúc quá, lát nữa không phải làm việc gì đúng không? Giúp tôi chăm sóc Vũ tiêu tam nhà chúng tôi nhé, đừng để nó chạy linh tinh.”

“Được, không vấn đề gì.”

Đồng nghiệp đó thoải mái nhận lời.

Cao Hường Dương vội vã rời đi, Vũ Quỳnh chu môi, giận dỗi nói: “Lúc nào cũng xem người ta như trẻ con! Tưởng em mới chỉ là đứa trẻ con ba tuổi à? Dù em có chạy linh tinh rồi thì có sao? Chả lẽ lại không tìm được đường về nhà!”

“VẬY SAO?”

Vũ Quỳnh nhấc mày, nghe tiếng, trong lòng lén mừng thầm.

Sau khi tan làm, Cao Hường Dương đưa Vũ Quỳnh về nhà ăn cơm.

Nửa tiếng sau, về đến nhà, thay giày vào cửa.

“Hường Dương, anh về rồi à?”

Vừa mới về trước cửa, một giọng nói quen thuộc vọng ra từ trong bếp.

Là Vưu Tiên.

Cô lúc này xinh đẹp trong chiếc váy màu trắng, đeo tạp dề, tay còn đang cầm thìa canh, chắc chắn đang bận rộn trong bếp.

Thấy Vũ Quỳnh đứng cạnh Cao Hường Dương, Vưu Tiên dường như không bất ngờ chút nào.

“Mọi người ngây ra đó làm gì? Mau thay quần áo, rửa tay còn chuẩn bị ăn cơm.”

Vưu Tiên mỉm cười đi đến, ôm Cao Hường Dương: “Hường Dương, em

đã làm món tô chiên anh thích nhất, mau đi rửa tay đi, sắp ăn cơm rồi.”

Nói xong, cô lại quay người đi vào phòng bếp.

Vũ Quỳnh mím mím môi, nhìn Cao Hường Dương, không nói lời nào, đặt cặp sách lên xô – pha, nhàn nhã ngồi xuống, còn giống như một tên lưu manh mà gác hai chân lên cái ghế dài đằng trước.

Hai tay ôm trước ngực, tuyên bố chủ quyền của cô với căn nhà này.

Cao Hường Dương tất nhiên không ngờ rằng Vu Tiên sẽ xuất hiện trong nhà anh.

Anh tưởng rằng buổi trưa sau khi nói những lời kia xong, bọn họ phải một mất thời gian mới hòa hoãn được.

Nhưng anh đã tính sai rồi.

Anh đi vào bếp.

“Vu Tiên.”

Gọi cô một tiếng.

“Hường Dương!”

Vu Tiên làm như vẫn chưa có việc gì xảy ra, cô vừa cười vừa đồ thức ăn ra đĩa, tắt lửa: “Được rồi! Ăn cơm thôi!”

Cô vừa nói, vừa chuẩn bị bung đĩa thức ăn vào phòng ăn, nhưng lại bị Cao Hường Dương ngăn lại.

“Chúng ta nói chuyện chút đi.”

Vu Tiên vẫn mỉm cười.

“Trưa hôm nay...”

“Hường Dương!!”

Vưu Tiên ngắt lời Cao Hường Dương.

Tay vòng ra ôm lấy anh, ánh mắt bỗng mờ hơi sương: “Hường Dương, chuyện lúc trưa, chúng ta không nói nữa được không? Em không muốn nghe nữa, sau này nếu anh không nói, em có thể làm như chưa từng xảy ra chuyện gì! Em biết, đó chỉ là hiểu lầm mà thôi!”

Cao Hường Dương có hơi day dứt, nhưng vẫn kéo đôi tay đang ôm lấy mình ra: “Nghe anh nói, Tiên Tiên, vấn đề đã xảy ra giữa hai chúng ta rồi, chúng ta không thể xem nhẹ được, cho dù là em hay anh...”

“Không...”

Vưu Tiên nâng gương mặt anh: “Hường Dương, chỉ cần sau này anh chỉ yêu em, giữa hai chúng ta sau này sẽ không có chuyện gì nữa đâu!”

Cô nói xong, hoàn toàn không cho Cao Hường Dương bất cứ cơ hội trả lời nào, nhấc chân hôn lên đôi môi mỏng lạnh lẽo của anh.

Mặc ý mà chiếm hữu...

Nhưng nụ hôn như vậy lại không cho Cao Hường Dương một chút cảm giác nào!

Không tha thiết, cũng không rung động...

Giống như từ trước đến giờ vậy.

Cao Hường Dương do dự vài giây, vẫn tàn nhẫn đẩy cô ra.

Vào lúc anh nhìn thấy đôi mắt đầy tổn thương của Vưu Tiên, cũng là lúc anh bắt gặp một ánh mắt khác cũng thất vọng y như thế... là Vũ Quỳnh.

Thân ảnh nhỏ bé của cô lướt đi, chỉ nghe thấy “rầm” một tiếng, cửa bị đóng mạnh vào.

Cô đi rồi!

“Chết tiệt!”

Cao Hường Dương phiền muộn muốn chết, đẩy Vu Tiên ra, không nói gì cả, chỉ chạy ra bên ngoài.

“Hường Dương!”

Vu Tiên đuổi theo, kéo anh lại: “Em đã làm đến như vậy rồi, anh còn muốn gì nữa?”

Cao Hường Dương lùi hai bước, cả người đông cứng.

Vu Tiên khóc rồi.

Từng tiếng khóc giống như từng nhát dao, cứa vào tim anh.

Khiến anh uất ức khó chịu, không được giải thoát.

Anh biết, bởi vì tình cảm của mình, anh đồng thời đã làm tổn thương hai cô gái vô tội.

Hoặc có lẽ, anh thật sự là một tên khốn!

“Hường Dương...”

Vu Tiên nhào vào lòng anh: “Đừng rời xa em, được không? Tình cảm với Vũ Quỳnh chỉ là nhất thời, em có thể hiểu, có thể tha thứ, chỉ cần chúng ta chân thành đối xử với nhau, chúng ta có thể tìm lại cảm giác rung động trước đây... Cảm giác mà cô ta cho anh, em cũng có thể cho anh! Hường Dương!”

Cảm giác rung động.....

-----oOo-----

Chương 342: Chia tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Hường Dương vòng tay ôm chặt lấy cô, động tác đầy sự áy náy, bắt lực: “Tiên Tiên, sống với anh, em thật sự từng có cảm giác rung động

chưa?”

Rung động, rốt cục là cảm giác như thế nào?

Nhưng giữa họ...đã từng có chưa?

Chưa từng!

“Tiên Tiên...”

Cao Hướng Dương buông tay.

Cuối cùng, anh đã hiểu rồi.

Chuyện tình cảm, hoàn toàn không cho phép anh do dự quá nhiều.

Càng do dự, càng tổn thương...

Cho dù là Vưu Tiên, hay Vũ Quỳnh.

Anh nhẹ nhàng kéo Vưu Tiên ra, duy trì một khoảng cách hợp lí với cô.

Cơ thể cao lớn dựa vào tủ, lại dứt tay vào túi áo lấy ra một điều thuốc, châm lửa.

“Chúng ta nghiêm túc nói chuyện.”

Anh nói.

Giọng khàn đặc.

Như có làn sương che mắt sự tối tăm trong đôi mắt anh.

Ánh mắt sâu xa, cảm xúc phức tạp như làn sóng, trào dâng từng hồi.

“Nói thật lòng, anh không xác định được tình cảm mình dành cho Vũ Quỳnh, nhưng...có một điều chúng ta bắt buộc phải nghiêm túc xem xét, không nghi ngờ gì cả, tình cảm này đã trở thành thứ ngăn cách hai chúng ta...”

Anh hút một hơi thuốc, thả ra một làn khói: “Xin lỗi, Tiên Tiên.”

Anh xin lỗi, con người đực ngầu, lắc đầu: “Anh thậm chí còn nghĩ, nếu sự chiếm hữu trước đây của anh với Vũ Quỳnh là rung động và tình yêu, vậy rốt cục từ bao giờ anh đã bắt đầu có cảm giác này với em ấy?”

“Hương Dương...”

Vưu Tiên mím chặt đôi môi, dần lòng không rơi lệ: “Trước giờ anh chưa từng có cảm giác với em, giống như với Vũ Quỳnh sao?”

Cao Hương Dương nhìn cô lúc lâu.

Không trả lời.

Im lặng có nghĩa là ngầm thừa nhận.

Anh chỉ là không nhận tâm trả lời mà thôi!

Cuối cùng, anh vẫn không nhận tâm, tiến về phía trước, ôm Vưu Tiên: “Anh xin lỗi...”

Má áp vào tóc cô, Cao Hương Dương khô khốc nói: “Anh biết anh không phải là người đàn ông tốt, Tiên Tiên, anh nghĩ em nhất định sẽ tìm được người thích hợp hơn anh...”

Thế nên...

Đây là có ý muốn chia tay sao?

Cuối cùng đã chia tay rồi sao?

Vưu Tiên ôm chặt anh, không nỡ: “Hương Dương, thật sự từ trước đến giờ anh chưa từng yêu em sao? Trước giờ chưa từng sao?”

Tình yêu rốt cục là cái gì?

Cao Hương Dương vẫn luôn hỏi mình như vậy.

Trước kia anh tưởng tình cảm mỏng manh nhưng lâu dài giữa mình và

Vưu Tiên là tình yêu.

Bọn họ ở bên nhau ba năm, chưa từng bắt hòa cãi vã, luôn có cuộc sống riêng của mình.

Cô đi Mỹ, anh ở lại, hai người xa nhau mà dường như không có chút nhớ nhung điên cuồng nào.

Không, có lẽ cô đã có, chỉ là anh không biết mà thôi.

Cũng chưa từng buồn bực vì cô ở cạnh người đàn ông khác, càng không ghen tức khi cô quan tâm một người đàn ông khác.

Nhìn bạn bè xung quanh ai cũng vì yêu mà tổn thương, mà đau lòng, tuyệt vọng, chỉ có anh cảm thấy tình yêu này giống như nước lã, nhạt nhẽo ảm đạm, buồn chứ không đau.

Từ lâu, anh đặc ý mình vô cảm với tình yêu, cho đến bây giờ nghĩ lại, anh bắt đầu nghi ngờ...đây, thật sự được coi là tình yêu ư?

Cao Hường Dương cuối cùng không trả lời câu hỏi của Vưu Tiên nữa.

Nhưng đáp án, đã ở trong lòng anh.

Cuối cùng, bọn họ vẫn chia tay rồi.

Sau khi đưa cô về nhà, trên đường quay trở về, Cao Hường Dương không ngừng gọi điện cho Vũ Quỳnh.

Nhưng không thể gọi được.

Cứ ở trong trạng thái tắt máy.

Anh dứt khoát đến kí túc xá của cô. Dừng xe trước tầng một kí túc xá.

Ngồi trong xe, buồn bực không yên mà đợi cô.

Thật ra, đến anh cũng không biết phải nói gì, giải thích gì với cô.

Bỗng nhiên lật lại tình thân bao nhiêu năm nay đổi thành tình yêu, Cao

Hương Dương có hơi bối rối.

Tất nhiên, anh thậm chí còn không thể xác định được đây chính là tình yêu.

Phải biết rằng tình thân và tình yêu, thật sự...chỉ có một sự ngăn cách rất nhỏ!

Ai có thể chần chẫn nhận định rằng nỗi nhớ và lo lắng dành cho cô là vì tình yêu?

Không thể gọi được cho Vũ Quỳnh, do dự một lát, Cao Hương Dương vẫn đành gọi cho Lục Li Dã.

Kết quả, cũng tắt máy.

Chuyện gì thế này?

Điều này làm anh không thể không lo lắng.

Tính cách của Vũ Quỳnh anh hiểu nhất, bình thường chỉ cần tâm trạng không tốt, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Anh bắt đầu bồn chồn, bất an.

Ngón tay thon dài không nhịp nhàng mà gõ lên la bàn, bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại reo lên trong xe.

Là số lạ.

Màn hình hiển thị là số máy bàn.

Cao Hương Dương nghĩ đây có thể là Vũ Quỳnh gọi tới, nên không do dự gì cả, lập tức nghe điện.

“A lô?”

“A lô, xin chào!Xin hỏi có phải anh Cao không ạ?”

Bên kia truyền tới một giọng đàn ông trung niên là lạ.

Cao Hường Dương nheo mày.

Giọng điệu nghiêm túc của người đàn ông, làm anh có dự cảm không lành.

“Đúng, là tôi! Xin hỏi anh là?”

“Chúng tôi ở đồn cảnh sát khu Phú Dung thành phố A, anh là người giám hộ của Vũ Quỳnh đúng không? Phiền anh mau chóng tới đây một chuyến.”

Đồn cảnh sát?

Cao Hường Dương ngậy người, lông mày nhíu chặt: “Cảnh sát, em gái tôi xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao bỗng nhiên lại vào đồn cảnh sát?”

“Cô ấy cùng đồng bọn trộm đồ trong siêu thị Phú Dung, anh cứ qua đây trước đi!”

“Trộm đồ?”

Cao Hường Dương cảm giác mình như vừa nghe được câu chuyện hài hước nhất trên đời: “Đây nhất định là hiểu lầm rồi.”

“Anh Cao, gặp mặt rồi nói.”

Cảnh sát nói xong, liền cúp điện thoại.

Cúp máy, Cao Hường Dương lập tức liên lạc với luật sư cố vấn ở bệnh viện: “Luật sư Lý, phiền anh đến đồn cảnh sát với tôi một chuyến, có chút chuyện riêng, cảm ơn.”

Tuy rằng luật sư Lý là luật sư riêng chuyên xử lý việc trong bệnh viện, nhưng chút chuyện dân sự như này chắc chắn chỉ là chuyện nhỏ với anh ấy.

Cao Hường Dương nghe điện thoại của luật sư Lý trước, sau đó mau chóng đến đồn cảnh sát.

Đi vào trong đồn, đã nghe thấy Lục Thanh Lâm mắng té tát con trai mình.

“Cái thằng khốn này, tao nuôi mày có ích gì! Không học cái tốt gì, lại chỉ học người ta đi trộm đồ!! Cha mày có bao giờ cho mày thiếu đồng nào đâu? Lại dám đi làm những cái việc trộm cắp này? Xem hôm nay tao có đánh chết mày không! Ranh con! Sao tao lại có đứa con không ra gì như này cơ chứ!”

Lục Thanh Lâm vừa mắng, vừa làm ra vẻ định đánh con mình.

Lục Li Dã đứng ở bên cạnh, đối mặt với sự trách mắng, chỉ cúi đầu mím môi, không lên tiếng.

Lục Thanh Lâm vung tay: “Chát!” một tiếng, khiến người ta bất ngờ, là cái tát không rơi trên mặt anh ta, mà rơi trên gương mặt nhỏ mềm mại của Vũ Quỳnh.

Tất nhiên, Lục Thanh Lâm không phải cố ý.

Mà là Vũ Quỳnh tự mình xông ra, chắn trước mặt Lục Li Dã, đỡ một cái tát cho anh ta.

Một cái tát khiến Vũ Quỳnh bỗng thấy chóng mặt, má sưng lên, đỏ máu.

“Nhóc quỷ Vũ!”

Lục Li Dã bị dọa sợ, không ngờ Vũ Quỳnh lại bỗng nhiên chắn trước anh.

Lục Thanh Lâm cũng hết hồn.

Cái tát của mình là để dạy dỗ con trai, lực tay chắc chắn không phải vừa.

Đừng nói là con gái, cho dù là đánh lên mặt con trai, chưa chắc đã chống đỡ được.

Cao Hường Dương chau mày, phi như điên qua, ôm lấy Vũ Quỳnh, lạnh giọng nói: “Mấy người đang làm gì vậy!”

Nhìn gương mặt đỏ cả lên của Vũ Quỳnh, anh vô cùng đau lòng.

Đáng chết!

Chỉ hơi không để ý chút, đã bị thương rồi.

“Có đau không? Muốn khóc thì cứ khóc, đừng nhịn!”

Cao Hương Dương nhìn khoeo mắt đỏ hồng của cô, lòng khó chịu đến thất lại.

“Không đau.”

Lời này của cô là nói với Lục Thanh Lâm

“Bác Lục, bác đừng trách anh ấy, anh ấy thật sự không trộm đồ! Anh ấy là sợ cháu bị phạt, nên mới thay cháu nhận tội thôi! Người trộm đồ không phải anh ấy, anh ấy nói dối đó, người đó phải là cháu, kẻ thật sự đi ăn trộm là cháu!”

Vũ Quỳnh vừa nói, nước mắt vừa trào ra.

“Nhóc quý Vũ!”

Lục Li Dã hét lên.

Vũ Quỳnh dứt khoát đồ hết đồ linh kính trong cặp mình ra: “Những thứ hôm nay trộm được, đều ở đây hết...đều là cháu lấy! Chốt phòng trộm cũng là cháu lấy! Lục Li Dã hoàn toàn không làm gì, thế nên đồ thật sự không phải do anh ấy trộm đâu!”

“Nhóc quý Vũ, cô câm miệng!”

Hai mắt Lục Li Dã đã dần đỏ lên.

Lục Thanh Lâm nhìn đứa trẻ tính cách lạ lùng trước mặt, nhất thời không biết nói gì mới phải.

Cao Hương Dương ngậy người nhìn Vũ Quỳnh.

Bỗng nhiên thấy mình vẫn chưa thể hiểu hết được em ấy.

Em ấy đi trộm cắp?

Sao có thể?

Em ấy không thiếu gì cả, sao phải đi lấy đồ của người khác?

Cái tật này có từ bao giờ? Sao đến anh cũng không biết chuyện, mà Lục Li Dã lại biết?

Quan hệ giữa hai bọn họ, thân thiết đến mức nào?

Là tốt đến độ khiến anh ghen tức kia sao?

Cao Hường Dương ôm Vũ Quỳnh, ghì cô vào trong lòng, ánh mắt đỏ ngầu, ngực phập phồng, anh thở dốc, hỏi cô: “Vũ Quỳnh, em có biết mình vừa nói gì không?”

Vũ Quỳnh nhìn anh, khước mắt hơi đỏ, cảm xúc đau khổ trong đáy mắt: “Đúng! Người trộm đồ, là em!”

Đôi tay đang ôm lấy cô hơi siết chặt.

Ngực hơi khó chịu, hít một hơi, anh cảm giác lồng ngực hơi đau, giống như có lưỡi dao găm vào.

“Tại sao?”

Anh hỏi.

Giọng khàn khàn: “Tại sao lại trộm đồ? Em thiếu thứ gì? Em muốn cái gì?”

“Em không muốn gì cả!!”

Vũ Quỳnh lau nước mắt, hét lên với anh.

Nước mắt chảy ròng, ánh mắt đỏ hồng đầy tủi thân.

Cao Hường Dương phiền muộn mà xoa gương mặt đang dần tức giận của mình, điều chỉnh tâm trạng, kiên nhẫn mà tiếp tục hỏi cô: “Có thể cho anh một lí do không?”

Vũ Quỳnh nén nước mắt, mím môi, không chịu nói.

Không phải là cô không muốn nói, mà cô sợ nói với người khác suy nghĩ trong lòng mình.

Cô thiếu cái gì? Cô chẳng thiếu gì cả!

Nhưng tại sao lại phải đi trộm đồ? Bởi vì cô thích, cô nghiện!!

Cô vẫn luôn không tìm lại được...

Cô có âm thầm lên mạng tìm hiểu nguyên do, mọi người đều nói đây là một loại bệnh, là một bệnh tâm lí, bệnh này giống như một dạng tâm lí biến thái, hơn nữa, ở độ tuổi này của cô rất khó để chữa khỏi.

Vũ Quỳnh sợ bọn họ xem thường mình, nên không chịu nói một câu nào cả.

Chỉ cúi đầu, lặng lẽ rơi nước mắt.

Cao Hường Dương biết tính cách cô mạnh mẽ, cô chắc chắn sẽ rất kiên trì không chịu nói, nên anh cũng không ép.

Bây giờ đang ở đồn cảnh sát, muốn dạy dỗ, cũng phải về nhà dạy.

Chuyện quan trọng nhất bây giờ, là đưa cô ra khỏi đồn.

Rất nhanh sau đó, cảnh sát lấy lời khai đi vào.

-----oOo-----

Chương 343: Chúng tôi ở bên nhau rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Quỳnh trần thuật lại một lần nữa những lời mà cô vừa nói với Cao Hường Dương và Lục Thanh Lâm cho cảnh sát.

Sau cùng, luật sư Lý ra mặt, nói chuyện một hồi với cảnh sát xong, cuối cùng mới đồng ý để Vũ Quỳnh về nhà.

Vũ Quỳnh không kêu ca đòi về kí túc xá, cô cứ ngồi ở trên xe như vậy, yên tĩnh nhìn màn đêm lướt qua ở phía bên ngoài cửa xe, không chút biểu cảm.

Má bị tát sưng đỏ rõ rệt.

Đôi mắt Cao Hường Dương tối sầm lại, nhấn ga, tăng tốc lái xe về nhà.

Chặng đường lái xe nửa tiếng đồng hồ vậy mà mới 20 phút đã tới.

Vừa bước vào, dì Lý liền nhìn thấy Vũ Quỳnh đang bị thương: “Trời ơi!! Cô chủ bị làm sao vậy? Mặt sưng như thế này?”

“Dì Lý, phiền dì đi luộc giúp cháu quả trứng gà.”

Cao Hường Dương dặn dò, lấy ra hộp thuốc ý tế, vỗ vỗ vào ghế sofa: “Qua đây.”

Vũ Quỳnh không do dự, đi tới, lấy thuốc từ trong tay anh, quay người đi: “Em tự biết bôi.”

Cô khó chịu rồi đi lên tầng.

Cao Hường Dương lặng người ngồi ở phòng khách ngẩng đầu nhìn cô, không ngăn lại.

Anh biết cô bây giờ không phải là đang tức giận, mà là thấy áy náy bởi những chuyện vừa mới xảy ra, thậm chí là không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Không còn nghi vấn gì cả, người trộm đồ chính là cô.

Vấn đề này, khiến Cao Hường Dương thấy rất bất ngờ.

Làm cho anh không biết nên làm thế nào mới thỏa đáng.

Anh thậm chí còn không biết nên an ủi cô, dạy bảo cô ra sao mới không làm tổn thương lòng tự trọng của cô.

Anh còn không biết lí do vì sao cô lại trộm đồ, thì biết nên bắt đầu từ đâu cơ chứ?

Lần đầu tiên Cao Hường Dương đối mặt với cô mà không biết phải làm gì.

Dì Lý đã lược trứng xong, bên ngoài bọc khăn đưa cho Cao Hường Dương.

Cao Hường Dương cầm trứng đi lên tầng, đi về phía phòng của Vũ Quỳnh.

Xoay nắm cửa mới phát hiện ra cửa bị khóa.

“Tam Nhi...”

Cao Hường Dương gọi.

Không ai trả lời.

“Tam Nhi?”

“...”

“Vũ Quỳnh!”

Vẫn không có ai trả lời.

Cao Hường Dương hơi lo lắng, tìm dì Lý để lấy chìa khóa mở cửa phòng Vũ Quỳnh.

Cửa mở, tâm trạng thấp thỏm lo âu của Cao Hường Dương lúc này cũng bình tĩnh trở lại.

Nhìn thấy Vũ Quỳnh đang nép mình trong chăn, nằm co lại, rúc đầu vào

trong, hoàn toàn biến mình trở thành một chú đà điểu góc ghech.

Nhìn cô như vậy, Cao Hường Dương xót xa.

Cho dù là cô bị nhiễm thói hư tật xấu nào, anh cũng không cách nào gắt gỏng nghiêm nghị với cô được.

Hoặc, đây chính là nuông chiều mà người ta vẫn thường gọi?

Dáng người cao lớn của Cao Hường Dương đứng trước giường cô, buông ánh mắt từ trên cao nhìn xuống cô: “Vũ Tiểu Tam, định làm con đà điểu đến bao giờ?”

Anh đứng thẳng lưng hỏi cô, thấy cô không nói gì, anh lại nói: “Chuyện hôm nay em có trốn tránh cũng vô dụng, ra đây đi! Ngoan ngoãn bôi thuốc, những chuyện khác sẽ hỏi em sau.”

“...”

Người ở trong chăn vẫn không nói năng gì.

Chỉ khe khẽ động đậy người, nhưng vẫn chui lì trong chăn không chịu ra.

“Em mà không ra, anh lôi chăn đây nhé!”

Cao Hường Dương nói xong, không để Vũ Quỳnh trả lời, anh kéo chăn từ phía đỉnh đầu của cô, lôi cô từ trong chăn ra.

Chăn vừa bị kéo ra liền nhìn thấy cô đang mím chặt môi nước mắt rơi lã chã, mặt bị sưng như cái bánh bao...trông rất khó coi!!

Lòng Cao Hường Dương đau xót, ánh mắt lo lắng, không nói lời nào bế cô ra sô pha.

“Mặt bị sưng đến mức khó coi như vậy rồi, còn tỏ vẻ gì nữa!”

Cao Hường Dương trầm giọng trách cô.

Trong ngữ điệu không nghe ra chút chỉ trích nào mà chỉ thấy sự yêu

thương mà anh dành cho cô.

Cao Hường Dương ôm cô ngồi xuống, sờ nhẹ quả trứng gà trong tay, thử nhiệt độ, thấy ổn rồi mới xoa lên cái mặt đang sưng vù của cô: “Em chịu đựng một chút, sẽ hơi đau đấy.”

Trứng gà vừa chạm vào mặt, Vũ Quỳnh đau nên kêu lên, cô khóc.

Cao Hường Dương càng lo lắng xót xa hơn, nhìn vào đôi mắt đẫm lệ của cô: “Rất đau sao?”

Vũ Quỳnh khóc thút thít, đôi mắt đỏ hoe nhìn anh, không để ý đến câu hỏi của anh, la lớn: “Em và Lục Li Dã đang quen nhau rồi!!”

Lời vừa dứt, biểu cảm trên mặt Cao Hường Dương bất ngờ đông cứng lại.

Bàn tay đang握 quả trứng cũng dừng lại giữa chừng.

Trái tim anh, giây phút đó như ngừng đập.

Đến không khí cũng dường như ngưng trệ mất mấy giây.

Lúc sau...

“Em vừa nói cái gì?”

Anh hỏi.

Giọng khàn khàn.

Ánh mắt lạnh nhạt, không chút lay động.

Vũ Quỳnh hơi chột dạ.

Giành lấy quả trứng từ trong tay anh, ngồi sang một bên tự mình lăn trứng.

Lực tay không nặng cũng không nhẹ, mấy lần cô đau đến mức nghiến chặt răng, nước mắt ngấn nước mắt dài.

Cao Hường Dương chỉ đứng ở bên cạnh nhìn cô, không nói năng gì.

Rất lâu sau...

Anh lấy lại quả trứng từ trong tay cô, động tác không dịu dàng chút nào, thậm chí còn mang chút phần nộ.

Không nói lời nào, mạnh mẽ giữ đôi má đang sưng đỏ của cô, dùng hai ngón tay cố định lại, không để cho cô động đậy dù chỉ một chút.

Quả trứng nóng chạm vào làn da cô, Vũ Quỳnh thấy không thoải mái cau mày... hơi đau.

Nhưng như vậy còn tốt hơn là động tác không nặng không nhẹ của cô.

“Bắt đầu từ khi nào?”

Đột nhiên, khí lạnh từ không khí như tràn vào trong câu nói lạnh lùng của anh.

Không cảm nhận được chút ám áp nào trong ngữ khí của anh.

Đôi môi mỏng mím chặt, lạnh như băng.

Đôi mắt to của Vũ Quỳnh nhìn anh không hiểu.

“Em và Lục Li Dã!”

Nhắc đến chuyện này, Cao Hường Dương dường như có chút không mấy nhẫn nại.

Tính cách thay đổi, có phần nóng nảy.

Nói đến chuyện này, Vũ Quỳnh chợt dạ bặm môi.

Thôi vậy, cô thừa nhận, thực ra là cô nói dối.

Lời vừa rồi là cô cố ý lừa anh.

Chắc là do trong lòng vẫn đang bực tức! Hoặc cũng có thể là do cô không muốn khiến anh thấy mình rất quan tâm đến chuyện giữa anh và Vu Tiên, vậy nên, cô mới nói dối để giữ lại chút mặt mũi cho mình.

Gì mà ở bên nhau hay không ở bên nhau, thực ra kể từ lúc quen biết Lục Li Dã đến nay, trừ mỗi lần đầu gặp nhau anh ta nằng nặc đòi cô làm bạn gái anh ta ra, thì đến giờ giữa hai người căn bản không có chút khái niệm nam nữ gì cả.

Huynh đệ tốt, bạn thân tốt, có lẽ đây chính từ miêu tả chính xác nhất mối quan hệ của họ.

“Vừa...tôi nay...”

Vũ Quỳnh úp úp mở mở trả lời.

Đôi mắt đen của Cao Dương Thành đen lại, ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao sắc bén.

Ném quả trứng đang cầm trong tay vào thùng rác.

“Đề chúc mừng cho tình yêu vĩ đại của hai người, vậy nên hai đứa mới hẹn nhau vào siêu thị Vinmart trộm đồ, đúng không?”

Trong giọng điệu lạnh lùng ấy, dường như còn lộ rõ vẻ nhạo báng.

Sự ghen tuông còn lộ rõ hơn.

Chỉ là cả hai người không ai nhận ra mà thôi.

Vũ Quỳnh mặt trắng bệch, nơi nào đó trong trái tim cô mãi cảm đến mức cảm giác như bị kim đâm vào, khiến cô vô thức muốn chui vào vỏ bọc của mình.

Đôi môi đỏ của cô mím chặt đến nhợt nhạt.

“Người trộm đồ chỉ có mình em thôi!! Không liên quan gì đến Lục Li Dã cả!! Anh ấy không phải người trộm.”

Vũ Quỳnh sau cùng vẫn nói giúp cho Lục Li Dã.

Hay nói cách khác chính là...

Cao Hường Dương anh có thể xem thường cô, có thể cười nhạo cô, khinh thường cô, nhưng không được kéo Lục Li Dã theo!!

Mắt Cao Hường Dương nheo lại, lồng ngực thấy rất khó chịu.

Không cần cô phải dùng thái độ cứng rắn ra sao, anh cũng có thể cảm nhận được vị trí quan trọng của tên nhóc họ Lục kia ở trong lòng của cô bé này như thế nào.

Không phải sao? Vết sưng đỏ trên mặt cô chính là minh chứng rõ ràng nhất!!

Vũ Quỳnh lúc nào cũng nghĩ mình là trung tâm, nay lại chịu thay người khác hứng một bạt tai mạnh như vậy.

Việc này nói lên điều gì?

Cao Hường Dương rơi vào tầm mắt.

“Tinh tinh tinh tinh....”

Đột nhiên, điện thoại trên bàn reo lên.

Số điện thoại hiện lên là của Lục Li Dã.

Vũ Quỳnh không chút do dự, vội vàng nghe máy.

Điện thoại đến đúng lúc quá.

Nếu không cô chắc chắn sẽ bị sự lạnh lùng này dồn đến nghẹt thở chết mất.

Cô nhắc điện thoại lên, đi về phía cửa sổ.

“Ừm...”

“Mặt bị thương thế nào rồi? Bôi thuốc chưa? Có phải là đau lắm không?”

Đầu dây bên kia, truyền đến những câu hỏi lo lắng dồn dập của Lục Li Dã.”

“Bôi thuốc xong thì hết đau rồi.”

Vũ Quỳnh nói dối.

Cao Dương Thành ngồi trên sofa, nghe câu trả lời của cô, ánh mắt trở nên u ám, đôi lông mày lưỡi kiếm lạnh lùng chau lại rất sâu.

Đương nhiên cô nói dối vì không muốn cho đứa con trai ở đầu dây bên kia quá lo lắng cho mình.

Cô từ khi nào lại trở nên thấu hiểu lòng người như vậy?

“Được rồi, đừng có mà nói dối tôi, ba tôi ra tay như thế nào, tôi còn không biết sao? Tôi bị ông ấy đánh từ nhỏ đến lớn đấy, có lần nào là không hai ba ngày mới xuống khỏi giường được đâu...”

Vũ Quỳnh phì cười: “Bị đánh từ nhỏ đến lớn mà vẫn không đánh anh nên hôn! Bác Lục thực sự là không dễ dàng gì!”

“Này! Nhóc quý Vũ, cô đừng có mà chuyển chủ đề sang tôi nhé!”

“Ba anh về có trách mắng gì anh không?”

Vũ Quỳnh vẫn có chút lo lắng.

“Không, chẳng phải cô đã rất trượng nghĩa mà đỡ cho cậu đây một đòn rồi sao? Hơn nữa, đánh cô thành ra như vậy, ông ấy sao còn còn dám động tay động chân nữa chứ.”

Nói đến gương mặt bị thương đó của Vũ Quỳnh, Lục Li Dã dường như vẫn có hơi lo lắng: “Không được, nhóc quý Vũ, cô chưa ngủ đúng không? Tôi giờ nhất định phải đi thăm cô mới yên tâm.”

“Tôi ngủ rồi!!”

Vũ Quỳnh nói luôn: “Sắp một giờ đến nơi rồi, anh không cần phải tự

trách mình đâu, mặt tôi không sao.”

“Ngủ rồi à? Vậy được.”

Lục Li Dã nghĩ một lúc, lại nói: “Vậy như này đi, cô gọi facetime cho tôi, để tôi xem vết thương của cô xong, tôi mới yên tâm đi ngủ được.”

“Phục anh quá rồi đấy!”

Vũ Quỳnh không nói lại được anh, chỉ biết tắt điện thoại đi rồi chờ anh ta gọi facetime tới.

Rất nhanh, Lục Li Dã gọi video tới, Vũ Quỳnh nghe máy, để camera quay vào mặt mình: “Nhìn thấy chưa? Tốt hơn nhiều rồi, được rồi, anh ngủ đi, tôi cũng ngủ đây!”

“Nhóc quỷ Vũ, nhất định là đau lắm đúng không?”

Lục Li Dã đột nhiên nghiêm túc hỏi cô.

Vũ Quỳnh đột nhiên bị hỏi, trong lòng thấy có chút ảm ức.

Nhưng, cô không thể hiện ra, vẫn đùa cợt với anh ra vẻ mình không sao: “Đúng, đau chết đi được! Vậy nên anh nghĩ xem ngày mai mang gì tới mà bù đắp cho tôi đi! Giờ anh đừng có làm phiền tôi nữa, tôi buồn ngủ rồi, đi ngủ đây!!!”

Vũ Quỳnh cố tình nói to vào camera.

“Được!! Đợi mai cậu đây sẽ mời cô ăn một bữa thịnh soạn! Muốn ăn gì ăn đấy. Mục tiêu của chúng ta là ăn hết cái Kim Sơn đó của Lục Thành Lâm!! Xem ông ta còn dám động đến cô nữa không!!”

Vũ Quỳnh nghe giọng điệu tự tin đó của cậu Lục, không nhịn được bật cười: “Anh cẩn thận không để ba anh nghe được, rồi cho anh có mà nát đòn! Được rồi, tôi mệt rồi, tắt máy đây.”

“Bye bye...”

Vũ Quỳnh tắt máy.

Không cần quay đầu lại cô cũng có thể cảm nhận rõ ánh mắt lạnh từ phía sau đang nhìn cô chăm chăm, khiến cô rợn người.

Vừa quay người, liền va vào cơ thể rắn chắc của ai đó.

Là ngực của Cao Hường Dương.

Tim Vũ Quỳnh bất giác đập nhanh hơn.

Cô ngẩng đầu, nhìn anh: “Em mệt rồi...”

“Nếu anh nói anh không muốn để em và Lục Li Dã quen nhau thì sao?”

Cao Hường Dương nhìn cô từ trên cao.

Ánh mắt rơi vào hai má cô, lúc nóng lúc lạnh.

Vũ Quỳnh đột nhiên nhớ tới nụ hôn mà cô nhìn thấy ở trong bếp hôm đó...ánh mắt ảm đạm, cô đẩy Cao Hường Dương ra, định đi ra.

-----oOo-----

Chương 344: Bắt đầu từ ba năm trước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Năm đó cô cũng hỏi anh một câu hỏi giống vậy...

Nếu em nói em không muốn anh và Vưu Tiên ở bên nhau thì sao?

Câu trả lời của cô là gì? Đương nhiên là coi thường, là phủ nhận.

Vũ Quỳnh vừa bước được vài bước, đột nhiên cánh tay liền bị một lực mạnh kéo lại.

Giây sau, cả người liền ngã vào lòng Cao Hường Dương.

Không đợi cô kịp phản ứng, mặt của cô liền bị một bàn tay lớn giữ lại,

nửa giây sau, đôi môi đỏ mọng của cô bị bờ môi mỏng lạnh như băng của anh phủ xuống.

“Ư ư...”

Vũ Quỳnh kháng cự, muốn tránh đi nụ hôn không chút tình cảm nào này từ anh.

Anh muốn hôn ai đều có thể hôn sao?

Rõ ràng vừa mới anh anh em em với Vụ Tiên ở trong bếp, giờ lại hôn cô trắng trợn như vậy.

Vậy anh có biết rằng, mỗi lần hôn anh như vậy đối với cô là một sự căm dỗ, một loại khiêu khích...Sẽ khiến cho trái tim khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được của cô, một lần nữa bị xáo động, một lần nữa bị mê hoặc.

“Bỏ...bỏ em ra...”

Vũ Quỳnh kháng cự, hơi thở loạn nhịp.

Nhưng phút chốc...

“Bốp...”

Tiếng bạt tai vang lên trong căn phòng tĩnh mịch.

Vũ Quỳnh giơ tay lên và tát vào mặt anh.

Cô thở hổn hển, mắt đỏ hoe, phẫn nộ đẩy người đàn ông ở trước mình ra:
“Anh đủ chưa?”

Cao Hướng Dương không ngờ cô lại tát mình, mấy giây sau mới định thần lại.

Thấy hai má mình đau nhói nóng ra, mới biết là người con gái trước mặt mình thực sự giận rồi.

Mà anh, cũng tức giận luôn!

Đôi mắt đen rục lên một ngọn lửa.

Anh lau lau miệng, nơi đó vẫn đang vương lại mùi vị của cô.

Giây sau, anh bước dồn về phía cô, chưa đợi Vũ Quỳnh kịp phản ứng lại, hai tay cô liền bị một bàn tay của anh nắm chặt.

“Anh...anh muốn làm gì???”

Đáp lại cô chỉ là sự im lặng.

Cao Hường Dương nói lỏng cà vạt trên cổ mình, không nói lời nào, trói hai tay cô về phía sau lưng, bế cô lên, khiến cô không động đậy được.

“Đáng chết!!”

“...”

Nụ hôn ngày hôm nay, không giống như những nụ hôn mang theo cảm giác tội lỗi trước đó...

Giống như, tất cả mọi thứ đều thuận theo tự nhiên, là đương nhiên.

Hoặc giả anh thực sự muốn làm rõ mối quan hệ này...

Nhưng...

Ánh mắt Cao Hường Dương tối lại.

Vài tiếng ngán ngủi, cô liền trở thành bạn gái của thằng đàn ông khác.

Nghĩ đến những điều này, Cao Hường Dương bất giác mím môi, định nói gì đó nhưng lại bị Vũ Quỳnh cướp lời: “Em sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.”

Cao Hường Dương ngớ ra.

Ánh mắt trầm mặc, phút chốc cũng bình tĩnh lại không ít.

Vũ Quỳnh lau thật mạnh đôi môi đỏ và sưng tấy của mình.

Lời vừa rồi, cô không chỉ là muốn nói cho anh nghe mà hơn cả là đang nói với chính mình.

Cô sẽ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả!!

Cô sẽ không giống như ngày trước nữa, ngốc nghếch coi rằng anh hôn mình, làm gì đó cho mình là anh thích mình, nghiêm túc với cô...Anh thích cô sao?

Đó căn bản không phải là thích!!

Tôi vẫn có thể anh anh em em với cô, nhưng sáng đến lại đi hôn hít với một người phụ nữ khác... Vũ Quỳnh không biết anh giữ lòng mình như thế nào, mà có thể không chế tốt như vậy, nhưng tại sao với cô lại không được!!

Thấy Cao Hương Dương ánh mắt trầm mặc không nói gì, Vũ Quỳnh lại nói thêm: “Chúng ta đây chỉ là một phản ứng sinh lý rất đổi bình thường giữa nam và nữ thôi, em sẽ không suy nghĩ quá nhiều về nó đâu...”

Cô nói rồi đẩy anh ra: “Em mệt rồi!”

Cao Hương Dương giữ chặt cô, ngón tay lạnh băng ghì vào cằm cô: “Vũ Tiểu Tam, em nghiêm túc?”

Điều mà anh muốn hỏi chính là mối quan hệ giữa cô và Lục Li Dĩ!

Vũ Quỳnh tưởng anh đang hỏi đến thái độ của cô, đương nhiên gật đầu: “Đúng, rất nghiêm túc, đương nhiên là nghiêm túc rồi!!”

Cô giờ vẫn còn đang giận, hơn nữa, là rất giận, cực kì giận!

Đặc biệt là tên khốn kiếp này còn dám trói tay cô lại!!

Cao Hương Dương ánh mắt lạng đi, đen lại.

Đột nhiên, anh bỏ cô ra.

Lạnh lùng đứng lên, vút gói thuốc xuống cạnh cô, không nói lời nào liền

quay người đi ra ngoài.

“Này này.”

Ở phía sau truyền tới tiếng gọi của Vũ Quỳnh: “Anh tháo tay em ra!! Đáng chết, cầm cà vạt của anh về.”

Tên khốn kiếp, đi rồi mà vẫn không rời trói cho cô!!!

Sau đó, mặc kệ là Vũ Quỳnh có kêu như thế nào, Cao Hường Dương ở trên hành lang vẫn không chút động tĩnh: “Àm” một tiếng, đi thẳng vào trong phòng ngủ không đi ra.

Chết tiệt!!

Vũ Quỳnh thấy rất khó chịu.

Anh nhất định là cố ý trị cô.

Vũ Quỳnh ở trên giường lăn lộn một hồi, hai tay không ngừng giằng co, khoảng nửa tiếng sau toát hết cả mồ hôi, cô mới tháo được cà vạt của anh ra.

Cái tên này...

Trói cũng chặt thật đấy!!

Đêm nay, chắc chắn là không ai ngủ được cả.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Vũ Quỳnh thấy mặt mình đỡ đỡ hơn nhiều, ít nhất là cũng không sưng ghê gớm như hôm qua nữa, nhưng mà vết bập tai vẫn lộ ra rất rõ.

Cô đi xuống dưới tầng, Cao Hường Dương đang ngồi trong phòng bếp đọc báo, ăn sáng.

Vũ Quỳnh “Bộp” lên một tiếng, tay cô đặt lên trên bàn ăn, chiếc cà vạt màu xám rơi trước mặt Cao Hường Dương: “Của anh đấy!!”

“...”

Cao Hường Dương nhìn vào chiếc cà vạt trên bàn, rồi lại ngẩng đầu lên liếc nhìn Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh cũng coi như không nhìn thấy gì.

Ngồi đối diện với anh, tiếp tục ăn cháo.

Cao Hường Dương gấp báo lại.

Lạnh nhạt: “Giờ nói anh nghe chuyện tối qua đi!”

“Chuyện gì?”

Vũ Quỳnh ngẩng đầu, giả vờ ngây ngốc, cố ý hỏi anh: “Là chuyện anh cưỡng hôn em, hay là chuyện anh dùng cà vạt trói em?”

Khi cô nói những lời này, đúng lúc dì Lý đang bung canh tới, đương nhiên cũng nghe thấy hết những lời mà Vũ Quỳnh vừa nói.

Mặt bà ngượng ngập, hơi nhìn sang Cao Hường Dương, đặt canh xuống, vội vàng đi ra khỏi phòng ăn.

Cao Hường Dương biết Vũ Quỳnh cố ý muốn anh mất mặt.

Anh vẫn rất thản nhiên, nhếch cao lông mày, nói: “Anh nói đến chuyện anh lấy đồ ở trong Vinmart.”

Sắc mặt Vũ Quỳnh hơi thay thay đổi.

Hàm răng trắng bặm bặm môi, không nói lời nào.

Tay, nắm chặt lấy thìa, khuấy cháo liên tục, che giấu đi tâm trạng hỗn loạn lúc này của cô.

“Bắt đầu từ khi nào?”

Thấy cô không định chủ động nói ra, Cao Hường Dương trực tiếp hỏi cô.

Vũ Quỳnh trầm mặc.

Cao Hường Dương nhẫn nại chờ đợi, cũng không nói gì.

Bắt đầu...

Vũ Quỳnh mở miệng: “Ba năm trước...”

Trả lời xong, đầu cô cúi xuống thấp hơn.

-----oOo-----

Chương 345: Anh đnagg ở dưới lầu chỗ em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Con người Cao Hường Dương co lại, hiển nhiên là có phần kinh ngạc với câu trả lời của cô.

Dù thế nào anh cũng chưa từng nghĩ tới, thói xấu này đã theo cô tròn ba năm... mà cô, lại không hề nhận thấy!

Trong đầu đột nhiên lướt qua hình ảnh chiếc túi sách to phình lên mà Vũ Quỳnh đeo, Cao Hường Dương khẽ xoa mi tâm, đột nhiên giống như bừng hiểu ra điều gì đó.

“Tại sao?”

Vấn đề này, Cao Hường Dương vẫn luôn không hiểu.

Đêm qua, anh hỏi đi hỏi lại bản thân mình, là vì sao?

Vũ Quỳnh cô ấy là con nhà có điều kiện, muốn gì được nấy, từ nhỏ tới lớn chỉ cần là thứ cô ấy muốn thì chưa từng không có được.

Cái gì cũng không thiếu, vậy tại sao cô ấy lại có tật ăn cắp vặt này?

Tôi qua thứ rơi ra từ túi của cô, toàn là những món đồ chơi linh tinh, nếu cô muốn thì anh thậm chí có thể mua cả một xe cho cô, nhưng... sao cô lại lựa chọn đi trộm?

Cuối cùng, Cao Hường Dương tìm được đáp án trong cuốn sách về tâm lý học.

Đó là một loại bệnh...

Ưu ăn cắp vặt là một loại bệnh về tâm lý!

Thấy Vũ Quỳnh không định mở lòng nói với anh điều gì, Cao Hường Dương cũng không ép cô.

Anh nhượng bộ lần cuối: “Hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi, không cần đi học đâu.”

Vũ Quỳnh ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Hôm nay anh xin nghỉ.”

Anh tiếp tục nói.

Ánh mắt Vũ Quỳnh khẽ có gợn sóng lăn tăn.

Lại nghe cô nói: “Em muốn đi học.”

Cô kiên quyết.

“Vũ tiểu tam!”

Cao Hường Dương hiển nhiên đã không còn nhiều nhẫn nại.

“Lục Li Dã đã đồng ý hôm nay mời em ăn nhà hàng.”

Vũ Quỳnh tìm bừa một lý do lấy lệ cho qua.

Thực ra, cô chỉ là không biết nên đối mặt với anh thế nào.

Sau khi chuyện cô ăn cắp vặt bị lộ, Vũ Quỳnh cảm thấy xấu hổ chưa từng thấy.

Lục Li Dã cũng biết tật xấu này của cô, nhưng cô cũng không cảm thấy

mắt mặt, hoặc có thể nói là bất cứ ai khác nhìn thấy, cô đều không cảm thấy gì, cho dù là bị bắt đến đồn cảnh sát, cô cũng chẳng sao cả... nhưng, bị anh biết, thì không được rồi!

Vũ Quỳnh một lèo ăn hết cháo trong bát, rồi túm lấy túi xách định đi.

Khuôn mặt đẹp trai của Cao Hường Dương sa sầm, lạnh lùng, không nói thêm lời nào.

Lục Li Dã...

Bây giờ Vũ tiểu tam cô nói câu nào cũng nhắc đến người đàn ông đó.

Cao Hường Dương chỉ cảm thấy trái tim như bị một tảng đá chặn lại, buồn bực vô cùng khó chịu.

.....

Chuyện Vũ Quỳnh trộm cắp vặt, giống như bị bỏ qua một bên rồi.

Cao Hường Dương không gọi điện thoại nói với chú Phong và dì Sam, ngày thường cũng không còn nhắc đến chuyện này với Vũ Quỳnh nữa.

Đương nhiên, ngày thường căn bản anh không gặp được cô.

Cô ở lại trường.

Hơn nữa là kiêu ở lại cả cuối tuần, kiên quyết không về nhà.

Mà công việc của anh thì càng ngày càng bận, Vũ Quỳnh không ở nhà, anh cũng chẳng ở nhà mấy, có lúc mệt quá thì ở lại bệnh viện ngủ luôn.

Có nhiều lúc, một hai giờ sáng, anh đột nhiên bị tỉnh dậy từ trong mơ.

Nhìn phòng làm việc tối om, lạnh lẽo, Cao Hường Dương bị cảm giác cô độc trước nay chưa từng có nuốt chửng, trong đầu toàn là hình ảnh khuôn mặt ngây thơ của Vũ tiểu tam.

Anh ngồi dậy, rút điện thoại ra, nhìn một cái.

Ở phần cuộc gọi nhớ trong điện thoại, hoàn toàn trống không, không có gì cả, chứ đừng nói gì đến một cuộc điện thoại của cô.

Đây chắc là lần đầu tiên cô rời anh lâu nhất, xa nhất, cắt liên lạc... chẳng gọi cuộc nào!

Có phải người phụ nữ khi yêu, đều như vậy không?

Nghĩ tới hai người ‘yêu đương’, trong lòng Cao Hường Dương bỗng dung cảm thấy buồn phiền.

Hai tay chống trên đầu gối, rồi vuốt khuôn mặt mệt mỏi, sau đó anh cầm áo khoác ngoài trên ghế sofa lên, đứng dậy, chuẩn bị về nhà.

Xe, rõ ràng là nên đi về phía nhà.

Nhưng không hiểu sao lại lái tới trường đại học A, mãi đến lúc dừng lại dưới lầu khu ký túc xá nữ, Cao Hường Dương mới chợt bừng tỉnh.

Ngẩng đầu lên, nhìn khu ký túc xá nữ một mảnh tối om, đôi mắt thâm trầm của Cao Hường Dương càng như sâu hơn.

Xuống xe, thân hình cao ráo lười biếng dựa vào thân xe.

Đầu khẽ cúi, châm điếu thuốc, đưa lên miệng hút.

Gió lạnh khẽ lướt qua khuôn mặt anh, làm anh cảm giác tỉnh táo hơn nhiều.

Trong không khí dường như có mang theo mùi hương của cô, cảm giác nhàn nhạt, thanh thuần đó... Cao Hường Dương biết đó là ảnh hưởng tâm lý của bản thân, thậm chí anh còn cảm thấy cứ lo được lo mất như thế này, có hơi biến thái.

Điều chỉnh lại tư thế, lông mày rậm nhíu chặt lại, anh thở hắt một hơi, cảm giác khó hiểu.

Anh đã không gặp cô bốn ngày rồi, còn một ngày nữa là cô sẽ về nhà, nhưng anh vẫn cứ cảm giác đến một ngày cũng không chờ được, mà bốn ngày này anh cảm giác lâu như qua bốn năm rồi vậy... điện thoại trong

tay xoay tròn một cách nhàm chán.

Nhưng không cẩn thận, anh ấn vào số ‘1’...

Số ‘1’ anh đặt quay số nhanh là số điện thoại của Vũ Quỳnh.

Đợi đến lúc anh nhận ra thì đầu dây bên kia đã nghe máy rồi.

Từ lúc gọi, đến lúc có phản hồi, chỉ mới qua có mười mấy giây ngắn ngủi thôi.

Cao Hường Dương bị bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Không phải cảm giác ngại ngùng hay quẫn bách, mà là lo đánh thức lúc cô đang ngủ say.

Dù sao thì bây giờ đã là hơn ba giờ sáng rồi.

Quả nhiên, giọng nói ngái ngủ, miễn cưỡng truyền từ đầu dây bên kia sang: “Alo”.

Giọng nói dịu dàng, nhẹ nhàng, là giọng nói quen thuộc với anh.

Cũng là giọng nói anh nhớ mấy ngày hôm nay...

Bỗng nhiên, anh cảm thấy tảng đá đè nơi lồng ngực, nhất thời như được nhắc ra.: “Là anh.”

Anh trầm giọng đáp lời, dụi tàn thuốc trong tay: “Có phải là làm phiền em không?”

“Anh Cao Hường Dương?”

Trong điện thoại, giọng nói cô nghe có vẻ tỉnh hơn nhiều.

Cao Hường Dương có nên cảm thấy vui vì chỉ trong mười giây mà cô đã nhận ra giọng nói của anh không.

“Ừm.”

Anh khẽ đáp bằng giọng mũi.

Sao đó, hai người trong điện thoại rơi vào tình trạng im lặng ngượng ngùng.

Anh nói: “Em ngủ tiếp đi, anh không cần thận bám vào nút quay số nhanh.”

Cho nên, chỉ là anh không cần thận thôi sao?

Không cần thận gọi cuộc này cho cô?

“Vâng...”

Vũ Quỳnh cắn cắn môi: “VẬY em cúp nhé.”

Cô nói xong định cúp máy.

“Tam nhi!”

Cao Hường Dương gọi cô.

Trái tim căng thẳng của Vũ Quỳnh lỡ một nhịp đập, vội vàng đáp lời anh: “Vâng?”

Cao Hường Dương trầm mặc, rất lâu sau, anh mới trầm giọng hỏi cô: “Mấy ngày nay em sống tốt không?”

Vũ Quỳnh không ngờ tới anh lại đột nhiên hỏi cô vấn đề này.

Ngẩn ra mấy giây, cô cũng chưa trả lời.

Sống có tốt không?

Ngày nào cũng đờ đờ dần dần, căn bản không nói rõ được là tốt hay là không tốt.

Vũ Quỳnh trở người trong chăn, chỉ cảm thấy hơi lạnh lẽo.

Máy sưởi trong ký túc xá bị hỏng hai ngày rồi, vẫn chưa có ai đến sửa,

mỗi khi đến đêm lại lạnh như muốn đóng băng.

Nhất là cơ thể cô vốn không chịu được lạnh, hai chân lạnh buốt nhét vào trong chăn, tới tận lúc sáng tinh dậy, chân vẫn lạnh như thế.

“Vẫn khá ổn.”

Vũ Quỳnh đáp lại anh.

Đột nhiên, cô nhíu mày lại: “Anh vẫn đang ở ngoài à?”

Cô vừa hỏi, vừa ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, cau mày lại.

Đã hơn ba giờ sáng rồi!!

Lúc này mà anh vẫn chưa ngủ, hơn nữa, lại còn đang ở ngoài?

“Anh vừa từ bệnh viện về...”

Cao Hướng Dương trả lời.

“Anh đang lái xe à?”

“Anh không, đang dừng bên đường.”

Anh trả lời đúng sự thật.

“Anh đang ở đâu?”

Vũ Quỳnh tò mò hỏi một câu.

Cao Hướng Dương ngừng lại rất lâu.

Mãi lâu sau, anh trầm giọng đáp: “Ở dưới ký túc chỗ em.”

Anh không giấu giếm.

Vũ Quỳnh ngẩn ra, một giây sau, chẳng quan tâm cái giá lạnh bên ngoài chăn, cô vùng dậy khỏi giường, đi chân trần chạy ra phía cửa sổ.

Cao Hường Dương hình như biết được gì đó, cau mày lại: “Em xuống giường à?”

“Anh đang ở đâu?”

Vũ Quỳnh bò người lên bệ cửa sổ, nhón gót chân nhìn ra phía bên ngoài.

Tuy nhiên, bên ngoài tối om, cô căn bản không tìm thấy bóng dáng anh.

“Em về giường nằm đi đã!”

Cao Hường Dương không để ý đến câu hỏi của cô, ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ phòng cô.

Trong bóng tối, lơ mơ nhìn thấy ánh sáng màn hình điện thoại lập lòe, nhưng không nhìn rõ khuôn mặt cô.

Nhưng cho dù như vậy, cũng đủ rồi.

Trái tim trống rỗng, thoáng chốc đã được lấp đầy.

Cách nhau gần như vậy, nỗi nhớ càng sâu.

“Anh đang ở đâu?”

Vũ Quỳnh tiếp tục truy hỏi, một cái đầu không ngừng ngó nghiêng xung quanh, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không tìm thấy bóng dáng anh.

Hình như cô hơi sốt ruột: “Cao Hường Dương, rốt cuộc anh đang ở đâu? Vì sao em không nhìn thấy anh? Anh đang trên xe sao?”

Cao Hường Dương thở dài một hơi, hết cách với cô.

“Em đợi chút, anh ra chỗ đèn đường.”

Như thế, thì cô có thể nhìn thấy anh rồi.

Cao Hường Dương tìm một chỗ gần với đèn đường.

Vũ Quỳnh quả thật liếc mắt đã nhìn thấy anh.

Anh đứng dựa vào cột.

Áo khoác gió màu tối bao lấy thân hình cao ráo của anh, áo gió mở ra, vạt áo khẽ động theo gió, lộ ra áo sơ mi trắng bên trong.

Đây là cách phối đồ đơn giản từ trước đến nay của anh, thể hiện tính cách trầm ổn của anh.

Trong đêm tối, anh chỉ đứng đó, mà đã thể hiện được sự hấp dẫn của người đàn ông trưởng thành đến đỉnh điểm.

“Em nhìn thấy chưa?”

Anh hỏi.

Giọng nói trầm thấp, hồn hậu, đầy từ tính.

Rất dễ nghe.

Vậy mà Vũ Quỳnh lại có cảm giác lâu rồi không gặp, rõ ràng là hai người chỉ mới xa nhau có mấy ngày thôi.

Nhưng mấy ngày này, đối với hai người mà nói, quả thực là cảm giác như đã qua mấy thế kỷ, nên biết rằng bọn họ đã rất lâu rất lâu rồi không xa nhau lâu như thế, thậm chí đến một cuộc gọi cũng không có.

“Vâng.”

Vũ Quỳnh rầu rĩ gật đầu.

Ánh mắt cô nhìn bóng dáng thon dài dưới ánh đèn màu trắng kia, cô hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Cao Hường Dương tùy ý tựa người vào cột đèn, lấy hộp thuốc trong túi áo ra, lấy một điếu rồi đưa lên miệng, châm thuốc, rít một hơi, rồi mới hỏi cô: “Anh không biết, tự nhiên xe lái qua đây.”

Đôi môi hồng bắt giác cong lên, Vũ Quỳnh nói: “Anh vừa tan làm à?”

Giọng nói nhẹ nhàng, dịu dàng đi nhiều.

“Anh có ngủ một lúc ở bệnh viện rồi.”

“Anh ngủ ở bệnh viện?” Vũ Quỳnh nhíu nhíu mày: “Ngủ ở đâu? Phòng làm việc của anh đâu có phòng nghỉ đâu?”

Cao Hường Dương thở ra một làn khói ra, tùy ý nói: “Đàn ông ngủ ở đâu cũng không quan trọng, ghé gối sofa cũng có thể ngủ được.”

Vũ Quỳnh nhíu mày càng chặt hơn, rõ ràng là không hài lòng: “Từ khi nào chất lượng cuộc sống của anh lại thấp như thế?”

Cao Hường Dương cảm thấy lời này của Vũ Quỳnh rất buồn cười, anh không nhịn được bật cười, trêu cô: “Mấy ngày không gặp, sao em lại trở nên lái nhái như vậy? Giống hệt bà quản gia nhỏ.”

Vũ Quỳnh lại chẳng cảm thấy buồn cười chút nào: “Sau này không được ngủ ở bệnh viện nữa, cũng không được thức muộn thế này, đã ba giờ sáng rồi, anh vẫn còn đi lang thang bên ngoài...”

Ừm, cô quả thật giống bà quản gia nhỏ!

Đã bắt đầu quản lý thói quen sinh hoạt của anh rồi!

“Đêm nay chỉ là ngoài ý muốn, lần sau anh sẽ không thế nữa.”

Anh bảo đảm.

Nhưng anh không nói với cô, bởi vì trong nhà đột nhiên vắng cô, cho nên, anh trở nên không muốn về nhà nữa.

Không có cô ở nhà, anh chỉ càng cảm thấy trống rỗng hơn, cô độc hơn...
“Được rồi, muộn rồi, em mau quay vào ngủ đi!”

Cao Hường Dương giục cô.

“Anh Cao Hường Dương...”

Vũ Quỳnh nũng nịu gọi anh một tiếng.

“Ừm.”

Cao Hường Dương không chống đỡ được giọng nói mềm mại này của Vũ Quỳnh.

Giống như viên kẹo ngọt vậy, hòa tan vào đáy lòng anh, khiến cho thái độ anh cũng không kìm được mà mềm hơn.

Cũng khiến anh, không muốn nhanh chóng cúp máy.

“Em lạnh quá.”

Vũ Quỳnh nói.

Cao Hường Dương ngẩn ra, mày cau chặt lại: “Em còn không mau về giường ngủ đi? Để một lúc nữa cảm lạnh bây giờ.”

-----oOo-----

Chương 346: Nhớ em nên đến

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Máy sưởi phòng em bị hỏng rồi.”

Vũ Quỳnh lại nói.

Chưa hết, cô còn bổ sung thêm một câu: “Em ngủ trong chăn, sáng tỉnh dậy, chăn vẫn lạnh.”

Những điều cô nói đều là thật.

Cao Hường Dương nghe mà đau lòng.

Anh biết từ nhỏ cô đã không chịu được lạnh, mùa đông nếu không có máy sưởi, hai chân sẽ lạnh như băng vậy.

Anh cũng từng cảm nhận được, lúc còn nhỏ, cô cứ thích nhét hai chân

lạnh cóng vào trong lòng anh.

Cao Hường Dương ánh mắt sa sầm: “Bây giờ em còn chần bồng thừa nào không?”

“Em không.”

“Vậy thì em lấy tất cả áo bông đắp lên phía trên chần, đừng đứng ở cửa sổ nữa, mau lên giường nằm đi. Lấy cái thảm lông bọc chân lại trước đã, như vậy dần dần sẽ ấm lên.”

Cao Hường Dương lo lắng dặn dò cô.

“Nhưng em muốn về nhà.”

Vũ Quỳnh vừa nói, vừa mặc quần áo.

“Đêm nay thì không về được, cửa đóng rồi, ngày mai chờ em tan học, anh sẽ đến đón em.”

Nếu như có thể, anh cũng hy vọng đem cái cô nhóc đang lạnh như cục băng kia về, nhưng đành chịu, công ký túc xá nữ đã khóa rồi.

“Em đi công phụ ra.”

“Công phụ?”

Cao Hường Dương giật mình.

Từ lúc nào mà ký túc xá của bọn họ lại có thêm một cái công phụ vậy? Lần trước sao không nghe cô nói đến nhỉ?

Giống như đoán ra được sự nghi ngờ của Cao Hường Dương, cô thật thà khai báo:

“Là em cố ý không nói cho anh.”

“...”

Cao Hường Dương cảm thấy cô nhóc này này không thật sự đơn thuần

như anh nghĩ.

“Công phụ không khóa sao? Công đó ở chỗ nào?”

Cao Hường Dương bắt đầu đi vòng quanh ký túc xá nữ để tìm, sau đó, ở đằng sau một cái tường quây tìm được một cái cổng bằng sắt không thu hút lắm.

Nhưng cổng sắt này cũng đóng rồi, bên trên còn có một cái khóa rất to, điểm khác biệt duy nhất với cái trước đó là, phía trên cổng không có lưới quây, nếu trèo thì vẫn trèo ra được.

“Vũ tiểu tam, chắc không phải là em định trèo ra đấy chứ?”

Vũ Quỳnh mặc tạm một cái áo khoác rồi chạy từ trong ký túc ra.

Vừa nhìn thấy Cao Hường Dương ở bên ngoài cổng, nụ cười tươi không giấu diếm mà nở rộ, bước chân cũng chạy càng nhanh hơn, dáng vẻ giống như hận không thể nhào ngay vào lòng anh.

Nhìn bóng dáng xinh đẹp quen thuộc đang lao về phía anh như một cơn gió, Cao Hường Dương cũng không kiềm chế được mà nở nụ cười tươi.

Mái tóc dài của cô như bay trong gió, gió thổi tới, dường như còn đem theo hơi thở thanh mát của cô, xông vào mũi anh, khiến cho mỗi nhớ mấy ngày nay của anh thoáng chốc được giải phóng... hai người, gần trong gang tấc.

Khoảng cách giữa hai người, chỉ cách một cánh cửa.

Qua cánh cổng sắt, Cao Hường Dương nhìn thẳng vào cô.

Đôi mắt đen như mực nóng rực lên: “Muộn như thế rồi, không ngoan ngoan nằm trên giường, còn chạy ra đây...”

Giọng nói của anh, trầm khàn dễ nghe, nhưng lại không khó nghe ra được trong giọng nói có sự kích động không dễ phát hiện.

“Ai bảo anh muộn thế rồi, còn gọi điện cho em.”

Gió lạnh thổi qua, cô rùng mình.

Cao Hường Dương vội vàng cởi áo khoác ngoài ra, đưa qua song cửa sắt: “Em mặc vào đi.”

Vũ Quỳnh không từ chối.

Không phải không lo anh bị lạnh cóng, mà là cô có từ chối cũng không chẳng có tác dụng, anh nhất định sẽ tìm mọi cách để cô mặc vào.

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn mặc áo gió của anh vào.

Trên quần áo vẫn còn tràn ngập hương thơm nhẹ dịu chỉ thuộc về anh, có lẫn mùi thuốc lá nhẹ, khiến cho Vũ Quỳnh cảm thấy yên tâm một cách khó hiểu.

Lúc này, cơ thể lạnh cóng cũng cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

“Em trèo ra ngoài, anh ở bên đối diện đỡ em.”

Vũ Quỳnh nói xong, làm tư thế chuẩn bị trèo ra ngoài.

May mà, công sắt không cao, hơn nữa có có nhiều chỗ để chân.

Cao Hường Dương tất nhiên không chịu, khuôn mặt anh tuấn sầm xuống: “Không được trèo, nguy hiểm.”

“Rất an toàn, cũng có phải lần đầu em trèo đâu.”

Vũ Quỳnh nói xong thì đã nhảy lên công sắt, nhanh nhẹn trèo lên.

Động tác thuần thục như thế, quả thực không giống lần đầu tiên trèo.

Mày kiếm của Cao Hường Dương nhíu chặt lại, vươn cánh tay vào bên trong công, đỡ hông cô, ngẩng đầu hỏi cô: “Em thường xuyên trèo tường ra ngoài chơi với Lục Li Dã à?”

Giọng nói của, hơi lạnh lùng.

Tất nhiên Vũ Quỳnh không cảm nhận được: “Cũng thỉnh thoảng, tuần

này cũng mới ra ngoài một ngày...”

Tần suất này đối với Vũ Quỳnh mà nói, không nhiều.

Nhưng Cao Hướng Dương thì không nghĩ như vậy.

Nhưng anh không nói gì cả.

Vũ Quỳnh đã dùng tốc độ nhanh nhất trèo lên được nóc cổng, cô ngồi trên đó, nhìn xuống Cao Hướng Dương bên dưới.

“Em cẩn thận chút!”

Cao Hướng Dương chỉ cảm thấy trái tim như treo lơ lửng ở cổ họng.

Có cả cơ hội đêm hôm trèo cổng ra ngoài chơi với Lục Li Dã à?

Tuyệt đối không thể nào!

“Anh đỡ em.”

Vũ Quỳnh vẫn không dám nhảy xuống.

Cao Hướng Dương vươn hai tay ra: “Nhảy xuống chỗ anh.”

“Được...”

Vũ Quỳnh gật đầu, hít sâu một hơi, cơ thể khẽ nhún, nhảy về phía Cao Hướng Dương.

Còn chưa xuống đất, đã được anh dùng cánh tay rắn chắc đỡ ôm vào lòng.

Má cô dán vào lồng ngực ấm nóng của anh, trái tim đột nhiên như lỡ một nhịp, má như được phủ một ráng mây hồng.

Thật ra, sự thân mật như thế này, đối với hai người mà nói, đã không có gì lạ cả.

Nhưng mà, lại cứ...

Có một loại tình cảm khác thường đang len vào giữa hai người họ.

Khiến cho Vũ Quỳnh bất giác nhớ tới đêm hôm đó, anh thô lỗ dùng thắt lưng trói cổ tay cô lại, rồi mạnh mẽ hôn cô.

Hít thở khó khăn, cánh tay nhỏ không an phận kéo kéo cà vạt ở cổ anh, má như phải bóng, cô nhảy ra khỏi lòng anh: “Đi thôi, mau về nhà ngủ thôi, em buồn ngủ chết mất.”

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của cô, Cao Hương Dương tất nhiên là biết cô nghĩ tới chuyện gì.

Môi mỏng khẽ nhếch, vươn tay ra ôm lấy eo cô, mạnh mẽ kéo cô vào lòng, kéo cô đi bước nhanh về chỗ đỗ xe.

Tình cảm giữa hai người dường như rất tốt.

Thậm chí còn có cả cảm giác tiêu biệt thắng tâm hôn nữa.

Xe chạy trên đường, Vũ Quỳnh vẫn luôn hỏi tại sao đột nhiên anh lại tới ký túc xá chỗ cô.

Cao Hương Dương cũng vẫn không chịu nói, cứ nói chuyện khác để cho qua: “Đã mấy giờ rồi, còn không mau ngủ đi, đợi lát về đến nhà, anh gọi em dậy.”

“Vậy anh nói cho em trước đã, vì sao anh lại tới ký túc xá chỗ em.”

Anh càng không chịu nói, Vũ Quỳnh càng muốn biết lý do.

Cao Hương Dương không để ý đến cô nữa.

Một tay nắm chặt vô lăng, một tay giơ ra, ấn nút thả ghế của Vũ Quỳnh xuống giúp cô.

“Em nghỉ một lát đi.”

“Này!”

Vũ Quỳnh ngã nằm xuống, lại nhanh chóng ngồi dậy, cái đầu nhỏ ghé sát vào anh, híp mắt cố truy hỏi: “Vì sao anh không chịu nói?”

Cao Hường Dương bật cười, dùng ngón tay gõ vào trán cô: “Này, em biết điều chút được không? Cứ phải hỏi rõ ra làm gì hả?”

“Vì sao lại tới ký túc xá tìm em? Vì sao lại tới ký túc xá tìm em?... Vì sao lại tới ký túc xá tìm em?”

“...”

Vũ Quỳnh lại bắt đầu sử dụng chiêu lặp đi lặp lại như cái máy.

Cao Hường Dương không lay chuyển được cô.

“Nhớ em, nên đến, đáp án này, hài lòng chưa?”

Lúc Cao Hường Dương nói ra câu này, nhịp tim cũng không hiểu sao lại tăng nhanh, bàn tay nắm vô lăng cũng không hiểu sao bắt đầu nóng lên.

Có được đáp án này, rất lâu Vũ Quỳnh không nói gì.

Cao Hường Dương thấy cô trầm mặc không nói, tim cũng hơi nhột.

Lén nhìn cô qua kính chiếu hậu, quan sát sự thay đổi vẻ mặt trên mặt cô, bắt được nụ cười nhẹ trên môi hồng của cô, anh cũng không kìm được mà cong khóe môi mỏng, cười lên.

Vũ Quỳnh khẽ nghiêng đầu, nói: “Em ngủ trước đây.”

Nói xong, cô ngã nằm xuống ghế, ngoan ngoãn cuộn tròn lại, hai tay khép lại, để dưới cằm, nhắm mắt lại, nói với Cao Hường Dương: “Em ngủ đây, không được gọi em dậy đâu, anh ôm em lên giường là được.”

Cao Hường Dương khẽ cười: “OK! Không thành vấn đề!”

Vũ Quỳnh nhắm mắt lại, cười, yên tâm ngủ.

Cao Hường Dương chuyển dời tầm mắt về phía trước, chuyên tâm lái xe.

Nhưng chỉ cảm thấy trong lòng có cơn sóng âm áp không ngừng xao động, từng vòng từng vòng sóng lẫn lẫn... ánh mắt vẫn lơ đãng nhìn về phía cô gái bên cạnh.

Trước đây dường như cũng thích không tự chủ như thế này nhìn cô, nhưng chưa từng nghĩ đến có lẽ nào là do tình cảm khác không.

Nửa tiếng đồng hồ sau.

Xe đi vào chỗ bãi đỗ xe.

Vũ Quỳnh đã ngủ rất sâu rồi.

Cao Hường Dương tất nhiên là không gọi cô dậy, mà nhẹ nhàng xuống xe, vòng qua bên kia xe, mở cửa ghế lái phụ ra, tháo dây an toàn cho cô, vươn cánh tay ra, bế ngang cô ra khỏi xe, rồi ôm vào lòng.

Cô rất nhẹ.

Dường như chỉ có mấy ngày ngắn ngủi không gặp, mà cô đã gầy đi nhiều.

Anh ôm cô, giống như nâng một cái kẹo đường mềm vậy, không cảm giác nặng nào.

Đôi má hồng được hơi ấm trong xe làm nổi lên một màu đỏ hây hây, dưới sự làm nền của mái tóc dài, dáng vẻ cô đáng yêu giống hệt như búp bê.

Dưới tóc mái là hàng mi dày rậm giống như cánh bướm đang khép lại, tạo thành hai bóng mờ mờ dưới mắt, vô cùng kiều diễm trong mắt anh.

Tim, như lún sâu vào đó.

Ôm cô lên, đi về phía thang máy.

Cao Hường Dương vào phòng, thay giày, ôm Vũ Quỳnh lên lầu, đi thẳng về phía phòng của cô.

Phòng của cô, từ lúc cô chuyển đến ký túc xá, đã trống không nhiều,

hành lý gần như bị cô chuyển đi hết, còn anh cũng ít khi tới đây.

Cao Hường Dương đặt cô lên giường, đang định quay người đi thì đột nhiên, hai cánh tay nhỏ nhắn nhanh nhẹn ôm chặt lấy cổ anh, kéo anh xuống.

Đồng tử khê động, chậm rãi mở to ra.

Cao Hường Dương hiển nhiên không ngờ là cô đột nhiên tỉnh dậy, bị cánh tay cô dùng sức giữ chặt, cơ thể cường tráng của anh suýt thì đè lên cô.

Anh vội vàng dùng hai tay chống hai bên cô, cúi đầu, ánh mắt thâm trầm, nhìn vào trong mắt cô, khóe miệng cong lên nụ cười mỉm: “Giả vờ ngủ à?”

“Không phải...”

Vũ Quỳnh lắc đầu về vô tội: “Em ngủ rồi.”

“Vậy tỉnh lúc nào?”

Cao Hường Dương giơ tay ra chỉnh lại mấy sợi tóc rối cho cô.

“Lúc anh ôm em xuống xe là em tỉnh rồi, nhưng em lười động đậy, cho nên không lên tiếng...”

Vũ Quỳnh nói nũng nịu, cái đầu nhỏ nâng lên cọ cọ vào lòng anh, cánh tay càng ôm chặt cô anh hơn.

Cao Hường Dương vội vàng ôm chặt cô: “Được rồi, đừng nhõng nhẽo nữa, ngủ đi, còn lằng nhằng nữa là đến bốn giờ đây.”

Vũ Quỳnh dán chặt vào lòng anh, không muốn ra: “Thật muốn cứ thế này mà ngủ...”

Cô tham luyến, nỉ non nói: “Giống như chúng ta lúc còn nhỏ, tốt biết bao.”

Cao Hường Dương đột nhiên cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Có lẽ là cô ý lại vào anh, coi anh là anh trai như lúc còn nhỏ, còn anh thì sao?

Hình như từ lâu tình cảm của anh với cô đã lặng lẽ có sự thay đổi.

“Vũ Quỳnh, đừng nghịch nữa, đi ngủ thôi.”

Giọng nói trầm đi nhiều.

Vỗ vỗ lưng cô: “Đi ngủ nào...”

“Nhưng mà em lạnh.”

Vũ Quỳnh chơi xấu.

-----oOo-----

Chương 347: Tiểu ma nữ điển hình

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Anh đã mở máy sưởi rồi.”

“Nhưng chăn vẫn chưa ấm lên!”

Nói thế nào Vũ Quỳnh cũng không chịu rời lòng anh.

Cao Hường Dương bất đắc dĩ, bật cười: “Vũ tiểu tam, công phu chơi xấu của em lại tiến bộ rồi.”

Vũ Quỳnh thấy anh cười, dũng khí chơi xấu càng mạnh thêm, hai cánh tay dút khoát ôm chặt cổ anh không buông, cả người rúc vào lòng anh, má dán lên lồng ngực ấm áp của anh, nghe tiếng tim đập mạnh của anh, sống chết không chịu rời ra: “Anh ôm em ngủ, được không?”

“Em đã không còn là cô bé con nưa rồi...”

Cao Hường Dương hiếm thấy lại nhẩn nại nhiều với cô như vậy.

Vũ Quỳnh lại kinh ngạc với lời kết luận của anh, cô ngẩng đầu lên, nghênh cổ nghiêm túc tranh luận với anh: “Nhưng anh vẫn luôn coi em là trẻ con còn gì?”

Cao Hường Dương khẽ đưa tay lên che miệng khẽ ho hắng, ra vẻ nghiêm túc nói: “Vậy thì cũng phải có mức độ, phải không?”

Vũ Quỳnh nhú mày, không vui, nhưng cuối cùng cũng ngoan ngoãn bỏ anh ra: “Được rồi, em không bám anh nữa, anh mau đi ngủ đi.”

Trong lòng đột nhiên trống không, trái tim anh bỗng cảm thấy hụt hẫng khó hiểu.

Dường như có một giây xúc động muốn vươn tay ra kéo cô vào lòng lại, nhưng anh kiềm chế lại được.

Nếu thật sự lại kéo cô vào lòng, thì e là đêm nay đừng mong ngủ được nữa.

Vũ Quỳnh nhanh chóng chui vào trong chăn, Cao Hường Dương đắp chăn kín cho cô: “Ngày mai mấy giờ em có tiết?”

“Tám rưỡi.”

“Ngủ đi, tám giờ anh gọi em, buổi sáng anh đưa em đến trường, buổi chiều khi nào em tan học?”

Anh lại hỏi.

“Buổi trưa là tan học rồi, nhưng mà em đã hẹn với Lục Li Dã, đi chơi game với anh ta.”

Vũ Quỳnh thành thật trả lời.

Nhắc đến Lục Li Dã, Cao Hường Dương mày nhú chặt, ánh mắt sa sầm.

Anh nhìn cô chằm chằm, nhìn thẳng cô, giống như muốn nhìn thấu cô vậy.

Vũ Quỳnh bị anh nhìn chằm chằm đến mất tự nhiên, sờ sờ mặt, chớp chớp mắt, không hiểu: “Anh nhìn em thế làm gì?”

Cao Hường Dương thu lại ánh mắt.

Trong lòng cảm thấy trĩu nặng, giống như bị thứ gì đó đè lại, làm anh hít thở khó khăn.

“Em ở cùng với Lục Li Dã... có cảm giác gì?”

Anh hỏi.

Giọng nói hơi lạnh lẽo.

Ánh mắt nhìn Vũ Quỳnh, càng sâu hơn.

Vũ Quỳnh chớp chớp mắt, đối với câu hỏi của anh, cô bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc.

Nghĩ nghĩ, rồi trả lời anh: “Cảm thấy rất thoải mái.”

Nói đến Lục Li Dã, Vũ Quỳnh cười nói: “Con người anh ta khá tốt, có lúc cũng rất ngốc, chơi cùng anh ta rất vui! Ài, nếu không phải anh ta quá lãng nhãng thì em cũng định giới thiệu anh ta cho Hường Tình.”

“Giới thiệu cho Hường Tình?”

Cao Hường Dương híp mắt, dò xét Vũ Quỳnh, khuôn mặt anh tuần ghé sát lại Vũ Quỳnh, nhìn sát cô: “Em nói em muốn giới thiệu Lục Li Dã cho Hường Tình?”

Cơ thể anh hơi nghiêng, hai cánh tay chống hai bên Vũ Quỳnh, cúi người, dừng lại cách chớp mũi cô một tấc: “Vũ tiểu tam, Lục Li Dã không phải là bạn trai em à? Sao lại muốn giới thiệu bạn trai cho bạn thân vậy? Chắc là anh không nghe nhầm, không hiểu làm đây chứ?”

Bị Cao Hường Dương nói vậy, Vũ Quỳnh mới bừng tỉnh nghĩ tới lời nói đối mặt mặt mấy hôm trước.

Bị lỡ miệng rồi, tất nhiên là không giấu tiếp được nữa.

Cô bĩu môi, chột dạ liếc anh một cái, xoay mặt sang bên: “Ồ... dù sao thì cũng gần như thế! Em thích thì Hương Tình chắc chắn cũng sẽ thích.”

“Vũ tiểu tam!”

Cao Hương Dương mạnh bạo kéo khuôn mặt cô lại, trừng mắt cảnh cáo cô: “Ngoan ngoãn trả lời thật cho anh! Em và Lục Li Dã rốt cuộc là mối quan hệ gì?”

Vũ Quỳnh nản lòng bĩu môi, trừng lại anh: “Còn có thể là mối quan hệ gì, đương nhiên là mối quan hệ bạn bè rồi!”

Cao Hương Dương nhíu mày: “Vậy hôm đó em nói em và anh ta đang quen nhau, là ý gì?”

Vẻ mặt tuy vẫn có vẻ như đang giận, nhưng trong lòng Cao Hương Dương đã sớm cảm thấy nhẹ nhõm rồi.

“Em nói bừa thôi, không được à?”

Vũ Quỳnh chột dạ sờ sờ mũi mình.

Cao Hương Dương nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, còn đâu tâm tư đi so đo với cô những chuyện đó nữa, khóe miệng không kìm được nở nụ cười tươi, học theo dáng vẻ của cô, hung hăng nhéo mũi nhỏ của cô: “Tốt nhất chỉ là em tùy tiện nói trên miệng vậy thôi!”

“Đau em!”

Vũ Quỳnh đánh nhẹ vào tay anh.

Cao Hương Dương điềm điềm vào mũi đỏ au của cô: “Còn nữa, không được sự cho phép của anh, không được tùy tiện giới thiệu bạn trai cho Hương Tình. Nhất là Lục Li Dã, biết chưa?”

Cậu ta quá lãng nhãng, bạn gái bình thường căn bản không giữ được.

Đương nhiên, Hương Tình cũng không phải cô gái bình thường, nhưng anh là anh trai của nó, tuyệt không hy vọng nó đi thu phục một anh

chàng lãng nhăng.

Như vậy thì nhất định là yêu vào sẽ rất mệt!

“Em biết rồi!”

Vũ Quỳnh gật đầu, giống một em bé ngoan.

“Ngủ đi, anh đi đây.”

“Vâng, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Cao Hường Dương trước khi ra cửa, nhẹ nhàng giúp cô đóng cửa lại.

Cuối tuần.

Mười giờ sáng.

Cao Hường Dương dẫn Vũ Quỳnh đến một phòng khám tâm lý cao cấp.

Ở đây có bác sỹ tâm lý chuyên nghiệp nhất nước, đối với chuyên môn của bọn họ, Cao Hường Dương hoàn toàn tin tưởng.

Vũ Quỳnh một mình đi vào nửa tiếng, Cao Hường Dương ở ngoài chờ.

Lúc thì lật mở xem quyển sách tâm lý trong tay, lúc thì ngẩng đầu nhìn đồng hồ vàng ở cổ tay, ánh mắt lướt qua cánh cửa gỗ đóng chặt, mà càng lúc càng nhú chặt.

Lại qua nửa tiếng nữa.

Cuối cùng, cửa gỗ cũng mở ra, Vũ Quỳnh vẻ mặt mệt mỏi đi từ trong ra.

Cao Hường Dương vội vàng đứng dậy, bước nhanh về phía cô: “Mệt lắm à?”

“Em vẫn ổn...”

Vũ Quỳnh lắc lắc đầu, khuôn mặt trước giờ luôn trắng hồng giờ lại hơi trắng bệch,

Cao Hương Dương nhẹ nhàng xoa má cô: “Em nghỉ ngơi một lát đi, anh đi nói chuyện với bác sỹ tâm lý của em.”

“Ừm...”

Vũ Quỳnh ngồi ở ghế sofa bên cạnh.

Cao Hương Dương đi vào phòng khám.

“Chào bác sỹ Lâm.”

Anh lịch sự bắt tay với bác sỹ tâm lý.

“Bác sỹ Cao, đừng khách sáo, mời ngồi.”

“Cám ơn!”

Cao Hương Dương ngồi xuống đối diện bác sỹ: “Bác sỹ Lâm, tôi muốn hỏi cụ thể tình trạng của em gái tôi...”

“Ồm, nói thật thì...” Bác sỹ hơi ngập ngừng, khẽ liếc nhìn Cao Hương Dương, khẽ mím môi, rồi mới nói với vẻ nghiêm túc : “Phòng tuyến trở ngại tâm lý của cô Vũ quá nặng, sau khi thực hiện thôi miên với cô ấy, chúng tôi có thể cảm thấy được cô ấy đang nỗ lực bảo vệ phòng tuyến tâm lý. Như vậy thì hiệu quả điều trị sẽ không tốt như chúng tôi nghĩ ban đầu, ngoài ra, sẽ làm cô ấy cảm thấy vô cùng mệt mỏi.”

“Tại sao lại như vậy?”

Cao Hương Dương nhíu chặt mày lại.

“Nói thật thì, tuổi tác càng lớn, các bệnh về tâm lý sẽ càng khó điều chỉnh, hơn nữa cô Vũ là một cô gái vô cùng có suy nghĩ, muốn bắt được suy nghĩ của cô ấy, quả thật cũng khá có tính thử thách!”

“Cho nên!”

Cao Hường Dương nhíu mày.

“Muốn điều chỉnh căn bệnh tâm lý này của cô Vũ, khả năng sẽ cần một khoảng thời gian dài, đương nhiên, kết quả chúng tôi cũng không dám đảm bảo! Có điều, cô Vũ nếu có đầy đủ điều kiện thì có thể đến tìm thầy của tôi.”

“Thầy của anh?”

Cao Hường Dương kinh ngạc.

Bác sỹ Lâm nói xong thì đưa cho Cao Hường Dương một tấm danh thiếp: “Đây là danh thiếp của thầy tôi, ông ấy họ Trần, là một bác sỹ có nhiều kinh nghiệm, bây giờ ông ấy đang chuyên tâm nghiên cứu tâm lý học về ưa trộm cắp vặt, nhưng bây giờ ông ấy đang định cư ở Mỹ.”

“Cho nên, nếu muốn tìm ông ấy, chúng tôi phải đi Mỹ à?”

Cao Hường Dương khẽ cúi mắt, nghiêm túc xem lại tấm danh thiếp kia một lần nữa,

Trần Sinh, anh đã từng nghe đến tên của bác sỹ tâm lý có tiếng này rồi.

Trong ngành của anh, từ lâu ông ấy đã có danh vọng, nhưng ông ấy đã chuyển sang Mỹ định cư lâu rồi.

“Đúng, thầy tôi chắc sẽ nắm chắc mười phần.”

“Cám ơn...”

Cao Hường Dương nói lời cảm ơn.

Bác sỹ Lâm cũng đã có tiếng tăm trong ngành tâm lý học, nhưng đến anh ta cũng nói khó giải quyết thì chứng tỏ quả thật là khó điều chỉnh.

Cao Hường Dương biết đây tuyệt đối không phải lời nói khiêm tốn của anh ta.

Tâm trạng trở nên phức tạp, ngừng một lát, anh cười nụ cười ưu nhã, cất tấm danh thiếp đi: “Tôi nghĩ đi Mỹ thì không cần nữa, chúng ta có thể cố

gắng hết sức thử xem sao, nếu quả thật không được nữa thì cũng không miễn cưỡng.”

Nếu cô ấy thật sự thích lấy đồ ở trung tâm bách hóa, thì mua cả một tòa trung tâm bách hóa cho cô lấy đủ.

“Vậy được, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức!”

“Cám ơn.”

Cao Hướng Dương lại lần nữa lịch sự bắt tay bác sỹ Lâm: “Hôm nay vất vả rồi, chúng tôi đi trước đây, tạm biệt.”

“Tạm biệt...”

.....

Đến đêm.

“Cao Hướng Dương...”

Vũ Quỳnh đẩy cửa phòng ngủ Cao Hướng Dương ra không báo trước.

Đúng lúc, anh đang cởi quần xuống đến mắt cá chân, đang định nhấc chân ra khỏi ống quần.

Chiếc quần lót siêu bó ôm chặt lấy vật dững mãnh buông lỏng của anh, không giữ lại chút nào lồ lộ ngay trước mắt Vũ Quỳnh.

Kích thích gợi cảm, cùng chiều dài mê người, khiến Vũ Quỳnh không kìm được nuốt nước bọt.

Theo lẽ thường mà nói, lúc này, con gái hơi rụt rè sẽ quay người đi, tránh đi, còn Vũ Quỳnh.. thì hoàn toàn ngược lại.

Ánh mắt cô nhìn chăm chú vào chiếc quần lót gợi cảm của anh, không giấu diếm chút nào sự tán thưởng tùy ý trong đó.

Đồng tử khê động có thể rõ ràng bắt được nhiệt độ tăng dần lên của nó.

Cao Hường Dương vừa tức vừa buồn cười.

Bị cô bắt gặp lúc đang cởi quần đã ngại lắm rồi, anh cứ nghĩ cô sẽ thức thòi mà quay người đi ra, nào biết cô lại không biết xấu hổ mà đứng ngấm nghĩa.

Tiểu sắc nữ điển hình!

Quần đã cởi xuống đến chân rồi, anh cũng chẳng có lý do gì mà mặc lên lại nữa, dứt khoát phóng khoáng ném lên ghế sô pha, thuận tay lấy một bộ đồ ngủ từ trong tủ quần áo ra, bình tĩnh ung dung mặc vào, rồi đi về phía cô.

“Vũ tiểu tam, không ai nói với em, là trước khi vào phòng bắt buộc phải gõ cửa à?”

Cao Hường Dương dừng lại trước mặt cô, khoanh tay trước ngực, từ cao nhìn xuống cô đang đứng ngây ngốc ra.

Thấy cô không phản ứng, anh giơ tay ra, nhéo nhéo cằm cô: “Còn nhìn nữa, nước miếng sắp rơi ra kìa!”

Lúc này Vũ Quỳnh mới bừng tỉnh hẳn.

Khuôn mặt nhỏ rớt cuống cũng phủ lên một lớp áng hồng, làu bàu nói: “Đẹp như thế chẳng phải là để người khác nhìn sao?”

“...”

Lý lẽ này, sao nghe cứ thấy lạ lạ nhỉ?

Cao Hường Dương không để ý đến lý lẽ ngược của cô, quay người đi thẳng về ghế sô pha ngồi xuống, tiện tay cầm quyển sách tâm lý đang đọc được mấy trang lên: “Muộn rồi còn chưa ngủ, tìm anh có việc gì”

“Đây là cái gì?”

Vũ Quỳnh bước gần đến chỗ anh.

Bàn tay nhỏ giơ lên trước mặt anh.

Là một tấm danh thiếp.

Cao Hường Dương cầm lấy liếc nhìn qua, mày hơi nhíu lại, sau đó tiện tay vo tấm danh thiếp lại rồi vứt vào thùng rác.

Đây là tấm danh thiếp của vị bác sỹ Trần Sinh đang định cư ở Mỹ.

“Đây là danh thiếp của một bác sỹ tâm lý, sao em lại tìm được tấm danh thiếp này?”

Cao Hường Dương trả lời cô.

Vũ Quỳnh thấy anh vứt danh thiếp vào thùng rác, thì vẻ mặt dường như dịu lại hơn nhiều so với lúc nãy.

Cô đặt mông ngồi xuống bên cạnh Cao Hường Dương, cơ thể mềm mềm dựa vào lưng ghế sofa, nghiêng đầu trả lời anh: “Em không cẩn thận lục tìm được trong áo khoác ngoài của anh.”

-----oOo-----

Chương 348: Vũ Tiểu Tam đơn thuần nhất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô chuẩn bị giúp anh treo quần áo lên mắc thì không cẩn thận, một tấm danh thiếp rơi ra từ túi áo của anh.

Vũ Quỳnh lúc đó nhìn thấy chữ ‘Mỹ’, thì bắt đầu đứng ngồi không yên, cuối cùng chẳng quan tâm đến gõ cửa mà xông thẳng vào phòng luôn.

“Ông ấy đang ở Mỹ?”

Vũ Quỳnh hỏi anh.

“Ừm.”

Cao Hường Dương gật đầu.

Vũ Quỳnh cau mày.

“Em có muốn trị khỏi bệnh tâm lý của em không?”

Cao Hường Dương hỏi cô với vẻ nghiêm túc.

Vũ Quỳnh ngòai thẳng người dậy: “Muốn.”

Cô khẳng định gật đầu, rồi lại vội vàng bổ sung một câu: “Nếu phải đi Mỹ thì em không muốn!”

Cô lắc đầu, kiên định nói: “Em không đi Mỹ đâu! Cao Hường Dương, em hứa với anh sẽ cố gắng không chế cảm xúc bản thân, nhưng anh đừng bắt em đi Mỹ, được không?”

Rõ ràng là Vũ Quỳnh sợ Cao Hường Dương bắt cô ấy đi Mỹ.

Cao Hường Dương nghe cô cầu xin thì trong lòng nhói đau, rồi lại cảm thấy buồn cười.

“Anh đâu phải ba mẹ em, anh không có quyền đưa em ra nước ngoài.”

Cao Hường Dương cung chiều nhéo mũi cô.

Vũ Quỳnh nắm bàn tay anh, ánh mắt buồn bã: “Em sợ anh sẽ xúi giục họ...”

Giọng nói mềm mại như bông của cô, đều là sự bất đắc dĩ.

Ánh mắt Cao Hường Dương nhìn cô càng sâu hơn.

Đột nhiên, một cánh tay vươn ra kéo cô nhỏ bé vào lòng mình, hai chân mở ra, ngòai vững.

Cô rất nhỏ, rất mảnh khảnh.

Anh cao lớn, rắn chắc.

Cô nhỏ bé ngòai trong lòng anh, giống như cô bé tí hon, bị lồng ngực của

anh bao chặt.

Một lớn một nhỏ, hai người, bao lấy nhau cực kỳ hoàn mỹ.

“Không đi Mỹ, không đi đâu hết! Vậy thì ngoan ngoãn ở bên cạnh anh! Nếu em không thay đổi được tật xấu này, thì chúng ta không thay đổi nữa! Em ở phía trước lấy, anh ở phía sau thay em trả tiền là được rồi. Nếu quả thật không được nữa thì anh sẽ mua cả trung tâm bách hóa lại!”

Vũ Quỳnh ngẩn ra, sóng mắt lưu chuyên, hân hoan nhìn anh: “Anh... nghiêm túc chứ?”

Bàn tay nóng rực của anh đặt trên eo cô, trán cúi xuống chạm vào trán cô, trầm giọng cười nói: “Vì sao anh phải nói dối chứ?”

Hơi thở của hai người gần nhau trong gang tấc.

Vũ Quỳnh có thể ngửi thấy rõ ràng mùi hương nam tính hấp dẫn của anh, và cả hơi thở nóng rực... quấn quanh mũi cô, khiến tim cô đập nhanh, liên tiếp lỡ nhịp.

Khuôn mặt cô đỏ lên, miệng anh đào bật cười khúc khích.

Cô rất vui.

Cô trước giờ không che giấu tâm trạng trước mặt Cao Hướng Dương.

Trước mặt anh, cô mãi mãi luôn làm một Vũ tiểu tam thẳng thắn nhất, đơn thuần nhất!

Nụ cười thuần túy và rực rỡ, làm đôi mắt Cao Hướng Dương thâm trầm mê ly.

Đôi môi mỏng không kiềm được đuổi theo nụ cười của cô, giây tiếp theo, anh nâng cao khuôn mặt cô lên... môi mỏng ấm nóng bắt chuẩn đôi môi anh đào mê người của cô.

“Um..”

Vũ Quỳnh kinh ngạc.

Khẽ kêu một tiếng, giây tiếp theo, môi hồng khẽ mở, đã bị anh thuần thực cạy mở, đầu lưỡi ướt nóng, tham lam len vào miệng ngọt ngào của cô, bá đạo lại dịu dàng công thành đoạt đất.

Cô từ từ nhắm mắt lại, chìm đắm trong sự rung động chỉ có đôi phương mới cho cô được... hai đôi môi, hòa quyện vào nhau, dây dưa, ngậm cắn...

Sợi bạc óng ánh nhiễm ẩm đôi môi nóng bỏng, treo nơi khóe miệng, rồi lại nhanh chóng bị Cao Hướng Dương ngậm lấy... anh khô nóng nuốt xuống, yết hầu gọi cảm khẽ động, chỉ cảm thấy nụ hôn như thế này, anh thấy thế nào cũng là không đủ.

Bàn tay to, không kìm lòng được mà xoa lên cằm cổ trắng muốt của cô...

Làn da của cô, trơn bóng như ngọc, mềm lại giống như có thể bóp ra nước.

Xúc cảm tuyệt đẹp đó khiến cho Cao Hướng Dương không khỏi thở một hơi nặng nề, bỗng nhiên, anh bỏ cô gái trong lòng ra.

Anh sợ cứ tiếp tục thế này, anh sẽ không kiềm chế được mà... muốn cô!

“Được rồi, ngoan ngoãn đi ngủ đi!”

Anh vỗ nhẹ lên ót cô, ra ý bảo cô về phòng.

Hít thở của Vũ Quỳnh hơi hỗn loạn, cánh tay nhỏ vẫn treo trên cổ anh, không chịu bỏ xuống.

Ngồi trên người anh, không động đậy.

Cao Hướng Dương sợ nhất là Vũ Quỳnh như thế này.

Loại dụ dỗ thân nhiên này quả là muốn lấy mạng anh mà.

Nhưng anh chưa quên lời dặn dò của bác sỹ khoa nam...

Có những thứ, nhịn nhiều sẽ hại người!

“Vũ Quỳnh!”

Giọng nói của anh đã khàn khàn rồi.

“Em cứ thế này thì anh không dám bảo đảm đêm nay em ra được khỏi cánh cửa kia đâu...”

“Vậy thì em ngủ với anh.”

Vũ Quỳnh vừa nói xong, ráng hồng trên mặt lan xuống tận cổ.

Cao Hường Dương chỉ cảm thấy đầu ong lên, giãy tiếp theo, anh nghiêng người, đè Vũ Quỳnh xuống ghé sô pha, dưới thân anh.

Cánh tay của anh từ đằng sau nâng lưng cô lên, cơ thể rắn chắc chống đỡ, trói chặt cô dưới thân.

Ánh mắt nóng rực nhìn cô chăm chú: “Em có biết chúng ta đang làm gì không?”

“Làm gì?”

Vũ Quỳnh chớp chớp mắt, mặt đỏ bừng lên, giả vờ không hiểu hỏi anh.

Cao Hường Dương thở một hơi nóng rực, đau khổ khẽ kêu một tiếng, lại lần nữa chiếm lấy đôi môi ngọt ngào của cô.

“Yêu...”

Anh đáp lời cô bằng giọng trầm khàn.

Vũ Quỳnh nghe thấy giọng nói mơ hồ của anh, đầu óc đã bắt đầu kêu ong ong rồi.

Người có đơn thuần đến đâu, đến tuổi này rồi, cũng biết từ đó có hàm ý gì. Vũ Quỳnh căng thẳng hít sâu một hơi, bàn tay nhỏ để hai bên không kiềm chế được mà nắm chặt lại.

Cao Hường Dương rời môi cô nửa tắc với vẻ không nỡ, nhìn cô chăm

chú, ánh mắt nóng rực như lửa, như muốn thiêu cháy cô.

“Sợ không?”

Anh khàn giọng hỏi.

“Sợ...”

Vũ Quỳnh thật thà gật đầu, nghĩ tới buổi tối hôm đó, cô nuốt nước bọt:
“Có khi nào giống với đêm đó không, đau...”

Cao Hướng Dương nhìn dáng vẻ nũng nịu đáng yêu của cô, đột nhiên cảm thấy bản thân giống chú xấu xa ở trước cổng trường mầm non ra sức nghĩ cách để dụ dỗ bắt cóc một bé gái chưa hiểu sự đời.

Loại cảm giác này, quả thực, quá xấu xa!

Nhưng...

Anh lại không nỡ thả cô đi!

Nhất là khi cô dùng ánh mắt khát khao đó nhìn anh... quả thật là đòi mạng!

Vũ tiểu tam, rốt cuộc em có biết là chúng ta đang chơi lửa không?

“Sẽ đau.”

Anh gật đầu, trả lời thật: “Hơn nữa còn đau hơn tối hôm đó, đau hơn nhiều lần...”

Vũ Quỳnh lộ ra dáng vẻ hơi sợ sệt.

Cao Hướng Dương lại cảm thấy yêu thương.

Khẽ vuốt ve mặt cô, dùng giọng nói mê hoặc nói với cô: “Tuy là đau, nhưng cũng sẽ rất thoải mái, hơn nữa còn là sự thoải mái mà trước giờ em chưa từng được trải nghiệm...”

“Anh lừa em...”

Vũ Quỳnh then thùng mím môi, căn bản ngại nhìn thẳng anh: “Anh nói là đau rồi, sao còn có thể thoải mái được, em không tin đâu...”

Nhưng, rõ ràng biết là sẽ rất đau, vì sao ... trong lòng cô lại ... cực kỳ mong chờ, cực kỳ cực kỳ mong chờ nhỉ?

Cao Hường Dương híp mắt, ngón tay vươn ra, trêu đùa sờ sờ cầm trơn bóng của cô, khẽ than: “Sao anh cứ có cảm giác giống như đang dụ dỗ em làm chuyện xấu với anh nhỉ, nếu chú Phong mà biết, có khi nào đánh anh không?”

Ngón tay của anh nhẹ nhàng rời cầm Vũ Quỳnh, dừng lại trên môi cô, mân mê đi mân mê lại... xúc cảm tê dại, mang theo sự ngứa ngáy cuốn hút...

Cảm giác đó, giống như một con mèo nghịch ngon dùng móng vuốt khẽ cào nhẹ đầu tim cô ngứa ngáy, khiến Vũ Quỳnh không chịu được khó chịu khẽ kêu lên.

Cơ thể nhỏ nhắn khẽ vặn vẹo, giãy tiếp theo, không nhịn được nữa, mở miệng ngậm lấy ngón tay đáng ghét của Cao Hường Dương, môi ấm nóng ngậm mát, khiến đồng tử Cao Hường Dương co lại, dưới bụng mẫn cảm cũng co lại theo... anh thở một hơi nặng nề...

Ngón tay để cô tùy ý ngậm mát, không động đậy.

Vũ Quỳnh giống như bị trúng tà, đầu lưỡi không kiềm chế mà ngậm mát ngón tay nóng rực của anh, bắt đầu liếm từng chút từng chút một không thành thực... lúc cuộn chặt lại, lúc thì buông ra.

Lúc thì nuốt vào, lúc thì nhả ra, lại nuốt vào...

Ánh mắt Cao Hường Dương trầm đi, dần tan ra, nhiễm vào đồng tử mắt anh, suy nghĩ trong não cũng trở nên dần mơ hồ... ngón tay theo động tác nuốt của cô, mà không ngừng đưa vào rút ra giống như đang mô phỏng lại động tác tình yêu cấm kỵ nào đó.

Bên dưới bụng Cao Hường Dương đã căng lên phát đau, còn mang theo nhiệt độ như sắp thiêu đốt anh, đốt cháy anh.

Cũng đang từng chút từng chút cướp đi tất cả lý trí trong đầu anh... “Tam nhi...”

Anh khàn giọng gọi tên cô.

Vũ Quỳnh mơ màng ngẩng mắt lên nhìn anh.

Miệng nhỏ mở ra, buông ngón tay anh ra...

Ánh mắt đón lấy ánh nhìn nóng bỏng của anh, tim dường như bị anh làm nóng tan đi.

Giây tiếp theo, anh túm chặt ngón tay non mềm của cô, ngậm vào trong miệng, mập mờ mút vài cái, làm cho Vũ Quỳnh xấu hổ đến mức không ngừng nỉ non gọi tên anh.

“Cao Hường Dương...”

Nhiệt độ đầu lưỡi của anh làm cho Vũ Quỳnh hoảng hốt.

Cơ thể nhỏ nhắn vặn vẹo, xấu hổ bám vào cổ anh, chui tọt vào lòng anh trốn.

Cơ thể mềm mại của cô vừa dán vào lòng anh, Cao Hường Dương đã cảm thấy sắp không giữ được nữa...

Đầu ông một tiếng...

Đã định trước đêm nay là một đêm điên cuồng...

Nhu tình qua đi...

Vũ Quỳnh xấu hổ cắn môi dưới, bàn tay nhỏ khẽ đánh vào ngực anh, ngẩng đầu lên thì bị dọa sợ.

“Cao Hường Dương, anh.. chảy máu mũi rồi!”

“...”

Không phải chứ?

Cao Hướng Dương giơ tay lên sờ.

Trên đầu ngón tay mà một màu đỏ tươi.

Anh bị cháy máu mũi thật rồi!

Đáng chết!

Anh nhéo cằm cô: “Đều là do em hại!”

“...”

Vũ Quỳnh vội vàng lùi ra khỏi lòng anh: “Mau... ngẩng cao đầu lên... mau vào nhà tắm rửa đi, sao vô duyên vô cớ lại chảy máu mũi chứ?”

Đâu phải là vô duyên vô cớ đâu?

Hình ảnh như thế, thời tiết khô nóng như thế, không muốn chảy máu mũi cũng khó.

“Đừng lo, bị nóng mà thôi.”

Cao Hướng Dương vỗ nhẹ khuôn mặt đang lo lắng của cô, lúc này mới bình tĩnh đi vào nhà tắm.

Máu mũi rất nhanh đã ngưng lại.

Lúc đi ra, thấy Vũ Quỳnh đang ngồi trên đất, lấy giấy lau dấu vết trên ghế sofa.

Thấy Cao Hướng Dương đi ra, cô hốt hoảng tăng tốc độ lau, đôi mắt đỏ hồng liếc nhìn anh, rồi lại vội vàng cúi xuống.

Chỉ đáng tiếc, trên sofa lau mãi cũng không sạch.

Lại bị dính thêm không ít vụn giấy, nhìn lại càng thấy dâm loạn hơn.

Cao Hường Dương liếc nhìn dáng vẻ hốt hoảng lúng túng của cô, bật cười.

-----oOo-----

Chương 349: Bày tỏ thái độ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cũng không biết anh lấy đâu ra chiếc khăn lông ướt, ngồi xuống bên cạnh Vũ Quỳnh, nhìn cô: “Để anh lau cho em nhé.”

Vũ Quỳnh cảm thấy hơi xấu hổ: “Để em tự lau.”

Nói xong, cô cầm lấy khăn lông trong tay anh, vẫn không quên hỏi anh: “Máu mũi ngừng chảy rồi sao?”

“Ngừng chảy rồi, nhưng nếu em còn lắc lư trước mặt anh như thế nữa, có thể máu lại chảy.”

Còn không phải sao?

Lúc này, cô đang ngồi xổm trước mặt anh.

Vì áo ngủ tương đối rộng rãi, hai bầu ngực mềm mại không có gì bao bọc đang nhún nhảy không hề che giấu trước mắt anh... khiến bụng dưới chưa từng được giải phóng của anh càng căng cứng.

Vũ Quỳnh theo ánh mắt anh liếc xuống ngực mình, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ. Cô tiện tay ném khăn lông trong tay mình lên gương mặt tuấn tú của Cao Hường Dương, mắng một câu: “Luu manh!”

Đó là khăn lông cô dùng lau vệt nước, đợi cô kịp phản ứng thì đã muộn.

Cô vô cùng ngượng ngùng, khóe môi hơi nhếch cười làm lạnh. Trước khi Cao Hường Dương nổi giận, cô đứng dậy, vắt chân lên cổ chạy trốn.

Vũ Quỳnh vừa đi ra ngoài, Cao Hường Dương lại cảm thấy trong mũi nóng lên, mùi máu tươi bất ngờ xông ra.

Anh quệt mũi một cái, trên tay đều là máu.

Chết tiệt!

Anh nhíu mày đứng dậy, đi tới phòng tắm.

Đối với bệnh tâm lý của Vũ Quỳnh, Cao Hường Dương cho rằng cần phải nói với ba mẹ cô.

Dù sao, phụ huynh phải biết, có đi Mỹ chữa bệnh hay không lại là chuyện khác.

Nhưng điều này nhất thiết phải hỏi ý kiến Vũ Quỳnh trước.

Trái lại, Vũ Quỳnh rất ngoan ngoãn, đồng ý đề nghị của Cao Hường Dương, nhưng cô gắng hết sức yêu cầu anh thay cô nói cho ba mẹ cô.

Tất nhiên Cao Hường Dương hiểu suy nghĩ của cô, chuyện như vậy, dù sao vẫn không tốt lắm.

Giữa trưa, anh ra khỏi phòng phẫu thuật, định đi nhà ăn ăn cơm. Nghĩ đến việc của Vũ Quỳnh, Cao Hường Dương lấy tinh thần một chút, gọi điện thoại cho Vũ Phong.

Điện thoại nhanh chóng kết nối.

“Chú Phong, là cháu.”

“Hường Dương à, cháu ăn cơm chưa? Giờ này cháu gọi điện cho chú, chắc không phải ở trường Vũ Tiểu Tam nó lại nghịch ngợm chứ?”

Cao Hường Dương khẽ cười: “Không phải ạ, gần đây Tam Nhi rất ngoan.”

Anh dựa thẳng người vào trước cửa sổ hành lang, mắt nhìn thẳng phía trước, dừng một chút, mới nói: “Chú Phong, thật ra cháu gọi điện cho chú, đúng là có việc muốn nói với chú, liên quan tới Tam nhi.”

“Ừ, cháu nói đi, chú nghe.”

Ngược lại, trong điện thoại Vũ Phong không hề bất ngờ.

Cao Hường Dương dừng lại mấy giây, trau chuốt từ ngữ một chút, mới nói tiếp: “Chú Phong, Tam nhi... có bệnh tâm lý, trước kia, mọi người có chú ý không?”

“Bệnh tâm lý? “

Trong điện thoại, giọng điệu Vũ Phong lập tức hơi ngưng lại: “Bệnh tâm lý gì? Chú và dì Sam cháu đều không biết.”

“Chú Phong, chú đừng sốt ruột, bệnh vặt mà thôi...”

“Rốt cuộc là bệnh vặt gì chứ?”

Làm cha, sao ông có thể không sốt ruột chứ.

“Nghiện trộm cắp.”

Trong điện thoại im lặng một lát.

“Thật xin lỗi, chú Phong, cháu cũng mấy ngày trước mới phát hiện bệnh này của Tam nhi...” Cao Hường Dương hơi tự trách.

Ở cùng cô hơn một năm, nhưng xưa nay không biết cô có bệnh tâm lý này, ngược lại, một người ngoài lại sớm hiểu cô như lòng bàn tay.

Có lẽ trước kia anh quả thật quá lơ là cô.

Đầu kia, Vũ Phong trầm mặc hồi lâu.

“Khám bác sĩ chưa?”

Vũ Phong hỏi, giọng trầm hơn rất nhiều.

“Đã khám rồi.”

Do dự hồi lâu, Cao Hường Dương vẫn nói thật.

Ba mẹ có quyền hiểu rõ tình hình, không phải sao? Đúng như anh nói lúc trước, anh không có tư cách quyết định thay cô.

“Bác sĩ nói bệnh của Tam nhi hơi phức tạp, bởi vì đã trưởng thành, nên tương đối khó sửa chữa. Lần trước đã khám một lần, đáng về Tam nhi hình như rất mệt mỏi. Bác sĩ kia giới thiệu một chuyên gia cho chúng ta, nhưng chuyên gia nổi tiếng đó sống ở Mỹ...”

“Ý cháu là Tiểu Quỳnh phải đi Mỹ mới có thể chữa khỏi bệnh?”

“Không hẳn, trong nước cũng có rất nhiều bác sĩ ưu tú như thế, cháu tin dù sao cũng sẽ có cách.”

Cao Hường Dương tin chắc.

Trong điện thoại, dường như Vũ Phong nghe ra được điều gì, hỏi ngược lại một câu: “Cháu không hi vọng Tam Nhi đi Mỹ?”

Cao Hường Dương sững sờ một chút, sau đó thành thực trả lời: “Vâng.”

Vũ Phong ngẫm hiểu, đương nhiên sẽ không tò mò đi truy cứu nguyên nhân.

Là người từng trải, ông đã sớm hiểu rõ chút tâm sự như vậy của người trẻ tuổi.

“Ừ, làm cha, chú chắc chắn tôn trọng quyết định của con gái, nó không muốn đi, chú chắc chắn sẽ không ép nó, nhưng nghiện trộm cắp không phải bệnh vặt đâu.”

Vũ Phong thở dài: “Nếu không chú đón Tam Nhi về ở mấy ngày, chú sẽ lo cho nó.”

“Chú Phong, cuối tuần này cháu sẽ đưa cô ấy về.”

“Vâng cũng được.”

“Vâng, chú và dì Sam cũng đừng quá lo lắng, bên này đã có cháu, cháu sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.”

Cao Hường Dương bảo đảm.

“May mà có cháu ở đó. Được, cháu cứ làm việc của cháu đi, chú gọi điện cho Tam Nhi, hỏi tình hình nó một chút.”

“Vâng, tạm biệt chú.”

“Tạm biệt.”

Cúp điện thoại, Cao Hường Dương quay người đi đến nhà ăn bệnh viện.

Trong đầu còn đang suy nghĩ việc khám bệnh của Vũ Quỳnh lần tới thì bỗng nghe thấy có nữ đồng nghiệp gọi anh: “Bác sĩ Cao, anh chảy máu mũi.”

“Hả?”

Cao Hường Dương hơi sững sốt, theo bản năng sờ mũi mình một cái.

Quả nhiên, lại là một vũng máu.

Nữ đồng nghiệp vội vàng ân cần đưa khăn tay tới: “Bác sĩ Cao, anh không sao chứ?”

“Cảm ơn, tôi không sao, gần đây người nóng quá.”

Cao Hường Dương mỉm cười, nhận khăn tay trong tay đồng nghiệp.

Dù máu mũi chảy hơi chật vật, nhưng không hề ảnh hưởng tới sự tao nhã của anh.

Hình như đây là lần thứ ba anh chảy máu mũi, xem ra sức khỏe không tốt, anh cũng nên đi khám bệnh một chút.

Đảo mắt đã tới cuối tuần.

Buổi sáng, Cao Hường Dương lái xe chở Vũ Quỳnh về nhà ở thành phố S.

Sau khi đưa Vũ Quỳnh về nhà trước, Cao Hường Dương mới trở về nhà

mình.

Vừa vào nhà đã bị hai người phụ nữ một lớn một nhỏ trong nhà kéo vào trong phòng khách, ngay cả chén trà cũng chưa kịp uống, đã bị truy hỏi.

“Rốt cuộc Tiểu Quỳnh bị bệnh gì? Nghe nói đã ba năm, rốt cuộc nghiêm trọng hay không nghiêm trọng?”

Hoàng Ngân nắm lấy cánh tay con trai mình, lo lắng hỏi.

“Đúng đây, anh, rốt cuộc Tam Nhi đã xảy ra chuyện gì?”

Hương Tình cũng lo lắng xen vào một câu.

Chỉ có ba anh vẫn duy trì bình thản, không nhanh không chậm đưa một ly trà tới: “Hai người sốt ruột cái gì? Trước tiên để con nó uống ngụm nước đã.”

“Cảm ơn ba.”

Cao Hương Dương bưng lấy chén trà trong tay ba mình, nhấp một ngụm nước trà trong chén.

Mùi trà nồng đậm trôi vào trong yết hầu, trong vị đắng chát lại hơi ngọt ngọt, rất ngon miệng.

Sau khi uống trà xong, anh mới nói: “Hai người đừng quá lo lắng, về tâm lý học mà nói, đó căn bản không phải vấn đề lớn gì, đúng không ba?”

“Ừ, đúng vậy.”

Cao Dương Thành gật đầu đồng ý.

“Nhưng mà, sao Vũ Phong nói muốn đưa con gái đi Mỹ chữa bệnh?”
Đây mới là điều Hoàng Ngân lo lắng nhất.

“Đúng vậy! Nếu không nghiêm trọng, sao chú Phong lại quyết tâm đưa Tam Nhi đi Mỹ?”

Hương Tình cũng không bằng lòng nhếch môi.

Cao Hường Dương khẽ giật mình, hơi bất ngờ: “Chú Phong muốn đưa cô ấy đi Mỹ? Nói lúc nào?”

Không phải chú nói sẽ tôn trọng ý kiến Vũ Quỳnh sao?

“Nói ngay lúc trò chuyện tối qua, hình như chú ấy đã hỏi ý kiến rất nhiều bác sĩ.”

Hường Tình vội trả lời câu hỏi của anh trai.

Sắc mặt Cao Hường Dương chợt biến đổi, anh đặt chén trà trong tay xuống: “Con đi tìm chú Phong nói chuyện.”

“Ngồi xuống.”

Cao Dương Thành lạnh nhạt ra lệnh: “Lúc này bàn lại cũng không vội, hướng chi đây là việc nhà họ Vũ họ, một người ngoài như con có tư cách gì can thiệp vào.”

Cao Dương Thành nghiêm túc dạy bảo con mình.

“Đúng đấy, anh, anh cũng đừng bận tâm quá. Dù ngày mai Tam Nhi ra nước ngoài, anh cũng đừng xen vào.”

Hường Tình lập tức lên tiếng phụ họa.

Cao Hường Dương hiểu ý ba mình, anh cũng không giải thích gì nhiều, chỉ chân thành nói: “Ba, con sẽ bày tỏ thái độ với chú Phong.”

“Bày tỏ thái độ?”

Hường Tình nháy mắt mấy cái, vịn vào bả vai anh mình, kích động chớp mắt hỏi: “Anh, anh muốn bày tỏ cái gì?”

Cao Hường Dương không để ý em gái nghịch ngợm bên cạnh, anh đứng dậy, cất bước đi ra ngoài.

“Give me fire! Yeah!”

Nào biết Cao Hướng Dương vừa bước ra khỏi nhà, hai mẹ con đã hưng phấn đập tay, ôm nhau vô cùng vui vẻ.

“Mẹ, vừa nãy mẹ nghe thấy không? Anh nói muốn đi tỏ thái độ với chú Phong. Mẹ, chiêu độc như thế mẹ cũng có thể nghĩ ra được, mẹ thật quá mưu mẹo, quá thông minh.”

“Con gái, sao lời này nghe thấy không giống như đang khen mẹ chứ?”

Chiêu độc? Mưu mẹo?

Hừ! Họ làm cha mẹ dễ dàng sao? Nếu không tồn chút mưu mẹo nhỏ, con dâu đã chạy theo người ta rồi.

“Hai người và Vũ Phong hợp lại chơi hai người trẻ tuổi chúng nó, cũng không xấu hổ?”

Cao Dương Thành trợn mắt hỏi lại bà xã mình.

Hoàng Ngân hừ hừ mũi, lơ đãng.

“Ba, ba nói vậy là ba sai rồi, vừa nãy con và mẹ cứ như vậy thuận miệng hỏi một hai câu đúng hay không? Nếu không phải lời uy hiếp đó của ba kích động đến anh, không chừng anh cũng không đi tỏ thái độ nhanh như vậy đâu, có phải không mẹ?”

Hướng Tình ôm ngực, nhíu mày hỏi mẹ mình ở phía sau.

“Đúng! Ba con cũng là đồng lõa, trốn không được.”

Tất nhiên Hoàng Ngân đứng cùng một chiến tuyến với con gái mình.

“Được rồi, được rồi, nói không lại mẹ con hai người.”

Cao Dương Thành chỉ có thể đầu hàng.

Nhà họ Vũ

Cao Hướng Dương vừa đi vào phòng khách, Vũ Quỳnh đã đón anh bằng gương mặt nhỏ nhắn đầm nước mắt.

“Cao Hường Dương, ba em muốn đưa em đi Mỹ. Em không muốn đi, anh khuyên ba giúp em, khuyên ba một chút...”

Nói xong, Vũ Quỳnh bĩu môi, nước mắt không kiềm được rơi xuống.

Cao Hường Dương đau lòng dùng lòng bàn tay lau nước mắt cho cô: “Anh sẽ không để chú Phong đưa em đi Mỹ. Ngoan, trước tiên đừng khóc.”

“Vâng.”

Vũ Quỳnh gật đầu, nghe xong câu này của anh, cảm thấy khá yên lòng.

“Dì Sam.”

Cao Hường Dương dẫn Vũ Quỳnh khóc đỏ mắt tiến vào phòng khách.

“Hường Dương đến đây à.”

Thùy Sam vội chào hỏi một tiếng, liếc mắt nhìn con gái mình đang khóc lóc thảm thiết, đau lòng vội kéo cô vào trong ngực mình: “Con cũng đã lớn vậy rồi, sao còn rơi nước mắt, để anh con nhìn thấy cười cho.”

“Mẹ, con không đi Mỹ. Con không đi.”

Vừa nói, Vũ Quỳnh lại muốn khóc.

Cao Hường Dương vội rút khăn tay ra, đưa đến trước Vũ Quỳnh, lau sạch nước mắt cho cô, kiên nhẫn dỗ dành cô: “Không phải đã nói không khóc sao? Nghe lời, giao cho anh, được không?”

“Vâng.”

Vũ Quỳnh gật đầu, lau nước mắt một cái, hơi thút thít rồi ngừng khóc.

Thùy Sam liếc nhìn Hường Dương, lại nhìn con gái mình một chút, cảm thấy có gì hơi khác, khóe miệng hơi cong lên.

“Hường Dương, cháu tới tìm chú Phong phải không?”

Thùy Sam hỏi anh.

“Vâng, dì Sam, chú Phong có nhà không?”

“Có, trong phòng sách, cháu lên đi.”

“Vâng.”

“Em cũng muốn đi.”

-----oOo-----

Chương 350: Hãy giao tam nhi cho cháu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói xong, Vũ Quỳnh muốn đi theo Cao Hường Dương lên tầng thì bị Thùy Sam kéo lại: “Hai người đàn ông nói chuyện, con gái không cần tham gia, lại đây, mẹ hỏi con chút việc.”

Vũ Quỳnh bị Thùy Sam kéo vào trong phòng.

Cao Hường Dương lên tầng tìm Vũ Phong.

“Chú Phong.”

Anh lễ phép gõ cửa phòng sách.

“Vào đi.”

Âm thanh trầm thấp, từ bên trong xuyên qua cửa gỗ mộc truyền tới.

Cao Hường Dương đẩy cửa vào: “Chú Phong.”

“Cháu lại đây, ngồi đi. Tìm chú có việc à”

Vũ Phong vỗ vỗ ghế sofa, ra hiệu cho Cao Hường Dương ngồi xuống.

“Chú Phong, nghe ba mẹ cháu nói, chú định đưa Tam Nhi đi Mỹ?”

“Ừ, chú đã hỏi ý kiến mấy bác sĩ tâm lý, hiện tại mà nói, đưa đi Mỹ là cách nhanh và tốt nhất.”

Vũ Phong nghiêm túc gật đầu.

“Chú Phong, cháu cảm thấy bệnh của Tam Nhi cũng không cần thiết phải đi Mỹ, trong nước cũng có rất nhiều bác sĩ tâm lý xuất sắc. Mặt khác, trước đó bác sĩ tâm lý cũng đã nói với cháu, vì trong lòng Tam Nhi có vướng mắc, chỉ cần tháo gỡ giúp cô ấy, bệnh của cô ấy sẽ khỏi ngay.”

“Vậy vướng mắc trong lòng nó phải tháo gỡ thế nào?”

Vũ Phong hỏi lại Hường Dương.

Cao Hường Dương lắc đầu: “Hình như Tam Nhi vẫn luôn trốn tránh đề tài này, mà cháu cũng không muốn ép buộc cô ấy. Nhưng, chú Phong, xin chú tin cháu, một ngày nào đó, cô ấy sẽ sẽ khá hơn...”

“Một ngày nào đó là lúc nào chứ?”

Vũ Phong thở dài: “Là lúc bị bắt vào đồn cảnh sát lần nữa, hay là lúc bị tống vào nhà giam?”

“Cháu sẽ không để chuyện như vậy xảy ra. Chú Phong, cháu nói được thì làm được.”

Cao Hường Dương cam đoan.

“Được! Dù chúng ta đều có thể dùng quan hệ hoặc là tiền bạc xử lý những việc này. Nhưng mà Hường Dương, tuổi Tam nhi cũng không còn nhỏ nữa, nó đã trưởng thành rồi. Chừng hai năm nữa, nó có sẽ thể tìm đối tượng kết hôn, nếu như bệnh của nó vẫn không tiến triển, đến lúc đó bạn trai phát hiện đăm mê này của nó, cháu dám chắc bạn trai nó sẽ không ghét bỏ nó sao? Người nhà bạn trai nó sẽ không xem thường Tam Nhi sao? Làm cha, sao chú có thể để con gái mình chịu ảm ức?”

“Chú Phong, cháu cam đoan sẽ không.”

Cao Hường Dương trầm giọng trả lời, âm thanh mạnh mẽ, vẻ mặt kiên định: “Đợi cô ấy lớn lên, cháu muốn cưới cô ấy. Cháu cam đoan với chú, nếu như chúng娘子 trộm cắp của cô ấy cả đời không khỏi, cháu sẽ lo liệu cho cô ấy cả đời. Cháu cũng có thể cam đoan, ba mẹ cháu cũng sẽ không xem thường cô ấy, ngược lại, họ sẽ đối xử với Tam Nhi như con gái ruột mình. Cho nên, chú Phong, xin chú hãy giao Tam Nhi cho cháu.”

Vũ Phong giật mình kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt.

Đối với đáp án này, đối lại là lúc trước ông sẽ không quá kinh ngạc, nhưng mà, trước đó vài ngày Cao Hường Dương mới nói muốn kết hôn với một cô gái khác... tất nhiên Cao Hường Dương biết lo lắng của Vũ Phong.

“Thật xin lỗi, chú Phong.”

Anh chân thành xin lỗi: “Cháu biết nói quá nhiều có thể chú sẽ có cảm giác cháu đang chối bỏ trách nhiệm vì sự bất cẩn của bản thân. Nhưng có một câu xin chú tin cháu, cháu muốn cưới Tam Nhi, là xuất phát từ trái tim, hơn nữa là... toàn tâm toàn ý.”

Vũ Phong nghe thấy lời cam đoan của Cao Hường Dương, bỗng nhiên trong lòng không ngừng xúc động.

Dường như trong chớp mắt thấy con cái đã trưởng thành.

Rõ ràng một giây trước vẫn chỉ là cậu bé yếu đuối vậy mà bây giờ, sớm đã trưởng thành cây cao bóng cả, đủ vì con gái ông che gió che mưa.

Ông tin Hường Dương sẽ trở thành nơi nương tựa của con gái mình.

“Được, chú Phong biết rồi. Sau này, Tam Nhi giao cho cháu. Từ bây giờ, cháu chính là phụ huynh thứ ba của Tam Nhi, sau này chuyện của nó đều do cháu quyết định.”

“Cảm ơn chú Phong.”

Cao Hường Dương như trút được gánh nặng, cười một tiếng.

Nghĩa là Tam Nhi của anh có thể không cần đi Mỹ.

Thật ra, anh không biết, Vũ Phong và Thùy Sam đâu nỡ lòng nào đưa con gái mình đi Mỹ xa xôi như vậy chứ. Thật ra, cùng lắm là muốn thử xem hai người người trẻ tuổi bọn họ mà thôi.

Bây giờ, kết quả cũng khiến người nhà hai bên đều vui vẻ hài lòng.

Vũ Phong cảm thấy phải tìm thời cơ thích hợp để người hai nhà cùng vui vẻ ăn một bữa cơm mới được.

Mặc dù Tiểu Quỳnh còn trẻ, nhưng Hương Dương đã đến tuổi lập gia đình, đợi cô vừa tốt nghiệp, hai người dứt khoát tính chuyện kết hôn được rồi.

Không đúng, có lẽ chờ Tam Nhi tròn hai mươi mới có thể kết hôn.

Dù sao, bây giờ sinh viên cũng cho phép kết hôn sinh con.

Tầng một

Thùy Sam kéo con gái mình vào trong phòng nói thầm.

“Tam Nhi, con nói cho mẹ, bây giờ rốt cuộc con và Hương Dương quan hệ thế nào?”

“Cái gì quan hệ thế nào chứ?”

Vũ Quỳnh hoàn toàn không rõ.

“Chính là... Hai người các con, bây giờ có phải bạn trai bạn gái không? Mẹ nhìn thái độ của nó với con rõ ràng hơn lần trở về trước nhiều.”

Bạn trai bạn gái?

Vũ Quỳnh nhú mày.

Bạn gái anh ấy không phải Vụ Tiên sao?

Vũ Quỳnh lắc đầu, bĩu môi: “Không phải.”

“Không phải?”

Thùy Sam cũng nhú mày theo: “Vậy sao mẹ cảm thấy không giống chứ?”

Bà ngẫm nghĩ một chút, nhìn con gái mình một chút, cảnh giác: “Tam Nhi, giữa con và Hường Dương không xảy ra chuyện gì không nên xảy ra chứ?”

Nếu như nó có bạn gái, mà con gái mình lại với nó...

Vậy không thể được.

Tam Nhi nhà họ đã chịu thua thiệt lớn.

Vũ Tiểu Tam không ngờ mẹ mình lại đột nhiên hỏi như vậy. Tất nhiên, cô cũng mơ hồ hiểu ý tứ trong lời nói của mẹ, gương mặt đỏ lên, đôi mắt lấp lóe mấy lần, chột dạ làm bộ hỏi: “Mẹ, việc gì không nên xảy ra? Con cũng không biết mẹ đang nói gì?”

Lúc Vũ Quỳnh trả lời mẹ, trong đầu toàn nghĩ đến đêm hôm đó, bản thân ở trong phòng anh, hình ảnh bị anh trêu đùa... Tóm lại, mắc cỡ chết người rồi.

Đánh chết cô cũng sẽ không nói với mẹ.

Vừa thấy biểu lộ của con gái mình, Thùy Sam đã hiểu ngay thứ gì.

“Tam Nhi, con cũng đừng giả ngu với mẹ, nếu đã thật đã xảy ra chuyện gì, đến lúc đó người ném mùi đau khổ là con. Con đưa trẻ ngốc này, cái gì cũng không hiểu.”

“Mẹ, sao anh lại cho con ném mùi đau khổ.”

Vũ Quỳnh còn nói đỡ cho Cao Hường Dương.

“Được rồi, con không thèm nghe mẹ nói nữa, con đi tìm anh.”

Nói xong, Vũ Quỳnh đẩy cửa đi ra ngoài.

Vừa bước ra ngoài, cô đã đụng phải Cao Hường Dương vừa trên tầng đi xuống.

“Cao Hường Dương...”

Vũ Quỳnh vội vàng nghênh đón, vừa sốt ruột hỏi anh: “Thế nào rồi? Ba em nói thế nào?”

Cao Hường Dương thuận tay kéo bả vai nhỏ của Vũ Quỳnh lại: “Chú Phong nói, sau này chuyện của em đều do anh quyết định, bao gồm... việc hôn nhân đại sự của em.”

“...”

Miệng nhỏ của Vũ Quỳnh há hốc thành hình chữ "O".

Không phải họ trò chuyện việc đi Mỹ sao? Sao ngay cả việc hôn nhân đại sự của cô cũng bàn xong chứ?

Vũ Quỳnh bĩu môi: “Em không kết hôn đâu.”

Đương nhiên, ý cô là, chú rể không phải anh, cô không kết hôn.

“Vậy rốt cuộc việc đi Mỹ thế nào rồi?”

Vũ Quỳnh không kịp chờ đợi, hỏi anh.

“Chú Phong nói không cho em đi đâu, cứ ở lại bên cạnh anh.”

“Thật ư?”

Vũ Quỳnh vẫn hơi không dám tin.

“Anh không lừa em.”

Cao Hường Dương nghiêm mặt cười.

“Quá tốt rồi.”

Vũ Quỳnh vui vẻ nhào vào trong ngực anh: “Quá tốt rồi, em không cần đi Mỹ, em cũng không cần xa anh nữa.”

—— Trong đêm ——

Cao Hường Dương vừa mới nhắm mắt lại, đã cảm thấy cửa phòng khẽ động.

Cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, một bóng dáng nhỏ bé mò mẫm trong đêm tối, từ bên ngoài đi vào, theo con đường quen thuộc khẽ tìm tới giường lớn của anh, vén lên một góc chăn, rồi chui vào trong chăn ấm áp.

Lại đến rồi

Cao Hường Dương cảm thấy mình cần phải dạy cho cô bé này chương trình học quan trọng liên quan đến vấn đề giới tính.

Cơ thể nhỏ bé như con mèo nhỏ lười biếng, cuộn tròn, chui vào lồng ngực ấm áp của anh.

Cao Hường Dương vội dang cánh tay ra, để đầu nhỏ của cô gối lên cánh tay mình, nghiêng người qua ôm cô, đắp chăn cho cô.

“Đêm hôm khuya khoắt, còn chui vào trong chăn của anh, làm con gái, em có thể dè dặt chút hay không?”

Cao Hường Dương cố ý giễu cợt cô.

Vũ Quỳnh theo thói quen duỗi cánh tay nhỏ ra ôm chặt eo anh, đầu nhỏ lại chúi vào trong ngực anh, khuôn mặt dán vào lồng ngực căng đầy của anh, nghe tiếng anh tim đập mạnh mẽ, chợt cảm thấy khá yên tâm.

“Dù sao anh cũng không coi em là con gái, không phải sao?”

“Ai nói?”

Cao Hường Dương nhú mày.

“Chính anh nói.”

Vũ Quỳnh hừ mũi.

Cao Hướng Dương bật cười.

Lúc trước không coi cô là con gái, vì trong lòng anh cô vẫn chỉ là đứa bé, không có cái gọi là nam nữ.

Nhưng bây giờ rõ ràng cô đã trưởng thành, đáng người đâu ra đấy, làm sao anh có thể còn không coi cô là con gái chứ.

“Có phải em lại lén chạy đến hay không?”

Cao Hướng Dương vén sợi tóc dài cho cô, hỏi.

“Vâng, nếu bị mẹ em biết, chắc chắn bà sẽ không cho phép.”

Thật ra, từ năm mười lăm tuổi, sau khi Vũ Quỳnh chui vào chăn của anh, bị anh mắng một trận đuổi ra ngoài cửa. Cô đã không chui vào chăn của anh nữa, đến tận sau khi hai người ở chung, cô mới lại tiếp tục “thói quen” này.

Nhưng mỗi lần về nhà, mẹ cô cũng thường xuyên căn dặn, mặc kệ lúc nào, cũng không được chui vào chăn của anh nữa.

Nhưng từ trước đến nay cô nghe vào lỗ tai trái, ra lỗ tai phải.

Nghe một chút thì được, không coi là thật.

“Chắc chắn ngày mai dì Sam sẽ dạy dỗ em.”

“Mặc kệ, ngày mai hãy nói.”

Vũ Quỳnh xem thường, bỗng nhiên lại giống như nhớ ra cái gì, ngẩng đầu lên nhìn cái cằm lún phún râu của anh nói: Hôm nay mẹ hỏi em...”

Nói đến đây, Vũ Quỳnh hơi ngừng lại vì ngượng ngùng.

Cao Hướng Dương nhú mày: “Hỏi em cái gì?”

“Hỏi bây giờ anh và em là quan hệ như thế nào, còn hỏi anh có bắt nạt

em hay không, chúng ta có xảy ra chuyện gì không nên xảy ra...”

“Khụ khụ khụ...”

Cao Hường Dương lúng túng ho khan vài tiếng, cười nói: “Vậy em trả lời dì Sam thế nào?”

“Tất nhiên... em không nói gì...”

Cô đâu muốn nói.

“Nhưng... Vậy coi như anh đã bắt nạt em nhỉ?”

“Lần nào?”

Cao Hường Dương biết rõ còn cố hỏi.

“Lần nào cái gì?” Vũ Quỳnh hờn dỗi đấm một đấm vào ngực anh: “Lần nào cũng thế.”

Hơn nữa, còn làm cô rất đau, thật là mất mặt...

Bây giờ nhớ ra, Vũ Quỳnh ngượng vô cùng.

Cao Hường Dương bật cười lớn, nghiêng người áp Vũ Quỳnh dưới người mình, khàn giọng hỏi cô: “Vậy lần sau đổi lấy em bắt nạt anh...”

Mặt Vũ Quỳnh đỏ lên, nhưng ngoài miệng mạnh mẽ hô: “Được, đến lúc đó không thể không khiến anh xin em tha thứ.”

“Cầu còn không được.”

Cao Hường Dương cảm thấy anh cũng không phải là cầu còn không được, mà là... có chút không thể chờ đợi.

Anh thật hận không thể há miệng nuốt cô vào, nuốt tới không còn cả xương.

Nhưng... ngay dưới mắt ba mẹ, loại chuyện này, chỉ mới nghĩ đến Cao Hường Dương cũng hơi đau đầu. Nếu bị dì Sam biết mình ăn con gái

mới tròn mười tám tuổi của bà, chắc chắn không tha cho anh.

“Anh, em hơi đói bụng.”

Trong ngực anh, Vũ Quỳnh nũng nịu, năn nỉ nói: “Anh đi nấu cho em bát mì, được không?”

“Quý tham ăn.”

-----oOo-----

Chương 351: Ngây thơ đến đáng yêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Hường Dương nhéo gương mặt nhỏ nhắn của cô, vén chăn đứng lên: “Chờ chút.”

Từ trước tới giờ anh chưa từng từ chối yêu cầu nào của Vũ Quỳnh.

“Cảm ơn...”

Tiểu Quỳnh vui đến mức không tin được, cũng bò xuống giường với anh: “Em đi với anh.”

“Mang giày vào! Cũng không sợ bị lạnh!”

Bàn chân nhỏ nhỏ của cô mới vừa chạm đất đã bị Cao Hường Dương nhấc lên đặt lên giường.

“À...”

Cô ngoan ngoãn mang dép, tung tăng theo Cao Hường Dương xuống tầng một.

Đi qua hành lang dài, lúc đi qua phòng ba Cao mẹ Cao, chợt nghe bên trong truyền ra một tiếng hét run rẩy cao vút, xuyên qua cửa gỗ vừa dày vừa nặng còn hơi chói tai.

Vũ Quỳnh giật mình: “Xảy ra chuyện gì? Vừa rồi hình như là tiếng kêu của mẹ Hoàng Ngân! Cao Hường Dương, chúng ta mau đi xem thử!!”

Cô vừa nói vừa lo lắng đi gõ cửa.

Thật may, Cao Hường Dương nhanh tay lẹ mắt kéo Vũ Quỳnh lại, chặn ngang ôm vào lòng mình.

“Làm gì vậy?”

Cô tròn mắt hoang mang nhìn Cao Hường Dương ở đối diện.

“Anh còn không mau đi giúp mẹ Hoàng Ngân, có phải ba Dương Thành đánh mẹ không? Cao Hường Dương...”

“...”

Cao Hường Dương cảm thấy cô nàng trong lòng mình thật ngây thơ...

Cực kỳ đáng yêu!

Anh không nhịn được thấp giọng bật cười.

Anh ôm eo thon của cô, kéo cô đi xuống tầng dưới: “Đi nào, đi thôi, không phù hợp với thiếu nhi...”

Mặc dù anh đã nghe từ nhỏ tới lớn.

Nhưng ấn tượng sâu nhất, chính là...

Năm anh bốn tuổi ở bệnh viện ấy.

Đó sẽ trở thành bóng ma cả đời anh!!

“Nhưng mà...”

Cao Hường Dương không có ý kiến.

Cao Hường Dương là một người đàn ông hai mươi tám tuổi rồi nhưng vẫn không khỏi đỏ mặt thay hai vị trưởng bối của bọn họ.

Anh vậy mà...

Lại làm một chuyện... ngớ ngẩn.

Anh đi tới, gõ cửa, hô lớn vào bên trong: “Ba, ba vừa phải thôi! Mẹ kêu lớn tiếng như vậy, dọa Tam Nhi sợ, cho rằng mẹ bị ba bắt nạt, còn la hét muốn xông vào cứu mẹ kìa!!”

“...”

Quả nhiên hô xong, bên trong bỗng dưng lập tức...yên tĩnh.

Sau đó...

“Choang...”

Tiếng ly thủy tinh va vào cánh cửa, vỡ nát vang lên...

“...”

Thật là hung dữ!!

Vũ Quỳnh rùng mình.

“Đi thôi! Nấu mì cho em.”

Lúc này Cao Hương Dương mới hài lòng kéo Vũ Quỳnh xuống lầu.

Lúc Cao Hương Dương nấu mì cho cô, trong lòng Vũ Quỳnh vẫn còn sợ hãi: “Vừa rồi thật ra đã xảy ra chuyện gì?”

Cao Hương Dương suy nghĩ một lát, dùng mấy giây, sau đó quyết định nói thật cho cô biết.

“Vừa rồi... Ba anh và mẹ anh đang làm... ừm... Những chuyện ngày hôm đó chúng ta làm trên sofa ấy...”

“...”

Miệng Vũ Quỳnh há thành hình chữ “O”, chữ “O” đó to đến mức có thể nhét vừa hai quả trứng gà.

“Không, không đúng, nói chính xác hẳn là đang làm... Những chuyện chúng ta làm trong ký túc của em ngày hôm đó...”

Cao Hương Dương suy nghĩ một lát, đính chính lại.

Nói thật ra, anh không biết nên nói rõ chuyện này với cô thế nào, dù sao giữa bọn họ... còn chưa thật sự làm, nhưng cũng không thể tính là chưa làm gì cả.

“...”

Cuối cùng Vũ Quỳnh cũng hiểu ra!!!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, gò má và vành tai nóng như bị lửa thiêu.

“VẬY SAO ANH KHÔNG NÓI SỚM?”

Vũ Quỳnh xấu hổ trừng anh, bĩu môi: “Hại em thất thố.”

Cao Hương Dương lại không thềm đề ý: “Anh đã sớm muốn làm vậy rồi, hai người bọn họ lần nào cũng khoe ân ái không đúng lúc...”

Lần này, cuối cùng cũng để anh có cơ hội bắt gặp.

“Ngày mai anh phải đi rồi à?”

Vũ Quỳnh vừa gấp mấy sợi mì đưa vào miệng mình, vừa hỏi anh.

“Ừ, chiều mai có một cuộc phẫu thuật rất quan trọng.”

Cao Hương Dương tựa lên bàn trả lời cô.

Anh nhìn từng động tác nhỏ của cô lúc ăn mì, cái gì cũng cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Vũ Quỳnh bĩu môi: “Em không thể trở về cùng anh à? Tại sao em phải ở

nhà một tuần lễ chứ?”

“Chú Phong và dì Sam lo cho em, em cứ ngoan ngoãn ở nhà với bọn họ đi!”

Cao Hường Dương khuyên cô.

“Anh sẽ không nhớ em à?”

Vũ Quỳnh hơi không vui.

“Em cảm thấy thế nào?”

Cao Hường Dương bật cười, nói thật: “Anh chỉ mong ngày mai em đi cùng anh, nhưng anh vất vả lắm mới khuyên được chú Phong. Bây giờ người ta muốn giữ con gái ở lại nhà thêm mấy ngày, anh cũng không vui thì có phải anh quá không hiểu chuyện rồi không? Hơn nữa từ sau khi em lên đại học, thời gian ở nhà cũng ít, bây giờ ngoan ngoãn ở nhà với ba mẹ không phải rất tốt à? Em bị bệnh bọn họ đều lo lắng.”

“Nhưng em cũng không phải bệnh trên thân thể mà? Ba em lại xé chuyện bé ra to.”

Cao Hường Dương cười cười, xoa đầu cô: “Ba em là muốn hâm nóng tình cảm gia đình đó, sao em lại không thức thời như vậy chứ?”

“Được rồi! Em biết rồi! Em cũng rất muốn ở cùng bọn họ.”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn gật đầu.

Bị Cao Hường Dương nói, tâm tình cô dường như cũng không còn không vui như vậy nữa, có điều... một tuần lễ...

Vẫn sẽ rất nhớ anh!

Bốn ngày trước không gặp cũng đã khiến cô phát điên rồi!

Lúc này lại chịu đựng một tuần lễ! Đúng là bi kịch mà...

“Được, vậy thứ sáu anh tan ca sẽ về ngay, có được hay không?”

“Được! Như vậy em có thể sớm được gặp anh!!”

Vũ Quỳnh hớn hở ra mặt, rất vui vẻ.

“Mong chờ gặp anh lắm à?”

Cao Hương Dương cười, cố ý hỏi cô.

Vũ Quỳnh không trả lời, gắp một thìa mì bỏ vào miệng, vừa nhai vừa hỏi anh: “Anh không mong chờ gặp em à?”

Vừa nói, sợi mì bị hàm răng của cô cắn nát vụn, rũ xuống bên miệng cô, khiến miệng dính đầy mỡ.

Cao Hương Dương trở lại bệnh viện.

Sáng sớm thứ hai.

Cao Hương Dương mới đến phòng làm việc, đồng nghiệp khoa huyết học đã chờ anh ở bên trong.

“Bác sĩ Cao, anh kiểm tra báo cáo này xem.”

Anh ta đưa báo cáo cho Cao Hương Dương.

“Cảm ơn. Vất vả rồi.”

Cao Hương Dương nhận lấy báo cáo trong tay anh ta.

-----oOo-----

Chương 352: Thiết tha mong chờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Vậy tôi đi trước.”

“Ừ, đi làm việc đi.”

Tiến đồng nghiệp khoa huyệt học đi rồi, lúc này Cao Hường Dương mới không nhanh không chậm mở báo cáo kiểm tra trong tay ra.

...

Vũ Quỳnh ngủ đến mười hai giờ trưa mới lười biếng từ trên giường ngồi dậy.

Tối hôm qua gần như nói chuyện trắng đêm với Cao Hường Dương qua điện thoại, đề tài nào cũng bị hai người bọn họ nói đến, cuối cùng cô ôm điện thoại đi động ngủ mất.

Buổi tối bọn họ đã trò chuyện những gì chứ?

Kể về chuyện trước đây...

Lại nói tới tương lai...

Trong điện thoại, Cao Hường Dương luôn hỏi cô tương lai cô muốn gì.

Câu trả lời của cô là gì? Câu trả lời của cô là anh!

Tương lai cô muốn anh vĩnh viễn ở bên cạnh cô, mãi đến ngày cô chết đi, anh mới được phép rời đi.

Như vậy là tốt rồi.

Anh trong điện thoại vẫn luôn dịu dàng...

Dễ cô ngủ, nhưng anh lại muốn cô nói chuyện với anh.

Anh hát cho cô nghe, là một bài hát trước giờ Vũ Quỳnh chưa từng nghe. Một ca khúc tiếng nước ngoài mà Vũ Quỳnh thậm chí còn không biết bài hát này tên là gì.

Giọng ca của anh trầm ấm như tiếng đàn violon, tràn đầy từ tính.

Phát âm tiếng Anh của anh vô cùng chuẩn, giai điệu phát ra từ môi anh nghe êm tai mà hấp dẫn, khiến lòng Vũ Quỳnh say mê... “When I hear

the bird start singing, I wanna see you. When I see the leaves start fallin, I wanna see you. The only thing I'll do, don't you know, is to rush and run to you. When I hear the clock start ticking, I start to miss you. Oh, the only thing I'll do is gonna dream of you, wanna stay by by by you side. You are my everything. You are my only link to the angle's wings. Talk about love love and I can't stop thinking of you. Such a crazy thing, like snow fallin" in spring. You know every morning is start to dream of you, I found my angle in my life. I cannot see why, we can't be in love till we die. One day me da, you and meda, spread our wings do, Wannabe wannabe wanna, I wanna be your lover, I'll run to you, ooh..."

(Tạm dịch:

Khi anh nghe thấy tiếng chim kêu

Anh muốn gặp em

Khi anh nhìn thấy lá cây rơi xuống

Anh muốn gặp em

Đây là điều duy nhất anh biết làm

Không ngờ em lại biết

Là xông về phía em hay chạy về phía em

Khi anh nghe thấy tiếng đồng hồ kêu tích tắc

Anh bắt đầu nhớ em

Chuyện duy nhất anh biết làm là mơ thấy em

Muốn ở lại bên cạnh em

Em là tất cả của anh

Em là liên kết duy nhất với đôi cánh thiên thần của anh

Nói đến "yêu", anh lại không thể ngừng nghĩ tới những chuyện về em

Giống như một chuyện điên cuồng

Giống như tuyết rơi vào mùa xuân vậy

Em biết có biết, mỗi buổi sáng anh đều mơ thấy em

Anh đã tìm thấy thiên thần của cuộc đời anh

Nhưng chúng ta không thể bên nhau đến bạc đầu

Rồi sẽ có một ngày chúng ta có thể giương cao đôi cánh của chúng ta

Em và anh, anh và em

Muốn trở thành...

Anh muốn trở thành người yêu của em

Anh sẽ chạy về phía em!

...

Cho đến nhiều năm sau, Vũ Quỳnh mới biết được, bài hát này tên là “Morning”.

Lúc nghe thấy giai điệu bài hát quen thuộc mà xa lạ vang lên, nước mắt đã sớm thấm ướt váy của cô.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều để sau này nói.

Vũ Quỳnh cầm di động bên gối lên nhìn, lại bất ngờ phát hiện không nhận được tin nhắn của anh.

Cô cũng không để ý, có lẽ anh bận chưa biết chừng, hai chân Vũ Quỳnh lười nhác đong đưa bên mép giường, ngón tay út không ngừng lướt trên màn hình, biên soạn tin nhắn: “Tôi nay tiếp tục hát cho em nghe có được không?”

Tối hôm qua, cô nghe anh hát bài kia đến ngủ thiếp đi, cô cảm thấy rất

hay.

Chờ lát nữa cô phải đi hỏi anh bài hát này tên là gì, để hôm nào tải về máy tính nghe lại.

Gửi tin nhắn xong, tiện tay đặt di động vào trong túi áo ngủ: “Mẹ, con đói, cơm trưa nấu xong chưa?”

Gọi một tiếng, “lẹp xẹp” đeo dép lê xuống dưới nhà.

Bởi vì cô ở nhà, cho nên mẹ cô cố ý xin nghỉ, không đi làm, ở nhà nấu cơm cho con gái bảo bối.

Vũ Quỳnh xuống lầu, vừa thấy đồ ăn màu sắc phong phú trên bàn, cô đói bụng đến chảy nước miếng, liền mạng bốc một miếng thịt bỏ vào miệng: “Oa... Ngon ghê!! Mẹ, tay nghề của mẹ vẫn luôn tuyệt như vậy! Quá ngon!!”

Thùy Sam “bóp” một cái đánh rớt móng vuốt nhỏ của con gái nhà mình, cười mắng: “Không lấy đũa! Lấy tay bóc, bản thủ.”

Vũ Quỳnh làm mặt quỷ với mẹ mình, xoay người vào bếp lấy bát đũa.

Thùy Sam nhìn ra hôm nay tâm tình con gái mình dường như rất tốt, có lẽ là do đêm qua ngủ ngon.

“Chuyện gì thế? Tâm tình tốt như vậy.”

Thùy Sam đi theo con gái vào bếp, ở sau lưng hỏi cô.

Vũ Quỳnh nhìn điện thoại di động, không có tin nhắn trả lời, lại bỏ vào túi áo mình, quay người lại cười hỏi mẹ mình: “Mẹ, ba từng hát cho mẹ nghe chưa?”

“Có ý gì?”

“Là... Ba có từng hát dỗ mẹ ngủ chưa?”

Vũ Quỳnh nghiêng đầu cười hỏi mẹ mình.

“Phốc...”

Thùy Sam bật cười: “Con cho rằng mẹ con là trẻ con ba tuổi à? Ru ngủ là chiêu dỗ trẻ con thôi.”

“Xí... Vậy chỉ có thể chứng minh hai người không có lãng mạn gì hết!”

“Làm sao? Hường Dương cứ như vậy dỗ con ngủ à?”

Thùy Sam tò mò nghiêng đầu hỏi con gái mình.

Vũ Quỳnh xấu hổ cắn đũa trúc: “Không nói cho mẹ biết!”

Giấu đầu lòi đuôi, cô xoay người ra khỏi phòng bếp, chạy như bay đến phòng ăn đi ăn cơm.

“Reng...”

Chợt, di động trong túi Vũ Quỳnh reo lên.

Một tin nhắn được gửi tới.

Cô vội vàng mở ra xem, là tin nhắn trả lời của Cao Hường Dương.

Nhưng tin nhắn đơn giản ngắn ngủi khiến cô hơi hụt hẫng.

Nội dung là một chữ: Bận.

Được rồi! Anh là bác sĩ, vốn bề bộn nhiều việc, cho nên cô có thể hiểu được.

Mặc dù bây giờ là giờ ăn cơm, có điều anh nói bận nhất định là có chuyện khẩn cấp, cho nên cô mới không so đo với anh!

Vũ Quỳnh khôn khéo trả lời anh một câu: Làm xong nhớ điện thoại trả lời em.

Cuối cùng, sau khi gửi đi, cô ngoan ngoãn ngồi ăn cơm.

Cuối cùng anh bận bịu đến mức không có thời gian rảnh.

Chờ đến tối ngủ, Vũ Quỳnh cũng không nhận được bất cứ cuộc gọi nào từ anh.

Gọi điện thoại cho anh cũng là bị tắt máy.

Gửi tin nhắn qua cũng như đá chìm biển rộng, bật vô âm tín.

Đêm khuya mười hai giờ...

Vũ Quỳnh nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được.

Điện thoại di động chuyển động tới tới lui lui trong tay, không ngừng mở hết game này đến game kia lên. Mỗi trò chơi đều chơi được một hai phút là thấy chán tắt đi, sau đó liếc mắt nhìn thấy bảng thông báo trên màn hình trống không lại tiện tay ấn vào một trò chơi khác, chưa được hai ba phút lại tắt đi.

Tới tới lui lui, động tác giống nhau, cô làm đi làm lại không dưới mấy chục lần.

Vũ Quỳnh hơi buồn phiền.

Xoay người ngồi dậy, buồn bực cào cào mái tóc rối bời của mình, trong lòng luôn suy nghĩ tại sao anh không gọi lại cho mình? Sao di động lại tắt máy? Chẳng lẽ vẫn còn đang làm việc? Mình có nên gọi điện thoại cho anh nữa không?

Vũ Quỳnh cứ nghĩ như vậy, ngón tay đã sớm nhấn phím tắt, điện thoại đã gọi đi.

“Tút... Tút...”

Điện thoại lại thông!!

Anh mở máy!

Trái tim Vũ Quỳnh cũng căng thẳng dựng lên.

Nôn nóng mong mỗi anh nghe máy, không kịp đợi muốn nghe thấy

giọng anh... “A lô...”

Cuối cùng, ngay giây phút điện thoại sắp tắt, có người nghe máy.

Giọng nói quen thuộc của Cao Hường Dương từ đầu bên kia điện thoại truyền tới.

Nghe giọng nói khá tỉnh táo, cảm giác giống như người đang ngủ bị đánh thức.

Vũ Quỳnh vui mừng: “Cao Hường Dương!”

Cô vui vẻ gọi anh, nụ cười trên khóe miệng không kiềm nén được nở rộ: “Cuối cùng anh cũng nghe máy... Em còn tưởng anh không để ý tới em nữa! Anh đang làm gì đó? Có tiện trò chuyện điện thoại với em không?”

Vũ Quỳnh mừng rỡ trò chuyện với anh.

“Vũ Quỳnh, anh ngủ rồi, có chuyện gì ngày mai rồi nói.”

Đáp lại cô, lại là...

Một chậu nước lạnh!!

Lạnh thấu xương.

Thậm chí còn không đợi cô kịp phản ứng, điện thoại đã “Tút...” một tiếng, bị Cao Hường Dương ở đầu kia trực tiếp cúp máy.

Nụ cười còn chưa kịp phai đi, cứng đờ trên gương mặt nhỏ nhắn của cô.

Một lúc lâu sau, cô còn chưa kịp định hình lại.

Anh ngủ...

Anh cúp điện thoại của cô...

Không! Nhất định là hôm nay anh bận rộn một ngày, thật sự là quá mệt mỏi, cho nên mới không có tinh thần trò chuyện với cô quá nhiều!

Đúng, nhất định là thế! Huống chi buổi tối hôm qua bọn họ còn trò chuyện trẻ như vậy!

Ừ, có thể hiểu!

A... Nếu như bây giờ mình ở bên cạnh anh thì thật tốt, anh mệt mỏi cô có thể nắm bóp cho anh.

Vũ Quỳnh ôm chần lăn lộn trên giường...

Thật nhớ anh, hơn nữa còn càng lúc càng nhớ...

Mặc dù đối với cuộc điện thoại này, trong lòng khó tránh khỏi hơi thất vọng, nhưng Vũ Quỳnh vẫn tự thuyết phục bản thân hiểu cho anh.

Nhưng...

Hiểu thì hiểu, tâm tình của cô thật sự rất tệ, so với buổi sáng đúng là kém cả ngàn dặm, rơi xuống ngàn thước.

Vũ Quỳnh ngồi dậy, cúi đầu, hít một hơi, cảm giác trong ngực còn hơi khó chịu.

Đối với sự lạnh nhạt đột ngột của anh, cô không quen chút nào!

Đêm nay đã đoán trước là sẽ ngủ không được ngon.

Vũ Quỳnh mơ thấy ác mộng, ngủ lại tỉnh, tỉnh lại ngủ, rạng sáng bốn giờ sau khi tỉnh lại thì không ngủ được nữa, chỉ có thể mở mắt nhìn từng đốm trắng đen ngoài cửa sổ... Bầu trời ngoài cửa sổ sáng lên, lòng cô lại không có cách nào sáng sửa lên được.

Ngơ ngác ngác bò ra khỏi giường, mới chưa tới bảy giờ sáng.

Điện thoại di động vẫn như cũ, trong bảng thông báo không có bất cứ thông báo nào.

Vũ Quỳnh cảm thấy mình sắp bị loại tâm tình mong đợi mà không được này giày vò chết.

Có lẽ, đau khổ khi mát mát cũng chỉ đến như vậy mà thôi!

Mấy ngày sau đó, Vũ Quỳnh lại không nhận được điện thoại do anh chủ động gọi tới, cô gọi điện thoại qua, không phải bận thì là qua loa lấy lệ trả lời cô vài câu rồi cúp máy.

Gửi tin nhắn qua cũng như đá chìm đáy biển, không có bất cứ hồi đáp nào.

Vũ Quỳnh có thể cảm giác được rõ ràng anh lạnh nhạt với mình, nhưng lại không dám hỏi anh nguyên do.

Ngắn ngủi chia cách năm ngày, tim giống như trải qua một trận đau đớn núi đao biển lửa, cuối cùng chịu đựng đến thứ sáu, từ sáu giờ sáng Vũ Quỳnh đã bắt đầu nôn nóng mong ngóng anh trở về.

Buổi chiều năm giờ rưỡi anh tan việc, nhưng đến tận mười giờ tối vẫn chưa thấy bóng anh đâu.

Vũ Quỳnh ngồi trong phòng khách, nhìn bầu trời đêm đã sớm tối mờ ngoài cửa sổ, ánh mắt càng lúc càng ảm đạm.

“Tam Nhi, con nên lên lầu ngủ đi.”

Thùy Sam đau lòng gọi con gái mình.

Vũ Quỳnh ôm gối ôm nằm trên sofa: “Không ngủ được.”

Ánh mắt từ đầu đến cuối đều nhìn ra chỗ nào đó ngoài cửa sổ.

Chỉ cần anh trở lại, cô có thể liếc mắt một cái là thấy.

“Vũ Quỳnh!”

Thùy Sam thở dài: “Anh con tôi nay có thể sẽ không về, chúng ta đừng đợi nữa!”

“Anh ấy nói tan ca xong sẽ trở lại mà.”

Vũ Quỳnh khẳng khẳng.

“Vậy con gọi điện thoại cho nó chưa?”

“Gọi rồi...”

Vũ Quỳnh nhẹ giọng trả lời, nghiêng đầu đi, che giấu chút u ám dưới đáy mắt.

“Vậy anh con nói thế nào?”

“...”

Vũ Quỳnh yên lặng, không lên tiếng.

“Tiểu Quỳnh??”

Tim Thùy Sam nhói lên.

Đứa con gái này của mình không biết tính cách giống ai, làm sao cứ tuyệt vọng vậy chứ?

“Anh ấy không nhận...”

Vũ Quỳnh trả lời một sự thật.

“...”

Thùy Sam liếm đôi môi khô khốc, kéo tay con gái mình: “Tới đây, Tiểu Quỳnh, ngoan nào, chúng ta lên lầu ngủ...”

“Mẹ...”

-----oOo-----

Chương 353: Em không cho phép anh kết hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Quỳnh ngồi dậy nhìn mẹ mình.

Hốt mắt cô ửng đỏ: “Mẹ để con chờ lát nữa đi! Anh ấy nhất định sẽ về!!”

Nghe con gái khẩn cầu, chân thành mà hèn mọn như thế, tim Thùy Sam nhói lên, nhưng cuối cùng cũng không đành lòng ép cô đi ngủ nữa: “Được, vậy con hứa với mẹ, muộn nhất là đến mười hai giờ được không?”

“Vâng, được ạ...”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn gật đầu.

Thùy Sam thở dài, lên lầu tìm chồng thôi.

...

“Vũ Phong, em thấy hay là anh ra mặt gọi điện thoại cho Hương Dương đi, anh nhìn dáng vẻ của Tam Nhi bây giờ, tiếp tục như vậy nữa thế nào cũng đổ bệnh mất thôi...”

Vũ Phong cũng bất đắc dĩ thở dài: “Cũng không biết rốt cuộc hai đứa trẻ này giờ đang giở trò quỷ gì! Chúng ta làm gia trưởng ra mặt, có phải không hay lắm không?”

“Có gì không hay, anh cứ hỏi nó lúc nào nó về, tối nay rốt cuộc có về hay không, không về thì để Tiểu Quỳnh lên lầu ngủ, cứ chờ ở đó làm gì?”

Thùy Sam thật sự hơi giận.

Mình sinh con gái, lúc nào cũng coi là bảo bối nâng trong lòng bàn tay, nhưng hết lần này đến lần khác lại phải nhìn con chịu đau khổ vì yêu như vậy.

“Được, vậy anh gọi điện thoại cho nó hỏi thử xem.”

Vũ Phong vừa nói liền lấy di động ra bấm số Cao Hương Dương.

Điện thoại lại rất nhanh được kết nối.

“Chú Phong.”

Giọng của Cao Hường Dương vẫn trầm thấp như cũ, không có gợn sóng, không nghe ra tâm tình gì.

“Hường Dương, không phải con nói tối nay sẽ trở lại à? Tiểu Quỳnh bây giờ đang đợi con đấy, đang ở đâu rồi?”

Vũ Phong cố hết sức để giọng mình nghe bình thản một chút.

Đầu kia, Cao Hường Dương im lặng mấy giây.

“Chú Phong, chú bảo Tiểu Quỳnh đừng chờ cháu nữa, tối nay cháu sẽ không về.”

“À... Vậy hả...”

Trong lòng Vũ Phong hơi trùng xuống, lại nói: “Vậy ngày mai chú tự đưa Vũ Quỳnh trở về thành phố A vậy.”

“Chú Phong, ngày mai cháu sẽ trở lại, thuận đường đón em ấy.”

“Vậy cũng được.”

Vũ Phong gật đầu, trong điện thoại cũng không biết nói gì cho phải, chỉ nói: “Không còn sớm, vậy cháu nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai gặp.”

“Vâng, chú ngủ ngon.”

Điện thoại mới cúp máy, Thùy Sam đã xông tới, vội vàng hỏi Vũ Phong: “Nó nói thế nào?”

“Bảo Tam Nhi đi ngủ sớm đi, ngày mai nó mới quay lại.”

“Vậy à... Được rồi, em đi khuyên nó, con nhỏ ngốc kia, lại khỗ sở rồi, thật là...”

Sáng sớm ngày hôm sau...

Tám giờ sáng, Cao Hường Dương đã xuất hiện ở nhà họ Vũ.

Từ thành phố A đến thành phố S mất khoảng hai ba tiếng đi xe, có lẽ là vì anh khởi hành quá sớm, nhìn hơi mệt mỏi, nhưng dù như thế vẫn không ảnh hưởng tới khí chất ung dung ưu nhã của anh chút nào.

Vũ Quỳnh vừa thấy Cao Hường Dương, tất cả âm u nhiều ngày nay đều tiêu tan trong nháy mắt, cô kinh ngạc vui mừng từ trên lầu “bạch bạch bạch” chạy xuống, đứng đối diện anh: “Cao Hường Dương, em cho rằng anh sẽ không tới đón em nữa chứ!!”

Cô rất vui vẻ, nói.

Bàn tay nhỏ bé nhiệt tình kéo tay Cao Hường Dương, cười hỏi: “Sao anh về sớm như vậy?”

Ba giờ đi xe, vậy phải rời khỏi nhà từ sáu giờ!

“Ngày hôm qua ngủ lúc mấy giờ? Dậy sớm như vậy, anh không buồn ngủ à?”

Cô vẫn còn đang lo lắng cho anh.

Ánh mắt Cao Hường Dương lóe lên, bàn tay lạnh như băng rút khỏi bàn tay nhỏ bé ấm áp của cô: “Em tranh thủ thời gian thu dọn đồ đạc, chúng ta lập tức đi ngay.”

Trong lòng bàn tay Vũ Quỳnh trống không, lòng hơi hơi mát mát, nhưng không để ý, gạt đầu: “Được, em lập tức đi thu dọn đồ đạc, anh chờ em!”

Cô xoay người, “bạch bạch bạch” nhiệt tình chạy lên lầu thu dọn đồ đạc.

Cao Hường Dương ngẩng đầu, nhìn bóng người nhỏ bé hoạt bát của cô trên cầu thang, ánh mắt hơi nheo lại.

“Hường Dương.”

Vũ Phong từ phòng khách đi ra.

“Chú Phong!”

Cao Hường Dương vội vàng lễ phép chào một tiếng.

Chợt nghĩ tới điều gì, anh hơi ngừng lại một lát mới trầm giọng nói:
“Chú Phong, những lời cháu nói với chú trong thư phòng thứ bảy tuần trước... Cháu rút lại!”

Cổ họng anh khàn khàn như bị dao đâm.

Trong đôi mắt đen nhánh hiện lên một tầng tia máu thật mỏng.

Ánh mắt Vũ Phong co rút, sắc mặt nghiêm túc: “Lời này của cháu là có ý gì?”

“Xin lỗi chú Phong! Cháu nghĩ ban đầu là cháu nghĩ sai tình cảm đối với Tiểu Quỳnh rồi, thật xin lỗi, khiến mọi người thất vọng!”

Sắc mặt Vũ Phong khó coi tới cực điểm, giọng nói cũng lạnh như băng:
“Nói cách khác, cháu căn bản... không thích Tiểu Quỳnh?”

Cao Hường Dương yên lặng.

Yên lặng dưới cái nhìn của Vũ Phong chính là ngầm thừa nhận.

“Rất tốt.”

Vũ Phong lặng lẽ hít một hơi, đè nén tức giận trong ngực.

Người đàn ông trước mắt này là con trai của anh em tốt của ông, dù là giận cỡ nào, ông cũng không thể dạy dỗ, ông cũng chỉ có thể nhịn.

Ông lạnh lùng nhìn Hường Dương, nói lời cuối cùng: “Cháu nhớ, đây là cơ hội cuối cùng để cháu cưới Tiểu Quỳnh! Một khi cháu bỏ lỡ thì đừng trông cậy chú sẽ còn cho cháu cơ hội lần thứ hai!!”

Môi mỏng của Cao Hường Dương mím thật chặt, giữa môi hiện ra vẻ tái nhợt khác thường.

“Cao Hường Dương...”

Trên hành lang tầng hai truyền tới tiếng khóc nức nở của Vũ Quỳnh.

Vũ Phong và Cao Hường Dương cả hai người đều giật mình...

Ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy cô mắt đỏ ửng đứng nơi đó, nhìn anh.

Cao Hường Dương cũng nhìn đôi mắt ướt lệ của cô.

Nhìn nước mắt của cô từng giọt từng giọt trào ra khỏi hốc mắt...

Mỗi một giọt đều rơi vào tim anh, bỏng rát đến đau đớn.

Anh chỉ nghe thấy cô hỏi: “Ba em nói, anh căn bản không thích em, là thật sao??”

Giọng nói của cô... đã run rẩy.

Cách cô hỏi anh lại hèn mọn như vậy.

“Tam Nhi...”

Vũ Phong đau lòng gọi một tiếng.

Ông xoay người lên lầu đi về phía cô.

“Là thật sao?!!”

Cao Hường Dương vẫn nhìn cô, không trả lời, Vũ Quỳnh lại lớn tiếng hỏi gặng một câu.

“Đúng!”

Lúc này Cao Hường Dương không chút do dự gạt đầu, anh nói thẳng không kiêng kỵ trả lời cô: “Người anh thích thật ra không phải là em.”

Nước mắt Vũ Quỳnh như mưa rơi xuống.

Cao Hường Dương lạnh nhạt nhìn cô: “Nếu như em không muốn đi theo anh nữa cũng không sao cả, ngày mai anh bảo tài xế tới đón em.”

Anh nói xong, xoay người muốn đi.

Lại thấy Vũ Quỳnh vội vàng kéo trong tay hành lý linh kính chạy xuống dưới lầu, vali bị cô kéo đập vào cầu thang phát ra từng từng “cách cách cách...” khiến người khác nghe mà đau đớn trong tim.

Cô vừa chạy vừa bất chấp kêu lên: “Em muốn đi cùng anh! Em trở về cùng anh... Cao Hường Dương!! Em trở về cùng anh...”

Dáng vẻ vội vàng kia của cô dường như e sợ Cao Hường Dương sẽ bỏ cô lại rời đi một mình.

Nghe thấy tiếng cô khóc, bước chân của Cao Hường Dương dừng lại, sống lưng cứng ngắc, lạnh cả người.

“Tiểu Quỳnh, con đừng vội! Anh con sẽ không đi! Đưa vali cho ba, ba để lên xe giúp con.”

Vũ Phong đau lòng con gái mình.

Ông ôm Vũ Quỳnh đang khóc vào lòng mình, yêu thương lau nước mắt cho cô: “Đừng khóc, nói chuyện nào!! Con như vậy ba mẹ làm sao yên tâm để cho con đến trường học??”

“Ba...”

Vũ Quỳnh chôn trong ngực ba mình, không ngừng thút thít.

Ánh mắt cô vẫn nhìn bóng lưng Cao Hường Dương, thấy anh dừng chân lại, cô mới dám dừng bước, núp trong lồng ngực ấm áp của ba mình lớn tiếng khóc.

Thật ra Vũ Phong còn muốn giữ con gái mình ở lại thêm mấy ngày, hoặc là đích thân đưa cô về trường học, nhưng nhìn dáng vẻ này của cô ông cũng biết, cố chấp như nó sao chịu đồng ý chứ?

Chuyện tình cảm của bọn trẻ, bọn họ căn bản không quản được.

Ông xách vali lên xe giúp con gái mình, Thùy Sam nghe thấy tiếng khóc

của con gái mình vội vàng chạy từ trong phòng ngủ ra.

Cho đến lúc đưa cô đi, tim vẫn còn đập nhanh không ngừng được.

Đây cuối cùng là một đoạn nghiệt duyên như thế nào, mới khiến con gái mình gặp phải thống khổ như thế chứ...

Xe nhanh chóng lái vào đường cao tốc, mấy tiếng sau lại rời khỏi đường cao tốc lái vào trung tâm thành phố A.

Cao Hương Dương một mực chăm chú lái xe.

Vũ Quỳnh nhìn sườn mặt lạnh lùng của anh, cảm thấy hôm nay anh vô cùng lạnh lùng... Cái loại lạnh lẽo từ trong xương tỏa ra, gần như sắp đông cứng cô lại.

“Anh và Vu Tiên dự định kết hôn rồi!”

Bỗng, anh thình lình mở miệng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn lướt qua Vũ Quỳnh đang khiếp sợ, trên mặt không có bất cứ cảm xúc dư thừa nào: “Em đi Mỹ đi!”

“Anh lừa người!!!”

Vũ Quỳnh lớn tiếng la một câu.

Hộc mắt lập tức đỏ bừng.

Cao Hương Dương quay đầu qua: “Em tin cũng được, không tin cũng chẳng sao! Anh vội vàng trở về như vậy là bởi vì phải đi chọn lễ phục.”

Anh vừa nói, thuận tiện nhìn đồng hồ trên cổ tay, hỏi cô: “Em thì sao? Cần đi cùng chọn một bộ lễ phục tham dự hôn lễ không? Hay dứt khoát để chị dâu em chọn giúp em là được?”

Mắt Vũ Quỳnh đỏ ửng, nhìn anh chăm chăm...

“Anh gạt người...”

Cô lặp lại câu đó, thút thít, la lớn với anh: “Anh lừa gạt em!!!”

“Nếu như anh muốn kết hôn với cô ấy, vậy sao anh lại hỏi ra là hôn em? Tại sao còn làm ra những chuyện kia với em...”

Vũ Quỳnh cuối cùng không nhịn được lớn tiếng khóc lên: “Cao Hường Dương, mặc dù em không thông minh, nhưng anh cũng không thể coi em là kẻ ngốc được!! Mặc dù em chưa từng yêu đương, nhưng em cũng biết... Chuyện như vậy... chỉ có người yêu mới làm với nhau!! Nếu như anh không thích em, tại sao anh phải đối với em như vậy... Hu hu hu...”

Đối mặt với từng câu chất vấn của Vũ Quỳnh, mười ngón tay cầm tay lái của Cao Hường Dương không khỏi xiết chặt.

Giữa ngón tay hiện ra màu trắng bệch kinh người.

Anh khàn giọng trả lời cô: “Giữa đàn ông và phụ nữ có một loại từ trường sinh lý, dù là không có tình yêu cũng có thể hấp dẫn lẫn nhau. Đó không phải là yêu, đó chẳng qua chỉ là một loại... phản ứng sinh lý!! Anh làm những chuyện kia với em chẳng qua là... vì thỏa mãn một chút đòi khát về sinh lý mà thôi!! Vũ Quỳnh, chỉ đơn giản như vậy, nghe rõ chưa?”

“Em không hiểu!!”

Vũ Quỳnh cố chấp khóc, hét to: “Em không cho phép anh kết hôn!! Em không cho phép!!”

“Vũ Quỳnh!!”

Cao Hường Dương mắt kiên nhẫn gọi cô một tiếng, lạnh nhạt nói: “Đừng giở cái tính đó ra với anh nữa! Không dễ thương chút nào! Còn nữa, dù em có cho phép hay không, anh và cô ấy... nhất định sẽ kết hôn, sinh con, cùng nhau sống đến răng long đầu bạc!! Tất cả những chuyện này anh căn bản không cần phải có được sự đồng ý của em, em chúc phúc cũng được, không chúc phúc cũng được, không liên quan gì đến bọn anh hết, điều đó căn bản không ảnh hưởng đến hạnh phúc của anh và cô ấy!!”

Lời anh nói giống như một cái gai nhọn sắc bén ghim vào trong tim Vũ Quỳnh... Đau đến mức tim cô quặn thắt, nước mắt từng giọt từng giọt trào ra ngoài, giống như trâm châu đứt dây vậy, không ngừng được, cũng

không thu lại được.

Chợt, xe “Két...” một tiếng, thắng gấp dừng lại.

“Đến rồi, xuống xe đi!”

Cao Hướng Dương căn bản không để ý tới Vũ Quỳnh đang khóc lóc, tự ý cởi dây an toàn ra, đẩy cửa xuống xe.

Anh bước tới sau xe, lấy hành lý xuống cho cô, lại kéo cửa xe bên ghế phụ lái giúp cô.

“Xuống.”

-----oOo-----

Chương 354: Một mình chịu đựng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Quỳnh cởi dây an toàn, bàn tay nhỏ bé theo thói quen quàng qua cổ anh, lại bị Cao Hướng Dương buồn bực kéo xuống.

“Nam nữ khác biệt, anh đã là người sắp kết hôn, xin em hãy tự trọng một chút!”

Thái độ xa cách của anh như đây Vũ Quỳnh cách xa anh ngàn dặm.

Vũ Quỳnh ngây ngốc đứng nơi đó, mắt đỏ bừng, giống như một con mèo nhỏ bị thương, mặt đầy vô tội uất ức nhìn anh.

Cao Hướng Dương làm như không thấy.

Thậm chí ngay cả hành lý cũng không mang vào nhà trọ giúp cô, chỉ nói một câu đang vội rồi lên xe, nghênh ngang rời đi.

Đe lại Vũ Quỳnh đứng tại chỗ, sửng sờ nhìn bóng xe của anh nhanh chóng biến mất trong tầm mắt mơ hồ của cô... Cuối cùng Vũ Quỳnh không chịu được đuổi theo, ngay cả hành lý cũng không quan tâm: “Cao

Hương Dương... Cao Hương Dương...”

Cô vừa đuổi vừa gọi, còn vừa khóc nữa.

“Cao Hương Dương...”

Biết rõ không đuổi kịp, cô vẫn cố chấp muốn đuổi theo anh.

Cầm di động, kinh hoàng lo sợ, không ngừng gọi vào số anh, muốn xin anh ở lại, nhưng hết lần này đến lần khác, đáp lại cô đều là “Số máy quý khách vừa gọi hiện đang bận, xin vui lòng gọi lại sau.”

Gọi một lần, anh tàn nhẫn từ chối một lần.

Lại gọi, anh lại từ chối!!

Cao Hương Dương đạp chân ga thật mạnh, xông ra ngoài như bay, muốn dùng tốc độ mất khống chế đó để phát tiết tất cả uất ức và khó chịu, thống khổ trong lòng anh!

Hôn lễ quái quỷ gì!

Thật ra thì không có gì cả, chẳng qua là anh bịa chuyện ngoài miệng, mượn cớ muốn để cô từ bỏ ý định thôi!

Tối hôm qua là anh cố ý không nghe điện thoại của cô, nhưng hôm nay anh cuối cùng vẫn không đành lòng tâm tư muốn sớm nhìn thấy cô, sáng sớm trời còn chưa sáng đã rời khỏi giường, lái xe chạy thẳng hướng tới nhà cô... Chỉ vì, muốn thấy cô sớm hơn!

Dù là, kết cục là vì...muốn đẩy cô ra!!

Cao Hương Dương thẳng gấp, xe dừng lại bên lề đường.

Anh buồn bực lôi một điều thuốc từ trong hộp để đồ, châm lên, hút liền mấy hơi.

Khói mù lượn lờ làm mờ đi đôi mắt đỏ tươi của anh, trong đầu tất cả đều là hình dáng đáng thương chảy hai hàng nước mắt của cô... Còn cả biểu cảm lúc cười lúc giận khi đùa giỡn của cô, nghĩ lại, Cao Hương Dương

chợt cảm thấy chóp mũi cay cay.

Anh kẹp tàn thuốc, dùng ngón tay đỡ lấy chóp mũi cay cay, hít một hơi, ánh mắt nhiễm một tầng sương mù... Cô còn nhỏ như vậy, tương lai của cô còn sáng lạn!!

Làm sao có thể để cô lãng phí tình cảm, lãng phí thời gian với anh chứ?

Trước đó vài ngày, anh đi làm báo cáo kiểm tra, kết quả...

Anh thở ra một hơi dài, thuốc lá chui vào cổ họng khiến anh không nhịn được muốn ho khan mấy tiếng.

Bệnh ung thư máu ngày nhỏ anh mắc phải giờ lại tái phát.

Đây quả thực giống như ông trời trêu ngươi anh!

Sau khi chữa bệnh ung thư máu, xác suất tái phát trong vòng hai năm cao đến 30%, nghĩa là trong một trăm người trung bình có ba mươi người sẽ tái phát, mà sau hai năm xác suất tái phát giảm còn 0.5%, nghĩa là trong hai trăm người mới có thể có một người mắc bệnh tái phát, mà xác suất tái phát sau hơn hai mươi năm, cho tới bây giờ, trong lịch sử y học có thể coi là trường hợp hiếm thấy.

Tuy rất nhỏ, nhưng tồn tại.

Mà anh, không thể nghi ngờ chính là một trong những trường hợp hiếm gặp này.

Trước đó, Cao Hường Dương vẫn không hiểu vì sao lúc cha mình đối mặt với khó khăn lại không lựa chọn tay nắm tay cùng đối mặt với mẹ mình, mà hôm nay... hình như anh đã hiểu ra!!

Có một vài khó khăn, kéo người khác tới cùng chịu đựng ngoài việc khiến cho cô ấy còn khó chịu hơn cả mình ra, cũng chẳng chia bớt thống khổ của mình đi chút nào, không phải sao?

So với việc hai người cùng sống trong thống khổ, chỉ bằng một mình một người chịu đựng!

...

Thói trộm cắp của Vũ Quỳnh càng ngày càng nặng.

Gần như ngày nào cô cũng chạy vào trong trung tâm mua sắm lấy đồ.

Lục Li Dã quả thực không nhìn nổi nữa: “Nhóc quý Vũ, chúng ta đủ rồi có được không??”

Vũ Quỳnh không để ý tới anh ta, đến cuối cùng, ngay cả khóa chống trộm cũng không lấy xuống đã trực tiếp nhét vào trong túi xách.

Lục Li Dã cảm thấy con nhóc này thật ra là cố ý, cô giận dữ anh cô, nàng thậm chí còn mong mình có thể dứt khoát bị bắt vào đồn cảnh sát, như vậy có thể thấy được sự quan tâm của anh dành cho cô.

“Nhóc quý Vũ, bây giờ cậu còn đang trong giai đoạn chữa trị, cậu không thể tự hành hạ mình như vậy!!!”

Lục Li Dã phí hết tâm tư khuyên can.

Cô cầm lên, anh ta bỏ vào.

Cô lấy thêm, anh ta để thêm lên.

Nhưng sau đó, Vũ Quỳnh vẫn bị bắt vào đồn cảnh sát.

Dưới tình huống Lục Li Dã hoàn toàn không biết.

Trong đêm hôm khuya khoắt.

Bởi vì...

Trong một buổi tối, cô lại một mình ra khỏi phòng ngủ của mình, chạy tới cửa hàng tiện lợi cách vách bên ngoài cổng trường học, cạy khóa cửa trong tiệm, hùng hồn cầm 65 triệu tiền mặt của cửa hàng tiện lợi dưới sự ghi hình của camera.

Đây là biểu hiện nghiêm trọng nhất, ác liệt nhất của cô từ khi mắc bệnh tới nay!!

Vũ Quỳnh ngồi trong đồn cảnh sát, không sợ hãi không hoảng hốt.

Lấy khẩu cung cho cô là hai chú cảnh sát lần trước.

Chú cảnh sát bắt đắ dĩ thờ dài: “Cô gái nhỏ, sao cháu còn chưa nghĩ thông suốt vậy, tình huống lúc này có thể tồi tệ hơn lần trước rất nhiều, tình huống lần trước nhiều lắm là giữ cháu lại mấy ngày, lần này lại khác, 65 triệu tiền mặt, hình phạt nhẹ nhất nói ít cũng phải là bản án ba năm trở lên! Cháu nói cháu cũng là sinh viên đại học, sao có thể tùy tiện vứt bỏ tương lai của mình thế chứ? Hả?”

“Chú cảnh sát...”

Sau khi cảnh sát tận tình nói một tràng dài, Vũ Quỳnh cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, hỏi ông ấy: “Có thể mượn điện thoại của chú gọi sang máy cháu được không ạ?”

Cô nói.

Mặt không cảm xúc.

Dường như cô không để tâm đến những lời mà chú cảnh sát vừa nói.

Chú cảnh sát sững sốt một lúc, sau đó gật đầu: “Được, cháu gọi điện thoại cho người nhà đi.”

Chú cảnh sát đẩy máy bàn riêng bên cạnh đến trước mặt Vũ Quỳnh.

“Cảm ơn chú.”

Vũ Quỳnh thản nhiên nói cảm ơn.

Cầm ống nghe lên, cô do dự mấy giây rồi sau đó nhấn tổ hợp số điện thoại quen thuộc kia.

Anh không chịu nghe điện thoại của cô, số lạ gọi đến... chắc là sẽ nghe nhỉ!

“Tút... tut tut...”

Điện thoại vang lên một lúc lâu...

“A lô...”

Đầu kia truyền đến một giọng nói có vẻ mệt mỏi: “Ai vậy?”

Giọng nói của anh rất nhẹ...

Khả năng cao là do thiếu ngủ.

Vũ Quỳnh nghe giọng nói quen thuộc của anh, tim nhói lên, trong lòng như bị thứ gì nhéo.

“Là em...”

Cô trả lời.

Trong điện thoại, Cao Hường Dương rõ ràng sừng sốt mấy giây.

Sau đó, hô hấp của anh trở nên nặng nề, bởi vì hơi nặng nề cho nên dù là trong điện thoại cũng có thể nghe rất rõ.

“Tìm anh có chuyện gì?”

Anh hỏi.

Giọng nói hơi khàn khàn, vẫn như cũ, rất mệt mỏi.

“Em ở đồn cảnh sát.”

Cô nói.

Trong điện thoại yên lặng.

Anh không lên tiếng, Vũ Quỳnh cũng đã có thể cảm giác rõ ràng được một luồng khí lạnh băng xuyên qua sóng vô tuyến truyền tới, khiến hô hấp của cô cũng trở nên hơi khó khăn.

“Em trộm 65 triệu trong cửa hàng tiện lợi, bây giờ ở đồn cảnh sát, cần

người giám hộ...”

Lời của Vũ Quỳnh còn chưa kịp nói xong, chỉ nghe đầu kia truyền tới mấy âm thanh bặt “Tút tut tut...”

Điện thoại bị Cao Hường Dương trực tiếp cúp máy.

Vũ Quỳnh sửng sốt thật lâu, bàn tay cầm ống nghe còn cứng ngắc.

Cô nuốt lời lại.

Cảnh sát hỏi cô: “Như thế nào?”

“Anh ấy sẽ đến.”

Ánh mắt Vũ Quỳnh ảm đạm, nhưng cực kỳ tin tưởng.

“Được, vậy chúng ta làm biên bản trước đi!”

Lấy lời khai mất nửa tiếng, Cao Hường Dương còn chưa tới.

Vũ Quỳnh ngồi trong đại sảnh đồn công an yên tĩnh chờ anh.

Một tiếng trôi qua, không thấy bóng dáng anh đâu.

Hai tiếng trôi qua...

Vẫn không có!

Thậm chí, bên ngoài ngay cả tiếng xe cũng chẳng thấy vang lên.

Sau ba canh giờ, đã là ba giờ sáng.

Cảnh sát lấy khẩu cung cho cô đi tới: “Nghỉ ngơi một lát trước đi! Chú thấy người giám hộ của cháu chắc là đã ngủ rồi, sáng sớm ngày mai sẽ đến.”

Chú cảnh sát kia tốt bụng đưa chăn nệm tới cho Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh chỉ ngồi trên ghế, cúi đầu, buồn bực không nói gì.

Cho đến khi sắc trời trắng sáng, anh cũng vẫn chưa tới...

Ban ngày, còn chưa chờ được Cao Hường Dương nhưng lại chờ được Lục Li Dã.

Lục Li Dã đi tới đi lui trong phòng khách đôn cảnh sát, không ngừng gọi điện thoại cho cha mình.

“Ba, ba phải ra mặt giúp con, chỉ lần này thôi, có được không??”

“Coi như con trai xin ba được không? Cô ấy thật sự vô tội!!”

“Được, con thừa nhận, cô ấy có cầm tiền của người ta, nhưng cô ấy không phải có ý muốn lấy, bác sĩ nói đây là do bệnh tâm lý của cô ấy tạo thành, bây giờ cô ấy đang chữa trị, chúng ta không phải ngay cả một bệnh nhân cũng không trông coi được chứ??”

Lục Li Dã vì quá gấp mà trực tiếp rống lên với cha anh ta qua điện thoại.

Vũ Quỳnh cúi đầu.

Cô biết Lục Li Dã tuyệt đối không muốn đem chuyện của mình lên bàn, nhưng thay vì nói cô là một tội phạm ăn cắp, quả thật không bằng nói cô là bệnh nhân.

Ít nhất, như vậy vinh dự hơn được một chút, không phải sao?

Lòng Vũ Quỳnh càng ngày càng lạnh...

Cô biết, mình quá mức tự do phóng khoáng mới gây phiền phức cho người khác.

Kết quả chuyện này hoàn toàn đi ngược với tưởng tượng của cô.

Cô cho rằng, bất kể khuya tới đâu, người đàn ông kia nhất định sẽ chạy tới đầu tiên, nhưng lại không... Mười mấy tiếng trôi qua, anh vẫn không xuất hiện.

Lòng mong đợi của Vũ Quỳnh cũng bị mài mòn, nguội lạnh dần theo

thời gian trôi qua... Lục Li Dã cúp máy, cô đi tới: “Đừng làm phiền chú Lục, tôi gọi điện thoại bảo ba tới...”

“Đừng gọi điện thoại cho ba cậu, ông ấy mà biết nhất định sẽ ép cậu đi Mỹ!!”

Lục Li Dã căng thẳng, xiết chặt điện thoại trong tay.

Tim Vũ Quỳnh hơi nhói lên, đau đớn.

Cô đưa tay, lấy di động trong tay anh ta, thấp giọng thỉnh cầu: “Tôi mượn...”

“Nhóc quý Vũ!!”

“Tôi mượn.”

Hốc mắt cô không khỏi dâng lên một tầng sương mỏng.

Cô chấp cầm lấy chiếc di động trong tay anh ta.

Lục Li Dã cuối cùng không lay chuyển được cô, không thể làm gì khác hơn là buông lỏng tay ra: “Đừng đi Mỹ...”

Anh ta cầu xin cô.

Vũ Quỳnh không nói gì, cầm điện thoại di động lên, sau khi nói cảm ơn, cô xoay người đi ra ngoài, gọi điện thoại cho ba mình.

...

Lúc Cao Hương Dương được cảnh sát giao thông phát hiện, anh gục trên tay lái trong xe ngất đi.

Máu chảy đầy đất.

Người bị mắc bệnh ung thư máu, thiếu máu nghiêm trọng dễ dẫn đến hôn mê.

Buổi tối lúc Vũ Quỳnh gọi điện thoại cho anh, anh còn chưa ngủ mà

đang trong phòng rửa tay cầm máu.

Lỗ mũi anh không ngừng chảy máu, lúc ấy đã chảy gần nửa tiếng rồi, làm sao cũng không ngừng được.

Cúp máu của Vũ Quỳnh chỉ là bởi vì máu hộc lên lỗ mũi, anh gần như không phát ra được tiếng, sợ bị cô nghe ra đầu mối gì cho nên anh dứt khoát trực tiếp cúp máy.

Thật ra thì trước khi nhận được điện thoại của Vũ Quỳnh, anh đang chuẩn bị đi bệnh viện, nhưng sau khi nhận được điện thoại của cô, anh đã không đến bệnh viện nữa.

-----oOo-----

Chương 355: Em sắp đi tới nước mỹ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Máu không ngừng chảy nhưng anh dĩ nhiên không để ý được nhiều như vậy.

Anh cầm một gói bông y tế và nhét chìa khóa xe lên, chạy như điên về phía Cục cảnh sát.

Dọc đường đi, máu không ngừng từ trong xoang mũi chảy ra.

Từng miếng bông bị nhét vào rồi ướt sũng máu lại được lấy ra, đổi cái mới.

Bông y tế nhanh chóng bị dùng hết, cuối cùng anh chỉ có thể dùng khăn giấy.

Chỗ ghé phụ đã chát đầy miếng bông đỏ...

Nhưng có lẽ bởi vì mất máu quá nhiều, Cao Hướng Dương còn chưa kịp lái xe đến Cục cảnh sát thì đã ngất đi.

Chiếc xe đụng phải lan can bên đường và ngừng lại.

Mãi qua ngày hôm sau, anh mới được cảnh sát giao thông nhìn thấy và đưa vào bệnh viện.

Ngày hôm sau, trong bệnh viện.

Khi y tá cầm đĩa thuốc đi vào, chỉ thấy anh đang cố gắng rút ống tiêm trên tay xuống.

Y tá thấy thế vội kêu lên: “Thưa ngài, thuốc này còn phải truyền tiếp, không thể tùy tiện rút ra được đâu!”

Cao Hường Dương không để ý tới cô ta, thoáng cái đã trực tiếp rút ống tiêm ra khỏi ven và xuống giường đi ra ngoài.

Bước chân anh rất vội vàng, thậm chí còn không để ý tới bản thân đang choáng váng.

“Thưa ngài!!”

Y tá vội vàng đuổi theo.

Nhưng cô ta chỉ thấy bóng dáng cao lớn của anh đã chạy nhanh về phía thang máy.

Cao Hường Dương lái xe đến Cục cảnh sát.

Anh chỉ mặc chiếc áo sơmi mỏng, chiếc áo comple trên tay cũng không khoác lên đã xông vào trong Cục cảnh sát, liếc nhìn qua đại sảnh. Anh chỉ nhìn thấy mấy người bị tình nghi đang được lấy lời khai nhưng không thấy bóng dáng của Vũ Quỳnh đâu.

“Ngài Cao?”

Cảnh sát từng lấy khẩu cung của Vũ Quỳnh liếc mắt đã nhìn thấy Cao Hường Dương đến.

Cao Hường Dương theo tiếng nói nhìn sang và nhận ra anh ta: “Ngài cảnh sát, ngài có thấy em gái tôi không?”

“Cô Vũ Quỳnh sao? Cô ấy đã được ngài Lục và ba mẹ cô ấy đón đi rồi.”

Cao Hường Dương nghe xong liền thở phào một cái, trái tim luôn căng thẳng cũng được thả lỏng xuống.

Cuối cùng cô cũng không đến mức bị tạm giam gì đó.

Anh buồn phiền vén mấy sợi tóc trên trán và hỏi cảnh sát: “Ba mẹ em tôi đã tới đây sao?”

“Vâng, ngài Lục Thanh Lâm cũng đã tới và nói chuyện bồi thường thỏa đáng với ông chủ cửa hàng tạp hóa bị trộm, hình như phải bồi thường hết mấy chục triệu.”

Như vậy à...

Cao Hường Dương hiểu rõ khế gật đầu: “Cảm ơn.”

Chú Phong và dì Sam đều đã tới đây sao?

Tới cũng tốt...

“Ngài Cao, nhìn sắc mặt ngài không tốt, ngài cảm thấy không thoải mái ở đâu sao?”

Cảnh sát quan tâm hỏi Cao Hường Dương một câu.

Cao Hường Dương lắc đầu: “Tôi không sao. Tiểu Quỳnh không ở đây, vậy tôi đi trước đây.”

“Được.”

Khi Cao Hường Dương ra khỏi Cục cảnh sát, trong lòng vẫn còn xúc động.

Bỗng nhiên trong đầu anh vang lên những lời mình từng bảo đảm với chú Phong ngày đó. Anh từng nói không quan tâm cô xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ ở phía sau cô, bảo vệ cô thật tốt, anh sẽ thay cô thu dọn tất cả hậu quả mà cô để lại. Nhưng hôm nay thì sao?

Hậu quả đã tạo thành nhưng anh lại không bảo vệ được cho cô, càng không nói tới chuyện thay cô thu dọn... Chắc hẳn cô và chú Phong đều rất thất vọng về anh đi?

Như vậy, cũng được!

Vẻ mặt Cao Hường Dương buồn bã, tiện tay vẫy chiếc taxi đi tới bệnh viện.

Anh không gọi điện thoại cho Vũ Quỳnh, cũng không gọi điện cho chú Phong và dì Sam.

Cứ để cho chuyện này qua như vậy đi!

Cao Hường Dương dựa vào cửa xe taxi, hồ hững nhìn cảnh vật lướt qua bên ngoài cửa sổ.

Tuần trước, anh còn cảm thấy tất cả đều tuyệt đẹp và đầy sức sống, nhưng bây giờ xem ra chỉ còn là một mảnh tro tàn.

“Ngài ơi, ngài chảy máu mũi kìa!!”

Tài xế xe taxi xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy Cao Hường Dương đang chảy máu mũi thì lo lắng kêu lên.

Cao Hường Dương bừng tỉnh, cảm giác trong xoang mũi có máu nóng trào ra.

Anh khẽ nhíu mày.

Hình như bệnh tình còn muốn nghiêm trọng hơn anh tưởng.

Người tài xế vội vàng đưa khăn tay qua, quan tâm hỏi: “Ngài không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Cao Hường Dương lơ đãng cười rồi cầm khăn tay lau máu mũi: “Vấn đề nhỏ mà thôi, cảm ơn anh.”

Ánh mắt Cao Hường Dương lại nhìn ra ngoài cửa xe...

Trong đầu anh chỉ nghĩ đến cô, đến gương mặt nhỏ nhắn, trẻ con của cô.

Vào giờ phút này, cô đang làm gì? Vụ trộm cướp tối hôm qua có thể làm cho bệnh tâm lý của cô trở nên nghiêm trọng hơn không?

Cô có thể giống như anh, lúc nào cũng nhớ tới cô không... Nói thật, hai mươi tám năm qua, từ trước đến nay anh chưa từng nhớ da diết một người nào như vậy... Anh nhớ lại từng cái nhăn mày từng tiếng cười của cô, lúc khóc lúc gầy âm ỉ như kẻ thần kinh, một giây trước còn đang cười, một giây sau ánh mắt lại vô thức ngập nước.

...

Vũ Quỳnh ở cùng ba mẹ trong khách sạn năm sao cách trường học không xa.

Cô co hai chân, ngồi ở trên giường lớn trong phòng ngủ của mình, vừa ngồi liền ngồi suốt cả ngày.

Cô không khóc, không làm âm ỉ, cũng không nói một lời nào, càng không muốn ăn uống gì, chỉ ngồi yên như vậy, sắc mặt trắng bệch như chẳng còn chút sức sống nào.

Vũ Quỳnh như vậy càng làm Thùy Sam và Vũ Phong lo lắng hơn.

Hai người ở trong đại sảnh thương lượng về chuyện của con gái, trong giây lát thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.

“Nếu không chúng ta chuyển Tiểu Quỳnh về thành phố S của chúng ta đi, để con bé ở thành phố A như vậy, dù thế nào em cũng không yên tâm được!”

Thùy Sam đề nghị.

Vũ Phong lúng túng không biết phải làm sao với con gái mình nên thờ dãi nói: “Liệu con bé có bằng lòng không? Tính tình con thật sự chẳng khác gì anh năm đó. Nếu con không đồng ý, ai trong chúng ta ép cũng vô dụng thôi, trái lại còn có thể già néo đứt dây.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu tiếp tục như thế này, em sợ rằng bệnh

của con bé sẽ càng lúc càng nghiêm trọng hơn! Anh xem bây giờ... con bé đã chạy đi cạy khóa trộm tiền của người ta rồi! Vũ Phong, anh nói xem chúng ta có thể đưa Tiểu Quỳnh qua nước Mỹ để chữa trị không...”

Thùy Sam nói một lúc lại không nhịn được khẽ nức nở.

Con gái là báu vật trong lòng cô, bây giờ con bé biến thành như vậy, cô làm mẹ sao có thể không khó chịu cho được.

Cô một lòng muốn kéo con bé ra khỏi nỗi đau khổ này nhưng lại không có cách nào.

“Vợ ơi, em tạm thời đừng khóc nữa! Chúng ta sẽ luôn có cách giải quyết thôi.”

Vũ Phong vội vàng kéo người vợ đang đau lòng vào trong ngực mình: “Anh sẽ nghĩ cách mau chóng chữa trị hết bệnh cho Tiểu Quỳnh. Nếu thật sự không có cách nào... anh sẽ đi cầu xin Hướng Dương!!”

Vũ Phong thở dài, trong lòng khó chịu như bị ai dùng dao cắt qua vậy.

“Ba...”

Bỗng nhiên, anh nghe được tiếng Vũ Quỳnh gọi mình ở cửa.

Thùy Sam và Vũ Phong đồng thời quay đầu, chỉ thấy cô đang đứng ở đó, đôi mắt đỏ hoe.

Cô nức nở nói: “Ba, con xin ba đừng đi cầu xin anh ấy...”

Cô có thể đi cầu xin anh, nhưng cô không thể để cho ba mình cũng mất đi tôn nghiêm như vậy được.

Thùy Sam nghẹn ngào ngã vào trong lòng chồng mình, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

“Còn nữa...”

Vũ Quỳnh nói đến đây thì thoáng dừng lại một chút, một giọt nước mắt lăn ra khỏi khóe mắt và rơi xuống...”Con muốn đi Mỹ.”

Nhìn mẹ và ba tốn công tốn sức vì cô như vậy, mà cô thì sao? Cô chỉ một mực tăng thêm bi thương cho bọn họ, gây ra rắc rối cho bọn họ, làm cho bọn họ đau lòng, khổ sở.

Đây không phải là việc một đứa con gái ngoan nên làm!

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm chế nước mắt: “Ba, ba đưa con đi Mỹ đi! Con muốn trị hết bệnh, con không muốn lại phạm tội ăn cắp nữa...”

Cô cảm giác chán ghét, buồn nôn khi thấy bản thân mình như vậy!!

“Tiểu Quỳnh...”

Thùy Sam đi tới, đau lòng ôm con gái của mình vào trong lòng: “Con thật sự suy nghĩ thông suốt rồi sao? Nếu như con thật sự muốn đến Mỹ, mẹ sẽ đi cùng với con. Con đến đâu, mẹ cũng ở cùng với con...”

“Cảm ơn mẹ.”

Giọng nói của Vũ Quỳnh tự nhiên nghẹn ngào: “Nhưng con muốn... đi một mình! Con muốn... trưởng thành lên!”

Cô đã mười tám tuổi, cô muốn mình trở nên độc lập! Cô muốn mình có thể không cần ba mẹ bảo vệ, càng không cần... người đàn ông kia che chở!!

...

Sau khi Vũ Quỳnh đưa ra quyết định này, Thùy Sam và Vũ Phong lại nửa mừng lại nửa lo.

Bọn họ cùng lúc vui mừng vì con gái mình cuối cùng đã bằng lòng tiếp nhận chữa trị, mặt khác lại luyến tiếc khi phải để cho con gái của mình đi xa tới nơi đất khách quê người.

Chỉ có điều nghĩ đến câu nói của con gái “Con muốn trưởng thành lên”, trong lòng Thùy Sam thoáng cái lại thoải mái hơn.

Có thể con gái của bọn họ thật sự nên trưởng thành rồi!

Đứa trẻ lớn lên dưới sự bảo vệ của người lớn, cuối cùng cũng chỉ là bông hoa trong nhà kính. Có lẽ bọn họ thật sự nên để cho cô có cơ hội theo gió vượt sóng, như vậy cô mới có thể trở nên càng mạnh mẽ hơn!!

Trước khi đi tới nước Mỹ còn phải làm rất nhiều thủ tục, cho nên Vũ Quỳnh có nửa tháng để tạm biệt bạn bè.

Bạn của cô rất ít.

Đếm trên đầu ngón tay thì cả một thành phố A lớn như vậy cũng chỉ có một Lục Li Dã là bạn của cô.

“Nhóc quỷ Vũ, cô định đi Mỹ thật à??”

Lục Li Dã nghe được quyết định này thì căn bản không muốn tin tưởng: “Đầu cô bị đánh hay bị cửa kẹp vậy? Đang yên đang lành mà cô đi Mỹ làm gì? Sính ngoại à?!”

Trong lòng anh ta phiền muộn khi không quản được miệng của mình.

“Tôi đi chữa bệnh.”

Thấy cảm xúc của Lục Li Dã tăng cao, Vũ Quỳnh ngược lại vẫn bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Mấy ngày nay, cô đã suy nghĩ rất nhiều rồi.

Ngày đó, khi cô bị đưa vào Cục cảnh sát, thấy Lục Li Dã vì cô mà bận trong bận ngoài, còn có nước mắt của ba mẹ mình... Sự tùy hứng của cô đã mang tới rất nhiều rắc rối cho bọn họ.

Không biết rốt cuộc là bệnh tình của cô càng lúc càng nghiêm trọng, hay thật sự bởi vì cô không hiểu chuyện, quá mức tùy hứng... Nhưng bất kể là vì điều nào, cô cũng không hy vọng sẽ xảy ra chuyện lần trước nữa!

Cô mỉm cười nói rất nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay: “Tôi cũng đâu phải không trở lại!”

Lục Li Dã im lặng nhìn cô.

Một lúc lâu sau, anh ta không nhìn thấy vẻ đùa giỡn gì trên mặt cô mới chịu tiếp nhận, thở hắt ra một hơi và hỏi cô: “Vậy bao giờ cô mới trở về?”

Vũ Quỳnh hơi sững sốt, sau đó lắc đầu: “Tôi không biết, không thể xác định được. Tôi nghĩ không quan tâm bệnh tình có tốt hay không, tôi cũng sẽ phải hoàn thành khóa học bên kia đã. Thật ra cũng không lâu, chỉ khoảng hai năm mà thôi...”

Hai năm?!

Lục Li Dã nhíu mày.

Anh ta rút một điều thuốc từ trong gói thuốc lá trên bàn ăn, cũng không để ý xem chỗ này có phải là khu cho phép hút thuốc hay không vẫn trực tiếp châm thuốc.

“Hai năm! Nhóc quỷ Vũ, tôi dám cam đoan hai năm sau cô trở về thì đã sớm quên mất cậu chủ Lục tôi rồi!”

Anh ta “ngậm” điều thuốc và lên án Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh lại cười: “Thế nào? Anh không có lòng tin vào sức hấp dẫn của mình như vậy sao?”

“Ai bảo cậu đây lại gặp phải một người bạn bạc tình bạc nghĩa như cô chứ! Được rồi, nếu cô thật sự cân nhắc tới chuyện muốn đi Mỹ, vậy tôi cũng không giữ cô lại nữa, dù sao có giữ cô lại cũng vô dụng thôi.”

Anh ta thật sự tự hiểu lấy mình.

Lục Li Dã hình như nghĩ thoáng ra, chân mày nhíu lại cũng hơi giãn ra, ấn điều thuốc lá còn chưa hút hết trong tay vào trong gạt tàn thuốc: “Thật ra tôi vốn đang do dự không biết có nên đi thực hiện nghĩa vụ quân sự hay không.”

“Anh nói vậy là có ý gì?”

Hàng lông mi tuyệt đẹp của Vũ Quỳnh chớp nhẹ vài cái, kinh ngạc nhìn anh ta: “Anh định đi quân sự à?? Sao trước đó tôi không nghe thấy anh nhắc qua vậy?”

Lục Li Dã nhấp một hớp nước chanh cho trơn họng, lúc này mới buồn bã nói: “Đây là ông nội của tôi quyết định khăng khăng làm theo ý mình! Ông là cán bộ lâu năm trong quân đội. Năm đó ba tôi không chịu vào quân đội theo ý ông đã làm ông tức giận không biết bao nhiêu lần. Bây giờ tôi thật vất vả mới trưởng thành, ông làm sao có thể buông tha cho tôi được! Ba tôi cũng quá tốt, muốn xoa dịu ông nội tôi nên nói tôi thiếu giáo huấn, muốn đưa tôi vào trong quân đội rèn luyện mấy năm. Bởi vậy, tôi rõ ràng là cậu chủ Lục không ngờ lại thành kẻ bị giật dây, sống uất ức ở tầng đáy trong cái nhà này! Chuyện tệ hại như vậy, sao tôi có thể nhắc với cô được chứ!”

Vũ Quỳnh "Xi" một tiếng lại cười: “Không ngờ anh cũng có ngày hôm nay!”

“Cô bớt cười trên nỗi đau của tôi đi!”

-----oOo-----

Chương 356: Anh thật sự say rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Li Dã lại đổ nước chanh vào miệng mình.

“Nhưng sao tôi cảm giác anh cũng không mấy chán ghét chuyện đi vào quân đội chứ?”

Vũ Quỳnh vẫn hiểu rõ phần nào tính cách của Lục Li Dã. Nếu là chuyện anh ta không thích thì ai ép cũng vô dụng thôi.

Vũ Quỳnh nói lời này vẫn rất đúng.

Đừng thấy ngoài miệng Lục Li Dã nói uất ức tới mức nào nhưng trên thực tế từ nhỏ anh ta đã là đứa trẻ bướng bỉnh ngang ngược ở trong nhà này, không, phải nói là trong cả quân khu mới đúng. Có nhà ai mà không

sợ thằng nhóc quậy phá nhà họ Lục chứ? Nhắc tới danh hiệu của anh ta là ai nấy đều cảm thấy bất an.

Nhưng đáng mừng là vào anh ta năm mười lăm tuổi, kẻ nổi loạn này đã đi theo ba mình chuyển ra khỏi quân khu, dọn tới trung tâm thành phố để ở. Vì chuyện này mà mỗi nhà trong quân khu đều đốt pháo suốt ba ngày, trắng trợn chúc mừng.

Lục Li Dã điều chỉnh tư thế ngồi một chút: “Nếu cô muốn đi Mỹ, vậy tôi cũng tiện thể vào trong quân đội chơi hai năm!”

Nghe Lục Li Dã nói vậy, không hiểu sao trong lòng Vũ Quỳnh cảm thấy đau xót.

Xem ra hai người bọn họ thật sự phải mỗi người đi một ngả rồi.

“Vậy bao giờ thì anh nhập ngũ?”

“Xem ra phải chờ hai tháng nữa.”

Lục Li Dã nói rất nhẹ nhàng.

Anh ta cảm giác bầu không khí có hơi bi thương nên vội chuyển đề tài: “Được rồi, chúng ta gọi món ăn trước đã. Tôi sắp chết đói rồi!”

“Ừ...”

Chuyện Vũ Quỳnh đi nước Mỹ cuối cùng cũng xem như đã được xác nhận.

Cô đã nhiều ngày không gặp Cao Hương Dương nhưng vẫn cố nén cảm giác nhớ nhung trong lòng mà không nhắn tin cho anh, cũng không gọi điện thoại cho anh... Thật ra, cô từng lén gọi điện thoại tới cho anh.

Mỗi lần cô đều dùng số điện thoại bàn ở cửa hàng tạp hóa để gọi cho anh, cứ một phút sẽ mất bảy nghìn.

Lần nào anh cũng sẽ nghe máy.

Mấy lần trước, anh đều sẽ theo bản năng hỏi: “Ai vậy?”

Lần nào giọng nói trầm và vang này cũng quanh quẩn ở bên tai Vũ Quỳnh, rất lâu không biến mất.

Giọng nói của anh thật sự rất êm tai...

Dường như anh bấm sinh đã mang theo một sức hấp dẫn đặc biệt, trêu chọc trái tim cô, gây ra từng đợt rung động... Không nghe được tiếng người trả lời từ đầu điện thoại bên kia, anh sẽ cố nén xúc động hỏi lần nữa: “Ai vậy?”

Bàn tay nhỏ bé của Vũ Quỳnh siết chặt lấy điện thoại, ngón tay đã hoàn toàn trắng bệch.

Hơi thở của cô cũng trở nên nặng nề hơn.

Sau đó, đầu dây kia cũng rơi vào trong sự im lặng.

Trong điện thoại chỉ có tiếng hít thở nặng nề vang lên, đó là tiếng của cô và cũng là của anh.

Đầu điện thoại bên này, Cao Hướng Dương cầm điện thoại và nghe tiếng thở khi thì nhẹ nhàng chậm chạp, có khi lại nặng nề, anh nhận ra được đó chính là... cô.

Hơi thở thường không ổn định lại giống như từng sợi dây nhỏ thít chặt trái tim của anh làm nó vô cùng đau đớn.

Bên kia đã cúp máy, tiếng hít thở chuyển thành từng tiếng tút tút lạnh lùng. Trong nháy mắt, người anh dường như bị hút sạch sức lực. Anh đứng ở đó, bỗng nhiên cảm thấy ngay cả không khí cũng trở nên lạnh lẽo và loãng tơi như vậy.

Sau đó, mỗi ngày anh đều mong ngóng số điện thoại xa lạ này gọi tới.

Lúc đầu anh sẽ giả vờ hỏi một câu, càng về sau... anh quyết định im lặng.

Có lẽ sự im lặng ngắn ngủi trong điện thoại cũng là một sự xa xỉ đối với bọn họ.

Trong lòng bọn họ thật ra hiểu rõ ràng hơn bất kỳ người nào khác, một khi chọc thủng lớp màn chắn này, có lẽ bọn họ thậm chí sẽ không nghe được tiếng hít thở của đối phương nữa.

“Cao Hường Dương...”

Vũ Quỳnh trước sau như một vẫn không lên tiếng, lần này bỗng nhiên lại nói chuyện.

Cao Hường Dương sững sốt.

Sau đó, anh lại nghe được cô khẽ nói: “Em sắp đi Mỹ rồi, tạm biệt.”

Sau khi cô nói xong, còn không chờ Cao Hường Dương lên tiếng thì đã cúp máy rồi.

- Em sắp đi Mỹ...

Một câu nói này lại không ngừng quanh quẩn ở bên tai Cao Hường Dương, giống như bùa chú không có cách nào đuổi đi được.

Anh đứng dậy dùng nước lạnh hắt lên mặt, mới có thể thấy thoải mái được một chút.

Đi nước Mỹ? Không phải anh vẫn luôn mong chờ điều này sao?

Nhưng vì sao trong lòng anh không cảm thấy vui mừng chút nào?

Thậm chí, trong lòng anh dâng lên cảm giác khủng hoảng lớn nhất từ trước tới nay...

Loại khủng hoảng này còn đáng sợ hơn cả cái chết!!

Anh sợ mất đi, cũng sợ sẽ không còn gặp lại cô nữa...

Cao Hường Dương thở hắt hắt và lại dùng tay hắt nước lạnh lên trên mặt, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại.

Sau khi cúp điện thoại, Vũ Quỳnh vẫn luôn chờ...

Cô vẫn luôn chờ đợi một câu trả lời.

Điện thoại của cô luôn duy trì ở trạng thái hoạt động suốt hai mươi bốn giờ.

Bởi vì cô sợ mình sẽ bỏ qua một điện thoại hoặc một tin nhắn rất quan trọng.

Cao Hướng Dương, em vẫn luôn chờ anh giữ em lại...

Cho đến giờ phút cuối cùng khi em phải đi!!

Cho dù anh thật sự muốn kết hôn với cô ta, chỉ cần một câu “ở lại” của anh, cô cũng sẽ trở về mà không hề chùn bước!!

Chỉ cần... một câu nói của anh thôi!!

...

Mười giờ đêm, Vũ Quỳnh thật sự chờ được điện thoại của anh.

Khi nhìn thấy trên màn hình hiện ra cái tên quen thuộc, cô kích động đến mức gần như luống cuống.

Cô vội vàng cầm điện thoại lên và ấn nút trả lời, nghe máy: “Alo...”

“Chào cô.”

Nhưng điều làm cho cô thất vọng là đầu điện thoại bên kia truyền đến không phải giọng nói quyến rũ quen thuộc của Cao Hướng Dương, mà là giọng nói của một người đàn ông xa lạ.

Vũ Quỳnh nghi ngờ hỏi: “Chào anh, xin hỏi anh là?”

“Xin hỏi cô có quen biết với chủ của số điện thoại này không?”

“Tôi có quen!”

Vũ Quỳnh vừa nghe được câu này thì trong lòng lập tức căng thẳng:
“Anh là?”

“Chỗ tôi là quán bar Nhạc Sào trên đường Phù Dung. Người này uống say ở trong quán của chúng tôi. Cô xem có tiện tới đón anh ta về không?”

Vũ Quỳnh ngẩn người: “Anh ấy uống say à??”

Trong trí nhớ của cô, Cao Hương Dương là người ít khi uống rượu.

Chuyện anh đi quán bar rất ít, cho dù đi cũng tuyệt đối sẽ không uống say.

Bởi vì anh không uống được nhiều nên thường từ chối cụng ly. Mà lần này... “Đúng vậy! Hình như tử lượng của anh ta không cao nhưng đã uống không ít. Tôi dựa vào phím tắt trên điện thoại của anh ta mới tìm được cô. Không biết cô có tiện qua đây không?”

Khi nhân viên của quán bar liên hệ với bạn bè, họ hàng của người uống say, thường vì danh bạ quá nhiều nên không biết tìm ai là thích hợp nhất. Cho nên từ trước đến nay anh ta đều gọi cho người có phím tắt số “1”. Bình thường đó không phải là người thân nhất thì cũng có tình cảm chân thành, đương nhiên với người không lập phím tắt thì lại khác.

“Tôi qua được, tôi sẽ tới ngay thôi! Làm phiền anh chăm sóc anh ấy giúp tôi.”

“Được, không thành vấn đề.”

Vũ Quỳnh vội vàng cúp điện thoại, tùy tiện khoác một cái áo khoác và cầm ví trên bàn, chạy ra ngoài.

Nửa giờ sau, Vũ Quỳnh đã xuất hiện ở Nhạc Sào.

Vừa liếc mắt, cô đã nhận ra Cao Hương Dương ngay giữa đám đông.

Có lẽ anh quá nổi bật, cho nên dù ở giữa đám đông vẫn có thể làm cho các cô gái không nhận được phải liếc mắt nhìn.

Mà anh say rượu không chật vật như Vũ Quỳnh nghĩ.

Anh chỉ khẽ nhắm mắt, lười biếng dựa đầu vào thành ghế sa lon, mi mắt rũ xuống tạo thành bóng mờ trên gương mặt đẹp trai.

Tia sáng màu xanh lam từ phía trên cao đầu anh chiếu xuống, gương mặt điển trai của anh khuất trong ánh đèn mờ ảo, lúc sáng lúc tối có phần sâu kín, cho dù có hơi rượu nhưng vẫn tao nhã bình tĩnh, che giấu sự khôn ngoan của mình.

Vũ Quỳnh không biết có phải sau khi anh uống rượu luôn ngoan như vậy hay bởi vì khả năng kìm chế của anh vốn khác hẳn người thường.

Vũ Quỳnh đứng ở cửa, cách một đám người, kinh ngạc nhìn... gương quen thuộc mà đây cảm dỗ này của anh. Không biết cô còn có thể nhìn như vậy được bao lâu... Sau này, có phải cô thật sự chỉ có thể dựa vào ký ức để vượt qua những nhớ nhung hay không?

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng Vũ Quỳnh cảm giác đau xót, đôi mắt vô thức đã ngập nước... Bỗng nhiên, người đàn ông trên sofa chợt mở mắt ra.

Ánh mắt anh nặng nề liếc nhìn qua và bắt gặp đôi mắt long lanh ánh nước của Vũ Quỳnh. Trong đôi mắt ngà ngà say của anh thoáng lóe lên vẻ tối tăm... Bốn mắt nhìn nhau, Vũ Quỳnh cảm giác hơi thở cũng dừng lại nửa giây.

Cô thở hắt ra một hơi, cố nén nước mắt và bước từng bước vòng qua đám người, đi tới gần anh... Mà ánh mắt anh vẫn luôn dõi theo cô không hề rời, ánh mắt nóng đến mức gần như muốn đốt cháy cô.

Vũ Quỳnh đứng ở trước mặt anh...

Cô lặng lẽ hít vào một hơi, đôi môi khô khốc mấp máy: “Anh say rồi sao?”

Cô hỏi.

Trên bàn có đủ loại rượu.

Thật ra cô thấy những chai rượu rỗng không kia cũng đã đoán được.

Trong cơ thể anh có rất ít men giải rượu, căn bản không chịu nổi những chai rượu mạnh như vậy.

Cô hơi đau lòng nói: “Đã không biết uống rượu còn muốn cạy mạnh... Anh còn có thể đi được không?”

Cô khẽ hỏi anh.

Nhưng nào ngờ Cao Hướng Dương vươn người qua, giờ tay nắm lấy cằm của cô. Còn không chờ cô kịp phản ứng... một cảm giác ấm nóng, ẩm ướt mang theo mùi rượu nồng đã mạnh mẽ xông vào trong miệng cô.

Đôi môi anh đào đã bị anh hôn xuống.

Sức hôn rất mạnh...

Còn hôn vô cùng cuồng nhiệt nữa.

Anh giống như kẻ say rượu gặp phải trận mưa rào, nóng lòng muốn xoa dịu cái lưỡi khô nóng của mình... “Ư ư ưm...”

Vũ Quỳnh cố vùng mạnh ra nhưng không ngờ lại ngã vào trong lồng ngực nóng như lửa của anh. Hai người liền ngã xuống chiếc ghế sofa dài.

Anh thật sự say rồi...

Hơn nữa, anh còn rất say.

Nếu như không say, anh sao có thể không e ngại mà hôn cô ngay giữa chốn đông người thế này được.

Không, hoặc... căn bản anh sẽ không hôn cô!!

Cô sẽ không quên... anh là một người đã sắp kết hôn rồi!

Trong mùi rượu nồng, Vũ Quỳnh ở trong vòng tay anh giãy giụa vài cái nhưng không có kết quả.

Vũ Quỳnh càng cố tránh, cánh tay anh đang ôm lấy thắt lưng cô càng siết

chặt, động tác hôn cô cũng càng trở nên mạnh mẽ.

Anh thậm chí còn không để cho cô có cơ hội lấy hơi nữa.

Vũ Quỳnh cảm thấy mình hình như cũng say rồi.

-----oOo-----

Chương 357: Chưa bao giờ ngừng yêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một nụ hôn sâu không biết kéo dài trong bao lâu...

Mười lăm phút? Hai mươi phút? Hay là nửa giờ??

Lúc này, không có người nào cố ghi nhớ...

Hai người hơi cúi đầu, hai vầng trán nóng hôi chạm nhau, từng giọt mồ hôi nhỏ xuống... tiếng thở gấp không ngừng vang lên.

Trong hơi thở của bọn họ cũng tràn ngập mùi của đối phương...

Cả hai quán quít lấy nhau làm tâm thần trở nên hỗn loạn.

Cao Hường Dương hơi hé mắt ngắm nhìn Vũ Quỳnh đối diện, bàn tay anh giữ lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng, chậm rãi vuốt ve với vẻ đau lòng... Mỗi một động tác của anh đều giống như là một loại thức thần thánh, một sự hồi tưởng...

Dường như anh muốn khắc sâu gương mặt trong giấc mơ này...

“Chúng ta về đi...”

Vũ Quỳnh khẽ yêu cầu.

Tiếng hít thở của cô không ổn định, gương mặt ửng đỏ giống như người say rượu.

“Được.”

Anh gạt đầu, cân nhắc rồi nói một tiếng.

Vũ Quỳnh đỏ mặt tránh khỏi người anh, cố gắng dìu anh đứng lên. Nhưng cô lại phát hiện ra anh căn bản đã không còn sức lực để chống đỡ cơ thể của mình nữa.

Cả người Cao Hường Dương mềm nhũn dựa vào trong lòng Vũ Quỳnh, vùi đầu lên gáy của cô và nhắm mắt, chìm vào trong giấc ngủ mê man.

Anh thật sự say, hơn nữa còn rất say nữa.

Trọng lượng cả người anh đè lên trên người Vũ Quỳnh làm cho cô không thở nổi, càng chưa nói tới chuyện đỡ anh đi thêm vài bước.

Vũ Quỳnh mới đi đến bên cạnh quầy bar đã đồ mồ hôi đầm đìa.

Anh thật sự quá cao, quá to lớn. Mà cô ở trước mặt anh lại chẳng khác nào chú lùn trong câu chuyện nàng công chúa bạch tuyết vậy.

Nhân viên phục vụ ở trước quầy bar thấy Cao Hường Dương được Vũ Quỳnh ôm trong lòng thì có lòng tốt vội đề nghị: “Cô ơi, tôi thấy cô nên đưa ngài đây đến khách sạn năm sao bên cạnh thuê phòng thì hơn.”

“Không cần đâu, cảm ơn anh.”

Vũ Quỳnh từ chối và lục tìm chìa khóa xe trong túi áo của anh.

Nhưng nghĩ tới bãi đỗ xe dưới tầng ngầm của khách sạn này lớn đến mức có thể khiến cho người ta đi trong vòng một giờ, Vũ Quỳnh thấy hơi đau đầu đành quyết định gọi xe!

Cô tốn hết sức lực mới từ trong quán bar đi ra, kết quả giờ này có quá nhiều người đang vẫy xe. Mà Vũ Quỳnh đỡ người đàn ông trên người thì căn bản đừng mong có thể cướp xe được với người khác. Cô ôm anh xuống, vừa muốn đặt Cao Hường Dương vào trong thì một giây tiếp theo đã thấy chiếc xe chở khác lao đi như một làn khói.

“Shit!!”

Vũ Quỳnh cực kỳ bất mãn mắng một câu.

Nhìn người đàn ông trong lòng có chút không thoải mái, Vũ Quỳnh nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn nghe theo lời nhân viên quán bar nói, đi tới khách sạn năm sao gần đó để thuê phòng.

Trước đại sảnh của khách sạn.

“Cô ơi, tiền phòng là ba triệu tám, tiền thế chấp bảy triệu, cảm ơn.”

“Sao cơ?”

Vũ Quỳnh không mang theo nhiều tiền như vậy. Bàn tay nhỏ bé của cô lại thò vào trong áo comple của Cao Hướng Dương tìm kiếm một lúc lâu mới tìm được ví của anh. Cô mở ví và rút ra tiền mặt.

“Cảm ơn.”

Nhân viên lễ tân thu tiền xong liền trả tiền thừa cho cô, đưa cô hai thẻ phòng cùng hai vé ăn sáng.

Khách sạn không hổ danh là cấp năm sao, thái độ phục vụ tất nhiên không có vấn đề gì. Thấy Vũ Quỳnh ôm Cao Hướng Dương rất tốn sức, một nhân viên phục vụ nam vội vàng đi tới đỡ Cao Hướng Dương lên tầng ba giúp cô.

Người phục vụ nam đặt Cao Hướng Dương lên trên giường lớn trong phòng ngủ rồi ra khỏi phòng.

Vũ Quỳnh nhìn anh nằm ngủ say trên giường, miệng cô thở ra hơi nóng và lau mồ hôi. Cuối cùng cô cũng lo cho anh xong.

Sau này, có thể cô thật sự sẽ không có cơ hội được nghe được anh nói chuyện nữa!

Cô sắp phải đi tới nơi đất khách quê người, mà anh... cuối cùng sẽ kết hôn!!

Có thể nguyên nhân cô đi tới nơi đất khách quê người là vì không muốn

nhìn người đàn ông mình yêu tròn mười tám năm sẽ trở thành chồng của người phụ nữ khác!

Cô rút cuộc cũng không rộng lượng được như vậy. Cô không có cách nào tiếp tục ở bên cạnh anh, nhìn anh và người khác hạnh phúc, còn bản thân chỉ có thể mỉm cười chúc phúc cho hai người... Thật ra, cô căn bản không biết mình bắt đầu thích người đàn ông này từ lúc nào, cũng không biết anh bắt đầu ngấm vào trong máu thịt, xương tủy của mình từ lúc nào. Cô chỉ biết... từ khi mình bắt đầu hiểu chuyện thì đã yêu anh và vẫn yêu cho tới bây giờ...

Chưa bao giờ ngừng yêu!!

Nghĩ đến những chuyện này, trái tim Vũ Quỳnh lại thấy đau đớn.

Cô thở hắt hắt, lưu luyến rời khỏi lồng ngực của anh, nhìn đôi mắt sâu thăm ửng đỏ của anh: “Em phải đi rồi...”

-----oOo-----

Chương 358: Giác mơ không chân thật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa nghe cô sắp đi, Cao Hường Dương đang ôm chặt thắt lưng nhỏ nhắn của cô lại không khỏi siết chặt hơn.

Một tay khác của anh giữ gáy của cô nhất thời dùng sức ép gương mặt đỏ bừng của cô xuống.

Mùi rượu nồng nhanh chóng phủ lấy hơi thở của Vũ Quỳnh...

Cô lại nghe được anh hét to: “Đừng đi!! Em không được đi đâu cả...”

Giọng nói của anh mơ mơ màng màng còn mang theo chút men say.

Cô lại không biết...

Trong lòng anh đang nói: “Em đừng đi, không được đi đâu cả, nhất là...”

nước Mỹ!!”

Nhưng anh không nói ra câu cuối cùng, giọng nói dĩ nhiên đã bị nhân chìm trong nụ hôn sâu triền miên lại tùy ý của hai người.

Vũ Quỳnh bị anh hôn tới đầu óc choáng váng.

Cô chỉ vừa thoáng hoảng hốt đã bị anh xoay người đè xuống dưới...

Hai cánh tay của anh chống ở trên giường, cố gắng không để cho mình đè nặng xuống cô.

Đầu anh dần cúi xuống.

Anh hôn cô gái trong lòng mình đầy thâm tình và nóng bỏng, dây dưa không ngừng, dường như hôn thế nào cũng không thấy đủ vậy.

Hai người không biết đã hôn bao lâu...

Mãi đến khi cả hai đều cảm thấy không thở nổi, bọn họ mới có thể lưu luyến ngừng lại.

Trán khẽ chạm trán, bốn mắt yên tĩnh nhìn đối phương...

Dường như chỉ một nụ hôn còn chưa đủ...

Hai người còn muốn nhiều hơn, càng nhiều hơn nữa...

“Cao Hường Dương...”

Cô bắt lực lắm bảm tên anh.

Trái tim Vũ Quỳnh chợt đập mạnh “thình thịch thình thịch”.

Sóng mắt cô long lanh, trên gương mặt nhanh chóng được nhuộm đỏ...

Cao Hường Dương nhìn cô, trong đáy mắt sâu thẳm đầy vẻ chờ mong:
“Nhanh một chút...”

Anh khẽ giục cô.

Vũ Quỳnh lặng lẽ hít vào một hơi...

Bàn tay nhỏ bé khẽ run rẩy, dừng lại một chút rồi cuối cùng...

Cô vẫn ngoan ngoãn thay anh dần dần...

Cởi ra từng chút một.

Cô ngược mắt với vẻ xấu hổ lúng túng mà vô tội nhìn anh: “Được rồi...”

Cao Hường Dương thấy cô giống như đứa trẻ thì không nhìn được cong khóe miệng và bật cười.

Anh thế này có tính là dạy hư cô không?

“Anh cười cái gì chứ?”

Vũ Quỳnh nghe tiếng anh cười thì lập tức xấu hổ đỏ mặt.

Cô chán nản trừng mắt nhìn Cao Hường Dương lại bị anh lập tức kéo cổ cô qua, trong chớp mắt tiếp theo, cổ cô lại bị anh mút thật sâu.

“Em... Anh...”

Vũ Quỳnh bắt đầu nói năng lộn xộn.

Cao Hường Dương híp mắt cười: “Điều này cũng không giống em...”

“Nhưng em sợ...”

Vũ Quỳnh thật sự sợ hãi.

Bàn tay nhỏ bé của cô nắm lấy bàn tay anh vẫn đang run rẩy.

“Em đừng sợ...”

Cao Hường Dương ôm lấy thắt lưng của cô và khăn khăn an ủi cô: “Chúng ta làm từng chút một thôi, có rất nhiều thời gian mà...”

Tối nay, anh không định sẽ buông tay!!

“Đau! Đau... U ư um...”

Thật sự là rất đau, rất rất đau đấy!!!

Một chút cảm giác thoải mái cũng không có!!

“Anh lừa người!! Lừa người...”

Đôi mắt cô đẫm lệ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy vai anh, cơ thể đau đến mức ở trên người anh run rẩy.

Vũ Quỳnh đau đớn kêu to.

Từng giọt nước mắt chẳng khác nào chuỗi hạt trân châu bị đứt dây, càng không ngừng trào ra ngoài... Cơ thể vì cố nhịn đau đớn mà đỏ bừng, run rẩy như chiếc thuyền con cô độc trong gió bão làm trong lòng Cao Hướng Dương cũng thấy xấu hổ tự trách.

Bàn tay anh áp lên gương mặt nhỏ nhắn khóc thành mặt mèo của cô, trong lòng hơi áy náy lại kích động đến mức nói năng lộn xộn, mím cười, vuốt ve gò má của cô, giọng khàn khàn than thở: “Bảo bối, em là của anh...”

Hóa ra cảm giác này lại... tuyệt vời như vậy!!

Chân thật như thế!!

Nước mắt Vũ Quỳnh càng tuôn ra nhiều hơn.

Không phải vì cơ thể đau đớn mà là... trong lòng đau xót!!

Đúng vậy! Từ giờ phút này, cô đã thật sự là người của anh rồi!!

Rất đau, rất đau!! Nhưng... cô rất thích...

Lần đầu tiên của cô dành cho người đàn ông trước mắt này, đây chẳng phải là điều nằm mơ cô cũng muốn sao?

Vũ Quỳnh nghĩ tới đây thì không nhịn được khẽ nức nở, một giây tiếp theo đã dùng cảng chân kẹp lấy thắt lưng của anh... đây người về phía anh... Cho dù rất đau, rất rất đau, nhưng cô có thể chịu được.

Bởi vì không có gì làm cho cô thoải mái hơn, làm cho cô hài lòng hơn là được hợp làm một với anh...

Cao Hướng Dương nhanh chóng bị cô gái tùy hứng trong lòng giày vò rất thảm!!

“A a...”

Vũ Quỳnh cắn môi, khó nhịn nổi tiếng rên rỉ.

Đầu ngón tay cô gằn như muốn cắm vào trong da thịt của anh. Vì quá dùng sức mà mười ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

“Hướng... Hướng Dương...”

Cô nũng nịu kêu lên.

Hai mắt đẫm lệ, mái tóc xoăn dài đã sớm bị mồ hôi làm cho dính ướt, rơi lả tả xuống đầu vai, che đi phần ngực... Trời ơi!!

Vũ Quỳnh cảm thấy mình thật sự sắp chết rồi...

Vũ Quỳnh thật sự xấu hổ.

Cảm giác xấu hổ nhất từ trước tới nay.

Nhưng sự xấu hổ này lại vẫn làm cho cô không nhả nổi!!

Bọn họ lăn qua lăn lại cũng gằn một giờ...

Cuối cùng cũng kết thúc rồi sao?

Tiếng âm ỉ chửi rửa ngoài cửa cũng dừng lại sau khi bọn họ phóng thích.

Vũ Quỳnh xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất, gần như muốn tìm một cái hố để chôn mình rồi.

Đây còn là khách sạn năm sao chứ? Vừa rồi còn nói thái độ phục vụ của người ta tốt, nhưng hôm nay xem ra quả thật cũng chỉ thường thôi. Ít nhất thì hiệu quả cách âm quá tệ!!

Cao Hường Dương nằm ở bên cạnh thờ hồng học, cánh tay dài giữ Vũ Quỳnh lại và ôm chặt vào trong lòng mình.

Anh không để ý tới mồ hôi nhễ nhại trên cơ thể hai người... Chuyện duy nhất anh muốn làm chính là ôm chặt lấy cô!!

Anh dùng hết sức lực ôm chặt cô, không để cho cô có cơ hội chạy trốn... Vũ Quỳnh bị anh ôm gần như không thở nổi.

Trong đầu Vũ Quỳnh còn choáng váng giống như người say rượu là mình vậy. Cô không thể động đậy, cũng không mở mắt ra được.

Bị anh lăn qua lăn lại gần một giờ, cô có cảm giác cả người mình như muốn tan ra, làm gì còn có sức để xoay người nữa.

Vũ Quỳnh đang nằm, tính cố gắng nghỉ ngơi một lát lại cảm giác cơ thể như bay lên không trung. Cô mở mắt ra mới phát hiện mình đã ở trong lòng Cao Hường Dương, được anh bế lên.

“Anh làm gì vậy??”

Vũ Quỳnh lo lắng nhìn anh.

Cô không quên người này đã uống nhiều rượu đấy.

Đúng rồi, anh uống nhiều rượu như vậy mà còn có thể làm chuyện này, điều này chứng minh thể lực của anh đặc biệt lợi hại sao?

“Tắm...”

Cao Hường Dương trả lời cô rồi bế cô đi về phía phòng tắm.

Bước chân anh đi thật sự còn chưa vững nên đi rất chậm, chỉ mong mỗi

bước đều ổn định thôi.

Vũ Quỳnh tin tưởng anh, cho dù hai người có ngã cũng không sao, trên sàn còn có thảm trải sàn nữa mà.

Cô mặc cho anh bế mình vào phòng tắm.

Cô quả thật cũng nên tắm rồi.

Hoặc nói đúng hơn là cả hai người bọn họ đều thật sự nên tắm.

Trong khách sạn có bồn tắm lớn chẳng khác nào bể bơi riêng nhỏ.

Cao Hường Dương không bế cô vào trong bồn tắm mà trái lại bước vào phòng tắm vòi hoa sen thủy tinh.

Không gian trong phòng tắm vòi sen không tính là lớn nhưng vẫn thừa sức chứa được hai người, thậm chí còn... còn thừa chỗ để phát huy.

“Anh đứng được không?”

Vũ Quỳnh ngược đầu, lo lắng nhìn anh: “Em thấy hay là anh tắm đi, em đỡ anh qua đó.”

Vũ Quỳnh nói xong lại muốn dìu Cao Hường Dương qua chỗ bồn tắm nhưng bị anh ngang ngược ôm vào trong lòng.

Anh xoa mái tóc xoăn của cô và khẽ cười nói: “Vừa rồi anh còn có sức làm em tới như vậy, lẽ nào bây giờ thậm chí không có sức để tắm rửa sao?”

Hơi thở đầy quyến rũ của anh phả vào trong mũi Vũ Quỳnh làm cô tự nhiên đỏ mặt.

“Vậy anh tự tắm đi, em đi ra ngoài trước...”

Vũ Quỳnh nói xong liền xoay người muốn đi.

Cao Hường Dương làm sao có thể để cho cô có cơ hội thoát đi được. Anh nhét sữa tắm vào trong tay cô, mở ra vòi hoa sen nói: “Em tắm giúp

anh đi...”

Giọng anh khàn khàn yêu cầu.

Hai mắt anh sáng rực nhìn chăm chăm vào Vũ Quỳnh với vẻ khàn cầu.

Vũ Quỳnh nhìn dáng vẻ mong ngóng của anh thì thật sự không nhẫn tâm từ chối anh... Những giọt nước trong suốt từ trên cao trút xuống đỉnh đầu của hai người.

Trong phòng kính trong suốt nhanh chóng xuất hiện một tầng hơi nước, ngăn cách hai người đang dính chặt lấy nhau với bên ngoài.

Vũ Quỳnh... không ngờ thật sự bị quý thần xui khiến lại gật đầu đồng ý tấm cho anh...

Cô quả thật nghĩ cũng không dám nghĩ.

Được rồi! Vũ Quỳnh thành thật thừa nhận, thật ra cô đã từng nghĩ tới, nhưng... từ trước đến nay không cho rằng suy nghĩ này có thể sẽ trở thành hiện thực.

Thử nghĩ lại xem, người này lần nào mà chẳng lộ ra vẻ mặt cứng rắn, rất nghiêm túc nói cho cô biết “nam nữ khác biệt”... Bây giờ lại đột nhiên chủ động yêu cầu cô tấm cho anh...

“Nhanh một chút...”

Vào lúc Vũ Quỳnh đang mải nghĩ, bỗng nhiên bàn tay nhỏ bé của cô đã bị một bàn tay khác bắt được, sau đó kéo mạnh tới lau lên lồng ngực rắn chắc của anh.

Cao Hường Dương cúi đầu, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chăm vào cô.

Ánh mắt anh nhìn vào trên gương mặt nhỏ nhắn đang ửng đỏ của cô mà không hề chớp mắt.

Ánh mắt nóng rực gần như muốn làm cho Vũ Quỳnh bị bỏng.

Vũ Quỳnh bị anh nhìn liền cảm thấy ngượng ngùng, vội vàng dời tầm

mắt đi và bất mãn làm bầm một tiếng: “Anh cứ nhìn em chăm chăm như vậy làm gì?”

Vào lúc đôi môi anh đào của cô khẽ cong lên, Cao Hường Dương cúi đầu xuống tham lam hôn nhẹ một cái, giọng khàn khàn nói: “Anh nhìn em lại cảm giác giống như đang nằm mơ vậy...”

Quá thật, thật đến mức giống như cảnh trong mơ, như không chân thật vậy!!

-----oOo-----

Chương 359: Số phận trên người

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Em mệt không? Tắm rửa xong, chúng ta nhanh đi nghỉ ngơi thôi.”

“Vâng...”

Vũ Quỳnh thật sự mệt mỏi rồi.

Cô mới vừa từ trên người anh trượt xuống đã cảm thấy hai chân mềm nhũn, cơ thể dựa vào trong ngực anh mà không đứng nổi.

Sau đó...

Sau đó Vũ Quỳnh lại ngủ thiếp đi như vậy.

Tiếp sau đó...

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô dường như được người bế lên.

Sau đó, cô cảm giác cơ thể chìm vào trong bể nước ấm áp, cơ thể mệt mỏi rã rời được ngâm trong nước ấm có cảm giác thật sảng khoái... Ngay lập tức, tất cả mệt mỏi trên người đều bị xua tan.

Cô không nhận được cố nâng mí mắt, đôi mắt khép hờ lười biếng nhìn... In vào trong mắt cô chính là gương mặt vô cùng điển trai của Cao Hường

Dương. Lúc này, trong hơi nước mờ mịn, trên gương mặt trước sau luôn lạnh lùng của anh thoát nhìn rất ôn hòa, từng đường nét tuyệt đẹp giống như được nghệ nhân điêu luyện khắc ra, thật hoàn mỹ, thậm chí không tìm được chút khuyết điểm nhỏ nào.

Mà gương mặt đẹp trai của anh lại đang cách mình rất gần... chỉ có nửa centimet.

Vũ Quỳnh say rồi...

Cô cảm thấy mình đã hoàn toàn say trong sự dịu dàng mà người đàn ông này dành cho mình.

Trong đôi mắt sâu lắng ẩn chứa tình cảm dịu dàng giống như một cơn lốc cuốn cô vào thật sâu bên trong, làm cho cô trầm luân, cũng... không thể tự mình thoát ra được!!

“Em tỉnh rồi sao?”

Anh hỏi.

Cô chớp chớp mắt coi như trả lời, ánh mắt vẫn si mê ngây ngốc.

Có lẽ vì cô mệt mỏi, hoặc sự ấm áp này dễ dàng làm cho người ta lười biếng, nên đôi môi anh đào đang sưng đỏ của cô thậm chí cũng không muốn mở ra.

Cao Hường Dương nhìn dáng vẻ của cô đáng yêu như vậy thì không nhìn được cười.

Anh hôn nhẹ lên đôi môi nhỏ nhắn của cô đầy vẻ thương yêu.

Anh mới tỉnh rồi đi, không ngờ cơn mè lười nhỏ nhắn trước mặt đang không muốn mở miệng lại lập tức lộ ra đầu lưỡi... trúc trắc mà sột ruột cạy hàm răng trắng của anh ra, nóng lòng muốn xâm chiếm lãnh địa của anh.

Bàn tay nhỏ bé ẩm ướt mà nóng bỏng thò ra, áp vào bên gò má tuyệt đẹp của anh, cố gắng khiến cho nụ hôn này càng sâu hơn nữa.

Cao Hường Dương cảm thấy buồn cười trước động tác trúc trắc của cô.

Anh vốn có lòng tốt tính dạy cô, hoặc là biến nụ hôn bị động này thành chủ động để dẫn dắt cô.

Nhưng anh không làm vậy.

Anh thậm chí kiên nhẫn mặc cho cô cướp lấy đôi môi của mình.

Nhưng Vũ Quỳnh quá mức sốt ruột nên dùng hàm răng nhỏ của cô cắn anh đau.

Cao Hường Dương bị đau rên lên một tiếng, bàn tay bé Vũ Quỳnh đang nằm ở trong nước lên, để cô ngồi ở trong lòng mình.

Mà nụ hôn vẫn còn tiếp tục.

Bàn tay anh đặt lên trên thắt lưng cô rồi vỗ nhẹ vài cái, cố nén xúc động mà trầm giọng dỗ dành cô: “Chậm một chút, bảo bối, đừng nóng vội...”

“Ừ...”

Tiếng trấn an của Cao Hường Dương lại giống như một liều thuốc xoa dịu, quả nhiên làm cho Vũ Quỳnh lập tức bình tĩnh lại, chậm đi rất nhiều, động tác hôn anh cũng dịu dàng hơn.

Nụ hôn ướt át... dần dần chậm lại, cuối cùng ngừng hẳn.

Cô tì cái trán ướt của mình lên trán anh và thở hổn hển.

Đôi mắt đỏ hoe lại vương chút ánh nước mơ màng.

“Sao... sao em lại ở trong bồn tắm?”

Hơi thở của cô còn chưa ổn định.

“Anh sợ em mệt mỏi, ngâm chút nước nóng sẽ thoải mái hơn.”

Trong mắt Cao Hường Dương vẫn thoáng có chút men say nhưng không biết là tác dụng của rượu, hay là... chìm đắm trong sự cảm dỗ trong sáng

của cô nữa.

“Em thật sự mệt mỏi rồi, anh không mệt sao?”

Trong lời nói của Vũ Quỳnh có chút nũng nịu.

“Em mệt thì ngủ một lát đi.”

Cao Hướng Dương ôm Vũ Quỳnh ở trong lòng mình, làm gương mặt cô áp lên trên ngực mình, vỗ nhẹ vào sau lưng cô và dụ dỗ: “Em cứ ngủ trong lòng anh đi, đợi lát nữa ngâm xong, anh lại ôm em đi.”

“Ừ...”

Vũ Quỳnh rất tin tưởng anh.

Cho dù là ngâm ở trong nước, mình cũng có thể ngủ thiếp đi mà không thấy có khó chịu gì.

Cảm giác có thể ngủ yên ở trong lòng anh thật sự quá tốt nhưng...

Sau này Vũ Quỳnh nhớ lại, cảm thấy ngày hạnh phúc nhất trong cả đời cô thật ra cũng chỉ có hôm nay, một đêm này... Mà Cao Hướng Dương thì sao?

Sao anh không phải như vậy chứ?

Nói thật, Vũ Quỳnh rất lo lắng, không phải là tác dụng của rượu thì anh sẽ thừa nhận một đêm điên cuồng này sao... Tiếng hít thở đều đặn khe khẽ vang lên ở bên tai cô, chỉ cần vừa nghe thấy đã làm cô thấy yên lòng như vậy.

Ánh đèn màu vàng phía đầu giường dịu dàng chiếu xuống gương mặt đẹp trai, góc cạnh của Cao Hướng Dương làm vẻ sắc bén của anh có thêm phần ôn hòa.

Vào giờ phút này, thoạt nhìn anh vừa quyến rũ lại vô cùng ấm áp, không có vẻ lạnh lùng, cay nghiệt đối với cô như khi anh tỉnh táo.

Vũ Quỳnh nghĩ tới tư thế và vẻ mặt của anh khi ra sức đòi hỏi ở trên người mình... anh sợ làm đau cô cho nên luôn dịu dàng như vậy, sau đó lại thô bạo mất kiểm soát, tiếp đó là sự dịu dàng đê nén... Anh như vậy thật sự quá hấp dẫn!!

Cho dù thỉnh thoảng anh có làm cô đau nhưng cô vẫn rất cảm động.

Cô biết anh đã vì cô mà cố gắng nhẫn nhịn rất nhiều rồi...

Nghĩ đến những điều này, khóe miệng Vũ Quỳnh không nhịn được mà cong lên.

Bỗng nhiên, trong đầu cô cảm giác không thoải mái khi nhớ lại những lời đầy đau đớn mà anh từng nói lúc tỉnh táo và một vấn đề vô cùng thực tế... vấn đề làm cho cô nhất định phải nhìn thẳng và tiếp nhận!!

- Anh sắp kết hôn!!

Mà mình... vẫn còn trần truồng nằm ở trên chiếc giường này, nằm ở trong lòng anh... Từ trước tới nay, Vũ Quỳnh chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này, cô ý thức được một điểm... Cô là kẻ thứ ba, lại... còn làm chuyện mà một kẻ thứ ba sẽ làm!!

Cô đã ngủ với người đàn ông sắp kết hôn này!!

Nhưng cô không hối hận.

Nói tới sám hối thì hình như cũng không có.

Cô nhẹ nhàng xoay người trong cánh tay của anh.

Đôi mắt mở to ngơ ngác nhìn trần nhà trắng xanh trên đỉnh đầu, cô hít một hơi thật sâu, cuối cùng... làm ra một quyết định.

Trong nước mắt, cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh, cảm giác hoàn toàn không muốn.

Cô khẽ cắn môi... cuối cùng ngòì dậy.

Mà cánh tay anh vẫn đang ôm chặt thắt lưng nhỏ nhắn của cô dường như cảm giác được cô muốn rời đi nên lập tức siết chặt hơn.

Trong lòng Vũ Quỳnh đau xót...

Cô vốn định lại nằm xuống và bỏ qua suy nghĩ này nhưng cuối cùng vẫn cắn răng cố rời khỏi vòng tay anh.

Tim cô đau như bị dao cắt.

Vũ Quỳnh hít vào một hơi và xuống giường, trong mắt tự nhiên dâng lên ánh nước.

Khi vén chăn nhìn trên ga giường màu trắng vẫn in một mảng đỏ sẫm... Đó là máu tượng trưng cho trinh tiết của cô.

Vũ Quỳnh giật mình...

Trong đôi mắt long lanh ánh nước có phần chấn động, tới gần người và lưu luyến hôn nhẹ một nụ hôn từ biệt trên đôi môi của anh.

Cô rời đi không có nghĩa là lùi bước.

Cô chỉ không muốn làm anh khó xử, làm cho mình khó xử...

Hoặc dựa theo bản tính của cô lúc trước thì cô sẽ ở lại, thậm chí mong đợi anh làm cho cả người mình đầy vết thương, như vậy ngày mai cô lại có bằng chứng lên án anh, sau đó theo cán bộ lên, ép anh cưới mình.

Nhưng...

Như vậy lại có ý gì chứ?

Nếu như tỉnh lại, anh vẫn lạnh lùng và tuyệt tình như lúc trước thì sao?

Cô cần gì phải làm cho mình khó xử như vậy? Khó xử anh mà lại càng hạ thấp mình!

Nếu như trong lòng anh thật sự có mình, Vũ Quỳnh tin tưởng qua đêm này, không cần mình đi tìm anh, hẳn nhất định sẽ chủ động đến tìm

mình... Anh nhất định sẽ tìm đến cô!!

Vũ Quỳnh dịch tới gần gương mặt đẹp trai giống như bức tượng điêu khắc, ghé sát bên tai anh và nói khẽ một câu: “Anh ơi, em chờ anh tới giữ em lại...”

Chỉ cần anh nói một câu giữ mình lại thôi!!

Vũ Quỳnh biết anh đang ngủ say nên có thể căn bản không nghe được lời của mình nói.

Nhưng không sao, chỉ cần có tâm, chỉ cần anh để ý tới chuyện tôi nay thì cô tin tưởng anh sẽ đến tìm mình!

Vũ Quỳnh cố nén đau đớn trên người, nhặt quần áo nằm rải rác trên mặt đất và mặc vào từng cái một. Cô ngập ngừng một lúc lâu, cuối cùng vẫn lưu luyến lùi ra khỏi phòng.

Nhưng cô không ngờ...

Số phận chính là trêu người như vậy, cốt chuyện đầy kịch tính sẽ luôn tới với bạn khi bạn hoàn toàn không để phòng... Dù thế nào Vũ Quỳnh cũng không thể đoán được, trong nháy mắt khi mình vừa đóng cửa phòng này, đúng lúc có một người phụ nữ từ trong phòng bên cạnh đi ra. Mà người kia không phải là ai khác, chính là... Vu Tiên!!

Cô ta là con gái của sếp tổng khách sạn năm sao này.

Vu Tiên kinh ngạc khi thấy người từ căn phòng bên cạnh đi ra lại là Vũ Quỳnh!!

Vừa nãy ở gian phòng gây âm ỉ rất lớn, hẳn là phòng bên cạnh đều nghe được tiếng rên rỉ phấn khích, đều biết khi đó trong phòng đã xảy ra chuyện gì... Nhưng dù thế nào Vu Tiên cũng không ngờ được người phụ nữ kia lại là Vũ Quỳnh!!

Nhìn bóng lưng của cô có phần không thoải mái, trái tim Vu Tiên trầm xuống... Nếu như người đi ra là cô, vậy... người đàn ông trong phòng vừa rồi là ai chứ?

Nếu không phải là Cao Hương Dương thì thật tốt? Như vậy có phải cô ta lại có lý do để chia rẽ bọn họ không??

Nếu là Cao Hương Dương thì sao?? Vì sao cô ta lại đi ra một mình chứ?

Vưu Tiên bắt đầu bị sự tò mò không ngừng quấy nhiễu. Cuối cùng, cô ta có một quyết định... Cô ta dự định đi vào trong tìm hiểu tới cùng.

Vưu Tiên là con gái CEO của khách sạn này nên cô ta muốn kiếm lấy thẻ phòng cũng không khó, đương nhiên phải tốn sức chút miệng lưỡi mới có thể đối phó được với những người lễ tân đã được đào tạo tốt ở đại sảnh.

Sau khi thành công lấy được thẻ phòng bên cạnh, Vưu Tiên lặng lẽ quét thẻ, mở khóa và đi vào phòng.

Khi vào cửa...

Ánh đèn trong phòng mờ sáng.

Dưới ánh sáng màu vàng nhạt, người đàn ông đẹp trai mà cô ta vô cùng quen thuộc đang nằm trên giường lớn... cơ thể trần truồng chỉ dùng chăn tùy ý che đi vị trí quan trọng nào đó. Trong phòng vẫn còn tràn ngập mùi sau khi quan hệ, dù thế nào cũng không hết được... Vưu Tiên nhú mày.

Tay cô ta nắm lại và siết chặt.

Cô ta gần như không cần suy nghĩ cũng biết được nơi đây vừa xảy ra chuyện gì!!

Vưu Tiên hít vào một hơi, ánh mắt tùy ý đảo qua nơi khác, lại liếc nhìn thấy... màu đỏ chói mắt trên chiếc ga giường màu trắng!!

Không thể nghi ngờ, đó là máu xử nữ của Vũ Quỳnh...

Hơi thở của Vưu Tiên trở nên dồn dập.

Ngón tay đang nắm trên chốt cửa trắng bệch đến kinh người.

Sắc mặt cô ta lúc xanh lúc trắng, vô cùng khó coi.

Lấy tính cách của Cao Hường Dương, anh tất nhiên sẽ chịu trách nhiệm với Vũ Quỳnh!!

Vưu Tiên đột nhiên trở nên hoảng loạn, trong giây lát đứng ở cửa không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng cô ta bất ngờ ngửi thấy trong không khí đầy mùi cám dỗ này hình như còn có mùi rượu... Rượu??

Cao Hường Dương uống rượu sao?

Trái tim Vưu Tiên run lên...

Cô ta bước lại gần anh, thăm dò kêu lên một tiếng: “Hường Dương?”

Không có tiếng trả lời.

Cao Hường Dương vẫn ngủ rất say.

“Hường Dương?? Anh uống say rồi sao?”

Cho dù anh đã tắm rồi nhưng cô ta vẫn có thể ngửi thấy được mùi rượu trên người anh.

Có thể tưởng tượng được trước đó anh đã uống nhiều rượu tới mức nào.

Vưu Tiên đột nhiên thấy hưng phấn.

Cô ta hiểu rõ Cao Hường Dương. Từ trước đến nay anh là người không được uống rượu, bởi vì trong cơ thể anh gần như không có men giải rượu, hơn nữa quan trọng nhất chính là... sau khi uống say tỉnh lại, thông thường đầu óc anh sẽ xuất hiện chút vấn đề nhỏ.

Cũng chính là... không có ký ức quá sâu về chuyện xảy ra sau khi say rượu, thậm chí là... hoàn toàn quên mất!!

-----oOo-----

Chương 360: Âm áp trộm có được

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vưu Tiên hít sâu một hơi và ngập ngừng trong giây lát, cuối cùng... đã hạ quyết tâm.

Cô ta nhanh chóng cởi chiếc váy của mình ra, tiện tay ném linh tinh sang một bên, cô ta không tiếp tục suy nghĩ sâu xa nữa mà nằm xuống bên cạnh Cao Hường Dương. Cơ thể còn tham lam rúc vào trong vòng tay âm áp của anh.

Cao Hường Dương đang ngủ say theo bản năng ôm chặt người phụ nữ trong lòng.

Chỉ là anh cảm thấy hình như mùi không đúng lắm...

Cơ thể Vũ Quỳnh có mùi trong lành mát mẻ mà Vưu Tiên quen dùng nước hoa.

Cho dù Cao Hường Dương chỉ cần có chút tỉnh táo, thật ra có thể dễ dàng phân biệt ra được. Nhưng bây giờ anh đang chìm trong giấc ngủ mê man, bất tỉnh nhân sự.

Chỉ có điều anh không thích mùi này.

Cánh tay ôm Vưu Tiên đã vô thức thả lỏng, lật người quay lưng lại với cô ta mà chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Nhìn bóng lưng khỏe khoắn của anh, trái tim Vưu Tiên trở nên nặng nề...

Anh cứ luôn đối xử với mình như vậy à? Nếu bây giờ người nằm bên cạnh anh là Vũ Quỳnh thì sao?

Anh yêu cô ta ba năm mà từ trước tới nay chưa từng động vào cô ta. Nhưng đối với Vũ Quỳnh... Vưu Tiên cảm thấy bi thương, cánh tay thò qua anh và ôm chặt lấy thắt lưng anh từ phía sau, gương mặt tham lam áp lên trên lưng anh, hưởng thụ chút âm áp của giờ phút này... Cho dù, âm áp này là do cô ta trộm được!!

...

Sáng sớm ngày hôm sau.

Khi từng tia nắng màu vàng xuyên qua rèm cửa sổ mỏng manh chiếu vào, bao phủ lấy hai cơ thể trần truồng nằm trên giường.

Tia sáng quá chói mắt chiếu thẳng vào mắt Cao Hường Dương đang ngủ, làm anh theo bản năng nhú mày và lật người, cánh tay ôm người vào trong lòng và bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, vội mở mắt ra.

Vừa mở mắt, Cao Hường Dương kinh ngạc khi thứ đầu tiên in vào trong đáy mắt mình chính là... gương mặt xinh xắn, ửng đỏ của Vu Tiên.

Trong đôi mắt thâm trầm hiện lên vẻ không tin.

Gương mặt của cô ta nhanh chóng chồng lên gương mặt nhỏ nhắn mơ hồ đêm qua... Cao Hường Dương bất giác thấy hơi đau đầu.

Anh phát hiện giấc mơ đêm qua...

Anh quả thật không nhớ rõ lắm!

“Hường Dương, anh đã tỉnh rồi à??”

Vu Tiên then thùng hồn lên trán anh.

Trên gương mặt góc cạnh điển trai của Cao Hường Dương không hề có cảm xúc dư thừa.

Anh xoay người ngồi dậy và khẽ day lên huyệt thái dương đang đau nhức của mình: “Em... sao em lại ở đây?”

Giọng nói của anh khàn khàn còn có phần ngái ngủ khi vừa tỉnh dậy.

Đêm qua, người trong giấc mơ của anh là... Vũ Quỳnhh!!

Nhưng vừa mở mắt tỉnh lại, anh phát hiện ra mình có khả năng đã say rượu mà nhận lầm người. Cảm giác xuống dốc không phanh này thật sự làm cho anh cảm giác khó có thể tiếp nhận nổi.

Trong lòng anh lập tức cảm giác vô cùng phiền muộn.

Vưu Tiên cũng ngồi dậy theo Cao Hường Dương, đỡ lấy cánh tay anh và nói với vẻ thăm dò: “Tôi hôm qua anh uống nhiều nên quên hết tất cả mọi chuyện sau đó rồi sao? Anh cũng không nhớ tại sao em lại ở đây à?”

Cao Hường Dương khó chịu lắc đầu, biết có vài vấn đề không nên hỏi nhưng anh vẫn lựa chọn hỏi ra miệng: “Đêm qua... em vẫn luôn ở bên cạnh anh sao?”

“Nếu không thì sao?”

Mặt Vưu Tiên nóng lên: “Hường Dương, đêm qua hai chúng ta...”

Cô ta nói đến đây thì vén chiếc chăn màu trắng trên người lên và không nói gì nữa, chỉ rũ mí mắt xuống rồi thẹn thùng liếc nhìn anh.

Màu mắt của Cao Hường Dương sẫm lại.

Màu đỏ tươi tượng trưng cho lần đầu tiên lọt vào trong mắt anh, anh chỉ cảm thấy nó như đập vào mắt mình vậy.

“Vưu Tiên... “

Anh có phen mất tiếng.

Đầu đau quá!!

Đêm qua...

Anh thật sự say rượu mất lý trí rồi!!

Cảm giác trong cơ thể nhận được phóng thích ra không gạt được mình, hơn nữa trên giường còn có bằng chứng!

Tôi hôm qua, không ngờ anh lại nhìn nhầm Vưu Tiên... thành Vũ Quỳnh!!

Cao Hường Dương thở hắt hắt...

Bỗng nhiên anh có cảm giác mình phản bội cô ấy!

Anh không biết tại sao chuyện lại biến thành như vậy...

Anh thậm chí đã từng nghĩ, nếu buổi tối hôm qua không phải là cô thì có thể sẽ tốt hơn?

Nếu thật sự là Vũ Quỳnh, mình nên làm thế nào với cô đây? Lấy sức khỏe của mình bây giờ... Sao có thể hứa hẹn tương lai với cô ấy? Sao có thể hứa cả đời với cô ấy được?

“Tiên Tiên...”

Cao Hường Dương lại kêu lên một tiếng.

Đôi mắt anh tối tăm nhìn cô ta nói: “Chuyện tối hôm qua... Anh xin lỗi em, anh đã nhận lầm người! Xin lỗi.”

Gương mặt Vu Tiên trắng bệch, đôi môi run rẩy: “Anh... Anh nói vậy là có ý gì? Em... Em đã như vậy mà anh tính xin lỗi là xong việc sao??”

Vu Tiên chỉ vào dấu vết màu đỏ trên giường và khóc nức nở, đôi mắt đỏ hoe đầy uất ức chất vấn anh.

“Xin lỗi, anh sẽ không chịu trách nhiệm, cũng không có cách nào chịu trách nhiệm được. Mà em... Nếu em thật sự là một cô gái thông minh sẽ không để cho anh chịu trách nhiệm với em. Nhưng chuyện tối hôm qua vẫn là anh sai.”

Anh nói xong liền nhấc chăn xuống giường, tiện tay lấy chiếc khăn tắm trên mặt đất quấn quanh bụng dưới của mình và đi thẳng vào phòng tắm.

Trong phòng tắm dường như vẫn phảng phất mùi cám dỗ...

Đêm qua rõ ràng là say đắm như vậy mà vừa tỉnh lại mới phát hiện nó chẳng qua chỉ là một giấc mộng đẹp.

Tỉnh mộng thì cái gì cũng biến mất...

Nếu như có thể, anh thật hi vọng mình có thể chìm đắm trong giấc mộng đẹp sai trái này, cả đời đừng tỉnh lại!

Anh cúi người hắt nước lạnh lên gương mặt đẹp trai vẫn còn ngái ngủ của mình, cố gắng làm cho mình tỉnh táo hơn.

Hai cánh tay dường như không còn sức lực chống lên trên thành bồn rửa mặt, nhìn vẻ mặt khó coi của mình trong gương và nặng nề thở ra. Sau đó, anh lấy gói thuốc lá từ trên bồn rửa mặt, rút ra một điếu rồi châm thuốc.

Anh xoay người, lười biếng dựa ở trước bồn rửa mặt và cúi đầu, phiền não hút thuốc.

“Hương Dương, vừa nãy anh nói vậy là có ý gì?”

Vưu Tiên đẩy cửa phòng tắm và xông vào.

Cô ta chỉ tùy ý mặc một cái áo ngủ, tóc vẫn rối bời tra hỏi anh.

Cao Hương Dương quay đầu nhìn cô.

“Anh chưa nói cho em biết khi còn bé anh từng mắc bệnh bạch cầu à?”

Anh hỏi cô ta với giọng điệu chẳng hề có cảm xúc.

Trên gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị không tìm ra được bất kỳ tâm trạng dư thừa nào.

“Cái... cái gì...”

Gương mặt Vưu Tiên trắng bệch.

Cao Hương Dương xoay người thản nhiên nhìn cô ta, không hề che giấu mà nói thẳng: “Bệnh bạch cầu tái phát, có thể không sống được mấy năm.”

Vưu Tiên kinh ngạc há hốc mồm, rất lâu cũng không nói được một câu nào.

“Sao... sao có thể như vậy được??”

Cô ta không dám tin tưởng: “Hương Dương, không phải sức khỏe của anh vẫn rất tốt sao? Làm sao có thể...”

Viên mắt của cô ta không khỏi ngấn nước.

Cao Hương Dương ấn điều thuốc trong tay vào trong nước: “Hi vọng em tạm thời đừng nói với người nhà của anh về chuyện này. Còn có... Vũ Quỳnh! Em đừng nói cho cô ấy biết...”

“Vì sao??”

Viên mắt Vu Tiên đã hoàn toàn thấm ướt.

Giọng cô ta khàn khàn hỏi: “Vì sao? Vì sao anh không thể nói cho cô ấy biết mà lại có thể nói cho em biết? Bởi vì anh quan tâm tới cô ấy, anh sợ cô ấy lo lắng cho anh. Nhưng anh không quan tâm tới em, không sợ em sẽ lo lắng cho anh sao?! Cao Hương Dương, con người anh thật sự... quá tuyệt tình!!”

Vu Tiên tra hỏi làm cho cổ họng của Cao Hương Dương cảm thấy đắng chát, đôi môi mỏng mở ra nhưng cuối cùng chỉ có thể phát ra hai âm tiết tối nghĩa: “Xin lỗi.”

Vu Tiên cười yếu ớt, trên gương mặt đầy nước mắt: “Anh yên tâm, em chắc chắn sẽ không nói cho cô ấy biết! Em đã nhìn ra anh rõ ràng muốn nhưng đau khổ vì không dám tới gần... Cao Hương Dương, đây là hai người nợ em!!”

Cô ta nói xong liền đẩy mạnh cửa phòng tắm và lao vọt ra ngoài.

Trong giây phút cánh cửa khép lại, cô ta xoay người, nước mắt rơi đầy mặt.

Có phải ông trời thật sự mở mắt, tới trừng trị kẻ phụ tình thay cô ta không? Nhưng... vì sao sau khi biết anh bị bệnh, trong lòng cô ta ngoại trừ đau đớn và khó chịu lại không có chút vui mừng nào chứ?

Cuối cùng, Vu Tiên vẫn rời đi.

Giống như lời Cao Hường Dương nói, cô ta không để cho anh chịu trách nhiệm.

Cao Hường Dương để trần nửa người trên, ngồi ở trong sofa hút thuốc.

Ánh lửa lập lòe trên xương ngón tay, làn khói thuốc lượn lờ bay lên, trong đôi mắt thâm trầm mà mông lung của anh thoáng hiện vẻ buồn bã.

Tâm trạng của anh rất kém, trong lòng buồn bực không chịu nổi.

Sau khi phun ra làn khói thuốc cuối cùng, anh ấn mạnh mẫu thuốc lá trong tay vào trong gạt tàn, lúc này mới đứng dậy mặc quần áo.

Đêm khuya, sau khi Vũ Quỳnh leo tường quay về phòng ký túc liền ngủ thẳng đến hai giờ chiều ngày hôm sau.

Cô tỉnh lại vì đói.

Có lẽ bởi vì đêm qua thật sự bỏ ra quá nhiều sức lực nên cô vẫn ngủ cho tới khi cảm giác được bụng đói đến mức bắt đầu “ọc ọc” phản đối.

Vũ Quỳnh cố chịu cảm giác đau đớn rã rời trên cơ thể, từ trên giường ngồi dậy.

Cả người cô đã hoàn toàn không chịu sự khống chế, chân đi đôi dép vẫn đang run rẩy, hai cánh tay cô cố chống vào mép giường, thật vất vả mới đứng lên được.

Vũ Quỳnh quả thật cảm thấy mình muốn tàn phế rồi.

Trong đầu cô thoáng hiện ra những cảnh tượng “kích” tình triền miên đêm qua, gương mặt chột nóng rực, trên gương mặt thoáng mỉm cười.

Cô vội vàng cúi người lấy điện thoại đặt ở trên tủ đầu giường. Nhưng cô thấy trong bảng thông báo của điện thoại hoàn toàn trống rỗng, chỉ thoáng cái tâm trạng sung sướng vừa rồi đã biến mất.

Anh... không ngờ anh không gọi điện cho cô... thậm chí ngay cả một tin nhắn cũng không có!

Vũ Quỳnh khẽ cắn môi.

Có thể anh còn đang ngủ! Dù sao tối hôm qua người mệt hơn vẫn là anh.
Lại nói, anh còn uống nhiều rượu như vậy nữa!

Vũ Quỳnh thăm an ủi mình như vậy.

Vừa nghĩ thế, trong lòng cô chợt cảm thấy dễ chịu hơn.

Cô quyết định chờ thêm một lát.

Cô rời giường và đi rửa mặt.

Vũ Quỳnh hơi ngẩn người nhìn cơ thể đầy vết hôn của mình trong gương... Gáy trắng như tuyết vẫn còn vết ân ái của anh, khắp nơi đều có thể thấy được từng mảnh từ đỏ biến thành tím giống như từng đóa hoa Mạn Đà La lan tràn trên làn da trắng mịn của cô.

Vũ Quỳnh thậm chí còn không biết anh để lại lúc nào.

Nhưng Vũ Quỳnh có thể tưởng tượng được ân ái đêm qua mãnh liệt tới mức nào... Trên mặt cô thấy khô nóng. Cô thò tay cẩn thận chạm vào một vết đỏ tím trên cổ của mình, phát hiện bất ngờ nó không hề đau.

Hóa ra đây không phải là vết thương.

Đây là vết yêu...

Vũ Quỳnh thật vất vả mới ném đi những hình ảnh kịch liệt trong đầu, bóp thuốc xoa ngoài da và bắt đầu súc miệng.

Bỗng nhiên, điện thoại trên tủ đầu giường đổ chuông.

Cô kinh ngạc, thậm chí còn chưa kịp nhổ bọt trong miệng ra đã rút bàn chải đánh răng ném vào trong bồn rửa mặt, vội vàng xông vào gian phòng nghe điện thoại.

Nhưng khi liếc nhìn màn hình điện thoại, ánh mắt cô lập tức trở nên buồn bã.

Người gọi điện thoại tới không phải là Cao Hương Dương mà là Tần Lịch Lịch.

Vũ Quỳnh nhận điện thoại nói với vẻ mất hứng: “Cô tìm tôi có việc gì sao?”

Trong miệng của cô vẫn ngậm bọt kem đánh răng, nói tới nói lui cũng mơ hồ không rõ.

Vũ Quỳnh vừa nói chuyện điện thoại vừa đi vào trong phòng tắm.

“Vũ Quỳnh, tôi nghe nói cô sắp đi Mỹ à? Có thật không vậy?”

-----oOo-----

Chương 361: Đợi anh giữ lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Quỳnh ngậm hụm nước, súc ‘ùng ục’ mấy cái trong miệng, rồi nhổ ra: “Ừm, cũng không còn nhiều ngày nữa.”

“Cậu sắp đi rồi, mà sao không nói một tiếng với bạn học chứ? Rốt cuộc cậu có coi mình là bạn bè không?”

Tần Lịch Lịch nói như thể đang oán trách, nhưng Vũ Quỳnh nghe trong lời cô ta nói không hiểu sao lại cảm thấy cô ta đang rất vui.

Vũ Quỳnh nghĩ, chắc là do cô nghĩ nhiều quá rồi.

“Cậu gọi điện cho tớ là vì chuyện này à?”

Thái độ của Vũ Quỳnh lạnh nhạt: “Không còn chuyện gì khác thì tớ cúp đây, tớ còn đang súc miệng!”

“Vũ Quỳnh, cậu sắp đi rồi, chúng ta cũng nên ăn một bữa cơm chứ nhỉ? Coi như là tớ tiễn cậu! Tối nay cùng ăn cơm, được không?”

Tần Lịch Lịch mời cô.

Vũ Quỳnh nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng nhận lời: “Được.”

Vũ Quỳnh mặc áo len cao cổ, quàng thêm khăn, rồi ra khỏi cửa.

Cả một buổi chiều, ngoài cuộc gọi của Lục Li Dã, thì không có gì nữa.

Cao Hướng Dương, từ đầu tới cuối không gọi điện cho cô.

Lòng Vũ Quỳnh trầm xuống hơn.

Đứng ở dưới gốc cây hòe ở chỗ ký túc xá, cơ thể cô đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo thêm mấy phần.

Rõ ràng hôm nay cô đã mặc nhiều áo rồi!

Thở một hơi, cô quay người, đi về phía cổng trường.

Cô đã hẹn Tần Lịch Lịch ăn cơm ở một nhà hàng Tây ở bên ngoài trường học.

Nhưng không ngờ, chính lúc này, điện thoại trong túi cô lại đổ chuông.

Vũ Quỳnh bất ngờ.

Sau đó, cô vội vàng rút điện thoại từ trong túi ra.

Nhìn lướt qua tên hiển thị trên màn hình, Vũ Quỳnh lập tức mặt mày rạng rỡ.

Là Cao Hướng Dương gọi đến!

Cuối cùng anh cũng gọi điện cho cô!

Vũ Quỳnh suýt nữa thì vui quá hóa khóc, cô vội vàng ấn nút nghe, không đợi người đàn ông bên đầu dây bên kia nói gì, cô vội vàng nói giọng trách móc: “Alo!”

“Là anh.”

Đầu dây bên kia truyền tới tâm thanh hơi trầm khàn của Cao Hường Dương.

Vũ Quỳnh hít thở trở nên gấp gáp.

Cô chưa đáp lời, hai tay cùng lúc nắm chặt điện thoại, đứng ở bên đường, chuyên chú nghe anh nói.

“Em đang làm gì?”

Cao Hường Dương hỏi cô.

“Chuẩn bị đi ăn với bạn.”

Vũ Quỳnh vội vàng trả lời.

Đầu dây bên kia, im lặng.

Rất lâu, Cao Hường Dương cũng không nói gì.

Còn Vũ Quỳnh, dường như cũng ngừng hít thở, yên lặng đợi anh.

Đợi anh nói, đợi anh nhắc tới chuyện phát sinh đêm hôm đó, còn đợi anh... giữ cô lại!

“Bao lâu nữa thì em đi Mỹ?”

Đầu dây bên kia, cuối cùng Cao Hường Dương cũng lên tiếng.

“Một tuần sau.”

Sự mong chờ trong lòng Vũ Quỳnh giống như con kiến đang bò nơi đầu tim cô.

Trong điện thoại, dường như có thể nghe rõ ràng hít thở của Cao Hường Dương trở nên nặng nề hơn.

Mãi lâu sau, thì nghe anh nói: “Anh đi công tác rồi, có lẽ lúc đó không có thời gian đi tiễn em.”

Sao... sao cơ?

Vũ Quỳnh khẽ chớp chớp mắt, có một tầng sương mù bao lấy vành mắt cô.

Cho nên, anh gọi điện đến, căn bản không phải là để giữ cô lại sao?

Cho dù, đêm qua, bọn họ đã phát sinh chuyện kia, anh cũng không định giữ cô lại sao?

Cô trong lòng anh, thật sự... thật sự không quan trọng đến vậy sao?

“Anh phải đến nơi chi viện, là một thôn nhỏ trong vùng núi sâu xa, nơi đó không có phương tiện thông tin, cho nên...”

Anh nói đến đây, khẽ ngừng lại một lát: “Một tuần này, anh sẽ không có cách nào liên lạc với em được! Và lại, bây giờ anh đang trên đường đến thôn núi nhỏ đó rồi...”

Nước mắt Vũ Quỳnh, lã chã rơi.

Cũng chính là...

Cho đến lúc cô rời đi, cô cũng không có cả cơ hội gặp anh!

Đêm qua... chính là lần gặp cuối cùng, trước khi cô đi Mỹ!

Sớm biết như vậy, đêm qua Vũ Quỳnh đã không đi! Đêm qua, cô nên nhìn anh cho đủ!

Cô hối hận rồi...

“Còn em? Có lời nào muốn nói với anh không?”

Thật ra, Cao Hương Dương rất hy vọng cô sẽ mở miệng hỏi anh chuyện liên quan đến đêm hôm qua!

Anh vẫn đang kỳ vọng chuyện đêm qua không chỉ là sự sai lầm, cho dù, thực tế bày ra trước mắt, không thể nghi ngờ.

“Không có!”

Vũ Quỳnh lau nước mắt, ngẩng mặt đón gió, bưng bình giữ nụ cười:
“Cao Hường Dương....”

Cô gọi tên anh...

Giọng nói, trong gió đêm lành lạnh, cảm giác như vỡ vụn.

Giống như trái tim của cô, và tất cả sự mong chờ trong đó...”Tạm biệt...”

Cô nói xong, không đợi Cao Hường Dương trả lời, đã cúp máy trước rồi.

Tạm biệt...

Nhưng mà, lúc gặp lại, biết là năm nào tháng nào...

Cao Hường Dương ngồi trên xe bus bệnh viện chạy tới vùng núi sâu xa, ánh mắt nhìn cảnh đêm lướt qua bên ngoài cửa sổ, con người sâu thẳm càng lúc càng âm u.

Anh là bác sỹ được bệnh viện đặc phái đi chi viện giải quyết bệnh dịch ở vùng núi sâu xa, thật ra với tình hình sức khỏe hiện tại của anh, anh vốn có thể từ chối, nhưng Cao Hường Dương cuối cùng vẫn lựa chọn chấp thuận.

Thứ nhất, anh muốn nhân lúc còn sống, làm những chuyện nên làm!

Thứ hai, không cần phải đích thân tiễn cô đi, đối với anh mà nói, là một loại ban tặng.

Cúp máy, Vũ Quỳnh ngồi xuống bên đường, không để ý ánh nhìn kỳ lạ của người qua đường, cô khóc lên nức nở.

Sau khi khóc xong, cô vẫn đi đến chỗ hẹn với Tần Lịch Lịch...

Nhìn đôi mắt đỏ hồng lên, đôi mắt sưng vù như hạt táo của Vũ Quỳnh, Tần Lịch Lịch bị dọa: “Vũ Quỳnh, cậu sao vậy?”

Vũ Quỳnh không nói gì, chỉ lạnh nhạt liếc cô ta, rồi gọi phục vụ đến gọi món.

Tần Lịch Lịch hơi tức giận, cô không nói, cô ta cũng lười hỏi lại, hai người nhanh chóng gọi món.

Trên bàn ăn, có thể cảm nhận được tâm tình Tần Lịch Lịch dường như khá tốt.

Cô ta vẫn không ngừng hỏi Vũ Quỳnh: “Tiểu Quỳnh, cậu lần này đi bao lâu?”

“Sau này còn về trường chúng ta không?”

“Cậu đi rồi, anh Lục làm thế nào?”

“Cậu ở bên đó phải chăm sóc bản thân thật tốt nhé! Trai đẹp bên Mỹ còn nhiều hơn bên mình nữa, còn vừa cao to vừa đẹp trai, đến lúc đó cậu nhất định có thể quen được một anh bạn trai nước ngoài ưu tú! Wao... đến lúc đó nói không chừng gả ra nước ngoài, sinh một đứa con lai! Cuộc đời thật sự là hoàn mỹ! “

Tần Lịch Lịch càng nói càng hăng, vẻ mặt như cực kỳ hâm mộ, tự tưởng tượng thay cho Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh lại nghe mà lòng bứt rứt.

Bạn trai nước ngoài...

Kết hôn? Sinh con?

Vũ Quỳnh lạnh lùng liếc Tần Lịch Lịch vẫn chưa nói xong, đột nhiên cảm thấy chán ghét cô ta: “Cậu cũng mong tớ sớm đi Mỹ.”

Vũ Quỳnh dùng câu hỏi khẳng định, chứ không phải nghi vấn.

Nụ cười trên môi Tần Lịch Lịch cứng đờ lại, vẻ mặt lập tức cảm thấy ngượng ngùng: “Sao...sao có thể chứ? Sao đột nhiên cậu lại nói như vậy?”

Vũ Quỳnh lạnh lùng nhếch mép: “Nếu tớ cứ không muốn theo ý các người, không đi nữa thì sao?”

Nói xong, cô đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

Nhìn cũng không nhìn thêm một cái Tần Lịch Lịch đang lúng ta lúng túng ở đằng sau.

Tần Lịch Lịch nắm cổ tay, cắn môi dưới.

Tính cách Vũ Quỳnh không phải cô ta không biết, bình thường cô ấy là cô công chúa tâm cao khí ngạo, người khác càng ghét cô, cô càng làm chuyện khiến người ta ghét hơn!

Đúng, Tần Lịch Lịch cô ta đúng là mong mỏi Vũ Quỳnh nhanh đi Mỹ, đi càng xa càng tốt, không bao giờ quay về nữa!

Như vậy, Lục Li Dã cũng sẽ không luôn xoay quanh cô nữa!

Tần Lịch Lịch thừa nhận, cô ta đang ghen tỵ, hơn nữa là còn ghen tỵ muốn chết!

Một công tử bột như Lục Li Dã, có lúc nào ngoan ngoãn quan tâm một người phụ nữ chứ? Trừ Vũ Quỳnh cô ra!

Cách ngày đi Mỹ chỉ còn vài ngày ngắn ngủi.

Những ngày này, Vũ Quỳnh vẫn luôn sống qua một cách mơ mơ màng màng.

Trên người, những dấu vết bị lưu lại sau đêm hoan ái đó, theo thời gian mờ dần, đến cuối cùng, không còn dấu vết nào nữa.

Vũ Quỳnh nghĩ, tình yêu của cô với anh, có khi nào cuối cùng sẽ có một ngày giống như những dấu vết này, lặng lẽ nhạt dần đi, đến cuối cùng, chỉ còn lại trong kí ức... nếu thật sự có thể như vậy, thì tốt biết bao!

Nhưng khăng khăng, không có ý chí như cô, lại cứ luôn mong mỏi...

Mong mỏi anh, nói lời giữ cô lại.

Còn giữ lại sao được? Người ta đã đi đến nơi thôn xa không có bất cứ thiết bị thông tin nào rồi, nói không chừng, sự rời đi của anh là vì muốn trốn sự đeo bám của cô mà thôi!

Vũ Quỳnh nghĩ như vậy, trong lòng càng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nơi vùng sâu xa mà Cao Hường Dương đến dường như có thể gọi là vùng cách ly bệnh dịch.

Ở đây không có bất cứ tín hiệu thông tin nào, cách duy nhất có thể liên hệ được với bên ngoài chính là thư tín.

Nghe nói bưu tá đưa thư ra ngoài cũng không dễ dàng gì, đi đi về về ngồi xe cũng mất thời gian cả một ngày.

Mà trong thôn lại không có phương tiện giao thông, lúc bọn họ đến thôn làng đó, xe bus của bệnh viện cũng không vào được sâu bên trong thôn, mà dân trong thôn đánh một chiếc xe bò ra đưa các bác sỹ tình nguyện bọn họ vào trong. Đây là nơi sâu xa lạc hậu nhất mà Cao Hường Dương từng đến.

Nhưng, tuy là xa xôi, nhưng cũng có phong cảnh đẹp mà ở thành phố không có, phong cảnh tự nhiên.

Đây đã là ngày thứ tư anh ở trong thôn núi rồi.

Thời gian nghỉ ngơi buổi trưa, anh vội vàng tranh thủ lúc nhàn rỗi ngồi trên một cái cây sơn trà hút thuốc.

Gió lạnh, lướt qua lá cây rung xào xạc.

Hoa sơn trà màu trắng thuần khiết như ngọc, rơi xuống như mưa hoa, khẽ rơi trên vai dày rộng của anh, lại có vẻ cô đơn lạnh lẽo khó tả.

Chỉ còn ba ngày ngắn ngủi nữa, là cô ấy đi Mỹ rồi!

Cao Hường Dương thở một hơi dài thượt, khói thuốc mờ mờ tràn ngập, làm vẩn đục đôi mắt anh.

Đột nhiên, anh nghe có người đang nói chuyện trong rừng sơn trà cách chỗ anh không xa.

“Tiểu Vân, em nhất định là rất hận anh! Rõ ràng biết là bản thân bị mắc bệnh dịch, không còn sống trên thế gian này bao lâu nữa, vậy mà vẫn ích kỷ kéo theo em, không buông tay...”

Là giọng nói của một chàng trai.

Trong giọng nói lộ ra phần bi thương.

Anh nghĩ chắc là người dân mắc bệnh dịch trong thôn này.

“Em không cho anh nói bản thân như vậy, Tiểu Vũ, em không hận anh, mà ngược lại, nếu sau khi anh mắc bệnh, lại lựa chọn đẩy xa em ra, lúc còn sống không cho em gặp được anh, cuối cùng... lại cho em nhìn thấy chỉ là một cái xác lạnh lẽo. Nếu thật sự như vậy.. em nhất định sẽ... hận anh cả đời!”

Lời cô gái, giống như cái gai, trong chốc lát, đã đâm sâu vào đáy lòng Cao Hường Dương.

“Cái xác lạnh lẽo...”

Ngón tay kẹp điều thuốc của Cao Hường Dương hơi run run.

Xương ngón tay trắng bệch, càng lúc càng rõ hơn.

Anh không sợ bản thân trở thành cái xác lạnh lẽo trong lời cô gái đó nói, anh sợ... cảnh tượng lúc cô gái của anh, nhìn thấy cái xác lạnh lẽo của anh...

Giống như lời cô gái kia nói, lúc còn sống, không gặp được; chết rồi, chỉ còn lại một cái xác lạnh lẽo làm cô đau khổ, tiếc nuối, ân hận, cuối cùng là sự nhớ nhung vô hạn... Cao Hường Dương đột nhiên cảm thấy mũi và khóe mắt cay cay.

Nhìn giống như là hành vi vô tâm, nhưng quả thực là ích kỷ đến cực điểm.

Không quan tâm đến cảm nhận thật của cô, mà ích kỷ cướp đi quyền được lựa chọn của cô.... Sau đó, cuộc nói chuyện giữa chàng trai và cô gái trong rừng sơn trà, Cao Hường Dương không nghe kỹ nữa.

Anh vút điều thuốc trong tay xuống đất, giẫm tắt.

Khép lại áo khoác gió, anh qua người quay về.

-----oOo-----

Chương 362: Tất cả chân tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bước chân nhanh như đập gió, càng lúc càng nhanh, cuối cùng là chạy nhanh về phòng ở của mình.

Anh ở nhờ một nhà người dân.

Thanh niên ở nhà đó đều đã ra ngoài đi làm xa, chỉ còn lại một bà lão ở nhà trông nhà.

Bình thường cô đơn tĩnh mịch, hiếm khi có thanh niên trong thành phố đến náo nhiệt, cho nên bà ấy rất nhiệt tình với Cao Hường Dương, cũng cực kỳ thích anh.

“Bà Lưu.”

Cao Hường Dương bước vội vào phòng.

Bà Lưu đang ngồi trên giường đất ăn cơm, thấy Cao Hường Dương đi vào, thì vội vàng đứng dậy: “Bác sỹ Cao, cháu ăn cơm chưa? Nào, nếu không chê thì ăn thêm với bà?”

Trên giường là một mâm cơm đơn giản thanh đạm.

Cao Hường Dương nhìn mà cảm thấy chua xót, hơi mỉm cười, anh ngồi xuống đối diện với bà Lưu trên giường: “Bà Lưu, cháu ăn cơm với tập thể rồi, bây giờ vẫn còn no! Bà ăn nhiều vào nhé.”

“Ồ! Thế sao cháu lại về lúc này?”

Bình thường bác sỹ như bọn họ chưa đến mười giờ tối thì chưa xong việc để về.

“Bà Lưu, cháu tìm bà có chuyện muốn hỏi. Ở thôn mình, có cách nào liên lạc được với bên ngoài không ạ?”

Nếu có điện thoại thì tốt biết bao!

Bây giờ anh đang sốt ruột muốn gọi điện thoại cho cô ấy, muốn lên tiếng giữ cô lại, nói cô đừng đi Mỹ nữa, có đi thì cũng phải để anh đi cùng...

“Thôn này của bà đương nhiên là không có! Phải đi ra ngoài, trèo ra ngọn núi lớn đối diện, có thấy chưa? Tìm được một con đường lớn, thì cứ đi tiếp mấy chục cây nữa, đi ra ngoài thôn, mới được.”

Cao Hường Dương nhìn theo hướng bà Lưu chỉ, một ngọn núi sừng sững lọt vào tầm mắt.

Cao Hường Dương đoán, trèo qua được ngọn núi lớn đó, nếu đi bộ, thì cũng mất ít nhất một ngày trời.

“Bà, đi bộ mất bao lâu?”

“Không lâu, khoảng hai ngày, mọi năm bà đều đi một lần, để gọi điện thoại cho cháu của bà!”

Cao Hường Dương nhìn thật sâu bà lão tóc bạc phơ trước mặt.

Anh nghĩ, sau khi ra khỏi thôn, chắc điều đầu tiên anh phải làm, chính là thay bà lão gọi điện cho đứa cháu kia của bà!

Hai ngày...

Cao Hường Dương gặp khó rồi.

“Vậ thư tín thì sao? Gửi thư tín ra ngoài mất bao lâu ạ?”

Anh lại hỏi.

“Thư tín thì nhanh! Hơn một ngày là gửi ra ngoài được, nhưng mà phí rất đắt, cực đắt! Không có chuyện gì quá gấp, thì đừng nên gửi, đắt khủng khiếp!” Bà Lưu vội vã xua tay.

Cao Hường Dương không quan tâm lắm gửi thư mất bao nhiêu tiền, anh chỉ quan tâm thời gian!

Bởi vì, anh không còn nhiều thời gian nữa!

“Bà, đây là bức thư cực kỳ cực kỳ gấp...”

Cao Hường Dương nghĩ lại càng kích động, tâm trạng bị kiềm nén mấy ngày nay dường như thoáng chốc đã được thư thái hơn.

Anh nắm chặt tay bà lão: “Cám ơn bà! Bức thư này, cháu chắc chắn phải gửi, nó có liên quan đến... hạnh phúc cả đời của cháu!”

“Hạnh phúc cả đời à?”

Bà lão chớp chớp mắt, sau đó cười cong mắt: “Hóa ra là gửi thư tình cho bạn gái...”

Thư tình.

Cao Hường Dương cũng cười theo, gật đầu: “Đúng vậy, là thư tình.”

Đời này, anh chưa từng viết thư tình cho bất cứ người con gái nào, vậy mà hôm nay... lại là, lần đầu tiên của anh!

Cao Hường Dương nằm bò trên giường viết thư tình.

Không biết là bởi vì do không có kinh nghiệm hay sao, lần đầu tiên anh cảm thấy hóa ra thứ này khó viết như vậy.

Mãi đến lúc bỏ đi bức thư thứ ba thì anh mới dần dần viết thuận tay hơn.

Cúi đầu, bắt đầu viết.

Bức thư được viết như thế này:

“Tam Nhi thân yêu, em khỏe không?”

Lúc nhận được bức thư này, nhất định là em sẽ vô cùng kinh ngạc, vì sao thời buổi này rồi mà còn có người dùng phương thức cũ rích như thế để gửi gắm tình cảm.

Như em đã biết khi anh nói với em ở cuộc gọi trước, ở đây là thôn núi nghèo vùng sâu xa, anh không hề nói quá, ở đây đi lại chủ yếu là đi bộ, muốn ấm thì phải run, an ninh chủ yếu dựa vào chó canh, thông tin liên lạc với nhau chủ yếu dựa vào hét.

Vốn lời anh định nói tiếp theo là muốn nói với em trong điện thoại, nhưng, bà chủ nhà của anh nói muốn gọi điện thoại, thì phải trèo qua ngọn núi hơn ở trước thôn, thời gian mất khoảng hai ngày, đi đi về về mất khoảng bốn ngày, anh không phải là không bằng lòng đi, chỉ là anh không còn nhiều thời gian, anh phải cứu chữa cho các bệnh nhân của anh. Mà mỗi một bệnh nhân ở đây đều đang bị đe dọa tính mạng, cận kề cái chết, cho nên, rất xin lỗi em, anh không có cách nào đích thân đi gọi điện thoại cho em được, càng không có cách nào đưa anh đến trước mặt em, đích thân nói với em lời này... tam nhi...

Lời dạo đầu hình như hơi dài dòng, tiếp sau đây anh sẽ chính thức đi vào vấn đề chính.

Nhưng anh hy vọng sau khi em đọc xong bức thư này, nghiêm túc suy nghĩ, đừng có vội vàng quyết định luôn cho bản thân và anh. “

Cao Hường Dương viết đến đây thì ngừng lại.

Môi mỏng mím chặt, suy nghĩ một lát, rồi tiếp tục hạ bút.

Lực bút mạnh mẽ cứng cáp, như nhảy múa trên giấy.

Anh nói:

“Anh bị bệnh rồi.

Anh bị bệnh máu trắng.

Em đừng vội rơi nước mắt, đừng khóc, anh nói với em sự thật này không phải muốn nhìn em rơi lệ, nghe lời, ngoan một chút... Chắc em cũng biết lúc còn nhỏ anh từng bị bệnh máu trắng, dưới sự nỗ lực của ba mẹ, lúc đó anh may mắn được trị khỏi, nhưng đến bây giờ, bệnh tình anh lại tái phát.

Anh sợ em buồn, sợ em vì lo lắng cho anh, anh không muốn nhìn thấy em rơi lệ vì anh, càng không hy vọng em vì anh mà bỏ bê ăn uống.

Không muốn em biết, cũng sợ bản thân cuối cùng cũng không thể ở bên em đến bạc đầu, cho nên anh mới nghĩ mọi cách để đẩy xa em ra, để em rời xa anh... thật ra, hôn lễ của anh với Vu Tiên mà anh nói, đều là lừa em, anh chỉ là muốn lấy cớ đó làm em rời xa anh mà thôi!

Anh rất trẻ con em nhỉ? Nhưng hình như chiêu này có tác dụng rồi.

Em ghen, em cũng vì anh mà đau lòng rơi lệ...

Anh thật sự đáng chết, những năm còn sống, không tìm mọi cách để làm em vui, lại làm mọi thứ khiến em khóc!

Anh quả thực là không khác gì một tên ngốc cả!

Chỉ là, nhắc đến Vu Tiên... “

Cao Hướng Dương bỗng dừng ngòi bút chỗ này.

Anh đặt bút xuống, đọc lại toàn bộ bức thư, ánh mắt ảm đạm đi nhiều.

Anh không biết phải làm sao để nhắc với cô về đêm say rượu của anh và Vu Tiên, cho nên, anh định đợi sau khi anh quay về, tự mình nói với cô.

Nhận sai với cô, xin lỗi, chịu phạt.

Nhưng, chỉ cần cô không đi, anh sẽ không buông tay nữa! Sẽ không buông nữa... đề tài về Vu Tiên, sẽ không tiếp tục nữa.

Anh không phải không muốn nói, mà là sợ vài chữ ngắn gọn trên giấy không nói rõ được tình hình đêm hôm đó.

“Bảo bối, em còn nhớ đêm ba năm về trước không?”

Anh hung dữ nạt nộ em, dọa em khóc nức nở.

Sau đó, anh lại tàn nhẫn đuổi em ra ngoài cửa.

Trong ấn tượng của anh, đó là lần đầu tiên anh nổi giận với em.

Hơn nữa, còn là lần nổi giận lớn nhất!

Anh biết đêm đó nhất định là dọa em sợ rồi.

Thật ra, đêm hôm đó, anh thất vọng không phải là em chưa qua sự đời, mà là thất vọng về anh!

Là một người anh lớn hơn em mười tuổi, lại lưu manh với em đang nằm trong lòng anh, động tay động chân... em lúc đó, chỉ mới có mười lăm tuổi!

Em vẫn chỉ là một đứa trẻ!

Còn anh, đã có khát vọng muốn bá chiếm em rồi!

Anh nghĩ, nhất định anh đã dọa em rồi!

Anh cảm thấy chán ghét bản thân, cho nên lúc em vẫn ngây thơ chui vào lòng anh, anh đã tức giận mà nạt nộ em, đuổi em ra.

Thật ra, chuyện đó vẫn giống như cái kim đâm vào đáy lòng anh, không rút ra được.

Anh vẫn cứ nghĩ, có phải Cao Hường Dương lúc đó đã động tâm với Vũ tiểu tam nhỏ bé không, cho nên, anh mới muốn chiếm hữu em, chiếm em làm của riêng anh... có phải là bởi vì phát sinh chuyện vượt rào này mà dẫn đến Cao Hường Dương hai mươi lăm tuổi đã bắt đầu chống lại tình yêu với Vũ tiểu tam đơn thuần, chủ động, sợ bản thân lại để xảy ra chuyện vô sỉ giống như ba năm trước, sợ bản thân yêu cô bé mà trong mắt anh ngây thơ và không thể xâm phạm đó... Đúng vậy! trong lòng Cao Hường Dương, Vũ tiểu tam vẫn luôn là một đứa trẻ, ngây thơ, thuần khiết, tùy hứng.

Không hề hợp với chuyện yêu đương!

Nhưng, cho dù là như vậy, cho dù là chống lại càng nhiều, sự kháng cự trong lòng càng nhiều, thì rốt cuộc Cao Hướng Dương cũng đã yêu Vũ tiểu tam.

Hơn nữa, còn yêu tha thiết!

Tam nhi...

Anh muốn em ở lại, ở lại bên cạnh anh, đừng đi đâu nữa.

Đừng đi Mỹ, đừng đến thành phố xa khác...

Giống như trước đây, giống như cái đuôi, bám theo sau anh, một bước không rời.

Em nghịch ngợm làm hỏng máy sưởi trong phòng, kêu gào nói lạnh, bắt anh ngủ cùng.

Đột nhiên anh thấy nhớ những dáng vẻ em quàng tay vào cổ anh, nằm trong lòng anh nũng nịu.

Anh không biết sau này cơ thể anh còn đủ sức ôm em không, để em nằm trong lòng anh, nhưng anh biết, chỉ cần anh còn sống, còn một hơi thở, anh sẽ có đủ sức ôm chặt em vào lòng.

Tam nhi, có lẽ em sẽ cho rằng anh lấy thân phận một bệnh nhân để giữ em lại, là ích kỷ. Rõ ràng không thể hứa hẹn bên nhau đến già, lại cứ khăng khăng muốn khát vọng hạnh phúc tương lai... Đúng! Anh thừa nhận, anh không thể hứa với em sẽ sống đến bạc đầu, nhưng, anh có thể hứa với em, anh sẽ dùng nỗ lực lớn nhất đời anh, nỗ lực để bản thân có thể sống với em đến răng long đầu bạc.

Bảo bối, những ngày này, bởi sự khăng khăng cố chấp của anh mà khiến em bị tổn thương, anh xin lỗi em! Anh đồng ý sau khi trở về, sẽ chịu mọi hình phạt mà em đưa ra.

Xử phạt như thế nào anh cũng đã nghĩ xong cho em rồi, ví dụ em có thể

tức giận, ba ngày không để ý đến anh!

Có điều, không thể lâu hơn ba ngày đâu nhé, nếu không anh nhất định sẽ bị giày vò chết mất.

Lại ví dụ như, em có thể phạt anh nấu cơm cho em mỗi ngày, sau đó em có thể vênh mặt mà nói với anh, anh nấu ăn kém xa dì Lý, lần sau bắt buộc phải tiến bộ.”

Cao Hường Dương viết đến đây, bất giác mỉm cười.

Dường như, anh đã nhìn thấy cảnh tượng Tam Nhi ngồi trên bàn ăn cao, khoanh tay trước ngực, ra dáng vẻ nữ vương, vênh mặt lên dạy dỗ anh có bài có bản: “Anh làm món gì thế? Quá khó ăn!”

Còn anh sao?

Híp mắt, khóe miệng khẽ cong lên, để mặc cô làm khó, cuối cùng, ngậm lấy miệng anh đào mềm của cô, xấu xa hỏi cô: “Vậy anh thì sao? Vị có vừa miệng em không?”

Cao Hường Dương khó khăn lắm mới dứt ra được từ trong mộng tưởng của bản thân, cười cười, tiếp tục hạ bút.

“Tam nhi, thật ra lúc viết bức thư này, anh đã nghĩ rất lâu rất lâu, cuối cùng, anh muốn, bất kể kết quả thế nào, em có quyền được lựa chọn, anh không có quyền tự ý quyết định con đường tương lai thay em.

Cho nên, anh lựa chọn nói tất cả sự thật cho em biết.

-----oOo-----

Chương 363: Bức thư ngụ tạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhưng hãy đồng ý với anh, đừng buồn, đừng đau lòng, cũng đừng rơi nước mắt.

Bởi vì, lúc anh viết bức thư này, tâm trạng anh rất tốt, rất vui!

Anh muốn em ở lại.

Cái chết không đáng sợ, nhưng anh sợ, lúc anh còn sống, lúc anh còn hít thở... lại không cảm nhận được sự tồn tại của em! Những ngày đầy em xa khỏi anh, là những ngày tháng gian nan nhất trong hai mươi tám năm cuộc đời của Cao Hướng Dương anh.

Anh nhớ em...

Rất nhớ rất nhớ, giống như mỗi một tế bào trong cơ thể đều đang nhớ em.

Mà loại nhớ đó, có khổ, có buồn, còn hơi cảm thấy...đau.

Còn nữa, anh yêu em!

Còn về, yêu bao nhiêu...

Anh sẽ dùng phần đời còn lại của mình, chứng minh cho em thấy, anh yêu em nhiều như thế nào!

Viết nhiều thế rồi, cũng nên dừng bút tại đây thôi.

Cuối cùng...

Tam nhi, anh hy vọng sau khi em xem xong bức thư này, đặt thư xuống, ngồi lại, tịnh tâm suy nghĩ, nghiêm túc, suy đi nghĩ lại về tương lai của bản thân... anh là một người bệnh...

Bệnh nhân mắc bệnh máu trắng!

Nếu, em có thể chấp nhận người yêu em sức khỏe ngày càng sa sút trước mặt em, nếu, em có trái tim đủ mạnh mẽ để đối mặt với sự ra đi của người yêu em; mà sau khi người yêu em ra đi, em có đủ dũng khí để tiếp tục theo đuổi tình yêu mới, hạnh phúc mới hay không...nếu, những chuyện này em đều có đủ khả năng chịu đựng, vậy thì, xin em... ở lại!

Anh sẽ cố gắng hết sức để không tồn tại những điều nếu như trên kia!

Đợi anh quay về...

Yêu em, Hường Dương, ký tên.”

Cao Hường Dương đưa bức thư cho bưu tá duy nhất trong thôn ra ngoài gửi đi, địa chỉ là trường học của Vũ Quỳnh.

Nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì hai ngày sau Vũ Quỳnh có thể nhận được.

Trái tim vẫn luôn bình thản của Cao Hường Dương lúc này lại trở nên thấp thỏm không yên.

Anh hy vọng ngày trôi qua nhanh hơn, như vậy thì anh có thể nhanh chóng kết thúc công việc trong tay, trở về thành phố nơi có cô.

Đây là ngày học cuối cùng của Vũ Quỳnh ở địa học A.

Ngày mai, cô sẽ từ thành phố A bay thẳng sang Mỹ, tất cả người thân, bao gồm cả mẹ Hoàng Ngân và bố Dương Thành, và cả Hường Tình đều đã tới thành phố A.

Vũ Quỳnh như thường lệ, lưng đeo một cái túi thật to đi ra khỏi phòng học.

Nhưng ở hành lang, cô lại gặp Lục Li Dã đang đứng đó chờ.

Anh ta mặc một cái áo sơ mi thoải mái màu nhạt, bên ngoài mặc một cái áo khoác gió màu đen, một cái quần cùng màu, kết hợp đơn giản, nhưng lại vô cùng có phong cách.

Mái tóc ngắn làm nổi bật tinh thần thanh niên hùng hực trên người anh ta.

Cho người ta cảm giác, vô cùng tươi trẻ, vô cùng rực rỡ.

Vũ Quỳnh hí mắt, khoe miệng cong lên nụ cười nhạt.

Anh ta với cô, giống như mặt trời ngày thu...

Lóa mắt, mà ấm áp.

Nhưng lại không hề chói mắt.

Vũ Quỳnh đút hai tay vào túi áo khoác ngoài, đi gần về phía anh ta: “Đội tôi à?”

“Ừ.”

Lục Li Dã ngẩng đầu nhìn cô.

Vũ Quỳnh đứng trước mặt anh ta, ngẩng đầu lên, đôi mắt cong như vầng trăng non, giả vờ thoải mái, cười hỏi anh: “Sao lại làm cái vẻ mặt nghiêm túc đấy nhìn tôi thế?”

Con người Lục Li Dã khẽ lấp lóe, bỗng giơ tay ra, kéo Vũ Quỳnh trước mặt ôm vào lòng.

Cánh tay anh ta, ôm trọn bờ vai gầy nhỏ của cô, ôm chặt.

Bộ dáng đó, giống như sợ cô bất cứ lúc nào cũng biến mất bên cạnh anh ta vậy.

“Lục Li Dã...”

Vũ Quỳnh thấp giọng gọi anh ta.

Đầu mũi không hiểu sao có cảm giác chua chát.

“Dừng động, để tôi ôm cô thế này đi...”

Giọng nói Lục Li Dã, hơi trầm.

Nói xong, cánh tay ôm càng lúc càng chặt hơn.

Vũ Quỳnh biết, anh ta đang nói lời tạm biệt với cô.

Trong lòng, cảm thấy tầng tầng bi thương.

Cô đưa bàn tay ra, ôm lại bờ vai rộng chắc của anh ta, cố ý ra vẻ thản nhiên, an ủi: “Đừng như vậy, có phải tôi không quay về nữa đâu...”

Nhưng nói đến đây, bản thân Vũ Quỳnh cũng đỏ vành mắt.

Nhưng cô vẫn cố nén lại không để lộ ra cảm giác đau thương, hiếm khi cô lại dịu dàng vỗ lưng anh ta, đầu hơi nghiêng để trên vai anh ta, khuyên: “Đâu phải lát nữa là tôi đi ngay đâu, ngày mai tôi mới đi mà! Đừng như thế, anh như thế làm tôi cảm thấy... càng khó chịu...”

“Cô khó chịu cái ***”

Lục Li Dã nói câu thô tục không đúng lúc, rồi bỏ Vũ Quỳnh ra.

Trong lòng Lục Li Dã, Vũ Quỳnh là cô gái không tim không phổi, bởi vì tim phổi của cô đều đã giao hết có người đàn ông tên Cao Hương Dương kia rồi.

“Ngày mai tôi không đi tiễn cô đâu.”

Đột nhiên anh ta nói.

Vũ Quỳnh ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nhả nhả lại: “Tại sao?”

“Đâu ra lắm tại sao thế?”

Vũ Quỳnh với anh ta thường xuyên trái ý kiến, khuôn mặt nhỏ chầy dài: “Tại sao không tiễn tôi? Anh có chuyện gì quan trọng à? Đừng có nói với tôi là ngày mai anh lên lớp nhé, ngày mai là cuối tuần!”

Lục Li Dã rũ mắt, không lên tiếng.

Vũ Quỳnh cắn môi, trừng mắt với anh ta.

Có lẽ là bị Vũ Quỳnh liếc mắt đến mức mất tự nhiên, anh ta ngẩng mắt lên, mặt không biểu cảm nhìn cô: “Không muốn nhìn thấy cảnh cô đi vào trong máy bay, được chưa?”

Lục Li Dã nói lời này làm Vũ Quỳnh ngó ra mắt mấy giây.

Cổ họng hơi chua, đột nhiên có xúc động muốn khóc.

Mà sau đó, cô nhảy lên, ôm chặt vai anh ta: “Bạn bè là cả đời, chúng ta sẽ không vì rời đi mà mất đi đối phương...”

Lục Li Dã trở tay ôm lấy eo cô, khuôn mặt đẹp trai không nỡ vùi vào cần cổ của cô, khàn giọng nói: “Ở bên đó chăm sóc bản thân cho tốt, có thời gian tôi nhất định sẽ qua thăm cô, với lại... ăn nhiều vào, bây giờ gầy ốm hơi lỏng tay rồi.”

Hiếm khi nghe anh ta dặn dò nghiêm túc như thế, vành mắt Vũ Quỳnh bỗng ươn ướt.

Cô gật đầu: “Sẽ mà, tôi sẽ mà...”

Trên hành lang, cảnh ôn hòa đó, lại đúng lúc Tần Lịch Lịch vừa bước ra khỏi lớp học nhìn thấy.

Xem ra...cô ta không cần phải áy náy vì hành động vừa rồi... Vũ Quỳnh cô... vốn nên rời xa thành phố này!

Rời xa Lục Li Dã anh ấy!

Hơn nữa, càng xa càng tốt!

Sau khi tạm biệt xong với Lục Li Dã, Vũ Quỳnh đi thẳng vào trong lớp học.

Vừa vào lớp học, cô nghe ủy viên sinh hoạt nhắc nhở cô: “Vũ Quỳnh, trong hộp thư của cậu có thư đấy.”

“Ồ...”

Vũ Quỳnh đáp một tiếng, đeo túi lên, đi về phía hộp thư ở phía sau phòng học.

Cô cũng chẳng có bất cứ chờ mong nào với thư từ của mình.

Đã thời đại nào rồi, ai còn gửi thư chứ? Chắc là mấy thư kiểu như thủ tục, tài liệu đi Mỹ!

Trên hộp thư viết tên cô, có một bức thư lặng lẽ nằm trong đó.

Đúng là có một bức thư bằng giấy dai, bên trên dán một cái tem hình con chim nhỏ, trên tem có đóng dấu của bưu điện.

Vũ Quỳnh cầm lên, lật ra phía trước bức thư.

Trên thư không ghi địa chỉ gửi thư cụ thể, cũng không đề tên người gửi thư.

Vũ Quỳnh nhíu mày, không nghĩ ngợi nhiều, tiện tay xé bức thư ra.

Còn về, không chú ý ở mép bức thư, có một vết vênh lên mờ mờ.

Đương nhiên, dấu vết nhỏ đó, cũng không chứng minh vấn đề gì.

Vũ Quỳnh xé thư ra, đầu tiên lọt vào mắt là ba chữ ở cuối thư: Cao Hướng Dương.

Đầu tem Vũ Quỳnh khẽ run, ánh mắt lấp lánh.

Tay nắm chặt bức thư, không khỏi hơi run.

Tầm mắt lướt nhanh lên phần nội dung, trong chớp mắt, ánh mắt tối sầm lại.

Bức thư chỉ là một tờ giấy trắng sơ sài, bên trên viết một câu đơn giản: Chúc em thượng lộ bình an, đừng nhớ.

Người viết: Cao Hướng Dương.

Trên giấy, là nét chữ của anh, cô có thể nhận ra được.

Bàn tay Vũ Quỳnh nắm bức thư, không khỏi hơi siết lại.

Vẻ mặt từ sự chờ mong, dần hóa thành ảm đạm.

cuối cùng, là thất vọng triệt để!

Cô nhắm mắt lại, che giấu đi sự mệt mỏi trong mắt, hít sâu một hơi, rồi lại mở mắt ra, sương mù đầy mắt đậm hơn.

Không khí trong ngực như bị hút hết ra ngoài, khiến cô thậm chí không hô hấp được.

Nhất thời, đến hít thở cũng làm cô khẽ đau.

Mãi đến cuối cùng... tia hy vọng cuối cùng, cũng bị dập tắt!

Rốt cuộc anh vẫn không nói lời giữ cô lại!

Cho dù là giữa bọn họ đã trải qua một đêm nồng cháy, còn anh... chắc là căn bản không để tâm... nếu thực sự để tâm, chẳng phải nên không màng tất cả giữ cô lại bên cạnh anh từ lâu rồi sao?

Tần Lịch Lịch vừa về lớp học đã nhìn thấy Vũ Quỳnh tay cầm thư, mắt đỏ hồng.

Cô ta ngây người hồi lâu, nhìn thư trắng đơn sơ trong tay cô ấy, đáy mắt vẫn hơi hơi chột dạ, nhưng vẫn tỉnh bơ đi tới, đứng ở bên cạnh Vũ Quỳnh, đã biết rõ còn cố hỏi: “Sao mà khóc thế?”

Vũ Quỳnh không để ý đến cô ta, vội vàng thu bức thư lại, nghiêng người đi về chỗ ngồi trong lớp, cũng không quay đầu nhìn Tần Lịch Lịch lấy một lần.

Tần Lịch Lịch nhìn bóng lưng kiêu ngạo của cô, lạnh lùng cười khẩy, rồi cũng đi về chỗ ngồi.

Mở bàn học ra, lấy sách chuẩn bị tự học.

Trong túi sách trong ngăn bàn có hai nửa bức thư.

Thư cho dù đã xé làm đôi, nhưng bởi vì người viết thư đã dùng lực bút mạnh, làm cho chữ trên giấy in cả sang mặt sau, tuy không nhìn rõ là chữ gì, nhưng có thể rõ ràng nhìn thấy cả một trang giấy chi chít là chữ.

Tần Lịch Lịch thấy bức thư đó, tay chân bỗng luống cuống, vội vàng nhét vào trong túi sách, dáng vẻ như sợ bị ai đó phát hiện ra.

Cô ta vẫn cố nén lại sự chột dạ, liếc về phía Vũ Quỳnh đang ngồi cùng bàn bên cạnh, phát hiện cô ấy vẫn đang nhìn chăm chăm vào bức thư sơ sài không tính là thư kia, đang ngây ra.

Hoàn toàn không chú ý đến hành động nhỏ chột dạ của cô ta vừa nãy.

Tần Lịch Lịch khẽ thở phào.

Tầm mắt dừng lại trên góc mặt nghiêng buồn bã của cô ấy, lại nhìn lại bức thư trong tay cô ta... mím mím môi, mắt tự nhiên rời ánh mắt đi, không nhìn cô ấy nữa.

Bức thư trong tay Vũ Quỳnh, thật ra, là do cô ta làm giả!

Hôm nay cô ta vừa sáng sớm đã đến lớp, lúc cô ta đến, trong lớp chỉ có vài sinh viên.

Cô ta có thói quen kiểm tra hộp thư của bản thân, vì thỉnh thoảng có lên mạng mua một vài tài liệu ôn tập gì đó.

Hộp thư của cô ta không có gì.

Lúc đang định rời đi thì liếc mắt thấy trong hộp thư của Vũ Quỳnh có một bức thư.

Trên hộp thư chắc chắn có một cái khóa nhỏ, nhưng bức thư đó bởi vì không để quá sâu, vẫn lộ ra một góc nhỏ, cô ta hơi kéo ngón tay, đã lấy ra được.

Nói thật thì, lúc đó Tần Lịch Lịch thực sự chỉ là tò mò.

Lần đầu tiên thấy hộp thư của cô ấy có đồ, hơn nữa còn là thư.

Nên biết rằng Vũ Quỳnh trước giờ luôn có tính cách kiêu căng, mắt cao quá đầu, người có quan hệ tốt với cô một chút trong trường cũng chỉ có Lục Li Dã, ai lại có nhã hứng viết thư cho cô ấy chứ?

Là Lục Li Dã sao?

Lúc người đàn ông quen thuộc này nhảy ra trong đầu Tần Lịch Lịch, tim cô ta hơi run lên... có một suy nghĩ nháy mắt xuất hiện.

-----oOo-----

Chương 364: Không nhớ không liên lạc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nếu bức thư này là Lục Li Dã gửi cho Vũ Quỳnh.

Nên biết rằng cô gái này sắp đi Mỹ rồi, nói không chừng Lục Li Dã muốn thể hiện tình yêu với cô qua cách viết thư tình, giữ cô lại thì sao?

Càng nghĩ, Tần Lịch Lịch càng cảm thấy chuyện này không thể để xảy ra được.

Trong lòng cô ta lập tức xuất hiện một suy nghĩ to gan...

Chột dạ nhìn xung quanh, nhân lúc không có ai chú ý, nhát mắt cô ta đã rút phần thư giấy dày trong hộp thư kia.

Cẩn thận dè dặt mở thư ra, không để lại một chút dấu vết từng bị xé ra nào.

Giấu thư vào trong sách, dùng tốc độ nhanh nhất đọc xong bức thư, cuối cùng, thở phào một hơi.. quả thực là một bức thư tình vô cùng cảm động, cho dù cô không phải người trong cuộc, cũng có thể cảm nhận được tình yêu trong đó là chân thành.

Nhưng may mà, người viết không phải Lục Li Dã.

Điều này khiến trái tim căng thẳng của cô ta cũng buông lỏng hơn nhiều.

Nhưng, nội dung bức thư...

Cô không khỏi cau mày lại.

Người đàn ông đó, viết bức thư này với mục đích cuối cùng, là để giữ

Vũ Quỳnh ở lại.

Nhưng, cô ta lại một lòng sốt ruột mong ngóng cho cô gái kia có thể rời xa bọn họ càng xa càng tốt, tốt nhất là không bao giờ quay về nữa.

Cho nên...

Tần Lịch Lịch cắn răng.

Bức thư này tuyệt đối không được rơi vào tay Vũ Quỳnh.

Nhưng, làm sao đây? Bức thư này nhất định là do ủy viên sinh hoạt đặt vào, cô ấy luôn ghi chép cẩn thận rõ ràng thư từ và gói hàng của ai mỗi ngày, đợi lát nữa Vũ Quỳnh tới, ủy viên sinh hoạt chắc chắn sẽ nhắc nhở cô là có thư.

Cuối cùng, Tần Lịch Lịch nghĩ ra một cách.

Cô ta rút từ trong máy in lớp học ra một tờ giấy trắng làm giấy thư.

Vì sao phải dùng giấy trắng ư? Bởi vì giấy trắng đủ mỏng, đủ trắng, thích hợp để sao chép.

Tần Lịch Lịch dựa vào chữ trong thư sao lại, không có chữ, cô ta dựa vào cảm giác bịa ra mấy từ.

Cho nên, câu mới ngắn, cô gắng dùng những chữ có trong thư, cho nên, cầm lên nhìn qua thì quả thực là giống.

“Chúc em thượng lộ bình an, đừng nhớ!”

Cao Hường Dương ký tên.”

Viết xong, cô ta nhanh nhẹn gấp thư lại làm bốn mảnh, rồi nhét vào phong thư như cũ.

May mà lúc cô ta bóc thư, đặc biệt chú ý, cố gắng không để bức thư để lại vết tích như đã bị xem qua.

Cô ta lấy ra băng dính hai mặt, vội vàng dán lại, nhìn lại, quả thực không

nhìn ra được dấu tích nào là đã bị xé rồi.

Tần Lịch Lịch cũng thật bội phục sự cơ trí của bản thân.

Lại nhân lúc mọi người trong lớp không chú ý, thân không biết quý không hay nhét thư lại vào trong hộp thư của Vũ Quỳnh.

Cho đến lúc.. Vũ Quỳnh nhận được bức thư!

Trước khi Vũ Quỳnh đi Mỹ, còn về lại chung cư của Cao Hương Dương một lần.

Di Lý thấy cô về, vui mừng tới mức nói năng lộn xộn, nhưng vừa nghĩ tới cô ấy sắp bay sang Mỹ, trong lòng lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vũ Quỳnh vào phòng của Cao Hương Dương.

Trong không khí, dường như phảng phất còn mùi hương nhàn nhạt, thanh thanh đặc biệt trên người anh.

Vũ Quỳnh cảm thấy hoảng hốt.

Dường như, anh vẫn đang bên cạnh cô, chạm tay là có thể thấy.

Bàn tay vừa giờ ra, lai vội vàng rút về, giống như chạm phải một thứ gì đó tê buốt.

Chợt bừng tỉnh, không nghĩ nhiều nữa, cô vội vàng đi về phía trước bàn của anh, rút bức thư trong túi ra, đặt lên bàn của anh.

Nội dung trong thư, càng đơn giản hơn bức cô nhận được.

“Đừng nhớ, đừng liên lạc.

Vũ Quỳnh kí tên.”

Dáng vẻ hoang mang đó, giống như đằng sau lưng cô có hồng thủy mãnh thú đang đuổi theo vậy.

Thật ra, đuổi theo cô không phải là hồng thủy mãnh thú, mà còn tàn nhẫn

hơn hồng thủy mãnh thú, đó là... hồi ức!

Những cảnh tượng dị dạng trước đây, giống như ma chú, không ngừng hiện ra trong đầu cô, chiếu lên từng từng cảnh rõ ràng trước mặt cô, khiến cô như không thở nổi.

Cửa, đóng lại.

Vũ Quỳnh đứng ngoài cửa phòng, sắc mặt trắng bệch giống như tờ giấy trắng, không có chút huyết sắc nào.

Cô và Cao Hướng Dương...

Từ đây, đoạn tuyệt tại đây!

Đừng nhớ, đừng liên lạc...

Bọn họ đều nên có cuộc sống mới rồi.

Anh kết hôn.

Cô ra nước ngoài,...

Từ nay, trong thế giới của bọn họ, không còn chút dấu vết nào của đối phương nữa!

Như thế, cũng tốt!

Người đến tiễn Vũ Quỳnh lên máy bay, thiếu Lục Li Dã, cũng thiếu Cao Hướng Dương.

Vũ Phong rốt cuộc cũng không yên tâm để con gái một mình đi xa, nên cùng cô bay sang Los Angeles.

Thùy Sam và Hoàng Ngân ở bên cạnh không nở xa, lau nước mắt.

Hương Tình đỏ mắt, kéo tay Vũ Quỳnh, không muốn buông.

“Tam nhi, em đợi anh chị đi! Được không?”

Hương Tình đáng thương cầu khẩn cô.

Nhắc đến Cao Hương Dương, trong lòng Vũ Quỳnh khẽ đau nhói.

“Anh ấy sẽ không tới đâu.”

Giọng nói Vũ Quỳnh lạnh nhạt.

Tầm mắt vẫn không tự chủ mà nhìn qua chỗ cửa máy bay.

Dương nhiên sẽ không xuất hiện bóng dáng của anh ở đó.

Rõ ràng đã biết kết quả, nhưng vẫn không nhìn được mà nhìn sang.

Cô thật ngốc...

Vẫn luôn rất ngốc!

Thậm chí, đã đến lúc này rồi, cô vẫn chờ mong những thứ không nên chờ!

“Tam nhi, em đợi thêm đi! Qua mấy ngày nữa rồi hãy đi, đợi anh chị từ vùng thôn núi về đã, được không? Dù sao thì bọn mình cũng gấp gì đâu một hai ngày, phải không?”

Hương Tình sắp khóc đến nơi rồi.

Vũ Quỳnh nhìn dáng vẻ hoang đến chưa kịp thái giám đã vội của cô ấy, trong lòng đau thắt.

Giơ tay ra, kéo ôm cô ấy vào lòng mình.

Từ nhỏ, bọn họ là chị em thân thiết nhất, đột nhiên phải chia xa, trong lòng tất nhiên là vô cùng không nỡ.

Vũ Quỳnh cũng đỏ mắt, ôm vai Hương Tình, nghe cô ấy thấp giọng nỉ non: “Hương Tình, mười tám năm rồi, em mệt rồi...”

Một câu này của Tam Nhi là Hương Tình không kiềm được giàn dựa nước mắt.

“Xin lỗi, tam nhi...”

Cô ấy nghẹn ngào, lau nước mắt, nói lời xin lỗi với Vũ Quỳnh: “Mình thay anh mình xin lỗi cậu! Hứa với mình, nhất định cậu phải sống thật hạnh phúc! Phải sống tốt hơn anh ấy, sống vui hơn anh ấy! Còn nữa... phải sớm quay về nhé!”

Hương Tình nói xong, thương yêu đặt lên trán Vũ Quỳnh một nụ hôn tình thân.

“Em sẽ vậy...”

Vũ Quỳnh rung rung gật đầu: “Em sẽ liều mạng để bản thân sống tốt!”

Mà bước đầu tiên để cô hạnh phúc chính là...

Quên đi người đàn ông mãi mãi không thuộc về mình kia!

Cô quay người, qua chỗ kiểm tra, rồi lên máy bay.

Nước mắt rơi xuống như mưa...

Cao Hương Dương dựa người vào gốc cây sơn trà.

Gió thổi, cánh hoa rơi như mưa tuyết...

Bầu trời bát ngát, có đám mây trắng dài như đuôi con tuấn mã vừa chạy qua.

Ánh nắng tràn ngập xuống...

Chiều vào thân máy bay ngang qua, không kịp nhìn rõ, đã biến mất trong đám mây, khiến Cao Hương Dương hí mắt lại.

Chỉ cảm thấy, tim nhói đau...

Giống như có thứ gì đó... từng chút một, từng chút một bị tách ra khỏi tim anh... giống như..

Bức thư tình đó, thuận lợi đến được tay Vũ Quỳnh, vậy thì, bệnh tâm lý của Vũ Quỳnh, có phải có thể giải quyết được rồi không?

Nếu bệnh tâm lý được trị khỏi, vậy có phải là cô không cần phải đi Mỹ nữa không?

Không đi Mỹ, có phải đáp án cuối cùng đêm đầu tiên có thể thuận lợi?

Nếu đáp án đêm đầu tiên, thuận lợi...

Nhưng, cuộc đời con người cầu huyết, trước giờ đâu có nhiều nếu như như vậy.

Thư bị xé ra.

Trên giấy, ngòi bút thanh thanh, viết năm chữ ngắn gọn... Đừng nhớ, đừng liên lạc.

Con người sâu thẳm của anh, co rút lại.

Đặt bức thư xuống, anh đi về phía cửa sổ sát đất.

Dựa vào cửa sổ, cúi đầu, châm điếu thuốc..

Rít một hơi, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, vô cùng chua chát.

Lần đầu tiên nhìn thấy bốn chữ đơn giản đó, Cao Hương Dương dường như cho là căn bản cô chưa nhận được thư.

Nhưng, thực tế là, cô nhận được rồi.

Bức thư trả lời anh, là được đựng trong bao thư bằng da mà anh gửi cho cô.

Cao Hương Dương cúi đầu càng thấp, rít mạnh mấy hơi thuốc nữa.

Khói thuốc đục đục, chậm rãi lan vào ánh mắt thê lương của anh, đáy mắt là màu đỏ không tự nhiên.

Yết hầu khó khăn cử động, chỉ cảm thấy cổ họng như bị khói thuốc đốt

cháy, khiến anh không tìm được ho mấy tiếng.

Thật ra, cho dù cô thật sự đi rồi, bản thân cũng không có lý do nghĩ nhiều cách.

Đường, là do bản thân cô ấy chọn.

Cô ở lại cũng tốt, đi cũng được.

Người không vì mình trời tru đất diệt, hưởng hồ Cao Hường Dương anh đến tương lai bản thân còn không nắm chắc, lấy gì để nói chuyện tương lai, chuyện hạnh phúc với cô chứ?

Anh có thể hiểu được.

Nhưng, vì sao trong lòng lại giống như bị một con dao sắc bén đục khoét?

Cao Hường Dương không biết bản thân đã đứng ở chỗ cửa sổ bao lâu...

Mãi cho đến khi, tàn thuốc cháy hết.

Đang định quay người, bước chậm rãi về phía trước, khom người, vút tàn thuốc lá vào trong gạt tàn.

Cầm bức thư bên cạnh gạt tàn lên.

Đừng nhớ, đừng liên lạc.

Mím mím đôi môi mỏng, thu giữ bức thư lại, đặt vào trong ngăn kéo.

Thời gian trôi như bóng câu qua cửa, hai năm, trôi qua.

Thành phố S.

Trời tháng tư, cảnh xuân vô cùng đẹp, xuân vui ngấm lòng người.

“Anh...anh...”

Có tiếng Hường Tình gọi ngoài hành lang.

Nghe tiếng bước chân “bịch bịch bịch”, vài giây sau, cửa thư phòng của Cao Hường Dương bị đẩy mở ra.

Nhìn ban công ngoài trời, thấy Cao Hường Dương hai tay biếng nhác đặt ở lan can, nhìn chăm chăm bãi cỏ xanh mướt ở phía trước biệt thự ngẩn ra.

Một năm trước, anh vì nhiều nguyên nhân mà chuyển từ thành phố A về thành phố S, thuận lợi thay ba anh tiếp quản bệnh viện mà ba anh và chú Phong cùng gây dựng nên, trở thành viện trưởng trẻ nhất viện.

Ngày thường anh thích một mình ở trong biệt thự nhỏ gần bờ biển, thỉnh thoảng về nhà hai, ba ngày.

“Anh!”

Cửa mở ra.

Hường Tình thở hỗn hà hỗn hển, rõ ràng là do chạy vội quá.

Cao Hường Dương quay đầu nhìn cô, biết rõ còn hỏi: “Sao thế?”

Môi mỏng khẽ nhếch, khuôn mặt góc cạnh, từ đầu đến cuối không có dao động.

“Anh thật sự không đi Mỹ với mọi người à?”

Hường Tình không cam tâm lại hỏi một câu.

Cao Hường Dương híp mắt, nghiêng người lại, vẫy tàn thuốc, rồi mới ngẩng đầu nhìn cô ấy, đều đều nói: “Đi làm gì?”

Hường Tình bị anh làm cho nghẹn họng.

Liếm liếm môi, mới nói: “Anh, đây là... lễ đính hôn của tam nhi! Anh không cảm thấy là anh trong nhà, anh nên đi chúc mừng cô ấy hay sao?”

"Lễ đính hôn"...

Cao Hường Dương nhú mày.

Khuôn mặt trước giờ không xao động, giờ dường như có một chút gọn nhỏ.

Nhưng không rõ ràng.

Anh chỉnh lại tư thế, nâng mí mắt lên, nhìn về phía cô em gái, khóe miệng lạnh lẽo cong lên một độ cong lạnh lùng, cười như không cười nói: “Em khẳng định nếu anh qua đó, thì sẽ chúc phúc sao? Lỡ đâu anh cướp cô dâu của người ta, thì làm thế nào?”

“...”

Hường Tình á khẩu.

-----oOo-----

Chương 365: Cuối cùng vẫn không bỏ được

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn người anh trước mắt, Hướng Tình chỉ cảm thấy trong cổ họng phát chất: “Anh...”

“Anh đùa thôi mà.”

Cao Hường Dương cười thản nhiên và giục cô: “Em đi nhanh lên, đợi lát nữa lại không kịp lên máy bay bây giờ. Anh còn chút việc gấp phải làm nên không đi tiễn được. Em nhớ đến nơi phải gọi điện thoại cho anh đấy.”

Sau khi Hướng Tình cắn môi, hung hăng trừng mắt nhìn anh rồi oán giận xoay người đi xuống tầng.

Cô vừa xuống tầng, Hoàng Ngân đi tới đón lại quan tâm hỏi: “Anh con nói thế nào?”

“Anh ấy không đi!”

Hương Tình bĩu môi nói.

Hoàng Ngân thở dài: “Thôi đi, chắc trong lòng anh con cũng không dễ chịu gì. Nó không muốn thì khỏi phải đi, chúng ta đừng ép nó nữa.”

“Anh con nói muốn đi cướp đâu.”

“...”

Một câu nói này làm Hoàng Ngân và Cao Dương Thành đồng thời kinh ngạc trợn mắt, ngơ ngác nhìn nhau.

Cuối cùng, Hoàng Ngân vẫn cúi đầu thở dài: “Sẽ không đâu. Nó chỉ nói vậy thôi chứ không làm chuyện này đâu. Con trai của em nên em hiểu rõ nó nhất.”

Nếu là trước đây, có lẽ con trai cô sẽ thật sự muốn làm vậy, nhưng bây giờ thì không thể nào!

“Vì sao?”

Hương Tình bĩu môi: “Nếu anh ấy thật sự có thể cướp về thì tốt rồi! Con vẫn xem Tam Nhi là chị dâu nhỏ của mình đấy!”

“Con nghĩ anh con còn là đứa trẻ hai mươi tuổi sao? Trải qua nhiều chuyện như vậy, chuyện gì nên lắng xuống thì cũng sớm lắng xuống rồi, con đừng giật dây loạn nữa. Tiểu Tam Nhi thật vất vả mới tìm được hạnh phúc của mình, con bảo anh con đi qua gây sức ép, xem chú Phong và dì Sam còn không nổi nóng với người nhà chúng ta à?”

Hương Tình khẽ thở dài: “Được rồi, con chúc phúc cho bọn họ.”

“Đi thôi! Có gì chờ lên máy bay lại nói tiếp. Chúng ta còn không đi thì sẽ thật sự lỡ chuyến bay mất.”

Cao Dương Thành đứng ở phía cốp sau xe giục hai người phụ nữ vẫn còn dây dưa ở trong phòng.

“Tới ngay đây!”

Hoàng Ngân trả lời một tiếng rồi vội vàng ra cửa.

...

Trên tầng.

Mãi đến khi chiếc xe của ba biến mất ở cuối đường, Cao Hương Dương mới thu tầm mắt lại.

Ánh mắt anh nhìn vào tấm danh thiếp có hơi cũ trên tay mình...

Đó là danh thiếp bác sĩ tâm lý của Vũ Quỳnh cho anh vào hai năm trước, danh thiếp của thầy ông ta ở nước Mỹ, chuyên gia tâm lý Trần Sinh.

Cao Hương Dương chưa bao giờ nghĩ tới một danh thiếp bình thường như vậy lại trở thành cầu nối cho Vũ Quỳnh và chồng chưa cưới của cô... Chồng chưa cưới của cô tên là Trần Mặc – con trai của Trần Sinh.

Người này cũng là một bác sĩ tâm lý tốt nghiệp khoa tâm lý của đại học Harvard nước Mỹ, thật sự là một người trò giỏi hơn thầy, tuổi còn trẻ nhưng đã có thành tích xuất sắc trong ngành tâm lý học.

Nghe Hương Tình nói, sau khi Vũ Quỳnh tới nước Mỹ đã may mắn được Trần Mặc giúp đỡ, thật vất vả mới chữa được căn bệnh tâm lý kia.

Sau đó hai người lại cảm thấy hợp ý nên cuối cùng quyết định đính hôn trước, chờ về nước mới làm đám cưới và sẽ sống ở thành phố S.

Lúc đó, Hương Tình nhắc tới chuyện Vũ Quỳnh đồng ý đính hôn với người ta đã nói thế nào nhỉ?

“Thật kỳ diệu. Sao Tiểu Quỳnh có thể đính hôn với người đàn ông khác được chứ?? Không thể nào, em không tin. Điều này thật sự không giống với chuyện em ấy sẽ làm ra!! Anh, có phải là Tiểu Quỳnh bị chuyện gì kích thích không?”

“Đính hôn không giống chuyện em ấy sẽ làm, vậy chuyện gì mới giống chứ?”

Cao Hường Dương lạnh nhạt hỏi em gái của mình: “Kết hôn cũng cần phải kích thích sao? Kết hôn chỉ cần một điều: Em ấy yêu người đàn ông kia!”

Với cô, lý do này là đủ rồi!!

Yêu...

Đúng!

Lấy tính cách cao ngạo lại tùy hứng của Vũ Quỳnh, nếu không phải yêu thì cô làm sao có thể dễ dàng đồng ý lấy người khác được?

Nếu không phải là tình yêu cuồng dại thì cô làm sao có thể nóng lòng muốn lập gia đình như vậy được?

Vũ Tiểu Tam, có phải anh thật sự nên nói một câu chúc phúc cho em không?

Cao Hường Dương hít một hơi thật sâu, trong ngực có cảm giác như bị tảng đá lớn đè nặng, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn.

Trong đầu anh luẩn quẩn hình ảnh năm đó khi cô còn trẻ con vẫn chạy đuổi theo phía sau lưng anh, giọng điệu ngây thơ không ngừng gọi “Cao Hường Dương, Cao Hường Dương...”

Anh thậm chí còn nhớ rõ cảnh tượng vào ngày cô mới ra sinh.

Cô nhỏ bé nằm ở trong chiếc nôi màu hồng và khóc mãi không ngừng.

Gương mặt nhỏ nhắn xấu xí nhăn cả lại, còn bực bội tới mức đỏ bừng, trông càng xấu hơn.

Lúc đó, anh tròn mắt kinh ngạc nhìn đứa trẻ xấu xí trong nôi, miệng không nhin được nói một câu: “Thật xấu...”

Kết quả...

Đứa trẻ trong nôi dường như hiểu được lời ghét bỏ của anh nên lập tức càng khóc dữ dội hơn.

Nghĩ đến những hình ảnh lúc trước, Cao Hường Dương không nhịn được lại khẽ cười thành tiếng.

Không biết trong mắt anh đã dâng lên ánh nước từ lúc nào.

Anh khẽ nhú mày và châm một điếu thuốc...

Có lẽ cho tới hôm nay, tình cảm này cũng nên hoàn toàn kết thúc rồi!

Anh xoay người đi vào phòng sách, tiện tay cầm chiếc áo vest trên mắc áo và nhặt chìa khoá trên bàn lên, đi ra ngoài.

Anh lái xe tới biệt thự nơi mình sống một mình.

“Dì Lý.”

Anh đi vào cửa, cởi áo khoác rồi tùy ý ném tới trên sô pha.

Sau khi cởi hai cúc áo phía dưới cổ, anh lại gọi một tiếng: “Dì Lý ơi?”

“Ai đấy!”

Dì Lý vội vàng chạy từ trong phòng bên ra đón, kinh ngạc nhìn anh: “Sao vậy? Cậu không đi tiễn mọi người à? Sao lại quay về nhanh như vậy?”

“Ừ...”

Cao Hường Dương thì thào một tiếng rồi nói tiếp: “Dì Lý, di thu dọn đồ trong phòng cuối cùng bên trái trên tầng hai rồi ném đi.”

Dì Lý nghe được lời này liền sững sốt.

“Cậu... Đây là...”

Cao Hường Dương rút một điếu thuốc ra châm, rít vài hơi mới chậm rãi nói: “Tất cả đều chỉ là rác rưởi thôi, không dùng thì ném đi!”

“Sao có thể như thế được?”

Dì Lý hơi lúng túng: “Không phải mấy thứ đó luôn được cậu bảo quản rất tốt sao? Chúng không có dấu vết gì cũ cả, ném đi thì thật đáng tiếc! Cậu đừng bỏ, cứ để ở đó đi. Dù sao chúng cũng không tốn diện tích, đúng không?”

Dì Lý sao nữa ném đi được.

Cao Hường Dương rít mạnh thuốc lá trong tay, sau đó ấn vào trong gạt tàn: “Nếu dì không nữa ném đi thì mang đi quyên góp cũng được!”

“...”

Dì Lý không nói được gì nữa.

Xem ra, cậu chủ nhà bọn họ đã quyết tâm dọn sạch ký ức trước kia rồi.

Bà thở dài, trong lòng cũng không biết chuyện này rốt cuộc là tốt hay xấu nữa: “Được, vậy để tôi đi dọn dẹp một chút.”

Cao Hường Dương thì thào một tiếng xem như trả lời.

Dì Lý lên tầng thu dọn đồ đạc.

Cái gọi là phòng trong cùng bên trái ở tầng hai thật ra là phòng Cao Hường Dương để lại cho Vũ Quỳnh khi dọn vào biệt thự này.

Trong phòng được trang trí như phòng của Vũ Quỳnh ở thành phố A năm đó.

Mà đồ Cao Hường Dương yêu cầu dì Lý bỏ đi đều là một ít quần áo và đồ dùng hàng ngày mà Vũ Quỳnh để lại sau khi đi qua Mỹ.

Dì Lý mở tủ quần áo ra và nhìn những bộ quần áo được treo gọn gàng trước mắt lại không khỏi thở dài.

Mùi thơm tươi mát từ trong tủ quần áo phả ra.

Đây là một mùi cỏ đặc biệt.

Đại khái theo lời căn dặn của Cao Hường Dương, cứ hai tháng thì quần áo trong tủ sẽ được mang ra giặt một lần.

Quần áo không thể giặt bằng máy, mỗi lần giặt đều sẽ bỏ vào một ít thuốc có mùi cỏ tự nhiên trong lạnh để tránh có mùi ẩm mốc... Dì Lý khẽ thở dài, tuy không muốn nhưng bà vẫn lấy quần áo ra, cất vào trong giỏ trúc lớn bên chân.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân nặng nề.

Cao Hường Dương đi vào phòng.

“Dì ném cả những thứ này đi...”

Anh tiện tay cầm mấy đồ dùng hàng ngày trên bàn trang điểm ném vào trong giỏ trúc mà không hề có vẻ gì do dự hay lưu luyến.

Thật ra mấy thứ này đã sớm hết hạn rồi, nó cũng giống như tình yêu quá thời hạn của bọn họ lúc này... vốn không nên giữ lại nữa.

Còn có vài món đồ trang sức nhỏ và một số quà anh tặng cô ấy từ nhỏ đến lớn... Cuối cùng là một vài album ảnh của hai người bọn họ khi còn bé.

Con người của Cao Hường Dương thoáng co lại, trong chớp mắt tiếp theo lại muốn ném vào trong giỏ trúc. May là dì Lý nhanh tay nhanh mắt cản lại.

“Đừng ném cái này được không? Chúng ta giữ lại làm kỷ niệm cũng được mà. Tất cả đều là ảnh chụp khi cậu còn bé, nếu ném đi thì thật sự cả đời cũng không tìm lại được đâu.”

Cao Hường Dương liếc nhìn dì Lý.

Trong lòng dì Lý hoảng hốt, đành phải thả album trong tay ra, mặc cho anh ném chúng vào trong giỏ trúc.

“Dì thu dọn đi...”

Cao Hường Dương hình như thấy phiền lòng nên chỉ để lại một câu rồi

lững thững ra khỏi phòng.

Nửa giờ sau, dì Lý thu dọn xong vừa ra khỏi cửa đã thấy Cao Hường Dương đang đứng dựa ở cửa hút thuốc.

“Dì dọn xong rồi sao?”

Anh hỏi, ánh mắt nhìn lướt qua giỏ trúc đầy ắp trong tay của dì Lý.

“Ừ.”

Dì Lý gạt đầu: “Gần như mọi thứ đều ở đây cả.”

Bà liếc nhìn gạt tàn đầy mẩu thuốc trên thùng rác bên cạnh anh, thở dài nói: “Sức khỏe của cậu đã vậy rồi thì cũng nên bớt hút thuốc lá đi. Bản thân cậu làm bác sĩ, không phải không biết thuốc lá có hại thế nào...”

“Ừ.”

Giọng nói của Cao Hường Dương hơi khàn khàn, anh khẽ gạt đầu và ấn mẩu thuốc lá còn chưa hút hết vào gạt tàn.

Dì Lý ôm giỏ đồ và liếc nhìn Cao Hường Dương: “Cậu thật sự muốn ném những cái này đi à?”

“Ừ.”

Cao Hường Dương trầm ngâm, trên mặt dường như không có dao động gì.

Dì Lý thở dài và lắc đầu: “Tôi thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của đám trẻ các cậu nữa...”

Bà nói xong liền ôm giỏ trúc đi xuống tầng.

Cao Hường Dương nhìn bà đi xuống tầng rồi nhìn bà đi ra cửa...

Không hiểu sao, trong lòng anh lại càng thấy phiền muộn hơn.

Anh quyết định rút thêm một điếu thuốc ra đốt và hút vài hơi.

Trong làn khói thuốc mỏng lung, gương mặt đẹp trai nghiêm nghị kia dường như không có chút tình cảm nào.

Trong đôi mắt sâu thẳm đầy vẻ trầm lặng không tìm ra được chút dao động nào.

Nhưng hơi thở của anh trở nên nặng nề, ngực cũng phập phồng lên xuống rất nhanh.

Bỗng nhiên, tay anh ấn mẩu thuốc vào trong gạt tàn và bước nhanh xuống dưới tầng.

Anh kéo cửa xông ra ngoài liền thấy dì Lý ôm giỏ không từ ngoài đi vào.

Dì Lý sững sốt: “Sao vậy?”

“Đồ đâu?”

Giọng Cao Hường Dương khàn khàn hỏi dì Lý, ánh mắt nhìn đồng rác phía sau người bà.

Màu mắt anh thẫm lại, cầm cái giỏ không trong tay dì Lý và bước nhanh tới đồng rác.

“Này! Cậu đi chậm một chút...”

Dì Lý vội vàng đuổi theo sau.

Cao Hường Dương ngồi xổm xuống trước đồng rác, không nói lời nào chỉ nhặt hết những đồ thuộc về Vũ Quỳnh vào trong giỏ trúc, cũng không để ý xem mấy thứ đó có phải đã dính rác bẩn hay không.

Dì Lý nhìn bóng dáng của anh mà khẽ thở dài.

Cuối cùng vẫn không có bỏ được...

Nếu anh thật sự có thể dễ dàng vứt bỏ, chặt đứt được như vậy, hai năm trước sao có thể hoảng hốt từ thành phố A chuyển đến thành phố S chứ?

- Washington nước Mỹ -

Trong nhà thờ Mormon Temple.

Buổi lễ đính hôn thần thánh được diễn ra trong tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương, trong sự vui vẻ thoải mái.

Sau hai năm, Vũ Quỳnh dường như đã trưởng thành hơn, cũng trầm tính hơn trước.

Chiếc váy dài màu trắng suông dài ôm lấy dáng người tuyệt đẹp uyển chuyển của cô, càng làm nổi bật lên đường cong chữ S trên cơ thể của cô.

Mái tóc xoăn tinh nghịch đáng yêu hai năm trước, giờ đã thành mái tóc suôn dài để xõa trên bờ vai, đẹp đến tinh tế... Trên đầu cô cài một chiếc vương miện trang trí. Cô đứng ở đó lại giống như một cô công chúa kiêu sa, làm cho tất cả mọi người ở đó đều không nhìn được phải tập trung ánh mắt trên người cô.

Bên cạnh của cô là Trần Mặc đứng đó với vẻ tao nhã và bình tĩnh.

Nhân vật nam chính hôm nay cũng rất bắt mắt.

-----oOo-----

Chương 366: Người xa lạ mà thôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

‘Anh ấy có gương mặt điển trai, có gia giáo, từng hành động cử chỉ đều có hàm dưỡng cao, thuộc dạng đàn ông luôn được các cô gái theo đuổi.

Khi buổi lễ kết thúc, anh ấy tao nhã nắm bàn tay nhỏ bé của Vũ Quỳnh bước ra khỏi nhà thờ.

Buổi lễ hôm nay hình như không quá viên mãn.

Ngày quan trọng thế này mà Lục Li Dã lại vắng mặt.

Lý do là cấp trên vừa mới phái cho anh ta một nhiệm vụ quan trọng, không được phép từ chối nên căn bản không có cách nào xin nghỉ được, chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh một cách vô điều kiện.

Vũ Quỳnh tỏ vẻ đã hiểu.

Người vắng mặt cũng không chỉ có anh ta mà còn có cả Cao Hường Dương nữa.

Người anh từ nhỏ đến lớn của cô...

Trong đôi mắt long lanh của Vũ Quỳnh có chút mất mát.

Cửa lớn của nhà thờ được kéo ra...

Cô chậm rãi đi ra dưới sự vây quanh của mọi người. Nhưng trong chớp mắt tiếp theo, cô ngạc nhiên... đứng ngậy ra tại chỗ...

Trên quảng trường ngoài nhà thờ chẳng biết đã xuất hiện thêm một ban nhạc từ lúc nào.

Bọn họ lộn lượt ngồi thành hai hàng ở hai bên.

Người đầu tiên bên tay trái của nhạc trưởng là người chơi cello, ngồi đầu tiên bên phải cũng là người chơi đàn cello. Sau đó theo thứ tự thứ hai đàn violon, đàn viola, đàn piano, đàn hạc, kèn trombone, kèn sousaphone, kèn trumpet, kèn bassoon, sáo, trống hòa âm... Nói chung cái gì cần có đều có, còn có cả mấy nhạc cụ mà Vũ Quỳnh căn bản không gọi được tên.

Mà bên cạnh dàn nhạc còn có một dàn ca sĩ chuyên nghiệp đang đứng.

Trong chớp mắt khi cửa nhà thờ được mở ra...

Gậy chỉ huy vung lên, giai điệu êm tai mà vang dội thay nhau nổi lên giữa quảng trường... Tiếng hát cao vút lại đầy cảm xúc xuyên qua, giai điệu và từng câu từng lời bài hát quen thuộc... như gõ vào trái tim của Vũ Quỳnh...

“When I hear the bird start singing, I wanna see you. When I see the leaves start fallin, I wanna see you. The only thing I'll do. Don" t you know, Is to rush and run to you. When I hear the clock start tiching, I start to miss you. Oh, the only thing I' lldo. Is gonna dream of you. Wanna stay by by by you side... Wannabe wannabe wanna, I wanna be your lover. I'll run to you, ooh...”

Cô không nhin được mà rơi nước mắt...

Hai năm trước, giai điệu này vang lên trong điện thoại của người đàn ông đã dỗ cô chìm vào giấc ngủ, cô còn chưa thể hiểu rõ ý nghĩa những lời tiếng Anh trong đó... Mà bây giờ, sau khi du học ở Mỹ hai năm, cô đã hiểu được tất cả.

“Khi em nghe được tiếng con chim nhỏ cất tiếng hót, em muốn gặp anh. Khi em nhìn thấy lá cây rơi xuống, em muốn gặp anh. Khi em nghe được tiếng chuông vang lên, em bắt đầu nhớ anh. Đó là điều duy nhất em sẽ làm. Em muốn ở lại bên cạnh anh, anh là tất cả mọi thứ của em, là liên hệ duy nhất giữa em với đôi cánh thiên thần. Bàn về "yêu", em lại không thể ngừng nhớ tới những chuyện liên quan tới anh. Tất cả thật giống như một câu chuyện điên rồ, giống như tuyết rơi giữa mùa xuân vậy. Anh có biết mỗi sáng sớm là một sự bắt đầu cho giấc mơ về anh không? Chúng ta không thể sống bên nhau đến khi đầu bạc, cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta có thể giang đôi cánh của mình ra. Anh và em, em và anh giang rộng đôi cánh của chúng ta, muốn biến thành... Em muốn trở thành người yêu của anh, em sẽ chạy về phía anh...”

“I wanna be your lover, I'll run to you...”

Một câu cuối cùng...

Vũ Quỳnh không ngừng ngâm nga theo dàn nhạc hết lần này tới lần khác: “I wanna be your lover, I'll run to you...”

Em muốn trở thành người yêu của anh, em sẽ chạy về phía anh...

Nước mắt cô rơi làm ướt vạt áo.

Mãi đến khi bên cạnh vang lên tiếng hỏi han đầy quan tâm của chồng chưa cưới Trần Mặc, Vũ Quỳnh mới thoát khỏi giai điệu buồn bã.

Trước mắt cô có thêm một tờ giấy khăn do Trần Mặc đưa tới.

“Cảm ơn...”

Vũ Quỳnh nói cảm ơn rồi lau nước mắt nhưng không sao xóa đi được nỗi chua xót trong lòng.

“Whats up?” (Em sao vậy?)

Trần Mặc lo lắng hỏi cô.

Vũ Quỳnh lắc đầu, mỉm cười gượng gạo và nhìn về phía ban nhạc đối diện, có chút nghi ngờ lại giống như lơ đãng hỏi: “Đây cũng là do anh chuẩn bị sao?”

“No, I'm in the middle of nowhere.” (Không, anh không biết chuyện này.)

Trần Mặc lắc đầu và giang tay ra, tỏ vẻ mình không biết gì.

Trong đôi mắt ngấn lệ của Vũ Quỳnh thoáng có chút hoảng hốt...

Cô không nhìn được, quay đầu lại cố gắng tìm kiếm bóng dáng quen thuộc trong đám người đi phía sau.

Nhưng... không có.

Cô thu hồi lại ánh mắt, trong mắt dường như có chút mất mát.

“What are you looking for?” (Em đang tìm gì vậy?)

Trần Mặc tò mò hỏi cô.

“Không... Không có gì...”

Vũ Quỳnh hờn giận thu hồi lại ánh mắt.

Trong lòng cô không ngừng dâng lên một suy đoán.

Là ai đã tốn công tốn sức mời đội dàn nhạc hòa âm chuyên nghiệp này tới đây?

Chẳng lẽ là anh sao?

Cho dù thật sự là anh, chuyện đã như vậy rồi thì phải làm thế nào chứ?

...

Hai tháng sau...

Trong buổi liên hoan gia đình mỗi tuần tập trung một lần ở nhà họ Cao.

Hoàng Ngân cuối cùng vẫn không nhịn được mà nhắc lại chuyện cũ.

“Hương Dương, con đã lớn rồi, có phải cũng nên suy nghĩ một chút về chuyện hôn nhân của mình không?”

Cao Hương Dương cúi đầu tiếp tục ăn cơm, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, rõ ràng là dáng vẻ nhắm mắt bịt tai.

Hoàng Ngân đung tay vào chồng mình và ra hiệu anh phụ họa.

Cao Dương Thành gác đũa, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Năm đó khi ba con bằng tuổi con, con đã mặc quần yếm đi mua nước tương rồi.”

“Phụt...”

Hương Tình không nhịn được cười ra tiếng.

Suy nghĩ tới cảnh đáng sợ khi anh mình mặc quần yếm, cô lại cảm thấy buồn cười.

Cao Hương Dương bất thành linh trùng mắt với cô.

“Anh trùng mắt cái gì? Ba mẹ nói hoàn toàn không sai. Anh tưởng anh vẫn còn trẻ sao? Anh đã ba mươi tuổi rồi còn không kết hôn thì tính làm gì? Anh muốn sống cô độc cả quãng đời còn lại à?”

Hương Tình cáo mượn oai hùm chống nạnh mắng anh trai mình.

Cao Hường Dương nhếch mép cười lạnh nói: “Nếu cưới một bà vợ suốt ngày âm ỉ như em thì còn không bằng sống cô độc cả đời!”

“Anh...”

Hương Tình chán nản.

“Ồn ào gì thế!!”

Hoàng Ngân nghiêm mặt vỗ nhẹ vào bàn, thể hiện ra oai phong bà chủ của mình: “Thằng cả, con nói một câu xem rốt cuộc con tính thế nào về chuyện này?”

Cao Hường Dương lạnh lùng nâng mí mắt hỏi: “Tính cái gì ạ?”

Anh quyết giả vờ đến cùng.

“Con dâu của mẹ!”

“Nếu không con ra đường xách một người về cho mẹ vậy?”

“...”

Hoàng Ngân quả thật bị con trai mình làm cho tức giận tới đau gan rồi: “Chồng, anh xem con đi. Anh xem con nói thế nào kia! Đúng là tức chết em rồi!!”

Cao Hường Dương uống xong hộp canh cuối cùng trong bát rồi gác thìa, dùng khăn tay lau miệng đầy tao nhã: “Ba, mẹ, con ăn xong rồi. Mọi người cứ từ từ ăn đi...”

Anh đứng lên, chân trái cử động không thoải mái tính rời đi.

“Anh...”

Hương Tình kêu lên một tiếng, do dự một lát cuối cùng vẫn hỏi ra miệng: “Không phải anh vẫn còn nhớ tới Tam Nhi đấy chứ?”

Tấm lưng rộng của Cao Hường Dương chợt cứng đờ.

Sau đó, anh quay đầu nhìn về phía em gái của mình với vẻ mặt lãnh đạm:
“Sao anh phải nhớ tới một người phụ nữ đã có chồng chứ?”

“Em ấy còn chưa kết hôn!”

Hương Tình nhấn mạnh.

“Cho nên?”

Cao Hương Dương híp mắt lộ vẻ nguy hiểm.

“Không có gì...”

Hương Tình thấy dáng vẻ anh trai mình như vậy thì cảm thấy mình có nói thêm gì đi nữa cũng chỉ tự mất mặt thôi: “Em chỉ muốn nói cho anh biết, em ấy đã trở về rồi!”

Nhìn thấy trên mặt anh trai mình vẫn không có cảm xúc gì, Hương Tình lại thêm một câu: “Em ấy đã về gần một tháng, chỉ hai người thường xuyên bận rộn nên chưa gặp được nhau thôi. Nếu anh muốn gặp em ấy...”

“Anh rất bận.”

Không đợi Hương Tình nói hết lời, Cao Hương Dương đã vội vàng chặn ngang câu chuyện của cô, nhặt chiếc áo comple màu đen trên ghế dựa và tùy ý khoác lên trên cánh tay mình, gật đầu nói với ba mẹ ngồi đối diện: “Ba mẹ từ từ ăn, lát nữa con còn có ca mổ quan trọng...”

Cao Hương Dương nói xong liền đi ra ngoài.

“Con trai, con đừng làm việc quá mệt mỏi đấy! Cơ thể không chịu đựng được thì đừng cố quá. Lúc mổ phải đứng mà thấy mệt mỏi thì nhớ ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.”

Hoàng Ngân còn không yên tâm cố dặn với về phía bóng lưng của con trai.

“Con biết rồi, mẹ!”

Cao Hường Dương vừa trả lời vừa móc chìa khóa xe ra mở khóa.

...

Thời tiết tháng sáu nóng đến mức khiến trong lòng người ta cũng thấy nóng nảy bất an.

Những con ve sầu trốn ở trên cây kêu to, tiếng kêu đơn điệu lại chói tai. Mặt trời nóng bỏng ở trên cao thiêu đốt mặt đất. Cả thành phố S giống như bị bao phủ ở trong một lò hấp lớn.

Trời nóng như vậy nhưng chẳng khác nào một đứa trẻ thường xuyên thay đổi bất thường.

Mặt trời đang thiêu đốt ở trên cao, bỗng nhiên lại có một mưa xối xả đổ xuống.

Mưa to tới bất ngờ lại quá lớn làm cho đám người đi lại trên đường không kịp phản ứng.

Trên đường, xe cộ vẫn di chuyển không ngừng.

Cao Hường Dương gặp phải đèn đỏ nên giảm phanh thắng gấp.

Chiếc xe dừng lại.

Cần gạt nước gạt qua gạt lại rất nhanh trên tấm kính phía trước xe. Trong thoáng chốc, một bóng người có chút quen thuộc đã lâu không gặp lại hoàn toàn không báo trước mà hiện ra trong tầm mắt của anh... Trong nháy mắt, bóng dáng đó đã chiếm lấy tất cả suy nghĩ trong đầu anh.

Anh chỉ thấy cô đứng lẻ loi một mình dưới trời mưa to.

Cô không có ô, chỉ bất lực dùng bàn tay nhỏ bé che trên đỉnh đầu, dường như muốn chặn lại chút nước mưa.

Nhưng mưa rơi quá lớn, chỉ trong chớp mắt đã xối ướt chiếc váy dài màu trắng trên người cô.

Mái tóc dài đen bóng bị nước mưa xối thành chảy dài từng một lọn, chặt vật giống như một con gà con nhúng nước nhưng không thể nào che giấu được vẻ đẹp nhỏ nhắn hoạt bát của cô.

Cô vẫn là cô...

Ánh mắt ngập nước giống như vàng trắng khuyết, cong lên một đường cong rõ ràng.

Từng hạt mưa nhẹ rơi lên trên hàng lông mi cong dài như hai chiếc quạt nhỏ, trong nháy mắt làm cho cô có phần bất lực, trong sự đáng thương lại lộ ra chút vô tội làm người ta phải động lòng.

Hai năm không gặp, cô hình như không thay đổi gì cả.

Nếu cứ nhất quyết phải nói có gì thay đổi, đại khái chính là thay đổi kiểu tóc...

Cô không còn để mái tóc dài xoắn tinh nghịch và đáng yêu lúc trước nữa, thay vào đó là mái tóc dài đen bóng, giấu vẻ nghịch ngợm và kiêu ngạo nhưng tăng thêm phần dịu dàng điềm đạm.

Đôi mắt sâu thẳm của Cao Hường Dương dường như càng sẫm lại.

Trong chớp mắt tiếp theo, anh không để ý tới mưa lớn ngoài xe, cũng không quan tâm xe của mình đang ở giữa đường hay không, chỉ tính đẩy cửa xe ra và xuống xe đón Vũ Quỳnh... Nhưng anh lại nhìn thấy một chiếc Bingley màu đen lao tới, dừng lại ở bên cạnh cô.

Trong chớp mắt tiếp theo, anh thấy một người đàn ông ăn mặc nghiêm túc, mở ô bước ra khỏi xe và đi nhanh về phía Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh vội cúi người trốn vào dưới ô của anh ta.

Người đàn ông lịch sự mở cửa bên ghế phụ cho cô, mãi đến khi cô ngồi vào trong xe, anh ta mới vòng qua xe, thu ô và ngồi vào trong xe.

Động tác mở cửa của Cao Hường Dương chột cứng đờ.

Nước mưa xuyên qua cánh cửa xe đang hé mở và rơi vào trong, rơi lên

gương mặt nghiêm nghị của Cao Hường Dương, khiến anh có cảm giác lạnh buốt.

Anh đóng cửa xe, động tác có phần cứng đờ.

Phía sau vang lên những tiếng còi xe gấp gáp.

Đèn đỏ tắt, đèn xanh đã bật lên.

Cao Hường Dương hoàn hồn, trong đôi mắt sâu thẳm chợt bừng tỉnh, khôi phục lại sự hồ hững và bình tĩnh trước đó, giống như vừa rồi chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Anh đạp chân ga, chiếc xe giống như một cơn gió lốc lao đi, làm văng lên từng giọt nước.

Chiếc xe của anh lướt qua chiếc xe Bingley màu đen...

Mà anh trước sau không hề nghiêng đầu liếc nhìn cô gái trong xe Bentley... Dường như cho tới bây giờ anh và cô chỉ là người xa lạ mà thôi!

-----oOo-----

Chương 367: Gặp nhau bất ngờ không kịp trở tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

...

Trong xe Bentley...

Vũ Quỳnh kinh ngạc nhìn theo bóng chiếc xe vừa lướt nhanh qua xe của bọn họ.

Trong giây lát, cô hình như đã nhìn thấy anh...

Cho dù chỉ liếc mắt trong vài giây ngắn ngủi nhưng cô có thể xác định được đó là anh.

“Em nhìn gì vậy?”

Trần Mặc lau mái tóc dài ướt sũng cho Vũ Quỳnh và hỏi cô.

Vũ Quỳnh thu hồi ánh mắt, lấy lại tinh thần lắc đầu nói: “Không... Không có gì...”

“Cả người em đều ướt cả rồi...”

Trần Mặc dịu dàng lau cho Vũ Quỳnh.

“Cảm ơn...”

Vũ Quỳnh nói cảm ơn và nhận lấy chiếc khăn khô trong tay anh ấy, mỉm cười: “Anh để em tự làm là được rồi.”

“Ừ...”

Trần Mặc cũng không cưỡng ép, đưa khăn lại cho cô.

Nếu muốn nói giữa Vũ Quỳnh và Trần Mặc là người yêu thì thật ra càng giống với bạn bè hơn, chính là quan hệ bạn bè tôn trọng lẫn nhau.

Nhưng tại sao hai người lại ăn ý tính bước vào hôn nhân như vậy?

Nguyên nhân đại khái chỉ có hai người trong cuộc mới hiểu rõ được.

“Buổi tối có một người bạn của anh mở tiệc mừng anh trở về. Cậu ấy nói muốn gặp cô dâu tương lai của anh. Em sẽ đi cùng anh chứ?”

Trần Mặc hỏi cô.

Anh vẫn luôn tôn trọng ý kiến của cô.

“Bạn tốt của anh à?”

Vũ Quỳnh hỏi một câu rồi gật đầu không mấy do dự: “Được, mấy giờ vậy anh?”

“Tám giờ tối, anh sẽ tới nhà đón em.”

“Được, cảm ơn anh.”

...

Lúc này, Cao Hường Dương đang chạy tới bệnh viện cũng nhận được điện thoại của người anh em Đường Tiêu.

“Có chuyện mau nói, có rắc mau thả!”

Cao Hường Dương nhận điện thoại, giọng điệu không hề hòa nhã.

“Oa! Cậu mới ăn thuốc nổ à? Giữa trưa mà có ai lại dám đắc tội với viện trưởng Cao của chúng ta vậy?”

Cao Hường Dương vừa mở miệng, Đường Tiêu đã nghe được tâm trạng khó chịu của anh rồi.

“Cậu bớt nói nhảm đi!”

Cao Hường Dương có vẻ đặc biệt mất kiên nhẫn: “Không có việc gì thì tôi cúp máy đây.”

“Này! Cậu chủ đây từ thành phố A tới đây hơn nửa năm, cậu không hề có phản ứng gì, thậm chí không mời nổi cậu đây ăn một bữa. Trong lòng cậu không thấy khó chịu hả?”

“Cậu rớt cuộc muốn nói gì?”

“Tối nay tôi có hẹn anh bạn thân của tôi mới từ nước ngoài tới KTV ở “Đế Cung”. Cậu đến trả tiền đi.”

“...”

Hóa ra tên khốn kiếp này nói nhiều như vậy cũng chỉ là muốn bảo anh đi trả tiền.

Anh ta rõ ràng là cậu chủ của nhà họ Đường, ngay cả một hóa đơn cũng không thanh toán nổi sao?

Rõ ràng người này muốn lừa chút tiền của Cao Hường Dương anh thôi.

Hóa đơn hôm nay chắc chắn không thoát khỏi bốn số không rồi.

“Tôi biết rồi.”

Cao Hường Dương thật ra nhận lời rất sáng khoái.

“Vậy cậu nhớ qua sớm một chút đây!”

“Tôi không tới sớm được đâu.”

Cao Hường Dương nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, quan sát tình hình giao thông và xi nhan xin rẽ trái: “Buổi chiều tôi có ca mổ quan trọng, còn không biết sẽ bận đến mấy giờ nữa. Nếu tôi không tới được, cậu cứ ghi đơn dưới tên tôi là được.”

“Vậy thì không được. Cậu phải đến trước mười hai giờ đây, nếu mà cậu không đến thì ngay cả anh em cũng không cần làm đâu! Cúp máy đây.”

Đường Tiêu nói xong cũng không đợi Cao Hường Dương trả lời đã cúp điện thoại.

Cao Hường Dương lấy tai nghe Bluetooth xuống, hoàn toàn không để ý tới lời uy hiếp của Đường Tiêu.

Dù sao người này cứ ba ngày hai lượt lại kêu cắt đứt quan hệ, anh đã sớm quen rồi!

Anh quay đầu xe, trực tiếp lái vào trong bãi đậu xe của bệnh viện...

Ban đêm, lúc mười một giờ.

Sau khi Cao Hường Dương rời khỏi bàn mổ vẫn đi thẳng tới "Đế Cung".

Anh không vì gì khác ngoài chuyện sau khi ra khỏi phòng mổ mới phát hiện điện thoại của mình đã sắp nhanh bị tên khốn Đường Tiêu gọi muốn nổ tung rồi.

Năm mươi tám cuộc gọi nhờ.

Cho dù có gọi đoạt mạng cũng không cần phải ra sức như vậy chứ?

Cuối cùng, anh còn nhận được hơn mười tin nhắn của anh ta.

Nội dung cơ bản đều như nhau.

“Nếu cậu không tới Đế Cung, cậu sẽ phải hối hận đấy.”

“Rốt cuộc cậu có tới hay không?”

“...”

Sau đó cũng là liên tiếp những tin nhắn giục như đoạt mạng.

Cao Hường Dương không xem đã tùy tiện dùng ngón tay lật qua và tắt đi.

Sau khi thay quần áo, anh ra khỏi bệnh viện và lái xe tới thẳng Đế Cung.

...

Cao Hường Dương đến cửa Đế Cung mới gọi điện thoại cho Đường Tiêu.

“Phòng số mấy?”

Anh dứt khoát hỏi anh ta.

“Cậu tới rồi à? Phòng 4012! Nhanh lên đây đi.”

Đường Tiêu còn chưa nói xong thì Cao Hường Dương cũng đã cúp điện thoại.

Anh đi vào thang máy và bấm số lên tầng.

Nhân viên phục vụ đứng bên ngoài cung kính đẩy cửa phòng 4012 ra.

Cao Hường Dương bình tĩnh đi vào.

“Cậu chủ Cao! Bên này...”

Mới vừa vào cửa, anh đã nghe được tiếng Đường Tiêu đang gọi mình.

Cao Hường Dương nghe tiếng mới liếc mắt nhìn sang. Nhưng anh nhìn thấy không phải là Đường Tiêu... mà là người ngồi cách anh ta không xa, Vũ Quỳnh!!

Vũ Quỳnh cũng đang nhìn về phía anh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đều có chút hoảng hốt, đều giật mình kinh ngạc.

Ánh mắt Cao Hường Dương nhìn chăm chăm vào cô.

Chiếc váy màu trắng ban ngày đã được cô cởi ra, thay vào đó là một chiếc váy dài tới đầu gối màu tím nhạt.

Màu tím nhạt là màu rất kén người, nhưng khi mặc ở trên người cô lại có vẻ sang trọng và trang nhã.

Trông cô ngược lại có vẻ không phù hợp với sự âm ỉ trong phòng.

Cao Hường Dương thu hồi lại tầm mắt.

Trong đôi mắt thâm trầm không thấy có gì chấn động.

Anh đi về phía cô.

Bỗng nhiên, anh đã hiểu được ẩn ý của Đường Tiêu trong những tin nhắn kia.

Vũ Quỳnh không ngờ Cao Hường Dương vừa vào cửa lại đi thẳng về phía mình.

Cô còn chưa sẵn sàng để đón chào anh.

Bỗng nhiên gặp lại như vậy làm cho cô ít nhiều cảm thấy trở tay không kịp, trong ánh mắt không thể nào che giấu hết sự hoảng loạn.

Nhưng cô không ngờ...

Cao Hương Dương trực tiếp đi qua cô tới trước mặt Đường Tiêu và bình tĩnh ngồi ở bên trái anh ta.

Vũ Quỳnh hoảng hốt...

Trái tim nâng lên lập tức rơi xuống, hình như... còn kèm theo sự mát mát nào đó.

Rõ ràng là mình suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Sao vậy?”

Dường như nhận thấy được sự khác thường của Vũ Quỳnh ngồi bên cạnh, Trần Mặc cầm tay cô ân cần hỏi han.

Anh ấy phát hiện ra bàn tay nhỏ của cô đã hoàn toàn lạnh giá.

“Nhìn sắc mặt em rất tệ.”

Vũ Quỳnh lắc đầu: “Em không sao...”

“Em về từ bao giờ?”

Bỗng nhiên, một giọng nói trầm lại có phân lạnh lẽo vang lên ở bên trái cách cô không xa.

Giọng điệu tùy ý, thản nhiên giống như chỉ thuận miệng hỏi.

Vũ Quỳnh hơi sững sốt, nghiêng đầu nhìn người đàn ông ngồi bên trái Đường Tiêu.

Cao Hương Dương không quay đầu nhìn cô.

Anh chỉ cúi đầu dựa lưng vào sofa, hút điếu thuốc lá trong tay với vẻ không tập trung.

Nhìn một bên mặt lạnh lùng nghiêm nghị của anh dưới ánh đèn tối tăm,

một phần lộ ra ngoài sáng, một phần ở trong tối càng làm nổi bật vẻ sắc bén trên gương mặt.

Ngón tay thon dài của anh kẹp một điếu thuốc lá.

Tia lửa màu đỏ lúc sáng lúc tối, khói thuốc lượn lờ chậm rãi bay lên khiến gương mặt nghiêm nghị của anh trở nên mơ hồ.

Hai năm không gặp, khí chất của anh lại càng trầm tĩnh hơn.

Cảm giác kín kẽ như khoác một chiếc áo choàng thân bí lên khí chất lạnh lùng của anh.

Không thể nghi ngờ...

So với lúc trước, người đàn ông này càng thêm trưởng thành và kín đáo hơn.

Cũng tăng thêm phần gợi cảm khiến các cô gái trẻ tuổi theo đuổi mạnh mẽ hơn.

Trong đôi mắt sáng lấp lánh của Vũ Quỳnh thoáng có chút dao động.

“Em về một thời gian rồi.”

Cô bình tĩnh trả lời.

Trên gương mặt cô dường như không có mấy cảm xúc hoang mang.

Trần Mặc hơi bất ngờ: “Các người quen nhau sao?”

Vũ Quỳnh muốn trả lời lại bị Cao Hường Dương giành trước: “Tôi là anh của con bé, Cao Hường Dương.”

Anh nói xong liền đứng dậy, cách Đường Tiêu lịch sự giơ tay phải về phía Trần Mặc.

Trần Mặc hơi bất ngờ, vội vàng cười rất quý phái và bắt tay Cao Hường Dương: “Dường như tôi chưa từng gặp anh trong buổi lễ đính hôn.”

“Tôi bận quá.”

Cao Hường Dương trả lời vắn tắt, rất thản nhiên mà lại đơn giản rõ ràng.

Sau đó anh rút tay về và trở lại chỗ ngồi.

Trên gương mặt nghiêm nghị của anh hoàn toàn là vẻ ung dung, dường như tâm trạng không hề bị ảnh hưởng bởi vì sự xuất hiện của Vũ Quỳnh và chồng chưa cưới của cô.

“Được rồi, tôi chính thức giới thiệu một chút, người này là anh em của tôi, bác sĩ Cao - Cao Hường Dương.”

Đường Tiêu tất nhiên cảm giác được bầu không khí kỳ lạ lúc này nên lời kéo giới thiệu Cao Hường Dương cùng Trần Mặc.

“Người này lại là Trần Mặc - chuyên gia tâm lý Trần có danh tiếng lừng lẫy mới vừa từ nước Mỹ trở về, cũng xem như là bác sĩ cùng ngành!”

Cao Hường Dương thản nhiên nhìn Trần Mặc khẽ gật đầu.

“Người này... không cần tôi giới thiệu đi? Cô ấy là vợ chưa cưới kiêm trợ lý của Hoàng Minh, Vũ Quỳnh! Em gái cậu...”

Đường Tiêu cố ý nhấn mạnh ba chữ “em gái cậu” đặc biệt rõ ràng, nghe còn có vẻ như đang mắng chửi người vậy.

Cao Hường Dương bất thành linh trùng mắt nhìn anh ta.

Lúc này Đường Tiêu mới thức thời bốt phóng túng lại.

Vũ Quỳnh dường như không thích nghi được với bầu không khí này.

“Tôi xin phép vắng mặt, đi vệ sinh một lát.”

Cô nói xong đứng dậy và đi ra ngoài.

Cao Hường Dương nheo mắt và sắc mặt trầm xuống.

Cô nhóc này... thay đổi rồi!

Cô gái năm đó kiêu căng tùy hứng, không trải đời, cao ngạo đến mức mắt cao hơn đầu đã hiểu được cách lịch sự với người ngoài như vậy từ bao giờ?

Không biết tại sao, rõ ràng cô trở nên tốt hơn nhưng trong lòng anh bỗng nhiên cảm giác như có một ngọn lửa bốc lên.

...

Trước khi Vũ Quỳnh tới Đế Cung lại chưa từng nghĩ tới mình sẽ gặp Cao Hường Dương ở đây.

Đột nhiên gặp lại, ít nhiều vẫn làm cho cô cảm thấy trở tay không kịp.

Vũ Quỳnh đẩy cửa phòng vệ sinh rồi đi vào, tiện tay đóng cửa lại. Nhưng cô còn chưa kịp khóa thì cánh cửa bỗng nhiên bị người ta ngang ngược đẩy ra.

Bóng dáng cao lớn bước vào, “rầm” một tiếng, cánh cửa đã bị đóng lại, tiếp theo là tiếng khóa cửa vang lên.

Vũ Quỳnh giật mình kinh ngạc nhìn Cao Hường Dương đột nhiên xông vào mà có cảm giác không hiểu tại sao, không rõ tình hình gì xảy ra, thậm chí cô còn nghi ngờ mình đã đi vào nhầm phòng vệ sinh: “Anh... anh làm gì vậy?”

Cao Hường Dương đi tới gần cô.

Không gian trong phòng vệ sinh vốn không lớn.

Đặc biệt là sau khi Cao Hường Dương đi vào, dáng vẻ cao lớn thẳng tắp như cây tùng lại mang theo khí thế đầy áp lực đi về phía cô, trong nháy mắt làm cho không gian càng có vẻ chật hẹp hơn, làm cho cô gần như không thở nổi.

“Cao... Cao Hường Dương...”

Vũ Quỳnh bị anh ép phải lùi lại từng bước về phía sau.

Cô hát đầu lên, đôi mi thanh tú không vui nhú lại, xấu hổ trừng mắt nhìn anh: “Anh làm gì thế?”

“Em tới đây làm gì?”

Cao Hường Dương chột giờ tay ra, ngang ngược giữ cằm của cô lại, lực ngón tay không hề nhẹ.

Vũ Quỳnh giật mình.

Cô có thể cảm giác được rõ ràng sự tức giận trên người anh khiến người ta không rét mà run.

Anh đang tức giận à?

Anh đang tức giận cái gì chứ?

“Anh thả em ra!! Anh làm em đau đây!!”

Vũ Quỳnh tức giận vùng vẫy trong bàn tay của anh.

Hai bàn tay nhỏ bé của cô cố gắng kéo bàn tay anh đang giam giữ mình, cơ thể nhỏ bé cũng xoay trái xoay phải, chỉ muốn thoát khỏi sự ràng buộc của anh.

“Khôn kiếp...”

Vũ Quỳnh vùng vẫy tới khắp người đồ đầy mồ hôi vẫn không có kết quả gì.

-----oOo-----

Chương 368: Thả em ra

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chút sức lực nhỏ của cô căn bản không phải là đối thủ của người này!

Thậm chí cô càng giãy giụa, bàn tay đang giữ cô lại càng dùng sức.

Mà Vũ Quỳnh là một người phụ nữ cố chấp tới cùng, anh càng không thả thì cô càng giãy giụa mạnh hơn.

Biết rõ là không tránh ra được nhưng cô không buông tha, cứ nhất quyết phải liều mạng với anh đến cùng.

Vừa rồi nhìn thấy dáng vẻ cô gái ngoan ngoãn của cô, Cao Hường Dương còn thật sự cho rằng cô đã thay đổi. Nhưng không ngờ chưa tới mấy phút mà cô nhóc này đã lộ ra bản chất hồ ly của mình rồi!

Cao Hường Dương không nói một lời, giơ tay ra mạnh mẽ ôm lấy thắt lưng nhỏ nhắn lại không an phận của cô.

Anh ngang ngược giam cô vào trong lòng mình, bộ ngực rắn chắc ngăn cản cơ thể mềm mại của cô không để lại chút kẽ hở nào, ép cô lên vách tường lạnh lẽo phía sau lưng và làm cô không thể nào nhúc nhích được nữa.

“Anh thả em ra!!”

Vũ Quỳnh mệt mỏi liên tục thở hổn hển.

Cô đổ mồ hôi nhễ nhại thấm ướt trên trán, làm ướt những sợi tóc rơi xuống bên thái dương.

Sợi tóc ướt vì mồ hôi chật vật dính vào trên gò má mềm mại của Vũ Quỳnh, kết hợp với vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo nhỏ của cô ngược lại càng lộ ra vẻ đẹp phong tình tới lạ thường.

Cao Hường Dương híp mắt lại, yết hầu đầy gọi cảm chuyển động, giọng khàn khàn hỏi cô: “Sao em lại ở đây?”

Vũ Quỳnh cảm thấy không thể hiểu nổi khi anh hỏi về vấn đề này. Cơ thể cô trong vòng tay anh giãy giụa vài cái như phản đối, chán nản trả lời: “Sao em không thể ở đây? Em qua tiếp chuyện với bạn tốt của chồng chưa cưới thì có gì kỳ lạ đâu?”

“Tiếp chuyện bạn tốt của chồng chưa cưới à??”

Cao Hường Dương nhíu mày, con ngươi màu đen co lại, đôi môi mỏng cong lên và lộ ra nụ cười lạnh, bàn tay anh đang giữ lấy cằm Vũ Quỳnh lại siết chặt hơn: “Anh chưa bao giờ biết cô chủ Vũ em lại tháu tình đát lí như vậy, còn có thể hiểu được cách tiếp chuyện với bạn của người khác à?!”

Vũ Tiểu Tam ngạo mạn cô độc lạnh lùng sẽ bằng lòng tiếp chuyện với người không liên quan tới cô sao?

Năm đó, Cao Hường Dương không có sức hấp dẫn như vậy, mà bây giờ... rõ ràng cô gái này đã vì người đàn ông tên là Trần Mặc kia mà bất giác thay đổi rất nhiều.

Rõ ràng anh không có lý do và tư cách để nổi giận nhưng vẫn tức giận.

Vũ Quỳnh nghe được sự châm chọc trong lời anh nói thì dùng sức đẩy bàn tay anh đang nắm lấy cằm mình ra: “Con người đều sẽ trưởng thành! Cái này lại phải xem là vì ai.”

Cô lạnh lùng nói, trong đôi mắt lộ vẻ cao ngạo rõ ràng vẫn còn là Vũ Tiểu Tam kiêu căng của hai năm trước.

Đôi mắt Cao Hường Dương càng thêm thâm trầm.

Nói rất hay!

Lại xem là vì ai...

“Bác sĩ Cao, ở đây là phòng vệ sinh nữ, có phải anh nên tránh đi hay không?”

Vũ Quỳnh kéo bàn tay đang ôm lấy trên thắt lưng của mình ra.

Lòng bàn tay nóng như lửa thiêu đốt trên chọc cô làm cô không ngừng đổ mồ hôi.

Cô chỉ cảm thấy không khí xung quanh cũng trở nên nóng hơn rất nhiều.

“Cả người em từ trên xuống dưới có chỗ nào mà anh chưa nhìn qua chứ?”

Cô không ngờ được Cao Hường Dương lại hỏi ra một câu vô sỉ như vậy.

Lời này vừa nói ra đã lập tức làm cho mặt Vũ Quỳnh đỏ tới mang tai.

“Anh đúng là vô sỉ!!”

Vừa nghĩ tới một đêm nhiệt tình bốc lửa giữa hai người hai năm trước lại bị anh dễ dàng tùy ý nói ra như vậy, Vũ Quỳnh càng thẹn quá hóa giận, giơ tay lại đẩy anh ra.

Nhưng cô không biết, Cao Hường Dương căn bản là nói tới những trêu chọc mờ ám giữa bọn họ trước đêm đó.

Có lẽ Cao Hường Dương hơi thả lỏng nên bị cô đẩy lùi lại vài bước, nhưng cánh tay anh ôm lấy thắt lưng cô hoàn toàn không có ý buông ra.

Vũ Quỳnh cũng bị anh kéo cho lảo đảo bước về phía trước mấy bước, mãi đến khi đứng vững thì gương mặt ửng đỏ tự nhiên lại ghé sát trên lồng ngực rắn chắc của anh.

Cách chiếc áo sơ mi mỏng, cảm nhận được hơi ấm từ trên cơ thể anh truyền đến làm gương mặt Vũ Quỳnh càng nóng đỏ hơn.

Cô vội vàng ngửa mặt ra xa và xấu hổ trừng mắt nhìn anh: “Rốt cuộc anh muốn thế nào? Em phải đi vệ sinh. Có phải anh định đứng bên cạnh nhìn không vậy?”

Cao Hường Dương bỗng nhiên buông lỏng vòng eo của Vũ Quỳnh ra nhưng vẫn không định ra ngoài. Cơ thể cao ráo kia hơi dựa vào phía sau, tiện tay rút một điếu thuốc ra.

“Cách” – Chiếc bật lửa phát ra một tiếng kim loại va chạm, ngọn lửa bốc lên. Cao Hường Dương ngậm điếu thuốc và đưa đầu thuốc qua.

Làn khói lượn lờ chậm rãi bay lên làm đôi mắt đen sâu thẳm như giếng nước của anh trở nên mơ hồ.

Từ trong mũi anh phun ra một làn khói thuốc với vẻ đầy gợi cảm, đầu cúi thấp, giọng nói từ tính như tùy ý hỏi Vũ Quỳnh: “Em đã khỏi bệnh

chưa?”

Anh hỏi về căn bệnh tâm lý của cô.

Vũ Quỳnh hơi bất ngờ khi anh đột nhiên hỏi về mình như vậy.

Điều này có tính là một cách quan tâm trá hình hay không?

Nhưng Vũ Quỳnh nhanh chóng loại bỏ ý nghĩ này khỏi đầu mình.

Cho dù anh quan tâm thì thế nào? Đối với anh, những điều này đều chỉ là nghĩa vụ của một người anh trai mà thôi!

“Tốt, tất cả đều tốt rồi.”

“Ừ...”

Cao Hướng Dương khẽ thì thầm một tiếng.

Bỗng nhiên, bọn họ lại nghe được bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên. Giọng nói ân cần của Trần Mặc vọng vào: “Tiểu Quỳnh, em có ổn không?”

Vũ Quỳnh sững sốt, không ngờ Trần Mặc lại đột nhiên đến tìm mình.

Cô bối rối liếc nhìn người đàn ông đang thản nhiên dựa ở trên cánh cửa hút thuốc.

Cao Hướng Dương dường như cảm nhận được ánh mắt của cô nên đứng thẳng dậy, lông mày nhíu lên hỏi cô: “Vậy anh ra ngoài nhé?”

Anh nói xong thì quả thật xoay người định mở khóa.

“Đừng!!”

Vũ Quỳnh vội nhào tới, từ phía sau nắm lấy cánh tay anh.

Cô dám đánh cược là người này lại cố ý!!

Anh ra ngoài, Trần Mặc thấy cô bên trong sẽ nghĩ thế nào?

Tên khốn kiếp này!!

Nhưng Vũ Quỳnh mới vừa nhào tới, Cao Hường Dương đã xoay người, dùng một tay kéo cô vào trong lòng mình, ôm cô thật chặt.

“Anh...”

Vũ Quỳnh ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh.

“Tiểu Quỳnh?”

“Em ở... ở đây...”

Vũ Quỳnh vội trả lời.

Cao Hường Dương khẽ nhướn mày và cố ý phun khói thuốc vào gương mặt nhỏ nhắn của cô, sâu trong đôi mắt đầy vẻ khiêu khích.

Bàn tay anh đang ôm vòng eo của cô lại siết chặt, hạ thấp giọng cảnh cáo nói: “Em còn dám lộn xộn, anh cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu!”

“...”

“Tiểu Quỳnh, em không sao chứ?”

Trần Mặc ở bên ngoài hỏi cô.

“Em không sao.”

Vũ Quỳnh vội trả lời.

Khói thuốc lá trong mũi của Cao Hường Dương làm cô bị sặc, không nhìn được ho khan vài tiếng.

“Anh thấy em mãi không ra nên nghĩ là em có chuyện gì đó.”

“Không, em sẽ xong ngay đây!”

Vũ Quỳnh lại vội vàng trả lời một câu.

Cô vừa nói xong đã nghe Cao Hướng Dương lạnh lùng nói sát bên tai: “Em rất sợ anh ta biết tới sự tồn tại của anh sao?”

Vũ Quỳnh hoảng loạn trong giây lát rồi nghiêm mặt trả lời anh: “Hai chúng ta như vậy, bị ai nhìn thấy cũng không tốt lắm đâu?”

“Anh không có vấn đề gì.”

Anh thản nhiên nhếch mép nói: “Nhưng em thì sao?”

Vẻ mặt Vũ Quỳnh thoáng biến đổi. Nhưng không chờ cô trả lời, Cao Hướng Dương đã ngang ngược cúi xuống hôn cô mà không hề báo trước.

Bọn họ lại nghe được bên ngoài vọng tới giọng nói của Trần Mặc: “VẬY anh ở bên ngoài chờ em nhé!”

“... A a.”

Dù thế nào Vũ Quỳnh cũng không ngờ được Cao Hướng Dương sẽ đột nhiên hôn mình.

Trong cổ họng của anh có mùi thuốc lá rất nồng kèm theo chút đắng chát lập tức tự do tràn vào trong miệng cô.

Đầu lưỡi ẩm ướt thò sâu vào trong khoang miệng, vào thẳng tới cổ họng của cô.

Điều này làm cho Vũ Quỳnh cực kỳ khó chịu, nhưng vẫn không thể cao giọng hô to.

Cao Hướng Dương lại cố ý!!

Anh cố ý hành hạ cô, bắt nạt cô.

Anh biết chắc cô không dám hô to cho nên mới tùy ý quăn quít, quấy rối trong miệng cô.

Vũ Quỳnh tức giận giãy giụa nhưng không sao tránh được sự giam giữ của anh.

Nụ hôn thô lỗ trên môi càng lúc càng hung hãn, điên cuồng nóng nảy.

Hàm răng trắng cắn ở trên đôi môi mềm mại của cô mà không mang chút thương tiếc nào.

Vũ Quỳnh đau đến mức hoảng sợ, bàn tay nhỏ bé ấn ở trước ngực của anh, dùng hết sức để đẩy anh ra: “Anh... thả em ra...”

Dưới nụ hôn nồng cháy của Cao Hường Dương, giọng nói của Vũ Quỳnh có phần không rõ ràng.

Cao Hường Dương vừa nghĩ tới Trần Mặc còn đang chờ cô ở bên ngoài thì càng không định thả cô ra.

Cô càng để ý, anh lại càng muốn đòi hỏi nhiều hơn.

Ngón tay thon dài bám ở hàm dưới của cô, mở cái miệng nhỏ nhắn của cô ra, cái lưỡi ngang ngược lách vào trong, quán lấy cái lưỡi thơm tho dụ người của cô và tùy ý dây dưa, trong nháy mắt lại mút lên.

“A a...”

Vũ Quỳnh bị anh hành hạ đến hoàn toàn không thở được.

Cái miệng nhỏ nhắn mở ra, bị anh xâm chiếm đến không thể ngậm lại.

Sợi chỉ bạc trong suốt từ khước miệng chảy xuống đã nhanh chóng bị Cao Hường Dương mút qua.

Chút động tác nhỏ này nhìn như không để ý lại dường như trong nháy mắt rút sạch sức lực của Vũ Quỳnh, làm cho cô hoàn toàn không chống đỡ nổi, hai chân mềm nhũn, chỉ có thể tê liệt dựa vào trong lòng anh, mặc cho anh tùy tiện cướp lấy đôi môi của mình.

Không biết Cao Hường Dương hôn cô bao lâu...

Từ những nụ hôn sâu ban đầu đầy thô lỗ giống như cơn mưa lớn trút

xuống đã dần dần biến thành những nụ hôn nhẹ đầy dịu dàng... Nhưng trước sau anh vẫn không được cô đáp lại.

Có lẽ anh phiền muộn nên thò tay thô lỗ đẩy Vũ Quỳnh từ trong lòng mình ra, không hề có vẻ gì thương tiếc hay lưu luyến gì.

“Không thú vị...”

Anh đánh giá.

Sau khi Vũ Quỳnh bị anh đẩy ra liền lảo đảo bước vài bước, còn nhận được đánh giá như sỉ nhục của anh khiến trái tim cô đau xót, cơn tức cũng theo đó dâng lên.

Cô dùng cổ tay không ngừng lau đôi môi của mình vừa bị anh tùy ý cướp đoạt.

Mãi đến khi đôi môi đỏ mọng bị lau tới chảy máu mà cô căn bản vẫn không định dừng lại.

“Anh thấy không thú vị, em còn thấy buồn nôn đây này!!”

Cao Hường Dương lạnh lùng nhìn cô làm trầy đôi môi của mình, cũng lạnh lùng nghe cô đánh giá về nụ hôn vừa rồi.

Mắt anh tối lại, vẻ mặt trầm xuống và lạnh lùng hỏi cô: “Em có ra hay không?”

Anh hỏi, giọng nói hoàn toàn không có chút hơi ấm nào.

Vũ Quỳnh khẽ nhíu mày chán nản trừng mắt nhìn anh, sau đó đi lướt qua anh mở cửa và ra khỏi phòng vệ sinh.

Cô tiện tay đóng cửa phòng lại, che đi mọi thứ bên trong.

Cao Hường Dương dựa vào trên cánh cửa với vẻ hơi chán nản.

Ngoài cửa vọng tới tiếng nói chuyện của Vũ Quỳnh và Trần Mặc.

Cao Hường Dương nghe được những lời quan tâm ở bên ngoài, trong

lòng càng thấy phiền chán hơn.

Anh móc ra điều thuốc và đốt lên...

Mãi đến khi tiếng bước chân của hai người ngoài cửa dần dần đi xa, Cao Hường Dương mới bình tĩnh đi ra khỏi phòng vệ sinh nữ.

Anh thậm chí không rõ tại sao mình phải trốn, nếu thậm chí không muốn chúc phúc bọn họ, vừa rồi mình không phải nên đi ra ngoài ngay trước mặt Trần Mặc sao?

À! Nói trắng ra còn không phải vì anh sợ cô thấy khó xử sao?!

Cao Hường Dương không trở về phòng mà đi thẳng xuống đại sảnh ở tầng một quẹt thẻ trả tiền.

Sau đó, anh không nói tiếng nào đã rời khỏi Đế Cung.

Trong nửa tháng sau đó, Cao Hường Dương không hề gặp lại Vũ Quỳnh.

Ngày hôm đó...

Cao Hường Dương đang bận rộn ghi ý kiến trả lời vào các loại tài liệu, bỗng nhiên điện thoại riêng của anh đổ chuông.

Đó là do Hường Tình gọi tới.

Anh nghe máy.

“Anh...”

“Ừ.”

Cao Hường Dương khẽ nói một tiếng.

Chiếc bút trong tay anh vẫn không hề dừng lại.

“Bây giờ tối ăn cơm ở Tiểu Giang Nam, anh đừng có tới muộn đấy.”

Tối nay lại là buổi liên hoan gia đình một tuần một lần.

Cao Hường Dương nhíu mày: “Đang yên đang lành lại ra ngoài ăn cơm làm gì?”

“Ba mở tiệc chiêu đãi khách.”

“Ai vậy?”

“Anh Mặc.”

Chiếc bút trong tay Cao Hường Dương chợt dừng lại một lát, nhưng trong chớp mắt tiếp theo, anh đã tiếp tục cúi đầu phê duyệt tài liệu.

Trên gương mặt nghiêm nghị không thấy có chút dao động nào.

-----oOo-----

Chương 369: Heo cảnh trắng mập

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh lại nghe được Hường Tình nói tiếp: “Nhưng hình như anh Mặc tạm thời có việc không tới được, cho nên chỉ có một mình Tiểu Quỳnh tới thôi.”

Những lời này mới là trọng điểm của Hường Tình.

Cao Hường Dương ném chiếc bút máy trong tay xuống, dáng vẻ lười biếng dựa vào chiếc ghế: “Trần Mặc này cũng cao giá nhỉ!”

Hường Tình xem như đã hiểu anh cô đang xem thường người ta!

“Anh, nếu phải cấp cứu hoặc phải mổ, anh sẽ chọn tới dùng bữa đúng hẹn hay là chọn cứu người trước chứ? Người ta có việc gấp liên quan đến mạng người nên mới lỡ hẹn! Bác sĩ tâm lý cũng là bác sĩ, cũng có thể cứu mạng người đấy! Anh bớt khinh thường người ta đi!”

“Cao Hường Tình, bây giờ em đang dạy đời anh đấy à?”

Giọng điệu Cao Hương Dương chột lạnh hơn.

Hương Tình bĩu môi: “Được rồi, em lười tranh cãi với anh, nói chung không cho phép anh tới muộn đâu đấy!”

“Đề xem đã.”

Cao Hương Dương trả lời ba phải.

“Cái gì mà đề xem đã chứ?”

Hương Tình không vui, nhíu mày: “Anh đừng lấy có có ca mô. Em đã sớm gọi điện thoại cho y tá trực trong bệnh viện rồi, hôm nay anh không có ca mô nào cả!”

“...”

Cao Hương Dương không để ý tới cô em gái nhiều chuyện của mình nữa, trực tiếp cúp máy.

...

Tới bữa ăn tối, Cao Hương Dương vẫn thật sự đến muộn.

Trên một bàn lớn, người của hai nhà đều đã đến đông đủ, chỉ còn thiếu một mình anh.

Trong vòng một giờ, Hoàng Ngân đã gọi điện thoại cho con trai không dưới hai mươi lần, kết quả vẫn không có ai nghe máy.

“Thằng bé này...”

Hoàng Ngân không nhịn được liền oán trách: “Đúng là càng lớn càng không hiểu chuyện! Cũng không xem thử hôm nay là trường hợp nào chứ!”

“Chị Hoàng Ngân, mình cũng đừng giục nó nữa. Trường hợp gì đâu, còn không phải là người trong nhà tập trung lại thôi sao? Không sao đâu, chắc nó đang bận tối mày tối mặt thôi!”

Thùy Sam vội vàng hoà giải.

“Đúng là người trong nhà nhưng Tam Nhi đáng yêu thật vất vả mới trở về nên chị muốn mọi người cùng ăn một bữa cơm. Kết quả thì sao? Thằng nhóc này còn dám chơi trò mất tích với chị!! Thật đúng là muốn chị phải tức chết đây mà!”

Không nói còn tốt, vừa nói xong thì Hoàng Ngân lại nổi nóng.

“Mẹ Hoàng Ngân, mẹ cứ mặc anh ấy đi! Dù sao sau này vẫn có cơ hội ăn cơm nữa mà.”

Vũ Quỳnh cũng vội vàng tiếp lời.

“Chúng ta ăn cơm thôi, không đợi thằng nhóc hò đồ đầy làm gì nữa!”

Cao Dương Thành rõ ràng cũng hơi giận, nói xong liền ra hiệu cho nhân viên phục vụ trong phòng chuẩn bị mang thức ăn lên.

Đúng lúc này, cửa phòng được đẩy ra. Chỉ thấy Cao Hương Dương từ bên ngoài đi đến.

Hôm nay, anh mặc một chiếc áo somi sáng màu, không đeo cà vạt, hai cúc áo dưới cổ áo cũng tùy ý cởi ra, lộ ra một phần làn da màu lúa mạch, trong khí chất trầm lặng ngược lại có thêm phần nam tính ngỗ ngược.

Chiếc quần tây màu đen tinh tế ôm gọn đôi chân dài thẳng cẳng khiến anh trông cao ráo hơn.

So với hai năm trước, không thể nghi ngờ người đàn ông này... đã càng thêm gợi cảm hơn!

Theo thời gian lắng đọng, sự gợi cảm này dần dần tăng lên!

Hơn nữa anh còn có vẻ thâm trầm và thận trọng vững vàng ít thấy ở những người trẻ tuổi.

Anh mỉm cười, lần lượt chào và xin lỗi mọi người trong phòng, trong từng lời nói hành động của anh đều lộ ra hàm dưỡng chỉ có ở người đàn ông trưởng thành.

“Chú Phong, cháu thật sự không phải cố ý tới chậm, khi cháu định đi lại đúng lúc gặp phải ca cấp cứu, bác sĩ phía dưới không giúp được nên cháu đành phải qua cảng đáng.”

“Không sao, không sao! Trị bệnh cứu người mới là quan trọng nhất! Cháu nhanh ngồi xuống ăn cơm đi!”

Vân Phong bảo Cao Hường Dương ngồi xuống.

Cao Hường Dương ngồi xuống, ánh mắt không e ngại liếc nhìn Vũ Quỳnh đang ngồi đối diện mình.

“Thế nào? Hai năm không gặp, em không nhận ra anh à?”

Cao Hường Dương cố ý nói.

Anh đoán được đại khái cô còn đang câu với anh về chuyện ở Đê Cung gần nửa tháng trước.

Từ trước đến nay tính tình cô vốn không tốt, đặc biệt là ở trước mặt anh.

“Anh.”

Vũ Quỳnh kêu một tiếng nhưng không có cảm xúc gì.

“Làm gì vậy? Con gặp anh con mà thái độ cũng chẳng tốt hơn chút nào cả!”

Thùy Sam trách cô.

“Dì Sam, dì đừng mắng em ấy, thái độ này xem như đã tốt hơn trước rồi! Bây giờ ít nhất em ấy còn bằng lòng gọi cháu một tiếng anh. Đúng không, Tam Nhi?”

Cao Hường Dương cười hỏi cô.

Giọng anh hơi cao lên khi nói hai chữ “Tam Nhi”, Vũ Quỳnh nghe vào tai lại cảm thấy anh không có ý tốt.

Cô mỉm cười và ngồi lại ngay ngắn, đáp trả anh hoàn toàn không yếu thế: “Anh, hai năm trước là em không hiểu chuyện, bây giờ hiểu chuyện tất nhiên sẽ không liều lĩnh và mù quáng như lúc trước nữa, anh nói có phải không?”

Liều lĩnh, mù quáng à??

Xem ra, cô tổng kết khái quát về những hành động và tâm trạng điên cuồng vì yêu của hai năm trước rất đúng!

Dường như nghe được mùi khói thuốc vi diệu giữa hai người, Hoàng Ngân vội vàng hoà giải: “Được rồi, được rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện. Tam Nhi à, cháu nói cháu xem, người khác đi Mỹ về ai nấy đều béo tròn, sao đến lượt cháu lại càng lúc càng gầy đi thế? Cho dù con gái các cháu bây giờ thích giảm béo, nhưng giảm béo cũng không phải giảm như thế đâu? Con gái phải béo một chút mới tốt. Nào nào, cháu ăn nhiều vào...”

Hoàng Ngân nói xong còn không ngừng gấp thức ăn cho Vũ Tiểu Tam.

Ánh mắt Cao Hường Dương thâm trầm, lặng lẽ quan sát Vũ Quỳnh.

Hai năm không gặp, cô nhóc này quả thật gầy hơn rất nhiều rồi.

Đêm hôm đó khi ôm lấy thắt lưng cô, anh có cảm giác như nó sẽ lập tức gãy trong tay mình vậy.

Mắt Cao Hường Dương tối lại: “Trần Mặc nuôi em thế nào vậy? Càng nuôi càng gầy!”

Vũ Quỳnh...

Nuôi?

“Anh cho rằng em là vật nuôi à?”

“Tam Nhi, em lại không hiểu rồi? Đàn ông muốn yêu một người phụ nữ thì phải thật sự nuôi, yêu thương nuông chiều người phụ nữ của mình như vật nuôi vậy. Bây giờ nếu đổi lại là anh chị, em xem anh ấy có em béo trắng mập mập không! Anh ấy tuyệt đối sẽ nuôi em như heo cảnh

vậy!”

“...”

Hương Tình nói một câu liên chọc cho những người lớn tuổi đều phải phì cười.

Trên mặt Vũ Quỳnh có chút lúng túng.

Sắc mặt Cao Hương Dương trầm xuống, lạnh lùng mắng em gái mình:
“Em xem anh là nhân viên chăn nuôi à? Nói nhiều quá!”

Heo cảnh?

Mệt cho cô còn nghĩ ra được.

Nhưng không hiểu sao, Cao Hương Dương vô thức lại thật sự liên hệ giữa con lợn nhỏ trắng mập và Vũ Quỳnh trước mắt... Đột nhiên anh cảm thấy...

Hình như heo cảnh cũng đáng yêu đấy chứ!

“Tiểu Quỳnh à, lần sau Hoàng Minh có thời gian thì cháu bảo cậu ta tới ăn cơm một bữa với các bác đấy! Dù sao sau này chúng ta cũng là người một nhà.”

Người mở miệng nói chính là Cao Dương Thành.

“Vâng, lần sau anh ấy chắc chắn sẽ tới ạ.”

Vũ Quỳnh bảo đảm.

Hoàng Ngân nhìn Vũ Quỳnh và bỗng nhiên thở dài một tiếng: “Thời gian trôi qua nhanh thật đấy! Chị còn nhớ rõ dáng vẻ của Tam Nhi khi mới ra đời. Em xem, bây giờ thoáng một cái mà con bé đã trưởng thành, lại còn sắp kết hôn...”

“Còn không phải sao!”

Thùy Sam cũng vội vàng nói.

Vậy mà Hoàng Ngân lại nhanh chóng chuyển đề tài, bắt đầu nhằm vào con trai mình: “Còn con đây, đúng là chẳng ra sao cả. Con đã lớn tuổi rồi còn không chịu tìm một cô con dâu về cho mẹ! Con xem Tiểu Quỳnh nhỏ hơn con tới mười tuổi còn sắp kết hôn, con có thấy xấu hổ không hả? Đừng để đến lúc đó con người ta đi học, con còn chưa lập gia đình đấy!”

Vũ Quỳnh nghe Hoàng Ngân nói không ngừng thì ánh mắt vô thức liếc nhìn về phía Cao Hường Dương đối diện.

Cô nhớ hai năm trước anh còn nói muốn kết hôn cùng Vu Tiên, nhưng kết quả suốt hai năm vẫn không có động tĩnh gì. Sau đó cô lại nghe Hường Tình nói mới biết được hai người chia tay. Về phần nguyên nhân gì thì không được biết nữa.

Mà cô cũng không hỏi nhiều.

Trong hai năm, cô thậm chí cố chấp không cho phép bất kỳ kẻ nào nhắc với cô về người đàn ông này... Nhưng cô càng muốn quên thật ra... lại càng nhớ hơn!

“Mẹ...”

Cao Hường Dương kêu lên một tiếng.

“Làm gì?”

Hoàng Ngân tưởng con trai mình muốn chê mình nói nhiều, lại nghe Cao Hường Dương nói: “Không phải lần trước mẹ nói muốn giới thiệu con gái dì Trương cho con sao? Lúc nào có thời gian, mẹ hẹn ra gặp một chút đi.”

Giọng điệu của anh khi nói lời này có cảm thấy không giống như cô ý nhắc tới.

Trong giây lát, Hoàng Ngân lập tức ngăn người ra, không kịp phản ứng khi thấy con trai mình này đột nhiên thay đổi 360 độ như vậy.

“Mẹ?”

Cao Hường Dương nhắc nhở cô một tiếng.

Lúc này Hoàng Ngân mới hoàn hồn và lập tức cười tươi như hoa, nghĩ thầm cuối cùng con trai này của mình cũng suy nghĩ thông suốt rồi.

“Được được được, chỉ cần con có thời gian, mẹ sẽ lập tức hẹn con bé ra cho con! Nếu không thì trưa mai đi, con xem được không?”

“... Được.”

Trong đôi mắt sáng long lanh của Vũ Quỳnh có chút hoảng hốt.

Cô cắn môi không nói gì, chỉ cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

...

Ban đêm, Cao Hường Dương quay lại biệt thự nơi mình sống một mình.

Hôm nay hiếm có một lần anh vừa vào cửa vừa khe khẽ hát.

Khi không mở đèn, Dì Lý còn tưởng rằng có tên trộm vặt thích ca hát tới nhà chứ! Hóa ra là cậu chủ nhà bọn họ.

“Hôm nay tâm trạng của cậu rất tốt đúng không? Có chuyện gì mà cậu vui vẻ vậy?”

Dì Lý mỉm cười đi ra nhận lấy áo khoác trong tay anh.

Lúc này Cao Hường Dương mới thu lại vẻ vui sướng.

“Không có chuyện gì là đáng để vui vẻ cả.”

Anh không chịu thừa nhận.

Sau khi cởi cúc áo kim loại trên ống tay áo ra, anh tiện tay cởi mấy cúc áo dưới cổ thì bỗng nhiên nhớ ra điều gì, hỏi dì Lý: “Dì Lý, dì biết ở đâu có bán heo cảnh không?”

“Heo cảnh à??”

Dì Lý nghi ngờ: “Chắc ngoài siêu thị vật nuôi có đấy! Sao cậu chủ lại đột nhiên hỏi tới chuyện này làm gì?”

“Ngày mai dì đi mua một con về đi!”

“... Cậu tính nuôi à?”

Cầm dì Lý cũng muốn rơi xuống đất rồi.

“Dì nhớ chọn con nào trắng trắng mập mập ấy.”

Cao Hường Dương căn dặn.

“... À.”

“Tâm trạng không tốt còn có thể giết ăn.”

“...”

Dì Lý hoàn toàn câm nín.

“Cháu nói đùa thôi.”

Cao Hường Dương vỗ nhẹ vào vai của dì Lý, mỉm cười và đi lên tầng.

Dì Lý nhìn theo bóng lưng Cao Hường Dương rồi đi với vẻ nhanh nhẹn, trong lòng đã khẳng định hôm nay nhất định đã xảy ra chuyện gì đó làm cho cậu ấy vui vẻ.

Chuyện gì có thể làm cho cậu chủ nhà bọn họ trước sau không có cảm xúc lại vui vẻ tới như vậy chứ?

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, Cao Hường Dương rửa mặt, thay quần áo xong thì đi xuống tầng.

Anh mới đi vào trong phòng khách đã thấy dì Lý ôm một con lợn sữa trắng trắng mập mập trong lòng.

Con lợn nhỏ này gần như chỉ lớn bằng nắm tay của Cao Hường Dương, da trắng lại có chút hồng hào, vẫn tính là đáng yêu.

Nói thật, bỗng nhiên thấy trong nhà xuất hiện thêm một con heo, cho dù con heo này nhỏ đến mức gần như không có cảm giác tồn tại nào nhưng Cao Hường Dương ít nhiều vẫn cảm thấy không thích ứng được.

“Cậu chủ, cậu xem con lợn Teacup này thế nào?”

Đì Lý ôm con lợn nhỏ trong lòng, mỉm cười hỏi Cao Hường Dương.

Nhìn dáng vẻ kia thì hẳn bà rất thích nó.

Khóe miệng Cao Hường Dương khẽ giật giật: “... Tạm được.”

Bỗng nhiên, anh cảm thấy hối hận trước quyết định trong lúc kích động của mình ngày hôm qua.

“Đì Lý, có thể ăn con heo này được không?”

“...”

“Thôi đi, cháu chỉ thuận miệng hỏi thử thôi.”

Thấy đì Lý có vẻ khó chịu, Cao Hường Dương quyết tâm loại bỏ ý nghĩ này.

Nghe vậy, đì Lý lập tức vui vẻ ra mặt: “Cậu chủ, cậu đặt cho con lợn nhỏ này một cái tên đi! Nó còn chưa có tên đâu.”

Tên à?

Cao Hường Dương nhướng mày, bỗng nhiên trong đầu lại hiện ra gương mặt trẻ con của Vũ Quỳnh.

“Vũ Tam?”

“...”

Không, không được, quá rõ ràng.

Cao Hường Dương vội đổi giọng: “Tiểu Tam?”

Dường như vẫn quá rõ ràng rồi.

-----oOo-----

Chương 370: Giang hồ Cứu nguy

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Cậu ba!”

Sau cùng, quyết định: “Là Cậu ba đi!”

“...”

Dì Lý không nói được gì nữa.

“Cậu chủ, cậu có chắc gọi nó là ‘Cậu ba’ không?”

“Ừm.”

Cao Hường Dương gật đầu hài lòng, quay người đi vào phòng ăn.

Dì Lý lúc này mới hiểu ra.

Con lợn này chắc chắn là có liên quan đến cô chủ nhà họ Vũ rồi.

Cả một buổi sáng điện thoại của Cao Hường Dương bị mẹ cậu gọi nhiều đến mức như muốn nổ tung.

Kết quả, không gọi được cho con trai, Hoàng Ngân xông đến thẳng văn phòng làm việc của Viện trưởng.

“Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

Cao Hường Dương không ngờ rằng mẹ mình sẽ tìm đến tận đây.

“Con đừng có mà giả ngây ngô với mẹ, con nói một câu thôi, trưa nay con có đi không!!”

Hoàng Ngân mặt nghiêm truy hỏi con trai.

“Mẹ, không phải là con không muốn đi, hôm nay thực sự là con rất bận, đợi lát nữa con phải...”

“Gọi trợ lý của con vào đây!”

Hoàng Ngân không đợi con trai nói hết câu, liền ấn điện gọi trợ lý của Cao Hường Dương vào.

“Tiểu Tàn, đưa cho tôi xem lịch trình làm việc ngày hôm nay của Viện trưởng mấy người!”

Tiểu Tàn nhìn Cao Hường Dương ái ngại: “Điều này...”

“Sao? Tôi là phu nhân của tiền Viện trưởng, là mẹ của Viện trưởng hiện tại, sai cô làm mấy việc như này không được à?”

Thấy Tiểu Tàn không chịu, Hoàng Ngân chỉ còn cách cao giọng lên.

“Dạ không...không phải ạ...”

Tiểu Tàn mặt mũi xám xịt chuẩn bị đi lấy lịch trình làm việc của Cao Hường Dương.

“Thôi được rồi, mẹ, con thừa nhận, trưa nay con không có việc quan trọng gì cả nhưng...xem mắt, con không đi.”

“Không đi?”

Hoàng Ngân tức đến nỗi khó mà hít thở dễ dàng, tức giận đỏ lên đầu con trai: “Thằng nhóc thôi này! Tôi qua không phải là con chủ động yêu cầu sao? Hả? Con không nói, mẹ sẽ chủ động đi hẹn người ta sao? Giờ hẹn người ta rồi, con lại không đi, có phải là con muốn mẹ đây vác cái mặt mo này đi xin lỗi không, nói con trai chúng tôi không thích con gái nhà quý vị, đến gặp mặt còn không muốn gặp nữa? Hả? Con nói xem sao mẹ

lại sinh ra đứa trẻ khó dạy bảo như con vầy chứ!!”

Hoàng Ngân nói, ra vẻ như sắp khóc đến nơi.

Cao Hường Dương đau đầu.

Day day thái dương, xuống nước triệt để: “Được rồi, mẹ, con đi được chưa?”

“Ây a, con nói sớm phải tốt không! Con trai ngoan của mẹ...”

Hoàng Ngân kích động đến nỗi chủ động hôn lên đầu Cao Hường Dương nụ hôn mẹ con thăm thiết.

“...”

Mới có vài giây ngẩn ngui thôi mà đứa con bất hiếu như anh biến thành đứa con trai ngoan rồi.

Tốc độ thay đổi chóng mặt này thật khiến cho con người ta không bắt kịp sóng.

“Mẹ, nếu mà thành công, con trai mẹ có phải là lừa gạt con gái nhà người ta không?”

Cao Hường Dương nói, nhấc một bên chân trái lên, tự cười.

Nụ cười trên mặt Hoàng Ngân đông cứng lại.

Rất nhanh sau đó lại cười lại, nụ cười đó còn đem theo chút thương xót: “Con nghĩ gì vậy? Thế gian này để tìm được một người đàn ông ưu tú như con đâu có dễ dàng!”

...

Buổi xem mắt lúc trưa cứ như vậy mà được sắp xếp.

“Con trai, con đừng quên! Nhà hàng Ý đó nhé, 12 giờ, đến đúng giờ đó nha!”

Hoàng Ngân trước khi đi, vẫn không yên tâm dặn đi dặn lại con trai của mình.

“Con biết rồi, mẹ, yên tâm đi, nhất định sẽ đến đúng giờ.”

Cao Hường Dương bảo đảm đến mấy lượt.

Tiền mẹ xong, không nghĩ nhiều, gọi thẳng cho Đường Tiêu.

“Trưa tôi mời cậu ăn cơm!”

“Ở đâu.”

“Nhà hàng Ý.”

“Hai thằng đàn ông với nhau, đi ăn gì nhà hàng!”

“Nói ít thôi, đúng 12 đến nhé! Cho tôi leo cây là không có anh em gì nữa đâu!”

“Ờ...”

Đường Tiêu vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cao Hường Dương ngắt lời anh ta: “Đợi lát nữa sẽ bảo Tiểu Tần gửi cho cậu một bộ quần áo, đến lúc đó cậu mặc bộ quần áo đấy đến buổi hẹn.”

“Cậu định làm cái gì đây?”

Trả lời Đường Tiêu là tiếng “Tút tut tut...”, Cao Hường Dương không để ý đến cậu ta, cúp điện thoại luôn rồi.

Rất nhanh sau đó liền gọi trợ lý vào.

“Cô đi mua cho tôi một bộ âu phục, gửi cho Đường Tiêu, số đo của cậu ta chắc cũng ngang tôi thôi.”

Sau đó, Cao Hường Dương nói lại kiểu dáng cho trợ lý biết.

Trợ lý nghe xong, đứng chờ ra một lúc.

Kiều dáng này...

“Còn không mau đi đi?”

Cao Hường Dương cảnh cáo lờm cô.

Tiểu Tàn lúc này mới định thần lại, gật đầu lia lịa: “Vâng, vâng, tôi đi ngay đây...”

Kết quả...

Rất nhanh, Cao Hường Dương liền nhận được cuộc gọi từ Đường Tiêu.

Vừa nghe điện thoại, liền nghe thấy tiếng gầm rống ở đầu dây bên kia của Đường Tiêu.

“Cậu cố tình chơi tôi đấy à? Cậu sai người đưa cho tôi cái quái gì vậy? Cậu bảo tôi mặc cái thứ này đi ăn cơm? Đệt!!”

“...”

Cao Hường Dương thấy tai mình như bị cậu ta đâm thủng luôn rồi.

Tiêu Đường vẫn hò hét ở đầu dây bên kia, Cao Hường Dương ném điện thoại ra xa, cho cậu ta la hét cho đủ.

Chắc khoảng 5 phút sau, thấy điện thoại cuối cùng cũng không còn nghe thấy tiếng la hét nữa, Cao Hường Dương mới cầm điện thoại lên nghe.

“Giang hồ cứu nguy, cậu xem mà làm đi nhé!”

Nói xong, Cao Hường Dương ngắt điện thoại cái rụp.

Trước khi ngắt, còn nghe thấy tiếng chửi thề của Tiêu Đường: “SHIT!!”

Buổi trưa 12 giờ.

Cao Hường Dương đến đúng hẹn.

Cô gái xem mắt với anh, đúng là giống y như những gì mẹ anh miêu tả: Môi đỏ da trắng, mặt mũi sáng sủa, trẻ đẹp, mắt cười.

Tóm lại, đây có thể coi là một người đẹp đó!

Nhưng mà, Cao Hường Dương thấy hình như mình bị mù khi nhìn gương mặt người khác vậy, người có đẹp đến đâu, trong đầu anh cũng chỉ là một hình ảnh mờ mờ ảo ảo, không đáng nhớ.

Hai người chào hỏi nhau rồi ngồi xuống, giới thiệu bản thân xong, Cao Hường Dương không khách khí mà đi thẳng vào chủ đề.

“Hồng Hà à, thực ra lần này tôi tới xem mắt, là có mục đích riêng, tôi nghĩ sau này chúng ta khả năng là ở với nhau cả đời, đúng không? Vậy nên tôi không muốn giấu cô.”

Cao Hường Dương gọi thân mật, khiến cô gái ngồi đối diện mặt đỏ lên vì ngại.

“Vâng, anh nói đi...”

Hồng Hà gật đầu ngượng ngùng.

“Thực ra tôi có bạn gái rồi, nhưng mẹ tôi không đồng ý!”

Sắc mặt cô gái hơi thay đổi, nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi: “Vậy anh thì sao? Trong lòng anh nghĩ như thế nào? Chỉ cần anh bằng lòng cắt đứt quan hệ với bạn gái anh, thực ra...tôi...tôi vẫn có thể chấp nhận.”

“Vậy à...”

Cao Hường Dương gương mặt biểu cảm, định nói gì đó thì nghe thấy tiếng Đường Tiêu gọi anh.

“Cậu Cao!!!”

Cao Hường Dương quay đầu...

Nhìn mà mặt đen lại, Đường Tiêu đang đi tới chỗ anh, suýt chút nữa làm anh không nhịn được cười.

Đúng là anh em tốt!

Anh ta mặc một bộ quần áo màu hường, lại còn mặc một chiếc áo sơ mi hoa nhí bó sát người, cổ áo lại còn cài thêm một chiếc nơ màu tím lãng tử, mặc một chiếc quần màu hường bó sát người, xắn ống quần, tô điểm thêm là những bông hoa nhí chi chít, vừa hay rất hợp với mấy bông hoa nhí ở trên áo sơ mi, phải nói là lãng lơ hết sức!

Bờ môi quyến rũ của Cao Hường Dương, giật giật.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều dồn vào người đàn ông “xuất chúng” này.

Đương nhiên, còn có cả cả cô gái ngồi đối diện Cao Hường Dương là Hồng Hà nữa.

Nói thật, Cao Hường Dương thực sự có suy nghĩ không muốn nhận là mình quen người đàn ông này.

Nhưng suy nghĩ đó, ngay giây sau anh đã đánh bay cái vèo.

Anh đứng lên, đưa tay về phía Đường Tiêu, cười dịu dàng khác thường: “Bên này...”

Sau đó liền nghe thấy tiếng anh giới thiệu với Hồng Hà: “Hồng Hà, đây chính là bạn gái của tôi, Đường Tiêu.”

“...”

Đường Tiêu suýt chút nữa thì ngã chổng choài.

Hóa ra là lý do bắt anh mặc bộ quần áo nữ tính như thế này đến đây là để vì lý do này.

Đậu!!

“Nào nào, Tiêu Tiêu, anh giới thiệu nhé, vị này là người sau này sẽ kết hôn với anh Hồng Hà! Đợi sau này Hồng Hà có con rồi, chúng ta có thể không lo chuyện có con nối dõi nữa rồi.”

Cao Hường Dương nắm tay Đường Tiêu, kéo anh ngồi xuống, lại còn hỏi nói.

Bàn tay Đường Tiêu bị Cao Hường Dương nắm lấy vẫn cứ run run.

Nụ cười trên mặt...

Đục ra “shit” ngâm!!

Đường Hồng Hà dường như không thể ngờ rằng mọi chuyện sẽ thành ra như thế này.

Gương mặt dịu dàng sắp không trụ được nữa rồi, từ gương mặt cười nhẹ nhàng lúc ban đầu đến gương mặt không cảm xúc lúc này.

Nhìn Đường Tiêu ngồi đối diện, thậm chí còn thấy hơi...buồn nôn!

Có đẹp trai hơn nữa, cũng không thể che lấp đi được sự thô bỉ của cái bộ quần áo này.

“Anh...Cao, tôi nghĩ là anh hiểu làm gì rồi...”

Đường Hồng Hà dường như đây là lần đầu tiên gặp phải cảnh tượng này, rõ ràng là có chút khó chấp nhận.

Hai thằng đàn ông ở trước mặt cô anh anh em em, khiến cô thấy bụng dạ khó chịu kinh khủng.

“Sao vậy? Hồng Hà, vừa nãy chẳng phải cô nói là cô sẽ không bỏ cuộc sao?”

Cao Hường Dương mặt như là đau lòng lắm: “Chúng ta vừa rồi vẫn nói chuyện vui vẻ lắm mà?”

“Xin...xin lỗi...”

Đường Hồng Hà không thể chấp nhận bất ngờ này, cầm túi xách rồi đi thẳng: “Tôi...Tôi muốn kết hôn, chứ không phải thế này! Xin lỗi, tôi có chút chuyện, tôi đi trước...”

Cô nói xong, ngập ngừng, lễ phép gật đầu với hai người đàn ông, cười ngượng ngập: “Chúc hai người trăm năm hạnh phúc...”

Cao Hường Dương tưởng kịch đến đây là hạ màn rồi...Ai ngờ...

Tiêu Đường đột nhiên đáp lại lời của Đường Hồng Hà rất to rằng: “Cảm ơn lời chúc của cô! Chúng tôi sẽ hạnh phúc đến đầu bạc răng long!!”

Sau đó tiếp...

Anh quay đầu, hướng về phía gương mặt tuần tú bắt đầu bật chế độ ác ma của Cao Hường Dương, hôn xuống!

Hơn nữa...còn là nụ hôn sâu kiểu Pháp.

Chỉ nghe thấy có rất nhiều âm thanh chỉ chỉ trỏ trỏ, Đường Hồng Hà nhìn thấy hai người đàn ông hôn nhau ở cự ly gần, suýt nữa thì ngã ngửa.

Mà mục đích Đường Tiêu hôn Cao Hường Dương là gì?

Khà khà...

Thỏa mãn bản thân, kiến cho người khác tức điên lên!

Đương nhiên, anh nhất định phải giải thích một chút, anh không Gay, mà cho dù anh có yêu người cùng giới đi chăng nữa, cũng chắc chắn không bao giờ never ever yêu cái tên chết bầm này!!

Lý do duy nhất mà anh hôn cậu ta là...

Ánh mắt vừa rời, thấp thoáng hình như là...

Nhìn thấy Vũ Quỳnh...

Cô đúng lúc từ bên ngoài đi vào!!

Thù này phải nói là thỏa mãn hết sức!!!!

....

Cao Hường Dương bị Đường Tiêu hôn cho suýt nghẹt thở.

Mấy lần đẩy ra không được, anh dường như là muốn giơ tay đầu hàng rồi, may là Đường Tiêu sau đó thả anh ra liền.

“WTF!!”

Cao Hường Dương không nhịn được chửi câu thề.

Sờ vào môi của mình...

Rách rồi!!

Đáng chết...

-----oOo-----

Chương 371: Bỏ tôi ra

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cầm cốc nước bên cạnh lên uống một ngụm, nước còn chưa kịp nuốt liền dừng lại.

Bởi vì...

Anh nhìn thấy đứng cách anh không xa, Vũ Quỳnh đang nhìn anh và Đường Tiêu bằng một ánh mắt khó tin!!

Biểu cảm của Vũ Quỳnh, giống y hệt như ánh mắt muốn chạy trốn của Đường Hồng Hà.

Cao Hường Dương đứng người nuốt nước xuống.

Ngụm nước này cảm giác còn kinh tởm hơn là nuốt phải một con ruồi!

Màn kịch này hôm nay, chứng thực một điều:

Đoán được đoạn đầu, nhưng lại không thể đoán được đoạn kết.

Cao Hường Dương đặt cốc nước xuống.

Gương mặt góc cạnh sớm đã không như ban nãy: “Nhìn cái gì?”

Bộ dạng anh thản nhiên, như kiểu mình vừa rồi chẳng làm điều gì vậy.

Không, không đúng! Là không làm chuyện gì quá giới hạn!

Vũ Quỳnh chờ người, không ngờ rằng anh lại thản nhiên như vậy, như kiểu chuyện vừa rồi là chuyện rất đời bình thường vậy.

Vũ Quỳnh mím môi, tim như bị cái gì đó rạch ra, đau nhói.

Nhưng, cô không thể hiện ra, học theo bộ dạng của anh, cười nhạt: “Lần đầu tiên thấy hai người đàn ông hôn nhau, rất mới mẻ! Sao vậy? Dám làm mà lại còn sợ người khác nhìn thấy à?”

“...”

Mùi thuốc súng nồng quá.

“Chào em!”

Đường Tiêu chào hỏi Vũ Quỳnh, đứng lên đi về phía cô.

Vũ Quỳnh nhìn bộ quần áo lòe loẹt của anh ta, vội vàng lùi về sau hai bước, bộ dạng ghét bỏ trốn tránh.

“Vũ Tiểu Tam!”

Cao Hường Dương đột nhiên gọi tên cô.

Nhăn mày: “Anh cho phép em hai năm sau được xuất hiện trước mặt anh, nhưng, anh không cho phép em hai năm sau gầy như que củi đứng trước mặt anh thế này! Cay mắt!!”

“...”

Vũ Quỳnh nhất thời không nói được gì.

Cao Hường Dương rút một điếu thuốc từ trong bao ra, châm lửa, hỏi cô: “Chuyện của anh và Đường Tiêu, em nói như nào với mẹ anh?”

Vũ Quỳnh đứng hình.

Hóa ra gọi cô tới là vì chuyện này.

Vũ Quỳnh sững sờ nhìn anh.

Anh càng tích cực, liệu đây có phải là minh chứng chứng minh giữa anh và Đường Tiêu có chuyện gì thật?

Trái tim cô như bị một viên đá nè nặng lên, bị kìm nén đến khó thở.

Bàn tay đang ôm chặt Cậu ba, cũng từ từ nắm chặt lại.

“Em chưa nói gì với mẹ anh cả.”

Vũ Quỳnh nói thật.

Cao Hường Dương phì khói thuốc ra, quả trách: “Vậy mẹ anh nói gì với em?”

“Không phải.”

Vũ Quỳnh dường như có chút gấp gáp, vội vàng giải thích: “Là Hường Tình chạy đến kể khổ với em, nói anh...giới tính không bình thường! Sau đó nói chuyện trưa nay, em...em liền nói là em nhìn thấy rồi, lúc đó em cũng ở đó. Đơn giản vậy thôi, em thực sự không có nói gì với mẹ Hoàng Ngân hết.”

“Ồm...”

Cao Hường Dương trả lời hững hờ.

Sau đó, không có sau đó nữa.

Anh tiếp tục cúi đầu hút thuốc.

“...”

Vậy nên, cô giải thích nhiều như vậy, thái độ lạnh nhạt này của anh là gì vậy? Cũng không có ý định bày tỏ gì sao?

Vũ Quỳnh có cảm giác là anh đang trêu cô, tức quá mà không làm được gì.

Đứng đó, cắn môi, nhìn anh đang hút thuốc, nhất thời không biết nên làm gì tiếp theo.

Định dứt khoát cho rồi, nào ngờ anh nói: “Em thấy giới tính anh có vấn đề không?”

Không biết từ lúc nào anh đã ngẩng đầu lên.

Đôi mắt đen láy đó nhìn cô chăm chú, hỏi cô.

Vũ Quỳnh tim đập thành thịch...

Bị anh nhìn như vậy, cảm giác như cả người bị anh thu gọn vào trong tầm mắt.

Lúc sau...

Cô lắc đầu: “Em không biết, không chắc chắn”

Cô lấy gì để chắc chắn đây?

Bất kể là hai năm trước, hay hai năm sau, cô trước giờ chưa bao giờ có được trái tim của anh, cô lấy gì để chắc chắn giới tính của anh?

Hơn nữa...

“Anh có giới tính như thế nào, hình như cũng chẳng liên quan gì đến em?”

Lời này của Vũ Quỳnh, khiến Cao Hường Dương mặt đăm lại, tối sầm như có bão đang qua, đến là đáng sợ.

Anh đột nhiên giơ tay ra, kéo Vũ Quỳnh lại.

Ném không thương tiếc con lợn vương vứu ở trong tay cô sang ghế sofa, khiến cho Cậu ba đáng thương kêu lên.

“Anh làm cái gì vậy!!”

Vũ Quỳnh bị anh kéo vào lòng đến loạng choạng, cô cúi: “Anh làm nó chết thì phải làm sao?”

Cao Hường Dương chẳng hề để tâm đến chủ đề của cô.

“Cao Hường Dương, em là người phụ nữ sắp kết hôn rồi!! Anh đừng có làm như vậy với em!!”

Cô hét lên.

Hai từ “kết hôn” này hoàn toàn kích thích Cao Hường Dương, anh đột nhiên dùng lực.

“...”

Vũ Quỳnh hít một hơi...

Tay của Vũ Quỳnh vừa mới được nói lỏng...

“Bốp...”

-----oOo-----

Chương 372: Em mắng con heo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một cái tát vang dội rơi thẳng vào gương mặt lạnh lùng của Cao Hường Dương.

Anh hiển nhiên hơi bất ngờ, gương mặt anh tuấn bị cô đánh lệch qua một

bên.

Nhưng Vũ Quỳnh cảm thấy còn chưa đủ, nước mắt như trân châu đứt dây không ngừng trào ra, bàn tay nhỏ bé nâng lên, một cái tát thiếu chút nữa lại rơi xuống, nhưng bị Cao Hường Dương giữ chặt cổ tay.

“Vũ Quỳnh, lần đầu tiên anh có thể hiểu, nhưng lần thứ hai... Cô còn chưa đủ tư cách dạy bảo anh!!”

Cao Hường Dương lạnh lùng hất tay cô ra.

“Anh vô sỉ!!”

Vũ Quỳnh thút thít tố cáo anh.

Nhìn nước mắt vương trên gương mặt cô, trong lòng Cao Hường Dương không khỏi buồn phiền.

Tại sao anh phải đê cô? Bởi vì muốn cô!

Tại sao phải lên tiếng làm nhục cô? Không biết! Nhưng nghĩ tới lúc mình ở bên này nhớ mãi không quên, cô lại sớm ân ái dính hôn với người đàn ông khác, trong lòng anh buồn bực không thôi.

Không phải là không cam lòng...

Mà là... rất ghen tị!!

“Đứng lên, chỉnh lý bản thân lại chút, anh đưa cô về nhà!”

Cao Hường Dương dập tàn thuốc vào gạt tàn, lại xé một đồng khăn giấy ném lên người Vũ Quỳnh.

Anh không nhìn cô thêm lần nào nữa, tự ý đi lên lầu.

Lúc xuống lầu, trong tay anh đã cầm một bộ quần áo sạch sẽ.

Vũ Quỳnh chỉnh lý bản thân xong, ngồi trên sofa, dùng gối ôm che mình.

Nếu như không phải vì quần áo và đồ lót của mình đều hỏng trong tay

Cao Hường Dương, cô đã sớm thừa dịp anh lên lầu mà trở về nhà mình rồi.

Quần áo bị ném về phía cô một cách không chút khách khí, phủ lên đầu cô.

Vũ Quỳnh nhú mày, không vui kéo xuống.

Cô liếc mắt nhìn quần áo trong tay, ngạc nhiên.

Nếu cô nhớ không lầm, bộ đồ này... hình như là quần áo hai năm trước của cô!

Làm sao vẫn còn??

Cô cho rằng anh đã sớm ném đi mới đúng!

Vũ Quỳnh ngẩn người mất mấy giây, lại nghe Cao Hường Dương không lạnh không nóng nói: “Dì Lý giữ, bảo là không được vứt đi!”

Thấy Vũ Quỳnh ôm quần áo không động đậy, anh lại lạnh nhạt giải thích: “Quần áo sạch đấy, dì Lý sẽ giặt sạch định kỳ, mỗi tuần sẽ lấy ra phơi một chút.”

Cao Hường Dương nói, lại rút một điều thuốc ra hút.

Vũ Quỳnh phát hiện tần suất anh hút thuốc lá nhiều hơn hai năm trước rất nhiều!

Nhưng chuyện này cũng không phải chuyện cô nên quản!

Cầm quần áo, ngay cả nói một tiếng cảm ơn cũng không có, cô vào thẳng phòng tắm chung ở tầng một thay quần áo.

Một lát sau...

Vũ Quỳnh từ trong phòng tắm đi ra.

Cao Hường Dương nhìn cô, ngơ ngác mất mấy giây.

Áo T-shirt đơn giản, phối hợp với quần Jean xanh lam nhạt màu...

Bỗng có một thoáng chốc, dường như đã trở lại mùa hè rực rỡ hai năm trước, chiều rọi về thanh xuân và ngây thơ của cô.

Cô ngây thơ mà cố chấp đuổi theo sau lưng anh, từng tiếng từng tiếng gọi anh: “Cao Hướng Dương... Cao Hướng Dương...”

Vì anh mà kéo cảnh cổng sắt lớn của trường học.

Thậm chí anh còn nhớ rõ thân thủ khỏe mạnh kia của cô...

Còn cả lúc mình đứng ngoài cửa, trái tim xiết chặt vì cô.

Lúc đó cô cũng mặc bộ quần áo này...

Mà hôm nay thì sao? Hôm nay, cô mặc bộ quần áo này, có còn bằng lòng vượt qua cửa sắt vì anh, chỉ vì... được gặp anh một lần nữa hay không.

Nghĩ tới từng chuyện nhỏ lúc trước, giống như có một bàn tay vô hình xiết chặt tim anh vậy.

Cực kỳ khó chịu, vô cùng khó chịu!

Anh rít mạnh điều thuốc trong tay, định dùng mùi thuốc lá giúp giảm bớt đi cơn đau trong tim.

Cô hôm nay đã sớm không còn là cô gái năm đó nữa rồi...

“Đi thôi!”

Anh nói.

Tàn thuốc chồng chất trong gạt tàn.

Anh không nhìn Vũ Quỳnh sau lưng nữa, xoay người đi ra ngoài.

“Em tự đón xe về cũng được!”

Cô nói.

Cô vẫn đứng ở chỗ cũ, không động đậy.

Cao Hường Dương quay đầu nhìn cô: “Đưa phụ nữ về nhà là quy tắc cơ bản của một quý ông.”

Vũ Quỳnh nhếch mép: “Tội phạm cưỡng hiếp cũng xứng với danh hiệu quý ông?”

Cô nói xong, không nhăn nhó nữa, bước đi về phía huyền quan.

Lúc đến gần anh...

Bỗng, anh đưa tay ra, cô bị anh chặn ngang ôm vào lòng.

Cô xấu hổ đẩy anh ra: “Anh dứt ngay! Đừng động vào em!!”

Cao Hường Dương không những không buông tay, bàn tay xiết eo cô còn chặt hơn nữa.

Ngửi mùi hương trên mái tóc cô, sau khi thỏa mãn, anh mới buông lỏng thả cô ra.

Sườn eo bị anh ôm hơi nóng lên.

Vũ Quỳnh cố gắng xua tan những cảm giác khó chịu này, khom người đôi giày.

Cũng không biết từ lúc nào con heo nhỏ trắng treo mập mạp kia đã nhảy lên chân cô, dường như cảm thấy cô muốn đi, nó không ngừng cọ sát bên chân cô, cắn giày cô, không chịu nhả.

Vũ Quỳnh thấy vậy, do dự mấy giây, cuối cùng lại khom người ôm heo nhỏ vào trong lòng mình.

Cô chỉ đầu nó, nhướn mày dạy bảo: “Mày làm gì vậy? Cái tốt không học, lại học hết thói xấu của anh ta! Mày cho rằng cả hai đều xuất thân từ bọn trộm cướp à?”

Vũ Quỳnh chỉ cây dâu mắng cây hòe, Cao Hường Dương đương nhiên

nghe hiểu.

“Em mắng ai đó?”

Anh tức giận hỏi vặn một câu.

Vũ Quỳnh lạnh nhạt liếc anh: “Em mắng con heo.”

“...”

Cao Hướng Dương ghen hợng.

Anh phát hiện đáp lời cũng không ỏn, không đáp lời cũng không ỏn.

Máu chỏt là, đáp lời cái gì cũng không ỏn!

Không đáp lời, mặc cô mắng, đáp lời, thừa nhận mình là con heo.

Chửi thề một câu!

Cao Hướng Dương phát hiện không nói lại cô, không thể làm gì khác hơn là cầm con heo trong lòng cô phát giận.

Vỏn đúng là như thế, một thứ đồ chơi xấu xí như thế có tư cách gì nằm giữa hai ngọn núi tuyết mềm mại của cô?

Anh xỏc “Cậu ba” lên ném qua một bên, quát: “Cậu ba, mày cút ra xa một chút cho tao!”

“Anh vừa mới gọi nó là gì?”

Vũ Quỳnh trợn mắt, không dám tin hỏi anh.

“Cậu ba...”

Cao Hướng Dương nhìn cô khiêu khích.

“Anh lại dùng tên của em cho một con heo???”

Vũ Quỳnh cực kỳ buồn bực, nhưng lại không có cách gì với anh: “Cao

Hương Dương, anh căn bản là một tên ấu trĩ!!”

Cô giận tới mức đỏ bừng mặt.

Vũ Quỳnh cứng đờ cả người...

Rõ ràng cô muốn trốn đi, nhưng hết lần này đến lần khác... Tứ chi như bị ma thuật trói chặt, không thể động đậy.

Chỉ có trái tim không ngừng “thình thịch” đập loạn.

Mỗi nhịp đập... đều rõ ràng như vậy.

Thậm chí là... rõ tới mức đáng sợ!!

Cao Hương Dương...”

Vũ Quỳnh gọi anh, cảnh cáo nói: “Anh tiếp tục như vậy, trầy da sứt thịt cũng đừng oán trách em!!”

...

Bảo bối...

Một tiếng “bảo bối” của anh, cuối cùng cũng khiến Vũ Quỳnh cắn anh, không nhịn được ghen ngào lên tiếng.

Một tiếng xưng hô, giống đêm hai năm trước đó!!

Nhưng...

Mình thật sự là bảo bối của anh sao?

Nếu thật sự là vậy, vì sao hai năm trước anh lại đối xử với mình như thế?

Nếu thật sự như vậy, hai năm sau, vì sao anh lại nỡ làm thế với cô?

Đàn ông, trong quá trình hoan ái, phụ nữ dưới thân đều là bảo bối của họ!!

Vũ Quỳnh khóc buông lỏng cổ Cao Hường Dương.

Trên cổ, hai hàng dấu răng màu đỏ tím cực kỳ nhức mắt.

-----oOo-----

Chương 373: Kỷ niệm hay hồi ức

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Qua đêm nay...”

Giọng nói của Vũ Quỳnh trong run rẩy còn mang theo nước nở rõ ràng.

Hai mắt cô đỏ bừng, sương mù mờ lung: “Qua đêm nay, từ nay về sau chúng ta chính là... người khác đường! Cũng không còn liên hệ gì với nhau nữa!!!”

Ngoài cửa truyền tới giọng hoài nghi của dì Lý: “Cậu chủ?”

Vũ Quỳnh gấp tới độ vội vàng đẩy Cao Hường Dương trên người ra.

“Dì... dì Lý ở bên ngoài...”

“Đêm cuối cùng, không nên quý trọng hay sao?”

Cao Hường Dương khẽ nhếch môi.

“Cậu chủ?”

Ngoài cửa vang lên giọng hoài nghi của dì Lý một lần nữa.

Vũ Quỳnh sững sốt một lát...

“Đây!”

Cao Hường Dương trả lời dì Lý.

Động tác hông không hề có ý dừng lại.

“Dì Lý, cháu có chút việc gấp phải xử lý, dì chờ chút đi!”

Sau khi hai người sửa soạn xong hết, Vũ Quỳnh lại ngồi về trên ghế sofa, trong ngực còn ôm con heo nhỏ tên “Cậu ba” kia.

Sắc mặt cô đỏ ửng, căn bản không dám nâng mắt.

Mà Cao Hường Dương vẫn mang dáng vẻ thản nhiên, giống như vừa rời căn bản không có bất cứ chuyện gì xảy ra vậy.

Cảm thú chính là cảm thú, chắc hẳn đối với loại chuyện này anh đã thấy quen rồi.

Trong lòng Vũ Quỳnh âm thầm nghĩ, nhưng không hiểu sao lại có loại cảm xúc ghen tuông xông lên đầu.

Cao Hường Dương anh, ngoài Vũ Quỳnh cô ra, đã từng qua bao nhiêu cô gái rồi?

Cửa mở ra.

Dì Lý từ bên ngoài đi vào.

Vừa thấy Vũ Quỳnh trong phòng, dì hơi sững sốt, trên mặt vui mừng: “Cô chủ?”

“Dì Lý.”

Vũ Quỳnh vội vàng đứng lên.

“Ai nha! Mau để dì Lý nhìn chút! Hai năm không gặp, quả nhiên lớn lên không ít, cũng đẹp như vậy!”

Dì Lý hớn hở ra mặt, kích động đến mức quan sát từ trên xuống dưới Vũ Quỳnh một lần, thấy dấu hôn rõ ràng trên cổ cô, cười ra vẻ hiểu rõ,

đương nhiên cũng không vạch trần đôi trẻ tuổi này: “Hai năm nay ở bên ngoài có ổn không?”

“Rất tốt ạ.”

Vũ Quỳnh cười gật đầu: “Cuộc sống ở nước ngoài cũng không tệ.”

Cao Hường Dương im lìm ở một bên hút thuốc.

Nghe cô trả lời như vậy, mày kiếm hơi nhúu chặt lại.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, sau đó lại cúi đầu hút thuốc.

“Tốt là được rồi! Cháu xem cháu đi, gầy quá...”

“Con gái đến tuổi nhất định đều gầy đi mà.”

Vũ Quỳnh vội nói.

“Ừ ừ ừ! Thế này cũng rất đẹp...”

“Dì Lý, muộn rồi, cháu phải về.”

Vũ Quỳnh đặt Cậu ba trong ngực lên ghế sofa.

“Giờ phải đi?”

Đáy mắt dì Lý thoáng hiện lên chút mất mát, lại quay đầu nhìn Cao Hường Dương sau lưng: “Cô chủ, tối nay cháu dứt khoát ở lại đây một đêm đi, vất vả lắm mới được gặp lại, đi luôn bây giờ... dì Lý thật sự không nỡ...”

Dì Lý nói, còn thật sự đỏ hoe mắt.

“Dì Lý, dì đừng như vậy, cũng không phải là sau này dì không còn gặp được cháu nữa.”

Vũ Quỳnh cũng tỏ vẻ xúc động, vội vàng rút khăn giấy ra lau nước mắt trên khóe mắt cho dì ấy.

“Đúng rồi, dì Lý, cảm ơn dì còn giữ lại quần áo giúp cháu...”

Dì Lý hơi sững sốt, lại nghiêng đầu nhìn Cao Hường Dương đang ngồi hút thuốc sau lưng cô.

Cao Hường Dương cũng nhìn dì Lý.

Trong đôi mắt thâm trầm để lộ ra tin tức, đương nhiên dì Lý đều tiếp nhận được.

Dì quay đầu, cười cười, lại nói: “Cô chủ, cháu hiểu lầm rồi, quần áo này không phải giữ lại cho cháu nha!”

“...”

Ánh mắt Cao Hường Dương chợt lóe.

“Nếu không phải ý của cậu chủ, đồ của cháu cũng...”

“Vũ Quỳnh!!”

Cao Hường Dương chợt bật dậy, cắt đứt lời dì Lý nói.

Dập tàn thuốc trong tay, anh cầm bàn tay còn hơi run run vì sợ của Vũ Quỳnh, đi ngay ra ngoài: “Đi, đưa em về!”

Vũ Quỳnh bị anh kéo ra ngoài biệt thự.

“Quần áo của em là anh giữ lại?”

Vũ Quỳnh còn đang ngẫm lại lời dì Lý vừa nói, hỏi anh.

“Ừ!”

Cao Hường Dương cũng không giải thích, dắt Vũ Quỳnh tới garage xe dưới hầm.

“Tại sao?”

“Tại sao cái gì?”

Cao Hường Dương cau mày nhìn cô.

“Tại sao còn muốn giữ quần áo của em lại?”

Vũ Quỳnh cố chấp hỏi anh.

Nhìn biểu cảm nghiêm túc trên mặt cô, Cao Hường Dương lại khẽ cười, nụ cười kia dường như còn ẩn giấu chút châm chọc: “Giữ quần áo của em lại, còn cần lý do gì đặc biệt à? Em cho rằng lý do là gì?”

Anh hỏi ngược lại cô.

Vũ Quỳnh mím môi, không đáp.

Anh nhướn mày: “Không nữa? Giữ làm kỷ niệm? Hay là hồi ức?? Em cảm thấy em đáng để anh làm thế à?”

Vũ Quỳnh cắn môi dưới, hất tay anh ra: “Em không có ý này.”

Cao Hường Dương cười, mở khóa xem, ngồi lên trước, hạ kính xe xuống, nhìn cô: “Lên xe đi, đừng nghĩ bậy bạ, giữ mấy bộ quần áo cho em chẳng qua là vì cảm thấy đồ của em anh không có quyền vứt đi mà thôi!”

Anh nói tùy ý mà dừng dưng.

Giống như những hành động này thật sự chẳng qua giống như lời anh nói... Đồ của cô, anh không có quyền vứt đi mà thôi.

Trong lòng Vũ Quỳnh vẫn rung động rất lâu, không bình ổn lại được... Có vài giây phút đó, cô lại đang mong đợi điều gì.

Nhận được câu trả lời của anh như vậy, cô vốn nên nhẹ nhõm thoải mái, nhưng hết lần này đến lần khác... mắt bác lại rõ ràng như thế.

Cô ngồi lên xe, thắt chặt dây an toàn.

Bỗng, dường như lại nghĩ tới điều gì, cô quay đầu hỏi anh: “Ngày em đính hôn, đoàn nhạc giao hưởng trên quảng trường là ý của anh phải

không?”

Dường như đối với câu hỏi của Vũ Quỳnh, Cao Hương Dương không hề cảm thấy kinh ngạc, hỏi ngược lại cô: “Quà đính hôn của em đây, thích không?”

Vũ Quỳnh ngẩn người mấy giây.

Bất ngờ, anh lại trả lời thản nhiên như vậy, không che giấu chút nào.

Điều này... Có phải cũng có nghĩa, trong lòng anh không có gì với cô?

Nàng bỗng mở mắt, nhìn về phía trước.

Cô lắc đầu: “Chẳng ra sao cả, so với châu báu Hương Tình tặng em còn kém xa.”

Đối với đánh giá của cô, Cao Hương Dương dường như không để tâm, cười cười: “Phụ nữ đều nông cạn như em thì thật tốt...”

Anh sẽ không cần phải cố gắng cẩn thận như vậy.

Xe lái lên dốc, rời khỏi garage...

Cao Hương Dương đưa Vũ Quỳnh về nhà.

Cô mới vừa xuống xe, bước xuống, đèn xe bỗng lóe lên, xe lập tức nhanh như gió phóng ra khỏi khu biệt thự, biến mất trong tầm mắt Vũ Quỳnh.

...

Vào nhà, Thùy Sam còn chưa ngủ.

“Tam Nhi, sao trễ vậy mới trở về? Gọi điện thoại cho con cũng không nghe, làm mẹ lo lắng cả đêm!”

Thùy Sam thấy con gái về, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vũ Quỳnh lấy di động trong túi ra, quả nhiên bên trên có mấy cuộc gọi

nhờ.

Cô cũng không nghe thấy.

“Mẹ, con không nghe thấy...”

“Được rồi, mau tắm rửa đi ngủ, muộn rồi.”

“Vâng, con lên lầu trước.”

Vũ Quỳnh chỉ muốn mau chóng lên lầu.

Nhưng bỗng nhiên, cô bị Thùy Sam gọi lại: “Tam Nhi, vừa rồi ai đưa con về?”

Ánh mắt Thùy Sam dừng trên cổ Vũ Quỳnh.

Nơi đó còn hiện rõ mấy vết hôn.

Vũ Quỳnh vừa thấy tầm mắt mẹ mình, dường như ý thức được gì đó, chợt dạ đưa tay muốn che đi dấu vết trên cổ.

Sắc mặt cô đã đỏ bừng.

“Con...”

“Khỏi che, mẹ là người từng trải, nhìn qua cũng biết đó là cái gì.”

Nghe mẹ nói vậy, gò má Vũ Quỳnh bỗng nóng bừng.

“Trần Mặc đưa con về?”

Vũ Quỳnh hơi sững sốt, gật đầu, hơi chợt dạ, mà nhiều hơn là áy náy:
“Vâng ạ...”

Cô nói dối.

Cô không muốn mẹ nghĩ quá nhiều, cũng không muốn bà lo lắng thay mình quá nhiều.

Vẻ mặt hơi lo lắng của Thùy Sam dường như hơi hoàn hoãn một chút:
“Tam Nhi, Trần Mặc là một đứa bé ngoan, nếu hai đứa đã quyết định đến với nhau thì nên chú tâm, hiểu không?”

“Vâng, thưa mẹ, con biết rồi.”

Nghe mẹ nói như vậy, nỗi áy náy trong lòng với Trần Trần Mặc càng thêm sâu.

“Mau đi nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.”

Vũ Quỳnh “lạch bạch” chạy lên lầu.

Vừa vào phòng ngủ, cô vô lực ngã xuống giường, cả người đau như muốn rã ra.

Giữa môi giường như còn lưu lại mùi vị của anh...

Mùi vị hormone thuộc riêng về anh hòa vào mùi thuốc lá nồng nặc, lúc này đang tràn ngập trong khoang miệng cô, làm sao cũng không tiêu tán bớt được... Mà cô, rõ ràng nên ghét thứ mùi này, nhưng hết lần này đến lần khác...

Tim cô đã sớm không tự chủ được mà đập nhanh vì nó... “Thình thịch thình thịch...” từng nhịp, từng nhịp gõ vào nơi mềm mại nhất trong lòng cô, khiến cho tất cả suy nghĩ của cô gần như đều rơi vào trạng thái bông bênh.

Vũ Quỳnh chớp mắt mấy cái, nhìn trần nhà trắng xám trên đỉnh đầu, đôi mắt không tự giác nhắm một tầng sương mù.

-----oOo-----

Chương 374: Cậu chủ thẳng thắn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quay lại, lại nghĩ đến gương mặt anh tuấn ôn hòa của Trần Trần Mặc, trong lòng càng thêm áy náy... Đúng! Đúng như mẹ nói, cô không nên phụ lòng anh.

Mà chuyện duy nhất bây giờ cô có thể làm chính là giữ khoảng cách với cái tên Cao Hướng Dương khôn kiếp đó!!

Từ nay về sau...

Giữa bọn họ không còn liên hệ!!

Mà tôi nay... Cô đành coi như bị chó cắn mấy cái à?

Không, phải là cắn thú!

Từ đó về sau, Cao Hướng Dương và Vũ Quỳnh có chừng một tháng không gặp lại.

Cao Hướng Dương vẫn ít về nhà, mà Vũ Quỳnh đương nhiên không thể nào tới biệt thự của nhà, cũng ít tới bệnh viện, cho nên cơ hội để hai người trong cùng một thành phố muốn chạm mặt nhau là cực ít.

Dù rằng hai nhà ở ngay đối diện.

Chạng vạng tối, Cao Hướng Dương tan tầm về nhà.

Vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng dì Lý gọi điện thoại.

“Vâng, vâng, được, vậy tôi lấy bút ghi lại.”

Dì Lý vừa nghe điện thoại vừa đi tới bàn lấy giấy bút.

Điện thoại kẹp bên tai, một tay khác chuyên tâm viết lên giấy: 1, chán ăn, dùng nước ấm ngâm thức ăn cho chó. 2, không thể ăn thức ăn sống ngụi, dễ bị tiêu chảy... Cao Hướng Dương tò mò tới gần nhìn thử, sau đó hậm hực liếc mắt đi.

Hóa ra dì Lý đã coi việc nuôi dưỡng Cậu ba thành một phần công việc.

Vừa mới nghĩ, bỗng cảm giác trên chân âm ỉ, cúi đầu, chỉ thấy con

Cậu ba đáng ghét kia đã ulti tới ulti đi trên chân mình.

Vốn định một cước đá văng nó ra, lại nghe dì Lý kêu lên: “Cậu chủ, Cậu ba ulti cậu chứng tỏ thích cậu, cậu đừng đá nó ra! Người ta là một con động vật có linh tính!”

Dì Lý hiển nhiên đã nhìn ra trước.

Sau đó, chỉ nghe dì nói lại mấy câu với người trong điện thoại: “Vâng vâng, cậu chủ đã về, không! Không đá đâu, tôi sẽ trông chừng cậu ấy, không để cậu ấy bắt nạt Cậu ba.”

“A a, không có cách nào, tên này là cậu chủ nghĩ nát óc mới ra được.”

Dì Lý cười nói, ngẩng đầu nhìn thiếu gia cao lớn bên cạnh mình.

Cao Hường Dương nhíu chặt chân mày: “Dì Lý, dì đang nói chuyện điện thoại với ai vậy?”

Tại sao anh có cảm giác hình như người đầu bên kia điện thoại là... Vũ Tiểu Tam nhỉ?

“Được được, vậy dì hỏi ý kiến của cậu ấy trước, được! Ừ, lần sau trò chuyện, tạm biệt!”

Dì Lý vừa nói xong lập tức cúp máy.

Sau đó dì quay lại nói với Cao Hường Dương: “Dì đang nói chuyện điện thoại với cô chủ!”

“Vũ Quỳnh?”

Cao Hường Dương híp mắt, nhìn lướt qua di động trong tay dì Lý.

Chợt nhớ ra, hình như mình còn chưa có số điện thoại của cô gái kia!

Có điều, thôi đi!

Từ hai năm trước, cô đã nói với anh: Đừng liên lạc, đừng nhớ nhung gì.

Tại sao anh còn muốn chủ động liên lạc với cô?

Cao Hường Dương giận dữ suy nghĩ vậy.

“Đúng rồi, cậu chủ, vừa rồi cô chủ nhờ đi hỏi cậu, con heo sữa này nếu cậu quả thực không thích, có thể chuyển nó cho cô ấy tự nuôi hay không.”

Vừa rồi trong điện thoại nghe dì Lý nói chuyện Cao Hường Dương đá Cậu ba, Vũ Quỳnh đã liên tưởng đến chuyện đêm hôm đó anh đã ném nó không thương tiếc chút nào, nghĩ đến cảnh Cậu ba ở nhà hẳn nhất định nhận hết ngược đãi, cho nên cô mới lên tiếng hỏi một câu.

“Ai nói tôi không thích nó?”

Cao Hường Dương vội vàng nhắc Cậu ba bên chân lên, ôm vào trong lòng bàn tay mình.

Một người một heo, thật đúng là không hài hòa.

Anh hừ lạnh một tiếng: “Cho cô ấy, cô ấy sẽ nuôi à? Lỡ như nuôi chết thì sao?”

“Cô Tam rất am hiểu về heo sữa, nói là lúc trước ở Mỹ cũng đã từng nuôi một con! Khoan hãy nói, cậu chủ và cô Tam thật đúng là thân giao cách cảm!”

Cao Hường Dương ôm heo sữa ngồi xuống sofa.

Trên người nó có một mùi hương hoa cỏ nhàn nhạt, chắc là dì Lý phun chút nước hoa cho nó, mùi hương cũng tương đối dễ ngửi.

“Dì nói với cô ấy, heo này không cho.”

Cao Hường Dương miễn cưỡng gác hai chân, vượt vượt lông Cậu ba trong tay, lại bồi thêm một câu: “Nếu cô ấy muốn thứ đồ chơi này, lúc nào cũng có thể đến nhà xem.”

Bỗng cảm thấy, con heo quái dị xấu xí còn lùn này lại trở nên đáng yêu hơn một chút.

“Vâng!!”

Dì Lý mừng rỡ: “Vây lát nữa dì gửi tin nhắn cho cô ấy.”

Cao Hường Dương đặt Cậu ba trên sofa, đứng lên, định lên lầu, chợt giống như nhớ ra chuyện gì, lại quay đầu nói với dì Lý: “Dì Lý, nếu dì thật sự muốn cô ấy tới, câu cuối cùng kia tốt nhất không nên để cô ấy biết là ý của tôi.”

Cao Hường Dương nhớ lại chuyện ngày đó giữ quần áo lại bị dì Lý bán đứng.

Nếu không ngoài dự đoán, nội dung tin nhắn lát nữa dì Lý gửi cho cô nhất định sẽ là: Cậu chủ nói heo giữ lại ở nhà, nhưng cậu ấy hi vọng em có thể qua thăm nó nhiều một chút.

“... Tại sao?”

Dì Lý hỏi một câu.

Cao Hường Dương dừng một lát mới nói: “Em cưỡng bức cô ấy!”

“...”

“Ở nơi này.”

“...”

A a a a...

Cậu chủ thật thẳng thắn!!!

Cao Hường Dương nhú mày: “Nói câu sau là ý của tôi, dì cảm thấy cô ấy sẽ không có cảm giác dê vào miệng cạp chứ?”

Dì Lý hít một hơi thật sâu, hơi điều chỉnh tâm tình của mình.

Dù sao lớn tuổi rồi, muốn tiếp nhận sự việc mới mẻ vẫn hơi khó khăn.

“Cậu chủ, đàn ông đối với phụ nữ vẫn phải dịu dàng một chút...”

Trong lòng dì Lý vẫn còn kinh sợ, đến gần Cao Hường Dương.

Cuối cùng, dì lại giơ ngón cái với anh, like mạnh một cái, khen ngợi:
“Có điều chuyện này, dì Lý phục cậu!! Làm rất hay!! Rất đàn ông!!”

“...”

Cao Hường Dương nắm ngón tay của dì Lý, thu tay dì lại, cứng ngắc trả lời một câu: “Cảm ơn.”

“...”

Tin nhắn của dì Lý gửi đi, hiển nhiên không có bất cứ tác dụng nào.

Dù là không nói cho Tam Nhi biết chủ ý này là của con sói đói kia, nhưng hiển nhiên cô đã phòng bị, hoàn toàn không có ý tới gần ngôi biệt thự này.

...

Đêm nay...

Cao Hường Dương lần đầu tiên trở về nhà mình.

Lý do là muốn trở về tìm cha tham khảo một ca phẫu thuật khó giải quyết trong tay.

Nhưng cha mang mẹ anh đi ngắm cảnh đêm ở hồ Mai, trải qua thế giới của hai người, gần tối mới về nhà.

Hường Tình ở nhà.

Trong phòng ngủ đèn còn sáng, có vẻ còn chưa ngủ.

Cao Hường Dương tự ý lên lầu, định trở về phòng nghỉ ngơi.

Nhưng không ngờ lúc đi qua phòng Hướng Tình, bỗng nhiên cửa phòng bị mở ra, một bóng người quen thuộc từ bên trong bước ra, không để ý,

đụng thẳng vào anh.

Hơi đau!

Vũ Quỳnh bị đau khẽ kêu lên, lùi bước về phía sau, theo bản năng xoa xoa chóp mũi bị đụng đỏ của mình, giây tiếp theo gần như là muốn chạy trốn theo bản năng.

Mở khóa cửa phòng Hướng Tính, định chui vào, nhưng còn chưa kịp nhúc nhích, cánh tay đã bị Cao Hường Dương nắm lấy, kéo một cái, cả người đã bị anh kéo ra ngoài.

“Anh làm gì?”

Vũ Quỳnh ảo não cạy bàn tay anh ra.

“Nhìn thấy anh, chạy cái gì?”

Cao Hường Dương dứt khoát đê cô lên vách tường.

Một tay cởi áo khoác âu phục, một tay kia chống lên vách tường trên đầu cô, lại gần cô, ánh mắt không che giấu chút nào tí mỉ quan sát cô.

Sau đó, chân mày anh nhíu chặt.

“Sao sắc mặt kém như vậy?”

Vũ Quỳnh đẩy anh một cái, hơi ảo não: “Hai ta không phải đã nói sau này không liên hệ gì với nhau nữa sao?”

“Đó là em nói, anh đã đồng ý em lúc nào?”

Cao Hường Dương nhướng nhướng mày, đang nói chuyện, bàn tay đã đặt lên trán cô: “Chuyện gì xảy ra? Khí sắc kém như thế, bị cảm à?”

Cũng may không bị sốt.

Vũ Quỳnh gạt bàn tay trên trán mình ra: “Em không sao!”

Nhưng lại bị anh đưa tay nắm chặt.

Bàn tay của anh rất ấm.

Cảm xúc ấm áp tựa như xuyên thấu qua bàn tay cô, truyền tới trái tim.

Ngón tay anh dường như vô tình hay hữu ý vuốt ve mu bàn tay cô, ngược mắt nhìn cô, cố chấp hỏi: “Cuối cùng là thế nào? Sắc mặt kém như vậy.”

Vũ Quỳnh bị anh nắm tay, cảm giác kia giống như cả trái tim đều bị anh cầm trong bàn tay chơi đùa vậy.

Trái tim run rẩy lợi hại.

Cô khó chịu muốn rút bàn tay mình từ trong tay anh ra nhưng không được, ngược lại còn bị anh xiết chặt.

Cuối cùng cô đầu hàng.

“Đau bụng kinh có tính là không thoải mái hay không?”

Cô biết điều đáp lại.

“...”

Cao Hường Dương không nói hai lời, kéo Vũ Quỳnh đi về phía phòng mình.

Vũ Quỳnh sợ hết hồn, tất cả tế bào phòng bị trong cơ thể lập tức dựng lên: “Anh làm gì? Muốn dẫn em đi đâu?”

Cao Hường Dương cau mày.

Anh cảm thấy con nhỏ sau lưng này càng ngày càng không an phận.

Anh quay đầu, nhàn nhạt liếc cô: “Em cảm thấy anh muốn làm gì em? Phía dưới còn đang chảy máu kia, em muốn anh còn không dám làm đây!”

“...”

Cao Hường Dương, anh thật sự quá vô sỉ!!

Vũ Quỳnh bị anh lôi vào phòng.

Phòng anh, cô vô cùng quen thuộc.

Cho dù cách hai năm không tới, vẫn nhớ rõ mỗi vật phẩm được bày ở vị trí nào.

Cao Hường Dương tiện tay ném ô phục lên ghế sofa, đi tới trước điện thoại bàn, nhấn số nội bộ: “Dì Trần, nấu một chén canh gừng mang tới phòng cháu!”

Nói xong anh liền cúp máy.

“Đừng làm phiền dì Trần, em về tự mình nấu là được. Không có chuyện gì khác, em đi trước.”

Vũ Quỳnh vừa nói, muốn đi.

Cao Hường Dương cũng không kéo cô lại.

Vũ Quỳnh xoay xoay nắm cửa mới phát hiện cửa đã bị khóa, hơn nữa ổ khóa này... nhận vân tay.

Cho nên, cô không mở cửa được.

“Giúp em mở cửa ra đi.”

Cô nói.

“Uống xong canh gừng rồi đi.”

Cao Hường Dương cố chấp ý kiến của mình.

Anh tháo cà vạt màu xanh đen trên cổ xuống, tiện tay ném lên sofa.

Nhìn cà vạt của anh, Vũ Quỳnh không tự chủ được hơi đỏ mặt, đứng ở cửa bỗng cảm thấy hơi khó chịu/

Cao Hường Dương cởi áo sơ mi trắng ra, ném lên ghế sofa, lộ ra thân hình cường tráng của anh.

Vũ Quỳnh hơi sững sốt, ánh mắt lơ đãng quét qua khuôn ngực cường tráng của anh, giây tiếp theo, cô vội vàng đảo mắt đi.

Cô bỗng nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Người này trắng trợn cởi quần áo trước mặt cô muốn làm gì? Dùng nam sắc dụ hoặc?

Cô sẽ mắc câu chác?!

Mới là lạ!!

Cao Hường Dương cởi trần nửa người trên đi về phía cô.

Từ trên cao nhìn xuống đứng ở bên cạnh cô, chỉ thấy cô vẫn nghiêng đầu như cũ, không dám nhìn anh.

Cao Hường Dương cười cười nhếch môi, hai tay bá đao kéo gương mặt nhỏ nhắn của cô, để ánh mắt của cô trực tiếp đối diện với đôi mắt sâu thẳm của anh: “Em đang sợ điều gì? Sợ lỡ kích động lại ăn anh?”

Anh vừa hỏi, thân hình to lớn đè lên người cô, dễ dàng áp cô lên cánh cửa, không thể động đậy.

Vũ Quỳnh thở hắt hắt, muốn giãy dựa khuôn mặt nhỏ bé của mình ra khỏi hai bàn tay ảm áp của anh.

Hai bàn tay nhỏ bé đưa ra nắm lấy bàn tay đang nắm mặt mình của anh: “Cao Hường Dương, hết lần này đến lần khác trêu đùa một cô gái sắp kết hôn, anh không cảm thấy vi phạm đạo đức à?”

“Đạo đức??”

Cao Hường Dương gần như cho rằng mình nghe nhầm.

Anh cười: “Năm đó em nghĩ đủ cách leo lên giường một người đàn ông

sắp lập gia đình, sao không tự hỏi bản thân mình vậy có phải cũng vi phạm đạo đức hay không?”

-----oO-----

Chương 375: Đẹp cái đầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Quỳnh bị anh nói, nhất thời mặt căng ra đỏ bừng.

Cô nhớ lại bản thân hai năm trước không hiểu chuyện...

Nghĩ đến tuổi thanh xuân ngộ ngược chui vào trong chần chẫn của anh, nghĩ đến những đêm phóng túng hai năm trước... Lòng run rẩy.

Như những gì anh nói, cô thời quá khứ, chẳng phải là giống như anh bây giờ,,quán quýt lấy cô người sắp kết hôn, không chịu buông tay!

“Đúng, lúc trước là em không hiểu chuyện...”

Khó được, Vũ Quỳnh thế mà sẽ hiểu được kiểm điểm bản thân, điều này trái lại làm Cao Hướng Dương hơi bất ngờ.

Cơ thể mềm mại nhỏ nhắn của Vũ Quỳnh tựa vào cửa, ngẩng đầu, điềm nhiên đón lấy ánh mắt sâu thẳm của anh, thở dài một hơi, mới chậm rãi nói: “Anh, tuổi anh cũng không còn nhỏ nữa, tất nhiên là hiểu chuyện hơn em nhiều, sẽ không vì em tuổi nhỏ không hiểu chuyện mà so đo kỳ kèo với em?”

Ánh mắt của Cao Hướng Dương sâu thẳm...

Con người cô rút mấy vòng, liếc nhìn cô.

Liên nghe thấy anh dùng giọng điệu quái gở trả lời: “Tuy anh hiểu chuyện, nhưng... anh là người nhỏ nhen! Lúc trước hôn anh bao nhiêu lần, chui vào trong chần anh bao nhiêu lần, anh tính... từ giờ trở đi bắt đầu...đòi lại hết!”

“...”

Cao Hương Dương nói, liền cúi đầu, đôi môi ẩm ướt ấm nóng khẽ phủ lên đôi môi hồng của cô.

Động tác không thô lỗ, thậm chí còn kèm theo sự tham dò dịu dàng...

Tựa như đang tham dò cảm giác của cô vậy.

Vũ Quỳnh không thừa hơi giã giũa, bởi khuôn mặt đã bị anh dùng hai tay nâng, cô chỉ có thể đón nhận.

Chỉ là nụ hôn này, đến không thô bạo như lúc trước, ngược lại mát nhẹ triền miên như nước...Môi mỏng từng chút bị anh ngậm lấy, rồi sau đó lại nhẹ nhàng buông cô ra, xong lại lần nữa phủ lên, tham lam mát mát, đầu lưỡi linh hoạt vẽ lại dáng môi xinh đẹp của cô...Tim Vũ Quỳnh, run rẩy.

Bàn tay nhỏ nhắn vô thức vịn lấy khuỷu tay rắn chắc của anh, chẳng hề dùng sức đẩy anh ra... thậm chí, đôi môi anh đào theo bản năng hơi mở ra...

Đón nhận đầu lưỡi nóng ẩm của anh, tùy theo anh, trong hơi thở mùi đàn hương, công thành chiếm đất, chiếm đoạt vị giác của cô.

Khuôn mặt bị anh nâng lên, cao hơn.

Còn mặt anh, càng vùi thấp xuống, giống như chỉ chỉ muốn đem nụ hôn sâu này, làm càng sâu.

Vòng eo mảnh khảnh bị vòng tay anh khóa chặt, quá bé, tựa như mọi lúc đều có thể bị anh bẻ gãy vậy.

Anh nói: “Sau này ăn nhiều vào, anh không thích cảm giác như ôm củi gỗ!”

Giọng nói của anh, tan ra trong bốn cánh môi, nghe mơ hồ.

Nhưng Vũ Quỳnh vẫn nghe thấy rõ.

Môi hồng mở ra, định đáp lại thì lạ bị anh công chiếm, cô ấp úng được hai tiếng, thì phát hiện ra trừ việc khiến anh hôn mình càng sâu, cô căn bản là không phát ra được tiếng nào.

Vũ Quỳnh bị nụ hôn sâu triền miên này của anh làm cho đầu óc choáng váng.

Lúc đang loạn xì ngầu, thì trong đầu đầu hoàn toàn trống rỗng...

Có lẽ do chiều cao giữa hai người khác biệt, Cao Hướng Dương cúi đầu thấy hơi mỏi, dứt khoát nâng vươn tay bế cô lên, chống trên ván cửa, khiến cô ôm lấy vòng eo cường tráng của mình.

Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, đè cô xuống, phủ lên đôi môi mỏng anh đào nóng hổi của cô... hai người làm cho nụ hôn dài nóng bỏng này, cứ thế triền miên mãi... Dù cho hô hấp không được thông thuận, nhưng chẳng ai có ý tách rời ra.

Tựa như, thế nào cũng không đủ...

“Cốc cốc cốc...”

Đột nhiên, bên ngoài vang lên ba tiếng gõ cửa.

Là dì Trần bùng nước đường gừng lên.

Cao Hướng Dương thở dốc một hơi, không nỡ buông Vũ Quỳnh ra.

Vũ Quỳnh bị anh ôm, đè trên cánh cửa, từ trên cao nhìn xuống anh.

Gò má trắng nõn, nhiễm màu đỏ hồng.

Cao Hướng Dương không tìm được mà hôn nhẹ cái lên mặt cô, rồi sau đó mới ôm cô xuống.

Bị anh hôn, khuôn mặt Vũ Quỳnh càng đỏ hơn.

Trái tim nhảy ‘Thình thịch’ không ngừng, cảm giác ấy tựa như lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi buồng tim.

Trong lòng Vũ Quỳnh, càng trở nên xoắn xuýt.

Nãy bản thân kìm lòng không được mà đón ý nói hòa, là không thể lừa dối được.

Chuyện thực chứng mình, cô đối với nụ hôn trên chọc của anh, là có cảm giác!!

Cảm giác này, khiến cô thấy hơi có lỗi khi nhớ đến Trần Mặc...

Cao Hương Dương mở cửa ra, để dì Trần đi vào.

Dì Trần bung bát canh đường gừng vào, thấy khuôn mặt Vũ Quỳnh đỏ hây hây, liền hiểu vội đi qua dặn dò Vũ Quỳnh: “Bát canh đường này phải uống ngay khi còn nóng.”

“Cảm ơn dì Trần.”

Vũ Quỳnh cảm ơn xong, dì Trần liền ra khỏi phòng.

Vũ Quỳnh ngồi xuống sofa, cúi đầu chuyên chú uống canh gừng đường đỏ.

Cô không dám ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông ngồi đối diện mình một cái, nhưng không nhìn anh cũng không vẫn có thể cảm nhận rõ ràng tầm nhìn sắc bén đang thẳng tắp bắn trên người cô.

Vũ Quỳnh ngồi có chút bồn chồn.

Cuối cùng, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Nhưng nhìn anh liền thấy anh đang lười biếng híp mặt nhìn cô.

“Anh nhìn cái gì?”

Vũ Quỳnh giận dữ hỏi một câu.

Trên thực tế là vì che đậy sự chột dạ của bản thân.

Cao Hương Dương không thèm để ý cô, đột ngột đứng dậy, thuận tay

giật lấy một tờ giấy, tiến gần đến phía cô.

Giây tiếp theo, hơi cúi người, giấy ăn khẽ lướt qua môi cô, lau sạch khõe miệng dính nước đường đỏ của cô.

Vũ Quỳnh sững sờ...

Trong lòng hoảng hốt, có vài giây, trong đầu trống rỗng.

Ánh mắt trầm lắng như nước của anh, giống như một cơn lốc dịu dàng, lúc nào cũng muốn hút sâu cô vào.

Vũ Quỳnh dần hồi hồn, vội vàng né tránh ánh mắt, sau đó, con ngươi lóe một cái, liền thấy vết thương không tính quá rõ ràng trên vai anh.

Là hai hàng dấu răng.

Vết thương tuy đã chữa trị, nhưng vẫn để lại dấu vết.

“Trên vai anh...”

Vũ Quỳnh chỉ chỉ bờ vai anh.

Cao Hương Dương thuận theo hướng chỉ của cô, tùy tiện liếc nhìn vai của mình, điềm nhiên đánh giá: “Thế mà em cũng cẩn ác như vậy.”

Vũ Quỳnh hơi áy náy, nhưng miệng không chịu nhận: “Anh không ức hiếp em, thì em cũng sẽ không cần anh.”

Nghe Vũ Quỳnh nói thế, Cao Hương Dương phụt cười.

Cười đến là bừa bãi, sau đó tiện miệng nói một câu: “Lần sau em đổi chỗ cần đi, nếu vết răng này theo anh cả đời, vậy thì sao này ăn nói sao với bà xã tương lai.”

“...”

Vũ Quỳnh nghe vậy, bỗng cảm thấy rất nhột lòng.

Hiển nhiên, cô chỉ nghe vào nửa câu sau vào trong tai, mà cái Cao

Hương Dương muốn nhấn mạnh là...nửa câu trước, nhất là từ... lần sau!!

Sau khi Vũ Quỳnh uống nước gừng đường đỏ, liền vội vàng trốn khỏi phòng của Cao Hương Dương.

Cô đi rồi, mà trong phòng dường như vẫn còn lưu lại mùi hương của cô... mùi hương đó, thanh ngát, giống như hai năm trước.

Khiến anh có một sự nhớ nhưng và thỏa mãn không nói nên lời...

Đứng trước cái gương soi toàn thân, cởi quần ra.

Quần áo rơi xuống, ở trong gương chân trái thẳng tắp của anh kia có hơi lạ thường.

Ngồi xuống, tháo thắt lưng, sau đó nắm lấy tay vịn sofa, đứng dậy, chậm rãi fff vào trong phòng tắm.

Tâm trạng hôm nay của Cao Hương Dương có thể coi như rất vui.

Gặp người liền chào, bất kể là bác sĩ hay y tá.

Hỏi lý do thì chính là bởi vì hôm nay anh phát hiện ra cậu ba nhà anh bị ốm.

Tất nhiên chỉ là bệnh vặt, tiêu chảy.

Ngay khi dì Trần đang tay chân luống cuống thì Cao Hương Dương liền đề nghị: Để Vũ Tiểu Tam qua khám cho nó.

Quả nhiên dì Trần lập tức nghe lời anh, bắt đầu gọi điện xúi giục Vũ Quỳnh các kiểu, sau một phút, cứng mềm các loại thì Vũ Tiểu Tam cao ngạo kia cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà đồng ý, chẳng qua là có một điều kiện... Cao Hương Dương bắt buộc không được ở nhà!

Ha! Nhà của anh, anh thích ở đâu cũng được, từ lúc nào thì đến lượt cô khua chân múa tay?

Đương nhiên là dì Trần luôn mãi đảm bảo với Vũ Quỳnh: Tối nay cậu

chủ trực ca tối, chắc chắn sẽ không ở nhà, chờ cháu hết bận rồi thì nhất định phải đến thăm cậu ba đáng thương.

Hai chữ “đáng thương” là Cao Hường Dương yêu cầu thêm vào.

Buổi trưa, Cao Hường Dương hẹn Đường Tiêu đi ăn cơm.

Địa chỉ ở một nhà hàng Pháp trên đường Mai Hồ.

Mai Hồ là một trong những cảnh điểm nổi tiếng nhất ở thành phố S, mỗi khi đến tháng 7 tháng 8, hoa sen nở đỏ rộ.

Bên bờ hồ, sương mờ lượn lờ bay lên, là kết quả do nhà thiết kế cảnh quan điêu luyện, tôn lên vẻ tự nhiên của cảnh đẹp, quả thực như chốn bồng lai.

Bên trong nhà hàng Pháp...

Đường Tiêu còn chưa đến.

Cao Hường Dương ngồi tựa vào cửa sổ chờ anh ta.

Khó được hôm nay tâm trạng anh tốt, cho nên, Đường Tiêu đến muộn, anh cũng tỏ vẻ thông cảm.

Nhìn nhìn đồng hồ trên tay, mới phát hiện ra anh đến sớm nửa tiếng đồng hồ.

“Wow... bên kia đang chụp ảnh cưới kìa! Giữa hồ ấy, trời ơi, đẹp quá! Quả thực như chốn bồng lai vậy...”

Bên cạnh vang lên tiếng thán hâm mộ của một cô gái.

Thực ra Cao Hường Dương đối với mấy cái từ như cái gì mà ảnh cưới, cái gì mà đẹp, bồng lai đều chưa bao giờ có hứng thú.

Nhưng hôm nay không giống vậy!

Tâm tình của anh hôm nay tốt, cho nên nhìn cái gì cũng thấy đẹp.

Nghiêng đầu, nhìn hướng về phía bên ngoài cửa sổ sát đất, thật là thấy một cặp đôi đang chụp ảnh cưới giữa hồ sương khói mù mịt.

Hiện trường cặp đôi này cũng rất lớn, chỉ riêng thợ chụp đã là năm người, thêm thợ chiếu sáng, thợ tạo hình,... tùy tiện nhìn cũng tầm khoảng ba mươi người.

Nhưng mấy thứ này, đều không phải mấu chốt lúc này.

Quan trọng là, khuôn mặt cô dâu kia...

Làm sao mà nhìn, quen thuộc như thế!!

Cao Hường Dương nãy mặt mày còn ôn hòa thì lập tức trầm xuống.

Bởi vì...

Cô dâu ở giữa hồ kia, thế mà lại là người đã nói tối nay sẽ đến thăm cậu ba nhà anh... Vũ Quỳnh!!

Mà người đàn ông bên cạnh cô, tất nhiên là Trần Mặc.

“Cặp đôi kia đẹp thật đấy! Hai người thật là xứng đôi...”

Lại có người cảm thán bên tai Cao Hường Dương.

Khuôn mặt lạnh lùng của anh, càng trở nên lạnh hơn, có cảm giác gió bão đến gần.

“Cậu Cao!!”

Đường Tiêu cuối cùng cũng thông dong đến muộn.

Mông đặt xuống đối diện anh, hỏi một câu: “Gọi món chưa?”

Không phản ứng.

Cao Hường Dương hoàn toàn làm lơ anh ta.

Tầm nhìn rơi trên người cặp đôi bên ngoài cửa sổ kia, vẫn luôn không

quay đầu.

Đường Tiêu cũng thuận theo tầm nhìn của anh mà nhìn, tùy tiện liếc cái, tự nhiên là không nhìn ra được đôi kim đồng ngọc nữ kia là ai, tự đáy lòng khen một câu: “Cũng phải nói, chụp ảnh cưới ở Hồ Mai đúng là đẹp!”

“Đẹp cái đầu!!”

Cao Hường Dương không hề khách khí mắng lại một câu.

Đường Tiêu nhìn anh: “Làm sao? Ăn phải thuốc nổ à?”

Thấy ánh mắt anh vẫn rơi trên người cặp đôi kia, Đường Tiêu mới xem xét thêm vài cái, chờ đến khi thấy rõ người đối diện chính là Vũ Quỳnh và Trần Mặc xong, anh ta mới lập tức hiểu ra.

Trùng hợp, là thấy hai người kia đang mặt đối mặt nhìn nhau nòng nòng đợi thợ chụp ảnh chụp.

Khuôn mặt góc cạnh của Cao Hường Dương, lạnh như khối băng dày.

“Cậu thật sự là thích em gái cậu à?”

Đường Tiêu không sợ chết mà hỏi một câu.

“Liên quan xác gì đến cậu!”

Cao Hường Dương giận dữ đáp lại anh ta một câu.

“Đệch!”

Đường Tiêu chửi một câu: “Không thấy à? Người ta chuẩn bị kết hôn rồi, cậu thì tính là cái gì! Tôi thấy Hồng Hà lần trước xem mặt với cậu cũng được đó.”

“Cậu thích thì tự cậu đi mà theo đuổi!!”

Cao Hường Dương nói xong liền đứng dậy ra ngoài.

“Này, cậu đi làm gì, còn chưa ăn cơm mà!!”

“No rồi!!”

-----oOo-----

Chương 376: Mạnh mẽ cướp cô dâu

Nguồn: EbookTruyen.VN

“...”

Má nó, mỗi lần gọi anh ta ra ăn cơm, lượn cái liền no rồi.

Đường Tiêu thế nào cũng không hiểu, năm đó bản thân làm sao mà có kết bạn với người bạn không cực kỳ như vậy.

Vũ Quỳnh thế nào cũng không ngờ tới, chụp ảnh cưới thôi mà cũng có thể đụng đến Cao Hướng Dương.

Thực ra, Trần Mặc có đề nghị ra nước ngoài chụp ảnh cưới, nhưng bị Vũ Quỳnh từ chối.

Cô cảm thấy chụp ảnh cưới thôi mà, thực ra cũng không cần tốn công sức lăn qua lăn lại, hướng chi Mai Hồ cũng là nơi cực đẹp rồi.

Nhưng cô vẫn không ngờ, thành phố S lại bé đến thế, nhỏ đến mức cô chỉ đi chụp cái ảnh cưới, anh đi ăn cơm thôi mà cũng có thể đụng đến nhau.

Vũ Quỳnh vẫn còn đang ở giữa hồ liền nhìn thấy Cao Hướng Dương đang dựa vào một thân cây liễu, đang cúi đầu chuyên tâm hút thuốc, chẳng thèm liếc một cái về phía cô.

Dù cho không nhìn cô, nhưng Vũ Quỳnh biết, anh đang hướng về mình đến.

“Đến đến, hai vị, để mặt dựa gần vào một chút...”

Thợ ảnh vẫn còn đang hô hào.

Đôi mày kiếm của Cao Hướng Dương nhăn càng sâu.

Tay cầm điều thuốc cứng một chút, ngẩng đầu nhìn cặp đôi đối diện, liền thấy họ đang nghe theo lời thợ ảnh, để hai khuôn mặt dựa gần vào hơn, lại gần thêm nữa... Cao Hướng Dương hút mạnh một ngụm thuốc, con ngươi tối tăm buồn bực, lạnh như băng.

Nhịp tim của Vũ Quỳnh có hơi không ổn định.

Lúc thì nhanh lúc thì dừng lại.

Căng thẳng đến mức ngay cả biểu cảm có chút cứng đờ.

Trần Mặc hình như nhìn ra được điều gì, nhưng lại cười lơ đãng: “Làm sao rồi? Anh trai đến ngược lại căng thẳng?”

Vũ Quỳnh không được tự nhiên cười: “Em không ngờ anh ấy lại sẽ đến.”

“Hình như anh ấy đặc biệt quan tâm em.”

Trần Mặc đánh giá.

“Trước đây em từng thích anh ấy.”

Vũ Quỳnh thành thật đáp, không muốn lừa dối anh ta.

Trần Mặc ngưng lại chút, sâu xa nhìn cô: “Còn anh ấy?”

Vũ Quỳnh lắc đầu: “Chưa từng yêu em! Mà em với anh ấy, đã là triết để không có khả năng.”

Trần Mặc nắm lấy tay Vũ Quỳnh, hỏi cô: “Bởi vì hôn ước giữa chúng ta sao?”

“Không hoàn toàn do vậy.”

Vũ Quỳnh lắc đầu, cười nhàn nhạt: “Em đã không muốn lại trôi qua những ngày đeo đuổi trước kia, mệt rồi. Loại cảm giác đó, anh cũng

hiểu, không phải sao?”

Trần Mặc cũng cười nhạt: “Nào, cười tươi một cái cho anh ta nhìn.”

Trần Mặc thân mật kéo kéo khóe miệng của Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh cố nặn ra một nụ cười nhẹ...

Dưới ống kính, vệt cười ấy, đẹp đến nao lòng người, cũng khiến Cao Hướng Dương nhìn đến ngỡ ngàng mất vài giây.

Thế cho nên, cuối cùng Vũ Quỳnh đang trong phòng thay đồ trong xe thay đồ thì bị người đàn ông dưới cây liễu kia, mạnh mẽ cướp đi.

Người phát hiện không thấy cô đâu đâu sớm nhất là thợ trang điểm.

“Không thấy cô đâu đâu rồi!!”

Thợ trang điểm vội vàng nói với Trần Mặc.

Trần Mặc nghiêng đầu, quét mắt qua người đàn ông dưới gốc cây liễu, hiển nhiên cũng đã không thấy bóng dáng người đâu.

Nhưng lại thấy Đường Tiêu từ chỗ không xa đi tới.

Đường Tiêu đưa một điều thuốc cho anh.

Trần Mặc từ chối: “Anh biết, tôi đã sớm cai thuốc rồi.”

Đường Tiêu ngưng ngưng thu điều thuốc lại: “Tiểu Quỳnh bị anh cô mang đi rồi, mạnh mẽ lôi đi, cậu giờ muốn đuổi theo thì vẫn còn kịp đấy.”

Trần Mặc cười cười, không nói gì, chỉ hướng về thợ ảnh sau lưng nói: “Hôm nay mọi người vất vả rồi, trước đi về nghỉ ngơi, sau có thời gian lại tiếp tục.”

Đường Tiêu đối với thái độ của Trần Mặc dường như không quá ngạc nhiên.

Nheo mắt lại, mãi sau mới nói: “Còn nhớ cô ấy?”

Bóng người Trần Mặc hơi khựng lại, quay nghiêng đầu nhìn anh ta, tùy tiện hỏi một câu: “Còn cô ấy? Vẫn tốt chứ?”

“Cô ấy” trong miệng của Trần Mặc là chỉ em gái của Đường Tiêu, Đường Tố Vân.

Đã kết hôn.

“Về lâu vậy rồi, vẫn chưa gặp cô ấy?”

“Ừm.”

“Khá ổn, gầy hơn chút, nhưng may là chồng nó đối xử với nó tốt!”

Đường Tiêu hút thuốc trong tay, lại nói: “Không phải tôi nói cậu đâu, cái thứ như tình cảm, mệt tâm còn mệt người, đã qua thì là qua rồi, đừng quá đặt trong lòng! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cậu và Vũ Quỳnh là chuyện gì?”

Trần Mặc cười nhạt, ánh mắt bắn về phía sương mù cách đó không xa: “Tính cách của cô ấy cực giống Tố Vân....”

“...”

Đường Tiêu chỉ cảm thấy cổ họng như nghẹn thứ gì đó, không chút mùi vị.

Vũ Quỳnh thế nào cũng không ngờ đến Cao Hương Dương sẽ mạnh mẽ cướp cô đi.

Vội lại còn cướp cô đến thẳng bệnh viện.

Cả đoạn đường thực sự chẳng nói cái gì, mặc cô nhao nhao trên xe, anh liền làm như không nghe không thấy, thẳng đến lúc cực phiền rồi anh mới lạnh giọng cảnh cáo một câu: “Vũ Tiểu Tam, không muốn anh lại mạnh đê một lần nữa, tốt nhất an phận một chút cho anh!!”

Sau đó, Vũ Quỳnh vẫn là thật sự yên phận hơn không ít.

Bởi vì cô tin, tên khốn bên cạnh cô đây, có bản lĩnh chắc chắn nói được thì làm được.

Vũ Quỳnh bị Cao Hường Dương lôi từ bãi đậu xe một đường hướng đến văn phòng viện trưởng bệnh viện đi.

Cặp đôi này bất kể đi đến đâu cũng là một cảnh đẹp sáng ngời.

Tại sao vậy?

Bởi trên người Vũ Quỳnh vẫn còn đang mặc một chiếc váy cưới trắng thánh khiết... Cô bị Cao Hường Dương nắm lấy, tay còn lại cầm làn váy dài... có thể coi là khá chật vật đuổi theo bước chân của anh đi nhanh về phía trước.

“Viện trưởng Cao!”

“Chào viện trưởng!”

“Viện trưởng!!”

“....”

Cả đoạn đường, đám bác sĩ y tá, liền tiếp chào hỏi Cao Hường Dương.

Ánh mắt rơi trên người hai người họ, không khỏi kinh ngạc và sợ hãi.

Đương nhiên, thỉnh thoảng có vài bác sĩ và y tá ngây thơ không phát giác ra không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người, vẫn có cười đùa hỏi Cao Hường Dương: “Viện trưởng, đây là bạn gái ngài sao? Xinh thật đấy! Hai người đây là muốn kết hôn sao?”

Hai gương mặt thối hình như không vì vấn đề này mà chờ nên hòa hoãn, ngược lại còn kéo dài ra hơn, ai cũng không trả lời.

“...”

Sau đó, đám y tá ngây ngô đưa ra một kết luận: Viện trưởng Cao của đẹp trai ngời ngời của họ, thế mà lại đi cướp hôn!!

Lại ngay sau đó, cả bệnh viện trên dưới tất cả mọi người đều biết tin nóng hổi này.

Rồi sau, có người nhanh chóng truyền tin tức này đến trong tai tiền viện trưởng phu nhân.

“Con trai tôi đi cướp dâu?? Cướp dâu của ai? Tin này đáng tin không?”

Hoàng Ngân đang nghe ngóng điện thoại từ trợ lý Tiểu Tần của Cao Hương Dương, càng nói càng kích động.

Con trai cô không phải là một lòng mong nhớ Tam Nhi sao? Lúc nào thì lại nhắm vào cô dâu của người khác? Tốc độ của cái thằng nhóc này có phải quá nhanh rồi không?

Hoàng Ngân thật không biết nên vui hay nên tức giận.

“Tôi thấy không 8,9 phần 10! Cô dâu đẹp lắm, lớn lên cực lung linh! Thoạt nhìn tuổi khá nhỏ, dự là nhỏ hơn viện trưởng của chúng ta hơn 10 tuổi.”

“Hà?”

Có lẽ nào con trai mình lại thích kiểu lolita?

Đây là cô dâu của nhà nào bị con trai mình bắt về?

Đương nhiên, Hoàng Ngân lúc này tự nhiên là không ngờ sẽ là Vũ Quỳnh, bởi vì đám cưới của Vũ Quỳnh còn cách một khoảng thời gian rất dài!

“Không được, không được, tôi nhất định phải tự đi nhìn! Được rồi, cậu trước đừng rút dây động rừng, biết chưa?”

“Vâng vâng, biết rồi ạ!”

.....

Trong văn phòng viện trưởng——

Vừa mới vào cửa, “Đoàng” một tiếng, cánh cửa bị Cao Hường Dương dùng chân khép lại, mạnh mẽ mà đóng lại.

Còn không kịp chờ Vũ Quỳnh lấy tinh thần, chỉ cảm thấy cơ yếu kiểu nhẹ một cái, cả người bị Cao Hường Dương bế cao lên, giây sau, thô lỗ ném cô lên sô pha.

Vũ Quỳnh vừa ngồi được dậy, bàn tay to của Cao Hường Dương mạnh mẽ vươn đến trước ngực cô, kéo lung tung bộ váy cưới trên người cô.

“Cao Hường Dương, đừng đùa nữa, được không?”

Vũ Quỳnh thấy hơi phiền.

Bắt lấy bàn tay bá đạo của anh: “Bộ váy cưới này là của công ty chụp ảnh!”

Lời vừa dứt, một tiếng “Xẹt...”, váy trên người Vũ Quỳnh bị dễ dàng nhẹ xé ra.

“Tiền một bộ váy cưới, anh vẫn có thể đền được!”

Anh lạnh lùng niết lấy cằm của Vũ Quỳnh, tỏ vẻ trừng phạt.

Một tay Vũ Quỳnh chật vật bắt lấy váy của mình, một cái tát đấm vào mặt anh: “Anh cứ phải ngang ngược không nói lý được sao? Anh bắt em đi, có từng nghĩ cho cảm nhận của em với Trần Mặc?? Cao Hường Dương, anh không thể bá đạo như thế được!! Anh buông em ra——”

“Vậy em lên giường với anh xong, lại vẫn còn đi chụp ảnh cưới với cậu ta, em có từng nghĩ cho cảm xúc của anh không??”

Cao Hường Dương gạt bàn tay cô đang nắm lấy cái vạt váy, tùy ý để váy tự do rớt khỏi trước ngực cô.

Vũ Quỳnh mặt đỏ đến mang tai, giận dữ hét to về phía anh: “Em là bị anh hiếp bức nên mới lên giường với anh!! Là bị tên khốn này cưỡng bức! Vì sao em phải để tâm đến cảm xúc của tên khốn này?!”

Cao Hường Dương cười lạnh, niết lấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngạo mạn của cô: “Vậy còn Trần Mặc? Cậu ta có biết cả đầu cậu ta bị cắm đây sừng không? Lên giường với anh xong, vẫn có thể vô tư đứng đưa đi kết hôn với cậu ta?? Vũ Quỳnh, chỉ có em có thể làm được đến không then với lương tâm, không chút áy náy!!”

Vũ Quỳnh như bị chọt đúng vào nỗi đau trong lòng.

Nước mắt lập tức tuôn trào, vươn tay ra đẩy anh: “Anh có tư cách gì mà nói em như thế!! Làm sao anh biết được là em không then với lòng? Làm sao anh biết em không cảm thấy có lỗi với anh ấy?? Giờ em rút đến chát vật như vậy, còn phải kiệt tác của Cao Hường Dương anh sao? Anh là tên đầu sỏ thì có tư cách gì mà đến chát vấn em, khiển trách em??”

Thực ra cô từng nghĩ đến việc nói hết cho Trần Mặc, nhưng, Trần Mặc chẳng hề chú ý đến mấy điều này.

Giữa cô và Trần Mặc, không có người nào rõ ràng hơn đối phương, bọn họ chẳng qua chỉ là muốn tìm một sự an ủi bớt phiền lo mà thôi, cảm tình với đối phương, dường như cũng là dư thừa.

Vũ Quỳnh từng vào lúc mất mát và bất lực, nhận được sự quan tâm chăm sóc của anh ta, phần yên lòng ấy, cả sự tuyệt vọng đối với tình yêu, khiến cô mở miệng đồng ý lời cầu hôn của Trần Mặc ngay.

Nhưng trong lòng hai người đều hiểu rất rõ, là điều gì khiến hai người tiến đến với nhau.

Không phải là tình yêu, mà là sự tuyệt vọng đối với tình yêu!

Có lẽ, Vũ Quỳnh thật là nên nghiêm túc xem kỹ mối quan hệ quái dị của ba người họ.

Đối mặt với sự nghiêm trách chát vấn của Vũ Quỳnh, Cao Hường Dương không có đáp lại, mà là cúi người, há miệng ra, hung hăng cắn một cái lên bờ ngực trắng nõn của Vũ Quỳnh... “Ahh——”

Vũ Quỳnh bị đau thấp giọng hô ra.

Tay nhỏ bé đánh loạn lên vai anh: “Đau!!”

Anh cắn rất mạnh.

Dường như mang theo cơn giận dữ.

Vũ Quỳnh đẩy anh ra cũng không đẩy được, chỉ cảm thấy chỗ ngực ngày càng đau.

Cô dứt khoát dùng chân đá anh.

Chân phải đá mạnh lên đùi trái của anh, Cao Hường Dương bỗng thấy đau thối hừ một tiếng, buông cô ra.

Sắc mặt anh có hơi trắng bệch khác thường.

Mày kiếm nhãn hết lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm Vũ Quỳnh.

Khóe miệng, vẫn tràn ra màu máu đỏ tươi...

Đó là máu của Vũ Quỳnh!!

Ngực Vũ Quỳnh, máu vẫn còn chảy ra nhỏ giọt...

Có hơi đau.

Nhưng, thấy sắc mặt trắng bệch của anh, trái tim Vũ Quỳnh vô thức nhảy lên cái, lại có hơi lo lắng cho anh.

“Anh...”

Cô cắn môi dưới.

Sắc mặt Cao Hường Dương hơi hoãn lại một chút, giây sau, tiếp tục cúi người, mút ngực cô... “A...”

Vũ Quỳnh không nhịn được mà kêu một tiếng: “Cao Hường Dương...”

Cô giơ tay định đẩy anh ra.

-----oOo-----

Chương 377: Phá vỡ tai nạn xấu hổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mới phát hiện ra, chỗ trên ngực đã không còn đau quá!

Anh không ác độc cắn cô nữa, mà nhẹ nhàng mút ngực cô từng chút một... xúc cảm nóng âm ỉ, mơn trớn da thịt cô, nóng bỏng, dường như xuyên qua làn da, thấm vào trong máu, trực tiếp làm nóng chỗ đáy lòng sâu nhất của cô.

Khiến tim cô run rẩy.

Vũ Quỳnh cảm thấy cả người cô sắp bị hòa tan vào trong nụ hôn sâu của anh, cô không có sức để đẩy đầu anh ra: “Đủ rồi...”

Giọng nói mềm như bông, giống như đang năn nỉ.

Mãi sau, Cao Hướng Dương mới từ ngực cô lui ra, anh mắt thâm trầm chăm chú nhìn cô, ngón tay lướt qua nơi mang đầy răng trên ngực.

Bụng ngón tay nóng đến làm Vũ Quỳnh run rẩy, chỉ nghe giọng anh khàn khàn: “Chỗ này để lại dấu vết của anh, ai cũng không được phép xâm chiếm!!”

Điều anh nói là vị trí trong lòng!!

Mà nơi anh cắn, cũng vừa vặn, là vị trí trái tim của cô!!

Chỗ đó, đau, mới sẽ ghi nhớ anh đến khắc cốt ghi tâm!

Hốc mắt của Vũ Quỳnh nhiễm một làn sương mù.

Không biết là do anh cắn, hay như thế nào, chỉ thấy đầu quả tim đau đến run rẩy.

Vũ Quỳnh không thể không thừa nhận, người đàn ông này chính là bậc thầy tán tỉnh cấp cao.

Mà đối với Cao Hường Dương, Vũ Quỳnh trước mặt, giống như miếng thịt tươi ngon bên miệng...Lúc trước không biết vị ngon của miếng thịt, mà giờ đã khai trai rồi, liền không thể nhìn được nổi!!

Cô chính là cơn nghiện của anh!

Bất kể là cơ thể hay tâm hồn!!

Mà cơn nghiện này, hiển nhiên là anh không có ý đi cai!

Bởi vì...

Căn bản là không cai được!!...

“Hả...”

“A...”

Hai người kêu lên sợ run.

Hô háp ồ ồ không đều.

“Tên khốn nhà anh!!!”

Vào đúng lúc này...

Bỗng chỉ nghe thấy cửa văn phòng mở...

Ngay giây sau, cửa bị người bên ngoài mở ra.

Rồi sau đó....

“Ahhhh.....”

Một tiếng kêu thật thanh, thuộc về... Hoàng Ngân đang ở cửa!!!

Cô làm sao cũng không nghĩ đến, sống đến nửa đời người rồi, cuối cùng ... thế mà lại đụng vào.... Con trai mình....

Còn Cao Hường Dương?

Thế nào cũng không ngờ đến lúc bản thân làm đến một nửa rồi, người mẹ vương vãi của anh thế mà lại đẩy cửa đi vào!!

Còn Vũ Quỳnh thì?

Cô quả thật có loại xúc động cắn lượm tự vẫn!!

Cả một đời người, có thể một lần mất mặt như cô thế này, thật là... sống lãng phí!!

Cô vừa ngại vừa nã lòng, gấp gáp đẩy người đàn ông trên người ra, nhưng chỉ nghe tiếng khan cảnh cáo của anh: “Đừng nhúc nhích linh tinh!!”

Giờ nào rồi, thế mà còn...

“Mẹ....”

Thấy mẹ mình vẫn còn sững sờ ở cửa, chưa kịp lấy lại tinh thần, Cao Hường Dương chỉ phải nhẫn nại thềm gọi một tiếng.

Giọng nói của anh, trầm khàn, mê ly, còn lộ rõ tình triều, rút thế nào cũng không ra.

Anh hồi hận bản thân nãy gấp gáp và sơ sót, thế mà lại quên khóa cửa!!

“Con...con trai, mẹ... mẹ không phải cố ý...”

Hoàng Ngân cực kỳ ngại ngùng, lại cứ cảm thấy, việc này....

Có chút hưng phấn, có chút kích thích!!

Cô liếm liếm môi, nhìn Tam Nhi mắt đỏ tròn trong lòng anh: “Tam...tam nhi, con...con đừng sợ, mẹ Hoàng Ngân thật là không cố ý...”

“...”

Vũ Quỳnh thật có xúc động chôn mình luôn.

“Mẹ!!”

Cao Hường Dương cuối cùng hơi không kiên nhẫn, sắc mặt âm trầm, nói với mẹ mình: “Có thể chờ con trai mẹ làm xong việc nghiêm túc rồi lại nói chuyện không?”

“...”

Hoàng Ngân giờ mới phản ứng được ra, vỗ trán mình, hiểu rõ lui ra khỏi phòng: “Xin lỗi, xin lỗi, các con cứ tiếp tục...tiếp tục...mẹ chờ ở ngoài.”

Song, nhẹ nhàng đóng cửa lại cho họ, dáng vẻ ấy tựa như sợ làm ồn đến hai bạn trẻ đang ái ân ở trên sô pha.

Hoàng Ngân vừa ra khỏi văn phòng, hốc mắt Vũ Quỳnh lại càng đỏ, lập tức, dứt khoát mở miệng hung hăng in một dấu trên xương bả vai của Cao Hường Dương.

“Đều tại anh!! Tên khốn, khiến em mất mặt đến vậy...”

“Huhuhu... sau này em làm sao mà gặp người đây???”

Vũ Quỳnh phẫn hận cắn anh....

Anh quay người, mở cửa.

Đụng vào mẹ mình đang dán vào cửa nghe lén.

“....”

Cao Hường Dương trợn mắt nhìn.

“Nhanh...nhanh thế sao?”

Hoàng Ngân bị bắt quả tang, nhiều ít có hơi ngại ngùng.

Cao Hường Dương dựa trên khung cửa, không chừa chút mặt mũi nào cho mẹ mình, nói thẳng: “Mẹ, sở thích của mẹ thật đúng là độc đáo! Nếu đã thích nghe, con giúp mẹ ghi âm trước đây của ba và mẹ, để mẹ nghe

cho đủ!!”

“Tên nhóc con này!!”

Hoàng Ngân một cái tát lên sau đầu con trai.

“Mẹ Hoàng Ngân...”

Vũ Quỳnh xấu hổ kêu một tiếng.

Nhất thời thật không biết làm sao mới tốt.

Mặt nóng bỏng, tựa như bị lửa to nướng qua.

“Tam Nhi, váy cưới này của con...”

Hoàng Ngân cố hết sức ra vẻ nãy không thấy cái gì, thản nhiên hỏi cô.

Vũ Quỳnh thấy Hoàng Ngân không dùng ánh mắt quái dị đánh giá bản thân, cô cũng âm thầm thở ra một hơi, căng thẳng và xấu hổ bớt đi chút, thành thật nói: “Nãy con đi chụp ảnh cưới...”

Nói rồi ánh mắt không nhìn được mà nhìn sắc mặt cực kém của người đàn ông bên cạnh.

“Cho nên con mạnh mẽ cướp Tam Nhi về đây??”

Hoàng Ngân chuyển qua hỏi con trai mình, giọng điệu sắc bén, hơi giầu chút giận dữ: “Con không biết là Tam Nhi là người sắp kết hôn sao?? Nãy con làm gì với nó? Con còn dám cưỡng bức người ta? Tên nhóc khốn này, thật đúng là phản rồi!!”

Hoàng Ngân nghiêm khắc dạy dỗ con trai mình, lại khiến mọi người đều bất ngờ, cô phẩy tay cái “Chát...” một tiếng, liền trực tiếp cho con trai mình một cái tát nhẹ nhàng dứt khoát.

Vũ Quỳnh dọa hết hồn.

Cao Hương Dương cũng loạn nhịp một phút giây.

Anh nhìn mẹ của mình, nhất thời mới cũng không rõ rốt cuộc mẹ diễn kịch gì.

Nhưng trên mặt mình, nhưng thật là chịu một cái tát của mẹ, đau rát.

Hoàng Ngân nhìn Vũ Quỳnh sững sờ đứng đờ ở bên, thấy có dường như không có phản ứng lớn gì, cô lại lên giọng dạy bảo: “Tam Nhi nói thích con sao? Hả? Tên khốn con này, thật là thiếu đòn!! Hôm này mẹ không dạy dỗ con thay Tam Nhi thì không được!!”

Hoàng Ngân nói xong thì một cái tát suýt thì thật rơi lên mặt con trai mình.

May là Vũ Quỳnh phản ứng kịp, tay mắt lanh lẹ bắt lấy tay vươn ra của Hoàng Ngân: “Mẹ Hoàng Ngân! Mẹ đừng xúc động, có lời gì từ từ nói...”

Hoàng Ngân liếc con trai mình.

Ngay lúc đó, Cao Hường Dương cảm thấy mẹ mình đang gửi ám thị cho mình, tuy anh không quá hiểu.

“Tam Nhi, con đừng cản mẹ! Con xem mẹ thay con đánh chết nó, tên nhóc không này khiến con phải chịu ủy khuất rồi?”

Hoàng Ngân nói một cách đương nhiên.

Vũ Quỳnh kéo tay Hoàng Ngân, không chịu buông, tựa như sợ cô tức lên đánh lên người anh: “Mẹ Hoàng Ngân, được rồi...”

Cô quay đầu, nhìn Cao Hường Dương đằng sau.

Cái tát kia thật không thể khinh thường, mới lúc thôi, khuôn mặt anh tuấn kia của anh đã in lên dấu năm ngón tay.

Nhưng anh vẫn cứ mặc nhiên, như căn bản không nhúc nhích được biểu tình của anh.

Tầm nhìn rơi vào đáy mắt của Vũ Quỳnh, dường như nhìn cô mang theo sự kỳ vọng nào đó.

Ánh mắt ấy, liếc Vũ Quỳnh khiến tim cô đột nhiên nhảy lên, vội tránh tầm mắt đi.

Mấp máy môi, mới nói với Hoàng Ngân: “Mẹ Hoàng Ngân, đây...đây là chuyện của con với anh ấy, để bọn con tự xử lý đi ạ! Lại nói, sau khi thấy anh bị đánh, nên thu liễm đi chút, mẹ liền tha cho anh lần này đi mà.”

“Con xem con đi, bị người ta ức hiếp mà vẫn còn đau lòng người ta!”

Hoàng Ngân trực tiếp chọc thủng tâm tư nhỏ nhỏ của Vũ Quỳnh.

Mặt Vũ Quỳnh lập tức đỏ bừng.

Nhưng cứ lúc này lại ngại ngùng làm sáng tỏ.

Sau lưng, đôi môi kéo căng của Cao Hường Dương, mới từ từ thả lỏng.

“Tam Nhi, con đừng có để bản thân oan ức, này mẹ Hoàng Ngân đều thấy rõ rồi, việc các con nên làm và không nên làm thì đều làm rồi, tên nhóc này dám không chịu trách nhiệm, con tìm mẹ Hoàng Ngân! Mẹ giúp con chống lưng!!”

“Chịu trách nhiệm thế nào?”

Đằng sau, Cao Hường Dương âm thầm hỏi một câu.

Không ai biết, tim anh giờ này, đập nhanh đến thế nào.

Khoát chặt lấy con người của Vũ Quỳnh, dường như nhanh nhìn thấu cô.

“Cái gì mà chịu trách nhiệm thế nào? Đương nhiên là cưới người ta rồi!! Tam Nhi, nếu con thật sự không để ý, mẹ Hoàng Ngân chốc nữa đến nói chuyện với ba mẹ con....”

“Mẹ Hoàng Ngân!!”

Vũ Quỳnh vội cản lời của Hoàng Ngân.

Cô âm thầm hít sâu một hơi, kéo kéo môi, cười nhàn nhạt: “Không cần

chịu trách nhiệm! Con không cần ai chịu trách nhiệm với con, huống hồ.... loại chuyện này, đối với người trẻ tuổi ngày nay mà nói, cũng không rất là bình thường, phải không ạ?”

Cái cô cần, căn bản không phải là sự chịu trách nhiệm của anh.

Cô cần, không phải trở thành trách nhiệm của anh, gánh nặng của anh, cái cô cần... chẳng qua chỉ là thứ rất đơn giản...đơn giản, nhưng đối với cô...lại quá khó!

Lời Vũ Quỳnh vừa dứt, nhất thời khiến Hoàng Ngân nghẹn lời.

-----oOo-----

Chương 378: Không được kết hôn với anh ta

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Hường Dương vừa hơi hòa hoãn lại, chớp mắt liền trở nên âm trầm, anh không vui hỏi lại mẹ mình một câu: “Con từng nói sẽ phụ trách với cô ấy sao?”

Sắc mặt Vũ Quỳnh hơi cứng lại.

Nhất thời Hoàng Ngân cảm thấy mình không còn là người nữa: “Được được, hôm nay mẹ không nên xuất hiện ở đây, đây là chuyện của người trẻ tuổi các con, mẹ không quản nữa! Đúng là...”

Cô thở dài một hơi, xua xua tay, liền ra ngoài, Trước khi đi, còn không quên nghiêm khắc cảnh cáo con mình: “Con đừng có mà bắt nạt Tam Nhi.”

Hoàng Ngân đi rồi.

Nhất thời, cả văn phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Chớp mắt không khí trở nên căng cứng.

Cao Hường Dương lạnh mặt, một tay dứt túi quần, đứng thẳng người ở

đó, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.

Vũ Quỳnh bị anh nhìn đến mất tự nhiên: “Em... Chiều em còn có việc, em đi trước đây!”

Cô vừa muốn rời đi, đột nhiên ý thức ra bên dưới mình chỉ mặc một chiếc quần lót, nhất thời tay chân không biết để đâu cho đúng.

Thấy làn môi mỏng mím chặt của Cao Hương Dương, từ đầu đến cuối không nói gì, cũng không có ý giữ cô lại, cô có chút khó xử, hỏi anh: “Có thể cho em mượn cái quần không?”

“Lại đây!”

Cao Hương Dương không để ý đến cô, vẫn còn cường thế ra lệnh.

Hô hấp của Vũ Quỳnh liền ngừng lại, khí thế của anh, khiến cô căn bản không dám lại gần, cũng không dám không tới.

Cô cứng ngắc đứng ở đó, không biết làm sao mới đúng.

Cao Hương Dương đã sai bước bước về phía cô.

Vũ Quỳnh chỉ mặc một cái áo somi nam, quả thật...

Quyên rũ khiến Cao Hương Dương miếng đắng lưỡi khô.

Anh vừa lại gần, Vũ Quỳnh liền cảm thấy lửa nóng và tình ý trào dâng trên người anh, dọa cô sợ hãi lùi về phía sau vài bước, hai tay chống lên lòng ngực anh: “Em phải đi rồi, chiều nay còn cần tiếp tục chụp ảnh.”

Cô nghiêm túc nhấn mạnh.

Cao Hương Dương nhượng mảy: “Đừng thử thách sự nhẫn nại của anh.”

Vũ Quỳnh nuốt một hùm nước bọt, đứng thẳng người, cố gắng điều chỉnh lại trạng thái căng thẳng của bản thân, cuối cùng, ngẩng đầu nhìn anh: “Đề em đi.”

“Chiều và tối nay ngoan ngoãn ở lại trong phòng làm việc của anh,

không được đi đâu hết.”

Cao Hương Dương buông cô ra.

Xoay người, đi về phía bàn làm việc của mình.

Vừa đi, vừa tháo cởi cà vạt, tùy tiện vút sang một lên, lại cởi thêm vài khuy áo.

Vũ Quỳnh không hiểu nhìn anh: ‘Rốt cuộc anh muốn làm gì?’

“Anh muốn làm gì, em không thấy sao?”

Cao Hương Dương lạnh lùng đáp lời cô.

“Phải, em không thấy, không hiểu! Cao Hương Dương, em phát hiện, càng ngày em càng không hiểu nổi anh.”

Vũ Quỳnh trực tiếp cầm lấy thắt lưng trên sofa, thắt lên eo mình, nhất thời, chiếc áo trở thành váy somi liền thân.

Sao đó, xỏ giày cao gót đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Nếu đây là một vở kịch ám muội, xin lỗi, em không có tâm trạng diễn tiếp cùng anh.”

Hai năm trước, loại cảm giác lo được lo mất đó, cô đã chịu đủ rồi!

Hai năm sau, cô không muốn tiếp tục chơi trò này với anh nữa.

Bởi vì...

Cho dù là hai năm trước, hay hai năm nay, người tổn thương, luôn là cô, cũng chỉ có mình cô.

Vũ Quỳnh vừa kéo cửa phòng, chân còn chưa bước ra khỏi cửa, liền cảm thấy em bị thắt chặt, vòng eo bị một cánh tay ôm lấy kéo trở lại trong phòng.

Cửa bị đóng “Rầm!” một tiếng.

Cả người Vũ Quỳnh, bị Cao Hương Dương ôm từ phía sau, thô bạo đè

lên cánh cửa.

“Anh đang làm gì vậy?”

Cô hoàn toàn nổi giận, vùng vẫy: “Buông em ra.”

Cao Hường Dương không những không buông cô ra, mà càng ôm chặt hơn, giữ chặt thân mình mảnh mai sát vào mình, trầm giọng nói: “Hãy bỏ hôn ước với Trần Mặc đi.”

Vũ Quỳnh ngây người...

Nghi ngờ câu nói vừa rồi của anh.

Tim đập loạn nhịp, người bị Cao Hường Dương xoay lại, lưng tựa lên cánh cửa: “Không được kết hôn với Trần Mặc.”

Vũ Quỳnh nhìn thẳng vào mắt anh.

Đôi mắt ấy, có quá nhiều sự không chắc chắn...

Ánh mắt mờ sương, bao trùm lấy cô: “Vì sao?”

Cô hỏi: “Vì sao không được kết hôn với Trần Mặc? Là vì, hai năm nay anh đã yêu em sao?”

Cô cười lạnh một tiếng, đẩy anh ra: “Đủ rồi, Cao Hường Dương! Trừ việc cho em những thứ không thể xác định, và nỗi đau khổ lo được lo mất, anh còn có thể cho em gì chứ? Mỗi ngày khiến em sống trong hoảng loạn và sợ hãi? Nghĩ tới sẽ có một ngày mất đi anh? Nghĩ tới có lẽ bản thân trước giờ chưa từng thực sự có được anh? Cao Hường Dương, em không thích loại cảm giác này. Không, là chán ghét, là khinh thường! Em chán ghét loại cảm giác không chắc chắn...”

Vũ Quỳnh không quên được loại đau khổ hai năm trước...

Khi trái tim hai người rõ ràng đã kề sát bên nhau, anh lại nói với cô, người anh yêu từ đầu tới cuối đều không phải cô.

Vậy loại ám muội kia với cô, là vì cái gì? Là vì, anh không chắc chắn,

anh không hiểu rõ trái tim mình.

Còn bây giờ thì sao?

Nếu lại xảy ra chuyện như thế, cô đòi mặt thể nào đây?

Chấp nhận, lại bị đá, loại đau khổ đó, thật sự cô sợ bản thân không thể chịu nổi lần thứ hai.

Không bằng như vậy giờ, chưa từng có, cũng chưa mất đi, không mất đi sẽ không mất mát, không mất mát, cũng sẽ không đau khổ!

Ít nhất, sẽ không đau khổ như năm đó.

Ánh mắt Cao Hướng Dương lạnh lùng, dậy sóng, nổi bão.

Nhìn Vũ Quỳnh, khiến cô có chút không rét mà run.

“Đây là lý do em rời đi hai năm trước?”

Anh dùng lực nắm lấy cằm Vũ Quỳnh.

Tiếng chát vắn cô, lạnh lẽo vô cùng.

“Phải...”

Vũ Quỳnh cắn môi hừ một tiếng.

Nhưng chỉ có mình cô biết, giây phút này, trái tim của cô, cực kì rung động... dường như chỉ cần cô mở miệng, là sẽ đáp ứng anh.

Ánh mắt Cao Hướng Dương trở nên thâm trầm, lạnh lẽo.

Không chắc chắn? Hoang mang sợ hãi? Lo được lo mất?

Tình trạng cơ thể anh, chính là cảm giác mà cô nói đến...

Sợ là đến giờ, anh cũng không thể cho cô sự chắc chắn và yên tâm.

Cao Hướng Dương bỗng nhiên buông lỏng Vũ Quỳnh ra.

Ánh mắt nhàn nhạt rơi trên khuôn mặt cô, cười lạnh 1 tiếng, tiếng cười đó, có chút quyết tuyệt: “Vũ Tiểu Tam, từ nay trở đi, em và anh... đường ai nấy đi! Cút!”

Giọt nước mắt như thủy tinh, khẽ lăn dài trên khuôn mặt Vũ Quỳnh.

Cô xoay người, giẫm lên đôi giày cao gót, đi khỏi văn phòng của anh.

Đầu, ngẩng cao, giống như tư thái cao ngạo của kẻ chiến thắng, không cho phép bản thân cúi đầu ủy khuất.

Như thế, nước mắt sẽ chảy ngược lại.

Vũ Quỳnh, nếu một người đàn ông, thật sự đủ yêu mày, anh ta nhất định sẽ nghĩ mọi cách để giữ mày lại bên người, cho dù hoàn cảnh của anh ta có khó khăn hơn nữa.

Mà vừa rồi...

Đúng là cô chỉ cần Cao Hướng Dương cho cô một liều thuốc an thần, cho dù lời hứa đó nói thay đổi liên thay đổi như trước, cô cũng sẽ gật đầu, đồng ý với anh... không màng mọi thứ!

Thế nhưng, anh không làm vậy.

Anh cho cô, chỉ có một chữ “Cút!”

Cao Hướng Dương dựa vào cánh cửa lạnh băng, rút một điều thuốc khỏi túi quần, châm lửa, hít một hơi.

Mùi thuốc nồng đậm xông vào cổ họng, làm tê liệt yết hầu, giống như có nỗi khổ không nói nên lời.

Hai năm trước, đáp án cô dành cho anh là rời đi.

Hai năm sau, cô đấm hôn, anh dè dặt lại gần, không dám biểu lộ chút tình cảm nào, lo sẽ dọa cô sợ.

Mà bây giờ...

Đáp án của cô, vẫn quyết tuyệt như thế.

Vẫn là... rời đi!

Cô không thể để cô an lòng, không thể cho cô tương lai chắc chắn, đúng như lời cô nói.

Anh dựa vào cái gì yêu cầu cô cứ mãi ở bên mình cơ chứ?

Sau ngày hôm đó, tự nhiên, Vũ Quỳnh không đến biệt thự của Cao Hướng Dương nữa.

Mà bệnh tiêu chảy của Cậu ba, sau khi được Cao Hướng Dương cho uống thuốc tiêu chảy của trẻ em xong, cũng dần dần khỏe lại.

Nhưng từ sau hôm đó, tâm trạng Cao Hướng Dương liền như gió bão trời đông, vừa hung mãnh vừa lạnh lẽo, lạnh tới mức khiến người ta không thở nổi.

Mọi người trong bệnh viện, nhìn thấy viện trưởng Cao, không ai là không vòng đường khác cả.

Đến y tá trực đặc biệt cũng không dám sắp xếp anh phẫu thuật, sợ là vị viện trưởng này tức giận, sẽ mở hộp sọ của bệnh nhân ra mắt.

Mà trợ lý của Cao Hướng Dương, tiểu Tần lại càng dè dặt cẩn thận làm việc.

Bởi vì, chỉ cần có chút sai sót, có thể sẽ mất việc, tự nhiên cô cũng không dám sơ suất chút nào.

Một chế độ quản lý nghiệp vụ chữa bệnh hoàn toàn mới, bị yêu cầu sửa đi sửa lại vài ngày, tiểu Tần vò đầu bứt tóc, cực kì phiền não, lại chỉ đành lặng lẽ sửa tiếp.

Ai bảo cô mách lẻo với vợ cựu viện trưởng, làm hỏng chuyện tốt của viện trưởng đại nhân chứ? Cô cũng đáng đời mà!

.....

Đêm, 11 giờ.

Cửa phòng sách bị gõ dồn dập.

Liên thấy dì Lý đẩy cửa đi vào: “Cậu chủ, có chuyện rồi.”

“Có chuyện gì?”

Cao Hường Dương thấy bộ dáng tay chân luồn cuống của dì Lý, không khỏi nhú chặt mày.

“Cậu ba... Cậu ba ốm rồi...”

“...”

“Sao lại thế?”

Cao Hường Dương ngồi yên trên ghế, không đứng dậy.

Đối với anh mà nói, Cậu ba vốn dĩ có cũng được mà không có cũng chả sao.

“Không biết, từ chiều hôm nay liền không ăn gì cả. Vốn tôi còn cho rằng sáng nay nó ăn nhiều quá, nhưng đến tối nó cứ ỉu xìu trong lồng không chịu ra, tôi thấy bộ dáng của nó, thoi thóp, sợ là không ổn rồi.”

Dì Lý vừa nói, còn hồng cả mắt: “Cậu chủ, hay là cậu mau xuống xem nó xem sao.”

Cao Hường Dương nhú chặt mày kiếm, hiển nhiên không đồng ý với ý kiến của dì Lý, trầm giọng nhắc nhở dì Lý: “Dì Lý, tôi đúng là bác sĩ, nhưng tôi khám bệnh cho con người, không phải là bác sĩ thú y.”

“Không phải đều là bệnh sao? Không phải giống nhau sao?”

“Khác nhau.”

Cao Hường Dương cúi đầu, tiếp tục xử lí giấy tờ.

Anh tuyệt đối không thừa nhận, người và heo tính chất giống nhau.

Dì Lý thấy Cao Hường Dương khinh khỉnh, không chịu khám cho heo, vừa bực vừa gấp: “Giờ này, bệnh viện thú y cũng đóng cửa rồi. Không được không được, cứ tiếp tục thế này, nhất định cậu ba không qua nổi...”

Dì Lý gấp quay mòng mòng, sau đó giống như nghĩ ra cái gì: “Được rồi, không cầu cậu nữa, tôi đi tìm cô ba.”

Dì Lý nói rồi, liền ra khỏi phòng sách.

Cao Hường Dương nắm chặt bút trong tay, hơi ngây người.

Rõ ràng là nên từ chối đề nghị của dì Lý, thế nhưng cuối cùng, anh lại lựa chọn trầm mặc.

Thậm chí anh hoài nghi, nguyên nhân bản thân không chịu chữa bệnh cho cậu ba... có phải là vì, anh sớm đã nghĩ tới dì Lý sẽ làm như vậy?

Lúc dì Lý gọi điện thoại cho Vũ Quỳnh, bên ngoài còn đang mưa như trút nước.

Mà Vũ Quỳnh đã ngủ rồi.

Nghĩ tới lời quyết tuyệt hôm đó của Cao Hường Dương, đương nhiên cô không muốn đến nhà anh.

“Dì Lý, hay là dì mang cậu ba đến nhà cháu đi, giờ cháu bảo tài xế qua đón dì.”

Vũ Quỳnh ngồi dậy, mặc quần áo.

“Vậy tôi đi xin phép cậu chủ đã.”

Dì Lý không tắt máy, trực tiếp mở cửa phòng sách của Cao Hường Dương.

“Cậu chủ, cô chủ bảo tôi ôm cậu ba qua nhà cô ấy, cậu xem...”

“Không được đi.”

-----oOo-----

Chương 379: Cắt bỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lời của dì Lý còn chưa nói xong, đã bị Cao Hương Dương trực tiếp cắt đứt, anh không hề ngắt đầu, trực tiếp nói: “Giờ đã mấy giờ rồi, còn chạy ra ngoài? Dì Lý, dì cũng lớn tuổi rồi, ít thức đêm, ngủ sớm đi.”

“...”

Dì Lý hậm hực đóng cửa phòng sách: “Cô chủ, cô cũng nghe thấy rồi, cậu chủ không cho tôi ra ngoài.”

Vũ Quỳnh cắn môi dưới, trầm mặc.

“Cô chủ, cậu ba... thật sự là sắp không xong rồi.”

Vũ Quỳnh đắn đo hồi lâu, cô thật sự không muốn nhìn thấy Cao Hương Dương, nhưng lại lo lắng cho cậu ba, nghe thấy tiếng thút thít của dì Lý, cô cũng không nở lòng.

Do dự một hồi, cuối cùng gật đầu: “Được rồi...”

Thật ra, cô cũng không chắc chắn bản thân có cách chữa cho cậu ba hay không, nhưng bản thân tốt xấu gì cũng là con nhà dòng dõi nghề y, mặc dù không chữa được cho người, nhưng tin rằng một con heo thì sẽ có vấn đề lớn thế nào chứ? Hơn nữa, bản thân cũng coi như có kinh nghiệm.

Năm đó lúc nuôi heo cảnh ở Mỹ, mỗi lần ốm cũng đều là tự mình chữa khỏi cho nó.

“Cảm ơn cô chủ.”

Dì Lý vội vàng cảm ơn.

“Không có gì, cháu lập tức qua đó.”

Lúc Vũ Quỳnh chuẩn bị tắt điện thoại, lại vội vàng bổ sung thêm 1 câu: “Di Lý, di có cần nói với anh ấy một tiếng trước không?”

Anh ấy, đương nhiên là nói Cao Hướng Dương.

“Ừ ừ, tôi đã nói rồi.”

Thực ra Vũ Quỳnh nghĩ, nếu anh biết, có lẽ sẽ vì tránh cô mà đi ngủ sớm.

“Vây được.”

Vũ Quỳnh vội vàng ngắt điện thoại, thay đồ ngủ, tiện tay cầm chiếc áo khoác mỏng rời ra khỏi phòng.

Lúc xuống tầng, đúng lúc gặp Thùy San cũng ra khỏi phòng: “Tam Nhi, muộn như vậy rồi, con muốn đi đâu?”

“Mẹ, con có chút việc gấp, cần ra ngoài một chút. Ba mẹ đi ngủ sớm đi, không cần đợi con.”

Vũ Quỳnh vội vàng xuống tầng.

“Bên ngoài đang mưa đó.”

“Vâng, con mang ô rồi.”

“Con lái xe cẩn thận chút.”

“Vâng vâng...”

Sau đó, cửa ‘ầm’ một tiếng, bóng dáng Vũ Quỳnh dần biến mất.

Thùy San thở dài một hơi, về phòng, nói với chồng mình: “Nếu em đoán không nhầm, lần này chắc chắn là nó đi tìm Hướng Dương.”

Tay Vũ Phong cởi quần áo hơi dừng lại, quay đầu nhìn vợ mình: “Sao cơ?”

Thùy San bắt lực cười, lắc lắc đầu: “Mấy hôm nay thấy tâm trạng nó

khác thường, ngày nào cũng không có tinh thần, không có sức sống, nhưng em xem dáng vẻ vừa rồi, vội vội vàng vàng xông ra ngoài giống như gà chộc tiết. Ngoài Hương Dương ra, em không nghĩ có người thứ hai có thể khiến nó như vậy.”

Vũ Phong cũng bất lực lắc đầu: “Con gái lớn không giữ nổi mà, thật không biết là duyên hay là nghiệt với chúng nữa...”

Thùy San lo lắng thở dài một hơi: “Giờ em lo lắng bệnh của Hương Dương, Tam Nhi còn chưa biết, chúng ta cũng không dám nói với nó. Nếu nó thật sự thành đôi với Trần Mặc thì tốt, nhưng giờ...”

“Bỏ đi, con cháu tự có phúc của chúng, chúng ta làm ba mẹ cũng không lo được nhiều như thế, để chúng tự lo đi.”

“Vâng...”

.....

Lúc Vũ Quỳnh vào nhà, cả người đều ướt sũng.

“Không phải lái xe tới sao? Sao lại để bản thân ướt thế này cơ chứ?”

Dì Lý vội vàng lấy khăn khô tới, lau tóc ướt cho cô.

“Bên ngoài mưa to quá, che ô rồi vẫn ướt.”

Chỉ là đồ xe ở ngoài cửa, cả người trên dưới đều ướt sũng.

Mưa bên ngoài, quả thật là giống như trút nước vậy.

Dì Lý lấy dép đi trong nhà cho Vũ Quỳnh, là một đôi dép mới, dép nữ màu hồng, bên trên còn có một con gấu nhỏ đáng yêu màu hồng.

Vũ Quỳnh có chút nghi ngờ.

Cô nhớ anh từng nói trong nhà không có dép của nữ.

Dường như dì Lý thấy cô nghi ngờ, cười nói: “Là ý của tôi.”

Vũ Quỳnh hoảng hốt, mắt tự nhiên nói: “Cảm ơn.”

“Tôi lên tầng ôm cậu ba xuống trước.”

“Được.”

Vừa hay, cô không cần phải lên tầng nữa, cũng sẽ không gặp phải anh.

Vũ Quỳnh thay xong dép, đi về phía phòng khách.

Lúc đi qua nhà bếp, liền thấy anh.

Lúc thấy Cao Hương Dương, hơi ngây người.

Khi trấn tĩnh lại, đánh giá anh một hồi.

Vũ Quỳnh bị dọa kêu một tiếng, sau đó, sắc mặt bỗng chốc tăng bệch.

“Cao... Cao Hương Dương, anh...”

Trước giờ Vũ Quỳnh chưa từng nghĩ, sẽ xuất hiện một màn như vậy trước mắt... có hơn 10 giây, cô dường như không dám tin, cũng không muốn tin cảnh này là thật.

Trước mắt...

Cả người cao gầy của Cao Hương Dương đứng dựa vào tủ lạnh.

Dường như anh vừa tắm xong, trên tóc còn vương vài giọt nước, khiến khuôn mặt vốn trầm tĩnh của anh, thêm một tầng lười nhác.

Trên người anh mặc một bộ đồ ở nhà màu xám, bên dưới là một chiếc quần đùi cùng kiểu cũng màu xám.

Mà bên dưới quần đùi...

Chân trái của anh, từ đầu gối trở xuống...

Vậy mà, trống rỗng.

Cái gì cũng không có.

Sao... Sao lại như vậy?

Vũ Quỳnh không dám tin nhìn Cao Hướng Dương chống nạng bạch kim đứng ở đó... Viên mắt, liền hồng hồng.

Trong đầu cô một mảng hỗn loạn, thân người lung lay, cảm giác tất cả như một giấc mộng.

Không... Không thể nào...

Nhất định là cô đang nằm mơ.

Rõ ràng cô nhớ rõ lần trước gặp, anh còn rất tốt, từ lúc nào... Bước chân của Vũ Quỳnh, lùi về sau 2 bước.

Đôi mắt với sự kinh sợ, hoảng loạn của Vũ Quỳnh, cảm xúc của Cao Hướng Dương lại cực kì bình tĩnh.

Đáy mắt thâm trầm, không có chút rung động nào.

Khuôn mặt góc cạnh, vẫn lạnh lùng và hút hồn người như cũ.

Anh cúi người, không nhanh không chậm lấy một chai nước từ trong tủ lạnh, ngẩng đầu ‘ừng ực’ uống vào hạm, sau đó đập nắm, cất vào trong tủ lạnh.

Lúc này mới xoay người, ánh mắt rơi trên khuôn mặt xám xịt của Vũ Quỳnh.

“Sao vậy? Bị dọa rồi?”

Anh nhàn nhạt hỏi.

Giọng nói lạnh ngắt, không có chút độ ấm nào.

Đến ánh mắt của anh, cũng lạnh như đá vậy

Cả người Vũ Quỳnh run rẩy.

Suýt nữa nước mắt rơi khỏi khóe mắt, cô hít sâu một hơi, phát hiện sống nũ cay cay: “Sao... Sao lại như vậy? Chân của anh...”

“Cắt rồi.”

Cao Hường Dương bình thản trả lời.

Dường như đây chỉ là một chuyện rất đơn giản nhẹ nhàng mà thôi, căn bản không ảnh hưởng tới anh chút nào.

Lòng Vũ Quỳnh thất lại, nhắm mắt, cuối cùng, nước mắt không nhận được mà rơi xuống.

“Chuyện lúc nào vậy? Sao em không biết?”

Nước mắt cô đột nhiên rơi, khiến Cao Hường Dương ngây người.

Ánh mắt trở nên tối tăm.

Đặt nạng sang một bên, lười biếng dựa vào bàn bếp, tiện tay châm điếu thuốc, hút một hơi: “Hơn một năm rồi. Không đáng nhắc tới.”

Lâu như vậy rồi...

Trái tim Vũ Quỳnh, dường như bị đảo loạn, đau đến không chịu nổi.

Ánh mắt, cứ dán vào bên chân trái trống không của anh, bờ môi trắng bệch khẽ mấp máy, lại không nói thành lời, cũng không biết nên nói gì.

Cô quay lại lâu như vậy, vậy mà không phát hiện ra chân trái của anh có vấn đề.

Khó trách lần đó lúc cô đá anh, biểu cảm của anh lại đau đớn như thế.

Trong nội tâm Vũ Quỳnh áy náy cùng đau lòng, cô bắt đầu hối hận về những hành động lỗ mãng của bản thân.

Chỉ là, đối diện với anh như vậy, lần đầu tiên cô cảm thấy chân tay luống cuống.

Thậm chí so với lúc gặp lại 2 năm trước, càng bối rối, càng hoảng loạn, càng không biết làm sao mới tốt.

“Sao đột nhiên lại như vậy?”

Vũ Quỳnh vẫn không dám tin vào sự thật như trước.

Ông trời không nên trêu đùa với anh như vậy.

Cao Hương Dương kẹp điều thuốc, nhìn chăm chăm viền mắt ửng đỏ của Vũ Quỳnh.

Khói thuốc đục ngầu, lượn vòng nơi ngón tay anh, khiến nét mặt anh trở nên ờ ả.

Ánh lửa nơi đầu thuốc, lúc sáng lúc tối.

Nửa ngày sai, liền nghe thấy Cao Hương Dương tiện miệng nói 3 chữ: “Tai nạn xe.”

Sau đó, xoay người, dập mạnh điều thuốc vào gạt tàn.

Tai nạn xe?

Dương nhiên không phải.

Cắt bỏ, là do lúc đâm xuyên xương tủy kiểm tra, không ngờ xảy ra tai nạn y học, dẫn tới nhiễm khuẩn tủy xương, không thể không cắt bỏ.

Lúc Vũ Quỳnh hỏi anh, anh tâm cao khí ngạo như thế, vào lúc cô vì bệnh mà rời bỏ lần thứ hai, tuyệt không muốn nói kết cục tàn nhẫn như vậy cho cô nghe.

Anh nhớ lúc còn nhỏ, dì vì cứu anh, mà xảy ra tai nạn xe, dẫn tới phải cắt chân.

Mà anh, thà nói với cô là do tai nạn, cũng không muốn nói với cô, là vì bệnh tật.

Anh cao ngạo như thế!

Cao Hường Dương không để ý đến Vũ Quỳnh nữa, lấy nạng, đi ra ngoài.

Lúc Vũ Quỳnh hồi thần lại từ trong thương tiếc, bước nhanh tới: “Em đỡ anh.”

Tay còn chưa chạm vào cánh tay Cao Hường Dương, liền bị anh không chút khách khí đẩy ra.

Anh lạnh lùng nhìn Vũ Quỳnh, đôi đồng tử lạnh như băng, dường như muốn đông cứng cô: “Vũ Tiểu Tam, em coi anh là cái gì?”

Đôi mắt Vũ Quỳnh, rơm rớm nước mắt, đối diện vớ lời chất vấn đột ngột của anh, nhất thời có chút không rõ.

Cô ngẩng đầu, luống cuống nhìn anh.

“Anh là người tàn tật, nhưng không phải tàn phế.”

Ánh mắt trầm lạnh của anh, nhìn sâu vào đáy mắt Vũ Quỳnh.

Trái tim Vũ Quỳnh, bỗng đau đớn...

Tay, nắm lấy cánh tay rắn chắc của anh, thế nào cũng không chịu buông lỏng.

Ngón tay trắng bệnh, run run.

“Em không phải có ý đó...”

Vũ Quỳnh giải thích.

“Anh cũng không cần em thương hại.”

Cao Hường Dương hất tay cô ra.

Tay Vũ Quỳnh, cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch không chút huyết sắc.

Nhất thời, thật sự không biết nên nói gì.

Sợ bản thân, chỉ một cây, chỉ một hành động, sẽ tổn thương đến người mãi cảm như anh.

Cao Hường Dương chống nạng đi ra ngoài.

Cho dù, có chút bất tiện, nhưng không chút ảnh hưởng tới khí chất cao quý bẩm sinh của anh.

Sau khi mất đi nửa chân, anh dường như không như trước, càng nội liễm hơn chút.

Cũng chính vì trải qua những trải nghiệm khác với người thường, mới tạo thành người gặp chuyện không hoảng như anh ngày hôm nay.

Vũ Quỳnh không biết tàn khuyết cũng là một loại đẹp, nhưng nhìn bóng hình lạnh lùng, bờ vai rộng rãi của người đàn ông trước mắt, cô bỗng cảm thấy, có ẽ, tàn khuyết cũng là một loại đẹp hiếm có trong đời người.

Dì Lý ôm cậu ba xuống tầng, liền thấy hai người trầm mặc không nói gì ngồi trong phòng khác.

Nhìn qua chân trái lộ ra ngoài của Cao Hường Dương, dì Lý không khỏi căng thẳng, lo lắng nhìn Vũ Quỳnh.

Thực ra, bà cảm thấy tội nay cậu lớn nhà họ Cao bọn họ cố ý lộ đôi chân tàn khuyết của mình trước mặt cô ba.

Vì sao vậy?

Muốn được đồng cảm? Điều này tuyệt đối không phải là loại chuyện mà cậu chủ cao ngạo nhà họ sẽ làm.

Dì Lý đoán, đại khái là cậu muốn cho cô ba thấy đáng vẻ chân thật nhất của mình, chấp nhận cũng được, không chấp nhận cũng được, ít nhất cũng có một kết quả.

“Cô chủ...”

Dì Lý gọi một tiếng thăm dì, cắt đứt dòng suy nghĩ của Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh phản ứng lại: “Dì Lý...”

Dì Lý vội vàng ôm cậu ba tới.

Cao Hường Dương đứng dậy, không để ý đến bọn họ, chống nạng, tự mình lên tầng.

-----oOo-----

Chương 380: Ít nhất không tính là người ngoài

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vũ Quỳnh ngồi trên sofa, ánh mắt lại không không chế được dán lên bóng lưng anh.

Anh đi một bước, trái tim cô, liền nhảy một nhịp...

Vũ Quỳnh cảm thấy trái tim bản thân đập chậm dần theo từng bước của anh.

Hô hấp, dừng lại khoảng vài giây.

Cho tới khi bóng dáng của Cao Hường Dương, biến mất nơi hành lang, Vũ Quỳnh mới hồi thần lại, để thở hơn một chút.

Trái tim, như có tảng đá đè lên, đè lên cô, nặng trĩu mà khó chịu.

Tin dữ đột nhiên tới, khiến cô khó lòng tiếp nhận.

Cô éo bản thân thu lại tâm tình, xốc lại tinh thần, khám cho cậu ba.

“Dì Lý, hôm nay cậu ba có phản ứng khác thường nào không?”

“Từ trưa nay liền không ăn gì, còn hắt xì, vừa rồi trước khi cô đến còn nôn 1 lần. Cô chủ, cậu ba sẽ không có chuyện gì chứ?”

Dì Lý rất lo lắng,

Vũ Quỳnh vuốt ve con vật trong lòng, chú heo cảnh không có chút sức lực nào: “Dì Lý, dì đừng lo, cháu nghĩ cậu ba chỉ là bị cảm mà thôi, dì cho nó ăn một chút thuốc cảm trẻ em đi, liều lượng kháng bằng $\frac{1}{4}$ thìa nhỏ thông thường, hòa bằng nước ấm, thêm một chút bột sữa đậu là được. Trong nhà có thuốc không? Không có thì cháu về lấy.”

“Có có có. Cậu chủ là bác sĩ mà, thuốc gì mà không có chứ.”

Dì Lý nói, rồi đến hòm thuốc tìm thuốc.

Vũ Quỳnh ôm heo cảnh trong lòng, nhưng trong đầu lại cứ nghĩ tới Cao Hướng Dương.

“Dì Lý...”

“Hử?”

“Chân của anh ấy... còn đau không?”

Tay tìm thuốc của dì Lý, hơi ngừng lại, sau đó, lắc đầu: “Chuyện này tôi thật sự không biết. Cậu chủ là người như nào, cũng không phải cô không biết. Thường ngày tâm cao khí ngạo, từ khi bị cắt mất chân, lại càng cao ngạo hơn nữa. Sợ là dù có đau, cũng sẽ không thể hiện ra trước mặt người ngoài.”

Cũng phải...

Vũ Quỳnh vuốt ve cậu ba, chỉ cảm thấy đau đớn vô cùng: “Vậy thường ngày anh ấy đều mang chân giả sao?”

“Phải.”

“Trên người không có phản ứng gì không tốt chứ?” Vũ Quỳnh lo lắng hỏi tiếp.

Dì Lý thở dài một hơi, tìm xong thuốc, ngồi xuống trước mặt Vũ Quỳnh: “Mấy ngày trước vừa mang chân giả, phản ứng bài xích cực kì mạnh, nhưng cậu chủ nhịn không chịu từ bỏ, giờ còn tốt, cũng coi như vượt qua thời kì cộ xát, may mà chỗ bị cắt không cao, sau khi đeo chân giả sẽ

không thấy gì khác thường.”

Dì Lý cũng chỉ có thể tìm được chút an ủi trong tiếc nuối.

“Tôi đi hòa thuốc cảm cho cậu ba trước.”

Dì Lý nói rồi, đứng dậy đi về phía nhà bếp.

“Dì Lý, cháu lên tầng xem anh ấy một chút.”

Vũ Quỳnh đặt cậu ba lên sofa, rồi bước lên tầng.

Đứng trước cửa phòng Cao Hương Dương, Vũ Quỳnh chân chừ nửa ngày, không dám gõ cửa.

Cuối cùng...

Tự cô vũ mình, ‘cốc cốc cốc’ gõ cửa 3 tiếng, sau đó, đáp lại cô lại là trầm mặc hồi lâu.

Người bên trong, căn bản không để ý đến cô.

Vũ Quỳnh cắn chặt môi, nửa ngày sau, lại gõ cửa phòng anh lần nữa.

Vẫn không có người đáp lại.

Lẽ nào anh đã ngủ rồi?

Rõ ràng Vũ Quỳnh nghĩ là hay đi thôi, nhưng, bàn tay lại xoay mở cửa phòng anh.

“Làm gì đó?”

Cửa vừa mở ra, thậm chí Vũ Quỳnh còn chưa kịp đi vào, một bóng đen cường thế nhốt cô lại, loại khí thế hung hăng bức người như thế, khiến trái tim Vũ Quỳnh nhảy lên.

Cô ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt đen tối như mực, sâu thẳm vô cùng của Cao Hương Dương.

Trong mắt như cuồng phong bão tố, muốn hút lấy cô.

“Anh... ngủ rồi?”

Cô hỏi.

Cao Hường Dương lười nhác nhìn cô: “Em làm ồn ảnh hưởng tới giấc ngủ của anh.”

Vẻ mặt anh lạnh lùng, dường như có vài phần không vui.

“Em...”

“Không có chuyện gì khác, thì về đi. Cũng không sớm nữa rồi.”

Cao Hường Dương nói xong, liền muốn đóng cửa lại.

Vũ Quỳnh lại nhanh tay nhanh mắt nắm lấy cánh cửa, chỉ một chút thôi, cửa sẽ kẹt lấy cánh tay cô.

May mà Cao Hường Dương kịp thời giữ cánh cửa lại, mắng cô một câu: “Em làm gì đó?”

Bị Cao Hường Dương quát, Vũ Quỳnh nhất thời cảm thấy có chút uất ức, nhưng vừa nghĩ tới chân của anh, cô liền nhịn xuống.

Không để ý đến anh, đẩy cửa vào phòng ngủ của anh.

Cao Hường Dương nhíu chặt mày, dựa vào cánh cửa, không động đậy.

Ánh mắt lại lạnh lạnh nhìn chằm chằm Vũ Quỳnh.

Dường như Vũ Quỳnh không cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của anh, đứng ở giữa phòng ngủ, có chút hang hái đánh giá phòng của anh.

Ánh mắt lướt qua tất cả dụng cụ trong phòng, cuối cùng dừng lại trên cái chân giả nơi góc phòng.

Ánh mắt hơi lóe lên, cô đi tới, vờ như không để ý hỏi anh: “Đó là chân trái của anh sao?”

“Không được động vào nó.”

Sắc mặt Cao Hường Dương nhất thời lạnh hư băng hàn.

Không biết lúc nào, anh đã chống nạng đi tới trước mặt Vũ Quỳnh, sắc mặt lạnh lùng nhìn cô: “Ra ngoài.”

Vũ Quỳnh bị anh kéo, thân người lão đảo, lại cứ bưng bình đứng đó, sống chết nhìn chăm chăm anh, không chịu đi.

“Ra ngoài! Không hiểu lời anh nói sao?”

Sự nhẫn nại của Cao Hường Dương dường như đã tới cực hạn.

Hôm nay, đúng là anh cố ý để lộ bên chân tàn khuyết trước mặt cô, thế nhưng... khi cô dùng loại ánh mắt hoảng sợ nhìn chân anh, anh đã iết, giữa bọn họ không còn chút khả năng nào rồi.

Anh không hề muốn dọa cô.

Nhưng cô, quả thật bị anh dọa sợ rồi.

Hiện giờ, bản thân mất đi nửa cái chân, đối với cô, có lẽ chính là một quái vật.

Một con quái vật chỉ có được sự thương hại của cô.

“Ra ngoài...”

Cao Hường Dương thấy cô không có phản ứng gì, giọng nói càng lớn thêm vài phần.

Dọa Vũ Quỳnh hoảng sợ, một giây sau, mắt đỏ lên.

“Anh quát em cái gì chứ?”

Vốn Vũ Quỳnh không dễ bắt nạt, bị Cao Hường Dương quát hai lần, liền ‘bốc hỏa’: “Anh quát cái gì chứ? Em không ra ngoài đó thì sao? Anh đừng cho rằng mất đi nửa cái chân, mỗi người đều phải nhân nhượng

anh, chịu tính khí thất thường cổ quái của anh! Em không ra ngoài đây, anh có thể làm gì em chứ?”

Vũ Quỳnh nhớ tới chân anh, ức đến tận cổ, gào lên với anh.

“Cút!”

Cao Hường Dương kiếm lời như vàng, vút cho Vũ Quỳnh một chửi, kéo cô đi.

Mặc dù anh mất nửa chân, nhưng hiển nhiên không hề ảnh hưởng tới hành động của anh.

Một tay tóm lấy Vũ Quỳnh, chông nặng chuẩn bị ném cô ra ngoài.

Đương nhiên Vũ Quỳnh không chịu, vô thức duỗi tay đẩy anh.

Đẩy xong, Vũ Quỳnh liền hối hận.

Thân người Cao Hường Dương lảo đảo, lùi về sau.

Vũ Quỳnh sợ hãi, vội vàng duỗi tay đỡ lấy anh.

Kết quả, người chưa đỡ được, lại bị anh dùng lực đè lên sofa.

Khuôn mặt Vũ Quỳnh, dán lên khuôn ngực rắn chắc của Cao Hường Dương, nghe thấy nhịp tim đập mạnh mẽ ổn định của anh, cảm nhận được hơi thở chỉ thuộc về anh, Vũ Quỳnh có chút khôngỡ rời khỏi người anh.

Nửa ngày sau, thấy anh không có phản ứng, Vũ Quỳnh mới ngẩng đầu, nhìn anh.

Thấy sắc mặt anh trắng bệch, mày kiếm nhíu chặt, mi tâm dường như có chút cau lại, Vũ Quỳnh sợ hãi: “Đau sao?”

Cô lo lắng nhìn anh, cũng không biết có phải bản thân đụng vào chân anh hay không.

Nhưng cô căn bản không đè vào chân anh mà.

“Đau.”

Một tay chống sau đầu, dựa vào thành sofa, nhìn Vũ Quỳnh, nhàn nhạt nói: “Không phải chúng ta đã nói từ sau không dính líu gì nữa sao?”

Vũ Quỳnh cũng bắt chước tư thế của anh, lười biếng dựa vào thành sofa: “VẬY anh nói xem, em đồng ý lúc nào chứ?”

Lời này nghe có vẻ quen tai, dường như anh từng nói qua.

Ánh mắt Cao Hường Dương co rút, lạnh lùng trừng Vũ Quỳnh: “Vũ Tiểu Tam, giờ em đang thương hại anh sao?”

“Anh cảm thấy bộ dáng cao ngạo này của anh, đáng để người khác thương hại sao?”

Vũ Quỳnh không chút yếu thế phản kích.

“...”

Cao Hường Dương không đáp lời cô.

“Muộn rồi, em phải đi rồi...”

Vũ Quỳnh nói rồi đứng dậy muốn đi.

Sau đó, tay cô bị một bàn tay lạnh lạnh nắm lấy.

Tim Vũ Quỳnh hẫng một nhịp, quay đầu nhìn anh.

Ánh mắt sâu không thấy đáy của Cao Hường Dương nhìn chăm chăm cô: “Anh tiễn em.”

“Không cần đâu...”

Vũ Quỳnh vội lắc đầu: “Em lái xe tới.”

“Em cảm thấy anh không thể lái xe?”

Khuôn mặt Cao Hường Dương nhất thời lạnh đi.

“Nào có.”

Vũ Quỳnh chu môi, lầm bầm: “Lái xe cũng không dùng đến chân trái.”

“Biết thì tốt.”

Cao Hường Dương hừ lạnh một tiếng, chỉ chỉ góc đế chân giả: “Giúp anh mang cái đồ chơi kia lại đây.”

“Không phải anh không cho em động vào sao?”

Trong lòng Vũ Quỳnh vẫn còn tức giận.

“Bảo em lấy thì lấy đi, nói nhiều thế làm gì?”

“Cao Hường Dương, tính khí anh đúng là càng ngày càng đáng ghét.”

Vũ Quỳnh ngoài miệng oán giận, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi lấy chân giả cho anh.

Lúc ôm chân giả của anh, trái tim co rút đau đớn.

Thấy anh trước mặt mình, không chút giấu diếm, trong lòng Vũ Quỳnh cũng được an ủi phần nào.

Ít nhất, trong lòng anh, bản thân có lẽ không tính là người ngoài.

-----oOo-----

Chương 381: Mọi quan hệ không cần chịu trách nhiệm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhưng Cao Hường Dương không chỉ đeo chân giả mà còn trực tiếp cởi cả áo lẫn quần đùi ngay trước mặt cô, sau đó đứng trước tủ quần áo thũng thẳng lựa áo sơ mi và quần dài.

"Cao Hường Dương, anh có biết xấu hổ hay không hả? Lúc cởi đồ, anh không thể báo trước một tiếng sao?"

Vũ Quỳnh đỏ mặt đứng bên cạnh, giống như một con chim sẻ bé nhỏ cứ ríu ra ríu rít mà than phiền.

Cao Hường Dương nghiêng người, khẽ cúi đầu nhìn cô: "Em cũng biết xấu hổ sao? Đàn ông cởi đồ trước mặt mình mà em không những không quay mặt đi lại còn hăm hở nhìn chăm chăm thân thể của người ta! Em vậy là có ý gì?"

Tựa như bị Cao Hường Dương chọt trúng chỗ ngứa, trong nháy mắt Vũ Quỳnh lại càng đỏ mặt dữ hơn nữa, tức giận trợn mắt với anh một cái rồi quay phắt người lại, không nhìn nữa.

"Em tự lái xe tới, anh việc gì phải đưa em về?"

Vũ Quỳnh vẫn không quay lưng lại hỏi anh.

Cao Hường Dương thông thả mặc quần áo xong.

Khẽ ngẩng đầu, từ tốn sửa lại cái cổ áo, anh hờ hững nói: "Bên ngoài mưa như trút nước, tầm nhìn kém."

"Vậy lát nữa anh về kiểu gì?"

"Anh lái xe của nhà về là được!"

Nói xong, Vũ Quỳnh liền cảm thấy cổ tay bị kéo đi.

Cao Hường Dương trực tiếp kéo cô ra ngoài.

Bước chân nhanh nhẹn, có chỗ nào giống một người bị mất đi nửa cái chân đâu chứ?

Khó trách suốt mấy ngày nay, cô vẫn không phát hiện ra!

Vũ Quỳnh vừa để mặc cho anh kéo mình ra ngoài vừa nói: "Đợi lát nữa anh cứ lái xe của em mà về! Giờ này chắc mẹ Hoàng Ngân và mọi người cũng ngủ rồi, anh đừng quay về quấy rầy họ nữa, anh lái xe em về đi, đợi

bữa sau đẹp trời em quay lại lấy cũng được.”

"Được."

Cao Hường Dương liền nhận lời không một chút do dự.

Trong thoáng chốc Vũ Quỳnh liền có cảm giác hình như anh chàng này đang đợi cô nói ra những lời đó.

"Em đứng đây đợi anh, anh đi lấy xe rồi quay lại."

Cao Hường Dương để Vũ Quỳnh đợi anh dưới mái hiên, đang định buông tay cô ra để tới chỗ đậu xe.

"Em đi cùng anh nhé!"

Vũ Quỳnh không buông tay anh.

Vừa nói xong liền chui vội vào dưới ô của anh.

Cao Hường Dương cúi đầu nhìn cô một cái, không nói gì, vươn cánh tay trái ra ôm lấy bờ vai bé nhỏ của cô, kéo cô nép sát vào lồng ngực của mình rồi bước đi, cùng nhau đi về phía bãi đậu xe.

Vũ Quỳnh được anh ôm vào lòng, ngửi thấy mùi trầm hương nhàn nhạt của sữa tắm, tâm tình tựa hồ không còn cảm thấy nặng nề như lúc nhìn thấy hai chân của anh nữa.

Đầu không tự chủ mà dựa vào lồng ngực của anh.

Cao Hường Dương bung dù, theo bản năng nghiêng dù về phía bên cô, còn cánh tay phải của anh đã bị ướt mưa từ lâu rồi nhưng vẫn không cảm thấy gì.

Xe của Cao Hường Dương chạy băng băng trên đường.

Ngoài trời vẫn mưa như trút nước, cần gạt nước trước mắt gạt tới gạt lui lia lịa, hơi nước mờ mịt, tầm nhìn ban đêm rất kém.

"Tầm nhìn hình như không được tốt cho lắm, anh cố gắng lái chậm một

chút."

Vũ Quỳnh liếc nhìn chân trái của anh, nhớ đến vụ tai nạn xe, cô không kiềm được lại nhắc anh một câu.

Không dám tưởng tượng, lúc xảy ra chuyện này tâm trạng của anh như thế nào, lại càng không dám nghĩ đến những đau khổ mà anh mang trong lòng.

Lần đầu tiên Vũ Quỳnh đột nhiên cảm thấy hối hận vì sự ra đi của mình hai năm trước.

Hối hận vì một năm trước, lúc anh đau khổ, mình lại không ở bên cạnh chăm sóc cho anh... Mặc dù có thể là anh không cần cô bầu bạn.

Nhưng bên cạnh có thêm một người chăm sóc anh vẫn tốt hơn là thiếu đi một người chăm sóc anh!

"Nhìn chăm chăm vào cái chân của anh làm gì?"

Cao Hường Dương bỗng nhiên nhìn sang phía cô.

Vũ Quỳnh sửng người nửa giây rồi lắc đầu: "Không... Không có gì..."

Vừa nói cô vừa dời ánh mắt đi.

Cao Hường Dương chăm chú nhìn cô rồi cũng quay đi, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Sau đó, hai người về thẳng nhà, suốt đường đi không nói một lời.

Nửa tiếng sau thì về đến nhà.

Vũ Quỳnh che dù xuống xe nhưng không vào nhà ngay mà đứng dưới mưa gõ vội lên cửa kính xe của Cao Hường Dương.

Cao Hường Dương hạ kính xe xuống, lông mày lười mác nhíu chặt: "Sao vậy? Còn không vào nhà, lát nữa sẽ bị ướt hết đấy."

"Hay là anh cứ vào nhà mà ngủ đi, trễ như vậy còn lái xe không an toàn

cho lắm.”

Vũ Quỳnh thử thương lượng cùng anh.

Hiển nhiên là cô bị câu chuyện tai nạn xe mà anh kể dọa sợ rồi.

"Em vào nhà đi!"

Cao Hường Dương gác tay lên cửa sổ xe, ra lệnh cho cô.

Vũ Quỳnh chu chu miệng, tự biết mình không thuyết phục được anh.

Cao Hường Dương lườm cô một cái rồi mới trầm tĩnh giải thích cho cô: "Ở nhà còn một phần tài liệu quan trọng, sáng mai cần dùng mà anh vẫn chưa xem xong!"

Thấy Vũ Quỳnh vẫn đứng cạnh chiếc xe như cũ không chịu đi, anh lại bồi thêm một câu: "Về đến nơi rồi anh sẽ gọi điện cho em."

"Được!"

Vũ Quỳnh gật đầu: "VẬY em vào trước đây, anh lái xe cẩn thận một chút!"

"Ừ."

Cao Hường Dương đáp lời.

Sau đó, nhanh chóng lái xe rời khỏi khu biệt thự...

Vũ Quỳnh vào nhà, đi thẳng vào phòng ngủ, tiện tay lấy một cái khăn khô để lau mái tóc dài bị ướt, rồi nằm phịch xuống chiếc nệm nước lớn mềm mại của mình.

Vùi đầu vào gối, gương mặt lạnh lùng ngạo nghễ của Cao Hường Dương cứ quẩn quanh trong tâm trí của cô không cách nào biến mất.

Thậm chí cô còn nghĩ không biết một người đàn ông kiêu ngạo như vậy làm cách nào để chấp nhận sự thật tàn khốc của việc mất đi nửa cái chân.

Cô thở dài một hơi, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, mở khóa rồi bắt đầu chán chường kiểm tra danh bạ của mình, hồi hộp chờ đợi điện thoại của người nào đó.

Trong danh bạ không có số điện thoại của anh.

Thậm chí cô còn không biết trong hai năm qua liệu anh có thay số không nữa.

Vũ Quỳnh cứ trừng mắt nhìn vào màn hình di động một cách ngây ngốc như vậy để chờ điện thoại của anh.

Giống như hai năm trước, cứ ngây ngô dại khờ mà chờ anh liên lạc.

Cái cảm giác lo được lo mất này lại quay trở lại!

Có lẽ là vẫn giống như trước, trong sự nôn nao có một niềm hạnh phúc bé nhỏ khiến cho con tim mạnh động của cô cứ vang lên những tiếng bất an ‘thịch thịch thịch’.

Cao Hường Dương vừa vào đến cửa, toàn thân đều ướt nhẹp.

"Cậu chủ, tại sao cậu lại không che dù chứ! Xem cả người đều bị ướt rồi kìa, kiểu gì cũng bị cảm cho xem!"

Cao Hường Dương thay giày ở lối vào, dì Lý vừa trách móc vừa lấy khăn khô lau lên tâm thân bị ướt của anh.

Cao Hường Dương rút điện thoại di động từ trong túi ra, không chân chờ liền bấm vào phím tắt số “1”, gọi đi.

Cho đến tận bây giờ, phím tắt số “1” vẫn luôn là vị trí dành riêng cho Vũ Quỳnh.

Hai năm trước, hai năm sau... Vẫn vậy!

Số mới của cô từ đâu mà có?

Đương nhiên là âm thầm sao chép từ điện thoại di động của dì Lý rồi.

"Cậu mau đi thay quần áo ướt ra trước đã!"

Di Lý thúc giục anh.

"Vâng."

Cao Hường Dương tùy tiện trả lời rồi bước lên lầu.

Điện thoại vang lên một lúc lâu, từ đầu đến cuối vẫn không có người nghe.

Cao Hường Dương cau mày.

Do dự không biết có cần phải gọi lại hay không, cuối cùng thì không gọi nữa mà chỉ đơn giản là gửi cho cô một đoạn tin nhắn báo bình an.

"Đến rồi."

Gửi đi hai chữ lời ít ý nhiều này xong liền không nói gì nữa.

Còn Vũ Quỳnh thì sao?

Cô mệt mỏi cả ngày, vẫn còn ngây ngô cầm chiếc điện thoại trong tay nhưng đã sớm chìm vào giấc ngủ, căn bản là ngay cả điện thoại gọi đến cũng không nghe thấy.

Cho đến khi tỉnh dậy vào ngày hôm sau mới phát hiện trong điện thoại có một cuộc gọi nhớ cùng với một tin nhắn ngắn gọn đến mức dường như không thể gọi là tin nhắn được.

Cô nhất thời có hơi ảo não.

Nhưng sau đó cũng từ từ bình thường trở lại.

Giữa cô và Cao Hường Dương, vốn dĩ không thể gọi là mối quan hệ bình thường được.

Giống người yêu ư?

Vậy thì tuyệt đối là chỉ bị giới hạn trong vấn đề giường chiếu.

Không giống người yêu ư?

Nhưng rốt cuộc là hết lần này tới lần khác, bọn họ đều làm những chuyện mà những người yêu nhau làm.

Nói trắng ra thì giống như anh tự xác định vị trí cho mình là, bạn tình.

Nhiều lắm thì cũng chỉ là một người bạn tình của đối phương.

Chỉ vậy mà thôi.

Kể từ sau đêm đó, Vũ Quỳnh không còn liên lạc với Cao Hướng Dương nữa.

Ngược lại thì Lão Tam đã khôi phục lại sự vui vẻ lúc trước, cả ngày cứ xoay vòng trong nhà không ngừng.

Còn Cao Hướng Dương sao, dường như nhìn cái gì cũng trở nên vô cùng vừa mắt, ngay cả Lão Tam xấu đầu xấu đón cũng trở nên đẹp trai hơn mấy phần trong mắt anh, thỉnh thoảng anh cũng sẽ chọc nó chơi.

Đặc biệt, dì Lý còn cố ý mua cho Lão Tam bộ đồ hóa trang Captain America, thân hình con heo của nó mà khoác lên thì kiểu gì cũng tỏa ra khí thế hiên ngang hùng dũng oai vệ, cực giống con heo đầu đàn của loài heo, Trư Bát Giới.

Cao Hướng Dương lúc ở trong bệnh viện, sắc mặt cũng ôn hòa hơn trước không ít, chí ít thì hệ thống quản lý của Tiểu Tần rốt cuộc cũng coi như là được thông qua.

Hôm đó lại là ngày mà cả gia đình ăn cơm chung hàng tuần.

Sau bữa cơm tối, Hoàng Ngân bảo chồng và con gái ra ngoài tản bộ, còn bà thì lặng lẽ kéo con trai vào phòng tán gẫu về chuyện lớn của đời người.

"Con nói thật với mẹ đi, con cùng Tiểu Tam người ta rốt cuộc là chuyện gì?"

"Chuyện gì là chuyện gì ạ?"

Cao Hương Dương giả vờ ngây ngô, bắt chéo đôi chân thon dài, lười nhác tựa đầu vào ghế sofa, nhìn mẹ mình với vẻ mặt ngây thơ vô số tội.

"Con đừng có giả ngốc với mẹ! Mẹ của con mặc dù lớn tuổi nhưng còn chưa đến mức mù, lần trước mẹ đã tận mắt nhìn thấy hai đứa con... như thế... như thế..."

Hoàng Ngân vừa nói vừa không quên dùng hai ngón tay trở ra dấu hôn nhau.

"..."

Gặp phải một người mẹ như vậy, Cao Hương Dương ít nhiều gì cũng có hơi đau đầu một chút.

"Mẹ, là mẹ hoa mắt thôi!"

"Thằng nhóc thôi tha này!! Con lại ăn nói bậy bạ với mẹ phông!!"

Hoàng Ngân không chút khách khí vỗ vào trán con trai mình một cái, hét lên giận dữ: "Con rốt cuộc có định chịu trách nhiệm với người ta không hả?"

"Mẹ!! Mẹ không nghe thấy người ta nói là không cần chịu trách nhiệm sao? Mẹ đừng có nhiệt tình chen vào, con cùng Vũ Tiểu Tam người ta... Nói trắng ra thì chính là mối quan hệ không cần chịu trách nhiệm! Thuần túy là tán chơi chứ không phải là nghiêm túc! Con nói như vậy, mẹ hiểu không?"

Thật ra không phải là anh không muốn chịu trách nhiệm mà là Vũ Tiểu Tam không hề mong anh chịu trách nhiệm.

Thật ra thì trong lòng cả hai đều hiểu rõ, giữa bọn họ vốn chỉ là đùa giỡn không hơn không kém.

Trò chơi mập mờ giữa nam nữ, cho tới bây giờ chưa từng đề cập đến hai chữ "trách nhiệm".

Mà câu này của Cao Hường Dương không chỉ đơn thuần là nói cho mẹ của anh nghe mà còn là nói cho chính mình nghe!

Anh tự nhủ rằng anh không thể gán tên cho mối quan hệ này trước khi Vũ Tiểu Tam tự mình xem đó là chuyện nghiêm túc!

Chẳng qua anh không hề biết rằng lúc anh nói những lời này, có một người đang đứng ngoài cửa.

Người đó không ai khác chính là Vũ Quỳnh.

Hoàng Ngân đang định hung hăng dạy dỗ con trai của mình một trận thì kết quả là vừa nghiêng đầu sang đã bắt gặp Vũ Quỳnh đang đứng ngoài cửa.

"Tam Nhi???"

Khỏi phải nói sắc mặt Hoàng Ngân lúng túng đến mức nào.

Những lời không hay ho của con trai mình vừa rồi chắc hẳn đã sớm lọt vào tai của cô bé rồi.

"Mẹ Hoàng Ngân..."

Vũ Quỳnh cười rạng rỡ tiến vào.

Thật sự là không nhìn ra một chút tổn thương nào trên nét mặt của cô.

Cao Hường Dương thật sự cũng không ngờ là Vũ Quỳnh sẽ đứng ngoài cửa, liếc mắt thấy vẻ mặt của cô không có chút gì khác lạ, khẽ nhíu mày một cái.

"Tam Nhi, những lời vừa rồi của anh con..."

Hoàng Ngân có chút không biết nên bắt đầu từ đâu nên trừng mắt nhìn Cao Hường Dương đang ngồi trên ghế sofa.

Cao Hường Dương ngẩng đầu, tròng mắt đen thâm trầm khóa chặt ánh mắt sáng trong như nước của Vũ Quỳnh, phảng phất như muốn tìm ra một chút dấu vết còn sót lại của sự buồn bã trong mắt cô.

-----oOo-----

Chương 382: Tại sao anh lại ở đây

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhưng điều khiến cho anh thất vọng chính là, Vũ Quỳnh không vương một chút buồn nào, cô không để bụng nhưng mà nói, "Em nghe thấy hết rồi."

Nhìn thẳng vào mắt Cao Hướng Dương, nhếch môi một cách đầy kiêu hãnh: "Vừa hay là em cũng có suy nghĩ giống anh! Chúng ta đều còn trẻ, chung sống kiểu đó cũng vui vẻ thoải mái!"

Dứt lời cô liền hỏi Hoàng Ngân: "Hướng Tình đâu ạ? Ở trên lầu à mẹ? Con tìm chị ấy có chút chuyện."

"Nó đi tản bộ với ba nó rồi! Một lát nữa sẽ về tới, con ngồi xuống trò chuyện với anh của con đi, mẹ đi pha trà cho hai đứa."

Hoàng Ngân còn muốn giữ Tam Nhi lại.

Cao Hướng Dương mặt lạnh ngồi trên ghế sofa, không nói tiếng nào.

"Không cần đâu, mẹ Hoàng Ngân, lát nữa con lại đến tìm chị ấy sau."

Vũ Quỳnh vừa dứt lời liền vội vã rời đi.

Vũ Quỳnh vừa đi thì Hoàng Ngân không nhịn được liền dạy dỗ con trai của mình, "Hai đứa rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả? Nói cái gì mà đùa chơi qua đường chứ? Lớn chừng này rồi còn chơi nổi sao? Hơn nữa, Tam Nhi là cô gái mà con tùy tiện chơi đùa được à?? Chú Phong của con mà biết được, kiểu gì cũng sẽ đánh chết con!"

Cao Hướng Dương đứng dậy, túm lấy cái áo vest trên ghế sofa rồi đi ra ngoài.

"Mẹ, hiện tại người bị bốn cột không phải là bảo bối Tam Nhi người ta mà là con trai của mẹ đấy!!"

"..."

Cao Hường Dương quả nhiên cảm thấy mình bị cô gái này đùa giỡn rồi.

Mỗi ngày anh đều vì cô gái này mà hồn vía lên mây, trong đầu từ sáng tới tối chỉ nghĩ đến việc phải làm như thế nào mới chiếm được cô làm của riêng để nuông chiều âu yếm, còn cô thì sao?

Nên đính hôn thì đính hôn, nên chụp ảnh cưới thì chụp ảnh cưới, vẫn bận rộn tới mắt tới mày như cũ.

Anh yêu cầu cô rời bỏ Trần Mặc nhưng lại bị cô từ chối!

Lý do là, anh không phải là người mà cô tìm kiếm!

Mặc dù chính anh cưỡng ép người ta nhưng dự vọng này quả thực là bị cô khiêu khích, còn cô thì sao?

Vừa nãy nụ cười đó rạng rỡ biết bao! Giọng nói đó ung dung biết bao...

Chẳng khác nào đang bỡn cợt anh một cách ung dung, tự tại!!

Vũ Quỳnh thần thờ cất bước về nhà, từng bước từng bước, cảm giác như trái tim đau thắt theo mỗi bước chân.

Thật ra thì vừa rồi cô căn bản là không phải đến tìm Hường Tình, mà là biết tới nay anh sẽ quay về ăn cơm cho nên cố ý đến nhà anh để gặp anh một cách ngẫu nhiên.

Ngẫu nhiên đúng là ngẫu nhiên, không ngờ lại để cho cô nghe thấy đoạn đối thoại như vậy... Quan hệ nam nữ không cần chịu trách nhiệm ư?

Tán chơi?

Không nghiêm túc??

Từng câu từng chữ đều đang nói cho cô biết, Vũ Quỳnh cô bị Cao Hường Dương xem như bạn tình để chơi đùa, giống như hai năm trước vậy!!

Chỉ là mối quan hệ thân xác chứ không hề mảy may dộc vào đó một chút xíu thật lòng nào!

Thật ra thì Vũ Quỳnh đã lường trước được kết cục này từ sớm rồi, nhưng khi chính tai mình nghe thấy sự thật này thì... Nỗi đau của con tim cơ hồ khiến cho cô nghẹt thở.

Hít thở sâu một hơi mới nhận ra đầu mũi cay cay rồi.

Khóe mắt hơi ươn ướt, cuối cùng vẫn không tự chủ được mà bị phủ bởi một tầng sương mỏng... "Tam Nhi! Con có đồ chuyên phát nhanh này!!"

Vũ Quỳnh vừa về đến nhà, Thùy Sam đã đưa cho cô một tập tài liệu, thấy hai mắt của cô đỏ au liền chau mày hỏi: "Có chuyện gì vậy? Mắt đỏ hết cả, con khóc đấy à?"

"Không ạ!"

Vũ Quỳnh không chịu thừa nhận.

Quệt nước mắt rồi thút thít một tiếng, nhận tài liệu từ tay của mẹ mình, xem qua một cái liền ngưng khóc trong chớp mắt rồi mỉm cười: "Là từ Mỹ gửi tới!"

"Thứ gì mà vui như vậy?"

Thùy Sam nghi hoặc nhìn con gái mình, đoán bừa: "Chẳng lẽ là giấy biên nhận của bên âm thực phân tử à?"

"Chắc là vậy ạ!"

Vũ Quỳnh mừng rỡ khôn xiết, mở tài liệu ra xem.

"Đúng rồi!! Mẹ, đúng thật rồi, thầy Pitt nhận con rồi!!"

Vũ Quỳnh hiện đang là trợ lý tâm lý của Trần Mặc, nhưng ước mơ của cô không hề liên quan đến lĩnh vực này, ước mơ của cô là trở thành một chuyên gia âm thực.

Đây là ước mơ mà cô nung nấu sau khi rời khỏi Cao Hường Dương đến nước Mỹ, là ước mơ nảy sinh sau khi cô tiêu mấy ngàn nhân dân tệ để học một buổi lớp học ẩm thực phân tử của thầy Pitt.

"Vậy con lại phải đi Mỹ sao?"

Hiển nhiên là Thùy Sam không muốn cho lắm.

Vũ Quỳnh khựng lại, dường như do dự hơi lâu một chút.

Cuối cùng cũng gạt đầu, thái độ rất kiên quyết: "Đi! Nhưng mà mẹ yên tâm đi! Lân này con đi không lâu đâu, chỉ có ba tháng mà thôi! Khoảng tháng chín là con về rồi."

...

Hình như đã lâu lắm rồi Cao Hường Dương không có tin tức gì của Vũ Quỳnh.

Tuần nào cũng về nhà một chuyến nhưng kỳ quái là không hề gặp được cô.

Xe của cô vẫn còn để ở biệt thự của anh, mãi cũng không có ai đến lấy.

Cuối tuần.

Hiếm khi thấy Cao Hường Dương rảnh rỗi ở trong nhà chơi đùa với Lão Tam.

"Dì Lý, sức khỏe của Lão Tam gần đây như thế nào rồi?"

Cao Hường Dương nâng Lão Tam lên cao rồi đặt xuống ngang tầm mắt mình, không ngừng đánh giá trái phải trước sau, cũng không thấy nó có bệnh gì.

Lão Tam hình như thích thú chết đi được với sự trêu chọc của anh nên mềm nhũn trong tay anh, kêu lên ư ử ra chiều rất hưng phấn.

"Ôi! Sức khỏe của Lão Tam hiện tại rất tốt, mỗi ngày đều khỏe như vâm, khỏe muốn chết ấy chứ!"

Dì Lý vừa dọn dẹp vừa trả lời Cao Hường Dương.

Cao Hường Dương cau mày trợn mắt nhìn Lão Tam: "Không có chút khó ở nào ư?"

"Không có! Bây giờ tôi cũng có thể xử lý một vài bệnh vặt cho nó rồi! Lúc trước cô ba đã dạy cho tôi không ít!"

Cao Hường Dương quay liếc nhìn dì Lý đang cúi cúi trên sàn nhà phía sau lưng, lại nhìn Lão Tam đang vô cùng háo hức trong tay mình.

Anh bất chợt cảm thấy mất hứng.

"Chỗ nào cũng khỏe thì giữ người lại có ích gì nữa."

Anh lẩm bẩm một câu rồi thẳng tay ném Lão Tam ra ngoài, làm cho nó hoảng sợ kêu rên.

Nó khỏe đến mức không tìm ra được nguyên nhân để khiến người nào đó lượn lờ trước mặt anh.

Cao Hường Dương rất không vui.

Anh quay lại hỏi dì Lý: "Đạo gần đây dì có liên lạc với Vũ Quỳnh không?"

"Không có!"

Dì Lý lắc đầu.

Cao Hường Dương cau mày: "Vậy dì gọi điện cho cô ấy, nói rằng xe của cô ấy chiếm chỗ đậu xe của tôi, kêu cô ấy nhanh tới lái xe về đi!"

"..."

Dì Lý ngừng hành động dọn dẹp lại, nhắc nhở Cao Hường Dương: "Cậu chủ, lúc cậu mới mua nhà đã mua luôn ba chỗ đậu xe, sau đó cậu lại mua thêm một chỗ nữa, bây giờ trong nhà xe của chúng ta cũng chỉ đậu có hai chiếc, chiếc xe đó của cô ấy cũng đâu có vương vীu gì đâu?"

Cao Hường Dương không vui nhìn dì Lý.

Dì Lý cũng chẳng lấy làm hoảng sợ: "Tôi không phải là không muốn giúp cậu gọi cuộc điện thoại này, nhưng hiện tại cậu cũng biết là điện thoại của cô ba không gọi được mà."

Thật sự thì Cao Hường Dương vẫn chưa biết chuyện này.

Anh cau mày: "Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao điện thoại không gọi được?"

"Cậu không biết ư? Cô ba quay về Mỹ rồi! Trước khi đi cô ấy không nói cho cậu biết sao? Không gọi điện thoại? Hay là gửi tin nhắn gì à?"

Dì Lý nhìn Cao Hường Dương với vẻ không dám tin.

Mặt của Cao Hường Dương sớm đã u ám y chang trận mưa đêm hôm trước, "Trước khi đi cô ấy đã nói với cậu rồi chứ?"

"Đúng vậy, gọi điện thoại cho tôi rồi!"

Sắc mặt của Cao Hường Dương lại càng khó coi hơn.

Ngay cả dì Lý cũng thông báo vậy mà lại chẳng hề báo cho anh một tiếng!

Đôi với cô gái ấy, anh thật sự không quan trọng đến vậy sao?

"Cô ấy đi lúc nào?"

Giọng điệu của Cao Hường Dương lạnh như băng.

Dì Lý rút cuộc cũng nhận ra cậu chủ không vui: "Ba ngày trước."

"Đi với ai? Tại sao lại quay về Mỹ??"

Giọng nói của Cao Hường Dương không khỏi cao lên mấy quãng, đôi chân mày đang giật giật như ẩn giấu sự tức giận mơ hồ.

Nhìn mà xem, cô gái này đi đi về về thoải mái biết bao!!

Muốn đi liền đi, ngay cả anh cũng không thềm đánh tiếng!

"Không biết, cô ba không nói, tôi nghĩ có thể... Là đi cùng với cậu chủ nhà họ Trần..."

Thật ra thì dì Lý cũng không biết Vũ Quỳnh đi Mỹ làm gì, dì ấy nghĩ rằng có thể là cùng với Trần Mặc quay về Mỹ.

Dì Lý vừa dứt lời, sắc mặt của Cao Hường Dương trở nên u ám một cách triệt để.

Ngồi trên ghế sofa, trên người anh tản ra luồng khí lạnh lẽo như một bức tượng bằng băng khiến người ta không rét mà run.

"Cậu chủ, nhưng cô ba nói lần này đi không lâu, đại khái là đi mấy tháng rồi về!"

Mấy tháng??

Cao Hường Dương cười nhạt.

Mấy tháng đối với cô gái tuyệt tình đó mà nói chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt thôi nhỉ?

Nhưng đối với anh mà nói thì sao?

Không có cô quần quanh ngày đêm thì một ngày giống như một năm chứ nói chi đến mấy tháng...

Tâm trạng của Cao Hường Dương hoàn toàn biến từ mưa như trút nước thành tuyết rơi, không, cơ bản chính là mưa đá!!

"Viết lại bản kế hoạch này đi!!"

"Kiểm tra đánh giá của khoa huyết học không được thông qua!!"

"Kêu trưởng phòng của phòng kế toán đến đây, khoản chi này là sao đây? Kêu anh ta tới gặp tôi giải thích!!"

"..."

Thỉnh thoảng người ta lại nghe thấy tiếng hô hét của ngài viện trưởng vẳng ra.

Trong thời gian này, không có bất kỳ một người nào dám tùy tiện đến gần.

Lúc này, trưởng phòng của phòng kế toán đã ôm theo một chồng tài liệu vội vàng vàng đi lên, Tiểu Tần loay hoay đón lấy, nhắc nhở anh ta: "Lát nữa khi anh nói chuyện với viện trưởng nhớ giữ kẽ một chút, mấy bữa nay tâm trạng của anh ấy đã lên đến cực điểm rồi, đã có không ít người châm lửa vào thùng thuốc nổ ấy rồi đấy."

"Được được được!" Trưởng khoa Lý vuốt mồ hôi lạnh trên trán: "Vậy tôi vào đây."

"Ừ, đi đi!"

Tiểu Tần cảm thông nhìn trưởng khoa Lý đi vào phòng làm việc.

Kết quả, ngoài dự liệu của tất cả mọi người, trưởng khoa Lý không những không bị mắng, mà còn thấy mười lăm phút sau anh ta rời khỏi phòng làm việc của viện trưởng với một tinh thần sáng khoái.

"Tôi thấy hình như tâm trạng của viện trưởng tốt vô cùng! Tôi mới đưa dự án cho anh ấy xem qua, anh ấy không nói hai lời liền phê duyệt, hơn nữa còn đề xuất rằng tự mình dẫn đoàn đến Mỹ để tu nghiệp."

"Tự mình dẫn đoàn?"

Tiểu Tần hoàn toàn không hiểu nổi tâm tư của viện trưởng nhà bọn họ nữa rồi.

Chẳng lẽ là muốn đến Mỹ giải sầu sao?

Một tuần sau, Cao Hường Dương liền dẫn theo một bộ phận nhỏ các bác sĩ tu nghiệp đến Mỹ.

Bọn họ đến Mỹ, sau khi đến được khách sạn thì đã là bốn giờ chiều rồi.

Mà lúc này, Vũ Quỳnh cũng vừa khéo từ trường dạy nấu ăn về.

Thật ra cô đến Mỹ một mình, không ở khách sạn, mà ở một mình tại căn phòng trọ mà cô đã thuê lúc trước ở khu phố người Hoa.

Bên trong nhà trọ đa số đều là người Hoa, mọi người đều có mối quan hệ tốt với nhau nên cũng không buồn chán cho lắm.

Cô đi chợ mua một ít thức ăn về.

Mặc dù đã dần quen với cách ăn uống của nước ngoài, nhưng cô đang học nấu ăn nên đương nhiên khi có cơ hội liền muốn bộc lộ một chút tài nghệ rồi.

Vũ Quỳnh xách túi thức ăn về nhà.

Mở khóa vào nhà.

Lúc nhìn thấy Cao Hường Dương ở trong phòng, Vũ Quỳnh sợ đến mức đánh rơi cả túi thức ăn trong tay.

"Anh... Sao anh lại ở đây?"

Cô thật sự không dám tin một chút nào.

Cao Hường Dương mặc một chiếc áo sơ mi màu xám bạc, ba hạt nút trên cổ áo tùy tiện để mở làm lộ ra một mảng da màu lúa mạch khiến cho khí chất trầm ổn của anh thêm mấy phần biếng nhác.

Ông tay áo được xắn gọn gàng lên tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay cường tráng làm nổi bật đường nét hấp dẫn mê người của anh.

Chiếc quần tây tối màu bó sát lấy đôi chân thon dài của anh, anh ngồi một cách tao nhã ung dung trên ghế sofa, tay còn cầm một tờ báo của Mỹ để đọc.

Thấy Vũ Quỳnh đi vào, anh từ tốn đặt tờ báo xuống.

Vũ Quỳnh hoảng sợ trợn mắt nhìn anh: "Anh... tại sao anh đến đây? Tại sao anh vào phòng em được??"

-----oOo-----

Chương 383: Phá cửa vào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Hướng Dương nhìn thoáng qua nguyên liệu nấu ăn đang vung vãi dưới chân cô: "Vừa hay, anh đói rồi!"

"..."

Vũ Quỳnh hoàn toàn chưa định thần trở lại.

Cô ngồi xuống bên cạnh Cao Hướng Dương: "Anh trả lời em trước, tại sao anh lại đến Mỹ, tại sao anh biết em ở đây? Còn nữa, sao anh vào nhà em được?"

Một loạt câu hỏi dồn dập khiến cho Cao Hướng Dương cau mày.

"Anh tới tìm em ư? Đặc biệt tới tìm em sao??"

Vũ Quỳnh chỉ có thể nghĩ như vậy.

Hơn nữa cái suy nghĩ này cứ quanh quẩn một cách chắc chắn trong tâm trí của cô.

Cao Hướng Dương vươn tay lấy tờ thời báo, tiếp tục xem: "Anh tới Mỹ công tác."

Thấy Vũ Quỳnh tỏ vẻ không tin, anh hờ hững bổ sung thêm một câu: "Dì Sam nghe nói anh sắp sang đây nên cho anh biết địa chỉ của em, bảo rằng không an tâm về em, một mực kêu anh phải đến xem thế nào."

Ha ha! Một con sói đói đến thăm một con dê ngây thơ vô tội đúng thật là khiến cho người ta không yên tâm mà!

Vũ Quỳnh dường như hơi hơi tin rồi.

"Vậy còn chìa khóa phòng của em thì sao? Anh lấy ở đâu ra?"

Vũ Quỳnh chỉ chỉ vào cánh cửa phòng.

Cô nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được làm sao anh ấy có chìa khóa để vào.

"Em còn không biết xấu hổ mà nhắc đến cái cửa của mình sao?"

Cao Hường Dương xếp tờ báo lại, sau đó cầm một cây kim bé xíu trên bộ trường kỷ lên ném tới trước mặt Vũ Quỳnh: "Ngay cả cái thứ đồ chơi này cũng có thể dễ dàng mở banh cánh cửa phòng của em ra! Vũ Tiểu Tam, nếu anh không kiểm tra ổ khóa giúp em thì một ngày nào đó em bị người ta cưỡng ép cũng không biết chừng!"

Cho nên...

Ý là cửa của cô bị anh ấy dùng cây kim này mở ra “dễ như trở bàn tay” sao??

Dễ như trở bàn tay?

Nếu như khều suốt hai tiếng đồng hồ mới mở được mà cũng được coi là dễ như trở bàn tay thì... “Thật là cảm ơn anh!! Anh cho rằng ai cũng có cái tật xấu giống kiểu của anh sao? Trừ loại người như anh ra còn có ai đi cạy cửa người khác chứ, có ai hờ một chút là cưỡng ép người khác không?!”

Vũ Quỳnh ảo não cắn nhằn anh, tức giận ném cây kim nhỏ xíu đó vào thùng rác.

Giận thì có giận, nhưng sự xuất hiện của Cao Hường Dương quả thật đã khiến cho cô vừa mừng vừa lo, nhưng cô không thèm thể hiện ra ngoài mặt đâu!

Cao Hường Dương căn bản không để ý tới những lời cắn nhằn của Vũ Quỳnh chỉ nhìn cô rồi vội vàng rời mắt khỏi gương mặt của cô: "Anh đói rồi, em đi nấu cơm nhanh đi."

"..."

Vũ Quỳnh không nói.

Đứng dậy xong lại liếc nhìn Cao Hường Dương tựa như từ trên trời rớt xuống đang ngồi trên ghế sofa, lúc này mới nhận nguyên liệu nấu ăn trên đất lên rồi đi vào bếp.

Mặc dù vậy, cô vẫn chưa thích ứng được với tình huống Cao Hường Dương đột nhiên xuất hiện nơi này.

Vũ Quỳnh đi vào bếp còn Cao Hường Dương ném tờ báo trong tay sang một bên.

Giờ mới phát hiện ra hình như có một con thỏ đang nhảy nhót loạn xạ trong tim mình, khiến cho hơi thở của anh cũng loạn nhịp.

Vũ Quỳnh bận rộn quay cuồng trong bếp, còn Cao Hường Dương thì ngồi không yên trong phòng khách được nữa.

Anh chưa từng thấy Vũ Quỳnh vào bếp, càng không ngờ tới một cô nhóc ngay cả lò nướng cũng không biết cách sử dụng của hai năm trước giờ đây lại có thể nấu ăn.

Dĩ nhiên là lại càng không lường trước được cô cũng có ước mơ của đời mình.

Hơn nữa, anh càng hoàn toàn không biết rằng ước mơ của cô chính là trở thành một chuyên gia ẩm thực phân tử.

Từ trước tới giờ, hình như anh chẳng biết một chút gì về những điều này.

Anh không biết, thậm chí còn chưa bao giờ nghe cô nói qua.

Trong suốt những ngày mà cô rời xa anh, cô đã trở nên tự chủ độc lập nhường vậy.

Thật lòng mà nói trong tim của Cao Hường Dương có một chút gì đó ghen ghen.

Anh khoanh tay lười nhác tựa cửa, nheo mắt, ngấm nhìn hình ảnh nhỏ bé đang bận rộn trong bếp.

Từ lâu anh đã luôn hy vọng cô nhóc vẫn luôn dựa dẫm vào anh có thể trưởng thành nên người, nhưng hôm nay, cô trưởng thành rồi, nên người rồi, độc lập rồi, nhưng anh lại cảm thấy chua xót.

Phải chăng cô cũng đã từng vì Trần Mặc mà bận bịu loay hoay trong bếp như thế này?

Có phải vì anh ta nên mới học nấu ăn.

Tự đưa ra một chuỗi câu hỏi rồi tự trả lời, ánh mắt âm trầm đen láy của Cao Hường Dương lại càng nhìn cô gắt gao hơn.

Dù Vũ Quỳnh không nhìn sau lưng nhưng cũng có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt sắc bén đang dán chặt vào người mình, tựa như muốn đâm thủng cô vậy.

Cô ngoái đầu nhìn anh.

"Làm gì vậy?"

Ánh mắt rơi vào trong đôi mắt sâu thẳm của anh.

Tim hơi hoảng hốt.

Vẫn còn đó cảm giác kinh sợ bởi sự xuất hiện đột ngột của anh.

Cao Hường Dương không trả lời, vẫn chỉ đứng đó nhìn cô chăm chăm, ánh mắt vẫn dán chặt vào cô như không có chuyện gì.

Những giọt mồ hôi nhỏ lăn dài trên vầng trán trắng nõn rồi thấm ướt cả mái tóc suôn dài của cô.

Trong mắt anh, sợi tóc dính trên gò má trắng nõn nà của cô đặc biệt quynh rũ.

Ánh mắt của Cao Hường Dương hơi mơ màng, sải bước tiến vào trong.

Thuận tay rút một tờ khăn giấy trên cái kệ.

"Vũ Tiêu Tam, luyện cho bản thân đảm đang như vậy để làm gì? Để đợi đến ngày làm dâu hiền vợ thảo của người ta sao?"

Trong lời nói của Cao Hường Dương có chút mỉa mai.

Đứng bên cạnh cô, cầm khăn giấy lau sơ lên gò má ửng hồng của cô.

Mà động tác lại chẳng có một chút dịu dàng nào, thậm chí là còn có chút thô lỗ.

Vũ Quỳnh nhíu mày: "Anh nhẹ một chút! Đau..."

Mà thật vậy.

Trong nháy mắt, chỗ được lau đã đỏ lên.

Có lẽ vì làn da của cô thực chất là quá mịn màng, Cao Hường Dương nghĩ, da mịn như nhung chẳng qua cũng chỉ được như vậy mà thôi.

Ánh mắt sâu lắng hơn vài phần, lực cánh tay không tự chủ được liền nhẹ hơn một chút.

Vũ Quỳnh không ngờ anh lại đột nhiên đến lau mồ hôi cho mình, nhiệt độ trên ngón tay của anh xuyên qua tờ khăn giấy mỏng tang, nóng hôi hổi khi cọ sát lên da của cô.

Như muốn đốt cháy làn da của cô, xuyên thấu qua tế bào, thẩm thấu vào máu, trực tiếp thiêu đốt con tim của cô làm cho con tim ấy cứ đập thành thịch theo từng động tác của anh.

Chính vì trong cơn mơ màng nên ngay cả con cá chiên trong chảo bị cháy khét cô cũng không mảy may phát hiện ra.

Đến khi Cao Hường Dương khẽ nhắc: "Cá cháy rồi!"

"A?"

Vũ Quỳnh ngó người.

Mãi một lát sau mới nhận ra, hô lên một tiếng: "Ôi không!!"

Vội vàng vặn nhỏ lửa lại, dùng thìa lật cá, buồn bực bĩu môi: "Có lẽ không cách nào ăn được nữa rồi."

Đều do anh hết, đúng lúc này lại làm cho cô phân tâm!

Nói thật, Vũ Quỳnh vô cùng chú tâm và cẩn thận khi nấu bữa cơm này, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên cô tự tay nấu cơm cho anh ăn, nếu nói trong lòng không lo lắng là giả.

Không những vậy còn đặc biệt hy vọng nhận được lời khen của anh.

Nhưng hôm nay xem ra...

Cô đúng thật là nghiệp dư mà! Muốn trở thành chuyên gia ẩm thực ư? Xem ra còn cả một chặng đường dài phải đi rồi!

Cao Hường Dương ném khăn giấy trong tay vào thùng rác, thân hình cao lớn dựa vào phía sau một chút, khoanh tay trước ngực nheo mắt nhìn cô, hỏi cô một câu vu vơ: "Trần Mặc đâu?"

Vũ Quỳnh cúi xuống một tí để vặn lửa nhỏ lại chút nữa, trả lời anh: "Không tới."

"Một mình em qua đây à?"

"Vâng."

Không hiểu sao, Cao Hường Dương bất chợt cảm thấy trong lòng vui vẻ hơn một chút.

Anh đuổi người, nhất thời có cảm giác thoải mái cả người.

Khóe miệng bất giác nhếch lên một chút.

"Trong thời gian công tác, anh sẽ ở lại đây."

Giọng bá đạo, không cho người khác chen vào.

Nói xong liền quay người rời khỏi bếp.

Vũ Quỳnh mới đầu còn chưa kịp phản ứng lại, hơi sững sốt một chút rồi mới bừng tỉnh, cô cuống quýt gấp con cá đã “chín quá kĩ” ra khỏi chảo.

Cao Hường Dương đang đứng dựa trước quầy bar, quen cửa quen ngõ tự rót cho mình một ly nước rồi thông thả uống.

"Tại sao phải ở chỗ của em? Chẳng phải anh có thể ở tại khách sạn sao?"

Vũ Quỳnh đứng trước mặt anh, nghênh cái đầu nhỏ lên chất vấn anh.

Thái độ không vui vẻ gì cho cam.

Cao Hường Dương cúi đầu, nheo mắt với cô, tự cho là đúng liền hỏi ngược lại: "Tại sao không thể ở đây?"

Cuối cùng, lại bồi thêm một câu: "Trước kia chẳng phải ở rất bình thường sao?"

"Trước kia là trước kia..."

"Bây giờ không giống trước kia nữa? Hả?"

Cao Hường Dương nhướn cao đôi chân mày kiêu.

Tiện tay đặt ly nước xuống.

Trong câu hỏi ngược cuối cùng mà anh cố ý cất cao giọng có mang theo chút mê hoặc hấp dẫn.

Vũ Quỳnh ngần ngại mím môi, nhưng vẫn cố trấn định trả lời anh: "Bây giờ dĩ nhiên không như vậy nữa, trước kia là em không hiểu chuyện, không hiểu cái gì gọi là nam nữ khác biệt, nhưng bây giờ em đã hiểu, hai chúng ta dĩ nhiên là không thể tùy tiện ở chung..."

Đôi mắt đen láy sâu thẳm của Cao Hường Dương quan sát gương mặt hơi hoảng hốt của cô, khẽ cười: "Chuyện cần làm cũng đã làm rồi, lại

còn dám nói với anh là nam nữ khác biệt, không cảm thấy quá muộn rồi sao?"

"Anh..."

Vũ Quỳnh nổi đóa, tự biết mình không vô lại được như anh nên nói thẳng: "Tóm lại anh không được phép ở đây, khách sạn thoải mái không ở, tại sao lại cứ muốn ở chung với em! Hơn nữa, bình thường em rất bận rộn, không có thời gian để ý đến anh! Phải hơn năm giờ em mới tan học, về nhà còn phải nấu cơm cho anh, lại còn phải giặt quần áo cho anh nữa, mà em cũng không rảnh để giặt cho anh. Vậy nên, anh cứ ở khách sạn đi, đừng có ở đây gây phiền toái cho em!"

Vũ Quỳnh nói ra những lời này một cách khá thẳng thắn và dứt khoát.

"Em sợ cái gì chứ?"

Cao Hướng Dương bất thành linh hỏi cô.

Vũ Quỳnh ngẩn ra.

Từ trên cao anh nhìn xuống cô một cách ngạo nghễ, lạnh lùng hỏi lại một câu: "Sợ anh có thể ăn em bất cứ lúc nào bất cứ đâu sao?"

"..."

Vũ Quỳnh cảm thấy tên khốn này đúng thật là kiêu người có thể làm ra loại chuyện hỗn tạp đó!

Gò má đang ửng hồng liền lập tức đỏ dữ hơn nữa.

"Nói tóm lại thì anh không được phép ở lại đây..."

Sau khi Vũ Quỳnh nhỏ giọng lầm bầm một câu thì vội vã xoay người đi vào bếp.

Thức ăn nhanh chóng được đưa lên bàn.

Trừ con cá bị chiên cho cháy khét lẹt ra thì màu sắc và mùi vị của những món còn lại thật sự không thể chê vào đâu được.

Ăn cơm xong, Vũ Quỳnh đi ra đi vô giữa phòng ăn và bếp để dọn dẹp chén đĩa.

Một kẻ chúa làm biếng như Cao Hường Dương dứt khoát ở lại căn nhà độc thân mà Vũ Quỳnh thuê để thăm thú.

Anh tùy tiện mở cửa phòng ngủ, đi vào trong nhìn một lượt rồi ngoái ra hỏi Vũ Quỳnh: "Anh ngủ phòng nào?"

Cánh tay đang lau bàn ăn của Vũ Quỳnh ngừng một lát, ngẩng đầu nhìn anh một cái, rồi quăng cho anh hai chữ "Khách sạn!"

Cao Hường Dương tựa như bịt tai không nghe thấy gì, tiếp tục ngó nghiêng trong phòng một hồi lâu rồi lại cau mày hỏi: "Trần Mặc đã từng ở trong căn phòng này chưa?"

"Chưa."

Vũ Quỳnh không biết anh muốn làm gì, chỉ thành thật trả lời.

Cao Hường Dương gật đầu một cái, khép cửa lại rồi đi ra, nghiêm nhiên nói: "VẬY THÌ ANH LẤY CĂN PHÒNG NÀY!"

"..."

Vũ Quỳnh cảm thấy da mặt của tên này hình như còn dày hơn cả trước kia!

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Trong lòng tính toán, cô muốn ném một người to cao như anh ra ngoài... Thật đúng là nằm mơ!

Vũ Quỳnh cảm thấy cô nên nói chuyện đàng hoàng với anh.

Dĩ nhiên là cô có nguyên nhân của mình nên mới không thể cho Cao Hường Dương ở lại đây.

Cô chưa hề quên những lời mà cô vô tình nghe được vào ngày hôm ấy...

Mối quan hệ không cần trách nhiệm!

Chỉ một câu nói liền phải sạch trơn mối quan hệ giữa hai người bọn họ.

Cho dù anh đã phải sạch tất cả nhưng còn cô thì sao? Con tim cô thật sự đúng như những gì chính miệng cô đã nói sao?

Gạt được người khác, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không gạt được chính mình!

Càng ở gần anh, cô lại càng chìm đắm sâu hơn...

"Tại sao anh lại cứ một mực muốn ở lại chỗ em?"

Vũ Quỳnh hỏi anh.

"Thuận tiện."

Cao Hường Dương trả lời.

"Khách sạn thuận tiện hơn."

"Chân của anh tương đối thuận tiện!"

Cao Hường Dương nhìn thẳng vào cô.

Vũ Quỳnh hơi sững sốt một chút.

-----oOo-----

Chương 384: Bức thư tình năm đó

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ánh mắt không tự chủ được nhìn lướt qua chân trái của anh.

Anh ấy mà không nhắc đến thì suýt chút nữa cô đã quên mất chuyện cái chân trái của anh rồi.

"Anh không mang ba-toong theo."

Anh lại bồi thêm một câu.

Không hiểu sao, Vũ Quỳnh nghe thấy thế liền nhất thời cảm thấy tức giận trong lòng, ném cái khăn lau bếp đi, giận dữ chất vấn anh: "Tại sao anh không mang nó theo, lẽ như em không ở Mỹ thì sao? Lúc anh cần đến nó thì phải làm sao?"

Vũ Quỳnh tức giận vì anh không biết tự chăm sóc cho chính mình!

Cao Hường Dương muốn nói rằng nếu nước Mỹ không có em thì anh cũng chẳng thèm đến cái nơi quỷ quái này làm gì!

"Nhưng em đang ở Mỹ mà."

Anh bình tĩnh nhìn cô.

Trong đôi mắt sâu lắng ấy đọng đầy sự tín nhiệm và cả sự ỷ lại vào cô.

Ỡ lại...

Bắt đầu từ khi nào vị trí giữa hai người bọn họ đã âm thầm lặng lẽ hoán đổi cho nhau vậy?

Chẳng phải lúc trước đều là cô ỷ lại vào anh sao?

"Cao Hường Dương, bây giờ anh chỉ là một tên vô lại thích đùa bỡn thôi, anh biết không?"

Vũ Quỳnh nổi đóa.

Cao Hường Dương lười phải nói dài dòng với cô: "Mệt rồi, anh nghỉ ngơi một lát, đừng quấy rầy anh!"

Anh ngồi máy bay suốt mười mấy tiếng đồng hồ, làm sao có thể không mệt mỏi chứ?

Vừa nói xong, anh liền đi về phía phòng ngủ của Vũ Quỳnh, lúc đi còn không quên căn dặn Vũ Quỳnh: "Em rảnh thì dọn dẹp giúp căn phòng

của anh nhé!"

"..."

Anh thật sự coi mình là chủ nhân của nơi này à!!

...

Cao Hường Dương không hề khách sáo liền nằm lên cái giường lớn của Vũ Quỳnh ngủ một giấc.

Chăn, gối, nệm, hết thảy đều là mùi hương của cô...

Tinh khôi, thơm mát, tựa như còn thoang thoảng hương hoa nhài nhàn nhạt, thấm vào lòng người, làm cho anh vừa ngủ thấy liền cảm thấy an tâm trong lòng.

Trong người tựa như lại có một cảm giác nôn nao nào đó đang dấy lên khiến cho miệng lưỡi của anh khô khan một cách khó hiểu.

Anh trở mình, bắt ép mình phải kiềm nén cảm xúc cuồng nhiệt trong lòng xuống rồi ngủ.

Hiếm khi thấy lạ giường mà lại ngủ ngon hết sức.

Vũ Quỳnh bận bịu ra trò cả một buổi tối.

Gian phòng cách vách vẫn luôn bỏ không, dùng để cất đồ lặt vặt, rốt cuộc Vũ Quỳnh phải tốn không ít công sức mới có thể dọn dẹp xong.

Đợi cô dọn xong đã là mười giờ tối.

Sau khi cả người đầm đìa vì mồ hôi, Vũ Quỳnh muốn đi vào buồng tắm của phòng trong để tắm.

Lúc vào phòng ngủ thì thấy Cao Hường Dương cuộn mình trong chăn của cô ngủ rất say sưa.

Gương mặt tuấn tú vùi trong gối đã thu lại sự lạnh lùng bá đạo ngày thường, thay vào đó là thêm phần dịu dàng thân thương khiến cho Vũ

Quỳnh say sưa ngắm nhìn một lúc lâu.

Một nơi nào đó trong con tim chợt dịu dàng sâu lắng lại.

Khóe miệng không tự chủ được cong lên thấp thoáng nở nụ cười.

Bỗng dưng anh lại xuất hiện trước mặt cô...

Ngủ trên giường của cô, cùng sẻ chia một bầu không khí trong cùng một căn phòng với cô... Hết thấy những chuyện này tựa như một giấc mơ vậy!

Vũ Quỳnh không kiềm được bước mấy bước tới gần anh, nhưng còn chưa kịp đến gần đã cảm thấy cánh tay căng ra... Căn bản là không đợi cho cô kịp phản ứng, một luồng sức mạnh bá đạo kéo cô ngã xuống giường, trong nháy mắt, đã lật mình lại, cả người đều được bọc bởi chiếc chăn, bị một cơ thể cường tráng ép chặt từ bên trên.

Vũ Quỳnh hoảng hồn.

Định thần lại thì bắt gặp ngay ánh mắt mơ màng của Cao Hướng Dương.

Con ngươi đen láy sâu lắng như giếng cổ không thấy đáy.

Háo hức nhìn cô chăm chăm, cơ hồ khiến cho Vũ Quỳnh có chút khó thở.

Gò má nhất thời hơi ửng hồng: "Anh... làm gì vậy?"

Cao Hướng Dương nheo mắt: "Em phá rối giấc ngủ của anh rồi!"

"Em nào có?!"

Kể cả khi bước đi cô cũng hết sức nhẹ nhàng, không dám dùng sức!

Nào ngờ Cao Hướng Dương ép người xuống, cúi đầu, há miệng mút nhẹ lên cái cằm của Vũ Quỳnh, chỉ nghe thấy anh dùng giọng điệu trầm khàn là lời trả lời cô: "Em lúc nào cũng dùng ánh mắt của mình để cưỡng ép anh!"

"..."

Vũ Quỳnh nghe thấy vậy chỉ biết dờ khóc dờ cười.

Giơ tay đẩy anh một cái: "Anh buông em ra đi, nóng chết đi được! Đừng có lấy chăn bọc em lại, cả người em toàn là mồ hôi đây này!"

Cao Hường Dương nhìn mái tóc dài bị ướt đẫm mồ hôi của cô, không kiềm chế được liền đưa tay thay cô vén mấy sợi tóc ướt nhẹ trên trán ra.

Ngón tay ấm áp lơ đãng lướt qua làn da của Vũ Quỳnh khiến cô ngại ngần quay mặt đi.

"Đừng như vậy mà..."

Cánh tay của Cao Hường Dương khựng lại giữa không trung, nhìn cô thật lâu, rồi sau đó, nhanh chóng hất cái chăn trên cơ thể hai người ra.

Còn anh vẫn phủ phục trên người cô như cũ, không động đậy.

Anh thích nhìn mồ hôi lấp lánh trên trán của cô, không biết tại sao, anh lại cảm thấy đặc biệt... Hấp dẫn, mê người... Yết hầu khẽ chuyển động.

Anh nói: "Ngủ cùng anh đi."

Giọng điệu lười biếng, khàn khàn, nhưng lại êm tai đến lạ.

Con tim của Vũ Quỳnh đập mạnh một nhịp...

"Bây giờ em...em không ngủ được! Anh để em đi tắm trước đã, cả người đều nhớp nhúa..."

"Ngủ..."

Cao Hường Dương dụi đầu vào cổ cô, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

"Cao Hường Dương..."

Vũ Quỳnh cố sức đẩy anh ra.

Không những đẩy không ra mà cánh tay đang ôm eo cô của Cao Hường Dương lại càng ôm chặt hơn nữa.

Trong hơi thở phát ra tiếng ồm ờ lười nhác tựa như là phảng phất âm thanh bồn chồn nũng nịu vậy, gò má cạ vào gáy của Vũ Quỳnh một cái.

Cơ thể mềm mại của Vũ Quỳnh cứng đờ, không dám nhúc nhích nữa, mặc cho anh tùy ý nhồi lên người mình mà ngủ.

Mới đầu, Vũ Quỳnh không cách nào ngủ được.

Sau đó, có lẽ là giấc ngủ an nhiên của Cao Hường Dương ảnh hưởng đến cô, nên cô cũng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ say.

Tỉnh lại lần nữa thì đã mười hai giờ đêm rồi.

Đang lúc mơ mơ màng màng, cô theo bản năng vùi đầu vào lồng ngực ấm áp bên cạnh, rồi sau đó liền cảm thấy một cánh tay khỏe khoắn ôm chặt lấy eo thon của cô, cả người liền được kéo sát vào trong lồng ngực cường tráng.

Trong cơn mệt mỏi, Vũ Quỳnh dường như đã hơi tỉnh lại, vừa mở mắt, ngẩng đầu liền thấy Cao Hường Dương đang kê đầu lên tay, nghiêng người lẳng lẳng nhìn cô.

"Tỉnh rồi?"

Anh hỏi.

Vũ Quỳnh còn mơ mơ màng màng.

Muốn lùi xa khỏi lồng ngực của anh nhưng lại bị anh ôm thật chặt, một chút cũng không động đậy được.

Không biết làm sao, cô đành ngược đầu hỏi anh: "Mấy giờ rồi?"

"Gần một giờ rồi."

Anh đáp.

Ánh mắt đang nhìn cô đong đầy vẻ dịu dàng hiềm có.

"Em phải dậy đi tắm đây, phòng của anh hiện đã dọn xong rồi, anh sang đó ngủ đi!"

Cao Hường Dương không để ý tới lời của cô, chỉ nói: "Hai tuần nữa theo anh về!"

"Hả?"

Vũ Quỳnh không ngờ anh lại buông ra một câu nói như vậy.

"Hai tuần nữa, theo anh về!"

Cao Hường Dương dường như sợ cô nghe không hiểu nên vội vàng lặp lại.

Giọng vẫn bá đạo như cũ không cho cô cơ hội để bắt bẻ lại.

Vũ Quỳnh đẩy anh một cái, có chút nóng nảy: "Em không về! Em còn phải ở lại đây học!"

Cao Hường Dương một lần nữa mạnh mẽ ôm lấy cô ép vào lồng ngực của mình, giữ chặt lấy eo của cô, không cho phép nhúc nhích dù chỉ là phân nửa: "Học ở đâu mà chẳng là học? Cần gì phải chạy đến một chỗ xa xôi như vậy để học chứ?"

Mục đích đến Mỹ lần này của anh chính là đưa cô nhóc không an phận này trở về!

"Thầy giáo đang ở Mỹ!! Em biết phải làm sao?"

Cao Hường Dương cau mày: "Thầy giáo nào?"

"Chuyên gia âm thực phân tử nổi tiếng nhất thế giới, Pitt! Em thăm hỏi thầy ấy rất lâu, thầy ấy mới chịu nhận em, em không thể cứ như vậy mà bỏ ngang được!"

"Cao giá vậy sao?"

Cao Hường Dương nhường nhường mày.

Vũ Quỳnh bĩu môi: "Còn cách nào nữa đâu, người ta hiện đang là đối tượng được cả giới âm thực tranh nhau chào đón, quyền cao chức trọng, chịu nhận em đã là đánh giá cao em rồi!"

Cao Hường Dương véo má cô một cái, tỏ ý không vui.

Vũ Quỳnh gạt cánh tay ức hiếp mình của anh xuống, hỏi anh: "Anh phải ở lại Mỹ hai tuần à?"

"Ừ."

Cao Hường Dương gật đầu.

Vũ Quỳnh không biết nên vui hay nên buồn.

Hai tuần hình như cũng không phải là ngắn.

Nhưng hết hai tuần này, vẫn còn cả hai tháng trời cô phải sống ở đây một mình... Hai tháng, tám tuần lễ, sáu mươi ngày đêm, cô đều phải ở một mình... Nhất là hai tháng còn lại sau khi ở cùng anh hai tuần, không hiểu sao càng nghĩ đến đó Vũ Quỳnh lại càng nhận ra mình bắt đầu khó chịu.

"Về mặt đau khổ vậy là sao? Không nữa à?"

Cao Hường Dương mân mê cái cằm của cô, nhìn thật lâu.

"Nào có!"

Vũ Quỳnh đẩy tay anh ra: "Em dậy đi tắm đã..."

Cô nói xong liền ngồi bật dậy khỏi lòng ngực anh.

Cao Hường Dương cũng không cản cô lại.

Vũ Quỳnh nhanh chóng đi vào buồng tắm.

Cao Hường Dương cũng đứng dậy đi theo.

Ngủ đã rồi, trong lúc nhàn rỗi liền quan sát căn phòng của cô.

Trên bàn học của cô có bày ra các loại sách, không gì khác ngoài sách tâm lý học và sách nghiên cứu âm thực phân tử.

Trên chông sách có đặt một cái đồng hồ bỏ túi kiểu cổ.

Cao Hường Dương có chút hiếu kỳ, cầm lên nhìn tới nhìn lui.

Sau đó mở nắp đồng hồ ra, liền thấy một bức ảnh nhỏ xinh bên trong, gương mặt tuần tú lập tức đen như đáy nồi.

Trong đồng hồ bỏ túi có cần một tấm hình, bên trong có chụp hai gương mặt vui vẻ chẳng hài hòa một chút nào là Vũ Quỳnh và Lục Li Dã!

Nếu không nhìn thấy tấm hình này thì suýt chút nữa anh đã quên mất người đàn ông này rồi!

Bây giờ nhớ lại thì anh ta chính là một trong những tên tình địch của mình!

Cao Hường Dương không nghĩ nhiều liền trực tiếp cạy tấm hình trong chiếc đồng hồ bỏ túi ra rồi tiện tay cho vào túi quần của mình.

Đặt đồng hồ bỏ túi lại chỗ cũ thì thấy bên cạnh có một tờ giấy trắng được gấp lại, thoạt nhìn thì tờ giấy trông hơi cũ, giống như một bức thư.

Anh vừa mới định cầm lấy tờ giấy xem trộm một chút thì đúng lúc Vũ Quỳnh từ trong phòng tắm đi ra.

Cao Hường Dương đặt bức thư trở lại.

Không hề biết rằng...

Tờ giấy thư màu trắng này chính là bức thư mà năm đó Tần Lịch Lịch đã đánh tráo của Vũ Quỳnh, nói bức thư đó là thư tình Cao Hường Dương viết cho cô!

"Anh cũng nhanh đi tắm đi! Tắm xong rồi ngủ."

Vũ Quỳnh vừa lấy khăn lau khô tóc vừa giục anh.

Cao Hướng Dương vẫn đứng nguyên chỗ cũ, không động đậy.

Vũ Quỳnh sững sốt một chút rồi liếc nhìn chân của anh...

"Chân anh không tiện?"

Ánh mắt của Cao Hướng Dương lóe lên một cái.

Liền sau đó mặt dày vô sỉ gật đầu một cái: "Đúng!"

Cánh tay đang lau tóc của Vũ Quỳnh ngừng một lát, nhất thời không biết nên làm sao mới phải.

Ngại ngần mím mím môi, hỏi anh: "Chắc không phải anh đang nghĩ đến việc để em giúp anh tắm đấy chứ?"

"Không cần đến mức đó!"

"..."

Vũ Quỳnh thở phào một hơi.

"Em đứng bên cạnh đỡ anh là được rồi!"

"..."

Vũ Quỳnh thiếu chút nữa bị chính nước miếng của mình làm cho sặc chết.

"Anh nghiêm túc đó hả?"

Cô không dám tin vào tai mình liền hỏi vặn lại anh.

"Em nghĩ sao?"

"..."

Trong tình huống thiếu đi nửa cái chân lại không có ba-toong, vậy thì

xem ra dường như đúng thật là chỉ có cô làm cây ba-toong cho anh thì anh mới có thể tắm xong được... Nhưng ai mà ngờ được, thật ra thì lúc ở nhà dù không có ba-toong, anh cũng có thể tự mình làm tốt những chuyện này.

Lúc có cô thì chuyện gì cũng thành không thể.

"Nếu em ngại phiền toái thì thôi! Anh tự nghĩ cách!"

Cao Hường Dương vừa nói vừa lững thững đi ra ngoài.

"Được rồi!!"

Vũ Quỳnh không cưỡng được anh.

Buồn bực quăng cái khăn lông trong tay mình lên ghế sofa "Sợ anh rồi, em giúp anh vậy!! Anh đợi em một chút, em đi lấy áo mưa lại..."

"..."

Mười lăm phút sau...

Trong phòng tắm.

Cao Hường Dương đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho những giọt nước ấm áp cọ rửa trên thân thể cường tráng của anh.

Bên cạnh anh còn có một người...

Một cô nhóc đang mặc áo mưa.

-----oOo-----

Chương 385: Tạm thời tha cho em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Hường Dương trông bộ dạng sợ sệt của cô mà tức cười.

Càng như vậy, anh lại càng hăng hái tắm rửa.

Vũ Quỳnh khuyu người trong chiếc áo mưa trong suốt màu vàng, cơ thể nhỏ bé chui dưới cánh tay của anh để nâng đỡ thân thể cường tráng ấy, mặc cho nước bắn lên người mình cô vẫn không dám động đậy chút nào.

Mắt cũng nhắm thật chặt, không dám liếc nhìn chung quanh.

Chỉ dám ra sức thúc giục anh: "Xong chưa vậy?"

"Chưa xong..."

Cao Hường Dương cúi xuống nhìn cô đang nhắm mắt bên dưới áo mưa.

Ngày hôm sau.

Vũ Quỳnh thức dậy theo đồng hồ sinh học thì Cao Hường Dương đã rời khỏi nhà rồi.

Thậm chí anh đi khi nào, Vũ Quỳnh cũng không biết.

Nếu không phải trên tấm chăn vẫn còn vương lại mùi bạc hà đặc thù trên cơ thể anh thì Vũ Quỳnh có lẽ đã cho rằng cuộc phóng túng đêm qua chỉ là một giấc mộng.

Xuất hiện thân không biết quý không hay, rồi sau đó lại lặng yên rời đi không tiếng động... Cũng không biết tối nay anh ấy có tới nữa hay không, hơn nữa, anh ấy hình như cũng không có chìa khóa nhà của cô, chẳng lẽ tối nay lại tiếp tục dùng cây kim đó nữa sao?

Vũ Quỳnh nghĩ đến đó vừa buồn cười vừa tức.

Trong lòng lại bất chợt mong chờ.

Nhanh chóng thức dậy, làm bữa sáng.

Liếc mắt nhìn thời gian, vẫn còn kịp giặt quần áo.

Vũ Quỳnh nhanh chóng lấy quần áo mà mình đã thay ra tối hôm qua cho vào máy giặt, lúc này mới chợt nhớ đến áo sơ mi cùng quần tây mà Cao

Hương Dương đã thay tối qua.

Nhìn đồng quần áo của anh trong cái sọt, Vũ Quỳnh do dự mấy giây rồi mới cầm lên ném vào trong chậu giặt quần áo.

Cho vào một tí bột giặt, rồi ngồi xỏ xuống vò một cách cẩn thận cho anh.

Quần áo của anh đều là loại đắt tiền, dĩ nhiên là không thể dùng máy giặt.

Thật ra, từ trước đến nay Vũ Quỳnh chưa từng giặt quần áo cho bất kì người đàn ông nào, lần giặt đồ cho đàn ông duy nhất mà cô nhớ được chính là giặt đôi tất thối hoắc của ba cô, đó là nhiệm vụ mà thầy giáo giao cho cô lúc cô học lớp ba.

Hôm nay đúng thật là lần đầu tiên cô giặt quần áo cho đàn ông.

Đặc biệt là...

Giặt quần nhỏ của đàn ông...

Vũ Quỳnh vội vã vò vò cho xong chuyện.

Hai má không tự chủ được liền ửng hồng.

Thật ra thì, cô từng tưởng tượng ra rất nhiều cảnh cô và anh ở cùng nhau, ví dụ như nấu cơm cho anh ăn, giúp anh thắt cà vạt... Nhưng từ trước đến nay chưa từng tưởng tượng ra cảnh giặt thứ này cho anh.

Điều này khiến cho Vũ Quỳnh lại có một loại... ảo tưởng rằng mình trở thành cô vợ bé nhỏ của người ta?!

Nghĩ tới đây, Vũ Quỳnh chợt có chút xấu hổ.

Quan hệ giữa cô và Trần Mặc vẫn chưa rõ ràng, kết quả lại đây đưa với Cao Hương Dương để rồi làm nảy sinh ra mối quan hệ không rõ ràng này.

Cô đúng thật là quá tệ hại mà!

Giặt xong quần nhỏ, Vũ Quỳnh lại giặt quần dài cho anh.

Bỗng dưng, một tấm hình nhỏ bất ngờ rơi ra khỏi túi quần.

Vũ Quỳnh nghi ngờ nhặt lên nhìn thử.

Trong hình là ảnh thẻ của cô và Lục Li Dã.

Đây là tấm hình trong cái đồng hồ bỏ túi kiểu cổ mà Lục Li Dã gửi cho cô cách đây mấy ngày.

Vũ Quỳnh hơi sững sốt.

Từ khi nào tấm hình này lại ở trong túi quần của anh?

Vậy còn cái đồng hồ bỏ túi của cô?

Vũ Quỳnh lau khô tay, vội vàng đứng dậy quay lại phòng ngủ để tìm cái đồng hồ của mình.

Đồng hồ vẫn còn nằm yên trên bàn học của cô, Vũ Quỳnh nghi ngờ mở đồng hồ ra, ngay sau đó là ngạc nhiên, rồi sau đó, không kiểm được mà bật cười khanh khách.

Từ khi nào mà anh lại trở nên trẻ con như vậy chứ?

Trong cái đồng hồ bỏ túi là một tấm hình nhỏ...

Trong hình chính là ảnh cô và anh chụp chung với nhau, nhìn là biết sáng sớm nay, thừa dịp cô ngủ say anh đã trực tiếp dùng máy ảnh LOMO để chụp.

Cô ngủ say như chết, bên khóe môi xinh xinh còn vương nước miếng, má còn bị anh bóp sưng vù như một cái bánh bao nhỏ.

Còn anh thì ngoẹo đầu, thân mật kề sát vào mặt cô, gương mặt anh tuấn còn nở nụ cười hiếm thấy, nụ cười ấm áp ấy tựa như có thể làm tan tất cả băng giá, tuy nhiên, nụ cười như vậy rất hiếm khi được nhìn thấy trên mặt anh.

"Xí..."

Vũ Quỳnh không nhin được việc giễu cợt hành động ngây thơ của anh.

Rốt cuộc thì anh chụp lén hai người bọn họ từ lúc nào mà cô không hay không biết.

Nhìn tấm hình được chụp bằng điện thoại của mình và Lục Li Dã bị nước làm ướt, Vũ Quỳnh cười buồn bã, quay sang đặt trên bệ cửa sổ, định phơi khô.

Lục Li Dã...

Cũng đã hai năm rồi chưa gặp lại!

Nghe nói vài ngày trước anh ta đã xuất ngũ, không biết lúc này đang vui vẻ ung dung tự tại ở đâu nữa!

Năm giờ chiều.

Vũ Quỳnh mua xong thức ăn liền vội vàng về nhà.

Lúc đang lựa đồ ăn ở chợ, trong vô thức toàn chọn đồ ăn mà người đàn ông ấy thích ăn.

Thật ra thì, cô vốn không chắc là anh có đến nữa hay không.

Cả một ngày nay hai người không hề liên lạc với nhau lần nào.

Vũ Quỳnh xách một túi nguyên liệu nấu ăn về nhà, lúc quẹt thẻ để vào nhà thì thấy một người đàn ông tướng mạo vô cùng anh tuấn đang đứng trước cửa nhà hút thuốc.

Thấy Vũ Quỳnh, anh chỉ gật nhẹ đầu coi như lời chào.

Vũ Quỳnh đã từng gặp anh ta.

Anh ta tên là Liêu Yên Thường, là bạn của Đường Thu Nhâm, hàng xóm của cô, còn như có phải bạn trai hay không, thì cô không biết.

Vũ Quỳnh cũng chỉ gật đầu thay cho lời chào rồi mở cửa đi vào.

Liêu Yên Thường vội vàng vào theo.

Vũ Quỳnh nghĩ, thì ra anh ta đứng ở đây là vì không có thể ra vào.

"Cô Vũ."

Người đàn ông phía sau lưng bỗng dung gọi cô lại.

Giọng nói của anh ta trầm âm dễ nghe nhưng lại xen lẫn chút gì đó lạnh lùng, xa cách.

Là thuộc kiểu thờ ơ vô tình.

Vũ Quỳnh ngạc nhiên ngoái đầu lại.

-----oOo-----

Chương 386: Không cho phép đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Nghe nói cô cũng học ẩm thực phân tử?"

Liêu Yên Thường hỏi cô.

"Đúng."

Vũ Quỳnh gật đầu, vừa ngạc nhiên vừa trông đợi: "Anh Liêu cũng học cái này sao?"

Nên biết rằng, cô muốn tìm được một người cùng ngành là chuyện không hề dễ.

"Một chút cũng không hiểu."

Liêu Yên Thường lắc đầu, rảo bước đi về phía trước, cùng Vũ Quỳnh

xếp hàng đi vào thang máy: "Là người phụ nữ của tôi học."

"Cô Đường cũng học âm thực phân tử à?"

Vũ Quỳnh lại càng hiếu kì hơn.

"Ừ."

Yên Thường liền bấm số tầng, cửa thang máy khép lại, đi lên.

"Cô Vũ, sau này khi không có tôi ở đây, có thể phiền cô quan tâm cô ấy giúp tôi được không."

Liêu Yên Thường bỗng dưng nhờ vả.

Vũ Quỳnh hơi ngạc nhiên: "Anh sắp đi à?"

"Ừ."

Liêu Yên Thường liền gật đầu: "Tôi về nước."

"Ồ...vậy à...được..."

Vũ Quỳnh lúng túng cười cười.

Thật ra thì cô và Đường Thu Nhâm ở phòng bên cạnh không hẳn là quen thân nhưng nếu như bạn trai của người ta đã nhờ vả thì cô cũng chỉ có thể thuận miệng đồng ý mà thôi.

Cửa thang máy vừa mở ra.

Thì gương mặt cao ngạo lạnh lùng của Cao Hương Dương liền đập vào mắt.

Vũ Quỳnh ngẩn ra...

Tim đập thình thịch.

Anh quay lại rồi!

Nhìn đôi mắt sâu thẳm của anh, Vũ Quỳnh chợt nhớ lại đêm hôm trước, gò má thoáng thẹn thùng, vội vàng liếc mắt sang chỗ khác, cố gắng bình tĩnh nói với Liêu Yên Thường đang ở phía sau: “Anh Liêu, tôi vào nhà trước đây.”

"Ừ..."

Liêu Yên Thường ngẩn ngừ.

Cao Hường Dương cau mày.

Vũ Quỳnh đi vào trong, liền bị Cao Hường Dương kéo ngược trở lại: "Không giới thiệu một chút sao?"

Anh hồ hững nhìn Liêu Yên Thường đang đứng trước mặt.

Liêu Yên Thường cũng đút tay vào túi lãnh đạm nhìn lại anh.

Hai người đàn ông, mặt vô cảm, bốn mắt nhìn nhau.

Người nào người nấy đều không dễ gần.

Hiển nhiên, Cao Hường Dương đang hiểu lầm quan hệ giữa anh ta và Vũ Quỳnh.

Anh cho rằng người đàn ông trước mặt đang cố ý tiễn Vũ Quỳnh về nhà.

Còn Liêu Yên Thường thì sao chứ?

Gã đàn ông kiêu ngạo này mãi vẫn chẳng thêm giải thích gì cả.

Đặc biệt là với người xa lạ!

"Anh ấy tên là Liêu Yên Thường."

Vũ Quỳnh bị giữ lại, vội giới thiệu.

Thấy Cao Hường Dương hình như vẫn chưa hài lòng nên bổ sung tiếp một câu: "Bạn trai của cô Đường ở phòng bên cạnh!"

Vũ Quỳnh nói xong, không thèm để ý tới Cao Hường Dương nữa, liền đi vào phòng.

Cao Hường Dương rõ ràng đã thất thố.

Ngay sau đó, anh chưa kịp vào nhà đã nghe thấy tiếng la ó của Vũ Quỳnh vang ra: "Cao Hường Dương, tại sao anh chưa có sự đồng ý của em đã đổi ổ khóa nhà của em hả??"

Cao Hường Dương lười nhác tựa vào cạnh cửa, cúi đầu nhìn cô: "Chẳng phải đã nói với em từ trước rằng ổ khóa này của em không an toàn rồi sao? Chỉ dùng một cây kim đã có thể cạy được khóa mà cũng gọi là khóa sao?"

Cao Hường Dương ngang nhiên trả treo.

Đúng lúc này thì cửa nhà bên cạnh đột nhiên mở ra, một cô gái trẻ xinh tươi sáng sủa bước ra.

Đây chính là người mà Liêu Yên Thường đã nói là người phụ nữ của mình, Đường Thu Nhâm.

"Cô Vũ, cô về rồi à! Vừa rồi tôi thấy một gã đàn ông dùng dụng cụ liên tục cạy khóa nhà cô, cạy bay cái khóa của nhà cô luôn... Hư rồi..."

Vừa nói xong liền thấy Cao Hường Dương ở bên cạnh Vũ Quỳnh nên im bật, lúng túng.

"Xin... Xin lỗi, tôi không biết là hai người quen biết nhau."

Vừa dứt lời, Liêu Yên Thường liền nắm lấy tay cô ấy, không nói tiếng nào, đi vào phòng.

Để lại Vũ Quỳnh cùng Cao Hường Dương đứng chôn chân tại chỗ, bốn mắt trừng nhau.

"Anh giải thích đàng hoàng cho em!!"

Vũ Quỳnh thật sự tức giận rồi!

"Quay lại nhưng không có chìa khóa."

"..."

"Không có chìa khóa thì anh liền cạy khóa sao??"

Vũ Quỳnh thật sự nổi đóa rồi.

Cao Hường Dương bước tới một bước, ôm chặt cô vào lồng ngực dựa lưng lên sau cánh cửa, một tay chống lên tường, kiêu ngạo nhìn xuống cô: "Nếu không cạy khóa, chẳng lẽ anh đến tìm em lấy chìa khóa em sẽ đưa sao?"

"..."

Cho nên, để có trong tay chìa khóa nhà của cô mà anh trực tiếp đổi ổ khóa luôn sao?

Người này đúng là xấu xa hơn cả xấu xa mà!!

Cao Hường Dương ôm thân hình mảnh dẻ của cô vào lòng, cạ cạ cái cằm lún phún râu lên trán cô rồi khàn giọng nói: "Anh chàng vừa rồi trông cũng dễ coi đấy chứ!"

Ồ! Anh vẫn còn đang trong tình trạng phòng bị sao!

Vũ Quỳnh bị anh cạ nhột, gương mặt nhỏ bé cứ tránh né: "Quá u là đẹp trai! Đẹp trai đến mức mê mẩn!"

"Vậy sao?"

Cao Hường Dương hỏi một câu kì quái: "Vậy em thấy anh và anh ta ai đẹp hơn?"

Anh chộp lấy canh tay của Vũ Quỳnh, bắt chột dùng sức nắm chặt hơn, bá đạo tuyên bố sự chiếm hữu của mình.

"Đương nhiên là..."

Vũ Quỳnh ngẩng đầu đón lấy ánh mắt nheo chặt lại của anh, hình như

chợt nhận ra điều gì đó, cô nhướn mày: "Cao Hường Dương, tại sao em lại cảm thấy anh hình như đang... ghen vậy??"

"Ghen??"

Cao Hường Dương cười mỉa mai.

Ngay sau đó liền ngoặt tay bế bổng Vũ Quỳnh lên.

Chân phải thuận thế đóng sập cửa lại.

Vũ Quỳnh chưa kịp phản ứng thì đã bị ném lên ghế sofa, những nụ hôn chiếm hữu phủ tới tấp lên đôi môi anh đào của cô.

Nụ hôn của anh tuy bá đạo nhưng lại vô cùng dịu dàng.

Khiến cho Vũ Quỳnh bất giác đắm chìm vào đó.

Cô thở hắt hắt, ngần ngại níu lấy cổ áo sơ mi của anh, mắt long lanh mờ màng nhìn anh, cất giọng dịu dàng hỏi: "Sáng sớm nay anh rời khỏi lúc mấy giờ?"

"Rất sớm..."

Cao Hường Dương cầm cánh tay thon thả của cô, mãi mê mút mút ngón tay út của cô: "Sáu giờ hơn, có chút việc bận bên lớp tu nghiệp."

"Tại sao anh không ở lại khách sạn?"

Vũ Quỳnh hỏi anh.

"Bất tiện."

Câu trả lời của anh vẫn y như cũ.

Ánh mắt lại càng thâm thúy hơn: "Em muốn anh quay về khách sạn?"

"Em... Chẳng qua em cảm thấy anh cùng những bác sĩ khác..."

"Em có muốn anh quay về khách sạn không??"

Cao Hường Dương lại hỏi lại câu ấy.

Cất cao giọng hơn một chút.

Ánh mắt sâu lắng, thâm trầm.

Vũ Quỳnh nhìn anh một cái sau đó bặm môi dưới liếc sang hướng khác, không nhìn anh nữa, thấp giọng nói: "Nếu không có ba-toong, không tiện cho anh thì... hay là anh cứ ở lại đây, dù sao thì có thêm một người... Ừm ừm um..."

Chưa kịp nói hết lời, đôi môi đỏ mọng của Vũ Quỳnh lại bị Cao Hường Dương nhiệt tình chiếm lấy.

Lâu thật lâu, Vũ Quỳnh mới thở hắt hên không ngớt, đẩy anh ra.

Trên môi còn vương lại mùi hương của anh: "Em... Em đói rồi..."

Cô nói.

"Anh cũng đói rồi!"

Cái đói mà anh nói chính là...

Thân thể!

"Em đi nấu cơm!"

Vũ Quỳnh không đợi anh kịp phản ứng, "nhích" một chút, chui ra khỏi người anh, vọt vào bếp nhanh như chớp.

Vũ Quỳnh liền có một loại cảm giác...

Cảm giác mình ở cùng anh giống như là đang... vụng trộm!

Hơn nữa, còn là vụng trộm ở nước Mỹ xa xôi!

Thậm chí, Vũ Quỳnh không biết rốt cuộc mục đích anh tới Mỹ là gì, cũng không biết anh tới Mỹ có phải vì mình hay không, nhưng... việc

sống cùng anh mỗi ngày như vậy lại khiến cô vui thích, tuy nhiên lại không kiềm nén được sự áy náy trong lòng... Dẫu sao, cô vẫn còn hôn ước với Trần Mặc.

Mà quan hệ giữa anh ta và Cao Hường Dương lại mập mờ khó hiểu.

Là loại quan hệ không một ai hiểu được, và cũng không có ai muốn tìm hiểu làm gì.

Vũ Quỳnh không biết giữa bọn họ rốt cuộc có khoảng cách gì, nhưng cô biết rõ, giữa bọn họ còn có một vách ngăn rất dày... chia cắt giữa hai người họ!!

Ban đêm, Vũ Quỳnh rời khỏi buồng tắm liền thấy Cao Hường Dương ngồi ở trong phòng, vẻ mặt hình như không được khỏe cho lắm.

"Sao vậy?"

Vũ Quỳnh lại gần ngồi xuống bên cạnh anh.

Cao Hường Dương ngoảnh mặt nhìn cô.

Không lên tiếng, trán liên tục túa ra mồ hôi... Đôi môi mỏng mím chặt, trông hơi tái nhợt.

Vũ Quỳnh thấy bộ dáng của anh như vậy, trong lòng giật thót: "Nhanh nói đi, rốt cuộc anh sao vậy?"

Cao Hường Dương đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài đang ướt của cô: "Không sao, nào, đi sấy tóc cho khô đi."

Anh vỗ vào sau đầu cô, bảo cô đi.

"Đau chân phải không?"

"Nếu anh nói không phải, em tin không?"

"Chết đến nơi còn sĩ diện!"

Vũ Quỳnh nổi đóa.

Nói xong liền đưa tay muốn nâng chân của anh lên thì bị Cao Hường Dương dùng một tay chặn lại: "Làm gì vậy?"

Anh trừng mắt nhìn cô đề phòng.

Trong đôi mắt đen láy ánh lên sự cự tuyệt.

Sự cự tuyệt này giống như một cây châm mềm nhỏ, đâm vào tim Vũ Quỳnh, có chút đau.

Nhưng cô không để ý.

Không phải là không để ý, mà là không cho mình để ý.

"Em giúp anh xoa bóp!"

Cô nói.

"Không cần!"

Cao Hường Dương từ chối: "Anh có thể tự làm."

Sự nghiêm khắc trên mặt anh chính là vẻ mặt không cho phép bất cứ ai can thiệp vào.

Ánh mắt của Vũ Quỳnh sáng quắc trừng anh, rồi nheo mắt: "Anh kháng cự cái gì chứ?"

"Anh không có!"

Cao Hường Dương kiêu ngạo chối.

"Anh có!!"

Vũ Quỳnh không che giấu ý định vạch trần anh: "Anh kháng cự em, anh sợ em khinh thường anh!"

Câu nói của Vũ Quỳnh khiến cho ánh mắt của Cao Hường Dương co rút.

Anh đột nhiên đứng dậy, muốn đi.

Chân vừa khẽ động, liền bị Vũ Quỳnh kéo lại, nắm chặt lấy tay anh không chịu buông.

Lòng bàn tay của anh lạnh như băng.

Trong lòng bàn tay, còn rỉ ra mồ hôi lạnh, khiến cho trái tim của Vũ Quỳnh càng lạnh hơn nữa.

"Đề em xem xem!"

Cô nói.

Cao Hường Dương mím chặt môi, cau chặt đôi mày kiếm, tỏ vẻ thờ ơ.

Vũ Quỳnh ngồi xuống, chậm rãi vén ống quần của anh lên.

"Vũ Quỳnh!!"

Cao Hường Dương găm nhẹ một tiếng, khom người xuống, chớp lấy cô, tiếp theo, ném cô lên ghế sofa, ngay sau đó liền đè cả người lên mình cô.

"Đừng bắt anh phải lộ ra dáng vẻ chật vật nhất của mình trước mặt em!!"

Anh dường như đang nghiền chặt răng, từng câu từng chữ như rít qua kẽ răng mà thốt ra vậy.

Vũ Quỳnh kinh ngạc nhìn anh.

Nhìn gương mặt tái nhợt của anh, hốc mắt không hiểu sao chột đỏ:
"Nhưng... em chính là muốn giúp anh lúc anh chật vật nhất!"

Đôi con ngươi đen láy của Cao Hường Dương trầm lắng lại.

Lòng bàn tay lạnh như băng của anh được Vũ Quỳnh cầm lấy.

Có thể cảm giác được, bàn tay của anh đang run rẩy rất dữ dội.

Vũ Quỳnh đau lòng, không biết anh vì đau hay vì khổ sở do sự mất mát

trong lòng!

"Cho em giúp anh một chút thôi..."

Cô nhỏ giọng cầu xin.

Nghĩ lại thời điểm cách đây một năm khi anh cần người an ủi nhất thì mình lại không thể ở bên cạnh anh để chăm sóc, sự áy náy trong lòng ấy, giống như một lưỡi dao sắc, từ từ cứa nát con tim cô vậy.

Cao Hướng Dương nhìn cô chăm chú.

Ánh mắt nhìn cô như thể nhìn thấu tận tâm can cô vậy.

Bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, năm ngón tay đan chặt lấy tay cô, sức lực ấy tựa như muốn nghiền nát cô.

Trên trán không ngừng rỉ ra mồ hôi...

Anh nói: "Vũ Quỳnh, em không phải là một người biết thương xót người khác!"

Nếu cô biết thương xót người khác như vậy thì hai năm trước, tại sao lại nỡ rời xa anh chứ?

Nhưng...

"Anh cũng không cần bất kì ai thương hại!!"

Anh vừa nói vừa hờ hững buông Vũ Quỳnh ra.

Rời tay khỏi bàn tay nhỏ bé của cô.

Đứng dậy, đi ra ngoài.

"Anh đến khách sạn ở."

Nước mắt của Vũ Quỳnh, "tí tách" từng giọt rời từ khóe mắt tuôn trào.

Chớp mắt, cô hoảng hốt bật dậy, ôm thật chặt lấy Cao Hướng Dương từ

sau lưng.

"Không cho phép anh đi!!"

-----oOo-----

Chương 387: Em giúp anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vòng tay nhỏ bé của Vũ Quỳnh vòng qua lưng anh, chặt vô cùng.

“Cao Hướng Dương, tối nay nếu anh bỏ em lại đây một mình thì em xin thề cả đời này đều sẽ không thèm quan tâm đến anh nữa! Em nói được làm được!”

Vũ Quỳnh dựa vào lưng anh, làm nũng dữa giỡn phía sau.

Sống lưng Cao Hướng Dương như hóa đá.

“Em không có thương hại anh...”

Đôi tay bé nhỏ của Vũ Quỳnh siết chặt lấy vòng eo rắn chắc của anh:
“Em không có thương hại anh! Em là lo lắng cho anh! Nếu như tối nay anh cứ như vậy rời đi, anh có nghĩ cho em chưa? Cả tối nay liệu em có thể an tâm ngủ ngon được không? Như thế là danh cố tình khiến em cảm thấy không dễ chịu trong lòng!!!”

Vũ Quỳnh khóc lóc oán trách, ở sau lưng của Cao Hướng Dương mở miệng cắn lên lưng anh.

Cũng không quan tâm là cắn nổi vào da thịt của anh không, dù sao thì cô vẫn muốn cắn anh.

Cuối cùng cô không cắn đau được anh mà ngược lại làm anh thấy ngứa, đến cả cái áo sơ mi cũng bị nước bọt của cô làm cho ướt mất rồi.

“Vũ Tiểu Tam, em đúng là trời sinh tuổi chó!!!”

Cao Hường Dương kéo Vũ Quỳnh ở sau lưng ra trước mặt: “Quần áo bẩn thế mà cũng cần vào!”

Anh giơ cánh tay ra, cho cô thấy vết nước miếng cô để lại.

“Anh không được đi.”

Vũ Quỳnh ngẩng cao đầu, khăng khăng giữ anh lại.

“Đi rồi thì sẽ cả đời không thềm quan tâm anh nữa thật sao?”

Cao Hường Dương đưa tay ra vuốt ve gò má cô.

Ngón tay của anh vẫn như cũ lạnh lẽo vô cùng.

Trên trán, những giọt mồ hôi thấm ướt đầm cả mái tóc ngắn của anh, đôi môi mỏng có chút tái nhợt, Vũ Quỳnh thấy vậy càng thêm lo lắng: “Anh mau ngồi xuống, để em xem chân của anh...”

Nhìn bộ dạng của Vũ Quỳnh như vậy, Cao Hường Dương cũng không do dự nữa.

Thở dài một tiếng, Cao Hường Dương ngồi xuống sofa.

Vũ Quỳnh muốn vén chiếc quần dài của anh lên, nhưng lại bị Cao Hường Dương ngăn lại: “Trước hết em đem máy sấy qua đây đã, sấy khô tóc rồi làm gì thì làm.”

“Em muốn xem chân của anh trước cơ!!!”

“Anh giúp em sấy...”

“Được rồi!”

Vũ Quỳnh nói xong liền nhanh chóng chạy vào phòng tìm máy sấy tóc.

Sau đó rất nhanh cô tìm được máy sấy tóc mang ra, Cao Hường Dương đã để chân giả sang một bên.

Vũ Quỳnh đưa máy sấy cho anh, sau đó ngồi bên cạnh anh, làm tư thế

như muốn xắn ống quần lên hộ anh.

Cao Hương Dương nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, trầm giọng hỏi: “Em có sợ không?”

“Không sợ!”

Vũ Quỳnh nắm lấy ống quần của anh, tay có chút đông cứng lại.

Cô không sợ, cũng chẳng phải là thương hại, mà là cô đau lòng.

“Được rồi...”

Cao Hương Dương buông đôi bàn tay nhỏ bé của cô ra.

Vũ Quỳnh từ từ vén ống quần anh lên, ngón tay cô có chút run run.

Nhưng lúc nhìn thấy xương bánh chè của anh, Vũ Quỳnh không nhịn được hít một hơi khí lạnh, vành mắt cũng đỏ cả lên.

“Anh là đồ ngốc sao! Đã sưng lên như này rồi, tại sao còn mang chân giả?? Không phải anh là bác sĩ sao? Không biết là như này chỉ khiến chỗ viêm càng thêm nghiêm trọng thôi à???”

Vũ Quỳnh tức giận oán trách anh, giọng nói có chút ghen ngào.

Hạ chân của anh xuống: “Anh đợi một chút, em đi lấy thuốc.”

May mà cô có thói quen phòng sẵn thuốc ở trong nhà.

Có lẽ là điểm tốt khi có xuất thân từ gia đình có truyền thống y khoa.

Cao Hương Dương ngồi trên sofa, cảm xong máy sấy, nhìn bóng dáng đang vì mình mà bận rộn chạy qua chạy lại, từ đáy lòng lạnh lẽo chợt cảm nhận được một đợt ấm áp ủa về.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, họ đã bắt đầu ý lại lẫn nhau, cũng không phải là cảm giác trước đây xem nhau như anh em nữa.

Sự biến hóa kì diệu này, giống như là tâm tư của anh đối với cô vậy...

Đã từng xem cô là đứa em gái không bao giờ lớn.

Nhưng bây giờ lại đơn thuần xem cô là một người phụ nữ, là người phụ nữ của anh!

Vũ Quỳnh đem thuốc quay lại, để chân anh lên chân mình, nghiêm khắc cảnh cáo anh: “Cao Hường Dương, trước khi chân lành hẳn, không cho phép anh mang chân giả!!”

“VẬY ANH SẼ THẬT SỰ THÀNH NGƯỜI QUÈ ĐÓ!”

Cao Hường Dương mở máy sấy, kéo đầu cô lại, sấy tóc cho cô.

“MÁU CHÓT LÀ NGÀY MAI ANH KHÔNG CÓ NẠNG THÌ PHẢI LÀM SAO?”

Vũ Quỳnh nghĩ một lúc: “MỘT LÚC NỮA EM SẼ ĐI MUA CHO ANH!”

MỘT LÚC NỮA?

Cao Hường Dương cau mày: “EM BIẾT BÂY GIỜ LÀ MẤY GIỜ RỒI KHÔNG?”

“NHƯNG MAI ANH PHẢI DÙNG MÀ!”

Quan tâm mấy giờ làm gì! Cũng không thể để anh ngày mai chịu đau mang chân giả được?

“ĐƯỢC RỒI....”

Cao Hường Dương vuốt vuốt tóc Vũ Quỳnh, đặt máy sấy trong tay xuống: “Vũ Tiểu Tam....”

“Dạ?”

Vũ Quỳnh đang cúi đầu, chăm chỉ tìm kiếm bông y tế.

“THẬT RA ANH ĐÙA EM ĐÓ.”

“HẢ?”

Vũ Quỳnh ngẩng đầu nhìn anh, giờ lọ thuốc kháng viêm trước mặt anh.

“Thuốc này đúng không? Anh xem thử xem.”

Cao Hường Dương liếc qua một cái: “Được. Còn nữa, thật ra anh có mang nạng theo...”

“...”

Vũ Quỳnh trợn mắt trừng anh.

Cao Hường Dương biết, nhìn bộ dạng như này, nhóc con này chắc chắn là đang tức điên lên rồi!

Lúc mà cô đang định mở miệng mắng anh một trận, anh liền cúi đầu xuống, chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô: “Không cho phép tức giận!”

Vũ Quỳnh tức giận, ngẩng đầu lên, cắn mạnh vào đôi môi tái nhợt của anh một cái: “Anh lừa em, lại còn không cho phép em tức giận?! Vậy mà em còn ngày ngày đứng ở trong nhà tắm ngốc nghếch làm gậy chống cho anh...”

Vũ Quỳnh càng nghĩ càng thấy tức, cô tức giận đẩy Cao Hường Dương đè xuống sofa, giống như một kẻ điên ép sát anh, tức giận gào to lên: “Cao Hường Dương, anh như này là..... lưu manh!! Câm thú!!! Anh thật là....thật là hết thuốc chữa!!!”

Cao Hường Dương ôm lấy bờ lưng mềm mại của cô, ôm cô vào lòng: “Đúng đúng! Anh lưu manh, anh câm thú, anh hết thuốc chữa, nhưng mà tiểu yêu tinh đầu sỏ nhà em tự nghĩ lại mà xem? Rốt cuộc là ai đã nuôi anh thành bộ dạng đói khát như này?”

“Anh...”

Người đàn ông này, rõ ràng là bản thân xấu xa, ngược lại còn không biết ngại phản pháo lại cô.

Vũ Quỳnh vuốt ve sống mũi cao của anh, cảnh cáo nói: “Cao Hường Dương, nếu không phải là do chân anh đang bị viêm thì em đã sớm đuổi

anh đi rồi!! Anh là đồ lừa đảo! Đợi chân anh khỏi rồi, thì lập tức cút về khách sạn cho em!!!”

Ý là nói, nếu như chân anh không khỏi, thì có thể đóng đô trong nhà cô luôn không rời?

Vũ Quỳnh trèo xuống khỏi người anh.

Tức thì tức, nhưng mà chân anh ấy đang bị viêm, đây cũng là sự thật.

Ngồi vào vị trí ban đầu, bắt đầu cẩn thận từ từ bôi thuốc cho anh.

Cao Hướng Dương lại giúp cô sấy mái tóc dài.

Hai người, đều giống như là vô tình.

Nhưng ai cũng không ngờ rằng, hai việc đơn giản như vậy vốn bản thân có thể tự làm...anh tự bôi thuốc cho bản thân.

Cô cũng tự sấy tóc...

Nhưng sự thật lại là, anh sấy tóc cho cô, cô lại bôi thuốc vết thương cho anh.

Cảnh tượng này, thật sự là ngọt ngào ấm áp không nói thành lời.

Nói chung, đôi tình nhân, chính là như vậy!

Chỉ là, tình yêu của Cao Hướng Dương đến có chút muộn màng.

Vũ Quỳnh cẩn thận bôi thuốc cho anh, chốc chốc lại hỏi anh một câu: “Có đau không?”

“Không đau!”

Cao Hướng Dương lắc đầu.

Nhưng mà chân mày không tự chủ được cau nhẹ một cái, trên trán đã lấm tấm vài giọt mồ hôi.

Bàn tay đang bôi thuốc của Vũ Quỳnh cứng lại.

Lòng cô nhất thời thấy thương xót vô cùng, cô cắn cắn môi dưới, không dám tiếp tục động vào.

Bộ dạng kì lạ của cô, bị Cao Hường Dương thu hết vào đáy mắt: “Làm sao thế?”

Vũ Quỳnh lắc đầu, một giọt nước mắt chưa kịp kịp lại từ hốc mắt rơi xuống, nhưng cô nhanh chóng đưa tay lau đi, cái gì cũng không nói.

Nhìn bộ dạng cô như vậy, Cao Hường Dương đau lòng vội vàng hỏi: “Rốt cuộc là làm sao vậy?”

Anh vươn một tay ra liền ôm trọn người cô, một tay kéo cô ngồi vào trong lòng mình.

Giống y như hai năm trước vậy....

“Chân của anh....”

“Không động vào vết thương, không sao, mau nói cho anh biết, sao tự dưng lại khóc rồi?”

Cao Hường Dương lau nước mắt cho cô.

Không hỏi thì không sao, vừa hỏi xong Vũ Quỳnh lại càng khóc to hơn: “Thực ra anh đau lắm, đúng không??”

“Ồn mà.”

Anh trả lời.

“Nói dối!!!”

Cao Hường Dương thở dài, ôm chặt cô vào lòng.

Một tay vỗ về lưng cô, tay còn lại nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ mềm mại của cô, đặt lên trái tim anh, ma sát với nhau: “Thi thoảng có đau một chút, đặc biệt là vào mùa hè...”

Biết ngay mà, nhất định sẽ khó chịu vô cùng.

Có những lúc chân giả mới không thích ứng với cơ thể anh, thì sẽ bị phồng rộp lên, mất da là chuyện thường tình, nhiều lần như vậy, dù sao cũng không còn thấy khó chịu nữa.

Giống như tình trạng hôm nay bị viêm, thật ra thì sớm đã thành quen rồi.

“Không được khóc! Anh còn không khóc, em khóc cái gì!”

Cao Hường Dương dùng những ngón tay mềm mại lau nước mắt cho cô: “Vũ Tiểu Tam, Cao Hường Dương anh đường đường là đàn ông con trai! Chút đau đớn này với anh mà nói đâu có nhằm nhò gì! Có biết không hả?”

Vũ Quỳnh nức nở, ôm chặt lấy anh, vùi đầu vào cổ anh, nhịn không được khóc thành tiếng.

Làm sao có thể không nhằm nhò gì cơ chứ? Là mất đi nửa cái chân đó, vậy mà ông trời còn muốn giày vò anh ấy đến mức nào nữa... Nước mắt của Vũ Quỳnh chốc lát đã làm ướt đầm làn da anh...

Từng giọt từng giọt, rơi xuống cổ anh, thấm qua da, thấm cả vào bên trong, như là muốn che phủ cả miệng vết bỏng.

Anh kiên nhẫn ôm cô trong lòng dỗ dành, giống như hai năm trước vậy.

Bàn tay to lớn nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, từng chút từng chút theo thanh âm của cô: “Nghe lời anh, đừng có khóc nữa mà. Đeo chân giả không khó chịu như em tưởng đâu, hơn nữa số lần bị viêm cũng rất hiếm hoi, thật đó, anh không hề lừa em!”

Chân giả anh đặt làm là cái tốt nhất thế giới, cho nên căn bản sẽ không phát sinh hiện tượng kì lạ, bị viêm như lần này thật sự chỉ là một sự cố nhỏ ngoài ý muốn mà thôi.

“Được rồi....”

Vũ Quỳnh từ hốc vai của anh ngẩng đầu ra: “Vậy anh phải hứa với em,

từ nay về sau có vấn đề gì nhất định nói với em ngay lập tức, không được giấu diếm em như lần này!! Anh cho rằng làm như vậy là tốt cho em, thật ra chính là khiến bản thân em tự trách chính mình muốn chết!”

Cao Hường Dương nhoen miệng, nhếch mày: “Tự trách bản thân mình muốn chết? Thật sự lo lắng cho anh như vậy sao?”

“Em đã dần vật đến thế này rồi, anh còn cười được à!!!!”

Vũ Quỳnh vẫn còn chút tức giận, cúi đầu xuống, cắn vào tai Cao Hường Dương một cái.

Lúc cắn lại dùng sức thật, làm Cao Hường Dương bị cắn còn khẽ kêu lên một tiếng.

Anh kêu không phải vì đau, mà là vì...

“Thoải mái ghê...”

“...”

Cao Hường Dương, anh còn có thể đê tiện hơn không?

Cuối cùng, Vũ Quỳnh cũng bôi thuốc xong cho Cao Hường Dương.

Tóc của cô cũng đã được sấy khô.

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn ngồi trong lòng của Cao Hường Dương, anh nghiêng đầu ngắm nhìn cô: “Tại sao lại muốn ép thẳng tóc ra?”

Mái tóc xoăn đáng yêu trước đây của Vũ Quỳnh không phải do uốn mà là tóc xoăn bẩm sinh.

Cao Hường Dương thích nhìn bộ dáng hiện tại của cô, lại càng nhớ về cái thời Vũ Tiểu Tam tóc xoăn.

“Cũng không biết nữa.....chắc là đổi kiểu tóc, thay đổi tâm tình!!!”

Thật ra, Vũ Quỳnh cũng không hề thích kiểu tóc hiện tại của bản thân.

Hai năm trước, sau khi bị tổn thương tâm lý thì liền sang Mỹ điều trị.

Ngồi ở trong tiệm làm tóc, cô nói với người tạo mẫu tóc là cứ trực tiếp cắt tóc cho cô, kết quả là nhà tạo mẫu tóc đó không nữ cắt như vậy, sau đó không còn cách nào khác đành ép thẳng tóc cô ra, sau đó thì mỗi lần thay đổi kiểu tóc Vũ Quỳnh đều có thói quen sẽ ép thẳng tóc.

Dường như bản thân có một chấp niệm, giống như là nếu làm như vậy thì sẽ đem toàn bộ những gì đã xảy ra trước đó cho qua đi.

-----oOo-----

Chương 388: Chủ sở hữu trái tim

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhưng ai biết được, như vậy chỉ là một chút an ủi cho trái tim đầy thương tổn.

Trên thực tế có chạy trốn được không? Câu trả lời là không!

“Đổi kiểu tóc, thay đổi tâm tình?”

Cao Hường Dương lẩm nhẩm lại câu nói, rồi quay sang hỏi: “Hai năm trước, em đi Mỹ với tâm tình như thế nào?”

Vũ Quỳnh mát xa chân cho anh, nghe anh nói xong, liền ngẩng đầu nhìn anh, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Anh cảm thấy sao? Anh cảm thấy em sẽ rời đi với tâm trạng ra sao?”

Nhắc đến sự đau đớn và thảm thương của hai năm trước, trong lòng Vũ Quỳnh thấy có chút tức giận.

Lại nhớ đến thái độ lúc nóng lúc lạnh của anh, giống như bây giờ... lúc thích thì để cô bên cạnh, lúc không thích thì lại nhẫn tâm đẩy cô ra xa, khiến cho trái tim cô không thể bình yên nổi, bị anh quay như chong chóng, lúc thì hạnh phúc, lúc lại đau khổ... “Thôi, chuyện đã qua rồi nói thêm cũng không có ý nghĩa gì, em không muốn nhắc đến nữa.”

Vũ Quỳnh nói rồi liền đứng dậy: “Em đi ngủ trước đây, anh cũng mau chóng tắm rửa đi rồi đi ngủ, không được để chân dính nước đâu.”

Cô để lại một câu, cũng không quản xem anh phải làm sao thì mới tắm mà không động vào nước, sau đó liền đi vào phòng ngủ.

Hai tuần nhanh chóng trôi qua rồi.

Chuyến bay vào buổi chiều, Cao Hường Dương sắp phải đi.

Vũ Quỳnh cả buổi lên lớp mà đầu óc trên mây, trong đầu đều là suy nghĩ về việc anh ấy sắp rời đi, nghĩ về việc sau khi anh đi cô ở một mình sẽ sống những ngày tháng cô đơn như nào... càng nghĩ càng thấy khó chịu, càng khó chịu thì càng không nỡ để anh đi.

Hai tuần sao lại trôi nhanh như vậy được?

Ôi....

Đúng lúc tâm trí cô đang bay bổng ở bên ngoài, thì cô liền nhận được một tin tức cực lớn của thầy Pitt.

Ngày mai thầy về nước rồi.

Nghe nói là một đại gia đã bỏ ra hơn mười triệu đồng để mời ông về nước thuyết giảng.

Mà cô, với tư cách là học trò nòng cốt của thầy, tất nhiên sẽ cùng thầy về nước học tập.

Vũ Quỳnh thật sự không dám tin vào sự thật này.

Sau khi tan học, cô trở về nhà, Cao Hường Dương đã ngồi ở đó đợi cô.

Cô vui vẻ như con chim khách, không ngừng chạy quanh Cao Hường Dương, lú la lú lo nói một đồng thứ.

“Anh có biết không, thầy Pitt đột nhiên phải về nước! Em cuối cùng cũng được về nhà rồi, thật sự là quá tốt, em rất nhớ bố mẹ! Cao Hường Dương, ngày mai em cũng có thể về nhà....”

Vũ Quỳnh vui vẻ vô cùng.

Nhưng đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề đau đầu hơn: “Em còn chưa kịp đặt vé máy bay...”

Nhĩ đến cái này, đầu cô cúi xuống, nói: “Ngày mai có phải mình em đi không?”

Cao Hường Dương tự rót cho mình một cốc nước, quai hàm hạ xuống: “Vé máy bay, đã đặt xong rồi.”

“Hả?”

Cái gì vậy???

Vũ Quỳnh nghi hoặc đi ra chỗ anh.

Trên bàn là một tấm vé máy bay, cô bèn cầm lên, nhìn một lúc, ngạc nhiên vô cùng.

“Vé máy bay của em??? Anh đặt cho em từ lúc nào vậy???”

Cao Hường Dương uống nước ‘ừng ực’: “Từ hai hôm trước rồi.”

“...”

Cô nói muốn quay về lúc nào vậy?

“Anh đặt cho em từ hai ngày trước, nếu ngày mai em không về được thì phải làm sao?”

Cao Hường Dương ngắt ngang lời cô: “Em cảm thấy cái nếu như này của em, có thể thành sự thật không?”

“...”

Người đàn ông này, sao lần nào cũng bá đạo như vậy?

Vũ Quỳnh hoàn toàn không hay, vị đại gia mà thầy Pitt của cô nói, lại

chính là bác sĩ Cao bá đạo đang ngồi trước mặt cô đây.

Trước khi lên máy bay, Vũ Quỳnh nhận được tin nhắn của Trần Mặc.

Một đoạn tin nhắn với nội dung rất đơn giản: “Anh đến sân bay đón em.”

Chỉ một mẩu tin nhắn như vậy, khiến cho Vũ Quỳnh từ lúc lên đến lúc xuống máy bay đều trong trạng thái hoảng loạn vô cùng.

Trạng thái hồn bay phách lạc của cô tất nhiên là bị Cao Hường Dương thu hết vào mắt.

Nhưng anh không nói gì cả.

Sau khi xuống máy bay, có trợ lý xách hành lý thay cho Cao Hường Dương.

Chỗ bị viêm ở xương bánh chè của anh vẫn đang trong quá trình hồi phục, không thích hợp để đeo chân giả, chỉ có thể đem theo nạng.

Vũ Quỳnh luôn túc trực bên cạnh anh, bước từ từ cùng anh.

Không dám đỡ anh, sợ anh lại ngã lung tung.

Nhưng mà, bước chân của Cao Hường Dương dừng lại.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, trên gương mặt tuấn tú lộ ra một nụ cười, nhếch nhếch lông mày: “Không định dìu anh sao?”

“...”

Vũ Quỳnh trầm nghĩ, người đàn ông này thật khó chiều.

Đương nhiên cô không dám ngã lung tung, bần rợn đỡ lấy cánh tay anh: “Trước kia em đỡ anh, anh đều không cho em đỡ! Bây giờ không đỡ anh thì anh cũng ý kiến!”

Cao Hường Dương cứ dựa vào vai cô, thân thiết vòng tay qua cổ cô: “Tàn phế luôn rồi, em còn không để cho anh chút tự tôn đàn ông sao?”

Anh thế này là đang tự cười nhạo bản thân đấy à?!

Vũ Quỳnh cười khúc khích: “Anh đây rõ ràng là già mồm cãi láo!”

Cao Hường Dương không chút thương tiếc vuốt ve gương mặt nhỏ của cô, coi như là trừng phạt.

Hai người cùng nhau đi vào thang máy.

Vừa vào xong thì bên ngoài mọi người ào vào như ong vỡ tổ, ép hai người vào tận trong góc.

Vũ Quỳnh thấy vậy liền nhanh như chớp ở trước mặt của Cao Hường Dương, dang rộng hai tay ra, chặn hai bên của anh, dùng thân mình chống lại, cố gắng để anh vào một góc thoải mái nhất: “Mọi người đừng chen lấn nữa! Muốn chen chết người ta đấy à!!”

Vũ Quỳnh vốn là sợ mọi người chen lấn ảnh hưởng Cao Hường Dương.

Cô vừa dứt lời, ‘bịch’ một cái, phía sau có người húc mạnh vào tấm lưng mảnh khảnh của Vũ Quỳnh, cả người thuận theo ngã vào lòng Cao Hường Dương.

“Ai da!”

Cô thấp giọng kêu.

Trong nháy mắt, cả thân hình bé nhỏ của cô được Cao Hường Dương giữ lấy, ôm cô vào lòng thật chặt.

“Em làm gì vậy?”

Anh cúi đầu, hỏi cô bằng một chất giọng mềm mại.

Trên miệng vẫn lưu lại ý cười nhàn nhạt.

Vũ Quỳnh ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt hỏi anh: “Có va phải anh không vậy?”

Cao Hường Dương cúi người sát lại gần cô: “Em cảm thấy anh yếu đuối

tới vậy sao? Đã yếu đến độ cần em bảo vệ rồi sao? Hả?”

Anh đột nhiên lại gần như vậy, khiến cho Vũ Quỳnh hô hấp có chút khó khăn.

“Đồ ngốc.....”

Anh nói xong, liền vươn tay, xoay người, vị trí của hai người thay đổi.

Cao Hường Dương một tay khóa trụ lưng của Vũ Quỳnh, tay còn lại ép cô vào tường thang máy, ở bên tai cô hạ giọng thì thầm: “Tuy là bị mất nửa cái chân, nhưng để bảo vệ người phụ nữ của mình thì anh dư sức!”

Lời vừa dứt xong, mặt của Vũ Quỳnh đã phủ một tầng đỏ hồng.

Trái tim cô, cũng vì một câu “người phụ nữ của anh” mà không tự chủ được loạn nhịp.

Bàn tay to lớn của Cao Hường Dương đặt ở lưng lại càng chặt thêm mấy lần.

Gương mặt đỏ bừng của Vũ Quỳnh úp vào ngực anh, qua áo sơ mi, cảm nhận được độ ấm mà làn da anh đem lại, khiến cho mặt cô ngày càng nóng bừng hơn.

Nhịp tim của cô có chút bất ổn định, ‘thình thịch thình thịch’ từng âm thanh một ở bên tai của Vũ Quỳnh, giống như một bản nhạc đàn của trái tim vậy.

Vũ Quỳnh vùi đầu vào lòng anh, trong khoảnh khắc đó, cô thật sự hi vọng thang máy cứ dừng như này.... bọn họ có thể như vậy, không phải suy nghĩ gì, cứ thế ôm nhau.

Vừa ra khỏi sân bay, Vũ Quỳnh liền nhìn thấy Trần Mặc ở cửa.

Có lẽ là do chột dạ, bàn tay đang nắm lấy tay của Cao Hường Dương bỗng buông ra.

Cao Hường Dương nghiêng đầu nhìn cô.

Nhìn theo tầm mắt của cô, liền nhìn thấy Trần Mặc đang đứng ở phía đối diện với hai người họ.

Gương mặt nghiêm nghị bỗng chốc bình tĩnh lạ thường.

Anh không nói gì, giữ lấy cái nạng, bước từng bước trầm ổn, dẫn theo bác sĩ và y tá, rời rời đi.

Vũ Quỳnh nhìn bóng anh rời đi, trong lòng không kiềm chế được mà cảm thấy có chút mất mát.

Trần Mặc đứng đối diện với cô, nở nụ cười nhạt: “Xem ra anh đến không đúng lúc.”

Anh ta nói xong, liền thuận tay cầm hành lý bên cạnh cô.

“Trần Mặc!”

Vũ Quỳnh đứng yên một chỗ không động đậy, nhìn Trần Mặc đầy áy náy: “Em...”

“Được rồi, đừng nói gì hết....”

Trần Mặc thở dài, đút một tay vào túi quần, nhìn quanh khu kiểm tra an ninh một lượt: “Anh vừa tiễn cô ấy lên máy bay...”

Vũ Quỳnh giật mình, ngạc nhiên vô cùng: “Là cô gái mà anh thích đó ư?”

“Đúng vậy!”

Trần Mặc gật đầu, cười nhạt, cũng không nói thêm gì: “Đi thôi!”

Vũ Quỳnh vẫn tiếp tục vừa đi vừa hỏi về cô gái kia: “Sao anh lại để cô ấy đi?”

“Cô ấy kết hôn rồi!”

“Nhưng mà...”

“Em sẽ không cảm thấy là anh nên phá hoại cuộc hôn nhân của cô ấy chứ?”

“Không, không! Đương nhiên là không!”

Vũ Quỳnh nhanh chóng lắc đầu.

“Tiểu Quỳnh, năm đó khi chúng ta có hôn ước, thứ nhất là để bà nội đang bị bệnh có thể thoải mái một chút, thứ hai là vốn chúng ta đều vì muốn buông bỏ chấp niệm tình cảm không nên có trong lòng. Bây giờ gặp lại người cũ, trong lòng chúng ta đều đã rõ ràng rồi, loại chấp niệm đó, cả hai đều không buông được....”

Vũ Quỳnh không nói gì, cúi đầu xuống, đi theo anh ta tiến về phía trước.

“Hôn ước của chúng ta... em thấy sao?”

Anh ta đột nhiên hỏi Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh ngẩng đầu nhìn Trần Mặc: “Anh thì sao? Anh nghĩ thế nào?”

Trần Mặc cười: “Chẳng phải sắp đến sinh nhật của em rồi sao?”

“À... đúng vậy!”

Anh ta không nhắc đến việc này thì Vũ Quỳnh cũng quên mất!

“Vậy được rồi! Nhân dịp sinh nhật em, hẹn người nhà hai bên ăn bữa cơm, cũng nói rõ cho các bậc bề trên về chuyện hôn sự của chúng ta, họ sẽ hiểu cho thôi.”

Nghe những gì Trần Mặc nói, Vũ Quỳnh có chút cảm động, cũng có cảm giác như trút được gánh nặng.

Trong lòng cô vô cùng biết ơn anh ta: “Trần Mặc! Cảm ơn anh! Có điều, về phía bà....”

“Bây giờ sức khỏe của bà đã tốt hơn nhiều rồi, yên tâm đi! Anh nghĩ người nhà em cũng sẽ hiểu cho em thôi. Không thể không thừa nhận, trước đây là chúng ta đã coi hôn nhân là trò chơi, không phải sao?”

Vũ Quỳnh mím môi: “Còn anh thì sao? Anh và cô ấy....định như thế nào?”

“Không biết nữa, phải xem duyên phận ra sao vậy! Đi thôi, dì Sam đã làm rất nhiều món ngon đợi em về đây!”

“Tuyệt quá, anh vừa nói em cũng cảm thấy đói thật!”

Cao Hướng Dương vừa về nhà, thuận tay đem hành lý ném qua một bên.

Bực bội kéo cà vạt ra, quăng lên sofa, lại tiện tay cởi âu phục ra, lồng ngực vì tâm trạng kích động mà phập phồng, nhấp nhô không ngừng.

“Cậu chủ, cậu sao vậy? Vừa từ Mỹ về sao tâm trạng đã kém như vậy rồi!”

Dì Lý vừa nhìn đã nhìn ra sự ưu phiền của Cao Hướng Dương.

“Không có!”

Cao Hướng Dương thề thốt không chịu nhận.

Lúc này, lão tam liền vui vẻ chạy đến bên chân anh, mọi phiền não của anh đều lập tức bay biến.

Mới đi hơn nửa tháng mà nó đã lại béo lên rồi.

“Cậu chủ, lúc nãy bên Vũ gia có gọi điện đến, nói là không gọi được cho cậu chủ, muốn cậu chủ tối nay đến ăn bữa cơm, còn nó là cô ba đã từ Mỹ về rồi!”

Cao Hướng Dương kinh ngạc.

Sau đó, anh gật đầu: “Được rồi! Tôi biết rồi!”

Chờ đấy, anh nhất định phải nắm chặt nhóc con này dạy dỗ cho cô một trận mới được!

“Tôi thay đồ rồi sẽ qua đó!”

-----oOo-----

Chương 389: Khuyên cô ấy hủy hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhà họ Vũ dùng bữa.

Người nhà họ Cao chỉ có Cao Hường Dương đến, ông bà Cao đã đi du lịch nước ngoài một tuần rồi vẫn chưa về.

Hường Tình cũng ra ngoài để thực tập làm kĩ giả rồi, bận rộn hơn ai hết.

Vũ Quỳnh ngược lại không ngờ rằng đột nhiên Cao Hường Dương lại xuất hiện ở nhà cô.

Cô còn tưởng là anh đang tức giận cơ mà!

Cao Hường Dương mặc bộ âu phục màu xanh sẫm, bên trong là chiếc sơ mi sẫm màu, trên cổ thắt một chiếc cà vạt màu xám, khiến cho khí chất trưởng thành của anh càng trở nên rõ nét, toàn thân toát ra một loại sức hút mà chỉ những người đàn ông trưởng thành mới có.

Vừa vào nhà, Vũ Phong đã gọi anh vào phòng đọc sách đánh cờ.

Lúc đi qua Vũ Quỳnh, đến chào anh cũng không chào, thậm chí đến nở một nụ cười với cô anh cũng không thèm.

Vũ Quỳnh vốn muốn hỏi sao anh lại đeo chân giả ra ngoài rồi, kết quả chưa nói gì liền bị thái độ của anh chặn lại.

Rõ ràng là anh đang tức giận, không chỉ vậy, còn tức đến đầu xi khói rồi!

Vũ Quỳnh vốn muốn giải thích với anh, nhưng Trần Mặc đang ở đây, cô cũng không tiện nói.

Tuy là cô với Trần Mặc không có chút tình cảm nam nữ nào, hơn nữa trước đó cũng vừa nói rõ ràng với nhau, nhưng dù sao anh ta cũng là người từng có hôn ước với cô, cũng cần có sự tôn trọng tối thiểu.

“Tam Nhi, qua đây giúp mẹ một tay đi...”

Tiếng Thùy Sam vọng ra từ bếp.

“Vâng, con qua đây!”

Vũ Quỳnh vội vàng đi vào phòng bếp.

Trên bàn ăn, không khí có chút kì quái.

Mấy người trẻ tuổi, chỉ có Trần Mặc là tâm trạng không có ảnh hưởng gì, cứ nói nói cười cười.

Vũ Quỳnh và Cao Hường Dương từ đầu đến cuối không hé răng lấy một lời.

Thật ra, bữa ăn hôm nay là Thùy Sam cố ý sắp xếp.

Chuyện Cao Hường Dương chạy theo con gái bà sang tận Mỹ, bà đã nghe ngóng được hết.

Nói thật lòng, giữa Trần Mặc và Cao Hường Dương, xét điểm nào thì bà cũng vừa ý Cao Hường Dương hơn, nhưng... Hường Dương của hiện tại lại mất đi nửa cái chân... bà tuyệt đối không phải là khinh người ta, cũng không phải là có thành kiến gì, ngược lại, bà cảm thấy đau lòng, thương xót thay cho anh, nhưng bà lại là... mẹ của con bà!

Người mẹ nào cũng hy vọng con mình chọn được nửa kia càng ưu tú càng tốt!

Xét về thân thể, ngoại hình hay năng lực, tuyệt nhiên Cao Hường Dương chính là rỗng giữa muôn loài, chỉ là... thiếu mất nửa cái chân, hướng hồ bệnh tình vẫn chưa hoàn toàn được chữa khỏi. Chỉ xét hai điểm này, Thùy Sam đã tự có suy nghĩ của riêng mình.

Có chút ích kỷ, nhưng cũng vì hạnh phúc của con gái mình.

“Hường Dương, ăn nhiều một chút!”

Thùy Sam gấp vài miếng thịt, bỏ vào bát của Hương Dương.

“Cảm ơn dì Sam.”

Cao Hương Dương cười đáp lễ.

“Hương Dương, con xem Tam Nhi nhà dì với Trần Mặc đều có chỗ dựa rồi, sao con vẫn cô đơn một mình vậy? Bình thường không có ai vừa ý sao? Trong bệnh viện không thiếu các cô y tá xinh đẹp hiền thực, thật sự không có ai lọt vào mắt xanh của con à?”

Lời nói của Thùy Sam làm cho Vũ Quỳnh đang ăn giật mình dừng lại.

Cao Hương Dương cười nhẹ: “Sao thế ạ? Dì Sam lại nghe mẹ con nói gì rồi?”

“Đứa trẻ này!”

Thùy Sam cười rộ lên: “Thời gian như thoi đưa, con cũng đã ba mươi một tuổi rồi! Tuổi không còn nhỏ nữa, sao mẹ con có thể không lo lắng cơ chứ! Đối tượng xem mắt lần trước mẹ con sắp xếp không ổn sao? Nếu không được, dì Sam sẽ giới thiệu cho con, dì biết rất nhiều cô gái ưu tú đó!”

Cao Hương Dương dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng Thùy Sam.

Tâm nhìn vô ý lại rơi trên người của Vũ Quỳnh ở phía đối diện.

Anh nheo mày cười: “Dì Sam cũng muốn làm mai cho con sao?”

“Cái đấy còn phải xem ý con thế nào đã!”

Cao Hương Dương chỉ cười, không nói gì.

Ánh mắt chỉ đặt ở gương mặt của Vũ Quỳnh, nhìn chăm chăm cô.

“Ý con thế nào?”

Thùy Sam lại tiếp tục hỏi Cao Hương Dương.

“Dạ?”

Cao Hương Dương nheo nheo lông mày, thu hồi ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào Vũ Quỳnh, nhìn về hướng Thùy Sam: “Dì Sam chọn giúp con?”

“Được thôi ạ!!”

Thùy Sam vui vẻ vô cùng.

Gương mặt nhỏ nhắn của Vũ Quỳnh bỗng chốc tối sầm lại.

Lúc này cô không nói gì là muốn xem thái độ của Cao Hương Dương.

Cô cho rằng anh sẽ từ chối, lại không ngờ anh lại đồng ý.

Tim của Vũ Quỳnh lúc này giống như là đang được ngâm trong giấm chua vậy, đặc biệt chua.

Bây giờ đang ăn cơm mà cô thấy không khác gì đang nhai sáp.

Cô ý thức được, cái vòng tròn luẩn quẩn này mãi mãi trêu đùa với bản thân cô.

Lúc ở bên nhau, anh tỏ ra bộ dạng không thể sống thiếu cô, vừa rời xa nhau liền giống như những ân ái trước đây chưa từng xảy ra.

“Con ăn no rồi, mọi người từ từ dùng bữa!”

Vũ Quỳnh đột nhiên buông bát đĩa xuống, không để ý đến mọi người trên bàn ăn, đứng dậy, lên lầu về phòng.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng bị cô nặng nề đóng lại, giống như là phát tiết tất cả những áp lực không vui vẻ trong lòng.

Thùy Sam vừa nhìn liền biết con gái mình không vui, lo lắng nhìn chồng của mình, lại nhìn Trần Mặc đang ngồi ở bàn ăn, cười: “Được rồi, đừng quan tâm đến nhóc con đó, tính tình nó không tốt, chúng ta ăn cơm đã, buổi tối nó đói rồi sẽ tự xuống ăn!”

Sau khi ăn tối xong, Trần Mặc chào mọi người rồi rời khỏi nhà họ Vũ.

Cao Hường Dương không đi đâu cả, ở trong phòng đọc sách chơi cờ cùng Vũ Phong, dù sao thì trong nhà anh bây giờ chẳng có ai, về nhà sẽ rất nhàm chán, ở lại cùng chú Phong đánh cờ giết thời gian cũng không tồi.

Vũ Phong di chuyển ‘con xe’: “Cẩn thận, sắp chiếu tướng rồi!”

Cao Hường Dương cười, “Chú Phong, xem ra con lại thua rồi!”

Vũ Phong cười to lên: “Đứa nhóc này cứ nhường ta!”

“Chú Phong, chú đừng khiêm tốn, gừng càng già càng cay! Đấu với chú, con còn kém xa!”

“Được rồi! Chơi thêm ván nữa đi!”

“Dạ!”

Hai người, lại bắt đầu bày trận bàn cờ.

“Hường Dương, hôm nay dì Sam nói muốn giới thiệu đối tượng cho con, con thật sự đồng ý?”

Vũ Phong vừa hỏi Cao Hường Dương, vừa hạ ‘con pháo’ di chuyển ra hướng sông đôi bờ.

Cao Hường Dương ngừng lại nửa giây, mím môi: “Dì Sam là có ý tốt.”

“À? Lời này của con, ý là bà ấy mà sắp xếp cho con con liền nghe theo à?”

Vũ Phong phản pháo lại một câu.

Cao Hường Dương đi nước cờ, lúc này mới trả lời thật: “Chú Phong, thật ra con đã có người trong lòng rồi!”

“Hả?”

Vũ Phong điều chỉnh lại sắc mặt: “Sẽ không phải trùng hợp là Tiểu Tam nhà chú chứ?”

Cao Hường Dương cười.

Không phủ nhận câu nào.

Vũ Phong thở dài: “Con với Tiểu Tam nhà chú xem như là có duyên mà không có phận, con bé hiện đã là của Trần Mặc nhà người ta rồi!”

“Chẳng phải hai người đó còn chưa kết hôn sao ạ?”

Cao Hường Dương trả lời như một lẽ đương nhiên.

“Con cái thằng nhóc hồ đồ này!!”

Vũ Phong mắng một câu, liền ăn ngay một con pháo trước mặt của Cao Hường Dương: “Hai đứa chúng nó bây giờ ân ân ái ái, con đừng có phá hoại, chú nói con biết, dù cho hôm nay con nhường chú cả trăm ván cờ, thì con gái rượu của chú cũng không đến lượt con, con đừng có vọng tưởng trèo cao!!”

“Vậy chú Phong đã hỏi ý kiến của con gái chú bao giờ chưa ạ?”

Cao Hường Dương không hoảng loạn hỏi lại.

Nước cờ anh vừa đi, trực tiếp tiêu diệt ‘con xe’ của ông.

“Nhường đã không có tác dụng vậy thì con sẽ không khách khí nữa!”

“Thằng nhóc hồ đồ này!! Con gái chú nghĩ gì chẳng lẽ con lại không hiểu ư? Con hiểu con bé nhất, nếu như nó thật sự thích con thì sẽ chấp nhận đính hôn với Trần Mặc sao? Đã sớm làm ầm lên đòi hủy hôn rồi!”

“Vậy được, nhân dịp này con khuyên cô ấy!”

Cao Hường Dương nói xong, lại ăn một ‘con tượng’ của Vũ Phong.

“Khuyên con bé cái gì?”

Vũ Phong nhanh chóng nghĩ cách bảo vệ các quân cờ của mình.

“Khuyên cô ấy hủy hôn!”

“...”

“Con đây là muốn làm loạn phải không!! Di Sam của con mà biết nhất định sẽ đánh con!”

Vũ Phong chỉ thẳng vào mũi anh hét lên.

“Vậy nếu như ở trong bụng Tam Nhi có Tiểu Tiểu Tam rồi thì làm sao ạ?”

Cao Hường Dương chính là đang nói bừa.

Vũ Phong trợn mắt lên: “Con...con nói là thật ư?? Tam Nhi con bé...con bé...”

“Chú Phong, tình huống này chú sẽ làm thế nào?”

“Còn có thể làm sao? Thật là đáng chết!! Đương nhiên chỉ có thể từ hôn với Trần gia! Thằng nhóc hồ đồ này, hai đứa đã cấm cho Trần Mặc cái sừng to như vậy rồi!”

Vũ Phong tuy là ngoài miệng mắng, nhưng trong lòng kích động khó nói thành lời, lồng ngực vẫn còn nhấp nhô: “Con nói là thật sao? Hả?”

“Con nói đùa đấy!”

“...”

Vũ Phong xém chút nữa là thổ huyết.

Cao Hường Dương lại bình tĩnh ăn một con tương lớn của Vũ Phong, mím môi ra, “Con chỉ cảm thấy cách gạo nấu thành cơm này có tác dụng hơn việc nhường chú trăm ván cờ!!”

“Được rồi, chú Phong!”

Cao Hường Dương cười ưu nhã, đứng dậy, cúi người xuống, xin phép đi về: “Ván này thắng bại đã phân, hôm nay con giết thời gian với chú đến đây thôi!”

Cao Hường Dương nói xong, liền quay lưng đi ra ngoài.

“Này!! Con đi đâu thế??”

Cao Hường Dương đầu cũng không quay lại: “Nấu cơm!!”

“...”

Thằng nhóc thôi!! Còn xấu xa hơn so với ba nó năm xưa!

Vũ Quỳnh nghe thấy tiếng mở cửa liền ra mở: “Mẹ, con đã nói rất nhiều lần rồi, bây giờ con không muốn ăn gì cả, mẹ để con một mình yên tĩnh chút đi, được không?”

Vũ Quỳnh đến bây giờ vẫn tức xì khói đầu!

Không chỉ tức mỗi Cao Hường Dương, mà tức lây cả sang mẹ mình.

Đang yên đang lành làm gì mà nhất định muốn anh đi xem mắt!

Thế mà người đàn ông ấy thì sao? Lại dám không từ chối?

A!!

Quả nhiên là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, lúc nào cũng đứng núi này trông núi nọ!

Vũ Quỳnh càng nghĩ càng thấy tức, đương nhiên nói chuyện sẽ không chút thân thiện.

Lại không nghĩ mở cửa nhìn thấy không phải mẹ mình, mà là...Cao Hường Dương?

Vũ Quỳnh lặng người, trừng mắt nhìn anh: “Anh đến đây làm gì?”

Cô không cho anh vào phòng, ép đứng ở cửa, dùng giọng điệu khó chịu

hỏi anh.

“Không đói sao?”

Cao Hường Dương hỏi cô.

“Không cần anh lo.”

Tức đến no luôn rồi, còn đói gì nữa!

Vũ Quỳnh nói xong, định đóng cửa đi vào, lại bị Cao Hường Dương dùng một tay chặn lại, sau đó không đợi Vũ Quỳnh kịp phản ứng lại, cả người liền bị Cao Hường Dương xách xuống lầu.

“Anh làm cái gì thế, làm gì thế hả? Buông em ra!”

Cao Hường Dương không để ý đến cô.

Một tay đem cô đến trước bàn ăn, ép cô ngồi xuống: “Ăn cơm!”

Trên bàn bày đủ loại món ăn, vẫn còn nóng, chắc hẳn là mẹ cô mới hâm nóng lại.

“Ăn rồi!”

Cao Hường Dương đưa đĩa ra trước mặt cô.

Vũ Quỳnh không động đậy.

Cô là cố ý khiến anh tức giận.

“Em tưởng bản thân còn nhỏ lắm à, tức giận thì liền tuyệt thực?”

Cao Hường Dương dạy dỗ cô.

“Không cần anh lo.”

Vũ Quỳnh ngữ khí càng nặng nề.

Nói xong, cô đứng dậy muốn đi, liền bị Cao Hường Dương dùng sức ép

quay lại bàn ăn, thân hình to lớn chặn trước mặt cô: “Việc này thì anh nhất định phải lo! Nếu hôm nay em không ăn cơm, đừng nghĩ đến việc bước nửa bước ra khỏi nhà ăn!”

“Anh...bắt nạt người quá đáng!!!”

Vũ Quỳnh ngẩng cổ lên gào to, bộ dạng nhăn răng há mồm như này, giống như một con mèo nhỏ bị trêu chọc cho tức giận: “Đây là nhà em! Em không ăn cơm thì sao? Anh định đánh em sao? Ba mẹ em đang ở đây, anh dám đánh em sao, xem họ liều mạng với anh như thế nào!!”

“Vũ Tiểu Tam, em nên biết điều chút mà ngoan ngoan ăn cơm cho anh! Còn tiếp tục hếch mũi lên mặt, là bị đánh thật đấy, đến cả chỗ để khóc em cũng tìm không thấy đâu!”

-----oOo-----

Chương 390: Trò đùa trẻ con

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Anh... Anh...”

Vũ Quỳnh thực sự sắp bị anh chọc cho tức chết.

Đây vẫn là nhà của cô đó!

Anh ấy thực sự xem đây giống như nhà của mình sao?

“Em nói không ăn là không ăn! Anh đánh em đi, anh đánh đi! Anh đánh ở đây nè, đánh ở đây nè!”

Vũ Quỳnh chỉ vào khuôn mặt của mình, đi tới gần Hương Dương.

“Thực sự muốn ăn đòn đúng không?”

Cao Hương Dương lạnh lùng nhìn cô.

Hơi thở đó rất mạnh mẽ, không cần nói nhiều cũng khiến người khác

cảm thấy sợ hãi.

Vũ Quỳnh đương nhiên có chút sợ hãi, nhưng đã tới lúc này rồi cô không thể thừa nhận mình sợ hãi được!

“Anh dám đánh thử xem!”

“Đây là em tự chọn đó!”

Cao Hướng Dương nói xong, thực sự vén áo của Vũ Quỳnh ép cơ thể của cô xuống, vung tay lên đánh mạnh vào hông cô.

“Á!”

Vũ Quỳnh hét toáng lên: “Đau! Anh thả em ra! Thả em ra!”

“Bốp bốp bốp!”

Đáp lại cô lại là ba tiếng vỗ, nhưng rõ ràng sức lực đã nhẹ hơn trước rất nhiều, giống như một cách thức trêu chọc cô mà thôi.

“Có ăn cơm không?”

Anh hỏi.

“Không ăn! Có đánh chết cũng không ăn.”

Cả người Vũ Quỳnh bị anh ôm ngang treo trên cánh tay anh, tóc xõa xuống tán loạn, khuôn mặt nhỏ bởi vì máu chảy ngược mà dần đến đỏ chót: “Ba, mẹ... Cứu con với! Con gái của hai người sắp bị đánh chết rồi! Hu hu hu...”

Lúc này, Thùy Sam ở trên lầu hai nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết ở dưới lầu, lập tức vội vàng muốn đi xuống lầu nhưng bị chồng của mình ngăn cản.

“Anh làm gì vậy?” Thùy Sam nhìn chồng mình vẻ khó hiểu.

“Được rồi, bọn nhỏ đang chơi trò trẻ con, em đừng mù quáng đi xuống tham gia náo nhiệt!”

“Anh không nghe thấy tiếng con gái đang kêu la rất thảm thiết sao?”
Thùy Sam thì không nghĩ như vậy.

“Nhất định là Hương Dương đang trêu đùa con bé thôi, yên tâm đi!
Thằng nhóc đó không dám bắt nạt con gái của em đâu! Lại nói, con gái của em chỉ vì mấy câu nói của em mà náo loạn đòi tuyệt thực kia kìa! Ở đây trong số chúng ta, ngoại trừ Hương Dương có cách trị con bé còn ai có thể quản được con bé? Cứ để hai đứa nhỏ tự do đi!

Vũ Phong kéo vợ mình đi vào phòng.

“Haiz...” Thùy Sam thở dài: “Nếu cứ tiếp tục như vậy nhà họ Trần sẽ bị nhà họ Vũ chúng ta bội ước mất.”

“Được rồi! Nếu thực sự bội ước, người làm cha như anh sẽ đích thân đi tới nhà người ta xin lỗi!”

Trong phòng ăn.

Vũ Quỳnh vênh nửa mông ngồi trên ghế, không ngừng xoa xoa.

Trên mặt dường như vẫn còn vài giọt nước mắt, một cánh tay khác đang ngoan ngoãn bới cơm trong chén, thỉnh thoảng sẽ có một hai tiếng nấc, thuận tiện trừng mắt oán giận người đàn ông đang ngồi gác chân, nhàn rỗi đọc báo buổi sáng.

Bây giờ đã là buổi tối rồi còn đọc báo buổi sáng, giả bộ làm gì chứ!!

“Phải ăn hết cơm! Không được phép chừa lại!”

Cao Hương Dương đầu cũng không ngẩng lên, ra lệnh cho cô.

Vũ Quỳnh ghen một bụng tức, viền mắt đỏ hồng, miệng nhỏ chẹp một tiếng: “Anh có biết là mông của người ta đã bị anh đánh rất đau không?”

“Ai bảo em không ngoan? Có ăn một bữa cơm cũng làm cho người trong nhà không được yên ổn! Em đã bao nhiêu tuổi rồi còn không hiểu rõ sao?”

Cuối cùng Cao Hường Dương cũng chịu ngẩng đầu lên.

“Anh dựa vào cái gì mà la mắng em? Anh có tin em tố cáo anh bạo lực gia đình không?”

Vũ Quỳnh nói xong, gấp mấy hạt cơm không hề khách khí ném lên người Hường Dương.

Cao Hường Dương nhanh nhẹn tránh né, híp mắt: “Bạo lực gia đình?”

Anh mỉm cười: “Không phải em với Trần Mặc mới là người một nhà sao? Từ lúc nào đã là người một nhà với anh rồi? Không phải lúc nhìn thấy anh ta, tay nhỏ đó đã vội vàng giang ra rồi sao?”

Chuyện ở sân bay hiển nhiên anh vẫn còn ghi nhớ trong lòng!

Mục đích tới ăn cơm ngày hôm nay là gì? Chính là tới dạy dỗ cô một trận cho tốt!

Vũ Quỳnh liêm môi mỉm cười: “Anh đừng chỉ nói một mình em! Hai người chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng không phải là người tốt gì!”

Không phải sao?

Năm đó cô chính là người thứ ba xen vào giữa anh ấy và Vu Tiên cho nên mới lãng phí cuộc đời mình.

Kết quả bị anh ấy chơi đùa đến cả người đầy vết thương.

Hôm nay nhớ lại, đó cũng do chính mình gây ra!

Hiện tại thì sao?

Vai của cô và Cao Hường Dương đã hoàn hảo trao đổi cho nhau.

Anh ấy trở thành người thứ ba, mà cô cũng giống như anh, mặt dày xoay quanh hai người đàn ông.

Quả nhiên đều không phải người tốt gì!

Đôi với đánh giá của Vũ Quỳnh, Cao Hường Dương ngược lại không hề phản đối.

Anh bóp cằm của cô, ép khuôn mặt nhỏ của cô đối mặt với mình, khoe miệng cong lên một nụ cười châm chọc: “Chúng ta được gọi là ngư tử ngư mã tâm mã, cấu kết nhau làm việc xấu, là gian phu dâm phụ!”

Anh nhướn mày: “Đúng lúc hợp thành một đôi, không thể hợp hơn!”

Vũ Quỳnh tức giận đến mức hai gò má đỏ chót: “Anh mắng ai là dâm phụ?”

Cao Hường Dương móc móc ngón tay, trực tiếp kéo khuôn mặt nhỏ của Vũ Quỳnh tới trước mặt mình.

Giây tiếp theo, một nụ hôn điên cuồng giống như sóng thần quét về phía cô.

Cánh tay dài tìm ôm vòng eo nhỏ của cô kéo vào trong ngực của mình, việc này buộc cô phải tách hai chân ra để ngồi lên người anh: “Nếu em không phải là dâm phụ, làm sao có gian phu như anh chứ? Vũ Tiểu Tam em cũng giống như anh thôi, em vẫn không biết xấu hổ kết hôn với Trần Mặc sao? Em thực sự không ngại cảm sừng anh ta à?”

Vũ Quỳnh giận dữ.

Cô cố ý không nhắc đến chuyện hủy hôn của mình và Trần Mặc với anh: “Đây là chuyện giữa em và anh ấy, anh quản được sao?”

“Em cảm thấy anh không nên xen vào đúng không? Vậy nếu bây giờ trong bụng em có con của anh thì sao?”

Cao Hường Dương nói xong, vẫn không quên liếc nhìn chiếc bụng bằng phẳng của cô.

Vũ Quỳnh giật mình...

“Anh... Anh nói linh tinh!!!”

Mặc dù Vũ Quỳnh ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng có chút chột dạ không thể giải thích.

Khoan hãy nói chuyện kinh nguyệt tháng này của cô quả thật đã chậm ba ngày rồi, không phải sẽ thật sự... Ngay lúc Vũ Quỳnh đang mất tập trung, nụ hôn nóng bỏng ướt át của Cao Hường Dương lại ập tới cánh môi anh đào hồng hào một lần nữa.

Chỉ nghe thấy giọng nói mơ hồ của anh: “Tìm một cơ hội nói rõ với Trần Mặc! Còn người nhà họ Trần anh sẽ đi xin lỗi!”

Trong giọng nói bá đạo của anh dường như không có một chỗ trống để phản biện lại.

Vũ Quỳnh bị anh hôn đến mức đầu óc choáng váng, hoàn toàn không hề nghe lọt những lời nói của anh.

Trong đầu, không ngừng xoay tròn câu nói lúc nãy của anh: “nếu bây giờ trong bụng em có con của anh thì sao?”

Không phải chứ?

Vũ Quỳnh sờ phần bụng bằng phẳng của mình, tim đập “thình thịch” liên hồi.

Cô vẫn còn trẻ!

Làm mẹ sớm như vậy, cô thực sự vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý.

“Đi đi, tập trung ăn hết cơm đi!”

Cao Hường Dương vỗ nhẹ vào lưng mảnh mai của cô, bắt cô đứng dậy.

“Đều tại anh, ăn một bữa cơm cũng không yên!”

Vũ Quỳnh làm bằm một câu rồi ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm.

Lần này cô ăn nhiều thức ăn so với lần trước, không nao loạn cũng không đùa giỡn, chỉ điên cuồng ăn thật nhiều.

Thực ra trong lòng cô nghĩ, vậy lẽ đâu trong bụng cô thực sự có một đứa bé thì làm thế nào?

Mặc dù bản thân không quá đói nhưng cũng không thể để đứa bé phải đói bụng.

Sau khi Vũ Quỳnh và nốt bát cơm, rồi mới hỏi anh: “Tại sao hôm nay anh lại mang theo chân giả vậy? Chẳng phải nói trước khi chân khỏi, anh không được mang theo thứ đồ này nữa cơ mà?”

Sau khi nghe câu hỏi, Cao Hường Dương hơi nhấc chân trái lên: “Ai nói với em là chân của anh vẫn chưa hoàn toàn bình phục?”

Thực ra chân của anh sớm đã hoàn toàn bình phục rồi, còn không phải là vì muốn có lý do để ở bên cạnh cô thêm mấy ngày sao.

“...”

Vũ Quỳnh không còn lời nào để nói: “Cao Hường Dương hóa ra những gì anh nói không có câu nào là thật?”

Cao Hường Dương thấy cô đã ăn cơm xong, lập tức đứng dậy: “Thời gian không còn sớm nữa, anh phải về rồi!”

Vũ Quỳnh cũng vội vàng đứng dậy, vô thức lầm bầm nói một câu: “Cứ đi như vậy sao?”

Cao Hường Dương quay đầu, híp mắt nhìn cô dò xét, đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ của cô kéo đến trước mặt, cúi người hôn lên môi dính đầy dầu mỡ của cô, một chút cũng không ghét bỏ, nhíu nhíu mày: “Mau đi rửa mặt đi! Miệng dính đầy dầu mỡ.”

“Xi...”

Cuối cùng Vũ Quỳnh cũng lộ ra vẻ mặt tươi cười, Cao Hường Dương cũng hòa hoãn mấy phần, xoa xoa đầu nhỏ của cô: “Được rồi, đi ngủ sớm một chút, bay lâu như vậy chắc cũng mệt rồi.”

“Vâng, anh cũng về sớm nghỉ ngơi.”

“Anh biết rồi, đi đi.”

“Em tiễn anh về...”

“Được rồi, không cần tiễn đâu! Tôi hôm nay anh ở trong nhà...”

“Vậy được rồi!”

...

Cao Hường Dương vừa rời đi, Vũ Quỳnh đã vội vàng gõ cửa thư phòng của ba mình.

“Mời vào!”

Vũ Quỳnh thò đầu vào thăm dò rồi mới bước vào.

“Có chuyện gì thế?”

Vũ Phong ngồi trên ghế dựa, cầm một cuốn sách y học, không ngẩng đầu cũng biết con gái mình tới.

“Ba!”

Vũ Quỳnh hai tay chắp phía sau, đứng trước mặt ông nghiêm chỉnh gọi một tiếng.

“Sao?”

Vũ Phong ngược mắt lên nhướn mày: “Có chuyện gì, con nói đi?”

Vũ Quỳnh mím môi, không lên tiếng.

Vũ Phong quét mắt nhìn con gái, cũng không lên tiếng.

“Ba...”

Vũ Quỳnh lại gọi một tiếng, sau một lúc mới hỏi: “Ba có que thử thai không?”

“...”

Vũ Phong trừng mắt, ném cuốn sách, đứng dậy giậm chân: “Con... Đáng chết! Thằng nhóc khốn nạn kia đã làm con có thai rồi sao?”

“Con cũng không biết.”

Vũ Quỳnh chớp mắt vô tội, kéo vạt áo của ba mình: “Ba, chẳng phải con tới tìm ba để hỏi que thử thai sao, con muốn kiểm tra đó?”

Vũ Phong tức giận đến mức ngực phập phồng kịch liệt.

Mặc dù đã đoán được thằng nhóc kia sớm đã ‘ăn’ con gái bảo bối của mình, nhưng nghe chính miệng con gái nói những lời như thế, nhất thời ông có cảm giác con gái mình bị bắt nạt, trong lòng tức giận, mà không có chỗ phát tiết.

“Thằng khốn đó làm chuyện đó với con từ khi nào?”

Vũ Phong hỏi cô.

Vũ Quỳnh bĩu môi: “Ba bây giờ đã là lúc nào rồi còn nói những lời này? Ba nói với con đi, rốt cuộc ba có thứ đó có hay không ạ?”

“Từ sau khi con trở về?”

“...”

Vũ Phong mím môi không đáp.

“Con đừng nói với cha từ bi năm trước hai con đã...”

“...”

Vũ Quỳnh mím môi vô tội, gật đầu.

“Shit!!”

Vũ Phong giận dữ hung hăng chỉ vào dí trán con gái mình: “Con bé hư hỏng này, rốt cuộc con có biết lúc đó con bao nhiêu tuổi không hả?”

Không được, không được!! Chuyện này ba cần phải đi tìm thằng khốn kia đòi một lời giải thích! Ước hiếp con gái ba như thế, nó đã hỏi ý kiến của người làm ba này chưa?”

Vũ Phong xắn tay áo muốn đi ra ngoài.

“Ba!!”

Vũ Quỳnh kéo ba mình: “Ba à, từ khi nào chuyện yêu đương, lên giường của con gái cần phải có sự phê duyệt của ba trước vậy??”

“Bây giờ con lòng hướng ra ngoài rồi phải không, còn nói đỡ cho thằng nhóc khốn kia nữa?”

Vũ Phong tức đến mức thở phì phò, trừng mắt nhìn.

“Ba...”

Vũ Quỳnh vội vàng xoa dịu, làm nũng: “Chuyện đã xảy ra rồi, bây giờ ba có đánh anh ấy tới mức cha mẹ cũng không nhận ra cũng không phải là cách! Chẳng lẽ ba không cảm thấy vấn đề hàng đầu của chúng ta là phải giải quyết bụng của con sao?”

Cùng nhìn vào bụng nhỏ của cô, lúc này Vũ Phong mới chợt nhận ra.

“Đúng đúng đúng! Đây mới là vấn đề mấu chốt!”

Vũ Phong liên tục gật đầu, lại không nhịn được mắng một câu: “Thằng nhóc kia quá khốn nạn rồi!”

“...”

Lại nữa rồi.

“Rốt cuộc ba có thứ gì có thể kiểm tra được không ba?”

“Có! Con đợi một lát, ba đi tới phòng thuốc lấy cho con!”

“Vâng ạ! Chỉ có điều ba có thể đồng ý một yêu cầu của con trước được không?”

Vũ Quỳnh vội vàng kéo ba của mình.

-----oOo-----

Chương 391: Gặp lại cậu lục

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Cái gì?”

“Nếu muốn cái bụng của con không sao, những lời hôm nay, ba tuyệt đối không được nói cho mẹ con biết! Tính tình của mẹ con, không phải ba không biết, mẹ con nhất định sẽ không tha cho con.”

Vũ Phong suy nghĩ một chút, ông ấy bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện: “Tam Nhi, tuy ba có thể hiểu tình cảm giữa con và anh trai con, nhưng con có nghĩ cho Trần Mặc không? Người ta tốt xấu gì cũng là chồng sắp cưới của con! Cho dù con ích kỷ, con cũng không thể để cho người ta thiệt thòi chứ? Cậu ta là một thanh niên ưu tú, người nào gả cho cậu ta cũng sẽ không thiệt.”

“Ba, con đồng ý với lời ba nói.”

Vũ Quỳnh gật đầu, vội vàng giải thích: “Thế nhưng, ba có biết không, thật ra con và anh Trần Mặc... Mọi chuyện cũng không phải như thế, hôm nay, chuyện đã đến nước này, con nói thật cho ba biết vậy, thật ra năm đó anh Trần Mặc cầu hôn con là bởi vì sức khỏe của bà nội anh ấy không tốt, muốn lấy chuyện này để bà nội anh ấy vui vẻ hơn một chút.”

“Thôi đi, con cũng đừng có lừa ba nữa, nếu chỉ là như thế, con sẽ đồng ý lời cầu hôn của người ta sao? Vũ Tiểu Tam con là ai chứ, ba còn không biết sao? Con có lòng tốt, nguyện ý lấy tự do nửa đời sau của mình để cho một bà già vui vẻ à?”

“...”

Xem ba nói con gái ba như thế nào kìa!

“Đúng! Con thừa nhận, con đồng ý lời cầu hôn của Trần Mặc, không chỉ là vì phối hợp với anh ấy, thật ra khi đó con rất nản lòng, cho nên mới đồng ý với anh ấy! Thế nhưng, trong lòng anh ấy cũng có một cô gái, chỉ là cô gái kia đã kết hôn rồi! Haizz...”

Vũ Quỳnh nói xong, không khỏi thở dài.

“Hoang đường!”

Vũ Phong mắng một câu, đưa tay ra gõ nhẹ vào trán con gái mình: “Mấy người trẻ tuổi các con thật đúng là không làm nên trò trống gì, thật đúng là vớ vẩn! Các con có thể lấy hôn nhân ra làm trò đùa sao? Muốn kết hôn liền kết hôn, đến lúc ly hôn lại chỉ biết khóc! Thật đúng là làm liêu!”

Vũ Phong cảm thấy mình sắp bị đứa con gái này làm cho tức chết.

Ông bỗng thấy như già thêm chục tuổi.

“Đúng! Chúng con làm liêu! Cho nên vào ngày sinh nhật con, người một nhà chúng ta, cùng nhau ngồi xuống, nói rõ ràng mọi chuyện.”

Vũ Quỳnh nịnh nọt đấm bóp tay cho ba mình, mát xa, xoa bóp: “Được rồi mà, con biết ba chỉ muốn tốt cho con, đau lòng cho con, ba đừng nóng giận, ba tranh thủ lấy đồ qua cho con, được không?”

Vũ Phong thở dài một hơi, áp chế lửa giận trong lòng mình xuống, thoáng liếc qua Vũ Quỳnh: “Chậm mấy ngày rồi?”

“Ba, con chậm ba ngày... Có thể thử ra không?”

“Không chắc lắm! Con chờ ba!”

“Vâng ạ...”

Vũ Quỳnh nhanh chóng vào trong nhà vệ sinh thử qua một lần, sau đó đi ra ngoài liền thấy ba già của mình đang chờ ngoài cửa.

“Sao rồi?”

Vũ Phong nhú mày, vội vàng hỏi con gái.

“Con chưa có...”

Vũ Quỳnh lắc đầu, không biết vì sao, trong đầu cô thế mà cảm thấy có chút mất mát.

“Được rồi, chậm hai đến ba ngày, cũng có thể là do kinh nguyệt bị chậm mà thôi, nhưng vì lý do an toàn, sáng mai, sau khi con ngủ dậy lại thử một lần, nếu như sau một tuần, kinh nguyệt còn chưa tới, con phải đến bệnh viện kiểm tra một chút.”

“Vâng ạ.”

Vũ Quỳnh gật đầu liên tục, cuối cùng vẫn không quên nắm chặt cánh tay ba già của mình, dặn đi dặn lại: “Chuyện này ba không được nói cho mẹ con biết nhé!”

“Được rồi, ba biết rồi! Vũ Tiểu Tam, ba cảnh cáo con, trong khoảng thời gian sắp tới, con kiểm chế một chút cho ba, phải có chút dáng vẻ rụt rè của phụ nữ, con hiểu chưa?”

Vũ Quỳnh cắn môi, gật đầu: “Con sẽ cố gắng hết sức...”

“Cố gắng hết sức cái rắm! Đàn ông đều là những kẻ xấu xa, càng lơ là anh ta, trong lòng anh ta càng ngứa ngáy, con đên quá gần anh ta, anh ta liền càng cảm thấy phiền! Năm đó, ba chính là bị mẹ con câu hồn như thế, con học tập theo đó cho ba!”

“Ba, bây giờ ba đang dạy con làm sao để giải quyết Cao Hương Dương à?”

Vũ Quỳnh quả thật có hứng thú.

“Không, chuyện giữa hai đứa các con, ba không muốn xen vào, ba cảm thấy mệt mỏi thay cho các con! Được rồi, con nhanh đi tắm, tranh thủ nghỉ ngơi cho sớm, sáng mai vẫn phải thử lại!”

“Vâng ạ! Vậy con đi tắm trước, chúc ba ngủ ngon...”

“Ừ, chúc con ngủ ngon...”

Vũ Phong nói xong liền đi ra khỏi phòng con gái, nhẹ nhàng giúp cô đóng cửa.

Anh lắc đầu thở dài.

Quả nhiên, con gái lớn không thể giữ trong nhà.

Xem ra, anh phải tự mình đến nhà họ Trần, chịu đòn nhận tội rồi.

Vũ Quỳnh vừa mới tan học liền nhận được một cuộc gọi lạ.

Không, nói đúng hơn là cuộc gọi giấu số, căn bản không hiện dãy số.

“Alo...”

Vũ Quỳnh nghi ngờ nghe máy.

“Là tôi!”

Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói rất vô lại, rất quen thuộc, nhưng lại cho người ta cảm giác lâu ngày không gặp.

“Lục Li Dã?!”

Vũ Quỳnh lập tức kích động, dừng bước.

“Khá lắm, hóa ra đã lâu không liên hệ, cô vẫn chưa quên anh đây!”

Trong điện thoại, giọng điệu của Lục Li Dã vẫn là giọng điệu bất cần đời giống như hai năm trước.

Lúc trước cô cảm thấy giọng nói đó rất đáng ghét, thế nhưng bây giờ nghe lại, lại có một loại cảm giác khác.

Giống như những thứ đã từng khắc sâu vào thanh xuân ngây thơ của cô.

“Anh đừng cho rằng ai cũng không có lương tâm như anh! Năm đó lúc anh đi, sao anh lại không nói với tôi một câu? Đã nói nhiều nhất là hai tuần liền gọi điện cho tôi, đúng không? Kết quả thì sao? Hai năm qua,

anh liên hệ với tôi được hai lần! Một lần là gọi điện thoại, lần hai là đưa cho tôi một chiếc đồng hồ quả quýt! Lục Li Dã, anh đúng là rất giỏi!”

Vũ Quỳnh không chút khách khí, la hét vào trong điện thoại.

Đầu dây bên kia, Lục Li Dã vẫn cà lơ cà phát, cười nói: “Hai năm không gặp, tính lại nóng thêm một ít!”

“Liên quan gì đến anh!”

Cô còn đang nổi giận đó!

“Thế thì đi ăn với bọn thiếu gia đây!”

“Hả?”

Vũ Quỳnh ngây người một lúc.

“Hả cái gì mà hả? Bọn thiếu gia qua đón cô!”

“Tôi ở thành phố S...”

“Địa chỉ cụ thể!”

Lúc này, Vũ Quỳnh mới đột nhiên bừng tỉnh: “Lục Li Dã, anh đến thành phố S rồi à? Anh ở đâu? Anh ở đây bao lâu rồi? Anh vẫn ở trong quân đội sao?”

“Nhóc quỷ Vũ, cô hỏi liên tiếp như thế, giống như pháo vậy, cô có để cho chính mình thở một lát không, tôi phải trả lời câu hỏi nào của cô trước đây? Trước tiên nói cho bọn thiếu gia biết, cô ở đâu, sau khi gặp mặt rồi hỏi, được không?”

“À...Được rồi! Tôi gửi địa chỉ của chỗ tôi vào di động của anh, nếu không tìm được, có thể xem chỉ dẫn.”

“Được rồi, tôi quen thuộc thành phố S giống như nhà mình vậy, khỏi phải gửi, cô nói thẳng đi.”

Hơn nữa, anh ta chưa công khai dãy số, cô gửi bằng cách nào?

Vũ Quỳnh nhanh chóng đọc địa chỉ của mình cho anh ta, cô hiểu kỳ hỏi một câu: “Lục Li Dã, anh làm gì thế, số điện thoại còn bí mật như thế, đáng về thân bí, anh làm đặc vụ à?”

“À, một người dân bình thường như cô, biết gì gọi là cơ mật quốc gia đâu? Cô ở đó chờ, tôi đến đón cô ngay đây.”

“Hừ...” Vũ Quỳnh chế giễu anh ta: “Anh thật đúng là coi mình thành nhân vật lớn, cái gì mà cơ mật quốc gia chứ! Tôi không thèm, anh mau tới đi, tôi chờ ăn cơm của anh mời!”

“Được rồi! Nhưng nhóc quý Vũ, hai năm không gặp, cô sẽ không xấu đến mức bỏn thiêu gia đây không nhận ra chứ?”

Vũ Quỳnh hừ lạnh: “Tôi nghe nói người đi vào trong quân đội, lúc đi ra, ít nhất cũng phải tăng thêm hai mươi, hai lăm cân, hiện tại cậu Lục anh chắc biến thành một cục thịt tròn rồi, vậy thì cũng đừng lắc lư trước mặt tôi, tránh ngáng đường!”

“Chuyện này khiến cô phải thất vọng rồi! Cô ngoan ngoãn ở yên chỗ đó, đừng uống nước, nhân tiện đem nước bọt thừa trong miệng nuốt hết vào, tránh cho lát nữa gặp mặt bỏn thiêu gia đây lại chảy nước dãi không ngừng, mất mặt lắm!”

“Phụt...”

Vũ Quỳnh thật đúng là bị lời nói tự luyện của anh ta chọc cười: “Được rồi, anh khỏi cần phải tự luyện nữa, tranh thủ thời gian đến đi! Là lừa hay ngựa, chạy tới liền biết rồi.”

Mười lăm phút sau.

Một chiếc xe thể thao Porsche màu đen mui trần có chút chói mắt, “két” một tiếng, thắng gấp lại, dừng ở trước mặt Vũ Quỳnh.

Trong nháy mắt, chỉ thấy một người đàn ông mở cửa xe ra, đôi chân dài bước từ trên ghế lái xuống.

Ngoại trừ anh Lục lẳng nhặng phóng tưng, còn ai vào đây nữa!!

Dưới ánh nắng vàng, anh ta mặc một bộ quần áo cao bồi, bộ đồ khoa trương, là lượt đi về phía Vũ Quỳnh.

Tóc cắt ngắn, mái tóc đen nhánh, dưới ánh nắng mặt trời, nhìn rất có sức sống.

Lông mày rậm, trong đôi mắt đào hoa yêu mị còn chứa đựng ý cười xấu xa, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hơi giương lên, cười như không cười, dáng vẻ bất cần đời, khỏi nói có bao nhiêu bắt mắt.

Cộng thêm làn da màu lúa mạch do rèn luyện trong quân đội, thân thể cường tráng... Quả nhiên quá nóng bỏng khiến cho thiếu nữ nhìn mà chảy máu mũi.

Người này thật đúng là càng lúc càng yêu nghiệt rồi!!

“Chậc chậc... Nhóc quý Vũ, mau lau nước miếng bên miệng cô đi!”

Dáng người thẳng tắp như tùng của Lục Li Dã xuất hiện trước mặt Vũ Quỳnh, một bóng râm đổ xuống, khí thế mạnh mẽ khiến cho Vũ Quỳnh bỗng nhiên cảm thấy có chút hoảng hốt.

Người đàn ông này giống như một viên kim cương, đi tới chỗ nào cũng sáng chói trong mắt chị em phụ nữ.

Vũ Quỳnh trừng mắt nhìn anh ta.

Đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng anh ta, một lúc lâu sau, cô mới giật mình hoàn hồn: “Lục Li Dã, tên xấu xa này!”

Vũ Quỳnh không chút sợ hãi, đánh một đấm lên trên ngực Lục Li Dã.

Lục Li Dã không tránh né, chịu đựng cú đấm của cô.

Anh ta vươn tay ra, kéo cô vào trong lòng ngực của mình: “Để anh đây ôm một chút, xem cô có gầy không!”

Vũ Quỳnh bị anh ta ôm, cô cũng không giãy dụa.

Hai người nhiều năm không gặp, bỗng nhiên gặp mặt, thật sự có rất nhiều loại cảm xúc đan xen.

“Béo lên không ít, xem ra cuộc sống gia đình của cô rất khá!”

Lục Li Dã ôm cô xong, hài lòng buông cô ra.

Vũ Quỳnh nheo mắt lại, nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá anh ta một lần: “Anh cũng khá tốt.”

Đâu chỉ là khá tốt, dáng người này căn bản càng ngày càng tốt.

Cao lớn, cường tráng, anh tuấn!

Vẻ ngây thơ đã bị quân đội mài giũa đi nhiều, ngũ quan ngày càng rõ nét, thế nhưng khí chất ngang ngược càn quấy trên người lại không giảm chút nào, thậm chí có xu thế tăng lên.

Hai người nhanh chóng tìm một quán ăn gia đình ở gần đó.

Lục Li Dã đưa Vũ Quỳnh qua đó.

“Món nổi tiếng nhất của nơi này là chân gà, đảm bảo sau khi cô ăn xong, một tháng sau, mỗi lần nhớ tới còn chảy cả nước miếng!”

Lục Li Dã quen thuộc nơi này, giới thiệu cho Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh cắn một miếng, vừa ăn vừa nghi ngờ hỏi anh ta: “Lục Li Dã, không phải anh mới từ trong quân đội ra sao? Làm sao anh lại quen thuộc thành phố S của chúng tôi như thế?”

“Bổn thiếu gia tôi là ai chứ, chỉ có mấy thứ này mà không rõ thì sao mà cống hiến cho Tổ Quốc được?”

Lục Li Dã cà lơ cà phát nói.

“Hừ...”

Vũ Quỳnh chế giễu: “Được rồi, tôi không nghe anh nói linh tinh đâu, anh nói đi! Hai năm nay, anh sống trong quân đội thế nào?”

“Ôi! Đừng nói nữa!”

-----oOo-----

Chương 392: Hủy bỏ hôn ước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi Lục Li Dã nói xong, anh ta ném chân gà trong tay xuống, khóc lóc kể khổ với Vũ Quỳnh: “Hai năm này ở trong quân đội, may mắn không làm cho ông đây nghẹn chết! Trong quân đội, từ trên xuống dưới, ngay cả một người phụ nữ cũng không có! Làm bọn thiếu gia phải chịu khổ sở!”

“...”

Vũ Quỳnh trừng mắt thoáng liếc qua anh ta, vừa cắn chân gà, vừa hỏi: “Lục Li Dã, anh có thể có chút tiền đồ được không? Mở miệng ngậm miệng liền không thể rời khỏi hai chữ “Phụ nữ”! Thật không biết dạng phụ nữ nào mới có thể trị được thiếu gia như anh! Này! Chuyện đầu tiên khi anh ra khỏi quân đội, không phải là tán gái đó chứ?”

“Nhìn xem! Vẫn là cô hiểu bọn thiếu gia nhất!”

“Phi!”

Vũ Quỳnh khinh bỉ anh ta.

Khóe miệng Lục Li Dã nở nụ cười xấu xa.

Vũ Quỳnh nhả xương gà trong miệng ra, hỏi anh ta: “Anh không về lại quân đội nữa nhỉ?”

Lục Li Dã uống một ngụm nước chanh: “Tôi vẫn phải trở về.”

“Anh không xuất ngũ à?”

Lục Li Dã nhún mày cười, không trả lời.

“Vậy sau này, tôi tìm anh bằng cách nào? Anh xuất quỹ nhập thần, dù sao cũng phải nói phương thức liên lạc cho tôi biết chứ?”

“Lúc nào rảnh bốn thiếu gia sẽ liên hệ với cô.”

Lục Li Dã không cho cô số điện thoại.

Vũ Quỳnh uống một ngụm nước ngọt hiệu Sprite, chớp chớp mắt: “Anh làm gì thế? Thật sự có bí mật sao?”

Lục Li Dã bung cốc nước chanh lên, chạm vào chai Sprite trước mặt Vũ Quỳnh: “Sau này, lúc anh không có ở đây, cô phải giúp anh tìm chị dâu, chờ anh trở về có thể trực tiếp động phòng! Thật tốt...”

“Anh mơ đi!!”

Còn đưa thẳng vào động phòng!

Tên này thật đúng là t*ng trùng lên não!

Cô lại không biết, bây giờ mỗi ngày anh ta đều gặp được rất nhiều cô gái xinh đẹp, gần như muốn dạng người gì cũng có, thế nhưng anh ta... Không động vào bất kỳ một ai!!

Không động vào, cũng không thể động vào, dĩ nhiên cũng không muốn động vào!!

Hai người ăn xong bữa cơm, ăn đến đầu đầy mồ hôi.

Sau khi cơm nước no nê, Lục Li Dã đưa Vũ Quỳnh về nhà.

Dáng vẻ của anh ta giống như rất bận rộn, một chiếc điện thoại khác ở trong túi quần anh ta, không ngừng đổ chuông.

Thế nhưng anh ta không nghe máy, cứ thế để chuông điện thoại vang lên.

Xe dừng ở trước cửa nhà Vũ Quỳnh.

“Anh thật sự không lên nhà tôi ngồi một lát à?”

“Không lên! Hôm nào có thời gian, bây giờ anh đây còn có chút chuyện cần phải xử lý.”

Nói đến đây, di động trong túi quần Lục Li Dã lại đổ chuông.

Vũ Quỳnh bĩu môi: “Bây giờ anh là người bận rộn rồi, lần sau muốn liên hệ với anh, tôi còn phải chờ đến khi nào?”

“Cô muốn nghe lời nói thật?”

Lục Li Dã nhướn mày.

“Ừ, dù sao anh cũng phải cho tôi một lời hẹn chứ?”

Khóe miệng Lục Li Dã nở nụ cười xấu xa: “Được rồi, ngoan ngoãn mở điện thoại, chờ điện thoại của anh đây!”

“Rốt cuộc là khi nào?”

“Nửa năm.”

“...”

Vũ Quỳnh không còn lời gì để nói: “Lục Li Dã, anh là lãnh đạo quốc gia à? Bận rộn như thế?”

“Anh đây làm chân chạy vặt cho lãnh đạo quốc gia! Cô nhanh vào nhà đi!”

“Được rồi! Một mình anh ở bên ngoài, chú ý an toàn!”

“Ừ!”

Lục Li Dã gật đầu, nhìn Vũ Quỳnh, anh ta bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn, đưa tay ra ôm cô: “Được rồi, vào nhà đi.”

“Bye bye...”

“Bye...”

Lục Li Dĩ đưa mắt nhìn Vũ Quỳnh đi vào nhà, nhìn bóng lưng cô biến mất ở trước cửa, xe của Lục Li Dĩ giống như một cơn gió lốc, lao nhanh ra ngoài, đi về phía cầu lạc bộ đêm ồn ào...

Tối hôm đó, sau khi cô dùng que thử thai một lần, sáng hôm sau, cô lại thử một lần nữa.

Kết quả vẫn giống như cũ.

Năm ngày sau, kinh nguyệt của cô vẫn không đến, cô lại thử một lần, kết quả vẫn không có.

Mãi cho đến ngày thứ bảy, lúc Vũ Quỳnh dự định đến bệnh viện kiểm tra qua, bỗng nhiên liền đến tháng.

Cô ngồi xồm trên bồn cầu, nhìn thấy vệt máu trên quần, trong lòng có cảm giác thất bại.

Không có...

Thì ra cô không mang thai.

Như thế cô không có lý do gì mặt dày bắt anh cưới mình rồi.

Cô có chút mất mát, nhưng cũng may, điều này không làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Sau khi thay quần và đặt băng vệ sinh xong, cô đi ra ngoài liền thấy ba già của mình đang đứng chờ ở cửa phòng vệ sinh, thấy con gái đi ra, anh ta liền hỏi: “Sao rồi con? Đến tháng thật rồi à?”

“Vâng ạ, đến rồi!”

Vũ Quỳnh gật đầu.

Vũ Phong thở phào một hơi: “Đến là tốt! Hiện tại còn chưa hủy bỏ hôn ước, con mang thai sẽ khiến cho nhà họ Trần có chút lúng túng.”

“Dạ...”

Vũ Quỳnh nói: “Ba, bụng con hơi đau, con đi ngủ trước.”

“Được rồi, nếu bụng con đau quá thì nhớ gọi ba.”

“Vâng ạ...”

Vũ Phong đóng cửa phòng ngủ của cô, đi ra khỏi phòng.

Anh ta vừa đi ra ngoài, điện thoại di động đặt ở bên gối của Vũ Quỳnh đột nhiên đổ chuông.

Là Cao Hướng Dương gọi điện thoại đến.

“Vũ Tiểu Tam...”

Giọng nói trầm thấp đầy từ tính, xuyên qua sóng điện từ đến bên này.

Sau khi nghe thấy giọng nói của anh, tâm trạng của cô dường như tốt hơn nhiều: “Vâng, em đây!”

Cô vội vàng trả lời một câu.

“Bảy giờ tối ngày mai, anh chờ em vườn nho trong khách sạn Thorngrove Manor.”

Lúc này đây, Cao Hướng Dương đang đứng dưới giàn nho mênh mông bát ngát, gọi điện thoại cho Vũ Quỳnh.

Gió đêm thổi tới.

Mùi thơm của nho xông vào mũi, cảm giác thoải mái.

Thỉnh thoảng có nhân viên khách sạn đi tới đi lui, vội vàng trang trí hội trường.

Ngày mai là sinh nhật tròn hai mươi một tuổi của Vũ Quỳnh.

Anh không chỉ muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho cô, anh còn muốn nhân bữa tiệc chỉ có hai người bọn họ, nói cho cô biết suy nghĩ

trong nhiều năm qua của mình và chuyện cần làm trong tương lai.

Anh muốn cưới cô! Hơn nữa còn là gấp không chờ được nữa.

Không chờ được muốn đeo chiếc nhẫn “Duy Nhất” lên ngón áp út trên bàn tay phải của cô.

Anh muốn từ nay về sau, có mối quan hệ hợp pháp với cô.

“Anh định chúc mừng sinh nhật em à?”

Cô cong môi cười.

“Ừ.”

Cao Hường Dương tựa dưới giàn nho, nghiêm túc nói với cô: “Không chỉ là chúc mừng sinh nhật, anh còn có chuyện quan trọng muốn nói với em!”

Tim Vũ Quỳnh nhảy lên một cái...

“Vâng...”

“Vậy em ngủ sớm một chút đi.”

“Vâng ạ.”

Điện thoại nhanh chóng cúp máy.

Vũ Quỳnh nằm trên giường, thao thức không ngủ được.

Có chuyện quan trọng muốn nói với cô?

Là chuyện gì? Anh muốn thổ lộ với cô sao?

Vũ Quỳnh che lấy trái tim đang đập loạn của mình, tim cô còn đang đập thành thịch, khiến cho cô có chút thở hổn hển.

Nhưng sau đó, Vũ Quỳnh lại phiền muộn đánh một cái lên đầu mình.

Thật không có tiền đồ!

Kinh nguyệt không đến vào lúc nào, lại cố ý đến vào thời điểm này!

Phải biết rằng, ngày mai cô có cuộc hẹn lãng mạn ở trang viên nước Pháp.

Sau khi thổ lộ xong, hai người ở dưới giàn nho xinh đẹp, cùng nhau thưởng thức rượu vang đỏ thơm ngát, dưới tác dụng của men say, lại xảy ra chút gì... Cho dù quá rõ ràng, nhưng lãng mạn như thế, cảnh sát cũng ngại không đến quấy rầy đâu nhỉ?

Nhưng mà cứ lúc này... Kinh nguyệt tới!

Vũ Quỳnh ôm gối đầu, nằm ở trên giường tiếc nuối, kêu gào âm ỉ.

Hôm sau...

Giữa trưa, người nhà họ Vũ và người nhà họ Trần gặp mặt nhau, chúc mừng sinh nhật Vũ Quỳnh.

Nhìn thấy dáng vẻ nhiệt tình của nhà họ Trần khi đợi cô, đối với chuyện từ hôn, dù sao Vũ Quỳnh cũng có chút không nói nên lời.

Trong lòng cô càng thêm áy náy.

Thế nhưng trong lòng Vũ Quỳnh cũng hiểu rõ, chuyện này sớm muộn cũng phải có lời giải thích, kéo dài cũng không phải là cách.

“Ba, mẹ...”

Trần Mặc đứng lên, liếc mắt nhìn thoáng qua Vũ Phong và Thùy Sam:
“Chú Phong, dì Sam...”

“Thật ra có một chuyện, con và Tiểu Quỳnh vẫn luôn muốn nói với mọi người, lần này nhân dịp sinh nhật của Tiểu Quỳnh, khó có dịp người hai nhà đều có mặt đầy đủ, hai chúng con cũng không chậm trễ nữa.”

Trần Mặc nói đến đây, Vũ Quỳnh vội vàng đứng lên theo anh ta:
“Chuyện này... để em nói!”

Vũ Quỳnh không muốn để một mình Trần Mặc gánh vác.

“Ba, mẹ, bác trai, bác gái, sau khi con và Trần Mặc thương lượng, chúng con quyết định... Chia tay, hủy bỏ hôn ước của chúng con! Nhưng mọi người yên tâm, chúng con vẫn là bạn tốt của nhau!”

“Sao có thể như thế?”

Mẹ Trần nghe xong liền cuống lên: “Tiểu Quỳnh, xảy ra chuyện gì, Trần Mặc nhà bác làm chuyện gì không tốt sao? Hay là do hai người trẻ tuổi các con cãi nhau? Các con đừng nên hành động theo cảm tính chứ? Có vấn đề gì, ngồi xuống nói chuyện, không phải là tốt hơn sao? Tại sao phải đi đến bước này?”

“Mẹ, chúng con đã suy nghĩ rất kỹ.”

Trần Mặc vội vàng nói tiếp.

Mẹ Trần trừng mắt nhìn con trai mình: “Con còn không nhanh đi dỗ Tiểu Quỳnh.”

Thật ra, mẹ Trần biết trong lòng con trai mình có vẫn luôn có con gái nhà họ Đường, thế nhưng người ta đã kết hôn rồi, lúc này khó khăn lắm Trần Mặc mới vừa ý thiên kim nhà họ Vũ, chuyện này rất tốt, bà ấy dĩ nhiên không muốn cứ thế hủy bỏ.

“Bác gái, chuyện này không liên quan đến Trần Mặc, là vấn đề của con! Thật xin lỗi!”

Vũ Quỳnh áy náy, cúi người xin lỗi ba Trần và mẹ Trần.

Trần Mặc kéo cánh tay nhỏ của Vũ Quỳnh: “Chuyện này không liên quan đến Tiểu Quỳnh! Mẹ, khi đó con và Vũ Quỳnh đính hôn, thật ra chỉ là vì muốn cho bà nội vui vẻ, hiện tại sức khỏe của bà nội đã chuyển biến tốt, chúng con cũng không cần thiết lấy hôn nhân của chính mình ra làm trò đùa nữa! Con tin ba mẹ đều có thể hiểu được.”

Trần Mặc nói xong liền tự mình rót một ly rượu, đưa tới trước mặt Vũ Phong và Thùy Sam: “Chú Phong, dì Sam, đối với chuyện về Tiểu

Quỳnh, cháu thật lòng xin lỗi hai người, mong chú dì tha thứ, thật xin lỗi...”

“Đừng, đừng như thế...”

Vũ Phong vội vàng đứng lên, thở dài, vỗ bả vai Trần Mặc: “Trần Mặc, cháu là đứa bé ngoan, chỉ tiếc cháu và Tiểu Quỳnh có duyên mà không có phận, chú tin cháu nhất định sẽ tìm được một cô gái tốt hơn Tiểu Quỳnh nhà chú... Ly rượu này, chú Phong uống trước rồi nói.”

“Chú Phong, chú nói quá lời rồi!”

Trần Mặc cũng cầm ly rượu lên, một hơi uống sạch.

Bên nhà họ Trần còn muốn nói gì đó, nhưng thấy tình hình phát triển theo hướng này, trong lòng bọn họ liền rõ ràng, hai đứa nhỏ này không có duyên thành người một nhà.

Ba Trần thở dài một tiếng: “Nếu như đây là quyết định cuối cùng sau khi suy nghĩ cặn kẽ của hai con, chúng ta làm ba mẹ cũng không thể cưỡng cầu! Vậy thì... nghe theo các con! Nghe theo các con...”

Trần Mặc cười yếu ớt: “Con cảm ơn ba!”

“Cảm ơn bác trai!”

Vũ Quỳnh vội vàng cúi đầu.

Hai năm trước là ba Trần chữa bệnh tâm lý cho cô, đối với ông ấy, lòng biết ơn và áy náy đã sớm không còn từ ngữ nào có thể diễn tả được.

Một bữa cơm trưa, xem như là có một kết thúc cho quan hệ giữa Vũ Quỳnh và Trần Mặc.

Vũ Quỳnh từ trong nhà hàng đi ra, không nhìn được thở phào một hơi.

Trong lòng cô nhất thời có cảm giác tất cả đều kết thúc.

Bỗng nhiên, cô có chút không kịp chờ đợi muốn đi gặp Cao Hương Dương rồi... Cô muốn nhanh chóng đến nhìn giàn nho xinh đẹp mà anh

nói, muốn nghe thứ mà anh gọi là những lời quan trọng!

Vừa nghĩ đến những thứ này, tâm trạng của Vũ Quỳnh rất tốt.

Đến mức ngay cả cảm giác đau bụng kinh, dường như cũng giảm đi không ít.

Vũ Quỳnh nhìn thời gian trên di động, lúc này mới là hai giờ chiều!

Cuộc hẹn của cô và Cao Hướng Dương là vào lúc bảy giờ tối, thế nhưng hiện tại cô không chờ nổi, cô muốn nhanh chóng đến xem giàn nho.

-----oOo-----

Chương 393: Lại nảy sinh hiểu lầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ba, mẹ, con không về chung với hai người đâu!”

“Con đi đâu thế? Thời tiết nóng như vậy mà con cứ chạy ra ngoài không sợ bị cảm nắng à?”

Thùy Sam lo lắng hỏi cô.

“Mẹ, mẹ yên tâm! Con gọi xe đi. Ba mẹ lái xe về đi!”

“Không phải con đau bụng sao?”

“Không sao! Chuyện nhỏ thôi mà, giờ con hết đau rồi! Con đi trước đây!”

Vũ Quỳnh vẫy tay với ba mẹ, sau đó vội vàng gọi xe, đi về phía khách sạn Trang Viên.

Nửa giờ sau...

Chiếc xe đậu trước cửa khách sạn Trang Viên.

Vũ Quỳnh trả tiền bước xuống xe, sau khi đứng trước cửa kính của khách sạn sửa soạn lại một chút, cô mới bước vào đại sảnh khách sạn.

Người giữ cửa khách sạn vội vàng cung kính mở cửa dùm cô.

Trong đại sảnh vàng son lộng lẫy, trang trí phóng khoáng mà khác biệt, phục vụ của khách sạn bảy sao càng là nổi tiếng khắp nơi trên thế giới.

“Xin chào, xin cho hỏi đi thế nào đến được vườn nho của khách sạn các anh?”

Vũ Quỳnh bước lên phía trước, lịch sự hỏi người phục vụ bên cạnh.

“Cô à, mời đi bên này.”

Người phục vụ ân cần dẫn đường cho Vũ Quỳnh.

“Cảm ơn.”

Vũ Quỳnh nói cảm ơn xong, theo anh ta đi về phía trước.

Còn chưa bước vào vườn nho đã có hương nho thơm mát xộc vào mũi, thấm vào ruột gan rất dễ chịu... “Thơm quá!”

Vũ Quỳnh không nhịn được khẽ hô lên.

Giống như đang hưởng thụ, cô nhắm mắt lại thỏa thích hít thật sâu, trong nhất thời giống như ngửi được mùi rượu vang thơm ngát.

Khiến cho người ta không uống mà say!

Từ trong hương thơm thanh mát, Vũ Quỳnh chậm rãi mở mắt ra.

Vừa chuẩn bị bước theo người phục vụ phía trước, bỗng Vũ Quỳnh...
ngẩn người.

Bước chân đột nhiên dừng lại.

Có một khoảnh khắc, gần như Vũ Quỳnh không tin vào cảnh tượng trước mắt mình.

Phía trước, Cao Hường Dương và Vu Tiên đang cùng sánh vai đi từ vườn nho ra.

Theo bản năng Vũ Quỳnh trốn phía sau cột đá, tránh tầm nhìn của bọn họ.

Sau đó cô nhìn thấy bọn họ cùng đi vào khu biệt thự độc lập của khách sạn, cửa còn chưa kịp đóng lại, Vu Tiên đã nhào vào lòng Cao Hường Dương.

Sau đó...

Cửa đóng lại...

Cảnh tượng tiếp sau đó Vũ Quỳnh không nhìn thấy được.

Trong lòng nhất thời nghệt thở mấy chục giây.

Mắt cô nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng chặt kia rất lâu cũng không mở ra.

Trong đầu cô trống rỗng, chỉ cảm thấy tiếng ‘ong, ong’ không ngừng vang lên... “Cô à, phía trước là vườn nho cô có cần tôi dẫn đường nữa không?”

“Không... không cần.”

Vũ Quỳnh bưng tỉnh.

Sắc mặt hơi tái.

Người phục vụ lo lắng hỏi: “Cô à, cô không sao chứ? Nhìn sắc mặt cô không tốt lắm...”

Vũ Quỳnh lắc đầu: “Tôi không sao, không sao đâu...”

Nói xong cô rút điện thoại từ trong túi xách ra.

Ngón tay lướt trên màn hình điện thoại, tìm số điện thoại quen thuộc kia,

nhưng ngón tay lại không tự chủ được run dữ dội.

Bên trong biệt thự...

Cảnh Hường Dương kéo Vu Tiên từ trong lòng ra: “Tiên Tiên, lúc này em nói có chuyện quan trọng liên quan đến Tam Nhi muốn nói cho anh biết, rốt cuộc là chuyện gì?”

Vu Tiên nhìn người đàn ông đã lâu không gặp, trong lòng bất chợt có cảm giác đau xót: “Hường Dương, bệnh của anh...”

“Trước hết chúng ta không nói chuyện này.”

Liên quan đến chuyện của Vũ Tiểu Tam, rõ ràng Hường Dương đặc biệt không thể chờ đợi được nữa: “Tiên Tiên, chúng ta tạm gác những chuyện khác sang một bên, em nói cho anh biết trước rốt cuộc là chuyện gì? Cái gì gọi là nếu không nghe em nói thì nhất định sẽ hối hận?”

Cao Hường Dương không ngờ tới mình sẽ đột nhiên gặp được Vu Tiên đã lâu không thấy ở khách sạn.

Sau khi Vu Tiên nhìn thấy anh liền hẹn anh, nói là muốn tìm một chỗ yên tĩnh để nói chuyện rõ ràng với anh.

Cao Hường Dương từ chối, nhưng nào ngờ cô ta lại lôi Vũ Quỳnh ra, chỉ bỏ lại một câu: “Chuyện này liên quan đến Vũ Quỳnh, nếu anh không nghe nhất định sẽ hối hận cả đời.”

Nghe xong lời này, đương nhiên Cao Hường Dương không dám tùy tiện thờ ơ.

“Trước hết, em nói cho anh biết rốt cuộc là chuyện gì đã!”

“Anh gấp gì chứ? Tốt xấu gì hai chúng ta cũng đã lâu không gặp, cho dù không làm người yêu của nhau thì cũng có thể làm bạn bè chứ? Không thể hỏi han nhau ân cần rồi mới bắt đầu được sao?”

Vu Tiên cũng hơi cuống lên.

Nhưng đúng lúc này điện thoại trong túi Cao Hường Dương lại rung lên.

Anh lấy điện thoại ra nhìn, là điện thoại của Vũ Quỳnh gọi tới.

Anh hơi nhăn mày, ra dấu với Vưu Tiên: “Đợi chút, anh nghe điện thoại trước đã.”

Nói xong, anh bước nhanh tới cửa sổ sát đất.

Lúc này anh mới nhận cuộc gọi của Vũ Quỳnh.

“A lô...”

“Cao Hướng Dương...”

Vũ Quỳnh đứng dưới ánh mặt trời chói chang, nhìn cánh cửa đóng kín trước mặt giọng nói bất chợt hơi xa xăm.

“Anh đang ở đâu vậy?”

Cô hỏi.

Cao Hướng Dương quay đầu liếc Vưu Tiên vẫn đang nhìn chăm chăm mình, do dự một lát mới nói: “Bây giờ anh đang ở bệnh viện, còn chưa kịp ra khỏi phòng phẫu thuật nữa.”

Anh nói dối.

Nguyên nhân rất đơn giản, anh không muốn để cho Vũ Quỳnh biết được lúc này anh đang ở chung với Vưu Tiên.

Hôm nay là sinh nhật của cô, hơn nữa tối nay lại có một sự kiện rất quan trọng, anh không muốn vì chuyện này mà khiến cô không vui, cũng tránh cho cô suy đoán lung tung, trực tiếp ảnh hưởng đến kết quả cầu hôn tối nay.

Thật ra có lúc tư duy của đàn ông và phụ nữ chính là khác nhau như thế.

Đàn ông thì cảm thấy phụ nữ hẹp hòi. Vốn dĩ chẳng có chuyện gì nhưng hay suy nghĩ lung tung, nghĩ thành những chuyện không đâu. Vì vậy cho dù không làm chuyện gì trái với lương tâm nhưng đàn ông đều thích che

giấu, luôn cảm thấy làm như vậy sẽ bớt lo, còn tránh được tổn công giải thích.

Còn phụ nữ thì sao? Một khi đàn ông có chuyện cố ý gạt mình thì có thể một mực chắc chắn đây là do anh ta làm chuyện trái với lương tâm.

Nếu không làm chuyện gì trái với lương tâm tại sao còn cứ muốn nói dối chứ?

Có nhiều lúc con người mâu thuẫn thế đấy.

Năm ngón tay cầm điện thoại của Vũ Quỳnh trắng bệch.

Dưới ánh mặt trời nóng rực, mồ hôi ướt đẫm, từng giọt từng giọt mồ hôi không ngừng từ trên trán cô rớt xuống...tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Cả người Vũ Quỳnh lạnh đến run cầm cập.

Môi anh đào trắng bệch, lúc nói chuyện đôi môi run lay bầy: “Anh đang ở bệnh viện?”

Cô hỏi lại anh lần nữa, cô muốn xác nhận.

Giọng nói càng lướt nhẹ hơn lúc này...

Hai gò má sớm đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

Vũ Quỳnh ôm bụng, mệt mỏi ngồi xồm xuống.

Vùng bụng giống như bị thứ gì đó nhéo chặt, đau đến quặn thắt.

“Tam Nhi, nếu không có chuyện gì anh cúp máy trước đây. Bên này anh còn chút chuyện, đợi lúc nữa làm xong anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

Cao Hường Dương vừa mới nói xong, Vũ Quỳnh đã trực tiếp ấn nút tắt.

Cô nặng nề thở một hơi.

Khuôn mặt hoàn toàn trắng bệch.

Nhân viên phục vụ bên cạnh thấy thế vội vàng bước tới hỏi: “Cô ơi, cô có sao không?”

Vũ Quỳnh ôm bụng, đau đến thở hổn hển.

Đột nhiên cảm thấy phía dưới nóng lên...

Một dòng nước nóng trào ra từ trong cơ thể.

“Đau...”

Cô run giọng lâm bẫm, mồ hôi như hạt đậu không ngừng từ trên trán rớt xuống.

“Bụng...Đau...Đau bụng quá...”

“Đừng cuống, đừng cuống, chúng tôi lập tức gọi xe cứu thương!”

Nhân viên phục vụ kia vội vàng hét vào máy bộ đàm vài câu, tiếp theo đó lại có thêm mấy nhân viên phục vụ chạy tới, nâng Vũ Quỳnh đang đau đến không dậy nổi từ dưới đất lên đi về phía đại sảnh.

Vũ Quỳnh nhú chặt hai hàng lông mày xinh đẹp, mỗi bước đi giống như đạp lên mũi kim.

Cơn đau bụng lại kéo đến, giống như máy trộn không ngừng khuấy đảo trong bụng cô.

Đây là cảm giác đau đớn chưa từng có từ trước đến nay, cho dù là đau bụng kinh cũng không đau giống như vậy.

Thậm chí cô có thể cảm nhận rõ ràng giống như có dòng máu không ngừng chảy ra ngoài... quá nhiều máu thấm qua băng vệ sinh, từ giữa đùi chảy xuống!

Bên trong biệt thự...

“Là điện thoại của Vũ Quỳnh sao?”

Vưu Tiên hỏi Cao Hường Dương.

“Em có chuyện gì muốn nói với anh?”

Cao Hường Dương gợn gàng dứt khoát hỏi cô ta.

Vưu Tiên khoanh tay trước ngực, hít sâu một hơi hỏi: “Anh thật sự yêu Vũ Quỳnh như vậy sao?”

“Đúng!”

Cao Hường Dương không chút do dự gật đầu: “Yêu cô ấy! Hơn nữa còn là yêu đến tận xương tủy!”

Vưu Tiên chua chát liếm môi, khẽ cười một tiếng nói: “Được rồi, anh cũng không cần để cho em hình dung tình yêu của anh đối với cô ấy sâu sắc cỡ nào! Nói thật chúng ta có thể gặp lại ở thành phố S cũng coi như duyên! Có điều anh đừng hiểu lầm, thật ra em đối với đoạn tình cảm đã qua của chúng ta cũng xem như đã thông suốt, bây giờ em cũng đã có bạn trai rồi. Đương nhiên dù sao anh cũng coi như là mối tình đầu của em, vừa nãy khi nhìn thấy anh quả thật trong lòng em hơi kích động, bây giờ em cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều rồi.”

Cô ta mím môi do dự chốc lát, mới nói tiếp: “Thật ra chuyện hai năm trước cứ canh cánh trong lòng em, em cứ áy náy mãi. Có rất nhiều lần em muốn gọi điện thoại để nói rõ với anh, nhưng lại sợ mất mặt. Giờ không dễ dàng gì mới gặp được anh, nên muốn ăn ngay với thật với anh...!”

Cao Hường Dương nhíu mày, hí mắt nhìn cô ta.

“Rốt cuộc là em muốn nói gì với anh?”

Nhìn dáng vẻ quanh co của cô ta, anh đã biết nhất định không phải là chuyện đơn giản.

“Anh còn nhớ lần đầu tiên của chúng ta vào hai năm trước không?”

Bỗng nhiên Vưu Tiên hỏi.

Cao Hường Dương nhíu mày, không hé răng.

Anh không hiểu tại sao cô ta lại đột nhiên lôi những chuyện này ra nói.

“Buổi tối đó anh uống nhiều lắm, có phải đã quên rất nhiều chuyện rồi không?”

Cao Hường Dương cau mày, trả lời: “Phải! Em biết anh mà uống rượu sẽ có tật xấu nhỏ. Tối đó uống nhiều quá, không nhớ rõ được gì.”

Vưu Tiên mím chặt môi.

Vưu Tiên im lặng hồi lâu, sau đó hít sâu một hơi nói: “Thật ra tối đó cô gái xảy ra quan hệ với anh căn bản không phải là em.”

Cao Hường Dương sững sờ.

Tròng mắt anh co rút: “Em nói rõ cho anh biết, cái gì gọi là cô gái tối hôm đó không phải là em. Nếu không phải là em thì là ai?”

“Vũ Quỳnh!”

Vưu Tiên trực tiếp trả lời anh “Cô gái tối hôm đó là Vũ Quỳnh.”

“Vũ Quỳnh?”

Lòng ngực Cao Hường Dương phập phồng, nhất thời run rẩy.

Buổi tối ngày hôm ấy, anh mơ mơ màng màng không nhớ rõ chuyện gì, duy nhất nhớ chính là mùi hương quen thuộc kia. Anh cho rằng đó là do mình uống say nên nhận lầm, bởi vì người nằm cạnh bên mình rõ ràng là Vưu Tiên.

“Phải...”

Vưu Tiên cắn môi, gạt đầu sau đó kể lại tình huống tối đó cho Cao Hường Dương nghe một lần.

Sau khi nghe chân tướng sự thật xong anh gần như không cách nào dùng lời nói để diễn tả được cảm giác trong lòng mình.

Ngoại trừ tức giận và giận dữ ra, phần nhiều là cảm thấy vui vẻ.

Thì ra buổi tối hôm đó không chỉ là đêm đầu tiên của Cao Hường Dương anh, mà còn là lần đầu tiên của Vũ Quỳnh!

Vậy mà anh lại còn khôn nạn ghen với người đàn ông đầu tiên của Vũ Quỳnh nữa đấy.

Kẻ khôn nạn thật sự chính là Cao Hường Dương anh!

Sau khi bắt nạt con nhà người ta xong lại còn dám quên sạch sẽ.

Chết tiệt!

Cao Hường Dương bước nhanh ra ngoài, lấy điện thoại gọi cho Vũ Quỳnh.

Ra khỏi biệt thự.

Gọi được cho đầu điện thoại bên kia nhưng vẫn mãi không có ai bắt máy.

Lúc đi qua đại sảnh, anh còn nghe được người giữ cửa của khách sạn đang bàn tán.

“Mọi người nhìn thấy không, cô gái lúc nãy nhìn sợ quá! Trời ạ, phía dưới thân cô ấy toàn là máu...”

“Còn không phải sao? Không biết cô ta xảy ra chuyện gì, thật khiến người ta sợ hãi mà!”

-----oOo-----

Chương 394: Giấy thông báo bệnh nguy kịch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vài nhân viên phục vụ cầm cây lau, không ngừng lau sàn nhà.

Xô nước bên cạnh sớm đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Chắc hẳn là bị máu của “cô gái” trong miệng bọn họ nói nhuộm đỏ.

Cao Hường Dương tùy ý liếc vài cái, sau đó vội vàng từ trong khách sạn bước ra.

Anh không ngừng gọi điện cho Vũ Quỳnh nhưng làm thế nào cũng không gọi được.

“Nhanh, nhanh nhường đường, xin nhường đường...”

“Nhanh, nhanh gọi điện thoại cho người nhà của người bệnh!”

“Kêu kho máu chuẩn bị nhanh lên. Mạng người quan trọng!”

...

Khi Vũ Phong nhận được điện thoại của bệnh viện là lúc ông đang hoàn thành ca phẫu thuật vô cùng khó nhằn.

“Chào anh, xin hỏi anh là người nhà của cô Vũ Quỳnh phải không?”

“Phải. Tôi là người nhà của con bé. Xin hỏi cô là ai?”

Vũ Phong vừa nghe điện thoại vừa cởi mũ vô trùng trên đầu xuống.

“Anh Vũ, nơi này của chúng tôi là bệnh viện Nhân Lập, bây giờ cô Vũ Quỳnh đang tiến hành cấp cứu, phiền anh mau tới đây một chuyến?”

“Cấp cứu?”

Trong đầu Vũ Phong “âm” một cái, ngay cả bộ đồ vô trùng trên người cũng không kịp thay ra đã giống như diên vọt ra ngoài: “Bác sĩ, rốt cuộc con gái tôi bị gì vậy? Nó xảy ra chuyện gì rồi?”

“Anh Vũ, con gái anh mang thai ngoài tử cung chảy nhiều máu lắm, tình trạng khá nghiêm trọng, anh mau đến đây đi!”

Mang thai ngoài tử cung?

Chảy nhiều máu lắm?

Trong nhất thời Vũ Phong ngây người ra, đầu óc gần như trống rỗng...

Mang thai ngoài tử cung, chảy máu nhiều...

Bỗng nhiên ông ta nghĩ tới lúc mình lên đại học, trong lớp có một bạn học nữ lúc kỳ nghỉ quốc tế lao động dài ngày, một người lẻ loi chết trong ký túc xá trường học.

Khi được người khác phát hiện, tấm ga giường trắng tinh kia của cô ấy đã bị máu nhuộm đỏ tươi.

Sau đó mới biết cô ấy mang thai ngoài tử cung, không phát hiện kịp thời dẫn đến chảy máu, mà kỳ nghỉ dài ngày trong phòng ngủ lại không có người ở bên cạnh, cứ như vậy vì chảy máu nhiều mà chết ở trên giường.

[Chuyện thật một trăm phần trăm, vì thế các cô gái đều phải chú ý một chút, yêu quý mạng sống, bảo vệ bản thân và con gái của mình!]

Vũ Phong nghĩ đến chuyện của bạn học nữ năm xưa, bàn tay cầm lái còn run dữ dội.

Ngay cả chân đạp thắng cũng run rẩy theo.

Mồ hôi trên trán không ngừng tuôn ra ngoài.

“Vũ Tiểu Tam, con nhất định phải gắng gượng cho ba!”

“Vũ Tiểu Tam, chờ ba đến cứu con! Ba con là thần y, nhất định con sẽ không sao! Con hãy chờ ba đến!”

“Vũ Tiểu Tam, con không thể có chuyện gì! Chắc chắn không sao đâu...!”

“Nếu con có bề gì mẹ con thật sự sống không nói đâu... Vũ Tiểu Tam...”

Vũ Phong một tiếng lại một tiếng rên rỉ nỉ non.

Ông cứ lăm ba lăm bậm như vậy, bỗng nhiên hốc mắt đỏ lên.

Đời này Vũ Phong ông chưa từng luống cuống tay chân như bây giờ.

Cả đời làm bác sĩ, tự cho rằng mình đã sớm nhìn thấu sinh ly tử biệt, nhưng mà khi chuyện này xảy ra trên người mình thì loại cảm giác sợ hãi kia làm cách nào cũng không kìm nén được.

Đột nhiên đúng lúc này điện thoại ông vút một bên vang lên.

Liếc mắt nhìn hiển thị trên màn hình, là điện thoại của Hương Dương gọi đến.

Tay Vũ Phong nắm chặt điện thoại, tăng thêm sức, cảm giác đó giống như muốn trực tiếp nghiền nát chiếc điện thoại.

Ông nhận điện thoại nhưng không trả lời, sau đó liền nghe giọng của Hương Dương hỏi ông: “Chú Vũ, chú có biết em Quỳnh ở đâu không? Con gọi điện thoại nhưng em ấy không bắt máy?”

Tay Vũ Phong run cầm cập: “Con bé đang ở bệnh viện Nhân Lập.”

Vũ Phong thành thật trả lời.

Giọng nói khàn khàn, cổ họng đau như bị dao cắt.

“Bệnh viện?”

Cao Hương Dương nhíu chặt chân mày: “Chú Vũ, em Quỳnh xảy ra chuyện gì? Sao lại ở bệnh viện chứ?”

Anh đạp mạnh chân ga, nhanh chóng chạy xe về phía bệnh viện Nhân Lập.

“Chuyện này sao cậu lại hỏi tôi?”

Vũ Phong gào thét trong điện thoại.

Giọng nói tắc nghẹn của Vũ Phong vang lên: “Cao Hương Dương, con gái tôi có bề gì, nhất định tôi sẽ hỏi tội cậu.”

“Chú Vũ, rốt cuộc là Tam Nhi sao rồi? Em ấy xảy ra chuyện gì rồi?”

Cao Hường Dương đạp chân ga.

“Con bé mang thai ngoài tử cung chảy máu rất nhiều, bây giờ đang cấp cứu trong bệnh viện...”

Ầm...

Vũ Phong vừa nói xong, đầu điện thoại bên kia liền truyền đến một tiếng va chạm chói tai.

“Cao Hường Dương?”

“Hường Dương?”

Vũ Phong lo lắng kêu lên hai tiếng.

“Chú Vũ, con... con không sao...”

Cao Hường Dương nói chuyện khàn cả giọng.

Trong điện thoại có thể nghe thấy tiếng thở hổn hển của anh, tiếng thở trước còn ngọt ngào, khó nhọc hơn tiếng thở sau.

“Con...phải gấp rút đến bệnh viện, hẹn gặp lại chú...”

Giọng nói của Cao Hường Dương trong điện thoại hơi run rẩy, anh nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại.

Đầu xe đâm vào hàng rào bên cạnh do tốc độ xe quá nhanh, theo quán tính trán của anh trực tiếp nện lên tay lái chảy máu.

Nhưng rõ ràng anh mặc kệ những thứ này.

Anh khởi động xe một lần nữa, xoay ngược tay lái, lù ra ngoài, trong chớp mắt giống như làn gió hòa vào dòng xe cộ tấp nập.

Máu tươi, từng giọt, từng giọt...

Không ngừng từ trên trán anh nhỏ xuống, nhưng anh lại hoàn toàn không cảm nhận được bất cứ đau đớn nào.

Trong đầu anh đều đang xoay xung quanh câu nói kia của Vũ Phong... Cô mang thai ngoài tử cung ra máu nhiều, bây giờ đang cấp cứu trong bệnh viện.

Mang thai ngoài tử cung, ra máu nhiều...

Là bác sĩ đương nhiên anh biết tính nguy hiểm của bệnh lý này.

Càng nghĩ anh càng nắm chặt tay lái, càng run dữ dội hơn.

Cao Hường Dương thở nặng nề, lúc này anh thật sự muốn mạnh mẽ tát cho mình mấy bạt tai.

Tại sao không dùng biện pháp chứ? Tại sao lại khốn nạn để cho cô mang thai chứ?

Nếu như mình sử dụng biện pháp an toàn, cô ấy sẽ không thụ thai! Không thụ thai thì sẽ không mang thai ngoài tử cung gì cả!

Căn bản Cao Hường Dương không dám suy nghĩ sâu hơn, bây giờ cô gái nhỏ đang nằm trên giường bệnh kia đang đau khổ đến cỡ nào, trong lòng sợ sệt biết bao nhiêu... Cô mới hai mươi một tuổi!

Tuổi đẹp như hoa, sao có thể khiến cho cô chịu đau khổ như thế chứ?

Anh đúng thật là khốn nạn!

Là tên khốn nạn nhất trên đời này.

Rốt cuộc anh đã làm những gì đối với cô ấy chứ?

Lúc Cao Hường Dương chạy đến bệnh viện thì Vũ Phong đã đến rồi.

Ông gục đầu ngồi ở bên kia, là dáng vẻ chán nản mà Hường Dương từ trước tới nay chưa bao giờ thấy qua.

Bàn tay ông nôn nóng bút tóc của mình, có vẻ phiền muộn không yên

lòng.

“Chú Vũ.”

Cảnh Hương Dương đi tới, gọi ông một tiếng.

Vũ Phong nâng mắt lên nhìn anh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, hai mắt đều đỏ ngầu lên.

Vũ Phong thở dài một hơi, sau đó đứng lên, trong nháy mắt đánh về phía Cao Hương Dương.

“Thằng khốn nạn! Tao nuôi con gái là để cho mày chà đạp à? Hả?”

Một đòn tàn nhẫn mạnh mẽ nện lên ngực Cao Hương Dương. Anh rầu rĩ ho khan hai tiếng, nhưng không có bất cứ động tác tránh né nào.

Trong vành mắt hiện lên một tia máu: “Chú Vũ, có thể cho con biết bây giờ em Quỳnh như thế nào rồi không ạ?”

Vũ Phong một bước dài xông tới, tóm chặt cổ áo của Cao Hương Dương, đỏ mắt trừng anh hét lên: “Cao Hương Dương tôi cho cậu biết, nếu con gái tôi có chuyện không may, nhất định tôi sẽ không tha cho cậu...”

“Chú Vũ...”

Viên mắt của Cao Hương Dương đỏ ngầu.

Giọng nói khàn đặc, nghẹn ngào.

Anh thở nặng nề, nhưng cuối cùng rốt cuộc không kiềm nén nổi tâm trạng, thút thít không thành tiếng nói: “Xin chú, xin chú trước hết nói cho con biết tình trạng của em Quỳnh...”

Nhìn dáng vẻ đau khổ của Cao Hương Dương, lập tức Vũ Phong cũng không kiềm nén được tâm trạng của mình, ông bỏ anh ra, đi qua bên cạnh đau khổ khóc không thành tiếng.

Đời này Vũ Phong ông chưa bao giờ khóc như vậy.

Hôm nay đúng là lần đầu tiên nhìn thấy...

Cửa phòng cấp cứu được đẩy mở ra...

Một cô y tá mặc áo trắng dài từ bên trong vôi vàng bước ra: “Ai là người nhà của người bệnh?”

“Tôi! Tôi là người nhà của người bệnh!”

Vũ Phong và Hương Dương thấy thế vôi vàng bước lên trả lời.

Y tá đưa tờ giấy trong tay cho Vũ Phong: “Đây là giấy thông báo bệnh tình nguy kịch, người nhà ký tên đi!”

“Bệnh... giấy thông báo bệnh tình nguy kịch?”

Vũ Phong chuẩn bị đưa tay ra nhận bỗng dừng lại giữa chừng.

Cao Hương Dương nghe nói thế, tròn mắt sâu co rút, trong nháy mắt đáy mắt nhiễm một màu đỏ tươi.

“Cô y tá, bạn gái tôi thế nào rồi?”

Anh nắm chặt hai tay y tá, lớn tiếng chát vắn người ta.

Tâm trạng kích động đến khó có thể không chế: “Rốt cuộc cô ấy thế nào rồi?”

“Anh à, anh đừng kích động...”

Hai tay của y tá bị Cao Hương Dương nhéo đau: “Cô Vũ chảy máu nhiều, tình huống không lạc quan lắm, bây giờ bác sĩ của chúng tôi đang tiến hành cấp cứu, nhưng các anh phải chuẩn bị tâm lý trước...”

“Hu hu hu...”

Y tá vừa dứt lời, Vũ Phong giống như không khống chế được, ngồi chồm hổm trên mặt đất, sụp đổ ôm đầu khóc rống lên.

Mặc dù ông ấy là đàn ông nhưng đồng thời cũng là cha của đứa trẻ.

Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trên đời này, khi nhìn thấy con gái bị đưa lên bàn mổ, ông hy vọng biết bao người nằm trên đó chính là mình, mà không phải là cô con gái yêu quý của ông.

Ông hy vọng biết bao nhiêu có thể gánh vác hết tất cả đau khổ của con gái.

Cho dù là muốn ông đi chết thay cho con gái ông cũng không chối từ!

Nghe tiếng khóc của Vũ Phong, trong lòng của Cao Hường Dương càng như thất lại.

Viên mắt đỏ ngầu, là nước mắt thuộc về đàn ông, không ngừng đảo quanh hốc mắt, nhưng anh vẫn nhin không cho rớt xuống.

Nơi trái tim giống như bị người khác cầm búa tạ tàn nhẫn đập mấy cái.

Cuối cùng Vũ Phong vẫn ký tên lên tờ giấy thông báo bệnh tình nguy kịch kia.

Vừa bỏ bút xuống, Vũ Phong giống như nổi điên, túm chặt cổ áo của Cao Hường Dương, tàn nhẫn đâm mấy cái vào gương mặt tuấn tú của anh.

“Tôi đánh chết cậu!”

“Đánh chết cậu...”

Vũ Phong đỏ mặt tía tai, cả người giống như hóa điên, đôi mắt đỏ ngầu trừng anh, từng nắm đấm một đánh lên khuôn mặt của Cao Hường Dương. Mỗi một cú đánh hoàn toàn không hàm hồ, gần như là muốn đánh đến chết anh: “Cao Hường Dương, đứa con gái tôi nuôi nấng yêu thương không phải là để cho cậu chà đạp như thế!”

Có máu không ngừng từ mũi của Cao Hường Dương chảy ra.

Trong nhiệt nóng còn lộ ra mùi máu tanh, thấm vào đôi môi mỏng của anh.

Rất đau!

Nhưng anh hoàn toàn không kêu tiếng nào.

Bởi vì đầu óc dùng sức va chạm nên còn hơi mê man, choáng váng ngay ngất, anh nhìn Vũ Phong đang nổi điên trước mặt hơi có vẻ mờ mờ.

Nhưng Cao Hường Dương không hề giãy dụa và tránh né, cứ mặc cho Vũ Phong bắt lấy mình, chịu đựng mỗi một lần ra sức đánh của ông: “Chú Vũ, là... là con có lỗi với Tam Nhi.”

Giọng nói của anh khàn khàn, run dữ dội.

Khoang mắt lóe lên vệt nước mắt: “Nếu như chú cảm thấy làm như vậy sẽ khiến cho lòng chú dễ chịu hơn một chút vậy thì chú cứ việc đánh con! Con chịu đựng được...”

Bị đánh, có lẽ trong lòng ông cũng sẽ dễ chịu hơn một chút...

“Cậu đừng tưởng rằng tôi không dám đánh cậu! Nếu không phải cậu, con gái Tam Nhi bảo bối của tôi bây giờ còn đang nhảy nhót tung tăng kia kia!”

Vừa nói, Vũ Phong lại tàn nhẫn đấm cho anh một cú.

Cú đấm này còn nặng hơn mấy cú đấm lúc nãy, nện lên mặt Cao Hường Dương khiến cho anh nhất thời hơi choáng váng, trước mắt đầu óc trống rỗng mất vài giây.

Chỉ có tiếng “ong, ong” không ngừng vang lên trong đầu.

Đau tới cực điểm!

Nhưng anh một mực vẫn không có cách nào đè nén được nỗi đau đớn trong lòng kia.

Trước ngực đau đớn kịch liệt, khiến anh khó chịu đến mức muốn ôm đầu khóc rống lên.

“Vũ Phong....”

“Anh đang làm gì đấy?”

Hình như là giọng nói của dì Thùy Sam.

-----oOo-----

Chương 395: Qua khỏi nguy hiểm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Hướng Dương hơi choáng, anh vừa nghiêng đầu nhìn thì thấy dì Sam và ba mẹ mình đang nôn nóng chạy về phía này.

Thùy Sam tốn hết sức kéo chồng mình đang nổi cơn điên ra: “Vũ Phong, anh đang làm gì đấy? Anh đừng như vậy, anh khó chịu nhưng người nhà của Hướng Dương còn khó chịu hơn anh gấp mấy lần, anh đừng như vậy mà...”

Thùy Sam nói thế nhưng cuối cùng cũng không nhịn được, bà ôm chồng mình khóc rống lên.

Hoàng Ngân cũng không ngừng lau nước mắt.

Nhìn con trai bị đánh đến sưng mặt mũi, bà ấy không còn gì để nói, chỉ vùi đầu vào lòng chồng mình khóc nức nở.

Cao Hướng Dương cởi áo vest ra, tùy ý khoát lên cánh tay mình, anh dùng tay lau máu đang trào từ trong lỗ mũi ra.

Mũi vẫn còn rất đau.

Trên trán bởi vì vụ va chạm lúc nãy mà máu không ngừng chảy ra.

Khuôn mặt điển trai đầy vết bầm.

Dáng vẻ anh như vậy nhìn hơi chật vật, nhưng vẫn không che giấu được khí chất trầm ổn và tao nhã của anh.

Anh đi tới trước mặt Hoàng Ngân nói: “Mẹ, con ra ngoài hút thuốc một lát...”

Cổ họng anh khàn đến nỗi gần như nói không ra tiếng.

Lông mày nhăn lại che giấu quá nhiều đau thương và còn có... áy náy.

Hoàng Ngân che miệng, gật đầu.

Sau đó, bà ấy giơ tay ra ôm thật chặt con trai mình nói: “Chắc chắn Tam Nhi sẽ khỏe lại, ông trời sẽ phù hộ cho người tốt bình an! Chúng ta sẽ cùng con bé vượt qua cửa ải khó khăn này...”

"Cảm ơn mẹ!"

Giọng nói của Cao Hường Dương nức nở, nghẹn ngào.

Anh đưa tay ôm mẹ thật chặt.

Buông mẹ ra, Cao Hường Dương bước từng bước nặng nề đi đến khu vực dành cho người hút thuốc.

Nhìn bóng lưng cô đơn của con trai khiến trong lòng Hoàng Ngân vô cùng đau xót.

Bàn tay to lớn của Cao Dương Thành nắm chặt bàn tay nhỏ bé của vợ mình, ông có thể cảm nhận được bàn tay cô rất lạnh, còn đang run cầm cập trong tay mình.

Không biết Cao Hường Dương đã ngồi thẩn thờ trong khu vực hút thuốc bao lâu.

Lúc Hoàng Ngân tìm anh đã thấy anh một mình lẻ loi ngồi ở đó.

Anh không ngừng hút thuốc, không ngừng rơi nước mắt, không ngừng lau nước mắt, sau đó lại kìm nén không khóc rống lên... Hoàng Ngân chưa từng thấy dáng vẻ yếu đuối như vậy của con trai mình.

Cho dù là lúc nhỏ khi được đưa vào khoang xạ trị, anh cũng kiên cường

mang theo nụ cười.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh khóc thành bộ dáng này, Hoàng Ngân nhìn không được bụm miệng khóc nức nở, nhưng bà không dám đẩy cửa đi vào làm phiền anh.

Bà biết chắc chắn con trai mình là người đau lòng nhất.

Người con gái mình yêu sâu sắc lại vì mình mà tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc.

Cho dù không phải cố ý, nhưng không thể không nói kẻ cầm đầu gây họa kia chính là anh.

Anh cần phát tiết tâm trạng ngột ngạt kia hơn bất kỳ ai.

Bên trong phòng cấp cứu.

Ánh đèn trắng rọi lên khuôn mặt tái mét của Vũ Quỳnh làm nổi bật khuôn mặt trẻ con của cô, hoàn toàn không có sức sống.

Máu không ngừng chảy ra ngoài...

Các bác sĩ bận bịu tới lui, họ không ngừng tiếp máu cho cô.

Tiếng máy móc tí tí kêu vang không ngừng trong phòng cấp cứu căng thẳng.

Trên bàn mổ, Vũ Quỳnh có thể cảm nhận được rõ ràng có một dòng nước nóng đang chảy ra khỏi cơ thể mình... Mà cơ thể cô cũng càng lúc càng lạnh, mất cảm giác, cứng ngắt... Cô cảm thấy mình sắp chết rồi.

Loại cảm giác vô lực mà xa xăm kia khiến cô cảm thấy khủng hoảng...

Những hình ảnh ngày xưa giống như đang phát lại, không ngừng lướt qua trong đầu cô.

Năm mười lăm tuổi đó...

Lần đầu tiên anh mang bạn gái về nhà.

Đêm đó, cô và anh suýt chút nữa phát sinh quan hệ, anh ôm cô nhưng không ngừng gọi tên cô gái khác. Cuối cùng, anh giống như nổi điên đuổi cô ra khỏi nhà, khiến cô mắc mưa nửa đêm... Hai năm trước...

Anh liên tục nhiều lần xoay xung quanh giữa cô và cô gái kia.

Cuối cùng cô thắng, cô ta rời đi...

Anh nói, người anh yêu vẫn là cô, còn cô gái kia tên là Vu Tiên.

Mà vừa nãy...

Trong nháy mắt bọn họ lại giống như trở về lúc trước đây.

Trở lại mối quan hệ luẩn quẩn giữa ba người.

Vu Tiên...

Đối với Vũ Quỳnh mà nói cái tên này nhạy cảm như một cây gai....

Một cây gai ghim vào lòng, chỉ cần đụng vào sẽ đau đến thấu xương.

Cây gai đó đâm quá sâu, muốn nhổ bỏ trừ khi... lóc thịt xẻ da.

Vũ Quỳnh nằm trên bàn mổ lạnh như băng, mọi thứ xung quanh tựa hồ cũng đều lạnh lẽo.

Mà thân thể của cô cũng càng lúc càng lạnh.

Dần dần cô hít thở cũng trở nên khó khăn...

Cơ thể càng lúc càng nhẹ...

Suy nghĩ trong đầu cũng càng lúc càng hỗn loạn.

Lúc này bên ngoài phòng cấp cứu có rất nhiều người đang chờ đợi.

Cao Hường Dương, Vũ Phong, Thùy Sam, Cao Hường Dương, và cả Hoàng Ngân.

Không có Hương Tình.

Cô bé ra ngoài đến bây giờ vẫn chưa trở về, hơn nữa đã hai ngày không liên lạc được.

Còn về bà nội và bà ngoại của Vũ Quỳnh, đương nhiên bọn họ không dám báo bởi vì sợ làm các cụ kinh sợ.

Thời gian trôi qua từng giây, từng phút...

Đối với những người ở ngoài này mà nói, một ngày bằng một năm.

Mỗi một giây trôi qua cũng giống như một cây kim, chỉ nhích một chút đã tới ngay trái tim của bọn họ, tàn nhẫn đâm một cái... khiến cho mọi người đều không thở nổi.

Một giờ trôi qua...

Hai giờ trôi qua...

Rốt cục...

Rốt cuộc đèn trong phòng cấp cứu tắt.

“Két” một tiếng, cửa bị đẩy ra từ bên trong.

Sau đó vài bác sĩ mặc áo blouse từ bên trong bước ra.

“Bác sĩ, tình hình thế nào rồi?”

Mọi người cùng nhau bước lên hỏi.

Bác sĩ tháo khẩu trang ra: “Mọi người bình tĩnh đừng sốt ruột, tin tốt là cuối cùng người bệnh cũng coi như đã vượt qua cơn nguy hiểm, nhưng mọi người nên biết rằng... đứa bé trong bụng chắc chắn không còn.”

Mọi người như trút được gánh nặng, nhưng trong lòng lại có cảm giác như mắc nghẹn.

Nhất là Cao Hường Dương.

Đứa bé...

Đây là kết tinh tình yêu đầu tiên của bọn họ, nhưng cuối cùng vẫn không giữ được.

Rất nhanh, Vũ Quỳnh được các bác sĩ đẩy từ phòng cấp cứu ra.

Cô vẫn còn trong trạng thái hôn mê, chưa tỉnh lại.

Sắc mặt trắng bệch, không có chút huyết sắc nào, đôi môi anh đào nhỏ nhắn xinh đẹp thường ngày lúc này tím tái khiến người ta phải đau lòng.

Dáng vẻ kia thoạt nhìn yếu ớt đến hoàn toàn không có sức sống.

Thùy Sam và Hoàng Ngân nhìn thấy đều nhịn không được khóc òa lên.

Sau khi biết được tình trạng của Vũ Quỳnh, tâm trạng của Vũ Phong mới vững hơn một chút.

Chỉ cần còn sống so với cái gì cũng tốt hơn.

Cao Hường Dương đứng cuối trong đoàn người, nhìn Vũ Quỳnh nằm trên giường bệnh, lồng ngực như có bàn tay vô hình bóp nẹt trái tim anh... vừa đau vừa buồn khiến anh không thở nổi.

Bên trong phòng bệnh VIP.

Bởi vì bây giờ là thời kỳ đặc biệt, nên Vũ Quỳnh cần yên tĩnh tuyệt đối, vì vậy trong phòng bệnh của cô mỗi lần nhiều nhất chỉ cho phép hai người ở lại.

Cao Hường Dương nhắc ghế ngồi cạnh đầu giường của cô.

Anh nắm lấy bàn tay của cô từ trong chăn đặt vào lòng bàn tay mình.

Rõ ràng là trời rất nóng, nhưng bàn tay cô lại lạnh như nước đá.

Loại lạnh lẽo kia giống như mũi dao nhọn đâm thấu xương, khoét nát tim

anh, khiến anh nghệt thờ một thời gian dài.

Anh thờ nặng nề, dán khuôn mặt vào mặt cô, hốc mắt đỏ ửng: “Xin lỗi... khiến em chịu khổ vì anh, xin lỗi em Tam Nhi...”

Giọng nói khàn khàn, hơi nghẹn ngào.

Đôi môi mỏng của anh lần lượt hôn lên từng ngón tay của cô: “Anh đúng là khốn nạn! Ngay cả chuyện quan trọng của hai năm trước cũng bị anh quên sạch sẽ...”

“Sau khi em tỉnh lại, em đánh anh một trận có được không? Có phải anh quá khốn nạn không? Buổi tối quan trọng như thế vậy mà anh có thể quên cho được. Anh thật đáng ăn đòn mà.”

Cao Hướng Dương nắm bàn tay nhỏ của cô, cọ lên khuôn mặt sưng vù của mình.

“Nếu như bây giờ em có thể mở mắt ra nhìn thấy anh, chắc hẳn trong lòng em sẽ rất thoải mái. Em phải biết rằng ba mươi mấy năm qua anh chưa bao giờ chột vật như thế này...”

“Nhưng mà trong lòng cũng chưa bao giờ đau đớn, sợ sệt như vậy.”

Nước mắt một lần nữa tràn mi: “Hôm nay em thật sự khiến anh sợ phát khiếp!”

Anh lẩm bẩm ni non, giọng nói run rẩy, môi mỏng không ngừng hôn lên mu bàn tay nhỏ của cô: “Anh rất sợ em sẽ rời bỏ anh...rất sợ...”

Anh nghiêng người qua, dán vào khuôn mặt trắng bệch của cô, trong chớp mắt anh cúi đầu xuống, đau lòng, nhẹ nhàng, cẩn thận từng li từng tí hôn lên bờ môi tái nhợt của cô... Cảm ơn em vẫn còn sống...

Chuyện này thật sự còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Từ trong phòng bệnh đi ra, tất cả mọi người trong sảnh đều chạy tới.

“Thế nào rồi? Con bé đã tỉnh chưa?”

Thùy Sam hỏi Cao Hường Dương.

“Dạ, vẫn chưa ạ.”

Cao Hường Dương lắc đầu: “Dì Sam, chú Phong hai người vào thăm cô ấy một chút đi!”

“Ừ...”

Thùy Sam và Vũ Phong đẩy cửa phòng bệnh đi vào.

Hoàng Ngân nhìn vết thương chằng chịt trên người con trai mình, trong lòng bà cũng khó chịu đến nỗi không nói nên lời.

Vẻ mặt của Cao Dương Thành nặng nề đến cực điểm, anh ngẩng đầu liếc con trai một cái, nghiêm túc trách mắng: “Con cũng là bác sĩ, lẽ nào bé Quỳnh có thai hay không con cũng không rõ hay sao? Tại sao phải đến lúc chảy nhiều máu mới biết chứ?”

"Được rồi, được rồi... Chuyện cũng đã xảy ra rồi, anh nói bớt vài câu đi. Trong lòng nó còn khó chịu hơn chúng ta gấp mấy lần đấy. Cuối cùng cũng coi như có thể giữ được mạng sống của Tam Nhi rồi."

Hoàng Ngân vội vàng làm người hòa giải.

Cảnh tượng tức nãy bà nhìn thấy trong khu vực dành cho người hút thuốc kia đến bây giờ vẫn còn bám vào lòng đấy.

Nhìn dáng vẻ kìm nén khổ sở của con trai mình, bà làm mẹ có thể dễ chịu sao?

“Nào đến đây, mẹ vừa đi lấy thuốc bôi cho con, ngồi xuống đây mẹ thoa thuốc cho.”

“Mẹ, con không sao!”

Cao Hường Dương lắc đầu một cái, sờ lên vết thương bên khóe miệng của mình nói: “Chỉ là vết thương ngoài da, không có chuyện gì mẹ đừng lo lắng.”

“Đừng lo lắng? Con tự mình soi gương đi, nhìn mặt con bây giờ đã thành hình dạng gì rồi!”

Hoàng Ngân gấp đến đỏ cả mắt.

Một khuôn mặt đang yên đang lành, giờ khắp nơi đều là vết bầm xanh tím, khóe miệng sưng đỏ, trên trán vẫn còn chảy máu.

Cao Hướng Dương cong môi cười: “Đây là đáng đời con, so với đau khổ mà Tam Nhi phải chịu đựng, chút đau đớn này của con có tính là gì?”

Hoàng Ngân thở dài: “Được rồi, đến đây đi! Dáng vẻ này của con nếu bị Tam Nhi tỉnh lại nhìn thấy, con bé lại phải lo lắng cho con thêm.”

Hoàng Ngân nói xong đứng dậy kéo con trai ngồi xuống ghế sofa.

Bà đổ thuốc trong chai ra, thoa lên chỗ bị thương của anh.

Tuy bà không phải là bác sĩ, nhưng nhiều năm nay đi theo chồng ngược lại học được cũng không ít.

“Nếu đau thì nói với mẹ một tiếng...”

“Dạ.”

Cao Hướng Dương khép mắt lại, để mặc cho mẹ thoa thuốc cho mình.

Anh không lên tiếng, ngay cả một biểu cảm dư thừa trên mặt cũng không có.

“Con trai à, con đừng trách chú Vũ của con, chuyện này nếu đổi lại là bất cứ người làm ba nào khác, bọn họ cũng đều sẽ làm như vậy...”

Hoàng Ngân trấn an con trai của mình.

“Mẹ, con không trách chú Vũ, vốn dĩ chuyện này là do con gây họa, suýt chút nữa con đã hại chết Tam Nhi, chú ấy đánh con là đúng.”

“Con cũng đừng nên nói mình như vậy.”

Hoàng Ngân thở dài một tiếng: “Con là con trai của mẹ, mẹ biết trong lòng con nghĩ thế nào. Mặc dù đưa con trong bụng tiểu Vũ là của con, nhưng chuyện này không thể trách được ai, dù sao đây là chuyện không ai có thể không chế được, vì vậy con cũng đừng mãi oán giận mình. Cũng may bây giờ Tam Nhi đã qua khỏi cơn nguy hiểm, cũng coi như tổ tiên chúng ta đã phù hộ...”

#####CHƯƠNG 396: BÂY GIỜ KHÔNG MUỐN GẶP ANH

CHƯƠNG 396: BÂY GIỜ KHÔNG MUỐN GẶP ANH

“Còn về chuyện con của hai đứa.... Con cũng đừng tiếc nuối nữa, cũng may hai đứa vẫn còn trẻ, về sau vẫn còn cơ hội mà! Hơn nữa, với tình trạng sức khỏe hiện tại của con mà nói, đứa bé này được sinh ra cũng không hẳn là việc tốt, con hiểu không? Con hãy nghe lời khuyên của mẹ, trong thời gian năm ba năm tiếp theo, chúng ta đừng nghĩ đến chuyện con cái nữa, đợi sức khỏe của con ổn định tốt rồi mới tính tiếp, hiểu không?”

“Mẹ, con muốn cưới Tam Nhi.”

Sắc mặt của Hoàng Ngân ánh lên niềm vui.

Cao Dương Thành ngẩng đầu nhìn con trai mình: “Trong tình hình như bây giờ, con nghĩ chú Phong của con sẽ dễ dàng đồng ý vậy sao?”

“Con sẽ năn nỉ để chú đồng ý!”

Trên thực tế, vấn đề quan trọng hiện tại là thái độ của Tam Nhi.

“Tam Nhi đồng ý rồi sao?”

Hoàng Ngân tò mò hỏi con trai.

Cao Hường Dương thật thà lắc đầu: “con vẫn chưa kịp câu hôn với cô ấy.”

“Này, chuyện cưới xin của hai con sớm xử lý ổn định cho xong chuyện, đừng dây dưa kéo dài nữa, đêm dài lắm mộng! Nhưng mà sức khỏe của con ...”

Mắt Cao Hường Dương hơi tối lại, hít thật sâu và nói: “Trước khi quyết định cầu hôn Tam Nhi, con có đến bệnh viện kiểm tra lại thêm một lần nữa rồi, tình hình sức khỏe rất tốt.”

Trong phòng bệnh VVIP.

Trên giường bệnh, hàng lông mi cong tựa như cánh bướm của Vũ Quỳnh động đậy, cô cố gắng muốn mở mắt, nhưng không tài nào mở nổi.

“Tam Nhi?”

Trong mơ hồ, như nghe được tiếng gọi nhỏ nhẹ ấm áp có phần lo lắng của bố mẹ mình.

“Tam Nhi, con tỉnh chưa? Tam Nhi ...”

“Con yêu, thử mở mắt nhìn xem!”

Vũ Quỳnh mơ hồ cố mở mắt ...

Mọi thứ hiện ra trước mắt cô một cách mơ hồ, không rõ.

“Tỉnh rồi, tỉnh rồi!! Tam Nhi tỉnh rồi!!”

Thùy Sam kích động khóc không thành tiếng.

“Cuối cùng con cũng tỉnh rồi, hu hu hu ...”

Nước mắt của mẹ rơi xuống khóe mắt của Vũ Quỳnh, rồi từ từ, mọi thứ càng ngày càng rõ hơn.

Tiếp theo là gương mặt tiêu tụy của ba cô.

Chỉ mới trải qua vón vện có một ngày thôi, mà nhìn họ có vẻ già đi rất nhiều.

“Ba...”

“Mẹ...”

Vũ Quỳnh khó khăn thốt ra từ cổ họng mình, nhẹ như không thành tiếng.

“Đây!! Mẹ đây, mẹ đây!!”

Thùy Sam liền nắm lấy tay con gái, nước mắt ngấn dài: “Cuối cùng tỉnh rồi, cảm ơn Trời Phật!! Không sao rồi, không sao rồi...”

“Con... không sao...”

Gương mặt của Vũ Quỳnh trắng bệch không một chút sinh khí.

Ở vùng bụng vẫn đau âm ỉ, khó chịu như bị dao cứa.

Nhưng, vết đau trên cơ thể làm sao sánh được với nỗi đau bi thương trong lòng cô.

Đứa bé ...

Đứa con đầu lòng của họ, cứ như vậy rời khỏi bụng cô ấy.

Có thể đây là ông trời trêu ngươi họ.

Cũng có thể là định mệnh, cô với người đàn ông tên Cao Hường Dương đó trước giờ vẫn là.... có duyên không có phận.

Thùy Sam có vẻ như hiểu được nỗi lòng của Vũ Quỳnh: “Tam Nhi, con cũng đừng suy nghĩ nhiều quá! Mẹ biết con buồn, nhưng thời gian còn dài, sau này con vẫn còn có cơ hội làm mẹ, giờ nhiệm vụ của chúng ta là phải giúp con bồi bổ sức khỏe! Hiểu không?”

“Dạ, dạ...”

Vũ Quỳnh tuy gật đầu đồng ý, nhưng không biết từ lúc nào khóe mắt cô đã ướt đẫm.

“Mẹ ra gọi Hường Dương vào đây! Mọi người đợi ở bên ngoài lâu lắm rồi!”

Thùy Sam lau nước mắt, đứng dậy xoay người định đi, nhưng bất ngờ bị

Vũ Quỳnh giữ tay lại.

“Mẹ ...”

Tiếng của cô rất nhẹ.

Có vẻ như rất khó khăn để nói thành tiếng.

Bàn tay yếu ớt của cô nắm lấy cổ tay của mẹ mình.

“Mẹ!”

“Sao vậy con?”

Thùy Sam nhìn thấy dáng vẻ của con gái, vội vàng ngồi lại, hỏi: “Tam Nhi, sao vậy con?”

“Con... bây giờ con không muốn gặp anh ấy, con chỉ muốn được nghỉ ngơi...”

“Tam Nhi, ý con là ...”

Thùy Sam thở dài, nghiêng đầu nhìn chồng đang ngồi bên cạnh, không biết nên làm sao.

“Được, Tam Nhi, ba mẹ sẽ theo ý con! Con nói không gặp thì ba mẹ sẽ không cho nó gặp! Con cố gắng dưỡng sức, không được suy nghĩ nhiều quá, và cũng không được khóc nữa, biết chưa?”

Vũ Phong vừa nói với con bằng giọng khàn của mình, tay vừa lau nước mắt cho con.

“Vậy còn Trần Mặc? Con muốn gặp Trần Mặc không? Người ta cũng ở ngoài đó đợi lâu lắm rồi đó.”

Thùy Sam lại hỏi con gái.

“Anh Trần Mặc cũng đến rồi ạ?”

“Ừm...sau khi biết con xảy ra chuyện là lập tức chạy đến đây rồi.”

Thùy Sam nói đoạn lại thở dài: “Tam Nhi à, tuy là mẹ biết con không thích Trần Mặc, nhưng mà, Trần Mặc thật sự cũng là một người tốt, mẹ nhìn cách cậu ấy đối xử với con rất thật lòng ...”

“Mẹ”

Vũ Quỳnh ngắt lời mẹ bằng giọng yếu ớt của mình: “Chúng ta đừng nói chuyện đó vào lúc này được không?”

“Đúng đúng đúng, mẹ thật là, con mới tỉnh dậy mà mẹ lại cần nhằn gì đâu ...”

Thùy Sam lau nốt nước mắt còn sót lại nơi khóe mắt: “Vậy mẹ đi gọi Trần Mặc vào đây nha?”

“Dạ, được...”

Vũ Quỳnh đáp nhẹ một câu, rồi mệt mỏi nhắm mắt lại.

Thùy Sam đứng dậy, bước ra ngoài phòng bệnh.

Đại sảnh bên ngoài phòng bệnh, Hoàng Ngân và Cao Dương Thành không còn ở đó nữa, chỉ còn Cao Hướng Dương và Trần Mặc vẫn còn ngồi đợi.

Còn Hoàng Ngân đã về nhà hâm canh bổ máu cho Vũ Quỳnh tắm bổ.

Quản lý của bệnh viện đều túc trực bên giường bệnh của Vũ Quỳnh, cuối cùng, Cao Dương Thành chỉ còn cách quay về để xử lý việc của bệnh viện.

“Dì Sam!”

Vừa nhìn thấy Thùy Sam bước ra từ phòng bệnh, Cao Hướng Dương và Trần Mặc cùng lúc đứng dậy đi về hướng Thùy Sam.

Cả hai người đàn ông đều thức trắng cả đêm, nét tiêu tụy mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt của họ.

Đặc biệt là Cao Hường Dương, hôm qua còn chịu một trận đòn của Vũ Phong, giờ trên mặt vẫn sưng, mũi bị bầm, tròng mắt hiện rõ mạch máu đỏ ngầu, nhìn bộ dạng khiến cho Thùy Sam có chút không cầm lòng được.

“Tam Nhi tỉnh chưa ạ?”

Cao Hường Dương liền hỏi Thùy Sam.

“Ừm! Tỉnh rồi, tỉnh rồi...”

“Vậy thì tốt quá!! Cho con vào gặp cô ấy!”

Cao Hường Dương vừa dứt lời, liền đẩy cửa phòng định đi vào, nhưng bị Thùy Sam ngăn lại: “Hường Dương, đừng gấp, Tam Nhi mệt rồi, bây giờ đã ngủ rồi, con nhìn con kia, bị thương đến vậy rồi, hay là con về nhà nghỉ ngơi chút đi! Để Tam Nhi nhìn thấy bộ dạng này của con, con bé lại lo lắng nữa, đúng không?”

“Không sao đâu dì Sam, chỉ là vết thương ngoài da thôi, không sao thật mà!”

Cao Hường Dương nói đoạn, định bước tiếp vào trong.

Nhưng không ngờ Thùy Sam vẫn chưa rời tay nắm cửa.

Cao Hường Dương bất ngờ nửa giây, giây tiếp theo, như hiểu được điều gì đó.

Nhìn sâu vào mắt của Thùy Sam: “Dì Sam...”

Thùy Sam có chút bối rối: “Hường Dương, nghe lời dì được không? Về nghỉ ngơi trước đi.”

“Tam Nhi không muốn gặp con.”

Thùy Sam không cảm thấy bất ngờ khi Hường Dương đoán ra sự việc, bà cuối cùng cũng gật đầu thừa nhận: “Ừm, tâm trạng của Tam Nhi vẫn chưa ổn định, nên có thể trong lòng vẫn còn buồn, suy nghĩ lung tung, con đừng để bụng.”

Mặt Cao Hường Dương tối sầm lại.

Cô ấy vẫn còn trách anh sao?

Cũng phải thôi, nếu như không phải tại mình, cô ấy cũng không phải bước qua ranh giới sinh tử này.

“Sau khi tỉnh dậy, tình hình của cô ấy khả quan không ạ?”

Cao Hường Dương đã không còn ngoan cố muốn vào gặp cô ấy nữa.

Vì anh biết, điều cô ấy cần nhất bây giờ là tịnh dưỡng, cô ấy không muốn gặp mình, nếu như mình ngoan cố vào trong, chỉ khiến cô ấy buồn phiền thêm thôi, như vậy bệnh tình của cô ấy sẽ càng nghiêm trọng hơn.”

“Tình hình cũng khá ổn, con cũng đừng lo quá, chú và dì cũng đều là bác sỹ cả, chú và dì sẽ chăm sóc con bé cẩn thận.”

Thùy Sam nhẹ nhàng an ủi Hường Dương.

“Dạ ...”

Cao Hường Dương cười cười, nhưng đáy mắt vẫn có chút hụt hẫng.

“Trần Mặc...”

Thùy Sam gọi Trần Mặc, rồi lại nhìn Cao Hường Dương một cái, rồi thờ dãi nói với Trần Mặc: “Cháu vào đi.”

Trần Mặc nghiêng đầu nhìn Cao Hường Dương đang đứng bên cạnh.

Cao Hường Dương không nói gì.

Gương mặt tuần tú thường ngày giây phút này có vẻ như kiệt quệ tột đỉnh.

Anh lùi ra sau, quay lại ngồi trên ghế sofa.

Bàn tay xoa mặt, như muốn che đi sự khó chịu và nỗi buồn trong lòng.

Thấy Trần Mặc vẫn đứng đó nhìn mình, anh xoa xoa tay: “Anh vào đi, chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Lúc này Trần Mặc mới theo Thùy Sam đi vào phòng bệnh.

Cao Hường Dương trầm tư xoa mặt, thở dài, như muốn bộc phát nỗi niềm tận đáy lòng, nhưng cứ mỗi lần hít thở sâu đều khiến cho anh cảm thấy khó chịu ở lồng ngực.

Sau khi Trần Mặc vào phòng bệnh, Thùy Sam và Vũ Phong biết ý chủ động đi ra ngoài.

Cao Hường Dương hiểu ý của hai trưởng bối.

Rõ ràng là muốn để không gian riêng cho hai người đó.

Anh khó khăn mím mím môi rồi nói: “Dì Sam, Chú Phong, con đi ra ngoài hút thuốc.”

Nói xong liền đi ra bên ngoài.

Nhìn từ sau lưng, dáng vẻ hiện lên nỗi hụt hẫng nào đó khó diễn tả thành lời.

Thùy Sam thở dài: “Anh, anh nói chúng ta đối xử như vậy với Hường Dương, có phải là tàn nhẫn quá không?”

“Con gái không muốn gặp nó, mình cũng đâu có cách nào khác!”

“Ừm..”

Thùy Sam thở dài: “Thật ra em vẫn cảm thấy Trần Mặc thích hợp với Tam Nhi hơn, cậu bé Trần Mặc này đối xử với Tam Nhi của chúng ta rất tận tình, anh xem người ta mới nghe tin Tam Nhi có chuyện, liền tức khắc bay từ nước ngoài về liền! Không được, lát em phải khuyên Tam Nhi mới được...”

“Những chuyện này, đợi Tam Nhi khỏe hẳn rồi hãy nói.”

Vũ Phong cho rằng giờ không thích hợp để nói những chuyện như vậy.

“...”

Cuộc đối thoại trong phòng chờ bị Cao Hường Dương nghe thấy hết, không sót một chữ.

Nếu như nói nghe xong anh không có cảm giác gì thì đó là nói dối.

Đứng ở khu hút thuốc, một điếu rồi lại một điếu liên tiếp.

Khói thuốc lượn lờ chậm rãi phả ra từ mũi anh, mỗi một hơi đều khiến cho cổ họng anh đau điếng.

Rõ ràng muốn mượn hương vị của khói thuốc để làm tê liệt cái cảm xúc không thoải mái, kết quả càng hút lại càng khó chịu hơn, cuối cùng không hút nữa.

Sau khi hút thuốc xong, Cao Hường Dương nhanh chóng trở về nhà tắm rửa, thay một bộ đồ mới rồi quay lại.

Hơn một tiếng đồng hồ rồi, Trần Mặc vẫn chưa ra khỏi phòng bệnh của Vũ Quỳnh.

Vợ chồng Thùy Sam và Vũ Phong cũng quay vào phòng với Vũ Quỳnh.

Trong phòng, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười nhẹ, có thể đoán được, những người trong phòng đang rất nói chuyện rất vui vẻ.

Anh một mình ngồi ở phòng chờ, có vẻ như hơi dư thừa.

Những ngày sau đó, Cao Hường Dương vẫn chưa gặp được Vũ Quỳnh.

Cô ấy không muốn gặp, không ai có thể làm gì khác.

Hôm nay, Hoàng Ngân lại hầm canh gà ác mang đến cho Vũ Quỳnh.

Hoàng Ngân ngồi ở đầu giường của Vũ Quỳnh, đút từng muỗng cho cô.

“Khí sắc của con mấy ngày gần đây có vẻ khá hơn rồi đấy!”

“Dạ, con cảm ơn mẹ Ngân.”

Vũ Quỳnh vừa cười vừa cảm ơn.

“Gần đây ngày nào Trần Mặc cũng đến đây à?”

Hoàng Ngân hỏi một câu thăm dò.

Vũ Quỳnh gật đầu: “Dạ, ngày nào cũng đến.”

“Vậy còn con?”

“Dạ?”

Vũ Quỳnh giả vờ không hiểu.

“Mẹ hỏi con, con có cảm giác gì với người ta?”

Hoàng Ngân hỏi thẳng cô.

Vũ Quỳnh cười cười lắc đầu: “Dạ, con không biết, không hình dung được, chỉ cảm thấy không tệ...”

Cô từ từ dựa người vào gối sau lưng, nhẹ nhàng nói: “Mẹ Ngân à, mấy ngày trước lúc con nằm trên bàn phẫu thuật, đột nhiên nghĩ thông rất nhiều chuyện ...”

-----oOo-----

Chương 396: Bây giờ không muốn gặp anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Còn về chuyện con của hai đứa.... Con cũng đừng tiếc nuôi nữa, cũng may hai đứa vẫn còn trẻ, về sau vẫn còn cơ hội mà! Hơn nữa, với tình trạng sức khỏe hiện tại của con mà nói, đứa bé này được sinh ra cũng không hẳn là việc tốt, con hiểu không? Con hãy nghe lời khuyên của mẹ, trong thời gian năm ba năm tiếp theo, chúng ta đừng nghĩ đến chuyện

con cái nữa, đợi sức khỏe của con ổn định tốt rồi mới tính tiếp, hiểu không?

“Mẹ, con muốn cưới Tam Nhi.”

Sắc mặt của Hoàng Ngân ánh lên niềm vui.

Cao Dương Thành ngẩng đầu nhìn con trai mình: “Trong tình hình như bây giờ, con nghĩ chú Phong của con sẽ dễ dàng đồng ý vậy sao?”

“Con sẽ năn nỉ để chú đồng ý!”

Trên thực tế, vấn đề quan trọng hiện tại là thái độ của Tam Nhi.

“Tam Nhi đồng ý rồi sao?”

Hoàng Ngân tò mò hỏi con trai.

Cao Hường Dương thật thà lắc đầu: “con vẫn chưa kịp cầu hôn với cô ấy.”

“Này, chuyện cưới xin của hai con sớm xử lý ổn định cho xong chuyện, đừng dây dưa kéo dài nữa, đêm dài lắm mộng! Nhưng mà sức khỏe của con ...”

Mắt Cao Hường Dương hơi tối lại, hít thật sâu và nói: “Trước khi quyết định cầu hôn Tam Nhi, con có đến bệnh viện kiểm tra lại thêm một lần nữa rồi, tình hình sức khỏe rất tốt.”

Trong phòng bệnh VVIP.

Trên giường bệnh, hàng lông mi cong tựa như cánh bướm của Vũ Quỳnh động đậy, cô cố gắng muốn mở mắt, nhưng không tài nào mở nổi.

“Tam Nhi?”

Trong mơ hồ, như nghe được tiếng gọi nhỏ nhẹ ấm áp có phần lo lắng của bố mẹ mình.

“Tam Nhi, con tỉnh chưa? Tam Nhi ...”

“Con yêu, thử mở mắt nhìn xem!”

Vũ Quỳnh mơ hồ cố mở mắt ...

Mọi thứ hiện ra trước mắt cô một cách mơ hồ, không rõ.

“Tỉnh rồi, tỉnh rồi!! Tam Nhi tỉnh rồi!!”

Thùy Sam kích động khóc không thành tiếng.

“Cuối cùng con cũng tỉnh rồi, hu hu hu ...”

Nước mắt của mẹ rơi xuống khóe mắt của Vũ Quỳnh, rồi từ từ, mọi thứ càng ngày càng rõ hơn.

Tiếp theo là gương mặt tiêu tụy của ba cô.

Chỉ mới trải qua vòn vẹn có một ngày thôi, mà nhìn họ có vẻ già đi rất nhiều.

“Ba...”

“Mẹ...”

Vũ Quỳnh khó khăn thốt ra từ cổ họng mình, nhẹ như không thành tiếng.

“Đây!! Mẹ đây, mẹ đây!!”

Thùy Sam liền nắm lấy tay con gái, nước mắt ngấn dài: “Cuối cùng tỉnh rồi, cảm ơn Trời Phật!! Không sao rồi, không sao rồi...”

“Con... không sao...”

Gương mặt của Vũ Quỳnh trắng bệch không một chút sinh khí.

Ở vùng bụng vẫn đau âm ỉ, khó chịu như bị dao cứa.

Nhưng, vết đau trên cơ thể làm sao sánh được với nỗi đau bi thương trong lòng cô.

Đứa bé ...

Đứa con đầu lòng của họ, cứ như vậy rời khỏi bụng cô ấy.

Có thể đây là ông trời trêu ngươi họ.

Cũng có thể là định mệnh, cô với người đàn ông tên Cao Hường Dương đó trước giờ vẫn là... có duyên không có phận.

Thùy Sam có vẻ như hiểu được nỗi lòng của Vũ Quỳnh: “Tam Nhi, con cũng đừng suy nghĩ nhiều quá! Mẹ biết con buồn, nhưng thời gian còn dài, sau này con vẫn còn có cơ hội làm mẹ, giờ nhiệm vụ của chúng ta là phải giúp con bồi bổ sức khỏe! Hiểu không?”

“Dạ, dạ...”

Vũ Quỳnh tuy gật đầu đồng ý, nhưng không biết từ lúc nào khóe mắt cô đã ướt đầm.

“Mẹ ra gọi Hường Dương vào đây! Mọi người đợi ở bên ngoài lâu lắm rồi!”

Thùy Sam lau nước mắt, đứng dậy xoay người định đi, nhưng bất ngờ bị Vũ Quỳnh giữ tay lại.

“Mẹ ...”

Tiếng của cô rất nhẹ.

Có vẻ như rất khó khăn để nói thành tiếng.

Bàn tay yếu ớt của cô nắm lấy cổ tay của mẹ mình.

“Mẹ!”

“Sao vậy con?”

Thùy Sam nhìn thấy dáng vẻ của con gái, vội vàng ngồi lại, hỏi: “Tam Nhi, sao vậy con?”

“Con... bây giờ con không muốn gặp anh ấy, con chỉ muốn được nghỉ ngơi...”

“Tam Nhi, ý con là ...”

Thùy Sam thở dài, nghiêng đầu nhìn chồng đang ngồi bên cạnh, không biết nên làm sao.

“Được, Tam Nhi, ba mẹ sẽ theo ý con! Con nói không gặp thì ba mẹ sẽ không cho nó gặp! Con cố gắng dưỡng sức, không được suy nghĩ nhiều quá, và cũng không được khóc nữa, biết chưa?”

Vũ Phong vừa nói với con bằng giọng khàn của mình, tay vừa lau nước mắt cho con.

“Vậy còn Trần Mặc? Con muốn gặp Trần Mặc không? Người ta cũng ở ngoài đó đợi lâu lắm rồi đó.”

Thùy Sam lại hỏi con gái.

“Anh Trần Mặc cũng đến rồi ạ?”

“Ừm...sau khi biết con xảy ra chuyện là lập tức chạy đến đây rồi.”

Thùy Sam nói đoạn lại thở dài: “Tam Nhi à, tuy là mẹ biết con không thích Trần Mặc, nhưng mà, Trần Mặc thật sự cũng là một người tốt, mẹ nhìn cách cậu ấy đối xử với con rất thật lòng ...”

“Mẹ”

Vũ Quỳnh ngắt lời mẹ bằng giọng yếu ớt của mình: “Chúng ta đừng nói chuyện đó vào lúc này được không?”

“Đúng đúng đúng, mẹ thật là, con mới tỉnh dậy mà mẹ lại cần nhắn gì đâu ...”

Thùy Sam lau nốt nước mắt còn sót lại nơi khóe mắt: “Vậy mẹ đi gọi Trần Mặc vào đây nha?”

“Đạ, được...”

Vũ Quỳnh đắp nhẹ một câu, rồi mệt mỏi nhắm mắt lại.

Thùy Sam đứng dậy, bước ra ngoài phòng bệnh.

Đại sảnh bên ngoài phòng bệnh, Hoàng Ngân và Cao Dương Thành không còn ở đó nữa, chỉ còn Cao Hướng Dương và Trần Mặc vẫn còn ngồi đợi.

Còn Hoàng Ngân đã về nhà hầm canh bổ máu cho Vũ Quỳnh tắm bổ.

Quản lý của bệnh viện đều túc trực bên giường bệnh của Vũ Quỳnh, cuối cùng, Cao Dương Thành chỉ còn cách quay về để xử lý việc của bệnh viện.

“Dì Sam!”

Vừa nhìn thấy Thùy Sam bước ra từ phòng bệnh, Cao Hướng Dương và Trần Mặc cùng lúc đứng dậy đi về hướng Thùy Sam.

Cả hai người đàn ông đều thức trắng cả đêm, nét tiêu tụy mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt của họ.

Đặc biệt là Cao Hướng Dương, hôm qua còn chịu một trận đòn của Vũ Phong, giờ trên mặt vẫn sưng, mũi bị bầm, tròng mắt hiện rõ mạch máu đỏ ngầu, nhìn bộ dạng khiến cho Thùy Sam có chút không cầm lòng được.

“Tam Nhi tỉnh chưa ạ?”

Cao Hướng Dương liền hỏi Thùy Sam.

“Ừm! Tỉnh rồi, tỉnh rồi...”

“Vậy thì tốt quá!! Cho con vào gặp cô ấy!”

Cao Hướng Dương vừa dứt lời, liền đẩy cửa phòng định đi vào, nhưng bị Thùy Sam ngăn lại: “Hướng Dương, đừng gấp, Tam Nhi mệt rồi, bây giờ đã ngủ rồi, con nhìn con kìa, bị thương đến vậy rồi, hay là con về nhà

ngủ ngơi chút đi! Để Tam Nhi nhìn thấy bộ dạng này của con, con bé lại lo lắng nữa, đúng không?”

“Không sao đâu dì Sam, chỉ là vết thương ngoài da thôi, không sao thật mà!”

Cao Hường Dương nói đoạn, định bước tiếp vào trong.

Nhưng không ngờ Thùy Sam vẫn chưa rời tay nắm cửa.

Cao Hường Dương bất ngờ nửa giây, giây tiếp theo, như hiểu được điều gì đó.

Nhìn sâu vào mắt của Thùy Sam: “Dì Sam...”

Thùy Sam có chút bối rối: “Hường Dương, nghe lời dì được không? Về nghỉ ngơi trước đi.”

“Tam Nhi không muốn gặp con.”

Thùy Sam không cảm thấy bất ngờ khi Hường Dương đoán ra sự việc, bà cuối cùng cũng gật đầu thừa nhận: “Ừm, tâm trạng của Tam Nhi vẫn chưa ổn định, nên có thể trong lòng vẫn còn buồn, suy nghĩ lung tung, con đừng để bụng.”

Mặt Cao Hường Dương tối sầm lại.

Cô ấy vẫn còn trách anh sao?

Cũng phải thôi, nếu như không phải tại mình, cô ấy cũng không phải bước qua ranh giới sinh tử này.

“Sau khi tỉnh dậy, tình hình của cô ấy khả quan không ạ?”

Cao Hường Dương đã không còn ngoan cố muốn vào gặp cô ấy nữa.

Vì anh biết, điều cô ấy cần nhất bây giờ là tịnh dưỡng, cô ấy không muốn gặp mình, nếu như mình ngoan cố vào trong, chỉ khiến cô ấy buồn phiền thêm thôi, như vậy bệnh tình của cô ấy sẽ càng nghiêm trọng hơn.”

“Tình hình cũng khá ổn, con cũng đừng lo quá, chú và dì cũng đều là bác sỹ cả, chú và dì sẽ chăm sóc con bé cẩn thận.”

Thùy Sam nhẹ nhàng an ủi Hương Dương.

“Dạ ...”

Cao Hương Dương cười cười, nhưng đáy mắt vẫn có chút hụt hẫng.

“Trần Mặc...”

Thùy Sam gọi Trần Mặc, rồi lại nhìn Cao Hương Dương một cái, rồi thở dài nói với Trần Mặc: “Cháu vào đi.”

Trần Mặc nghiêng đầu nhìn Cao Hương Dương đang đứng bên cạnh.

Cao Hương Dương không nói gì.

Gương mặt tuấn tú thường ngày giây phút này có vẻ như kiệt quệ tột đỉnh.

Anh lùi ra sau, quay lại ngồi trên ghế sofa.

Bàn tay xoa mặt, như muốn che đi sự khó chịu và nỗi buồn trong lòng.

Thấy Trần Mặc vẫn đứng đó nhìn mình, anh xua xua tay: “Anh vào đi, chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Lúc này Trần Mặc mới theo Thùy Sam đi vào phòng bệnh.

Cao Hương Dương trầm tư xoa mặt, thở dài, như muốn bộc phát nỗi niềm tận đáy lòng, nhưng cứ mỗi lần hít thở sâu đều khiến cho anh cảm thấy khó chịu ở lồng ngực.

Sau khi Trần Mặc vào phòng bệnh, Thùy Sam và Vũ Phong biết ý chủ động đi ra ngoài.

Cao Hương Dương hiểu ý của hai trưởng bối.

Rõ ràng là muốn để không gian riêng cho hai người đó.

Anh khó khăn mím mím môi rồi nói: “Dì Sam, Chú Phong, con đi ra ngoài hút thuốc.”

Nói xong liền đi ra bên ngoài.

Nhìn từ sau lưng, dáng vẻ hiện lên nỗi hụt hẫng nào đó khó diễn tả thành lời.

Thùy Sam thở dài: “Anh, anh nói chúng ta đối xử như vậy với Hương Dương, có phải là tàn nhẫn quá không?”

“Con gái không muốn gặp nó, mình cũng đâu có cách nào khác!”

“Ừm..”

Thùy Sam thở dài: “Thật ra em vẫn cảm thấy Trần Mặc thích hợp với Tam Nhi hơn, cậu bé Trần Mặc này đối xử với Tam Nhi của chúng ta rất tận tình, anh xem người ta mới nghe tin Tam Nhi có chuyện, liền tức khắc bay từ nước ngoài về liền! Không được, lát em phải khuyên Tam Nhi mới được...”

“Những chuyện này, đợi Tam Nhi khỏe hẳn rồi hãy nói.”

Vũ Phong cho rằng giờ không thích hợp để nói những chuyện như vậy.

“...”

Cuộc đối thoại trong phòng chờ bị Cao Hương Dương nghe thấy hết, không sót một chữ.

Nếu như nói nghe xong anh không có cảm giác gì thì đó là nói dối.

Đứng ở khu hút thuốc, một điếu rồi lại một điếu liên tiếp.

Khói thuốc lượn lờ chậm rãi phả ra từ mũi anh, mỗi một hơi đều khiến cho cổ họng anh đau điếng.

Rõ ràng muốn mượn hương vị của khói thuốc để làm tê liệt cái cảm xúc không thoải mái, kết quả càng hút lại càng khó chịu hơn, cuối cùng

không hút nữa.

Sau khi hút thuốc xong, Cao Hường Dương nhanh chóng trở về nhà tắm rửa, thay một bộ đồ mới rồi quay lại.

Hơn một tiếng đồng hồ rồi, Trần Mặc vẫn chưa ra khỏi phòng bệnh của Vũ Quỳnh.

Vợ chồng Thùy Sam và Vũ Phong cũng quay vào phòng với Vũ Quỳnh.

Trong phòng, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười nhẹ, có thể đoán được, những người trong phòng đang rất nói chuyện rất vui vẻ.

Anh một mình ngồi ở phòng chờ, có vẻ như hơi dư thừa.

Những ngày sau đó, Cao Hường Dương vẫn chưa gặp được Vũ Quỳnh.

Cô ấy không muốn gặp, không ai có thể làm gì khác.

Hôm nay, Hoàng Ngân lại hầm canh gà ác mang đến cho Vũ Quỳnh.

Hoàng Ngân ngồi ở đầu giường của Vũ Quỳnh, đút từng muỗng cho cô.

“Khí sắc của con mấy ngày gần đây có vẻ khá hơn rồi đấy!”

“Dạ, con cảm ơn mẹ Ngân.”

Vũ Quỳnh vừa cười vừa cảm ơn.

“Gần đây ngày nào Trần Mặc cũng đến đây à?”

Hoàng Ngân hỏi một câu thăm dò.

Vũ Quỳnh gật đầu: “Dạ, ngày nào cũng đến.”

“Vậy còn con?”

“Dạ?”

Vũ Quỳnh giả vờ không hiểu.

“Mẹ hỏi con, con có cảm giác gì với người ta?”

Hoàng Ngân hỏi thẳng cô.

Vũ Quỳnh cười cười lắc đầu: “Dạ, con không biết, không hình dung được, chỉ cảm thấy không tệ...”

Cô từ từ dựa người vào gối sau lưng, nhẹ nhàng nói: “Mẹ Ngân à, mấy ngày trước lúc con nằm trên bàn phẫu thuật, đột nhiên nghĩ thông rất nhiều chuyện ...”

-----oOo-----

Chương 397: Em sẽ không lấy anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Là chuyện gì? Kể mẹ Ngân nghe xem.”

Hoàng Ngân đặt chén canh xuống, chú tâm lắng nghe.”

“Con nghĩ vậy nè, con người trên thế gian này sống thật không đơn giản chút nào, trước đây với một số tình cảm, một số người con đã quá cố chấp, sự cố chấp đó lại là một loại gánh nặng khiến cho con mệt mỏi. Nhưng từ sau khi con đi một vòng từ Diêm Vương phủ về, đột nhiên con nghĩ thông rất nhiều, không còn muốn theo đuổi những chuyện hồ đồ ngu xuẩn, lúc được lúc mất, với những thứ không thuộc về mình nữa, con bắt đầu cảm thấy mệt, mệt đến nỗi chỉ muốn sống cuộc sống an phận đời thường, bình dị một chút đôi khi lại hạnh phúc hơn, đúng không ạ?”

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt.

Trong phút chốc cảm thấy cô bé đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Nghĩ đến con trai mình, trong lòng bà tràn đầy mâu thuẫn giằng co.

“Đúng! Những gì con nói đều rất đúng, hạnh phúc mà con người hướng đến cả đời, đó chính là sự bình dị và tính toán lâu dài. Nhưng cái người

mà con nói, có thật là người mà con muốn cùng nhau tính chuyện lâu dài cả đời không! Tam Nhi, mẹ biết chuyện như vậy, trong lòng ai cũng cảm thấy khó khăn, con giận anh con, đó cũng là chuyện hợp lý, nhưng mà ...”

“Mẹ Ngân ...”

Vũ Quỳnh lắc đầu, đáy mắt thoáng chút bi thương: “Thì cứ coi như con với anh ấy có duyên không có phận vậy!”

Hoàng Ngân nghe đến đây bắt đầu không bình tĩnh được nữa: “Tam Nhi, mẹ cảm thấy con nên cho anh con một cơ hội! Lúc con mới ra khỏi phòng phẫu thuật, nó đã nói với mẹ là nhất định sẽ cưới con! Con vẫn chưa cho nó cơ hội để ngỏ lời với con, giờ sao lại...”

“Mẹ Ngân ...”

Vũ Quỳnh nghe xong những lời này của Hoàng Ngân, trong lòng cảm thấy rất buồn.

Trong phút chốc, khóe mắt cô ươn ướt, cô lắc đầu: “Con không muốn anh ấy cưới con! Chuyện này dù sao cũng đã xảy ra rồi, với lại, cũng đã qua rồi! Đứa bé cũng không còn, mà sức khỏe của con cũng đang từ từ hồi phục rồi, con không cần anh ấy phải có trách nhiệm với con, hơn nữa ...”

Vũ Quỳnh ngập ngừng một lúc, rồi tiếp tục nói: “Mẹ nói với anh ấy giùm con, anh ấy thật sự không phải người con muốn dựa dẫm cả đời...”

Người mà cô ấy muốn dựa dẫm cả đời, là người sẽ giống như ba cô, một khi đã nhận định, thì sẽ là cả đời, sẽ là duy nhất!”

Cô là duy nhất của anh ấy!

Mà không phải cái kiêu, luôn luôn lửng lơ không xác định trong mối quan hệ với hai người phụ nữ, đưa đẩy không kiên định... không biết anh ấy có cảm thấy mệt không, nhưng cô thì mệt thật rồi.

Đã mệt, lại còn trải qua sinh ly tử biệt, đột nhiên trong phút chốc, cô thật sự nghĩ thông suốt rồi.

Đòi người vốn ngần ngại, cô có gì cứ hét lần này đến lần kia tự làm khổ bản thân mình?

Hoàng Ngân có vẻ như còn muốn nói gì đó, nhưng Trần Mặc đến rồi, bà cũng không nói gì thêm nữa, biết ý chủ động lui khỏi phòng bệnh.

Trần Mặc lại đem đến một bó hoa bách hợp, đặt trên đầu giường của Vũ Quỳnh.

“Anh Mặc, anh còn đem hoa đến tặng em nữa, thì cái phòng bệnh này của em sẽ thành phòng hoa mắt thôi.”

Trần Mặc ngồi xuống cạnh giường của Vũ Quỳnh: “Không thích sao?”

“Dạ, không phải.”

Vũ Quỳnh cười cười, nhìn một lượt các loại hoa với đủ màu sắc và kiểu dáng trong phòng: “Chỉ là em cảm thấy tốn kém quá thôi.”

Trần Mặc đưa tay, chỉnh lại phần mái tóc phía trước trán giúp cô, ánh nhìn chuyển về phía cô, mắt hơi tối sầm lại: “Em có biết khi mà biết tin em nhập viện, anh lúc đó thật sự rất hoảng.”

“Em biết, em có nghe mẹ em nói rồi, lúc đó anh đang công tác ở nước ngoài, nghe tin em nhập viện liền lập tức bay về cho dù đang đêm khuya! Anh Mặc, thật sự rất cảm ơn anh, khiến anh lo lắng như vậy.”

Trần Mặc nhìn Vũ Quỳnh đăm đũa.

“Nếu như anh nói rằng, ngay khoảnh khắc đó, anh phát hiện ra lòng mình thì sao?”

Trần Mặc đột nhiên hỏi cô.

Vũ Quỳnh hơi bất ngờ: “Là...là ý gì...”

Trần Mặc bất ngờ đến gần cô, không nói không rằng, anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô một hôn.

Vũ Quỳnh chớp mắt, bất ngờ nhìn anh.

Đưa tay vịn vào ngực anh: “Anh...anh Mặc, em... em không hiểu...”

Trần Mặc vừa cười vừa thở dài, nhú mày: “Không hiểu thì anh sẽ nói rõ hơn cho em hiểu, anh hình như ...yêu em rồi.”

“...”

Đây...coi như là tỏ tình chẳng?

Trong đầu của Vũ Quỳnh có vài giây rối bời.

“Tiểu Quỳnh, sau bữa cơm hôm sinh nhật em, không hiểu tại sao, rõ ràng là nên để yên, nhưng trong lòng anh hình như có cái gì đó cứ dè chừng, không vui, không thoải mái, cho đến hôm nghe tin em xảy ra chuyện, anh mới đột nhiên bàng hoàng hiểu ra!”

“Em... nhưng mà em...”

Vũ Quỳnh hiển nhiên không ngờ rằng câu chuyện lại diễn biến như vậy, nhất thời cô nói mà không biết mình đang nói gì.

“Bữa cơm đó, em thật sự hy vọng mình chưa ăn bữa cơm đó...”

“Anh Mặc.”

Vũ Quỳnh hít một hơi thật sâu, từ từ điều chỉnh lại tâm trạng của mình, rồi nói: “Anh cũng thấy rồi, em... em bây giờ như vậy, em là do mang thai, rồi lại bị sảy thai nên mới thành như vậy. Mang thai con của người đàn ông khác, anh biết không? Giờ đột nhiên anh nói với em những lời này...”

“Anh không ngại!”

Trần Mặc không đợi cô nói hết lời: “Nếu như anh thật sự ngại chuyện đó, thì hôm nay anh cũng không gấp gáp mà ngỏ lời với em! Bởi vì hiện tại em đang ở bệnh viện, và cũng chính vì em bị sảy thai khiến anh xém chút nữa là mất em vĩnh viễn, cho nên anh mới hiểu ra mọi chuyện...”

“Tiểu Quỳnh, hãy cho anh một cơ hội, coi như hôn ước của chúng ta vẫn còn! Để cho anh được cưới em! Để cho anh chăm sóc em suốt đời! Anh thật sự rất thật lòng...”

“Em...bây giờ trong đầu em đang rối bời...”

“Được, anh sẽ cho em thời gian để suy nghĩ, đừng rối.”

Mà Trần Mặc cũng không ép Vũ Quỳnh.

“Dạ, cảm ơn anh.”

Ngoài cửa, Cao Hương Dương đứng đó, tay đang cầm nắm cửa.

Cửa được mở ra một nửa.

Ngay từ lúc Trần Mặc cúi đầu hôn cô, anh đã xuất hiện và đứng ngay ở cửa phòng rồi.

Mỗi một câu đối thoại trong phòng, anh đều nghe rất rõ ràng.

Cuối cùng, anh đẩy cửa bước vào.

Đương nhiên anh có chút tức giận.

Giận nộ hôn của họ.

Giận Vũ Quỳnh ngay từ đầu không từ chối lời tỏ tình và cầu hôn của Trần Mặc.

Giận cô không kiên định với tình cảm của mình.

Cao Hương Dương chậm rãi bước vào.

Đến cạnh giường của Vũ Quỳnh, không nói không rằng, giây tiếp theo, anh kề sát người, cúi đầu... bờ môi mát lạnh của anh, thô bạo hôn lấy đôi môi nhỏ bé của cô.

Hành động bất ngờ của anh, khiến cho Vũ Quỳnh và Trần Mặc đều bất ngờ đứng hình.

Sau vài giây, Vũ Quỳnh mới từ từ bình tĩnh lại.

Đôi môi bé nhỏ đó, bị bờ môi của anh tự ý xâm chiếm lấy, thô lỗ và bạo lực tấn công chiếm lấy môi cô, khiến cho cô sắp thở không ra hơi.

Vũ Quỳnh tức giận vội vàng đẩy anh ra: “Anh... anh làm gì vậy!! Buông em ra!”

“Um um...”

Vũ Quỳnh bực mình vùng vẫy.

Đáp lại là sự chiếm lĩnh bá đạo của Cao Hướng Dương.

Ngón tay anh nâng cằm của cô, tay còn lại giữ chặt đôi tay cô, anh bá đạo cưỡng hôn cô càng mạnh, càng sâu!

Vũ Quỳnh vùng vẫy đến nổi mồ hôi nhễ nhại, nhưng vẫn không thoát được vòng kim kiên cố của anh.

Trần Mặc cuối cùng cũng không thể làm ngơ được, kéo Cao Hướng Dương ra: “Anh Cao, xin anh tự trọng một chút! Anh như vậy sẽ làm đau cô ấy!!!”

“Cút ra!”

Cao Hướng Dương điên tiết đẩy Trần Mặc qua một bên.

Môi anh cũng theo quán tính rời khỏi đôi môi đỏ mọng của Vũ Quỳnh.

Anh ngồi xuống, dựa sát người vào Vũ Quỳnh: “Vũ Tiểu Tam, hãy cho anh ta câu trả lời.”

Giọng nói trầm trầm, có một chút khàn.

Trong lời nói, có vẻ như ẩn chứa đâu đó cảm giác như... khẩn cầu.

Khiến cho người nghe thấy bất giác cảm thấy ẩn chứa bi thương.

Đôi mắt ngấn lệ của Vũ Quỳnh bị nhòe đi như được phủ một lớp sương mù, giả vờ như không hiểu: “Câu trả lời gì?”

Khẩu khí của cô nghe như nói chuyện với một người xa lạ.

“Nói với anh ta rằng em không muốn kết hôn với anh ta!!”

Vũ Quỳnh nhìn Cao Hướng Dương, trong mắt cô ánh lên nụ cười nhạt nhẽo, rồi lại nhìn Trần Mặc đang đứng một bên.

“Tránh xa em ra, có được không?”

Cô nói với Cao Hướng Dương.

Cao Hướng Dương bần thần...

Con người như đang xoay vòng.

Vũ Quỳnh vẫn tiếp tục với giọng điệu xa lạ: “Cao Hướng Dương, em trả lời anh Mặc như thế nào thì cũng không liên quan đến anh! Anh ra ngoài đi, em bây giờ không muốn nhìn thấy anh ...”

“Vũ Tiểu Tam!”

Cao Hướng Dương nghiêng răng gọi tên cô.

“Đủ rồi!!”

Vũ Quỳnh nhìn anh một cách lạnh lùng: “Em nghe mẹ Ngân nói rồi, anh muốn cưới em phải không? Nhưng em cũng đã nhờ mẹ Ngân chuyển câu trả lời của em cho anh rồi, bây giờ xem ra, chắc là mẹ chưa nói cho anh biết, đúng không?”

Cao Hướng Dương nhìn cô như chết đứng, cái cảm giác đó, như muốn nhìn xoáy sâu vào trong thâm tâm của cô.

Bàn tay to lớn của anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, như cái gọng kìm, khiến cho Vũ Quỳnh hơi nhúm mày vì đau.

Cô không để tâm mà hít một hơi tiếp tục: “Nếu như bà không nói thì để

em tự nói vậy! Cao Hương Dương, anh không phải là người mà em muốn dựa dẫm cả đời! Từ trước đến giờ chưa từng như vậy!! Đáp án như vậy có vừa lòng anh chưa? Có thể buông em ra được chưa??”

Vừa dứt lời, Vũ Quỳnh liền cảm thấy tay cô càng bị siết chặt hơn.

Đôi mắt đen láy bắt đầu đỏ hoe.

“Không phải anh, vậy còn Trần Mặc? Anh ta là người đó sao??”

Cao Hương Dương nghiêng răng hỏi cô.

“Đúng!! So với anh thì ít ra anh ấy cho em cảm giác yên tâm nhiều hơn!!”

Giọng điệu của Vũ Quỳnh cũng cao hơn theo lời tra hỏi của anh.

Nói xong, có vẻ như đụng trúng vết thương ở bụng, khiến cho cô nhíu mày lại.

“Em sao vậy?”

Cao Hương Dương nhìn là biết ngay cô đang bị đau.

Liền thả lỏng tay, lo lắng hỏi cô.

Ngực anh vẫn còn phập phồng vì phần nộ và kích động trong lòng.

“Tiểu Quỳnh, em không sao chứ??”

Trần Mặc nhìn dáng vẻ đau khổ trên mặt Vũ Quỳnh, cảm giác không ổn:
“Anh đi gọi y tá!!”

“Em không sao...”

Vũ Quỳnh liền giữ anh lại: “Không sao, chỉ là đụng trúng vết thương thôi, không vấn đề gì.”

“Đề anh xem!”

Người nói câu đó đương nhiên là Cao Hường Dương.

“Không cần!!”

Vũ Quỳnh liền chặn tay anh lại.

“Không cần thiết!!”

Cô đặc biệt kiên quyết.

Cao Hường Dương giữ chặt lấy cô: “Vũ Tiểu Tam, em nhất định phải đối xử với anh xa lạ vậy sao?”

“Đúng!! Hai chúng ta vốn dĩ là hai người không liên quan nhau!!”

“Hai người không liên quan nhau??”

Cao Hường Dương nhú mày cười nhạt: “Hai người không liên quan nhau lại tự nhiên có con?”

Nhắc đến đứa bé, Vũ Quỳnh cảm thấy nóng nơi khóe mắt, thiếu điều muốn khóc thành tiếng: “Anh đừng nhắc chuyện đứa bé với em nữa!! Nó đã mất rồi, cho nên hai ta từ giờ sẽ là hai người không liên quan với nhau!! Nếu như anh không muốn vết thương của em bị hở thì hãy buông em ra!! Và đương nhiên em cũng xin anh... hãy tha cho bản thân anh!! Không cần biết em sẽ lấy ai, nhưng em có thể khẳng định, em sẽ không lấy anh!!”

Vũ Quỳnh nói một cách tuyệt tình kiên quyết.

Sau khi trải qua kiếp nạn vừa rồi, có vẻ như cô đã nhìn thông suốt toàn bộ câu chuyện.

Đối với Vũ Quỳnh, Cao Hường Dương bây giờ chỉ là một anh chàng đào hoa lãng lơ!

-----oOo-----

Chương 398: Cao hướng tình mắt tích

Cô mệt rồi, đuối sức rồi, không còn muốn thứ tình yêu không có kết quả như vậy nữa!

Kết hôn rồi thì sao? Kết hôn có đảm bảo được anh sẽ không còn qua lại đây đưa với Vưu Tiên nữa không?

Hoặc là, xong một Vưu Tiên rồi, sẽ không còn xuất hiện người phụ nữ khác sao?

Kiểm hôn nhân không chung thủy như vậy, cô thật sự không dám nghĩ đến!

So với đau khổ suốt quãng đời còn lại nếu như cứ tiếp tục, thà rằng nói rõ trắng đen ngay từ bây giờ!

“Em nói lại lần nữa xem.”

Có vẻ như Cao Hường Dương vẫn chưa muốn tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

“Em nói...em sẽ không lấy anh!!”

Cao Hường Dương lạnh nhạt cười nhếch mép, nụ cười đó ẩn chứa đầy sự mỉa mai.

Rất lâu sau đó, anh gật đầu: “Lẽ ra anh nên sớm biết được như thế này, đây chính là cái thứ tình yêu mà em trao tặng anh! Lẽ ra anh nên hiểu điều này từ hai năm trước, kết quả...không ngờ hai năm sau thẳng ngu xuẩn như anh lại trở thành một thằng hề!”

Cao Hường Dương nói xong, xoay người đập cửa rời đi.

Vừa lúc Hoàng Ngân quay vô phòng sau khi rửa xong chén, gặp Cao Hường Dương:

“Con, con sao vậy?”

Thấy con trai có vẻ đang rất bức tức, Hoàng Ngân rượt theo hỏi:

“Không có gì đâu ạ.”

Cao Hường Dương cố gắng đè nén nỗi bức tức như lửa đang cháy rực trong lòng mình: “Mẹ, bệnh viện có việc gấp, con phải đi đây...”

“Con mới nói chuyện với Tam Nhi sao?”

Hoàng Ngân lưỡng lự hỏi anh.

Cao Hường Dương không nói gì, trên mặt cũng không thể hiện cảm xúc gì khác, vỗ vỗ vai mẹ: “Mẹ, mẹ giúp con chăm sóc em ấy, làm phiền mẹ quá! Con đi trước đây!”

Nói xong anh liền xoay người đi.

Nhìn theo bóng dáng của con trai rời đi, Hoàng Ngân buồn bã thở dài.

Đoán chắc Vũ Quỳnh đã nói cho anh biết những gì lúc nãy cô muốn nhờ bà chuyển lời rồi!

Sau khi Cao Hường Dương rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Vũ Quỳnh và Trần Mặc.

Xung quanh có vẻ có chút gì đó hơi ngưng đọng.

“Vết thương còn đau không?”

Trần Mặc quan tâm hỏi Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh lắc đầu cười cười: “Đạ, hết đau rồi ạ.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Trần Mặc thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, nhìn Vũ Quỳnh cười ái ngại: “Hình như anh là người gây ra mâu thuẫn giữa hai người thì phải.”

“Không phải vậy đâu ạ.”

Vũ Quỳnh lắc đầu thở dài: “Thật ra chuyện này không liên quan đến anh.”

“Có thật không?”

“Dạ.”

Trần Mặc cười nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt rồi! Như vậy anh mới không cảm thấy áy náy trong lòng.”

Vũ Quỳnh cười trừ không nói gì.

“Tiểu Quỳnh, những gì anh nói với em lúc nãy là anh đang rất nghiêm túc, hy vọng em cũng sẽ nghiêm túc suy nghĩ... còn nữa, anh cảm thấy được an ủi khi nghe câu: ít ra, anh cho em cảm giác yên tâm hơn cậu ta...”

Những lời nói quá chân thật của Trần Mặc khiến cho cô có chút xấu hổ.

Vì sao bên cạnh Trần Mặc cô cảm thấy yên tâm hơn?

Vì cô không cần phải lo sợ người đàn ông của mình có bị người phụ nữ khác cướp mất không?

Cũng không cần phải tốn tâm tư và công sức suy nghĩ xem anh ta có thật lòng với mình không?

Thực tế, Vũ Quỳnh không hiểu.

Những cảm giác này không phải là yên tâm, mà là...không có cảm xúc rung động.

Vì không yêu, cho nên không quan tâm, không quan tâm anh ta có bị người phụ nữ khác cướp đi không, càng không cần tốn công sức suy nghĩ xem người đàn ông này có thật lòng với mình hay không... “Em hứa em sẽ nghiêm túc suy nghĩ.”

“Được...”

Trần Mặc cười thoải mái hơn.

Từ sau hôm đó, mỗi ngày Trần Mặc đều xuất hiện đều đặn bên cạnh giường bệnh của Vũ Quỳnh.

Mỗi ngày đều đem đến một bó hoa hồng tươi rói.

Màu đỏ có, trắng có, vàng có, xanh dương có, ngay cả đến loại bảy màu cũng có, gần như là tất cả các màu của hoa hồng đều có.

Dương nhiên người vui thích nhất đối với sự có mặt đều đặn của Trần Mặc không ai khác ngoài Thùy Sam, mẹ của Vũ Quỳnh.

Và từ hôm đó, Cao Hương Dương cũng không xuất hiện nữa.

Lý do là vì anh đi xa.

Không phải đi công tác, mà là đi tìm người.

Hương Tình vắng mặt từ hôm đi khảo sát thực tế, không ai nghĩ là cô một đi không trở lại, cho đến thời gian gần đây đến điện thoại cũng không liên lạc được.

Hoàng Ngân vô cùng lo lắng, bà liền báo cảnh sát tại nơi Hương Tình đang ở, báo án với lý do mất tích, Cao Hương Dương cũng lập tức di chuyển đến thành phố B, nơi mà em gái bị mất tích để tìm người.

Nhưng vẫn không có kết quả.

Chuyện Hương Tình mất tích, mặc định không ai nhắc đến với Vũ Quỳnh.

Dù gì thì giờ cô cũng là người bệnh, tuy là sức khỏe đã hồi phục rất nhiều, nhưng những chuyện như vậy, có thể che giấu đi vẫn hay hơn.

Trần Mặc vừa rời khỏi phòng bệnh, Thùy Sam đã bắt đầu căn nhắc với Vũ Quỳnh.

“Tam Nhi, mẹ thấy cậu Trần Mặc này cũng được lắm! Sao con không thử cho người ta cơ hội?”

Bà vừa bóc vỏ cam, vừa khuyên con gái.

“Mẹ, con bây giờ không muốn nghĩ đến chuyện yêu đương...”

“Tại sao? Vẫn chưa quên được anh con à?”

Thùy Sam lo lắng nhìn con gái.

“Không phải.”

Vũ Quỳnh phủ nhận ngay lập tức, cô nhẹ nhàng ngồi thẳng người: “Chỉ là con có cảm giác mệt mỏi trong lòng, cảm thấy con của bây giờ thật sự không thích hợp nghĩ đến chuyện yêu đương nữa! Hơn nữa, vì sao con hiện giờ đang ở bệnh viện? Là vì con có thai với một người đàn ông khác, bị sảy thai, cho nên mới nhập viện! Mẹ muốn con bây giờ nhận lời hẹn hò với Trần Mặc, mẹ cảm thấy như vậy hợp lý sao?”

“Vậy theo như lời con nói, con cả đời này cũng sẽ không tìm một người đàn ông khác? Vậy con không lấy anh con thì cả đời này con sẽ không kết hôn sao?”

“Mẹ, mẹ biết ý con không phải như vậy mà.”

“Không phải ý như vậy thì là ý như thế nào? Bây giờ nhận lời với sau này nhận lời có khác gì nhau?”

Vũ Quỳnh lắc đầu: “Con bây giờ rất mệt, không muốn nghĩ gì cả, mẹ đừng lãng nhăng con nữa.”

“Được được được, mẹ không nói nữa, tự con suy nghĩ kỹ là được, nói nhiều lại bảo mẹ lải nhải.”

“Mẹ, khi nào con được xuất viện?”

“Ngày mai, ngày mai là xuất viện được rồi! Nhưng mà sau khi xuất viện vẫn phải tịnh dưỡng ở nhà một tuần mới được.”

“Vậy cũng tốt hơn ở bệnh viện! Mỗi ngày đều gửi mùi của thuốc sát trùng, không bệnh cũng sinh bệnh!”

“Nói bậy bạ!”

Ngày hôm sau.

Trước lúc xuất viện, Trần Mặc gấp gáp chạy đến bệnh viện.

Thùy Sam và Vũ Phong lấy lý do làm thủ tục xuất viện để chừa không gian riêng cho hai người nói chuyện với nhau.

Trần Mặc hôm nay quả thật cũng có chuyện quan trọng cần nói với Vũ Quỳnh.

“Tiểu Quỳnh, có chuyện quan trọng này, anh muốn nhờ em giúp.”

Trần Mặc không vòng vo mà nói thẳng.

“Dạ, anh nói đi.”

Vũ Quỳnh tạm ngưng việc dọn hành lý của cô: “Chuyện gì em giúp được, em sẽ giúp.”

Trên thực tế thời gian vừa qua, cô rất cảm kích và cảm động trước sự quan tâm chăm sóc tận tình của anh ta dành cho cô.

“Tiểu Quỳnh, hãy lấy anh nha!”

Đột nhiên, Trần Mặc cúi xuống quỳ một bên chân.

Cũng không biết từ đâu anh đưa ra một chiếc hộp nhỏ, mở hộp ra, bên trong có một chiếc nhẫn cưới sáng lấp lánh.

Vũ Quỳnh giật mình hốt hoảng.

Cô lùi sau một bước: “Anh Mặc, anh ...anh vậy là ý gì?”

“Tiểu Quỳnh, em đừng hiểu lầm.”

Trần Mặc đứng dậy, tiến đến gần Vũ Quỳnh cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô: “Thật ra là bà nội của anh, sau khi bà biết chuyện chúng ta hủy hôn,

tâm trạng rất buồn nên có ảnh hưởng đến sức khỏe, thêm vào đêm qua đột nhiên bà bị đột quy, khi đưa đến bệnh viện bà đã hôn mê bất tỉnh, mơ mơ màng màng, chỉ nghe thấy bà gọi tên em! Em cũng biết là bà anh rất thích em, sớm đã nhận định em là cháu dâu của bà... Sáng nay bệnh viện mới thông báo, nói tình hình sức khỏe của bà không khả quan, cùng lắm chỉ duy trì được một tháng, cho nên...”

“Cho nên...anh hy vọng chúng ta có thể kết hôn, để cho bà vui vẻ sống nốt quãng thời gian cuối cùng, được không?”

Vũ Quỳnh thay Trần Mặc nói tiếp phần còn lại.

“Tiểu Quỳnh, anh biết em không muốn kết hôn với anh, anh cũng không muốn ép em lấy anh, nhưng anh chỉ hy vọng em có thể giúp anh diễn vở kịch này, cho đến khi bà anh qua đời...”

Trần Mặc nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh mím môi, không biết nói gì.

Hàng mi sụp xuống không nhìn anh.

Trong lòng cô đang mâu thuẫn rối bời.

“Anh biết yêu cầu như vậy hơi quá đáng, và cũng rất ích kỷ! Em không đồng ý cũng không sao, anh sẽ nghĩ cách khác.”

Nhìn dáng vẻ của Vũ Quỳnh, Trần Mặc cũng không dám miễn cưỡng.

Anh cười cười, chuẩn bị cất chiếc nhẫn trên tay, nhưng bất ngờ bị bàn tay nhỏ bé của Vũ Quỳnh giữ lại.

“Không, em đồng ý lấy anh!”

Đương nhiên cái đồng ý của cô là đồng ý cùng anh diễn kịch!

“Thật không?”

Trần Mặc không tin những gì mình vừa nghe được.

“Có thật em đồng ý giúp anh không!”

Vũ Quỳnh gật đầu, đưa tay phải ra phía trước, cười nói: “Anh đeo nhẫn vào giúp em đi! Còn về ngày cử hành hôn lễ, tùy anh quyết định.”

Vũ Quỳnh vừa dứt lời, trong phút chốc cảm giác như có ánh nhìn sắc bén hướng về phía cô, tựa như dao nhọn cứa vào người cô.

Theo quán tính, cô xoay đầu nhìn.

Giây tiếp theo, cô đứng hình.

Cao Hường Dương với một bộ đồ trắng đứng ngay cửa.

Vẻ phong trần và mệt mỏi như mới đi xa về nhưng đã vội vàng chạy qua đây.

Ánh mắt đen láy lạnh băng, lạnh lùng nhìn chiếc nhẫn trên tay Trần Mặc.

Sau nửa nhịp, ánh mắt lạnh lùng đó mới từ từ di chuyển về hướng Vũ Quỳnh, chăm chú nhìn cô rất lâu, rất lâu.

Lâu đến nỗi thiếu điều muốn dùng ánh mắt của mình đóng băng Vũ Quỳnh.

Nhưng cuối cùng, anh không nói gì, xoay người rời đi.

Dáng đi cao ngạo có vẻ như ẩn chứa một chút huyệt hăng.

Vũ Quỳnh cũng đột nhiên cảm thấy hơi khó thở.

Trần Mặc cảm thấy ái ngại: “Tiểu Quỳnh, chuyện này em có nên thương lượng với cậu ta trước không?”

“Đương nhiên không cần!” Vũ Quỳnh bình tĩnh trở lại, lắc đầu, cô tỏ ra không quan tâm: “Em với anh ta giờ đã không có quan hệ gì rồi, anh đeo nhẫn giúp em, đợi xong chuyện rồi em sẽ trả lại cho anh.”

Trần Mặc liền đeo nhẫn vào tay cô, cười cười: “Đã cho đi rồi, sao lại có chuyện lấy lại về.”

“VẬY ĐÂU ĐƯỢC, ĐÂY LÀ NHẪN CƯỚI, EM ĐƯƠNG NHIÊN KHÔNG THỂ GIỮ NÓ.”

“SỢ ANH SẼ NHẬN CƠ HỘI CỘT CHẶT EM HẢ?”

Trần Mặc cố tình chọc cô.

Vũ Quỳnh cũng cười theo, nhìn vào chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của mình, bất chợt có chút bàng hoàng.

Trước đây đã từng, cô mong chờ trông đợi người đàn ông tên Cao Hường Dương cũng quỳ một chân, đeo nhẫn cưới vào ngón tay áp út của cô... Nhưng bây giờ, có vẻ như tất cả đã trở thành hư vô.

Cao Hường Dương trở về từ thành phố B, chưa về nhà đã vội đến bệnh viện thăm Vũ Quỳnh.

Nhưng không ngờ rằng lại chứng kiến cảnh tượng “ám cúng” như vậy.

Anh bước vào nhà, bực dọc nói lỏng cà vạt, tiện tay quăng áo khoác qua một bên.

“HƯỜNG DƯƠNG!! TÌNH HÌNH SAO RỒI? CẢNH SÁT BÊN ĐÓ NÓI SAO?”

Hoàng Ngân vừa thấy con trai về, liền vội ra đón.

“MẸ, BÊN ĐÓ NÓI HƯỜNG TÌNH ĐÃ VỀ THÀNH PHỐ S TỪ TUẦN TRƯỚC! TÌNH HÌNH CỤ THỂ NHƯ THẾ NÀO THÌ CHỈ CÓ THỂ HỎI CẢNH SÁT BÊN NÀY.”

Cao Hường Dương trình bày lại tình hình, mẹ anh lo lắng mắt đỏ hoe, anh vội trấn an bà: “Mẹ đừng lo lắng, Hường Tình tính vốn rất lanh lẹ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“SAO CÓ THỂ KHÔNG LO LẮNG ĐƯỢC!”

-----oOo-----

Chương 399: Vật về với chủ cũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân nghẹn ngào, vành mắt ươn ướt: “Đã nhiều ngày như thế rồi, vẫn không có tin tức gì! Con gái một thân một mình bên ngoài, ngộ nhờ gặp phải người xấu...Năm vừa rồi số lượng kẻ buôn người còn ít hay sao? Hướng Dương, con nói xem liệu có phải em gái con bị bọn đa cấp để mắt tới rồi không?”

“Mẹ, đừng có nghĩ ngợi lung tung, rồi tự mình dọa mình! Trước mắt cứ đợi thêm hai ngày, con đã cử người đi tìm tung tích của em rồi, nếu như có bất kỳ tin tức nào, chúng ta nhất định sẽ biết ngay.”

“Ôi!”

Hoàng Ngân thở dài một hơi: “Bây giờ ngoại trừ chờ đợi ra, chúng ta cũng không còn cách nào khác nữa rồi! Chỉ cần không thấy xác là tốt hơn so với mọi điều rồi...”

Hoàng Ngân vừa nói, hốc mắt cũng không kìm được mà đỏ lên.

Cao Hướng Dương liền rút khăn giấy đưa cho mẹ, cố gắng trấn tĩnh cảm xúc của bà.

“Con trai, dạo gần đây con gầy đi rồi! Mấy ngày chạy đi chạy lại, mệt rồi chứ? Tôi nay mẹ sẽ nấu món tiết canh vịt mà con thích.”

“Mẹ, con không mệt...”

Cao Hướng Dương giúp mẹ lau đi những giọt nước mắt: “Mẹ đó, gầy đi nhiều, Hướng Tình không ở đây, mẹ cũng nên tự chăm sóc bản thân mới đúng? Nếu như em trở về nhìn thấy mẹ như vậy, sẽ buồn rồi tự trách mình đó?”

“Hai anh em con thật đúng là không thể khiến cho người khác an tâm.”

Hoàng Ngân buồn bã lau nước mắt, đột nhiên nghĩ đến việc gì đó: “Đúng rồi, hôm nay Tam Nhi xuất viện đó! Con mau thu xếp đi đón con bé đi!”

Hoàng Ngân vừa nói vừa giơ tay lên giúp con trai chỉnh lại cà vạt.

Cao Hường Dương nắm lấy tay mẹ: “Mẹ, con đã tới đó rồi.”

Đôi mắt đen láy, sâu thẳm như bóng đêm.

Cô hống anh khàn khàn, vô cùng mệt mỏi: “Cô ấy và Trần Mặc dự định sẽ kết hôn.”

“Cái gì?”

Hoàng Ngân sững sờ, không dám nhìn thẳng vào mắt của con trai:
“Sao... sao lại như thế được?”

“Con mệt rồi, con lên lầu nghỉ trước, khi nào ăn cơm mẹ gọi con nhé.”

Cao Hường Dương chưa bao giờ như thế này, trái tim như muốn rạn nứt.

Cảm giác được sự khó chịu của lồng ngực khiến anh thấy nghẹt thở.

Bây giờ, anh chỉ muốn buông bỏ tất cả những rắc rối, không muốn nghĩ về đứa con đã mất của anh và Vũ Quỳnh, không muốn nghĩ đến cuộc hôn nhân của Vũ Quỳnh và Trần Mặc nữa, không nghĩ tới việc em gái đột nhiên không rõ tung tích đâu... chỉ muốn cuộn trong chăn, ngả đầu, nhắm mắt liền có thể chìm vào giấc ngủ.

Cho dù chỉ thả lỏng đầu óc một chút, đối với anh mà nói cũng là một thứ xa xỉ...

Sau khi Vũ Quỳnh xuất viện, dường như mọi việc lại trở về đúng hướng.

Mỗi ngày cô đều đi học như bình thường, việc hôn lễ, cô rất ít khi hỏi han, mọi việc đều do một mình Trần Mặc lo liệu.

Dự kiến hai tuần sau tổ chức đám cưới.

Nghĩ tới sức khỏe của bà nội, nên cô mới dự định hoàn thành càng sớm càng tốt.

Nhưng việc này, Vũ Quỳnh lại có một vài lo lắng.

Một lòng muốn sức khỏe của bà ngoại biến chuyển tốt lên, nhưng mà,

sức khỏe biến chuyển tốt lên rồi có phải đồng nghĩa với việc màn kịch này vẫn cần bọn họ diễn tiếp hay không?

Vũ Quỳnh càng nghĩ thì trong lòng càng rối, nhưng sự việc đã đi đến bước này, có nghĩ nhiều thế nào đi nữa thì cũng là tự mình tìm phiền não thôi.

Cuối cùng thì, thà rằng cứ vậy mà làm, không cần nghĩ ngợi thêm gì nữa, đi đến đâu tính đến đó vậy!

Việc Hướng Tình mất tích, cuối cùng cũng có manh mối.

Nhưng kể từ lúc đó, Cao Hường Dương rất ít khi về nhà, hàng ngày đều ở trong bệnh viện, trở thành một kẻ điên cuồng làm việc.

Đêm nay.

Cao Hường Dương vẫn còn ở văn phòng cùng với một số bác sĩ phẫu thuật đang trực đêm thảo luận về phương án tốt nhất cho cuộc phẫu thuật ngày kia. Đột nhiên, anh cảm thấy có vị tanh trong miệng. Anh đưa tay lên rồi chạm vào nó. Là máu.

“Viện trưởng, anh chảy máu lợi kìa!” một vị bác sĩ nhắc nhở.

Cao Hường Dương biến sắc: “Gần đây bận rộn quá, mọi người ngồi một lát nhé, tôi đi súc miệng, đợi chút”.

Cao Hường Dương nói xong, liền đi vào nhà vệ sinh trong phòng.

Lấy một cốc nước lọc, súc miệng, nhổ nước ra ngoài.

Trong bệ rửa, toàn là máu, nhìn hơi ghê.

Ngẩng đầu lên nhìn chính mình trong gương, ánh đèn sáng trắng chiếu xuống, mắt Cao Hường Dương đột nhiên có chút mờ ảo.

Hai tay chống lên trên bồn rửa mặt, thở gấp, lồng ngực phập phồng theo hơi thở của anh.

Xuất huyết sao, tầm nhìn bị mờ...

Đối với anh mà nói không phải là một triệu chứng tốt!

Thời gian trước vừa kiểm tra lại sức khỏe, nhưng bây giờ xem ra...

Cao Hường Dương dựa vào một bên bồn rửa mặt hút điếu thuốc lá. Anh điều chỉnh lại cảm xúc trước khi bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Sau đó, lại tiếp tục công việc như không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau, Cao Hường Dương đến khoa Huyết học để kiểm tra chi tiết.

Sau khi nhận được kết quả kiểm tra, Cao Hường Dương không cho ai biết, ném nó vào ngăn kéo của văn phòng, không bao giờ nhìn lại lần nào nữa.

“Reng...reng...”

Lúc này, điện thoại bàn trong phòng làm việc đột nhiên vang lên.

Là mẹ anh gọi đến.

“Mẹ, có việc gì không?”

“Ừm.”

Trong điện thoại, Hoàng Ngân đáp lại một tiếng.

Do dự một lúc, mới mở miệng nói: “Hôn lễ của Tam Nhi sắp bắt đầu rồi, có phải con nên chuẩn bị quà cưới cho con bé hay không? Còn có phần của Hường Tình nữa, nó không ở đây, thì để con phụ trách vậy, con thấy thế nào?”

Nghe đến đám cưới của Vũ Quỳnh, trong tâm của Cao Hường Dương ít nhiều cũng cảm thấy khó chịu.

Ngón tay thon dài lướt nhanh trên bàn phím máy tính, vừa trả lời email của bác sĩ, vừa trả lời Hoàng Ngân với vẻ lơ đãng: “Chuẩn bị hai phong bì mừng là được rồi mẹ!”

“Thế sao được? Chẳng có chút thành ý nào cả!”

Hoàng Ngân nhanh chóng bác bỏ.

Ngón tay đang gõ trên bàn phím máy tính của Cao Hường Dương dừng lại vài giây.

“Dù sao chúng ta cũng có quan hệ mấy đời với bên nhà chú Phong con, quan hệ của con và Tiểu Quỳnh...cho dù không trở thành vợ chồng, cũng coi như là anh em, tặng người ta phong bì sao mà coi được chứ?”

Anh em?

Cao Hường Dương nhú nhẹ lông mày.

“Vâng, con biết rồi. Lúc nào cần gửi quà tới đó ạ?”

“Đồ của bên nhà gái, sẽ là của hồi môn, ngày mai phải gửi qua đó rồi, con mau chuẩn bị đi nhé.”

“Vâng, con biết rồi.”

Cao Hường Dương cúp điện thoại.

Sau đó lại bắt đầu bận rộn trước máy tính.

Nửa tiếng sau, dừng công việc trong tay, anh gọi điện cho vị luật sư cố vấn riêng của mình.

“Luật sư Trương, làm phiền anh chuyển quyền sở hữu của căn biệt thự trong thành phố sang tên Vũ Quỳnh.”

“Đúng rồi, được.”

“Được, tôi muốn xử lý nhanh chóng, trước buổi tối ngày mai, tôi muốn nhìn thấy kết quả.”

“Được, ừ, tạm biệt!”

Căn biệt thự độc lập trong thành phố.

Đây là món hồi môn mà Cao Hường Dương này dành tặng cho em gái của mình!

Cao Hường Dương lại gọi điện cho dì Lý.

“Dì Lý, giúp tôi tìm công ty chuyển nhà, mang hết đồ đạc quần áo của Vũ Quỳnh chuyển tới căn biệt thự trong thành phố.”

Những đồ vật đó, trước giờ đều thuộc về cô ấy.

Nhưng hôm nay, anh chỉ là, trả vật về với chủ cũ mà thôi!

Ngày hôm sau.

Cao Hường Dương lái xe về nhà.

Trên đường, bị chảy máu mũi, anh vội vàng lấy giấy lau đi, rồi coi như chưa có chuyện gì.

Khi về nhà, mọi người đang chuẩn bị bữa tối.

Nhà họ Vũ đối diện, rất náo nhiệt, tổ chức lễ chúc mừng.

Cách ngày cưới của Vũ Quỳnh chỉ còn lại vài ngày.

Từ ngày cô xuất viện, Cao Hường Dương chưa gặp lại cô lần nào.

Không gặp cũng tốt, đỡ phiền não.

“Nhanh lên nào, đi rửa tay, chuẩn bị ăn cơm rồi.”

Hoàng Ngân vừa nhìn thấy con trai bước vào cửa, liền vội vã gọi.

“Vâng...”

Cao Hường Dương thay dép, vào phòng.

Tiện tay ném áo khoác lên trên sofa, đi về phía phòng bếp.

Rửa tay xong mới bước ra ngồi xuống ghế, liền nghe thấy tiếng Hoàng Ngân hỏi anh: “Quà con đã chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi ạ...”

Cao Hường Dương đáp lại một tiếng, hơi cúi đầu, tập trung ăn cơm.

Hoàng Ngân cực kỳ lo lắng, không an tâm về con trai: “Chuẩn bị quà gì vậy?”

Cao Hường Dương ngẩng đầu đưa mắt nhìn mẹ mình một cái.

“Con tặng hai chiếc phong bì thật sao?”

“Giấy tờ nhà ạ.”

Cao Hường Dương thật thà nói.

Hoàng Ngân sững sờ.

“Sao thế?”

Nhìn thấy mẹ mình ngạc nhiên như vậy, Cao Hường Dương cố ý hỏi thêm một câu.

“Con tặng nhà cho Vũ Quỳnh?”

Hoàng Ngân vẫn có chút không hiểu ý con trai.

“Mẹ không nhớ à?”

Cao Hường Dương cố ý chọc ghẹo mẹ.

“Nói cái gì thế!” Hoàng Ngân huých nhẹ con trai: “Cái gì mà nhớ với không nhớ, con không phải không biết, trong lòng mẹ đã sớm coi con bé như con gái rồi.”

Cao Hường Dương nhếch mày, không giải thích thêm, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Thực ra, lúc mua căn biệt thự này, là để làm nhà cưới.

Khi đó nữ chủ nhân trong đầu anh nghĩ tới chính là Vũ Tiểu Tam, người mà hôm nay sắp trở thành cô dâu.

Vì thế, căn nhà đó, vốn nên thuộc về cô ấy mới phải.

“Lát nữa con tự tay mang quà sang tặng cho Tam Nhi đi!”

Hoàng Ngân dặn dò con trai.

Cao Hường Dương đang ăn cơm đột nhiên khựng lại, một lúc sau, mới nói: “Con không đi đâu, lát nữa con còn có việc, mẹ giúp con đi một chuyến là được rồi.”

“Không được!”

Hoàng Ngân hạ đôi đũa trên tay xuống, vẻ mặt nghiêm trọng dạy dỗ nói: “Bạn việc gì chứ! Bạn thế nào cũng không bạn đến mức không dành ra được vài phút! Cho dù lễ cưới của Vũ Quỳnh con có không vui đến thế nào, bên ngoài cũng phải đoàng hoàng cho mẹ! Lễ nghĩa căn bản con không hiểu sao?”

“Mẹ, con thấy mẹ hiểu lầm rồi, hôn lễ của Vũ Tiểu Tam con không hề thấy một chút không vui nào.”

Cao Hường Dương nghiêm túc nói thật.

Anh thừa nhận, lúc đầu anh vô cùng không vui, nhưng khi nhận được kết quả xét nghiệm sức khỏe, anh thậm chí có chút vui mừng với hôn lễ này.

“Được, quà con tự mình đem tặng, đích thân tặng cho cô ấy.”

Như vậy cũng tốt.

Tối nay sẽ chấm dứt hoàn toàn cuộc tình này!

Mười giờ tối, khách của nhà họ Vũ đã về gần hết rồi, Cao Hường Dương mới đi qua nhà bọn họ để tìm Vũ Quỳnh.

Vừa bước vào cửa, liền gặp Thùy Sam trong phòng khách.

Cao Hường Dương nói rõ ý định của mình: “Dì Sam, Tam Nhi có ở đây không?”

“Nó ở trên lầu đó!”

Thùy Sam vừa cười vừa gọi Cao Hường Dương: “Hường Dương, lại đây ngồi, nói chuyện với dì Sam một lúc.”

“Vâng.”

Cao Hường Dương phần nào đã đoán được chuyện mà dì Sam anh muốn nói.

Cao Hường Dương ngồi xuống, Thùy Sam mang một cốc trà đến cho anh: “Đây là hồng trà thượng đỉnh, con uống thử xem.”

Cao Hường Dương không uống, để sang bên cạnh: “Dì Sam, dì muốn nói chuyện gì với con?”

Thùy Sam vừa nghe thấy Cao Hường Dương hỏi như vậy, lại cảm thấy có chút ngại ngùng, đặt tách trà trên tay xuống, do dự một hồi, mới nói: “Hường Dương, có vài lời nếu như dì Sam nói quá thẳng, con cũng đừng trách dì nhé! Tiền Tam của gia đình dì, mọi người đều nhìn nó khôn lớn, nhưng năm vừa rồi, con bé ở cạnh con cũng chịu không ít cực khổ. Đến nay nhìn con bé cùng với Trần Mặc trở thành người một nhà rồi, ý của dì là...hy vọng con đừng làm phiền con bé nữa, dì nói thế, con có hiểu không?”

Thực ra, Thùy Sam biết rằng hôn lễ mấy ngày vừa qua chỉ là một màn kịch mà thôi.

Nhưng, tình huống kịch giả làm thật, cũng không phải là không có khả năng!

Tuy rằng kịch là giả, nhưng cũng nói không chừng người trong màn kịch giả này sẽ làm thật!

“Dì Sam, ý của dì, con hiểu!”

Cao Hường Dương dường như lại không hề để tâm vào lời nói của dì ấy:
“Dì yên tâm, con sẽ tự biết chừng mực.”

Anh vừa nói vừa đứng dậy: “Nếu như không có chuyện gì khác, con lên lầu đây ạ.”

“Ừ...”

Nghe lời nói của Cao Hường Dương, trong lòng Thùy Sam bùng nổ sự day dứt: “Hường Dương...”

Bà ấy vươn tay nắm lấy cánh tay của Cao Hường Dương: “Xin lỗi con.”

Bà xin lỗi rất thành khẩn, ánh mắt tràn ngập sự áy náy và tự trách mình: “Dì Sam không hy vọng con tha thứ, nhưng hy vọng con có thể hiểu trái tim của người làm cha mẹ, dì Sam cũng không phải có thành kiến gì với con, càng không phải vì...”

“Dì Sam...”

-----oOo-----

Chương 400: Em đang nói gì?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Hường Dương mỉm cười, vòng tay qua người bà ấy, vỗ vỗ vai rồi an ủi nói: “Dì Sam, dì không cần nói thêm nữa, con hiểu mà, giữa chúng ta cũng không nói đến chuyện tha thứ hay không, đây chỉ là vấn đề của duyên phận, duyên phận không tới, là ai thì cũng không miễn cưỡng được...”

Anh nói xong, buông tay ra khỏi người của Thùy Sam: “Con lên lầu thăm em ấy.”

“Được, được...”

Vũ Quỳnh mở cửa phòng tắm bước ra, lúc nhìn thấy Cao Hướng Dương đứng ở ngoài cửa, cô sốc hoàn toàn.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi caro sáng màu, không thắt cà vạt, áo sơ mi tùy ý cởi bỏ mấy nút, lộ ra khoảng da màu lúa mạch.

Bên dưới, một chiếc quần tối màu thanh lịch ôm lấy đôi chân thon dài của anh, và những đường cắt tinh tế làm cho hình dáng tam giác ngược hoàn hảo của anh càng trở nên quyến rũ.

Cho dù anh chỉ là yên lặng đứng ở đó, không nói một lời, không hề có chút động tĩnh, nhưng khí chất thanh lịch và quý phái vẫn được thể hiện một cách tinh tế trên người anh.

Vũ Quỳnh đứng ở trước cửa, nhìn chăm chăm vào anh, nhất thời cũng chưa kịp hoàn hồn lại.

Hai người bọn họ, dường như đã rất lâu rất lâu rồi chưa gặp...

Một lúc lâu sau, giống như đã cách đó cả một thế kỷ.

Bốn mắt nhìn nhau, luồng điện lạ thường xẹt qua giữa hai người, lan vào tim, bỗng dưng Vũ Quỳnh thấy sợ hãi, lúc này mới hoàn hồn lại.

“Không định mời anh vào sao?”

Cao Hướng Dương hỏi cô ấy.

Giọng điệu điềm tĩnh, không hề có chút gợn sóng.

Vũ Quỳnh vội vàng mở cửa: “Sao anh lại đến đây?”

Cô cố tình để giọng nói của mình nghe bình tĩnh.

Cao Hướng Dương bước vào trong.

Anh cầm giấy tờ chuyển nhượng nhà đất đưa đến trước mặt của Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh sửng sốt: “Đây là cái gì?”

“Quà.”

Anh nói, lại thêm một câu: “Của hồi môn.”

Vũ Quỳnh cắn nhẹ môi dưới.

Cô không nói với anh, thực ra hôn lễ mấy ngày tới này chỉ là một vở kịch.

“Chúc mừng em!”

Anh nói.

Vũ Quỳnh không nhận lấy cái gọi là quà trong tay anh, ngẩng đầu, nhìn chăm chăm anh.

Trong mắt phủ một màn sương mờ nhẹ.

Cao Hường Dương nhếch lông mày, mỉm cười tự nhiên: “Anh thật lòng thật dạ đó.”

Vũ Quỳnh không nhận, anh thuận tay đặt giấy tờ nhà lên bàn bên cạnh. "Mọi người đều nói rằng của hồi môn của cô dâu càng nặng, thì địa vị của cô dâu trong gia đình nhà chồng càng vững chắc!"

Anh mỉm cười: "Coi như đặt nền móng cho em! Ở bên nhà Trần hãy cố gắng sống hòa hợp với mẹ chồng, giả đi rồi đừng để bản thân chịu thiệt thòi, ngày nào đó nếu có mâu thuẫn với chồng, vẫn có căn nhà cho em đến ở. Có dự phòng vẫn hơn!"

Anh nói nhẹ nhàng làm sao.

Nhưng từng chữ như gõ mạnh vào trái tim của Vũ Quỳnh.

Bàn tay nhỏ bé bên dưới không ngừng nắm chặt lại...

Giữa các khớp ngón tay trở nên trắng bệch đáng sợ.

Lời nói của anh ấy càng thành khẩn, tim của cô lại càng không tìm được

mà lạnh buốt đến đau đớn.

Rõ ràng đã nói, nên quên hết đi.

Rõ ràng đã nói, phải nhìn thoáng lên.

Nhưng khi anh ấy đứng trước mặt mình nói những lời như chưa hề có chuyện gì, trong lòng Vũ Quỳnh vẫn đau... Anh ấy luôn như vậy!

Đối với tình cảm giữa hai người, vẫn luôn có thể phóng khoáng như vậy.

Vũ Quỳnh hít sâu một hơi, cười gượng ép nói: “Cảm ơn.”

Cô ấy nói xong, quay sang cầm giấy tờ nhà đất lên đưa cho anh: “Nhưng nhà thì em không muốn, cũng không cần! Anh yên tâm, em sẽ không cãi nhau với chồng em đâu.”

Cô thừa nhận, lời nói sau, là cô cố ý dùng để bóp trái tim anh.

Cao Hường Dương nhìn sâu vào mắt cô, tầm mắt lại hướng xuống giấy tờ nhà trong tay của cô, cũng không đưa tay nhận: “Nhà đã chuyển sang tên em, thì là của em rồi! Anh tặng em, em cứ cầm lấy.”

Không biết vì sao, trái tim Vũ Quỳnh như bị bóp nghẹt khó chịu, muốn bộc phát ra: “Đưa cho em thứ này, là có ý gì?”

Cao Hường Dương nhíu mày: “Anh tưởng rằng anh đã nói rất rõ ràng rồi!”

“Phí bồi thường sao? Hay là phí chia tay? Phí trao trả?”

Vũ Quỳnh hỏi vặn lại anh, cười khẩy: “Em không cần!! Cao Hường Dương, em không cần anh đưa cho em bất kỳ cái gì gọi là bồi thường vật chất sau tổn thương!! Đừng coi thường em như vậy!!”

Vũ Quỳnh vừa nói, vừa ném giấy tờ nhà vào ngực của Cao Hường Dương.

Cao Hường Dương giơ tay lên, túm lấy bàn tay của cô.

Anh lạnh lùng, ánh mắt sắc như dao, nhìn chằm chằm cô: "Em đã từng giúp anh mang thai con của anh. Anh tặng cho em một căn biệt thự. Có gì sai?"

Lời nói của Cao Hường Dương, dường như đã triệt để kích động Vũ Quỳnh.

Cô cố sức thoát khỏi cái nắm chặt của anh, khóc òa rồi la hét: "Đừng nhắc đến đứa bé với em! Đó chỉ là ngoài ý muốn, con bé đến với em là ngoài ý muốn! Cho dù không phải là mang thai ngoài tử cung, con bé cũng không thể xuất hiện ở thế giới này! Cao Hường Dương, một người chân đạp hai thuyền như anh, không đủ tư cách nói chuyện đứa bé với em! "

“Chân đạp hai thuyền?”

Cao Hường Dương nắm lấy bàn tay của Vũ Quỳnh, nắm rất chặt.

Anh kéo Vũ Quỳnh vào trong lòng: “Vũ Tiểu Tam, em nói rõ ràng cho anh!! Người đàn ông thế nào gọi là người đàn ông chân đạp hai thuyền?”

Cảm xúc của anh, cũng rất kích động.

Cao Hường Dương lâu nay không hề biết, anh trong lòng của người phụ nữ này là dùng từ ngữ ấy để miêu tả!

Chân đạp hai thuyền?

Nếu như anh ấy thực sự là một người đàn ông chân đạp hai thuyền, thì đến giờ anh còn là người độc thân không?

Còn anh lúc này, mắt thấy cô sắp trở thành cô dâu của người đàn ông khác rồi, sao anh vẫn còn si tâm vọng tưởng như vậy chứ?

Nếu bản thân anh đúng là một tên khốn chân đạp hai thuyền, thì đến mức sống ba mươi một năm rồi cũng mới chỉ ‘thử’ được mùi vị của cô thôi sao?

“Anh chính là loại đàn ông chân đạp hai thuyền!”

Vũ Quỳnh chỉ thẳng vào anh: “Cao Hường Dương, em hỏi anh, hôm mà em xảy ra chuyện, em gọi điện cho anh, anh nói rằng anh đang trong phòng phẫu thuật! Đến ngày hôm nay, anh tự hỏi lại bản thân đi, hôm đó rốt cuộc là anh ở đâu, ở cùng với ai?”

Khi nghĩ lại việc này một lần nữa, đôi mắt của Vũ Quỳnh giàn dụa nước mắt.

Cao Hường Dương sững người.

Lực bàn tay nắm chặt lấy khuỷu tay của Vũ Quỳnh hơi lỏng ra.

“Hôm đó anh đang ở khách sạn?”

“Đúng!”

Đôi mắt của Vũ Quỳnh càng đỏ hơn.

“Anh ở khách sạn...”

Nước mắt từ hốc mắt tuôn ra như suối: "Vưu Tiên! chính em đã nhìn theo anh cùng với Vưu Tiên vào căn biệt thự, em đã nhìn thấy anh cùng với cô ta đi cùng nhau, Cao Hường Dương, có phải rằng anh định nói với em, rằng đây chỉ là một sự hiểu lầm?"

Cao Hường Dương dù thế nào cũng không đoán được rằng, thì ra hôm đó cô ở khách sạn rồi gọi điện thoại anh, mà lúc đó anh lại còn nói dối cô.

Đột nhiên, Cao Hường Dương nghĩ về lúc anh bước ra đại sảnh, nhìn thấy thùng nước bị nhuộm màu máu đỏ tươi.

Trong tim, đột nhiên đau nhói...

Như mũi dao đâm qua vậy.

Máu đó, đều là của cô ấy, còn có của đứa con chưa thành hình của bọn họ!

Cao Hường Dương hít một hơi thật sâu, lồng ngực bí bách có chút khó

chịu.

“Vũ Tiểu Tam, hôm đó chuyện anh với Vu Tiên chỉ là hiểu lầm! Là hiểu lầm mà thôi.”

Cao Hường Dương giải thích.

Đột nhiên, cảm giác được mũi nóng ran.

Một dòng máu nóng tuôn ra từ mũi.

“Shit!”

Anh bực bội chửi một câu.

Vũ Quỳnh thấy vậy, vội vàng lấy giấy đưa cho anh, mặt mày căng thẳng: “Sao anh lại cứ thích chảy máu mũi thế hả?”

Từ hai năm trước, đến bây giờ, bệnh này cũng không thấy có dấu hiệu chuyển biến tốt hơn.

“Anh bị nóng trong.”

Cao Hường Dương thuận miệng đáp một câu, lau đi máu trên mũi, rồi tiếp tục nói về vấn đề kia: “Hôm đó anh không cố ý nói dối em! Vu Tiên đến tìm anh, cũng quả thật là có chuyện quan trọng muốn nói với anh...”

Vũ Quỳnh không nói gì, mặc cho Cao Hường Dương nói.

“Vũ Tiểu Tam, hai năm trước, lần đầu của chúng ta ở khách sạn Kim Vân, em còn nhớ hay không?”

Vũ Quỳnh không ngờ rằng anh đột nhiên lại nhắc đến việc này, vẻ mặt có chút bối rối.

Đêm hôm đó, hai người bị làm phiền liên tục, dày vò cả đêm, cô muốn quên đi cũng khó.

“Sao tự nhiên lại nhắc đến chuyện quá khứ? Đã lâu như vậy, em không

nhớ nữa rồi.”

Cô nói dối.

Cao Hường Dương nhìn cô ấy.

Ráng hồng trên mặt cô bị anh thu hết vào tầm mắt không sót chỗ nào.

Anh biết, cô chưa quên, chỉ là cô ấy đang già mồm mà thôi.

“Vũ Tiểu Tam, em có biết tật của anh sau khi uống rượu là quên sạch mọi chuyện đã xảy ra không?”

Vũ Quỳnh nghe những lời này của anh, đột nhiên sững sốt, nhìn chăm chăm anh: “Anh muốn nói, thực ra sự việc xảy ra tối hôm đó, anh đã quên sạch hết rồi?”

“Đúng! Anh không nhớ! Tất cả hình ảnh đều nhòe nhòe, giống như đang nằm mơ vậy!”

Cao Hường Dương thật thà trả lời, lại nói: “Nửa đêm em bỏ anh lại một mình mà đi mất, nhưng em có biết sau đó xảy ra chuyện gì hay không?”

“Sau đó, buổi sáng anh tỉnh dậy, thấy người nằm bên cạnh không phải là em, mà là Vụ Tiên!”

“Trên ga giường còn dính vết máu đỏ, cô ta nói rằng đó là lần đầu của cô ta, cô ta còn nói, người phụ nữ nằm dưới thân anh cả đêm, chính là cô ta!”

Vũ Quỳnh nghe xong những lời đó của Cao Hường Dương, vừa kinh ngạc, vừa giận dữ, bởi vì cảm xúc kích động mà ngực phập phồng mãnh liệt: “Cô ta nói dối! Người đêm đó rõ ràng là em! Vết máu trên ga giường cũng là của em! Đó là bằng chứng cho lần đầu của em...”

Vũ Quỳnh vừa nói, vành mắt khó khăn lắm mới khô nước mắt, giờ lại ướt đầm.

Cao Hường Dương giang tay ra, ôm chặt cô vào lòng.

Thương yêu ôm chặt cô gái mỏng manh yếu đuối đó lại.

Cảm nhận được cô đang khóc nức nở trong lòng anh.

Anh nói: “Đúng! Người đêm đó luôn là em. Anh cũng rất vui, và thấy may mắn vì người đó chính là em! Đó là chân tướng mà cô ta kể với anh hôm ở khách sạn!”

“Nếu đúng là như vậy, sao anh lại lừa dối em?”

Vũ Quỳnh vừa khóc vừa chăt vắn anh.

“Nếu như thật sự chỉ là vì anh sợ em nghĩ lung tung thì sao?”

Cao Hường Dương ôm chặt eo cô.

Lực ôm mạnh hơn, dáng vẻ đó, giống như muốn đem cô hòa tan vào cơ thể anh vậy.

Đây có lẽ là cái ôm cuối cùng anh dành cho cô...

Vũ Quỳnh giãy dụa trong lòng Cao Hường Dương, vành mắt ướt nóng, mũi cay cay: “Cao Hường Dương, đến bây giờ, lời anh nói em còn có thể tin được nữa hay không?”

Cô rời khỏi lòng anh, đôi mắt mọng nước nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện, lắc đầu yếu ớt nói: “Cho dù là bây giờ, em cũng không nhìn thấu được trái tim anh, em mệt rồi, thực sự... rất mệt... rất mệt...”

“Chuyện xảy ra hai năm trước giống như một cái gai đâm sâu vào lòng em, không rút ra được.”

Vũ Quỳnh ôm lấy trái tim, cảm thấy đau nhói.

Mắt cô đỏ ửng, nói với anh: “Nhưng nếu hai năm trước anh từng yêu em thì cũng sẽ không bỏ rơi em, kết hôn với Vu Tiên! Nếu hai năm trước anh yêu em, thì anh đã không nỡ để em đi! Anh rõ ràng biết em là vì anh... vì anh nên em mới đi!”

“Cao Hường Dương, trước giờ anh chưa từng cho em nhìn thấy trái tim

thật sự của anh!”

Cao Hướng Dương mắt đỏ hoe, tức giận trừng mắt nhìn cô.

Bàn tay to túm chặt cổ tay cô, dùng sức, giống như hai gọng kìm: “Vũ Tiểu Tam, rốt cuộc em có biết em đang nói gì không?”

Lúc anh nói câu này, giống như đang gầm lên vậy.

-----oOo-----

Chương 401: Nội dung lá thư

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Rốt cuộc hai năm trước em có nhận được bức thư anh gửi cho em không?”

Vũ Quỳnh thấy anh lớn giọng, cô cũng không nhịn được lớn giọng theo.

Lửa giận trong lòng cô càng bốc cao, cô đỏ mắt hét lên với anh: “Nhận được rồi! Chính là bởi vì nhận được rồi, nên em mới càng thêm xác định tình cảm của anh đối với em không phải là yêu! Đó chỉ là đùa giỡn mà thôi!”

“Đùa giỡn mà thôi?”

Cao Hướng Dương nhíu mày, nhìn cô với vẻ không hiểu, nói: “Vũ Tiểu Tam, em có biết mình đang nói gì không?”

“Lẽ nào những lời nhắn trong thư là chứa đựng tình yêu của anh đối với em sao?”

Vũ Quỳnh mỉa mai hỏi ngược lại anh.

“Phải!”

Cao Hướng Dương một mực chắc chắn.

Vũ Quỳnh khẽ cười thành tiếng, bên trong nụ cười đó đều chứa vẻ lạnh lùng: “Yêu? Cái chữ kia hay là chữ nào? Cao Hường Dương là do khả năng hiểu biết của em có vấn đề hay là “thuận buồm xuôi gió” của anh đã chứa đựng tình yêu và sự quan tâm của anh đối với em? Hay là câu nói “đừng nhớ” của anh đã tiết lộ tình yêu sâu đậm của anh dành cho em? Nếu đúng như vậy thì em chỉ có thể nói tình yêu anh dành cho em quá sâu nặng, em đọc không hiểu! Cao Hường Dương, em không lĩnh hội được một chữ nào cả...”

“Thuận buồm xuôi gió? Đừng nhớ!”

Cao Hường Dương kinh ngạc với nội dung trong thư từ miệng cô nói ra.

Cuối cùng Cao Hường Dương phát giác hình như có chỗ nào đó rất quan trọng đã xảy ra vấn đề: “Vũ Tiểu Tam, lá thư mà em nhận được, nội dung trong đó viết cái gì?”

“Ngay cả thư anh viết mà anh cũng không nhớ sao?”

Vũ Quỳnh giãy dụa thoát khỏi sự kìm kẹp của anh, cô đi đến trước bàn mở hộc tủ lấy lá thư bằng giấy trắng từ trong đó ra.

Đây chính là lá thư bị cô niêm phong lại rất lâu.

Trước đó Vũ Quỳnh đề ở nước Mỹ, không cầm theo.

Mấy ngày trước, cô trở lại Mỹ học tập, lại nhìn thấy lá thư này cũng không biết tại sao cô chợt có linh cảm thể là nhét nó vào trong túi, mang về nước.

Vũ Quỳnh lấy lá thư đưa cho anh: “Nếu anh đã quên vậy thì xem lại cho thật kỹ đi!”

Cao Hường Dương nhận lá thư trong tay Vũ Quỳnh với vẻ nghi ngờ.

Chỉ nhìn tờ giấy trắng trong tay này, Cao Hường Dương đã vô cùng xác định đây căn bản không phải là lá thư anh viết cho Vũ Quỳnh.

Lúc đó anh dùng loại giấy viết thư riêng chứ không phải loại giấy in giống như thế này.

Cao Hường Dương khó hiểu mở tờ giấy ra, nhìn thấy chữ viết trên thư anh sững sờ.

Lá thư này nếu nhìn sơ qua thật sự rất giống chữ viết của anh.

Nhưng nếu nhìn kỹ mới phát hiện đây căn bản chính là bắt chước theo chữ viết của anh.

Mà từ nội dung tình sâu ý nặng ban đầu kia của anh đã bị sửa thành hai câu vô cùng đơn giản, ngắn gọn: “Thuận buồm xuôi gió, đừng nhớ!”

Lạnh lẽo mà hoàn toàn không có tình cảm.

Ký tên: Cao Hường Dương

Cao Hường Dương vò lá thư trong tay thành một cục.

Khuôn mặt anh tuân của anh lúc này giống như được phủ một màn sương giá, lạnh lẽo đến cực điểm.

Đường nét sắc bén như dao.

Trong ánh mắt đen láy lóe lên tâm trạng phức tạp, kín đáo, nhìn chăm chăm Vũ Quỳnh.

Nhưng Vũ Quỳnh lại nhìn không thấu, đoán không ra dáng vẻ đó của anh.

Cao Hường Dương thở một hơi, ngực phập phồng mấy lần, cánh tay cầm lá thư ra sức vò mạnh.

Anh hỏi Vũ Quỳnh: “Năm đó em nhận được lá thư này từ đâu?”

Giọng nói của anh trầm thấp, khàn khàn.

Giọng nói đó ít đi một phần lệ khí, thay vào đó lại là một loại cảm giác tê lương khiến Vũ Quỳnh cảm thấy mềm lòng.

“Em lấy từ hộp thư. Mỗi người chúng em đều có chìa khóa riêng cho hộp

thư của mình, chìa khóa cũng là do em tự cất giữ.”

Vũ Quỳnh nhíu mày, nghi ngờ nhìn anh: “Thư này có vấn đề gì sao?”

Cao Hường Dương nhìn cô sâu xa, sau đó nhìn lá thư trong tay mình.

Trong lòng vô cùng khó chịu, cảm giác nào cũng có.

Nhưng chua xót và cay đắng càng đậm hơn.

Nghẹn lại trong cổ họng khiến anh ngay cả nói chuyện cũng có vẻ khó nhọc.

“Cao Hường Dương?”

Vũ Quỳnh nhìn hai mắt đỏ au của anh, cô lo lắng khẽ gọi anh một tiếng.

Cao Hường Dương hít sâu một hơi, lồng ngực khó chịu, đau như bị bóp chặt.

Bỗng nhiên anh vươn tay ra, kéo cô đang đứng trước mặt ôm vào lòng.

Vòng tay ôm chặt lấy cô, cảm anh tựa lên đỉnh đầu của cô, cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của cô.

“Vũ Tiểu Tam...”

Giọng nói của anh rất khàn.

Cổ họng giống như bị ai đó dùng dao cắt, khiến người ta nghe được đều không khỏi đau lòng.

Bàn tay lớn của anh một lần lại một lần vuốt mái tóc mềm mại của cô.

“Em nói hai năm nay rốt cuộc chúng ta đã bỏ qua những gì...”

Anh không hỏi cô, mà đó chính là tiếng lòng của anh.

Lời nói tối nghĩa đó khiến cho Vũ Quỳnh nghe không hiểu, cô không nhìn được nước mắt hoen mi.

Cô nhẹ nhàng giãi dựa trong lòng anh: “Có phải thư em nhận được có vấn đề gì không?”

Ánh mắt lạnh lẽo của anh dừng lại trên khuôn mặt thanh tú của cô.

Hai năm qua cô vẫn trẻ, vẫn đẹp và vẫn đơn thuần như vậy.

Đôi mắt linh động kia giống hệt lúc nhỏ, khiến người khác chỉ cần nhìn thôi cũng đã động lòng.

Còn anh thì sao?

Đã qua cái tuổi ba mươi, tàn tạ rồi, cũng đang mang bệnh.

Cô tốt đẹp như vậy thì không nên lao vào vực sâu này với anh.

Hai năm trước, vì hiểu lầm trời xui đất khiến, để cô tránh được vực sâu này, mà hai năm sau mắt thấy cô sắp bước qua cánh cổng hạnh phúc kia, sao anh lại phải khổ sở kéo cô xuống vực sâu đau khổ này nữa chứ?

“Có phải thư em nhận được có vấn đề hay không?”

Vũ Quỳnh vội vàng hỏi lại một lần nữa.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đáy mắt tràn ngập mong chờ.

Lòng Cao Hường Dương đau xót, giống như ai đó dùng búa tạ nện vào.

Chữ “phải” kia anh gần như sắp thốt ra khỏi miệng.

Cuối cùng...

Anh lắc đầu: “Không phải.”

Giọng nói khàn đặc, hơi khó nghe: “Lá thư không có vấn đề.”

Lòng của Vũ Quỳnh tê rần.

Nước mắt suýt chút nữa rớt xuống nơi khóe mắt.

Cao Hường Dương anh có biết không, thật ra chỉ cần anh nói có vấn đề thì em liền đồng ý tin anh.

Cho dù em có thể nhận ra được chữ viết của anh...

Cao Hường Dương lại ôm chặt cô.

Ôm cô trong lòng mình, cảm nhận mùi hương thuộc về cô và sự ấm áp khiến tim anh đập nhanh kia...viền mắt nóng lên, cổ họng khô khốc, sau đó cô nghe thấy anh nói: “Vũ Tiểu Tam, giữa anh và em... duyên rất sâu nhưng phận lại mỏng...”

Không ai biết Cao Hường Dương anh đau đến cỡ nào khi nói ra một câu như thế.

Anh nhẹ nhàng vỗ sau gáy cô, an ủi nói: “Anh đi trước đây, em nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon.”

Anh nói xong, buông cô ra.

Sau đó sâu xa nhìn cô một cái, quay người rời đi.

Vũ Quỳnh nhìn bóng dáng anh rời đi, không biết lúc nào nước mắt đã tràn mi.

“Cao Hường Dương...”

“Nếu như tình sâu thì trách chi duyên mỏng chứ...”

Vũ Quỳnh nhỏ giọng, nghẹn ngào nỉ non, vừa dứt lời nước mắt rớt xuống...

Đây là lần đầu tiên Vũ Quỳnh bước vào ngôi biệt thự này.

Ngôi biệt thự này là món quà hồi môn Cao Hường Dương tặng cô.

Vốn dĩ cô không muốn đến đây, chỉ là hôm nay đi ngang qua đây đột nhiên nghĩ tới, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại bước vào.

Cô mở cửa huyền quan, bước vào trong. Khi nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc trước mắt cô hơi kinh ngạc.

Vũ Quỳnh rất bất ngờ, trang trí bên trong vậy mà lại giống hệt với căn hộ độc lập bọn họ từng ở hai năm trước.

Giây phút đó Vũ Quỳnh gần như có một loại ảo giác, giống như trong chớp mắt cô lại trở về trước kia.

Trở lại những tháng ngày cố chấp mà đơn thuần kia...

Khi đó cô giống như một cái đuôi nhỏ, ngày ngày dính bên cạnh anh, có làm thế nào cũng không dứt ra được.

Trong lúc hoảng hốt, cô lại nhìn thấy mình quán lên người anh, náo loạn với anh, đòi anh nấu mì cho cô ăn, còn la hét muốn làm vợ của anh... Thật ra, lúc đó cô vẫn chưa hiểu lắm chuyện tình cảm trai gái.

Thứ duy nhất cô có thể hiểu được có lẽ chính là cô thích anh, thích dính lấy anh, thích làm tổ trong lòng anh... Điều duy nhất cô muốn chính là nếu dính lấy anh thì dính cả đời, làm tổ trong lòng anh thì làm một kiếp.

Những chuyện đã qua giống như thước phim tua lại trong đầu cô... Nước mắt làm nhòe mắt cô.

Vũ Quỳnh theo cầu thang bước lên lầu.

Lúc đi ngang phòng anh, cô xoay nắm cửa, muốn bước vào trong nhưng lại có phần sốt ruột vô cớ... Tay cầm nắm cửa hơi siết chặt lại.

Cô đẩy cửa ra, lúc nhìn thấy bên trong mọi thứ trống trải, trong lòng cô bỗng hụt hẫng bất ngờ.

Thật ra cô đã sớm biết bên trong sẽ không có bất cứ dấu vết nào cho thấy anh đã từng ở, nhưng cô vẫn đang mong chờ, vẫn đang hy vọng xa vời... Đi ra từ phòng ngủ chính, cô lại đi đến căn phòng thuộc về mình.

Vốn tưởng rằng căn phòng này sẽ trống trơn giống như căn phòng lúc này, nhưng mà sau khi đẩy cửa bước vào, thứ mà cô nhìn thấy lại là... mọi dấu vết của người đã từng sống ở đây.

Vũ Quỳnh khiếp sợ đứng ngay cửa, không dám tùy tiện bước chân vào.

Nước mắt tuôn như mưa, gần như khiến cô không nhìn thấy rõ mọi thứ trước mắt nữa.

Trên bàn trang điểm pha lê bày biện đồ dùng hàng ngày của cô trước đây.

Trên chiếc giường đệm nước, vẫn là bộ ga trải giường in hình hoa rơi mà hai năm trước cô đã dùng, sạch sẽ trải trên giường lại không hề có bất kỳ vết ố vàng nào.

Vũ Quỳnh chậm rãi đi vào, trong lúc nhất thời giống như cô xuyên qua cỗ máy thời gian... Bên trong bàn học vẫn còn những tấm ảnh xa xưa đó.

Trong tủ quần áo, những bộ quần áo hai năm trước của cô xếp ngay ngắn.

Cho dù đã để hai năm nhưng quần áo vẫn không có bất kỳ dấu vết ố vàng nào, cũng không bị ẩm ướt, mốc meo, có chăng chỉ là mùi cỏ nhàn nhạt kia... giống như mùi hương nhàn nhạt mà khiến người khác mê mẩn lạc lối trên người anh, một mùi hương vô cùng dễ chịu.

Vũ Quỳnh cầm lấy một cái, để trong tay, cẩn thận vuốt ve, lại đưa lên mũi ngửi. Nơi đó phảng phất mùi của anh.

Trong nháy mắt đã lấp đầy tâm trạng trống rỗng của cô.

Vũ Quỳnh nhanh chóng cởi bộ đồ đang mặc trên người, tùy tiện lựa một bộ trong tủ quần áo mặc vào.

Cô lê tâm thân mệt mỏi của mình nằm phịch trên chiếc giường đệm nước, nhắm mắt lại, ngửi mùi hương cỏ chỉ thuộc về anh, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Có mùi hương của anh làm bạn, giống như được anh ôm vào lòng khiến cô ngủ rất say.

Giống như từ sau lần sinh non ngoài ý muốn lần trước, Vũ Quỳnh cũng

chưa từng có một giấc ngủ ngon như vậy, hôm nay cô ngủ một giấc thật đã đời.

Cảm giác này thật tốt.

“Reng...reng...reng...”

“Reng...reng...reng...”

Vũ Quỳnh bị tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức.

Cô mơ mơ màng màng xoay người, thuận tay mò lung tung tìm điện thoại di động bên cạnh.

Cách một lúc lâu cô mới nhận điện thoại.

“A lô!”

Giọng nói lười biếng, lộ rõ vẻ còn buồn ngủ.

“Tiểu Quỳnh!”

Điện thoại là của Trần Mặc gọi tới: “Em đang ngủ à? Có phải anh đánh thức em rồi không?”

Vũ Quỳnh dụi dụi mắt, lúc này mới tỉnh lại từ trong giấc mộng, liếc nhìn thời gian trên màn hình điện thoại, vậy mà đã mười giờ tối rồi, cô ngủ một giấc hơn bốn tiếng đồng hồ.

Vũ Quỳnh vội vàng ngồi dậy: “Anh tìm em có việc gì không?”

“Ngày mai là đám cưới của chúng ta, em quên rồi sao?”

Trần Mặc cố ý trêu cô.

Vũ Quỳnh mỉm cười, vuốt mái tóc dài rối bù xù của mình nói: “Làm sao em quên được chứ?”

Chương 402: Cô không muốn đám cưới này

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tiểu Quỳnh, buổi chiều anh ở nhà em lật danh sách bạn học của em, anh đã mời mấy người bạn học và một số bạn thân của em đến dự đám cưới của chúng ta...”

“Chờ đã...”

Trần Mặc còn chưa nói hết đã bị Vũ Quỳnh cắt ngang.

“Trần Mặc, tại sao anh muốn mời bạn học của em chứ?”

Hơn nữa còn là tự ý làm chủ.

Tựa hồ nhận ra được Vũ Quỳnh không vui, Trần Mặc vội vàng giải thích: “Anh thấy em chỉ có mấy người bạn đến dự, nên mới tự ý làm chủ. Anh nghĩ rằng chắc em sẽ rất nhớ bọn họ, dù sao chuyện kết hôn quan trọng như vậy cần nhiều bạn bè cùng nhau chứng kiến mới náo nhiệt, không phải sao?”

“Đợi đã, đợi đã...”

Vũ Quỳnh chợt cảm thấy hơi đau đầu: “Trần Mặc, có phải anh đã quên những gì chúng ta đã nói với nhau rồi sao? Đám cưới này chỉ là một vở kịch, anh quên rồi sao?”

Trần Mặc mỉm cười nói: “Anh không quên, anh biết đây chỉ là một vở kịch. Anh chỉ là muốn mượn cơ hội này để em và bạn bè tụ tập với nhau, chỉ đơn giản như vậy mà thôi, em đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Thật ra, Trần Mặc là có ý riêng của anh ta.

Anh ta ước gì tất cả bạn bè thân thích của Vũ Quỳnh đều đến chứng kiến “đám cưới” này.

Càng nhiều người chứng kiến, đám cưới này càng trở nên chân thật...

Anh ta ích kỷ muốn dùng cái gọi là danh tiếng và những lời đồn nhảm để buộc cô ở bên cạnh mình.

Tuy thủ đoạn có hơi đê tiện, nhưng anh ta chỉ là bởi vì muốn tranh thủ, anh ta không muốn mất cô.

Mà rõ ràng Trần Mặc không hiểu rõ tính cách của Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh cô là hạng người nào?

Cô là một cô gái chưa bao giờ quan tâm đến cách nghĩ và ý kiến của bất kỳ ai, cô chỉ quan tâm làm thế nào để sống tốt hơn mà thôi.

Những lời đồn nhảm nhí thì tính là gì? Danh tiếng lại là thứ gì?

Cô không thèm để ý đến tất cả những thứ đó.

Hơn nữa là từ trước tới giờ chưa từng để ý đến!

“Lúc đi học em chỉ có một người bạn! Nhưng mà chắc chắn anh ta không có thời gian đến dự đâu.”

Người mà Vũ Quỳnh nói đương nhiên chính là vị đã vào bộ đội, cậu cả Lục Li Dã.

“Những người khác đều không phải là bạn của em.”

Lúc này Vũ Quỳnh đang nghĩ tới bạn cùng bàn của cô, Tần Lịch Lịch.

Từ sau khi đi Mỹ, cô vẫn chưa gặp lại cô ta.

Người phụ nữ đó, đối với tình bạn của mình và cô ta, Vũ Quỳnh không nói ra được đó là cảm giác gì, nói chung là rất kỳ lạ.

Người giống như cô ta vô cùng kỳ quái khiến cho cô vô cùng khó chịu.

“Nhưng mà thiệp mời cũng đã gửi đi rồi, nếu thu về hình như hơi mất lịch sự.”

Trần Mặc có phần khó xử.

Vũ Quỳnh nghĩ lại hình như cũng đúng.

“Thôi kệ đi...”

Vũ Quỳnh nhàm chán kéo vạt áo của mình: “Dù sao anh gửi thiệp mời cho bọn họ, bọn họ cũng không chắc sẽ đến! Nhiều năm như vậy em cũng không có liên lạc gì với bọn họ.”

“Ừ, vậy được rồi. Lần sau nếu có chuyện gì nhất định anh sẽ bàn bạc trước với em.”

“Được...”

“Bây giờ em ở đâu? Lúc này gọi điện cho dì Sam, dì Sam nói em không có ở nhà đấy?”

Trần Mặc thuận miệng hỏi một câu.

Vũ Quỳnh lại trở về nằm phịch trên giường nước, muốn ngủ nữa: “Em đang làm tổ trong nhà mới của em.”

Cô liếc nhìn xung quanh.

Ánh trăng mỏng manh chiếu qua cửa kính, rọi lên những đồ dùng quen thuộc trong nhà, trong lòng cô hơi giật mình: “Anh Mặc, không nói chuyện nữa, em muốn ngủ tiếp...”

“Được! Vậy em cố gắng nghỉ ngơi, ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp.”

Vũ Quỳnh cúp điện thoại, trực tiếp tắt nguồn, tiện tay ôm gối ôm bên cạnh, sau đó nặng nề ngủ thiếp đi một lần nữa.

Cô mơ một giấc mơ.

Mơ về Cao Hướng Dương.

Anh ngồi bên cạnh cô, để mái tóc của cô xoa vào lòng anh.

Mà đôi bàn tay to lớn chai sần vì quanh năm cầm dao phẫu thuật của anh hết lần này đến lần khác nhẹ nhàng, chậm rãi vuốt ve mái tóc của cô...Thậm chí Vũ Quỳnh không rõ trong động tác của anh là tình yêu hay là tình thân...Ngón tay thon dài, lướt qua gò má của cô, tự do lướt xuống bả vai trắng mịn của cô, cuối cùng nhẹ nhàng rơi xuống xương quai xanh xinh đẹp của cô... hết lần này đến lần khác nhẹ nhàng, lại giống như tham lam vuốt ve.

Hôm nay Cao Hướng Dương đến khoa huyết học truyền máu tái khám.

Lúc trở về ma xui quỷ khiến thế nào anh lại lái xe đến ngôi biệt thự này...

Mà càng bất ngờ hơn...

Vừa đẩy cửa vào anh đã nhìn thấy Vũ Quỳnh đang nằm ngủ trên chiếc giường nước.

Nhìn dung nhan ngây thơ lúc ngủ của cô, có một khoảnh khắc Cao Hướng Dương gần như lầm tưởng rằng cô chính là người đẹp ngủ say ngàn năm... anh không kìm lòng được cúi đầu xuống chiêm lấy đôi môi anh đào căng mọng của cô.

Đôi môi của cô phảng phất còn mang theo hương sữa nhàn nhạt, quanh quần trong hơi thở của anh, vô cùng dịu dẽ.

Anh không phải là hoàng tử của cô, cho nên không hôn tỉnh được người đẹp ngủ trên giường.

Anh thở một hơi, không nỡ rời khỏi đôi môi của cô...

Nhìn dung nhan ngủ đẹp động lòng người của cô ở khoảng cách gần như vậy, trong lòng anh lại cảm thấy vô cùng thất vọng, mất mát.

Rõ ràng cô đang ở trước mắt, nhưng anh không thể nào với tới.

Lời nói của bác sĩ khoa huyết học vẫn còn vang vọng bên tai anh.

“Tình trạng bây giờ của cậu đã thuộc về loại nguy hiểm cao, tế bào bạch cầu quá cao, hơn nữa còn là thể hỗn hợp, nếu được, tốt nhất là cậu nhanh

chóng sắp xếp làm phẫu thuật cấy ghép tủy sống...”

Thật ra tình trạng như vậy Cao Hướng Dương đã sớm nghĩ tới, chỉ là khi nghe bác sĩ nói như vậy, trong lòng anh khó tránh khỏi có phần không chấp nhận được.

“Bác sĩ, nếu như dùng thuốc xạ trị có phải sẽ có ảnh hưởng nhất định đến việc sinh con sau này hay không?”

“Đây là chuyện đương nhiên.”

Bác sĩ gật đầu: “Có điều cậu vẫn còn trẻ, sau khi khỏi bệnh lại đợi thêm sáu bảy năm nữa, nếu có con thì cũng không ảnh hưởng quá nhiều.”

“Sáu, bảy năm...”

Khoan hãy nói bệnh của anh có thể khỏi hay không, chỉ nói sáu bảy năm thôi không biết anh có chờ được không nữa là.

Bây giờ anh đã hơn ba mươi tuổi, sáu bảy năm nữa là ba mươi bảy ba mươi tám tuổi rồi. Đến lúc đó còn có thể sinh con được hay không đó mới là vấn đề.

Việc đã đến nước này anh càng không có quyền nhốt chặt cô gái trong lòng mình thêm nữa!

Cô còn trẻ, cô nên có cuộc sống tươi sáng, mà không phải cùng anh sống trong cảnh bệnh tật triền miên, lo được lo mất... Lúc Cao Hướng Dương lui ra khỏi phòng Vũ Quỳnh vẫn còn ngủ say.

Lúc anh xuất hiện và rời đi, Vũ Quỳnh vẫn ngủ say không hề hay biết.

Cô chỉ cảm thấy giấc mộng của mình...

Quá chân thực!

Cho đến sáng hôm sau khi cô thức dậy, vừa mở mắt ra nhìn thấy bên cạnh trống trải, trong lòng cô giống như bị khoét rỗng, hụt hẫng.

Rốt cuộc đám cưới vẫn tới đúng hạn.

Rõ ràng chỉ là hình thức nhưng lại khiến Vũ Quỳnh có loại cảm giác vô cùng chân thực.

Hiện trường đám cưới bố trí cực kỳ xa hoa, hết thấy bạn bè thân thích của người nhà họ Trần đều có mặt ở đây.

Cũng may bên cô chỉ có bốn vị bề trên, Cao Hương Dương không tới, mà nghe nói Hương Tình đã đi khảo sát ở tỉnh khác căn bản không về được.

Đương nhiên Vũ Quỳnh không để ý tới, bởi vì theo cô thấy đây chỉ là một đám cưới giả.

Bên trong phòng thay đồ của cô dâu.

Thợ trang điểm đang chăm chú làm mặt cho cô.

Vũ Quỳnh ngơ ngác nhìn mình trong gương...

Trên người cô mặc váy cưới trắng tinh, gương mặt xinh đẹp trang điểm tinh xảo, mái tóc đen được phủ thêm khăn voan trắng.

Tất cả mọi thứ không giống như đang biểu diễn, ngược lại giống như một đám cưới được chuẩn bị vô cùng tỉ mỉ.

Không biết tại sao Vũ Quỳnh bỗng nhiên trở nên hoảng hốt.

Vỡ kịch này quá thật, thật đến nỗi khiến cho cô hơi sợ, có phần muốn chạy trốn.

Cô cho rằng, cái gọi là kết hôn giả có thể chỉ cần biểu diễn có lệ cho bà nội xem mà thôi.

Không có người thân tham dự, không có bạn bè chúc mừng, lại càng không có áo cưới trắng tinh này.

Vũ Quỳnh khó chịu hít sâu một hơi, cô có một loại ý thức muốn chạy trốn mãnh liệt.

Cục diện này hoàn toàn khác một trời một vực với tưởng tượng ban đầu của cô!

Đây căn bản không phải là một buổi biểu diễn...mà là một đám cưới chân thật.

Cô không muốn!

“Cô Vũ, cô không sao chứ?”

Thợ trang điểm nhìn ra được vẻ mặt của Vũ Quỳnh hơi khó coi, vội vàng ân cần hỏi thăm.

Vũ Quỳnh ngẩng đầu nhìn thợ trang điểm một chút, tâm trạng như rơi vào con sóng nhỏ: “Cô ra ngoài trước đi! Tôi không thoải mái lắm, tôi muốn nghỉ ngơi một chút, lát nữa sẽ tôi sẽ gọi cô.”

“Chuyện này...”

Thợ trang điểm nhìn thời gian trên cổ tay, cách thời gian bắt đầu lễ cưới còn hai tiếng rưỡi. Thế là cô ta nói: “Vậy được rồi, nửa tiếng sau tôi sẽ quay lại.”

“Ừ, được rồi.”

Thợ trang điểm ra khỏi phòng thay quần áo.

Đột nhiên, cô nghe thấy ngoài cửa có tiếng người hỏi: “Cho hỏi, nơi này là phòng thay quần áo của cô dâu phải không?”

Giọng nói này hơi quen tai.

Vũ Quỳnh nhíu nhíu mày.

Sao mà nghe giống giọng nói của Tần Lịch Lịch vậy?

Từ gương trang điểm trước mặt, Vũ Quỳnh ló đầu ra xem, quả nhiên đã thấy Tần Lịch Lịch đứng ngay cửa, đang hỏi thăm thợ trang điểm vừa bước ra ngoài.

“Đúng, chính là ở nơi này.”

Thọ trang điềm thành thật trả lời.

“Cảm ơn.”

Tần Lịch Lịch nói cảm ơn, sau đó hơi quay đầu nhìn đã thấy Vũ Quỳnh ở bên trong đang ngẩng cao đầu nhìn mình.

“Tiểu Quỳnh!”

Tần Lịch Lịch vừa nhìn thấy Vũ Quỳnh thì vừa mừng lại vừa kinh ngạc, vội vàng tiến lên bước vào phòng trang điềm.

“Ôi! Đẹp quá...”

Nhìn váy cưới trắng tinh của Vũ Quỳnh, Tần Lịch Lịch không nhịn được kinh ngạc thốt lên một tiếng, tiếp theo đó lại nói: “Lúc mình nhận được thiệp mời của chồng cậu đưa, còn có chút không dám tin đấy! Vậy mà cậu lại kết hôn sớm như thế...”

Tần Lịch Lịch giống như chim sẻ, nhảy nhót bên cạnh Vũ Quỳnh, ríu ra ríu rít nói không ngừng.

“Sao cậu lại đến?”

Vẻ mặt Vũ Quỳnh không ôn hòa giống Tần Lịch Lịch. Gương mặt tinh xảo của cô vẫn không có biểu cảm dư thừa như cũ.

Cô cho rằng Tần Lịch Lịch sẽ không xuất hiện trong lễ cưới của cô mới phải.

“Đám cưới của cậu sao mình có thể không tới được chứ?”

Tần Lịch Lịch ngồi xuống bên cạnh Vũ Quỳnh: “Cậu từ Mỹ trở về lúc nào vậy? Cũng chẳng thấy cậu liên lạc gì với mình? Mình còn cho rằng cậu đã quên mình rồi đấy!”

Vũ Quỳnh không trả lời cô ta.

Cô giơ tay kéo tấm khăn voan trên đầu xuống, Tần Lịch Lịch thấy thế vội vàng đề động tác của cô lại: “Này, này, cậu đang làm gì đấy? Cô dâu còn chưa xuất giá đã vội kéo khăn voan xuống, đây không phải là điềm lành đâu!”

“Không sao!”

Vũ Quỳnh kéo tay cô ta ra rồi cố chấp kéo khăn voan xuống.

Nhất thời cô cũng cảm thấy trên đầu rất nhẹ nhàng, cả người cũng cảm thấy thoải mái không ít.

“Chuyện đó... Tiểu Quỳnh à...”

“Hả?”

Nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của Tần Lịch Lịch, Vũ Quỳnh không khỏi nhìn cô ta thêm chút nữa.

“Hai năm qua cậu cũng không có liên lạc với cậu hai nhà họ Lục sao? Sao không nhìn thấy anh ấy đến tham dự đám cưới của cậu nhỉ?”

Lúc nói lời này khuôn mặt của Tần Lịch Lịch không khỏi đỏ lên.

Vũ Quỳnh buồn cười nheo mắt nhìn cô ta, mỉm cười nói: “Tôi đã nói mà, sao cậu có thể từ xa xôi chạy đến đây tham dự đám cưới của tôi chứ? Thì ra là vì muốn nhìn thấy anh ta... chỉ có điều phải khiến cậu thất vọng rồi, anh ta đúng là không có tới!”

“Tại sao vậy?”

Tần Lịch Lịch tỏ vẻ tò mò, sau đó lại cố ý cười giỡn nói: “Anh ấy sợ mình đau lòng quá độ sao?”

“Đau lòng?”

Vũ Quỳnh liếc Tần Lịch Lịch một cái: “Tần Lịch Lịch, cậu cho rằng tôi và anh ta có quan hệ gì chứ?”

“Không phải anh ấy vẫn luôn thích cậu sao?”

Tần Lịch Lịch chớp mắt nhìn cô, thành thật trả lời.

“Anh ấy thích tôi?”

Bỗng nhiên Vũ Quỳnh mỉm cười: “Rõ ràng cậu còn biết anh ta sớm hơn tôi, nhưng tôi phát hiện được cậu hoàn toàn không hiểu anh ta! Trước tiên chúng ta không nói tới anh ta là cậu hai đào hoa nhà họ Lục, khó thấy anh ta có thể thật lòng đối xử với một người phụ nữ, tôi chỉ là nói tới tính cách bá đạo kia của anh ta mà thôi. Cậu cảm thấy người đàn ông giống như anh ta, nếu như thật sự động lòng với một người phụ nữ, anh ta còn không giống như giặc cướp cô ấy cột lại bên cạnh mình sao? Nhưng mà anh ta đối với tôi thì sao? Trừ lúc đầu trêu chọc, muốn nói tôi làm bạn gái của anh ta ra, sau đó nữa thì chưa bao giờ nói những lời như vậy. Tôi với anh ta quen biết cho tới bây giờ, anh ta chưa từng nói một câu thích tôi! Hơn nữa, không chỉ chưa từng nói qua mà trước đó còn giúp tôi theo đuổi anh trai của tôi...”

-----oOo-----

Chương 403: Lá thư đỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhắc đến những chuyện trước kia, trong lúc hoảng hốt Vũ Quỳnh lại trở về thời gian học đại học của bọn họ.

Nghĩ đến Lục Li Dã, nghĩ đến mình lúc đó, nghĩ đến Cao Hường Dương hai năm trước, Vũ Quỳnh không nhịn được khóe miệng hơi cong lên, cuối cùng cô tổng kết: “Từ trước tới giờ tớ và Lục Li Dã chỉ là mối quan hệ bạn bè, chỉ đơn giản như vậy mà thôi!”

Vũ Quỳnh cũng không biết tại sao đến bây giờ cô lại có thể kiên nhẫn giải thích dài lời với cô ta như thế.

“Vậy còn cậu? Cậu cũng không thích anh ta?”

“Tôi không thích anh ta!”

Vũ Quỳnh thành thật trả lời.

Nhìn mình trong gương, ánh mắt hơi tối đi, cô thấp giọng lầm bầm một câu: “Tôi có người mình thích...”

“Anh cậu?”

Tần Lịch Lịch biết rõ còn hỏi.

Vũ Quỳnh nghiêng đầu nhìn cô ta, không lên tiếng, lại tháo búi tóc trên đầu mình ra.

Tần Lịch Lịch vội vàng thấp giọng nói: “Cậu vẫn thích anh cậu? Không phải cậu sắp kết hôn rồi sao?”

“Không nói tới anh ấy nữa.”

Vũ Quỳnh không muốn nói tới anh, nói đến sẽ chỉ khiến cho lòng mình mắc nghẹn.

Tần Lịch Lịch nhìn Vũ Quỳnh, lại hỏi một câu: “Mình có thể hỏi tại sao cậu và anh cậu... phải chia tay không?”

Vũ Quỳnh hít sâu một hơi, cảm thấy lồng ngực bứt rứt: “Hai năm trước, trước khi tôi đi Mỹ, chúng tôi đã chia tay.”

“Tại sao vậy?”

Tần Lịch Lịch lại gấp rút hỏi tới.

Vũ Quỳnh nghi ngờ nheo mắt nhìn cô ta: “Sao bỗng nhiên cậu lại muốn hóng chuyện của tôi và anh tôi vậy?”

“Cậu trả lời mình trước đã, tại sao chia tay?”

“Anh ấy không yêu tôi.”

Tần Lịch Lịch cắn môi, do dự một lát hỏi Vũ Quỳnh: “Vậy anh cậu hết bệnh chưa?”

“Bệnh?”

Vũ Quỳnh khó hiểu nhìn cô ấy: “Bệnh gì? Anh tôi bị bệnh từ lúc nào?”

“Ồ?”

Tần Lịch Lịch quần bách, trên mặt xệt qua mấy phần mắt tự nhiên.

Tay cầm túi xách của cô ta căng thẳng đến độ ra sức nắm chặt.

“Tần Lịch Lịch cậu đang nói gì vậy?”

Vũ Quỳnh không rõ nên hỏi cô ta.

Tần Lịch Lịch cúi đầu, chột dạ không dám nhìn Vũ Quỳnh.

Cô ta không nghĩ tới đã hai năm trôi qua mà Vũ Quỳnh vẫn còn chưa biết bệnh của anh mình.

Tần Lịch Lịch càng như vậy Vũ Quỳnh càng chắc chắn cô ta có việc giấu mình.

“Tần Lịch Lịch.”

Vũ Quỳnh cảnh cáo gọi cô ta, không khỏi tăng cao giọng nói.

“Được rồi! Cậu đừng gọi nữa...”

Tần Lịch Lịch hít một hơi, cố gắng ổn định nhịp tim của mình.

Cô ta ngẩng đầu, nhìn Vũ Quỳnh đang gấp đến đỏ mắt trước mặt, do dự một lát cô ta mới lấy hết can đảm nói “Thật ra...thật ra hai năm trước...”

“Rốt cuộc là chuyện gì chứ?”

Vũ Quỳnh nhìn thấy dáng vẻ ấp a ấp úng của cô ta thì càng cuống lên.

Tần Lịch Lịch căng thẳng đến độ không ngừng hít thở, cuối cùng cô ta dứt khoát nhắm mắt lại ra vẻ không thèm đếm xỉa, nói một mạch: “Thật ra, hai năm trước lá thư mà anh cậu gửi cho cậu đã bị mình đánh tráo...”

“Cậu...cậu đang nói cái gì?”

Bàn tay cầm túi xách của Tần Lịch Lịch càng ra sức nắm chặt.

Mười ngón tay trắng bệch.

Cô ta cũng không biết mình trúng phải tà gì, khi cô ta nhận được thiệp mời do chồng chưa cưới của Vũ Quỳnh đưa tới, lúc nhìn thấy chú rể không phải là anh của Vũ Quỳnh thì bỗng nhiên nghĩ tới lá thư bị cô ta đánh tráo vào hai năm trước... Cũng không biết năm đó cô ta bị làm sao, còn làm như thật, nhận thay cô lá thư đó... giữ một lèo hai năm!

Cuối cùng không biết ma xui quỷ khiến thế nào cô ta lại mang nó tới đây.

Thật ra, sau này Tần Lịch Lịch nghĩ lại, cho dù là Vũ Quỳnh hay là anh cô ấy, bọn họ ai cũng có ơn với cô ta.

Năm đó trong thời gian cô ta khó khăn nhất, nếu như không nhận được sự giúp đỡ của bọn họ thì cô ta không thể nào có thể sống nhẹ nhõm như vậy được.

Mà Vũ Quỳnh cô tuy bề ngoài chẳng để ý gì, giống như một người máu lạnh, nhưng mà lúc cô ta cần giúp đỡ nhất thì cô ấy vẫn luôn đứng ra vì cô ta.

Cô thay cô ta hỏi thăm bác sĩ tốt nhất trong bệnh viện, đi cùng cô ta đến căn phòng lạnh lẽo kia...Có lẽ bởi vì những ơn nghĩa đã qua mới khiến cô ta ma xui quỷ khiến thay bọn họ giữ gìn lá thư đó bây giờ.

Cô ta cũng không phải cố ý muốn giữ lại cho cô ấy, chỉ là tùy tiện để vào hộp tủ, không nghĩ tới chỉ vừa để đã để tận hai năm.

“Thật ra...”

“Thật ra, hai năm trước anh cậu viết cho cậu một lá thư rất dài, rất dài nhưng đã bị mình đánh tráo...”

Giọng nói của Tần Lịch Lịch hơi run run.

Vũ Quỳnh ngẩn ra...

Tròng mắt co rút, cô khiếp sợ trừng mắt với Tần Lịch Lịch đứng đối diện, qua một lát cô cũng chưa hết kinh ngạc.

Tỉnh táo lại, hốc mắt của cô không khỏi đỏ lên.

Bởi vì cô nghĩ tới buổi tối đó, dáng vẻ của Cao Hướng Dương khi nhìn thấy lá thư cô đưa cho anh...nghĩ tới anh nói cho cô biết, trong lá thư đó chứa đựng tình yêu nhiều năm nay của anh đối với cô.

“Thư đâu?”

Giọng nói của Vũ Quỳnh run dữ dội.

“Thư đâu? Thư của tôi đâu?”

Vũ Quỳnh kích động đến nổi đột nhiên cất cao giọng.

Hai tay cô bóp chặt vai của Tần Lịch Lịch, không ngừng lắc cơ thể của cô ta: “Cậu trả lại thư cho tôi. Thư của tôi đâu rồi? Tần Lịch Lịch.”

Vũ Quỳnh còn chưa kịp nhìn thấy lá thư đó thì đã kích động đến ướt viền mắt, chóp mũi chua xót.

Tần Lịch Lịch bị cô lắc qua lắc lại đến choáng váng, cô ta hoảng loạn lấy lá thư trong túi xách ra đưa cho cô: “Mình có mang đến rồi...”

Cô ta mới vừa lấy ra, đã bị Vũ Quỳnh giật lấy.

Cô hoang mang hoảng loạn mở lá thư ra, ngón tay run bần bật.

Giấy viết thư trải qua thời gian hai năm gột rửa đã bắt đầu ố vàng.

Chữ viết trên giấy vẫn có thể thấy rõ ràng như cũ.

Là chữ viết của anh, cứng cáp mạnh mẽ như vậy.

Mà Vũ Quỳnh mới nhìn thấy câu mở đầu, nước mắt đã ướt đẫm gò má: “Tam Nhi yêu dấu, chào em!

Lúc nhận được thư này chắc hẳn em sẽ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tại sao vào thời đại này mà vẫn còn người dùng cách cũ rích như vậy để gửi gắm tình cảm của mình nữa chứ?

...

...

Anh hy vọng sau khi em đọc xong lá thư này, em hãy nghiêm túc suy nghĩ, đừng vội vàng quyết định cho em và anh.

Anh bị bệnh.

Anh mắc bệnh máu trắng.

Em đừng vội rơi nước mắt, cũng đừng khóc. Anh cho em biết chuyện này không phải là muốn nhìn thấy em khóc, nghe lời, ngoan một chút... Đại khái em cũng biết lúc nhỏ anh mắc bệnh máu trắng, dưới sự cố gắng của ba mẹ anh, lúc đó anh may mắn chữa trị được, nhưng đến ngày này giờ này bệnh của anh vẫn tái phát.

Anh sợ em khổ sở, sợ em lo lắng. Anh không muốn nhìn thấy em rơi nước mắt vì anh, càng không hi vọng em mất ăn mất ngủ vì anh.

Anh không muốn cho em biết cũng vì sợ cuối cùng anh không thể cùng em sống đến bạc đầu, vì vậy anh nghĩ mọi cách để đẩy em ra, để em rời xa anh... Thật ra, cái gọi là đám cưới giữa anh và Vu Tiên mà anh đã nói đều là gạt em. Anh chỉ muốn lấy cái cơ này để em rời xa anh mà thôi.

Anh rất ngây thơ không phải? Nhưng chiêu này tựa hồ rất có hiệu quả.

Em ghen rồi, em cũng vì anh mà đau lòng đến rơi nước mắt.

Anh thật đáng chết, lúc còn sống không nghĩ cách để khiến em vui, nhưng lại dốc hết khả năng khiến em rơi nước mắt.

Anh thật sự chẳng khác gì một kẻ ngốc!

Em yêu, còn nhớ tới buổi tối ba năm trước không?

Anh la mắng em khiến em khóc lóc om sòm.

Sau đó nữa anh tàn nhẫn đuồi em ra khỏi cửa.

Trong ấn tượng của anh đó là lần đầu tiên anh nổi giận với em.

Hơn nữa còn là nổi giận dữ dội như vậy.

Anh biết chắc chắn ngày hôm đó anh đã dọa em sợ.

Thật ra, buổi tối hôm đó anh phiền muộn không phải là vì em chưa trải qua chuyện đời mà là anh chán nản mình.

Làm một người anh lớn hơn em mười tuổi, nhưng lại lưu manh táy máy tay chân với người con gái nằm trong lồng ngực mình...Lúc đó em chỉ mới mười lăm tuổi.

Em vẫn còn là một đứa trẻ.

Mà anh đã có ham muốn chiếm lấy em rồi.

Anh nghĩ nhất định anh đã dọa em sợ.

Mục đích của anh buồn nôn như vậy nên khi em còn hồ đồ chui vào lòng anh, anh giận dữ la mắng em, đuồi em đi.

Thật ra, chuyện đó cứ như một cây kim cắm sâu vào lòng anh, không rút ra được.

Anh luôn nghĩ có phải Cao Hướng Dương lúc đó đã động lòng với Vũ Tiểu Tam rồi không? Vì vậy anh mới muốn chiếm giữ em làm của riêng...Có phải cũng vì xảy ra chuyện vượt rào nên mới dẫn đến chuyện Cao Hướng Dương hai mươi lăm tuổi bắt đầu mâu thuẫn với tình yêu đơn thuần mà chủ động của Vũ Tiểu Tam hay không, sợ hãi mình sẽ xảy ra chuyện vô liêm sỉ giống như ba năm trước nữa, sợ mình yêu cô gái ngây thơ mà không dễ xâm phạm trong lòng anh...Đúng vậy! Trong lòng Cao Hướng Dương, Vũ Tiểu Tam mãi chỉ là một đứa bé ngây thơ, đơn thuần, bướng bỉnh.

Không thể nào nói được chuyện yêu đương.

Nhưng mà ngay cả như vậy, cho dù mâu thuẫn nhiều hơn nữa, cho dù tâm lý chống cự nhiều hơn nữa, rốt cuộc Cao Hường Dương vẫn yêu Vũ Tiểu Tam.

Hơn nữa yêu đến sâu đậm.

Tam Nhi...

Anh muốn em ở lại, ở lại bên cạnh anh không đi đâu cả.

Không đi nước Mỹ, không đến thành phố xa xôi khác...

Em cứ giống như trước đây làm một cái đuôi nhỏ theo sau anh, không rời nửa bước.

Anh nhớ em nghịch ngợm làm hư máy sưởi trong phòng mình rồi sau đó than lạnh, nói muốn ngủ chung với anh.

Bỗng nhiên anh rất nhớ dáng vẻ em ôm cổ anh, nằm trong lòng anh làm nũng.

Anh không biết sau này cơ thể của anh còn có sức lực để ôm em, để em nằm trong lòng anh nữa hay không, nhưng anh biết, chỉ cần anh vẫn còn sống, còn một hơi thở, anh sẽ dùng sức ôm em vào lòng.

Tam nhi, có lẽ em sẽ cảm thấy anh lấy thân phận của một người bệnh để níu kéo em ở bên cạnh anh là rất ích kỷ. Rõ ràng anh không thể bảo đảm sẽ sống tới già với em, nhưng một mực vẫn muốn hy vọng tương lai hạnh phúc xa vời...Phải! Anh thừa nhận, anh không có cách nào bảo đảm sống tới bạc đầu với em, nhưng mà anh có thể bảo đảm với em, anh sẽ cố gắng suốt đời, cố gắng để có thể bạc đầu cùng em.

Em yêu, đối với những ngày này bởi vì anh khư khư cố chấp khiến em tổn thương, anh xin lỗi em. Anh bằng lòng sau khi em trở về sẽ chịu đòn nhận tội, mặc cho xem xử lý.

Xử lý thế nào à? Anh đã suy nghĩ hộ em vấn đề này rồi. Ví dụ như em có thể tức giận ba ngày không để ý tới anh.

Có điều, không được dài hơn ba ngày, nếu không em sẽ dần vặt anh điên mất.

Hoặc ví dụ như em có thể phạt anh mỗi ngày làm cơm cho em, sau đó em có thể xụ mặt xuống nói rằng cơm anh làm còn tệ hơn của chị Lý nữa, lần sau phải làm ngon hơn.

Tam Nhi, thật ra khi đặt bút viết lá thư này, anh đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng anh nghĩ bất kể kết quả như thế nào, em có quyền lựa chọn của em, chúng ta không có quyền làm chủ quyết định con đường tương lai của em.

Vì thế, anh lựa chọn nói rõ tất cả chân tướng cho em biết.

Nhưng em phải hứa với anh đừng khổ sở, đừng đau lòng, cũng đừng rơi nước mắt.

Bởi vì khi viết lá thư này, trong lòng anh rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Anh muốn em ở lại.

Chết không đáng sợ, nhưng anh sợ...anh sợ lúc anh còn sống, còn hít thở lại không cảm nhận được sự tồn tại của em.

Những ngày đẩy em ra xa là những ngày khó khăn nhất của Cao Hường Dương anh suốt hai mươi tám năm qua.

Anh nhớ em...

-----oOo-----

Chương 404: Chúng ta kết hôn đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Rất nhớ, rất nhớ, giống như mỗi tế bào trong cơ thể đều đang nhớ nhưng mùi hương của em.

Mà loại nhớ nhưng đó hơi đắng, hơi chát còn có nỗi đau mơ hồ...

Còn nữa, anh yêu em!

Còn về yêu tới cỡ nào...

Anh sẽ dùng quãng đời còn lại của mình chứng minh anh yêu em tới cỡ nào.

...

Viết nhiều như vậy cũng đến lúc dừng bút rồi.

Cuối cùng...

Tam Nhi, anh hy vọng sau khi em đọc xong lá thư này, sau đó buông ra ngòi xuống, yên tĩnh suy nghĩ lại, suy nghĩ thật lòng, suy nghĩ nhiều lần về tương lai của mình...Anh là một người bệnh.

Một người mắc bệnh ung thư máu.

Nếu như em có thể chịu được mỗi ngày cơ thể của người em yêu càng lúc càng suy sụp trước mặt em, nếu như trái tim em đủ mạnh mẽ đối diện với việc người em yêu rời đi, mà sau khi người em yêu rời đi, em còn có can đảm để tiếp tục tìm kiếm tình yêu mới, tìm kiếm hạnh phúc mới... Nếu như em đều có khả năng chịu đựng được những điều này thì xin em...xin em hãy ở lại.

Anh sẽ dùng hết sức của mình khiến cho tất cả những cái “nếu như” ở trên không còn tồn tại nữa.

Chờ anh trở lại...

Người yêu em.

Ký tên: Hương Dương.

Đọc xong lá thư này Vũ Quỳnh khóc đến giọng khàn sức cạn.

“Vũ Quỳnh...”

Tần Lịch Lịch áy náy hô lên một tiếng.

Nhưng bỗng nhiên...

“Bốp!”

Vũ Quỳnh giơ tay lên, không chút do dự tát Tần Lịch Lịch một cái.

Nước mắt trong suốt chảy từ khóe mắt của cô xuống.

Hai vai gầy yếu của cô run bần bật.

Một cái tát vừa đánh xuống, Tần Lịch Lịch còn chưa kịp phản ứng, một tiếng “bốp” nữa lại vang lên, Vũ Quỳnh lại trở tay đánh cô ấy.

Hoàn toàn không do dự.

“Tần Lịch Lịch... Vũ Quỳnh tôi cả đời này... cả đời này sẽ không tha thứ cho cậu!”

Vũ Quỳnh giọng khàn sức cạn thét lên.

Hai mắt đỏ ngầu, cổ họng khàn đặc.

Cô khom người gấp rút tháo đôi giày kim cương màu bạc ra, giống như trút giận vút vào lồng ngực của Tần Lịch Lịch: “Cậu có biết cậu đã khiến tôi mất đi cái gì không...?”

Cô khóc lóc, cô gào thét cuồng loạn: “Cậu đã khiến tôi mất đi thời gian hai năm quan trọng nhất, suýt chút nữa cậu còn khiến tôi mất đi người mình yêu nhất...”

Vũ Quỳnh tháo chiếc nhẫn kim cương trên tay xuống đất, ném vương miện trên đầu, để chân trần xóc váy cưới lên, hoảng hốt chạy ra ngoài.

“Cô Vũ, cô đi đâu vậy? Vẫn chưa trang điểm xong đâu? Sắp bước vào lễ đường rồi.”

Thợ trang điểm vừa mới trở lại đã nhìn thấy Vũ Quỳnh chạy ra, vội vàng

đuổi theo, nhưng trên hành lang đã không còn bóng dáng của Vũ Quỳnh nữa.

Cô đã từng hỏi anh.

Anh thật sự yêu cô sao?

Nếu như một người đàn ông thật sự yêu bạn đủ sâu đậm, cho dù hoàn cảnh của anh ta có khó khăn hơn nữa anh ta nhất định sẽ nghĩ mọi cách để bạn ở bên cạnh anh ta. Bởi vì anh ta yêu bạn. Nếu như anh ta đẩy bạn ra xa, nhưng vẫn nói ra những loại lý do tốt đẹp, thật ra những loại lý do đó chẳng qua chỉ là bởi vì...anh ta yêu bạn không đủ sâu đậm.

Cho tới lúc này Vũ Quỳnh mới hiểu rõ...

Thì ra anh yêu cô!

Chỉ là cô đã bỏ lỡ.

Giữa bọn họ thì ra là duyên cạn nhưng...tình sâu.

...

Từ trong phòng tiệc chạy ra, Vũ Quỳnh liền chạy đến ngôi biệt thự mà Cao Hướng Dương tặng cô.

Cô mở tủ quần áo ra, tùy ý chọn một cái áo sơ mi cùng một chiếc quần jeans đơn giản, thay cho bộ đồ cưới phiền phức cồng kềnh trên người.

Mang vào đôi giày vải bạt mà hai năm trước cô thường mang, trên lưng đeo ba lô cũ to quá mức, sau đó cô vội vàng chạy ra ngoài.

Mười lăm phút sau, Vũ Quỳnh ngồi trong một tiệm làm tóc.

“Giúp tôi cắt tóc mái.”

“Uốn xoắn! Nhuộm màu vàng kim!”

“Được rồi.”

“...”

Điện thoại của Vũ Quỳnh sắp bị gọi đến nổ tung rồi.

Lúc đầu là Trần Mặc gọi tới, tiếp đó là mẹ cô gọi, mẹ cô gọi xong thì tới ba cô, cuối cùng ngay cả Cao Hương Dương cũng gọi tới.

Vũ Quỳnh nhìn cái tên quen thuộc không ngừng hiển thị trên màn hình điện thoại, trong nháy mắt viền mắt cô lại đỏ au.

“Ngớ ngẩn! Ngu ngốc!”

Cô nhìn tên Cao Hương Dương, không ngừng lâm bẫm, nhỏ giọng mắng.

Mắng xong nước mắt lại tuôn ra.

Nhưng cô vẫn không nhận điện thoại của anh, trực tiếp nhấn nút từ chối, đến cuối cùng cô dứt khoát tắt máy.

Rốt cục, hết thấy đều yên tĩnh trở lại...

Thợ làm tóc bắt đầu cắt tóc, uốn tóc và nhuộm tóc cho cô.

Giày vò gần năm giờ đồng hồ, rốt cuộc kiểu tóc của Vũ Quỳnh cũng xong.

Vũ Quỳnh nhìn mình trong gương, có một khoảnh khắc cô hốt hoảng.

Phảng phất trong nháy mắt lại trở về hai năm trước...

Trở lại thời kỳ yêu đương kia.

Cô mỉm cười, xoa tung mái tóc của mình với vẻ mặt tương đối hài lòng.

Sau khi cô trả tiền xong liền vội vàng đi ra khỏi tiệm.

Sau đó cô giơ tay chặn một chiếc taxi, đi đến nhà Cao Hương Dương.

Sau khi cô mở máy, vô số tin nhắn hiện lên, điện thoại rung đến mức bàn tay cô tê rần.

Vũ Quỳnh chọn ra tin nhắn của Cao Hương Dương từ trong hơn trăm tin nhắn.

“Em ở đâu? Nhận được tin nhắn thì lập tức liên lạc với anh?”

“Vũ Tiểu Tam, rốt cuộc em ở đâu? Mở máy cho anh!”

“Vũ Tiểu Tam, em đang giờ trò gì đấy? Nghe điện thoại cho anh!”

“...”

Bá đạo, hung hãn!

Vũ Quỳnh nhìn nhìn nhưng không tìm lòng được lộ ra nụ cười nhạt.

Trong mắt còn ngân ngấn hơi nước.

Người đàn ông như vậy tại sao ông trời nỡ để cho anh mắc bệnh chứ? Đã vậy còn là căn bệnh tàn nhẫn như vậy.

Bàn tay nhỏ nhắn của Vũ Quỳnh như bay múa trên màn hình điện thoại, cô trả lời anh vài chữ đơn giản: “Anh chờ em ở nhà.”

Sau đó thoát ra màn hình, khóa máy.

Miễn cho lại có thêm người quấy rầy.

“Bác tài, phiền bác lái nhanh một chút dùm cháu...”

Vũ Quỳnh có chút không thể chờ nổi nữa, giục tài xế lái xe.

“Cô ơi, đã nhanh lắm rồi đấy! Trong thành phố nhiều xe, có nhanh hơn nữa chúng ta cũng không có cách nào bay qua xe của người khác, có phải không?”

“Được rồi!”

Vũ Quỳnh bĩu môi.

Mà trong lúc này Cao Hường Dương đang ở bên ngoài tìm người, sau khi nhận được tin nhắn của cô, anh lập tức quay đầu xe, lái thẳng về nhà.

Anh vừa quay đầu xe vừa gọi điện lại cho Vũ Quỳnh, nhưng mà cô lại khóa máy.

Cao Hường Dương cũng không vội báo tin cho người nhà.

Anh đang suy nghĩ, cô đột nhiên bỏ chạy trong đám cưới của mình nhất định là có lý do.

Chờ hỏi rõ ràng xong anh sẽ liên lạc với các vị bề trên, như vậy cũng không muộn.

...

Gần hai mươi phút sau.

Chuông cửa vang lên.

Cao Hường Dương nhanh chóng kéo cửa ra.

Khi nhìn thấy Vũ Quỳnh anh sửng sờ.

Con người đen như mực hoảng hốt một lúc mãi vẫn chưa hoàn hồn.

Cô đứng ở đó, vẫn giống như hai năm trước, để tóc mái, mái tóc dài uốn xoắn, xoắn trên vai.

Dưới ánh mặt trời lấp lánh chiếu xuống, mái tóc dài màu vàng kim kia vô cùng rực rỡ.

Trên người cô mặc áo sơ mi đơn giản, phối với chiếc quần jeans bạc màu, chân mang giày vải bạt giản dị, trên lưng mang theo ba lô to đùng.

Giây phút khi cửa mở ra, Vũ Quỳnh nhìn thấy anh tức thì mắt cô đỏ lên.

Cô không tự nhiên nhón chân lên, sau đó liền nghe cô nói: “Anh yêu, lá thư đến muộn hai năm em đã nhận được rồi, chính là vừa lúc này...”

Bỗng dung vành mắt của Cao Hường Dương nóng lên...

Dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ, phản chiếu phong thái đẹp đẽ, thanh xuân của cô, giây phút đó mọi thứ giống như trở lại trước đây... trở lại buổi chiều kia của hai năm trước...

Cô nghiêng đầu nhỏ, ngây thơ hỏi anh: “Cao Hường Dương, chúng ta làm vợ chồng đi!”

Còn chưa kịp chờ Cao Hường Dương bừng tỉnh, bóng dáng nhỏ kia đã nhanh gọn nhào vào lòng anh, hai cánh tay nhỏ ôm cổ anh, hai chân cặp vào vòng eo rắn chắc của anh, cô cúi đầu, tì lên trán anh khẽ cười nói: “Cao Hường Dương, chúng ta kết hôn đi!”

Vũ Quỳnh nói xong, sớm đã không kìm được, nước mắt tuôn như mưa... Tiếp theo, còn không đợi anh trả lời, đôi môi anh đào căng mọng không nói lời nào đã phủ lên đôi môi mỏng của anh, cô chủ động hôn anh!

“Cao Hường Dương, chúng ta kết hôn đi!”

Cao Hường Dương bị Vũ Quỳnh hôn đến choáng váng.

“Tam Nhi...”

Anh cố gắng kéo cô ra để hít thở.

Nhưng Vũ Quỳnh không cho.

Tay nhỏ kéo cằm anh xuống, nhón cao lên không kịp chờ đợi, hôn anh.

Nhìn dáng vẻ kia của cô, giống như vội vã muốn bù đắp lại những tháng ngày đã bỏ lỡ kia.

Môi đỏ của cô mút lấy môi mỏng của anh, ngọc nghếch hút về miệng mình, cảm giác giống như muốn trực tiếp nuốt anh vào bụng.

Cao Hường Dương hơi buồn cười, nhưng càng nhiều hơn chính là... cảm động.

Trong ngực giống như có một dòng nước nóng đang không ngừng dâng

lên, khóe mắt tự nhiên nóng lên, xoang mũi nhẹn không được chua xót.

Môi mỏng của anh bị cô vội vã hút lấy, có hơi đau. Nhưng anh không để ý, cũng không ngăn lại, chỉ mặc cho cô tùy ý tàn sát bờ bãi trên môi mình.

Nhắm mắt lại, chậm rãi hưởng thụ nụ hôn sâu đã lâu không thấy này.

Thoáng chốc, nước mắt nóng hổi rớt vào giữa bốn cánh môi, giọt nước mắt chua xót kia khiến lòng người cũng đau theo.

Khi Cao Hương Dương mở đôi mắt đỏ au ra đã nhìn thấy Vũ Quỳnh đang khóc nức nở, nước mắt to như hạt đậu không ngừng trào ra, đáng vẻ kia khiến người ta lo lắng không thôi.

Cao Hương Dương nâng mặt cô lên, cách khoảng nửa tấc, sau đó giơ tay ra, đau lòng lau nước mắt cho cô: “Em đừng khóc.”

Giọng nói của anh khàn đặc đến dữ dội: “Em khóc nữa, tim anh sắp vỡ vụn rồi đây.”

Vũ Quỳnh nghe anh nói vậy, không khỏi nín khóc mỉm cười.

Ánh mắt nóng bỏng của cô giao nhau với ánh mắt của anh, hai người ần ần đưa tình nhìn nhau...Cứ yên lặng nhìn đối phương, ai cũng không vội mở miệng nói trước.

Không biết qua bao lâu...

Cao Hương Dương dẫn đầu mở miệng nói trước: “Tại sao em chạy khỏi đám cưới?”

Anh ngửa đầu nhìn cô.

Hai cánh tay của Vũ Quỳnh quán quanh cổ anh, đỏ mắt, từ trên cao nhìn xuống anh, cái miệng nhỏ xụ xuống nói: “Anh không vui mừng sao?”

Gần như Cao Hương Dương không ngờ tới cô sẽ hỏi như vậy, anh khẽ nhếch môi, cuối cùng vẫn nói thật: “Vui mừng.”

Lúc đầu khi nghe nói cô bỏ chạy khỏi lễ cưới, lồng ngực giống như có một dòng máu nóng đang sôi trào. Bây giờ nhìn thấy cô thực sự được mình ôm vào lòng, nếu nói anh không kích động nhất định đó là giả.

Cao Hường Dương ôm cô, đi đến huyền quan kéo chốt cửa lên khóa lại.

Sau đó hai người ngồi lên ghế sofa.

Bé Quỳnh trắng nõn nà, cái mông tròn vo của cô không ngừng cọ tới cọ lui bên chân của anh.

Cao Hường Dương không có thời gian để ý tới nó.

Bàn tay lớn nóng rực nâng khuôn mặt nhỏ bằng lòng bàn tay của Vũ Quỳnh lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm cô.

Ánh mắt sâu thẳm của anh phảng phất ý cười nhàn nhạt, anh chỉ nhìn cô không nói lời nào.

Không phải là anh không muốn nói chuyện, mà là trong lúc nhất thời thật sự không biết nên nói gì cho phải hoặc là không biết nói từ đâu.

Anh thở phào một hơi: “Có phải anh nên nhắn tin cho chú Vũ, báo cho chú ấy biết anh đã tìm được em rồi không?”

Vũ Quỳnh bĩu môi, không phát biểu ý kiến.

-----oOo-----

Chương 405: Thế giới riêng của hai người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Hường Dương thấy rõ là cô không vui nên cười cười vỗ lên sau gáy của cô: “Em có biết là đột nhiên bỏ chạy khỏi hôn lễ sẽ khiến bao nhiêu người lo lắng không hả?”

Anh vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra định gửi tin nhắn cho Vũ Phong nhưng lại bị Vũ Quỳnh dùng tay ngăn lại: “Đợi lát nữa hẵng liên

lạc cho họ...”

Cô khẽ năn nỉ.

Vẻ mặt lo lắng nhìn Cao Hường Dương.

Cao Hường Dương không thể nhịn cười, liền đánh tan sự lo âu của cô: “Cửa thì anh đã khóa lại rồi, dù là ai đi chẳng nữa cũng không có cách nào quấy rầy chúng ta! Dì Lý nói là đi tham dự hôn lễ cả em, đến bây giờ còn chưa về, chắc có lẽ cũng đang bận tìm em...”

Cao Hường Dương nói xong liền nhích lại gần cô.

Cọ cái sống mũi thẳng tắp của mình lên chóp mũi bé nhỏ của cô: “Vậy thì có thể cho phép anh gửi cho ba mẹ em một cái tin nhắn báo cáo tình hình của em được không?”

Gương mặt nhỏ bé của Vũ Quỳnh ửng đỏ, bây giờ mới gật đầu đồng ý.

Cao Hường Dương nhanh tay bấm tin nhắn gửi đi.

Nội dung ngắn gọn, đơn giản: “Chú Phong, con tìm được Tiểu Quỳnh rồi, hoàn toàn bình an, muộn chút con sẽ liên lạc lại.”

Tin nhắn vừa được gửi đi xong, Cao Hường Dương liền tắt điện thoại đi động, rồi vút nó sang một bên.

Coi như cả hai hoàn toàn cắt đứt liên lạc với bên ngoài.

Bắt gặp ánh mắt nhìn mình tha thiết của Cao Hường Dương, trái tim của Vũ Quỳnh không tự chủ được mà đập “thịch thịch thịch.”

Bầu không khí bỗng trở nên mờ ám một cách khó hiểu...

Quanh quẩn con tim của cô và cả của anh, khiến cho ánh mắt đang quẩn quít nhau của hai người càng ngày càng cuồng nhiệt, nóng bỏng.

“Anh có gì muốn nói với em sao?”

Vũ Quỳnh hỏi anh.

Giọng nói thỏ thẻ.

Bàn tay nhỏ bé nắm lấy cổ áo sơ mi của anh, đôi mắt buồn lơ lửng nhìn anh không cố kỵ.

“Có, rất nhiều...”

Cao Hường Dương nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô áp lên bàn tay mình.

Mười ngón tay đan chặt lấy nhau, cúi xuống nhìn bàn tay nhỏ bé của cô, lưu luyến mãi không rời.

Anh hít một hơi thật sâu, thấy hơi khó chịu trong lồng ngực, rất nhiều lời bị dồn nén nơi ngực mà không biết nên mở miệng như thế nào.

“Biết bắt đầu từ đâu đây?”

Anh nâng mắt lên, cười cười: “Bắt đầu từ ‘Anh yêu em’?”

“...”

Đây có thể được coi là lời tỏ tình không?

Khóe mắt của Vũ Quỳnh lập tức đỏ lên.

Mặc dù nó không trang trọng, nhưng nghe có vẻ rất cảm động.

Cổ họng quặn rũ của Cao Hường Dương cuộn lên một cái, kéo kéo tay cô khẽ hỏi: “Tin rồi chứ?”

“Ừ...”

Vũ Quỳnh gật đầu, giọng nói đã nghẹn ngào rồi.

“Vậy có muốn hỏi anh điều gì không?”

Thật ra thì Cao Hường Dương muốn nói đến bệnh của mình.

“Có...”

Vũ Quỳnh gật đầu khẳng định, đôi mắt đã ngập nước: “Vẫn là câu hỏi mà em đã hỏi anh lúc bước vào đây, Cao Hướng Dương, anh có muốn cưới em không?”

Cao Hướng Dương rợn ràng trong lòng...

“Lỡ như ba mẹ em không cho phép thì làm thế nào?”

Anh hỏi.

“Không cho phép thì anh sẽ không cưới em sao?”

Khóe mắt của Vũ Quỳnh lập tức ngấn nước.

Cao Hướng Dương vội vã ôm chặt cô vào lòng: “Cưới! Dù tất cả mọi người trên đời này đều không đồng ý nhưng chỉ cần em muốn, anh sẽ cưới!”

“Thật chứ?”

Vũ Quỳnh quệt nước mắt, trong nháy mắt liền hết khóc mỉm cười.

“Thật mà.”

Cao Hướng Dương gật đầu, thái độ rất kiên định.

Nhưng đôi mắt u ám nhanh chóng tối sầm đi, bàn tay to lớn đang cầm lấy bàn tay bé nhỏ của Vũ Quỳnh bỗng dưng siết chặt: “Nhưng em biết anh bị bệnh mà...”

“Bị bệnh thì sao chứ?”

Khóe mắt của Vũ Quỳnh đỏ lên: “Lời thề hôn nhân trong thánh kinh là dù cho đôi phương ốm đau hay khỏe mạnh đều vẫn sẽ ở bên cạnh!”

Vũ Quỳnh nói xong lại hôn lên đôi môi mỏng nóng bỏng của anh...

Những giọt nước mắt rơi xuống từ trong khóe mắt, cô chậm rãi nhắm mắt lại, chỉ nghe Vũ Quỳnh khẽ thầm thì: “Cao Hướng Dương, cho dù là

ở nhân gian hay thiên đường, hay có ở địa ngục đi chẳng nữa, nơi nào có anh nơi đó sẽ có em! Dù anh ở đâu em cũng sẽ tìm ra anh...”

Giọng nói run rẩy của Vũ Quỳnh vừa vang lên, đôi mắt đỏ hoe của Cao Hương Dương liền ướt trong nháy mắt.

Anh nâng gương mặt của cô lên, đôi môi mỏng vẫn dầy dưa với đôi môi chúm chím của cô, ưu tư xen lẫn kích động, khóe mắt ướt ướt, nóng rẫy, ngưng khóc, khàn giọng hỏi lại cô: “Em có biết là em đang nói gì không?”

“Biết.”

Vũ Quỳnh gật đầu, khóc thành tiếng, nhắc lại câu nói vừa rồi: “Anh ở đâu thì em ở đó! Cho dù là thiên tào địa phủ, em cũng sẽ đi cùng anh!”

“Vũ Tiểu Tam!”

Cao Hương Dương rớt cuộc cũng không kiềm được sự háo hức, giọt nước mắt đàn ông nóng hổi từ trong khóe mắt lăn xuống, anh khàn giọng khiển trách cô: “Không cho phép em nói như vậy... Nếu ba mẹ em biết thái độ của em như vậy, bọn họ sẽ đau khổ biết bao chứ?”

“Nhưng nếu như ngày nào đó anh không còn nữa thì Vũ Tiểu Tam em có sống cũng như chết...”

Lời nói của Vũ Quỳnh khiến cho Cao Hương Dương không nhịn được khóc văng lên.

Anh ôm lấy khuôn mặt của Vũ Quỳnh, vội vàng hôn lên đôi môi chúm chím của cô một nụ hôn nóng bỏng mà thê lương, chỉ nghe anh run run nói khẽ với cô rằng: “Không cho phép em nói lời như vậy, cũng không cho phép em làm như vậy! Anh đồng ý với em, anh nhất định sẽ khỏe mạnh, cố gắng hết sức để mình được sống, để chăm sóc em... lâu thật là lâu...”

“Vâng!”

Vũ Quỳnh gật đầu.

Liền sau đó chính là những nụ hôn không ngọt của Cao Hường Dương.

Lão Tam đang đu đu trên chân tựa như cũng cảm nhận được tình cảm sâu sắc và mãnh liệt của họ nên không ngừng chồm lên chân anh.

Những nụ hôn...

Triền miên không ngọt.

Nước mắt của hai người hòa lẫn với những nụ hôn, vừa nóng lại vừa mát... nhưng đủ để cảm nhận được tình yêu của đối phương!

Tổn thương nhiều năm như vậy, trải qua quá nhiều tan hợp rồi hợp tan, ly biệt rồi sống chết, nhưng đến cuối cùng... Mười ngón tay vẫn nắm chặt lấy nhau, trọn đời trọn kiếp!

Cao Hường Dương nhanh chóng giúp Vũ Quỳnh cởi bỏ cái túi sách cũ kỹ to đùng của cô xuống, để cô xuống ghế sofa.

Tay nắm chặt tay cô, mười ngón tay quấn quít, lưu luyến nhau không rời.

Mỗi một hành động đều bao hàm những nhớ nhung vô cùng tận đối với cô trong suốt những ngày này: “Uốn tóc từ khi nào vậy?”

Anh đưa tay khều khều những lọn tóc xoắn dài mềm mại như lông măng của cô.

Cười hỏi cô.

“Mới gần đây thôi...”

Vũ Quỳnh nghiêng nghiêng đầu: “Đẹp không?”

“Đẹp! Kiểu gì cũng đẹp...”

Cao Hường Dương nói thật.

Đôi mắt của Vũ Quỳnh cong như hai vầng trăng khuyết khi cười.

Bắt gặp cái nhìn nóng bỏng của anh, cô nghe anh khàn giọng hỏi cô:

“Gần đây sức khỏe em thế nào?”

Anh ngừng một chút rồi mới mặt dày hỏi tiếp: “Có thể làm chuyện đó không?”

“...”

Kể từ lần trước Vũ Quỳnh bị sinh non đến hôm nay cũng đã gần hai tháng rồi, tính theo thời gian thì cũng chẳng có vấn đề gì lớn nữa.

Vũ Quỳnh hơi đỏ mặt...

Cô thẹn thùng gật đầu, cắn nhẹ môi dưới: “Chắc không có vấn đề gì chứ? Anh không phải là bác sĩ sao? Anh phải là người rõ nhất mới phải!”

Cao Hường Dương cúi đầu, khẽ ngậm lên rái tai xinh xinh của Vũ Quỳnh: “Vậy anh không khách sáo nữa...”

Trên ghế sofa, hai người nhanh chóng hòa làm một.

Tuy nhiên, còn chưa kịp tiến vào thì chuông cửa bất chợt reo. Cao Hường Dương nổi trận lôi đình: “Mẹ kè, mẹ quá lắm rồi!! Phá đám hết lần này tới lần khác, mẹ vẫn chưa vừa lòng sao?”

Cao Hường Dương phiền não gãi đầu nhưng vẫn không chịu bỏ khỏi người Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh kinh hoàng nhìn anh: “Có người nhấn chuông cửa...”

“Anh nghe thấy rồi...”

Vẻ mặt của Cao Hường Dương cực kì tức giận không biết làm sao: “Tiếp tục như vậy nữa, anh thật sự phát bệnh vì bọn họ!”

“Anh nhanh đi xem thử đi, lỡ đâu là dì Lý...”

“Anh cài khóa bằng ổ khóa rời bên trong rồi, có chìa khóa thì mở cũng chẳng ra.”

Anh đã sớm đoán là sẽ như vậy rồi!

Cao Hường Dương không chịu mở cửa, nhưng bên ngoài chuông cửa cứ kêu mãi, có khuynh hướng bám theo anh mãi không ngừng.

“Hình như không phải là dì Lý.”

Dì Lý là người hiểu chuyện, sau khi phát hiện cửa đã khóa bên trong rồi thì sẽ không tiếp tục nhấn chuông nữa.

“Chẳng lẽ là ba mẹ em?”

Vũ Quỳnh buồn bực bĩu môi một cái: “Em nói rồi mà! Bảo anh đừng liên lạc với họ rồi.”

Cao Hường Dương dứt khoát ôm lấy Vũ Quỳnh, rời khỏi ghế sofa đi tới gần cửa.

Liếc mắt nhìn màn hình cửa...

Bên ngoài đúng là có...cả một nhóm người đông nghịt!!

Ba mẹ anh, ba mẹ cô, hơn nữa, còn có ông bà nội anh, lại còn cả ông bà nội cô... Trận chiến này...

“...”

Cả hai đều ê ẩm đầu óc, liếc nhìn nhau ngỡ ngác, kinh hãi: “Bọn họ muốn làm gì?”

Vũ Quỳnh hỏi anh.

Cao Hường Dương không để ý, trực tiếp... Tắt màn hình cửa, sau đó... Dứt khoát tháo luôn cả nguồn điện của chuông cửa!

Lập tức, cả thế giới đều yên lặng!!

Vũ Quỳnh trợn mắt há hốc mồm nhìn anh, có chút buồn cười.

Cao Hường Dương há miệng ngậm đôi môi chúm chím của cô: “Anh bế em lên lầu!”

Đã từng có lúc khi Cao Hường Dương hết lần này tới lần khác bị người ta phá hỏng chuyện tốt, trong lòng anh đã ngập tràn ảo tưởng, có một ngày, mình có thể ở cùng với cô, chỉ hai người trên chiếc giường lớn, không có bất kì một người nào quấy rầy, hạnh phúc đắm chìm trong ái ân... Hôm nay xem ra cái tâm nguyện giản đơn mà đáng buồn này của anh rốt cuộc cũng có cơ hội thực hiện rồi!

Ngoài cửa.

“Giờ trò quỷ gì vậy? Cả hai đưa tắt điện thoại di động, bây giờ cả nguồn điện của chuông cửa cũng cúp luôn!!”

Người đang oán trách dĩ nhiên là Hoàng Ngân.

Cô đứng ở bên ngoài, không ngừng đập lên cửa: “Thằng nhóc xảo trá này!! Lại dám bắt mất Tiểu Quỳnh!! Xem tôi có lột da nó không thì bảo.”

“Cao Hường Dương, con mau mở cửa cho mẹ!! Cao Hường Dương, mẹ biết con đang ở bên trong!!”

“...”

Mặc cho tiếng kêu bên ngoài lớn thế nào đi chăng nữa thì người ở bên trong dường như đã quên hết sự đời, coi như không nghe thấy gì hết!

Hơn nữa, để ngừa bọn họ phá cửa mà vào, cho nên, ngay cả cửa phòng ngủ cũng khóa lại, đóng chặt, rèm cửa sổ cũng được kéo xuống, ngay cả một con ruồi cũng chui không lọt nữa là!

“Được rồi được rồi, Hoàng Ngân, đừng gọi nữa! Xem tình hình thì hai đứa chúng nó cố ý nhốt chúng ta ở bên ngoài rồi.”

Thùy Sam vội vàng tiến lên kéo Hoàng Ngân lại: “Chỉ cần biết Tiểu Quỳnh ở cùng với nó thì chúng ta cũng chẳng cần phải lo lắng chi nữa.”

“Nhưng hôn lễ này...”

Hoàng Ngân thăm dò một câu.

“Người thì cũng chạy rồi, còn hôn lễ với không hôn lễ gì nữa! Thật ra thì hôn lễ hôm nay vốn dĩ cũng chỉ là làm giả mà thôi! Tam Nhi vốn cũng không muốn gả, vừa rồi ai cũng nhìn ra được, trong lòng nó không có ai sánh được với Hương Dương! Dù có ép nó cưới người khác thì nó cũng chẳng hạnh phúc...”

Mặc dù không biết bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi trải qua một lần như vậy, coi như bà cũng nghĩ thông rồi.

“Như vậy...”

Hoàng Ngân chỉ chỉ cái cửa đang đóng kín mít, cố ý nói: “Cũng không biết hai đứa nó trốn ở bên trong giờ trò quỷ gì nữa!”

Lời vừa thốt ra thì ai cũng biết sẽ có chuyện gì xảy ra bên trong.

Một nam một nữ còn có thể làm gì?

“Khụ khụ...”

Bà nội của Vũ Quỳnh là Lê Vũ Thư lên tiếng: “Được rồi, đừng để ý chuyện của lũ trẻ nữa! Cứ để cho hai đứa nó ở bên trong đi, chúng ta cũng đừng quấy rầy nữa, đây là chuyện của lũ trẻ, chúng ta là người lớn, đừng quản nhiều làm gì...”

“Đúng đúng đúng...”

-----oOo-----

Chương 406: Tù bọ chúng đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Ngân vội phối hợp, cười nói: “Thùy Sam này, chờ Hương Dương chịu rời khỏi nơi này, mình lập tức nắm đầu nó đến nhà hai người để xin lỗi, chuyện của Tam Nhi kiêu gì cũng sẽ bắt nó nói một câu giải thích!”

“Không cần xin lỗi nữa! Chuyện này cũng không phải là lỗi của Hương

Dương, là Tiểu Quỳnh quá tự do tùy hứng.”

Người lên tiếng là Vũ Phong: “Nhưng trách nhiệm thì nhất định phải chịu! Đợi sau khi nó ra ngoài thì kêu nó tới gặp tôi kí giấy bảo đảm là được!”

“Ha ha... Được được được!”

Hoàng Ngân cười toe toét: “Đi đi đi, giải tán giải tán, đừng quấy rầy bọn trẻ chúng nó làm chuyện quan trọng.”

Thật ra thì hôm nay những người này đều là Hoàng Ngân cô ý dẫn tới.

Mục đích là gì?

Đương nhiên là phải để cho những người lớn như bọn họ tận mắt làm chứng cho tình yêu của con cháu bọn họ rồi!

Chuyện này coi như là gạo sòng nấu thành cơm rồi, đã cùng nhau lên giường rồi, lẽ nào còn không biết xấu hổ mà ngăn cản chuyện yêu đương của chúng nó sao?

Con trai à, người làm mẹ như ta chỉ có thể giúp được bấy nhiêu thôi, sau này đều phải dựa vào chính bản thân con mà thể hiện rồi!!

Sau khi Hoàng Ngân rời khỏi biệt thự của Cao Hường Dương liền nhanh chóng gọi điện thoại cho dì Lý, cho bà ấy nghỉ phép một tuần, thoải mái về nhà thăm người thân thêm mấy ngày nữa rồi hăng quay lại.

Trong phòng.

“Chú Phong, dì Sam...”

Cao Hường Dương xung phong nói trước.

Mặt đầy chân thành nhìn người lớn trước mặt, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Vũ Quỳnh: “Con mong chú dì có thể giao Vũ Quỳnh cho con! Con bảo đảm, con còn sống ngày nào thì nhất định sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt ngày đó.”

Vũ Phong cùng Thùy Sam liếc mắt nhìn nhau.

Vũ Quỳnh kéo cánh tay của Cao Hường Dương, vội vàng nói theo anh, cam đoan với ba mẹ của mình: “Ba, mẹ! Hai đứa chúng con sẽ sống tốt mà!!”

Vũ Phong trầm ngâm chốc lát, lúc này mới hỏi Cao Hường Dương: “Muốn kết hôn à?”

“Dạ!!”

Vũ Quỳnh cười liên tục, cười còn xinh đẹp hơn cả hoa hải đường ngoài vườn.

Cao Hường Dương cũng cười theo, cung chiều xoa xoa cái đầu nhỏ của cô, ánh mắt đong đầy tình yêu dành cho cô.

Người ta đều nói, nhìn tình yêu của một người, không cần nghe anh ấy nói gì, cũng không cần nhìn anh ấy làm gì, bởi vì những điều đó đều có thể làm giả, thứ duy nhất không thể làm giả chính là ánh mắt!

Sự mãn nguyện trong ánh mắt thì không cách nào che giấu được, cũng không cách nào giả mạo được.

Mà vào giờ phút này, Vũ Phong cùng Thùy Sam đều thấy rõ chàng trai trước mặt họ, nhìn con gái họ tràn đầy sự yêu thương cung chiều... là thứ tình cảm yêu thương phát ra từ tận đáy lòng!

Cho nên, người làm cha mẹ như bọn họ, còn có lý do gì để phản đối tình yêu thật lòng của những người trẻ tuổi trước mắt chứ?

Dù sau này bọn họ phải đối mặt với sinh ly tử biệt, hay hoặc giả là đi trên con đường đời trải đầy gai nhọn thì có ai dám bác bỏ, đây chẳng phải là chặng đường hạnh phúc nhất, du dương nhất trong cuộc đời của họ sao?

Là cha mẹ, bọn họ cũng đều là người từng trải, đã từng có một thời yêu nhau oanh oanh liệt liệt, làm gì có ai lại từng nghĩ đến tương lai sẽ ra sao?

Không ai có thể khẳng định trăm phần trăm con đường mình đi là chính xác, cũng không có ai dám khẳng định một lời rằng con đường đó chắc chắn sai!

Cho nên...

Mặc kệ bọn chúng đi!

Đứa trẻ trưởng thành, đều muốn tự mình thử giang rộng đôi cánh mà bay lượn!

“Nếu như hai đứa thật sự nghĩ kỹ rồi thì mẹ và ba của con đương nhiên là ủng hộ hai đứa! Các con tự chọn thời gian thích hợp, trước tiên đi đăng kí giấy kết hôn, còn về thời gian của hôn lễ thì các con tự quyết định đi!”

Vũ Quỳnh cùng Cao Hường Dương mừng rỡ khôn xiết vì thái độ của Thùy Sam.

Dù thế nào họ cũng không thể ngờ được rằng bà ấy lại thoải mái đồng ý như vậy!

“Cám ơn mẹ, cảm ơn ba!!”

Người đầu tiên mở miệng là Cao Hường Dương.

Mới có mấy chục giây ngắn ngủi mà đã đổi từ “chú dì” thành “ba mẹ”. Lại còn gọi không thấy gương mặt chút nào.

“Ba, mẹ, con biết ba mẹ chính là người thương con nhất!!”

Vũ Quỳnh vui vẻ đến mức lập tức nhào vào giữa ba mẹ mình làm nũng.

Nhìn bộ dạng hạnh phúc của con gái, Thùy Sam cũng không nhịn được cười theo rồi dặn dò cô: “Sau này ở cùng với Hường Dương, không cho phép con được tự do tùy hứng nữa, biết chưa?”

“Dạ, biết rồi!” Vũ Quỳnh ngoan ngoãn gật đầu.

Chỉ cần đồng ý cho hai người bọn họ kết hôn, chuyện gì cô cũng đồng ý, chuyện gì cũng được!

Từ sau đó, Vũ Quỳnh rất thích đuổi theo Cao Hường Dương hỏi: “Cao Hường Dương, khi nào thì chúng ta đến ủy ban nhân dân đăng kí kết hôn?”

Sau đó, cô sẽ lấy sổ hộ khẩu màu đỏ thắm bày ra trước mặt anh, nhìn anh bằng vẻ mặt đáng thương: “Anh xem em này, chuẩn bị xong hết mọi thứ rồi! Nhưng anh lại không thể đưa em đi một chuyến sao? Chẳng có gì to tát cả, em sẽ bao anh, em trả luôn tiền cho cái tờ giấy đỏ đó còn không được sao?”

Cao Hường Dương lần nào cũng bị cô chọc cười, nhưng câu trả lời về cơ bản đều là trả lời đại khái: “Đợi thêm mấy ngày nữa có được hay không?”

“Không được, em đã không thể đợi được nữa rồi!”

Vũ Quỳnh bĩu môi ra chiều đáng thương.

Cao Hường Dương buồn cười nhìn cô: “Nhưng gần đây, anh bận rất nhiều việc, thật sự là không có thời gian rảnh...”

“Hừ!”

Vũ Quỳnh tức giận.

Còn chuyện gì quan trọng bằng chuyện cùng cô kết hôn chứ?!

Vũ Quỳnh lại vội vàng tự trấn an, chuyện mà người ta làm là chuyện lớn, là cứu sống mạng người, động một cái là một mạng người, dĩ nhiên quan trọng hơn so với chuyện kết hôn lúc nào cũng làm được này rồi.

Nghĩ như vậy, trong lòng Vũ Quỳnh quả thật cũng được an ủi không ít.

Nhưng không biết, vào giờ phút này, người đàn ông đó đang vì cô mà áp ủ cho một buổi lễ cầu hôn long trọng.

Chạng vạng, nắng chiều rực rỡ ánh lên từ phía chân trời, bao trùm cả thế giới này bằng một màu vàng kim ấm áp.

Vũ Quỳnh nhận được điện thoại của Cao Hương Dương, đầu tiên là chạy đến vườn nho của khách sạn Sangrov Manor.

Nho trong vườn nho đã chín từ lâu, xâu thành một chuỗi những quả nho tím ngắt rực rỡ, treo lung linh trên cành, dưới ánh chiều tà chiếu rọi vàng ánh, đẹp như những viên đá quý màu tím, rực rỡ lóa mắt, rất cám dỗ người ta.

Không có nhân viên phục vụ của khách sạn dẫn đường, Vũ Quỳnh chậm rãi đi về phía trước trên con đường mòn được rải bằng hoa hồng dưới những giàn nho.

Sự chờ mong trong lòng tăng lên theo từng bước chân.

Những cơn gió cuối cùng của mùa hè thoảng qua...

Mang đến những làn hương thơm mùi nho, đẹp đến mát lòng mát dạ.

Tiếng chuông “leng keng leng keng” vang lên trong gió, phổ thành một khúc nhạc tuyệt vời xao động cả lòng người.

Vũ Quỳnh lúc này mới phát hiện, dưới mỗi một cái chuông thủy tinh đều treo một cái bình thủy tinh bé bé, bên trong mỗi một bình thủy tinh đều có một lá thư được xếp thành hình trái tim.

Nhìn kỹ nữa sẽ phát hiện bên trong trái tim còn viết chữ.

Vũ Quỳnh không nghĩ nhiều, tiện tay tháo một bình thủy tinh xuống, lấy trái tim bên trong ra, gỡ ra thì thấy bên trong có việc: “Cục cưng, xin hãy lộ trần trái tim anh.”

Vũ Quỳnh “Xi” cười một tiếng.

Trái tim mà anh nói là những trái tim bằng giấy trong bình thủy tinh này sao?

Thì ra một anh chàng chín chắn và nội tâm như Cao Hương Dương cũng biết bày trò lãng mạn cơ đấy!

Thật là không tưởng tượng nổi!

Vũ Quỳnh nghe theo lời anh, ngoan ngoãn mở từng “trái tim” ra.

“Cục cưng, lần đầu gặp em là khi em được sinh ra từ bụng mẹ, lần đầu tiên cảm giác được sự kỳ diệu của sinh mệnh...”

“Cảm ơn ông trời đã đưa em đến bên cạnh anh, mặc dù, em của lúc đó, rất ồn ào rất quấy, cũng rất xấu!”

“Năm mười hai tuổi, em từ một đứa bé biến thành một cô gái, cho tới bây giờ anh vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ xấu xí vì bị dọa của em.”

“Năm mười lăm tuổi, người làm anh trai như anh đã nảy sinh một thứ tình cảm khác với người em gái là em...”

“Năm mười tám tuổi, anh nhận thức được rõ ràng tình yêu của anh đối với em, nhưng ông trời lại có vẻ thích trêu đùa chúng ta.”

“Năm hai mươi một tuổi, tình yêu của chúng ta đã thông qua được sự khảo nghiệm của ông trời...”

“Cục cưng, anh yêu em! Bắt đầu từ hôm nay, cho đến lúc sinh mệnh của anh kết thúc, cả cuộc đời của Cao Hương Dương này, cho dù là trái tim hay thân thể đều sẽ thuộc về em, cũng chỉ thuộc về em!”

“Cục cưng, trái tim cuối cùng, là tấm thẻ tâm nguyện nói cho anh hết thảy những điều em mong muốn, anh sẽ dùng cả cuộc đời còn lại của mình vì em mà hoàn thành!”

Xem theo thứ tự, tựa như bước qua từng đoạn kí ức trong cuộc đời của mỗi người bọn họ, Vũ Quỳnh thở dài nhẹ nhõm, viền mắt đã lặng lẽ đỏ hoe, khóe miệng không tự chủ cong lên.

Tốt quá...

Đi được đến hôm nay, tất cả lặn đạn, tất cả khó khăn, đều tan thành mây khói.

Sẽ không còn bất kỳ ai hay bất kỳ chuyện gì có thể ngăn cách họ nữa, cho dù là cái chết, cũng không thể!!

Vũ Quỳnh cắt từng trái tim mà anh tặng cho cô, nhấc váy lên, vội vã chạy vào trong vườn nho.

Nơi trong cùng của vườn nho là một căn nhà gỗ nhỏ đặc sắc.

Bên ngoài căn nhà nhỏ là cỏ xanh bao phủ khắp mặt đất, là những cánh hoa hồng trải thành thảm đỏ, đoạn cuối của thảm đỏ, chính là ông chủ của ngày hôm nay, Cao Hướng Dương đứng đó vững chãi như cây tùng, khóe miệng ẩn chứa nét cười nhàn nhạt, yên lặng đợi cô xuất hiện.

Hôm nay anh mặc một cái áo đuôi tôm trắng toàn thân được cắt may tinh xảo cộng thêm thiết kế đặc biệt, làm tôn lên thân hình cao lớn khỏe mạnh hết bệnh của anh.

Gương mặt anh tuấn của anh được nắng chiều chiếu rọi, nụ cười nhạt thoát ẩn thoát hiện trong quầng sáng, mơ hồ đến mức tưởng chừng như không thật... Khiến cho Vũ Quỳnh thấy mơ hồ.

Liền thấy anh đón nắng chiều, bước trên thảm đỏ hoa hồng, tay cầm một bó hoa hồng đỏ rực ướat át chậm chậm rảo bước về phía Vũ Quỳnh... Dừng ở bên cạnh Vũ Quỳnh, rồi sau đó, anh thành kính quỳ một chân, nâng chiếc nhẫn cưới tinh xảo trong tay phải lên trước mặt Vũ Quỳnh: “Cục cung, sau khi đeo chiếc nhẫn kim cương này vào, từ nay về sau, cả cuộc đời này của Cao Hướng Dương sẽ đi cùng em...”

Anh không biết cuộc đời mình được bao lâu, anh chỉ biết là, cả đời này bất luận dài hay ngắn, đều sẽ dùng để chăm sóc cô, sống cùng cô!! Đi tới cuối cuộc đời!!

Vũ Quỳnh nhìn chiếc nhẫn cưới bên cạnh, khóe mắt đỏ quạch...

Chìa bàn tay nhỏ ra trước mặt anh: “Anh đeo giúp em đi, được không?”

“Được...”

Cao Hướng Dương thư thái cười.

Hai gương mặt hạnh phúc in trong nắng chiều...

Cười tươi rạng rỡ!

Đêm hôm ấy, Vũ Quỳnh uống say...

Say trong rượu vang tuyệt mỹ, say trong đêm cuối mùa hè, say trong lòng ngực dịu dàng của Cao Hướng Dương... Từ trước đến nay cô chưa bao giờ tận hưởng say như đêm nay.

-----oOo-----

Chương 407: Giấy kết hôn giả

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bụng ly rượu nhỏ, ngả đầu vào ngực của Cao Hướng Dương, ngẩng đầu nhìn bầu trời sao mênh mông, cái miệng nhỏ nhắn trong không ngừng nỉ non: “Cao Hướng Dương, anh nhất định không biết rằng em yêu anh nhiều bao nhiêu...”

“Em yêu anh rất rất nhiều, anh có biết không... Tình yêu của em còn nhiều hơn cả sao trên trời! Rất là nhiều!!”

Vũ Quỳnh say thật rồi.

Sớm biết cô mà say sẽ thích nói thật những suy nghĩ trong lòng như vậy thì đã sớm để cho cô say một trận rồi.

“Cục cưng, anh cũng yêu em...”

Cao Hướng Dương khẽ cười bên tai cô, vừa cười vừa nỉ non mấy câu rồi mới quay lại hỏi cô: “Bây giờ chúng ta đến ủy ban nhân dân đăng kí kết hôn được không?”

Vũ Quỳnh đang say trong ngực anh liền sững sốt ngẩng đầu chớp chớp mắt nhìn anh, hồi lâu, lẩm bầm một câu: “Anh gạt em...”

“Gạt em chuyện gì chứ?”

“Bây giờ trời đã tối rồi, ủy ban nhân dân đã đóng cửa từ lâu rồi.”

Mặc dù cô uống say nhưng vẫn rất tỉnh táo,

Cao Hường Dương cười cười: “Không sao, bạn của mẹ anh là dì Lý đang làm việc ở ủy ban nhân dân, anh nói dì ấy tặng ca làm cho chúng ta.”

“Có thật không?”

Vũ Quỳnh giật mình lập tức tỉnh táo hoàn toàn, rời khỏi ngực của Cao Hường Dương: “Vậy bây giờ đi!! Em không chờ được nữa rồi!”

Dáng vẻ ngốc nghếch mà ngây thơ của cô khiến cho Cao Hường Dương hơi buồn cười.

Thấy sự mong đợi trong mắt cô, ánh mắt của Cao Hường Dương lại càng thâm trầm hơn.

Trong lòng chợt cảm thấy ân hận, tự trách.

Cúi xuống khẽ hôn lên khuôn miệng nhỏ nhắn của cô: “Ngoan ngoan đợi ở đây, anh đi lấy sổ hộ khẩu.”

“Anh cũng mang sổ hộ khẩu đến rồi à?”

“Ừ, cầm theo cả của em nữa rồi!”

“Ha ha, vậy thì tốt quá!!”

Vũ Quỳnh ngồi một mình giữa bãi cỏ, thưởng thức rượu vang tuyệt vời, ngắm nhìn bầu trời sao, ngửi mùi nho thơm cuối mùa... Thật là một ngày tuyệt đẹp!

Trong nhà gỗ.

Cao Hường Dương kéo học tử đầu giường ra, bên trong có hai tờ giấy đăng kí kết hôn màu đỏ.

Mở ra thì bên trong không có hình, mà chỉ có họ tên.

Người chồng Cao Hường Dương, người vợ Vũ Quỳnh...

Có đóng dấu của ủy ban nhân dân.

Nhưng, đều là giả!

Đây là giấy đăng kí kết hôn giả mà anh nhờ người ta làm cho mấy ngày trước.

Chỉ cần dán hình thẻ của hai người lên trên thì người bình thường không nhận ra đâu là thật giả.

Cao Hường Dương dựa vào đầu giường, hút một điếu thuốc để hóa giải tâm trạng đang bị đè nén trong lòng.

Tại sao phải làm giả giấy hôn thú?

Anh có tính toán của riêng mình.

Căn bệnh trong người anh, có lạc quan đi chăng nữa thì cũng biết rõ rằng, Diêm Vương muốn lấy mạng anh vào mừng một thì anh không thể tránh được quá mười lăm.

Nếu như anh thật sự kết hôn cùng Tam Nhi, sức khỏe thật sự có gì bất trắc, nhắm mắt xuôi tay một cái là ra đi thì còn lại mình cô trên cõi đời này, rõ ràng là một cô gái trẻ đẹp nhưng lại kết hôn hai lần ba lượt, sau này muốn tìm một người đàn ông tốt không phải là chuyện dễ dàng gì.

Cho dù người chồng sau này của cô không e ngại chuyện cô đã hai lần lên xe hoa nhưng còn ba mẹ chồng của cô thì sao chứ.

Anh không thể không thay cô tính toán chu toàn hết thảy mọi thứ sau này được.

Nếu không thể kết hôn, vì sao còn phải làm giấy đăng ký kết hôn giả chứ?

Đương nhiên là vì một nụ cười của người đẹp, cũng vì để cho cô an tâm, cũng càng là vì muốn chứng minh với cô rằng, Cao Hường Dương đời này kiếp này chính là người của Vũ Quỳnh!!

Dù rằng tờ giấy hôn thú này là giả, nhưng tấm lòng của anh đối với cô tuyệt đối là thật!

Thật đến không cần dùng bất kỳ một tờ giấy và luật pháp nào để chứng minh!

“Cao Hường Dương...”

“Anh vẫn chưa xong sao??”

Bên ngoài truyền tới tiếng gọi nôn nóng của Vũ Quỳnh.

“Xong rồi!”

Cao Hường Dương vội vàng dụi thuốc lá, cắt hai tờ giấy đăng kí kết hôn vào túi áo trong rồi cầm hai cuốn sổ hộ khẩu ra ngoài.

“Ủy ban nhân dân thật sự còn người làm sao?”

Vũ Quỳnh uống say, nhưng ý thức thì hình như vẫn còn rất tỉnh táo.

“Còn! Vừa rồi đã gọi điện báo rồi.”

Cao Hường Dương đỡ Vũ Quỳnh đi tới bãi đậu xe: “Say sao?”

“Không... Không có say, em vẫn còn uống được nữa...”

Cao Hường Dương nhéo mũi nhỏ của cô một cái: “Còn uống nữa thì sẽ ngã luôn đấy, lát nữa mà không kí tên được thì cũng không thể oán trách anh được đâu!”

“Phải trách anh chứ! Là anh chúc say em mà!”

“...”

Quả thật, tối hôm nay, Cao Hường Dương cố ý chúc say Vũ Quỳnh.

Chỉ là một chút thủ tục nhưng dù gì cũng phải làm cho ra vẻ, tỉnh táo quá sẽ dễ hỏng chuyện.

Hai người nhanh chóng đến ủy ban nhân dân.

Phần lớn là vì tác dụng chậm của rượu vang tương đối mạnh, Vũ Quỳnh ở trên xe cũng đã chóng mặt, không còn biết phương hướng nữa nên cuối cùng vẫn là Cao Hướng Dương bế cô từ trên xe xuống.

Trong ủy ban nhân dân quả nhiên là vẫn còn dì Lý.

Cao Hướng Dương thừa dịp lúc Vũ Quỳnh không chú ý kín đáo đưa hai tờ giấy màu đỏ cho cô: “Dì Lý, làm phiền dì.”

“Mẹ cháu có biết chuyện này không?”

Dì Lý hình như không an tâm cho lắm.

“Mẹ cháu biết.”

Cao Hướng Dương nói thật.

Anh đã cùng bố mẹ thương lượng xong chuyện này rồi mới quyết định.

Tình yêu tuy đẹp, nhưng thực tế lại thường rất tàn khốc, anh không thể không lo lắng nhiều một chút cho người con gái mình yêu.

“Vậy thì tốt...”

“Dì, nhờ dì!”

“Được rồi, đừng khách sáo với dì, mau dẫn cô vợ bé nhỏ của cháu qua kia chụp hình đi, anh chàng chụp hình vẫn còn chờ đấy!”

Dì Lý thúc giục anh.

“Cám ơn dì...”

Cao Hướng Dương cảm ơn xong liền vội vàng bế cô vợ nhỏ của mình mơ mơ màng màng ngồi lên ghế.

“Tam Nhi?”

“Hừm?”

Vũ Quỳnh khe khẽ trả lời.

Gương mặt nhỏ choáng váng vì rượu vang nên đỏ au như quả mận đào vừa chín tới, thật sự khiến cho người ta muốn cắn một miếng.

“Còn tỉnh táo không? Chúng ta phải đi chụp hình.”

Vũ Quỳnh vừa nghe chụp hình liền lập tức mở mắt, ngồi thẳng người, giống như được tiêm thuốc kích thích: “Là đi chụp ảnh kết hôn sao?”

“Đúng!”

“VẬY THÌ MAU MAU...”

Vũ Quỳnh nôn nóng đứng dậy muốn đi.

Kết quả, men rượu bốc lên đầu, cơ thể nghiêng ngã vào lồng ngực của Cao Hướng Dương.

Cao Hướng Dương vội vàng đỡ cô, xem ra cô nhóc này đúng thật là uống quá nhiều rồi.

Hai người ngồi xuống phía trước máy chụp hình, Vũ Quỳnh không hiểu sao liền tỉnh táo hơn một chút.

Cái miệng nhỏ nhắn khẽ mỉm cười, đôi mắt xinh đẹp mở to, nhìn chăm chăm vào máy ảnh, không hề chớp mắt một cái.

Cao Hướng Dương ôm đầu của cô dựa sát vào mình một chút, rồi sau đó nhìn về phía trước, mỉm cười, đợi tiếng “click” của màn hình vang lên.

Cao Hướng Dương có hơi lo lắng.

Mặc dù biết rõ là giả, nhưng trong lòng anh, chuyện này chẳng khác thật là bao!

Chụp hình xong, Cao Hướng Dương rút cuộc vẫn không kiềm nén được sự kích động trong lòng, ngay trước mặt thợ chụp hình mà vẫn không

nhìn được liền hôn thật mạnh lên đôi môi nhỏ nhắn thơm mùi rượu vang của Vũ Quỳnh.

“Bà xã, tân hôn vui về...”

Vũ Quỳnh nựng yêu hai má của Cao Hường Dương cười khanh khách: “Ông xã, anh cũng vui về...”

“Anh vui mà! Hôm nay là ngày vui sướng nhất trong cuộc đời anh...”

Vành mắt của Cao Hường Dương có chút ửng đỏ.

Có thể kêu cô một tiếng "bà xã", cũng chính là phần thưởng lớn nhất của cuộc đời anh rồi!!

Rời khỏi phòng chụp ảnh, dì Lý liền đưa hai tờ đơn trống cho Vũ Quỳnh cùng Cao Hường Dương: “Nào, hai người ký tên vào coi như là vợ chồng hợp pháp rồi!”

“Dạ!”

Vũ Quỳnh ngà ngà say, không xem kỹ tờ đơn mà nhanh chóng ký tên vào coi như xong việc rồi.

Cao Hường Dương phối hợp diễn xuất, cũng ký tên, đưa cho dì Lý.

“Tốt lắm, hai đứa qua bên kia chờ mấy phút đi! Nhanh thôi.”

“Dạ, cảm ơn dì...”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn cúi người cảm ơn, cười hì hì, giống như một thiên sứ nhỏ đáng yêu.

Năm phút sau, dì Lý liền vui vẻ cầm hai cuốn sổ đỏ đi ra: “Ôi chao!! Chúc mừng chúc mừng! Từ nay về sau hai đứa chính thức là vợ chồng, cuộc sống về sau nhớ phải nâng đỡ lẫn nhau, bao dung cho đối phương nhiều hơn!”

“Nhất định vậy ạ, cảm ơn dì Lý!”

Cao Hường Dương vội vàng lễ phép cảm ơn.

Vũ Quỳnh cảm ơn xong cũng cầm lấy cuốn sổ đỏ, càng vui mừng hơn, hăng hái quay sang gọi Cao Hường Dương: “Ông xã...”

“Ông xã! Em kết hôn rồi!! Em thật sự kết hôn rồi!!

“Ông xã...”

“Ông xã...”

“...”

Ngay trước mặt dì Lý mà Cao Hường Dương cứ bị Vũ Quỳnh gọi như vậy đến mức đỏ mặt.

Hôm sau.

Vũ Quỳnh choáng váng tỉnh ngủ.

Bởi vì say rượu nên đầu vẫn hơi đau một chút.

Cô ngồi dậy, xoa xoa huyết thái dương, lắc lắc đầu, đúng là chóng mặt...
“Tỉnh rồi?”

Giọng nói quen thuộc của Cao Hường Dương chui vào tai.

Vũ Quỳnh theo bản năng quay sang nhìn anh, chỉ thấy anh đang bưng một chén thuốc nhìn cô: “Nào, uống một chén thuốc an thần đi, có thể làm đỡ nhức đầu.”

Vũ Quỳnh không động dậy, trong phút chốc liền nhìn anh không chớp mắt.

“Em nhìn cái gì?”

Cao Hường Dương có chút buồn cười, đặt chén thuốc lên đầu giường hỏi cô.

“Cao Hường Dương, tối hôm qua em nằm mơ...”

Vũ Quỳnh kể lại cho anh.

Cao Hường Dương ngồi xuống cạnh giường, chống hai tay xuống bên cạnh Vũ Quỳnh nhìn cô cười: “Năm mơ thấy gì? Nói anh nghe xem.”

“Em năm mơ thấy hai đứa mình đi suốt đêm để đăng kí kết hôn!”

“...”

“Anh còn nói rằng vì dì Lý làm ở ủy ban nhân dân là bạn của mẹ Hoàng Ngân, cho nên bọn họ cả đêm giúp chúng ta làm thủ tục, em nhớ hình như chúng ta còn cùng nhau chụp hình để dán lên giấy kết hôn nữa nhưng mà... Chúng ta hình như không có trả tiền! Anh nói giấc mộng này có phải là trò đùa không?”

Cao Hường Dương chỉ cười rồi kéo ngăn tủ đầu giường lấy ra hai cuốn sổ kết hôn, hỏi cô: “Cuốn sổ nhỏ màu đỏ trong giấc mơ của em có giống với hai cuốn sổ trong tay của anh không?”

Vũ Quỳnh ngẩn ra, mắt trừng lớn như hai cái chuông đồng vậy.

Ngay sao đó liền vui vẻ hét lên một tiếng chói tai, giơ tay giật lấy cuốn sổ đỏ, la lớn: “Tối hôm qua em không hề năm mơ?? Đây là thật??”

Cô nôn nóng mở tờ giấy kết hôn ra, bên trong bất ngờ có hai tấm hình thẻ kết hôn, phía trên còn dập con dấu nổi.

Không sai được, không sai được!!

Vũ Quỳnh kích động đến mức nhảy căng lên trên giường, giẫm lên trên nệm, vui vẻ vòng tay quanh cổ của Cao Hường Dương, hưng phấn kêu to: “Cao Hường Dương!! Em đúng là không năm mơ!! Em thật sự kết hôn rồi, em thật sự kết hôn với anh rồi... Quá tuyệt vời!!

Cô hưng phấn hôn lên cuốn sổ đỏ trên tay, rồi lại quay sang hôn chóc chóc lên đôi môi mỏng hấp dẫn của Cao Hường Dương.

Nụ cười dương dương tự đắc nở trên môi, ánh mắt nóng bỏng nhìn Cao Hường Dương.

“Ông xã...”

Cô then thùng kêu một tiếng.

Giọng nói dịu dàng mang theo chút nũng nịu của con gái khiến cho trái tim của Cao Hướng Dương cũng tan chảy theo.

“Bà xã!”

“Ông xã...”

Vũ Quỳnh mềm nhũn trong ngực của Cao Hướng Dương, giống như đứa bé tụt đứ, không ngại ngừng kêu lên.

Cao Hướng Dương không nhịn được bật cười, phối hợp với cô: “Bà xã...”

“A a a...”

Vũ Quỳnh quả thực rất vui, vui đến mức không thềm che giấu tâm trạng vui vẻ từ tận trong đáy lòng của mình, ôm lấy cổ anh, cười khanh khách.

Hôm nay thời tiết mới đẹp làm sao! Ngay cả tâm trạng của cô cũng đẹp đến mức không biết dùng từ ngữ nào để hình dung!

“Được rồi, nên xuống giường rồi! Cũng gần mười một giờ rồi đó...”

Cao Hướng Dương vồ vồ lên eo thon của cô, cũng may hôm nay là cuối tuần, nếu không thì cô đúng thật là đã trễ học rồi.

“Ngày mai em phải mang giấy kết hôn lên khoe với thầy giáo và bạn học của mình mới được!”

Vũ Quỳnh đang tưởng tượng ra ánh mắt cực kì hâm mộ của bọn họ liền vui vẻ không ngớt.

“Vậy thì không được.”

Cao Hướng Dương không đồng ý.

“Tại sao vậy?”

Vũ Quỳnh chu chu cái miệng nhỏ, không vui.

-----oOo-----

Chương 408: Triệu chứng bệnh lại tái phát

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Em xem có ai lại cầm giấy kết hôn ra đường không?”

Cao Hương Dương dĩ nhiên là không muốn người khác nhìn thấy giấy kết hôn của bọn họ.

Giả dù sao cũng là giả, nên nhất định là khác với đồ thật: “Lỡ như làm mất giấy kết hôn thì sao? Đây không phải là thứ có thể tùy tiện cầm chạy ra ngoài! Nào, dậy đi, nhanh rửa mặt rồi chuẩn bị ăn cơm!”

“Được rồi...”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn đồng ý, cười hì hì mặc cho Cao Hương Dương ôm mình vào phòng tắm.

“Tại sao Hương Tình vẫn chưa về nhỉ? Em gọi điện thoại cho cô ấy mà không được, muốn chia sẻ cho cô ấy mấy chuyện vui mà không được! Rốt cuộc thì cô ấy đi đâu vậy chứ?”

Vũ Quỳnh ngả vào ngực của Cao Hương Dương, ngờ vực hỏi anh.

Cao Hương Dương suy nghĩ một chút rồi mới nói: “Cô ấy có chuyện quan trọng nên khoảng thời gian này không thể liên lạc được!”

Anh bế Vũ Quỳnh đặt lên bồn rửa mặt, chống hai tay xuống hai bên hông của Vũ Quỳnh: “Vừa hay, anh có một chuyện muốn hỏi em thử.”

“Sao ạ?”

“Em cảm thấy Lục Li Dã là người như thế nào?”

“Hả?”

Vũ Quỳnh chớp mắt mấy cái, có chút khó hiểu: “Tại sao bỗng dưng lại hỏi về anh ta?”

“Dựa vào hiểu biết của em đối với cậu ấy, em cảm thấy cậu ấy như thế nào?”

Cao Hường Dương nghiêm túc hỏi cô.

“Tính cách sao?”

Vũ Quỳnh đảo mắt nói: “Nói như thế nào nhỉ? Là một người rất tốt, rất nghĩa khí! Đừng thấy bình thường anh ta lông bông mà lầm, thật ra thì rất đàng hoàng, nếu là bạn thì chẳng có gì để phàn nàn nhưng làm bạn trai thì...”

“Sao?”

“Làm bạn trai thì không tốt cho lắm! Tên nhóc đó quá mê gái! Dĩ nhiên, đó chỉ là chuyện từ hồi anh ta còn trẻ vẫn chưa hiểu chuyện cho lắm, bây giờ đi bộ đội rèn luyện mấy năm nói không chừng có khi lại đổi tính, đúng không? Nhưng mà tại sao anh lại đột nhiên hỏi chuyện này?”

Cao Hường Dương chau mày, lắc đầu: “Không có gì, chỉ tò mò hỏi một chút mà thôi.”

Nếu quả thật nói về nghĩa khí của đàn ông thì Lục Li Dã nể mặt Vũ Quỳnh nên sẽ không ức hiếp Hường Tình.

Nhưng mà...

Nếu như hai người thật sự vì chuyện này mà xung đột rồi xảy ra chuyện cãi cọ giữa nam nữ thì thật là... Chuyện này, thật đúng là quá khó để giải quyết!

Lúc Vũ Quỳnh giặt áo sơ mi cho Cao Hường Dương thì phát hiện ra vết máu phía sau lưng áo.

Là vết máu loang lổ đó.

Một vết rất rất nhỏ, nếu nhìn không kĩ thì sẽ rất khó phát hiện ra.

Vũ Quỳnh sợ rằng mình đã nhìn nhầm nên cẩn thận trái áo lên ban công, tỉ mỉ lật tới lật lui, kiểm tra từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, từ trong ra ngoài... Đúng thật là máu!!

Tim của Vũ Quỳnh đột nhiên trùng xuống...

Tưởng chừng như ngưng đập trong mấy giây.

Tay cầm áo sơ mi còn hơi run rẩy.

Cô lại vội vội vàng vàng quay lại phòng giặt quần áo để kiểm tra những bộ đồ khác của anh.

Bởi vì màu sắc đều là màu đậm nên cô không tìm thấy được manh mối gì.

Vũ Quỳnh hoàn toàn tê dại trong lòng.

Sợ đến mức hết hồn vía, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào mới phải.

Da của anh ấy rỉ máu rồi...

Đây là triệu chứng cho thấy bệnh tình tái phát.

Cũng giống như mũi của anh chảy máu vậy!

Vũ Quỳnh không để ý tới cả chuyện lau khô tay đang ướt, liền vội vàng luống cuống đi gọi điện thoại cho Cao Hướng Dương.

“A lô!”

Đầu dây điện thoại bên kia nhanh chóng được kết nối.

Giọng nói trầm thấp của Cao Hướng Dương từ đầu dây bên kia điện

thoại truyền vào lỗ tai của Vũ Quỳnh.

Khiến cho trái tim đang thắt chặt của cô đánh rơi cái bộp trong chớp mắt.

Cô thở phào một hơi nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

Cô phát hiện mình thật sự rất sợ sẽ có một ngày anh lặng lẽ rời bỏ cô mà đi... Từ đó, biến mất khỏi thế giới của cô, không một dấu vết!!

“Tam Nhi?”

Thấy Vũ Quỳnh không lên tiếng, Cao Hường Dương gọi thử một tiếng.

“Bà xã??”

“A, em đây...”

Vũ Quỳnh đáp một tiếng.

Cô cô hết sức để giọng nói của mình nghe có vẻ thoải mái, nhưng từ đầu chí cuối giọng nói hơi khàn khàn đã bán đứng cô.

Cao Hường Dương lập tức nhận ra sự khác lạ trong giọng nói của Vũ Quỳnh, đặt cây bút trong tay xuống, vội vàng hỏi cô: “Sao vậy? Tại sao nghe giọng của em giống như đang khóc vậy?”

Anh vừa nói vừa giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã là bảy giờ tối rồi.

Suy nghĩ một chút, anh dứt khoát thu xếp lại hết những công việc mình vẫn chưa làm xong cho vào cặp hồ sơ rồi vừa dọn dẹp vừa nói với Vũ Quỳnh qua điện thoại: “Anh lập tức về ngay! Em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.”

“Em... Em không sao hết, em không khóc.”

Vũ Quỳnh chối, rồi chợt nói: “Em đi đón anh, có được hay không?”

Cao Hường Dương cười trong điện thoại: “Không cần! Anh sắp về rồi, trời tối như vậy em đừng lái xe ra đường.”

“Cho em đi đón anh đi mà...”

Vũ Quỳnh năn nỉ.

Thật ra thì căn bản là cô không an tâm về anh.

Sợ anh bị choáng lúc lái xe thì biết làm thế nào? Lỡ đột nhiên chảy máu mũi thì biết phải làm sao?

Vũ Quỳnh chỉ suy nghĩ chút xíu thôi đã sợ hãi rồi.

Cao Hường Dương thấy cô cứ khăng khăng như vậy thì cũng không nói thêm gì nữa, cuối cùng đành gật đầu, đồng ý: “Được, vậy em tới đón anh đi, anh sẽ đợi em ở phòng làm việc.”

“Được! Em lập tức đến ngay!”

Vũ Quỳnh vừa nói vừa cầm lấy chìa khóa chạy ngay.

“Không cần vội! Em cứ từ từ mà lái xe, vừa hay anh cũng có thêm thời gian để hoàn thành công việc đang bỏ dở...”

“Được, vậy em lái chậm một chút...”

“Ừ! Chú ý an toàn.”

Nửa tiếng sau, Vũ Quỳnh xuất hiện trong phòng làm việc của Cao Hường Dương.

Lúc nhìn thấy Cao Hường Dương, vành mắt hơi đỏ.

Cao Hường Dương vừa thấy Vũ Quỳnh tới, vội vàng gác công việc lại, nhanh chóng đón cô.

Vừa thấy cặp mắt đỏ ngầu của cô, trong lòng không khỏi căng thẳng, nâng mặt cô lên, từ trên cao nhìn xuống: “Sao vậy? Đi học bị ai ăn hiếp à? Nào, cứ kể với anh đi.”

“Không có...”

Vũ Quỳnh ôm chặt lấy anh, dựa hẳn vào lồng ngực của Cao Hường Dương: “Cao Hường Dương, em không muốn đi học nữa!”

Cô vừa nói xong liền khóc.

Khóc lóc kiêu này thật sự dọa cho Cao Hường Dương một trận.

Anh ôm lấy cô, ngồi xuống ghé sofa, vừa trấn an cô, vừa lau nước mắt cho cô: “Trước tiên cứ nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bạn học ức hiếp em? Hay là bị thầy mắng?”

“Đều không phải...”

Vũ Quỳnh lắc đầu liên tục, rồi ngả đầu vào lồng ngực của anh không nhúc nhích.

“Nếu đều không phải thì tại sao lại không muốn đi học chứ? Không phải em nói là em muốn học âm thực phân tử sao? Chẳng lẽ định cứ như vậy mà bỏ dở?”

“Em không học nữa! Có nói gì cũng không học!!”

Vũ Quỳnh vẫn cứ khóc nức nở.

“Được được được, vậy chúng ta không đi nữa...”

Cao Hường Dương dỗ cô giống như dỗ con vậy: “Nếu em không muốn học thì em muốn làm gì?”

“Em muốn giúp đỡ anh! Anh để em làm trợ lý cho anh, có được không?”

Vũ Quỳnh ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn anh, lặp lại: “Em muốn ở bên cạnh anh! Từng phút từng giờ...”

Cô không muốn lãng phí thời gian để đi làm chuyện khác!

Cho dù đó là mơ ước, là sở thích của cô...

Thì so với người đàn ông trước mặt, những thứ đó đều không là gì cả!!

Cô muốn dành hết thời gian ở bên cạnh anh, từng giờ từng phút đều sẽ theo sát anh... Cô sợ anh lại đột nhiên biến mất không còn dấu vết, sợ những ngày không có anh... Cho nên, cô muốn dùng hết tất cả thời gian hiện có để bù đắp cho những ngày đó!!

Cao Hường Dương hình như không ngờ Vũ Quỳnh lại đột nhiên nói ra những suy nghĩ như vậy, chắc có lẽ anh sưng sốt cũng phải mấy giây, hồi lâu sau mới thay cô sửa lại mấy lọn tóc hơi bị rối: “Nói cho anh biết rốt cuộc là như thế nào? Tại sao lại đột nhiên có suy nghĩ như vậy chứ?”

“Cao Hường Dương...”

Bàn tay nhỏ bé của Vũ Quỳnh níu lấy cổ áo sơ mi của anh.

Ngón tay vẫn còn hơi run rẩy...

“Bệnh... bệnh tình của anh rốt cuộc thế nào rồi?”

Vũ Quỳnh đỏ mắt ngẩng đầu hỏi anh.

Đôi mắt của Cao Hường Dương giật giật rồi chìm hẳn xuống.

Đây là lần đầu tiên Vũ Quỳnh nhắc đến bệnh tình của anh với anh.

Bình thường, từ trước tới nay cô chưa từng nhắc tới, cứ như anh căn bản là không có bất kì căn bệnh nào cả... Cao Hường Dương biết, cô không nói không có nghĩa là không biết, chẳng qua là, không muốn nói tới, không muốn tin vào sự thật tàn nhẫn này mà thôi!

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên môi mình, hôn nhẹ một cái:
“Yên tâm, anh rất khỏe...”

“Anh nói dối!!”

Vũ Quỳnh vạch trần anh, vành mắt đỏ ngầu: “Mặc dù em không phải là bác sĩ nhưng vẫn hiểu được những điều cơ bản nhất! Nếu như anh thật sự rất khỏe, thì tại sao da của anh lại bắt đầu rướm máu, kể cả bây giờ cũng vậy... Nếu như anh thật sự rất khỏe, thì tại sao anh lại cứ chảy máu mũi không ngừng chứ?”

Vũ Quỳnh nói xong liền không nhìn được mà nghẹn ngào lên tiếng:
“Ông xã, anh chảy máu mũi rồi...”

Cô vừa mới dứt lời, một một giọt máu tươi nóng hôi rơm rơi xuống bàn tay tái nhợt của cô.

Cô run lên một cái rồi vội vàng đứng dậy lấy khăn giấy, tay chân luống cuống lau máu mũi cho anh, khoe mắt đã rơm rớm những giọt nước mắt đau khổ.

Cánh tay chắc khỏe của Cao Hướng Dương ôm chặt lấy cô.

Dùng sức rất mạnh, tưởng như rất sợ cô đột nhiên biến mất vậy.

Vũ Quỳnh thay anh lau máu mũi, đôi tay nhỏ bé lại càng run dữ dội hơn nữa, nước mắt như những hạt trân châu bị đứt dây vậy, không ngừng rơi xuống, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nói lời an ủi anh: “Không sao, không sao... Anh nhất định sẽ không sao đâu.”

Cao Hướng Dương túm được cánh tay nhỏ bé của cô, cầm lấy khăn giấy từ trong tay cô: “Nào, để anh tự làm...”

Sắc mặt tái nhợt của cô khiến anh đau lòng không thôi.

Cao Hướng Dương vừa lau máu mũi vừa nhìn chăm chăm Vũ Quỳnh bằng ánh mắt thâm thúy, bắt được một phần tâm trạng từ trên gương mặt cô.

“Xin lỗi...”

Anh chợt nói xin lỗi rồi sờ lên lau đi giọt nước mắt đang lăn dài trên má cô, thở dài: “Anh không phải là một người chồng tốt.”

Anh tự trách rất nhiều: “Người khác đều dùng đủ mọi cách để vợ mình được vui còn anh thì sao? Mỗi ngày đều chỉ khiến cho vợ mình sống trong lo lắng sợ hãi, mỗi ngày đều nhìn cô ấy rơi nước mắt...”

Anh cụng trán lên má của Vũ Quỳnh, ngón tay nâng cằm của cô, rử rử rừ rừ nói với cô: “Cục cụng, em nói xem, phải chăng anh đã sai ngay từ khi bắt đầu rồi không... Hai năm sau đó, anh lại càng không nên trêu

chọc em...”

“Em không cho phép anh tự nói mình như vậy!!”

Vũ Quỳnh nâng khuôn mặt của anh lên, đau lòng hôn liên tục lên đôi môi mỏng của anh: “Em không cho phép anh nói như vậy...”

Giọng nói của cô đã khàn khàn, nhưng sau khi nghe thấy những lời anh nói, Vũ Quỳnh không dám tiếp tục cho phép mình dễ dàng rơi nước mắt nữa.

Cô không thể để cho anh có thêm bất kỳ áy náy nào trong lòng: “Cao Hường Dương, niềm vui mà anh cho em trong cuộc đời này, bất kì ai cũng đều không thể thay thế...”

Cao Hường Dương vuốt ve hai má của cô, cười cười, có chút buồn bã: “Nhưng cũng không có ai mang đến cho em những đau khổ như anh đã mang đến cho em trong kiếp này...”

“Không... Không phải...”

Vũ Quỳnh lắc đầu, ôm lấy cổ của anh, vùi vào ngực anh “Không phải đâu!! Không phải... Chúng ta nhất định sẽ có cách mà.”

Chỉ cần bọn họ muốn ở bên cạnh nhau, cho dù là ông trời, cũng quyết không thể tách bọn họ ra được!!

Vũ Quỳnh phát hiện, từ đó về sau, sau khi tắm, Cao Hường Dương đều vội vàng tự giặt áo sơ mi của mình.

Cô không tìm được bất kỳ vết máu tươi nào nữa.

Nhưng...

Nửa tháng sau, Cao Hường Dương vẫn phải nằm viện!!

-----oOo-----

Chương 409: Âm thực phân tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bởi vì là tình huống nguy hiểm, cho nên bác sĩ đề nghị phải mau chóng cấy ghép tủy thích hợp.

Tủy của Hướng Tình đã được ghép từ tận hai năm trước nhưng không thích hợp.

Hôm nay chỉ có thể chờ đến khi có được nguồn tủy phù hợp thì mới có thể tiến hành phẫu thuật cấy ghép tủy được.

Nếu lại không thể tìm thấy tủy phù hợp thì chỉ có thể dựa vào thuốc và vô hóa chất để duy trì sự sống mà thôi. Sau khi Cao Hướng Dương nằm viện, phản ứng của Vũ Quỳnh hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Mọi người đều cho rằng từ nhỏ tới lớn Vũ Quỳnh đều dựa dẫm vào Cao Hướng Dương, sau khi biết bệnh tình của anh, nhất định cô sẽ trở thành một người buồn rầu, nhưng điều khiến cho tất cả mọi người đều bất ngờ chính là cô không hề để lộ ra một chút đau khổ nào.

Cô không khóc, thậm chí ngày nào cô cũng vui vẻ, ngồi bên cạnh giường của Cao Hướng Dương, nói nói cười cười với anh.

Cô luôn tích cực khích lệ anh, mỗi ngày đều cố hết sức để giúp tâm trạng anh được thoải mái, mỗi ngày đều vào bếp nấu cho anh đủ các loại món ăn ngon.

Sau khi Cao Hướng Dương mắc bệnh, khẩu vị rõ ràng đã thay đổi, bởi vì dường như anh ăn cái gì vào cũng đều không cảm thấy mùi vị gì hết.

Mặc dù anh lần nào cũng che giấu rất tốt, Vũ Quỳnh cho anh ăn thứ gì anh cũng đều cố gắng ăn hết, lần nào cũng khen không ngớt miệng, nhưng vẫn bị Vũ Quỳnh nhận ra là anh chán ăn.

Vì để cho anh ăn ngon miệng hơn, vui thích hơn mà Vũ Quỳnh nhận thấy rằng những kỹ năng mà mình học được cuối cùng cũng phát huy tác dụng.

Âm thực phân tử!

Năm giờ sáng là Vũ Quỳnh đã thức dậy rồi...

Mỗi ngày vào sáng sớm, trong bếp đều không ngừng vang lên tiếng dao, khói bay mù mịt.

Rõ ràng chỉ là một món ăn thôi mà nguyên tắc chế biến khiến cho dì Lý mỗi lần nhìn thấy đều há mồm trợn mắt.

Vũ Quỳnh bê món ăn mà mình chuyên tâm chuẩn bị tới trước giường bệnh của Cao Hướng Dương.

Dường như cảm nhận được sự tồn tại của cô nên Cao Hướng Dương vốn đang ngủ say liền chột mở mắt ra.

Vũ Quỳnh giấu đồ ăn sáng sau lưng, cười nói ra vẻ thần bí!"Hôm nay anh muốn ăn thứ gì đó sớm một chút không?"

Không biết có phải là cô bị ảo giác hay không khi thấy sắc mặt của anh dường như tốt hơn hôm qua một chút.

Rất tốt...

Cao Hướng Dương vòng tay qua eo cô, nheo nheo mắt: "Em cho ăn gì thì anh ăn nấy, anh rất dễ nuôi."

Cho dù là bị bệnh, nhưng nhờ vào gương mặt vô cùng đẹp trai của anh nên vẫn mê hoặc chúng sinh đến điên đảo.

Vũ Quỳnh cười phá lên, không vòng vo nữa, dọn đồ ăn sáng ra, đặt lên trên cái bàn ăn di động của giường bệnh!!VẬY chúng ta sẽ ăn món này nhé?"

"..."

Cao Hướng Dương nhìn mâm thức ăn gọi là "bữa ăn sáng" trước mặt Vũ Quỳnh, tựa hồ như muốn trợn mắt hóc mồm.

Đĩa đựng thức ăn là một cái chén gỗ lớn vuông vức, hoặc có thể nói là

một cái hộp gỗ lớn.

Trong chén, không ngừng có một luồng "tiên khí" tuôn ra...

Chính giữa đĩa thức ăn là những quả nho màu tím long lanh trong suốt, được vầng hào quang của tiên khí nhuộm lên, đẹp không thể tả.

Trong khoảnh khắc, Cao Hường Dương dường như còn ngửi thấy cả mùi nho thơm lừng...

Vũ Quỳnh lúc này lại lấy thêm ra một cái bình thủy tinh nhỏ, trong bình có đựng rượu nho thơm ngon.

Cô lấy ra một cái ly cao cổ mà cô đã cố ý chuẩn bị, sau khi rót cho anh nửa ly rượu vang thì lúc này mới cười cười đẩy bàn thức ăn tới bên cạnh Cao Hường Dương: “Cục cưng, nhìn bữa ăn sáng này xem, có hợp khẩu vị của anh không!”

“Rượu vang làm từ nho???”

Cao Hường Dương nhìn Vũ Quỳnh, vẫn chưa hiểu rõ cho lắm: “Còn nữa, luồng tiên khí đang lờn vờn kia là cái gì?”

Ấn hiện trong quả nho trong suốt, thật là đẹp...

Khiến cho anh căn bản là không thể khép miệng lại được.

“Ném thử một chút thì biết!”

Vũ Quỳnh chấp tay sau lưng ra vẻ ta đây vô cùng đắc ý.

Đúng lúc này thì y tá vào tới, định đổi thuốc cho Cao Hường Dương thì thấy trên bàn có rượu vang, sợ hết hồn: “Trời ơi! Làm gì vậy? Bệnh nhân sao có thể uống rượu? Đây không phải là muốn hại chết anh ấy sao? Mau mang đi!”

Cao Hường Dương cười cười, nhưng lại giống như không nghe thấy lời dặn dò của y tá vậy, trực tiếp bung ly rượu vang lên, nghiêm túc thưởng thức một hớp... “Trời ạ!! Không được uống!!”

Y tá nôn nóng.

Vũ Quỳnh chỉ đứng ở đó cười, cũng không giải thích.

Cao Hường Dương khoát tay với y tá: “Cho dù đây là một ly thạch tín thì chỉ cần là cô ấy đưa, tôi cũng sẽ uống.”

“Ôi... Anh lại nghĩ rằng em ác độc như vậy sao?”

Vũ Quỳnh cười rồi ngồi xuống giường của Cao Hường Dương, quay sang nói với y tá: “Cô cứ yên tâm, đây không phải là rượu vang.”

“Nhưng đây rõ ràng là rượu vang mà?”

Y tá tỏ ý không hiểu.

“Được rồi, cô cứ đặt thuốc xuống đây rồi đi ra ngoài đi.”

“Ừm!”

Y tá đặt thuốc xuống, sau khi dặn dò mấy câu rồi mới đi ra khỏi phòng bệnh.

Cao Hường Dương mỉm cười nhìn Vũ Quỳnh: “Thành thật khai báo đi, đây là cái gì?”

“Anh không uống được sao?”

Cao Hường Dương lại ném thử.

Lúc uống vào trong miệng rõ ràng là vị của rượu vang nhưng từ đầu tới cuối rõ ràng không phải là hương vị của rượu vang.

“Đây rốt cuộc là cái gì?”

“Được rồi, không cần để ý nó là cái gì, tóm lại anh cứ uống một hơi cạn sạch đi.”

Thật ra thì, thứ được gọi là rượu vang trong cái ly này chính là canh chân heo đậu nành mà anh uống hàng ngày, là canh dinh dưỡng ngăn ngừa

những trận sốt cao của anh.

Vũ Quỳnh không nói, dĩ nhiên là không muốn anh mất đi sự thích thú trong lúc thưởng thức.

“Anh cứ tưởng tượng nó là thứ rượu vang mà anh thích nhất đi...”

Cao Hường Dương từ từ thưởng thức “rượu vang” trong ly rồi lại dùng đũa gắp một quả nho trong suốt bỏ vào miệng, là vị nho nhưng lại là một mùi vị rất thần kỳ... Thậm chí ngay cả tiên khí tỏa ra từ bốn phía của quả nho cũng đều là thức ăn có thể ăn được.

Cao Hường Dương nheo mắt nhìn cô, trong ánh mắt toát ra sự khâm phục đối với cô: “Thì ra ẩm thực phân tử thần kỳ như vậy...”

“Đúng vậy! Ẩm thực phân tử có thể khiến cho giá trị dinh dưỡng trong thức ăn đạt được mức độ cao nhất! Cho nên sau này ngày nào em cũng làm cho anh, anh muốn ăn thứ gì thì cứ nói cho em biết, em liền làm cho anh ăn, được không?”

Lần đầu tiên Vũ Quỳnh cảm thấy học môn này không hề vô ích một chút nào.

Cao Hường Dương kéo cô tựa vào ngực mình: “Anh biết, làm mấy thứ này rất tốn thời gian, bây giờ mới tám giờ mà thôi, em phải dậy lúc mấy giờ để bận rộn vì anh? Bốn giờ? Năm giờ?”

“Nào có!”

Vũ Quỳnh chối: “Làm mấy thứ này không tốn công sức, em sáu giờ rưỡi mới dậy.”

“Đừng có gạt anh...”

Đôi môi mỏng của Cao Hường Dương quần quít sau vành tai của cô, đau lòng nói: “Sau này đừng dậy sớm như vậy nữa, mỗi ngày ăn một bữa như vậy là đủ rồi, biết chưa?”

“Vâng.”

Vũ Quỳnh giờ không muốn anh lo lắng cho mình!

“Nào, ngoan ngoãn dựa vào lòng anh ngủ một giấc lấy sức nào...”

“Được...”

Vũ Quỳnh cứ như vậy mà nằm xuống bên cạnh anh.

Thấy anh tràn đầy hứng thú ăn sạch sành sanh bữa sáng mà cô chuẩn bị cho anh, Vũ Quỳnh lúc này mới hài lòng chìm vào giấc ngủ.

Điều khiến cho tất cả mọi người đều vui mừng chính là bọn họ không phải chờ quá lâu đã có tủy phù hợp rồi.

Sau một tháng là đã tìm được tủy phù hợp với Cao Hường Dương.

Trước khi phẫu thuật cấy ghép phải tiến hành một loạt các hạng mục kiểm tra thân thể, cuối cùng là cắt tóc và tắm thuốc.

Cao Hường Dương không chịu để cho người khác cắt tóc của mình, anh muốn Vũ Quỳnh tự tay cầm kéo cắt cho anh.

Trong phòng, chỉ còn lại hai người trẻ tuổi.

Qua ngày mai là hai người phải xa nhau mấy chục ngày rồi.

Cao Hường Dương phải vào trong khoang chuẩn bị truyền hóa chất trị liệu và cấy ghép tủy.

Vũ Quỳnh cẩn thận cắt tóc cho anh, thấy những sợi tóc ngắn rớt rơi lả tả từ đầu anh, tim của Vũ Quỳnh có chút nhói đau.

“Đau lòng sao?”

Thấy được biểu cảm của Vũ Quỳnh trong gương, Cao Hường Dương hỏi cô.

Đưa tay sờ bàn tay hơi lạnh của cô: “Sao vậy? Sao lại không vui như vậy.”

“Em không nỡ xa anh...”

Vũ Quỳnh ôm lấy cổ anh từ phía sau, tì mặt vào má anh, lưu luyến cả một cái: “Ồ trong khoang phải ngoan ngoãn ăn uống ngủ nghỉ đàng hoàng, mặc dù em không thể ở cạnh bên để chăm sóc anh nhưng anh yên tâm, em nhất định sẽ luôn ở bên ngoài khoang đợi anh!”

Cao Hướng Dương kéo cô từ phía sau ra trước, để cho cô ngồi trên chân mình: “Mấy ngày nay, khổ cho em rồi...”

Giọng nói của anh có chút khàn khàn.

Bất chợt nhìn thấy một sợi tóc trắng nằm giữa mái tóc vàng óng của Vũ Quỳnh, tim anh đau nhói như bị kim châm vậy: “Thôi, đừng lộn xộn nữa...”

“Sao vậy?”

Vũ Quỳnh không nhúc nhích để mặc cho anh đùa giỡn với mái tóc của mình.

Da đầu nhói lên một cái, thì ra Cao Hướng Dương đã nhổ sợi tóc trắng xuống, ánh mắt của anh ảm đạm: “Em mới hai mươi tuổi đầu đã có tóc bạc rồi...”

Cao Hướng Dương thấp giọng, giọng nói khàn khàn có chút nghẹn ngào.

Khóe mắt dâng lên một tầng sương mù mỏng: “Thật ra thì anh biết mấy ngày qua em là người đau khổ hơn ai hết, mỗi lần em tỏ vẻ vui vẻ, bộ dáng lúc nào cũng vô tư, ngày nào cũng cố tìm mọi cách để chọc anh cười, không rơi một giọt nước mắt nào trước mặt anh, không để lộ ra một chút tâm trạng nào của mình, anh biết em muốn anh có được một tâm trạng thoải mái, cho nên mới tự kiềm nén mình như vậy, nhưng em có biết rằng chỉ cần em vừa nhắm mắt ngủ là nước mắt lại rơi, hơn nữa là rơi không ngừng...”

Cao Hướng Dương nói xong, khóe mắt bất giác đỏ quạch, đau lòng đặt đầu ngón tay mềm mại của mình lên gò má ướt át của Vũ Quỳnh: “Mỗi một lần thấy em rơi nước mắt, trái tim anh đau như dao cắt vậy, hết lần này tới lần khác anh đều tự nói với mình rằng, cho dù là vì em thì anh

cũng phải khiến cho mình sống thật khỏe mái, vui vẻ...”

“Cho nên, trong mấy chục ngày anh không có ở đây, hãy hứa với anh nhất định phải tự chăm sóc mình thật tốt, đợi sau khi anh ra ngoài rồi, anh muốn được nhìn thấy một Vũ Tiểu Tam trắng trẻo mập mạp! Có được hay không?”

“Được, được... Em hứa với anh, chuyện gì em cũng hứa với anh!!”

Vũ Quỳnh gật đầu liên tục, nước mắt rơi như mưa, nhỏ vào lòng bàn tay của anh: “Anh ở trong đó cũng phải thật khỏe mạnh, biết chưa?”

“Nhất định.”

Tắm thuốc là Vũ Quỳnh giúp anh tắm.

Vũ Quỳnh tắm đặc biệt cẩn thận, mỗi ngày Vũ Quỳnh đều giúp anh lau sạch sẽ không sót một chỗ nào.

Cao Hường Dương ngồi trong bồn tắm lại có chút ngưng ngưng.

Cơ thể của anh rõ ràng là có phản ứng.

Nhưng bây giờ không cho phép hoạt động mạnh kiểu đó cho nên Cao Hường Dương đành kiềm chế.

Vũ Quỳnh chỉ mắng anh lưu manh, đã đến mức này rồi mà còn nghĩ đến chuyện đó.

Ngày hôm sau.

Cao Hường Dương vào trong khoang.

Cuộc sống trong khoang chắc chắn là không thoải mái như tưởng tượng.

Mọi người đều biết, bao gồm cả Cao Hường Dương cùng Vũ Quỳnh.

Bên ngoài khoang, Vũ Quỳnh hận không thể canh giữ ở cửa khoang một ngày hai mươi bốn giờ.

Nhất là vào những ngày Cao Hường Dương xạ trị, Hoàng Ngân khuyên cô kiêu gì cũng không được.

“Tam Nhi, con đã không ngủ trên giường đàng hoàng suốt một ngày một đêm rồi, hôm nay con phải nghe mẹ, mau về nhà nghỉ ngơi đi. Đừng để đến lúc Hường Dương từ trong khoang khỏe mạnh ra ngoài thì lại đến lượt con ngã bệnh.”

Hoàng Ngân tận tình khuyên Vũ Quỳnh.

“Mẹ, con không sao hết...”

Vũ Quỳnh không chịu đi, cứ bám chặt vào cửa khoang, nhìn vào bên trong, chăm chú ghi chép từng thay đổi trên cơ thể của Cao Hường Dương vào cuốn sổ nhỏ trong tay.

“Hôm nay, thứ sáu không uống nước.”

“Trong hai mươi phút đã ói ba lần...”

Hoàng Ngân nhìn những dòng chữ trong cuốn sổ, khóe mắt liền đỏ lên, không kiềm được nước mắt rơi lã chã.

-----oOo-----

Chương 410: Di chúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tam Nhi, Mẹ biết con lo cho Hường Dương, nhưng con cũng phải lo cho bản thân mình chứ? Con nhìn con kia, Hường Dương mới vô đó có mấy ngày, mà con đã ốm đi rất nhiều...”

“Mẹ, con thật sự không sao! Con hứa với mẹ, đợi anh Dương xong đợt xạ trị này, con sẽ đi ngủ...”

Cao Hường Dương nằm trên giường, liên tục nôn, đến nỗi trong bụng không còn gì để nôn, anh vẫn tiếp tục nôn khan.

Cảm giác khó chịu cực kỳ khi liên tục nôn khan.

Thật sự cái cảm giác đó so với chết còn khó chịu hơn...

Nhưng, cho dù là như vậy, anh vẫn chưa bao giờ có ý định bỏ cuộc, dù chỉ là một giây, anh cũng không cho phép cái suy nghĩ đó xuất hiện trong đầu mình.

Bởi vì anh biết, ngoài kia còn rất nhiều người yêu anh, và người anh yêu, họ đều đang đợi anh.

Kết thúc đợt xạ trị, theo sau sẽ là vô số những đợt sốt cao.

Liên tục mười ngày, anh luôn trong tình trạng sốt cao, không cách nào để hạ sốt được.

Cao Hướng Dương nằm trên giường mơ mơ màng màng, trong đầu anh như đang hiện lại những thước phim của Vũ Quỳnh, từ lúc cô mới lọt lòng cho đến giờ khi cô đã hai mươi một tuổi... Rất nhiều rất nhiều hình ảnh không ngừng hiện lên rõ ràng và liên tục như những thước phim, rõ và thực tế đến mức có chút gì đó đáng sợ.

Nó giống như cái kiêu... hồi ức trước khi chết.

Anh vẫn chưa muốn chết, anh vẫn cảm thấy sống chưa đủ mà!

Hoặc cũng có thể nói là, những ký ức tốt đẹp giữa anh và cô để lại vẫn rất ít... vậy thì làm sao đủ?!

“Ngày thứ mười hai, bắt đầu hạ sốt.”

Đây là ghi chép theo dõi về tình trạng sức khỏe của anh mà Vũ Quỳnh ghi lại.

“Ngày thứ mười ba, bắt đầu ăn uống.”

Cuối cùng Vũ Quỳnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may là trong y học còn có một loại dịch gọi là ‘dịch dinh dưỡng’ để có thể giúp anh chống đỡ trong thời gian qua.

Sau khi xạ trị, sẽ là giai đoạn quan trọng nhất: cấy ghép tủy sống.

Cuối cùng cũng đi đến giai đoạn này rồi...

Vũ Quỳnh vui mừng, nhưng bên cạnh đó là tâm trạng nặng nề lo lắng vô biên.

Tim cô như bị ép trong lồng ngực, ép chặt đến nỗi không còn chỗ.

Cấy ghép tủy sống, nửa mừng nửa lo.

Nếu thành công, có thể kéo dài sinh mệnh, thậm chí có thể chấm dứt hẳn các di chứng về sau.

Nếu không thành công thì sao?

Nếu xuất hiện hiện tượng thải ghép thì sao?

Có bao nhiêu bệnh nhân bị ung thư máu chết vì trường hợp xuất hiện hiện tượng thải ghép sau khi cấy ghép tủy sống?

Vũ Quỳnh lo lắng tột độ, đến nỗi mỗi một sợi dây thần kinh căng như sợi dây đàn, mỗi ngày đều trong trạng thái tập trung cao độ, đến ngày Cao Hường Dương được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, Vũ Quỳnh cũng đã kiệt quệ sức lực, cô mơ mơ màng màng ngủ hết một ngày một đêm trong phòng bệnh... Khi cô mơ hồ mở mắt, đập vào mắt cô đầu tiên là gương mặt hốc hác của Cao Hường Dương.

Anh ôm rất nhiều...

Trong mắt anh vẫn còn hiện rõ những mạch máu li ti đỏ thẫm, nhìn vào thật khiến cho người khác đau lòng, nhìn thấy Vũ Quỳnh tỉnh dậy, trong chốc lát ánh mắt của anh trở nên dịu dàng hơn.

“Hường Dương!!”

Vũ Quỳnh vừa mở mắt là đã khóc không ngừng.

Giây tiếp theo, cô ngã người vào lồng ngực của anh: “Anh khỏe rồi,

đúng không? Cuối cùng đã khỏe rồi ...hu hu hu...”

“Ngốc à, khỏe rồi sao còn khóc nữa?”

Cao Hường Dương lo lắng an ủi cô, bàn tay to lớn của anh không ngừng vỗ về lưng cô: “Ngoan nào, đừng khóc nữa.”

“Chỉ là vì em vui quá thôi mà!”

Vũ Quỳnh rời khỏi ngực anh: “Cuộc phẫu thuật của anh thế nào? Bác sỹ nói sao?”

Cô sốt ruột hỏi anh, cẩn thận dò xét nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện tuy là anh có ốm hơn, nhưng mà thần thái anh có vẻ như tốt hơn so với lúc trước khi phẫu thuật.

Và tóc của anh, đã bắt đầu mọc lại đen ra rồi.

Tóc anh cắt tỉa nhìn như trái banh, dáng vẻ đẹp trai thoáng ẩn trong đó nét đáng yêu.

“Bác sỹ nói còn phải xem tình hình như thế nào, xem hiện tượng thái ghép có nghiêm trọng không, nếu như không nghiêm trọng thì chắc sẽ không có vấn đề gì.”

“Vậy mấy ngày này, anh nên ngoan ngoãn tịnh dưỡng cho cơ thể mau phục hồi! Chút nữa em sẽ nấu món ngon cho anh ăn.”

“Không cần đâu!”

Cao Hường Dương liền ngăn cản cô: “Em nhìn em kìa, khi anh vào phòng mổ, em đã hứa với anh những gì? Em xem mới có hai mươi mấy ngày, mà em đã ốm đến mức...”

Cao Hường Dương thở dài, gõ nhẹ vào trán cô: “Em thật là khiến cho người khác không thể yên tâm được.”

“Hôm nay em bắt buộc phải ngoan ngoãn nghỉ ngơi trên giường, không được làm gì hết, không được đi đâu hết, biết không?”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà!”

Cao Hường Dương cương quyết.

“Nhưng mà em cũng đã ngủ đến nỗi nhức mỏi rồi, toàn thân mềm nhũn đây, ngủ nữa sẽ thành bệnh mất thôi.”

Vũ Quỳnh làm nũng với anh.

“Vậy thì cho phép em xuống giường đi lại thôi.”

Cảm giác như ông trời đang trêu đùa hạnh phúc của gia đình này vậy... Ba ngày sau, trên người Cao Hường Dương xuất hiện hiện tượng phản ứng thải ghép mãnh liệt.

Phản ứng này đột nhiên xuất hiện, khiến mọi người lo sợ.

Bệnh tình của Cao Hường Dương đột ngột chuyển biến xấu với tốc độ nhanh, tình huống nghiêm trọng đến mức khiến cho mọi người như ngã gục.

Bụng anh chứa đầy dịch, trương phình như bóng nước, ngũ tạng lục phủ như đang nổi linh phình trong đó, mỗi ngày đều phải nhờ vào thuốc an thần anh mới có thể nhắm mắt ngủ được một lúc.

Khi anh bị đưa lại vào phòng cấp cứu, Vũ Quỳnh như gục ngã hoàn toàn, cô rơi vào trạng thái hoảng loạn.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy Cao Hường Dương với bộ dạng như vậy!

Cho dù đang trong phòng phẫu thuật, nhìn anh vẫn tràn đầy sức sống.

Nhưng bây giờ, anh nằm trên giường bệnh đó, không hề nhúc nhích, sắc mặt trắng bệch không một giọt máu.

Khi đưa anh vào phòng cách ly, Vũ Quỳnh nắm chặt tay anh, vừa khóc vừa thì thầm bên tai anh: “Cao Hường Dương, em vẫn còn một thẻ ước nguyện!! Anh đã từng nói cho dù em đưa ra yêu cầu gì, chỉ cần anh làm

được, anh cũng sẽ làm hết sức mình cho em!! Bây giờ ước nguyện của em chính là anh phải tiếp tục sống thật tốt...”

“Cho nên, anh nhất định phải hứa với em, phải tiếp tục sống!! Không được bỏ lại em một mình...”

“Vũ Quỳnh mà không có Cao Hường Dương, cũng không muốn tiếp tục sống!”

Anh nghe thấy, chắc chắn anh nghe thấy lời thì thầm của cô.

Vũ Quỳnh khẳng định như vậy.

Cao Hường Dương được đưa vào phòng cách ly, lại thêm một lần nữa cách ly với họ.

“Bác sỹ, cuộc phẫu thuật của con trai tôi không phải rất thành công sao? Tại sao tình hình bây giờ lại như vậy??”

Cao Dương Thành lo lắng hỏi bác sỹ về tình trạng của con trai mình.

Hoàng Ngân bên cạnh cũng ngất lên ngất xuống.

Vũ Quỳnh bần thần đứng dựa vào cửa kính của phòng cách ly, mắt nhìn trân trân vào gương mặt trắng bệch đó... nước mắt làm nhòe mắt cô, cô liền lau đi, tiếp tục nhìn... cảm giác như dù thế nào thì vẫn nhìn không đủ!

“Bác sỹ Cao, thật sự rất xin lỗi, vì cậu ấy trải qua quá nhiều đợt hóa trị, nên chất kháng thể trong cơ thể quá nhiều, nên dẫn đến hiện tượng phản ứng thải ghép mạnh như vậy, thật sự mà nói, tôi làm công việc cấy ghép này bắt đầu từ năm 1980, nhưng chưa từng thấy hiện tượng phản ứng thải ghép nào mạnh như vậy...”

Bác sỹ điều trị thở dài một hơi, nắm lấy tay của Cao Dương Thành dặn dò: “Dù sao thì mọi người cũng nên ... chuẩn bị sẵn tâm lý...”

Bác sỹ vừa dứt lời, Hoàng Ngân kêu một tiếng, rồi ngất xỉu tại chỗ.

Còn Vũ Quỳnh đang đứng ở cửa, có vẻ như cô không nghe thấy lời bác

sỹ nói, vẫn đứng đó, trân trân nhìn Cao Hướng Dương đang nằm bên trong...ông xã à, không sao đâu...

Cho dù là sống hay chết, cũng không thể chia cắt hai ta được!!

Cho dù là chết, em cũng sẽ bên anh...

Vĩnh viễn bên cạnh anh!!

Ngày thứ ba Cao Hướng Dương trong phòng cách ly, bệnh viện phát thư thông báo tình hình nguy kịch của anh.

Hôm đó, như có một cơn ác mộng bám riết lấy mỗi người họ... Vũ Quỳnh chưa bao giờ nhìn thấy ba chồng mình rơi lệ, nhưng ngày hôm đó, cô nhìn thấy ông khóc.

Còn cô, vẫn như vậy, vẫn đứng ở cửa nhìn anh...

Nhìn người nằm trên giường bệnh đó, đeo máy trợ thở, như không có chút sinh khí nào... mắt cô lại có một tầng sương mờ bao phủ.

Chính thời khắc đó...

Vũ Quỳnh đã quyết định!!

Một quyết định có phần hơi ích kỷ...

Đúng, Vũ Tiêu Tam cô trước giờ vẫn luôn ích kỷ, có đôi khi ích kỷ đến mức khiến cho người khác oán hận.

Sinh mệnh là do ba mẹ cho cô, cô biết mình không nên tự ý coi thường điều đó.

Nhưng mà...

Cô không nỡ rời xa anh.

Vũ Quỳnh không dám nghĩ đến cảnh tượng nếu như cuộc sống của cô đột nhiên thiếu vắng anh, trong không khí không còn hương vị của anh, không cảm nhận được hơi thở của anh... Vũ Quỳnh nghĩ rằng chắc chắn

cô sẽ không sống nổi!!

Cho dù không chết thì chắc cũng sẽ điên thôi!

Đêm hôm đó, cô cả đêm không chợp nổi mắt.

Vũ Quỳnh để lại cho Hương Tình một lá thư.

Cô đưa thư cho Hoàng Ngân, nhờ bà khi nào Hương Tình trở về sẽ đưa cho em chồng cô.

“Sao con không tự mình đợi Hương Tình về rồi đưa tận tay cho nó?”

Hoàng Ngân đứng bên ngoài phòng bệnh của Hương Dương hỏi Vũ Quỳnh.

Đôi mắt của Vũ Quỳnh vẫn không hề rời khỏi Cao Hương Dương.

Ánh mắt của cô chưa từng rời khỏi anh cho dù là một giây.

Một lúc sau, cô mới chuyển sang nhìn mẹ chồng mình: “Con sợ không kịp...”

“Không kịp?”

Hoàng Ngân kinh ngạc: “Con có việc gì bận sao?”

“Dạ không, không có.”

Vũ Quỳnh vội lắc đầu phủ nhận: “Mẹ, mẹ nhất định phải chuyển lá thư này cho Hương Tình giùm con, điều này rất quan trọng, rất quan trọng với con ...”

“Được! Mẹ sẽ chuyển giùm con.”

Hoàng Ngân gật đầu, trong lòng cô có vẻ nghi ngờ.

Sau khi ký vào giấy thông báo bệnh tình nguy kịch của Hương Dương, lại qua một đêm nữa, Cao Hương Dương cuối cùng cũng vượt qua được.

Anh vẫn đang sử dụng thuốc an thần.

Dịch trong bụng cũng giảm dần, nhưng tình hình có vẻ không khả quan lắm, phản ứng thái ghép vẫn đang tiếp diễn.

Nhưng cũng may là bác sỹ phối hợp điều trị của anh, so sánh những hiện tượng phản ứng thái ghép, phát hiện tình hình có vẻ có thuyên giảm.

Cao Hường Dương có khả năng sẽ vượt qua được, theo như lời bác sỹ nói: đây có thể được coi là kỳ tích.

Nhưng không một ai biết, mỗi lần anh mất ngủ, mở mắt ra nhìn là nhìn thấy phía sau cửa kính là đôi mắt ngấn lệ... hòa lẫn vào những mạch máu đỏ thẫm, cứ như vậy nhìn anh chằm chằm.

Mặc kệ là năm giờ sáng hay là năm giờ chiều tỉnh dậy, hay là ba giờ sáng... nói chung lần nào cũng vậy, anh tỉnh dậy và cô vẫn ở đó.

Cô vẫn nhìn theo anh với đôi mắt mệt mỏi, theo dõi anh, đợi chờ anh...
Đôi diện với người không chịu bỏ cuộc như cô, thì làm sao mà anh lại có thể nở bỏ lại cô để ra đi?

Anh làm sao có thể nở để lại cô một mình trên thế giới này, sống tồn thương và cô độc?

Cao Hường Dương biết, cho dù anh trở nên mạnh mẽ đến đâu thì cô gái này cũng vĩnh viễn là điểm yếu của anh.

Ngược lại, cho dù anh trở nên yếu đuối đến thế nào đi nữa, cô gái này vĩnh viễn sẽ là chỗ dựa kiên cường nhất của anh!!

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Cao Hường Dương, Vũ Quỳnh cuối cùng cũng nở nụ cười với anh.

Trong nụ cười đó, chan hòa cả nước mắt cảm kích...

Nhưng vẫn rất đẹp!

Hoàng Ngân dẫn đo hai ngày, cuối cùng bà tự ý quyết định mở thư của Vũ Quỳnh ra.

Vừa mở thư, bà cảm thấy may mắn khi quyết định mở đọc nó trước.

Không đọc không biết, đọc rồi toàn thân bà toát mồ hôi lạnh.

Đây đâu phải là thư, mà là... di chúc.

Bức di chúc khá dài, nội dung chủ yếu là muốn dặn dò Hương Tình chăm sóc tốt cho ba mẹ, và mong ba mẹ bỏ qua hành động dại dột của cô, cũng xin lỗi hành vi bất hiếu của mình, đồng thời nhờ Hương Tình giúp chăm sóc giúp ba mẹ của cô.

Có vẻ như ngoại trừ Hương Tình, cô cũng không còn người thích hợp khác để bàn giao lại trọng trách này.

Đọc xong, Hoàng Ngân kinh ngạc toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Bà cũng không lập tức báo cho Thùy Sam và Vũ Phong biết ngay, sợ họ sẽ lo lắng.

Nhưng bà thông báo cho chồng bà liền ngay sau đó.

-----oOo-----

Chương 411: Chỉ cần em sống tốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Dương Thành, anh xem giờ phải làm sao, con bé này từ nhỏ đã rất cố chấp, nếu như Hương Dương có xảy ra mệnh hệ gì, con bé nhất định sẽ không ở lại một mình đâu! Nếu như thật xảy ra chuyện gì thì chúng ta kiếp này sẽ không thể nào tha thứ cho bản thân mình được!”

Hoàng Ngân hoang mang đi đi lại lại trong phòng, nghĩ hoài không ra cách xử lý hợp lý.

“Con bé chắc chắn sẽ không nghe lời khuyên của mình đâu, cá tính của con bé chúng ta đã quá hiểu rồi, rất là cố chấp, đã quyết định gì rồi là sẽ không thể nào thay đổi được! Anh xem chuyện này chúng ta có nên báo

cho Thùy Sam và Vũ Phong tìm cách giải quyết không?”

“Tạm thời em bình tĩnh lại đã.”

Cao Dương Thành bình tĩnh an ủi vợ mình: “Bệnh tình của Hương Dương cũng đã có chuyển biến tốt, tạm thời sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, đợi con nó rời khỏi phòng theo dõi, chúng ta nói chuyện với con xem sao.”

“Nói chuyện với con? Anh muốn nói chuyện này cho con biết sao?”

Hoàng Ngân lo lắng: “Như vậy không phải là khiến cho con thêm lo lắng sao? Nếu như nó biết được, lỡ nó lo lắng rồi bệnh tình chuyển xấu thì sao?”

“Nhưng con nó có quyền được biết chuyện này, vớ lại, nó nhất định cần phải biết, Hoàng Ngân à, chúng ta không thể quyết định thay bọn nhỏ được. Tục ngữ có câu nói rất đúng: muốn cởi chuồng thì phải tìm người buộc. Trong chúng ta, cũng chỉ có mình Hương Dương mới có cách khuyên được con bé thôi.”

“Thôi được rồi!”

Hoàng Ngân cuối cùng cũng đồng ý: “Chỉ còn cách đó thôi.”

Ba ngày sau, Cao Hương Dương được chuyển ra khỏi phòng cách ly, trở về phòng bệnh VVIP.

Bệnh tình có chuyển biến tốt rõ rệt, tuy nhiên hiện tượng phản ứng thái ghép vẫn còn, nhưng ít ra anh đã có thể thỉnh thoảng xuống giường vận động.

Cao Hương Dương có vẻ đã gầy bớt.

Nhưng Vũ Quỳnh còn gầy hơn nữa.

Nhìn vào giống như cô mới là người bệnh!

Hoàng Ngân do dự đắn đo giữa nói hay không nói cho con trai biết chuyện của Vũ Quỳnh, đắn đo lúc lâu, cuối cùng bà cũng quyết định cho

Cao Hường Dương biết.

Cao Hường Dương đứng hình mười giây sau khi nghe mẹ anh kể lại câu chuyện.

Một lúc sau, anh mới lên tiếng an ủi mẹ mình: “Mẹ đừng lo quá, chuyện này để con xử lý, mẹ yên tâm đi, con sẽ không để vợ con xảy ra chuyện gì đâu.”

“Con thật sự có tự tin con khuyên được nó được sao?”

Hoàng Ngân vẫn còn chút lo lắng.

Cao Hường Dương tự tin nhíu mày: “Trên đời này ngoại trừ con ra thì còn ai có thể trị vợ con được nữa?”

“Vậy được rồi! Vậy chuyện này giao cho con mẹ cũng yên tâm hơn rồi! Nhưng mà con cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, con bây giờ không thích hợp lo lắng suy nghĩ những chuyện không vui, hiểu không?”

“Con biết rồi mẹ à! Mẹ yên tâm đi, con cũng là bác sỹ mà, điều cơ bản đó con biết, con sẽ tự chăm sóc tốt bản thân mà! Hơn nữa con dâu của mẹ cũng đã lấy tính mạng của mình uy hiếp con rồi, mẹ nghĩ con dám coi nhẹ tính mạng của mình sao?”

Cao Hường Dương nói giỡn chọc mẹ anh.

Hoàng Ngân đã chịu nở nụ cười: “Vợ con đúng thật là quyết tâm theo con rồi, con mà có mệnh hệ gì thì đúng thật là có lỗi với nó lắm đó.”

“Cho nên, con nhất định sẽ chăm sóc tốt bản thân mà, con hứa!”

“Được rồi, được rồi... nghe câu này của con, mẹ yên tâm hơn rồi!!”

Hoàng Ngân cười an ủi.

Một tuần sau, tình hình sức khỏe của Cao Hường Dương chuyển biến tốt, có thể thuận lợi xuất viện.

Nhưng vì hiện tượng phản ứng thải ghép vẫn còn, nên bắt buộc anh phải

định kỳ hai ngày đến kiểm tra một lần.

Vũ Quỳnh mỗi giờ mỗi phút đều bên cạnh anh, theo trước theo sau, Cao Hường Dương nhìn cô mỗi ngày một gầy đi... Nhớ đến chuyện di chúc mẹ anh nói, Cao Hường Dương không khỏi lo lắng.

Đúng lúc Vũ Quỳnh đi ngang qua người anh, Cao Hường Dương liền đưa tay giữ lấy tay cô lại.

“Anh sao vậy?”

Vũ Quỳnh liền khẩn trương hỏi anh: “Anh cần lấy gì sao?”

“Anh cái gì cũng không cần...”

Cao Hường Dương ngồi trên giường nắm lấy tay của cô, tay còn lại ra hiệu cho cô ngồi xuống bên cạnh, thành thật trả lời cô: “Anh chỉ cần em, chỉ cần em sống tốt...”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn dựa vào lòng anh, nhỏ tiếng tỉ tê, bàn tay nhỏ bé của cô nắm lấy bàn tay to lớn của anh, nhẹ nhàng vuốt ve: “Em cũng chỉ cần anh khỏe mạnh thôi...”

“Tam Nhi, ngày mai ngoan ngoãn đi học nha...”

Cao Hường Dương đột nhiên đề xuất.

Vũ Quỳnh bất ngờ, ngược đầu nhìn anh tỏ vẻ không hiểu: “Tình hình sức khỏe hiện tại của anh cần có người bên cạnh chăm sóc, anh bây giờ muốn em đi học?? Em làm sao có thể đi học được lúc này?”

“Anh hiện giờ khỏe nhiều rồi! Dì Lý cũng chăm sóc anh rất tốt, còn có mẹ anh, thêm nữa không phải có mời thêm một y tá chuyên chăm sóc anh rồi sao? Họ đều có thể chăm sóc anh rất tốt! Em nên đi làm những việc của bản thân em, hiểu không?”

“Em không biết! Em cũng không muốn hiểu.”

Chuyện này nói sao cũng không thể chấp nhận được.

Chồng mình đang nằm trên giường bệnh như vậy rồi, anh còn muốn mình bỏ mặc anh để đến lớp?

“Xin lỗi, em làm không được. Cho dù em có đi học đi nữa thì em cũng đâu thể chuyên tâm học, nếu như vậy thì thà em ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, cho dù không giúp được gì, chỉ nhìn anh thôi thì cũng đủ rồi.”

Gương mặt Cao Hường Dương tối sầm lại, kéo tay Vũ Quỳnh an ủi cô: “Tam Nhi, em nên có cuộc sống của riêng em, em hiểu không? Trong cuộc sống của em, ngoại trừ anh, em cần nên có những hoạt động và đam mê khác!”

Trong phút chốc, Vũ Quỳnh hiểu ra ẩn ý của anh.

Anh đang lo sợ...

Sợ lỡ như anh đi rồi, trọng tâm cuộc sống của cô sẽ sụp đổ.

Mắt cô đỏ hoe, bắt đầu ướm dẫm: “Nhưng mà làm sao đây? Từ lúc ra đời đến bây giờ, trọng tâm của Vũ Tiểu Tam chỉ có...Cao Hường Dương...”

“Đồ ngốc!!”

Cao Hường Dương kích động ôm lấy Vũ Quỳnh vào lòng mình.

Dùng sức ôm chặt cô, như muốn khiến cho cô hòa nhập vào một thể với mình.

Ông trời à, nếu kiếp này Cao Hường Dương tôi không có cơ hội răng long đầu bạc với cô ấy, vậy thì kiếp sau... kiếp sau nhất định phải suốt đời suốt kiếp!!

Về nhà nghỉ ngơi được khoảng mười ngày, cơ thể Cao Hường Dương lại xuất hiện phản ứng thải ghép kịch liệt.

Ngũ tạng lục phủ trôi bồng bênh trong bụng chứa đầy dịch của anh, anh bắt đầu nôn không ngừng, cứ thế mà nôn... Lại một lần nữa, Cao Hường Dương được đưa vào phòng cấp cứu của bệnh viện.

Anh đã không còn dấu hiệu sinh tồn khi nằm trên giường bệnh.

Ngay cả đến nhịp tim cũng chỉ hiện thị gần như là một đường thẳng...

Vũ Quỳnh cũng không trụ nổi nữa, ngất xỉu sau đó.

Mỗi một lần bệnh tình anh chuyển biến xấu đối với cô như là một cuộc tra tấn chưa từng có.

Cái cảm giác đó, giống như là có người dùng dao, từng nhát từng nhát đâm vào tim cô... khiến cho cô gần như không thở được!!

Bác sỹ bước ra từ phòng cấp cứu, Hoàng Ngân và Dương Thành liền chạy vội đến hỏi bác sỹ: “Bác sỹ, tình hình sao rồi?”

Bác sỹ lắc đầu, thở dài: “Nói thật lòng, tình hình không khả quan lắm, bác sỹ Cao, mọi người...mọi người chuẩn bị tâm lý...”

“Không... không thể như vậy được!!!”

Hoàng Ngân hét lên một tiếng, giây sau đó trước mắt bà tối sầm lại, ngất xỉu liền sau đó.

“Hoàng Ngân!”

“Hoàng Ngân! Hoàng Ngân! Hoàng Ngân!!”

“...”

Cao Hường Dương nằm viện suốt năm ngày trong phòng cấp cứu.

Trong suốt năm ngày đó, anh không hề tỉnh dậy, mỗi ngày đều trông chờ vào máy trợ thở để duy trì sinh mạng.

Năm ngày, Vũ Quỳnh lại ốm hơn nữa, hốc mắt cô hiện rõ vết sâu, khiến cho người khác nhìn thấy cũng cảm thấy đau lòng.

Cô hầu như không ăn không ngủ trong năm ngày đó, bất kể mọi người khuyên như thế nào đi nữa cũng không được... ép cho vào miệng, nhưng sau đó lại nôn ra lại...

Tình trạng của cô cũng tuột dốc theo từng ngày, đến ngày thứ sáu, cô đã không thể cầm cự nổi và cô đã gục ngã.

Lần này cô ngủ, là hết hẳn một ngày.

Và cái ngày đó, cô liên tục có những giấc mơ.

Trong mơ chỉ có mỗi Cao Hướng Dương.

Cô thấy anh đang ngồi cạnh giường của mình, cúi đầu, không ngừng trao cho cô những nụ hôn.

Hôn từ trán đến môi cô.

Nghe tiếng anh thở thè bên tai: “Em yêu, những ngày tháng sau này không có anh, em phải sống tốt nha, em phải hứa với anh, không được tự hành hạ mình nghe chưa?”

Vũ Quỳnh sốt cao, sốt cao đến mức độ mê man, ngay cả đến trong mơ, cô cũng cảm giác anh sắp rời đi, cô liền nắm lấy tay anh: “Hướng Dương, anh đi đâu? Anh không được bỏ lại mình em, không được...”

“Em yêu à, anh đi đến một nơi rất đẹp để trị bệnh của anh! Nhưng nơi đó anh không thể dẫn em đi theo được...”

“Không được!! Hãy để em theo anh...”

Trong mơ, Vũ Quỳnh khóc sụt sùi.

“Hứa với anh, vì anh em sẽ sống tốt! Và đợi anh trở về... Khi anh trở về, anh muốn nhìn thấy một Vũ Tiểu Tam khỏe mạnh xinh đẹp!!”

“Anh thật sự sẽ trở về sao?”

Vũ Quỳnh nghi ngờ hỏi anh.

“Sẽ về, anh nhất định sẽ về...”

Anh nhấn mạnh khẳng định với cô.

“Dạ, được...”

Vũ Quỳnh đau khổ khóc thành tiếng: “Nhưng anh phải hứa với em, anh phải sống tốt... nhất định phải khỏe mạnh trở về!!”

“Anh nhất định sẽ khỏe mạnh trở về, có em đợi anh, sao anh có thể không về được...”

Giọng của anh đã khàn đi rất nhiều.

Cảm giác như cổ họng anh như bị ai đó cứa...

“Cho nên, vì anh, em cũng phải sống tốt nhé...”

“Dạ! Em nhất định sẽ sống tốt! Nhưng mà anh đi đâu? Tại sao không thể cho em đi cùng?? Em không muốn xa anh...anh ơi, em không muốn chia cắt với anh...”

“...”

Đáp lại Vũ Quỳnh là một khoảng không tĩnh lặng... Ngay cả trong mơ, người anh thanh mai trúc mã với cô cũng biến mất.

Chỉ còn lại một mình Vũ Quỳnh ngồi đó bần thần khóc không ngừng, không ngừng gọi tên anh.

“Anh ơi, anh ...”

“Anh ...”

“Cao Hường Dương... anh Hường Dương!”

“....”

“Tam Nhi? Tam Nhi...”

Đột nhiên vang lên tiếng ai đó gọi tên cô.

Đó là tiếng của nữ, cho nên chắc chắn đó không phải là chồng cô.

Là của mẹ chồng cô, bà Hoàng Ngân.

“Tam Nhi...”

Lần này thì là tiếng của mẹ cô.

Mỗi một tiếng gọi đều ẩn chứa rõ sự lo âu và đau lòng: “Tam Nhi, con tỉnh dậy đi, tỉnh dậy đi...”

Vũ Quỳnh mơ mơ màng màng mở mắt...

Đôi mắt đỏ hoe ngân lệ, mệt mỏi của cô đảo một vòng.

Trong phòng bệnh đứng đầy người...

Ba mẹ của cô, ông bà, còn có mẹ chồng cô, và cả ông bà nội của Hường Dương... mọi người đều nhìn về phía cô, chỉ vắng bóng chồng cô và ba chồng cô.

“Tỉnh rồi, tỉnh rồi!!”

Có tiếng người la lên.

Vũ Quỳnh cảm thấy đầu đau như muốn đứt đôi, nước mắt cứ vậy liên tục chảy ra, cô kéo tấm mền ra, giọng thều thào: “Con muốn đi thăm Hường Dương...”

Lời vừa dứt, mọi người buồn bã thở dài nhìn nhau.

“Tam Nhi, bây giờ sức khỏe của con không tốt, không nên xuống giường đi lại!”

Hoàng Ngân cũng vội giữ cô lại: “Mau nằm lại xuống giường mau.”

“Mẹ! Để con đi gặp Hường Dương...”

Những gì diễn ra trong giấc mơ vừa rồi, Vũ Quỳnh không khỏi lo sợ.

-----oOo-----

Chương 412: Em vẫn luôn đợi anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Những giọt nước mắt như trân châu không ngừng tuôn rơi, cô cố chấp muốn đứng dậy, nói: “Sao mọi người đều túc trực bên giường con vậy? Không ai ở bên chăm sóc Hương Dương à? Con phải đi thăm anh ấy... mau để con đi thăm anh ấy...”

“Tam Nhi!!”

Thùy Sam đột nhiên bước đến trước mặt cô, gắt gao ôm con gái mình vào lòng.

Trong một khoảnh khắc, dựa luôn vào đôi vai gầy yếu của cô, khóc thất thanh lên.

Nghe tiếng khóc của Thùy Sam, Vũ Quỳnh cũng không nhịn được mà lau nước mắt, thấp giọng nức nở.

“Mẹ...mọi người...mọi người làm sao vậy? Đang yên lành lại khóc ầm lên...”

Thanh âm của Vũ Quỳnh run rẩy.

Trong lòng bắt đầu có chút bất an...

Sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Phản ứng của họ như này... như là nói cho cô một sự thật tàn nhẫn...

“Mọi người đừng như vậy mà!! Không cho mọi người khóc...Mọi người khóc cái gì!! Không được khóc.... Không được khóc....”

Vũ Quỳnh ngồi trên giường, cố chấp gọi, gào to lên.

Nước mắt cứ thế rơi, không dừng lại được, mà cũng không kìm nén được.

“Tam Nhi...”

Thùy Sam đau lòng lau nước mắt cho con gái: “Tam Nhi, mẹ không khóc nữa, con cũng đừng khóc.”

Sau đó, quay đầu lại nhìn Hoàng Ngân, an ủi bà: “Hoàng Ngân, chị cũng đừng khóc nữa...”

“Đúng đúng, không được khóc...”

Hoàng Ngân lau nước mắt: “Tam Nhi, nghe lời, ngủ chút đi.”

“Mẹ, mọi người để con đi thăm Hương Dương đi, được không? Con xin mọi người đó...”

Vũ Quỳnh nói xong, cố chấp muốn ngồi dậy.

Thùy Sam không cản, Hoàng Ngân cũng vậy.

Thùy Sam quay đầu nhìn Hoàng Ngân, quay người lại nhìn những người ở phía sau, thở dài một cách nặng nề.

Hốc mắt của Hoàng Ngân đã ướt đẫm rồi.

“Tam Nhi...”

Hoàng Ngân nhẹ giọng gọi cô, ngồi ở đầu giường cô: “Hương Dương nó...nó đi rồi...”

“Đi...đi rồi???”

Vũ Quỳnh nghe hai chữ này, ngay lập tức như bị sét đánh vậy, toàn thân bỗng chốc co rúm lại, nước mắt như suối tuôn ra không ngừng: “Có...có ý gì vậy?? Mẹ, cái gì gọi là anh ấy đi rồi?? Anh ấy đi đâu cơ???”

“Đi rồi” nghĩa là...

Chết rồi sao?!

Sao có thể cơ chứ???

Cô còn vừa mới gặp anh cơ mà, anh xuất hiện trong giấc mơ của cô rõ ràng như vậy!!

“Tam Nhi, con đừng kích động!! Không phải ý đó, nó vừa ra khỏi bệnh viện! Bây giờ chúng ta đều không biết nó đã đi đâu, ông con đang đi tìm nó rồi!”

Hoàng Ngân cũng không ngờ vừa chớp mắt một chút tỉnh lại con trai mình đã không thấy đâu!

Đầu giường để lại một bức thư.

Là gửi cho Hoàng Ngân.

Nội dung của lá thư đại khái là:

“Con biết từ trước đến giờ mẹ luôn là một người mẹ vĩ đại, từ lúc con ra đời liền có người khác kiên trì chuẩn bị.

Cơ thể của con duy trì đến ngày này giờ này, con biết, tỉ lệ con sống tiếp là bằng ‘0’.

Khi con nhìn mẹ đang ngày một gầy đi vì con, mẹ, con biết là con nên rời đi...để mọi người nhìn thấy con ngày một yếu đi, không bằng để lại cho mỗi người một chút hy vọng, hoặc có thể, một ngày nào đó con sẽ trở về với một thân thể khỏe mạnh!

Con biết làm như thế này là con ích kỷ, con nghĩ mỗi một người mẹ đều hy vọng con trai mình dù cho chỉ một phút một giây ngắn ngủi đều có thể ở bên cạnh mình... Nhưng mà, con xin lỗi, mẹ! Con vẫn phải đi.

Vì con không cách nào tin là sức khỏe của con có thể duy trì được bao lâu nữa... Mẹ là một người mẹ mạnh mẽ, nhưng, Tam Nhi cô ấy không phải là một người vợ kiên cường.

Cô ấy cần một niềm tin, một niềm tin cổ vũ cô ấy sống tiếp!!

Chỉ khi con rời đi mang theo một tương lai chưa rõ ràng, có lẽ mới có thể cho cô ấy có niềm tin sống tiếp...”

Cao Hường Dương đi rồi.

Anh cùng với cơ thể gầy yếu của anh, rời khỏi tầm mắt của mọi người.

Không ai biết anh rốt cuộc đi đâu, thậm chí, không ai biết anh có an toàn không, anh có đang thở chung bầu không khí với họ không... Lúc tất cả mọi người tưởng rằng Vũ Quỳnh sẽ chìm vào giấc mộng đau khổ không có hồi kết, lại không ngờ rằng sau khi khóc lóc ba ngày trời, cô khôi phục trạng thái bình thường, bắt đầu chuyên tâm vào việc học sắp xếp nghiên cứu âm thực phân tử của mình.

Cô học rất chăm chỉ, cô dành tất cả thời gian của mình vào sách vở và thực nghiệm.

Thùy Sam trước giờ chưa từng thấy con gái mình chuyên tâm như vậy, bà thấy vui mừng thanh thản, cũng cảm ơn Hường Dương đã vô cùng hao tâm và hiểu con gái mình... Nếu không vì muốn con gái bà tiếp tục sống trên cuộc đời này, sao chẳng bé có thể rời đi mà không nói một lời như vậy?

Không ai hay biết, một người đang mắc bệnh nặng phải có dũng khí lớn như nào thì mới có thể rời bỏ người mà bản thân yêu thương nhất, cô đọc một mình đối mặt với đau đớn bệnh tật... Nếu như anh có thể tiếp tục sống tốt, có lẽ, niềm an ủi duy nhất cổ vũ anh sống tiếp chính là... có thể đoàn tụ với những người mà bản thân yêu thương một lần nữa!!

Hai năm sau.

“Cô Vũ, có thể dừng bước nhận phỏng vấn một chút không?”

Vũ Quỳnh vừa bước ra từ hội chợ triển lãm âm thực phân tử liền bị các phóng viên vây chặt lại.

Không nghi ngờ gì, những biểu hiện xuất sắc gần đây của cô đã thành công đưa cô tiến vào hàng ngũ top mười về âm thực phân tử thế giới.

Đây chắc chắn là sự kiện lớn chấn động thế giới!

Một thiếu nữ tuổi mới hai mươi ba, vào giờ phút này, dựa vào năng lực xuất chúng của bản thân, thành công trở thành một trong mười đại sư âm

thực phân tử nổi tiếng được cả thế giới công nhận.

Vũ Quỳnh ưu nhã đứng giữa đám đông, vô vàn các ánh đèn flash bắt trọn dáng vẻ đẹp để đoan trang của cô, ở độ tuổi này có được sự lão luyện như vậy là điều khó vô cùng.

Người phụ nữ này, giống như là có một loại sức hút đặc biệt mà thần thánh ban cho... Nụ cười tỏa nắng chiếu sáng vạn vật xung quanh.

“Ngại quá, tôi đã có hẹn rồi, nếu như muốn phỏng vấn thì mọi người hãy liên hệ với trợ lý của tôi để sắp xếp thời gian, phiền mọi người nhường đường.”

Vũ Quỳnh cười nhẹ từ chối.

Đi đôi giày cao gót bước đi một cách ưu nhã, cô đi theo dòng người về phía bãi đỗ xe.

Nhà báo đối với lời từ chối khéo của cô không mấy để ý, tiếp tục đuổi theo cô hỏi: “Cô Vũ, đạt được thành công ngày hôm nay người cô muốn cảm ơn nhất là ai?”

Bước chân của Vũ Quỳnh dừng lại...

Quay đầu nhìn sang phóng viên bên cạnh mình.

Vô số ánh đèn flash đang hoạt động trước mắt cô.

Cô đứng vững, nhìn vào ống kính, cười nhẹ: “Người tôi muốn cảm ơn nhất, ngoại trừ thầy Pitt của tôi, thì là...chồng của tôi!”

“Chồng??”

Hai chữ này, lập tức làm dâng lên một làn sóng dữ dội.

“Cô Vũ, cô còn trẻ như vậy mà đã kết hôn rồi sao? Sao nhìn có vẻ không giống như thế?”

Nếu như cô gái trẻ này đã từng bước vào lối đường kết hôn, vậy sẽ khiến rất nhiều chàng trai nắm chặt cổ tay!

Vũ Quỳnh cười nhạt, sau đó, cúi đầu xuống rút từ trong túi xách ra hai quyển sổ đăng ký kết hôn, vén mái tóc dài ra sau: “Đây là giấy đăng kí kết hôn của tôi và chồng tôi, đã được hai năm rồi!”

Nói xong, cô nhanh chóng cất lại vào trong túi.

“Woa! Cô Vũ đã kết hôn từ hai năm trước rồi, sớm thật đấy...”

“Cô Vũ, chồng cô là người thành công như nào vậy?”

“Cô Vũ, bình thường cô đều để giấy đăng ký kết hôn trong túi xách à? Tại sao vậy?”

Trái tim của Vũ Quỳnh đột nhiên như bị bóp nghẹt lại...

Mãi cô mới trả lời câu hỏi của phóng viên: “Tôi luôn để ý quan tâm đến hôn nhân, và chồng của tôi! Được rồi, hôm nay phỏng vấn đến đây thôi. Tôi còn có việc, tôi đi trước đây!”

Vũ Quỳnh nói xong liền leo lên xe của mình.

Trợ lý cũng lên theo.

Cửa xe đóng lại.

“Đến đài truyền hình.”

Trợ lý nói với tài xế.

Vũ Quỳnh ngả đầu vào ghế da, mệt mỏi nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một chút.

“Tiểu Quỳnh, chị có chút không hiểu ý em.”

Trợ lý đột nhiên hỏi Vũ Quỳnh.

“Cái gì?”

Vũ Quỳnh không mở mắt, hỏi lại.

“Sao đột nhiên em lại đề cập chuyện kết hôn của bản thân với truyền thông? Mấy ngày trước đã nói rõ ràng với công ty rồi, vốn dĩ chuyện này phải cho qua đi? Bây giờ em công bố chuyện kết hôn ra ngoài, bên đó sẽ rất khó sắp xếp....”

Vũ Quỳnh đột nhiên mở to mắt, trừng mắt nhìn trợ lý, nói: “Ý của chị là bảo em lừa công chúng?”

“Nhưng cũng không thể xem là lừa công chúng được...”

Trợ lý hơi mím môi, do dự một chút, vẫn là nhỏ tiếng nhắc nhở một câu: “Giấy chứng nhận kết hôn này...không phải là giả sao?”

Cô đã biết từ sớm, không phải sao?

Vũ Quỳnh biết được từ bao giờ?

Chính là từ lần đầu cô đưa cho Hương Tình xem.

Hương Tình làm nghề gì cơ chứ? Là làm phóng viên đó!

Đôi mắt tinh tường đó, vừa nhìn sẽ biết ngay thật giả.

Vũ Quỳnh tất nhiên không tin, cuối cùng liền đích thân đến ủy ban nhân dân, kiểm tra tình trạng kết hôn của của bản thân, biết được kết quả, cô suýt nữa thì sụp đổ.

Hôn nhân của cô như một trò đùa!

Ban đầu Vũ Quỳnh vô cùng đau khổ và tức giận.

Cô thấy bản thân giống như là bị anh chơi đùa vậy.

Cô chợt cảm thấy bản thân giống như một kẻ ngốc, không chỉ vậy còn là loại cực kì ngốc!

Nhưng rất nhanh sau đó, cô liền cảm thấy thư thái.

Dần dần, cô ngày càng hiểu được tâm ý của anh...

Rời xa nhau càng lâu, cô càng cảm nhận được rõ ràng sự quan tâm của anh đối với mình.

Không kết hôn, sợ cô sau này mang danh ‘đã từng kết hôn’.

Rời đi, là hy vọng cô có thể sống tốt.

Nhưng cho đến hiện tại...

Cao Hường Dương, anh có nhìn thấy không? Cô sống rất tốt, còn anh thì sao?

Anh ở đâu rồi? Có phải anh đang sống rất tốt ở một nơi nào đó trên thế giới không?

Anh có biết, em vẫn luôn chờ đợi anh không?

Ở nơi tận cùng có thể anh sẽ nhìn thấy em đang đợi anh!!

Vũ Quỳnh từ từ mở mắt ra.

Ánh mắt sắc lẹm quét qua người của trợ lý, cảnh cáo nói: “Nếu lần sau tiếp tục để em nghe thấy chị nói như vậy, chị hãy tự thu dọn hành lý đi, cút!!”

Trợ lý dường như bị bộ dạng đột ngột trách móc của Vũ Quỳnh dọa sợ, thật sự không dám nói gì nữa.

Xe, rất nhanh chóng liền dừng lại ở cửa đài truyền hình.

“Cô Vũ, cuối cùng cô cũng đến rồi! Nhanh lên một chút, mời vào trong!”

Nhân viên của đài truyền hình bận rộn chào đón cô.

Hướng dẫn cô, đi qua cổng vân tay, nhanh chóng đi vào phòng trang điểm.

Lúc trang điểm, trợ lý lấy kịch bản nhà đài đưa cho Vũ Quỳnh.

“Phỏng vấn hôm nay đại khái là về cái vấn đề sắp xếp phân tử, có một chút về...vấn đề tình cảm riêng tư...”

Vũ Quỳnh mệt mỏi dựa vào ghế trang điểm, nghe trợ lý đọc kịch bản.

Từ đầu đến cuối, cô hoàn toàn không lên tiếng.

Ngoài mặt lại càng không có biểu tình gì, để mặc thợ trang điểm làm cho cô.

Trợ lý nhìn ra được sự ngán ngẩm của của Vũ Quỳnh đối với phỏng vấn của nhà đài, thu dọn kịch bản lại, thở dài: “Tiểu Quỳnh, em vốn không hề thích cuộc sống xuất đầu lộ diện trước công chúng như này, sao em còn hết lần này đến lần khác nhận phỏng vấn của họ?”

Vũ Quỳnh ngược mắt lên nhìn trợ lý: “Ai nói em không thích cuộc sống như này, ngược lại em rất thích! Chị tiếp tục đọc kịch bản đi!”

-----oOo-----

Chương 413: Anh cuối cùng đã trở về rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ừ, được vậy thì tốt...”

Tất cả mọi người đều không hiểu được, một người trong cuộc sống khá khép mình như Vũ Quỳnh, sao đột nhiên lại đồng ý xuất hiện trước mắt công chúng như vậy.

Về điểm này, đến cả Hương Tình cũng không thể hiểu nổi.

Nhưng không ai biết, trong vòng hai năm nay, Vũ Quỳnh nỗ lực để đưa bản thân vào top 10 nhà nghiên cứu sắp xếp học liệu thế giới rất cuộc là vì lí do gì.

Là vì muốn công chúng tung hô, vì chút danh tiếng bóng bẩy sao?

Đương nhiên là không!

Những điều này, là Vũ Quỳnh cô cố ý!

Cái cô muốn chỉ là để bản thân có thể đứng ở vị trí cao, để người đàn ông đó có thể nhìn thấy cô!

Nhìn thấy cô sống rất kiên cường, sống rất xuất chúng!!

Cô không nhìn thấy anh, nhưng ít nhất...

Lúc anh nhớ cô, có thể nhìn thấy cô!

Cao Hường Dương, anh đang ở đâu?

Anh đã nhìn thấy Vũ Tiểu Tam ở trên truyền hình cười tươi như hoa chưa?

Cô thật sự đã trưởng thành rồi...

Sau khi ghi hình xong, lúc Vũ Quỳnh rời khỏi đài truyền hình đã là hơn 10h đêm rồi.

Cô nhớ MC của đài truyền hình đã hỏi cô vài vấn đề nhạy cảm.

“Cô Vũ vẫn còn độc thân sao?”

“Không, tôi đã kết hôn rồi!”

Nữ MC của nhà đài cùng với đám phóng viên đều giống nhau, tỏ ra vô cùng kinh ngạc: “Vậy chồng của cô Vũ là người đàn ông như thế nào? Chắc là rất quan tâm chăm sóc cô?”

Lúc đó cô đã trả lời MC như thế nào?

Cô giống như một người vợ giận dữ, nhìn thẳng vào ống kính nói: “Không, trong số những người đàn ông tôi từng gặp qua thì anh ấy là người đàn ông khốn nạn nhất!!”

Không khốn nạn sao?

Giấy kết hôn làm giả.

Đến cuối cùng, vẫn là lựa chọn rời đi mà không nói một lời...

“Nhưng khốn nạn thì đã làm sao? Ai bảo cô yêu anh cơ chứ...”

Hơn nữa, còn là yêu rất sâu đậm...

Sâu đậm đến tận xương tủy, dù cho thịt nát xương tan, e là cũng không cách nào tách tình yêu của cô dành cho anh khỏi cơ thể này!!

Vũ Quỳnh vừa mới lên xe, trợ lý liền mang điện thoại qua: “Tiểu Quỳnh, mẹ em gọi em nhiều cuộc lắm rồi, bà ấy nói em sau khi ra ngoài thì gọi điện cho bà ấy.”

Vũ Quỳnh mở điện thoại gọi cho mẹ mình.

“Mẹ, mẹ tìm con có việc gì vậy?”

“Tam Nhi, bác Trần về rồi, con mau chóng về nhà một chuyến đi.”

Vũ Quỳnh chậm rãi dựa vào ghế sáu, nhàn nhạt hỏi mẹ mình: “Con trai bác Trần ở nước ngoài cũng về rồi?”

Thùy Sam ở trong điện thoại không nói gì.

Không trả lời nghĩa là thừa nhận.

“Con không đi!”

Vũ Quỳnh trực tiếp từ chối.

Không cho mẹ cô một cơ hội thương lượng.

“Tam Nhi!!”

Thùy Sam bắt đầu khổ não tốn tâm thuyết phục con gái mình: “Con cứ về gặp một chút đi, nhờ đâu cũng được thì sao? Mẹ cũng không bảo là bắt con nhất định ở bên người ta, đúng không?”

“Mẹ!! Con đã kết hôn rồi!! Con là người có gia đình, mẹ có biết không??”

Thanh âm của Vũ Quỳnh trong điện thoại cao thêm mấy phân.

Thùy Sam thở dài: “Tam Nhi, đã nhiều năm trôi qua rồi, sao con vẫn không buông bỏ được vậy! Cái giấy đăng ký kết hôn ấy không phải là con không biết, vốn dĩ nó là giả!! Hương Dương năm đó làm như vậy, lẽ nào không phải vì không muốn kết hôn với con sao? Còn không phải vì lo lắng ngộ nhỡ bản thân có gì bất trắc, cũng sẽ không ảnh hưởng con tìm bạn trai! Bây giờ con cứ để mình như vậy, chẳng phải là phụ lòng thằng bé không?”

“Mẹ, nếu như nhân lúc anh ấy không ở đây con mèo mả gà đồng, gả cho người khác, như vậy mới là có lỗi với anh ấy!”

Vũ Quỳnh phiền não gào vào điện thoại với mẹ mình.

“Vũ Quỳnh!!”

Thanh âm của Thùy Sam, không chịu được cũng cao thêm mấy lần.

Cuối cùng không nhịn được nữa mà nói là câu mà mấy năm nay không ai dám nói với Vũ Quỳnh...

“Chỉ có con tin rằng Hương Dương vẫn còn sống.”

“Mẹ!”

“Thật ra bản thân con hiểu rõ hơn ai hết, con còn định tự lừa gạt bản thân mình đến bao giờ nữa?”

“Con không hề tự lừa gạt mình! Con tin rằng anh ấy vẫn còn sống!! Chỉ là đang sống ở một nơi chúng ta không hay biết mà thôi! Con phải đợi anh ấy, anh ấy không trở về thì con vẫn sẽ tiếp tục đợi anh ấy. Dù cho phải sống một mình cả đời, con cũng đợi! Cho nên, mẹ, nếu như mẹ thật sự muốn tốt cho con, thì đừng sắp xếp xem mắt cho con nữa, con không cần!”

Vũ Quỳnh nói xong, không đợi mẹ cô trả lời, cô liền lập tức cúp máy.

Điện thoại vừa ngắt, từng giọt nước mắt lóng lánh, như những giọt trên châu không ngừng tuôn rơi.

Trong một khoảnh khắc, hàng phòng ngự kiên cường ở trong lòng cô đều bị một câu nói tàn nhẫn của mẹ đánh bại...

Thực ra, sao cô có thể không hiểu sự khổ tâm của mẹ mình, cũng sao có thể không biết rằng khả năng cao cái sự thật tàn nhẫn đó là đúng.... Còn sống...

Tỉ lệ còn sống của anh thấp như thế nào, cô lại có thể không hiểu rõ sao!!

Nếu như tỉ lệ sống của anh cao, thì năm đó sao anh nỡ rời xa cô?

Nhưng, bản thân anh cũng hiểu rất rõ cô...

Nếu như không nhìn thấy phần mộ của anh, thi thể của anh, thì cô sẽ mãi mãi cố chấp cho rằng, anh vẫn còn sống!!

Vẫn còn sống trong cùng một thế giới với cô...

Hít cùng một bầu không khí với cô...

Cho nên, cô mới kiên trì nỗ lực nhiều đến vậy, mới có thể kiên trì sống tiếp, luôn luôn chờ đợi anh...

“Đưa em đến ‘My Sắc’.”

‘My Sắc’ là quán bar có tiếng ở thành phố A.

Sau khi đưa Vũ Quỳnh đến quán bar, sắp xếp xong cho cô, liền đưa trợ lý của cô về nhà, để lại mình Vũ Quỳnh ở quán bar uống rượu.

Hồi trước Vũ Quỳnh là kiểu hay trà trộn vào bar, nhớ hồi học đại học, cùng bạn bè đại học vào bar chơi một lần, liền bị Cao Hướng Dương bắt tại trận, về cũng không ít lần dạy bảo cô.

Từ sau khi Cao Hướng Dương đi, Vũ Quỳnh cũng không ít lần trà trộn vào trong bar.

Nhưng cô không làm gì cả, chỉ uống rượu mà thôi, uống rượu không ngừng nghỉ.

Mà gương mặt cô thì lạnh lùng giống như đang treo biển ‘người lạ miễn làm phiền’, những người đàn ông bình thường đều không dám tùy tiện lại gần cô.

Vũ Quỳnh lê đôi giày cao gót, cầm theo cái túi đen nhỏ, loạng choạng bước ra quán bar thì đã là hơn 12h đêm rồi.

Cô không gọi tài xế ra đón, đứng ở bên lề đường gọi xe.

Hơn 12h rồi, xe taxi không còn nhiều, nhưng người ở bên ngoài quán bar ngược lại rất đông.

Taxi nối đuôi nhau đi vào rồi lại nối đuôi đi ra, Vũ Quỳnh chờ có chút sót ruột, liền lấy từ trong túi ra một điều thuốc, châm lửa.

Cô đang chuẩn bị cho điều thuốc vào miệng, điều thuốc còn chưa kịp chạm vào đôi môi đỏ tươi của cô liền bất ngờ bị một bàn tay to bá đạo ngăn lại.

“Cô Vũ có biết là hút thuốc có hại có sức khỏe không?”

Đột nhiên bị cướp mất điều thuốc, Vũ Quỳnh đang định quay lại mắng người, nhưng ngay sau đó lại nghe thấy một âm thanh trầm thấp quen thuộc, khiến cho toàn thân Vũ Quỳnh đột nhiên cứng lại.

Nhịp tim, cũng hẫng đi mấy giây...

Cô cứng ngắc thu tầm mắt lại nhìn người đàn ông ở phía đối diện...

Trong một khoảnh khắc, sống mũi cô cay cay, mi mắt giật giật, nước mắt cứ tuôn ra từ hốc mắt cô.

Gió đêm thổi qua...

Có chút lạnh lẽo.

Vừa nhìn thấy anh, thân thể khỏe mạnh cao lớn mặc một chiếc áo gió màu đen dài đến gối, vạt áo theo gió đềm mà lay động nhẹ nhẹ.

Anh một tay tùy tiện đút vào túi quần, tay còn lại đang cầm điều thuốc vừa lấy của cô.

Anh vút điều thuốc xuống đất, dùng chân gạt tàn lửa, sau đó cúi người xuống nhặt lên, tùy ý vút vào thùng rác ở bên cạnh.

Một loạt các động tác, hoàn thành nhanh chóng...

Khí chất ưu nhã, trầm ổn của anh khiến tất cả các cô gái xung quanh đều quay lại nhìn.

Cao Hường Dương coi như không thấy, ánh nhìn sâu thẳm đặt lên gương mặt vì hơi say mà ửng đỏ của Vũ Quỳnh.

Con ngươi của anh sâu thẳm, lặng lẽ chuyển động, ánh mắt ngày một nóng hơn.

Hai người, đối mặt rất lâu như vậy, ai cũng không nói câu gì...

Giống như là, ánh nhìn này phủ lên cả một non nước mùa thu, chính là ngàn năm!!

Gió đêm lại thổi...

Làm chiếc váy của Vũ Quỳnh bay bay, có chút lạnh, khiến cô không chịu được hơi rùng mình, toàn thân run cầm cập.

Cao Hường Dương thấy vậy, nhanh chóng cởi áo khoác gió của bản thân, khoác lên vai cô.

Nhiệt độ ấm áp quen thuộc, và mùi hương của riêng anh, khiến cho đôi mắt của Vũ Quỳnh đỏ lên... trong khoảnh khắc ấy, cô giơ một tay lên...

“Bốp!” một tiếng, một cái tát in hằn lên gương mặt điển trai của Cao Hường Dương.

Bị cô tát một cái, Cao Hường Dương dường như có chút ngoài ý muốn,

nhưng cũng không vì thế mà nổi giận.

Trên gương mặt điển trai của anh nhanh chóng xuất hiện năm dấu tay đỏ tươi.

Một giọt nước mắt ấm nóng nhanh chóng tuôn ra từ hốc mắt cô, nhưng lại bị cô lau ngay đi.

“Không phải anh đi luôn rồi sao? Còn quay về làm gì hả?!!!”

Vũ Quỳnh dùng hết sức lực thất thanh gào lên với anh.

Tâm trạng cô quá kích động, cuối cùng không nhịn được nữa, nước mắt cứ không ngừng tuôn rơi.

Giống như là cái tát lúc nãy vẫn chưa đủ thể hiện được sự phẫn nộ của bản thân, Vũ Quỳnh dùng túi của mình đập liên tục vào ngực anh: “Cút đi!! Đừng có để em phải nhìn thấy anh nữa.”

Cô lùi lại vài bước, liền cầm lấy giày cao gót chĩa vào người Cao Hường Dương: “Cút! Cút đi thật xa đi! Anh là đồ ích kỷ! Đồ lừa đảo! Cao Hường Dương, em không yêu anh nữa.”

Vũ Quỳnh tức giận gào xong, liền chân trần bỏ chạy.

-----oOo-----

Chương 414: Nổi tương tư được giải tỏa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đôi vai gầy yếu nhỏ bé run lên từng hồi, khiến cho Cao Hường Dương đang ôm cô càng cảm thấy đau lòng hơn.

Mở cửa xe, anh bế cô đặt vào ghế ngồi bên cạnh ghế lái, rồi đóng cửa xe lại.

Khi bế cô anh mới phát hiện, cô ôm hơn trên tivi rất nhiều... Vũ Quỳnh dựa vào người anh, khóc đến nổi không còn biết mình là ai.

Cánh tay nhỏ bé của cô vòng ôm lấy cổ anh, cô dùng sức ôm, cảm giác như sợ anh sẽ tan biến bất cứ lúc nào.

Cao Hường Dương cũng dùng tay ôm lấy cô, siết thật chặt.

Lực cánh tay anh ôm cô mạnh đến nỗi thiếu điều muốn bóp nát Vũ Quỳnh trong cánh tay mình.

Khuôn mặt tuấn tú của anh vùi vào mái tóc mềm mại của cô, từ từ cảm nhận mùi hương và hơi ấm của riêng cô.

Cái cảm giác này, anh đã nhớ nó suốt hai năm trời ...

Bây giờ, khi cô đã rõ mồn một trong vòng tay anh, rõ đến nỗi có chút gì đó không thực tế...

Cao Hường Dương đẩy cô ra một chút để nhìn rõ cô hơn, bàn tay to lớn của anh ôm lấy gương mặt nhỏ bé của cô, nhẹ nhàng nhìn vào mắt cô, dịu dàng... giây tiếp theo, anh cúi đầu, muốn đặt lên môi cô một nụ hôn.

Nhưng bất ngờ, gương mặt nhỏ bé của Vũ Quỳnh nhích qua, né tránh nụ hôn của anh.

Cô cố tình như vậy.

Trong người cô vẫn còn uất ức một nỗi niềm chưa được giải tỏa!

Cảm nhận được sự kháng cự của cô, Cao Hường Dương hơi nhíu mày, giây tiếp theo, anh giữ lấy cằm của cô, không cho cô cơ hội động đậy, cúi đầu, đặt lên môi cô nụ hôn thật sâu... Vũ Quỳnh không phản kháng nữa, để mặc cho anh tham lam chiếm lĩnh.

Và cô, sớm đã không còn tự chủ nghênh đón nụ hôn của anh...

Hai người cùng chìm đắm trong nụ hôn sâu thẳm, rất lâu, không ai nở buông đôi phương ra.

Cho đến khi hai người đều cảm thấy khó thở, lúc này Cao Hường Dương mới miễn cưỡng buông Vũ Quỳnh ra.

Bàn tay lớn của anh giữ cằm của cô, mắt nhìn thẳng: “Em học hút thuốc từ khi nào vậy?”

Anh đột nhiên hỏi, Vũ Quỳnh có chút chột dạ.

Cô đẩy tay anh ra, mím môi không chịu nói.

Cao Hường Dương vỗ một phát vào má cô, cao giọng: “Lần sau mà để anh nhìn thấy như vậy nữa, gặp một lần đánh một lần nghe chưa!!”

“Anh dựa vào cái gì mà đòi giáo huấn em!”

Vũ Quỳnh vùng vẫy rời khỏi người anh, nhưng bị Cao Hường Dương giữ lại.

Giây tiếp theo, nguyên người cô lại ngã trở vào lòng anh.

“Anh buông em ra!! Anh đâu phải là gì của em đâu...”

Vũ Quỳnh cố hết sức muốn đi thoát ra, nhưng càng bị Cao Hường Dương ôm càng chặt hơn.

“Anh là chồng của em! Anh không có tư cách giáo huấn em sao, thì ai có tư cách đó?”

Cao Hường Dương trả lời không hề ngượng ngùng.

Vũ Quỳnh còn cảm thấy xấu hổ giùm anh, trêu anh: “Chồng từ trên trời rơi xuống chắc!! Cao Hường Dương, anh nói mà không cảm thấy xấu hổ sao? Hai cái giấy kết hôn giả đó anh lấy từ đâu ra vậy? Ở trạm xe lửa hay trạm tàu điện ngầm?”

Cao Hường Dương nhìn thẳng vào mắt cô.

Vũ Quỳnh bị anh nhìn đến nỗi có chút ngại ngùng, đẩy anh ra: “Sao anh không nói gì nữa? Hết lý do để nói rồi sao?”

“Trạm xe lửa...”

“...”

Chết tiệt!!

Vũ Quỳnh bực mình, đưa tay mở cửa xe, nhưng bị Cao Hướng Dương giữ chặt cô lại.

“Bà xã à, hai năm không gặp rồi, chúng mình đừng có cứ cãi nhau được không, để anh nhìn kỹ lại em, được không?”

Cao Hướng Dương vẫn ôm lấy cô, không để cô nhúc nhích.

Tay còn lại xoa mặt cô, hơi có phần ép buộc nâng mặt cô lên để anh nghiêm túc nhìn lại.

Mắt anh hơi tối sầm lại, buồn lòng trách cô: “Ôm nhiều lắm rồi...”

“Ai là bà xã anh, anh đừng gọi bậy bạ!”

Vũ Quỳnh trêu chọc đâm chọc anh như con nhím xù lông tấn công đối phương.

“Anh có thấy ai đi nhận giấy chứng nhận đăng ký kết hôn mà đi đến trạm xe lửa để nhận không?!! Anh có thấy qua chồng nào mà mới cưới xong đã mất tích hai năm không lý do không? Cho dù là giấy chứng nhận kết hôn đúng là được phát từ cơ quan nhà nước, nhưng chúng ta đã ly thân hai năm rồi, cũng có thể coi như là coi như là không còn quan hệ vợ chồng nữa! Cho nên đừng bà xã ơi, bà xã à gọi em nữa, em không phải là vợ anh!!”

Cao Hướng Dương biết lần này Vũ Quỳnh thật sự giận thật rồi.

“Bà xã à, cho anh xin lỗi mà! Hay là giờ chúng ta đi đến ủy ban xin lại giấy chứng nhận kết hôn nha!”

Cao Hướng Dương kéo kéo tay của Vũ Quỳnh, năn nỉ cô.

“Cao Hướng Dương, anh tưởng em là con nít sao?”

Chiêu này đã không còn hiệu lực với Vũ Quỳnh: “Anh nhìn xem, đã mấy

giờ rồi?? Đã một giờ rồi, anh tưởng em vẫn tin anh như lần trước sao, một giờ sáng rồi, còn cơ quan nhà nước nào còn mở cửa làm việc? Ai biết được có khi nào anh giấu hai tờ giấy chứng nhận kết hôn trong người anh không!!”

Nói với anh lâu như vậy, Vũ Quỳnh có thể xác định căn bệnh của người đàn ông này đã hồi phục đáng kể!

Nếu anh còn đang bệnh, chắc chắn anh sẽ không trở về!

Nếu anh vẫn còn bệnh, bây giờ anh sẽ càng không yêu cầu cô đi với anh đi nhận lại giấy chứng nhận kết hôn.

Cho nên...

Càng là như vậy, Vũ Quỳnh càng không dễ dàng gì bỏ qua cho anh!!

Nếu như anh còn bệnh, có thể cô sẽ mềm lòng, nhưng giờ nhìn anh có vẻ khỏe rồi, còn không nhân cơ hội giáo huấn giáo huấn anh, để giải tỏa nỗi buồn nhưng nhớ suốt hai năm nay?

Vũ Quỳnh vùng vẫy trong lòng anh một lúc sau: “Anh lái xe đi, đưa em về nhà, em buồn ngủ rồi, sáng mai còn phải dậy sớm đi coi mắt nữa!”

“Coi mắt??”

Cao Hường Dương nhắm nghiền mắt, phút chốc ánh mắt anh trở nên sắc lạnh nguy hiểm: “Vũ Tiểu Tam, em dám đi coi mắt thử xem!!”

“Sao lại không dám? Cần em tuyên bố thêm lần nữa không? Thưa ngài Cao, em hiện tại là độc thân!! Mà còn là độc thân quý tộc!! Chắc là anh chưa biết phải không? Chính là ngày hôm nay, em đã vào vòng top 10 của cuộc thi ẩm thực phân tử quốc tế, chắc anh càng không biết, cô Vũ Tiểu Tam đáng giá hàng chục triệu của bây giờ đã được công nhận là nữ thần trong tim của phần lớn thanh niên rồi đây?!”

Cao Hường Dương thích nhìn dáng vẻ kiêu ngạo tự cao của Vũ Quỳnh, nhìn đặc biệt đáng yêu, khiến cho anh không nhịn được cười thành tiếng.

Vũ Quỳnh trừng mắt nhìn anh: “Anh cười cái gì mà cười? Anh tưởng em

đang nói xạo anh sao?”

“Đó là thật! Anh biết mà, anh còn biết... trong chương trình trên tivi em còn tuyên bố với toàn bộ những anh chàng độc thân của thiên hạ rằng nữ thần trong lòng họ đã là một người phụ nữ có chồng rồi! Anh nói có chỗ nào bị sót không?”

“Anh... anh đều theo dõi hết sao??”

“Đúng, truyền hình trực tiếp, đúng lúc trên máy bay đều có thể theo dõi...”

“Em chỉ diễn kịch thôi, anh cũng tin sao?”

Vũ Quỳnh vẫn còn ngoan cố biện minh.

Cao Hường Dương nhíu mày cười: “Anh cũng rất thích diễn kịch!”

Vũ Quỳnh cười trách anh trêu đùa cô, hức một tiếng: “Rốt cuộc anh có chịu lái xe không? Không thì em sẽ bắt xe khác về!”

Lúc này Cao Hường Dương mới chịu buông Vũ Quỳnh ra.

Rời khỏi chỗ ngồi, đi vòng qua thân xe, về lại chỗ ngồi lái.

Cao Hường Dương nghiêng đầu nhìn cô với ánh mắt sâu sắc, sau đó khởi động xe.

Vũ Quỳnh giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt rực lửa của anh, hạ lưng ghé xuống, nhẹ nhàng nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Gương mặt bầu bình cố tình hướng về phía cửa sổ...

Khóe môi cô bất giác nở nụ cười mỉm.

Lần đầu tiên cô cảm nhận ...

Tháng ngày gồng mình, cuối cùng cũng đã có thể giải tỏa.

Tim, cũng nhẹ nhàng buông lời...

Bình lặng rồi...

Và rồi... cuối cùng cũng có thể yên tâm ngủ một giấc ngủ ngon.

Ngày hôm sau.

Vũ Quỳnh thức dậy theo đồng hồ sinh học của bản thân.

Ánh nắng nhẹ nhàng của trời thu len lỏi qua ô cửa sổ, lướt theo giường rọi lên người cô.

Vũ Quỳnh theo quán tính nhú mày, xoay người, trong phút chốc, cô ngơ ngác.

Trước mắt cô, hiện lên gương mặt...quen thuộc mà đã lâu không gặp.

-----oOo-----

Chương 415: Hoàn toàn không rảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bóng của cây như vệt ngựa vằn đổ lên gương mặt anh, thuận theo hướng gió lay động, lúc ẩn lúc hiện khiến lòng người càng say đắm.

Hàng lông mi rậm rạp sụp xuống, sóng mũi thẳng tắp, bờ môi mỏng nhẹ, những hình ảnh đường nét vẫn như cũ, như được bức tượng điêu khắc, như bức tranh dẹt dàng và ôn hòa.

Trong khoảnh khắc thật lâu, Vũ Quỳnh tưởng rằng mình đang mơ... Người đàn ông biến mất suốt hai năm rông rã đó, làm sao có thể sau một đêm lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô?

Bàn tay nhỏ bé của cô rờ từng đường nét trên gương mặt anh, cẩn thận vuốt nhẹ nhàng... như sợ rằng mạnh tay quá, anh sẽ đột nhiên biến mất.

Trên gương mặt anh, vẫn còn ẩn hiện dấu vết bàn tay của cô do lúc tới, cô vì tức giận mà tặng cho anh một bạt tay.

Khóe mắt của Vũ Quỳnh hơi ươn ướt, bỗng nhiên cô có chút hối hận vì hành động thô bạo đêm qua của mình.

Cô đã dùng hết sức lực dồn vào cái tát đó, nên chắc chắn nó không hề nhẹ.

Chắc là sẽ đau lắm đây?!

Cô nhin không được cảm thấy đau lòng.

Đột nhiên, nhìn thấy người đàn ông trước mặt đột nhiên mở mắt.

Mắt còn hơi nhú, đến khi nhìn thấy cô, tức khắc nở ngay một nụ cười tươi như sớm mai, không thể nào che giấu.

Vũ Quỳnh định rút bàn tay về, nhưng đã bị anh giữ lại.

Giây tiếp theo, chỉ cần một cái xoay tay, cô đã nằm gọn trong lòng anh.

Đầu anh tham lam vùi vào mái tóc mềm mượt của cô, hít trọn mùi hương đặc trưng của riêng cô, con tim trống rỗng ban đầu phút chốc đã được lấp đầy... thật tốt làm sao...

Anh đã trở về, lại trở về bên cạnh người con gái tốt đẹp này!

“Đêm qua em ngủ ngon không?”

Anh hỏi cô.

Vũ Quỳnh không lên tiếng, để mặc anh ôm cô.

Trong lòng cô trỗi dậy mãnh liệt, nghe thấy giọng nói quen thuộc của anh, cô lại xúc động muốn khóc.

Nhưng cô ráng nhin.

Tất cả như đang trong mơ, không thực tế một chút nào...

“Anh thật sự đã trở về rồi sao?”

Vũ Quỳnh nhẹ giọng hỏi anh, nhỏ như tiếng muỗi nỉ non bên tai.

“Đúng, anh về rồi, anh đã mạnh khỏe trở về rồi...”

Cao Hường Dương ôm chặt lấy cô.

“Còn bệnh thì sao? Đã khỏe hẳn chưa?”

Câu hỏi này là câu Vũ Quỳnh không dám hỏi nhất, nhưng cũng lại là câu cô muốn biết câu trả lời nhất.

Cao Hường Dương nhẹ nhàng thả lỏng cô ra, đưa tay chỉnh lại mái tóc trước trán cô: “Cũng đại khái là ổn rồi! Bác sỹ nói chỉ cần không tái phát nữa, sức khỏe của anh gần như khỏe hoàn toàn!”

Vũ Quỳnh nắm lấy bàn tay to lớn của anh, cắn mạnh vào môi anh khiến anh mắt đỏ sắp chảy nước mắt: “Hai năm nay rốt cuộc anh đã đi đâu? Bệnh của anh sao lại khỏi? Anh lúc đó... không phải bệnh rất nặng sao?”

Cao Hường Dương thở dài một hơi.

“Nếu không phải vì em, chắc anh sớm đã không còn tồn tại trên thế giới này rồi.”

“Đã rất nhiều lần, những lúc anh gần như không qua được, bị đưa vào phòng cấp cứu, các bác sỹ đều mở đoạn phim có em, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh em đang đứng trước máy quay thì sao anh còn có dũng khí để chết? Sao nỡ bỏ mặc em một mình ra đi...”

“Thật ra, những người mắc chứng bệnh nan y như tụi anh, gần như đã không còn thuốc nào có thể chữa trị, cho nên đối với anh, cái quan trọng nhất không phải là thuốc điều trị, mà cũng không phải là cách chữa trị, mà làm tâm trạng, và nghị lực của bản thân...”

“Mà nói gì thì nói, bệnh tình của anh được chữa khỏi có thể được coi là một kỳ tích của giới y học...”

Cao Hường Dương nở nụ cười: “Nửa năm trước, anh đã hoàn toàn bất tỉnh trong bệnh viện, các bác sỹ trong bệnh viện đều chẩn đoán rằng anh

chắc chắn không qua khỏi, lúc đó còn gấp gấp liên hệ với người nhà anh, đang chuẩn bị ngày hôm sau sẽ đưa đi hỏa táng, nhưng mà, đời người luôn xuất hiện những kỳ tích, anh nghĩ chắc do anh không cam tâm thật, hoặc là ông trời cũng chịu thua, đến ngày hôm sau, anh bỗng nhiên như được hồi sinh, khỏe mạnh như chưa từng có bệnh, lúc đó bác sỹ còn không dám tin, lập tức cho anh tiến hành kiểm tra sức khỏe toàn diện, và kết quả kiểm tra khiến anh cũng cảm thấy bất ngờ! Cơ thể anh tự nhiên vô duyên vô cớ lại khỏe mạnh như chưa từng bị bệnh!”

Vũ Quỳnh trợn to mắt, không dám tin vào những gì cô nghe được, nhìn anh: “Thật vậy sao? Thật sự là khỏe hẳn rồi? Anh khẳng định anh đã không còn vấn đề gì nữa sao?”

Vũ Quỳnh liền hỏi anh một loạt các câu hỏi.

“Tạm thời trước mắt không vấn đề gì! Kết quả kiểm tra hồng cầu và bạch cầu đều bình thường, cơ thể cũng không xuất hiện bất kỳ phản ứng thải ghép nào nữa! Nhưng mà còn về sau, không ai dám đoán trước, trong thời gian một đến hai năm tiếp theo, vẫn còn phải định kỳ theo dõi kiểm tra mới biết được, nhưng mà ít ra hiện tại, anh rất khỏe.”

“Thật là thần kỳ!!”

Vũ Quỳnh giang tay ôm chặt lấy anh, bất giác nói.

Cảm xúc của cô có phần bị kích động, nhưng cô kìm nén không để bộc lộ ra ngoài, cô vùi mặt vào lòng anh, ngẩng đầu lên, cảm kích kỳ tích của giới y học... Và cũng cảm ơn ông trời, cuối cùng cũng đã để anh trở về bên cô!

Cái cảm giác mất rồi lại tìm thấy được này ...

Quá tốt, quá không chân thực!

Đúng lúc Vũ Quỳnh còn đang xúc động, điện thoại di động đặt ở bên đầu giường đột nhiên vang lên.

Vũ Quỳnh do dự một chút, mới từ trong ngực Cao Hướng Dương lui ra ngoài, đưa tay ra với lấy điện thoại di động.

Là trợ lý Văn gọi điện thoại đến.

Vũ Quỳnh do dự một lúc lâu, cuối cùng cô vẫn nghe máy.

“Tiểu Vũ, nhanh lên, hôm nay là ngày hẹn ký hợp đồng với công ty quản lý đó! Không phải cô quên chuyện này rồi đấy chứ.”

Vũ Quỳnh miễn cưỡng lẩm bẩm một tiếng: “Tôi quên mất rồi...”

Cô liếc thoáng qua người đàn ông bên cạnh, sau đó vô lực dựa đầu mình vào sát ngực anh.

Tay nhỏ của cô không nhàn rỗi, nhàm chán vẽ vòng tròn trên ngực Cao Hướng Dương.

Cao Hướng Dương bị cô làm cho ngửa ngáy, anh đưa tay ra bắt lấy bàn tay nhỏ không thành thật của cô.

Vũ Quỳnh không nghe theo, cô tiếp tục nghịch ngợm, Cao Hướng Dương dứt khoát nghiêng người, đè cô ở dưới thân mình, không cho cô động đậy.

Vũ Quỳnh đánh vào lồng ngực của anh, lấy đó làm kháng nghị, trong điện thoại vang lên tiếng la hét của trợ lý Văn: “Chuyện quan trọng như thế, làm sao cô có thể quên được? Tiểu Vũ, chúng ta có thể dựa vào bản hợp đồng này để nâng giá trị bản thân lên! Được rồi, được rồi, cô mau dậy đi, bây giờ tôi lập tức đến đón cô!”

“Không cần!”

Vũ Quỳnh vội vàng từ chối.

“Cô đừng đến đây.”

Cô không hy vọng người khác đến quấy rầy cuộc sống tươi đẹp hiện tại của cô.

Lúc này, Cao Hướng Dương đang ở trên người cô, anh không nhàn rỗi, đôi môi mỏng mơn trớn lên gương mặt nhỏ nhắn mềm mại của Vũ Quỳnh, cố ý nhẹ nhàng lướt qua khóe môi cô... Khiến cho Vũ Quỳnh

không thoải mái, hừ một tiếng, còn phải nhẫn nại trả lời Văn: “Hợp đồng này, tôi không ký...”

“Vì sao thế?”

Văn kinh ngạc, cô ta có chút cuống lên: “Tiểu Vũ, cô sao thế? Không phải chúng ta đã bàn xong rồi à? Đối với chúng ta, bản hợp đồng này có trăm lợi, không hại. Hơn nữa, giá cả mà đối phương đưa ra, không phải cô rất hài lòng à?”

“Cô giúp tôi từ chối bản hợp đồng này đi! Ngoài ra, sau này cho dù là đài truyền hình đến phỏng vấn, hay là phóng viên đến lấy tin, hoặc là lời mời của bất kỳ công ty quản lý nào, cô đều nói cho bọn họ biết, tôi không có thời gian! Sau này những hoạt động như thế, tôi đều từ chối tham gia!”

Vũ Quỳnh vốn dĩ không phải là người thích xuất hiện trước công chúng. Từ trước đến nay, làm nhân vật của công chúng không phải là nguyện vọng của cô.

Cô đứng ở trên đỉnh cao của đám đông, chỉ vì muốn để anh có thể nhìn thấy cô dễ dàng nhất.

Bây giờ, anh thấy được, anh đã trở về bên cạnh cô, cô cần gì phải xuất hiện trước mặt công chúng nữa?

Mục đích của cô đã đạt được, nhưng danh lợi hư vô đó, đều không liên quan gì đến cô!!

“Hà?”

Văn rất kinh ngạc: “Cô...”

“Tôi còn có việc, tôi cúp máy trước.”

Vũ Quỳnh không muốn giải thích gì thêm, sau khi nói xong, cô dự định cúp điện thoại.

“Chờ một chút, tôi còn có việc muốn nói!”

Văn vội vàng gọi cô lại: “Chiều nay, hai giờ chiều có triển lãm ẩm thực, cô đừng quên nhé...”

“Được rồi, chuyện này tôi biết, tôi cúp máy trước.”

Vũ Quỳnh nói xong liền cúp máy.

Cô vừa cúp máy xong, không biết từ khi nào, cô và người đàn ông trên người đã ‘thăng thẩn’ gặp nhau.

Cô chưa kịp phản ứng, eo cô đã bị anh ôm lấy...

Anh tân công dũng mãnh, chiếm hữu lấy cô!

“Um...” Vũ Quỳnh khó chịu rên lên một tiếng, mắng anh một câu: “Đồ xấu xa!”

Đáp lại cô, anh càng tùy ý tiên công...

Khiến cho Vũ Quỳnh liên tục thở gấp, đến sau cùng, thay vào đó là những tiếng rên rỉ then thừng, tiếng xin tha... Hai người giãy vò đến tận lúc mười một giờ trưa mới coi như xong việc.

Vũ Quỳnh nằm trên giường, cô có loại cảm giác không còn chút sức lực gì, hoàn toàn không đứng dậy nổi.

Cao Hường Dương vẫn có dáng vẻ tinh lực dồi dào, anh nghiêng người, si mê ngắm nhìn Vũ Quỳnh, bàn tay anh cứng chiều xoa nhẹ lên sợi tóc màu vàng của cô: “Em mệt à?”

Giọng nói của anh khàn khàn, hỏi cô.

“Em có thể không mệt sao?”

Vũ Quỳnh cảm thấy mình không còn sức để nói chuyện nữa.

Người đàn ông này, tối hôm qua từ lúc một giờ đã bắt đầu giãy vò cô đến tận bây giờ... Cô căn bản không ngủ, kết quả buổi sáng lại tiêu hao thể lực, Vũ Quỳnh cảm thấy hiện tại cô có thể ăn mười con trâu.

“Hình như ba mẹ đều ở dưới lầu, bọn họ đã chuẩn bị cơm trưa cho chúng ta!”

“Ba mẹ á?”

Nghe xong những lời này, vừa mới không còn chút sức lực nào, Vũ Quỳnh vội vàng từ trên giường bật ngồi dậy: “Ba mẹ đến lúc nào? Sao em không biết?”

“Ba mẹ đến vào buổi sáng! Sau khi anh gọi điện cho ba mẹ, bọn họ liền âm ỉ muốn đến đây.”

Cao Hường Dương ngồi dậy.

“Từ lúc anh trở về, có phải là anh còn chưa gặp ba mẹ không?”

“Anh gặp qua một lần, nghe nói em đến quán bar, cho nên anh vội vàng đi tìm em.”

Cao Hường Dương nheo mắt lại: “Từ khi nào em học lặn lội ở quán bar? Lại còn hút thuốc?”

Anh giữ lấy cằm Vũ Quỳnh, nhíu mày hỏi: “Em học hút thuốc từ khi nào? Sao lại học hết mấy thói hư tật xấu này? Hả?”

“Lúc tâm trạng em không tốt, dĩ nhiên em muốn hút thuốc lá!”

Vũ Quỳnh hất tay anh ra, vén chăn muốn đi xuống giường.

Cao Hường Dương vội vàng kéo tay cô lại, kéo cô vào trong ngực mình, từ sau lưng hỏi cô: “Tại sao em học hút thuốc, bởi vì anh rời đi à?”

Vũ Quỳnh nghe anh hỏi chuyện này, trong lòng cô vô cùng khó chịu.

Cô chớp mắt, bĩu môi nói: “Lúc tâm trạng em không vui, chỉ có nó mới khiến cho em cảm thấy dễ chịu hơn, em không nghiện, không thích hút, chỉ khi bực bội, mới dùng nó để làm tê liệt chính bản thân mình.”

Cao Hường Dương nghe xong, trong lòng anh đau xót...

Anh đưa cổ mình về phía trước, đến sát gương mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó môi mỏng của anh rơi xuống, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô: “Sau này anh không cho phép em hút thuốc lá nữa, cho dù có bao nhiêu khổ sở, tâm trạng không vui đều có anh ở bên cạnh em!”

“Anh sẽ ở đây ư?”

Vành mắt Vũ Quỳnh đỏ lên, nhìn anh: “Cuộc sống sau này, anh vẫn luôn ở bên cạnh em à?”

Cô lắc đầu, hiển nhiên cô không có nhiều lòng tin: “Hai năm nay, anh rời đi, em đã học được cách sống tự lập, đối với em mà nói, anh có ở đó hay không, đã không còn quan trọng!”

Những lời này, Vũ Quỳnh không phải cố ý kích thích anh.

Cô đang khuyên nhủ chính mình, không nên ỷ lại vào anh, không nên đến gần anh... Cô ỷ lại vào anh, đến gần anh, chờ đến ngày anh rời đi, thế giới của cô lại một lần nữa rơi vào trong bóng tối... Mỗi đêm đều khóc tỉnh dậy, bên người là không khí lạnh lẽo, loại cảm giác này quá thật khó chịu, rất khó chịu!

-----oOo-----

Chương 416: Ở bên nhau mới là quan trọng nhất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô thật vất vả mới để cho mình có lòng phòng bị, Vũ Quỳnh không muốn cứ thế mà tan rã.

Sau khi nói xong, cô vén chăn đi xuống giường.

Con người của Cao Hướng Dương đen như mực liếc thoáng qua cô, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, anh theo Vũ Quỳnh thức dậy.

Trong lòng Vũ Quỳnh tức giận, anh dĩ nhiên có thể hiểu.

Anh không vội, sau này, giữa hai người còn có rất nhiều thời gian để giải

thích những chuyện này.

Có thể ở bên nhau mới là quan trọng nhất!

Hai người cùng nhau đi xuống lầu, nghe thấy tiếng lách cách bận rộn trong nhà bếp.

Trong phòng khách, Cao Dương Thành và Vũ Phong đang nói chuyện gì đó.

“Ba!”

Cao Hường Dương từ trên lầu đi xuống, vội vàng chào hỏi hai người ba.

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn chào hai người.

Trong phòng bếp, Hoàng Ngân và Thùy Sam nghe được động tĩnh ở bên ngoài, vội vàng đi ra: “Ồ, cuối cùng vợ chồng son cũng dậy rồi, các con mệt không? Hai đứa dọn dẹp một chút, sắp ăn cơm rồi!”

Hoàng Ngân vui vẻ thu xếp mọi việc.

Buổi tối hôm qua nhìn thấy con trai bình yên trở về, Hoàng Ngân kích động, ôm con trai khóc suốt nửa tiếng. Buổi tối lại ôm chồng mình khóc ròng rã một đêm, bà phấn khởi đến mức không ngủ được.

Thùy Sam nhìn thấy Cao Hường Dương, vui vẻ ra đón, ôm lấy anh, vui đến phát khóc: “Con đó, những năm nay không có tin tức gì của con, không biết con đi đâu, con không liên hệ với người trong nhà, tất cả mọi người đều lo lắng cho con...”

“Mẹ, con xin lỗi... Để mọi người phải lo lắng cho con!”

Cao Hường Dương vội vàng nói xin lỗi, theo bản năng liếc thoáng qua cô vợ nhỏ của mình.

“Anh...”

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến một tiếng gọi dịu dàng đầy ngạc nhiên.

Ngoại trừ Hường Tình thì còn ai vào đây?

“Anh ơi, có thật là anh không? Anh...?”

Hường Tình không kịp cởi giày, vội vàng xông về phía trước, nhảy vào trong ngực anh trai mình, hai chân vắt chéo lên người Cao Hường Dương, vùi mặt vào hõm cổ anh, khóc lóc nức nở: “Anh ơi, rốt cuộc anh cũng về rồi! Anh có biết không, hai năm nay, mọi người rất nhớ anh... nhất là Tam Nhi...”

Một tay Cao Hường Dương vỗ nhẹ lên lưng em gái mình, một tay khác theo bản năng liền kéo cánh tay nhỏ của Vũ Quỳnh đang đứng bên cạnh, mười ngón tay đan vào nhau, an ủi Hường Tình: “Anh về rồi, anh thật sự về rồi! Em đừng khóc, tất cả mọi người đều đang nhìn đó...”

Tay Vũ Quỳnh được bàn tay ấm áp của Cao Hường Dương nắm lấy, nhiệt độ kia dường như xuyên qua da cô, thấm thấu đến từng mạch máu... khiến cho trong lòng của cô cảm thấy ấm áp, dễ chịu, rất an tâm... Hường Tình không nữa xuống khỏi người anh trai: “Mọi việc đều tốt rồi ư?”

“Ừ, gần như là thế!”

Hường Tình lau nước mắt, cười cười, cô dựa vào bả vai anh trai, nói nhỏ: “Nếu như đều đã ổn, như vậy sau này chờ xem chị dâu nhỏ nhà chúng ta chinh anh.”

“...”

“Lục Li Dã đâu?”

Vũ Quỳnh bỗng nhiên hỏi một câu.

Hường Tình vội vàng liếc thoáng qua cô: “Đang yên đang lành, chị nhắc đến anh ta làm gì!”

Cao Hường Dương bỗng liếc thoáng qua em gái mình, cảnh giác hỏi một câu: “Bây giờ quan hệ giữa em và Lục Li Dã là như thế nào?”

“Chúng em chỉ là bạn bè.”

Hương Tình cười cười, kéo tay Vũ Quỳnh, cố ý chuyển đề tài: “Chị dâu, hai năm qua, anh em có ở bên ngoài lâu lẳng không? Hôm qua chị đã đích thân kiểm tra chưa?”

“...”

Gương mặt nhỏ nhắn của Vũ Quỳnh đỏ lên.

“Con nhóc xấu xa này!”

Hoàng Ngân cười, gõ trán con gái mình: “Con nhanh vào bếp giúp mẹ một tay.”

“Vâng, con đến ngay đây!”

Quần áo trên người Hương Tình tuyệt đối không thích hợp đi vào nhà bếp.

Cô mặc một chiếc áo liền quần màu đen, trong tay xách túi Chanel, chân đi giày cao gót màu đen.

Nếu như không phải lo lắng đề tài chuyển sang vấn đề tình cảm của mình, Hương Tình tuyệt đối sẽ không dễ dàng bước vào trong nhà bếp.

Chẳng qua lời này của mẹ già, thật đúng là cứu cô một trận.

Cô vội vã đi vào trong nhà bếp, Vũ Quỳnh muốn đi theo, lại bị Cao Hương Dương kéo lại.

Anh giữ cô, dẫn cô ra ngoài ban công, đóng cửa kính lại, để hai người tách biệt với những người bên trong.

Cao Hương Dương vây cô ở lan can, thân thể anh thẳng tắp, gương mặt đẹp trai của anh áp xuống, gần như chỉ cách ngũ quan của cô năm centimet.

Vũ Quỳnh vô thức cảm thấy khẩn trương, tim cô đập “thình thịch”, đập loạn nhịp: “Anh làm gì thế?”

Gương mặt nhỏ nhắn của cô thẹn thùng, nghiêng đầu, không dám đối mặt với anh.

Cô càng né tránh, Cao Hương Dương càng cố ý đến gần thêm một centimet, đầu lưỡi nóng ẩm xấu xa khẽ liếm lên vành tai nhỏ của cô: “Hai năm nay anh đều nằm trên giường bệnh, anh tuyệt đối không ra ngoài chơi bời! Anh tuyệt đối sẽ không ra ngoài chơi bời!!”

“...”

Cho nên, anh kéo cô đến đây là muốn giải thích chuyện này với cô ư?

Nghe thấy anh nói những lời này, thật ra trong lòng Vũ Quỳnh cảm thấy vô cùng đau đớn.

Cô có chút không dám tưởng tượng, hai năm này anh đều nằm trên giường bệnh, một mình anh vượt qua quãng thời gian đó như thế nào?

Hai cánh tay nhỏ của Vũ Quỳnh ôm lấy cô anh, khước môi gương lên, cố ý nói: “Ai biết anh có theo mấy cô y tá nhỏ trong bệnh viện lâu lổ...”

“Không có! Tất cả đều không!”

Một tay anh vòng qua eo nhỏ của cô, ôm chặt lấy cô: “Trong đầu anh chỉ có em, nào có tâm tư chơi bời với những cô gái khác?”

Anh thở dài: “Ngay cả trong mơ anh chỉ nghĩ đến em, anh căn bản không có tâm tư nhìn người phụ nữ khác...”

Trong lòng Vũ Quỳnh có chút đau xót...

Cô có chút cảm động, thật ra cô muốn hỏi một chút, hai năm qua, anh sống có tốt hay không, thế nhưng suy nghĩ một chút, làm sao anh có thể sống tốt được chứ? Vấn đề ngu ngốc như thế, cô cần gì phải hỏi nhiều như vậy?

“Hai năm trước, anh tuyệt tình rời đi như vậy, vì sợ em sẽ đi theo anh ư?”

Cao Hường Dương trầm mặc một lúc lâu.

Ánh mắt anh sâu thẳm nhìn cô...

Thật lâu sau, anh mới nói: “Khi đó anh thật sự sợ em nghĩ quẩn, cho nên anh không dám ở lại bên cạnh em! Em còn trẻ như thế, cuộc sống của em còn có ngàn vạn hạnh phúc, tại sao có thể đi theo anh? Nếu thật sự như thế, ba mẹ em phải làm sao bây giờ? Làm sao anh có thể khiến cho nhiều người đau khổ như vậy được? Em nên sống tốt, giống như bây giờ, tự tin sống một mình!”

Lời nói này của anh khiến cho Vũ Quỳnh bỗng nhiên cảm thấy bi thương.

Trong lúc nhất thời, cô không biết nói thêm gì nữa.

Vành mắt cô đỏ lên...

Một lúc lâu sau, cô nhẹ giọng hỏi anh: “Vậy chúng ta... còn có thể trở lại như lúc ban đầu không anh?”

Trong đôi mắt đen như mực của Cao Hường Dương hiện lên mấy phần hoảng sợ chưa từng có: “Vì sao lại không thể?”

Anh nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên, lặp lại câu hỏi: “Vì sao lại không thể giống như trước kia chứ?”

“Em... Em không biết...”

Vũ Quỳnh bất lực lắc đầu: “Em... em chỉ không có lòng tin mà thôi, thời gian hai năm, tất cả đều có thể thay đổi... không ai có thể cam đoan đối phương còn là nửa kia của mình...”

Không thể không thừa nhận, những lời này của Vũ Quỳnh thật sự làm tổn thương đến Cao Hường Dương.

Nếu nói không khó chịu, đó nhất định là giả.

Tim anh có chút đau nhói.

Anh buông Vũ Quỳnh ra, dựa người vào trên lan can, so với lúc trước, cảm xúc của anh rõ ràng sa sút hơn nhiều.

Cao Hường Dương sờ lên túi, theo bản năng muốn đi tìm thuốc lá để hút, lúc này anh mới nhớ mình đã sớm cai thuốc từ hai năm trước.

Một lúc sau, anh nhìn cô, mắt anh có chút mơ hồ: “Em có người yêu mới ư?”

Lúc anh hỏi câu này, giọng nói của anh đã vô cùng khàn khàn.

Vũ Quỳnh nghe xong những lời này của anh, cô biết anh hiểu lắm.

“Em không có người khác!”

Cô vội vàng phủ nhận: “Em không có ý đó...”

Vũ Quỳnh có chút nóng nảy: “Anh biết rõ chuyện này không có khả năng mà!”

“Vậy vì sao nhắc đến...em lại tức giận?”

Cao Hường Dương quay người, vây Vũ Quỳnh vào trong ngực mình, ánh mắt sắc bén nhìn cô, ngón tay thon dài bá đạo của anh nâng cằm cô lên: “Vì sao em lại không có tự tin? Bởi vì yêu không đủ? Nếu như chỉ vì yêu không đủ...”

Cao Hường Dương nói đến đây liền hơi dừng lại một chút, sau đó gương mặt anh tuân của anh đột nhiên đến gần cô, anh cố ép người mình lên người Vũ Quỳnh: “Vũ Tiểu Tam, hai năm trước anh có thể làm cho em yêu anh, hai năm sau, anh vẫn có thể làm được!”

Trong lời nói của anh tràn ngập sự tự tin.

Còn Vũ Quỳnh ư?

Đừng nói là hai năm trước, hoặc hai năm sau...

Ngay hiện tại...

Cô rõ ràng có thể nghe được tiếng tim đập “thình thịch” của mình, nhịp tim của cô quá nhanh, giống như bất cứ lúc nào tim cô đều có thể nhảy ra ngoài.

Vũ Quỳnh còn muốn nói gì đó, bỗng nhiên bên ngoài cánh cửa thủy tinh có tiếng gõ cửa, là Hương Tình.

“Anh, chị dâu, hai người vào ăn sáng!”

“Ừ, anh chị vào ngay đây! Em vào trước đi!”

Cao Hương Dương không quay đầu, đáp lại Hương Tình một câu.

Hương Tình nở một nụ cười xấu xa với Vũ Quỳnh: “Sau này còn nhiều thời gian cho anh chị nói chuyện yêu đương mà! Hai người nhanh lên nhé, mọi người đang chờ!”

Sau khi nói xong, Hương Tình xoay người rời đi, không quấy rầy hai vợ chồng tình cảm.

“Được rồi, có chuyện gì, chúng ta ăn xong rồi nói sau.”

Gương mặt Vũ Quỳnh đỏ bừng, có chút nóng lên.

“Một vấn đề cuối cùng.”

Cao Hương Dương không nhúc nhích, hỏi Vũ Quỳnh.

“Dạ?”

“Lục Li Dã và em gái anh...hiện tại là quan hệ gì?”

“Chuyện này...”

Vũ Quỳnh mím môi, liếc thoáng qua vẻ mặt nghiêm túc của Cao Hương Dương, cô không nói gì.

Cao Hương Dương nhướn mày: “Em là chị dâu của con bé, đối với chuyện tình cảm của con bé, em cũng phải có trách nhiệm.”

“Nhưng em cảm thấy Lục Li Dã khá tốt!”

“Ý của em là quan hệ của hai người bọn họ đang tốt hơn?”

Cao Hường Dương nhíu mày, vẻ mặt nguy hiểm nhìn cô.

“Em không nói gì hết.”

Vũ Quỳnh không chịu thừa nhận, cô kéo cánh tay anh: “Anh làm gì thế! Anh vừa về đến nhà liền muốn chia rẽ người ta?”

“Anh đâu nói thế?”

Cao Hường Dương nói xong, nắm tay Vũ Quỳnh đi vào trong: “Thế nhưng nếu muốn trở thành em rể của anh, nhất định phải thông qua khảo nghiệm của anh!”

Hiển nhiên, đối với Lục Li Dã, điều này rất khó!

“Được rồi, hiện tại hai người bọn họ cũng không có quan hệ gì, em không cách nào nói rõ cho anh được, anh vẫn nên đi hỏi người trong cuộc thì hơn!”

“Ừ, chúng ta đi ăn cơm trước!”

Trên bàn cơm, bầu không khí vui vẻ, mọi người liên tục nói chuyện về chủ đề xoay quanh Cao Hường Dương và Vũ Quỳnh.

Lúc đầu là vấn đề bệnh của Cao Hường Dương, Cao Dương Thành có chút lo lắng, cuối cùng quyết định ngày mai để Cao Hường Dương đến bệnh viện kiểm tra một lần, như vậy mọi người có thể yên tâm hơn.

Sau khi nói xong chuyện sức khỏe của Cao Hường Dương, dĩ nhiên là bắt đầu quan tâm đến chuyện hôn nhân của hai người trẻ tuổi.

“Hường Dương à, bây giờ con trở về rồi, việc hôn nhân của con và Tam Nhi cũng nên được tổ chức, mẹ biết con và Tam Nhi đăng ký kết hôn giả, bao gồm chuyện con rời nhà hai năm cũng là vì con bé... Nhưng bây giờ mọi chuyện đều tốt, các con cũng nên tổ chức hôn lễ chính thức rồi! Đúng không?”

Lời này là do Thùy Sam nói ra.

Bà ấy làm mẹ của Vũ Quỳnh, dĩ nhiên chuyện bà ấy quan tâm nhất vẫn là cuộc sống của đứa nhỏ.

Tuy tuổi Vũ Quỳnh còn nhỏ, thế nhưng hai người đã dây dưa nhiều năm như thế, dù sao cũng nên ước định.

Sớm hay muộn đều giống như nhau.

-----oOo-----

Chương 417: Không có nếu như

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đúng vậy! Chuyện này nhất định phải đưa vào danh sách những việc quan trọng, sau khi đăng ký kết hôn xong, lập tức tổ chức hôn lễ, Tam Nhi muốn tổ chức hôn lễ như thế nào, chúng ta sẽ tổ chức tốt nhất cho con bé.”

Sau khi Hoàng Ngân nghe xong, bà vui vẻ đồng ý.

“Mẹ, chuyện kết hôn, con nghĩ vẫn nên đợi một thời gian nữa...”

Vũ Quỳnh bỗng nhiên xen vào một câu.

Cao Hường Dương ngược mắt lên, ánh mắt sâu xa nhìn cô.

“Mọi người biết rồi đó, sự nghiệp của con vừa mới có chút khởi sắc, con đang có rất nhiều việc cần làm, có lẽ trong thời gian tới sẽ bận rộn, không phân thân được, cho nên con nghĩ...”

“Phụ nữ lấy gia đình làm chính, sự nghiệp chỉ là phụ! Ngay cả chuyện này con cũng không hiểu ư? Con gặp qua được bao nhiêu người đàn ông thích con gái tài giỏi hơn họ?”

Hiển nhiên, Thùy Sam không quá đồng ý với ý kiến của con gái.

Thế nhưng, Vũ Quỳnh đâu có muốn làm vậy.

Cô nói như thế cho có lệ mà thôi.

Cô chỉ muốn có thêm nhiều thời gian dành cho hai người.

Dù sao, thời gian hai năm, ai cũng không chắc ở trong đó có bao biến số.

Hoàng Ngân lúng túng liếc thoáng qua con trai mình, nhìn thấy vẻ mặt thần nhiên của anh, ở phía dưới bàn, bà đá vào chân con trai, ra hiệu cho anh nói chuyện.

“Mẹ, con đồng ý với đề nghị của Tam Nhi.”

Anh nói một câu, trên bàn cơm, gần như sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Lời nói này, con gái rụt rè nói ra, vẫn có thể hiểu được.

Thế nhưng nếu đàn ông nói ra, làm sao lại cảm thấy khó chịu như thế?

Cao Hường Dương dĩ nhiên đoán được suy nghĩ của mọi người, lúc này anh mới giải thích: “Con và Tam Nhi vừa bàn bạc với nhau. Ý của cô ấy là hy vọng con có thể cho cô ấy thêm chút thời gian để cân nhắc cho kỹ, hơn nữa, bây giờ công việc của cô ấy thật sự bận rộn, con hy vọng có thể cho cô ấy thời gian làm việc mình thích, hơn nữa...”

Cao Hường Dương vươn tay, nắm bàn tay nhỏ của Vũ Quỳnh, cười nói: “Con sẽ khiến cô ấy cam tâm tình nguyện gả cho con!”

Nghe thấy Cao Hường Dương nói như thế, lúc này sắc mặt mọi người mới hơi dịu đi.

“Tam Nhi, hiện tại con thật sự không muốn kết hôn sao?”

Vũ Phong hỏi con gái mình.

Vũ Quỳnh liếc thoáng qua tất cả mọi người đang ngồi ở đây, lại nhìn về phía người đàn ông của cô.

Cao Hường Dương đang dùng một đôi mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm cô, trong mắt anh tràn ngập sự cố vũ, dường như anh đang nói cho cô biết, cho dù cô đưa ra quyết định gì, anh sẽ là người đầu tiên ủng hộ cô.

Kết hôn hay không kết hôn, đối với anh mà nói, chuyện này chỉ là vấn đề về thời gian.

Đối với Vũ Quỳnh mà nói, có lẽ vấn đề an tâm và bất an!

Cho nên, anh dĩ nhiên hiểu.

Vũ Quỳnh do dự một lúc lâu mới khẽ gật đầu, cô nhìn Cao Hường Dương, nghiêm túc trả lời ba mình: “Ba, không phải con không muốn kết hôn, không phải con không nguyện ý kết hôn, chỉ là con cảm thấy... Dù sao hai người có hai năm chưa gặp nhau, cho nên con hy vọng có thêm thời gian để vun đắp tình cảm...”

Lời này của cô, Cao Hường Dương không thích nghe.

Anh nắm chặt tay cô, lấy đó làm trừng phạt và cảnh cáo.

Tình cảm giữa hai người bọn họ còn cần vun đắp ư? Nếu như thật sự cần, vậy đêm nay, ở trên giường, anh cần phải vun đắp thêm nhiều tình cảm với cô hơn!!

“Được rồi, mấy người trẻ các con có lý do riêng của mình, nếu như hai con đã bàn bạc xong, vậy ba mẹ không ép hai con, nhưng mẹ phải nói trước cho hai đứa biết, hai đứa không trốn được bao lâu, năm nay không kết hôn, sang năm nhất định phải đưa vào danh sách việc quan trọng cần làm, không ai được phản đối!”

Lời này dĩ nhiên là do Hoàng Ngân nói ra.

Nghiêm túc không cho ai phản đối.

“Dạ...” Vũ Quỳnh ngoan ngoãn gật đầu.

“Con đồng ý!”

Cao Hường Dương ước gì được như thế!

Buổi chiều, Vũ Quỳnh có một buổi triển lãm âm thực ở trung tâm triển lãm và hội nghị quốc tế.

Vốn dĩ dự định để tài xế Tiểu Văn lái xe đến đón, thế nhưng Vũ Quỳnh từ chối.

Vũ Quỳnh nghe điện thoại xong, ngồi xuống sofa, cô ngồi ngay bên cạnh Cao Hường Dương: “Lát nữa anh đưa em qua trung tâm triển lãm và hội nghị quốc tế được không?”

“Triển lãm âm thực à?”

Anh hỏi một câu, đưa tay lên, anh liếc nhìn đồng hồ: “Triển lãm bắt đầu vào lúc hai giờ chiều, hiện tại đã là một giờ chiều, em có muốn đi luôn không? Em cần ít nhất nửa tiếng để chuẩn bị mà?”

Vũ Quỳnh nheo mắt lại: “Làm sao anh biết buổi triển lãm bắt đầu vào lúc hai giờ?”

“Anh nói mỗi ngày anh đều chú ý tới em, em còn nghi ngờ ư?”

Cao Hường Dương cười, kéo Vũ Quỳnh rời đi: “Ba, mẹ, con đưa Tam Nhi qua trung tâm triển lãm, lát nữa cô ấy có buổi triển lãm ở đó.”

“Ừ, được rồi, các con đi đi...”

Người lớn trong nhà vô cùng vui vẻ, bọn họ hy vọng hai đứa trẻ có thêm nhiều thời gian ở bên nhau.

Cao Hường Dương nắm tay Vũ Quỳnh từ trong nhà đi ra, thuận miệng hỏi cô: “Nghe nói vé buổi triển lãm của em rất quý, giá vé vào cửa đã hơn ba triệu rưỡi một tấm nhỉ?”

Vũ Quỳnh hiểu kỳ: “Làm sao tất cả mọi chuyện, anh đều biết vậy?”

“Chuyện liên quan đến Vũ Tiểu Tam em, không có chuyện gì anh không biết.”

Cao Hường Dương nói xong, anh giúp Vũ Quỳnh mở cửa ghế lái phụ ra: “Em lên xe trước đi.”

Vũ Quỳnh ngồi lên xe, ánh mắt nghi ngờ của cô luôn dừng lại trên người Cao Hường Dương, mãi cho đến khi anh ngồi vào trong xe, ánh mắt cô không rời khỏi trên người Cao Hường Dương.

“Em nhìn gì thế?”

Cao Hường Dương nhướn mày, cười hỏi.

Vũ Quỳnh nghiêng đầu, lẩm bẩm: “Em luôn cảm thấy nhiều năm như thế, anh luôn sống ở bên cạnh em, chỉ là chúng ta không gặp mặt mà thôi...”

Nhắc đến chuyện hai năm này, Cao Hường Dương hơi thờ dãi.

Bàn tay anh cung chiêu xoa đầu Vũ Quỳnh: “Cho dù thân thể anh ở đâu, nhưng tim anh vẫn luôn ở bên cạnh em! Không đi đâu cả!”

Lời nói này, cho dù là thật hay giả, Vũ Quỳnh nghe xong, trong lòng cô cảm thấy rất ấm áp.

“Nói thật, nhìn thấy một Vũ Tiểu Tam độc lập và mạnh mẽ trên ti vi, anh vừa sợ lại vừa lo. Anh sợ hãi, sau khi em quá mạnh mẽ, em sẽ không cần Cao Hường Dương anh che chở nữa, anh lo lắng em quá độc lập, làm khó chính mình, anh đau lòng vì em liều mạng trong công việc... Tóm lại...”

Lòng bàn tay mềm mại của Cao Hường Dương khẽ vỗ lên mu bàn tay của Vũ Quỳnh: “Bây giờ anh trở về rồi! Cho nên, sau này lúc không cần mạnh mẽ, anh không cho phép em cậy mạnh! Trong công việc, em không cần thiết phải liều mạng! Lý tưởng của em, anh nguyện ý ở bên em, chúng ta cùng nhau hoàn thành! Thế nhưng, cho dù hiện tại mỗi ngày em đều ở nhà ngủ, xem phim Hàn, anh cũng sẽ nuôi em! Anh nuôi nôi!”

Vũ Quỳnh nghe xong những lời anh nói, tim cô ấm lên, một dòng suối nóng đi thẳng đến vành mắt.

“Sau này anh còn đi nữa không?”

Vũ Quỳnh thật sự có chút sợ hãi.

Cao Hường Dương vươn tay ra, theo thói quen ôm Vũ Quỳnh, để cô ngồi lên đùi mình: “Chỉ cần bệnh tật không đưa anh đi, anh hứa với em, anh tuyệt đối sẽ không rời khỏi em, một bước không rời!”

Trước ngực Cao Hường Dương có chút khó chịu, anh luồn tay vào tóc cô, ngón tay anh xoa lên gương mặt cô, thở dài một tiếng, nặng nề nói: “Em cho rằng, trong hai năm rời khỏi em, anh sống tốt sao? Mỗi ngày anh đều hận không thể bay nhanh đến bên cạnh em. Mỗi lần nhìn thấy em trên ti vi, anh hận không thể đi đến ôm em... Em có biết hay không, mỗi một tiết mục trên ti vi của em, anh xem qua biết bao nhiêu lần? Mỗi một câu em nói, mỗi một biểu hiện của em, anh đều thuộc lòng...”

Cao Hường Dương ôm chặt Vũ Quỳnh: “Anh thật vất vả mới trở về bên cạnh em, em nói xem... làm sao anh còn có thể rời khỏi em được chứ...”

Biểu cảm chân thành của anh, khiến cho Vũ Quỳnh có chút không kiềm chế được nỗi lòng.

Vành mắt cô đỏ lên: “Vậy anh có biết hay không, em xuất hiện trên những chương trình đó, bởi vì em muốn anh có thể nhìn thấy em trên ti vi...”

“Em sợ anh... không gặp được em, anh sẽ quên em đi...”

Vũ Quỳnh nói xong những lời này, cô rút cuộc không chịu nổi nữa, khóc thành tiếng.

“Bé ngốc!”

Cao Hường Dương nâng gương mặt đang khóc của cô, sóng mũi cao của anh tì vào chiếc mũi nhỏ nhắn xinh xắn của cô, sâu trong đáy mắt anh là chua xót.

Cánh môi mỏng giống như mưa ngọt, đau lòng hôn lên môi của cô: “Làm sao anh nỡ quên em... Làm sao anh có thể quên em!”

Vũ Quỳnh học theo anh, nâng gương mặt đẹp trai của anh, lệ nóng doanh tròn, lấm bầm: “Sau này anh không được đi nữa! Em không cho phép anh rời khỏi em nửa bước! Em cam đoan với anh...”

“Nếu...”

Vũ Quỳnh nói đến đây, cô hơi dừng lại một chút, sau đó lắc đầu, nhào vào trong ngực Cao Hường Dương, liên tục lắc đầu: “Không có nếu! Không có nếu như!”

Lúc đầu cô dự định nói, nếu như bệnh tật cướp anh đi...

Thế nhưng lúc lời nói này đến bên miệng, Vũ Quỳnh phát hiện, cô đau lòng đến mức không nói nên lời, không muốn nói ra khỏi miệng!

Hơn nữa, cho dù bệnh tật có cướp anh khỏi cô, đến bây giờ, Vũ Quỳnh không thể cam đoan liệu cô có lập tức theo anh rời đi hay không, liệu cô còn có thể một mình sống tốt hay không... Cao Hường Dương dĩ nhiên hiểu hàm ý của câu “nếu” kia của Vũ Quỳnh.

Thấy cô khóc to hơn, anh vội vàng đỡ dành cô, anh ôm chặt lấy eo cô, không ngừng vỗ nhẹ vào lưng cô: “Được rồi, không có nếu, tuyệt đối không có nếu như, cho nên em đừng khóc, ngoan, nghe lời anh...”

Nhìn thấy dáng vẻ kích động của Vũ Quỳnh, tuy Cao Hường Dương đau lòng, nhưng thật ra trong lòng anh có chút vui vẻ.

Ít nhất điều này chứng minh cô vẫn quan tâm anh.

Cao Hường Dương vốn dĩ lo lắng cô quá mức độc lập, cô không còn cần anh như trước đây nữa, nhưng hôm nay nhìn cảnh này, anh dường như là lo lắng quá rồi.

Cao Hường Dương trấn an một lúc lâu, cảm xúc của Vũ Quỳnh mới hơi ổn định, cô rời khỏi ngực Cao Hường Dương: “Hình như nếu còn tiếp tục lê mê, em sẽ đến muộn mất!”

“Em ngồi xuống đi.”

Cao Hường Dương đặt cô ngồi xuống ghế lái phụ, lại nghiêng người qua

giúp cô thắt dây an toàn, sau đó khởi động xe chạy về phía trung tâm triển lãm và hội nghị quốc tế.

Vũ Quỳnh vừa đi vào trung tâm triển lãm, trợ lý Văn lòng nóng như lửa đốt, đi lên đón cô.

“Bà cô của tôi ơi, làm sao giờ này cô mới tới, cô nhìn xem mấy giờ rồi?”

Tiểu Văn vừa nói, vừa nhìn ra bên ngoài.

Nhìn thấy trai đẹp Cao Hường Dương đứng tựa bên cạnh xe, cô ấy không nhịn được tặc lưỡi: “Cuối cùng cô cũng chịu tìm bạn trai rồi à?”

“Anh ấy không phải bạn trai tôi!”

Vũ Quỳnh phủ nhận.

“Không phải ư?” Ánh mắt Văn sáng rực: “Cô nhất định không thích anh ấy đúng không? Nếu như thế, cô không để ý tôi theo đuổi anh ấy chứ?”

“Tôi để ý!”

Vũ Quỳnh không chút do dự trả lời cô ấy.

Ánh mắt sắc bén của cô liếc qua gương mặt xuân tâm nhộn nhạo của Tiểu Văn: “Anh ấy là chồng tôi!”

“...”

“Cô thử có ý với anh ấy xem?”

Vũ Quỳnh cảnh cáo.

“...”

Tiểu Văn bị dọa, vội vàng rút cổ lại.

Cảm thấy sống lưng mình lạnh toát.

Những người bên cạnh Vũ Quỳnh đều biết, cô có một ông chồng phụ

lòng xấu xa, năm đó kết hôn, ngay cả giấy đăng ký kết hôn đều là giả, mua về từ chỗ nhà ga.

Nhưng người đàn ông xấu xa đó, một người phụ nữ xuất sắc về mọi mặt lại hết lòng yêu anh, nhớ anh... Hơn nữa còn là nhớ rất nhiều năm.

Lúc đầu, Tiểu Văn nghĩ mãi không ra, rốt cuộc người đàn ông kia là người như thế nào mới có thể khiến người luôn không coi ai ra gì như Vũ Quỳnh, khăng khăng một lòng như vậy.

Bây giờ, sau khi gặp người đàn ông này, Tiểu Văn bỗng nhiên hiểu rõ... Thì ra, trên thế giới này có người đàn ông hoàn mỹ như thế ư?

Dáng người thẳng tắp như tùng, đẹp trai như Phan An, anh cười một tiếng giống như gió xuân...

-----oOo-----

Chương 418: Tai nạn giao thông

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong đôi mắt đen thâm thúy, dường như mãi mãi chỉ có hình bóng người phụ nữ này... Ánh mắt anh dừng trên người Vũ Quỳnh, trong đó chứa đựng một nụ cười thần nhiên, từ lúc cô bước vào cửa, mãi cho đến khi cô biến mất ở góc rẽ, từ đầu đến cuối, ánh mắt anh không có rời khỏi người cô... Cuối cùng, Tiểu Văn không nhịn được, kinh ngạc nói: “Chồng của cô không có xấu xa như trong truyền thuyết! Anh ấy...đúng là người làm giả giấy đăng ký kết hôn à?”

Vũ Quỳnh liếc thoáng qua cô ta: “Các cô nói gì?”

“Chúng tôi không có nói gì, mọi người chỉ nói chồng cô là một tên khốn vút bỏ vợ...”

Tiểu Văn nhìn chăm chăm sắc mặt dần thay đổi của Vũ Quỳnh, giọng nói của cô ta nhỏ dần.

Vũ Quỳnh quay sang trừng cô ta, sau đó quay người, giẫm lên giày cao

gót đi vào trong.

Cô vừa đi, vừa sửa lại lời Tiểu Văn nói: “Thứ nhất, chồng của tôi không phải là tên khốn trong miệng các cô! Cô từng thấy tên khốn nào, bởi vì bị bệnh, sợ liên lụy đến vợ mình, ảnh hưởng đến hôn nhân lần hai của cô ấy, bởi vậy mới tạo nên một tờ giấy đăng ký kết hôn giả chưa? Thứ hai, anh ấy cũng không vứt bỏ vợ mình! Năm đó anh ấy rời đi là bởi vì khi đó bệnh tình anh ấy nguy kịch, vợ anh ấy đã ôm anh ấy nói, cho dù là thiên đường hay là địa ngục, cô ấy sẽ đi cùng anh ấy! Cho nên, anh ấy vì muốn cho vợ mình sống tiếp trên thế giới này, liền kéo theo thân thể bệnh tình nguy kịch, một mình rời khỏi nhà, chỉ vì muốn cho vợ mình có một chút hy vọng để sống... Nếu như người đàn ông như thế được gọi là xấu xa, vậy trên thế giới này, thật sự còn có người đàn ông tốt nào không?”

Vũ Quỳnh không biết vì sao mình lại phải giải thích với Tiểu Văn nhiều như thế.

Thật ra, cô không muốn giải thích gì với cô ta, chỉ là cô không hy vọng mọi người hiểu lầm chồng mình!

Bao gồm cả trợ lý của cô, những người không liên quan, đều không được!

“Sau khi trở về, cô nói lại những lời tôi vừa mới nói cho cô cho những người xung quanh.”

Vũ Quỳnh trịnh trọng dặn dò một câu.

“Vâng.”

Tiểu Văn bị những lời này của Vũ Quỳnh làm cho khiếp sợ.

Thì ra “người xấu xa” trong truyền thuyết này lại là một người đàn ông si tình, hoàn hảo như thế.

Điều này thật đúng là khiến cho người ta ước ao ghen tị!

Khó trách vừa rời ánh mắt anh ấy nhìn Vũ Quỳnh lại chuyên chú như thế

Buổi chiều, nhân lúc Vũ Quỳnh bận rộn với triển lãm của mình, Cao Hường Dương đi đến bệnh viện kiểm tra toàn diện cơ thể, nhất là máu, anh làm tất cả các xét nghiệm.

Lúc gần tới năm giờ, còn một xét nghiệm nữa, mà triển lãm của Vũ Quỳnh kết thúc vào lúc năm giờ ba mươi, Cao Hường Dương có chút không chờ nổi nữa.

Ở bên Vũ Quỳnh, vốn dĩ thời gian dự kiến kết thúc là năm giờ ba mươi, nhưng không biết có phải do cô nóng lòng muốn về hay không, món ăn cần phải ba tiếng mới hoàn thành, cô thế mà hoàn thành sớm hơn nửa tiếng, hơn nữa chất lượng còn rất tốt.

Cô vừa đi từ trung tâm triển lãm ra phía sau hậu trường, trong nháy mắt Vũ Quỳnh bị phóng viên vây quanh, không một khe hở.

“Cô Vũ, món ăn cô vừa nấu, cô không muốn giải thích một chút về ý nghĩa của nó sao?”

“Tôi nghe nói cô chuẩn bị ký hợp đồng với công ty quản lý Thiên Ngữ, cô có nghĩ đến việc sau khi gia nhập vào làng giải trí, cô sẽ phát triển sự nghiệp của mình như thế nào không? Làm sao để giải trí và chuyên ngành hiện tại của cô phát triển ngang nhau?”

“...”

“Xin lỗi! Có lẽ đã khiến mọi người thất vọng, chúng tôi từ chối ký kết với công ty Thiên Ngữ! Không, nói một cách chính xác, chúng tôi từ chối ký kết với tất cả các công ty quản lý! Hơn nữa, chúng tôi không có ý định tiến quân vào giới giải trí! Cảm ơn mọi người đã quan tâm, làm phiền mọi người nhường đường một chút, sau này chúng tôi không tiếp nhận bất cứ một buổi phỏng vấn nào!”

Vũ Quỳnh vừa nói vừa lấy điện thoại di động từ trong túi ra, gọi điện cho Cao Hường Dương.

Phóng viên ủa ra đều bị trợ lý và bảo vệ cản lại sau lưng.

“Cao Hường Dương, bây giờ anh đang ở đâu?”

Không biết vì sao, lúc nói chuyện với phóng viên, giọng điệu của Vũ Quỳnh còn lạnh lùng và cứng rắn, nhưng lúc nói chuyện với Cao Hường Dương, giọng nói của cô vô thức trở nên dịu dàng.

“Anh đang ở trong bệnh viện làm kiểm tra toàn diện! Anh sắp xong rồi, em thì sao? Không phải em còn chưa xong à?”

“Em xong rồi, vậy bây giờ em qua bệnh viện tìm anh!”

“Em ở đó chờ anh, anh qua đón em ngay đây!”

Cao Hường Dương đã không còn có tâm trạng làm nốt một xét nghiệm cuối cùng nữa rồi.

“Không được! Anh ở bệnh viện chờ em, em đến ngay!”

Vũ Quỳnh nói xong liền lấy chìa khóa xe từ chỗ tài xế, cô ngồi vào xe.

“Anh chờ em, em cúp máy trước! Bye...”

Vũ Quỳnh không nói gì thêm, cô cúp máy.

Cô khởi động xe, xe nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ.

Cao Hường Dương đành phải ngoan ngoãn làm nốt một xét nghiệm cuối.

Cô đi được nửa đường, vừa mới ra khỏi hầm chui liền tắc đường.

Tắc đường khoảng mười lăm phút đồng hồ, dòng xe cộ vẫn ở nguyên tại chỗ, không di chuyển được, Vũ Quỳnh có chút phiền muộn.

Thật ra cô không vội, chỉ là trong lòng cô vẫn luôn nhớ người nào đó...
Càng nghĩ đến càng cảm thấy phiền, càng cảm thấy chiếc xe di chuyển quá chậm.

Cô dứt khoát gọi điện cho Cao Hường Dương.

Cô tựa lưng vào ghế, buồn bực nhìn cảnh tắc đường không có điểm cuối:
“Cao Hường Dương...”

Cô không nhịn được, nũng nịu với anh.

“Anh đây...”

Cao Hường Dương trả lời một câu.

Anh thích nghe giọng nói nũng nịu, dịu dàng của cô, trái tim anh cảm thấy mềm mại.

Vô cùng dễ chịu.

“Em sao thế?”

Giọng điệu của anh trở nên dịu dàng.

“Chỗ em tắc đường rồi...”

Vũ Quỳnh bĩu môi, rất bất mãn: “Không biết còn tắc đến khi nào nữa!”

“Vậy bây giờ phải làm thế nào?”

“Đành chờ thôi! Em cũng không bay qua được!”

“Em phải chú ý an toàn nhé!”

“Anh thì sao? Anh làm kiểm tra đến đâu rồi?”

Vũ Quỳnh nhàm chán hỏi anh, sau đó nói lỏng chân phanh, di chuyển theo dòng xe cô phía trước được một chút.

“Anh làm xong rồi, ngày mai là có kết quả.”

“Vậy anh phải chờ em đó! Không cho phép anh đi trước.”

Khóe miệng Cao Hường Dương cười rộ lên: “Anh tuyệt đối không đi trước.”

“Như vậy còn chấp nhận được.”

Vũ Quỳnh cười rộ theo.

Cô đã từng vô số lần nghĩ tới cảnh tượng lúc anh trở về...

Loại cảm giác này, thật tốt!

“Cao Hường Dương, em đói rồi...”

Vũ Quỳnh nũng nịu với anh.

“Chờ em qua đây, anh dẫn em đi ăn cơm.”

“Em muốn ăn bào ngư, vây cá!”

“Ồ, trước đó là ai khuyên anh, cá mập gần như tuyệt chủng, không cho phép anh ăn vây cá?”

Cao Hường Dương trêu chọc cô.

“À! Em chỉ thuận miệng thôi! Được rồi, không ăn vây cá nữa, bào ngư thì không bỏ được!”

“Được.”

“Thế nhưng, Cao Hường Dương, hai năm qua anh không làm việc, anh có tiền mời em ăn cơm không đó?”

Chuyện này, Vũ Quỳnh thật sự hoài nghi.

Trong điện thoại, Cao Hường Dương nở nụ cười: “Em yên tâm, mời em ăn một bữa cơm, nhất định không có vấn đề gì.”

“Sau này anh nuôi em bằng gì?”

“Anh sẽ kiếm tiền, không có vấn đề gì.”

Vũ Quỳnh hài lòng nở nụ cười.

“Ôi, cuối cùng xe có thể di chuyển được rồi, Cao Hường Dương, em cúp máy trước, em đến chỗ anh ngay đây.”

Vừa nghĩ đến chuyện cô lập tức có thể nhìn thấy Cao Hường Dương, tim Vũ Quỳnh như muốn bay lên.

Cô vừa định cúp điện thoại, trong nháy mắt, Vũ Quỳnh chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng từ ngoài xe đang mãnh liệt hướng về phía cô... Hai giây ngắn ngủi đi qua...

“Àm!”

Một tiếng nổ đing tai nhức óc vang lên bên tai.

“Á!”

Tiếng hét chói tai từ đầu dây bên kia truyền đến tai Cao Hường Dương.

“Tam Nhi?”

“Xảy ra chuyện gì? Tam Nhi?”

“...”

Đầu bên kia truyền đến tiếng la hét âm ỉ, kèm theo đó là những tiếng nổ “ầm ầm ầm” không ngừng vang lên.

Sau đó, trả lời Cao Hường Dương chỉ còn những tiếng ‘tút tut tut’ dài.

Điện thoại bị cúp máy.

“Tam Nhi... Vũ Tiểu Tam! Alo, alo, alo...”

Cao Hường Dương cảm di động, liều mạng chạy ra ngoài.

Sắc mặt anh trắng bệch, trong đôi mắt đen thâm thúy hiện lên sự hoảng loạn chưa từng có.

Chết tiệt!

Rốt cuộc vừa rồi đầu bên kia xảy ra chuyện gì?!

Vũ Tiểu Tam của anh, cô nhất định không xảy ra chuyện gì!

Vũ Tiểu Tam! Anh vừa mới quay về, anh thật vất vả mới trở về bên cạnh em, em nhất định không được xảy ra chuyện gì! Anh không cho phép em xảy ra chuyện gì!

Con mẹ nó, mấy tiếng nổ kia, rốt cuộc là thứ quái quỷ gì!

Cao Hương Dương giống như bị điên đi đến bãi gửi xe, anh lái xe đến chỗ Vũ Quỳnh.

Anh vừa đi, vừa không ngừng gọi điện thoại cho Vũ Quỳnh.

Thế nhưng đáp lại anh chỉ có những tiếng tút tút.

Chết tiệt!

Đúng lúc này, đài radio trên xe đang phát sóng trực tiếp hiện trường một vụ tai nạn.

“Năm phút trước, ở nút giao đường hầm Doanh Bồn bỗng nhiên xảy ra một vụ nổ lớn. Trong năm phút ngắn ngủi, vụ nổ này đã khiến cho năm người tử vong tại chỗ, hai mươi người bị thương nghiêm trọng, số người bị thương nhẹ vẫn đang tiếp tục được thống kê, hiện tại cảnh sát vẫn còn đang trong quá trình điều tra nguyên nhân vụ nổ...”

Cao Hương Dương nghe xong, trong lòng bàn tay anh toàn là mồ hôi lạnh.

Anh đạp mạnh chân ga, xe lao nhanh như gió.

Ngoài cửa xe, gió thổi vào, khiến cho Cao Hương Dương cảm thấy phiền lòng.

Thế nhưng anh cần cơn gió này để cho đầu óc trống rỗng của mình tỉnh táo.

Vũ Tiểu Tam, chờ anh!

Em nhất định phải chờ anh.

Xe chạy được một nửa đường...

Bỗng nhiên ‘két’ một tiếng, xe đột ngột dừng lại ngay giữa đường.

Trong lúc đó, phía sau xe vang lên vô số tiếng còi xe, Cao Hường Dương hoàn toàn không nghe thấy gì, dĩ nhiên anh không chú ý đến.

Anh mở cửa xe ra, giống như phát điên chạy về phía bóng dáng mảnh mai đáng thương ở bên đường.

Bên vỉa hè, Vũ Quỳnh kéo lê chân trái đang chảy máu, chậm rãi di chuyển người về phía trước.

Váy trên người cô đã bị rách thảm thương, giày cao gót đã rơi từ lúc nào không biết.

Hiện tại, cô đi chân trần, mái tóc rối loạn, chân không ngừng chảy máu, dáng vẻ vô cùng chật vật, thế nhưng cô vẫn cố gắng di chuyển về phía trước... Lúc gặp lại Cao Hường Dương, cô không thể kìm chế nước mắt được nữa, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Ngay sau đó, cô không quan tâm đến vết thương ở chân, chuyển hướng, chạy như điên về phía Cao Hường Dương.

Cao Hường Dương bị dáng vẻ này của Vũ Quỳnh dọa sợ, anh vừa chạy nhanh về phía Vũ Quỳnh, vừa kêu to: “Dừng lại! Vũ Tiểu Tam, anh không cho phép em cử động nữa! Em đứng yên đó, nghe lời anh.”

Giọng nói của anh đã hoàn toàn khàn giọng.

Trong nháy mắt đó, anh gần như cho rằng anh đã mất cô.

Khi nhìn thấy cô xuất hiện trước mặt mình, Cao Hường Dương thở dài một hơi... May mắn ông trời không tiếp tục giày vò bọn họ nữa!

Vũ Quỳnh nghe thấy tiếng gọi của Cao Hường Dương, trong nháy mắt, nước mắt cô dâng lên như nước suối. Sau đó, cô ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ chờ anh, không nhúc nhích nữa.

Cao Hường Dương chạy như bay đến, không nói gì, cúi người bế ngang

Vũ Quỳnh.

Hơi thở của anh hỗn hển.

Anh bế Vũ Quỳnh lên, nhanh chóng chạy về phía xe: “Có phải em bị dọa sợ rồi không? Cố gắng thêm một chút, anh bồi thuốc cho em.”

Vũ Quỳnh được anh ôm vào trong ngực, cô có thể cảm nhận được hai cánh tay đang ôm cô của anh đang run rẩy.

Cao Hướng Dương sợ hãi...

Mồ hôi to bằng hạt đậu, từ trên thái dương chảy xuống.

Trong lòng Vũ Quỳnh cảm thấy ấm áp, chua xót...

-----oOo-----

Chương 419: Cầu hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vành mắt đỏ lên, sau đó cô đưa tay ra ôm chặt lấy cổ anh, gương mặt cô vùi vào gáy anh, cô không nhận được òa lên bật khóc.

“Cao Hướng Dương, lúc đó em gần như cho rằng mình không thể gặp lại anh nữa rồi!”

“Bé ngọc! Hiện tại, chẳng phải em và anh vẫn đang rất khỏe mạnh sao! Rất khỏe mạnh...”

Cao Hướng Dương không ngừng an ủi cô.

Anh không nói cho cô biết, thật ra ngay lúc đó, anh cũng sợ hãi giống như cô.

“Em rất sợ, em sợ vừa mới gặp mặt anh liền phải chia xa, em thật vất vả mới chui được ra khỏi xe, thế nhưng em rất muốn gặp anh, cho nên em quên bắt xe, ngây ngốc đi bộ đến tìm anh... Anh nói xem, em có ngốc

không chứ?”

Vũ Quỳnh khóc nói, lúc nói câu cuối cùng, chính cô không nhịn được bật cười.

Cười chính mình ngu ngốc, cười vì chính mình đã chạy trốn khỏi cái chết, cười vì bọn họ không bị phân ly!

Cao Hường Dương nhìn vết thương trên đầu gối đang không ngừng chảy máu của cô, anh không cười nổi, không nhịn được, quở trách cô một câu: “Không phải em thường xuyên nói em xuất thân từ con nhà y sao? Em bị thương thành dáng vẻ này còn bước đi! Có phải em muốn một chân tàn phế mới vừa lòng?”

Vũ Quỳnh bĩu môi: “Em bị như thế rồi, anh còn mắng em...”

“Anh không mắng em.”

Cao Hường Dương thở dài một hơi, nhanh chóng bế Vũ Quỳnh lên xe.

Trong dòng xe cộ, xe của anh đột ngột dừng lại, thỉnh thoảng có tiếng còi xe vang lên, những chiếc xe khác khó khăn di chuyển qua xe anh.

Cao Hường Dương cảm thấy có lỗi, bế Vũ Quỳnh lên xe, sau đó nhanh chóng đánh xe sang bên lề đường, dừng xe ở đó.

Đầu gối của Vũ Quỳnh còn đang chảy máu...

Bàn tay nhỏ của cô run rẩy lấy giấy, Cao Hường Dương nhanh hơn cô một bước, cầm lấy hộp khăn giấy: “Em không được dùng khăn giấy lau vết thương, tránh bị nhiễm trùng, em hiểu chưa?”

Anh cẩn thận dặn dò, sau đó xoay người đi đến ghế sau, lấy hộp thuốc trên xe.

Ưu điểm của nhà làm nghề y chính là, cho dù ở nơi nào đều mang theo hộp thuốc, dù lớn hay nhỏ, đều mang theo.

Cao Hường Dương nhanh chóng bôi thuốc cho Vũ Quỳnh.

Thuốc sát trùng, bông băng, thuốc chống viêm...

Vũ Quỳnh ôm đầu gối bị thương của cô, dùng khăn giấy, cẩn thận lau đi vết máu tươi chảy xuống.

Máu đã chảy xuống đến cả bàn chân cô, cô đau đến mức người run rẩy, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Cao Hướng Dương thấy thế, vội vàng lấy khăn giấy trong tay cô, giữ lấy bắp chân cô, nhanh chóng giúp cô lau sạch vết máu.

“Em duỗi chân ra, đặt lên trên đầu gối anh...”

“Em đau...”

Vũ Quỳnh gian nan thử một chút, cảm thấy rất đau.

Cao Hướng Dương vội vàng ngả ghế ngồi của mình về phía sau, sau đó lại để Vũ Quỳnh dựa người vào ghế: “Em nằm xuống đi, chậm một chút...”

“Máu chảy ra nệm ghế đó!”

“Em đừng quan tâm nhiều như thế làm gì, nghe lời anh! Nằm xuống... Đặt chân em lên...”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn nằm xuống.

Cao Hướng Dương bắt đầu sát trùng cho đầu gối của cô, bởi vì lo lắng, cho nên lông mày anh nhíu chặt: “Nếu đau, em nhất định phải nói cho anh biết nhé.”

“Dạ.”

Cao Hướng Dương vừa sát trùng cho cô, vừa sợ cô bị đau, anh hé miệng, thổi hơi lên chỗ vết thương.

Hơi thở ấm áp phả lên trên vết thương của Vũ Quỳnh, xúc cảm mềm nhẹ, trong nháy mắt khiến cho Vũ Quỳnh cảm thấy không còn đau nữa.

Trong giây phút này, tim cô tràn ngập ấm áp.

“Trên người em, ngoại trừ vết thương ở đầu gối, em còn bị thương ở đâu không?”

Cao Hường Dương ngẩng đầu, nhíu mày, khẩn trương hỏi cô: “Em còn cảm thấy chỗ nào đau nữa không? Ví dụ như ở ngực chẳng hạn? Nếu như em cảm thấy khó chịu ở đâu, em nhất định phải nói cho anh biết? Bên ngoài không có vết thương, không có nghĩa là bên trong không bị thương.”

Vũ Quỳnh lắc đầu: “Em biết, anh yên tâm đi, ngoại trừ có chút sợ hãi, còn có vết thương nhỏ trên đầu gối, những nơi khác, em không cảm thấy đau đớn gì.”

“Hơn nữa, vụ nổ cách em khá xa, xe lật chỉ khiến em bị trầy xước ở đầu gối, em từ trong xe lao ra, liền chạy ra ngoài...”

Cao Hường Dương đau lòng, thở dài một hơi, đưa tay ra, thương yêu vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô: “Cho dù như thế nào, chúng ta vẫn phải đến bệnh viện một chuyến, kiểm tra xong mới có thể yên tâm được.”

“Vâng ạ.”

Tuy Vũ Quỳnh tin rằng mình không có việc gì, nhưng vì muốn cho người đàn ông trước mặt này an tâm, cô ngoan ngoãn đồng ý.

Sự thật chứng minh, thân thể của Vũ Quỳnh, ngoại trừ đầu gối bị thương, những nơi khác đều không có vấn đề gì.

Cuối cùng, Cao Hường Dương thở phào một hơi.

Từ bên trong phòng khám đi ra, Cao Hường Dương muốn củng cố Vũ Quỳnh, Vũ Quỳnh không đồng ý.

“Em lên đi!”

Cao Hường Dương kiên trì.

“Không cần đâu... Em chỉ bị chút vết thương nhỏ mà thôi, không ảnh hưởng đến việc đi lại của em.”

“Nghe lời anh!”

Cao Hường Dương vẫn kiên trì.

Vũ Quỳnh có chút lo lắng cho chân của anh: “Thế nhưng, chân của anh...”

Cao Hường Dương quay người nhìn cô, anh hơi cúi thấp người liếc thoáng qua cô: “Cống và bẻ khác nhau ở chỗ nào à? Bình thường chỉ thấy em la hét muốn được anh bế, chỉ bằng cân nặng mấy chục cân của em, bẻ em thật đúng là... dễ như trở bàn tay!”

Cao Hường Dương nói xong, anh hơi cúi người, bế Vũ Quỳnh lên, đi về phía bãi đỗ xe của bệnh viện.

Mặt Vũ Quỳnh đỏ bừng: “Này, hay là anh cõng em đi!”

“Không, anh cảm thấy bẻ vẫn thoải mái hơn...”

Cao Hường Dương không chịu.

“Vũ Tiểu Tam, em nói xem, so với trên ti vi, sao em lại gầy hơn nhiều thế chứ?”

Cao Hường Dương nhíu mày, tra hỏi cô: “Hiện tại em bao nhiêu cân?”

“Ồ trên ti vi, nhìn em rất mập à? Em ở trên ti vi đẹp hơn, hay là ngoài đời đẹp hơn?”

“Trên ti vi!”

Cao Hường Dương không chút nghĩ ngợi trả lời.

Ít nhất, nhìn trên ti vi, cô có vẻ khỏe mạnh hơn rất nhiều.

Vũ Quỳnh nhéo anh một cái, bởi vì hờn dỗi mà bĩu môi, cười nói: “Hiện tại vốn dĩ lấy gầy là tiêu chuẩn của cái đẹp, gầy một chút mới xinh! Em

vì chuyện lên ti vi, vẫn luôn có gắng duy trì vóc dáng.”

Vũ Quỳnh nói dối, cô không muốn để anh phải lo lắng quá nhiều cho mình.

“Sau này, mỗi bữa em phải ăn cơm đúng giờ, nếu như em còn gầy như vậy, về sau, làm sao em có thể giúp anh sinh con?”

“...”

Một câu nói...

Trong lúc nhất thời, Vũ Quỳnh trầm mặc, thẹn thùng...

Một lúc sau, cô hờn dỗi nói: “Chúng ta còn chưa kết hôn, ai thèm sinh con với anh cơ chứ?”

Cao Hướng Dương cười không nói.

Cô nhóc này nói cái gì cũng không chịu kết hôn với anh...

Vậy...

Anh chỉ đành...lừa cưới thôi!

Hừm! Tiền trăm hậu tấu, đưa cô nhóc xấu xa này lên thuyền giặc rồi nói sau!

“Hôm nay, xem ra bữa cơm hải sản đành phải bỏ lỡ rồi!”

Vũ Quỳnh nhìn đầu gối bị thương của mình, thất vọng thờ dãi.

“Trước khi vết thương khép lại, bất kỳ món ăn cay và hải sản nào đều có tính kích thích, em không được ăn! Em nhớ chưa?”

Anh không yên lòng, dặn dò cô.

“Em biết rồi.”

Vũ Quỳnh ngoan ngoãn gật đầu, không dám lờ mắng.

“Chúng ta về nhà ăn cơm thôi, có lẽ hai mẹ đã sớm giúp chúng ta chuẩn bị xong bữa tối rồi.”

“Vâng ạ.”

Quả nhiên, khi bọn họ về đến nhà, ba mẹ hai người đều ở đó.

Thứ nhất là vì Cao Hường Dương vừa mới về nhà, người lớn trong nhà dĩ nhiên đều muốn ở bên anh. Thứ hai là vì hai người trẻ tuổi ở chung sau hai năm, bọn họ là người từng trải, có chút không yên lòng, nếu như thật sự có chuyện gì, bốn người đó còn có thể khuyên nhủ.

Cao Hường Dương vừa bế Vũ Quỳnh vào cửa, bốn người lớn trong nhà đều xúm lại, ngay cả Lão Tam dường như cũng âm ỉ, không ngừng quán bên chân anh.

“Trời ơi, chuyện gì thế này?”

“Đang yên đang lành, làm sao lại bị thương?”

“Các con đã đi bệnh viện khám chưa? Đã bôi thuốc chưa? Không sao chứ?”

Hai mẹ liên tiếp hỏi chuyện.

“Mẹ, con không sao! Mọi người không cần lo lắng!”

Vũ Quỳnh vội vàng trấn an mọi người, cô nói dối: “Lúc con đi ra sảnh trung tâm triển lãm, ở đó quá đông người, cho nên có hơi chen lấn, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, con chỉ bị trầy xước ít thôi.”

Nếu như cô dám nói mình gặp vụ nổ trên đường, chẳng phải sẽ khiến hai bà mẹ bị hoảng sợ đến mức ngất đi sao?

“Hường Dương, đây là do con không đúng, làm sao con có thể để Tam Nhi xảy ra loại chuyện này? Không được, không được, sau này xem ra vẫn cần thường xuyên mời thêm mấy người vệ sĩ đến!”

Hoàng Ngân trách mắng con trai mình.

“Mẹ, chuyện này không nên trách anh ấy, chiều nay anh ấy qua bệnh viện kiểm tra sức khỏe, sau khi anh ấy biết con xảy ra chuyện, anh ấy vội vàng chạy tới!”

Vũ Quỳnh vội vàng che chở cho chồng mình.

Hoàng Ngân nghe xong những lời này, bà biết hai người trẻ ở chung rất tốt, bà và Thùy Sam ăn ý, liếc nhìn nhau.

“Được rồi, được rồi, không trách ai cả, các con nhanh đi rửa tay, chuẩn bị ăn cơm.”

“Anh bế em đi rửa tay.”

Cao Hường Dương nói xong, anh cúi người muốn bế Vũ Quỳnh.

“Em không cần!”

Vũ Quỳnh ngại ngùng từ chối, nhỏ giọng nói: “Ba mẹ đều ở đây, em xấu hổ. Này...”

Cô còn chưa có nói xong, cả người bị Cao Hường Dương bế lên, đi đến bồn rửa mặt.

“Chuyện của hai người trẻ tuổi các con, ba mẹ không nhìn thấy gì hết, các con cứ tình cảm...”

Hoàng Ngân cười nói, bà kéo Thùy Sam vào trong nhà bếp, chuẩn bị bữa tối.

Ba của hai người cũng chẳng quay đầu lại, tiếp tục ngồi đánh cờ ở bàn trà.

Càng như thế, càng giống như giầu đầu hờ đuôi, gương mặt Vũ Quỳnh đỏ bừng.

Cao Hường Dương ôm cô đến ngồi lên bồn rửa mặt, Vũ Quỳnh không nhìn được, dùng chân khế đạp anh: “Đều tại anh đó, hai người ta mắt mặt như vậy...”

Cao Hường Dương nắm lấy bàn chân nhỏ của cô, xấu xa gãi gãi: “Em còn đang bị thương đó, dám nghịch ngợm.”

“Á, nhột, anh mau thả em ra, ha ha ha...”

Vũ Quỳnh bị anh gãi đến mức cả người đều nhột, chân nhỏ của cô giãy dụa ở trong lòng bàn tay anh, liên tục cầu xin tha: “Em không dám, Cao Hường Dương! Nhanh lên, thả em ra, á... Ha ha ha...”

Cuối cùng Cao Hường Dương buông cô ra, anh hơi nheo mắt lại, hai tay chống lên trên bồn rửa mặt, gương mặt đẹp trai đến gần, tà mị nhìn cô, khóe miệng anh hơi giương lên: “Lấy anh nhé?”

“...”

Tim Vũ Quỳnh không ngừng đập ‘thình thịch’.

Trong nháy mắt, cô trở nên khẩn trương, ngay cả hô hấp đều trở nên có chút khó khăn.

“Anh đang cầu hôn em à?”

Cô lắc lư bấp chân, ra vẻ tùy ý hỏi anh.

Anh không biết, trái tim cô đã sớm khẩn trương đến mức gần như muốn nhảy ra bên ngoài.

“Ừ...”

Cao Hường Dương gật đầu.

Ánh mắt nóng rực của anh dính trên người cô, triền miên, kiêu diễm...

Gần như muốn hòa tan cô ra.

“Chuyện này...chuyện này...không được! Chuyện giấy đăng ký kết hôn giả, em còn đang giận đó!”

Vũ Quỳnh có chút nói năng lộn xộn.

Trong mấy giây, cô thiếu chút nữa đã gật đầu đồng ý.

Nhưng đến sau cùng, cô vẫn cắn răng từ chối.

Chuyện giấy đăng ký hết hôn giả, cộng thêm việc anh không nói tiếng nào bỏ đi hai năm, cô không thể dễ dàng tha thứ cho anh, nhất định phải giày vò anh.

Nếu cô tùy tiện tha thứ cho anh, lần sau cô nên làm gì?

Cô không chinh anh, anh không biết cô lợi hại như thế nào! Hừ hừ!!

Cao Hường Dương thấy Vũ Quỳnh còn chưa đồng ý, mặt anh cố ý cọ vào trên ngực mềm mại của cô: “Rốt cuộc anh phải làm gì mới có thể khiến cho em nguôi giận?”

-----oOo-----

Chương 420: Lần này là thật

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Làm sao em biết được? Dĩ nhiên phải nhìn thành ý của anh...”

“Này, hai người các con đã rửa tay xong chưa? Đồ ăn đã được mang lên bàn, ba mẹ không đợi các con đâu!”

Trong nhà ăn truyền đến tiếng thúc giục của Hoàng Ngân.

Vũ Quỳnh vội vàng rửa tay, chờ Cao Hường Dương rửa tay xong, hai người cùng nhau đi vào nhà ăn ăn cơm.

Sau bữa tối, Cao Hường Dương lén lút tìm mẹ mình ra ban công bàn chuyện.

“Mẹ, đến lúc đó con muốn nhờ dì Lưu ở cục dân chính giúp con một việc...”

Cao Hường Dương nhỏ giọng, đến gần bên tai mẹ, nói cho mẹ nghe kế hoạch của mình.

“...”

“Mẹ, mẹ cảm thấy như thế nào?”

“Tên nhóc xấu xa này!”

Hoàng Ngân mắng một câu: “Năm đó, ai bảo con làm như vậy! Hiện tại, con biết khó giải quyết được tàn cục rồi chứ?”

“Mẹ, mẹ chỉ cần nói được hay không được?”

“Được rồi, được rồi, nhưng đến lúc đó, vợ con mà tìm con tính sổ, mẹ xem đến khi đó, con làm như thế nào?!”

Sau khi Hoàng Ngân nói xong, bà rời khỏi ban công, quay lại phòng bếp, giúp Thùy Sam thu dọn bát đĩa.

Từ sau khi trải qua chuyện vụ nổ, tình cảm của hai người rõ ràng đột nhiên tăng mạnh.

Thật ra, chính vì tai nạn này mới khiến cho hai trái tim xa cách dần dần xích lại gần nhau hơn.

Ngày thứ bảy, cuối cùng vết thương trên đầu gối của Vũ Quỳnh đã khỏi hẳn.

Đêm khuya...

Trong phòng khách, đèn tắt.

Lúc Vũ Quỳnh từ trong phòng đi ra, cô bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ.

Từ lúc cô đặt bước chân đầu tiên ra...

Trên mặt đất có rất nhiều hoa, khung cảnh rục rĩ...

Trong đêm tối, dưới ánh nến âm áp, chiếu rọi ra một vầng sáng, chiếu lên gương mặt đỏ ửng, yêu kiều xinh đẹp của cô.

Cao Hường Dương mặc một bộ tây trang màu sáng, chậm rãi đi đến.

Trong ánh sáng âm áp, nụ cười của anh giống như sao trên trời, diên đảo chúng sinh... Ánh nến lay động, lúc sáng lúc tối, gương mặt anh tuấn, mê hoặc lòng người...

Anh đứng ở trước mặt Vũ Quỳnh, đưa tay phải về phía cô.

Vũ Quỳnh nhìn người đàn ông giống như bạch mã hoàng tử ở trước mặt mình. Tâm trạng của cô có chút hốt hoảng.

“Chuyện này... Đây là...”

Cô hoàn toàn không biết chuyện gì.

Cao Hường Dương nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô: “Đây là để chúc mừng cho vết thương của em khỏi hẳn.”

“Ồ?”

Vũ Quỳnh cười rộ lên, tâm trạng cô rất tốt, nghiêng người, đi đến trong ngực anh: “Vậy cũng không cần tốn nhiều công sức như thế chứ?”

Bộ trí lãng mạn như thế này, chỉ vì muốn chúc mừng vết thương của cô khỏi hẳn?

Hơn nữa chỉ là một vết thương nhỏ ở đầu gối mà thôi! Quá khoa trương rồi?

Vũ Quỳnh nghi ngờ liếc thoáng qua anh, nhìn thấy cách ăn mặc rất nghiêm chỉnh của anh, cô lại liếc thoáng qua mình: “Có phải em nên đi thay một bộ lễ phục không? Em còn đang mặc đồ ngủ đó!”

Cao Hường Dương cúi đầu nhìn cô.

Ánh mắt anh nóng bỏng, yết hầu gọi cảm khẽ chuyển động: “Không cần đâu, em cứ mặc như thế đi... rất đẹp!”

Hơn nữa còn rất thuận tiện để cho anh ‘ăn’ cô.

Cao Hường Dương bế Vũ Quỳnh đến phòng khách.

Trong phòng khách, trên bàn được thấp nền, có hai ly rượu vang đỏ được rót đầy, bày ở nơi đó, dường như đang chờ đợi chủ nhân đến.

Bầu không khí lãng mạn giống như một bữa tiệc cưới.

Vũ Quỳnh có chút mơ màng...

“Chúng ta uống rượu trước nhé?”

“Cao Hường Dương, em có chút choáng váng rồi...”

Vũ Quỳnh níu chặt cổ áo của anh, ánh mắt cô hiện lên một tầng kiêu diễm: “Làm sao anh lại đột nhiên tạo ra bất ngờ này cho em?”

“Em không thích sao?”

“Em dĩ nhiên là thích rồi!”

Trên mặt Vũ Quỳnh rất vui vẻ: “Em rất thích!”

Phụ nữ không ai không thích lãng mạn!

Nhất là khi người đàn ông mình yêu, chuyên tâm chuẩn bị lãng mạn cho mình... Một tay Cao Hường Dương nắm lấy tay Vũ Quỳnh, sau đó anh cúi người, ưu nhã cầm lên một ly rượu vang đỏ, đặt bên môi hai người: “Anh giúp em uống...”

Anh nói.

Ánh mắt anh và Vũ Quỳnh giao nhau, ánh mắt anh nóng bỏng đến mức gần như làm tan chảy cô.

Tim Vũ Quỳnh mềm nhũn, dường như cả thân thể cô đều theo đó trở nên mềm nhũn.

Cô vô thức gật đầu, môi đỏ hơi mấp máy: “Được ạ...”

Cao Hường Dương giương môi cười.

Anh uống một ngụm rượu vang đỏ, sau đó cất mở đôi môi đỏ rung động lòng người của cô, trong giây tiếp theo... Môi mỏng của anh rơi xuống... Một nụ hôn nồng nhiệt, trong ánh nến ở phòng khách, không ngừng lên men.

Áo ngủ xộc xệch rơi trên mặt thảm...

Trong ánh nến kiêu diễm, thân thể xinh đẹp mềm mại dần dần đỏ ửng...
Mồ hôi nóng không ngừng chảy ra...

Hai người phù hợp như thế, hoàn mỹ như thế, dường như trên thế giới này chỉ còn có anh và cô!

Vũ Quỳnh say.

Không biết là cô say trong sự dịu dàng của Cao Hường Dương hay là say trong buổi tối lãng mạn này, hoặc là... Say trong hương vị rượu vang đỏ... Tóm lại, cô thật sự say.

Đầu cô choáng váng, cánh tay nhỏ của cô ôm lấy cổ của Cao Hường Dương, ngón tay cô từng chút, từng chút, chạm theo ngũ quan anh tuần của anh.

Trong ánh mắt cô tràn đầy tình yêu của cô dành cho anh.

Cao Hường Dương để mặc cho cô ôm mình, để mặc cho cô tùy ý sờ lên mặt mình, dù ngón tay cô có hơi làm cho anh nhột, anh không ngăn cản, ý cười trên môi anh càng sâu hơn.

Bởi vì đối với bọn họ mà nói, cảnh tượng này là một loại hưởng thụ, một loại yêu cầu xa vời.

Cao Hường Dương học theo cô, nhẹ nhàng vuốt ve lên ngũ quan cô, anh bỗng nhiên hỏi cô: “Lấy anh nhé?”

Vũ Quỳnh sửng sờ.

Đôi mắt hơi say chớp chớp, liếc thoáng qua anh, sau đó khước miệng then thùng cười rộ lên.

“Nhé?”

Một lúc sau, Vũ Quỳnh khẽ gật đầu.

“Vâng...”

Một lời đồng ý khiến cho tim Cao Hướng Dương bay lên.

Anh kích động hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô vô số nụ hôn.

Anh lấy tốc độ nhanh nhất, bế cô đi ra ngoài.

Vũ Quỳnh bị anh làm cho mờ mịt: “Anh đi đâu thế?”

“Kết hôn!”

Từ lần say rượu hai năm trước, sau đó đầu óc choáng váng kết hôn, Cao Hướng Dương đã biết, sau khi Tam Nhi say rượu, cô không có chút đề phòng nào.

Lúc này ra tay, nhất định không sai được!

Vừa nghe nói đến kết hôn, Vũ Quỳnh mềm nhũn nằm trong ngực Cao Hướng Dương, cô không giãy dụa nữa, để mặc anh bế mình lên xe.

“Thế nhưng, không phải chúng ta đã kết hôn qua một lần rồi sao?”

“Lần đó không tính, lần này là thật.”

Cao Hướng Dương nghiêng người qua, giúp cô thắt chặt dây an toàn.

“Không tính sao?”

Vũ Quỳnh nghe xong lời này, sóng mắt chuyển động, cô bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó, kêu lên: “Em nhớ ra rồi! Lần trước anh kết hôn với em là...giả, đúng không? Lần này anh lại muốn dẫn em đi kết hôn giả à?”

Cô thò đầu ra, nhìn lên sao trời, chớp chớp mắt, mang theo men say nói: “Anh nhìn xem, bây giờ là buổi tối, anh coi em là đứa ngốc à, muộn như vậy, ủy ban nhân dân đâu còn mở cửa nữa... Anh lừa em! Anh lừa em!”

Cao Hường Dương hôn một cái lên mu bàn tay cô, bật cười: “Anh đâu dám lừa em nữa!”

Sau khi có kết quả kiểm tra, thân thể của anh đã không vấn đề gì, Cao Hường Dương đã sớm gấp không chờ được nữa, anh muốn kết hôn với cô!

Sau khi trấn an Vũ Quỳnh, Cao Hường Dương đạp chân ga, đi về phía ủy ban nhân dân.

Đến ủy ban nhân dân, dì Lưu, bạn của Hoàng Ngân đang chờ ở đó, khi Vũ Quỳnh nhìn thấy cảnh tượng này, cô càng nhận định tối nay là một âm mưu.

Sau đó, cô lục soát khắp người Cao Hường Dương một lần.

Chỗ nên sờ, cô sờ, chỗ không nên sờ, đều bị cô sờ soạng.

Sờ đến mức Cao Hường Dương đỏ cả mặt.

Kết quả, ngoại trừ tìm được hai quyển sổ hộ khẩu và chứng minh nhân dân, cô không tìm ra hai giấy đăng ký kết hôn giả nào.

Vũ Quỳnh hết hy vọng.

Tròng mắt đen nhánh của cô không ngừng đảo quanh, vẻ mặt mờ mịt liếc thoáng qua Cao Hường Dương.

Cao Hường Dương nâng mặt cô lên, dùng nụ hôn để trừng phạt cô, anh khẽ cắn lên đó một cái: “Em hài lòng chưa?”

Hài lòng!

Chỉ là sau đó, rốt cuộc xảy ra những chuyện gì, Vũ Quỳnh không nhớ rõ cho lắm.

Cô chỉ nhớ, hình như cô lại chụp ảnh, sau đó ký tên... Mơ mơ màng màng, dù sao chuyện này giống như đang nằm mơ, nó giống như đã từng xuất hiện trong quá khứ.

Sau đó, cô mơ màng ngủ thiếp đi.

Lúc cô tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau.

“Chào buổi sáng.”

Vũ Quỳnh vừa mới mở mắt ra, Cao Hường Dương đã cúi đầu xuống hôn lên môi cô một nụ hôn chào buổi sáng.

Vũ Quỳnh hôn lại anh: “Chào buổi sáng.”

“Mấy giờ rồi?”

Cô hỏi một câu, nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường ở phía đối diện, bây giờ là bảy giờ ba mươi phút.

Vũ Quỳnh khó khăn lắm mới từ trong chăn ngồi dậy, hôm qua cô uống say, đầu óc còn có chút hỗn loạn, nhưng ít nhất cô không bị đau đầu do say rượu.

“Hôm nay, không phải là ngày anh đến bệnh viện báo danh à?”

Vũ Quỳnh quay người hỏi Cao Hường Dương đang nằm trong chăn.

Cao Hường Dương không trả lời cô, anh chỉ bình tĩnh nhìn chăm chăm Vũ Quỳnh.

“Sao anh lại nhìn em như thế?”

Vũ Quỳnh bị ánh mắt của anh làm cho có chút không được tự nhiên. Cô sờ lên mặt mình: “Trên mặt em có gì à?”

Sau khi nói xong, cô cầm di động của mình lên soi, nhưng không thấy gì cả.

“Có phải em đã quên mất chuyện gì rồi không?”

Cao Hường Dương ngồi dậy, theo bản năng ôm cô từ phía sau, anh cúi đầu, khẽ cắn vành tai cô.

“Chuyện gì thế?”

“...”

Cô thật sự quên rồi!

“Em cố gắng nghĩ lại xem...”

Cao Hường Dương không vui.

Chuyện quan trọng như vậy, cô thế mà coi là chuyện nhỏ!!!

Vũ Quỳnh tựa vào trong ngực anh, cố gắng nghĩ lại...

Cô suy nghĩ một lúc lâu, gương mặt vô thức đỏ ửng, cuối cùng, cô quay đầu nhìn anh: “Anh không đến mức bắt em nhớ đến chuyện trên ghế sofa tối hôm qua chứ? Loại chuyện đó...không phải mỗi ngày đều có à? Có gì đặc biệt ư?”

“...”

Cao Hường Dương nghe xong, vừa tức lại vừa buồn cười.

Anh há miệng, cắn vào tai cô một cái, lấy đó làm trừng phạt: “Em còn chưa nghĩ ra.”

“Em thật sự quên rồi, em không nhớ nổi...”

Vũ Quỳnh thật sự quên hết, không nhớ chút gì, cô không cố ý trả thù chuyện anh đã từng quên mất đêm đầu tiên của bọn họ.

“Chẳng qua tối hôm qua, em mơ thấy một giấc mơ rất kỳ lạ...”

“Ồ?”

“Em mơ thấy chúng ta lại đi đến ủy ban nhân dân, giống như hai năm trước, anh nói anh muốn dẫn em đi đăng ký kết hôn, sau đó em ngây ngốc lục soát từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài anh một lần...”

Xem ra cô còn biết mình ngốc, khá tốt!

“Ừ, kết quả thế nào?”

Cao Hường Dương cố ý kéo dài giọng điệu, hỏi cô.

Giọng nói gọi cảm quanh quần bên tai Vũ Quỳnh, làm lòng cô rối bời.

“Kết quả... Kết quả em không tìm được gì! Chắc chắn, anh nói xem, em thường mơ như thế, có phải là do hai tờ giấy đăng ký kết hôn kia có ảnh hưởng quá lớn với em không?”

Vũ Quỳnh tràn đầy cảm xúc hỏi Cao Hường Dương.

“Em muốn tìm hai giấy đăng ký kết hôn này à?”

Chẳng biết từ khi nào, Cao Hường Dương đã lấy ra hai quyển sổ màu đỏ, bày ra trước mặt Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh cầm lấy, tùy ý lật xem một chút, cô không cẩn thận nhìn, bĩu môi nói: “Hai tờ giấy đăng ký kết hôn giả, hôm nào đó phải ném đi!”

“Em nhìn kỹ một chút xem...”

Ném đi?

Sao có thể ném đi được!

-----oOo-----

Chương 421: Em sắp kết hôn rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhưng mà cái chứng nhận kết hôn để lại có tác dụng gì, vấn đề này chắc phải nghiên cứu mới được.

Chắc không phải chỉ có lúc ly hôn mới dùng tới nó chứ?

Nếu mà thật sự là như vậy thì thà bỏ đi cho xong!

“Em đã coi kỹ lắm rồi! Đến nỗi chữ trên hai cái chứng nhận này em thuộc luôn rồi!”

Cho dù như thế nào thì trước đây Vũ Quỳnh cũng không tin hai tờ giấy chứng nhận này là giả, mỗi ngày cứ lôi ra lật tới lật lui, học thuộc những câu thề ước trên đó, nhìn vào tấm hình chụp chung đầy tình tứ, cô liền hoang tưởng đây là tờ chứng nhận kết hôn thật chứ không phải giả.

Tuy rằng là đã thuộc lòng rồi, nhưng mà Vũ Quỳnh vẫn nghe lời Cao Hường Dương ngoan ngoãn mở ra đọc chi tiết lại một lần nữa.

Bên trong hình như không có gì khác.

Nhưng mà...

Ánh mắt của cô dừng lại ở tấm hình chụp chung, cô sững sốt.

Quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn Cao Hường Dương, cô chỉ vào tấm hình: “Đây...đây không phải là tấm hình của hai năm trước.”

“Ừ, không phải!”

Cao Hường Dương khẳng định gật đầu: “Đương nhiên là không phải, tấm này tôi hôm qua mới chụp mà.”

“...”

Vũ Quỳnh vẫn còn chút ngơ ngác.

“Cho nên, tôi hôm qua không phải em nằm mơ, mà là thật sao?? Chúng ta đã đi ra Ủy ban phường đăng ký??”

“Ừ, đã đi! Thật đấy...”

“Chúng ta kết hôn rồi??”

Vũ Quỳnh xoay người, hỏi anh lại lần nữa, đột nhiên cao giọng: “Chúng ta thật sự đã kết hôn rồi??”

“Quả thật đã kết hôn rồi!! Được pháp luật công nhận luôn rồi!”

Cao Hường Dương giải đáp nghi ngờ trong lòng của cô.

Xoay người, anh lấy ra hai cuốn hộ khẩu từ trong ngăn kéo của tủ đầu giường, lật ra trang có tên hai người, ngay cột phía sau tên của hai người, đều có đóng một dấu mộc: đã kết hôn.

“...”

Chuyện này...

Hình như có một chút thật!!

Thì ra, kết hôn thực sự là sẽ đóng dấu mộc lên trên cuốn hộ khẩu!

Vậy mà cô lại không hề biết điều đó!!

Nhưng mà, đây không phải là vấn đề mấu chốt!

Mấu chốt là...

“Cao Hường Dương, anh là tên xấu xa!! Tôi hôm qua anh cố tình chuốc em uống say, đúng không? Anh biết nếu như em tỉnh thì em sẽ tuyệt đối không chịu theo anh đến ủy ban để ký vào tờ đơn đăng ký, anh cố tình dụ em, xấu xa!! Anh là đồ xấu xa!!”

Vũ Quỳnh lên án anh, tay cầm cuốn sổ đỏ tấn công anh.

Cao Hường Dương xoay người một cái, đã đè Vũ Quỳnh xuống dưới thân mình.

Hai bàn tay to lớn của anh không chế hai tay nhỏ của cô, không cho cô cơ hội động đậy.

Khóe miệng anh cười đắc chí: “Ngày thường em toàn nói dối lòng mình, chỉ có khi uống rượu rồi, em mới nói thật lòng! Tối hôm qua anh có hỏi em, có đồng ý lấy anh không, chính miệng em nói: đồng ý... còn nữa, tối hôm qua, trên sofa em cứ ôm lấy anh, đòi anh rất lâu, còn la lên là chưa đủ... Mà làm sao được đây? Bỏ đi... em hai năm trời thời gian đúng là hơi dài, nhưng mà, anh hứa với em, từ giờ về sau, ông xã nhất định sẽ mỗi ngày phục tùng, sẽ cho em no nê phủ phê!! Hơn nữa, sẽ bắt đầu từ mỗi... buổi sáng!!”

Vừa dứt lời, Cao Hường Dương đã lột sạch quần áo của Vũ Quỳnh.

“Um um um...”

Tên xấu xa này!!

Rõ ràng là chính anh cảm thấy không đủ, rõ ràng là bản thân anh đã đòi là hai năm rồi, kết quả, dám vô liêm sỉ đồ thừa cho cô??!!

Vũ Quỳnh cho dù có đòi thế nào đi nữa, thì mấy ngày này, cô thật sự đã bị anh cho ăn no nê rồi, mà còn no đến mức không no hơn được nữa...
“Cao Hường Dương!”

“Um, anh nhẹ chút.”

Tính kể một năm từ đầu xuân, tính kể một ngày từ sáng sớm.

Hiển nhiên, Cao Hường Dương đã xử lý việc này cực kỳ cực kỳ tốt!!

Trước khi đi làm, Vũ Quỳnh đã lén nhét hai cuốn sổ chứng nhận kết hôn vào trong túi.

Buổi trưa, cô có hẹn Hường Tình đi ăn cơm chung.

Nói là ăn cơm, nhưng thực tế...

Đương nhiên là vì cô muốn nhờ Hường Tình xác nhận lại sổ chứng nhận kết hôn là thật hay giả.

Tuy là cô bị anh lừa để ký giấy, tuy là cái kết hôn này có hơi kỳ cục,

nhưng mà...đương nhiên cô vẫn hy vọng cái chứng nhận kết hôn đó là thật.

Vũ Quỳnh vừa mới đưa chứng nhận kết hôn ra trước mặt Hương Tình, trong phút chốc Hương Tình đã hiểu ra: “Ôi, em nói mà! Khi không mời em ăn cơm, thì ra là muốn nhờ em kiểm tra!”

“...”

“Vậy rốt cuộc em có coi không?”

“Em nói cho chị biết, lần trước em giúp chị kiểm cái chứng nhận giả lần trước, em về nhà bị anh em xử một chập rồi! Lần này em sẽ không ngu nữa đâu, không chừng lần này đoạn tình anh em luôn á?”

“Nói như em thì cái chứng nhận này cũng là giả sao?”

Vũ Quỳnh có chút hụt hẫng.

“Ừa, em không có nói nha! Em cũng chưa cầm lên coi nha, làm sao mà biết thật hay giả? Chị tưởng em là thánh hả!”

“Vậy em mau coi đi!”

Vũ Quỳnh đẩy tờ chứng nhận về phía Hương Tình.

“Không cần coi nữa, chắc chắn là thật rồi!”

Đến cả lật bên trong Hương Tình cũng làm biếng không muốn mở.

“Sao em biết, em chưa mở ra coi mà! Em tưởng em là thánh thiệt hả?”

“Lần này không cần phải coi nữa! Anh ấy đã tính kế trông chờ ngày này lâu lắm rồi, lần nào cũng thiếu điều muốn cột chị mà xách ra ủy ban phường để đăng ký, lần này khó khăn lắm mới làm được, anh ấy đâu ngu mà lại đi làm một cái giả nữa? Phục vụ, gọi món!!”

Hương Tình nói xong, tự mình kêu phục vụ đến luôn.

“Nhưng mà em cũng phải coi qua một cái chứ!”

Lời nói của Hương Tình phần nào khiến cho Vũ Quỳnh bớt thấp thỏm.

Thực tế cô cũng biết lần này không thể nào là giả được, nhưng ngu một lần phải biết rút kinh nghiệm, cô cũng cần phải cẩn thận xác nhận kỹ càng!

Hương Tình đành phải hợp tác, cầm cuốn sổ mở ra coi một cái, nhìn thấy tấm hình chụp, cô nhin không được cười thành tiếng: “Chị dâu à, em nói chứ hai anh chị có thể nào đừng có lần nào kết hôn cũng để cái mặt say xỉn ngất ngây con gà tây lên hình được không?”

Vũ Quỳnh trợn mắt nhìn Hương Tình một cái: “Đó không phải tại mưu kế của anh em sao!!”

“Được rồi! Coi cũng coi rồi, lần này nhất định là thật rồi, không có giả nữa đâu!!”

Hương Tình đẩy lại chứng nhận kết hôn cho Vũ Quỳnh: “Em đói rồi, gọi món thôi!”

Nghe được câu nói của Hương Tình, Vũ Quỳnh cầm hai cuốn chứng nhận kết hôn như cầm bảo bối, cẩn thận cất lại vào trong túi, tâm trạng cũng vui hẳn: “Em cứ gọi thoải mái, chị đãi!!”

“Vậy thì em sẽ không khách sáo đâu...cho tôi một phần mì ý thịt xông khói sốt trứng, pizza thịt xông khói nấm mỡ, một phần cà ri thịt viên, rau cuốn thịt kiểu ý, bít tết gà, sau cùng thêm một phần...tôm hấp húng quế!”

“...”

Cao Hương Tình, em tuổi Heo hả?

“Đúng rồi, có chuyện này, em quên nói với chị...”

Hương Tình đột nhiên nói.

“Chuyện gì?”

“Em sắp kết hôn!”

“Cái gì??”

Vũ Quỳnh xem tý phun nước chanh ra khỏi miệng: “Vớ ai? Lục Li Dã??”

Hương Tình liếc cô một cái: “Chị sao cứ thích nhắc đến người chả liên quan vậy?”

“Không phải anh ta sao?? Vậy em kết hôn với ai? Tự nhiên khi không, em kết hôn cái gì á?”

“Người đó chị không biết đâu, sau này có cơ hội em sẽ giới thiệu cho chị biết! Còn chuyện sao lại kết hôn thì, rất đơn giản, đến tuổi thì lấy chồng thôi!”

“Hương Tình, chuyện hôn nhân không giống chơi nha! Em đừng có kích động.”

“Em giống loại người dễ kích động vậy sao?”

Hương Tình hỏi ngược lại Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh im lặng.

Trước giờ Hương Tình đối với chuyện gì cũng có chủ kiến riêng, chuyện cô ấy đã quyết định, thì phần lớn không ai có thể thay đổi được.

“Anh ta biết không?”

“Ai?”

Hương Tình giả vờ hỏi.

“Còn ai nữa? Đương nhiên là Lục Li Dã rồi!”

“Ừa? Em kết hôn, có cần thiết phải báo cho người ta không?”

“Cao Hương Tình!!”

“Được rồi được rồi!”

Hương Tình nói xong, lục trong cái túi của mình, sau đó quăng một cuốn sổ màu đỏ ra trước mặt Vũ Quỳnh, mím môi nói: “Đừng nói cho ai biết, kể cả anh Dương và ba mẹ cũng đều chưa biết!”

“Đây là cái gì??”

Vũ Quỳnh trừng mắt nhìn cuốn sổ đỏ trên bàn, giống với cái của cô vừa cất đi, trên bìa có chữ ‘Chứng nhận kết hôn’.

“Trên đó không phải có ghi sao?”

Hương Tình cúi đầu tiếp tục ăn.

“Em kết hôn rồi??”

Vũ Quỳnh không dám tin vào mắt mình, liền cầm cuốn sổ lên nhìn kỹ, giây tiếp theo, cô ngớ người.

Cô chẳng buồn lật bên trong ra xem người đàn ông đó mặt mũi ra sao, cũng không còn tâm trí muốn biết anh ta tên gì, cô chỉ biết rằng người đó không phải là Lục Li Dĩ: “Em...em rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy? Vừa mới nãy không phải nói đang chuẩn bị đám cưới sao? Bây giờ...bây giờ cả đến chứng nhận kết hôn cũng có rồi, Ba mẹ còn chưa biết nữa?? Cao Hương Tình, chuyện này em giải thích sao đây??”

“Được rồi mà...”

Hương Tình lấy lại cuốn chứng nhận từ tay Vũ Quỳnh về: “Nói chuẩn bị kết hôn là để cho chị chuẩn bị tâm lý trước, sau đó em nghĩ, thôi thì nói cho chị biết luôn! Chuyện kết hôn của em, tạm thời chị đừng nói cho ba mẹ biết nha, cả anh em nữa! Chị mà nói là khỏi nhìn mặt em luôn đó!”

“Chuyện lớn như vậy, em không cho chị nói?? Em nói đi, như vậy không phải bắt chị làm người bất nhân bất nghĩa sao? Hơn nữa em tùy tiện kết hôn như vậy, rốt cuộc em đang nghĩ gì?”

Vũ Quỳnh cảm thấy mình càng ngày càng không hiểu cô em chồng

mình.

“Đợi sau này em tâm trạng tốt hơn sẽ kể cho chị biết, bây giờ thì ăn thôi...”

“Hương Tình...”

“Tóm lại, chị yên tâm đi! Em biết tự chăm lo cho bản thân em, không để bị thiệt thòi đâu, em là ai, chị không biết sao?”

Hương Tình trấn an Vũ Quỳnh.

“Vậy em có nghĩ đến khi mà Lục Li Dĩ biết chuyện này, anh ta sẽ thế nào không?”

Hương Tình đang ăn hơi khựng lại một chút, ngược đầu nhìn Vũ Quỳnh: “Chúng nhận kết hôn chị cũng coi rồi, sau này...đừng nhắc người đàn ông này nữa, em với anh ta đã không còn liên quan gì với nhau rồi!”

“...”

Vũ Quỳnh ăn trưa với tâm trạng nặng nề, đang do dự không biết có nên cho chồng mình và ba mẹ chồng biết chuyện trọng đại này không.

Thì nghe Hương Tình nhắc: “Chuyện này tạm thời chị đừng nói gì nha, coi như không biết gì hết, để qua hai ngày, em sẽ từ từ nói cho họ biết, ít ra chị cũng phải cho em thời gian chuẩn bị chứ, đúng không?”

“Thật sự em sẽ nói?”

“Chẳng lẽ em có thể giấu cả đời?”

“Vậy anh ta là người như thế nào? Hai người biết nhau bao lâu rồi? Anh ta đối xử với em như thế nào?”

“Dừng dừng dừng...”

Hương Tình lập tức kêu ngừng: “Tâm trạng tốt chút sẽ nói, ăn đi! Ăn đi...”

“...”

Chỉ có em còn có tâm trí ăn được thôi!!!

Hôn lễ của Vũ Quỳnh và Cao Hương Dương, chính thức được chuẩn bị cử hành.

Đã nhiều lần, Vũ Quỳnh nhịn không được muốn nói chuyện của Hương Tình cho chồng cô biết, nhưng cuối cùng, dưới sự năn nỉ và hăm dọa của Hương Tình, cô buộc phải chấp nhận đợi sau khi xong hôn lễ của cô, sẽ về nhà nói chuyện với mọi người sau.

Chuẩn bị hôn lễ rất mệt, nhưng bên cạnh đó cô cũng rất hạnh phúc.

Mấy ngày nay, cửa nhà gần như sắp nổ tung với sự có mặt nhiệt tình của bạn bè họ hàng xa gần, quà cưới cùng sắp chất đầy ngôi nhà mới của hai người.

Câu hỏi mà mọi người hỏi nhiều nhất, không xa lạ gì chung quy lại chỉ có một vấn đề: “Hai người dự tính khi nào có con? Càng sớm càng tốt nha, ba mẹ hai con cũng trông chờ lâu lắm rồi?”

Với đề tài này, sau khi nói ra cũng sẽ lâm vào tình trạng ngại ngùng khó xử.

Mỗi khi như vậy, Cao Hương Dương chỉ thuận miệng trả lời “Nhanh thôi ạ, sẽ nhanh thôi” qua loa cho xong chuyện.

-----oOo-----

Chương 422: Muốn có con

Nguồn: EbookTruyen.VN

Con...

Có nhà ai lại không muốn có con chứ?

Nhưng đề tài "con cái" này đối với bọn họ khó tránh khỏi có phần nặng

nề.

Không phải là họ không muốn mà là không cần...

Thân thể của Cao Hường Dương vừa mới bình phục, độc tố trong người rõ ràng là không có cách nào loại bỏ hết trong một hai năm, ít nhất cũng phải cần khoảng bốn đến năm năm.

Cho nên dù bọn họ có muốn có con thì cũng phải đợi ba bốn năm nữa.

Hơn nữa chuyện lần trước Vũ Quỳnh mang thai ngoài tử cung, suýt nữa mất mạng khiến bây giờ Cao Hường Dương nghĩ lại vẫn còn thấy sợ, nào còn dám tùy tiện để Vũ Quỳnh mang thai!

Cho nên mấy ngày qua, hai người đều dùng biện pháp tránh thai.

Mỗi lần Cao Hường Dương đeo bao đều thấy phiền phức, đương nhiên, lại không nỡ để vợ phải uống thuốc, cho nên sau khi bàn bạc một chút thì cuối cùng đến viện tiêm thuốc tránh thai.

Loại thuốc này là tiêm vào người anh, không có bất kỳ tác dụng phụ nào với thân thể và thụ thai.

Mỗi tháng tiêm một lần, khi nào muốn có con thì ngừng tiêm ba tháng là được.

Cao Hường Dương cảm thấy như vậy rất thuận tiện, lại không ngăn trở cảm giác hoan ái giữa hai người, như vậy rất tốt.

Hôn lễ được tổ chức đúng hạn.

Đây gần như là một hôn lễ long trọng vô tiền khoáng hậu.

Hoa bách hợp thanh khiết nở rộ trên khắp giáo đường, hoa hồng kiều diễm trải thành thảm đỏ thiên nhiên, tượng trưng cho con đường tình yêu lãng mạn... Cô dâu chú rể nói ra từng lời "Tôi đồng ý", khuấy động nội tâm của mỗi người... Tình yêu 23 năm rốt cục vào giờ khắc này đã đạt đến viên mãn!

Trong khoảnh khắc khi tiếng chuông chúc phúc vang lên...

Chú rề vén khăn che mặt của cô dâu lên, nâng gò má đẹp đẽ của cô, cúi đầu... Nhẹ nhàng, thành tín hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

"Vợ à, anh yêu em!"

Cao Hường Dương ghé sát vào vợ bày tỏ một cách thâm tình nhất: "Từ nay về sau, cho dù kết quả của chúng ta có mỹ mãn hay không, nhưng... trong thế giới của anh, không cho phép em lại biến mất nữa!"

Anh vươn tay giữ chặt eo cô, ngay trước tất cả bạn bè người thân, trao cho cô một nụ hôn nồng nhiệt tượng trưng cho tình yêu kéo dài mãi... giống như con đường hôn nhân của bọn họ sau này!

Dưới chỗ khách ngồi ở giáo đường, hai bà mẹ thấy một màn vô cùng cảm động này thì cũng không nhịn được mà lau nước mắt.

Hai đứa con này của họ đi được tới bước này, thật sự là nỗi khổ nào cũng đều đã từng trải qua, bây giờ còn có thể tay nắm tay bên nhau, đúng là không dễ dàng gì...

Đêm đã khuya.

Tất cả khách khứa đều lần lượt rời đi.

Vũ Quỳnh và Cao Hường Dương gần như mệt rũ rời, thả người lên chiếc giường mới.

Trên giường có đủ các loại đồ cưới với hình dạng màu sắc khác nhau.

Táo đỏ, đậu phộng, long nhãn, hạt sen...

Sớm sinh quý tử!

Hai người nắm tay nhau, rũ rời nằm trên giường nghỉ ngơi lấy sức, ai cũng không muốn nhúc nhích chút nào.

"Cao Hường Dương, sớm biết kết hôn mệt như vậy thì em đã không kết hôn rồi! Dù sao cũng giống như đi đăng ký kết hôn thôi, anh nói có phải không?"

Vũ Quỳnh mếu máo, thực sự là mệt muốn chết đi được.

Cao Hường Dương xoay người chống tay lên, che ở trên người Vũ Quỳnh.

Nhưng cô hết sức để không đè lên người cô, chống tay ở hai bên người cô, từ trên cao nhìn xuống: "Mệt muốn chết rồi sao?"

"Ừm!"

Vũ Quỳnh làm nũng, đưa tay ôm lấy gáy anh: "Anh không mệt hả?"

"Anh vẫn ổn."

"Đứng lâu như vậy, nhất định là rất đau chân có phải không? Em đi xả nước cho anh tắm, tắm xong thì em đấm bóp cho anh một chút nhé?"

Vũ Quỳnh nói rồi muốn đứng dậy đi xả nước.

"Cùng tắm đi..."

Cao Hường Dương cười ám muội, ôm lấy Vũ Quỳnh đi về phía phòng tắm.

Trong bồn tắm rộng lớn, hai người mệt mỏi tựa sát vào nhau, ngâm mình trong bồn nước ấm áp với cánh hoa hồng, hưởng thụ giờ khắc nghỉ ngơi hiếm có này, để tất cả mệt mỏi rã rời đều chậm rãi theo làn nước ấm mà đi.

Thật là thoải mái...

Vũ Quỳnh làm nũng trong lòng Cao Hường Dương: "Ông xã à, anh nói xem sau này bạn bè người thân hỏi chúng ta về vấn đề sinh con thì chúng ta phải trả lời thế nào đây?"

Cao Hường Dương khẽ vuốt mái tóc ướt của cô, khàn giọng hỏi: "Hiện giờ em rất muốn có con sao?"

"Không..."

Vũ Quỳnh lắc đầu: "Không phải là em có muốn hay không, mà bây giờ cơ thể anh cũng không thích hợp để thụ thai, nếu cứ cưỡng ép mà làm thì bất kể là đối với chúng ta hay là đối với đứa bé đều là hành vi vô trách nhiệm, em không muốn như vậy."

"Ngoan..."

Cao Hướng Dương khẽ hôn lên vành tai cô.

"Thật ra, em không phải là lo lắng về chuyện này..."

Vũ Quỳnh thở dài, ánh mắt âm trầm đi vài phần: "Thật ra là em lo lắng về thân thể của em."

"Nghĩ ngợi lung tung."

"Nghe nói năm đó mẹ em cũng đã tốn rất nhiều công sức mới có thể mang thai em, anh xem trước đó em lại mang thai ngoài tử cung, em lo thể chất của em có thể thực sự không thích hợp để thụ thai..."

"Mặc kệ năm đó mẹ đã tốn bao nhiêu công sức mới có em, nhưng sau cùng không phải là vẫn có em đó sao? Bởi vì có em nên anh mới có thể cưới được người vợ tốt như vậy, có phải không? Cho nên không cho em tiếp tục đoán mò nữa! Hơn nữa chuyện sinh con hầu như đều dựa vào duyên phận, duyên phận chưa tới thì chúng ta cũng không thể cưỡng cầu! Nếu như chúng ta thực sự không có duyên với đứa nhỏ thì cũng không cưỡng cầu, không có thì không có, cũng không phải nhất định phải có con thì chúng ta mới có thể sống được, có đúng không?"

"Không có con anh sẽ không cảm thấy mát mát chứ? Sẽ không trách em chứ?"

Vũ Quỳnh quay đầu nhìn anh, chu môi: "Em muốn sinh con cho anh!"

"Cho dù không có con thì anh cũng sẽ không cưỡng cầu! Anh cưới em về cũng không phải là để em sinh con cho anh, mà là vì anh yêu em, thích em nên mới cưới em! Hơn nữa, cho dù cơ thể em thực sự không thể sinh con thì cũng không thể trách em được. Chuyện đó không liên quan gì đến em cả! Cũng không phải là em muốn thế. Mặt khác, nếu như sau

này cơ thể của anh cũng không thích hợp sinh con thì em liệu có trách anh không?"

"Đương nhiên là không rồi!"

Vũ Quỳnh trả lời ngay không cần nghĩ ngợi, xoay người ngồi trong bồn tắm, ôm lấy khuôn mặt tuấn mỹ của anh, đặt một nụ hôn lên bờ môi mỏng của anh: "Cho dù cả đời này cơ thể của anh cũng không thể sinh con thì em cũng sẽ không trách anh!"

"Cho nên, chúng ta giống nhau..."

Cao Hường Dương ôm chặt cô cười rộ lên: "Sau này chúng ta không được nói mấy lời có trách hay không nữa, biết chưa? Tới thì cực kỳ hoan nghênh, không tới thì cũng không bắt buộc! Những điều này đều không ảnh hưởng đến chuyện chúng ta sẽ nắm tay nhau cả đời..."

"Được, em đồng ý!"

Vũ Quỳnh rút cục nở nụ cười hiểu ý.

Bỗng nhiên, cô thấy có chút cảm động, nội tâm giống như có thiết bị sưởi ấm đang chạy: "Chồng à, anh thật tốt! Anh thật sự đối với em quá tốt!"

"Đó cũng là vì em đáng để anh đối tốt!"

"Em yêu anh! Yêu anh... Yêu anh..."

Vũ Quỳnh vẫn nũng nịu nói trong lòng anh, gợi lên dục hỏa trong lòng Cao Hường Dương, kết quả cuối cùng chính là... Bồn tắm lại thành nơi hoan ái của bọn họ!

Thời gian thoáng cái đã qua bốn năm.

Độc tố bên trong thân thể Cao Hường Dương đã được thanh lọc hoàn toàn, cũng đã ngừng tiêm thuốc tránh thai từ mấy tháng trước.

Nhưng bụng Vũ Quỳnh vẫn trì trệ không có phản ứng.

Vũ Quỳnh lại không dám nhắc đến chuyện này với chồng mình, sợ sẽ tạo áp lực cho anh, cho nên tự mình lặng lẽ đi khám Trung y, tìm người kê mấy thang thuốc Đông y dưỡng sinh bổ huyết.

Vũ Quỳnh lần nào cũng nhân lúc Cao Hường Dương không có ở nhà, len lén uống thuốc Đông y.

Nhưng dù cẩn thận hơn nữa thì vẫn bị anh bắt được.

"Em đang uống thuốc gì thế?"

"A... Sao anh lại về sớm vậy? Không phải còn một ca phẫu thuật lúc bốn giờ sao?"

Vũ Quỳnh bị bắt quả tang, vội vàng nhét túi thuốc vào phía sau: "Không có... Không có gì, chỉ là mấy loại thuốc trị kinh nguyệt không đều thôi."

"Kinh nguyệt không đều?"

Cao Hường Dương híp mắt: "Kinh nguyệt của em không đều khi nào? Sao anh lại không biết?"

Tính thời gian thì kinh nguyệt của cô tương đối bình thường, tháng nào cũng đến đúng hạn.

"Đưa thuốc cho anh xem! Nếu cơ thể của em có gì không khỏe thì cũng phải nói cho chồng em chứ!"

"Đây là vấn đề phụ khoa, sao em có thể hỏi anh chứ? Anh cũng có phải bác sĩ phụ khoa đâu!"

Vũ Quỳnh cố chấp cãi lại, không chịu đưa gói thuốc cho anh.

Cao Hường Dương vẻ mặt nghiêm túc, đưa tay về phía cô: "Đưa cho anh!"

"Nhưng..."

"Vũ Tiểu Tam!"

"Được rồi!"

Vũ Quỳnh đành phải ngoan ngoãn đưa gói thuốc cho Cao Hướng Dương.

Cao Hướng Dương cầm lên ngửi thử.

Chỉ nghe Vũ Quỳnh nói: "Đây chỉ là mấy toa thuốc dưỡng sinh bổ huyết, không có gì đâu."

Cao Hướng Dương thâm trầm liếc nhìn, để thuốc lên bàn: "Vô duyên vô cớ sao em lại uống mấy thứ này?"

Giọng điệu của anh rõ ràng đã nhẹ nhàng hơn vừa rồi rất nhiều.

Không khó nghe ra sự không nỡ bên trong.

"Em...thật ra cũng không có gì, chỉ là... anh thấy đó, anh đã ngừng tiêm thuốc tránh thai mấy tháng rồi, hai chúng ta cũng không dùng bất kỳ biện pháp tránh thai nào, nhưng bụng em... vẫn không chưa có gì, dù mọi người không thấy vội nhưng em thấy sốt ruột!"

Vũ Quỳnh mếu máo, nghĩ đến cái bụng không chịu phản ứng của mình thì lại thấy có chút hậm hực.

"Vớ vẩn, có gì mà phải gấp? Thế giới của hai người anh còn chưa tận hưởng đủ, em đã muốn tạo một đứa búng bình ra rồi?"

Cao Hướng Dương đi tới ôm lấy cái eo thon nhỏ của cô, mũi cao nhẹ nhàng cọ cọ lên trán cô: "Bảo bối, đừng tạo áp lực lớn cho mình như vậy có được không? Mang thai cũng phải chú ý tâm trạng, em càng áp lực thì đứa bé càng khó đến! Hơn nữa, chúng ta cũng không cần phải vội mà?"

"Anh còn không vội sao! Anh mà còn không sinh thì anh cũng già đến chết rồi! Anh không sợ đến lúc hợp phụ huynh, con chê anh quá già sao?"

Vũ Quỳnh cười trêu ghẹo anh.

Cao Hướng Dương xấu xa cắn cắn chóp mũi cô: "Nó có một người cha vừa trẻ vừa đẹp trai vừa nhiều tiền, đó chính là phúc nó tu mấy đời mới

có, nó còn dám ghét bỏ?"

"Tự luyện!"

"Được rồi, sau này không cần uống thuốc nữa."

"Đây chỉ là thuốc bổ huyết mà thôi..."

"Là thuốc cũng có ba phần độc, nghe lời anh có được không? Chúng ta thuận theo tự nhiên. Không phải chúng ta đều đã đi viện kiểm tra rồi sao? Thân thể đều không có gì đáng ngại, sao lại vô duyên vô cớ phải uống thuốc chứ?"

"Nhưng..."

"Không có nhưng!"

Cao Hướng Dương lộ ra vẻ bá đạo.

"... Được rồi."

Vũ Quỳnh rút cuộc không nói lại anh.

Tháng nào mà kinh nguyệt của Vũ Quỳnh đến trễ một chút, cô đều sẽ theo thói quen dùng que thử thai, nhưng kết quả lần nào cũng đều là không có.

Nhưng lần này có chút khác với mọi khi.

Sau khi thử, không có kết quả hiện ra, mà kinh nguyệt đã trễ ba ngày rồi, lại còn có vẻ sẽ trễ tiếp.

Ba ngày thật ra không tính là đến muộn, Vũ Quỳnh cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng lại dọa đến Cao Hướng Dương.

Anh vừa tỉnh lại đã hỏi tình trạng cơ thể Vũ Quỳnh, sau đó nháo nhào đòi đưa cô đi viện kiểm tra.

"Hướng Dương, chỉ là ba ngày chưa tới thôi, không cần phải hoảng hốt đi kiểm tra vậy đâu? Nếu như không có thai chẳng phải là cực kỳ mất

mặt sao?"

Vũ Quỳnh cũng ngại đi viện kiểm tra.

"Không có thai mới tốt!"

Cao Hường Dương không khỏi đưa tay bế Vũ Quỳnh từ giường lên:
"Nào, nhanh đi viện thôi."

"Hường Dương."

Vũ Quỳnh quỳ gối bên mép giường, bàn tay nhỏ bé khoác lên cổ anh:
"Có phải anh sợ em mang thai ngoài tử cung không?"

Cao Hường Dương sững sốt.

-----oOo-----

Chương 423: Thai đôi long phụng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ánh mắt anh tối đi mấy phần, trầm mặc một chút mới gật đầu: "Bây giờ nghĩ đến chuyện lần trước anh vẫn còn thấy sợ, anh không muốn, cũng tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra lần nữa! Cho nên, bây giờ em phải đến bệnh viện với anh!"

"Anh quá căng thẳng rồi..."

"Anh lo cho em! Đừng để anh phải chịu khủng hoảng như vậy nữa, anh không muốn thấy có thể lại mất em... cảm giác đó cực kỳ đáng sợ..."

Cao Hường Dương ôm chặt cô, môi mỏng cung chiều cọ lên trán cô:
"Nghe lời anh, được không?"

Trong đầu Vũ Quỳnh thấy vô cùng ấm áp, gật đầu: "Được! Tất cả đều nghe anh..."

"Ngoan..."

Bệnh viện.

Kết quả kiểm tra thì không có gì cả, tất cả đều bình thường.

Nhưng không loại trừ khả năng vì bây giờ còn quá sớm nên không thể tra ra được.

Không mang thai, cũng không có thai ngoài tử cung.

Kết quả này, không biết là tốt hay là xấu.

Bác sĩ chỉ nói, quan sát thêm vài ngày trước đã, nếu như kinh nguyệt vẫn không tới thì lại kiểm tra lại.

Dù sao đã từng có thai ngoài tử cung, thể chất đặc thù nên không loại trừ khả năng lại mang thai ngoài tử cung.

Nhưng, đến ngày thứ năm, kinh nguyệt vẫn không có...

Sáng sớm, Vũ Quỳnh ngồi ở trên nắp bồn cầu, trong tay cầm một que thử thai, kích động hét lên.

Lúc đó Cao Hường Dương hoảng sợ.

"Sao vậy? Xảy ra chuyện gì thế?"

Cao Hường Dương mở cửa phòng tắm, khăn trương hỏi cô.

Vũ Quỳnh nắm que thử thai, bàn tay nhỏ bé vẫn còn run rẩy: "Chồng à, em... có phải em nhìn nhầm rồi không? Trên... trên này có hai vạch màu hồng! Hai vạch..."

Vũ Quỳnh kích động đến suýt chảy nước mắt: "Cái này có phải có nghĩa là em đã mang thai rồi không?"

Cao Hường Dương kinh ngạc hai mắt mở lớn, liếc mắt nhìn que thử thai trong tay Vũ Quỳnh, đúng là trên đó hiện hai vạch màu hồng.

"Thực sự..."

Trong mấy giây, Cao Hường Dương gần như không thể dùng bất kỳ từ ngữ nào để hình dung tâm trạng của anh lúc này.

"Cho dù thế nào cũng đi viện đã!"

Vũ Quỳnh đứng lên ra khỏi phòng tắm: "Chồng à, em đi thay đồ trước, anh cũng nhanh lên nhé!"

Hai người lại lần nữa lòng như lửa đốt chạy tới bệnh viện, đến phụ khoa khám thì đã là hai tiếng sau rồi.

Vũ Quỳnh ở bên trong làm các loại kiểm tra, Cao Hường Dương ở bên ngoài gấp đến độ đi tới đi lui, trong lòng hỗn loạn, vừa khẩn trương vừa sợ, càng vui mừng và mong đợi nhiều hơn, nhưng lại lo càng mong đợi thì càng thất vọng.

Nói chung là một loại tâm trạng vô cùng phức tạp, khó có thể dùng từ ngữ đơn giản để hình dung.

Nửa giờ sau thì cũng kiểm tra xong loại cuối cùng.

Cửa vừa mở ra, Vũ Quỳnh như một cơn gió nhào vào trong lòng Cao Hường Dương, sau đó chính là mắt kiểm soát mà gào khóc.

Cô vừa khóc lên đã khiến Cao Hường Dương sợ hãi.

"Sao vậy? Sao vậy? Có chuyện gì? Tam Nhi, đừng khóc! Có chuyện gì nói cho anh trước đã..."

Cao Hường Dương quả thật có chút nóng nảy, không ngừng an ủi cô vợ bé bỏng của mình.

Chỉ nghe bác sĩ phía sau nói: "Bác sĩ Cao, chúc mừng! Anh sắp làm ba rồi, đứa bé đã được ba tuần, hơn nữa tình hình cực kỳ lý tưởng, đã loại bỏ khả năng thai ngoài tử cung!"

"Thật sao?"

Cao Hường Dương ngạc nhiên hô to, ôm lấy gương mặt đang khóc của

vợ mình, có chút không dám tin hỏi Vũ Quỳnh: "Là thật sao? Anh thật sự sắp làm ba rồi?"

"Vâng."

Vũ Quỳnh liên tục gật đầu, vừa khóc vừa cười: "Em quá kích động rồi, không nhịn được nên mới khóc..."

Cao Hướng Dương cũng kích động đến mức khó có thể kiềm chế, lại vẫn không quên an ủi vợ: "Đừng khóc nữa, nghe lời anh! Em mà khóc là không tốt cho con đâu..."

Một câu nói này quả nhiên có hiệu quả, Vũ Quỳnh lau nước mắt, cười ngốc nghếch, thật sự không dám khóc nữa.

Hai tháng sau...

Cao Hướng Dương cùng Vũ Quỳnh đến khoa phụ sản siêu âm.

"Chúc mừng viện trưởng Cao!"

Bác sĩ nhìn kết quả siêu âm thai nhi, phấn khởi chúc mừng: "Đây chính là cặp song thai hai người nhé!"

"Thật sao?"

Vũ Quỳnh và Cao Hướng Dương vừa nghe kết quả, thật sự có chút không dám tin.

"Thật sự là song thai sao?"

"Là thật! Không giả được! Nhìn xem, là hai bào thai, nhất định là song thai!"

Bác sĩ cũng mừng rỡ vô cùng!

"Ôi...Tốt quá rồi!"

Vũ Quỳnh ôm lấy Cao Hướng Dương, suýt chút nữa mừng đến chảy nước mắt: "Đây nhất định là ông trời đưa những đứa nhỏ bị lạc trả về

cho chúng ta!"

Cao Hường Dương cũng đặc biệt kích động, ôm lấy Vũ Quỳnh, vỗ nhẹ lưng cô, trấn an: "Đúng vậy, con của chúng ta đã trở về rồi!"

"Chắc chắn là song thai rồi, chỉ là rốt cuộc là song thai long hay phượng thì phải đến hai tháng mới nhìn ra được."

Bác sĩ nói rồi đi ra khỏi phòng siêu âm, một bên cầm giấy kiểm tra ký tên, một bên dặn dò: "Mang thai đôi cần nhiều dinh dưỡng hơn mang thai một rất nhiều, cho nên sau này nhất định phải ăn uống đầy đủ, đủ dinh dưỡng, bồi bổ thân thể, không thể kén ăn, biết không? Chỉ cần không chú ý một chút là song thai có thể bị thiếu chất rồi."

"Được, chúng tôi nhất định sẽ chú ý."

Hai người ba mẹ tiêu chuẩn liên tục gật đầu.

Chẳng ai nghĩ tới, nhà này một lần sinh con lại tăng lên liền hai người.

Chuyện này không thể nghi ngờ đã khiến ông bà hai bên nội ngoại đều sướng phát điên rồi.

Cái gì ăn ngon đều đưa cho cô, cái gì chơi vui cũng đưa cho cô, nói là để sau này cho con chơi.

Trong nhà chất đầy đủ loại quần áo màu sắc hình dạng khác nhau, đồ nam có đồ nữ có, cái gì cần có đều có.

Cho đến tháng thứ tư, rốt cục xác định được song bào thai trong bụng Vũ Quỳnh là một đôi thai long phụng!

Tối hôm ấy, cả nhà mừng đến nỗi suýt mất ngủ tập thể.

Một nam một nữ, hợp thành một chữ "Tốt", còn có gì có thể viên mãn hơn được nữa?

Thời gian thấm thoát trôi qua, năm tháng như thoi đưa.

Bảy năm sau...

Nhà họ Cao.

Bé gái hoạt bát tóc buộc đuôi ngựa, cúi đầu, khẽ mím đôi môi anh đào, không nói lời nào, gò má đáng yêu, khiến người ta nhìn là thấy thương yêu.

Bé gái này tên Cao Huyền My, tên phụ là Cao My, nữ danh Tiểu My.

Bé có đôi mắt to đen nhánh, dáng vẻ nhanh nhẹn, khiến người ta quyền luyến không rời.

Bên cạnh bé là một bé trai cao hơn nửa cái đầu.

Bé trai để tóc ngắn gọn gàng, thoạt nhìn rất lạnh lợi.

Đôi mắt to đen như đang phát sáng, lại có chút vẻ trẻ con, nhưng lại không ảnh hưởng đến vẻ khôi ngô của bé.

Trong ánh mắt ấy còn toát lên vài phần khí khái nam nhi.

Có chút uất ức, lại có chút không phục?

Hàm răng trắng khẽ cắn môi, vẻ mặt lại có chút tà khí và quật cường.

Trên gò má non nớt của bé còn có vài vết máu.

Chiếc áo phong trên người cũng có mấy chỗ rách, thoạt nhìn có vẻ chán nản vô cùng.

Cậu bé tên là Cao Hương Bách, tên phụ là Cao Bách, nữ danh Tiểu Bách.

Nhưng là một nam tử hán chân chính, bé ghét nhất bị gọi là Tiểu Bách, theo lời của bé, cái tên này nghe có chút đàn bà!

Nghe còn không nam tử hán bằng Tiểu My.

"Đúng là phản rồi!"

Giọng dạy bảo này đương nhiên là của mẹ hai đứa, Vũ Quỳnh nói.

"Mới lớn bằng thế này mà đã học người ta đánh nhau ở trường! Lại còn hai đứa cùng lên đánh! Đúng là vô pháp vô thiên!"

Vũ Quỳnh nghĩ con trai đánh lộn thì còn có thể hiểu được.

Nhưng con gái cũng nhảy vào đánh thì rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nghe nói còn ra tay không kém gì mấy bé trai.

Lúc cô nhìn thấy bé trai bị đánh thì càng hoảng sợ.

Trên gương mặt trắng nõn nà không biết bị con gái cô dùng móng tay cào bao nhiêu vết máu, Vũ Quỳnh sợ quá vội đưa con người ta đi viện, cũng không biết đã phải bồi thường cho nhà người ta bao nhiêu mà vẫn không được phụ huynh bên đó tha thứ.

Cuối cùng vẫn là chồng cô đến nói mấy lời có ích, mới có thể hòa giải được chuyện này.

Tuy là hoà giải rồi nhưng Vũ Quỳnh vẫn cực kỳ tức giận.

"Còn con nữa! Cao Tiểu My, con đứng ra đây cho mẹ! Đừng tưởng con bày ra vẻ mặt đáng thương thì mẹ không dám đánh con nhé! Đi ra đây!"

Cao Tiểu My khóc thút thít, đôi mắt to đáng thương cũng lập tức đỏ lên.

Mặc dù bé có chút sợ, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy.

"Đưa tay ra đây!"

Vũ Quỳnh cầm thước đây, hướng về phía bé nói.

Cao Tiểu My đáng thương run run, cái tay nhỏ bé sợ hãi đưa ra, đôi mắt to đỏ lên liếc nhìn ba bé đang ngồi ở ghế sofa xem trò vui.

Đôi mắt đáng thương kia dường như đang như muốn nói: Ba ơi cứu con, mau cứu con gái đáng thương của ba với...

Bé thấy ba vẫn ngồi im ở đó không nhúc nhích, ánh mắt Tiểu My vừa chuyể, nhất thời hốc mắt rung rung, bộ dạng như sắp khóc, khiến người ta vừa nhìn đã thấy thương.

Cao Hướg Dương đau lòng, đúng là có chút không nỡ nhìn.

"Vợ à..."

Cao Hướg Dương đứng dậy đi đến bên này.

Hai má Tiểu My suýt thì đã nở thành hai đóa hoa nhỏ, nhưng bị mẹ trừng mắt, bé giống như con thỏ nhỏ đáng thương rụt đầu lại, tiếp tục giả vờ thành vẻ đáng thương sắp khóc.

"Hướg Dương, anh đừng khuyên em! Anh nghĩ đến người nhà của đứa bé kia xem, bị hai đứa nhỏ đánh thành dạng gì rồi! Mới có mấy tuổi đã đánh người ta thành như vậy, đến lúc lớn thì còn đến thế nào nữa!"

Vũ Quỳnh không có ý định nghe anh khuyên.

"Mẹ, mẹ đừng đánh em, đây không phải là lỗi của em!"

Cao Tiểu Bách đứng ngăn trước mặt em gái, giống như một nam tử nhỏ, che chở em gái ở phía sau, vươn cánh tay nhỏ bé ra: "Mẹ muốn đánh thì đánh con đi!"

"Hai đứa đều phải đánh, đứa nào cũng không trốn được đâu!"

Hay lắm, hai đứa nhỏ này còn biết liên minh rồi.

Vũ Quỳnh nói rồi nắm bàn tay nhỏ bé của con trai đặt xuống, nhưng con gái lại duỗi tay ra, để lên trên tay anh trai, một thước rơi xuống chỉ nghe Tiểu My bị đau thút thít một tiếng, nhưng bé vẫn cố nhin không để nước mắt rơi xuống.

Một màn này khiến mọi người nhìn thấy đều đau lòng.

Đương nhiên trong đó cũng có Vũ Quỳnh.

"Tiểu My ngốc! Em làm gì thế!"

Tiểu Bách tức giận đẩy em ra, nắm bàn tay nhỏ của bé, đau lòng kiểm tra một phen.

Nhìn bàn tay đỏ hồng của em gái, ánh mắt tôi đi vài phần, liếc đầu số gây tội là mẹ mình một cái, lại đau lòng thối thối tay Tiểu My mấy hơi.

Vừa bị con trai nhìn, Vũ Quỳnh lập tức cảm thấy mình giống như thành người phạm một tội ác tà trời.

Trong lòng có chút khổ sở lại có chút tức giận, nhưng càng không nổi hơn, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Cao Hường Dương đương nhiên hiểu nỗi khổ của vợ.

Đứa bé nghịch ngợm không dạy thì không được, nhưng thật sự đánh hai đứa nhỏ thì người đau lòng lại là người làm cha mẹ bọn chúng.

"Được rồi, giao hai đứa cho anh, em đừng quản nữa..."

Cao Hường Dương ôm vợ một cái, tiến đến bên cô thấp giọng nói:
"Đừng đau lòng, vừa rồi khi em ra tay, anh nhìn cái liền thấy em không dùng lực, nó không đau lắm đâu, hai đứa nó đang dùng khổ nhục kế thôi."

"..."

Cô đúng là không dùng bao nhiêu sức, nhưng dù sao con vẫn còn nhỏ, da còn non nớt, nhất là Tiểu My, từ nhỏ đã được cả nhà nâng niu, chút đau nhức này, Vũ Quỳnh thật sự vẫn lo bé không chịu nổi.

"Mẹ..."

-----oOo-----

Chương 424: Đàm phán

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đột nhiên, có một bàn tay nhỏ túm lấy góc váy của Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh cúi đầu nhìn, thì ra là cậu con trai nhỏ của cô.

“Con xin lỗi mẹ, là con sai rồi! Con không nên ra tay đánh bạn, cũng không nên dẫn em gái đi đánh nhau! Mẹ phạt con đi...”

Cậu nhóc ngoan ngoãn xòe lòng bàn tay ra trước mặt mẹ mình.

“...”

Đã như vậy rồi, Vũ Quỳnh sao còn xuống tay được nữa?

“Mẹ, chuyện này thật ra cũng không trách anh được ạ.”

Tiểu My mắt đỏ hồng đi đến, tội nghiệp đáng thương túm góc váy Vũ Quỳnh: “Mẹ đừng đánh anh! Vì con nên anh mới đánh nhau với thằng mập!”

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Cao Hường Dương quỳ một chân xuống, hỏi hai đứa con của mình.

“Chẳng phải là tại thằng mập đáng ghét đó sao ạ!”

Tiểu My mím môi, vẻ mặt tủi thân lại buồn bực: “Lúc học tiết thể dục, tự dưng nó chạy ra ôm chầm lấy con rồi thơm con! Sau đó đúng lúc anh cũng học thể dục, anh nhìn thấy liền đánh cho nó một trận, nhưng nó béo quá, anh đánh không lại, sau đó...”

“Anh đánh được nó!”

Tiểu Bách vừa nghe thấy mình dễ bị mất mặt, vội vàng giành nói: “Anh chỉ là lười so đo với nó.”

“...Rõ ràng anh không đánh lại người ta...”

Tiểu My ngây thơ chu môi nói một câu: “Sau đó con mới giúp anh, lấy tay cào nó.”

“Thế sao cuối cùng chỉ có anh con bị thương vậy?”

Vũ Quỳnh hỏi.

“Thằng mập không đánh con.”

Lúc Tiểu My nói câu này, còn hơi có vẻ đắc ý: “Nó còn lâu mới dám đánh con!”

Thật ra người ta không phải là không dám đánh, căn bản là không nỡ đánh, cuối cùng để mặc cho con nhóc cào sứt mũi xước mắt.

“Không được gọi bạn ấy là thằng mập, người ta cũng có tên có tuổi.”

Vũ Quỳnh trách mắng nói.

“Vâng!”

Cao Tiểu My ngoan ngoãn tiếp thu.

Vừa nghĩ tới có người dám bắt nạt con gái mình, Cao Hướng Dương đã vô cùng tức giận, anh vội vàng hỏi Tiểu My: “Thằng nhóc mập đó ngoài việc thòm môi con ra, còn làm gì khác với con nữa không?”

“Hình như có từng cõng con rồi, có tính không ạ?”

Cô nhóc chớp chớp đôi mắt to ngây thơ, hỏi ba mình.

“Sau này không được cho bất cứ đứa con trai nào cõng nữa, ngoài người thân của con ra, biết chưa?”

“Vâng!”

“Cũng không được cho bất cứ đứa con trai nào chơi trò thòm hôn, biết chưa?”

“Vâng!”

“Ôm cũng không được!”

“Vói anh thì sao ạ?”

“...Không được!”

“Được thôi ạ...”

“...”

“...”

Tiểu Bách đứng bên cạnh tức thở phì phò, khuôn mặt nhỏ nhắn sắp bị thổi phồng to như quả bóng rỗi.

“Vậy có được ôm với thơm ba không?”

Tiểu My lại ngây thơ truy hỏi.

“Đương nhiên là được! Bây giờ cũng được... nào, mau thơm ba ba nào...”

“...”

Quả bóng khí tức giận của Tiểu Bách cuối cùng cũng nổ tung!

Vì thế, một cuộc chiến tranh giành của ba với con trai lại diễn ra náo nhiệt trong nhà họ Cao.

Hai người đàn ông bắt đầu tiến vào bước đàm phán nghiêm túc.

“Ba, ba dạy em gái như thế thì không ổn, con với mẹ tuyệt đối không đồng ý!”

“Đúng, không đồng ý.”

Vũ Quỳnh đứng về phía con trai bảo bối.

“Ba đang dạy Tiểu My phòng kẻ háo sắc, con hiểu không?”

Cao Hướng Dương giải thích ra vẻ rất chính nghĩa.

“Nhưng con không phải là kẻ háo sắc! Con là anh trai của Tiểu My, con sẽ bảo vệ em ấy!”

Cậu nhóc chổng eo, không phục nói: “Ba phải nói với Tiểu My, ôm anh trai có thể tăng tình cảm anh em.”

“...”

Anh còn lâu mới nói!

Con gái của mình, tốt nhất là phải độc chiếm mới tốt! Anh không nỡ chia sẻ cho bất cứ ai, cho dù là con trai của anh cũng không được!

Thấy ba mình không nói gì, cậu nhóc chỉ đành dùng đòn sát thủ: “VẬY ĐƯỢC THÔI! Sau này ba đi theo Tiểu My đi! Con chỉ cần mẹ thôi, sau này buổi tối con sẽ ngủ với mẹ, ba không được giành với con!”

“Không được!”

Chuyện này, nhất định là không được!

“Còn nữa, ba, sau này con sẽ không cần ba đi họp phụ huynh cho con nữa! Con muốn mẹ đi cho con!”

“Tại sao?”

Cao Hướng Dương cau mày, vẻ mặt không vui.

Bởi vì, rõ ràng vị trí số một của anh đã có dấu hiệu lung lay.

“Bởi vì ba quá già!”

“...”

Vũ Quỳnh không nhịn được bật cười thành tiếng.

“Con cái thằng nhóc hỗn này! Ba đánh cho một trận!”

Thật ra, Cao Tiểu Bách đâu phải là vì ba của cậu đã già rồi?

Mà vừa hay ngược lại, ba rõ ràng đã là U40, nhưng nhìn vẫn cứ thấy giống một người đàn ông ba mươi tuổi, chỉ tùy tiện đứng yên đó thôi, cũng đã đẹp trai đến hồ đồ rồi.

Trước khi có buổi họp phụ huynh, các bạn học nữ vừa nhìn thấy cậu đã nói: “Cao Hương Bách, cậu thật là xinh trai...”

Nhưng từ lúc ba cậu tham gia buổi họp phụ huynh thì các bạn nữ vừa gặp cậu đã hỏi: “Cao Hương Bách, ba đẹp trai của cậu lúc nào thì tới trường thăm cậu vậy?”

“Cao Hương Bách, ba cậu đẹp trai quá, còn đẹp trai hơn cả cậu nữa!”

Sau đó, Cao Hương Bách vẻ mặt không phục hét lên: “Mấy bạn mắt nhìn kém quá!”

Địa vị của cậu ở lớp mầm đã có dấu hiệu lung lay rõ ràng, đương nhiên không thể để ba cậu lại tiếp tục xuất hiện nữa.

Cậu lo lắng, lo ba cậu lộ mặt vài lần, thì những cô bé hoa si không có mắt nhìn kia, sau này gặp cậu, có lẽ sẽ nói: “Cao Hương Bách, cậu xấu trai thế, kém xa ba đẹp trai của cậu!”

“...”

Cao Tiểu Bách nghĩ, nếu quả thực như vậy, chắc chắn cậu sẽ bị tức thở huyết mà chết tại chỗ quá!

-----oOo-----

Chương 425: Phiên ngoại tiểu my và nhóc mập

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhóc mập đó là bạn cùng bàn của Tiểu My.

Ngày thứ hai sau hôm bị đánh, thằng bé mang theo mặt mũi sưng vù tới lớp.

Nó không để ý đến Tiểu My nữa, rút từ trong cặp sách ra một hộp phấn trắng, vạch một vạch cực tỏ ngăn giữa hai người.

“Nhóc mập, cậu làm gì vậy?”

Tiểu My không hiểu chớp chớp đôi mắt to tròn như hạt nhãn ngây thơ, xinh đẹp.

Chớp chớp giống như ngôi sao xinh đẹp trên bầu trời, làm cho nhóc mập đỏ bừng mặt lên, tim rung rinh, cậu bé xấu hổ vội vàng rời tầm mắt đi.

Khẽ hừ một tiếng, không nói chuyện.

Đây là lần đầu tiên nhóc mập không đếm xỉa đến cô bé, Tiểu My hơi cuống: “Nhóc mập, cậu giận à?”

Cô bé giật nhẹ ống tay áo của cậu nhóc.

Nhóc mập lạnh lùng liếc cô bé một cái: “Cao Huyền My, tay của cậu qua lẫn ranh rồi!”

“Qua lẫn ranh thì sao? Tớ cứ qua lẫn ranh đấy!”

Tiểu My tức thở phì phò, bàn tay nhỏ túm chặt ống tay áo của cậu nhóc không chịu thả ra.

Nhóc mập cũng tức giận trừng mắt nhìn cô bé.

“Cậu còn qua lẫn ranh, tớ sẽ...”

“Sẽ sao? Cậu dám đánh tớ? Cậu dám đánh tớ thử xem!”

Đôi vóì lời răn dạy của mẹ bé tối qua, đã bị cô nhóc Tiểu My ương ngạnh bướng bỉnh vút lên chín tầng mây lâu rồi.

Hừ hừ! Cậu dám đánh tớ, xem tớ có cào cậu thành mèo tam thể không.

“Tớ không đánh con gái...”

Nhóc mập đỏ mặt bĩu môi nói một câu.

“Vậy thì cậu muốn thế nào?”

Tiểu My nói xong thì xóa đi vạch ngăn ở trên bàn.

Nhóc mập nhìn khuôn mặt đáng yêu của cô bé, cả khuôn mặt đỏ bừng lên.

Mãi lâu sau, mới nghe cậu nhóc nói giọng cảnh cáo: “Cao Huyền My, cậu còn qua đây, tớ sẽ... thom cậu!”

“...”

Tiểu My chớp chớp đôi mắt to sáng lấp lánh, tức giận trừng mắt nhìn cậu bé: “Cậu còn dám thom tớ, tớ sẽ...”

Kết quả...

Miệng nhỏ còn chưa thốt hết lời, miệng nhỏ của nhóc mập đã tiến sát đến đôi môi mềm hồng của cô bé.

Chuẩn xác, thom lên môi cô bé.

“Oa...” Tiểu My khóc òa lên.

Đó quả thực là tiếng khóc kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ, khóc đến mức nhóc mập hoang mang.

“Đừng khóc nữa, cậu đừng khóc nữa...”

“Oa...”

Kết quả, Tiểu My khóc càng lớn hơn.

Nhóc mập hoảng thật sự, bàn tay ú nu của nhóc không ngừng lau nước mắt cho cô bé: “Cậu đừng khóc nữa! Chỉ thom có một cái thôi, cùng lắm thì sau này tớ cưới cậu...”

“Tớ không cần cậu cưới! Cậu xấu như thế...”

“...”

Kết quả, nhóc mậ bị tổn thương.

Sau đó nữa, nhóc mậ chuyên trường...

Sau đó nữa, nhóc mậ lớn lên.

Sau đó nữa, nhóc mậ gầy đi!

Sau đó nữa, nhóc mậ không còn xấu nữa, không những không xấu, mà còn, giống như... đẹp trai một cách hồ đồ.

Sau đó nữa...

Nhóc mậ và Tiểu My gặp lại nhau.

Sau đó nữa...

Nhóc mậ cũng không còn quan tâm đến Tiểu My nữa!

Sau đó nữa...

Tiểu My ‘ăn sạch’ nhóc mậ, nói là báo thù nộ hôn đầu.

Sau đó nữa...

Nhóc mậ ‘bắt’ Tiểu My...

Sau đó nữa, không còn sau đó nữa!

Ánh mặt trời như ngọc (Hoàn)

-----oOo-----

Chương 426: Phiên ngoại tình lục dài đằng đẵng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khách sạn Thái Tử Đế Vương Sauna.

“Anh Dã!”

“Chào anh Dã!”

Trước cửa phòng bao, những tên đàn em đang cung kính chào hỏi Lục Li Dã.

“Anh Dã, anh Lưu đã đợi ở bên trong một lúc rồi.”

“Ừ.”

Lục Li Dã trầm giọng đáp lại một từ, sau đó đẩy cửa đi vào trong phòng bao.

“Anh Lưu!”

Trên sofa trong phòng bao, có một người đàn ông mặc đồ đen, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc đang ngồi.

Nhìn thấy Lục Li Dã đi vào, khuôn mặt nghiêm túc của anh ta mới hòa hoãn được mấy phần.

“Tới rồi à?”

Lưu Uy đứng dậy, chào hỏi với Lục Li Dã: “Nào, tới đây ngồi. Hôm qua có hàng mới về, để cậu đánh giá trước.”

Trong phòng bao, lần lượt có mười cô gái đang đứng đó.

Ánh đèn quá tối, thậm chí không thể nhìn thấy rõ dáng vẻ của các cô gái.

Lưu Uy đưa điều xì gà qua: “Nhìn xem, thấy thế nào?”

Lục Li Dã nhận lấy, nhíu mày không hề để ý nói: “Anh Lưu, không phải anh cũng biết sao, từ trước đến nay tôi không có hứng thú đối với những cô gái này.”

“Không phải để dành cho cậu, mà chỉ để cho cậu xem một chút thôi!”

Lưu Uy cười.

Lục Li Dã lười biếng ngồi xuống ghế sofa, đốt điều thuốc, tùy ý hít hai hơi.

Vòng khói được phun ra từ đôi môi mỏng khiêu gợi, làm mờ đôi mắt tà mị của anh... Xuyên qua làn khói, đột nhiên đôi mắt kính ngạc, nhưng lại nhanh chóng biến mất.

“Anh Lưu, cô gái kia làm sao vậy?”

Lục Li Dã hást cằm, chỉ vào một cô gái đang dần mất ý thức ở trong đó.

Cô ấy mơ mơ hồ hồ đứng dựa vào góc tường, cơ thể mềm mại yếu ớt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Cô gái đó không giống với những cô gái khác, đôi tay cô vẫn bị trói bằng dây thừng ở phía sau, không thể cử động.

Nếu Lục Li Dã không nhìn nhầm, cô gái này không phải ai khác, chính là bạn thân của Vũ Quỳnh, Cao Hương Tình!!

Nhưng vì sao cô ấy lại lưu lạc đến nơi này?

“Cô ta sao?”

Lưu Uy cười lạnh: “Tính khí có chút hoang dã, người bình thường không quản được, chỉ có thể chuốc cho cô ta một ít thuốc, để ngoan ngoãn một chút.”

“Chuốc thuốc?”

Lục Li Dã đứng dậy, đi tới gần Hương Tình.

Khóe miệng nở một nụ cười tà mị, ngón tay thon dài nâng cằm của Hương Tình lên, đối diện là một đôi mắt tràn đầy thù hận của cô.

“Thuốc lắcc?”

Anh nhíu mày hỏi.

“Thuốc kích dục! Lát nữa còn phải hầu hạ các vị khách tới đây! Không cho chút thuốc không được!”

Đàn em bên cạnh Lưu Uy vội vàng trả lời.

“Phi!!!”

Hương Tình dùng toàn bộ sức lực còn sót lại trên người, thoát khỏi bàn tay của Lục Li Dã.

Không biết có phải vì nguyên nhân ánh sáng quá tối, hay vì lý do hai năm trước Hương Tình và Lục Li Dã chỉ gặp mặt một lần, hoặc có lẽ là vì vào lúc này ý thức của cô quá mức hỗn loạn, nói tóm lại là vào lúc này, cô căn bản không nhận ra Lục Li Dã.

Hương Tình không chịu khuất phục, hét về phía bọn họ: “Những người xấu các ngươi ép những người lương thiện thành gái điếm, sớm muộn gì cũng có một ngày các ngươi sẽ bị bắt, bị bắn chết!!”

“Chát!”

Tiếng nói vừa dứt, một cái tát không hề nhẹ đánh vào má phải của cô.

Đau...

Con đau rất làm cho mắt Hương Tình lập tức đỏ lên.

Mà người đánh cô, không phải người nào khác chính là Lục Li Dã.

“Cậu Lê, tính khí của con bé này đủ hoang dã chưa?”

Lưu Uy cười xấu xa nói với Lục Li Dã.

Lúc này Lục Li Dã không phải họ Lục, mà là họ Lê, gọi là Lê Dã! Gọi là cậu Lê, đàn em thích gọi là anh Dã!

“Ha!”

Lục Li Dã cười lạnh, bóp cằm Hương Tình đang không chịu khuất phục:

“Cậu đây chưa nhìn thấy con ngựa hoang nào là không thuần phục được cả!!”

Hương Tình lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, keo kiệt thưởng cho anh một chữ: “Cút!!”

Trên trán, những giọt mồ hôi đang không ngừng tuôn ra...

Hiển nhiên, thuốc đó đang dần dần phát huy tác dụng rồi!

“Ha! Nhìn xem, còn có người phụ nữ nào cậu Lê không xử lý được kìa!!” Lưu Uy cười ha ha.

Lục Li Dã cũng cười theo: “Anh Lưu, cô gái hoang đã này anh lấy từ đâu vậy?”

“Đây là cô ta tự mình tìm tới cửa! Nghe nói cô ta là một phóng viên, muốn lên vào đây thăm dò ngọn nguồn của chúng ta, đây chẳng phải là không bắt được gà còn mất thêm nắm gạo là gì, nếu không phải nhìn thấy cô ta cũng xinh đẹp, tôi sớm đã bắn một phát súng giết cô ta rồi!”

Lục Li Dã cười mê hồn, xấu xa nhả một vòng khói về phía Hương Tình: “Anh Lưu, cô gái này có thể cho người anh em không!”

“?”

Lưu Uy nhìn Lục Li Dã khó hiểu: “Không phải cậu vẫn luôn không có hứng thú với phụ nữ sao?”

Lưu Uy từ trước tới nay tìm không ít phụ nữ cho Lục Li Dã, nhưng cuối cùng đều bị anh đuổi ra ngoài, thậm chí những tên đàn em đã bắt đầu nghi ngờ, người này căn bản là có xu hướng tình dục không bình thường.

Lục Li Dã thở dài, mỉm cười nói: “Cậu đây chỉ là không có hứng thú với những người phụ nữ không sạch sẽ mà anh tìm cho tôi thôi!”

“Ha ha! Chẳng trách Tiểu Yến vẫn luôn không theo đuổi được cậu, cô ấy đã không ít lần tới tìm tôi khóc lóc rồi!”

Trong lòng Lục Li Dã cười lạnh.

Tiểu Yên, nói dễ nghe một chút chính là chủ khách sạn này, nói khó nghe một chút thực ra là một “tú bà”, chỉ mới khoảng hai mươi tuổi.

Còn tới tìm Lưu Uy khóc lóc, đại khái khóc lóc chính là khóc ở trên giường!

“Được, nếu đã không dễ dàng gì mới có một người con gái có thể làm cho cậu nổi lên hứng thú, đương nhiên người làm anh như tôi sẽ không nói gì, chỉ có điều sau khi thoải mái xong, ngày mai phải đưa về đây! Đây chính là món hàng để chúng tôi mở cửa làm ăn!”

“Cảm ơn!”

Lục Li Dã mỉm cười, dặn dò đàn em: “Tổng, đưa cô ấy vào phòng tôi đi!”

“Vâng!”

Tổng nhận lệnh, kéo Hương Tình đi ra ngoài.

Lục Li Dã ngược lại không vội đi, hỏi Lưu Uy: “Những cô gái này đến từ đâu?”

“Tứ Xuyên, Quảng Đông, Hồ Nam, Trùng Khánh đều có hết! Thế nào? Chất lượng cũng không tồi chứ?”

Lục Li Dã tùy ý quét mắt nhìn các cô ấy, cười mỉa mai không trả lời.

“Những ngày này, phía trên đang để ý đấy, một tháng mới có hàng mới, chất lượng cũng kém xa so với lúc trước! Chỉ có duy nhất một người có chất lượng tốt, đã bị tên nhóc cậu chọn mất rồi! Tiểu Yên nhất định sẽ không chịu để yên cho cậu!”

Lục Li Dã hút vài hơi thuốc thì không còn hứng thú nữa, nặng nề dúi tàn thuốc vào trong gạt tàn, đứng lên: “Được rồi, anh Lưu tôi đi trước đây, nếu không đi, cô gái kia có lẽ sẽ không trụ nổi!”

Lục Li Dã nói xong, lập tức đi ra ngoài phòng bao.

Anh vừa đi, cửa phòng bao đã bị một người phụ nữ phong trần trang điểm lẳng lơ mở ra: “Anh Lưu, xảy ra chuyện gì vậy? Nghe nói anh Dã mang một cô gái đi? Rốt cuộc có phải là thật không?”

Người tới chính là tú bà Tiểu Yên mà bọn họ vừa nói tới.

“Ừ, là phóng viên mới tới đó.”

Lưu Uy hút điếu thuốc trong tay.

“Anh Lưu, anh cố ý có phải không? Rõ ràng anh biết Tiểu Yên đã thương nhớ anh Dã thời gian dài như vậy, còn để anh ấy đưa một cô gái đi! Cố ý chọc em có đúng không? Không phải anh vẫn còn trách tôi hôm qua em không hầu hạ anh chứ?”

Tiểu Yên làm nũng cọ lên người Lưu Uy.

Lưu Uy néo cằm cô ta trêu chọc: “Cậu Lê là người như thế nào, em còn chưa rõ sao? Những người phụ nữ phong trần như các em không lọt vào mắt anh ta đâu, vì vậy đừng nhớ nhung gì nữa, vẫn nên ngoan ngoãn hầu hạ anh Lưu đây, chí ít anh không ghét bỏ các em, có đúng không?”

Tiểu Yên tức giận vỗ cánh tay của hắn: “Hừ! Nếu không phải những người đàn ông hư hỏng như các anh cần, chúng em sẽ lưu lạc thành những người phụ nữ phong trần sao? Em ngược lại nhìn xem cô gái anh ấy khiêng về sạch sẽ đến mức nào!”

Tiểu Yên nói xong, lắc lư vòng eo như con rắn nước, rời khỏi phòng bao.

Lục Li Dã mới đi tới căn biệt thự độc lập của khách sạn, Tổng đã cung kính chào đón.

“Anh Dã!”

“Chị Tiểu Yên đã biết chuyện này rồi.”

Lục Li Dã nhú mày.

“Còn có, cô gái ở bên trong... đã phát thuốc rồi!”

Trong đôi mắt nhuốm màu mực của Lục Li Dã lóe lên một tia sáng phức tạp, môi mỏng nhếch lên một đường thẳng, nhưng không nói gì, chỉ đi thẳng vào trong.

“Anh Dã, chỉ sợ chị Tiểu Yên...”

Dường như Tống muốn nói điều gì đó, nhưng bị ánh mắt lạnh lùng của Lục Li Dã bẻ gãy.

Anh ta biết điều ngậm miệng lại.

...

Quả nhiên, thuốc của cô gái này đã phát huy tác dụng.

Hơn nữa, dược tính rất mạnh.

Lục Li Dã bước vào phòng, nhìn thấy Hường Tình không mặc quần áo, nằm trên tấm thảm Ba Tư màu trắng, chiếc váy trên người sớm đã bị cô cởi ra ném khắp sàn.

Cô khó chịu đến mức không ngừng lăn lộn trên tấm thảm, đôi tay nhỏ không có sức lực đang không ngừng vuốt ve từng tác da thịt đã ửng hồng, giống như chỉ có như vậy mới có thể tiêu tan đi nỗi khó chịu đang giày vò cô vào lúc này.

“Nóng quá...”

Vào lúc này Hường Tình chỉ cảm thấy có một ngọn lửa mãnh liệt đang thiêu đốt cô.

“Shit!!”

Lục Li Dã khẽ rủa một tiếng.

Anh nhíu mày càng sâu, đôi mắt đào hoa nhuốm màu mực càng trở nên u tối thêm mấy phần.

Đóng cửa phòng ngừa cũng không quên khóa cửa lại, bước một bước dài nhanh chóng đi về Hường Tình, chớp mắt tiếp theo, anh xách Hường

Tình giống như xách một con gà con, sai bước đi vào phòng tắm.

“Khó chịu quá...”

Ý thức của Hương Tình sớm đã không còn rõ ràng rồi.

Vào lúc này, đôi mắt như có dòng nước chuyển động của cô đã bị hơi nước làm cho mờ màng, càng tăng thêm cảm giác khiến người khác cảm thấy ngột thở.

Cơ thể nhỏ bé của cô giống như một con thú nhỏ đáng thương, trực tiếp cạ vào lồng ngực rắn chắc của Lục Li Dã.

“Tôi sắp chết rồi...”

“Sắp khó chịu đến chết rồi... Hu hu...”

Cô bắt đầu khóc thút thít.

Cả người rất nóng.

Làn da trắng như tuyết đã nhuộm từng tầng ửng đỏ mê li, khiến cho đôi mắt sâu như hồ nước của Lục Li Dã trong phút chốc co rút lại.

Đáng chết!!

Thật đúng là muôn phạm tội mà!!

Người phụ nữ này...

Làn da như mật ong phủ thêm tầng ửng đỏ, không hề có chút che giấu hiện lên trước mắt anh... Điều này không khỏi khiêu chiến với lực kiểm soát hơn người của anh!!

Có một số người, không thể động vào cũng không động vào được!!

Đặc biệt là cô gái ở trước mặt anh!

Thật đúng là giày vò người khác!!

“Cao Hường Tình, em yên phận lại cho tôi!!”

Lục Li Dã thấp giọng gầm lên một câu, muốn tách Hường Tình đang ở trong ngực mình ra.

Trong đôi mắt sâu thẳm nhuộm màu mực của anh, nhiễm một tầng ánh sáng lung linh.

Đâu biết rằng vừa mới tách cô ra, trong nháy mắt cô lại không sợ chết dính trên người anh một lần nữa, khó chịu hung hăng cọ xát trong ngực anh... Mi tâm của Lục Li Dã đột nhiên nhú chặt lên.

Nhưng đột nhiên, nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân gấp gáp: “Chị Yến!!”

Tổng ở bên ngoài hô to.

Mày kiếm của Lục Li Dã nhú lại càng sâu, ném Hường Tình đang treo trên người mình vào bồn tắm, tiện tay mở nước lạnh, sau đó nhanh chóng đóng cửa phòng tắm đi ra ngoài.

Cánh cửa phòng bị Tiểu Yến mở ra từ bên ngoài.

“Cậu Lê!”

Một bóng dáng xinh đẹp màu đỏ tươi, đi về phía anh, thân hình mềm yếu không xương lắc lư như con rắn nước.

Lục Li Dã lười biếng ngồi trên ghế sô pha, giữa ngón tay có một điếu thuốc dài màu xanh nhạt, đầu thuốc có ánh lửa lấp lóe trong bóng tối như sáng như tối, giống như đôi mắt sâu thẳm đen tối không nhìn thấy rõ của Lục Li Dã.

Tiểu Yến lắc lư cơ thể dán lên người Lục Li Dã, mềm giọng nói: “Cậu Lê, rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lại chạy đến chỗ của em đưa người đó đi?”

Tiểu Yến hờn dỗi cọ xát lên người anh, đôi tay trêu chọc thăm dò lồng ngực rắn chắc của anh.

Nhưng đôi tay ngọc vẫn chưa chạm vào cơ ngực của Lục Li Dĩ, đã bị anh lạnh lùng ngăn lại.

Anh mỉm cười, lãnh đạm mà xa cách...

"Tiểu Yên, tôi có bệnh thích sạch sẽ!!"

Một câu nói, vô cùng nhẹ nhàng nhưng tàn nhẫn... giống như dao!

Sau đó, buông tay cô ta ra.

Sắc mặt Tiểu Yên đột nhiên thay đổi.

-----oOo-----

Chương 427: Loại bỏ hoài nghi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Lục Ly Dĩ.

Trong phòng của khách sạn Thái Tử:

"Thế nào?"

Lưu Uy hỏi ngược lại Tiểu Yên:

"Còn thế nào nữa? Làm thôi!"

Tiểu Yên vắt chân, ngồi hút thuốc trên sofa với vẻ mặt không vui, lại hoài nghi liếc mắt nhìn Lưu Uy: "Anh Lưu, sao lại như thế vậy? Cậu Lê không đáng tin sao?"

"Aizz, cậu Lê từ trước đến nay không gần phụ nữ, lần này lại vô cớ cậu ta để mắt đến! Huống chi cô ta còn là một phóng viên, không thể không đề phòng một chút!"

Làm ngành này của bọn họ, tính phòng bị luôn cao hơn so với người thường.

"Thôi được rồi! Chẳng qua chỉ là một phóng viên, đến mức đó sao?"

Tiểu Yên khinh thường hừ lạnh một tiếng, phả ra một làn khói.

Nhưng lại còn, hung hăng mà dạy dỗ!!

Lục Li Dã bắt Hương Tình ngâm mình trong bồn nước lạnh mười lăm phút, rồi mới kéo cô từ bồn tắm đi ra, không chút thương tiếc ném cô lên giường.

Hương Tình vô thức lăn hai vòng, đầu óc khó khăn lắm mới tỉnh táo được vài phần, lại bắt đầu trở nên choáng váng mơ hồ.

Khó khăn ngời dậy, cô cũng tức giận, ngửa cổ lên quát Lục Li Dã: "Anh làm gì đó? Muốn làm chết người hay sao hả?"

"Ngã chết thật thì mọi chuyện coi như xong!"

Anh đỡ phải quan tâm!

"..."

Hương Tình bị anh nói cho một câu mà thiếu chút nữa hộc máu.

Đầu vẫn còn có chút choáng, trên mặt cũng vẫn còn tức giận vì đau.

Đó là bởi vì vừa mới bị cái tên khốn trước mặt này tát một cái.

Cho nên, Hương Tình dù có choáng, có đau, cũng không biết rõ được, cái tên có vài phần đẹp trai trước mặt này... thực ra cũng là một tên khách ghê tởm!!

Cô vội vàng đứng lên giường, dựa vào đôi chân nhỏ bé, muốn chạy về phía bên ngoài.

Tất nhiên, bước chân mới bước ra được một bước, đã bị Lục Li Dã bắt trở về: "Bịch..." một tiếng, lại bị ném trở về giường một cách rất thô lỗ.

Đầu, đập vào giường, đau đến mức khiến cho Hương Tình phải nghiêng

răng:

"Anh rốt cuộc muốn làm gì hả?"

Hương Tình hoàn toàn nổi giận.

Ánh mắt, có chút lạnh lẽo.

Rồi bỗng nhiên, bóng người cao lớn và nguy hiểm trùm xuống, tiến gần về phía Hương Tình.

"Sau này, không có sự cho phép của tôi, không được bước ra khỏi cửa này, nửa bước!"

"Anh cho rằng anh là ai chứ??"

Từng vòng khói lượn lờ từ từ bay lên, cặp mắt đào hoa mê ly của anh ta... Hương Tình qua màn khói mù mịt, bắt đầu đánh giá hắn.

Bản thân không phải kẻ ngốc, những lời anh ta nói rõ ràng có ám chỉ phải bảo vệ mình.

Nhưng, tại sao anh ta lại phải bảo vệ cô chứ? Cô và anh ta trước giờ chưa từng quen biết!

Nhất thời, Hương Tình thực sự không biết phải làm thế nào mới phải.

Đi cũng không được, mà ở lại cũng không xong...

Nhưng có một việc, người đàn ông này nói không sai.

Ra khỏi đây, không phải bị bắt trói, thì cũng bị người khác hạ thuốc độc, hoặc là bị đánh, thật đúng còn không bằng ở trong phòng không ra ngoài nửa bước, ít ra da thịt cơ thể còn tránh được đau đớn, còn hơn là đi hầu hạ đám lão già ghê tởm kia...nghĩ đi nghĩ lại một vạn lần mà nói...

Bề ngoài của người đàn ông trước mắt này, dù thế nào thì so với đám đàn ông bụng to ghê tởm kia cũng đẹp hơn ngàn vạn lần?

-----oOo-----

Chương 428: Đường như đã từng quen biết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vả lại, bị một người ‘này kia’, cũng còn tốt hơn nhiều so với việc bị nghìn thằng đàn ông ‘này nọ’?

Nghĩ như vậy, trong đầu Hương Tình quả là có suy nghĩ muốn ở lại.

Lục Li Dã biết người con gái trên giường đang trong lúc đấu tranh tư tưởng kịch liệt, anh không vội vã quấy rầy cô, mà yên lặng ngồi ở trên sofa hút thuốc.

Phàm là nữ nhân có đầu óc, đều biết bài lựa chọn này nên chọn như thế nào.

Chọn sai rồi, thì cũng chỉ có thể trách cô ấy quá ngu ngốc, như thế thì anh cũng không đưa tay ra cứu giúp được nữa rồi.

Quá ngốc, chỉ liên lụy đến anh mà thôi!

Có điều, Lục Li Dã đoán rằng chỉ số thông minh của cô cũng chẳng cao được đến đâu.

Bởi vì, ngay cả người có dung mạo cực kỳ đẹp trai khuynh đảo một loạt chị em phụ nữ như anh mà cô lại không nhận ra được.

Đương nhiên, không nói đến việc hai năm trước bọn họ từng có duyên gặp mặt một lần, hiện tại Lục Li Dã còn đẹp trai quyến rũ hơn nhiều so với hai năm trước đây!

Nếu như thế thì việc cô không nhận ra anh cũng có thể lý giải. Đương nhiên, không nhận ra anh, mới càng tốt!

Thân phận của anh, càng ít người biết, càng an toàn!

"Được! Tôi nghe anh..."

Cuối cùng, Hương Tình không có chút khí khái nào mà gật đầu.

Nhưng bây giờ, trừ việc tạm thời thỏa hiệp, thực ra cô cũng nghĩ không ra biện pháp nào tốt hơn nữa.

Ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu.

Ít nhất, bảo đảm được sự an toàn của cô hiện tại, còn về phần sau này...

Cô đương nhiên vẫn nghĩ mọi cách để rời đi, hoặc là tìm cảnh sát đến cứu.

"Nếu đã nghe lời tôi, tốt thôi, từ hôm nay trở đi, cô chính là người phụ nữ của Lê Dĩ tôi, không có sự cho phép của tôi, không được bước ra khỏi cánh cửa này nửa bước! Không được nghĩ cách chạy ra ngoài, lại càng không được phép báo cảnh sát!! Nếu cô mà vi phạm, xảy ra chuyện, thì tự gánh lấy hậu quả!!"

Lục Li Dĩ mang đầu mẩu thuốc lá ấn thật mạnh vào bên trong gạt tàn.

"Anh rõ ràng là đang giam lỏng tôi! "

Hương Tình đương nhiên không phục.

Trong lòng, đột nhiên dâng lên chút ớn lạnh.

Đầu óc hoạt động rất nhanh, cô nhớ tới một tin tức mấy ngày trước vừa mới phỏng vấn, cũng là một gã đàn ông giam lỏng vài nữ nhân trong tầng hầm, tiến hành các loại tra tấn thể xác lẫn tâm trí, cưỡng bức dụ dỗ khiến cho các cô gái ấy phải hầu hạ gã ta, còn bắt phải chụp các loại video cấm, rồi đưa lên các trang mạng để lấy tiền, vân vân...

Sau lưng Hương Tình lạnh toát, lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh.

Lại nhìn thấy Lục Li Dĩ từ xa xa liếc cô một cái, khinh thường nói: "Bỏn thiếu gia nếu như thật sự muốn cô, cô còn có thể yên ổn được đến bây giờ hay sao?!"

"..."

Hai gò má Hương tình đỏ ửng, đây còn là lần đầu tiên cô cùng một người đàn ông thân mật như thế.

Có điều, tuy là như thế, nhưng Lục Li Dã nói cũng đúng, nếu như anh ta thực sự muốn làm gì cô thì vừa rồi trong phòng tắm đã sớm...hai người sao lại còn có thể yên yên ổn ổn mà ngồi ở đây mà nói chuyện cơ chứ?

Càng như thế, Hương Tình lại càng nhìn không rõ dụng ý của người đàn ông trước mặt nữa rồi.

"Hai chúng ta có phải đã từng gặp nhau ở đâu rồi hay không?"

Hương Tình hỏi anh.

Lục Li Dã không thèm để ý đến câu hỏi của cô, chỉ tiếp tục dặn dò: "Sau này, ngoại trừ tôi, những người khác hỏi cô, phải một mực ngậm chặt miệng không được trả lời! Còn nữa, ở nơi thị phi này, bất luận lời nói của kẻ nào, đều tuyệt đối không được dễ dàng tin, cũng không được tùy ý tin tưởng bất kỳ ai! Bởi vì, ở đây không có người tốt!!"

"Thế còn anh?" Hương Tình hỏi.

Lục Li Dã nhìn lướt qua Hương Tình, trong đôi mắt u ám, hiện lên ánh mắt giữ kín như bưng, một lúc lâu sau, mới trầm giọng trả lời: "Tôi cũng không phải người tốt đẹp gì, nhưng ở đây, cô ngoài việc tin tưởng tôi, đã không còn lựa chọn nào khác nữa rồi!"

Hương Tình cảm thấy, khi người đàn ông này nói câu "tôi cũng không phải người tốt đẹp gì", cảm xúc lại phức tạp dị thường mà lại rối rắm.

Cô nghe không hiểu, mà nhìn cũng không hiểu.

Nhưng, trong lòng có chút cảm kích.

Ít nhất, anh còn có ý dặn dò cô một ít thị phi.

Ngón tay thon dài của Lục Li Dã, ấn số điện thoại nội bộ: "Tổng, đi mua mấy bộ quần áo của phụ nữ về đây, từ trong ra đến ngoài, size nhỏ nhất, mang đến phòng giặt đồ giặt qua đi rồi đem vào đây sau!"

"Vâng!"

Bên kia đáp lại một câu.

Lục Li Dã cúp điện thoại.

Hương Tình nhìn chăm chăm không chớp mắt vào điện thoại trong tay của Lục Li Dã.

Nhìn thấy Lục Li Dã quay đầu nhìn, cô mới chợt dạ vội vàng quay đầu đi.

Ngón tay của Lục Li Dã gõ mạnh lên ống điện thoại: "Đừng có mơ tưởng dùng điện thoại này để liên lạc với bên ngoài, nó chỉ gọi được trong nội bộ mà thôi!"

Một câu nói, dường như hủy diệt đi tất cả hy vọng dấy lên trong lòng Hương Tình.

Cô thất vọng hạ vai xuống, cơ thể ngã ngược về sau, thôi thì nghĩ cũng chẳng muốn nghĩ nữa, ngủ luôn.

Không thể nghi ngờ, cô bé này ở lại bên cạnh anh, chính là một quả bom hẹn giờ, không bảo đảm được chính xác khi nào thì nổ tung.

Cho nên, vấn đề hàng đầu mà anh phải giải quyết, chính là đem quả bom hẹn giờ này ném ra bên ngoài trước khi nó kịp phát nổ!

Nhưng, muốn ném ra ngoài, nói dễ hơn làm!

Nếu cô gái này thực sự có sơ suất gì, Vũ nhóc quỷ nhất định sẽ không dễ dàng tha cho anh!

Đợi sau khi Hương Tình tỉnh dậy, trời bên ngoài cửa sổ, đã tối như hũ nút rồi.

Cô lim dim nheo đôi mắt ngái ngủ, từ trong chăn ngồi dậy.

"Tỉnh rồi?"

Giọng nói trầm thấp, vang lên trong căn phòng lạnh lẽo.

Lục Li Dã tùy ý ngồi ở trên ghế sofa.

Bên ngoài cửa sổ, ánh trăng màu vàng ngọc xuyên thấu qua tấm thủy tinh chiếu rọi vào bên trong, chiếu lên bóng dáng cô độc của anh, khiến cho người lạnh lùng cuốn hút như anh, thêm phần nào xa cách thần bí.

Bên ngoài gian phòng, đầu thuốc lóe lên lúc sáng lúc tối mập mờ, nhập vào con mắt đen như mực của anh, nơi ấy, như giếng cổ ngàn năm sâu không lường được, làm cho người khác không khỏi tìm tòi nghiên cứu, lại nhìn không được muốn tìm kiếm càng nhiều thêm... Hương Tình nhìn có chút si mê, nhưng rất nhanh, đã bừng tỉnh lại.

Trong lúc nhất thời, xấu hổ đến mức không biết nói gì với anh cho phải.

"Mặc vào."

Lục Li Dã nói xong, một bộ váy liền rơi xuống trước mặt Hương Tình.

Váy màu trắng muốt, loại váy hở sau lưng rất sexy, bên trên mở rất thấp, bên dưới... lại kéo lên rất cao.

Nói tóm lại, chính là loại cực kỳ tiết kiệm vải!

Đáng chết!!

Cửa, bị đẩy ra, một nữ phục vụ đi từ bên ngoài vào, cung kính gọi một tiếng: "Cậu Lê!"

Lục Li Dã gật đầu, giọng nói trầm trầm, chỉ về phía xa kia: "Đặt ở đấy, ra ngoài đi."

"Vâng!" Người phục vụ khúm núm đáp lại một câu.

Hương Tình ngồi trên đùi của Lục Li Dã, chỉ cảm thấy bàn tay đặt ở phía sau eo của cô, nóng lên rất nhiều, khiến cô thực sự không thích ứng nổi.

Cô vừa muốn thoát ra khỏi sự giam giữ của anh, lại bị anh buông lỏng tay ra trước, không chút khách khí đẩy cô ra khỏi người: "Ăn cơm!"

Không biết nữ phục vụ kia đã ra khỏi phòng từ lúc nào.

"..."

Hương Tình chật vật loạng choạng về phía trước một chút, có chút tức giận muốn nói vài lời, nhưng cô rớt cuộc vẫn nhẫn nhịn.

Cô của bây giờ, sớm đã đói đến mức da bụng dính da lưng rồi, ở đâu ra sức lực so đo với anh ta mấy thứ đó.

Bởi vì Hương Tình thực sự rất đói, cô lại cảm thấy món ăn trước mặt giống như mỹ vị vậy, quả thực có thể so sánh với món ăn mà mẹ làm.

Nghĩ đến mẹ của mình, Hương Tình đột nhiên không kìm lòng được hộc mắt đỏ ửng.

Cô là loại con gái không dễ rơi nước mắt, bây giờ quả nhiên là vì tủi thân, quá cô độc, quá sợ hãi, mới có thể nhất thời động tình làm mắt ướt.

Bỗng nhiên lại nghe thấy Lục Li Dã trầm tĩnh nói: "Sau này cô ngủ trên sofa, tôi ngủ trên giường."

"..."

Hương Tình nâng mắt lên nhìn anh.

Lục Ly Dã nhíu cao mày: "Sao thế? Cô thật sự muốn cùng tôi ngủ trên giường, bốn thiếu gia cũng có thể suy nghĩ tạm thời chấp nhận!"

"Đừng!!"

Hương Tình nuốt cơm từ trong miệng xuống, xua tay nói: "Anh ngàn vạn lần cũng đừng chấp nhận!! Tôi ngủ ở trên sofa là được rồi! Thật đó..."

Có gặp quý mới muốn ngủ cùng anh ta trên một chiếc giường!

Đêm khuya, sau khi cơm no rượu say, Hương Tình ngả bụng nằm trên sofa, nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, tâm trạng muôn vàn xúc động.

Trong đầu hỗn loạn đến mức dường như trí thông minh có chút không đủ dùng.

Ánh mắt lơ đãng nhìn lướt qua giường về phía người đàn ông diện mạo như yêu nghiệt kia... Anh ta đang quay lưng về phía cô ngủ, cho nên, giờ khắc này Hương Tình nhìn không thấy mặt anh.

Nhưng, Hương Tình lại có một loại cảm giác quen thuộc đối với hắn, luôn cảm thấy rằng hai người bọn họ dường như là đã từng gặp nhau ở đâu đó.

Mà cảm giác của Hương Tình đối với anh ta, cũng là vì buồn bực từ cái tát lúc đầu đến bây giờ vẫn chưa suy nghĩ ra.

Cô thật sự không hiểu rõ dụng ý của người đàn ông này.

Nếu anh đối với cô không có suy nghĩ ấy, thì tại sao lại muốn giữ cô lại ở bên cạnh chứ?

Bảo vệ cô? Lý do đâu?

Phải biết rằng bản thân anh cũng chẳng phải người lương thiện!

Anh cũng là một trong số người kia!

"Cô nhìn chằm chằm bọn thiếu gia như thế, là đang mong chờ được bọn thiếu gia 'ăn' luôn hay sao?"

Bỗng nhiên, Lục Li Dã hỏi một câu, đầu cũng không quay lại.

"..."

Hương Tình bị bắt quả tang, vội vàng quay mặt đi, bất mãn than thở nói:
"Mắt anh mọc ở sau lưng à?"

"Có những người ánh mắt quá nóng, muốn không cảm giác được cũng khó!"

Anh trầm tĩnh đáp trả.

Trong lời nói, tràn ngập sự tự tin.

"..."

-----oOo-----

Chương 429: Người phụ nữ của lê thiếu gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng sớm.

Tia nắng ban mai xuyên qua rèm cửa màu bạc, xuyên vào trong phòng ngủ, âm áp chiếu rọi lên người của Hường Tình, khiến cô nhịn không được thoả mái trở mình một cái... trong lúc đang mơ màng, đột nhiên cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, cả người bị người nào đó đang ngồi cuối bàn bế lên từ sofa.

Cô kinh hãi mở mắt, đập vào tầm mắt cô là gương mặt ma mị điềm tĩnh của Lục Li Dĩ: “Anh...anh đang làm gì thế? Buông tôi...”

Hai chữ ‘ra mau’ còn chưa kịp nói xong, Lục Li Dĩ liền xem cô như quả bóng, ném đi không chút thương tiếc, cơ thể cô trực tiếp rơi vào chiếc giường mềm mại, lăn hai vòng mới có thể ngồi vững.

Hường Tình lắc lắc cái đầu vẫn còn chút choáng váng, mới ngồi dậy liền không chịu được liền chán nản gào lên với anh ta: “Anh làm cái gì đấy!! Lần nào cũng vất người ta hết chỗ này đến chỗ kia!”

Lục Li Dĩ không thèm để ý đến cô.

Cũng không biết từ lúc nào trong tay anh ta đã cầm một cây kim trong tay, dùng sức một chút dùng đầu kim đâm vào đầu ngón tay của chính mình, máu tươi lập tức trào ra từ dưới mặt da...

Anh ta nghiêng người, đem máu tươi nhỏ giọt lên ga giường trắng...

Một giọt, rồi lại một giọt...

Làm nhòe ra, giống như một đóa hoa máu đỏ tươi.

“Anh...anh rốt cuộc đang làm gì vậy?”

Trong lòng Hương Tình thật ra đã hiểu một chút dụng ý của anh ta.

Anh ta là muốn dùng máu tạo hiện trường giả giữa hai người bọn họ, nhưng cô thật sự không hiểu tại sao anh ta muốn làm như vậy.

Nhỏ máu xong rồi, Lục Li Dĩ mới thu tay lại, lạnh lùng cảnh cáo Hương Tình, “Nếu có ai hỏi chuyện xảy ra tối qua, cô biết nên trả lời như nào rồi chứ?”

“...”

Hương Tình chớp chớp mắt, thăm dò hỏi: “Tôi nên trả lời như thế nào? Rất kịch liệt? Vô cùng kích thích? Hay cần phải miêu tả một cách chân thực gì đó...”

“...”

Lục Li Dĩ ngẩng đầu, chăm chú nhìn Hương Tình.

Anh ta giống như là nghiêm túc suy nghĩ một lúc, mãi về sau mới trả lời bằng chất giọng trầm thấp cùng một bộ dạng nghiêm chỉnh: “Miêu tả là đã thú một đêm năm lần.”

“...”

Hương Tình cười thành tiếng.

Người đàn ông này cũng thật biết nói khoác đi?

Lục Li Dĩ không để ý đến cô, quay người muốn đi ra ngoài.

Hương Tình thấy anh ta muốn đi, lập tức có chút hoảng loạn: “Anh muốn đi đâu?”

Anh ta đột nhiên muốn đi, để mình cô ở lại đây, cô đột nhiên cảm thấy bất an trong lòng.

Hương Tình mau chóng xuống giường, đuổi theo.

Lục Li Dã lập tức dừng bước: “Tìm người bàn bạc chút việc.”

Xong rồi vẫn không quên cảnh cáo cô: “Nhớ rõ, không có sự cho phép của tôi, cô không được bước ra khỏi cánh cửa này nửa bước!!”

“A...”

Hương Tình ngoài miệng thì ngoan ngoãn đáp ứng, nhưng trong lòng sớm đã tính toán xem bản thân làm thế nào có thể thoát khỏi nơi quái quỷ này.

Không ra khỏi cánh cửa này mới lạ đó, cô không chỉ muốn ra khỏi cánh cửa này, cô còn muốn thoát khỏi cái khách sạn biến thái này nữa...

Lục Li Dã ở gian phòng VIP của sòng bạc ở tầng ba tìm thấy Lưu Uy.

“Anh Lưu, cô gái tôi qua, tôi muốn!”

Lục Li Dã nói thẳng với Lưu Uy.

Từ ngữ nghe có vẻ tùy ý, nhưng lại bá đạo đến không phản bác được, tỏ ra là nhất định phải có được.

Lưu Uy chau mày: “Sao thế? Mới có một đêm mà đã thật sự động tâm với cô gái đó rồi?”

Lục Li Dã ngồi trên sofa, bình tĩnh hút thuốc: “Không thể nói là động tâm được.”

“Hử?”

Lục Li Dã hút hai điếu thuốc, dừng một lúc, dường như có chút do dự, một lúc sau mới nói bằng âm giọng trầm thấp: “Anh Lệ, anh là người của tôi, tôi cũng không giấu anh...”

Anh ta nói rồi, gạt đầu thuốc vào gạt tàn, làn khói thuốc mờ ảo, che mờ cả gương mặt đẹp trai bình thản của Lục Li Dã: “Thật ra tôi bị bệnh khó

nói mấy năm nay rồi.”

“Hà?”

Lưu Uy nheo mắt lại nhìn anh ta.

“Chẳng phải trước kia anh vẫn luôn sắp xếp đàn bà chui vào trong chăn của tôi đó sao? Anh cho rằng tôi thật sự là Liễu Hạ Huệ à?”

Lục Li Dĩ nói xong, lại châm một điếu thuốc, thở ra một hơi, rồi cười: “Thật ra cũng là vì sợ anh em chê cười, nên mới giả bộ thanh cao. Nói trắng ra thì, có cái thứ không nghe lời, có cái không thú vị, không có hứng!”

“Nhưng sau đêm qua thì đã khác...”

Trên gương mặt mỉm hoặc của Lục Li Dĩ như ánh lên sự thỏa mãn, cảnh tượng kích tình đêm qua giống như là hiện lên ngay trên gương mặt anh vậy: “Đêm qua người anh em đây đã thật sự ném trái được mùi vị đó! Hơn nữa, nói ra cũng thật kỳ lạ, chỉ có con nhóc đó mới có thể! Ngoại trừ cô gái đó, bao nhiêu năm nay, tôi vẫn chưa thật sự có cảm giác như vậy với bất kỳ ai!”

Đại thiếu gia nhà họ Lục nói mà không cần nhấp trước, đương nhiên là lúc nói ra những lời này, trong lòng anh ta cũng đã mắng chửi Hương Tình hàng ngàn lần!

Để bảo vệ con nhóc đó, anh thật sự đã vứt hết mặt mũi đàn ông đi rồi!!

Lưu Uy kinh ngạc khôn cùng: “Hóa ra là như vậy, sao cậu lại có thể...”

Anh ta cười đau khổ, nhẹ nhàng hỏi: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cô gái đó thật sự dữ dội lắm sao?”

“Giống như một con mèo hoang cào người, cả đêm hành người một cách dữ dội!”

Lục Li Dĩ khó lòng tỏ ra bộ mặt tươi cười.

“Được rồi, anh hiểu rồi! Cậu muốn từ chỗ anh có được con nhóc đó

không phải là không được, nhưng người ở đây trước giờ là do Tiểu Yên quản lý, tôi lo rằng cô ấy không chịu...”

Lục Li Dã tự biết ý trong lời nói của Lưu Uy.

Lưu Uy quản lý về vấn đề mại dâm, còn Lê Dã anh quản lý về buôn bán thuốc phiện, ở bên đó lợi nhuận cao, có thể hiểu được, cho nên, Lưu Uy anh ta vốn đã tầm tía nguồn hàng trong tay Lê Dã anh.

“Anh Lưu, nguồn hàng ở khu vực phía Đông mang ra trao đổi, Tiểu Yên cũng nên buôn rồi chứ?”

Lục Li Dã lạnh lùng buông một câu.

Lưu Uy đứng hình, nhưng lại có chút nghi hoặc, Lê Dã anh ta lại vì một người phụ nữ mà giao nguồn hàng khu vực phía Đông ra.

Lục Li Dã giống như nhìn một cái đã nhìn thấu tâm tư của Lưu Uy, hút điếu xì gà trong tay, tự nhiên trả lời: “Là phí thuốc chữa bệnh, chút tiền này, bốn thiếu gia thấy xứng đáng!”

Lưu Uy cười rộ lên, mắt híp thành đường chỉ: “Được rồi, việc này cứ giao cho tôi, bên Tiểu Yên tôi sẽ giúp cậu giải quyết.”

“Cảm ơn anh!”

Lục Li Dã nói lời cảm ơn, rồi lấy cớ có việc, rời đi.

Bên này của biệt thự.

Hương Tình mở cửa ra, muốn đi, liền bị Tống đang canh ở ngoài cửa giữ lại.

“Cô gái à, ngại quá, anh Dã đã nói rồi, không có sự cho phép của anh ấy, thì cô không được ra khỏi cửa nửa bước.”

“Tôi xuống nhà ăn cơm cũng không được sao?”

Hương Tình thấy không vui.

“Cô cứ nói với tôi thì sẽ có người đem lên cho cô, mời vào trong!”

“Cậu mới là gái ấy!”

Hương Tình chán nản trừng mắt nhìn cậu ta: “Đừng có mở mồm ngậm mồm lại liền gọi tôi là cô gái, cô gái, tôi tên là Cao Hương Tình, gọi tên của tôi!!”

Bây giờ ở cái nơi như thế này, cô thật sự nhạy cảm với chữ ‘gái’.

Hương Tình nói xong, đang buồn bực định đẩy cửa đi vào trong phòng lại nghe thấy tiếng bước chân gập gáp dưới tầng.

Lẽ nào người đàn ông đó quay về rồi?

Hương Tình ngẩng cổ ra xem, Tống cũng cúi đầu xem ai đến, sau đó thấy cậu ta cung kính nói to lên: “Chị Tiểu Yến.”

Cô rất nhanh chóng nhìn thấy một cô gái trang điểm rất đậm, đứng thẳng lưng, mặc một chiếc váy đen, khoe khoang một hồi, đi đến trước mặt Hương Tình.

Người phụ nữ này Hương Tình đã gặp qua rồi.

Ban đầu người bỏ thuốc cô chính là cô ta, lúc đó cô không phục, cứng rắn nên bị cô ta tát hai bạt tai.

Bây giờ, kính địch gặp lại, mắt đỏ hừng hực.

“Này, món hàng!!”

Tiểu Yến mắng Hương Tình một câu.

Hương Tình cười lạnh, nhất định không chịu thua, vênh mặt lên nói khích lại: “Cô cũng chả phải món hàng ngon nghề gì!”

“Mồm miệng vẫn còn lợi hại như vậy, xem ra là hai cái bạt tai đó chưa đủ mạnh rồi!!”

Tiểu Yến nham hiểm nhếch môi, trong khoảnh khắc cau mày lại.

“Bốp!” một tiếng, Hương Tình còn chưa kịp phản ứng thì Tiểu Yên đã tát cô một phát rồi, còn hờ hững đi ngang qua cô.

Một cái tát giáng xuống lập tức khiến Hương Tình có chút hoa mắt chóng mặt, vết của cú tát hôm qua còn chưa hết, hôm nay lại bị tát một cái mới, gương mặt mềm mịn của cô lập tức sưng lên thành cái bánh bao.

“Mẹ nhà nó!”

Hương Tình nhin không được thốt ra một câu.

Tiểu Yên tức giận giơ tay lên, đang định tát cô một cái nữa, không ngờ Hương Tình nhanh mắt nhanh tay hơn, một tay giữ lấy tay của cô ta, không đợi cô ta kịp phản ứng, liền thưởng cho cô ta một cái bạt tai.

“Bốp!” một tiếng, cô ta bị đánh tới nỗi thân thể không vững, lùi lại sau mấy bước, phải đề đàn em đỡ mới đứng vững được.

Tiểu Yên đương nhiên là không ngờ Hương Tình lại dám đánh cô ta:
“Cô dám đánh tôi sao??”

Cô ta tức giận khôn cùng, ở đáy mắt lộ ra ánh nhìn ác độc, nhìn bộ dạng như là muốn ăn tươi nuốt sống Hương Tình vậy.

“Dám đánh tôi, hôm nay tôi sẽ cho cô nếm mùi vị sống không bằng chết là thế nào!! Lâm, trói cô ta lại cho tôi! Cởi đồ ra, kéo cô ta ra ngoài, mau lên! Coi như là chiến lợi phẩm chị Tiểu Yên tặng cho chúng mày!!”

Lời vừa thốt ra, một đám đàn em mặc đồ đen đã vây quanh Hương Tình.

Một lời cũng không nói, xé toạc váy của Hương Tình ra, lấy dây thừng trói chặt cô lại.

“Mấy người đang làm gì thế!! Buông tôi ra ngay, muốn chết sao!! Bọn súc vật các người!!”

Hương Tình bán khỏa thân trước mặt người khác, thật sự cảm thấy nhục nhã uất hận vô cùng.

“Chị Tiểu Yên!” Tống thấy tình hình không ổn, vội vàng nói: “Chị làm như này e là không phù hợp lắm? Cô ta là người của cậu Lê! Nếu cậu Lê biết được, e là đến mặt mũi cũng không nể tình?”

Tống thật sự không còn cách nào khác, chỉ có cậu Lê mới áp chế được cô ta.

Nhắc đến cậu Lê, sắc mặt của Tiểu Yên sau lớp trang điểm dày cộm trầm ngâm lại một chút.

Nhưng chỉ một chút đó thôi đủ khiến Hương Tình nhận ra người đàn bà này sợ cậu Lê mà bọn họ nhắc đến.

Hương Tình mau chóng men theo cái cột mà trèo lên, dừng cảm hơn một chút, trợn mắt nhìn đám đàn em của Tiểu Yên, cảnh cáo bọn họ: “Mấy người đừng có quên, tôi là người phụ nữ của cậu Lê! Mấy người sỉ nhục tôi như này nghĩa là đang sỉ nhục cậu Lê!”

“Người phụ nữ của cậu Lê?”

Tiểu Yên nghe xong thì cười châm biếm, đi đến gần Hương Tình, giơ tay ra nắm lấy tóc cô, dùng sức mà kéo, khiến cho đầu cô ngẩng cao lên, khinh bỉ mỉa mai cô: “Dựa vào cô sao? Tôi khinh!! Cô xứng sao??”

Hương Tình bị cô ta kéo đuôi tóc, đầu cũng bị ép ra phía sau, da đầu đau vô cùng, nhưng cô không dám tỏ ra yếu đuối, cắn chặt răng, dù thế nào cũng không thể tỏ ra chịu thua cúi đầu, thậm chí đến mày cũng nhăn lại, cười châm biếm: “Tôi không xứng chả lẽ cô xứng sao? Bộ dạng cô như này, người ta cần chắc?”

Chỉ vài câu như này, Hương Tình liền hiểu rõ nguyên do bên trong.

Người đàn bà này thích người đàn ông xấu xa gọi là cậu Lê kia, nhưng lại khẳng khái nghĩ rằng người đàn ông đó ‘muốn’ Cao Hương Tình là cô đây!

Cho nên, cô ta sẽ tự nhiên tức tối đến mức trút giận hết lên cô.

Nhưng Cao Hương Tình cô đây cũng không phải kiểu người hiền lành!

Động vào cô, dù cho là thịt nát xương tan thì cô cũng phải chơi ngược lại bằng được!

Theo như lời của Lục Li Dĩ sau này nói, thì cô chính là kiêu: Có sự dũng cảm nhưng lại không có mưu kế, cứng đầu! Trí tuệ trở thành vết thương!!

Không còn chút nghi ngờ nào, một câu nói của Hường Tình động đùng vào nỗi đau của Tiểu Yên, bộ mặt cô ta hiện nguyên hình, cả người xù lông lên, bàn tay nắm tóc Hường Tình ngày càng dùng sức: “Mày tưởng mày là gì!! Không bao lâu nữa mày cũng chỉ là gái điếm mà thôi! Đến lúc đó, tao xem xem cậu Lê còn quan tâm đến mày hay không!!”

Hường Tình muốn chửi lại, da đầu phía sau lại bị kéo đau đến nỗi không thể mở miệng mắng người.

Tiểu Yên nhìn bộ dạng đau đớn của cô, đặc ý cười: “Tao ngược lại muốn xem xem cậu Lê vì loại đê tiện như mày sẽ có thể tức giận với tao đến mức nào!!”

-----oOo-----

Chương 430: Anh dựa vào đâu mà đánh tôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô ta kết luận Lê Dĩ sẽ không vì có một đoạn tình duyên ngắn ngủi với người phụ nữ này mà chọc cô nổi giận!

"Đưa cô ta đi cho tôi!!"

"Dạ!"

Bọn đàn em nhận lệnh chuẩn bị lôi Hường Tình đi.

"Chị Tiểu Yên!!"

Vừa thấy Tiểu Yên thật sự muốn dẫn người đi, Tống có chút nóng nảy, vội vàng đứng ngăn trước mặt Hường Tình: “Lúc cậu chủ Lê ra ngoài, có

đặc biệt dặn dò rằng chúng tôi nhất định phải trông coi cô ấy thật tốt, bây giờ chị lại muốn đưa người đi, lát nữa cậu chủ Lê có hỏi tới thì lũ đàn em chúng em thật sự không dễ ăn nói.”

Trên mặt của Tống hiện rõ mấy chữ “khó khăn”.

Tiểu Yến hừ lạnh một tiếng: “Cậu chủ Lê kêu các người trông coi cô ta cẩn thận là vì lo cô ta không chịu an phận mà bỏ chạy! Bây giờ tại sao chị lại không được đưa người đi? Các cậu đừng quên người này vốn dĩ ở chỗ của chị! Bây giờ chị muốn đưa cô ta về chẳng qua cũng chỉ là chuyện thường tình mà thôi! Đưa đi!!”

Tiểu Yến nói xong liền cương quyết lôi Hương Tình đi.

Nhưng không ngờ vừa mới xuống tới tầng một, cậu Lê cũng vừa khéo dẫn mấy chục tên đàn em từ bên ngoài về.

"Anh Dã!!"

Mọi người thấy vậy, liền rộn ràng cung kính chào hỏi.

"Cậu chủ Lê..."

Tiểu Yến cũng gọi một câu mềm nhũn.

Lục Li Dã cao ngồng như cây tùng đứng giữa đám người.

Hôm nay anh ta khoác trên người một cái áo khoác dài màu đen, bên trong mặc một chiếc áo sơ mi trắng cổ điển đơn giản, nút cổ áo tùy tiện để mở mấy nút làm lộ ra cơ ngực màu đồng cổ hấp dẫn.

Toát ra vẻ quyền rũ vô cùng mê người.

Nhưng cảm giác uy hiếp tự nhiên trời sinh trên người vẫn khiến cho kẻ khác phải e sợ...

Đôi mắt đào hoa đen như mực lạnh lùng quét một lượt, lúc quét qua cơ thể yêu kiều gầy như khỏa thân của Hương Tình, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo nhưng lại nhanh chóng khôi phục nét tự nhiên.

Môi mỏng khẽ nhếch lên, tựa như cười mà không cười, khiến cho người ta hoàn toàn không thể đoán ra được tâm trạng của cậu chủ Lê vào giờ phút này.

Tất cả lũ đàn em cũng nín thở, không dám nói lời nào.

Ngay cả Tiểu Yến vừa mới hung hăng càn quấy lúc này cũng lặng lẽ im thin thít.

Ai cũng đều biết rằng, cậu chủ Lê từ trước đến giờ không dễ dàng nổi giận, nhưng một khi nổi giận đều khiến cho tất cả mọi người phải run rẩy.

Thủ đoạn hung ác đó, ngay cả lão đại của bọn họ cũng phải kiêng nể ba phần.

Lục Li Dã cũng không nôn nóng nói chuyện mà chỉ từ tốn cởi áo khoác dài ra.

Bọn đàn em sau lưng thấy vậy liền vội vàng cung kính tiến lên cầm lấy áo của anh ta nhưng lại bị vẻ mặt lạnh lùng của anh ta từ chối, anh ta chỉ nhìn về Hướng Tình ở phía đối diện ra lệnh: "Lại đây."

Âm thanh...

Lạnh lẽo như băng, sắc bén như lưỡi đao!!

Bầu không khí lạnh tới cực điểm.

"Cậu chủ Lê..."

Tiểu Yến không vui gọi một tiếng, tựa như còn muốn nói điều gì, lại bị giọng nói lạnh lùng của Lục Li Dã cắt đứt: "Lại đây!!"

Anh ta không nhìn Tiểu Yến.

Hướng Tình bị sợi dây trói toàn thân nhưng còn may là hai chân vẫn chưa bị trói chết, nghe thấy hai tiếng quát của Lục Li Dã, cô vội vàng bước lạng nhịp đi về phía anh ta.

Bộ dạng đàn độn đó khiến người ta thấy mà tức cười.

Nhưng Hương Tình lại rất hăng hái, vừa mới qua tới liền trực tiếp chui vào trong chiếc áo khoác mà Lục Li Dã banh về phía cô, tự trùm kín lấy mình mới thôi.

Thở phào một cái, âm thầm nhìn lướt qua người đàn ông xuất hiện đúng lúc bên cạnh mình, trong lòng có chút vui mừng, nhưng trên hết vẫn là lòng biết ơn.

May là anh ta đã tới!

"Cậu Lê, anh nhất định phải che chở cho con tiện nhân này sao?"

Sắc mặt của Tiểu Yến cực kỳ khó coi.

Lục Li Dã cúi đầu, tùy ý sửa sang lại nút áo kim loại trên tay áo, uể oải nhấn mạnh: "Tôi lặp lại lần nữa, người phụ nữ này là người mà cậu Lê tôi đây muốn có! Hơn nữa còn là nhất định phải có bằng được!!"

Anh ta cười, chỉ là nụ cười đó không biểu đạt bằng ánh mắt: "Mẹ cô chứ muốn nói luật lệ với tôi hả, Lê Dã này cũng không ngại mà dạy dỗ cô đàng hoàng đâu, dạy cho cô biết cái gì gọi là luật lệ của nơi này!"

Rõ ràng là một lời đe dọa thô bạo và ngang ngược, nhưng hết lần này tới lần khác lại nghe vô cùng ung dung và tao nhã khi được thốt ra từ miệng của Lục Li Dã.

"Tại...tại sao?"

Tiểu Yến có chút không dám tin: "Tiện nhân đó có chỗ nào hơn người ta? Chẳng qua chỉ là một đê mà thôi, đáng giá để cậu Lê bênh vực cô ta như vậy sao??"

Đối với cái vấn đề này, ngay cả Hương Tình đã nghĩ mọi đường nhưng cũng không hiểu.

Nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn anh ta, như Tiểu Yến vậy, đang mong đợi anh ta đưa ra câu trả lời.

Lúc này, Lục Li Dã cũng nghiêng đầu nhìn sang, nhìn Hương Tình.

Cặp mắt đào hoa cong cong, khóe miệng nở một nụ cười hấp dẫn rồi bỗng dung đưa tay nắm lấy cái cầm xinh xắn của cô: “Cậu chủ đây chỉ thích hương vị trúc trúc này của cô ấy! Dư vị sau khi “ăn” thật sự là khiến cho người ta khó mà tự kèm chế...”

"..."

Gương mặt của Hương Tình hơi rân rân, đỏ bừng như máu.

Trong lòng thâm mắng anh ta mấy câu “đồ lưu manh thôi tha” đồng thời trợn mắt nhìn anh ta cảnh cáo, bực bội lắc lắc cái cầm ra khỏi ngón tay của anh ta.

Nhưng cô thức thời nên không vạch trần lời nói dối của anh ta.

Lúc này mà còn không chịu đứng về phe của anh ta thì mình tuyệt đối là một con ngốc!

Nghe được lời của Lục Li Dã, Tiểu Yến trợn mắt nhìn thẳng Hương Tình, càng giận hơn nữa.

Nhưng trong lòng cô biết rất rõ, mình cứ tiếp tục tranh giành với người của cậu chủ Lê như vậy thì chắc hẳn là sẽ không đạt được thứ tốt lành gì.

Chẳng những thế mà còn khiến cho anh ta càng chán ghét mình hơn mà thôi!

"Được! Cậu chủ Lê, những chuyện khác thì tôi có thể không so đo với cô ta nhưng... Chuyện cô ta ra tay đánh tôi thì cậu chủ Lê đừng oán tôi không nể mặt anh, cô ta tát Tiểu Yến tôi một cái trước mặt các anh em như vậy, chưa nói đến việc mặt bị thương, chỉ là từ nay về sau tôi làm sao mà lập uy trước mặt các anh em nữa chứ?!"

Tiểu Yến cũng không phải là người dễ đối phó.

Địa vị của cô ta ở đây từ trước đến nay đều không thể lung lay.

Lục Li Dã hơi híp mắt lại một chút "Cô muốn thế nào?"

"Tôi muốn thế nào còn không phải là xem cậu chủ Lê làm thế nào."

Tiểu Yên mỉm cười.

Nham hiểm nhìn lướt qua chỗ của Hương Tình, cười lạnh nói: "Tôi muốn tặng lại cho cô ta một cái tát, nhưng mà cậu chủ Lê có nõ không?"

Ánh mắt đen như mực của Lục Li Dã âm thầm dậy sóng, nhàn nhạt đưa mắt về phía Tống.

Tống hiểu ý.

Chợt...

"Bốp. "

Tiếng bàn tay trong treo vang khắp cả phòng khách.

Tống nhận lệnh, không chậm trễ chút nào liền nặng nề tát một bạt tai lên gò má còn sưng đỏ của Hương Tình.

Nhất thời, nước mắt từ trong khóe mắt của Hương Tình liền trào ra, mới có được mấy giây an ổn Hương Tình liền bị Tống tát một cái.

"Con mẹ nhà anh có bị bệnh không hả?! Anh dựa vào cái gì mà đánh tôi chứ?!"

Đợi đến lúc hoàn hồn, cô liền không nhịn được mà mắt không chế gào thét với Tống.

Khóe mắt đỏ quạch.

Gào xong, liền tiếp tục không cam lòng quay sang Lục Li Dã hét to: "Các người dựa vào cái gì mà ra tay đánh người chứ? Con mẹ nó rất cuộc thì tôi thiếu nợ gì các người?! Người nào người nấy cũng đều ức hiếp tôi."

Lúc đó trong lòng Hương Tình gợi nhớ lại rất nhiều ủy khuất.

Nghĩ đến vị trí cô hai nhà họ Cao, trong nhà ai ai cũng đều dùng trăm phương nghìn cách để cung chiều, chăm lo cho cô.

Nhưng hôm nay lưu lạc tới cái nơi khổ sở này, người ta đối xử với cô theo kiểu muốn mắng thì mắng, muốn đánh cứ đánh, hết lần này tới lần khác cô đều không có năng lực để trả đũa dù chỉ là một chút!

Vốn cho rằng cái tên Lê Dã này sẽ bênh vực cô, sẽ là người tốt, nhưng kết quả ra sao cơ chứ.

Giống y chang cái lũ cầm thú không có tính người này, căn bản mà nói cũng chẳng khá hơn được chút nào!!

Đối mặt với sự chất vấn đầy tức giận của Hương Tình, vẻ mặt của Lục Li Dã vẫn trầm tĩnh như cũ, thậm chí là hờ hững.

Tiểu Yến ngược lại có chút run sợ kinh ngạc với sự dữ tợn của Lê Dã, nhưng trên hết vẫn là cười trên sự đau khổ của người khác.

Ánh mắt khiêu khích liếc nhìn bộ mặt sưng đỏ của Hương Tình, rồi sau đó dần theo lũ đàn em, ngông nghênh rời đi.

Lưu Uy hỏi Tiểu Yến: "Tên phục vụ làm vệ sinh cho cậu Lê nói thế nào?"

Tiểu Yến dụi gãi tàn tro thuốc lá, buồn bực kể lại lời của người phục vụ cho Lưu Uy nghe: "Trên giường có vết máu, hai người ở trong phòng cũng rất thân thiết."

Lưu Uy đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn cờ bay phất phới trong đêm bên ngoài cửa sổ, mày kiếm cau chặt: "Tôi luôn cảm thấy quan hệ giữa cậu Lê cùng cô gái kia không đơn giản như bề ngoài..."

"Anh ta không giải thích cho cô sao?"

Tiểu Yến phả ra một vòng khói thuốc, có chút uất ức.

Mới vừa nghe Lưu Uy nói nên mới biết, thì ra cậu chủ Lê mắc bệnh kín, nhưng lại chỉ có con ả ti tiện kia mới có thể làm cho cậu ta cứng lên!

"Cái loại bệnh đó đối với một người đàn ông mà nói thật sự không phải là một vấn đề nhỏ! Nên đem nguồn hàng ở khu Đông để đổi thì cũng còn có thể hiểu được."

Lưu Uy thì không dám gật bừa, lắc đầu một cái, quý quyết cười một tiếng: "Người phụ nữ này thật sự là thuốc dẫn chữa bệnh kín cho cậu chủ Lê sao? Sao tôi nghe kiểu gì cũng thấy khó mà tin được vậy nhỉ? Trừ phi cậu chủ Lê từ trước đến nay vẫn không đụng vào phụ nữ chịu cưới người phụ nữ đó trước mặt tôi..."

"..."

Tiểu Yên không hiểu nhìn Lưu Uy, nhíu mày một cái: "Anh Lưu, rốt cuộc thì anh đang nghi ngờ cái gì vậy?"

"Chẳng lẽ không đáng để nghi ngờ sao?" Lưu Uy không quay lại nhìn Tiểu Yên mà chỉ lẩm bẩm: "Lê Dĩ là người thế nào? Lòng dạ từ trước đến giờ thâm sâu hơn hẳn nhiều người, không dễ dàng gì để lộ nhược điểm của mình cho người bên cạnh, nhưng hôm nay anh ta lại đem nguồn hàng của khu Đông đến đây để đổi lấy một người phụ nữ với tôi!! Chuyện này đối với anh ta mà nói có nghĩa gì? Người phụ nữ thú vị này ở trong lòng anh ta còn quan trọng hơn cả khu Đông!! Đây quả thực không phải là sai lầm mà Lê Dĩ có thể phạm phải!"

Trừ phi... thật sự là vạn bất đắc dĩ!!

Tiểu Yên rít một hơi thuốc lá, vẫn còn phân tích: "Nếu ngay cả anh cũng cảm thấy đây không phải là sai lầm mà cậu chủ Lê sẽ mắc phải, vậy anh có nghĩ tới việc chuyện này là thật, còn lại thì chẳng qua là anh nghĩ quá nhiều mà thôi, còn địa vị của người phụ nữ đó đối với anh ta căn bản là không quan trọng như vậy chứ? Dùng khu Đông để trao đổi với anh thực chất chẳng qua chỉ là muốn chữa khỏi bệnh kín của mình chẳng? Ví dụ về việc lũ đàn ông xấu xa các anh ném ngàn vàng cho chuyện tình dục liệu còn ít chẳng? Huống chi cậu chủ Lê nhà người ta vì lần đầu ném thử trái cấm mà đổi chác thì cũng dễ hiểu mà thôi. Hơn nữa, nếu quan hệ giữa hai người họ thật sự không bình thường thì hôm nay cậu chủ Lê cũng sẽ không vì xả giận cho tôi mà giáng cho cô ta một bạt tai đâu!"

Nói tới chuyện này, Tiểu Yên khó tránh khỏi việc có chút đắc ý.

Lưu Uy quay lại nhìn cô ta, tỏ vẻ kinh ngạc: “Cậu chủ Lê vì cô mà đánh cô ta?”

"Còn không phải sao! Cái con đê tiện kia cũng hung dữ lắm, anh nhìn mà xem, gương mặt nhỏ nhắn này của người ta đều bị cô ta đánh cho bị thương đây, mấy ngày này bảo người ta làm sao mà nhìn mặt ai được chứ..."

Tiểu Yến nũng nịu ngã vào trong lòng ngực của Lưu Uy, nhẹ nhàng nài nỉ: “Anh Lê, có cơ hội anh nhất định phải giúp người ta đòi lại đó!”

"Được! Nào, tôi giúp cô thôi một chút là không còn đau nữa..."

Lưu Uy tóm lấy eo thon của Tiểu Yến, đề cô lên ghế salon một cách thô bạo, rồi sau đó chính là một phen điên loạn đảo phượng.

"Tiểu Yến, lúc cô nàng đó đi vào khách sạn của chúng ta, các cô đã kiểm tra qua thân thể cô ta chưa?"

Lưu Uy vừa thoải mái quan hệ với Tiểu Yến, vừa hỏi cô ta.

Từ trước tới nay gã ta luôn là một người tinh táo, dù là những lúc bận rộn phong lưu sung sướng, cũng không quên xử lý công việc.

"Dĩ nhiên là đã kiểm tra sơ qua rồi, nhưng quả thật là vẫn còn một chỗ..."

Tiểu Yến nằm bên dưới anh ta, thở hắt hắt trả lời.

"Ừ, tôi biết rồi!"

Lưu Uy cười nhạt, thúc mạnh một cái, trầm giọng nói: “Ngày khác có cơ hội, hãy kiểm tra lại một lần nữa..."

Một ngày nào đó, gã ta phải nắm được cái đuôi của Lê Dĩ, quăng một phát quật ngã anh ta!!

Hương Tình lại bị Lục Li Dĩ ném vào trong phòng.

Cô quần lấy cái áo khoác của anh ta, ngồi ở trên ghế so-fa, bĩu môi, tức

giận.

Trên mặt vẫn còn đau rát.

Vốn dĩ anh ta đã cứu mình, mình nên nói một tiếng cảm ơn, nhưng hai chữ “cảm ơn” đó còn chưa ra khỏi miệng liền bị cái tát đó tát cho tan thành mây khói.

Cảm ơn? Cảm ơn cái shit!!

Bất chợt một lọ thuốc mỡ được ném tới, rơi xuống bên cạnh cô.

"Thoa đi!"

Lục Li Dã ra lệnh cho cô.

Giọng điệu chẳng tốt lành gì.

Hương Tình không rảnh để ý.

Chỉ ngồi ở đó, không nhúc nhích, cũng không lên tiếng.

Lục Li Dã ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn bên cạnh cô, hờ hững liếc xéo cô, sắc mặt rất khó coi: “Cô đừng tưởng rằng nổi giận với tôi là được chuyện!”

-----oOo-----

Chương 431: Câu đố không thể giải đáp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hương Tình giật giật khóe miệng: “Tôi đâu dám!!”

“Các anh là bạn bè, là anh em, vì cô ta mà tát tôi một cái có tính là gì?! Cao Hương Tình tôi mới đáng chết, mới đáng bị coi thường!! Chẳng qua là những ngày tháng tốt đẹp cứ muốn nhảy vào hố lửa của các anh!! Tôi đáng bị các anh mắng chửi!! Tất cả mọi thứ đều do tôi gieo gió gặt bão!! Vì vậy, thuốc này tôi cũng không cần!! Tôi không nhận nổi!!”

Hương Tình giận dữ hét về phía Lục Li Dĩ, cầm thuốc mỡ ở bên cạnh, mắt cũng không chớp ném vào thùng rác.

Sau khi hét xong, nhất thời cảm thấy trong lòng rất dễ chịu.

Đẩy cánh cửa kính sát đất để ra ban công, muốn xua tan những ngọt ngào trong lòng mình, mới phát hiện sau cánh cửa kính lại có một cảnh đẹp khác.

Hương Tình cho rằng ngoài cửa kính chỉ là một ban công ngoài trời đơn giản, nhưng không nghĩ tới, lại là một bể bơi màu xanh biếc.

Ánh nắng vàng từ phía chân trời chiếu xuống giữa mặt hồ, tạo nên những gợn sóng lấp lánh, nếu cho chúng một lớp vàng mỏng trên lưng rồng, sẽ đẹp không tả xiết... Thời tiết rất đẹp, bầu không khí trong lành, lập tức xua tan đi những cảm xúc ngọt ngào ở trong lòng.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nghiêm túc hít sâu một hơi, cảm nhận ánh nắng ấm áp bằng trái tim... Đây là ngày cô thực sự nhìn thấy mặt trời trong những ngày cô tới đây.

Nó đáng để người khác say mê!

Cô mở mắt, nhìn những gợn sóng lấp lánh trên mặt nước, không biết Hương Tình lấy dũng khí từ đâu, cũng không suy nghĩ nhiều trực tiếp cởi áo gió dài trên người... Một giây sau, cô giống như một nàng tiên cá xinh đẹp rơi xuống bể bơi xanh biếc này.

Không quan tâm mọi thứ, tiếp nhận phần rửa tội đến từ thiên nhiên... Cô không mặc quần áo, dưới ánh nắng, trong hồ nước, cố gắng bơi về phía trước, liều mạng bơi về phía trước... Giống như, phía cuối bể bơi chính là ba mẹ cô, gia đình cô!!

Ba, mẹ...

Bọn họ đang ở đâu? Có biết bây giờ con gái bọn họ đang rất nhớ bọn họ... còn có anh và Tiểu Tam...

Lục Li Dĩ đứng dựa vào cửa.

Ánh mắt ma mị nhuốm màu mực đang nhìn bóng dáng yêu kiều nhỏ bé kia.

Con người hơi thất lại.

Nghe người ở đầu bên kia đang không hiểu chuyện chất vấn anh: “Tại sao anh lại chia vị trí quan trọng của khu Đông ra như vậy? Anh có biết chúng ta đã mất thời gian gần một năm mới lấy được tuyến đường đó, bây giờ chỉ đợi cấp trên hạ lệnh xuống bắt người thôi!”

“Lúc nào mới anh mới mang rắc rối bên cạnh tôi đi?”

Lục Li Dã có chút mất kiên nhẫn rồi.

Anh không nói ra kế hoạch là vì muốn cứu cái gọi là rắc rối trong miệng anh ta.

Ánh mắt sắc bén khóa chặt bóng dáng lóa mắt đang ở trong hồ nước kia.

Cô linh hoạt giống như một con cá, lặn xuống, lại ngoi lên, lại lặn xuống... Ánh nắng vàng, rơi trên bóng dáng xinh đẹp nhuốm đầy những giọt nước, dưới làn nước lấp lánh cô giống như một nàng tiên hạ xuống trần gian tới đây tắm rửa... Nhưng đột nhiên...

Nàng tiên cá lặn xuống, cũng mang ý nghĩa sẽ không còn ngoi lên nữa.

Mặt nước lập tức trở nên yên tĩnh đến khác thường.

Đáng chết, chìm rồi!!

“Chúng tôi sẽ cố gắng nghĩ cách cứu viện cho cô ấy, lúc trước chúng tôi đã liên lạc với gia đình cô ấy, chỉ có điều anh phân tuyến đường khu Đông này ra, bên chúng tôi chẳng khác nào làm không công, chỉ sợ công việc nằm vùng năm trước cũng không thể nào kết thúc...”

Những lời nói sau đó, Lục Li Dã không nghe tiếp nữa.

Anh không muốn câu trả lời, ném điện thoại qua một bên, “tùm” nhảy xuống hồ nước, nhanh chóng bơi về phía Hướng Tình.

Bằng tốc độ nhanh nhất, tìm thấy Hương Tình ở giữa hồ nước.

Cánh tay thon dài ôm lấy chiếc mông vênh của cô, có cảm giác người trong lòng đang giãy giụa “vẫy đạp” mấy lần.

Sau đó, cả hai người cùng nhau ngoi lên mặt nước.

“Anh làm gì vậy?”

Hương Tình không lau những giọt nước ở trên mặt, mà đi đẩy người đàn ông ở trước mặt mình.

Mông vênh được anh ôm nâng lên, cho dù ngâm ở trong nước nhưng cô cũng cảm thấy rất nóng bỏng.

Lục Li Dĩ biết người phụ nữ này căn bản không phải chết đuối, mà là lặn cho vui thôi, ngay lập tức sắc mặt trở nên cực kỳ u ám, siết chặt cánh tay đang ôm mông cô nói: “Cô cảm thấy anh đây muốn làm gì cô?”

Lúc anh nói, khuôn mặt đẹp trai tà mị áp sát Hương Tình, nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn cô: “Cô lặn dưới mí mắt anh đây, tôi còn chưa hỏi cô muốn làm gì đâu!!”

Anh ôm Hương Tình, đi tới gần bờ trên bề bơi.

“Anh thả tôi ra!”

Hương Tình giãy giụa.

Nhưng không có kết quả, mà ngược lại bản thân lại toát mồ hôi, cuối cùng từ bỏ.

Cô bắt lục nhìn Lục Li Dĩ đi về phía trước: “Anh để tôi tự mình giải tỏa cơn tức giận không được sao? Những ngày này tôi bị những tên khốn các anh chinh chưa đủ thảm sao? Tôi muốn bơi muốn lặn một chút cũng không được à?”

Ánh mắt Lục Li Dĩ thâm trầm nhìn khuôn mặt nhỏ đang tức giận của Hương Tình không chớp mắt, một lúc sau mới cười khẩy, lạnh lùng hỏi

cô: “Khó chịu rồi sao?”

Một câu nói đơn giản, dường như không có quá nhiều cảm xúc dư thừa.

Anh đưa bàn tay to lớn, siết chặt cầm của Hương Tình, không hề có chút thương tiếc cảnh cáo cô: “Cao Hương Tình, nếu đã biết khó chịu rồi thì thu lại tính khí công chúa của cô lại cho tôi! Phát điên với tôi có tác dụng gì không? Còn phát điên nữa, cẩn thận sớm muộn cũng có một ngày không biết tại sao lại chết ở nơi này!! Nếu thực sự muốn giữ lại tính mạng, có khổ nữa cũng phải cắn răng chịu đựng, nuốt vào bụng cho tôi!! Nếu không nuốt được thì cút!!”

Bởi vì đột nhiên xuất hiện quả bom hẹn giờ là cô, mới dẫn đến công việc nằm vùng gần một năm của anh trở nên công cốc.

Nhìn thấy những ngày tháng nằm vùng cuối cùng sắp đi đến phần cuối, nhưng kết quả chỉ vì cô... Anh mới tiếp tục đi xuống những tối tăm ngột ngạt hỗn loạn này!

Mỗi ngày sống trong thế giới bóng tối không phân biệt được địch và ta, sự giày vò này đối với người khác mà nói đều là một cực hình!

Đối với người được huấn luyện nghiêm chỉnh như Lục Li Dã mà nói, cũng giống như vậy!!

Hương Tình không hiểu hàm ý trong lời nói của anh, nhưng có thể cảm nhận rất rõ sự tàn nhẫn, khiến người khác cảm thấy sợ hãi phát ra từ trên người anh.

Hình như anh rất tức giận, hơn nữa đang tức giận với cô!

Nhưng Hương Tình thực sự không hiểu, rốt cuộc cô đã chọc giận anh ở chỗ nào, đến nỗi làm cho anh phải trở nên nóng tính như vậy.

“Anh... anh rốt cuộc... anh là người như thế nào? Anh muốn giữ tôi ở đây để làm gì?” Hương Tình có cảm giác người đàn ông ở trước mặt, chính là một bí ẩn đối với cô...

Là một câu đố không thể giải đáp!

Lục Li Dã im lặng không trả lời, ôm cô bơi vào bờ.

Hương Tình vẫn có chút mơ màng, để anh tùy ý ôm mình vào trong ngực, cô cũng lười bơi, bám vào cơ thể rắn chắc của anh được anh đưa lên bờ.

Lục Li Dã nâng Hương Tình ôm cô đặt lên bờ, còn mình thì từ trong hồ nước rảo bước đi lên.

Thân hình của người đàn ông này rất đẹp.

Dưới ánh nắng, áo sơ mi và quần dài trên người anh sớm đã bị nước hồ thấm ướt, càng tôn thêm thân hình cường tráng cao ngất của anh.

Cơ ngực rắn chắc không dư thừa, cùng với cơ bụng tám múi được huấn luyện nghiêm chỉnh, nổi bật dưới áo sơ mi nửa trong suốt, tất cả đều vô cùng gợi cảm không thể diễn tả bằng lời.

Quần dài màu đen, che phủ đôi chân dài thẳng tắp của anh, anh từ từ bước ra khỏi mặt nước, dưới ánh nắng giống như một người mẫu nam quốc tế bước ra từ trong ảnh... Màu da của anh là màu đồng sau khi được phơi nắng, đường nét ngũ quan sắc sảo nhưng vẫn có chút yếu mị làm cho phụ nữ mê đắm... Hormone nam tính mãnh liệt bất ngờ đổ ập xuống, khiến Hương Tình bất giác nhìn có chút si mê.

“Nhìn đủ chưa?”

Giọng nói lạnh lùng của Lục Li Dã vang lên trên đỉnh đầu Hương Tình.

Anh trực tiếp vòng qua Hương Tình đang không mặc quần áo ngồi trên bờ, đi vào phòng, gọi một cuộc điện thoại nội tuyến: “Tổng, sai người mang tới đây mấy hộp bao cao su!”

“...”

Hương Tình nghe vậy nhảy dựng lên, cầm áo khoác gió dài che kín thân hình đã ướt sũng của mình, trừng mắt nhìn anh đề phòng: “Anh muốn làm gì?”

Lục Li Dã căn bản không để ý đến cô, chỉ lạnh nhạt liếc nhìn cô từ trên

xuống dưới, sau đó xoay người đi vào phòng tắm.

Anh không nói, chỉ để lại một mình Hương Tình lòng như lửa đốt.

Anh ấy muốn bao cao su để làm gì?

Chẳng lẽ thực sự bởi vì sau lần bơi lội lúc nãy của mình, đã kích thích hormone nam tính của anh, dẫn đến việc hôm nay anh thực sự muốn làm cô sao?

Làm sao đây, làm sao đây?

Hương Tình gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng, xoay vòng vòng, trong đầu đang xoắn xuýt thành một mớ hỗn độn.

Cô có chút hối hận về chuyện mình đã từ bỏ lúc nãy, nhưng hối hận có tác dụng gì chứ?

Lúc cô đang xoắn xuýt nghĩ cách chạy trốn như thế nào, thì đột nhiên cửa phòng bị người ở bên ngoài gõ cửa.

Hương Tình hơi do dự vài giây mới đi tới mở cửa.

Tổng đang đứng ngoài cửa.

Tay còn cầm mấy hộp bao cao su, hình như nhãn hiệu là Okamoto.

Tổng liếc nhìn cô.

Ánh mắt quét qua gò má sưng đỏ của cô, há miệng dường như muốn nói điều gì đó, nhưng muốn nói lại thôi.

Hương Tình vẫn nhớ tới một cái tát cậu ta đã đánh mình lúc nãy, mặc dù biết anh ta nghe theo lệnh của tên khốn ở trong kia, nhưng lửa giận không hề giảm xuống.

Bởi vì cái tát đó không hề nhẹ!

“Đưa đồ cho tôi!”

Hương Tình không vui đưa tay về phía cậu ta.

“Cô...cô Cao.”

Tống khẽ gọi, mím môi, cúi đầu xin lỗi cô: “Thực ra cái tát lúc nãy tôi thật sự buộc lòng phải làm vậy...”

“Tôi biết!”

Hương Tình không muốn nghe cậu ta giải thích quá nhiều.

Cô biết, làm đàn em không thể không nghe theo ý của lão đại, cô có thể hiểu được, nhưng không có nghĩa là cô sẽ cho vẻ mặt vui vẻ.

Không ai ở trong này đáng để cô đối xử với vẻ mặt vui vẻ hòa nhã!

“Thực ra anh Dã cũng là bất đắc dĩ mới bảo tôi tát cô! Anh ấy tát cô cũng vì muốn bảo vệ cô! Chị Tiểu Yến là loại người cô không thể hiểu được, nhưng anh Dã lại hiểu rất rõ cô ta, nếu lúc nãy anh ấy không để tôi tát cô, thì người phụ nữ kia tuyệt đối không từ bỏ ý đồ như vậy! Hôm nay nếu không để cô phát ra cơn giận này, về sau cơ thể cô sẽ trả lại gấp mười lần, người chịu khổ cũng chỉ là bản thân cô!”

Tống nói một tràng, thấy Hương Tình không nói gì, cho rằng cô vẫn không hiểu, lại tiếp tục nói: “Nói đơn giản chính là, nếu hôm nay anh Dã không tát cô, thì đau khổ mà sau này cô phải chịu đựng không chỉ là một cái tát này. Bên dưới có rất nhiều người muốn leo lên vị trí này của anh Dã, mà cô lại là người phụ nữ đầu tiên được anh Dã mang về đây, nếu để bọn họ biết anh Dã sủng ái cô, thì không biết trong bóng tối có bao nhiêu người tới tìm cô, không phải sẽ làm cô phải khó chịu để không chế anh Dã sao?”

Sủng ái?

Hương Tình không nhìn được mĩa mai cách dùng từ của cậu ta.

Cậu ta cho rằng mình đang sống ở thời kỳ cổ đại sao!

Hóa ra người đàn ông đang tắm rửa thay quần áo ở bên trong chính là Hoàng Đế, mà Cao Hương Tình cô chính là một phi tần tranh sủng ở hậu

cung?!

Phi tần? Tốt xấu gì phi tần cũng có danh có phận, còn cô thì sao?

Nhìn mấy hộp bao cao su trong tay Tống, trong lòng cô giống như mấy ngàn con ngựa cỏ bùn đang phi nhanh như gió.

“Ừ, tôi biết rồi.”

Lần này cô thực sự biết rồi.

Cô cầm chiếc túi trong tay anh ta, đóng cửa phòng ngủ, đi vào phòng.

Những chuyện sau này, Hương Tình ngồi trên sô pha cẩn thận suy nghĩ một lúc.

-----oOo-----

Chương 432: Tôi có thể kêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mặc dù chuyện này rất lòng vòng, cô thực sự không hiểu hết được, cũng không quản được, chỉ có điều là nói chung hôm nay tên họ Lê này quả thực đã cứu mình một mạng.

Mặc kệ lời Tống nói có phải là sự thực hay không, thì cái tát này cũng coi như hòa nhau rồi.

Hương Tình nhìn thuốc mỡ bị mình vứt trong thùng rác, do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn cúi người nhặt lên.

Ngẫm nghĩ lại tức giận, cũng không thể lấy mặt mũi của mình ra làm trò đùa được!

Vỗ hai lòng bàn tay người chịu khổ cũng là mình, đến lúc đó nếu thực sự phải phá hủy một thứ gì đó, mình có thể chịu đựng được không?

Không thể tính trước được!

Hương Tình cúi người nhặt thuốc mỡ lên, lúc đứng dậy, vô tình nhìn thấy chiếc điện thoại đang nằm ở trong góc sofa.

Một giây đó, dường như Hương Tình có thể nghe thấy tiếng tim mình đập mạnh trong lồng ngực, phát ra tiếng “thịch thịch thịch”.

Cô nhanh chóng đảo mắt nhìn cánh cửa phòng tắm đang đóng, nghe thấy tiếng nước chảy “rào rào” ở bên trong, Hương Tình vội vàng lao qua đó, tay cầm điện thoại muốn gọi cuộc gọi khẩn cấp.

Điện thoại có khóa mật mã, Hương Tình sớm đã nghĩ tới điều này.

Nhưng điện thoại có khóa thì ít nhất cũng gọi được cuộc gọi khẩn cấp chứ... Nhưng chiếc điện thoại trong tay cô...

Shit!!

Hương Tình đã tìm kiếm toàn bộ màn hình nhưng không nhìn thấy bốn chữ “Cuộc gọi khẩn cấp”, mà mật khẩu điện thoại lại rất phức tạp, bao gồm ba loại mật khẩu:

Một là mật khẩu vân tay.

Hai là mật khẩu mười chữ số.

Ba là mật khẩu vẽ hình.

Cần phải thiết lập cùng lúc ba loại mật khẩu, mới có thể mở được điện thoại.

“...”

Rốt cuộc người này có bao nhiêu bí mật không muốn để người khác nhìn thấy, mới phải khóa tới mức gió cũng thổi không lọt?!

Hương Tình quả thực có chút kích động muốn đập vỡ chiếc điện thoại này.

Chẳng trách người kia vứt điện thoại dưới mí mắt cô một cách trắng trợn

như vậy, hóa ra sớm đã đoán được cô sẽ bó tay toàn tập.

Đúng lúc Hương Tình đang luống cuống tay chân, đột nhiên có một bàn tay to lớn, lấy chiếc điện thoại trong tay cô không hề có sự cảnh báo trước.

Hương Tình ngẩng đầu.

Đúng lúc đối mặt với cặp mắt sâu thẳm của Lục Li Dã.

Anh mới tắm xong.

Không mặc quần áo, chỉ quần một chiếc khăn tắm ở bên hông, chỉ có điều chiếc khăn tắm chỉ ngắn tới đầu gối.

Bộ ngực rắn chắc, vẫn còn nhuốm những giọt nước óng ánh, thuận theo làn da từ từ chảy xuống, chảy vào trong vùng tam giác dưới khăn tắm, khiến người khác... thực sự muốn đi vào trong đó... Hương Tình lúng túng dời ánh mắt đi chỗ khác.

Đột nhiên cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô.

“Anh... Anh đi mặc quần áo trước đi...”

Hương Tình không dám nhìn anh thêm lần nữa.

“Bao cao su đâu?”

Lục Li Dã không để ý tới cô, chỉ hỏi một câu.

“...”

Hương Tình ngược mắt nhìn anh, trong nháy mắt vội vàng ôm mấy hộp bao cao su vào trong ngực: “Anh... Anh muốn làm gì?”

“Đưa cho tôi.”

Lục Li Dã khẽ mím môi.

“Không đưa!!”

Lục Li Dã nhíu mày, bộ dạng có chút mất kiên nhẫn: “Cô cho rằng tôi muốn làm gì?”

“Anh... Tôi...”

Hương Tình nhìn anh gần như không mặc gì, lại nhìn bản thân chỉ một mặc một chiếc áo khoác gió... Gò má dần dần ửng đỏ.

Nhưng đột nhiên, trong ngực trống không, bao cao su trong tay bị người đàn ông trước mặt không hề cảnh báo trước cướp mất, lại nghe thấy tiếng anh hừ nhẹ khinh thường: “Rút lại suy nghĩ dơ bẩn của cô đi! Anh đây sẽ không chạm vào cô đâu!”

Quả thực là sẽ không chạm vào!

Mà cũng không muốn chạm vào!

Ở trong này, khoảng cách này thực sự rất lớn.

Sau khi Lục Li Dã tiếp nhận đặc huấn từ quân đội, sớm đã không còn là công tử bột lãng nhãng năm đó nữa.

Mặc dù trong đội đặc huấn cũng học bắn súng nã pháo, nhưng đạo đức của quân nhân cũng nên có!

Huống hồ ngoài môi quan hệ với nhóc quý Vũ, hôm nay môi quan hệ giữa anh với Hương Tình, cũng chỉ là người nắm vùng và con tin, theo đạo đức nghề nghiệp mà nói, người này không thể chạm vào!

Chạm rồi vẫn không được!!

Hương Tình hí mắt nhìn anh, có chút không hiểu: “Nếu anh đã không thích tôi, cũng không có hứng thú với tôi, vậy anh...”

Con người cô đảo một vòng, lập tức nở nụ cười như hoa như ngọc: “Cậu chủ Lê, anh xem chúng ta có thể thương lượng một chuyện không?”

“Muốn đi ra ngoài?”

Lục Li Dã đang bận xé hộp cao su, nghe Hương Tình nói như vậy, anh mới ngược mắt lên nhìn cô.

Hương Tình vội vàng gật đầu như giã tỏi, khuôn mặt nở nụ cười nịnh hót giả bộ ngoan ngoãn đáng yêu: “Cậu chủ Lê, từ khi tôi bắt đầu nhìn thấy anh, tôi đã có cảm giác anh không giống những tên khốn khiếp kia...”

“...”

Tên khốn khiếp?

Khóe miệng Lục Li Dã giật hai lần, nói sâu xa: “Quả thực không giống nhau! Tôi nhớ lúc cô gặp tôi lần đầu tiên, cô còn mắng tôi là ‘cầm thú’!”

Anh còn cố ý nhấn mạnh hai từ “cầm thú”.

“...”

“Tôi mắng chính là những tên côn đồ nông cuồng ham muốn sắc đẹp của cô đây!!”

Hương Tình vội vàng nịnh nọt giải thích: “Tôi biết anh nhất định là một người tốt, còn giúp tôi giải thuốc, lại cứu tôi ra khỏi tay những tên khốn khiếp kia, anh tốt bụng như vậy, chắc chắn sẽ giúp tôi thoát ra ngoài, có đúng không?”

Hương Tình nở nụ cười, nhìn anh với vẻ mặt tha thiết.

Lục Li Dã cũng nhìn cô.

“Biết kêu rên không?”

“...”

Hương Tình suýt chút nữa vì câu nói không đầu không đuôi của anh mà nôn ra máu.

“Anh... Anh vừa nói gì?”

Hương Tình mở to mắt, gần như cho rằng chính mình bị nặng tai không

nghe rõ.

“Xem ra cũng không biết...”

Lục Li Dã quét mắt nhìn cô, đưa ra kết luận.

“Không phải...”

Hương Tình hoàn toàn không hiểu rõ tình huống lúc này: “Cậu Lê, những lời tôi vừa nói, rốt cuộc anh có nghe vào tai không vậy?”

Còn có, những chuyện này có liên quan gì đến cái gọi là... gọi là tên gì chứ?

Lục Li Dã kéo Hương Tình ngồi xuống bên cạnh anh, trầm giọng nói: “Có nghe vào nhưng không có cửa!”

“...”

Địch!!

Vì vậy những lời khen trái lương tâm đến mức có thể làm cho cô buồn nôn lúc này, đều trở thành công cốc hết sao?!

Lục Li Dã cầm lấy thuốc mỡ trong tay cô, lạnh lùng căn dặn: “Lát nữa có đau thì kêu lên!”

Cuối cùng còn bổ sung thêm một câu: “Kêu lớn tiếng một chút, phải để người bên ngoài có thể nghe thấy.”

“...”

Anh cho rằng anh đang giết lợn sao!

Lục Li Dã bôi thuốc mỡ lên gò má sưng đỏ của cô, đau đến mức làm cho cô phải co rúm lại, nhưng cô không kêu lên.

Dường như Lục Li Dã không hài lòng cho lắm, lại lấy ngón tay xoa chỗ sưng đỏ của cô, cú xoa này, quả nhiên khiến Hương Tình phát ra tiếng kêu thảm thiết giống như lợn bị chọc tiết.

“Đau!”

“Á...Á...Đau chết tôi rồi, anh nhẹ một chút, nhẹ một chút...”

Lục Li Dã nhướn mày nhìn cô, lúc này lực trên tay mới nhẹ hơn một chút.

“Kêu tiếp đi...”

Anh ra lệnh cho cô.

“Tôi hết đau rồi...”

“Phải đau mới chịu kêu, hả?”

Lục Li Dã kéo dài âm cuối, nhìn cô cảnh cáo.

Hương Tình từ trước tới nay luôn là người hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi, cô vội vàng xoa tay: “Không đau cũng có thể kêu.”

Nói xong, kéo cổ họng giả bộ kêu lên hai tiếng.

Sắc mặt Lục Li Dã đều biến thành màu đen.

Hương Tình lập tức phát hiện ra sắc mặt anh có chút không đúng, dứt khoát lười không kêu nữa: “Rốt cuộc anh muốn tôi kêu như thế nào?”

Lục Li Dã ném cho cô một ánh mắt “Gỗ mục không thể điêu khắc”, một lúc lâu mới hỏi cô: “Đã từng xem bộ phim hành động tình yêu quốc đảo chưa?”

“...”

Gò má Hương Tình đỏ bừng.

Cắn môi dưới, đang rối rắm không biết có nên nói sự thật cho anh biết không.

“Tôi... Tôi chỉ xem một chút xíu, thật đó, chỉ một bộ!”

Hương Tình cố gắng muốn che giấu nội tâm trong sáng của mình.

“Dựa theo tiếng kêu của nữ chính trong đó!”

Lục Li Dã ném thuốc mỡ trong tay, không hề quan tâm đến rốt cuộc cô đã xem mấy bộ phim tình yêu rồi.

“Hà?”

Hương Tình nhìn anh kinh ngạc.

Đôi mắt xinh đẹp như dòng nước xoay chuyển nghi hoặc chớp chớp, vốn muốn hỏi anh tại sao phải kêu như vậy, sau đó ngẫm nghĩ lại hỏi cũng như không hỏi, chẳng qua là mình tốn nước bọt thôi, tất nhiên anh sẽ không nói cho cô biết lý do.

Dường như Lục Li Dã không còn nhiều kiên nhẫn, lặp lại, nhắc nhở cô từng câu từng chữ: “Dựa theo tiếng kêu của nữ chính mà kêu!”

Hương Tình vuốt cổ họng, liếm môi hồng: “Tôi... Tôi thử một chút, sẽ cố gắng hết sức...”

Cô kéo cổ họng, hắng giọng, mấy lần muốn phát ra tiếng, nhưng cuối cùng liếc nhìn Lục Li Dã đang bình tĩnh nhìn mình, lại xấu hổ không kêu lên được.

Giọng nói không phát ra, mà ngược lại khuôn mặt càng trở nên đỏ bừng.

“... Thật sự phải kêu như vậy sao?”

Hương Tình nhìn anh với ánh mắt rất khó khăn.

Lục Li Dã nhướn đôi mày kiếm: “Nếu cô thực sự không muốn kêu như vậy cũng được! Cậu đây có thể cố gắng hết sức phối hợp với cô...”

Anh nói xong, cơ thể to lớn mạnh mẽ đè lên người Hương Tình.

“Đừng!”

“Không cần nữa! Không cần nữa...”

Hương Tình vội vàng lấy tay che ngực, khoát tay nói: “Tôi có thể kêu, tôi có thể, có thể...”

Thật lòng không cần Lê đại thiếu gia như anh phải cố gắng phối hợp đâu!

Lục Li Dã hài lòng nhếch miệng, ngồi dậy.

Hương Tình không còn sức lực ngã xuống ghế sofa, không nhúc nhích.

Tim, dường như vẫn còn đập loạn không hề có tiết tấu.

Cô cảm thấy, nằm như vậy có lẽ... sẽ kêu giống một chút.

Chí ít là đúng tư thế!

Hương Dương dứt khoát nhắm mắt, không nhìn người đàn ông ở trước mặt, bộ não nhanh chóng xoay chuyển, cố gắng nhớ lại bộ phim hành động tình yêu trên quốc đảo mà cô đã từng vì lòng hiếu kỳ mà xem qua một bộ duy nhất... Tiếng kêu của cô gái đó mềm mại kéo dài như thế nào?

“A...”

“A...a...”

Cô kêu lên hai tiếng mang tính thăm dò, tự mình cảm thấy hình như có chút giống chuyện đó.

Vì vậy, Hương Tình hé mắt thăm dò, cẩn thận từng ly từng tý nhìn người đàn ông trước mặt... Đúng lúc, đôi mắt đen sâu thẳm của anh cũng đang nhìn chăm chăm cô.

Anh nhíu mày kiểm, trong con người rõ ràng đã nóng bỏng hơn lúc đầu.

Sự im lặng của Lục Li Dã chắc chắn đã thừa nhận việc làm của Hương Tình.

Hương Tình giống như nhận được cổ vũ, nhắm mắt lại, tiếp tục kêu những âm thanh mềm mại yêu kiều... Cũng không biết kêu bao lâu, Hương Tình cảm thấy cổ họng mình có chút khô, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng hô ngừng của Lục Li Dã, vì vậy cô dứt khoát tự mình ngừng lại.

Mở mắt ra, bên cạnh đã không còn một bóng người.

Trên sofa, bao cao su vẫn được vứt tán loạn ở đó, hình như thiếu một cái.

Nhưng Hương Tình không có tâm trạng để truy cứu: “Lục Li Dã?”

Cô thử gọi tên anh.

Không có ai đáp lại.

Có tiếng động trong phòng vệ sinh.

Cô đi qua đó, khi cô chuẩn bị gõ cửa phòng vệ sinh, hỏi xem anh có ở trong đó không, thì cánh cửa được người ở bên trong mở ra.

Đột nhiên thân hình cao ngất của Lục Li Dã xuất hiện trước mặt, không hề có sự phòng bị gặp mặt nhau.

Hương Tình hơi kinh ngạc.

Mà lúc này vẻ mặt của anh...

Có lẽ được xem là rất phong phú, rất đặc sắc!

Hương Tình thực sự không có cách nào dùng một vài từ để miêu tả nó.

Kinh ngạc? Hơi quẫn bách? Một chút thảng thốt? Còn có một chút ngại ngùng đỏ mặt??

Không phải chứ! Đây thực sự không giống phong cách của anh!

Đương nhiên, tất cả vẻ mặt này chỉ tồn tại trong ba giây.

Sau ba giây, nó đã được thay thế bằng vẻ mặt lạnh lùng yêu mị từ trước đến nay của anh.

“Anh... đang làm gì vậy?”

Hương Tình thực sự cảm thấy vẻ mặt anh vô cùng kỳ lạ, không nhận được thò cổ vào trong nhìn xem.

-----oOo-----

Chương 433: Đột nhiên thấy mất mát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Li Dã nắm lấy bờ vai của cô, kiên quyết kéo cô ra khỏi cửa: “Đi vệ sinh thôi mà cũng đáng để cô có hứng thú nghiên cứu thế à?”

“...”

Đi vệ sinh thì sao anh lại đỏ mặt?

Hương Tình đuổi theo ở phía sau hỏi anh: “Tiếng kêu vừa nãy anh thấy thế nào?”

Lục Li Dã hơi ngừng bước chân, một lúc lâu mới thốt ra hai chữ: “Tạm tạm.”

“...”

Yêu cầu không phải cao bình thường.

Trong đêm, Hương Tình lần mò bong tối, rời giường đi vào phòng vệ sinh.

Lúc ngồi trên bồn cầu, vẫn nhìn thấy có chút mây mù, nhìn không thấy hướng Bắc.

Đi vệ sinh xong, lúc sắp đứng dậy, tầm nhìn lơ đãng rơi vào chiếc thùng

rác bên cạnh.

Hương Tình lập tức ngậy người, trong chớp mắt cơn buồn ngủ bay biến sạch.

Đoán xem cô nhìn thấy cái gì?!

Trong thùng rác, thực sự có... bao cao su?!!

Hơn nữa, thoát nhìn, nó đã được sử dụng!!

Bởi vì, rõ ràng có một chất lỏng nhớt trắng đục bên trong!

“...”

Hương Tình ngậy ngậy ngốc ngốc ngồi trên nắp bồn cầu sừng sốt rất lâu.

Cái thứ này được vứt ở đây lúc nào vậy nhỉ?

Trong giây lát, Hương Tình giật mình một cái...

Đôi gò má của cô đột nhiên nóng như một củ khoai tây bỏng rẫy.

Chả trách lúc sáng, sau khi cô bắt gặp anh đi từ phòng vệ sinh ra, anh ta có một biểu cảm vừa kỳ lạ vừa phong phú... Chả trách bao cao su trên sofa tự dung lại thiếu mất một chiếc!!

Mà trong khi đó, cô lại đang làm gì nhỉ??

Cô nằm trên sofa, nỗ lực học tập nhân vật nữ chính của bộ phim tình yêu trên đảo trong phim mà phát ra những âm thanh um um a a... trời ạ!!

Hương Tình không dám tiếp tục tưởng tượng ra hình ảnh kỳ lạ này....

Lúc mình ở ngoài kêu la, anh ta ở bên trong, lại phát đục với tiếng rên la của cô sao?

“...”

Hương Tình bị suy nghĩ táo bạo của mình làm buồn nôn!!

Vừa buồn nôn, cô đồng thời cảm thấy mình càng không hiểu nổi người đàn ông ở bên ngoài kia!

Chẳng lẽ mình thật sự kém đến mức khiến nam nhân thà chấp nhận tự mình giải quyết chứ không chạm vào cô???

Hương Tình không nhịn được cúi đầu, ai oán đánh giá mình từ trên xuống dưới vài vòng.

‘Điện nước’ của cô so với người khác kém tới vậy sao?

Hương Tình đột nhiên có chút mất mát!

Đương nhiên, loại cảm giác hụt hẫng này chắc chắn không phải là đang mong người đàn ông kia nảy sinh ý xấu xa với mình, nhưng cô thực sự cảm thấy có một chút thất vọng với sự quyến rũ của bản thân.

Mặc dù cô biết rằng sự thất vọng này có chút bệnh hoạn!

Đêm nay chắc chắn là mất ngủ rồi.

Hương Tình nằm trên ghế sofa lăn qua lăn lại, mãi không ngủ được, đầu óc loạn hết cả như bị nhiều miếng keo dán lại vậy.

Trong lòng cô nghiêm túc nghĩ một số câu hỏi:

“Tại sao anh ta đành tự mình làm chuyện đó, chứ nhất định không động vào cô?”

“Tự làm thì cũng được đi, nhưng tại sao anh ta lại lưu dấu vết lại đây chứ? Hơn nữa, lại còn muốn dùng bao cao su? Anh ta dùng món đồ kia làm gì? Chẳng lẽ bản thân cùng tay phải của bản thân có thể mang thai sao?”

Vô duyên vô cớ mang cái món đồ kia vào, chưa nói đến xa xỉ, mà cảm giác cũng giảm đi phân nửa nhỉ?

Cái tên này rốt cục muốn diễn màn kịch như nào đây nhỉ?

Hương Tình càng nghĩ càng không hiểu!

Mãi đến tận hôm sau, Lục Li Dã đã ra ngoài, lúc nhân viên phục vụ khách sạn đến để dọn dẹp vệ sinh, cô mới mơ hồ hiểu ra đây là chuyện gì.

Nhân viên phục vụ lấy túi rác trong phòng vệ sinh đi ra, cười với Hương Tình rồi trò chuyện cùng cô: “Cô Cao, cô là người phụ nữ đầu tiên cậu Lê đưa về nhà đó.”

“...”

Hương Tình mím môi không nói một câu nào.

Lời này không phải lần đầu cô được nghe.

Lời từ miệng những người này nói ra, giống như cô được bậc đế vương trong thiên hạ này yêu và sủng hạnh vậy.

Tuy anh ta cũng giúp cô rất nhiều chuyện, cô cũng rất cảm kích anh.

Nhưng anh ta cũng không phải là Hoàng đế và cô cũng không hề được sủng hạnh: “Thực ra, cậu Lê trước giờ không gần phụ nữ, chúng tôi còn cho rằng cậu Lê ở phương diện nào đó không được chứ! Xem ra là chúng tôi cả nghĩ rồi...”

Nữ phục vụ liếc túi rác trong tay một chút, nhìn về phía cô cười ám muội.

Hương Tình nhìn về phía cô ta chớp mắt hai cái.

Anh ta ở phương diện nào đó không được??

Điểm này sao Hương Tình lại không nghĩ tới chứ?

Cái này, vẫn là không thể nào!

Phải biết rằng, dù biết tự làm thì cũng không chắc là biết “lái xe” đi, chỉ có giữ chắc đồ trên đĩa mới xem là sủng thật đạ thật!

Vừa nghĩ vậy, Hương Tình thấy lòng mình thư thả không ít.

Chỉ ít có thể chứng minh được không phải sức hấp dẫn cô kém, mà là người đàn ông ở bên cạnh cô này... căn bản cũng ‘không được’!!

Vì vậy, anh ta để cô bên cạnh, để cô diễn một vở kịch nhằm che giấu tai mắt người đời?

Đàn ông mà, chuyện như thế này ngang bằng với thể diện, so với thể diện còn quan trọng hơn!

Cô có thể hiểu được!

Hương Tình nghĩ về chuyện này, nghĩ chuyện nhỏ này nhiều ngày như vậy cuối cùng cũng thông suốt rồi.

Bỗng nhiên, nữ nhân viên phục vụ kia lại nhỏ giọng, tiến đến ghé sát bên tai Hương Tình, thì thầm: “Chắc cô không biết, chị Tiểu Yến theo đuổi cậu Lê bao lâu này, sáng có tối có, không ít lần đem bản thân lên tận tặng cho anh ấy nhưng người ta quả nhiên là không lọt mắt anh ấy rồi...”

Ôi, chẳng lẽ đúng là người ta thật sự có bệnh kín, mà lại bị cô phát hiện rồi sao?

Hương Tình nhẹ nhàng đáp lại: “Có điều, cô Cao sau này có nhìn thấy chị Tiểu Yến thì kiềm chế một chút nha”.

Nữ phục vụ có lòng nhắc nhở Hương Tình.

Hương Tình nháy mắt mấy cái, cuối cùng cũng hiểu lời của cô ấy: “Nói vậy là sao?”

“Chị Tiểu Yến từ trước đến giờ rất hay ghen tỵ, ngày thường có cô gái trẻ gì đó hay quyến rũ cậu Lê, chị ta liền làm như thể hận không thể chinh chết người ta vậy, cô lúc này càng không thể quay về, vì cậu Lê sẽ trực tiếp đưa cô về! Nhưng nếu cô rơi vào tay chị ta, chẳng phải chị ta sẽ ăn tươi nuốt sống cô sao?”

Nghĩ đến chuyện lúc sáng, lòng Hương Tình vẫn đầy lo lắng.

Vì lẽ đó, cô cũng khá đề phòng người phụ nữ kia.

Trong lòng cô cũng rõ, bây giờ quyết không thể khiêu khích Tiêu Yến kia, sau này tránh được nên tránh, như vậy mới là tốt cho cô.

Hương Tình cười với nữ phục vụ rồi nói: “Cảm ơn chị đã nhắc nhở, tôi sẽ cẩn thận hơn.”

“Vâng, vậy nếu không có chuyện gì nữa tôi ra ngoài trước đây”.

Hương Tình nhìn theo nhân viên phục vụ rồi đi.

Hai tuần sau đó, mọi chuyện vẫn yên ổn trôi qua.

Mỗi ngày không ăn thì là ngủ, thỉnh thoảng đọc sách, xem tivi để giết thời gian.

Không thể lên mạng, điện thoại cũng không thể chơi, cũng không thể gọi điện thoại ra ngoài.

Nói chung, phàm là những thứ có thể liên lạc với bên ngoài, cô đều không có.

Hương Tình cảm thấy cô gần như xuyên qua thời gian, xuyên không về mấy trăm năm trước, trải nghiệm kiểu khuê phòng trạch viện, những ngày tháng không bước chân ra khỏi cửa nhà.

Tất nhiên, ngoài cuộc sống không thay đổi của cô, vẫn còn một số thứ đang lặng lẽ thay đổi.

Ví dụ...

Những hộp bao cao su trên bàn cạnh giường ngủ.

Những thứ đó đã ở trong góc phòng không biết bao lâu.

Do đó, Hương Tình ngày càng tin chắc rằng người đàn ông này thực sự mắc phải căn bệnh kín nào đó.

Hương Tình cảm thấy ngày tháng vừa rồi trôi qua rất yên ổn, nhưng quá

yên ổn thật sự cũng có chút nhàm chán.

Cô cảm thấy như không thở nổi, chính mình cũng sắp mắc luôn rồi.

Hôm đó, Lục Li Dã xong việc liền trở về.

Hương Tình vừa định mở miệng bảo anh dẫn mình đi chơi, lại bị anh cướp lời trước.

“Tôi phải đi công tác, khoảng mười ngày sau mới về.”

“Anh muốn ra ngoài?” Đôi mắt đen của Hương Tình sáng lên.

Lục Li Dã cũng không để ý nhiệt tình của cô từ đâu đến, chỉ hỏi: “Cô muốn ở đây hay là đi theo tôi?”

Không hỏi còn đỡ, vừa hỏi đã khiến Hương Tình do dự.

Anh ta muốn ra ngoài công tác, cô đi theo thì có thể ra ngoài hít khí trời, vui chơi tầm chục này, sáng khoái quá đi!

Thế nhưng mà, anh ta ra ngoài mười ngày, chẳng phải là cô có thể thừa dịp này lên ra ngoài, đi báo cảnh sát sao?

Hương Tình thật sự đắn đo.

“Đầu tiên, đừng có mơ mà chạy trốn được khỏi đây. Dựa vào cô sao? Không có khả năng. Thứ hai, đừng có mơ mà báo cảnh sát. Nếu cảnh sát dễ như cô tưởng, thì khách sạn này của bọn tôi sớm đã bị bao vây rồi”.

Lục Li Dã giống như vừa liếc một cái đã đoán được tâm tư của Hương Tình, liền trực tiếp bóp chết chút hy vọng vừa nhen nhóm trong lòng cô.

“Bà đây đi theo anh”. Hương Tình không cân nhắc nữa.

Bởi vì, chỉ có thể ra ngoài mới gặp được nhiều người, càng dễ cầu cứu hơn.

“Cô xác định muốn đi cùng tôi?” Lục Li Dã nheo đôi mắt đào hoa, liếc cô.

“Tôi là đi giao dịch, không phải chuyện đùa, làm không tốt là mất mạng đấy. Cô nhất định muốn đi theo tôi?” Anh hỏi lại lần nữa.

“Đợi anh mất mạng rồi, tôi mới có cơ hội trốn thoát...”

Vốn dĩ những lời này là Hương Tình nghĩ thầm trong bụng, không biết thế nào, lại buột miệng nói ra.

Nếu không làm sao nói: dưới bầu trời này, độc nhất là lòng dạ đàn bà đây?

Lời vừa nói ra khỏi miệng, gương mặt anh tuấn của Lục Li Dã lập tức đen như đáy nồi.

“Anh Lê... tôi ... tôi thật sự không có ý đó đâu”.

Hương Tình thấy sắc mặt anh ta không tốt, sợ anh vì câu nói này của cô mà không vui, sẽ không dẫn cô đi nữa, liền vội vàng giải thích: “Tôi thật sự chỉ là thuận miệng nói, trong lòng tôi không nghĩ vậy đâu. Thật đó, tôi không phải loại người vong ân bội nghĩa, anh là đại ân nhân của tôi, sao tôi lại nghĩ vậy được chứ”.

Lục Li Dã lạnh lùng nhếch khóe môi, thần thần bí bí an ủi cô: “Cô đừng lo, lần giao dịch này, bản thiếu gia nhất định mang theo cô tới hiện trường”

Hương Tình đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng...

Rồi sau đó, lại nghe được anh sâu kín bồi thêm một câu: “Đến lúc đó, nếu có gì ngoài ý muốn, chính là lúc cô báo ơn cho bản thiếu gia! Thân thể cô thế này, chắc vài viên đạn chắc là không sao...”

Nói xong, anh còn không quên vỗ mạnh vào bả vai gầy của cô, khiến Hương Tình nhất thời có cảm giác mang trên vai trọng trách quan trọng.

“...”

Hương Tình thấy hơi hối hận rồi!

Mãi đến sau này, sau khi đã xảy ra một số sự việc, Hương Tình quả nhiên là hối hận đến tím ruột gan!

Có lòng tốt đi theo anh, không ngờ lại vô tình giao luôn trình tiết ra!

Đáng chết!!

Chuyện này này đại khái là đời mười tám đời vận xui đổ máu mới có thể gặp được.

Dương nhiên, những chuyện này đều là sau này cô mới ngộ ra.

Lục Li Dã vì sao muốn đưa Hương Tình cùng đi công tác?

Tuy là phiền phức, nhưng tự anh có suy tính.

Thứ nhất, anh mà đi, Tiểu Yên nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho cô, để xảy ra chuyện không hay thì chẳng khác nào công sức bảo vệ mấy ngày nay của anh trở thành uổng phí, sau này cũng không có mặt mũi nào gặp nhóc quý Vũ.

Thứ hai, cô nhóc này rất thất thường, không trói chặt cô bên cạnh, đúng là không yên tâm, lỡ như bị cô soi ra điều gì, anh cũng tiêu đời.

Cho nên, cuối cùng cân nhắc thiệt hơn, vẫn là quyết định mang theo cô cùng đi ra ngoài, bớt lo.

Lần này đi công tác, nói dễ nghe một chút thì là kinh doanh, nhưng thật ra là buôn thuốc.

Để thuận tiện di chuyển, Lục Li Dã ra lệnh cho nữ tùy tùng tên Liên Vân chuẩn bị cho Hương Tình một bộ quần áo đơn giản.

Là áo thun trắng, quần jean dài kinh điển.

Ăn mặc đơn giản, nhưng vẫn không giấu được dáng người “ngực tấn công mông phòng thủ” của Hương Tình, đứng giữa đám đàn ông thô lỗ, quả thực là nổi bật chói mắt.

-----oOo-----

Chương 434: Không ai cứu được cô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dường như Hương Tình cảm thấy mình như vậy ít nhiều gì vẫn khiến người khác chú ý, nên cô vội vàng tìm Liên Vân đòi cái mũ lưỡi trai đội lên đầu.

Như vậy ít nhiều gì cũng có thể che được mấy phần khuôn mặt xinh đẹp yêu mị kia nhưng ai ngờ lại khiến cho cánh đàn ông nhìn thấy lại càng thêm cảm giác giấu đầu hở đuôi.

Từ khu biệt thự của khách sạn đi ra, Hương Tình cúi đầu giống như một cô vợ ngoan ngoãn, bước từng bước sau lưng Lục Li Dã, hoàn toàn không dám khinh suất.

Trong lòng cô rất rõ ràng, bây giờ ngoại trừ dựa vào người đàn ông bên cạnh này ra, cô thật sự không còn lựa chọn nào khác.

Sau lưng bọn họ là mấy chục tên thuộc hạ mặc đồ đen mặt lạnh như tiền, trận chiến này không hề nhỏ một chút nào.

“Những lời tôi vừa dặn cô lúc nãy, cô nhớ rõ không?”

Lục Li Dã đang đi phía trước bỗng nhiên bước chậm lại, liếc mắt trầm giọng hỏi cô.

“Tôi nhớ rõ!”

Hương Tình gật đầu.

“Cô lặp lại một lần.”

Lục Li Dã giống như một vị vua mở miệng nói với cô.

Tuy Hương Tình không thích giọng điệu chỉ tay năm ngón này của anh ta, nhưng tình thế bây giờ cô cũng không thể không nghe theo, thế là cô đành ngoan ngoãn mở miệng nói: “Những lời không nên nói thì không

nói, những lời không nên nghe thì không nghe! Bất cứ lúc nào cũng phải ở bên cạnh cậu Lê, nước tới đất ngăn, binh tới tướng đỡ. Mà tôi chính là đất và tướng kia của anh!”

Hai câu sau chính là cô vì muốn lấy lòng cậu Lê, để bày tỏ lòng trung thành của mình nên tự thêm vào.

“...”

Lục Li Dã nghe hai câu sau, khóe miệng anh ta giật giật.

“Nước tới đất ngăn, binh tới tướng đỡ? Câu này cô dùng như vậy sao?”

Bỗng nhiên Lục Li Dã nhếch miệng bật cười, sau đó nghiêm túc sửa lại cho cô: “Đạn tới cô đỡ mới đúng.”

“...”

Cậu Lê chuyện cười của anh nhạt như nước ốc vẫn chưa đủ để khiến tôi cười đâu.

Khoảnh khắc đó, Hương Tình vẫn thật sự hơi lo lắng hàng này sẽ lấy mình làm bia ngắm.

Lúc hội họp với mọi người ở cửa khách sạn, Hương Tình vừa nhìn đã thấy Lưu Uy đang đi về phía bọn họ.

Vẻ mặt cô hơi thay đổi, đề thấp vành nón, bước tới ghé sát bên tai Lục Li Dã hỏi một câu: “Sao anh ta cũng tới?”

“Ừ...”

Lục Li Dã trầm ngâm một tiếng, không nói gì nhiều.

“Cậu Lê!”

Từ xa Lưu Uy đã chào hỏi với Lục Li Dã, anh ta sai bước đi về phía bọn họ.

Lưu Uy đến gần, sau đó mới chú ý tới Hương Tình đội mũ đứng sau Lục

Li Dã.

“Đến nào, chào hỏi anh Lưu.”

Lục Li Dã đưa tay ra, thân thiết vòng tay qua eo của Hương Tình, chỉ một cái ôm đã kéo người về phía trước.

Động tác thân mật bất ngờ của anh ta làm Hương Tình ít nhiều cảm thấy không thoải mái, cô tiến lên phía trước, rất hiểu quy củ hô một tiếng anh Lưu, sau đó ngoan ngoãn lùi về sau, không nói lời nào nữa.

Mày rậm của Lưu Uy giật giật, sau đó bắt đầu cười ha ha.

Nụ cười đó ít nhiều khiến cho Hương Tình hơi sinh ra chán ghét, đương nhiên cô không để biểu hiện ra.

“Cậu Lê muốn dẫn cô ấy đi?”

Sau khi cười đủ rồi Lưu Uy mới hỏi Lục Li Dã.

Lần thứ hai Lục Li Dã lại đưa tay ra, chặn ngang eo, ôm lấy Hương Tình, bàn tay lớn ấm áp giống như đang nướng chiều cô, vỗ hai cái chỗ vòng eo của cô, hờ hững đáp lại một câu: “Ừ, mấy ngày này làm cô ấy bí bó khó chịu quá rồi, dẫn cô ấy ra ngoài hít thở không khí một chút.”

Có lẽ bị anh ta ôm hai lần quen rồi, hoặc là do cô biết bọn họ chỉ đang diễn trò trước mặt người khác mà thôi cho nên trong lòng Hương Tình những cảm giác không thoải mái kia cũng không mãnh liệt như lúc đầu.

Đôi mắt phức tạp của Lưu Uy chăm chú nhìn Hương Tình, khóe miệng cong lên đầy ẩn ý: “Cậu Lê không sợ nhân lúc nhiều người để cô nàng này trốn thoát à?”

“Người phụ nữ của mình cũng không giữ được thì chạy đi trách ai?”

Khuôn mặt lạnh lùng đẹp đẽ của Lục Li Dã hoàn toàn không có bất kỳ thay đổi nào, ngừng một chút lại nghe anh hờ hững nói bổ sung thêm một câu: “Chỉ có điều là cô ấy dám sao?”

Lời này vừa nói ra đã khiến cho Hương Tình hơi sợ hãi.

Sắc mặt dưới vành nón lưỡi trai hơi tái.

Lời này đúng là đang đe dọa trái tim như trực chòe nhảy ra khỏi lồng ngực của cô!

Mọi người nhao nhao lên xe.

Hương Tình và Lục Li Dĩ ngồi cùng một chiếc, Lưu Uy ngồi riêng một chiếc, tất cả đàn em phía sau tự sắp xếp.

Mười mấy chiếc Rolls-Royce Phantoms đen bóng kiêu hãnh chạy ra từ khách sạn Thái Tử, đội ngũ rầm rập đúng là khỏi nói hoành tráng đến cỡ nào.

Đây là đi làm chuyện xấu đấy! Có cần phải phô trương như vậy không?

Thật sự không xem cảnh sát ra gì mà!

Trong lòng Hương Tình muôn vàn cảm khái, nếu như bây giờ trong tay cô có cái máy quay phim thì thật là hoàn mỹ. Cho dù lát nữa mình chạy không thoát, tốt xấu gì cũng có cái để bàn giao cho sự nghiệp của mình!

Nghĩ xem tiêu đề tin tức: Phóng viên nữ đặt thân mình vào chỗ nguy hiểm chụp lại toàn bộ quá trình giao dịch ma túy.

Tin tức như vậy nếu được tuôn ra còn không nổ tung sao?

Đương nhiên đây thuần túy chỉ là tưởng tượng của Hương Tình cô mà thôi.

Bên trong xe im lặng đến quỷ dị.

Từ lúc lên xe đến giờ cũng đã sắp một tiếng rồi, cô và người đàn ông bên cạnh lại vẫn giữ trạng thái giao lưu trong im lặng.

Mà hai người ai cũng không có ý định phá vỡ trạng thái cứng nhắc này.

Ít nhất là anh ta không có.

Lục Li Dã cúi đầu chăm chú lật xem tài liệu bên cạnh.

Hương Tình nhìn thấy anh ta thật sự quá nghiêm túc, cũng nhin không được nghiêng đầu qua liếc một cái, sau đó cô nhanh chóng thu hồi tâm mắt.

Bởi vì cô hoàn toàn không hiểu những con chữ màu đen trên tờ giấy trắng kia.

Tiếng Anh? Không giống, giống tiếng Pháp hơn.

Hương Tình không khỏi hơi lú lẫm.

Xem ra muốn làm một đại ca tốt, thật sự phải hiểu biết không ít kỹ năng.

Có lẽ do Lục Li Dã xem mệt rồi, nên anh ta thu tài liệu trong tay lại, ngẩng đầu dựa lưng vào ghế, xoa xoa mi tâm mệt mỏi.

“Lúc ngồi xe đừng xem tốt hơn, sẽ ảnh hưởng đến thị lực.”

Hương Tình có lòng tốt nói.

Lục Li Dã giống như lúc này mới chú ý tới người bên cạnh, chăm chú nhìn cô, vẫn hơi loạn nhịp tim, một lát sau anh ta thu hồi tâm trạng, đột nhiên nói: “Tôi đói rồi!”

“Hả?”

Hương Tình sững sờ, sau đó mới hỏi: “Trước khi ra ngoài anh chưa ăn gì sao?”

“Cô xem trong tủ lạnh có gì ăn hay không?”

Lục Li Dã nhìn lướt qua tủ lạnh trước mặt Hương Tình.

“Ồ.”

Hương Tình khom người xuống tìm, sau đó quay đầu nói với Lục Li Dã: “Có một ít bánh mì và bánh mì nướng, anh ăn lót dạ trước đi.”

Hương Tình lấy ra đưa cho anh.

Lục Li Dã không nhận chỉ chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt kia hơi kỳ lạ, anh nhìn làm Hương Tình không khỏi sờn tóc gáy.

“Anh...anh sao lại nhìn tôi như vậy?”

Lục Li Dã nhận bánh mì trong tay cô, liếc cô một cái: “Cao Hương Tình, cô đột nhiên an phận như thế, đừng tưởng rằng cậu đây không biết trong lòng cô đang tính toán cái gì?”

Hương Tình giả vờ trưng ra bộ mặt vô tội.

Cô có thể tính toán cái gì nhỉ? Nhiều lắm...chỉ là tính toán làm sao có thể chạy thoát khỏi tay quỷ của những người này mà thôi.

“Cô tỉnh lại đi! Hôm nay ở nơi này không ai có thể cứu được cô!”

Mãi cho tới mấy tiếng sau, cuối cùng Hương Tình cũng hiểu rõ ý câu nói của anh.

Hương Tình không nghĩ tới bọn họ sẽ thiết lập điểm giao dịch trên một chiếc du thuyền xa hoa, càng không nghĩ tới... hướng lái của chiếc du thuyền này lại ở trong vùng biển quốc tế tự do.

Đã đi đến chỗ kia rồi, cho dù là cảnh sát cũng không có ai quản lý được đúng không?

Ngọn lửa hy vọng trong lòng Hương Tình một lần nữa tắt ngúm.

Bầu không khí trên du thuyền không giương cung bạt kiếm giống như Hương Tình suy nghĩ.

Vừa vặn ngược lại với suy nghĩ của cô, bên trong quần áo lụa là thơm tho, đáng dấp tóc mai yếu điệu, ăn uống linh đình, vô cùng náo nhiệt.

Không giống như một cuộc giao dịch căng thẳng, càng giống như một tiệc rượu có phong cách mới mẻ.

Lục Li Dã vừa lên du thuyền đã cùng với Lưu Uy tiến vào một gian phòng họp, chắc hẳn trong đó đã có người mua đang chờ bọn họ.

Đàn ông bàn chuyện lớn, đương nhiên phụ nữ không được ở bên cạnh họ.

Lục Li Dã thả cô vào trong phòng tiệc để giết thời gian, anh ta chỉ nói sau khi bàn bạc xong sẽ tới tìm cô, ngược lại cũng không bảo người khác đi theo cô.

Nhất thời Hương Tình giống như được vua đại xá, lại không kịp thở dốc vội vàng chạy đi tìm người mượn điện thoại di động.

Cho dù báo cảnh sát vô dụng, nhưng thông báo cho người nhà tìm người đến cứu giúp, như vậy cũng tốt.

Nhưng rõ ràng tình hình đã chứng minh Hương Tình quá ngây thơ rồi.

Bởi vì hễ là những người bước lên chiếc du thuyền này, toàn bộ dụng cụ liên lạc đều bị thu mất, mà bất cứ bất thông tin nào của vùng biển này, toàn bộ đều bị phá sóng.

Hy vọng vừa mới nhen nhóm trong lòng Hương Tình trong nháy mắt đã không còn.

Cả người cô bơ phờ ngồi trước quầy bar, hoàn toàn không còn sức sống.

Cô đã nói sao Lục Li Dã anh ta tốt bụng như vậy bỏ mặc một mình cô ra ngoài hít thở không khí, thì ra tất cả mọi chuyện đều sớm nằm trong dự tính của anh ta.

Cả người Hương Tình mềm nhũn nằm trên quầy bar, nhất thời cô cảm thấy tương lai của mình đều là bóng đen...nhìn không thấy rõ phía trước, cũng nhìn không thấy mọi thứ bên cạnh.

Cô giống như người chết chìm, liều mạng không sức lực giãy giụa trong nước, chìm chìm nổi nổi, nhưng lại không tìm được một tấm gỗ ...tấm gỗ... có thể cứu được cô.

Lê Dã được xem là tấm gỗ của cô sao?

Nhiều nhất được xem là một tấm gỗ đặt chân tạm thời mà thôi!

Trong cái vòng tôi tấm này, cô không dám dễ dàng tin tưởng bất cứ người nào...cũng bao gồm người đàn ông tâm tư thâm trầm Lê Dã kia.

Buổi tối hôm đó Hương Tình không biết mình đã theo đám nam nữ kia uống hết bao nhiêu rượu.

Cuối cùng, khiến mình uống say đến tối tăm mặt mày, nằm rạp trên quầy bar khóc dữ dội.

Nghe nói cô khóc dữ dội đến nỗi còn khiến cho mấy người mẫu tự do bên cạnh sợ đến luống cuống.

Hương Tình hơi xem thường mình khóc sụt sướt.

Nghĩ đến gần đây mình quá oan uổng, mới mượn rượu cố gắng phát tiết.

Có điều nói thật, sau khi khóc xong trận này, ngược lại trong lòng cô đã dễ chịu không ít.

Hương Tình lảo đảo từ trong phòng tiệc đi ra, cô đi tìm nhà vệ sinh.

Lượn hết mấy vòng, khiến đầu óc cô choáng váng, cuối cùng cô mới tìm được một phòng, không kịp suy nghĩ mê man đẩy cửa bước vào.

Bên trong, hình như có một người.

Một thân áo trắng, dáng vẻ rất cao, khuôn mặt nhìn nghiêng ... còn rất đẹp trai.

Chỉ thấy anh ta đang cúi đầu chăm chú lục lọi gì đó trong túi quần...sau đó mới mới móc ra, giống như phát giác được cửa phòng xuất hiện một vật không rõ, anh ta bỗng quay đầu lại, cả người cứng ngắc.

Ý thức của Hương Tình đã mơ hồ, hoàn toàn không phát giác có gì không đúng, cô vẫn lảo đảo đi vào trong.

Lúc đi đến trước mặt người đàn ông, đột nhiên cơ thể cô lung lay, ngã phịch xuống đất, cô đau đến nhe răng, thật sự suýt chút nữa chảy nước mắt.

Người đàn ông cup mắt nhìn cô.

Trong con ngươi màu nâu, mưa gió sắp nổi lên.

Anh ta vẫn còn nắm món đồ đó trong tay, giằng co tựa hồ trong lúc nhất thời không xác định nên làm thế nào cho phải.

Hương Tình cũng giương mắt nhìn anh ta.

Đôi mày đẹp nhíu chặt.

Người này...

Mặt mày tuấn lãng, sống mũi cao thẳng, đôi môi hoàn mỹ, dáng người rất đẹp...nhưng sao...sao lại giống đàn ông chứ?

Tầm mắt của Hương Tình bất chợt chuyển từ khuôn mặt của anh ta nhìn xuống phía dưới.

Nháy mắt tiếp theo, con ngươi cô mở to hết cỡ, đầu óc ong ong, nhất thời cảm giác say trong cơ thể mất đi mấy phần.

Gò má đỏ rực.

Trời ạ...

Cô thế mà lại...đi nhầm nhà vệ sinh.

Lúc này, cô thật sự là ngu ngốc!

“Tôi...”

Hương Tình liêu xiêu muốn đứng dậy.

Người đàn ông cũng không nói lời nào, chỉ thông thả thu ‘bảo bối’ của mình vào, kéo khóa lại, quay người lại từ trên cao nhìn cô.

Bị anh ta nhìn trần trụi như vậy, Hường Tình càng cảm thấy ngại ngùng, khuôn mặt càng nóng rực: “Xin lỗi, không phải tôi cố ý đâu...tôi đi nhầm!”

Nói thật, ngược lại Hường Tình thật sự khâm phục định lực của người đàn ông này.

Nhìn tư thái thông thả không vội lúc này khi anh ta thu ‘bảo bối’ của mình lại mà xem, giống như người vừa bị nhìn không thật sự không phải là anh.

-----oOo-----

Chương 435: Phối hợp diễn kịch với tôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người đàn ông vẫn im lặng chăm chú nhìn Hường Tình.

“Ông Morri!”

Bên ngoài truyền đến tiếng gọi khẽ của đàn em anh ta.

“Ừ.”

Rốt cuộc người đàn ông cũng lên tiếng.

Giọng nói giống với khí chất của anh ta, hờ hững, thong dong mà không vội vã.

“Bên phía cậu Lê đã tản đi trước, chỉ nói chi tiết nhỏ ngày mai sẽ bàn tiếp.”

Cậu Lê.

Lê Dã.

Hường Tình không nhận được quan sát người đàn ông tuấn lãng mà

thong dong trước mắt này.

Anh ta chính là người mua hôm nay.

“Ừ.”

Người đàn ông trả lời một câu.

Giống như chú ý được tầm mắt đánh giá của Hường Tình nhìn anh ta, anh ta cúi đầu nhìn xuống Hường Tình, chân mày nhíu lại: “Cô còn không định đi ra ngoài à?”

“Á...”

Lúc này Hường Tình mới chậm chạp kịp phản ứng lại, cô xoay người liêu xiêu chạy ra ngoài: “Tôi đi ra ngay đây!”

Cơ thể cô hơi nhẹ bẫng, đầu óc hỗn loạn dữ dội, nhưng có một điều Hường Tình cô vẫn tương đối tỉnh táo.

Vừa nãy người đàn ông trong nhà vệ sinh kia thoạt nhìn có vẻ hờ hững, nhưng thật ra là một con cạp mở miệng ra có thể cắn chết người.

Làm loại chuyện xấu này, có mấy ai là móng vuốt mèo đâu?

Hường Tình vừa từ nhà vệ sinh đi ra, Tổng vội vàng lên đón.

“Cô Cao, cô mau trở về phòng đi! Cậu Lê đang chờ cô ở trong phòng.”

Hường Tình vừa nghe hai chữ "trong phòng" trong lòng cô không khỏi cảm thấy sợ sệt.

Không ngày không đêm bị giam giữ trong phòng anh ta, bây giờ vất vả lắm mới ra ngoài được một chuyến, thật ra cũng không khác gì giam lỏng, chỉ có điều gặp nhiều người hơn mà thôi.

Hường Tình không nói nhiều, theo Tổng đi về căn phòng của Lục Li Dã ở.

Cô vẫn còn men say, Tổng tốt bụng phụ một tay đỡ cô.

“Cảm ơn!”

Hương Tình nói cảm ơn, ngược lại cô cũng không từ chối.

Đến cửa phòng, Tống dừng lại đưa thẻ phòng cho Hương Tình.

Hương Tình quẹt thẻ đi vào.

Nhưng cô lại không biết, cửa phòng vừa mới đóng lại, nháy mắt tiếp theo cả người cô đã bị kéo vào trong lồng ngực cực kỳ vững chắc.

“Anh làm gì thế?”

Hương Tình đề phòng hỏi anh ta, nhưng nào biết Lục Li Dĩ lại kiêu căng vác cô lên vai, sải bước đi tới phòng tắm nói: “Chúng ta tắm chung!”

“Anh điên rồi?”

Hương Tình sợ đến đầm đá lộn xộn trên vai anh ta.

Trong lúc nhất thời men say trong cơ thể cô hoàn toàn tản đi hết.

“Lê Dĩ, anh mau thả tôi ra!”

Cô gào lên.

Một giây sau “âm” một cái, cửa phòng tắm bị đóng lại.

“Anh mau buông tôi xuống, anh nổi điên gì chứ?”

Hương Tình liều chết giãy giụa trên vai anh ta.

Sau đó, thân thể xinh đẹp đã bị Lục Li Dĩ ép lên cửa phòng tắm.

“Cô câm miệng!”

Anh ta lạnh giọng cảnh cáo, sau đó nhanh chóng mở vòi sen khiến cho nước chảy ra “rào rào”.

Thân thể cô bị dán chặt vào cánh cửa, hoàn toàn không nhẹ, Hương Tình đã uống rượu, cô choáng váng mấy lần mới hồi hồn lại.

Lòng ngực của Lục Li Dã phập phồng kịch liệt.

“Trong phòng có gắn camera.”

Anh ta khẽ nói.

Hương Tình sững sờ, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy lạnh buốt: “Rốt cuộc là chuyện gì? Ai làm?”

“Lưu Uy.”

Cô cả kinh: “Anh ta muốn làm gì?”

“Cao Hương Tình, bây giờ tôi rất nghiêm túc nói cho cô biết, tôi và cô đã là người chung một chiếc thuyền rồi.”

Ánh mắt của Lục Li Dã trầm ngâm, nhìn chằm chằm cô: “Bây giờ anh ta đang nghi ngờ quan hệ của tôi và cô, vì vậy bắt buộc cô phải phối hợp với tôi.”

Hương Tình vừa thấy dáng dấp của anh ta, đã biết sự việc hơi nghiêm trọng, tim cô cũng đập “thình thịch” theo.

“Chờ đã, nếu như anh đã biết sự tồn tại của camera, sao anh không dứt khoát lấy nó xuống chứ?”

“Không thể lấy!”

Những loại camera nhỏ như vậy, nếu chưa qua huấn luyện chuyên nghiệp thì không cách nào dùng mắt thường thì có thể phân biệt được.

Nếu như anh thật sự lấy xuống thì chẳng khác nào anh đã hoàn toàn bại lộ thân phận bộ đội đặc chủng của mình cho Lưu Uy biết.

“Tại sao?”

Hương Tình hỏi, nhưng Lục Li Dã lại không để ý tới chỉ nói: “Cô phối

hợp với tôi diễn một màn kịch.”

“Đợi đã, anh cho tôi điều chỉnh lại đã.”

Hương Tình thở một hơi, gõ gõ lên cái đầu say rượu của mình, qua một lúc mới ngẩng lên đón nhận ánh mắt sâu thẳm của anh ta. Cô nhìn thẳng anh ta, bình tĩnh hỏi: “Thứ nhất, anh là người trong giới, tôi là công dân lương thiện. Tôi là bị các anh cưỡng bức tới đây, từ khi nào thì tôi và anh đã cùng chung một thuyền chừ? Thứ hai, anh ta nghi ngờ quan hệ của chúng ta thì thế nào? Đối với anh mà nói, rất nghiêm trọng sao? Thứ ba, tại sao tôi phải phối hợp diễn với anh? Tôi có ích lợi gì đây?”

Lục Li Dã bị cô hỏi liên tiếp mấy vấn đề, anh ta sửng sốt mấy giây, trong ánh mắt đang nhìn chăm chăm Hương Tình nhuốm mấy phần phức tạp, cuối cùng anh nhếch môi cười nói: “Ngược lại cô không ngu như bọn thiếu gia tướng, tai họa tới nơi mà còn không quên nói điều kiện với tôi!”

“Tôi có thể xem anh đây là đang khen tôi không?”

Ngược lại Hương Tình cũng rất bình tĩnh.

“Tôi không trả lời vấn đề của cô được, nhưng cô đã không còn lựa chọn nào khác! Bởi vì, nơi này chỉ có tôi mới có thể bảo đảm chu toàn cho cô! Tôi còn cô sống, tôi chết cô cũng tiêu!”

Hai tay Lục Li Dã chống hai bên vách tường vây Hương Tình ở giữa, cặp mắt nhìn chăm chăm cô.

Ánh mắt sâu thẳm như đầm lầy, khiến người ta trong lúc không hay không biết đã lún sâu vào.

Cũng may, Hương Tình còn đủ định lực.

Cô giữ vững hơi thở, không chắc chắn liếc anh ta một cái: “Tôi có thể tin anh không?”

Lục Li Dã kiên định gật đầu, trong con ngươi đen kịt, hiện lên vẻ vững tin không ngờ: “Chỉ cần tôi ở đây, chắc chắn sẽ bảo vệ cô chu toàn.”

“Được!”

Ma xui quỷ khiến thế nào, Hương Tình liền gạt đầu tin tưởng anh ta.

Nhưng nếu không tin tưởng thì thế nào? Cũng giống như anh ta đã nói, ở nơi này chỉ có anh ta mới có thể bảo vệ cho cô.

Cô không những tin tưởng mà còn có một tia hy vọng.

Nêu không tin, chính là cô đã chơi bạt mạng.

“Anh muốn tôi phối hợp với anh như thế nào?”

Hương Tình hỏi anh ta.

Ánh mắt của Lục Li Dã càng sâu hơn.

Trên ngực anh phập phồng một hồi: “Cho tôi lần đầu tiên của cô.”

Hương Tình có vài giây sững sờ, nhưng nháy mắt tiếp theo cô hoàn hồn lại, hoàn toàn không mơ màng đạp lên chân của Lục Li Dã, mắng một câu: “Bệnh thần kinh!”

Nói xong cô muốn rời đi.

Không phải chuyện đó của anh có vấn đề sao?

Lục Li Dã đã dự tính trước Hương Tình sẽ đạp mình, ngược lại anh cũng không tránh, cứ như thế chịu một đạp của cô.

Anh giơ tay ra, ghìm tay cô lại, lạnh giọng cảnh cáo: “Cao Hương Tình, chỉ cần cô dám bước ra cánh cửa này, sau khi trở về chuyện thứ nhất chính là ném cô cho Tiểu Yến!”

Anh nói được làm được!

Cứu cô quan trọng, nhưng trên người anh ta gánh vác nhiệm vụ nặng nề, càng gấp rút hơn!

Anh ta là nằm vùng, một khi thân phận bị bại nghi, nếu muốn tiếp tục lẫn lộn nữa thì chắc chắn là chuyện không thể nào.

Chết là chuyện nhỏ, nhưng không thể hoàn thành nhiệm vụ là chuyện lớn.

Vẻ mặt của Hương Tình trắng bệch, cô quay đầu lại trừng anh ta: “Anh đang uy hiếp tôi.”

“Bất đắc dĩ mà thôi!”

Ánh mắt của anh càng lạnh lẽo nghiêm túc hơn.

Trong nháy mắt, hai người rơi vào không khí im lặng nặng nề.

Chỉ có tiếng nước chảy “rào rào” vẫn không ngừng vang lên.

Có vẻ cực kỳ chói tai.

Cả người Hương Tình cứng ngắc, cô không nhúc nhích, giống như một bức tượng không còn sức sống.

Lục Li Dã nhìn cô một cái, anh ta chậm rãi buông tay cô ra: “Cô không có nhiều thời gian để suy nghĩ đâu.”

Đôi mắt trong sáng của cô giật giật, bờ môi mím chặt của cô hơi giương lên, cô muốn mở miệng hỏi gì đó, nhưng đến cuối cùng cũng không biết hỏi cái gì?

Hỏi cái gì đây?

Hỏi anh ta tại sao lại muốn như vậy? Hỏi rốt cuộc ý đồ của anh ta là gì?

Nếu anh ta muốn nói thì đã nói từ sớm. Cần gì cô mở miệng.

Lúc này Hương Tình cũng đau buồn ý thức được một điều...

Quả thật giống như lời anh ta nói cô không còn bất kỳ đường lui nào nữa rồi.

Ngoại trừ cái chết!

“Nếu cô muốn chết, tôi cũng không ngăn cản cô!”

Giống như đoán được tâm tư của cô, Lục Li Dã hờ hững nói một câu.

“Tại sao tôi muốn chết?”

Bị anh ta nói như vậy, cũng không biết tại sao cơn giận của Hương Tình chợt bốc lên.

Cơn giận bốc lên cùng lúc với loại oan uổng trong lòng kia thật sự khiến người ta vô cùng khó chịu.

Loại khó chịu đó không phải uống mấy bình rượu nhỏ, rót mấy giọt nước mắt là có thể phát tiết hết.

“Tôi đáng giá để các người ép chết như vậy sao?”

Cô xem thường hừ lạnh nói.

Ánh mắt âm trầm của Lục Li Dã nhìn cô không nói.

Hương Tình hít sau một hơi, lạnh giọng hỏi anh ta: “Dù sao đi nữa hôm nay trình tiết của tôi cũng không còn, đúng không?”

“Tôi sẽ bồi thường cho cô!”

Anh ta nói cực kỳ nghiêm túc.

“Bồi thường cho tôi?”

Hương Tình cảm thấy lời này hơi buồn cười, nhưng cô không ngờ đến độ phải đi hỏi anh ta sẽ bồi thường mình như thế nào?

Còn có thể bồi thường thế nào? Không phải là tiền lễ nào lấy thân báo đáp?

Đó là mô tuýp chỉ có trong tiểu thuyết ngôn tình, hơn nữa cô lại không thèm.

Hương Tình lạnh lùng hỏi anh ta: “Bây giờ tôi phải làm sao?”

Cô đã đồng ý.

Cao Hường Tình là người thông suốt, thay vì bị ném cho Tiểu Yên dẫn vật đến chết không bằng theo người đàn ông này còn có một tia hy vọng.

Nếu thật sự vì lưu lại tấm màng trinh này, cô đang sống sờ sẽ bị bọn ép chết sao?

Trừ phi nào cô làm bằng đậu phụ!

Sinh mạng là duy nhất, cho dù cô đang ở trong nghịch cảnh tối tăm cô vẫn cảm thấy mình còn chưa sống đủ đâu!

Bảo cô chết cô không nỡ, càng không nỡ khiến cho người nhà đau lòng vì cô.

Bỗng nhiên nghe cô đáp ứng, Lục Li Dã vẫn sững sờ vài giây.

Con người đen kịt lóe lên ánh sáng âm u giầu diêm, anh ta trầm giọng dạy cô: “Trước tiên, cô cởi đồ ra đi.”

Trên mặt Hường Tình cứng ngắc.

Lục Li Dã tự giác xoay người lại.

Nói thật, phụ nữ Lục Li Dã muốn qua không ít, nhưng anh ta mẹ nó lúng túng như thế thật sự là lần đầu tiên.

Sau lưng truyền tới tiếng cởi quần áo sột soạt.

Rất chậm, chậm đến độ anh cảm nhận được sự căng thẳng và kinh hoảng của cô.

Khi mảnh vải che thân cuối cùng từ trên người cô rớt xuống, cô có một cảm giác, thứ rớt xuống không phải là cái áo của cô mà là...tôn nghiêm của cô.

Tôn nghiêm...

Ha, trước mặt sự sống, tôn nghiêm nhỏ bé đến không đáng kể.

Rõ ràng vẫn là đêm đầu thu, nhưng cô lại cảm thấy...

Lạnh đến thấu xương!

Lạnh thấu tim!

Dáng người xinh đẹp đứng ở nơi đó run rẩy không thôi.

Lục Li Dã xoay người lại nhìn cô, đón lấy ánh mắt không chịu khuất phục của cô.

Cho dù cô trần truồng đứng ở đó, cơ thể run lẩy bẩy, nhưng cô vẫn không muốn biểu hiện ra bất kỳ nhược điểm nào.

Cô lại không biết càng là như vậy mới càng khiến cho người ta cảm thấy đáng...thương.

Có một khoảnh khắc, trong lòng Lục Li Dã cũng sinh ra lòng thương hại.

Nhưng thương hại không có nghĩa là anh ta sẽ buông tay.

Anh ta chậm rãi bước tới gần Hương Tình.

Theo từng bước chân đến gần của anh ta, Hương Tình càng run dữ dội, hít thở vô cùng khó khăn,

Cho đến khi anh ta đứng trước mặt cô, tay nhỏ rũ xuống hai bên người cô đã nắm chặt thành quyền.

Lục Li Dã bỗng nhiên khom người, cánh tay ôm chầm đầu gối của cô, bế cô lên.

Anh ta cố hết sức để cho mình đừng nhìn đến cơ thể của cô.

Nhưng anh ta lại cảm thấy cổ họng của mình khàn đi mấy phần, ánh mắt chăm chú khóa chặt đôi mắt trong sáng của cô, thấp giọng nói: “Tôi sẽ cố gắng dịu dàng một chút, nhanh một chút.”

Ít nhất, sẽ không khiến cô bị dày vò quá lâu.

Hương Tình run lên, hốc mắt nóng lên, suýt chút nữa nước mắt đã rơi xuống.

Nhưng cô vẫn nhịn lại.

Từ trước tới giờ cô không phải là người kiêu cách.

Cô đau khổ nhắm mắt lại, không muốn nhìn anh ta thêm nữa, lại cảm thấy anh ta ôm cô bước vào bên trong vò sen, dòng nước ấm áp xối lên cơ thể lạnh lẽo của cô, nghe anh ở bên tai cô rủ rỉ: “Mọi chuyện hôm nay đợi đến khi nào thời cơ chín muồi, nhất định tôi sẽ nói cho cô biết tất cả nguyên do! Còn nữa...”

Anh ta dừng lại một lúc mới trầm giọng nói: “Tôi xin lỗi.”

Ba chữ, nặng nề mà thành khẩn.

Lại khiến cho Hương Tình nghe thấy vô cùng xót xa.

Đôi mi xinh đẹp run rẩy, nhưng cô lại không hé răng, cũng không mở mắt ra.

Lục Li Dã thả Hương Tình xuống, để cho cô xoay lưng về phía mình, sau đó để cô chống lên tường, vòng qua eo nhỏ của cô...cơ thể xinh đẹp của cô nằm trong vòng tay anh ta, run rẩy dữ dội.

-----oOo-----

Chương 436: Rõ ràng là đùa giả làm thật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lê Dã, mẹ nó, đây gọi là diễn kịch ư?!

Đây rõ ràng là đùa giả làm thật!!

Ánh đèn rất chói, người bình thường chắc chắn sẽ không chú ý nhìn

chăm chú vào ánh đèn, ánh đèn chiếu xuống, nếu như không quan sát tỉ mỉ, rất khó phát hiện ra nơi bí ẩn này.

Thế nhưng Lục Li Dã anh vừa vào cửa đã phát hiện ra.

Hương Tình có chút khâm phục năng lực quan sát tỉ mỉ của anh ta, hơn nữa, đối với thân phận mơ hồ của anh ta, cô càng ngày càng cảm thấy hiếu kỳ.

Lục Li Dã thành công lấy camera xuống, Hương Tình mặc xong quần áo, đi xuống giường.

Hai người đứng đối diện nhau, bầu không khí có chút xấu hổ.

Ánh mắt đen láy sâu thẳm của anh ta nặng nề nhìn cô: “Chuyện ngoài ý muốn hôm nay, tôi sẽ cố gắng đền bù tổn thất cho cô!”

Giọng nói của anh ta rất dày, rất có từ tính, giống như tiếng đàn vi-ô-lông, du dương và trầm thấp.

Hương Tình hít một hơi thật sâu, cố gắng để cho mình nhìn giống như không để ý đến chuyện này: “Anh đừng quên lời hứa của anh với tôi là được.”

“Tôi qua boong tàu hóng gió.”

Cô nói xong liền đi ra ngoài.

Dường như trước ngực có thứ gì đó đè nặng, khiến cho cô cảm thấy khó thở.

Cô thậm chí còn có chút hoài nghi, nếu mình tiếp tục bị hành hạ như thế, cô sớm muộn sẽ chết vì ngạt thở.

Lục Li Dã không ngăn cản cô, chỉ phân phó cho Tổng: “Cậu đi theo cô ấy, đừng để cho cô ấy xảy ra chuyện gì là được.”

“Vâng.”

Hương Tình đứng ở trên boong tàu, gió biển ướm mặn thổi tới.

Dưới bầu trời đêm, sóng biển đang điên cuồng gào thét, những đám mây đen kéo tới trên đỉnh đầu, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt trôi cô.

Bên dưới, loại cảm giác đau đớn giống như bị xé rách kia không dịu đi.

Rất đau, rất đau...

Ngón tay của anh ta vuốt ve vùng mẫn cảm của cô, trên người cô giống như vẫn còn lưu lại phần lạnh giá.

Thân thể nhỏ nhắn của cô không khỏi run lên...

Hương Tình nhắm mắt lại, cố gắng để cho chính mình không suy nghĩ đến những thứ vô dụng kia.

Hương Tình cô là một người phụ nữ thế kỷ hai mươi mốt, làm gì phải so đo chuyện tầm mắt kia?

Cô giống như đang an ủi chính mình!

Cuối cùng trong lòng cô dễ chịu hơn.

Cô vừa dự định quay người đi trở về, bỗng nhiên, một cơn sóng biển cao vài mét, không hề có chút dự báo nào đánh về phía tàu du lịch của bọn họ. Sau đó, không đợi Hương Tình nắm chặt lan can tàu du lịch, những cơn sóng lớn điên cuồng đánh đến: “Á...”

Cảm giác lắc lư dữ dội khiến cho trọng tâm của Hương Tình không ổn định, cô thiếu chút nữa đã rơi từ khe hở lan can, chìm vào trong biển rộng.

Bỗng nhiên, một cánh tay cường tráng giữ lấy khuỷu tay cô.

Không đợi Hương Tình kịp phản ứng, một giây sau, cô đã bị kéo vào một lồng ngực xa lạ.

Đầu cô đập vào một bức tường thật rắn chắc, cô có chút đau.

Thân hình của hai người nghiêng ngã theo những cơn sóng dữ dội, trọng tâm dưới chân rất không ổn định, bỗng nhiên một người lão đảo, hai người chật vật ngã xuống boong tàu.

Hương Tình ôm chặt eo người đàn ông.

Người đàn ông đưa tay ra, giữ chặt lấy lan can.

Mấy phút sau, gió dừng, sóng ngừng.

Tổng vẫn luôn đứng đợi ở cửa, anh ta đang muốn đi lên giúp đỡ Hương Tình, không nghĩ tới có người vượt lên trước anh ta, đưa tay ra giúp đỡ, hơn nữa, người kia không phải là ai khác, chính là người mua mà hôm nay bọn họ tiến hành đàm phán... Morri.

‘Bố già’ trẻ tuổi nhất và nổi tiếng nhất ở khu vực Châu Á Thái Bình Dương.

Gió yên, biển lặng, Hương Tình vừa mới bị hoảng sợ, cô ngẩng đầu lên nhìn người đã cứu mình.

Không ngẩng đầu lên, không có việc gì.

Ngẩng đầu lên liền hoàn toàn lúng túng, trong nháy mắt, gương mặt cô nghẹn đến mức đỏ bừng.

-----oOo-----

Chương 437: Không hiểu phong tình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc cô ngã xuống, đập vào chỗ nào không đập, cứ thế trùng hợp, trực tiếp đập đầu vào... túi quần người ta!

Hương Tình bỗng nhiên ý thức được suy nghĩ của mình có chút xấu xa, trong đầu cô bỗng nhiên giật mình, tỉnh táo lại, cuống quýt từ trên người anh ta đứng lên: “Xin lỗi, tôi không cố ý.”

Cô thật lòng không cố ý.

Duyên phận này thật đúng là nói không nên lời!

Morri ngồi dậy, đùi phải khom xuống, cánh tay dài của anh ta tùy ý đề lên trên đầu gối, nhìn cô gái đối diện, ánh mắt thản nhiên, anh ta không nói gì, giống như đang chờ cô nói chuyện.

Hương Tình bị anh ta nhìn chăm chú, cô có chút xấu hổ.

Người đàn ông này có làn da rất trắng, ngũ quan anh tuấn, ánh mắt rất thản nhiên, vẻ mặt cũng rất thản nhiên, giống như bất kỳ chuyện gì đều không thể ảnh hưởng đến tâm trạng của anh ta.

Đây là lần đầu tiên Hương Tình gặp được loại người đàn ông này, dù sao có chút xấu hổ, trong lúc nhất thời, cô không biết nên làm thế nào cho phải.

“Chuyện vừa rồi, cảm ơn anh!”

Hương Tình lễ phép nói cảm ơn.

Nếu như không có anh ta ra tay cứu giúp, nói không chừng, giờ phút này, cô đã chìm vào trong biển rộng, thành thức ăn ngon trong bụng mấy con cá biển.

Sau đó Hương Tình nghĩ lại, cô vẫn còn cảm thấy có chút sợ.

“Cô tên là gì?”

Anh ta bỗng nhiên hỏi.

Hương Tình sững sốt nửa giây, thành thật trả lời: “Cao Hương Tình.”

Anh ta hơi nhíu mày, nhìn cô, không nói gì nữa.

Hương Tình cảm thấy tán gẫu với dạng người này, thật đúng là có chút mệt mỏi.

Cô đứng lên, lễ phép gật đầu với anh ta, bày tỏ lòng biết ơn: “Ngài

Morri, chuyện vừa rồi rất cảm ơn anh, tôi có chút buồn ngủ, tôi về phòng nghỉ ngơi trước! Hẹn gặp lại.”

Sau khi nói xong, Hương Tình vòng qua người anh, dự định rời đi.

Bỗng nhiên, bàn tay nhỏ của cô bị một bàn tay lớn lạnh buốt giữ chặt.

Hương Tình sửng sốt, nhú mào, theo bản năng muốn rút tay mình từ trong lòng bàn tay của anh ta ra, ai biết được, sức lực trên tay anh ta cũng theo đó tăng lên.

Hương Tình có chút phiền muộn quay đầu nhìn anh ta.

“Đêm nay, cô ngủ với tôi!”

“...”

Loại giọng nói thản nhiên kia, giống như một loại... Cảm giác gì đây?

Tuyệt đối không phải là một lời đề nghị, mà là một loại cảm giác... Vua chúa lật thẻ bài của phi tần, điểm danh đêm nay ngủ cùng ai!!

Nói một cách đơn giản chính là... cảm giác ban ơn!!

Giống như anh ta ngủ với cô là một loại ban ơn tối cao, là vinh hạnh lớn nhất đời này của Cao Hương Tình cô!!

Mẹ nó! Hương Tình thật đúng là có loại xúc động muốn chửi bậy.

Hôm nay có phải là ngày xui xẻo tám đời của cô không, cô chọc phải hai người đàn ông, há miệng ra liền nói muốn ngủ với cô?!

Hương Tình tức giận hất tay anh ta ra, trừng mắt nhìn chằm chằm anh ta: “Ngài Morri, tôi rất biết ơn vì anh đã cứu tôi một mạng, thế nhưng Cao Hương Tình tôi còn chưa thấp hèn đến mức dùng thân thể của chính mình đi báo ơn! Còn có, tôi không phải gái làng chơi gì đó, mong anh tự trọng một chút!”

Morri đứng lên, hai tay lười biếng cho vào trong túi quần của mình, nhú mào, khó hiểu nhìn vẻ mặt có chút tức giận của Hương Tình: “Nhất định

phải là gái làng chơi mới ngủ cùng tôi?”

“...”

Trọng điểm của câu nói kia là ở chỗ này à?

“Tôi có cảm giác với cô.”

Anh ta nói.

Hương Tình hiểu rõ ý tứ của anh ta.

Loại đàn ông này, từ trước đến giờ luôn có dáng vẻ cao cao tại thượng, bọn họ luôn có thói quen chiếm hữu những người và vật mà bọn họ cảm thấy hứng thú thành của mình.

Cho nên đối với bọn họ mà nói, phụ nữ không liên quan gì đến tình yêu, chỉ là một thứ đồ tiêu khiển trong lúc nhàn rỗi, là đồ chơi giải quyết nhu cầu sinh lý mà thôi.

“Nhưng đối với ngài Morri, tôi một chút cảm giác đều không có!”

Hương Tình gọn gàng, dứt khoát từ chối.

Bên dưới, cô vẫn có cảm giác đau đớn như bị xé rách.

Mùi hương nhàn nhạt trên người Lục Li Dĩ dường như vẫn còn đang quấn quanh hơi thở của cô... Cô không biết tại sao lại nghĩ đến người đàn ông kia.

“Hơn nữa, ngài Morri, đối phụ nữ trên với đất nước chúng tôi mà nói, người chúng tôi có thể ngủ cùng, phần lớn chỉ liên quan đến tình yêu.”

Sau khi nói xong, cô quay người đi vào trong khoang tàu.

Morri nhìn bóng lưng tiêu sái rời đi của cô, đôi mắt màu nâu của anh ta hơi nheo lại: “Cô là người phụ nữ duy nhất từ chối ngủ cùng tôi!”

Hương Tình không quay đầu lại: “Ngài Morri cứ coi như tôi không hiểu phong tình đi!”

Quả đúng là rất không hiểu phong tình!!

Tống là cấp dưới của Lục Li Dã, tất cả mọi chuyện xảy ra trên boong tàu, anh ta dĩ nhiên sẽ báo cáo không sót một chữ nào cho lão đại của mình nghe.

Hương Tình vừa đi vào phòng liền cảm thấy áp suất trong phòng khác thường.

Lạnh giống như trong hầm băng, khiến cho người ta cảm thấy khó thở!

Người tạo ra hơi lạnh này, dĩ nhiên là Lục Li Dã đang ngồi hút thuốc ở trước bàn làm việc.

Gương mặt lạnh lùng của anh ta ẩn trong ánh sáng yếu ớt, không nhìn thấy rõ vẻ mặt của anh ta.

Hương Tình đối mặt với anh ta, trong lòng cô vô thức dâng lên mấy phần xấu hổ, gương mặt cô đỏ như trái táo: “Tôi ngủ ở trên ghế sofa, trong phòng có thừa chăn không?”

Lục Li Dã thản nhiên liếc thoáng qua cô: “Không có! Cô cần đi ngủ với Morri à?”

Trong giọng nói tra hỏi của anh, không nghe ra chút nhiệt độ nào, dường như còn mang theo chút châm chọc.

Hương Tình khẽ nhíu mày, giằng co với anh, trong mắt cô hiện lên sự tức giận.

Không cần nghĩ cũng biết, lời này nhất định là do Tống nói với anh.

Lục Li Dã chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.

Hai người, ai cũng không vội vã nói chuyện.

Hương Tình dường như có chút mệt mỏi, có một loại cảm giác thua trận: “Hôm nay tâm trạng tôi không tốt, tôi không muốn cãi nhau với anh, tôi đi ngủ trước.”

Cả người cô rất mệt mỏi, cho dù là thân thể hay tim của cô đều rất mệt.

Loại cảm giác bất lực đó khiến cho cô cảm thấy rất thất bại.

Sau khi cô nói xong, Hương Tình dứt khoát xoay người nằm xuống ghế sofa.

Cô nhắm mắt lại, muốn nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Có lẽ ngủ sẽ giúp cô không cảm thấy mệt mỏi như thế nữa.

Nhưng bỗng nhiên, Hương Tình cảm thấy một bóng người cao lớn ép xuống người cô, ép quá sát, khiến cho cô không thể không mở mắt ra.

Trong nháy mắt, thân thể nhỏ nhắn của cô bỗng nhiên nhẹ đi, không có chút điềm báo nào, cả người cô được Lục Li Dã bế ngang lên.

Hương Tình nhú mày, không hiểu nhìn anh ta, cô theo bản năng đưa tay ra ôm lấy cổ Lục Li Dã.

Lục Li Dã cúi người xuống, đặt cô lên trên giường, nhưng anh ta không vội vàng đứng dậy rời đi.

Hơi thở của hai người chỉ cách nhau mười centimet.

Thậm chí còn có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ trong từng hơi thở của đối phương... Cảm giác mềm mại, tê dại lướt nhẹ qua mũi, môi, khiến cho Hương Tình không chống đỡ nổi, cô muốn quay mặt đi.

Lục Li Dã đưa tay ra, bá đạo giữ cằm của cô.

Ánh mắt u ám của anh ta lọt vào trong đôi mắt Hương Tình, dáng vẻ kia giống như muốn nhìn thấu cô.

“Cô và Morri quen nhau như thế nào?”

Giọng nói của anh ta rất trầm thấp.

“Tôi căn bản không biết anh ta.”

Hương Tình không chút e sợ nghênh đón ánh mắt của anh ta: “Vừa rồi anh ta đã cứu tôi một mạng.”

Về phần lần đầu tiên gặp mặt trong nhà tắm, vẫn nên bỏ qua thì hơn!

“Cô thích anh ta?”

Lục Li Dã hỏi.

Ánh mắt anh ta rất sâu xa.

“Tôi không biết anh ta.”

Hương Tình nhú mày, cô có chút không nhẫn nại.

“Sau này cô cách xa anh ta ra một chút.”

Lục Li Dã cảnh cáo cô: “Anh ta là một con cáo già xảo quyệt, cô chọc vào anh ta, sẽ không có chuyện gì tốt lành!”

Hương Tình mím chặt môi, cô chỉ nhìn vào đôi mắt đen của anh ta, không nói gì.

Thật ra cô muốn nói, chọc vào con cáo già là anh, tôi đã không có chuyện gì tốt lành rồi! Cô còn dám đi trêu chọc người khác ư?

Thấy Hương Tình không có lên tiếng, Lục Li Dã coi như cô đã yên lặng đồng ý với mình.

Ánh mắt Lục Li Dã lướt qua môi đỏ mọng của cô, sau cùng dừng lại trên đôi mắt sáng của cô, ánh mắt anh ta có chút nóng rực: “Bên dưới còn đau không?”

Anh ta hỏi cô.

Giọng điệu của anh ta có chút lo lắng, có chút... khàn khàn.

Trong lòng Hương Tình khẽ động.

Ánh mắt cô có chút xấu hổ, gương mặt cô có chút ửng đỏ, nhưng rất nhanh bị Hương Tình che giấu: “Nói thật, tôi còn hơi đau...”

Có thể không đau ư?

Một tấm màng đang yên đang lành ở trong cơ thể, cứ như thể bị xé rách ra!

Còn chảy nhiều máu như thế, làm sao có thể không đau cho được?!

Ánh mắt Lục Li Dã u ám: “Xin lỗi.”

Anh ta một lần nữa nói lời xin lỗi: “Em cần gì để đền bù tổn thất, tôi sẽ dùng hết khả năng của mình, làm nó cho em!”

Đôi môi mỏng mấp máy, lời nói ra không khỏi có một chút cảm xúc nào đó.

Hương Tình chớp mắt, cô dừng một chút, giống như là đang suy nghĩ, sau đó cô nhẹ giọng hỏi anh ta: “Đây là lần đầu tiên cậu Lê phá màng trinh của phụ nữ à?”

Lời nói của cô khiến cho Lục Li Dã khẽ cười.

“Em cảm thấy bồn thiếu gia giống tên nhóc chưa trải qua sự đời à?”

Sâu trong mắt anh ta giống như có rất nhiều ngôi sao đang tỏa sáng lấp lánh.

Bàn tay của anh ta đặt trên eo Hương Tình có chút nóng lên.

“Không giống.”

Hương Tình nói thật: “Thế nhưng bọn họ nói, tôi là người phụ nữ đầu tiên anh đưa về!”

“Đó là vì đối với phụ nữ ở đó, tôi không có hứng thú gì.”

Anh ta giải thích chi tiết.

Hương Tình nghiêng đầu, híp mắt nhìn anh ta: “Như vậy, cậu Lê chính là một anh chàng đào hoa?”

Anh chàng đào hoa?

Thanh danh này, không xa lạ gì.

Cho nên, Lục Li Dã không phủ nhận.

“Tuy tôi không ít lần ngủ với người phụ nữ còn trinh, thế nhưng tình huống giống như hôm nay, quả đúng là lần đầu tiên tôi gặp phải, cho nên đối với em, tôi ít nhiều có cảm giác mắc nợ.”

Ít nhất lúc trước đều là người tình tôi nguyện, tốt xấu gì cả hai bên còn có quá trình hưởng thụ...

Nhưng cô nhóc này...

Trong quá trình đó, cô không có cảm giác hưởng thụ, màng lại mất, hơn nữa sau đó còn bị ép lên trận, đến sau cùng... Hết lần này đến lần khác, trắng tay!

“Anh dự định sẽ đền bù tổn thất cho tôi như thế nào? Cho tôi ít tiền, để cho tôi đi vá lại à?”

Hương Tình đề nghị.

Lục Li Dã nhướng mày: “Phương án này khá tốt.”

“Lần sau lại đau đớn thêm lần nữa.”

“...”

Lục Li Dã cong môi cười.

Từ chối cho ý kiến.

“Thật ra, so với việc anh đền bù tổn thất cho tôi như thế nào, tôi càng hiếu kỳ về thân phận của cậu Lê hơn!”

“Lòng hiếu kỳ có thể hại chết một con mèo! Còn nữa, em không nên tùy tiện sinh ra lòng hiếu kỳ với một người đàn ông, lòng ái mộ với một người đàn ông thường được bắt đầu từ sự hiếu kỳ.”

Hương Tình gật đầu: “Lời này của anh rất có lý! Nhưng...”

Cô thoải mái nở nụ cười: “Cậu Lê yên tâm đi, từ trước đến nay, đối với những đàn ông đào hoa, tôi không có hứng thú, nhất là... Đàn ông đào hoa có liên quan đến xã hội đen.”

Đối với những lời Hương Tình nói, Lục Li Dã không tức giận, anh nghiêng người, nằm xuống ngay bên cạnh Hương Tình.

“Trong phòng chỉ có một chiếc giường và một chiếc chăn, em chấp nhận ngủ đi!”

“...”

Hương Tình nghiêng đầu nhìn anh ta.

Lục Li Dã đã sớm nghiêng người, quay lưng về phía cô.

-----oOo-----

Chương 438: Ván bài chí mạng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hương Tình ngẩn ngơ hướng nhìn bóng lưng vững chắc của anh ta, bỗng nhiên, hỏi một câu chẳng lý do: “Anh có người con gái mình thích không?”

Bóng lưng của Lục Li Dã, hình như hơi cứng một chút.

Sau một lúc lâu, anh trầm giọng trả lời, “Có.”

“Cô ấy đâu?”

Hương Tình hiếu kỳ truy hỏi.

“Cô ấy cũng có người đàn ông mình thích!”

Nhưng người đàn ông đó, chính là người đàn ông của người phụ nữ phía sau anh đây!

“...”

Hương Tình chớp chớp mắt, hiểu ra.

Không bệnh mà chết thì chỉ có là yêu đơn phương thôi!

Cô thức thoir không hỏi nữa, giống anh, nghiêng mình quay qua, đối lưng về phía anh mà ngủ.

Giao dịch trên boong tàu, Hương Tình không biết đã giao dịch thế nào rồi, cô không hỏi, cũng không quan tâm.

Mười mấy ngày sau, tàu cập bến.

Mà từ đó đến nay, Hương Tình cũng không còn gặp lại Morri nữa.

Những gì xảy ra trên chuyến tàu với Lục Li Dã, giống như một giấc mơ, cũng không còn ai nhắc đến nữa.

Cô vẫn ngủ trên xô pha, còn anh, vẫn ngủ trên chiếc giường lớn của mình.

Có điều, không gian hoạt động của Hương Tình, đã từ phòng ngủ của anh được mở rộng dần ra cả tòa biệt thự của anh rồi.

Anh đã cho phép cô tự mình đi lại trong nhà rồi.

Lúc rảnh rỗi, cô có thể đến phòng game chơi, để giết thời gian, hoặc là vào phòng sách ngồi, ngồi một lúc là hết chiều, còn không thì đi xuống rạp phim ở dưới tầng hầm xem lại những bộ phim điện ảnh kinh điển cũ.

Nhiều lúc, Hương Tình cảm thấy mình rất giống con sâu hiền lành, rảnh rỗi trong nhà anh, chẳng biết gì hết.

Lục Li Dã rất bận, ngày thường, muốn tìm người có thể nói chuyện cũng cực ít.

Nhiều nhất cũng chỉ nói được với Liên Vân một hai câu!

Hôm nay, Tống đi theo Lục Li Dã ra ngoài làm việc, Liên Vân cũng không biết đang bận việc ở đâu.

Bên ngoài sắp xếp một loạt vệ sĩ, phụ trách trông coi cô.

Cô nhàm chán đi đi lại lại ở đại sảnh, lúc thì leo cầu thang bộ, coi như tập thể dục.

Đột nhiên, trong nhà có một vị khách không mời mà đến.

Là Tiểu Yến!!

Hương Tình vừa lúc chạy lên lầu, phải đi xuống.

Đứng trên cầu thang, cô từ trên cao xuống nhìn xuống, sắc mặt không chút thay đổi, không mở miệng nói lời nào.

Tiểu Yến lướt nhìn qua loạt vệ sĩ ngoài cửa, cười nói: “Cậu Lê đúng là coi trọng cô, phái nhiều người như vậy để bảo vệ cô!”

Hương Tình vẫn như cũ không nói năng gì, thậm chí còn chẳng buồn liếc nhìn cô ta thêm một cái.

Tự mình đi xuống, tiếp tục tập thể dục, một hồi lâu sau, mới buồn bã nói, “Nếu cô đến tìm cậu Lê thì đợi đi, anh ấy sẽ về nhanh thôi!”

Lời này, thực ra Hương Tình là nhắc nhở cô ta, nếu cô ta mà lỡ mắng thì tốt nhất là nên kiềm chế một chút, vì Lê Dã anh ấy sẽ về nhanh thôi.

“Tôi đến là để tìm cô.”

Tiểu Yến ngẩng đầu nhìn cô ta.

Bước chân của Hương Tình dừng lại, nghiêng đầu, liếc nhìn cô ta một cái, cau mày.

“Tôi đưa cô ra ngoài!”

Cô ta nói.

Hương Tình nhìn cô ta chăm chăm.

Sóng mắt không hề có dấu hiệu dao động.

Trong lòng cô đã tung bọt trắng xóa từ lâu...

Đưa cô ra ngoài? Mọi nhử tuyệt vời.

Nhưng, chỉ dựa vào người phụ nữ này??

Cô đâu có mù!!

Hương Tình từ từ bước từ trên lầu xuống, đến khi đứng trước mặt Tiểu Yên, mới đứng yên tư thế, cúi đầu khẽ cười nói: “Tôi dựa vào cái gì để tin cô?”

“Hương Tình, tin hay không, tùy cô!! Hiện tại tôi chỉ mong cô nhanh chóng dứt khỏi khách sạn! Đừng ở bên cạnh mê hoặc cậu Lê nữa!”

Câu sau, là lời nói thật.

Hương Tình tin.

Cô xoay người đi rót sẵn cho mình ly nước ấm, uống một ngụm, rồi ra về quỵn rũ cười nói: “Nói thật với cô, ban đầu tôi thật sự rất ghét nơi này, mỗi ngày đều mơ được thoát khỏi chỗ quỷ quái này, nhưng rồi sau đó, tôi nhận ra chỗ này không tồi! Cô xem đi, ngày thường chả cần làm gì, chỉ lo ăn uống ngủ nghỉ, lâu lâu hoạt động gân cốt trên giường với cậu Lê, cuộc sống như vậy thật sự khá tốt!”

Nói xong những lời này, Hương Tình thỏa mãn nhìn mặt Tiểu Yên hiện lên vết nứt.

Ngực cô ta phập phồng, có phần mãnh liệt, trong đôi mắt hiện lên ánh mắt căm hận, hai tay buông xuống bên sườn siết chặt lại.

Rất lâu...

Hương Tình suýt nữa nghĩ rằng cô ta đã từ bỏ ý định, thì đột nhiên thấy cô ta rút túi ra một chiếc điện thoại di động thông minh, ném xuống dưới chân của Hương Tình.

Điện thoại rơi trên chiếc thảm Ba Tư, bình an vô sự.

“Không tin tôi cũng được, có tin cảnh sát không?”

Mặt của cô ấy, hơi trắng bệch.

Trong con mắt quẩn rũ, có một quyết tâm liều mạng.

“Đúng! Tôi yêu cậu Lê, tôi hận không thể cho những người phụ nữ bên cạnh anh ấy chết hết!! Tôi cũng muốn cô chết, nhưng tôi biết nếu tôi khiến cô chết, anh ấy sẽ không tha cho tôi! Nên, Hương Tình, cô đi đi! Đừng bên cạnh chướng mắt anh ấy! Điện thoại này gọi được, gọi báo cảnh sát đi, sẽ không còn vấn đề gì nữa!!”

“Cô bảo tôi báo cảnh sát??”

Hương Tình nhìn cô ta với vẻ khó tin.

Tiểu Yến cười lạnh, nói với vẻ khinh thường: “Cô nghĩ rằng sau khi báo cảnh sát, họ sẽ đến bắt chúng tôi sao? Đừng nằm mơ nữa! Cùng lắm họ lôi cô từ trong đây ra ngoài thôi!”

Có thể dẫn cô ra ngoài, đúng là không còn gì tốt hơn!!

Hương Tình đúng là có động tâm.

Hơn nữa còn là động tâm mạnh mẽ.

Trái tim, “bình bịch” va vào lồng ngực của cô, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Cô có muốn ra ngoài hay không, tự cô suy nghĩ đi!!”

Tiểu Yến nói xong, xoay người đi.

Đến khi, bóng dáng cô ta khuất tầm mắt khỏi khu biệt thự, Hương Tình mới bừng tỉnh.

Tất cả, phảng phất như cơn mơ.

Điện thoại mà cô lần mò bấy lâu nay, hôm nay đã có ở trước mặt cô rồi, cô còn do dự điều gì chứ?

Hương Tình vội vã cúi đầu nhặt chiếc điện thoại dưới đất lên.

Bàn tay nhỏ, vẫn còn đang run.

Điện thoại có khóa màn hình, nhưng chỉ ít bên cạnh vẫn còn nút ấn gọi điện khẩn cấp!!

Điện thoại thật sự có thể gọi được!!

Hương Tình tim đập như trống bỏi.

Tiếp theo, dứt khoát đã không làm thì thôi, làm thì phải đến nơi đến chốn, liền ấn vào nút “khẩn cấp”.

Ngón tay, chạm vào các con số, vừa run vừa ấn ‘1’ ‘0’, nút số ‘3’... khoảnh khắc ấy, hơi thở như sắp dừng lại vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, vì hồi hộp mà đỏ ửng.

“Tút...tút!”

Khoảnh khắc điện thoại vừa gọi đi, đã có chuông.

“Xin chào, đây là...”

Đôi phương vẫn chưa nói hết lời, điện thoại liền bị Hương Tình tắt ngang.

Vừa cúp điện thoại, cô thở hắt hắt, có cảm giác như sắp tắt thở.

Điện thoại thực sự có thể gọi đi, nhưng đến bước cuối cùng, cô vẫn chùn bước.

Tại sao?

Chẳng lẽ cô không muốn rời khỏi nơi này sao?!

Đương nhiên không phải!

Cô thật sự là nằm mơ cũng nghĩ xem làm thế nào để trốn ra khỏi đây.

Tuy cuộc sống hiện tại của cô thực sự không tồi, nhưng, cuộc sống không nhìn thấy tương lai, suốt ngày sống trong cuộc sống thấp thỏm lo sợ này, ai bằng lòng chứ?!

Nhìn thì an yên, nhưng thực ra sóng ngầm cuộn cuộn, một khi không chú ý thì sẽ mất mạng ngay!

Nhưng, đã như vậy, tại sao lúc đến bước cuối cùng, cô lại chọn chùn bước chứ?

Xét cho cùng, cô vẫn không tin được Tiểu Yên.

Hương Tình cầm điện thoại, đứng ngồi không yên.

Ở trên lầu tới tới lui lui đi lên đi xuống, bước đi càng lúc càng gấp gáp hơn nhiều.

Người phụ nữ ấy sao lại đưa điện thoại cho cô, để cô báo cảnh sát chứ?

Đây rốt cuộc có phải là cái bẫy không? Bản thân có cần dũng cảm thử một lần? Hay là lựa chọn tin tưởng người đàn ông tên Lê Dã?

Lê Dã...

Nghĩ tới người đàn ông ấy, Hương Tình không khỏi hoảng hốt.

Tất cả mọi thứ về anh, Hương Tình đều không biết.

Ở nơi từng bước như đi trên băng mỏng này, bảo cô tùy tiện tin tưởng

một người đàn ông mập mờ, đó rõ ràng là điều không thể.

Nhưng anh luôn luôn che chở cho cô, đó là thực tế!

Đến cả Tiểu Yên còn nhìn ra!!

Bên ngoài một loạt vệ sĩ áo đen không phải vì bảo vệ cô sao?!

Tuy không loại trừ việc đề phòng cô chạy trốn, nhưng cũng là một loại hình thức bảo vệ!

Nghĩ đến đây, Hường Tình đưa ra một quyết định.

Quyết tâm đem hết chuyện hôm nay, kể toàn bộ cho anh ấy.

Mà chuyện này, với cô mà nói, hiển nhiên cũng là một ván cược chí mạng.

Lúc chập tối.

Lục Li Dã hoàn thành hết mọi chuyện trong tay trở về.

Anh cùng Hường Tình ăn cơm ở phòng ăn.

Cả bữa cơm, Hường Tình ăn mà lòng không yên, cơm chưa ăn được vài thìa, chỉ thấy cô cứ ra sức xắt nhỏ miếng bít tết trên đĩa.

Lục Li Dã tất nhiên chú ý đến sự khác thường của cô.

Buông dao nĩa trên tay xuống, anh cầm lấy khăn ăn ở kệ bên, ung dung lau miệng, rồi mới chậm rãi hỏi cô: “Nói đi, có chuyện gì?”

Hường Tình sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh.

Môi đỏ mọng, muốn nói gì đó, cuối cùng, cũng không mở miệng ra nói được.

Cô thật không nói.

Cô cắn cắn môi dưới, lắc đầu, “Không... không có gì.”

Lục Li Dã ngược lại không ép cô, “Không thì ngoan ngoãn ăn cơm.”

“Ồ...”

Hương Tình gật đầu, ngoan ngoãn chọn ăn một miếng bò bít tết vừa miệng nhỏ của cô.

Sau khi ăn được vài miếng, cô thở dài, chưa kịp nuốt xuống, nghiêng đầu nhìn chăm chú Lục Li Dã, hàm hồ hỏi anh: “Anh biết hôm nay Tiểu Yến đến tìm tôi không?”

“Có nghe nói rồi.”

Lục Li Dã gật đầu.

“Anh có tò mò cô ta tìm tôi là vì việc gì không?”

“Đợi em nói.”

“Ồ...”

Hương Tình lại thở dài.

“Được rồi, được rồi, vậy để tôi nói vậy! Chuyện này sắp làm cho tôi bức bối chết rồi, nói trắng hết mọi chuyện nhé!”

Hương Tình như hạ được một quyết tâm rất lớn.

Lục Li Dã nhìn cô.

Nhìn bàn tay nhỏ của cô, hết lần này đến lần khác lục gì đó trong túi quần, nhưng lục nửa ngày, cũng chẳng thấy gì.

Không phải không có, mà là, khôngỡ lấy ra!

Cuối cùng, cô cắn môi, giống như đã hạ quyết tâm, cuối cùng luyên tiết lấy chiếc điện thoại từ trong túi ra.

Lục Li Dã mi hơi giật, trong nháy mắt con người đen hiện lên mấy phần

ánh sáng sắc bén.

“Cô ta đưa cho tôi đây.”

Hương Tình thành thật khai báo: “Để tôi gọi điện báo cảnh sát!”

“Em gọi chưa?”

Con người của Lục Li Dĩ đáng vẻ như sắp nổi mưa to gió lớn.

Ánh mắt anh gắt gao nhìn chăm chăm vào Hương Tình, quá gấp gáp, tay cô bất giác lạnh đi.

“Tôi gọi rồi!”

Hương Tình gật đầu, lại lắc đầu, giải thích nói “Nhưng tôi chưa nói gì thì cúp máy luôn.”

Hàng may cau chặt của Lục Li Dĩ rõ ràng đã giãn ra không ít.

Con người anh co lại, nhìn chăm chăm Hương Tình: “Sao cuối cùng lại từ bỏ?”

Nhìn thần sắc anh buông lỏng, giọng nói Hương Tình nhẹ hơn: “Không có gì, chỉ là tôi không tin người phụ nữ đó, sợ bị cô ta bẫy chết.”

Lục Li Dĩ lấy điện thoại trên bàn, hơi nhướn mày: “Em nguyện tin tôi?”

“Ừ.”

Ánh mắt không nở của Hương Tình nhìn theo chiếc điện thoại anh cầm trên tay, cái miệng vẫn thất thần nói: “Chỉ ít thì tôi cũng bị mất trinh tiết bởi cậu Lê, nên nghĩ lại cậu Lê có chút lương tri, cũng không đến nỗi nhốt tôi cả đời!”

Lục Li Dĩ cười nhẹ: “Coi như em thông minh.”

“Điện thoại này thật sự có vấn đề à?”

Hương Tình tặc lưỡi.

“Em hi vọng nó có vấn đề?”

Lục Li Dã cau mày.

“Đúng, có vấn đề mới tốt.”

Trong lòng cô sẽ thanh thản hơn.

Ít ra thì điện thoại này không mất công giao cho anh.

-----oOo-----

Chương 439: Tương kế tựu kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hương Tình thoải mái bắt đầu ăn bữa tối, nhưng lại nghe một câu nói nhẹ không nhanh không chậm của cậu Lê: "Chiếc điện thoại này thật không có vấn đề gì."

"..."

Hương Tình có chút khóc không ra nước mắt.

"Tôi cầm điện thoại này báo cảnh sát, cảnh sát sẽ đến cứu tôi sao?"

Cô còn chưa hết hi vọng hỏi anh.

"Đương nhiên, cảnh sát không phải là nô bộc của nhân dân sao? Bọn họ không cứu người, vậy thì ai cứu?! Nghĩ thử xem, nếu như trước đó điện thoại của em không bị ngắt ngang, nói không chừng vào giờ phút này em đã ngồi ở nhà, ăn những món ăn ngon mà mẹ em làm cho em rồi!"

"..."

Hương Tình bất chợt kích động có ý nghĩ muốn cắn chết người đàn ông này.

Anh ta nhất định là cố ý!!

"VẬY anh trả điện thoại lại cho tôi!!"

Hương Tình vừa nói, vừa bỏ nhào tới, muốn cướp lấy điện thoại trong tay anh.

Lục Li Dã nhanh tay nhanh mắt né tránh được, đưa điện thoại giơ lên thật cao, cố ý trêu cô, gõ vào trán cô: "Đưa cũng đưa rồi, còn muốn lấy về sao?"

Hương Tình sốt ruột đến nỗi mắt đều đỏ cả rồi, cô thật sự hối hận lúc đầu đã làm vậy, nhất là khi cô nghĩ về bữa cơm sơn hào hải vị ngon tuyệt của mẹ cô, Hương Tình còn có sự kích động muốn khóc luôn rồi.

Cô nhảy lên giành lấy điện thoại trong tay anh.

Tiếc rằng, người đàn ông trước mặt thật sự rất cao, cô thì lại thấp, giành mấy lần rồi, từ đầu đến cuối cũng không với tới.

Hương Tình đứng trước mặt anh, bĩu môi, vẻ mặt bực bội trừng mắt nhìn anh.

Nhìn dáng vẻ đầy tủi thân của cô, Lục Li Dã không tiếp tục trêu cô nữa, kéo bàn tay nhỏ bé của cô, đi đến phòng: "Tới đây."

"Làm gì?"

Tâm trạng của Hương Tình có thể gọi là tệ hại vô cùng.

Lục Li Dã không trả lời câu hỏi của cô, vẫn kéo cô ngồi trên ghế sofa.

Anh lại quay lại, cầm theo một thùng công cụ, vén ống quần, chân dài vắt vẻo tùy ý ngồi xuống bàn dài.

Động tác, cho dù rất tùy tiện, không được coi là ưu nhã, nhưng từng hành động lại vẫn cứ giống một cảnh đẹp rục rĩ.

Còn đôi chân dài thẳng tắp, càng hấp dẫn đến mức làm người khác ghen tỵ.

Anh đặt điện thoại lên trên bàn dài, cúi đầu, cầm công cụ, thuần thục mở bung điện thoại ra.

Bộ linh kiện trong điện thoại quá nhiều để liệt kê, trừ bảng điện, Hương Tình chẳng biết thêm một cái nữa.

Đột nhiên, thấy Lục Li Dã cầm cái kẹp, từ trong bộ phận nhỏ kẹp ra một linh kiện cực kì nhỏ.

Cái đồ vật kia, to chỉ như một hạt gạo vậy, nhét vào một đồng bộ phận bên trong, nếu không cẩn thận nhìn, thật sự rất dễ dàng bỏ qua.

"Đây là cái gì?"

Hương Tình chớp mắt hiếu kì, hỏi anh.

"Máy nghe lén."

Hương Tình há miệng một cái, cau mày, "Cô ta muốn làm gì?"

Lục Li Dã không trả lời, lại nhanh chóng sửa xong hoàn chỉnh chiếc điện thoại.

Nhìn thấy động tác thuần thục của anh, Hương Tình thật sự không nhịn được than thở một tiếng: "Tôi phát hiện con người anh cái gì cũng biết!"

Cô nghiêng đầu, thưởng thức phía mặt nghiêng nghiêm túc của anh: "Tại sao tôi cảm thấy anh luôn có thể dễ dàng đoán được tâm tư của người khác nhỉ?"

Lục Li Dã đưa mắt lên nhìn cô, coi đó là điều hiển nhiên, "Chuyện đến em cũng có thể đoán được, mà cậu Lê tôi không đoán ra được thì vút đi!"

"..."

Khen anh hai câu, anh đã lên mặt phồng mũi rồi!!

"Vậy anh nói, cô ta gắn máy nghe lén, rốt cuộc để làm gì?!"

Lục Li Dã nhanh chóng lắp ráp nốt điện thoại, lại nhanh như chớp giải được mật khẩu điện thoại.

"Anh biết mật khẩu sao?"

Hương Tình kinh ngạc hỏi anh.

"Đoán thôi."

"..."

Hương Tình trợn mắt há hốc mồm: "Mật khẩu là sinh nhật của cô ta?"

Lục Li Dã không nói, chuyên tâm nghiên cứu điện thoại của anh.

"Chẳng lẽ là sinh nhật em?"

Lục Li Dã giương mắt nhìn cô, mặt đầy bất mãn: "Trí tưởng tượng có thể cao một chút không?"

"..."

"Mật khẩu số loại nhỏ này, lướt một cái vân tay trên màn ảnh là có thể thể phân biệt được, đến nào cũng không cần nghĩ!"

Anh giải thích với vẻ khinh thường.

Hương Tình trở mặt không nói nên lời.

Đồ chơi này, nhìn qua một cái là có thể đoán được mật mã sao??

Đúng là chỉ số thông minh của cô quá thấp, hay là IQ người đàn ông trước mặt cô quả thực quá cao rồi?!

Sự ngưỡng mộ của cô đối với anh, tăng lên trong vài phút.

Lục Li Dã đưa điện thoại ném trên bàn dài một cách tùy ý, đứng dậy, ngồi trên sofa, hai tay đặt sau đầu, lười nhác dựa vào đệm ghế sofa, đôi chân dài đặt trên chiếc bàn dài tùy ý, phân tích mấy điều với Hương

Tình: "Nếu như tôi đoán không nhầm, đây là bầy ả đàn bà đó dành cho em! Tối nay Lưu Uy hẹn người bán giao dịch, nghe nói bên đó mang theo mấy chục cô em tóc vàng nước ngoài, là 'hàng' loại một, muốn em vào lúc đó báo cảnh sát, bao vây toàn bộ khách sạn, như vậy giao dịch này của Lưu Uy chắc chắn sẽ thất bại! Còn em, cũng đừng mong chạy thoát, cô ta đã sớm cài đặt hệ thống định vị trong chiếc điện thoại này, đến lúc đó đợi em báo cảnh sát, cô ta bên đó nghe trộm được tin tức, lập tức cho người bắt em, những đàn em của tôi bảo vệ em mà nghe em báo cảnh sát, nhất định sẽ lập tức cùng phe với người của Tiểu Yến, bắt em trong một nốt nhạc, cảnh sát cũng chẳng thể tìm được em! Nhưng đợi cảnh sát tản ra hết, biết ai là người gặp xui xẻo rồi chứ?"

Hương Tình nuốt nước bọt, đối với tình cảnh hiểm nguy tứ phía của bản thân, cô chỉ cảm thấy sống lưng cùng trong lòng bàn tay lạnh lẽo.

Ngoài cô ra, còn ai sẽ gặp xui xẻo nữa chứ!

"Bây giờ nguồn hàng đang căng, tối nay nếu làm Lưu Uy mất đơn hàng này, em phải chịu trách nhiệm! Cho dù không lấy được mạng em thì cũng sẽ chặt hai chân em! Có điều, coi như em thông minh, tóm lại vẫn chưa trúng kế của người phụ nữ kia."

Hương Tình nghe vậy, lòng vẫn còn sợ hãi, sắc mặt hơi trắng bệch, trên trán đã sớm đổ mồ hôi lạnh nhễ nhại.

"Đi thôi! Đi ăn cơm!"

Lục Li Dã kéo Hương Tình đi.

Hương Tình xiết chặt tay Lục Li Dã, ngẩng đầu nhìn anh, hồi lâu, mới nghiêm chỉnh hỏi anh: "Tôi với người phụ nữ đó, ai đáng ghét hơn?"

Lục Li Dã ngẩn người.

Như có chút bất ngờ với câu hỏi của cô.

"Rốt cuộc ai bảo em đáng ghét vậy?"

Hương Tình thúc giục anh trả lời.

"Em."

Anh không chút suy nghĩ, cho cô câu trả lời.

Mắt của Hương Tình, có mấy phần thất vọng, nhưng đột nhiên, lại nghe anh nói thêm: "Nhưng mà, giữa cô và người phụ nữ đó, người mà tôi thích, vẫn là em."

Lúc ghét cô, thật sự rất ghét, nhưng lúc thích, lại cảm giác cũng không tệ.

Vậy còn người phụ nữ tên Tiểu Yên kia.....

Căn bản không xứng ảnh hưởng đến niềm vui và nỗi buồn của Lục Li Dã sao?

Hương Tình nghe anh nói vậy, hơi sững sờ, chớp mắt một cái, mày mắt lướt qua mấy phần vui mừng rõ ràng.

"Em muốn làm thế nào?"

Lục Li Dã tựa như nhìn một cái đã hiểu thấu đáo tâm tư cô, hỏi cô.

"Anh giúp tôi sao?"

Hương Tình lấy lòng hỏi anh.

"Có thể suy nghĩ."

Anh cho cô đường sống quay về.

Anh khoanh tay trước ngực, từ trên cao xuống nhìn cô bằng nửa con mắt: "Nói thử xem."

"Anh nói, nếu như chuyện này bị Lưu Uy phát hiện, sẽ như thế nào?"

Hương Tình hỏi Lục Li Dã.

"Anh ta ghét nhất là bị người khác lợi dụng, nhất là phụ nữ!"

Lục Li Dã nghiêm túc trả lời cô: "Nhất là dám cầm nguồn hàng của anh ta làm tiền đặt cược, anh ta nhất định sẽ không tha!"

Hương Tình nghe vậy, mắt bắt đầu phát sáng: "Vậy anh đoán xem, nếu như chuyện này bị anh ta biết được, anh ta sẽ đối phó với người đàn bà xấu lợi dụng anh ta như thế nào?"

Lục Li Dã con người co rút, khóe miệng hơi cong lên: "Không thoát được vài cái tát, nói không chừng những chỗ khác còn có thêm nhiều trò nữa.... có điều, Cao Hương Tình, cô vẻ mặt hưng phấn như vậy, có phải hơi quá rồi không??"

Lục Li Dã vừa nói, đưa tay kéo cô đang cười đến nỗi cái miệng nhỏ sắp toét đến mang tai rồi: "Thu lại cho tôi! Vui như vậy, lát nữa em định ra trận diễn tiết mục đau buồn như thế nào?"

"Anh đồng ý rồi??"

Hương Tình cười càng vui hơn.

"Đám lưng cho bốn thiếu gia, dứt mấy phần cơm, phục vụ cho hản hoi, anh đây sẽ suy nghĩ thêm."

"Được thôi! Cậu Lê, mời đi bên này...."

Hương Tình làm tư thế thái giám, khom lưng, đưa bàn tay nhỏ, đỡ Lê đại thiếu gia vào phòng ăn.

Trong phòng ăn.

Lục Li Dã giống như ông chủ lớn, lười biếng ngồi trên ghế ăn, tay cũng lười giơ lên, cứ mặc cho Hương Tình tự do dứt cho anh ta thịt bò bít tết.

"Nào, cậu Lê, mời há miệng!"

Lục Li Dã nhắm mắt, há miệng, nuốt miếng thịt bò bít tết được đưa đến vào.

Nhai xong, lười nhác mở mắt, không vui dạn dò nói: "Cao công công, cắt nhỏ miếng thịt bò bít tết ra!"

"Có ngay!!"

Hương Tình nghĩ đến có thể chinh đôn người phụ nữ xấu đó, trong lòng khỏi phải nói thoải mái đến mức nào!

Đúng nói bảo cô làm công công, dù là bảo cô làm người hầu, tiểu nha hoàn ám giường.... cô cũng cực kỳ vui lòng!

"Tay hơi mỏi..."

"Tiểu nhân đấm bóp giúp ngài..."

"Chân cũng rất mỏi..."

"Giúp ngài đấm một chút..."

Hương Tình ngồi trên ghế dựa, khom lưng, nghiêm túc đấm bóp chân cho Lục Li Dã.

Đấm đấm bóp bóp, lại bóp nhẹ cái nữa...

Động tác vô cùng thuần thục.

Một bên tiểu não lại nhanh chóng hoạt động, tỉ mỉ suy nghĩ, xem lát nữa làm thế nào để diễn màn kịch bi thương khóc lóc thần sầu trước mặt Lưu Uy?

Ít nhất phải rung rung, lã chã nước mắt chứ?

Giả bộ một chút đáng thương, ra sức chân thành, là cần thiết nhỉ?

Ôi, màn kịch này thật khó diễn!!

Có điều....

Chân trong tay này, làm sao càng bóp càng cứng vậy?!

Hương Tình nghi ngờ liếc chân anh ta một cái...

Một giây kế tiếp, bàn tay nhỏ bé giống như dính độc được vậy, trong nháy mắt rút phắt ra, sắc mặt chột đỏ chột trắng, cô vội vàng đứng lên, khoát tay lia lịa: "Tôi... tôi không phải cố ý đâu!!"

Đáng chết!!

Cô với thứ đồ chơi của người đàn ông kia làm sao lại có duyên như vậy?!!

Sắc mặt của Lục Li Dĩ tất nhiên không khá hơn chút nào.

Ánh mắt u ám, liếc mắt Hương Tình một cái đầy thâm ý, lại cúi đầu nhìn cái thứ mà cô "đem chơi"... rất lâu, anh mới đưa mắt lên nhìn cô, giọng nói khàn khàn hỏi cô: "Bổn thiếu gia bây giờ muốn em bây giờ đem nó hầu hạ thoải mái, em tình nguyện không?"

"..."

Địch!

Hương Tình thiếu chút nữa máu từ trong cổ họng phun ra ngoài.

Hai má nhện đến mức đỏ bừng, chớp mắt một cái, như gió, điên cuồng hỏa tốc chạy về phòng, 'sầm' một tiếng, đóng chặt cửa lại.

Tựa vào cánh cửa, vỗ ngực, gấp gáp thở hổn hển.

Gò má trong nháy mắt nóng tựa như thiêu đốt, trái tim nhảy như điên cuồng.

Nhắc tới cũng kì lạ, đối với thứ của đàn ông này, Hương Tình cũng không phải là lần đầu cảm nhận được.

Nhìn cũng nhìn rồi, đầu cũng đập rồi, hết lần này đến lần khác, cảm giác đó, sao lại khác hoàn toàn so với lần dùng tay sờ này nhỉ?

Nhịp tim cao hơn bình thường.

Nhưng lòng bàn tay nhỏ vẫn còn nóng rẫy.

Cô vội vàng vọt vào phòng tắm, mở nước lạnh, không ngừng cọ rửa bàn tay nhỏ của mình.

Dưới lầu, Lục Li Dã đang ngồi ở phòng ăn, không nhúc nhích.

Thời gian trôi qua chừng mười phút rồi, nợ nần cũng không thể không giải quyết!

Đáng chết!!

Người phụ nữ đó khiến anh bốc cháy, nhưng cũng không chịu trách nhiệm dập lửa cho anh?!!

Lục Li Dã thật muốn đi lên hung hăng đánh cô một trận!!

-----oOo-----

Chương 440: Sinh lòng ác ý

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc Hương Tình cầm điện thoại di động đến chỗ Lưu Uy để giả vờ thì trong lòng vẫn luôn không ngừng lo lắng: “Anh nói hôm nay tôi phải chinh Tiểu Yến, ngày nào đó nếu tôi thật sự rơi vào tay cô ta, cô ta có khi nào liều mạng dồn tôi vào chỗ chết không?”

Lục Li Dã xì mặt.

Rất không có hứng trả lời câu hỏi của cô, lại thấy cô vẫn luôn chớp chớp đôi mắt mong đợi nhìn mình, cuối cùng anh vẫn không thể nhẫn tâm mà không nói lời nào nên đành trả lời một cách lạnh lùng: “Hôm nay em không chết, cũng đừng nghĩ rằng cô ta không liều mạng để chinh em!”

"Đúng! Anh nói đúng!!"

Hương Tình liên tục công nhận gật đầu: “Hôm nay chinh hay không chinh cô ta thì tôi cũng phải bị cô ta trăm phương ngàn kế tính toán, chỉ bằng hung dữ mà chinh cô ta một lần, tự làm cho mình thoái mái, đúng không?”

Nhắc tới hai chữ “thoải mái” đó, mặt của cậu chủ Lục lại càng khó coi hơn!!

Hương Tình liền vội vàng ngoan ngoãn im miệng, không dám nói thêm gì nữa.

Lúc Lục Li Dã dẫn Hương Tình đến khách sạn, Lưu Uy cũng vừa bàn xong chuyện làm ăn, nhưng nhìn vẻ mặt cứng đờ của gã ta thì hình như là vẫn chưa bàn cho ổn thỏa.

"Sao vậy? Chuyện làm ăn vẫn chưa bàn xong sao?"

Lục Li Dã ôm vai của Hương Tình đi vào phòng riêng, trực tiếp hỏi Lưu Uy.

Lưu Uy lần đầu thấy Hương Tình cùng xuất hiện, liền vô cùng sửng sốt mất mấy giây.

"Này, không sao đâu, tôi cố ý qua loa với tên nhóc đó là để áp giá lại mà thôi, ngày mai sẽ có kịch hay để xem. Nào nào, qua đây ngồi đi, hôm nay tại sao lại đưa cô ấy đến đây!"

Lưu Uy mời Lục Li Dã vào ngồi.

Ánh mắt lơ đãng nhìn lướt qua người Hương Tình.

Không thể không thừa nhận, cô nàng này... đúng là hàng chất lượng tốt.

Dáng người lại càng đẹp khiến cho đàn ông nổi hứng.

Ánh mắt của Lưu Uy liếc một cái, Lục Li Dã liền đoán được suy nghĩ buồn nôn đó của gã ta.

Gương mặt lạnh lùng liền sa sầm, đưa tay, kéo Hương Tình sang, mạnh mẽ ôm cô vào ngực, thân mật bế cô ngồi lên hai đùi của mình.

Bàn tay ngang ngạnh đặt lên eo thon của cô, không cho cô nhúc nhích một chút nào: “Cô ấy ở nhà mè nheo đến phát bực nên tôi đưa cô ấy đến chơi!”

Hương Tình bị anh ta đè ngòi lên trên đùi nên cũng không dám thờ mạnh.

Lưu Uy híp mắt lại, cười khôn khéo, trêu ghẹo Lục Li Dã: “Cậu chủ Lê cung chiều phụ nữ như vậy không sợ sẽ chiều hư cô ấy sao?”

Lục Li Dã nựng cằm của Hương Tình một cái, ánh mắt nhìn cô tha thiết rồi bắt chọt cúi đầu, mút nhẹ vào điểm nhạy cảm phía sau dái tai của cô, cười nói: “Hư thì sao nào? Cậu chủ tôi đây yêu thích cô ấy như vậy nên mới cho cô ấy chút vốn liếng để kiêu căng ý lại!”

Tim của Hương Tình run lên...

Biết rõ hết thảy những chuyện này đều là giả nhưng cô vẫn thật sự rung động trong lòng.

Ánh mắt mông lung nhìn người đàn ông bên cạnh, tinh thần hoảng hốt.

Lưu Uy cười ha ha hai tiếng: “Sao vậy? Cố ý tới trước mặt tôi để ân ái cho tôi xem sao?”

"Đừng nói vậy, thật sự là có chuyện muốn tìm anh để bàn bạc."

Lục Li Dã lúc này mới quay lại chủ đề chính.

Nói xong liền quăng cái điện thoại nhỏ lên trên bàn uống trà.

"Đây là cái gì?"

Lưu Uy không hiểu hỏi Lục Li Dã.

"Cục cung, em nói lại tỉ mỉ đầu đuôi câu chuyện cho anh Lưu nghe đi..."

Lục Li Dã vỗ nhẹ lên bờ eo thon thả của Hương Tình, khích lệ cô.

Tiếng “cục cung” thân mật đó khiến cho Hương Tình có chút tê dại.

Khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, lúc này cô mới nhẹ giọng, tỏ vẻ sợ hãi nói với Lưu Uy: “Anh Lưu, đây là...đây là điện thoại di động mà chị Tiêu

Yến đưa cho tôi, nói là để tôi tối nay đi báo cảnh sát, cảnh sát nhất định có thể đưa tôi ra ngoài, hơn nữa còn nói sẽ để cho tôi lập công lớn!"

Hương Tình thêm dầu thêm mỡ xong, sau đó sóng mắt gợn chuyển, thiếu chút nữa là có nước mắt tuôn ra từ khõe mắt: "Nói thật, tôi thật sự muốn được cứu ra ngoài nhưng tôi lại không nỡ bỏ lại cậu chủ Lê..."

Lúc Hương Tình nói tới chuyện này, còn không quên liếc mắt nhìn Lục Li Dã một cách da diết, nhận được ánh mắt tán dương của anh ta, lúc này cô mới tiếp tục lớn gan mà chế: "Tôi nghĩ lại một chút, nếu thật sự báo cảnh sát, bắt luôn cả cậu chủ Lê thì tôi biết phải làm sao?"

Cô nói xong, thân hình bé nhỏ liền mềm nhũn đi, dựa vào ngực của anh, mặt lộ vẻ thẹn thùng: "Cuối cùng, tôi nghĩ tới nghĩ lui rồi đưa điện thoại di động cho cậu Lê để anh ấy xử lý."

Quả nhiên, nghe xong lời của Hương Tình, nụ cười trên gương mặt của Lưu Uy trong nháy mắt liền vỡ tan.

Đôi mắt thâm trầm tới cực điểm, thật là kinh người.

Lục Li Dã thấy tình hình vội vàng bổ sung: "Cũng may là cô ấy cũng không ngốc nghếch! Nếu thật sự báo cảnh sát thì chưa nói đến chuyện chúng ta xong đời mà ngay cả chuyện làm ăn đang bàn của anh Lưu đây cũng tan tành luôn! Nhưng mà à Tiểu Yến này rốt cuộc có ý gì đây? Rốt cuộc là chĩa mũi dùi về phía anh Lưu hay là nhằm vào cô ấy chứ? Nếu người phụ nữ của tôi mà không được cứu ra ngoài thì hôm nay hàng của anh bị mất tiền oan rồi!"

Giỏi cho một phu xướng phụ tùy!!

Phối hợp ăn ý lại còn vô ý khích bác vài câu thì chuyện cứ như vậy mà thành!!

Gương mặt đẹp trai của Lưu Uy cuộn cuộn dâng trào sự lạnh lùng tàn khốc, trong tròng mắt đen láy ẩn giấu sự sợ chết chóc, khiến cho Hương Tình chỉ nhìn lướt qua liền dấy lên một cơn sợ hãi.

Bàn tay nhỏ bé lạnh như băng bắt lấy bàn tay của Lục Li Dã theo bản năng.

Lục Li Dĩ vừa cảm thấy bàn tay nhỏ bé của cô đưa tới liền đặt vào lòng bàn tay ấm áp của mình.

Nhiệt độ ấm áp khiến cho con tim bất an của Hường Tình trấn tĩnh lại trong nháy mắt.

"Son, kêu Tiểu Yến đến gặp tôi!!"

Lưu Uy lạnh lùng ra lệnh.

"Dạ!"

Đàn em nhận lệnh liền đi mời Tiểu Yến.

Cửa phòng riêng liền nhanh chóng được đẩy ra, người còn chưa thấy đâu đã nghe thấy tiếng rồi.

"Anh Lưu, đã trễ thế này mà còn tìm người ta có chuyện gì vậy? Đang bận việc mà!"

Cô ả Tiểu Yến cố làm cho giọng nói quỵén rũ truyền vào từ tận bên ngoài.

Tiếp theo đó liền thấy cô ta uồn éo đi vào.

Ban đầu mới nhìn thấy Lục Li Dĩ trong phòng, nụ cười của cô ta trong nháy mắt lại càng rạng rỡ hơn, nhưng khi liếc nhìn vào ngực của anh ta, lúc thấy Hường Tình ra vẻ yếu đuối thì nụ cười trên mặt bỗng dung cứng đờ, ngay sau đó sắc mặt liền trắng bệch.

Không ngờ Lưu Uy cầm lấy cái điện thoại di động trên bàn, không chút lưu tình quăng thẳng vào gương mặt xinh đẹp được trang điểm kỹ càng của cô: "Cô hãy giải thích chuyện này cho tôi đi!!"

Điện thoại di động, bay thẳng vào trán của cô ta, lập tức có máu rỉ ra.

Tiểu Yến không để ý tới cơn đau: "Bịch" một tiếng, liền quỳ xuống bên cạnh Lưu Uy, khóc lóc kể lể: "Anh Lưu, em sai rồi!! Em không cố ý..."

"Bốp! "

Một bàn tay mau lẹ, hung hãn tát lên má phải của Tiểu Yên tát cho cô lật cả mặt, lập tức dấu năm ngón tay hiện rõ trên gương mặt sưng đỏ.

Cái tát đó quả thực quá ác, Hường Tình nhìn thấy liền không nhịn được lại càng vùi sâu vào lồng ngực của Lục Li Dĩ hơn.

Thật lòng mà nói thì quá ác!

Cái tát này so với cái tát mà cậu chủ Lê giáng cho cô lúc mới gặp còn lợi hại hơn nhiều!

"Biết tôi nay tôi có vụ làm ăn quan trọng mà còn giựt giây cô ấy báo cảnh sát!! Tôi thấy con tiện nhân như cô đúng là rắp tâm làm khó dễ tôi!"

Anh ta nói xong lại giáng thêm một cái tát nữa lên má trái của Tiểu Yên.

Trong mắt phun ra sát ý khiến cho người ta không rét mà run.

Từ trước đến nay, những gã đàn ông đi vào con đường này, ai nấy cũng đều dữ tợn, buổi tối có thể nói ngon nói ngọt với cô trên giường nhưng khi trời sáng, vừa mở mắt liền muốn lấy tính mạng của cô mà không chớp mắt!

Mà tên Lưu Uy này lại càng tàn nhẫn vô tình hơn!!

"Anh Lưu, em nào dám chống đối lại anh!"

Tiểu Yên đau khổ ôm lấy đùi của Lưu Uy, khóc lóc van xin: "Anh Lưu, xin ngài nể tình em đã phục vụ cho ngài nhiều lần như vậy, chuyện hôm nay, ngài hãy tha cho em đi! Em... Em thật sự không cố ý đối đầu với ngài đâu! Ngài có cho em một trăm lá gan em cũng không dám!! Anh Lưu, xin ngài tha cho em đi, tha cho Tiểu Yên lần này đi..."

Tiểu Yên kiệt sức khóc lác cả giọng, nhìn bộ dạng khổ phải nói, muốn bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu.

Vậy mà Lưu Uy vừa nhắc chân liền đạp cô ta ra ngoài, ngay sau đó liền

hung dữ đâm đập lên vùng bụng nhỏ yếu của cô ta.

"A."

Tiểu Yên đau đến mức thét chói tai.

Hương Tình cũng giật mình.

Quả nhiên là không ngờ Lưu Uy lại ra tay tàn nhẫn như vậy.

Theo bản năng mà giấu mặt vào cổ của Lục Li Dĩ chứ không dám nhìn cảnh tượng đầm máu tàn bạo này nữa.

"Cậu chủ Lê, cứu tôi..."

"Cứu tôi với..."

Tiểu Yên khóc, năn nỉ trên đất: "Anh Lưu, em thật sự không dám, sẽ không dám nữa..."

Tiếng khóc thút thít từng đợt thật sự khiến cho người ta nghe thấy mà đau lòng.

Lục Li Dĩ vỗ nhẹ lên lưng của Hương Tình, ghé lại gần lỗ tai của Hương Tình, thấp giọng hỏi cô: "Em cảm thấy tôi có nên cứu cô ta không?"

Hương Tình suy nghĩ một chút, phiền muộn ghé vào cổ của anh ta hỏi: "Anh cảm thấy thế nào?"

"Nghe em hết."

Hương Tình suy nghĩ một chút, lúc này mới gật đầu một cái: "Hay là giúp cô ta một tay đi."

Nếu thật sự bị đánh chết cô nhất định sẽ lưu lại ám ảnh trong lòng.

Cô thật sự không hề muốn tới đây để lấy mạng cô ta, chỉ là muốn dạy dỗ cô ta một chút mà thôi.

Hôm nay coi như cô cũng đã trút giận được không ít rồi, nên dừng lại đúng lúc vẫn hơn.

Cô nói xong liền ngoan ngoãn nhảy xuống khỏi đùi của anh.

Lục Li Dã đứng dậy bước tới gần Lưu Uy: “Anh Lưu, dạy dỗ con bé này như vậy cũng đủ rồi, mọi người đều là người mình, nếu thật sự gây ra án mạng thì không tốt đẹp gì đâu.”

Lưu Uy sa sầm mặt, lại hung hãn đập Tiểu Yến thêm mấy đập, mới chịu ngừng chân: “Hôm nay nể mặt cậu chủ Lê tôi tạm thời tha cho cô! Còn dám có lần sau, nhất định là không dễ gì bỏ qua đâu! Cút.”

Tiểu Yến ôm bụng, khóc thút thít, chật vật rời khỏi phòng riêng.

Mới vừa rời khỏi phòng riêng, cô ta liền thu lại hết vẻ chật vật, dù cho gương mặt đã bị đánh thành bánh bao, dù bụng đau đến mức co thắt cô vẫn đề cao tư thái như cũ, nhất định không để cho mình lộ ra bất kì sự sa sút nào trước mặt bọn đàn em.

"Chị Tiểu Yến, chị... Không sao chứ?"

Bọn đàn em lo lắng tiến lên hỏi.

Tiểu Yến không lên tiếng, khóe mắt đỏ bừng, nhưng lại không cho mình khóc, đi rất xa rồi mới ra lệnh: “Tìm bác sĩ tới giúp tôi khám một chút.”

Nếu như cảm giác không sai thì có thể là đã bị gãy hai đoạn xương sườn rồi.

Mẹ nó chứ!!

Vừa nhớ tới vẻ mặt quỵn rũ của Hướng Tình, Tiểu Yến liền hận đến mức nghiến răng.

Lại nhớ đến cảnh Lưu Uy đối xử hung ác với mình, trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ đau thương.

Thật ra thì, không phải là cô ta chưa từng nghĩ đến việc chuyện này có khả năng bị bại lộ, nhưng cô có vắt óc ra cũng không thể ngờ được Lưu

Uy sẽ đối xử với mình tàn nhẫn như vậy, không hề để tâm đến những tình cảm ngày trước!

Đã như vậy, thì từ nay về sau đừng trách Tiểu Yên này làm việc quá tuyệt tình!

Tên Lưu Uy đó dám làm mừng một, thì Tiểu Yên này sẽ dám làm mười lăm!

Hương Tình rời khỏi khách sạn, quay về biệt thự, nhưng vẫn thút thít không ngừng như cũ.

"Thủ đoạn của cái tên họ Lưu đó đúng thật là độc ác! Đạp từng cái từng cái không ngừng, tôi ngờ rằng gã ta muốn đánh cho đến khi nào Tiểu Yên ù tai mới thôi! Này, cậu chủ Lê, anh thật sự không đau lòng sao?"

Hương Tình thăm dò, vẻ mặt quái dị hỏi Lục Li Dã.

Lục Li Dã tiện tay tháo cà vạt ra ném lên ghế so-fa, không để ý đến lời của Hương Tình.

"Tôi thấy trong lòng cô Tiểu Yên này thật sự thích anh! Anh đối với người trong nhà mà cũng không có một chút động lòng nào sao?"

Lục Li Dã gác chân trần lên bàn, mỉm cười nhìn cô nhóc Hương Tình.

"Nhìn cậu chủ như tôi giống người có khẩu vị thấp kém như vậy sao?"

Anh ta lại thoải mái cởi ba hạt nút áo, khoe cơ ngực màu đồng cổ hấp dẫn ra.

-----oOo-----

Chương 441: Một người có thể dựa vào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đôi mắt đào hoa của anh híp lại, liếc nhìn Hương Tình, nhìn đến mức khiến cô không hiểu sao bỗng cảm thấy trong lòng hoảng loạn.

Yêu mi, dùng từ này để miêu tả cũng không quá!

Hương Tình nghĩ.

“Phải, phải, phải! Cậu chủ Lê của chúng ta mới là không coi trọng loại người như Tiểu Yên! ”

Hương Tình lấy lòng anh, đôi tay nhỏ vươn ra, nịnh nọt bóp vai cho anh: "Hôm nay, nếu không phải nhờ mấy câu nói của cậu chủ Lê thì sao Lưu Uy có thể đối xử tàn bạo với Tiểu Yên như vậy? Tuy là có hơi tàn bạo một chút nhưng có điều...nói thật lòng, trong thâm tâm tôi cảm thấy rất thoải mái! Tôi nhìn cô ta lâu như thế rồi, cuối cùng cũng được xả!"

Tâm trạng của Hương Tình hôm nay quả thực được coi là tốt nhất trong mấy ngày qua.

Chỉ bởi vì chính được Tiểu Yên một lần mà đã thoải mái vậy rồi sao?

Không hoàn toàn là vậy chứ!

Cụ thể là do nguyên nhân gì, Hương Tình cũng không rõ lắm, nhưng cô cảm thấy, lúc này cô đã không còn cảm giác áp lực như lúc mới bị người đàn ông đó bắt cóc về đây nữa.

Cô phát hiện, ít nhất bên cạnh cô còn có thêm một người có thể dựa vào.

Tuy nhiên, cô tạm thời vẫn chưa biết rõ cuộc anh là người như thế nào, nhưng mà, ít ra nhìn qua cũng không giống người xấu cho lắm.

"Anh Lê, chúng ta uống rượu chúc mừng đi!"

Hương Tình đột nhiên nói.

Lục Li Dã lười biếng ngồi trên ghế sofa: “Chúc mừng chuyện gì?”

Hương Tình quỳ gối trên ghế sofa, cảm xúc dâng trào: "Chúc mừng kỹ năng diễn xuất vừa rồi của chúng ta thành công mỹ mãn!"

"Chút kỹ năng diễn xuất non đó của em hả?"

Lục Li Dã chê cô hết nước hết cái: "Huênh hoang, ra về!"

"..."

Được rồi! Cô thừa nhận, cô hơi quá khích... Hương Tình bĩu môi: "Thôi vậy, anh không uống, tôi uống!"

Cô nói xong, cũng không để ý Lục Li Dã nữa, nhảy nhót ra khỏi ghế sofa, bước chân trần ra chỗ tủ rượu vang ở quày lấy rượu.

Cô ngược lại không hề khách sáo, chọn một chai Cabernet Sauvignon ngon nhất!

"Chắc chắc...chai rượu mấy trăm triệu, quá là xa xỉ! Uống nó! Dù sao anh cũng mua nó bằng tiền bất chính! Sẽ không đau lòng đâu!"

Hương Tình nói xong, liền rót đầy hai ly rượu.

Một ly đưa cho Lục Li Dã.

Lục Li Dã nhận lấy.

Một ly cho cô uống.

"Cạn ly!"

Cô chủ động cụng vào ly rượu trong tay anh, rồi nhấp một ngụm rượu vang trong ly, sau đó thỏa mãn ôm chai rượu vang còn chưa uống hết đi ra hồ bơi ngoài trời.

Cô không xuống bơi.

Cô kéo ống quần lên, ngồi bên mép hồ.

Hai chân ngâm vào trong nước, vui sướng đá nước, bắn lên tầng tầng hoa nước.

Chai rượu cùng ly rượu, đặt trong tay cô, chơi chán cô bung lên uống một, hai ngụm.

Không gì thích bằng.

Bầu trời đêm, ngàn sao lấp lánh.

Ở mép hồ bơi, thân hình nhỏ nhắn của Hương Tình ẩn hiện dưới bầu trời sao, bóng lưng nhỏ nhắn mang một vẻ đẹp khó tả thành lời... Lục Li Dã ngồi trong phòng khách lặng lẽ tán thưởng cô, khoe môi gợi cảm vô thức nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Sau đó, anh uống một hơi cạn sạch ly rượu vang trong ly.

Anh cầm ly chân cao trống trơn đi về phía hồ bơi.

Học theo cô, anh ngồi xuống bên hồ bơi.

Anh không thả chân ngâm xuống hồ mà tùy ý khoanh chân lại ngồi, ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đầy sao.

Hương Tình ngẩng đầu nhìn anh.

Hai người, cứ yên lặng ngồi như vậy một lúc lâu.

Nhưng đột nhiên, Lục Li Dã quay đầu lại nhìn cô.

Hương Tình chưa kịp thu lại ánh mắt, đúng lúc bốn mắt chạm nhau, dòng điện khoảnh khắc đó... giống như từ giữa hai người xuyên nhanh vào chạm đến trái tim Hương Tình.

Cô chột dạ vội vàng rời ánh mắt đi, cầm ly rượu vang lên, uống một ngụm, rồi lại ngẩng đầu làm bộ ngắm sao, lơ đãng cảm thán một câu: "Hôm nay nhiều sao thật đấy!"

Ánh mắt Lục Li Dã vẫn dừng ở sườn mặt nghiêng của Hương Tình như cũ, hồi lâu sau mới nghe thấy anh nhẹ giọng nỉ non một câu: "Bạn thân chơi với nhau lâu có phải sẽ càng ngày càng giống nhau...."

Giống như tương mặt phu thê, chẳng lẽ trên đời này cũng có cái gọi là tương mặt bạn thân sao?

Nếu không, sao anh luôn cảm thấy, cô gái trước mặt này càng lúc càng giống với hình bóng cô gái anh chôn giấu trong đáy lòng vậy?

Anh biết là ảo giác!

Cũng có thể là do anh quá nhớ cô gái vô tâm vô tư đó!

“Hả?”

Hương Tình nghe xong, quay đầu sang nhìn anh với vẻ không hiểu.

"Anh vừa mới nói gì?"

Cô không nghe rõ.

Lục Li Dã tự rót cho mình ly rượu, rồi chạm nhẹ vào ly của cô: “Cạn đi!”

Nói xong, anh ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

Hương Tình nhìn anh với ý sâu xa, sau đó, cũng học theo anh, hơi ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

Hai người ngồi bên hồ bơi, không biết đã uống hết bao nhiêu rượu.

Hương Tình hơi ngà ngà say.

Lục Li Dã tửu lượng cũng không thấp, cho nên vẫn luôn rất tỉnh táo.

"Em say rồi, nhanh đi tắm rồi đi ngủ đi!"

Lục Li Dã vỗ vỗ sau đầu cô, ra hiệu cho cô đứng dậy.

Nói xong, anh bèn đứng lên, chuẩn bị đi về phòng ngủ.

Ai ngờ khi anh vừa mới đứng dậy, Hương Tình liền cảm giác thân thể chột nhẹ bẫng: "Tùm..." một tiếng, cô ngã xuống hồ bơi mà không dự báo trước.

"Này!"

Lục Li Dã kêu lên một tiếng.

Sau đó đành nhảy theo Hường Tình xuống hồ bơi.

Cánh tay dài chụp tới, nâng eo của cô, kéo đưa cô đang say lên bờ.

Hường Tình bị uồng một ngụm nước lớn, nép mình trong ngực anh, không ngừng ho khan.

Trên khuôn mặt trắng nõn của cô có một vệt ửng hồng.

Sâu thẳm trong mắt xông lên chút men say, thật là mê người.

Da thịt của cô rất nóng, ngay cả trong nước, thậm chí còn cách một tầng áo lụa mỏng, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sức nóng bất thường của cơ thể cô...

Mùi hương của cô ...

Mùi rượu nhàn nhạt thơm mát quân lầy, phảng phất quanh mũi Lục Li Dã, khiến anh chợt thấy có chút lâng lâng.

“Hình như tôi say thật rồi...”

Cô cười, thì thầm một câu: "Cơ thể nhẹ như bẫng..."

Nhìn vào đôi môi hơi đỏ của cô, khoảnh khắc đó, không biết tại sao, Lục Li Dã liền nghĩ đến một trái đào ngon... hình dáng tươi mọng ngon lành, giống như chỉ cần cắn một cái, là có thể chảy được ra nước vậy.

Hương vị, tan vào trong miệng...

Ngọt ngào, thanh mát!

Đột nhiên anh bỗng giơ ngón tay nâng cằm của cô lên...

Đêm đầu thu, có chút lạnh.

-----oOo-----

Chương 442: Lời của anh tôi không tin

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Li Dã để mặc cô ngâm mình trong làn hơi nước dày đặc, còn anh thì đi ra ngoài gọi điện thoại.

Vừa gọi điện thoại, vừa dựa vào cửa phòng tắm, anh nhìn cô đang trong bồn tắm.

Để tránh cô ngủ quá say mà bị trượt xuống nước đuối nước.

“Lúc nào có thể đưa cô ấy ra ngoài được?”

Lục Li Dã hỏi người đầu dây bên kia.

“Sẽ nhanh thôi!”

“Có thể đổi cách nói khác được không? Các ông làm việc hiệu suất kém thế này à?”

Hiển nhiên là Lục Li Dã cực kỳ mất kiên nhẫn rồi: “Các ông có ý đây à?”

Người đàn ông trung niên ở đầu dây bên kia cười lớn, mắng nói: “Thằng nhóc cậu đừng có được đằng chân lân đằng đầu, cô hai nhà họ Cao là người đẹp có tiếng, thằng nhóc cậu dù sao cũng đang một mình, nếu thật sự làm ra chuyện gì đó, thì chịu trách nhiệm là được, có lợi cho cậu quá còn gì!”

“Chịu trách nhiệm cái shit!”

Lục Li Dã không vui đáp lại một câu: “Ông đừng có giả ngây với tôi, mau đưa cô gái phiền phức này đi đi!”

“Được! Đừng có đến lúc cô ta được đưa đi rồi, cậu lại không nữa!”

“Ít lời thôi! Bao giờ đây?”

“Hai ngày nữa cậu tìm cơ đi ra, gặp nhau ở chỗ cũ, chi tiết nói sau.”

“OK!”

Lục Li Dã gật đầu: “Cúp đây!”

“Đợi đã!”

“Gì nữa?”

Người đàn ông đầu bên kia trầm mặc vài giây.

“Cô nhóc mà cậu thích ấy...”

“Ừ?”

Lục Li Dã trầm ngâm.

Từ sau khi anh vào đây, cũng nhắc nhở chú Đông ở đầu dây bên kia là thỉnh thoảng quan tâm đến cô nhóc đó, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì cần người giúp đỡ thì nhờ ông ấy giúp một tay.

“Cô nhóc đó hình như kết hôn rồi!”

“...”

Trong điện thoại là một khoảng tĩnh lặng rất dài.

Rất dài...

“Đối tượng kết hôn là anh cô ấy à?”

Giọng nói của Lục Li Dã hơi khàn đi.

“Ừ.”

Chú Đông đáp một tiếng.

“Được, tôi biết rồi, tôi cúp đây.”

Lục Li Dã nói xong, cúp điện thoại luôn.

Ánh mắt trầm tối, đen láy như bóng đêm, sâu như động đen, nhìn không thấy đáy, cũng không nhìn rõ được cảm xúc của anh lúc này.

Anh rút một điều thuốc ra, châm lửa, rít một hơi.

Yết hầu khô khốc.

Làn khói đục hỗn loạn, che mờ đôi mắt hoa đào quỳ rũ của anh.

Cách làn khói, trong lúc ngẩn ngơ, anh lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của nhóc quý Vũ... năm đó cô mười tám, anh hai mươi.

Anh hôn cô một cái, lại bị cô cắn đau một cái.

Đột nhiên, anh nghĩ tới nụ hôn mất kiểm soát khi nãy ở trong hồ bơi.

Anh bật cười.

Chả trách anh cứ có ảo giác, hai người đó có điểm giống nhau...

Cho dù là định nghĩa về một nụ hôn, cũng giống nhau.

Đó là, cắn!

Dụi tắt mẩu thuốc lá, vút vào gạt tàn, anh bước nhanh về phía Cao Hường Tình đang ở trong bồn tắm.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Cao Hường Tình tỉnh dậy từ trên ghế sofa, nhìn áo ngủ sạch sẽ trên người, cô vẫn chưa hồi tỉnh thần lại.

Gõ nhẹ vào cái đầu đang đau nhức, làm thế nào cô cũng không nhớ ra được quần áo của cô được thay từ lúc nào!

Đương nhiên, với tất cả mọi chuyện xảy ra vào tối hôm qua...

Thật ra, cô cũng quên gần như hết.

Lúc này, Lục Li Dã đã ăn mặc chỉnh tề từ lúc nào, bước những bước dài, ung dung ngồi lên ghế sofa đơn đối diện xem báo sáng sớm.

Dường như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của cô, anh mới nâng mí mắt lên, lãnh đạm liếc nhìn qua cô một cái, sau đó tầm mắt lại rơi xuống tờ báo mới.

“Nhìn gì thế?”

Anh hỏi.

Giọng nói đều đều.

“Quần áo của tôi...”

Cao Hường Tình chỉ vào bộ đồ ngủ trên người, khuôn mặt lướt qua sắc hồng mất tự nhiên.

Giọng nói cũng ngại ngùng không dám nói tiếp.

“Là tôi thay giúp em.”

Lục Li Dã thẳng thắn trả lời.

Hường Tình hơi ngẩn ra, liếc nhìn anh, cắn môi, không nói gì.

“Em say bí tỉ, còn rơi cả xuống hồ bơi.”

Lục Li Dã lúc này mới ngẩng đầu lên, đặt tờ báo sang một bên, nhướn mày tiếp tục nói: “Là tôi kéo em từ dưới hồ lên, có vấn đề gì không?”

“...”

Cô rơi vào hồ hơi sao?

Vì sao cô chẳng có chút ấn tượng nào nhỉ?

Hường Tình túm túm tóc rối vò trên đầu, cau mày, khó khăn nhớ lại.

Nhưng cho dù cô cố sức nhớ lại như thế nào thì chung quy đầu óc cũng trống rỗng.

Cô từ bỏ, nhún nhún vai: “Tôi quên rồi!”

Con người đen thẫm của Lục Li Dã khóa chặt lấy cô: “Quên chuyện gì?”

“Quên chuyện anh thay quần áo cho tôi...”

“Tôi còn tắm giúp em.”

Chưa đợi Hương Tình nói hết câu, Lục Li Dã lại bổ sung thêm một câu.

“...”

Nhất thời Hương Tình không biết nên làm sao cho phải.

Phần nộ? Tức giận? Ngại ngùng? Hay là cảm ơn? Cảm ơn cả nhà anh ta!

Hương Tình vén chăn ra ngồi dậy khỏi sofa, đi chân trần sát gần đến chỗ anh, cảm xúc hơi kích động: “Anh Lê, nam nữ thụ thụ bất thân, chắc anh cũng từng nghe đến rồi! Anh nhân lúc tôi say rượu, tắm...cho tôi, thay quần áo cho tôi, những chuyện này...anh...đã thông qua sự cho phép của tôi chưa? Hả?”

Lục Li Dã lại nhàn nhã cầm tờ báo bên cạnh lên, ngón tay khẽ cử động, lúc này mới buồn buồn nói: “Được, lần sau cô còn rơi xuống nước nữa, tôi nhất định sẽ đứng ở bờ hồ nhìn, không xen vào.”

“Anh đừng có cố ý hiểu sai ý của tôi, ý của tôi là sau khi anh cứu tôi lên rồi, những chuyện phát sinh, anh nên hỏi qua ý kiến của tôi trước!”

Hương Tình cảm thấy bản thân cô quả thực là bất đồng ngôn ngữ với anh.

“Ồ!”

Lục Li Dã khẽ gật đầu, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi cô: “Những chuyện phát sinh trong nước, em có nhớ không?”

“Trong nước còn phát sinh chuyện gì à?”

Hương Tình ngẩn ra, miệng mở to.

Sau đó, lại rơi vào trầm tư suy nghĩ.

“Trong nước thì có thể phát sinh chuyện gì được? Cùng lắm thì là tôi bị uống mấy ngụm nước thôi chứ!”

Hương Tình ra sức vắt óc suy nghĩ, sững ra mãi cũng không nhớ ra chuyện gì.

Cô và anh trai của cô có cùng một tật xấu, đó là uống rượu vào là dễ quên chuyện.

“Tôi thật sự không nhớ.”

Cuối cùng, Hương Tình tuyên bố thất bại trong cuộc chiến với tư duy của bản thân.

Khuôn mặt đẹp trai của cậu Lục lại trầm xuống.

“Anh Lê, anh...anh đừng tức giận...”

Hương Tình căng thẳng nuốt nuốt nước bọt: “Chuyện đó tôi có thể giải thích.”

Hai tay cô vươn dài ra, chắn giữa hai người, muốn để bảo vệ khoảng cách an toàn giữa anh và cô.

Dáng vẻ đó, giống như sợ anh sẽ biến thành một con sư tử, bất cứ lúc nào cũng có thể xé xác ăn thịt cô.

Còn không phải à? Tối qua bản thân cô mượn rượu làm càn với anh!

Lục Li Dã híp đôi mắt một cách nguy hiểm: “Nói.”

Anh muốn xem xem cô có thể giải thích như thế nào!

“Là như thế này...”

Hương Tình hít sâu một hơi, thu lại bàn tay đang chần trước anh: “Tuy tất cả câu chuyện tôi không nhớ rõ hết, nhưng có một chuyện anh Lê có thể yên tâm, nếu tôi có thật sự hôn anh đi chẳng nữa, thì nhất định, nhất định không phải là tôi có ý cợt nhả anh, tuyệt đối không phải có ý đồ quá phận với anh...”

Đôi con ngươi tối của anh, càng tối hơn.

Ánh mắt, lạnh như băng, không có chút độ ấm, gắt gao nhìn chằm chằm Hương Tình.

“Tiếp tục nói!”

Môi mỏng khẽ nhếch, anh nghiêng răng nói ra từng chữ, làm cho Hương Tình bất giác thấy lạnh run.

Hương Tình bạo gan tiếp tục nói: “Tôi qua anh có giúp tôi một việc lớn đó, tôi vẫn luôn biết ơn trong lòng, có...có thể là sau khi say rượu, người cũng cởi mở hơn, cho...cho nên dùng nụ hôn đó để biểu đạt sự cảm ơn của tôi đối với anh! Thật ra chỉ là một nụ hôn xã giao bình thường thôi, tuyệt đối không mang theo bất cứ suy nghĩ dơ bẩn nào! Xin anh cứ yên tâm.”

Đúng đúng đúng, bản thân nhất định là không có ôm bất cứ suy nghĩ quá phận nào với anh cả.

Hương Tình trong lòng như là đang lơ bản thân.

“Nhưng tôi qua em lại không nói như vậy!”

Lục Li Dĩ từng bước ép sát Hương Tình, cúi người xuống, sát gần cô hơn, chỉ cách đôi môi anh đào của cô nửa phân thì dừng lại.

Hương Tình giật mình.

Hàng lông mi dài dày như cánh bướm khẽ chớp chớp, anh đột nhiên bước đến gần, làm cô không dám thở mạnh, ngón tay nhỏ che lại lòng ngực tim đang đập như trống bỏi, cơ thể theo bản năng ngửa về sau, nhất thời hoảng loạn không biết nên làm thế nào.

Cô ngửa về sau, anh nghiêng về trước.

Giữ vững khoảng cách vài centimet.

“Tôi...tôi...”

Hương Tình áp a áp úng, mặt đỏ bừng lên: “Tôi thật sự quên rồi!”

Ánh mắt nóng rực của anh cô ý dừng lại trên đôi môi đỏ của cô, yết hầu gọi cảm khẽ chuyển động: “Nhớ ra chưa? Hả?”

“Tôi...tôi...không thể nào! Tôi không tin!”

Hương Tình lắc đầu, khuôn mặt đỏ như gấc.

-----oOo-----

Chương 443: Tiểu yến gây náo loạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cơ thể mềm mại của Hương Tình giãy dựa bên dưới cơ thể anh một lúc, mới phát hiện ra toàn thân đã rã rời như thể không còn sức lực.

Mới như vậy mà đã không chịu nổi sự trêu chọc rồi, Cao Hương Tình đúng là yếu đuối!!

Cô không thể không tự khinh bỉ chính mình!

"Nếu đã không thể nhớ ra thì không thể làm gì khác hơn là tiếp tục..."

Cậu chủ Lục vẫn còn trưng ra bộ mặt ngây thơ vô số tội.

Làm ra vẻ môi của anh sắp kề sát lên cánh môi đỏ mọng của Hương Tình mà mon trón... "Anh... Anh chớ làm loạn!!"

Thấy cánh môi mọng càng ngày càng dí sát mình, Hương Tình lo lắng đến mức cả người đều co rút lại, con tim dường như sắp nhảy ra khỏi

lòng ngực.

Thấy cánh môi sắp chạm xuống, cô sợ đến mức nhắm chặt hai mắt, cặp chân mày thanh tú nhíu chặt, vội vã hô lớn: “Tôi nhớ ra rồi!! Tôi nhớ ra rồi!”

Quả nhiên, cậu chủ Lê liền dừng động tác, đột ngột khựng lại giữa khoảng không.

Hương Tình thở phào một hơi, lo lắng ôm lòng ngực đang phập phồng của mình, tự lừa dối lương tâm nói: “Là... tôi nhớ lại hết rồi, buổi tối hôm qua là tôi không đúng, tôi không nên như vậy, cậu chủ Lê đại nhân đại lượng...”

Kết quả, Hương Tình còn chưa kịp nói xong liền nghe thấy người đàn ông trên người mình ngang ngược cười phá lên.

Chớp mắt Hương Tình liền biết mình bị lừa bỡn!!

"Anh lừa bỡn tôi?!!

Hương Tình phồng má, thở phì phò trừng anh ta.

Lục Li Dĩ đứng dậy khỏi người cô, nhìn cô chế nhạo: “Cao Hương Tình, chỉ chút xíu tử lượng này của em mà còn không biết xấu hổ tìm người ta đi uống rượu?”

Hương Tình ngời thảng người, bĩu môi: “Tôi vui nên uống chút rượu thì có gì sai!”

Lục Li Dĩ lườm cô cảnh cáo: “Sau này không cho phép tùy tiện uống rượu với người đàn ông khác!! Có biết là em uống rượu vào thì lấy như thế nào không hả!!

Với tử lượng như em thì sẽ có khi một ngày nào đó, em bị người ta hiếp xong tỉnh dậy còn cho kẻ đó tiền nữa là!”

"Chẳng lẽ hôm qua tôi thật sự say mèm làm xằng làm bậy sao..."

Hương Tình buồn bực gãi đầu, hồi lâu sau mới hỏi anh: “Những lời anh

vừa nói, rớt cuộc lời nào là thật?"

Lục Li Dã chỉnh lại áo sơ mi trên người, liếc nhìn cô rồi mới ngụ ý sâu xa nói: “Rơi xuống nước là thật, tắm cho em cũng là thật, giúp em thay quần áo cũng là thật!!”

"Cho nên hôn môi là giả đúng không??"

Hương Tình vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi anh.

Vốn dĩ anh rất muốn gật đầu.

Nhưng vừa nhìn thấy vẻ mừng rỡ khó hiểu trên mặt cô, anh cứ đứng ngẩn ra mà không gật đầu dù chỉ là một cái gật nhẹ.

Không hôn môi với anh là một chuyện may mắn đáng hân hoan như vậy sao?!!

Lục Li Dã không muốn nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ này của cô!!

"Hôn môi, cũng là thật!!

Anh ta nhếch môi, hung hăng xé nát kỳ vọng trong đầu cô.

Sau đó...

Liền thấy rõ nụ cười trên gương mặt cô bị rạn nứt.

Cái miệng nhỏ mím chặt, ánh mắt quỵến rũ nghi ngờ nhìn lướt qua mặt anh rồi vội vàng lảng tránh nhưng lại sợ hãi nhìn anh, một lát sau mới yếu ớt hỏi một câu: “Thật sao?”

Cánh môi mỏng lạnh như băng của Lục Li Dã mím chặt thành một đường thẳng.

Anh quay người lại đi ra ngoài mà không để ý tới cô nữa.

Trước khi ra khỏi cửa, còn thềm thì bổ sung một câu: “Là em cưỡng hôn tôi!!”

Dứt lời, “rầm...” một tiếng khép cửa lại, làm cho Hương Tình chấn động trong lòng, khiến cô sững sờ lâu thật lâu.

Là cô...cưỡng hôn anh sao?

Làm sao có thể...

Hương Tình bất giác đưa tay lên vuốt ve đôi môi đỏ mọng của mình.

Nơi đó tựa như còn lưu lại mùi hương của anh, mãi vẫn chưa tan hết.

"Trời ạ!!"

Hương Tình phiền não vò đầu: “Điên rồi điên rồi!!”

Cô nhất định là điên rồi mới đi cưỡng hôn người đàn ông này!

Xem ra bị giam suốt mấy tháng trời, chẳng có người đàn ông nào khác ở bên cạnh, cho nên mới dẫn đến tâm hồn thiếu vắng tình yêu, thấy gã đàn ông nào cũng thích... Đáng chết!!

Có thiếu vắng tình yêu đi nữa thì cũng không thể động lòng với một tên côn đồ xã hội đen chứ?!

Cô không thèm!!

Hương Tình vùi đầu vào chăn kín mít, định chèn ép thân kinh để cái suy nghĩ đang rối loạn của mình hơi thanh tỉnh lại một chút, đồng thời cũng muốn xem thử có thể lấy lại chút xiu nào trong đoạn kí ức trắng xóa của mình không.

Tuy nhiên, trùm kín đầu cả nửa tiếng đồng hồ mà trí nhớ vẫn không hé mở được chút nào, ngược lại chỉ toát ra mồ hôi khiến cho toàn thân hôi rình.

Thôi bỏ đi!!

Nếu không nhớ nổi thì coi như chưa từng xảy ra vậy!!

Dù sao đây cũng không phải là chuyện về vang gì nên quên đi thì tốt

hơn!!

Cô ném chăn sang một bên rồi đi vào phòng tắm để tắm rửa.

Trong hành lang vắng vẻ, Lục Li Dã chắc chắn không có bất kỳ ai đi theo sau mình liền cẩn thận đi lên lầu tìm đến căn phòng đàm phán bí ẩn nằm tại nơi hẻo lánh nhất.

Số phòng là 219.

Con số "9" đã bị đảo ngược cho thấy người mà anh gặp là cảnh sát Đông đã đến.

Anh gõ cửa năm lần.

Cửa mở ra.

Là một người đàn ông trung niên.

Thân hình khôi ngô, cường tráng, tinh thần minh mẫn: "Nhanh vào đi!"

Lục Li Dã lách người vào phòng.

Cảnh sát Đông châm cho anh ta điều thuốc, anh ta nhận lấy rồi không vòng vo tam quốc nữa mà đi thẳng vào chuyện chính: "Những ngày qua Lưu Uy vẫn luôn bàn chuyện giao dịch buôn bán với tên thương nhân châu Âu đó, lần này là phụ nữ ngoại quốc, đoán chừng khoảng một thời gian nữa sẽ đến lúc giao người, đến lúc đó chú dẫn người đến quán rượu hốt một trận! Đừng có làm rùm beng lên mà chỉ cần quét sơ thôi! Chỉ cần quấy rầy chuyện làm ăn của gã ta là được, không cần bắt người, gã ta sẽ không ngu đến mức ngang nhiên đối đầu với cảnh sát đâu, cho nên, nhiệm vụ thiết yếu chính là đưa cô nàng rắc rối bên cạnh tôi đi! Nếu cứ dây dưa nữa tôi không đảm bảo được liệu cô ta có nhớ ra tôi không! Đến lúc đó thân phận nằm vùng bị đưa ra ánh sáng, thì thời gian và công sức mà mọi người bỏ ra lâu như vậy coi như hoàn toàn uổng phí!"

"Được rồi! Vậy tôi chờ cậu bán tin! Nhưng mà nói thật đi, tên nhóc nhà cậu chưa từng động tới cô ấy đấy chứ? Đừng để đến lúc đó vừa lập được công thì đã bị chụp lên đầu cái tội danh lấy việc công làm việc tư!"

Ánh mắt của Lục Li Dã sầm xuống, nói: "Tôi tự biết cân nhắc đúng sai."

Lục Li Dã đang ở đây căn thẳng lên kế hoạch cho hành động tiếp theo thì trong biệt thự, Tiểu Yên đang dẫn người tới gây sự.

Hơn nữa, người nào người nấy đều vác theo súng tới làm loạn, ngay cả Tống cũng không ngăn được.

Hết lần này tới lần khác gọi điện thoại không ngừng cho Lục Li Dã nhưng vẫn không liên lạc được.

Lúc nào cũng nằm ngoài vùng phủ sóng.

Hương Tình bị người của Tiểu Yên cưỡng ép bắt đi, bị dí mũi súng lạnh lẽo vào sau gáy nên ngay cả cơ hội phản kháng cô cũng không có.

Từ xưa đến nay, đây là lần đầu tiên Tiểu Yên không hề đánh Hương Tình mà ngược lại còn mặt mày rạng rỡ gặp người ta, nhìn tới nhìn lui quan sát đánh giá cô một lượt.

Ánh mắt kia...

Giống như nhìn một con gà!

Hương Tình liền cảm thấy chán ghét.

"Tốt nhất cô đừng có giờ trò bậy bạ với tôi, nếu tôi xảy ra chuyện gì thì cậu Lê nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!!"

Vào giờ phút này, Hương Tình chỉ có thể lấy Lê Dã ra để áp chế cô ta.

Tiểu Yên mỉm cười, không nói gì, chỉ đánh mắt ra hiệu với đàn em.

Đám đàn em vâng lệnh, đi lên phía trước, bạnh miệng của Hương Tình, dùng sức tách môi của cô ra.

"Um ư um!"

Hương Tình ý thức được chuyện gì đang xảy ra nên cắn chặt răng không

chịu há miệng.

Nếu như cô đoán không sai thì cái chai trong tay gã đàn ông đó là thuốc, nhất định là cái loại thuốc kích dục đời bại đó.

Mẹ kiếp!!!

Hương Tình tức giận muốn ngoác miệng ra chửi, nhưng cô hiểu rất rõ, cô không thể mở miệng, chỉ cần vừa mở miệng ra là xong đời.

Hôm nay, cô cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể nghĩ mọi cách để kéo dài thời gian.

Đề Lục Li Dã có thể kịp về cứu mình!!

Hương Tình rất quật cường.

Dù cắn chặt răng đến mức chảy máu nhưng vẫn không chịu mở miệng ra.

Nhưng gã trước mặt là đàn ông, sức lực của cô làm sao có thể kháng cự lại gã ta chứ?

Chưa đến một phút, Hương Tình đã không còn chút sức lực nào, gã đàn ông đó nhân cơ hội cạy hàm răng của cô ra, rót toàn bộ cái bình đầy thuốc vào miệng.

Hương Tình nhanh chóng nôn thốc nôn tháo nhưng lại bị gã đàn ông đó bóp cằm nâng cao lên, bịt miệng cô lại, khiến cho toàn bộ thuốc đều chảy ngược vào trong cổ họng của cô.

Tiểu Yến cười khẩy quan sát: “Cô đúng là bướng bỉnh! Nhưng tôi lại muốn xem xem sự bướng bỉnh của cô có vượt qua được loại thuốc này của tôi không!”

Hương Tình nghe vậy thì vô cùng phẫn nộ muốn chửi mắng người đàn bà đáng ghét trước mặt, nhưng cô kiềm lại, thậm chí cô cũng không để cho bản thân nổi giận.

Bởi vì, từng uống qua cái thứ đồ chơi này rồi nên cô cũng biết, càng tức

giận thì khí huyết trong cơ thể lại chảy càng nhanh khiến cho công dụng của thuốc lại càng phát tác mạnh hơn, đến lúc đó ý chí của cô có mạnh hơn nữa cũng không thể chống lại thứ thuốc ghê tởm này!!

"Cô yên tâm, tôi đã hạ vào lọ thuốc đó liều lượng đủ mạnh, chưa hết ba ngày hai đêm thì cô cũng đừng mong tỉnh lại, đến lúc đó nhất định sẽ dâng tràn ham muốn mà cầu xin ân huệ!"

Tiểu Yến dương dương tự đắc cười: "Đi thôi! Đưa cô ta tới phòng của anh Lưu đi! Anh ta đã xem trọng cô một thời gian dài rồi! Tôi thật sự muốn nhìn xem rốt cuộc trong lòng cậu Lê con đàn bà đê tiện như cô quan trọng hơn hay mối quan hệ với anh Lưu quan trọng hơn!!

Đến lúc đó Lê Dĩ muốn truy cứu thì cô ta cứ đổ tất cả trách nhiệm lên người Lưu Uy cô không tin cậu Lê lại có thể vì con đàn bà này mà gây hấn với Lưu Uy!!

"Tiểu Yến, cô biết tại sao cậu Lê vẫn luôn không coi trọng cô không?"

Hương Tình cười khẩy.

Người phụ nữ cứ một mực nghĩ trăm phương nghìn kế để quăng cô lên giường tên đàn ông khác, chẳng lẽ cô ta cho rằng chỉ cần cô như bản thì Lê Dĩ sẽ bỏ rơi cô sao?

"Cũng là bởi vì cô ngu xuẩn! Nói cô ngu như heo đúng là làm nhục chỉ số thông minh của heo!! Cô cho rằng cậu Lê không coi trọng cô là bởi vì cơ thể của cô như nhuốc sao? Anh ta là vì tâm địa cô quá xấu xa! Cô cho rằng hôm nay cô khiến tôi bị vấy bẩn thì anh ấy sẽ bỏ rơi tôi sao?"

Hương Tình mỉa mai cô ta: "Tôi sẽ đánh cược với cô, hôm nay cô khiến tôi bị như nhuốc, cậu Lê sẽ không những không bỏ rơi tôi mà từ nay về sau sẽ vì thiếu nợ tôi mà lại càng đối xử với tôi tốt hơn nữa!! Đến lúc đó trong lòng anh ta ngoại trừ Cao Hương Tình này ra, bất cứ ai cũng đừng mong chen vào được, chỉ là nằm mơ thôi!!

Hương Tình nói ra một tràng như vậy chẳng qua cũng chỉ muốn kéo dài thời gian thêm chút nữa, đồng thời hù dọa Tiểu Yến.

Ngoài mặt thì ra vẻ tự tin hùng hực nhưng trong lòng đã sớm gọi tên Lê

Dã vô số lần rồi.

Tại sao anh còn chưa tới!! Còn chưa tới, còn chưa tới...

Nếu không tới nữa thì cô thật sự xong đời rồi!!

Nhưng Tiểu Yên nghe xong đoạn “thuyết trình” của Hương Tình thì quả thật trong lòng có hơi dao động.

Lê Dĩ thích người phụ nữ trước mặt là sự thật mà mọi người đều biết, đến nỗi mọi người đều suy đoán xem rốt cuộc là thích đến mức nào...
"Chị Tiểu Yên, anh Lưu vẫn đang chờ ở bên đó!"

Đàn em Sơn thấy Tiểu Yên trù trù trong chốc lát liền vội vàng thúc giục.

Tiểu Yên bừng tỉnh bừng mắt nhìn Hương Tình: “Đưa đi!!”

Mẹ kiếp!!

Hương Tình tức giận đến mức muốn giơ chân đạp cái tên khốn kiếp Sơn đó một phát!

Hôm nay, xem ra chỉ có thể khẩn cầu Lê Dĩ nhanh chóng quay về cứu mình thôi!

Hương Tình bị đám người lôi xềnh xệch vào thang máy.

"Buông tôi ra!!”

"Đáng chết!"

Hương Tình bị cả đám nhanh chóng lôi vào trong thang máy.

Cửa thang máy trong suốt chậm rãi khép lại...

Trên cửa còn phản chiếu bóng dáng cô đang giãy giụa nhưng không một ai giúp đỡ.

Trong một giây ngắn ngủi trước khi thang máy đi lên, phía trước cửa kính thang máy hình như xuất hiện một bóng người vừa quen vừa lạ...

Người đến không phải Lục Li Dã.

Là... Morri?!!

Anh ta đứng ở bên ngoài, vẻ mặt lạnh lùng nhìn xuyên qua cửa kính, thấy Hương Tình đang liều chết giữa bên trong.

Đôi mắt nâu không một chút gợn sóng.

Anh ta tựa như người ngoài cuộc đang xem một tiết mục đặc sắc và tất cả đều không liên quan chút nào đến anh ta.

"Cứu mạng!!"

Hương Tình áp sát vào cửa kính kêu to.

-----oOo-----

Chương 444: Nói lời cảm ơn với morri

Nguồn: EbookTruyen.VN

Biết rõ người bên ngoài không phải không nghe thấy hay căn bản là không nhìn thấy...

Không phải không nhìn thấy mà là giả bộ không nhìn thấy!

"Cứu mạng!! Anh Morri, cứu tôi với!"

Cô vội vàng đập lên cửa kính, gào lạc giọng.

Biết rõ người đàn ông ngoài cửa cũng không phải là người tốt lành, nhưng lúc này làm sao cô có thể để ý nhiều như vậy?

Nhưng hiển nhiên Hương Tình kêu gào cầu cứu phí sức mà thôi.

Khoảnh khắc trước khi thang máy đi lên, cô áp sát vào cửa kính, trơ mắt nhìn người đàn ông đó cùng một đám đàn em vây quanh, ung dung rảo bước vào thang máy khác bên cạnh.

Khoảnh khắc đó, trong lòng Hương Tình dấy lên sự tuyệt vọng chưa từng có...

"Muốn cậu Morri tới cứu cô?" Tiểu Yên mỉm cười, vỗ vỗ lên gò má cô: "Rốt cuộc thì cô có ý thức được giá trị của cô không vậy?!"

Hương Tình chán ghét ngoảnh mặt đi, không thèm để ý đến sự chế nhạo của cô ta.

Vừa rồi chẳng qua là cô cũng chỉ đánh cược một lần mà thôi.

Hương Tình bị Tiểu Yên ném vào phòng của Lưu Uy.

Lưu Uy đã tắm xong đang chờ ở bên trong.

Anh ta không mặc gì, từ trên xuống dưới chỉ quấn một cái khăn tắm.

Vừa thấy Hương Tình xuất hiện, hai mắt của anh ta sáng rực lên.

Hương Tình tự trấn an mình không sợ, đó nhất định là giả.

Theo bản năng, cô như muốn xoay người mở cửa trốn, tay đặt trên nắm cửa không ngừng run rẩy, nhưng phát hiện ra... Đáng chết, khóa cửa không nhúc nhích!!!

Cánh cửa này đã bị người ta khóa trái rồi.

"Cục cựa, đừng chơi cái trò đã muốn mà còn giả đờ chống cự cũ rích này với anh nữa, anh đây cũng hết kiên nhẫn rồi..."

Lưu Uy tiến tới một bước, dễ dàng tóm được Hương Tình, ném cô lên giường lớn trước mặt.

"Buông tôi ra!!"

Hương Tình hét lên chói tai, nhưng chỉ cảm thấy có một dòng khí nóng đang xộc thẳng lên đầu cô.

Khiến cho toàn bộ ý thức của cô càng lúc càng mơ hồ...

Con choáng váng này của cô quá lợi hại.

Chết tiệt!!

Tốc độ phát tác của thứ thuốc đó đúng là nhanh!!

Hương Tình đành phải cắn nát môi mình để đau đớn mà tỉnh táo.

"Anh đừng tới đây!!!"

Đầu tóc của cô vì giãy giụa mà rối loạn.

Nhưng hết lần này tới lần khác, dáng vẻ quần áo tóc tai xộc xệch của cô lại càng mời gọi dã tâm chinh phục của đàn ông.

Lưu Uy từ từ ép tới gần cô: “Em sẽ nhanh chóng biết được nếu so với thằng nhóc Lê Dĩ kia thì ở trên giường anh đây lợi hại hơn nhiều lắm!”

Đôi mắt với sự áp sát của gã ta, Hương Tình quả thật có chút luống cuống.

Cô tóm lấy cái gối trên giường, đập đại vào mặt của Lưu Uy nhưng lại bị anh ta nhanh tay né được.

Ngay sau đó, cả người anh ta chồm lên, đè chặt cô xuống giường không thể động đậy.

"Cút ngay! "

Hương Tình sợ hãi kêu to, nước mắt chảy ra từ trong khóe mắt, bàn tay nhỏ bé tát loạn xạ lên mặt anh ta: “Buông tôi ra!!! Tên khốn này!”

Lưu Uy miễn cưỡng bị cô bạt tai, trong mắt lóe lên một tia ác độc, rồi sau đó nhanh chóng giữ chặt hai tay của cô trên đỉnh đầu để cô không thể động đậy được nữa.

Tay còn lại như cái kiềm sắt bóp chặt cằm của Hương Tình: “Đồ tốt thì nên chia sẻ cho các anh em!! Hôm nay Lưu Uy này sẽ dạy cho Lê Dĩ một bài học hay!!”

"Luu Uy, anh sẽ chết không được tử tế! Một ngày nào đó anh sẽ bị còng tay giam giữ, bắt nhốt vào tù!! Đến lúc đó tôi nhất định sẽ tặng cho anh ba phát súng, tặng thêm mười vòng hoa, và cả một cái quan tài to!! Tôi sẽ đợi xem anh bị xử bắn!!!"

"Con nhóc này vẫn còn cứng miệng!!"

Luu Uy nói xong liền hung hăng giáng cho Hương Tình hai bạt tai lên má.

Hương Tình đã từng chứng kiến thái độ hung ác của anh ta nhưng bây giờ đến lượt bản thân ném thử mùi vị này thì đúng thật là mẹ kiếp không dễ chịu gì!!

Máu nhanh chóng rỉ ra từ khước miệng.

Hương Tình ho khụ khụ, liền sau đó: "Phì" một tiếng, phun thẳng máu đòm lên mặt Luu Uy.

"Mẹ kiếp!!"

Luu Uy hung tợn mắng một câu rồi lau máu trên mặt: "Con điếm thói đáng ghét này, để xem hôm nay tao có giết chết mày hay không!!"

Nói xong liền mạnh mẽ xé nát áo sơ mi trên người cô!!

Điện thoại của Lục Li Dã mãi đến mười lăm phút sau mới gọi được.

Anh ta vừa nói chuyện với chú Đông xong, đang chuẩn bị đi thì nhận được điện thoại của Tống gọi tới.

"Anh Dã, xảy ra chuyện rồi!! Chị Hương Tình bị người của Tiểu Yên bắt đi rồi! Nói là anh Luu ra lệnh đưa người đi! Bây giờ người đã bị đưa đến phòng của anh Luu rồi!"

"Mẹ kiếp!!"

Lục Li Dã không để ý đến hình tượng mà chửi thề, không kịp chào chú Đông đã vọt nhanh ra khỏi phòng, xuống lầu, nhảy lên xe, chớp mắt đã

hòa vào dòng xe đang chạy.

Xe gầm rú chạy hết tốc lực, cuốn bay cả đồng lá khô bên đường.

Tốc độ xe nhanh đến mức chớp mắt một cái đã biến mất khỏi tầm nhìn, chọc cho các chủ xe khác tức không chịu nổi đều chửi theo.

Nhưng Lục Li Dã không những không giảm tốc mà còn giữ chặt tay lái, lại nhân chân ga thêm một lần nữa.

Tăng tốc lướt đi nhanh như một cơn bão...

Gân xanh nổi rõ trên trán của anh ta, còn hai con mắt thì tối đen lạnh lẽo như băng.

Bàn tay nắm chặt tay lái, mười ngón tay tái nhợt đến kinh người.

Lưu Uy!!!

Dám động vào người của Lục Li Dã, anh ta thề sau này sẽ trả lại gấp mười gấp trăm lần!!

Trong phòng của Lưu Uy.

Hương Tình co người nằm trên giường.

Nước mắt giàn giụa chảy trên gò má tái nhợt của cô.

Cô nhìn máu tươi chảy từng giọt từng giọt trên trán của Lưu Uy, thân hình mảnh khảnh lùi dần về phía sau.

Máu trên trán anh ta là do cô với lấy cái gạt tàn thuốc ở đầu giường mà đập.

Bê đầu chảy máu, thậm ướt cả cái ga trải giường trắng tinh, trông mà khiếp, khiến cho Hương Tình không dám nhìn.

Tròng mắt của Lưu Uy lạnh như băng toát ra khí thế hung tợn, thấp thoáng lộ ra sự lạnh lẽo tiêu điều.

Khoảnh khắc tiếp theo anh ta như nổi cơn điên nhào về phía Hương Tình, một tay tóm lấy cổ của cô, tay còn lại thô bạo tách hai chân cô ra... Hương Tình đừng nói đến chuyện vùng vẫy, vào giờ phút này, ngay cả hít thở dường như cũng sắp ngừng lại.

Hai tay níu lấy cánh tay của anh ta theo bản năng, khuôn mặt nhỏ nhắn giàn giụa nước mắt, bị bóp chặt đến đỏ bưng... Mắt thấy mình sắp bị gã đàn ông trên người xâm hại thì chợt cô nghe một tiếng "đoàng" thật lớn...là tiếng súng nổ!!

Lưu Uy sững sốt.

Hương Tình sợ hãi hét lên, sợ đến mức hét chói cả tai, thiếu chút nữa thì bất tỉnh.

Chỉ thấy cánh cửa nhanh chóng bị đá văng, một bóng dáng cao lớn vững chãi được một đám đàn em mặc đồ đen vây quay, chậm rãi bước vào.

"Morri... ngài Morri??"

Lưu Uy kinh ngạc trợn mắt nhìn đám người bước vào.

Hương Tình lập tức hồi tỉnh thần, thấy bên cạnh đột nhiên xuất hiện cứu tinh, cô không kiềm nén được nữa mà khóc òa lên.

Sắc mặt của Lưu Uy trắng bệch, hồi lâu mới bừng tỉnh, hốt hoảng bò dậy khỏi người Hương Tình: "Ngài Morri, anh làm vậy là có ý gì?"

Vừa dứt lời anh ta liền đến gần, vô số súng lục chĩa vào ngực của Lưu Uy.

Morri lãnh đạm nhìn lướt qua anh ta, không nói một câu thừa thải nào, rảo bước tới gần giường của Hương Tình.

Cởi áo khoác trên người mình ra, quần chặt từ trên xuống dưới cơ thể mảnh mai của cô..

Áo khoác của anh ta rất lớn, dư sức bọc kín cô.

Hương Tình vừa cảm nhận được hơi ấm truyền tới từ áo của anh ta, nước

mắt liền giống như nước lũ vỡ đê cứ thế mà trào ra.

Anh ta không lên tiếng, xốc cô lên vai, bước đi, ung dung bình tĩnh ra khỏi phòng.

Hương Tình nằm trên vai anh ta, cắn ngón tay của mình, thút thít khóc không thành tiếng, trong nháy mắt, tất cả không gian trong lòng đều hoá thành nước mắt tuôn ra ngoài... Morri dừng bước.

Đặt Hương Tình xuống, ôm cô vào ngực, cúi xuống nhìn thẳng vào đôi mắt đang nhòa lệ của cô.

"Bây giờ cô hãy nghĩ cho kĩ, có muốn trở thành người phụ nữ của Morri này không!"

Khi anh ta nói những lời này, trong đôi mắt nâu ấy vẫn bình tĩnh như mặt hồ phẳng lặng, không mang theo chút ưu tư nào.

Hương Tình cơ hồ có chút nghi ngờ, người đàn ông này không có cảm xúc!

"Cô bị bỏ thuốc."

Anh ta lại nói.

Ánh mắt khóa chặt đôi mắt lấp lánh của cô, trong mắt như có ngọn lửa đang thiêu đốt: "Tôi đã nhìn thấy trong mắt cô, thấy được sự khao khát của cô đối với tôi!"

Khoảnh khắc tiếp theo...

Không đợi Hương Tình mở miệng trả lời, môi của cô... đã bị một đôi môi lạnh như băng mạnh mẽ chiếm lấy.

Môi của anh ta lạnh quá...

Không giống cảm xúc ám áp khi Lê Dã hôn cô.

Lê Dã?

Hương Tình chợt giật mình...

Hồi ức giống như một đoạn phim được lên dây cót vậy, chậm chậm đưa cô quay ngược lại... Cô rơi xuống nước...

Cô được cứu...

Sau đó...

Anh đặt cô bên bờ, hôn lên môi cô!

Nụ hôn của anh, nóng như lửa và cuồng nhiệt.

Vừa mạnh mẽ vừa ngang ngược, cuốn lấy cô, khiến cô căn bản không thể nào kháng cự.

Hương Tình chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhận lấy nụ hôn khiến cho cô cảm thấy thoải mái.

Vào giờ phút này cô đã sớm không còn phân biệt được người đàn ông bên cạnh rốt cuộc là ai... Là Morri hay là người đàn ông đã đoạt nụ hôn đầu trong kí ức của mình, Lê Dã?!

Lục Li Dã đứng ở đầu bên kia hành lang, hờ hững nhìn cảnh tượng hai người đang nhiệt tình ôm hôn nhau bên này.

Lòng ngực đau như có thứ gì đập vào.

Tròng mắt u ám giờ phút này đen không thấy đáy, trong đáy mắt như có giông tố, lạnh như hồ băng.

Toàn thân đều toát ra cảm giác lạnh lẽo khiến cho người sống cũng không dám động vào.

"Anh Dã!!

Tổng thờ hờ hững chạy tới: "Chị Hương Tình đã được Morri cứu ra!"

"Thấy rồi."

Anh lãnh đạm phun ra một câu, ngữ điệu đều đều, cũng không có chút cảm xúc nào trong câu nói.

Lúc này Tống mới nhận ra bầu không khí có gì đó không đúng, cậu liền theo tầm mắt của Lục Li Dĩ nhìn sang, sau đó hít sâu, trên trán nháy mắt toát ra mồ hôi lạnh: “Anh Dĩ, cô ấy bị chị Tiểu Yên cho uống thuốc kích dục...”

Lời còn chưa kịp nói xong, Lục Li Dĩ đã sai bước hướng về phía đầu hành lang nơi hai người kia đang đứng.

Anh vừa đi vừa cởi áo khoác trên người ra.

Bước chân cũng dần dần tăng tốc.

Dường như nhận ra có người đang đi đến, Morri chậm rãi buông đôi môi đỏ mọng của Hương Tình ra.

Hương Tình uống thuốc, ý thức vốn không tỉnh táo lắm, đầu mơ màng nặng trĩu, vẫn cho rằng người hôn mình là Lê Dĩ.

Nhưng vừa mở mắt ra lại là gương mặt đẹp trai ung dung bình tĩnh của Morri, cô luống cuống mấy giây, theo phản xạ đẩy anh ta ra.

Morri không động đậy.

Chuyển mắt nhìn sang Lục Li Dĩ đang đứng sau lưng Hương Tình.

Hai người đàn ông, ánh mắt thâm trầm giăng co tóe lửa, loáng thoáng toát ra ý đồ thù địch.

Chớp mắt, Lục Li Dĩ đã ngang ngược khoác tay...

Anh cố chấp ôm Hương Tình đang yếu ớt vào ngực mình.

Morri im lặng cau mày, trước sau như một không có chút cảm xúc nào, giờ phút này, trong đôi mắt màu nâu nhạt có một tầng rung động nhẹ nhẹ.

Dù ý thức của Hương Tình không tỉnh táo đi chăng nữa, nhưng đã từng

thứ mùi vị của Lê Dĩ nên chỉ trong một giây cô liền nhận ra ngay.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô vùi cả người vào ngực anh, mặc kệ mà khóc òa lên.

Từng tiếng khóc rầm rức kia giống như đang chất vấn anh vì sao đến bây giờ anh mới xuất hiện, vì sao đến thời khắc này mới đến cứu cô... Lục Li Dĩ cũng không dám tưởng tượng, nếu như không có Morri, bây giờ Cao Hường Tình sẽ trở thành bộ dạng gì.

Anh nhanh chóng khoác áo lên thân hình bé nhỏ của Hường Tình rồi kéo áo khoác của Morri ra, ném cho đám đàn em của Morri.

"Cám ơn!"

Anh thận trọng nói tiếng cảm ơn Morri.

-----oOo-----

Chương 445: Chuyện hôm nay tôi cảm ơn anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Morri liếc mắt nhìn qua Hường Tình, rồi dừng lại trên người Lục Li Dĩ: "Cậu Lê, chúng ta giao dịch đi."

Lục Li Dĩ từ chối: "Cô ấy không liên quan đến bất kỳ vụ làm ăn nào của tôi hết!!"

Nói xong, anh bế bổng Hường Tình lên rồi đi về hướng ngược lại của hành lang.

Thuốc trong cơ thể của Hường Tình đã phát tác từ lâu rồi.

Cánh tay nhỏ bé của cô ôm chặt lấy cổ anh, nằm trong ngực anh, cái miệng nhỏ nhắn thèm khát không ngừng tìm kiếm đôi môi mỏng của Lục Li Dĩ.

Tim thấy liền ngậm một cách chính xác.

Sau đó, cô lại bị anh tức giận đẩy ra.

Rồi sau đó, cô lại nhanh chóng thăm dò tới lui rồi lại ngậm đôi môi mỏng của anh... Sau đó nữa, cô lại bị anh tàn nhẫn cự tuyệt, đẩy ra.

Động tác có chút thô bạo, lộ rõ sự tức giận.

Anh đang tức giận!

Ngực phập phồng kịch liệt, ưu tư mãnh liệt đến mức khó mà kiềm chế.

Đúng, thật ra anh không có tư cách tức giận!

Muốn tức giận cũng chỉ có thể tức giận vì bản thân anh đã không bảo vệ tốt cho cô nên mới để cô suýt chút nữa rơi vào tay kẻ xấu, thậm chí thiếu chút nữa bị hủy đi trinh tiết.

Cũng chính vì anh không bảo vệ tốt cho cô nên mới để cô bị người ta bắt uống thuốc tới ba lần.

Cho nên cô cùng Morri hôn nhau thì mình việc gì phải tức giận chứ?!

Không! Cho dù là mặt kệ tất cả...

Coi như cô không bị bỏ thuốc, ý thức của cô vẫn tỉnh táo thì cô cùng Morri hôn nhau có liên quan gì đến mình chứ?!!

Nói không chừng giữa bọn họ thật sự có mối quan hệ nam nữ bình thường chẳng?! Nói không chừng người phụ nữ đang nằm trong lòng anh quả thật là thích Morri rồi?!

Lần trước không phải hai người còn nói muốn ngủ chung sao?

Không nghĩ đến những chuyện này còn đỡ, vừa nghĩ sâu xa, Lục Li Dã liền phát hiện ngọn lửa tức giận trong lòng mình căn bản là không kiềm chế được nữa.

Còn cô đang nằm trong lòng anh tựa hồ sau mấy lần bị Lục Li Dã cự tuyệt đã dần dần buông tha, chỉ ngoan ngoãn vùi đầu vào ngực anh, đầu

khổ rên rỉ.

Lục Li Dã ôm Hương Tình trở về biệt thự, bước ba bậc một lên lầu, đá tung cửa phòng, rồi quát với bọn đàn em sau lưng: “Không có lệnh của tao ai cũng không được phép quấy rầy!!”

Cửa “Rầm...” một tiếng đóng sầm lại.

Lục Li Dã ném Hương Tình lên giường, không đợi cô kịp phản ứng, thân hình cao lớn của anh ta đã đè lên người cô.

Một tay bóp lấy cằm cô, tay còn lại với lấy hộp khăn giấy trên đầu giường, rút khăn giấy ra thô bạo lau sạch đôi môi đỏ mọng của cô.

Anh dùng sức hơi mạnh.

Mà bờ môi của Hương Tình cũng đã bị cô tự mình cắn nát nên khi bị anh lau mạnh như vô tình khiến cô đau đớn cau mày.

"Đau..."

Cô hát tay anh ra: “Đau quá!!”

Cô mở to đôi mắt ngán lệ, túi thân trợn mắt nhìn anh, chân mày thể hiện rõ sự tức giận nhưng vẫn tràn đầy tình ý.

Đồng tử của Lục Li Dã mở lớn, thờ hồn hể, chớp mắt đã nâng cằm của cô lên, hạ thấp người, cúi đầu... hôn mạnh lên đôi môi sưng đỏ của cô.

Dây dưa cưỡng hôn không dứt!!

Cạy hàm răng trắng trơn của cô ra, hít hà lấy mùi thơm, mạnh mẽ công thành chiếm đất.

Quá ngang ngược, quá thô bạo, đến mức khiến cho Hương Tình có chút khó thở.

"Ừm ừm..."

Hương Tình khó chịu rên rỉ, bàn tay nhỏ bé chống lên ngực anh.

Nhưng người đàn ông trên người cô vẫn không nhúc nhích.

Cánh tay đang giữ cằm của cô lại càng dùng sức hơn nữa nhưng nụ hôn rõ ràng là đã nhẹ nhàng và từ tốn hơn một chút.

Ban đầu nói là cưỡng đoạt cũng không quá đáng.

Nhưng hiện tại, đến giờ phút này, mới mang nghĩa là hôn chân chính.

Một nụ hôn cháy bỏng...

Môi lưỡi cuồng nhiệt như thiêu như đốt lên ngọn lửa câu hôn, mặc ý khơi lên sự khát khát răng môi mãnh liệt.

Đến mức ngọn lửa lòng không thể không dâng trào.

Hơi thở của anh cũng nóng hừng hực.

Tha thiết lưu luyến hơi thở của Hướng Tình, khiến cho thân thể vốn dĩ mềm mại yêu kiều của cô càng lúc càng khó chịu.

Chết tiệt!!

Không biết rốt cuộc là bởi vì mùi hương của cô quá hấp dẫn hay là bởi vì quá lâu rồi anh chưa được thưởng thức hương vị đàn bà nữa.

Vào giờ phút này, anh căn bản là không có cách nào kiềm chế mình được nữa.

Chợt, trong đầu vang lên giọng nói cảnh cáo của chú Đông: "Thằng nhóc nhà cậu chưa từng động vào cô ấy đấy chứ? Đừng để đến lúc lập được chiến công, cuối cùng còn bị chụp lên đầu tội danh lấy việc công làm việc tư!"

Lục Li Dã nhất thời tỉnh táo lại.

Bỏ cánh tay đang ôm cổ anh của Hướng Tình xuống, cho dù có cảm giác chưa thỏa mãn, nhưng vẫn chậm rãi rời đôi môi đỏ mọng của cô ra... Vừa mới buông, Hướng Tình liền buồn bực cau đôi mày thanh tú lại,

giây kế tiếp liền cuồn cuộn dán sát vào đôi môi mỏng của anh.

Không kịp chống cự thì đã bị đôi môi nhỏ nhắn của cô mút chặt.

Đầu chân mày của Lục Li Dĩ nhướn nhướn vài giây, cuối cùng, anh thở hổn hển, cố gắng tách khuôn mặt của hai người ra.

"Đủ rồi."

Giọng nói của anh hơi khàn.

Vén chặn lên trùm kín cô lại: "Ngoan, ngủ một lát đi..."

Biết rõ cô không ngủ được, nhưng bây giờ cũng hết cách rồi.

Nghe Tống nói, Tiểu Yên cho cô uống một loại thuốc đặc biệt, loại thuốc này đừng nói là tắm nước lạnh, cho dù giữa nam và nữ thật sự xảy ra chuyện đó thì nếu không làm bốn năm lần, căn bản là không thể khiến cô ngừng lại được.

Mấu chốt ở chỗ căn bản là thứ này không có thuốc giải!

Mẹ kiếp!!

Lục Li Dĩ chửi thề.

Anh ta bọc chặt Hường Tình trong chăn, nhìn từng giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy trên trán cô, cô đau khổ giùng giăng.

Ánh mắt long lanh, ngập nước ra vẻ đáng thương chớp chớp nhìn anh rồi sau đó từng giọt từng giọt nước mắt lăn dài.

"Khó chịu quá..."

Cô thút thít, thân hình bé nhỏ không ngừng đau đớn giùng giăng trong chăn.

Da thịt trắng như tuyết trên thân thể cô hiện tại đã đỏ sẫm như sắp rỉ máu vậy.

Lục Li Dĩ thấy tình hình, con ngươi triệt để tối sầm.

Cứ tiếp tục chịu đựng như vậy, có thể cô sẽ không gắng gượng được nữa mà chết vì thất khiếu chảy máu mất!

Chết tiệt!! Thứ thuốc này sao lại mạnh như vậy chứ!!

Lục Li Dĩ không dám trùm cô nữa, vội vã tung hết chần mền trên người cô ra.

Liếc mắt nhìn cái áo khoác trên người cô, con ngươi tối sầm, chớp mắt liền nhanh tay cởi ra.

Đẻ cô trần truồng, phơi bày giữa giường...

"Cao Hường Tình!!"

Lục Li Dĩ trầm giọng gọi tên cô, đè chặt cô xuống giường.

Giờ phút này, cô không còn tỉnh táo nữa, cũng chỉ có thể dựa vào chút lí trí cuối cùng còn sót lại của anh mà thôi.

"Em trước tiên hãy nghe tôi nói, bây giờ em phải làm cho mình bình tĩnh lại!! Em phải tỉnh táo, em mà kích động quá, thì máu sẽ lưu thông quá nhanh chỉ khiến cho em càng lúc càng đau đớn hơn mà thôi!!"

Đôi mày thanh tú của Hường Tình nhíu chặt, hai tay nắm lại thành quyền, nghiến răng ken két.

Hàm răng cơ hồ sắp bị cô nghiến đến chảy máu.

"Tôi... Tôi đã cố gắng hết sức rồi!!"

Mồ hôi nhễ nhại không ngừng tuôn trào trên trán cô.

Đôi mắt long lanh ngấn nước vằn lên từng tơ máu khiến cho người ta nhìn thấy không đành được sự đau lòng.

Nước mắt không ngừng rỉ ra trong khé mắt, nhưng cô cố chấp không cho phép mình được khóc.

Lục Li Dã thấy Hương Tình vẫn kiên cường, từ sâu trong đáy mắt lướt qua một tia xúc động.

Anh xé mấy tờ khăn giấy, giúp cô lau mồ hôi nóng hổi trên trán, khích lệ cô: “Cao Hương Tình, em làm rất tốt!”

"Nhưng tôi...sắp không chịu nổi nữa rồi..."

Hương Tình thở hổn hển, khước mắt đỏ bừng: “Lục Li Dã, anh... anh trò chuyện với tôi một chút đi!”

Hơi thở của cô rất không ổn định, giọng nói rõ ràng là cũng yếu ớt không có chút sức lực nào.

Cả người cô bây giờ giống như bị hàng trăm ngàn con kiến gặm nhấm vậy, cực kỳ khó chịu.

Cô nhất định phải dựa vào thứ gì đó để đòi sự chú ý của mình đi.

Lục Li Dã thấy trán cô sắp nổi gân xanh đến nơi, con ngươi lại càng tỏa ra u ám.

Anh bình tĩnh ngắm nhìn cô gái bên cạnh, hồi lâu sau, yết hầu quỵn rũ trượt xuống một cái, anh trầm giọng khen cô: “Tôi đã từng khen em là một nữ hán tử chưa?”

Hương Tình không nhịn được chật vật bật cười: “Những lời này hình như không giống lời khen! Trên đời này không có cô gái nào lại đi thích ba chữ này.”

Lục Li Dã chồm người qua, đưa tay giúp cô lau mồ hôi, ánh mắt thâm trầm của anh nhìn mê đắm đôi mắt ngấn nước của cô, lấp lấp: “Tôi biết bây giờ em vô cùng khó chịu, cũng biết em đau đớn vì nhẫn nhịn! Cao Hương Tình, em rất kiên cường!! Thật đấy!! Dù hiện tại đổi lại là tôi, nhất định là không thể nhịn được giống như em!! Tôi rất bội phục em!!!

Khước mắt của Hương Tình hơi ướt.

Muốn khóc.

Nhưng cô nhin được.

Chặt vật nhoén đôi môi đỏ mọng, cười cười, nén đau khổ mà đùa giỡn:
“Bây giờ mới giống là lời khen...”

Vừa dứt lời bất chợt cảm thấy lỗ mũi nóng lên...

Một dòng chất lỏng nóng hổi từ bên trong mũi chảy ra.

Là máu!!

Lục Li Dã nhanh chóng nâng cao cổ của Hương Tình, để đầu của cô ngửa ra sau.

Tay vừa chạm vào da thịt của cô liền sững sốt.

Nhiệt độ cơ thể này rất không bình thường.

Không được!! Không thể cứ như vậy mà để cô nằm xuống.

Cứ tiếp tục dày vò như vậy thì tác dụng của thuốc sẽ không biến mất mà ngược lại còn ép người đang sống chết vì ngột ngạt.

"Cao Hương Tình, bây giờ cho em hai sự lựa chọn, thứ nhất, tôi giúp em! Thứ hai, để cho Morri tới giúp em! Nếu em cứ tiếp tục dây dưa như vậy thì ngay cả tính mạng này cũng sẽ gặp nguy hiểm đấy!"

Hương Tình thở hổn hển, bàn tay bé nhỏ nắm chặt lấy cánh tay của anh:
“Anh... Anh giúp tôi đi!!”

Cô đồng ý!

Con ngươi của Lục Li Dã tối sầm, hô hấp cũng gấp rút hơn: “Em chắc chắn chứ?”

"Tôi chắc chắn!!"

Hương Tình gạt đầu lia lịa, trên khuôn mặt hiện rõ sự khát vọng đối với anh, đáy mắt nhuốm một tầng sương mù mỏng manh: “Anh yên tâm,

hiện tại ý thức của tôi...rất tỉnh táo!! Lê Dã, giúp tôi... Coi như tôi xin anh!!”

"Không cần xin, tôi đồng ý với em!!”

Lục Li Dã trầm giọng đồng ý.

Khoảnh khắc tiếp theo, anh hạ thấp người, cúi đầu, mút chặt lấy đôi môi đỏ mọng nóng hôi hổi của cô.

Hôn nhau triền miên.

Tiếp tục nụ hôn chưa đủ dài lâu vừa rồi...

Áo sơ mi trắng trên người đã sớm bị mồ hôi thấm ướt, dính sát vào tấm lưng của anh, làm lộ rõ từng đường cong rắn chắc tuyệt đẹp của anh.

Hương Tình giống như một con mèo hoang bé nhỏ đói khát, hận không thể ăn sạch anh không chừa lại chút xương nào ngay lập tức.

Cô gấp đến độ cào cấu, cắn mút loạn xạ trên người anh không chút nề nang, dĩ nhiên là một người không có bất kỳ kinh nghiệm nào nên cô không biết phải làm gì.

Lục Li Dã thấy cô loay hoay giống như một con ruồi không đầu thì vừa buồn cười vừa tức giận.

Một tay nắm lấy hai cánh tay không an phận của cô ép mạnh lên đỉnh đầu, không cho phép cô nhúc nhích một chút nào: “Không biết gì thì cứ nằm yên đó mà hưởng thụ cho tôi, không được phép quơ quào loạn xạ!!”

Hương Tình cắn môi, vô cùng sốt ruột mở to đôi mắt xinh đẹp ra chiều uất ức nhìn anh, chính giữa chân mày lộ rõ sự nôn nóng cùng khó chịu.

"Vậy anh... có thể nhanh một chút được không?"

Thuốc đã hơi mất tác dụng.

"Lê Dã..."

Hương Tình thở thẽ gọi tên anh.

Lục Li Dã không hề hé mắt, cánh tay to khỏe vòng quanh eo cô, siết hơi chặt một chút, giống như đang đáp lại tiếng gọi của cô vậy.

Hương Tình dừng lại, ngẩng đầu lên, nhào vào lòng anh rồi nhìn anh.

Nhìn ở góc độ này thì cái cằm hấp dẫn cùng với sống mũi cao rất đẹp, giống như là tuyệt tác mà thượng đế đã khéo léo tạo ra.

"Chuyện ngày hôm nay, cảm ơn anh."

Cô nói cảm ơn.

Lục Li Dã nhú nhú mày rồi mở mắt ra.

Nhích cô lên phía trên một chút, khiến cho đôi mắt mê đắm cùng cặp mắt đào hoa của Hương Tình và anh đối diện với nhau, đáy mắt lướt qua một tia bối rối, hồi lâu mới nghe anh thầm thì: "Chuyện ngày hôm nay là do tôi đã không lo lắng chu toàn!"

Hương Tình hơi sững sốt tựa hồ có chút bất ngờ vì lời tự thú của anh, cười cười: "Anh vốn dĩ không có nghĩa vụ phải bảo vệ tôi mọi lúc!"

Chợt cô lại nhớ tới Morri đã cứu mình trong lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Cô cũng nên thật lòng cảm ơn người đàn ông đó một cách đàng hoàng.

-----oOo-----

Chương 446: Đây là đang giúp tôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Em và Morri có quan hệ như thế nào?"

Lục Li Dã nghiêng người áp chặt Hương Tình dưới cơ thể mình rồi bổ sung một câu: "Anh không thích thú với việc phụ nữ nằm trên đâu."

Gia trưởng!!

Hương Tình chớp mắt nhìn anh, trên khuôn mặt thoáng lộ vẻ động tình, hồi lâu sau mới nhớ lại lời nói của anh: “Lần trước có duyên gặp nhau một lần trên tàu mà thôi!”

"Hình như anh ta rất có hứng thú đối với em?"

Lục Li Dã nheo mắt tỏ vẻ nguy hiểm.

"Em cảm ơn anh ta vì đã năm lần bảy lượt cứu em!"

Lục Li Dã nheo cằm của Hương Tình: “Trả lời nghiêm túc như vậy làm gì? Sợ cậu chủ đây ghen sao?”

Hương Tình phì cười “xùy” nhẹ một tiếng, cố ý chớp chớp mắt tỏ ra quyến rũ, nhìn chăm chú Lục Li Dã ở phía đối diện: “Anh Lê thật sự biết ghen sao?”

Lục Li Dã sầm mặt lại: “Anh có người phụ nữ mà mình yêu thích.”

Câu trả lời hay lắm. Rất rõ ràng, rất dễ hiểu.

Hương Tình không thềm để ý nhưn nhưn mày: “Như vậy là tốt nhất! Mọi người đều đã là người trưởng thành, cho nên anh yên tâm, em biết chuyện hôm nay anh bị ép không còn cách nào khác, phàm là có cách nào khác thì anh sẽ không động đến em! Mà em cũng không phải là loại con gái cứng đầu, tuyệt đối sẽ không náo loạn đòi anh phải chịu trách nhiệm đâu! Xuống giường, mặc quần áo vào rồi thì sau tất cả vẫn sẽ là bạn bè!”

Cô nói chuyện vô cùng dứt khoát và thoải mái, nụ cười trên mặt lại càng không có chút kẽ hở nào để tấn công.

Nhưng vừa dứt lời, khi nghe thấy tiếng “Được” lạnh lùng của anh, cảm giác tựa như có một tảng đá đập mạnh vào ngực cô vậy.

Có chút đau.

Ánh mắt của Lục Li Dã hoàn toàn đắm chìm vào nụ cười trong đáy mắt

của cô.

Con người thâm trầm, nóng bỏng, phức tạp...

Khiến Hương Tình khó mà hiểu được suy tư trong anh lúc này.

Nhưng anh bất chợt cúi đầu mạnh mẽ mút lấy mút để đôi môi đỏ mọng vừa mới hé của cô.

Một tay dùng sức mân mê cầm của cô, âm thanh khàn khàn của anh mờ hồ len lỏi ra từ khoảng hở giữa hai đôi môi: “Đã như vậy, thì trước khi chúng ta mặc quần áo vào, tiết kiệm thời gian mà vui vẻ làm thêm mấy trận nữa! Người trưởng thành, cũng có nhu cầu!!”

Nhất là vào giờ phút này, công dụng của thuốc trong người Hương Tình vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Nói xong, không đợi cô đáp lời, Lục Li Dã đã tiếp tục chiếm đoạt cô.

Lúc này, nói chung không phải đơn thuần làm thuốc giải cho cô mà là... Đúng như anh ta nói, cơ thể của người nào đó có nhu cầu!

Hoặc giả là vẫn còn hơi tức giận nên trong cơn ham muốn dữ dội thoáng hiện rõ sự trừng phạt đối với cô.

Hai người cứ vật lộn với nhau triền miên từ sáng tới tối.

Từ tối đến khuya, rồi kéo dài từ khuya đến sáng.

Sáng sớm, Lục Li Dã đã đi rồi, Hương Tình còn nằm trên giường, cả người mềm nhũn không xuống giường nổi.

Chết tiệt, cái tên quỷ đó cũng hăng quá thể!

Khi Liên Vân vào phòng dọn dẹp, thấy trong thùng rác có bao cao su thì bị sốc, không khỏi chặc lưỡi cảm thán: “Cậu Lê cũng lợi hại thật!”

Đếm sơ qua bằng mắt thì không bảy cái cũng phải sáu cái!

Quá khỏe!!

"Liên Vân..."

Thấy Liên Vân chậm chạp chưa ra khỏi phòng tắm, Hương Tình nằm trên giường không thể không gọi cô ấy: "Em làm gì trong đó vậy?"

"A! Ra đây ra đây..."

Liên Vân vội vàng xách túi rác ra ngoài: "Chị Hương Tình, chị còn cần gì không?"

"Chuẩn bị cho chị một túi chườm nóng đi!"

Hương Tình nheo mắt, toàn thân nhức mỏi muốn chết, ngay cả trở mình cũng thấy khó khăn.

"Đau thắt lưng sao?"

Liên Vân ân cần hỏi cô.

Hương Tình xấu hổ gật đầu.

Thật ra thì cô rất muốn nói rằng không chỉ đau thắt lưng mà cả người cô đều đau nhức!!

Hương Tình muốn ngồi dậy, Liên Vân thấy vậy liền vội vàng lại đỡ cô: "Chị cứ từ từ..."

"Cám ơn."

Hương Tình nói lời cảm ơn.

"Cậu Lê của chúng ta cũng thật là lợi hại..."

Liên Vân vô cùng ngây thơ than thở: "Nghe Tổng nói, thuốc mà chị Tiểu Yên cho chị uống không phải là thứ mà đàn ông bình thường có thể giải được đâu, không có chút năng lực về mặt đó thì sẽ bị dày vò đến chết!"

"..."

Hương Tình nhìn bộ dạng vô cùng sùng bái của Liên Vân, có chút buồn cười.

Thật không thể tin được, những lời như thế lại có thể được nói ra từ miệng của một cô gái trông ngây thơ nhường vậy.

"Được rồi, đi lấy túi chườm nóng cho chị trước đi."

"A, đúng rồi! Hôm nay, lúc cậu Lê ra ngoài đã thông báo với em, chờ chị tỉnh lại thì nhắc chị thoa thuốc, thuốc được đặt trên đầu giường..."

Liên Vân nhìn lướt qua tủ đầu giường, thấy phía trên có mấy lọ thuốc xếp hàng: "A, đây rồi đây rồi! Cần em giúp chị không?"

"Không cần!!"

Hương Tình cũng liếc thấy thuốc trên đầu giường rồi.

Liên sau đó, cô vội vàng dùng tay che kín hàng thuốc, sắc mặt có chút quần bách: "Em đi lấy túi chườm nóng cho chị trước đi, thuốc thì để chị tự thoa là được rồi."

"Vậy cũng được, chị phải tự mình cẩn thận đó, cần giúp gì thì phải gọi em."

Liên Vân nói xong liền đẩy xe dụng cụ vệ sinh ra khỏi phòng.

Hương Tình lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Liếc mắt nhìn số thuốc trên đầu giường, cô có chút quần bách.

Phía trên bày la liệt, cái gì cũng có, thuốc trị vết thương bị hở, thuốc xịt vết thương ở miệng, thậm chí còn có... Thuốc đặc biệt dành riêng cho vết thương ở vùng kín.

Hương Tình được sinh ra trong gia đình chuyên ngành y, tuy không có bằng cấp về y học nhưng cô vẫn phân biệt được những loại thuốc cơ bản nhất.

Đối với sự tử mỉ của Lục Li Dã, cô thật sự không biết nên khóc hay nên

cười mới tốt.

Hương Tình nhanh chóng tự mình thoa thuốc, Liên Vân lại đưa túi chườm nóng tới, cơ thể rốt cuộc cũng thoải mái hơn một chút.

Giờ cơm trưa cũng coi như là có thể xuống giường đi lại.

Buổi chiều, Lục Li Dã về nhà rất sớm.

Hương Tình đang nằm lỳ trong rạp chiếu phim dưới tầng hầm để xem một bộ phim cũ có tên là “Kiêu hãnh và định kiến.”

Khi anh đến tìm cô cũng là lúc phim chiếu đến cảnh vai nam chính Darcy đang từ bỏ sự ngạo mạn của mình để bày tỏ với nữ chính Elizabeth, thấy cô đang ngồi trên ghế sofa lười, đang xem cảm động đến mức lặng lẽ lau nước mắt.

Lục Li Dã chỉ đứng ở cửa, lặng lẽ nhìn.

Nói thật ở cùng với cô gái này trong cùng một căn phòng lâu như vậy, hiếm khi nào thấy cô chảy nước mắt.

Dù là lúc ban đầu bị ăn tát, thậm chí bị Tiểu Yên hét lần này tới lần khác làm khó anh đều rất ít khi thấy cô lộ ra mặt yếu đuối của mình, cho đến ngày hôm qua... Cô nằm ở trong ngực của anh khóc đến mức kiệt sức lạc cả giọng.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Cao Hương Tình yếu đuối như vậy, cũng chính vào lúc đó anh mới nhận ra dù một cô gái có biểu hiện kiên cường đi chăng nữa thì thật ra cũng có mặt yếu đuối.

Nhưng chỉ xem phim cũng khiến cô rơi nước mắt thì không giống tác phong của Cao Hương Tình lắm!

Lục Li Dã đi vào, ngồi xuống bên cạnh cô.

Cảm thấy ghế sofa bị lún xuống, lúc này Hương Tình mới chú ý tới người bên cạnh.

"Về sớm vậy sao?"

Hương Tình vội vàng lau nước mắt nơi khóe mắt, kinh ngạc hỏi anh.

"Ừ."

Lục Li Dã không nhìn cô, ánh mắt vẫn hướng lên màn hình phía đối diện, cau mày: "Phim từ thời đại nào rồi mà còn xem!"

"Phim cũ mới kinh điển!"

Hương Tình phản bác lại chất vấn của anh.

"Hôm nay anh không bận việc sao? Sao lại về sớm như vậy."

Hương Tình ngồi xếp bằng hai chân, hỏi anh.

Còn về chuyện bất ngờ xảy ra hôm qua thì sau khi nói rõ ràng, dường như đã không còn lúng túng nữa.

"Cảm thấy cơ thể thế nào?"

Lục Li Dã vẫn không nhìn cô mà chỉ chăm điều thuốc.

Hương Tình không ngờ đột nhiên anh lại hỏi vấn đề này, nên có hơi sửng sốt và cảm thấy mất tự nhiên: "Không... Tôi không sao, vẫn vậy, vẫn khỏe."

Cô đột nhiên lại... lo lắng đến mức bị nói lắp!!

Không có tiền đồ!!

Hương Tình hung dữ tự phê bình chính mình.

"Anh... Anh thì sao?"

Hương Tình cũng "Tốt bụng" hỏi thăm lại.

Nhưng đổi lại là ánh mắt quái dị của Lục Li Dã: "Tôi thì hơi mệt một chút, chắc có lẽ là bị em ép ra bã rồi!"

"..."

Lời này...

Là đang tự khen mình rất khỏe, hay là đang oán trách cô tối hôm qua nhu cầu cao quá?!

Gò má của Hương Tình bứt rứt đến đỏ bừng: “Tôi chỉ là bất đắc dĩ thôi...”

"Tiểu Yến bị Morri phê một chân rồi."

Lục Li Dã chột nói.

"A?"

Suy nghĩ của anh quả thật là bẻ ngoặt nhanh quá, Hương Tình không theo kịp.

Một hồi lâu sau mới phản ứng lại: “Phê một chân?? Là sao?”

"Cắt gân chân của cô ta."

"..."

Hôm nay anh định đi dạy cho Tiểu Yến một bài học, nhưng không ngờ, có người đã nhanh tay cướp mất ý định của anh.

Hương Tình kinh ngạc há hốc, hồi lâu mới bừng tỉnh: “Anh ta... Morri, ý là anh ta đang giúp tôi sao?”

Lục Li Dã chỉ thâm trầm nhìn cô, không nói lời nào.

Một lúc lâu, mới khe khẽ hỏi một câu: “Sao vậy? Động lòng sao?”

Biểu cảm của anh có hơi nghiêm túc một cách quá đáng.

Trầm mặc một hồi rồi lại nói: “Cho dù thật sự động lòng thì cũng phải cưỡng ép mình phải kiềm nén lại! Người đàn ông đó căn bản là không hợp với em!”

Anh ta vừa nói vừa dúi mạnh tàn thuốc vào cái gạt tàn.

Tại sao không thích hợp?

Bởi vì, Morri sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ bị anh kéo ngã khỏi vị trí đó!

Cảnh sát cùng phần tử phạm tội từ trước đến giờ thề không đội trời chung!!

"Lưu Uy thì sao?"

Hương Tình chợt hỏi một câu.

"Nằm trong bệnh viện!"

Lục Li Dã khẽ trả lời.

"Hả?"

Hương Tình kinh ngạc: "Cũng là ngài Morri ra tay?"

Lục Li Dã nhàn nhạt liếc cô một cái, không nói thêm câu nào, đứng dậy rời khỏi phòng chiếu phim.

Hương Tình xem phim xong, rời khỏi phòng chiếu phim dưới đất thì nghe Liên Vân cùng Tổng đang rì rầm tám chuyện.

"Anh Dã rất tuyệt vời!! Ngang nhiên đánh anh Lưu như tử, nghe nói xương sườn trước ngực gãy hết, bác sĩ vừa kiểm tra vừa cảm thán, người ra tay đánh người đúng là quá tuyệt vời, tài nghệ không phải dạng vừa đâu, chiêu nào chiêu nấy đều hiểm ác, nhưng hết lần này tới lần khác không có một chiêu nào chí mạng cả!!

"Trời ạ! Anh Lê thật sự vì chị Hương Tình mà xử anh Lưu sao??"

Liên Vân hăm mộ sợ hãi kêu lên.

"Còn phải nói!! Hai người bọn họ hện nhau lên sân thượng đánh lộn,

đám đàn em bên dưới không một tên nào dám lên hết! Ngay cả tôi cũng chỉ dám đứng ở phía xa nhìn, cũng may cuối cùng anh Dĩ đã toàn thắng! Lưu Uy bị đánh thành như vậy cũng là đáng đời, ai bảo anh ta không có mắt nhìn, ngay cả người phụ nữ của anh Dĩ mà cũng dám mơ tưởng! Anh Dĩ bình thường vì nể cái mặt mốc của anh ta nên mới không so đo, nhưng hôm qua anh ta đã thực sự chọc điên anh Dĩ rồi!"

Hương Tình hơi kinh ngạc vì chuyện mà Tống nói lần này.

Cô vội vàng đi tới: "Tống, cậu nói anh Lê đánh Lưu Uy sao?"

"Ừ, đúng vậy! Bác sĩ nói nhất định phải mười ngày nữa tháng mới ra viện được."

Tống cũng không giấu giếm, thấy cô cau chặt đôi chân mày thanh tú, vẻ mặt vô cùng lo lắng thì vội vàng trấn an: "Nhưng mà chị Hương Tình yên tâm đi, anh Lưu không dám đánh anh Dĩ của chúng ta như thế đâu."

"Vậy anh Lê có bị thương không?"

Đây mới là chuyện mà Hương Tình quan tâm nhất.

"Nhìn tình hình thì anh Dĩ chắc là không bị thương nặng gì đâu! Chẳng qua, Lưu Uy cũng không phải là kẻ dễ đối phó, không dám đảm bảo trên người anh Dĩ không bị thương."

"Được, tôi biết rồi! Anh Lê đâu rồi?"

Liên Vân chỉ chỉ trên lầu: "Về phòng rồi."

"Tôi lên thăm anh ấy một chút."

Nói xong, Hương Tình liền vội vàng vàng chạy lên phòng ngủ lầu hai.

Vừa mới đẩy cửa phòng ra, liền thấy Lục Li Dĩ đang phanh áo ngồi trên ghế sofa, chật vật tự mình bôi thuốc.

Nghe tiếng mở cửa, anh vội vàng ném chai thuốc sang một bên, nhanh tay cài nút áo sơ mi lại: "Vào cũng không gõ cửa trước?"

Hương Tình không để xia đến chất vắn của anh ta.

Đi tới, vòng qua ghế sofa, rồi sau đó ngồi xôm bên cạnh anh.

"Đề tôi xem vết thương của anh một chút."

-----oOo-----

Chương 447: Một đêm xao động không yên

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Đề tôi nhìn xem!"

Hương Tình cố chấp vươn tay muốn cởi nút áo của anh.

Bàn tay vừa mới chạm vào lồng ngực của anh, đã bị bàn tay to lớn của Lục Li Dã hung hăng giữ lại.

Tay của anh giống như gọng kìm.

Lực rất mạnh.

"Là một cô gái có thể tùy tiện cởi nút áo của con trai sao?"

"Tôi cởi áo của người đàn ông đã ngủ với mình, có vấn đề gì không?"

Hương Tình nói xong, giằng thoát khỏi gọng kìm của anh, cô đứng trước mặt anh, trực tiếp xé áo sơ mi của anh ra.

Nút áo rơi tán loạn.

Vạt áo được mở ra, Hương Tình nhìn thấy vết tím bầm trên ngực anh, hít một hơi lạnh: "Đã bị như vậy rồi, còn không chịu để cho người ta xem?"

Lục Li Dã đến mí mắt cũng lười nhác lên: "Một chút vết thương này đối với đàn ông mà nói có tính là gì?"

Hương Tình cầm lấy lọ thuốc mỡ ở trên ghế sofa, liếc mắt nhìn, sau đó nhanh chóng tìm kiếm trong hòm thuốc lấy ra một số loại thuốc trị thương: “Mặc dù tôi không phải là bác sĩ, nhưng ba tôi là bác sĩ, từ nhỏ tôi đã được tiếp xúc nhiều, cũng biết vết thương này tuyệt đối không phải là ‘vết thương nhỏ’!”

Cô đổ một ít nước thuốc, còn thêm một chút rượu còn để tiêu sưng, rồi ngồi xuống bên cạnh anh: “Tôi giúp anh thoa một chút nước thuốc, anh cố nhịn một chút.”

Hương Tình rửa sạch tay trước, rồi mới cho nước thuốc vào lòng bàn tay, dùng một lực thích hợp thoa giúp anh: “Nếu đau thì nói cho tôi biết...”

Lục Li Dã không hé răng.

“Đau không?”

Anh không nói, thỉnh thoảng Hương Tình hỏi anh câu đó.

Lục Li Dã lắc đầu.

Hương Tình cười nhạo anh: “Cậy mạnh!”

“Ông đây có mạnh hay không, không phải em là người hiểu rõ nhất sao?”

Lục Li Dã trêu chọc cô với một gương mặt tuần tú nghiêm túc.

“...”

Mặt của Hương Tình nóng lên, cố ý tăng thêm lực trên bàn tay.

“Này...”

Lục Li Dã đau đến mức nhíu chặt mày, vươn tay dí vào trán của cô: “Nhẹ một chút...”

“Không phải anh không đau sao?”

Mặc dù Hương Tình nói như vậy, nhưng lực trên bàn tay rõ ràng đã nhẹ

hơn rất nhiều.

Lục Li Dã ngửa đầu dựa vào ghế sofa, híp mắt nghỉ ngơi, giữa lông mày lộ ra chút mệt mỏi.

“Anh rất mệt sao?”

Hương Tình quan tâm hỏi anh một câu.

Lục Li Dã không lên tiếng.

“Khụ khụ khụ...”

Lục Li Dã đau đến mức ho khù khụ: “Cao Hương Tình, qua cầu rút ván cũng không ác độc như em.”

“Đáng đời anh! Đã chiếm được tiện nghi còn làm ra vẻ.”

Lục Li Dã dựa lưng trên ghế sofa, nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Hương Tình thoa nước thuốc cho anh xong, sau khi dọn dẹp mọi thứ, đi vào trong nhà vệ sinh để rửa tay.

Nhưng lại nghe thấy giọng nói trầm thấp, chậm rãi của Lục Li Dã vang lên từ phía sau: “Qua mấy ngày nữa tôi sẽ đưa em ra ngoài.”

Bước chân của Hương Tình ngừng lại ngay lập tức.

Nghe thấy tin tức như thế này, đáng lý ra cô nên vui mừng mới đúng? Nhưng tại sao lúc nghe thấy câu nói này, trái tim của cô rõ ràng đã rơi một nhịp.

“Sau khi em ra ngoài, đừng ngốc nghếch đi tới những nơi như thế này nữa, chỉ dựa vào IQ thấp của em, muốn lấy tài liệu mang ra ngoài là điều không thể.”

Hương Tình gơ hai tay, đứng ở đó, không nhúc nhích, cũng không lên tiếng.

Lục Li Dã cũng chỉ nhìn bóng lưng có chút cứng ngắc của cô, không nói

gì thêm.

Một lúc lâu...

Hương Tình hỏi anh: “Anh đưa tôi ra ngoài bằng cách nào?”

Trong lời nói, không hề nghe ra một chút vui mừng hay mong đợi nào.

Lục Li Dã tiện tay lấy một điều thuốc, ngậm vào miệng, bật lửa, hít một hơi thật dài: “Tôi tự có biện pháp.”

“Ồ...”

Sự lựa chọn thông minh của Hương Tình là không hỏi gì thêm.

Bởi vì, có hỏi cũng như không, cô hiểu rất rõ.

“Cảm ơn.”

Cô nói lời cảm ơn, không biết vì sao lại cảm thấy trong lòng rầu rĩ, có chút không thoải mái.

Cô nhắc chân, đi vào trong mấy bước, đột nhiên dừng lại hỏi anh: “Sau này có lẽ chúng ta sẽ không còn gặp nhau nữa đúng không?”

Lục Li Dã im lặng trong chốc lát, chỉ đáp lại một câu lấp lửng: “Chuyện sau này, ai cũng không nói trước được.”

“Cũng đúng.”

Hương Tình gật đầu, tiếp tục đi vào trong nhà vệ sinh.

Lục Li Dã hít mạnh điều thuốc ở trong tay, chỉ cảm thấy khói thuốc đã ngấm vào trong cổ họng, có chút đắng họng, mùi vị chát chát từ cổ họng lan thẳng đến trái tim.

Mùi vị rất khó chịu!

Rầu rĩ, kiềm nén khiến anh gần như không thở được.

Buổi tối yên tĩnh đến mức làm cho người khác thờ không thông.

Con gió lạnh thổi qua, phát ra những tiếng xào xạc.

Trong phòng, chỉ còn một mình Hương Tình.

Trời đã qua rạng sáng, Lục Li Dã vẫn chưa trở về.

Không biết vì sao, trong lòng Hương Tình sinh ra lo lắng, tim đập không yên, làm cho cô phải trở mình liên tục, làm thế nào cũng không ngủ được.

Đột nhiên, cô nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng bước chân gấp gáp.

“Chị Hương Tình!! Chị Hương Tình!!”

Là Liên Vân.

Cô ấy xông lên, lòng nóng như lửa đốt: “Chị Hương Tình!! Cảnh sát, cảnh sát tới rồi...”

Trong lòng Hương Tình đột nhiên cả kinh.

Cô lập tức vén chăn ra, mang dép lê, đi ra mở cửa cho Liên Vân: “Có chuyện gì vậy?”

Cô đứng ở cửa, lạnh lùng hỏi Liên Vân.

“Cảnh... Cảnh sát đang càn quét, đã đi tới... tới cửa khách sạn rồi...”

Liên Vân thở hổn hển, lúc nói cũng không lưu loát.

“Anh Lê đâu??”

Không biết vì sao, vào lúc này, dường như Hương Tình không nghĩ đến việc mình phải chạy trốn ra ngoài, mà nghĩ đến an nguy của người đàn ông đó.

“Không biết, nghe nói cảnh sát đã bắt được một nhóm người lên xe rồi! Có điều chị yên tâm, phía trên có người che chở, cảnh sát sẽ không dám

động vào cậu Lê và anh Lưu của chúng ta đâu!”

“Chúng ta mau đi tới đó xem!!”

Hương Tình sẽ không tin vào những lời nói dối của Liên Vân!!

Làm gì có chuyện cảnh sát lại không dám động vào phần tử phạm tội chứ? Chỉ là bọn họ có muốn động vào hay không động vào lúc nào thôi!

“Chị Hương Tình, chúng ta đừng đi tới nơi náo nhiệt đó, bên ngoài rất nguy hiểm! Nếu chúng ta bị bắt thì làm thế nào?”

Liên Vân rất sợ bị bắt, kéo Hương Tình không để cho cô đi.

“Cô sợ bị bắt??”

Hương Tình liếc mắt nhìn Liên Vân: “Nếu sợ bị bắt thì tại sao còn tới nơi này làm việc? Là một cô gái tốt, tại sao không đi ra ngoài tìm một công việc chính đáng mà làm? Còn nữa, tại sao cảnh sát lại bắt tôi? Tôi chính là cô gái đã sa chân, bị những con ác quỷ ở trong này bắt tới đây ăn tươi nuốt sống!!”

Hương Tình nói xong, vùng thoát khỏi bàn tay của Liên Vân, chạy về phía khách sạn.

Quả nhiên, bầu không khí trong khách sạn không giống như ngày thường.

Cô mới đi tới cửa, đã bị cảnh sát ngăn lại: “Cô gái, làm phiền cô lấy chứng minh thư ra đây!”

“Xin lỗi, tôi không có chứng minh thư!”

Hương Tình giơ cao hai tay, đầu thì tò mò nhìn vào trong thăm dò, phát hiện trong hành lang ngoài trừ một hàng cảnh sát và ở bên ngoài, không hề nhìn thấy bóng dáng mà cô quen biết.

Lúc này Hương Tình mới rời tầm mắt trở về người cảnh sát đang đứng trước mặt, thành thực nói với anh ta: “Tôi tên là Cao Hương Tình, ba của tôi tên là Cao Dương Thành, là viện trưởng khóa trước của bệnh viện số

một Lâm Thành, mẹ tôi là Đỗ Hoàng Ngân, tôi còn có một người anh tên là Cao Hương Dương, bây giờ đang giữ chức vụ viện trưởng của bệnh viện số một Lâm Thành! Tôi là một phóng viên thực tập của tòa soạn Lâm Thành, tôi bị một người đàn ông tên là Lưu Uy bắt tới đây, nếu các anh không tin, có thể đi điều tra hồ sơ của tôi! À không, điều tra vụ án mất tích gần đây nhất, chắc chắn ba mẹ tôi đã báo cảnh sát rồi!!”

Viên cảnh sát đó hơi nghi ngờ quét mắt nhìn Hương Tình, gật đầu: “Được rồi, đợi lát nữa đi theo chúng tôi trở về cục cảnh sát để lấy khẩu cung.”

“Được, không thành vấn đề.”

Hương Tình liên tục gật đầu.

Lúc cô đang muốn hỏi một chút tình huống liên quan đến Lê Dã, đột nhiên nhìn thấy một sĩ quan cấp trên, được vô số cảnh sát vây quanh đi ra từ một nơi sâu trong hành lang.

Cảnh sát vừa đi vừa báo cáo với cảnh sát Đông.

“Sếp Đông, vẫn còn một số người mất tích, chưa đủ số lượng.”

“Thiếu bao nhiêu?”

Cảnh sát Đông hơi nhíu mày.

“Mười người, vừa mới lập án không lâu.”

“Đã lục soát hết chưa, đều không có?”

“Vâng!”

“Có người nào tên là Cao Hương Tình không?”

“Cũng không có.”

Vị cảnh sát đó lắc đầu.

Cao Hương Tình??

Trong một giây Hương Tình nghe thấy tên của mình được nhắc đến, hình như lúc này có người nhắc đến cô đúng không?

“Tôi!!! Tôi tên là Cao Hương Tình!!”

Hương Tình đứng ở đó, giơ tay cao lên, hét lớn: “Đồng chí cảnh sát, tôi chính là Cao Hương Tình!! Tôi ở đây!!”

Cảnh sát Đông vừa nhìn thấy Hương Tình, con ngươi lập tức phát sáng.

Quả thực chính là cô gái trong tấm ảnh.

Xinh đẹp, sạch sẽ, đầy sức sống, lại không mất đi phong tình của người phụ nữ.

Rất xứng đôi với tên nhóc Lục Li Dã kia, quả nhiên không tệ!

Cảnh sát Đông nhanh chân bước về phía Hương Tình, vỗ vai cô, ân cần hỏi thăm cô: “Nhóc con có phải ở trong này đã chịu không ít cực khổ đúng không? Ba mẹ cháu ở ngoài lo lắng đến phát điên rồi!”

Nhắc đến ba mẹ mình, Hương Tình chỉ cảm thấy vành mắt mình nóng lên: “Chú cảnh sát, ba mẹ cháu vẫn khỏe chứ ạ? Chú quen biết với ba mẹ cháu sao?”

“Đúng vậy, hai người bọn họ vẫn khỏe, chỉ là không tránh khỏi có chút lo lắng cho cháu! Cháu mau đi theo chú ra ngoài gặp bọn họ đi!”

“Vâng ạ!”

Hương Tình không thể chờ đợi được nữa muốn rời đi, nhưng đột nhiên lại ngừng bước chân, xoay đầu hỏi cảnh sát Đông: “Chú cảnh sát, lúc này cháu nghe nói các chú vẫn chưa tìm thấy mùi cô gái bị bắt cóc đúng không ạ?”

“Đúng vậy! Vẫn đang lục soát ở bên trong.”

“Cháu nghĩ cháu biết các cô ấy đang ở đâu! Các chú đi theo cháu!”

Hương Tình dẫn bọn họ đi về phía sau khách sạn.

Đi một khoảng thời gian dài, đi qua một con lại một con hẻm nhỏ, con hẻm nhỏ rất sâu, hơn nữa ánh đèn rất tối, thậm chí đến cuối cùng, ngay cả tia sáng cũng không có.

“Cô bé, cháu xác định là ở đây sao?”

Mặc dù cảnh sát Đông biết Hương Tình là người của mình, nhưng là một cảnh sát, tâm lý phòng bị của ông rất nặng, không nhìn được nghi ngờ hỏi một câu.

“Cháu không chắc, cháu cũng chỉ nghi ngờ, sắp đến rồi, là ở chỗ đó!”

Hương Tình chạy mấy bước rồi ngừng lại, chỉ vào nắp giếng ở dưới chân mình: “Chú mau mở ra xem, có các cô ấy ở bên trong không?”

“Nhanh! Mở ra đi! Cẩn thận một chút!”

Cảnh sát Đông nhanh chóng ra lệnh.

Quả nhiên không sai, vừa mới mở nắp ra đã nghe thấy tiếng kêu cứu của các cô gái ở bên trong.

Hương Tình lộ ra vẻ mặt vui mừng: “Thật sự có ở bên trong!!”

Cảnh sát Đông cũng rất vui: “Một nơi bí mật như thế này, tại sao cháu có thể tìm thấy?”

Không phải ông không tin, ngay cả Lục Li Dã anh ta cũng không nói bí mật này ra, sao lại tùy tiện để cô biết được.

Hương Tình mỉm cười: “Lúc trước cháu vô tình phát hiện ra! Lúc cháu bị bắt tới khách sạn, mỗi ngày đều nghĩ cách làm thế nào để trốn ra ngoài, có những lúc không chạy trốn được, sẽ núp mình vào trong này, quả nhiên trong lúc vô tình đã phát hiện ra, ở trong này cũng có rất nhiều cô gái có số mệnh giống như cháu, vốn dĩ muốn dẫn các cô ấy cùng chạy trốn, cuối cùng...”

Hương Tình nhún vai, có chút áy náy: “Không chạy thoát, ngược lại còn

làm liên lụy mọi người đều bị đánh đập...”

Cảnh sát Đông vỗ bả vai nhỏ của cô, động viên cô: “Nhưng cuối cùng cháu cũng giải cứu bọn họ ra ngoài!!”

“Cháu đâu có lợi hại như vậy.”

Được người khác khen ngợi, Hương Tình có chút cảm giác xấu hổ.

“Cháu khiêm tốn rồi.”

Cảnh sát Đông cười lớn, rút đội, dẫn mọi người quay về.

Hương Tình cũng vội vàng đi theo đại đội đi về phía khách sạn.

Nhưng đột nhiên, cô chỉ cảm thấy đau ở trên vai...

Thậm chí không kịp kêu ra tiếng, trước mắt đã tối đen, hoàn toàn hôn mê.

Trước khi hôn mê, dường như cô đã nhìn thấy khuôn mặt của một viên cảnh sát.

-----oOo-----

Chương 448: Tôi nhất định bảo vệ cô ấy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chính là người đó, lúc này mới nói mời cô về cục để lấy khẩu cung.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Nhưng từ lúc ý thức cô rất rõ ràng cho đến khi hoàn toàn hôn mê, thời gian chưa tới một giây, cô vẫn chưa kịp nghĩ thông suốt, đã không còn cơ hội để cho cô suy nghĩ sâu thêm.

Nhưng trong bóng tối cô nhìn thấy gương mặt đó, cũng rất... bất ngờ!

Ngày hôm đó, lại trùng hợp trời đổ một cơn mưa, vũng nước dưới chân vẫn chưa khô cạn, đúng lúc phản chiếu khuôn mặt lãnh khốc đó.

Sau đó, Hương Tình nghĩ tới câu nói ‘Lưới trời tuy thưa mà khó lọt’, đại khái chính là nói tình cảnh của cô bây giờ.

Hương Tình bị người khác dội nước cho tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, cô giật mình khi bản thân bị treo trên một độ cao hàng trăm mét, dọa cô toát mồ hôi lạnh.

Đây là đâu?

Tại sao cô lại bị treo ở trên cao như thế này? Là ai đã treo cô ở đây??!

Hương Tình theo bản năng nhìn xuống dưới...

Nhìn thấy ánh đèn neon rất mờ ở dưới chân, Hương Tình chỉ có cảm giác tim của mình đã ngừng mấy nhịp đập.

“Cứu tôi với!!!”

Cô theo bản năng hét to lên.

Cô muốn giãy giụa nhưng lại không dám cử động.

Cơ thể đã được cố định cứng nhắc ở trên cao...

Mọi thứ ở dưới chân giống như một hang động tối đen, dường như muốn hút cô vào sâu trong đó.

Hương Tình biết rõ, chỉ cần sợi dây thừng này bị đứt thì cô sẽ... thịt nát xương tan, máu thịt be bét!!

Cô nhắm mắt lại, không dám nhìn xuống dưới chân nữa.

Cơ thể mềm mại bị trói bằng dây thừng, đang run rẩy trong vô thức.

“Cứu tôi với!! Có ai không!!”

“Đừng kêu nữa!”

Đột nhiên, có một giọng nam trầm sâu thẳm từ trong bóng tối truyền đến.

Lúc Hương Tình nhìn thấy rõ khuôn mặt lãnh khốc của Lưu Uy, anh ta đã xuất hiện trên sân thượng rồi.

“Tại sao lại là anh??”

Hương Tình ngạc nhiên nhìn Lưu Uy ở trước mắt mình.

Rõ ràng khuôn mặt phản chiếu trong vũng nước chính là viên cảnh sát kia, nhưng vì sao cô vẫn rơi vào tay của người đàn ông này?

“Nhìn thấy tôi rất ngạc nhiên sao?”

Lưu Uy đứng trên sân thượng, ngẩng đầu, nhìn cô cười: “Cao Hương Tình, có phải cô cho rằng hôm nay tôi sẽ bị cảnh sát bắt đi? Đừng có ngu ngốc như vậy!”

“Anh mau thả tôi xuống!!”

Hương Tình không muốn nói nhảm với tên vô lại này.

“Yên tâm, tôi nhất định sẽ thả cô xuống! Hơn nữa là... thả xuống dưới đó!!”

Lưu Uy nói xong, chỉ tay xuống dưới chân của Hương Tình, cười lạnh lại tiếp tục nói: “Thả cô xuống dưới ‘vèo...’ một lát, sau đó sẽ ‘bịch...’ thịt nát xương tan... Chắc chắn, vừa nghĩ tới đã cảm thấy rất sáng khoái!!”

“Tên biến thái, tên biến thái, anh chính là một tên biến thái đáng chết!!”

Hương Tình hét lên chửi bậy: “Anh dám giết tôi, chắc chắn cảnh sát sẽ không bỏ qua cho anh!! Bọn họ đã biết tôi ở đây rồi, sớm muộn gì cũng có ngày bọn họ sớm tìm tới cửa thôi!!”

“Ha! Bọn họ không tìm được cô, đừng bao giờ nghĩ sẽ định được tội của tôi! Còn cô, qua tối hôm nay... trên thế giới này, sẽ không còn sự tồn tại

của cô nữa!”

Lưu Uy lạnh lùng nói.

Hương Tình chỉ nghe như vậy đã cảm thấy sồn tóc gáy rồi.

“Cao Hương Tình, cô nói xem nếu Lê Dĩ nhìn thấy cảnh tượng cô bị thị nát xương tan, anh ta sẽ cảm thấy như thế nào? Có lẽ trong lòng cũng rất sáng khoái! Ha ha ha... Tôi thực sự rất mong đợi cảnh tượng đó!!”

Lưu Uy chỉ nghĩ tới cảnh tượng đó, trong lòng đã vô cùng phẫn khích.

Nhưng bên này...

“Cốc cốc cốc...”

Trong phòng bao, vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

“Mời vào!”

Trong phòng truyền đến giọng nói ra lệnh đầy lạnh lùng của Lục Li Dĩ.

Đẩy cửa phòng, Tống từ bên ngoài bước vào phòng với vẻ mặt gấp gáp, ghé sát vào tai của Lục Li Dĩ, nói nhỏ mấy câu: “Cậu Lê, xảy ra chuyện rồi!”

Lục Li Dĩ hơi nhíu mày, im lặng, chờ đợi câu nói tiếp theo.

Những chuyện xảy ra tối hôm nay vẫn còn ít sao?!

“Anh Lưu đã bắt chị Hương Tình rồi, treo chị ấy ở trên tầng 32, bất cứ lúc nào cũng có thể ném chị ấy xuống!!”

Lục Li Dĩ nghe vậy, con ngươi sâu thẳm càng trở nên thâm trầm, khí lạnh trong mắt nhanh chóng hội tụ lại.

Nhanh chóng, dẫn theo đàn em, đi lên sân thượng.

Tầng 32.

Lưu Uy gần như phát điên rồi.

Anh ta cầm dao, đã cắt được một nửa sợi dây thừng đang treo Hương Tình rồi.

Cô yếu ớt không hề dám giãy giụa, sợi dây thừng này bất cứ lúc nào cũng có thể bị đứt, mà Hương Tình... chắc chắn cũng sẽ chết!!

Gió đêm lạnh lẽo, lướt qua thân hình mềm mại của cô, thổi tóc của cô thành một mớ hỗn độn, giống như ma quỷ, đang bay lượn trên bầu trời đêm, xinh đẹp, nhưng vẫn thấm sự thê lương vô tận.

Trước mắt, là bóng đêm xa xỉ héo tàn...

Dòng xe cô chạy qua lại nhỏ như con kiến.

Cả thân hình mềm mại của Hương Tình run rẩy trong gió rét, nếu nói cô không sợ thì đó chắc chắn là giả.

Cô thật sự rất sợ chết!

Cô đã lưu lạc đến nơi này, ở đây hơn mấy tháng trời, mỗi ngày đều phải nhẩn nhục, lo lắng sợ hãi, còn không phải là vì có thể để cho mình được sống sót sao?

Nhưng hôm nay, cô mắt thấy bản thân sắp thoát khỏi chỗ thị phi này, sắp được tự do, nhưng đến giây phút cuối cùng, cô vẫn bị bắt trở về đây, thậm chí còn tàn khốc hơn, đang đứng trên bờ vực giữa cái chết và sự sống

Nhưng trong lòng cô không ngừng tự nhủ với chính mình, cho dù cô chết đi, cũng không oan ức như vậy.

Chỉ ít, cô vẫn cứu được mười mấy cô gái đang ở trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng kia!!

Cái chết của cô, cũng không tính là nhẹ tựa lông hồng?!

Nhưng...

Cô rất nhớ ba mẹ của cô, còn có anh trai...

Cô hy vọng trong giây phút cuối cùng trước khi nhắm mắt, có thể nhìn thấy bọn họ một lần!

Sợi dây thừng bị cắt đứt, trong cơn gió rét phát ra từng tiếng xào xạc, tim của Hương Tình, cũng theo tiếng đó mà run rẩy nom nớp lo sợ.

Dây thừng đã lắc lư sắp đứt...

Cô muốn cầu xin tha thứ, nhưng cô vẫn nhịn được!!

Hương Tình buộc chính mình phải lên tinh thần trăm phần trăm, cho dù có chết cũng phải chết thật cứng rắn.

Cúi đầu và nước mắt là những thứ không thuộc về Hương Tình cô!!

Đúng lúc này, cánh cửa tầng thượng phát ra tiếng “cọt kẹt”, được ai đó mở ra.

“Cậu Lê!!”

Những tên đàn em ở đây đều cung kính chào hỏi Lê Dĩ.

Trong gió rét, khi cái tên này lọt vào tai của Hương Tình, cô đột nhiên mở mắt ra.

Trong lòng lập tức vui vẻ.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đón lấy ánh mắt lạnh lẽo không hề có chút ấm áp của Lục Li Dĩ.

Hương Tình cắn môi dưới, trong lòng lập tức hoảng sợ đến mức không có đáy.

“Cậu ba, cuối cùng cậu cũng tới rồi!”

Người nói chính là Lưu Uy.

Vào lúc này, anh ta đang nhàn rãi nằm trên chiếc ghế, tay còn cầm một

ly rượu vang Fortified, tùy ý lắc lắc rượu vang trong tay, thưởng thức ly rượu trong tay.

Lục Li Dã nhếch miệng cười lạnh lùng, tùy ý cởi áo khoác vest ở bên ngoài ra.

Rất nhanh đã có đàn em cung kính đi tới, nhận áo khoác trong tay anh rồi lùi về phía sau.

Anh đứng ở đó, tùy ý kéo cà vạt dưới cổ áo, để nó rơi lỏng một chút.

Rõ ràng, chỉ là một hành động rất tùy ý, nhưng vẫn luôn mê hoặc giống như một bức tranh, cảnh tượng này... đã làm cho những người có mặt ở trên sân thượng, bất kể là nam hay nữ, khi nhìn thấy đều không tự chủ có chút si mê.

Anh lười biếng ngồi xuống một chiếc ghế khác.

Năm ngón tay thon dài, gõ nhẹ vào thành ghế rất có tiết tấu, trên mặt từ đầu đến cuối đều mang ý cười nhàn nhạt, con ngươi sâu không thấy đáy: “Anh Lưu tính xử lý như thế nào?”

Anh không nhìn Hương Tình đang treo lơ lửng bên ngoài sân thượng, chỉ nhìn chăm chăm Lưu Uy ở trước mặt, hỏi anh ta.

Ánh mắt sâu thẳm nhưng sắc bén.

Nụ cười nhạt nhưng lạnh lùng!

Lưu Uy nhấp ly rượu vang ở trong tay, nhíu mày, cười lạnh: “Cậu Lê thấy như thế nào?”

“Thả người ra.”

Lục Li Dã vẫn duy trì nụ cười mỉm.

Nhưng giọng điệu đã bá đạo hơn, khiến người khác gần như không thể từ chối.

Hương Tình ngẩng đầu, xuyên qua bóng tối, nhìn chăm chăm khuôn mặt

tuần tú giống như giấc mơ kia, trong đôi mắt long lanh mơ hồ thoáng qua phần chân tình.

Người đàn ông này vẫn hướng về mình bảo đảm như lúc trước, bất kể là lúc nào đều cố gắng hết sức để bảo vệ cô thật tốt!

“Cậu Lê thực sự là người thẳng thắn!”

Lưu Uy cười lạnh: “Chỉ có điều thả một người mà chúng tôi có thể buôn bán được? Tôi sợ cho dù tôi đồng ý, mấy anh em của tôi cũng không đồng ý!! Hôm nay, con dê tiện này đã thả mùi mấy món hàng mới vẫn chưa mở cửa tôi chạy mất, khoản nợ này tôi phải đi tìm ai? Nếu tôi thật sự thả cô ta, tôi làm sao có thể ăn nói với mấy người anh em của tôi được?!”

Hôm nay Lưu Uy thực sự không muốn hại chết Hương Tình, mà mục đích của anh ta là... chinh Lục Li Dã, báo thù mối hận lần trước ở trên sân thượng, mình đã chịu một đám của anh.

Lục Li Dã nhếch miệng, sắc mặt hơi lạnh lùng, nhíu mày, giống như không để ý đến, nói một cách hờ hững: “Người này, Lê Dã tôi đã nhận rồi! Còn ăn nói với các anh em, Lê Dã tôi tự nhiên sẽ có cách!”

Nói xong, anh ngược mắt lên, nhìn Lưu Uy ở phía đối diện, cười sâu xa: “Anh Lưu, mặt mũi này không phải anh sẽ không cho người anh em chứ? Người không biết còn cho rằng, anh đang vì chuyện của mấy ngày trước mà bực bội với tôi đó!”

“Cậu Lê nói những câu khách khí như vậy làm gì, mấy ngày trước, chỉ là anh em chúng ta thảo luận với nhau để gia tăng võ nghệ mà thôi, sao có thể gọi là bực bội chứ?”

Lưu Uy làm một tư thế hào phóng, ánh mắt rơi trên người Hương Tình đang đối mặt với gió rét kia, híp mắt, làm bộ dạng suy ngẫm, hỏi một câu nghi ngờ: “Chẳng qua, rốt cuộc con nhóc này đã cho cậu uống thuốc mê gì? Đến nỗi đường đường là một cậu cả của nhà họ Lê lại si mê cô ta như bị quỷ ám vậy?!”

Si mê như bị quỷ ám?

Lục Li Dã thâm tình nhìn Hương Tình ở phía đối diện.

Mà lúc này Hương Tình cũng đang ngược mắt nhìn anh.

Hai người, bốn mắt nhìn nhau, chân tình nhu mì, giống như có thứ gì đó đang chảy giữa hai người... thì nghe thấy giọng nói bất đắc dĩ của Lục Li Dã, trong đôi mắt đào hoa ma mị còn có một ý cười nhạt cung chiều, lắc đầu: “Không có cách nào, Lê Dã tôi thật sự đã động lòng với cô nhóc này rồi...”

Lúc anh nói câu nói này, chính là nhìn vào mắt Hương Tình mà nói!

Chân thành được ẩn giấu trong đôi mắt sâu đen như mực của anh, làm cho Hương Tình mơ màng trong một khoảng thời gian dài.

Trong ngực, cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng gió nào nữa...

Chỉ có một câu nói mang ý cười, giống như lời niệm chú, đã lắng đọng trong tâm trí cô.

... Lê Dã tôi thật sự đã động tâm với cô nhóc này rồi!

Rõ ràng cô biết có lẽ đây là lời nói dối, nhưng...

Trái tim của cô, rõ ràng vẫn đập nhanh hơn mấy nhịp.

Hơn nữa, hình như cô... có chút tin là thật!!

Lòng ngực dường như có một dòng nước nóng chảy qua, vô cùng nóng bỏng.

Tần số của nhịp tim đã không tự chủ mà gia tăng tốc độ!

Lưu Uy nhìn hai người tình cảm sâu đậm, ý cười trên khóe miệng càng sâu, càng lạnh.

“Không được!! Người phụ nữ này không thể giữ lại được!!”

Đột nhiên, có giọng nói của một người phụ nữ từ trong sân thượng truyền ra.

Chớp mắt tiếp theo đã nhìn thấy Tiểu Yến được đàn em dìu đi từ bên trong ra ngoài.

Cô ta hung ác trừng mắt nhìn Hương Tình đang bị trói lơ lửng, căm hận hét lên: “Hôm nay tôi nhất định phải lấy mạng cô!!! Nếu không có cô, Tiểu Yến tôi sao có thể lưu lạc thành bộ dạng như thế này chứ?! Anh Lưu giết cô ấy đi, giúp em báo thù...”

Lưu Uy hơi mỉm cười, nhìn về phía Lê Dã, nhướng một bên mày: “Giữ cô ta lại, có vẻ khó an được lòng mọi người!”

Ánh mắt của Lục Li Dã trở nên nghiêm túc: “Hôm nay người phụ nữ này, Lê Dã tôi nhận rồi, mẹ nó, ai dám lấy mạng của cô ấy, cứ thử xem...”

Tiểu Yến hận đến mức cắn răng.

Đột nhiên, mắt cô ta sáng lên, thoát khỏi tên đàn em đang đỡ mình, nhào tới chiếc bàn bên cạnh Lưu Uy, một tay cướp lấy chiếc điều khiển từ xa được đặt trên bàn.

-----oOo-----

Chương 449: Cứu người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cái điều khiển đó chính là để điều khiển sợi dây ròng rọc kia của Hương Tình.

“Chỉ cần tôi nhấn một cái, người phụ nữ này chắc chắn sẽ tan xương nát thịt!”

Cô ta cười, trong đáy mắt tất cả đều là băng lạnh. Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cao Hương Tình, ngày hôm nay chính là ngày giỗ của mày!”

Trên trán và trên lưng của Hương Tình sớm đã ướt đẫm một tầng mồ hôi.

Cơ thể xinh đẹp bị trói run lẩy bẩy trong bóng tối.

Trái tim càng căng thẳng hơn đến độ sắp vọt tới cổ họng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy vọt ra ngoài.

Cô hít thở...

Cực kỳ khó khăn.

Vừa nhẹ vừa nặng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị nghẹt thở!

“Bỏ điều khiển xuống!”

Lê Dĩ ra lệnh cho Tiểu Yên.

Giọng nói của anh ta lạnh như băng

“Tôi cứ không bỏ xuống đây!”

Tiểu Yên mỉm cười u ám: “Cậu chủ Lê, anh thích con tiện nhân này như vậy sao?”

Trong mắt của cô ta tất cả đều là vẻ ghen ghét.

Mà Lưu Uy nằm trên ghế sớm đã nhắm mắt lại, lơ đi coi như không thấy.

“Bỏ xuống!”

Giọng nói của Lục Li Dĩ lạnh lùng đến cực điểm, hoàn toàn không còn chút độ ấm nào.

Một câu nói, là mệnh lệnh, càng giống như là... một loại cảnh cáo!

Cảnh cáo Tiểu Yên, rằng cô ta đã giẫm lên vạch giới hạn của Lục Li Dĩ anh.

“Anh Lê, anh nhìn em đi! Nếu như không phải vì người phụ nữ này, em có trở thành bộ dạng như bây giờ không? Giữ cô ta lại, em không cam tâm!”

Tiểu Yến nói xong, dứt khoát ấn nút của điều khiển kia.

Gió lạnh gào thét bên tai Hường Tình...

“A...”

Bỗng chốc Hường Tình cảm thấy mắt đi trọng tâm.

Trái tim cô như sắp nhảy vọt ra khỏi lồng ngực: “Cứu tôi! Cứu...tôi...”

Tiếng kêu cứu khàn đặc, xé nát gió táp.

Cô không nhận được nữa giọt nước mắt to như hạt đậu dâng lên từ trong khóe mắt.

Khoảnh khắc đó Hường Tình thật sự nghĩ mình sắp chết rồi.

Loại cảm giác rớt xuống nhanh chóng kia khiến cô cảm thấy buồn nôn, khiến cô cảm thấy khủng hoảng...nhưng chỉ một thoáng tiếng súng giảm thanh “pằng” một tiếng đã vang lên.

Một viên đạn nhanh chóng sượt qua tay của Tiểu Yến, chính xác không sai một ly bắn lên cái điều khiển, trong chớp mắt cái điều khiển kia nổ tan tành.

“A!”

Sức đạn chấn động đến tay của Tiểu Yến, cô ta sợ đến kêu lên thảm thiết.

Mà bên ngoài lan can, trực lẫn đột nhiên ngừng lại.

Dây thừng nhỏ giữa bầu trời mạnh mẽ nhồi lên mấy cái, cả người Hường Tình cũng lắc theo dây thừng nhỏ, lại còn nghe được tiếng dây thừng “xoạt, xoạt” đứt ra.

Dây thừng nhỏ vốn bị bọn họ cắt ra một đường, lại bị lực này đẩy tới có khả năng đứt ngang bất cứ lúc nào.

Trái tim của Hường Tình nhảy theo sợi dây thừng nhỏ kia, gần như sắp

nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô thở hồng hộc, nước mắt như mưa điên cuồng tuôn ra.

Hương Tình thật sự không dám tin mình vẫn còn sống.

Nhưng đột nhiên cô nghe thấy giọng nói trầm thấp kia của Lê Dã truyền tới từ phía trên đầu: “Cao Hương Tình, em nhất quyết phải làm như thế sao?”

Anh ta đứng trước lan can, lạnh lùng hỏi cô, hoàn toàn không có ý muốn giúp đỡ và cứu cô. Mặc kệ cho cô bị treo trên cọng dây thừng nhỏ giữa bầu trời, cũng mặc cho sợi dây nhỏ kia từ từ đứt ra.

Anh ta giận cô, rõ ràng cô có thể thuận lợi đi ra ngoài, nhưng cuối cùng lại vì quá lo chuyện “bao đồng” mà lại bị bắt trở về.

Đáy mắt hoảng sợ của Hương Tình tràn ngập nước mắt, cô ngược đầu trở mắt nhìn Lê Dã đứng đối diện.

Bóng đêm mờ mịt khiến cho khuôn mặt mê hoặc của anh càng thêm lạnh lùng quỳn rũ.

Con người đen kịt trong bóng đêm lộ ra tia quyết liệt lạnh lạnh.

Khoảnh khắc đó, thậm chí Hương Tình đã hoài nghi rằng anh thật sự sẽ khoanh tay đứng nhìn sợi dây thừng trên người mình đứt ra, nhìn cô...tan xương nát thịt!

“Cứu...cứu tôi...”

Cổ họng của Hương Tình khàn đến độ hầu như nói không ra tiếng.

Sắc mặt của cô sớm đã trắng bệch không còn chút máu.

Vừa nãy cô đã dạo một vòng trước quý môn quan, loại cảm giác đó thật sự rất đáng sợ...cô thật sự không muốn lại đi một chuyến nữa.

“Cứu tôi, cứu tôi...tôi...anh Lê...”

Hương Tình bị treo lơ lửng giữa bầu trời, xung quanh cũng không tìm thấy bất cứ điểm tựa nào.

Cuối cùng cô giống như một đứa trẻ bất lực, sụp đổ khóc òa lên.

Ánh mắt Lục Li Dã nhìn Hương Tình bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo.

Ánh mắt đen kịt xẹt lên tia sáng phức tạp, trên môi hiện lên nụ cười hờ hững, anh ta quay sang nói với đàn em phía sau lưng: “Kéo cô ấy lên!”

“Không được!”

Tiểu Yến gào lên: “Không cho phép kéo cô ta lên! Anh Lưu, anh nói một câu đi!”

Thấy Lưu Uy không nói câu nào, Tiểu Yến thật sự cuống lên: “Anh Lưu, cứ như vậy mà bỏ qua cho cô ta, tổn thất của chúng ta ai sẽ chịu trách nhiệm?”

Lưu Uy cười lạnh, trộm nhìn Lục Li Dã một cái, vỗ vai Tiểu Yến an ủi cô ta: “Nếu như cậu Lê đã muốn giữ người lại, vậy thì đương nhiên sẽ cho anh em chúng ta một câu trả lời rồi, cô gấp cái gì?”

Mạng sống của một người phụ nữ đối với Lưu Uy mà nói giống như con kiến dưới chân, đạp chết dễ như trở bàn tay.

Vì thế anh ta không quan tâm đến chết đi hay giữ lại.

Anh ta quan tâm nhất chính là Lê Dã.

Lê Dã sẽ cho anh em một câu trả lời thuyết phục như thế nào!

Thật sự mà nói anh ta cũng rất tán thành việc giữ cô gái này lại.

Nếu như cậu Lê đã để ý cô ta nhiều như vậy chứng tỏ cậu Lê lại nhiều thêm một nhược điểm trí mạng.

Sau này muốn đạp đổ anh lại càng dễ dàng hơn.

Cuối cùng Hương Tình được đàn em của Lục Li Dã cứu lên từ sợi dây

thùng.

Lúc đứng trên mặt đất nếu như không phải được Lục Li Dã ôm có lẽ Hương Tình sớm đã mềm nhũn ngã nhào xuống.

Cô giống như con thú nhỏ bị dọa sợ, vừa mới rớt xuống đã vùi đầu vào lồng ngực của Lục Li Dã, tay nhỏ nắm chặt cổ áo sơ mi của anh không buông, cả người run rẩy như lá rơi trong gió...sắc mặt trắng bệch, không còn một tia máu.

Mặt cô vùi sâu vào lồng ngực của anh, bờ môi tái mét nhếch lên khóc râm rức.

Không thể không thừa nhận, khoảnh khắc rơi xuống lúc này đã dọa cô hoảng sợ tột độ.

Lục Li Dã mở rộng áo khoác, ôm thật chặt cơ thể run rẩy của cô vào lòng.

Cảm nhận cơ thể đang không ngừng run rẩy của cô, đôi mắt trở nên u ám hơn, anh ta nói: “Đừng sợ, có tôi ở đây!”

Anh giang tay ra ôm cô chặt hơn.

Giọng nói trầm thấp, lộ ra vẻ dịu dàng khiến người khác ghen tỵ.

Vẻ mặt của Tiểu Yến trắng bệch, cô ta không cam lòng hét lên: “Anh Lê, sớm muộn gì cũng có một ngày anh bị cô ta hại chết!”

Tầm mắt lạnh lẽo của Lục Li Dã nhìn lướt qua Tiểu Yến, lại càng ôm Hương Tình chặt hơn: “Cho dù ngày nào đó Lê Dã tôi bị cô gái này hại chết, đó cũng là bổn thiếu gia tôi cam tâm tình nguyện! Tiểu Yến cô quản không được, càng không có tư cách quản!”

“Anh...”

Tiểu Yến tức giận, nước mắt tủi thân suýt chút nữa từ trong hốc mắt rơi xuống.

Hương Tình ở trong lòng anh cho dù cả người lạnh lẽo nhưng sau khi

nghe Lê Dĩ nói những lời này, cô lại cảm thấy giống như có một dòng nước ấm chảy trong lòng...nóng ấm, ngọt ngào từ trong tim xuyên đến mỗi một tác trên cơ thể.

Người đàn ông này...

Lúc lạnh lẽo khiến người ta phải sợ hãi.

Lúc ấm áp khiến người ta phải động lòng.

Nhưng mặc kệ là lạnh lẽo hay ấm áp...

Anh ta vẫn luôn có một sức hấp dẫn khiến cô hồi hộp vô cơ.

“Anh Lê, nếu như anh muốn giữ cô ta lại, thật ra mọi người đều không có ý kiến! Người phụ nữ của cậu, cậu bảo vệ đó là lẽ tự nhiên! Có điều, chuyện hôm nay...không thể bỏ qua như vậy! Anh em đều nhìn thấy hết, hơn nữa ở nơi này tổn thất nhiều cỡ nào, những anh em bị liên lụy cũng không ít, dù thế nào đi nữa cậu cũng phải cho một lời giải thích chứ, đúng không?”

Lưu Uy ngậm điều xì gà, xòe tay ra, híp mắt cười nói, dáng vẻ lười biếng, trong đáy mắt tất cả đều là mỉm cười trên sự đau khổ của người khác.

Hương Tình vừa nghe xong lời của Lưu Uy nói, tay nhỏ đang nắm cổ áo của Lê Dĩ không khỏi chặt hơn.

Các khớp ngón tay trắng bệch.

Lục Dĩ cười lạnh, đáy mắt đen như mực phủ một tầng sương giá: “Đương nhiên tôi sẽ cho anh em một lời giải thích công bằng.”

Nói xong, anh ta hoàn toàn không do dự rút khẩu súng giảm thanh tinh xảo từ trong túi ra, chớp mắt bóp cò, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng “bằng” một tiếng, viên đạn đã bắn vào cánh tay của anh.

Máu...

Tung tóe khắp nơi, văng lên mặt của Hương Tình, nóng hổi... cả người

cô cứng đờ.

Trước mắt một vùng đỏ tươi.

Nước mắt của cô nhịn không được nữa trào ra.

Nhìn cánh tay bị thương của anh ta, tầm mắt cô chỉ cảm thấy càng lúc càng mơ hồ... “Anh Dã!”

Tổng khiếp sợ nhìn hình ảnh trước mắt.

“Cậu Lê, cậu...”

Tiểu Yên gần như không dám tin vào mắt mình.

Lưu Uy cười một tiếng, khoe miệng âm u lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Rốt cuộc Hường Tình cũng tỉnh táo lại, nước mắt vẫn chảy không ngừng, nhưng cô đã không để ý nhiều như vậy: “Xoẹt...” một tiếng, cô cắn răng xé miếng vải của chiếc áo sơ mi mặc trên người, băng lại vết thương của Lục Li Dã.

Tay cô run dữ dội.

Chỉ nghe cô run lẩy bẩy nói: “Trước tiên băng bó vết thương, cầm máu...”

Tổng thấy thế, vội vã muốn giúp đỡ, nhưng lại bị Lục Li Dã hờ hững phát tay.

Khuôn mặt lạnh lùng quỵn rũ của anh vẫn không có bất kỳ biểu hiện dư thừa nào, thậm chí anh cũng chẳng nhăn mày lấy một cái.

“Tồn thất ở đây tôi sẽ rút từ tài khoản cá nhân của mình ra bù lại! Hôm nay cô ấy chọc mọi người không thoải mái, bọn thiếu gia đã nhận rồi! Còn ai vẫn không phục, đứng ra đi!”

"..."

Toàn bộ nơi đó yên lặng như tờ.

Không một ai dám bàn tán, càng không có ai dám đứng ra!

Lê Dĩ anh ta vì người phụ nữ của mình, ngay cả bản thân mình cũng nhẫn tâm ra tay như thế, còn nói gì đối với người khác chứ?

Quả thật Lưu Uy đã không nghĩ tới điều này.

Mà điều này cũng đã chứng minh trong lòng anh ta người phụ nữ này quan trọng đến cỡ nào.

Hương Tình cố chấp đi qua băng bó vết thương cho anh ta, cô run rẩy nói xin lỗi anh ta: “Xin lỗi, xin lỗi...không phải tôi cố ý đâu...”

Nếu như cô biết mình thả những người kia đi sẽ liên lụy đến anh như vậy thì nhất định cô sẽ không làm.

Cứu người quan trọng, nhưng mà cô càng hy vọng nhìn thấy anh khỏe mạnh hơn.

Tuy rằng, Lê Dĩ anh ta có thể không phải là người tốt gì, nhưng ít nhất trong lòng Hương Tình cô, anh ta chính là người đàn ông tốt nhất trên đời này.

Anh ta đã nói qua sẽ bảo vệ cô chu toàn, vì vậy bây giờ anh ta lấy tính mạng của mình thực hiện lời hứa với cô.

...

“Trời ơi! Chuyện gì thế này? Sao lại bị thương rồi?”

Vừa vào biệt thự, Liên Vân kinh hoàng tới đón: “Tôi lập tức gọi điện cho bác sĩ Trần tới đây!”

“Chờ chút đã!”

Lục Li Dĩ lên tiếng ngăn cản: “Các người cũng đừng theo đến đây, tôi có lời muốn nói với cô ấy...”

Nói xong, anh ta kéo Hương Tình lên lầu.

Sức kéo có phần thô lỗ.

Cả người lộ khí rét lạnh, khiến cho tất cả mọi người không rét mà run, trong đó cũng bao gồm Hương Tình.

“Cậu Lê, có lời gì đợi chúng ta xử lý vết thương xong hãy nói, được không?”

“Câm miệng!”

Lục Li Dã biết cô đã tức giận rồi, bị anh ta ôm lấy cũng không phản kháng, chỉ thấp giọng nhắc nhở anh ta: “Anh chú ý một chút, đừng để động đến vết thương!”

Lời của Hương Tình nói anh ta làm như không nghe thấy.

Vừa vào phòng, Lục Li Dã đã không hề thương tiếc ném Hương Tình lên giường lớn.

Nháy mắt tiếp theo, không chờ cô hồi hồn thân hình cao lớn của anh ta giống như con thú dữ đã vồ lên người cô.

Thân hình cao lớn ép lên cơ thể mềm mại của cô, bao trùm lên người cô một cách vững chắc.

-----oOo-----

Chương 450: Nhiệm vụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh ta cúi đầu trừng mắt nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo đó giống như muốn lóc da xẻ thịt cô.

“Rõ ràng cô đã đi rồi, tại sao lại trở về?”

Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi hỏi cô.

Trong lòng Hương Tình run “lộp bộp” một tiếng...

Cô không biết tại sao khi nhìn người đàn ông trước mắt, trong lòng lập tức nổi lên nghi ngờ.

“Anh biết?”

“Trả lời tôi trước! Rõ ràng là cô có thể đi ra ngoài, tại sao lại trở về?”

Lục Li Dã vẫn cố chấp với câu hỏi của anh ta.

Hương Tình nhìn vết thương không ngừng chảy máu của anh ta, cũng không muốn dây dưa với anh ta nữa, trực tiếp nói ngắn gọn: “Vốn dĩ hôm qua tôi đã có thể đi ra ngoài rồi, tôi ở trong ngõ tối theo cảnh sát đi cứu người, lúc quay về đột nhiên lại bị một cảnh sát đánh ngất, lúc tỉnh lại tôi đã bị treo ở trên ban công rồi.”

Lúc Hương Tình nói xong những lời này, trong đầu chợt lóe lên một điều: “Người đánh ngất tôi là cảnh sát, mà sau khi tôi tỉnh lại, lại bị trói trên... lẽ nào trong cảnh sát có người của các người sao?”

Chân mày của Lục Li Dã càng nhíu chặt, trong đôi mắt đen kịt của anh ta gió cuốn mây tan, ánh sáng u ám chợt lóe lên, một lúc lâu mới nghe anh ta thấp giọng hỏi một câu: “Cũng không loại trừ khả năng này!”

“Anh không biết?”

Hương Tình kinh ngạc.

Lục Li Dã lật người ra khỏi cơ thể của Hương Tình, không còn sức mềm nhũn trên giường: “Cô đi gọi bác sĩ Trần tới đây!”

“Vâng, tôi lập tức đi ngay!”

Hương Tình nhanh chóng nhảy vọt từ trên giường xuống, nhìn đôi môi từ từ trở nên trắng bệch của anh ta, cô hơi cuống lên: “Anh đợi tôi! Tôi lập tức tới ngay...”

Rất nhanh Hương Tình đã gọi bác sĩ Trần tới.

Bác sĩ Trần đã mổ lấy viên đạn ra cho Lục Li Dã, cũng may viên đạn không tổn thương đến gân cốt, sau khi băng bó nằm trên giường nghỉ ngơi một thời gian là được.

Hương Tình ở bên cạnh phụ trách làm trợ thủ.

Từng chậu nước sạch đưa đến, lúc đi ra đã trở thành những chậu máu đỏ tươi.

Cảm giác áy náy trong lòng cô càng lúc càng nặng trĩu theo từng chậu nước máu được bung ra ngoài.

“Vết thương của cậu Lê sau này không được đụng nước, để tránh bị nhiễm trùng, ngoài ra mỗi ngày phải thay thuốc một lần. Có bất kỳ tình trạng khó chịu gì phải kịp thời liên lạc với tôi, tôi cũng sẽ nửa ngày đến xem tình trạng của cậu một lần. Cậu Lê, mấy ngày này tốt nhất cậu nên nằm nghỉ ngơi ở trên giường, ít vận động.”

Bác sĩ Trần cẩn thận dặn dò Lục Li Dã.

Anh ta nhắm mắt nằm trên giường, giống như đang ngủ say, không hề trả lời bác sĩ Trần.

Hương Tình ở bên cạnh nghe nhớ rất kỹ.

Lúc tiễn bác sĩ Trần rời đi đã là sáng sớm của ngày hôm sau.

Hương Tình không chợp mắt suốt đêm.

Trên giường Lục Li Dã đang hôn mê, lại còn sốt cao.

Hương Tình tìm Liên Vân lấy túi chườm lạnh, hết lần này đến lần khác cô vẫn kiên nhẫn thay túi chườm đá hạ sốt cho anh ta.

Nhìn lại trên giường, sắc mặt của Lục Li Dã trắng bệch, tâm trạng của Hương Tình càng nặng nề hơn bất cứ lúc nào.

Cho dù lúc mình bị bắt vào đây, bị đánh đến thương tích đầy mình cũng không khó chịu như bây giờ.

Lúc đó là đau đớn về thể xác, còn bây giờ...

Là đau lòng.

Hình ảnh trên ban công lúc đó giống như một thước phim chiếu chậm, không ngừng hiện lên trong đầu Hướng Tình.

Mảng máu đỏ tươi kia bắn tung tóe lên mặt cô lại ấm áp như vậy.

Trong lòng cô là cảm động, là dịu dàng, là áy náy.

Còn có run sợ...

Đây là lần đầu tiên cô gặp phải người đàn ông bằng lòng hy sinh vì cô.

Thậm chí cô có vài giây nghi ngờ...

Không phải người đàn ông nổi bật hơn người này đã động lòng với mình chứ?

Nếu như không phải vậy tại sao hết lần này đến lần khác anh ta lại dốc hết sức lực cứu cô?

Còn mình thì sao? Mặc dù lúc nào trên miệng cũng nói tuyệt đối không qua lại với những người trong giới hắc đạo, nhưng cuối cùng thì sao? Không phải mình cũng động lòng với người đàn ông này rồi sao?

Nhưng người đàn ông chất lượng cao như vậy nếu muốn động lòng với anh ta có thực tế không?

Hướng Tình mang theo tình cảm nồng nàn nhìn Lục Li Dã trên giường, tim cô đột nhiên trong nháy mắt bị anh ta quấy nhiễu, thật lâu mới bình tĩnh lại...cô vươn tay ra thăm dò nhiệt độ trên mặt anh ta.

Phát hiện mình sốt ruột vô cớ.

Nhiệt độ ấm áp trên mặt anh ta truyền đến lòng bàn tay cô, giống như trong một giây đã xâm nhập vào tim cô, nóng hổi...khiến cô không khỏi đỏ mặt.

Cô đang muốn rút tay về, bỗng nhiên cổ tay chột nặng, bàn tay to lớn cứng như thép của Lục Li Dĩ hoàn toàn không hề báo trước đã nắm chặt tay cô.

Tim Hường Tình đập loạn nhịp.

Gò má cô nóng lên, hơi thở gấp gáp.

Lục Li Dĩ không tỉnh lại, sức nắm bàn tay nhỏ của cô từ từ chuyển sang dịu dàng...lòng bàn tay của anh ta từ cổ tay cô dòi đến bàn tay, cuối cùng nhẹ nhàng nắm chặt.

Tim Hường Tình rõ ràng đập mạnh một nhịp.

Hai gò má nóng như lửa đốt.

Hơi thở gấp gáp.

Lòng bàn tay bởi vì quá căng thẳng mà đổ một lớp mồ hôi mỏng...đột nhiên bàn tay lớn của anh ta dùng sức, kéo một cái cô liền rơi vào lồng ngực rắn chắc của anh ta.

Hường Tình kinh ngạc khẽ hô một tiếng, sợ rằng mình sẽ chạm vào vết thương của anh ta: “Cậu Lê...”

Cô thăm dò khẽ gọi tên anh ta.

Anh ta không tỉnh lại, ngủ mê man, có lẽ là do đau đớn, hoặc là đang gặp ác mộng, chân mày đẹp của anh ta nhăn lại, đôi môi mỏng gọi cảm giống như đang lẩm bẩm gì đó.

Lúc đầu, Hường Tính không nghe rõ ràng...

Sau đó Hường Tình đã nghe rõ!

Anh ta lẩm bẩm không phải là cái gì khác...

Mà là tên của một cô gái khác.

“Vũ Quỳnh...”

“Vũ Tiểu Tam, đừng đi...”

“...”

Hương Tình sững sờ nằm trong lòng anh ta, nghe anh ta lẩm bẩm cái tên quen thuộc này, qua hồi lâu cô vẫn chưa tỉnh táo lại...

Vũ Quỳnh...

Vũ Tiểu Tam!

Cái tên quen thuộc, biệt danh quen thuộc...

Cô sững sờ nhìn người đàn ông trước mắt, đột nhiên có một cái tên chợt lóe lên trong đầu cô!

Lê Dã.

Lục Li Dã?

Đầu óc Hương Tình nhanh chóng chuyển động, cực lực tìm kiếm dung nhan tuấn mỹ mà công tử bột mình đã từng thấy kia.

Hai năm, trong thời gian hai năm, người đàn ông trước mắt này thật sự đã thay đổi quá nhiều!

Hai năm trước anh ta đúng là điển hình của loại công tử nhà giàu phóng khoáng, quần là áo lượt.

Mà bây giờ anh ta lạnh lùng hấp dẫn, kín đáo, vô cùng thu hút. Ngũ quan của anh rõ ràng sắc bén hơn trước rất nhiều, nước da cũng thay đổi, vóc người cũng cao hơn nhiều.

Thật sự Hương Tình không cách nào có thể liên hệ được người đàn ông mình gặp qua một lần với một Lục Li Dã bây giờ.

Đối với cô mà nói, người đàn ông này thay đổi quá lớn.

Nhưng mà không phải nghe Tam Nhi nói anh ta đi bộ đội sao? Tại sao lại

lại lưu lạc đến nông nỗi này?

Còn nữa, tại sao anh ta tại đổi tên?

Lẽ nào...

Có một ý nghĩ lớn mật chợt xẹt qua trong đầu cô.

“Nhóc quý Vũ...”

Lục Li Dã mơ màng mơ màng còn lằm bằm nhũ danh của Vũ Quỳnh.

Bàn tay nắm tay Hương Tình cũng không khỏi dùng sức nắm chặt hơn, giống như sợ rằng đột nhiên cô sẽ chạy mất.

Anh ta mơ một giấc mơ, mơ thấy nhóc quý Vũ một mình ngồi xỏm bên đường vô lực không lớn.

Tiếng khóc kia giống như một thanh dao sắc bén cắm vào tim anh ta, khiến anh ta đau nhức.

Nhưng đột nhiên trong lúc đó khuôn mặt kia lại thay đổi, không còn là nhóc quý Vũ nữa mà là ...Cao Hương Tình?

Lục Li Dã đột nhiên tỉnh dậy từ trong giấc mộng.

Vừa mở mắt anh ta đã nhìn thấy khuôn mặt bỗng nhiên xuất hiện trong giấc mộng của anh ta.

Cô cách anh ta chỉ có nửa tấc.

Cô không khóc.

Chỉ là ngơ ngác trừng mắt nhìn anh ta giống như đang tìm kiếm điều gì đó.

Chỉ là trong cặp mắt long lanh kia lúc này điểm xuyết thêm mấy phần âm u.

Thấy anh ta mở mắt, cô chậm rãi đứng thẳng người lên, bàn tay nhỏ hiền

lành rút vội ra khỏi bàn tay to lớn của anh ta.

“Lúc này anh nằm mơ?”

Cô hỏi.

Giọng điệu là lạ, có phần xa cách.

Ánh mắt âm u của Lục Li Dã tối đi mấy phần: “Sao thế?”

“Không có gì?”

Hương Tình lắc đầu.

Không biết tại sao đột nhiên tâm trạng của cô xuống dốc không phanh.

Thậm chí ngay cả sức lực nói chuyện cũng không còn.

Biết được anh ta là Lục Li Dã không phải cô nên vui mừng sao? Không nên lập tức xác nhận với anh ta sao?

Nhưng mà cô không có!

Cô không vui, rất rõ ràng cô không vui. Thậm chí vào lúc này cô còn hy vọng thật ra mình là nhìn lầm người.

Loại cảm giác đó...

Rất phức tạp!

Lục Li Dã là ai?

Là người đàn ông vẫn luôn xem Vũ Tiểu Tam là bạn bè, nhưng trái tim đã trao cho Vũ Tiểu Tam.

Lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Hương Tình đã nghĩ mọi cách để bảo vệ cô, cho đến bây giờ còn vì cô chịu một viên đạn... Tất cả những chuyện này đã có thể thông suốt.

Không phải như tưởng tượng ngây thơ kia của cô, cho rằng người đàn

ông hư hỏng này đã động lòng với cô...thật ra, anh ta chỉ vì Vũ Tiểu Tam.

Bởi vì mình là bạn của người phụ nữ anh ta yêu nên anh ta không thể không cứu đúng không?

Nghĩ đến những chuyện này, trong lòng Hương Tình vô cùng chua xót.

Cô không dám nhìn anh nữa, chỉ lấy nhiệt kế qua, kẹp vào nách anh: “Anh đo lại nhiệt độ thử xem, có chỗ nào không khỏe thì nói cho tôi biết.”

Hương Tình vừa nói vừa lấy túi chườm đá trên đầu anh, lại đi đến tủ lạnh lấy một cái mới khác tới.

Từ đầu đến cuối cô cũng không dám nhìn vào mắt anh.

Không biết là không dám, hay là...sợ nếu nhìn anh, cô sẽ đau lòng.

Sau đó hai người im lặng không ai nói chuyện.

Bầu không khí có vẻ hơi lúng túng.

Hương Tình cúi đầu, trước sau cũng không lên tiếng, cũng không nhìn tới anh.

Tuy không nhìn Lục Li Dã, nhưng cô vẫn cảm nhận rõ ràng có một chùm sáng gập gáp đang rơi lên mặt cô, rất sắc bén, đến nỗi cô muốn lờ đi cũng khó.

“Sao thế?”

Bỗng nhiên Lục Li Dã hỏi cô.

Mày kiếm của anh nhãn lại: “Em đang làm mình làm mấy gì với tôi thế?”

Hương Tình bĩu môi, ngẩng đầu nhìn anh, gắng gượng trề môi nói: “Cái gì mà làm mình làm mấy? Tôi cảm ơn anh không kịp nữa là.”

“Thật sao?”

Lục Li Dã nhíu mày: “Tại sao tôi lại hoàn toàn không cảm nhận được lòng biết ơn của em vậy?”

“Không, tôi thật sự rất cảm ơn anh!”

Hương Tình đứng thẳng người, vô cùng thận trọng nói cảm ơn anh ta: “Lê Dã, cảm ơn anh!”

Lục Li Dã nhếch môi mỏng, xem như đáp lại.

Hương Tình lại cảm thấy lồng ngực tắc nghẹn.

Quả nhiều lời muốn hỏi anh, nhưng lại sợ không dám nói ra.

Vẫn cứ sợ câu trả lời không giống như cô mong muốn.

“Em muốn nói gì thì nói đi!”

Lục Li Dã nhìn ra được tâm tư của Hương Tình.

Hương Tình do dự một hồi, cuối cùng vẫn nói: “Anh là Lục Li Dã bạn của Vũ Tiểu Tam.”

Cô dùng câu khẳng định chứ không phải là câu hỏi.

Lục Li Dã bình tĩnh nhìn cô, nhưng anh ta không trả lời.

Một hồi lâu, mới khẽ cười một tiếng: “Cuối cùng đầu óc chậm chạp của em cũng nhớ ra cậu đây rồi à?”

Lời này tương đương với việc ngầm thừa nhận câu nói của Hương Tình.

Lòng cô không nhin được trở nên nặng nề hơn.

“Nhiệm vụ?”

Hương Tình dùng những từ ngữ rút gọn nhất, đơn giản nhất hỏi tiếp.

Lục Li Dã không còn do dự nữa, gật gật đầu.

Hương Tình hít sâu một hơi, cố gắng tiêu hóa những tin tức mình liên tục tiếp nhận này.

Lục Li Dã đối với thân phận của mình không còn giấu giếm Hương Tình nữa, bởi vì...đã không cần thiết.

Cô cũng đoán được rồi.

“Đỡ tôi ngồi dậy!”

Anh ta không thích cách đàn bà ngồi ở trên, đàn ông nằm ở dưới nói chuyện.

“Chậm một chút...”

Hương Tình đỡ anh ta ngồi dậy.

Cô lại cẩn thận từng li từng tí lót một cái gối sau lưng anh ta.

-----oOo-----

Chương 451: Cô ấy ghen rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Bây giờ em có thể nói cho tôi biết dáng vẻ của người đã đánh ngất em, hấn có đặc điểm gì không?"

Lục Li Dã nghiêm túc hỏi cô.

Hương Tình cố gắng nhớ lại: “Dáng vẻ của hấn rất trắng, khuôn mặt cũng chẳng có gì đặc biệt. Về chiều cao à, cao hơn tôi một cái đầu! Anh đưa hình cho tôi xem, nhất định tôi sẽ nhận ra!”

Lục Li Dã nhú mày, tỏ vẻ nghi ngờ: “Nếu hấn thật sự là nằm vùng của Lưu Uy, sẽ dễ dàng để cho em nhìn thấy dáng vẻ của mình sao?”

“Không! Hấn tập kích tôi từ phía sau, nếu như không nhờ vũng nước trên mặt đất kia tôi căn bản nhìn không thấy mặt của hấn! Tôi nghĩ, hấn cũng căn bản không nghĩ tới tôi sẽ nhìn thấy.”

“Nếu như hấn biết em nhìn thấy, vậy thì bây giờ em đã chết hai trăm lần rồi! Cao Hương Tình em nên vui mừng vì vận may của em đi!”

Lục Li Dã vừa nói, vừa cúi đầu đong đưa di động trong tay.

Nhanh chóng giải mã, gửi đi một email bí mật.

Nội dung email cũng rất đơn giản: “Gửi hình của tất cả những người dự tiệc tối qua cho tôi, có quý, hành động bí mật.”

“Vâng, vận may của tôi thật tốt...”

Hương Tình gật đầu, giống như có ý nghĩ sâu xa thờ dài một tiếng.

Giọng điệu cô lại có phần thê lương: “Nếu không phải vận may tốt, tại sao lại có thể gặp phải anh chứ?”

Lục Li Dã không ngẩng đầu nhìn cô, chỉ cúi đầu tiếp tục nghịch điện thoại trong tay, đợi nhận email: “Cao Hương Tình, là ảo giác của tôi sao? Tại sao sau khi biết tôi là bạn của nhóc quý Vũ em lại không tỏ ra vui mừng chút nào hết vậy?”

Lục Li Dã thật sự không hiểu.

Anh ta ngẩng đầu, có thâm ý liếc Hương Tình: “Lúc này nhìn thấy người quen, không phải nên vô cùng vui vẻ sao? Nhưng mà sao em lại bình tĩnh đến không bình thường như vậy chứ?”

“Anh bị thương, tôi cũng không thành công chạy thoát ra ngoài, có cái gì đáng để tôi vui vẻ chứ?”

Hương Tình phản bác anh.

Lý do rất thỏa đáng.

Lục Li Dã gật đầu: “Viện có thật hay.”

“Lê Dã...”

Hương Tình không gọi anh ta là Lục Li Dã.

Cũng không phải cô không quen, chỉ là sợ mình không cẩn thận gọi quen miệng, ở trước mặt người khác lộ ra thân phận của anh.

Vì thế cô cẩn thận vẫn tốt hơn.

“Ngay lúc đầu anh giúp tôi chính là vì tôi là bạn của Tam Nhi sao?”

Hương Tình cũng không biết tại sao rốt cuộc mình vẫn hỏi những vấn đề này?

Ngược lại Lục Li Dã không trực tiếp trả lời cô, anh chỉ hỏi ngược lại cô: “Nếu như bị nhóc quý Vũ biết tôi đối với em thấy chết không cứu, em cảm thấy sau này cô ấy còn để ý đến tôi sao?”

Một câu hỏi không nhận được câu trả lời chính diện của anh, nhưng Hương Tình đã hiểu.

Cô không biết dùng từ ngữ gì để diễn tả cõi lòng của mình lúc này?

Mất mát? Khó chịu? Thất vọng?

Đại khái đều có hết!

Loại cảm giác chấp chới trong lòng kia giống như bị một tấm màn mỏng bó chặt khiến cô căn bản không thở nổi.

Cô cố ý lơ đãng mỉm cười, đôi mắt xinh đẹp cong cong: “Vì thế, viên đạn này thật ra là anh chịu thay cho Tam Nhi?”

Trong ánh mắt đào hoa của Lục Li Dã xẹt lên tia sáng u ám, anh ta chỉnh lại cái gối sau lưng nói: “Cũng có thể nói như vậy.”

Thật ra Lục Li Dã nói như vậy chỉ là không hy vọng trong lòng Hương Tình gánh vác quá nhiều hổ thẹn đối với anh.

Cô muốn nghĩ như thế ngược lại cũng tốt.

Hương Tình không dấu vết hít sâu một hơi...

Lại thở ra, ngực vẫn còn hơi đau.

Nhưng cô vẫn giữ nguyên nụ cười.

May là cô sớm biết chân tướng, nếu không mình thật sự đã trở thành trò cười.

Cũng may là cô biết sớm...

Vào lúc mình còn chưa lún quá sâu, biết được chân tướng.

“Sau khi trở về, nhất định tôi sẽ nói vài câu tốt đẹp cho anh trước mặt Tam Nhi.”

“Ngược lại chuyện đó cũng không cần thiết.”

Lục Li Dã mỉm cười, vẻ mặt mờ mịt không rõ: “Người không biết còn tưởng em muốn thay bản thiếu gia theo đuổi chị dâu em nữa đấy!”

Hương Tình buồn cười, nghĩ tới trước đây hai người trò chuyện về người con gái anh thích, cô lắc đầu: “Chị dâu của tôi thì anh đừng có mơ mộng hão huyền, sau này vẫn nên đổi người khác đi! Chị ấy đã được định sẵn là người của nhà họ Cao chúng tôi rồi! Ai cũng không được phép giành với anh trai tôi!”

“Xì!”

Lục Li Dã khẽ “xì” một tiếng, chặc chặc hai câu: “Có người đối với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao?”

Anh vừa dứt lời, tiếng di động đã vang lên.

Lục Li Dã nhanh chóng mở email ra, mười mấy tấm hình hiện rõ trên màn hình.

Anh đưa điện thoại cho Hương Tình: “Nhìn hình, nhận người!”

“Ồ.”

Hương Tình lấy điện thoại, cúi đầu, cẩn thận lật từng tấm hình, nhưng vẫn nhìn không được hỏi anh: “Tại sao lúc tôi hỏi về thân phận của anh, anh lại hoàn toàn không giấu diếm mà nói cho tôi biết? Anh không sợ tôi sẽ tiết lộ cho người khác biết sao?”

“Em sẽ làm như vậy sao?”

Lục Li Dã hỏi ngược lại cô.

Anh ta giơ tay lên, chỉ vào đầu cô: “Nếu ánh mắt nhìn người của bọn thiếu gia kém như vậy, bị em bán đi cũng đáng đời!”

Hương Tình mỉm cười, ít nhiều gì trong lòng cũng cảm thấy hơi được an ủi: “Cảm ơn anh đã tin tưởng tôi.”

Dứt lời, cô chỉ vào di động nói: “Chính là hắn!”

Hương Tình đưa điện thoại đến trước mặt Lục Li Dã.

Lục Li Dã lấy điện thoại qua, liếc mắt nhìn: “Em chắc chứ?”

“Tôi xác định! Chắc chắn là hắn. Lúc đó, khi tôi ra ngoài người cảnh sát đầu tiên tôi gặp chính là hắn, vì vậy tôi có ấn tượng ngay!”

“Được!”

Lục Li Dã gật đầu.

Hương Tình cẩn thận hỏi một câu: “Có gì mờ ám bên trong?”

“Em cảm thấy thế nào?”

Lục Li Dã nghiêm túc hỏi cô.

Hương Tình lắc đầu: “Tôi không biết. Có điều công việc của anh nghe có vẻ rất nguy hiểm.”

Lục Li Dã không chú ý tới lời của Hương Tình, trực tiếp gọi một cú điện thoại.

Rất nhanh đầu bên kia đã có người nghe máy.

“Đã tìm ra kẻ khả nghi rồi, hình cũng gửi đến email của chú rồi. Thử hấn trước! Còn nữa, hôm qua các chú làm việc thế nào vậy? Dẫn một đám người đến, bảo các chú đến cứu người, kết quả thì sao? Suýt chút nữa làm chết cô ấy rồi!”

Lục Li Dã tức giận gào lên trong điện thoại với cảnh sát Đông.

“Chuyện này thật sự là sai sót trên công việc của chúng tôi! Lệnh lục soát của cấp trên đã có rồi, qua hai ngày nữa tôi sẽ lại đến dẫn cô ấy ra ngoài!”

“Được! Nếu như lại xảy ra chuyện gì nữa, tôi thấy đồng phục cảnh sát của chú có thể cởi ra được rồi!”

Lục Li Dã nói xong trực tiếp cúp luôn điện thoại.

“Chẳng mấy nữa là tôi sẽ có cơ hội đi ra ngoài?”

Hương Tình hỏi Lục Li Dã.

Tâm trạng cô rất phức tạp.

“Tôi nói rồi, chắc chắn tôi sẽ nhanh chóng để cho em ra ngoài.”

Anh ta nói được, làm được.

“Vậy còn anh? Anh sẽ ra ngoài với tôi chứ?”

Có lẽ đây mới là vấn đề Hương Tình quan tâm nhất.

Lục Li Dã lắc đầu: “Tôi còn có nhiệm vụ trên người.”

Hương Tình cắn môi, rất lâu cũng không lên tiếng nữa.

“Sao thế? Không nở rời đi à?”

Lúc Li Dã cố ý đùa giỡn cô.

Hương Tình lắc đầu, không nói lời nào.

Rất lâu...

“Sau khi tôi ra ngoài, cảnh sát sẽ lấy khẩu cung của tôi chứ?”

“Ừm. Đến lúc đó ăn ngay nói thật, không cần tôi dạy cho em chứ?”

“Vậy chuyện hôm đó tôi phải nói ra không?”

Hương Tình do dự một lát, sau đó nghiêm túc hỏi anh.

Lục Li Dã ngẩn người.

Ánh mắt anh tối đi mấy phần, lúc sau mới gật đầu: “Có sao nói vậy.”

Hương Tình cũng ngẩn người theo.

“Anh có thể bị xử phạt hay không?”

“Cấp trên sẽ xem xét xử lý.”

Nếu thật sự muốn xử phạt, vậy thì anh cũng không còn gì để nói.

Hương Tình không hỏi gì thêm nữa.

Trong những ngày Lục Li Dã bị thương tĩnh dưỡng, anh phát hiện Cao Hương Tình hình như có vẻ hơi thay đổi.

Cô trở nên ít nói, cũng không cười đùa với anh nữa.

Tựa hồ cô có ý tránh mặt anh. Anh ở trong phòng, cô ở phòng ngủ. Anh đến phòng ngủ, cô dứt khoát đi đến phòng chiếu phim dưới đất nằm ngủ. Nếu anh đến rạp chiếu phim, cô sẽ trực tiếp chạy đến phòng khách không ra.

Rõ ràng Hương Tình vô tình hay cố ý muốn giảm bớt thời gian hai người

ở cạnh nhau.

Điều này không chỉ có Lục Li Dã phát hiện, ngay cả Liên Vân nhiều chuyện cũng phát hiện ra hiện tượng kỳ lạ này.

Ngày hôm đó, nhìn thấy Lục Li Dã ôm cánh tay bị thương loang quanh một mình trong đại sảnh, Liên Vân nhin không được bước lên ân cần hỏi anh: “Cậu chủ Lê, anh tìm chị Hương Tình sao?”

“Cô ấy đâu rồi?”

Liên Vân chỉ vào phòng sách dưới mặt đất: “Chắc lúc này còn đang ngâm mình trong đồng sách đấy! Có điều...?”

“Có điều...”

Lục Li Dã đang muốn bước đi tìm cô ấy thì nghe lời của Liên Vu nói, anh ta nghi ngờ dừng lại.

“Tôi thấy anh đi xuống cũng mất công, không tới năm phút sau chị Hương Tình cũng sẽ dờn trận địa ra khỏi phòng sách.”

Liên Vân ăn ngay nói thật.

“Lời này có ý gì?”

Vẻ mặt của Lục Li Dã trầm xuống.

“Lẽ nào anh không nhìn ra được sao?”

Liên Vân cẩn thận làm bằ một câu: “Rõ ràng chị Hương Tình đang trốn anh mà!”

"..."

Vẻ mặt của cậu hai Lục càng khó coi hơn.

“Có điều nhắc tới cũng thấy lạ, theo lý mà nói anh liêu mình làm việc nghĩa cứu chị Hương Tình như vậy, chị ấy nên cảm động đến rơi nước mắt, lấy thân báo đáp anh mới đúng chứ? Nhưng tại sao sau khi anh cứu

chị ấy, ngược lại chị ấy lại giận anh chứ? Lẽ nào anh đã làm gì khiến chị ấy giận rồi sao?”

Sau khi Liên Vân biết được cậu hai Lê rất đàn ông cứu Hương Tình, quả thật cô ấy đã xem Lục Li Dã là siêu cấp đại thần trong đám đàn ông rồi.

Vì thế đối với phản ứng lạnh lùng của Hương Tình cô ấy tỏ ra không hiểu.

“Cô cũng cảm thấy cô ấy đang giận tôi?”

Liên Vân nhún nhún vai, gật đầu: “Quá rõ ràng!”

Lục Li Dã thật sự không hiểu: “Tại sao phải tức giận?”

“Chuyện đó tôi cũng không biết! Có điều ngay cả nguyên nhân chị ấy giận anh, anh cũng không biết sao?”

Liên Vân tỏ ý không thể nào hiểu được.

Vẻ mặt Lục Li Dã mờ mịt lắc đầu.

Anh còn thật sự không biết rốt cuộc mình đã làm gì chọc cô gái kia không thoải mái đến nỗi khiến cô ấy trong mấy ngày này vẫn luôn vô tình hay cố ý trốn tránh anh.

“Bình thường phụ nữ các cô tức giận vì lý do gì?”

Vẻ mặt Lục Li Dã nghiêm túc hỏi Liên Vân, khiêm tốn học kinh nghiệm từ cô ấy.

“Phụ nữ tức giận có rất nhiều lý do, cho dù đàn ông nói sai một câu, phụ nữ cũng có thể giận nửa ngày đấy!”

Ngược lại cô ta nói cũng phải.

Đối với điều này Lục Li Dã tỏ vẻ khá đồng ý.

Logic của phụ nữ, mười người đàn ông cũng không cách nào đoán được.

“Vậy phụ nữ giống như Cao Hương Tình thì theo hiểu biết của cô, cậu đây phải làm chuyện xấu gì mới sẽ khiến cho cô ấy giận lâu như thế chứ?”

Câu hỏi của Lục Li Dã đã làm khó Liên Vân.

Cô ấy nhăn mày sờ cằm nghiêm túc suy nghĩ.

“Lẽ nào mấy ngày gần đây cậu Lê quá gần gũi những cô gái khác? Vì vậy trong lúc vô tình bị chị Hương Tình nhìn thấy, hoặc là phát hiện được, sau đó chị ấy ghen, vì thế mới giận anh?”

Liên Vân kinh ngạc lướt nhìn Lục Li Dã từ trên xuống dưới một lần, sau đó nhanh chóng cách xa anh ba bước.

Dáng vẻ ngây thơ kia giống như sợ rằng mình đứng quá gần anh sẽ tự rước lấy họa.

“Ghen?”

Lục Li Dã bị chữ này của Liên Vân làm cho choáng váng.

Liên Vân gật đầu thật mạnh: “Ngoại trừ cái này ra, thì đúng là không có chuyện gì đáng để chị Hương Tình giận nữa? Chị ấy thật sự không giống người chỉ vì mấy câu nói mà làm mình làm mảy?”

“Thật sao?”

Lục Li Dã liếc Liên Vân.

Ghen?

Người phụ nữ kia ghen vì mình? Ghen với ai?

Mấy ngày gần đây người phụ nữ anh ta tiếp xúc nhiều nhất chính là...Liên Vân.

Cũng đúng. Có những lúc cô ấy không có mặt, vừa vặn bác sĩ Trần đến đây, lúc cần thay thuốc chính là Liên Viên giúp đỡ.

Nói tới thân mật...

Tuy không tính là quá gần gũi, nhưng khoảng cách cũng rất gần!

Nhưng mà tại sao cô ấy phải ghen?

Còn nữa tại sao khi anh ta nghe nói đến từ này, trong lòng anh ta lại cảm thấy có phần vui vẻ chứ?

Lục Li Dã trừng mắt với Liên Vu: “Từ hôm nay trở đi, cô cách xa tôi một mét!”

"..."

Lục Li Dã nói xong, vội vàng đi về phía phòng sách.

Quả nhiên cô ấy đang ở đây.

-----oOo-----

Chương 452: Khúc mắc trong lòng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phòng sách, nói như vậy cho dễ nghe chút, thật chất nó là căn phòng chứa đầy sách.

Bốn bức tường, chất đầy sách với đủ hình đủ màu, cần có đều có.

Lúc Lục Li Dã đi vào, Hương Tình đã ngủ say trên ghế sofa.

Cô đang ôm một cuốn sách dày cộp trước ngực, cuộn người trên ghế sofa.

Lục Li Dã cúi người xuống, nhẹ nhàng rút cuốn tiểu thuyết cô đang ôm trong lòng ra.

Ánh mắt của anh lướt chậm và dừng lại trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Không thể không thừa nhận, cô gái này, thật sự rất đẹp ...

Dưới ánh sáng ôn hòa, dung nhan của cô thật tinh khiết, ẩn chứa bên trong chút nhu mì, vẻ đẹp khiến cho người khác phải nín thở.

Đôi hàng lông mi cong đều, như nhẹ nhàng dán lên đôi mắt của cô, dưới ánh sáng rơi xuống một lớp bóng mỏng manh trên mặt cô.

Mũi của cô mềm mại, nhỏ nhắn, xinh đẹp mà kiêu hãnh.

Đôi môi mọng đỏ trơn bóng, trong suốt long lanh như được phủ một lớp son dưỡng, bờ môi căng tròn, hơi chu chu như thể đang khiêu khích, khiến cho người đối diện nhìn một lúc sẽ có cảm giác kích động muốn hôn... thực tế, người phụ nữ này rõ ràng rất khác biệt so với nhóc quý Vũ.

Không cần biết là so về tính cách, hay là các vấn đề khác.

Thậm chí, khí chất cũng khác biệt khá xa.

Nhóc quý Vũ thuộc tuýp nhỏ xinh nhưng lạnh lùng, còn cô thì thuộc tuýp mê hoặc nóng bỏng.

Anh thích tuýp người phụ nữ như thế nào?

Trước giờ Lục Li Dĩ hình như chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, nhưng bây giờ, anh cảm thấy, tuýp người như Cao Hương Tình này thực tế cũng được.

Ánh mắt của anh dừng lại trên đôi môi hơi chu chu của Cao Hương Tình, và không cách nào di chuyển tiếp được nữa.

Giây tiếp theo, anh làm liều cúi đầu, chiếm lấy đôi môi đang chu lên của cô.

Không phải kiểu chuồn chuồn lướt qua trên mặt nước, cũng không có ý định chỉ chạm thoáng qua, mà là: một khi đã hôn, thì giống như bị trúng chất gây nghiện, càng muốn nhiều hơn, lâu hơn... đầu lưỡi ẩm ướt của anh, quen thuộc tách hai hàm răng của Cao Hương Tình ra, thần tốc tấn công vào, chiếm lĩnh lấy hơi thở thơm tho của cô.

Hương Tình bị hơi thở có chút quen thuộc làm tỉnh giấc.

Đợi đến khi cô ý thức được mình đang bị cưỡng hôn, trong tích tắc cô đờ người chưa biết phản ứng như thế nào, thậm chí cô có chút say với nụ hôn có chút quen thuộc này... cảm giác say qua đi, tiếp đến là đón nhận.

Và sau đó, cô bình tĩnh lại, ý thức được hai người đang mắt kiểm soát, Cao Hương Tình dùng sức đẩy mạnh Lục Li Dã ra.

“Anh làm gì vậy??”

Cô trừng mắt nhìn anh, hơi thở vẫn chưa ổn định.

Lục Li Dã thích thú xoa xoa miệng, trên môi anh vẫn còn mùi hương của cô, rất đẹp... “Kêu em dậy chứ làm gì.”

Anh thản nhiên trả lời mà không hề cảm thấy ngượng ngùng.

Hương Tình bực mình: “Bằng phương pháp này sao?”

“Nhanh.”

Anh còn lý do.

Mặt Hương Tình ửng đỏ. Ngồi thẳng người dậy, hỏi anh với giọng xa lạ: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Lục Li Dã ngồi thụp xuống bên cạnh cô, hai người lọt thỏm hẳn trong ghế sofa mềm nhũng.

Trong lòng Hương Tình bỗng dưng nhảy dựng, giây tiếp theo, cô liền đứng dậy muốn rời đi: “Tôi hơi buồn ngủ, tôi về phòng nghỉ chút đã.”

Cô chưa kịp đứng hẳn người dậy, đã bị Lục Li Dã một tay kéo xuống và ôm trọn vào người, giọng anh thì thầm bên tai Hương Tình: “Thành heo từ khi nào vậy? Mới thức dậy lại đòi đi ngủ tiếp.”

Hương Tình đột ngột bị anh kéo một cái, không chút phòng bị đầu cô lọt thỏm vào lòng anh, cô liền ngồi thẳng người lại: “Lục Li Dã, anh đừng

lộn xộn, tay anh vẫn còn bị thương chưa khỏi! Để tôi đứng dậy.”

“Người đừng lộn xộn là em mới phải!”

Lục Li Dã dùng sức ôm chặt hơn, ôm trọn người cô vào lòng của mình: “Em còn cựa quậy nữa, không khéo đụng đến vết thương của bốn thiếu gia đó nha!”

Hai má của Hương Tình, tựa hẳn vào ngực của anh, có thể nghe được rõ ràng tiếng tim đập mạnh mẽ của anh ... “thình thịch, thình thịch” từng tiếng, từng tiếng một, như xoáy vào tim cô, khiến cho cô có phần thờ gáp, mặt cô ửng đỏ như bị lửa đốt.

Hương Tình vùng vẫy muốn đứng dậy.

Lục Li Dã không chịu: “Cao Hương Tình...”

Giọng khàn khàn của anh, nhẹ nhàng nhưng cũng có phần cứng rắn gọi tên cô: “Hai đứa mình chỉ còn một ngày thời gian thôi, đừng kiếm chuyện với tôi nữa, ngoan...”

Lời nói của anh, giống như một kiêu ...

‘Dễ ngọt’ của đàn ông dành cho người phụ nữ của mình.

Tim Hương Tình đập loạn nhịp.

Tim cô đập như trống đánh liên hồi “thình thịch”, cô dựa người trong lòng anh, không nhúc nhích nữa.

Hai má cô có chút nóng khi áp vào lồng ngực ấm áp của anh.

Độ nóng đó, như thấm xuyên qua da thịt, truyền hơi nóng vào đến tim anh.

Cảm giác đó ...

Có chút kỳ lạ.

Nhưng...

Rất thoải mái!

Khiến cho anh lưu luyến không muốn buông tay.

Hai người, cứ như vậy, nhẹ nhàng ôm lấy nhau, im lặng một lúc.

“Ngày mai, cảnh sát Đông sẽ đến đón em.”

Lục Li Dã đột nhiên lên tiếng.

Hương Tình hơi sững sốt,ngồi thẳng dậy, gật đầu không chút cảm xúc:
“Vâng.”

Cũng có nghĩa là, như lời anh vừa nói, thời gian bên nhau của hai người họ không còn nhiều, chính xác chỉ còn một ngày sau cùng.

Trong lòng cảm thấy có chút buồn.

Ánh mắt tinh nghịch của Lục Li Dã nhìn Hương Tình, anh hỏi cô:
“Không có gì muốn nói với tôi sao?”

“Anh muốn nghe cái gì?”

Hương Tình nghiêm túc hỏi anh.

Nhìn vào cặp mắt long lanh của anh, bình lặng không hề xúc động, cảm giác dường như không chút xúc cảm.

Cô nhẹ nhàng đá ngược vấn đề cho anh.

Lục Li Dã nheo mắt nhìn cô, khóe môi cười đều hỏi ngược lại cô: “Tôi muốn nghe gì thì em sẽ nói điều đó sao?”

Cô Cao Hương Dương đây không phải là người dễ bị lừa, trong lòng cô rất rõ cái cô cần là gì? Và cô muốn gì!

Còn những thứ không thuộc về mình, cô tuyệt đối không cưỡng cầu, cũng sẽ lý trí tự nhắc nhở mình phải bình tĩnh xử lý.

“Cám ơn anh đã chăm sóc tôi trong thời gian qua, thật đó, vô cùng cảm ơn.”

Hương Tình chân thành nói lời cảm ơn anh.

Lục Li Dã nhìn thẳng vào mắt cô, không lên tiếng, không làm gì, đơn giản chỉ nhìn chăm chăm vào cô.

Hương Tình bị ánh mắt của Lục Li Dã làm cho cô không thoải mái, nhưng cô cũng không để điều đó thể hiện ra ngoài, khóe miệng cô vẫn duy trì nụ cười mê hoặc lòng người: “Anh còn muốn nghe gì nữa?”

Lục Li Dã lạnh lùng nhếch mép, cố thốt ra hai chữ: “Rất tốt!”

Hương Tình đương nhiên biết rõ đó tuyệt đối không phải ý khen cô.

Không gian bỗng nhiên trở nên hơi ngọt ngào, cô giả vờ chỉnh chỉnh lại tóc trước trán, giọng cười nói: “Tôi về phòng trước đây.”

Cô vừa mới chuẩn bị đứng dậy, một lần nữa tay cô lại bị Lục Li Dã giữ chặt.

Lòng bàn tay của anh có chút lạnh.

Hương Tình hơi sửng sốt một chút, giây tiếp theo, theo bản năng cô cố gắng muốn kéo tay mình ra khỏi tay anh.

Vừa cử động, không ngờ lại bị anh nắm chặt hơn.

Hương Tình có chút bất lực, ngược lên nhìn anh, bàn tay nhỏ bé của cô muốn rút ra khỏi bàn tay to lớn của anh, nhưng không cách nào rút ra được.

“Em lại hờn dỗi gì nữa?”

Anh trầm giọng hỏi cô.

Anh lại dùng sức kéo cánh tay cô về phía mình, cô lại lần nữa nằm gọn trong lòng anh.

Cánh tay anh vòng qua nhẹ nhàng ôm lấy chiếc eo thon nhỏ của cô, khiến cho cô không nhúc nhích được nữa: “Nói cho tôi biết, vì sao em lại giận tôi!”

Hơi thở ấm áp của anh, thấp thỏm nhẹ nhàng trước mặt cô, khoảng cách chỉ có vón vện nữa phân ... Tâm trạng của Hương Tình rối bời, theo bản năng cô nhích đầu ra phía sau, cố gắng muốn giữ khoảng cách an toàn với anh: “Tôi không có giận hờn gì.”

“Vậy thì tại sao mấy ngày rồi lại tránh mặt tôi?”

Lục Li Dã áp sát cô hơn.

“...”

Hương Tình khẽ mím môi, không lên tiếng, chỉ cố gắng nhích đầu ra sau.

Không lên tiếng, nghĩa là im lặng đồng ý!

Sắc mặt của Lục Li Dã bắt đầu có phần hơi khó chịu: “Liên Vân nói em đang ghen.”

“Ghen??”

Hương Tình ngạc nhiên và buồn cười:

“Tôi ghen cái gì? Em đâu có ăn giấm đâu mà ghen?”

“...”

“Cái đó thì em phải tự hỏi mình chứ.”

“Vấn đề là: tôi ghen với ai.”

Hương Tình cảm thấy chuyện này có chút buồn cười.

Mắt Lục Li Dã tối lại, nhìn thẳng vào cặp mắt đang cười của Hương Tình, anh không trả lời, nhưng hỏi ngược lại cô: “Theo em thì là ai?”

Hương Tình nghiêng đầu, ngạc nhiên nhìn anh: “Đừng nói là anh nghĩ...”

tôi đang ghen anh nha? Vì sao?”

Cô nhin không được cười ra tiếng: “Liên Vân là người không hiểu chuyện, em ấy hiểu lầm thì tôi có thể hiểu được, nhưng anh là người biết rõ câu chuyện nhất, anh không phải cũng cùng chung suy nghĩ với Liên Vân chứ? Anh nghĩ rằng tôi đang ghen? Vấn đề là: vì sao tôi ghen, và tôi ghen anh với ai?”

Lục Li Dã không nói gì, chỉ nhìn người phụ nữ trước mặt.

Trên khuôn mặt ma mị của cô không có quá nhiều thay đổi biểu cảm.

Anh không lên tiếng, Hường Tình lại có chút chột dạ trong lòng.

Tuy là cô không phải đang ghen, nhưng trong lòng cô quả thật có chút khúc mắc về tình cảm của anh đối với Tam Nhi, cho nên mới cố ý buộc mình phải rời xa, và sau đó là quên đi.

Cô gượng cười: “Lục đại thiếu gia, anh nghĩ rằng tôi đã thật lòng yêu anh sao?”

Hường Tình nhẹ nhàng ngồi thẳng lưng, tiếp tục giải thích: “Tuy là tôi không hề có chút kinh nghiệm về tình yêu, nhưng Cao Hường Tình đây rất lý trí trong tình yêu! Tuyệt đối không vì chuyện chúng ta đã từng có quan hệ nam nữ vượt quá mức bình thường mà kỳ vọng gì ở anh, cũng như anh từng nói: chúng ta là đối tác của nhau trên một chiếc thuyền, cho dù là có phát sinh tình cảm, thì đó cũng chỉ đơn thuần là tình cảm cách mạng, có đúng không? Còn nữa, chuyện quan hệ... lần trước của chúng ta, thật ra tôi chỉ coi nó như một tai nạn! Điều mà bất cứ người phụ nữ nào cũng trải qua, tôi không để ý đến đâu, hy vọng anh cũng đừng hiểu lầm.”

Lời của Hường Tình vừa dứt, bàn tay to lớn của Lục Li Dã liền nói lỏng vòng eo của cô ra.

“Giải thích càng nhiều, chứng tỏ điều muốn che giấu càng nhiều.”

Lục Li Dã thản nhiên đáp trả cô một câu, sau đó đứng dậy, mặt không biểu cảm cúi xuống nhìn cô: “Tôi chưa nói gì hết, mà em đã vội giải thích, vì sao? Vì em sợ! Em sợ cái gì?!”

Nói xong, không đợi Hương Tình trả lời, anh đã xoay người bước chân rời khỏi phòng.

Đề lại một mình Hương Tình ở trong phòng bản thân.

Anh ấy vừa mới nói là ý gì?

Chẳng lẽ anh đã nhìn thấy tâm tư của cô?

Hay là do mình che giấu quá gấp gáp mà vô tình để lộ chân tướng?

Chết tiệt! Tên này nhập ngũ hai năm trời học được những gì? Có thật không phải tâm lý học nghiên cứu tâm lý con người chứ?

Tâm tư của người khác, anh làm cách nào mà thăm thám rõ ràng như vậy, với lại còn khẳng định chắc nịch như vậy nữa?

Từ sau cuộc trò chuyện hôm đó, Hương Tình và Lục Li Dã cũng không nói chuyện với nhau nữa.

Thật ra không phải là cố ý không muốn nói, mà là không có cơ hội để nói.

Sau cuộc nói chuyện hôm đó, Lục Li Dã đột xuất nhận được một cuộc giao dịch, liền chấp nhận và đi xử lý ngay, mặc kệ vết thương trên tay vẫn chưa khỏi.

Còn về phần đi đâu, giao dịch gì, khi nào thì quay về, Hương Tình hoàn toàn không biết.

Lúc anh đi, cô vẫn cuộn mình trong phòng sách, Lục Li Dã cũng không vào nói lời tạm biệt cô, thậm chí đến Liên Vân cũng không đến nhắc cô, thế cho nên, cho đến khi cảnh sát Đông dẫn theo một nhóm mười mấy vị cảnh sát đến ứng cứu, cô cũng không có cơ hội gặp lại người đàn ông đó một lần nữa.

Lúc Hương Tình bị cảnh sát đưa đi, Liên Vân khóc bù lù bù loa giữ lấy cô không cho cô đi.

“Chị Hương Tình, chị đừng đi theo cảnh sát có được không?”

“Liên Vân, em còn trẻ, nên đi kiếm một công việc đàng hoàng ổn định, mau rời khỏi chốn thị phi này đi!”

Hương Tình an ủi và khuyên Liên Vân.

“Đưa toàn bộ người ở đây về đồn hết!”

Cảnh sát Đông đột nhiên ra lệnh.

-----oOo-----

Chương 453: Biệt ly

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liên Vân nghe thấy vậy, sắc mặt trắng bệch, khóc gào: “Cảnh sát, tôi không có làm việc gì phạm pháp hết! Tôi chỉ là tạp vụ ở đây thôi!!”

Thấy tình hình trước mặt, Hương Tình vội tiến lên trước lên tiếng xin giùm Liên Vân: “Cảnh sát Đông, Liên Vân vô tội, tôi có thể đảm bảo, em ấy tuyệt đối không có làm chuyện xấu!”

“Được rồi, tự tôi sẽ biết tính, tôi không bắt người vô tội đâu, tôi ra lệnh đưa về đồn chỉ là muốn hỏi chuyện, chứ không phải bắt tội phạm!”

Cảnh sát Đông an ủi Hương Tình, sau đó, ra lệnh thuộc hạ: “Đưa đi.”

“Chị Hương Tình, chị phải cứu em...chị Hương Tình!”

Liên Vân trước khi bị cảnh sát đưa đi vẫn không ngừng khóc gào kêu Hương Tình.

“Yên tâm đi, không có làm chuyện phạm pháp, cảnh sát không bắt người vô tội đâu.”

Cảnh sát Đông vỗ vỗ vai Hương Tình, cam đoan với cô.

“Vậy thì được rồi!”

Hương Tình gật gật đầu, cười cười: “Đưa em ấy về đồn cũng tốt, dọa em nó một chút, để em nó sợ rồi thì sẽ không dám quay lại những nơi phức tạp như vậy nữa.”

Cảnh sát Đông cười lớn nói: “Vậy thì một lát khi ghi khẩu cung, tôi phải nhấn cấp dưới hù dọa cô ta mới được!”

Hương Tình cũng cười theo.

“Đi thôi! Lần này cô nhất định không thể trốn nữa, nếu còn để xảy ra vấn đề gì, thằng nhóc đó sẽ lột bộ cảnh phục của tôi ra cho mà xem!”

‘Thằng nhóc’ mà cảnh sát Đông nhắc đến đương nhiên là nói đến Lục Li Dã.

Nhắc tới anh, đột nhiên Hương Tình có chút buồn trong lòng.

Trước khi đi, cũng chưa kịp chào anh một tiếng.

“Đi thôi...”

Hương Tình theo chân cảnh sát Đông rời khỏi biệt thự, cuối cùng... cô đi thẳng không dám quay đầu nhìn lại.

Với những nơi như vậy, không nên quay đầu lại!

Còn về phần cô và Lục Li Dã...

Thì cứ như vậy đi!!

Bước ra khỏi nơi đây, hai người họ, coi như sẽ không còn liên quan gì đến nhau nữa.

Mất rồi, cũng tốt!

Trong đồn cảnh sát, phòng lấy khẩu cung.

Cảnh sát Đông trực tiếp tiến hành ghi khẩu cung cho Hương Tình.

Hương Tình thuật lại rõ ràng từng chi tiết suốt quá trình từ lúc cô bước vô khách sạn, cho đến khi rời khỏi khách sạn.

Cũng không biết được là có quên điều gì không.

“Hết rồi?”

Cảnh sát Đông nghi ngờ hỏi Hương Tình.

“Hết rồi!”

Hương Tình gật đầu khẳng định.

“Cố nhớ lại xem.”

Cảnh sát Đông nhắc cô.

“Thực sự hết rồi!”

Hương Tình một mực khẳng định.

Cảnh sát Đông đặt bút xuống, sau đó nói: “Nhưng lúc này Lục Li Dã không phải nói như vậy.”

“Anh ta nói gì?”

Hương Tình thản nhiên hỏi ngược lại cảnh sát Đông.

“Anh ta nói, mối quan hệ của hai người, không đơn thuần bình thường.”

“Ví dụ như?”

Hương Tình nhíu mày.

“Ví dụ như, hai người từng ngủ với nhau.”

“Lục Li Dã thân phận gì, cảnh sát Đông chắc biết rõ hơn cháu chứ? Anh ta chẳng qua cũng là che mắt mọi người thôi, chúng cháu không ngủ chung trên một chiếc giường, anh ta ngủ giường, cháu ngủ sofa, chỉ có

vậy thôi!”

Những gì Hương Tình nói đều là sự thật.

“Vậy những cái bao cao su đã qua sử dụng mà Liên Vân nhắc đến thì giải thích sao đây?”

Cảnh sát Đông cầm bút lên gõ gõ mặt bàn, cười làm hòa: “Con gái à, nếu con thật sự bị thằng nhóc đó bắt nạt, con phải nói thật cho chú biết, nếu như con sợ tội chú xử lý nó mà không dám nói, thì con có thể yên tâm, nếu như cả hai tự nguyện với nhau, đó được coi là chuyện riêng, tội chú sẽ không quan tâm, nhưng nếu như là nó ép con, vậy thì sẽ có hai lựa chọn, một là tội chú sẽ xử lý theo luật, hai là sẽ bắt nó chịu trách nhiệm với con! Cười con gấp, coi như xong chuyện.”

“Sao ạ?”

Hương Tình sững sốt, kinh ngạc trừng mắt nhìn cảnh sát Đông đang ngồi đối diện.

Chịu trách nhiệm với cô? Cười gấp?!

Không thể nào như vậy được!!

Cô đâu phải là người yêu của Lục Li Dã!

“Cảnh sát Đông, những gì cháu vừa nói đều là sự thật, còn về chuyện bao cao su đã sử dụng, đó cũng là Lục Li Dã tạo ra cho hợp tình hợp lý! Anh ấy làm nội gián không dễ dàng, đợi anh ấy quay về, các chú có thể trao tặng cho anh ta giải thưởng lớn! Đừng có suốt ngày nghĩ cách định tội người ta nữa được không?”

Hương Tình cũng không quên nói giúp Lục Ly Dã mấy câu tăng bốc anh trước mặt lãnh đạo.

Nói xong, cảnh sát Đông ha ha cười lớn: “Cháu khẳng định giữa hai đứa không có mối quan hệ bất thường? Cháu nên biết, nói dối cảnh sát, cho khẩu cung giả là phạm tội, suy nghĩ cho cẩn thận kỹ càng đi.”

“Cháu khẳng định xác định cùng với nhất định! Cho dù nghĩ nát óc cũng

là đáp án đó!”

Cảnh sát Đông cười, gõ gõ đầu Hương Tình: “Con bé này cũng trọng tình trọng nghĩa quá ta!”

Ông đóng lại cuốn sổ ghi khẩu cung, đứng dậy cười nói: “Thực chất ngọn nguồn câu chuyện, thằng nhóc đó đã kể hết cho chúng tôi biết rồi, vốn nghĩ muốn hội báo lên cấp trên, xem xét tình hình, nhưng mà, nếu như cháu đã chắc chắn không xảy ra chuyện gì, vậy thì chú coi như chưa nghe qua những gì thằng nhóc đó nói!”

“...”

Sau đó, Hương Tình ngờ ngờ nghếch nghếch cảm ơn cảnh sát Đông.

Nhưng mà, cô dùng thân phận gì để cảm ơn?

Vấn đề này hình như có chút ngại ngùng.

Đợi cho đến sau khi cảnh sát Đông rời khỏi phòng hỏi cung, Hương Tình mới sực nhớ ra một việc.

Vừa nãy ông ta nói đã thăm vấn Lục Li Dã rồi?

Câu này nghĩa là hiện giờ anh đang ở trong đồn cảnh sát sao?

Bỗng nhiên Hương Tình có chút kỳ vọng gặp lại Lục Li Dã.

Đứng dậy, liền vội vã đi ra ngoài.

Mới kéo cửa ra, một thân người màu đen hướng đến chụp lấy cô, chưa kịp đợi cô phản ứng thì cô đã bị đẩy ngược vào trong phòng.

Không cần nhìn, chỉ cần ngửi mùi thơm nhẹ nhàng trên người của đôi phương, Hương Tình liền nhận ra là anh.

“Sao anh lại tới đây?”

Hương Tình ngửa đầu nhìn anh, vẻ mặt che giấu không được bất ngờ và vui mừng.

Quả thật, gặp lại anh, cô rất bất ngờ và cũng rất vui sướng.

Lục Li Dã hai tay để trong túi áo khoác, đầu hơi cúi xuống, ánh mắt thâm trầm nhìn gương mặt nhỏ nhắn kiêu kỳ của cô, nhíu mày hỏi: “Vừa nãy tại sao lại nói dối?”

“Cái gì?”

Hương Tình vẫn chưa kịp định thần lại.

Nhưng giây tiếp theo, trong tích tắc cô hiểu ra, cô nghiêng đầu, bốn góc trong phòng đều có máy quay: “Anh theo dõi tôi?”

“Là bọn họ theo dõi em! Tôi chỉ là vừa đúng lúc vô tình nhìn thấy ngay đúng đoạn đó thôi.”

Lục Li Dã đính chính lại lời nói của cô, sải một bước dài tiến áp sát về phía cô: “Em còn chưa trả lời tôi! Vì sao phải nói dối?”

Ngược lại Hương Tình lại không hề tỏ ra hoang mang: “Tôi cũng là phụ nữ! Người khác mở miệng hỏi tôi: có phải cô có quan hệ với người đàn ông này không, chẳng lẽ tôi lập tức thừa nhận rằng: đúng đúng đúng, tôi với anh ta có phát sinh quan hệ! Có cần đến mức độ đó không? Đây cũng đâu phải là chuyện đáng để khoe khoang, thân là một phụ nữ, tôi cũng phải biết da mặt của tôi không dày đến mức đó chứ? Chuyện trình tiết tuy là tôi không quan trọng lắm, nhưng cũng đâu phải lúc nào cũng dễ dàng nói ra được, đúng không?”

Câu trả lời của Hương Tình, khiến cho Lục Li Dã “Xuy!” một tiếng, bật cười: “Em luôn biết cách tìm lý do biện hộ không một kẽ hở! Thừa nhận em quan tâm tôi, khó như vậy sao?”

“...”

“Bỏn thiếu gia dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của em mà?”

“Được rồi!”

Hương Tình gật gật đầu: “Tôi thừa nhận, tôi lo lắng anh có bị khiển trách

không, đó cũng là một phần trong số đó.”

Lúc này, Lục Li Dã cuối cùng cũng cảm thấy vừa lòng.

Anh bỗng dựng móc tay, kéo đầu của cô áp sát vào ngực anh, tay bị thương còn lại của anh, vỗ nhẹ vào lưng cô: “Đi ra ngoài thôi, ba mẹ em và nhóc quý Vũ đang đợi em ở bên ngoài.”

Động tác của anh, không đơn thuần là trấn an của đàn ông đối với phụ nữ nữa, mà là kiểu tạm biệt của bạn bè.

“Mọi người đều đến đây rồi sao?”

Hương Tình vui mừng ngẩng đầu lên.

“Ừm.”

Lục Li Dã gật gật đầu, lơ đãng buông Hương Tình: “Đừng nhắc đến anh với mọi người.”

“Tam Nhi thì sao?”

“Cũng không được.”

Anh lắc đầu.

“Được!”

Hương Tình gật đầu, đưa bàn tay phải lên cao hơn đỉnh đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi thề, cam đoan không nói!”

Lục Li Dã trầm ngâm một tiếng, không nói gì, châm điếu thuốc, rồi chỉ ra hướng cửa, ý bảo Hương Tình đi ra ngoài.

Vài tháng không gặp ba mẹ và bạn thân, đúng lý ra thì Hương Tình phải cảm thấy rất vui và sẽ lập tức ôm chầm lấy họ, nhưng thực tế, cô tự nhiên đứng yên một chỗ mà không hề muốn nhích chân.

“Anh ở trong đó, nhớ phải chú ý an toàn! Tự bảo vệ bản thân.”

Cuối cùng Hương Tình vẫn không yên tâm dặn dò anh.

Lục Li Dã cuối đầu nhìn cô, không trả lời.

Hương Tình ngưng ngưng khẽ liếm môi, lại hỏi anh: “Sau này chúng ta còn có cơ hội gặp lại nhau không?”

“Có, chắc sẽ có thôi.”

Chỉ là không biết là khi nào thôi!

“Dạ, được...”

Cho đến khi phải chia tay rồi, Hương Tình mới phát hiện trong lòng mình có một chút buồn, mà nỗi buồn này không như trước đây.

“Vậy tôi đi đây...”

“Đi đi!”

Lục Li Dã cuối đầu hút điếu thuốc trong tay anh.

Hương Tình đột nhiên tiến lên trước một bước, đưa tay vòng qua ôm lấy cổ Lục Li Dã.

Anh rất cao, thế cho nên cô phải nhón chân để vừa với chiều cao của anh.

Lục Li Dã khá bất ngờ...

Khoảnh khắc cô dựa hẳn vào lòng mình, anh nghe được rõ ràng tiếng tim đập rộn rang trong ngực mình.

Theo bản năng, anh hơi cúi người chỉnh độ cao vừa thích hợp với hai người, để cho cô ôm mình dễ dàng hơn.

Anh vươn cánh tay ôm lấy vòng eo thon thả của cô, nhẹ nhàng kéo cô vào sát lòng mình.

Tay còn lại, anh đưa đầu điếu thuốc dúi vào trong gạt tàn thuốc.

“Không nữa đi sao?”

Anh chọc và hỏi đùa cô.

Mặt anh cúi vào mái tóc của cô, hít lấy hương thơm của riêng cô, trong phút chốc anh muốn tham lam giữ cô bên mình.

Anh quàng tay vòng ôm lên lưng cô, rồi ra sức xiết chặt hơn.

Hương Tình tự vui người mình dưới cổ anh, không lên tiếng.

Hai chân nhón lên, bàn tay nhỏ bé của cô ôm cổ anh càng siết chặt hơn.

“Sau khi trở về, tôi nhất định sẽ tìm em trước tiên.”

Lục Li Dã hứa với cô.

Hương Tình hơi sững sốt, thoáng chút rung động, theo quán tính cô hỏi ngược lại anh một câu: “Không phải là Tam Nhi sao?”

Lục Li Dã cũng cười cười theo cô: “Cùng một lúc.”

Trong lòng Hương Tình, hơi có chút hụt hẫng.

Cô không biết từ khi nào mà cô lại ích kỷ keo kiệt muốn tranh giành một người đàn ông với Tam Nhi.

Cô cảm thấy bản thân mình cực kỳ xấu tính.

Cô chậm rãi rời khỏi lòng Lục Li Dã: “Anh bảo trọng.”

“Mau mau ra ngoài đi, Ba mẹ em chờ sốt ruột lắm rồi.”

Lục Li Dã cảm thấy bản thân mình không thích hợp với những cảnh tượng ly biệt như vậy.

Trong lòng anh hơi buồn, cái cảm giác không dễ chịu chút nào.

“Vậy tôi đi đây.”

“Đi đi.”

Lần này, Hương Tình không ngừng lại nữa.

Cô mở cửa, từ phòng hồi cung bước ra ngoài.

Cửa vừa đóng gập lại, chính thức chia cắt hai người ra hoàn toàn.

Đúng khoảnh khắc đó, hai con tim, đều đồng loạt dâng lên chút cảm giác cô đơn, cảm giác buồn, cảm giác đặc biệt không hề dễ chịu.

Lục Li Dã lại châm thêm một điếu thuốc.

Hương Tình đi ra sảnh lớn của đồn cảnh sát, thấy ba mẹ và Vũ Quỳnh lo lắng đợi chờ.

Ngay lập tức cô khóc vì vui mừng, hưng phấn phóng đến chỗ ba người họ: “Ba!! Mẹ, Tam nhi...”

“Hương Tình!”

Ba người đều cùng lúc gọi tên cô, chỉ tích tắc trong một giây, Hoàng Ngân và Vũ Quỳnh đều nước mắt tuôn trào.

Bốn người họ kích động ôm chầm lấy nhau, Hoàng Ngân đặc biệt vui nhất: “Con bé này, cuối cùng cũng về rồi!! Mau, để mẹ nhìn xem, có bị thương chỗ nào không? Ở bên ngoài có bị ức hiếp không? Nhìn con kìa, ốm rồi, ốm hơn rồi...ôm tới mức...”

Hoàng Ngân vừa nói, vừa không ngừng lau nước mắt.

-----oOo-----

Chương 454: Phỏng vấn morri

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Mẹ, con không sao! Con không gầy thật mà, mẹ không tin lát nữa con cân cho mẹ xem, mấy tháng này con tăng được mấy cân rồi đó!”

Ở tại chỗ đó, ngoại trừ chuyện ăn uống đi vệ sinh, cô chẳng có chuyện gì để làm, có thể không mập sao?

“Không có chuyện gì thật sao?”

Hoàng Ngân có chút không tin.

Cao Dương Thành cũng cảm thấy đau lòng, ôm cô con gái bé bỏng của mình: “Nói thật cho ba biết, ở bên ngoài có thật là không bị ức hiếp gì không?”

Nghe những lời quan tâm lo lắng của ba mẹ, Hương Tình xúc động muốn khóc, cô liên tục lắc đầu: “Con nói thật, là thật mà, con không bị ức hiếp gì hết! Con ở chỗ đó ăn ngon ngủ sướng, duy nhất một điều không tốt chính là con rất nhớ mọi người! Nhớ ba, nhớ mẹ, nhớ anh, nhớ cô chị dâu bé nhỏ... đúng rồi, anh con đâu? Sao anh con không đi chung??”

Lúc Hương Tình hỏi đến anh trai Hương Dương của cô, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Hoàng Ngân và Tam Nhi nhất thời vội vàng lau nước mắt đang tuôn như mưa.

Lập tức Hương Tình có linh cảm không tốt: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi? Anh Dương con đâu?”

Hoàng Ngân và Tam Nhi chỉ biết khóc, Hương Tình chỉ còn cách hỏi ba cô: “Ba, anh con đâu??”

Chắc không phải là bệnh tái phát, sau đó, trong thời gian cô không có ở đó thì ...thì đã rời xa thế gian ra đi rồi chứ?!

Hương Tình vừa tưởng tượng đến đây, khóe mắt đã bắt đầu đỏ lên.

“Được rồi, mọi người đừng khóc nữa.”

Cao Dương Thành trấn an mọi người, vỗ vỗ lưng Hương Tình: “Anh con không sao, cụ thể như thế nào, về nhà rồi nói sau.”

“Không có chuyện gì thật chứ ạ?”

“Ừ.”

Chỉ là mất tích mà thôi.

Nhất định vẫn còn sống!

Tất cả mọi người đều an ủi bản thân mình như vậy.

“Vậy là tốt rồi.”

Hương Tình nín khóc mỉm cười, vội vàng lau đi nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt.

Mọi người cảm ơn cảnh sát Đông xong thì rời khỏi đồn cảnh sát.

Hương Tình vẫn cảm giác có một ánh mắt từ lầu hai nhìn xuống, đang chăm chú theo dõi cô.

Theo trực giác, là Lục Li Dã.

Theo bản năng cô quay đầu lại, ngẩng đầu lên tìm kiếm hình bóng của anh.

“Hương Tình, em còn nhìn gì nữa!”

Tam Nhi nghiêng đầu thắc mắc hỏi cô, nhìn lên lầu hai theo phía Hương Tình đang nhìn, nhưng không phát hiện điều gì, nhin không được trêu chọc Hương Tình: “Làm gì vậy? Chắc không phải là lưu luyến không muốn rời đồn cảnh sát đó chứ? Đi một bước lại quay đầu nhìn một lần, ai không biết còn tưởng bên trong đó có tình nhân của em đây!”

“Tình nhân gì chứ! Chị đừng nói linh tinh.”

Hương Tình liếc nhìn Vũ Quỳnh, sau đó liền vội thu lại tầm mắt, hai bên má cô không biết ửng đỏ từ lúc nào.

Vũ Quỳnh che miệng cười.

Nửa tháng sau, Hương Tình thành công trở lại vị trí công việc của mình.

Cô là phóng viên của một tờ báo tin tức, dựa vào những gì vừa trải qua, cô đã viết một bản tin về xã hội đen, bản tin vừa mới được đăng, đã làm kinh động đến các tầng lớp, chỉ trong thời gian nửa ngày đã là đề tài nóng và đứng đầu trong bảng xếp hạng tin nóng, báo giấy bán sạch trong chốc lát, điểm tin này còn trở thành đề tài bàn luận của mọi người trong những lúc nhàn rỗi.

Và Hương Tình cũng từ phóng viên thực tập được chuyển thành phóng viên chính thức, chuyện này làm cô vui một thời gian rất lâu sau đó.

Sau khi kết thúc giai đoạn thực tập, công việc của Hương Tình càng ngày càng bận rộn, ngày nào cũng đi sớm về muộn, vì không muốn ảnh hưởng đến nhịp sống của ba mẹ mình, Hương Tình quyết định cùng đồng nghiệp thuê một căn hộ nhỏ gồm một phòng khách và hai phòng ngủ ở gần tòa soạn.

Nhắc đến đồng nghiệp của mình, Hương Tình không thể không nói sơ qua vài câu.

Đồng nghiệp của cô là Tần Lịch Lịch, Hương Tình có một lần vô tình có nhắc tới với Vũ Quỳnh, mới phát hiện ra thì ra hai người đó từng là bạn học thời đại học.

Nhưng, quan hệ của họ không được tốt lắm.

Cho nên Hương Tình cũng không nhắc đến Vũ Quỳnh và mối quan hệ của họ cho Tần Lịch Lịch biết, để tránh những chuyện không hay có thể xảy ra.

Ngày hôm đó, Hương Tình nhận được một nhiệm vụ quan trọng.

Đó là phỏng vấn một doanh nhân ngoại quốc tương đối thành công.

Sau khi nhận được tư liệu thông tin của anh ta, Hương Tình giật mình.

Trên hàng tên của xấp tài liệu hiện lên cái tên: ‘Morri’.

Cô liền lật xem ảnh chụp...

Gương mặt lãnh đạm tuần tú đó đập vào mắt cô, khiến cho cô bản thân.

“Sao vậy? Thấy trai đẹp liền bị đơ hả?”

Tần Lịch Lịch vừa đúng lúc đi ngang qua người cô, nhìn thấy dáng vẻ của cô không nhịn được lên tiếng trêu chọc.

Hương Tình bình tĩnh lại: “Không, không có gì...”

“Trời! Đây không phải là tổng giám đốc Morri sao?”

Tần Lịch Lịch vừa nhìn đã nhận ra ngay người đàn ông trong hình.

Hương Tình ngạc nhiên: “Em quen sao?”

“Đương nhiên rồi! Em biết anh ta, nhưng mà anh ấy không biết em! Chị Hương Tình, đừng nói là chị không biết anh ta nha!”

“Lý do gì chị phải biết anh ta?!”

“...”

Tần Lịch Lịch nhìn Hương Tình như thể nhìn người ngoài hành tinh: “Khoan hãy nói chị là một phóng viên, mà nhân vật đình đám như vậy chị cũng không biết, nói ra dễ bị người ta cười cho! Chị đọc lý lịch trích ngang của người đó trước đi!”

“Khoa trương!”

Tuy ngoài miệng Hương Tình nói vậy, nhưng vẫn nghe lời Tần Lịch Lịch mở tư liệu ra đọc lướt qua lý lịch của anh ta.

Không xem còn đỡ...

Xem rồi thì đúng là giật mình.

Tốt nghiệp khoa tài chính đại học Harvard, biết sáu thứ tiếng, nắm giữ trong tay mạng giao dịch của toàn khu vực Đông Á, thân phận còn là thuộc dòng quý tộc ở Malaysia, còn về tài sản ... Hường Tình sơ lược đếm số con số '0' phía sau ...

“1, 2, 3, 4... 10, 11...”

“Mười một con số không!”

Tần Lịch Lịch gật đầu kết luận: “Đây chỉ là con số được anh ta công bố chính thức.”

“...”

Hường Tình cho rằng chắc là cô đếm sai rồi.

“Chị Hường Tình, lần này đúng là sướng nhất chị rồi, quá trời cơ hội tốt luôn! Những việc như vậy, tui em muốn có mà xếp hàng cũng không được!”

Tần Lịch Lịch tỏ vẻ cực kỳ hâm mộ.

Hường Tình dứt khoát nhét xấp tư liệu vào người Tần Lịch Lịch: “Đúng lúc quá, vậy em đi đi!”

“Em thật sự rất muốn đi!”

Tần Lịch Lịch nhét trả lại tư liệu cho Hường Tình: “Nhưng tổng biên tập không đồng ý cho em đi! Nói tổng giám đốc Morri đã chỉ đích danh chị đi phỏng vấn!”

“Cái gì?”

Hường Tình kinh ngạc: “Chỉ định chị?? Tại sao?”

“Nói nhà xuất bản chúng ta chỉ có tên chị nổi tiếng nhất, tạm có thể xứng với thân phận cao quý của tổng giám đốc Morri.”

Hường Tình nhếch mép, ngón tay gõ gõ vào xấp tư liệu: “Cái loại thân phận này, cho dù chị là ngôi sao nổi tiếng hạng A++, cũng chưa biết là

đã đủ ‘nồi’ để xứng với đại thiếu gia quý tộc chưa!”

“Chị đừng được dịp tự cao nữa, mau đi chuẩn bị thông tin để còn tiến hành phỏng vấn kia.”

Hương Tình bất đắc dĩ, ôm đống tư liệu của Morri trở về bàn làm việc của mình.

Morri...

Vị giáo phụ điềm đạm như băng của giới xã hội đen?

Sao giờ lại đột nhiên biến thân nhanh như vậy, trở thành siêu cấp tinh anh trong giới kinh doanh?!

Thật ra Hương Tình đối với anh ta không hề có ác ý, mà ngược lại, trong lòng cô có phần cảm kích người đàn ông đó.

Lần trước nếu như không phải anh ta ra tay giúp cô trong lúc cô gặp nguy hiểm, thì làm sao mà cô có thể an toàn không thương không tích mà rời khỏi khách sạn chứ?!

Chỉ là trong mắt Hương Tình, không cần biết anh ta có bao nhiêu thân phận, nhưng có một thân phận anh không thể lẫn tránh được... anh ta là tội phạm!!

Chỉ mỗi điều này, Hương Tình đã không muốn có bất kỳ liên quan gì đến người đàn ông này.

Lật xem từng trang chi chít chữ trong tư liệu lý lịch của anh ta, Hương Tình chỉ cảm thấy nhưc đầu chóng mặt.

Thật ra mà nói thì bản thân cô không ngờ rằng sau khi ra khỏi đó vẫn còn cơ hội gặp lại người đàn ông này.

Nhưng mà, chuyện nào ra chuyện đó, tuy là Hương Tình không muốn liên quan đến anh ta, nhưng công việc vẫn là công việc, cô không có lý do để từ chối.

Cho nên, cô vẫn phải nghiêm túc chuẩn bị tài liệu cho buổi phỏng vấn

thật tốt, hôm sau phải gặp người đàn ông này tại địa điểm đã được chỉ định.

Thời gian trà chiều.

Bên trong khách sạn năm sao Sheraton.

Lúc Hương Tình được người của anh ta đưa đến phòng tiếp khách trong căn phòng của anh ta, Morri đã ngồi đợi sẵn ở đó rồi.

Anh ta mặc một bộ vest màu đen, trang phục được cắt may rất tinh xảo, khoác lên thân hình hoàn mỹ của anh ta, càng tôn lên khí chất quý tộc cao sang.

Anh ta đang cúi đầu tập trung vào máy tính bảng trên tay.

Hương Tình đến gần, lơ đãng lướt nhìn qua, ngạc nhiên.

Anh ta không phải đang làm việc, cũng không phải đang đọc cái gì đó, mà là đang ... chơi trò chơi??!

Mà còn là trò: Flappybird!!

Hương Tình lại lướt nhìn số vòng của trò chơi anh ta đang chơi...

Cô vốn tưởng rằng, người có chỉ số IQ cao như vậy, học lực cao lại ưu tú thì số vòng chắc chắn không phải 999 thì hẳn là 888 chứ?

Kết quả...

3?!

Mới vào được vòng '4' thì, GAMEOVER!!

Ha ha!

Hương Tình há hốc miệng, kinh ngạc nhìn anh ta.

Không phải chứ? Tốt nghiệp đại học Harvard, chỉ số IQ cũng có cao hơn mình đâu?!

Quả thực là quá dở!!

Morri tiện tay quăng máy tính bảng trên tay qua một bên, ngược đầu thân nhiên nhìn Hương Tình vẫn đang kinh ngạc: “Bắt đầu đi.”

“...”

Ngay cả phép lịch sự mở đầu câu chuyện cơ bản cũng không có!

Giống như là hai người chưa từng quen biết trước đó!

Hương Tình ngại ngùng vội giấu đi biểu cảm của mình, ngồi xuống vị trí đối diện anh, bình tĩnh mở bút ghi âm: “Xin chào anh, tổng giám đốc Morri, tôi là Cao Hương Tình, là phóng viên của Lâm Thành thời báo, lần này có cơ hội phỏng vấn anh, đó là niềm vinh hạnh cho thời báo chúng tôi.”

“Câu hỏi đầu tiên: tôi muốn thay mặt cho toàn thể phụ nữ độc thân hỏi anh: hiện nay anh có đang độc thân không?”

Câu hỏi mê trai này, là tổng biên tập đặc biệt dặn dò cô nhất định phải hỏi.

Hương Tình cũng đành phải tuân theo.

Morri dùng đôi mắt nâu của mình bình thản nhìn Hương Tình một lượt, hai chân vắt chéo nhau, khẽ trả lời: “Chưa có lúc nào độc thân.”

“...”

Câu trả lời quá kiêu ngạo.

Chưa từng độc thân, mà còn yêu cầu mình ngủ với anh ta?! Còn muốn mình làm người phụ nữ của anh ta?!

Con người này!

“Anh Morri ngày thường có những sở thích gì ạ?” Hương Tình tiếp tục hỏi.

“Phụ nữ.”

“...”

Hương Tình sắp phát điên: “Ngoại trừ phụ nữ ra thì sao?”

“Hết rồi.”

Anh xòe tay.

“Vậy anh Morri có lên kế hoạch khi nào kết hôn chưa?”

Hương Tình cố gắng đè nén cảm xúc của mình, kiên nhẫn tiếp tục hỏi anh.

“Trên đời này có người phụ nữ nào xứng với danh xưng ‘phu nhân của Morri’ này không?”

Morri không trả lời, hỏi ngược lại cô.

Hương Tình im lặng.

Người đàn ông này, sao lại khó xử lý đến như vậy!

Chả trách tổng biên tập nói những tờ báo bình thường căn bản là mời không nổi anh ta!

“Vậy xin anh Morri cho biết một vài kinh nghiệm kinh doanh của anh được không! Anh có bí quyết thành công gì muốn chia sẻ với mọi người không?”

Hương Tình nghĩ: có thể anh không thích người khác nói về chuyện riêng của anh quá nhiều, cho nên mới tỏ ra thái độ lạnh nhạt như vậy.

Cho nên cô chuyển đề tài qua công việc.

Morri lướt nhìn Hương Tình, sau đó trả lời cô bằng vồn vện hai chữ: “IQ cao.”

Rồi sau đó, anh ta lại cầm máy tính bảng bên cạnh lên, cảm thấy buồn chán nên lại tiếp tục trò chơi dành cho người có chỉ số IQ thấp lúc này.

Lần này, qua được năm vòng.

“...”

Hương Tình bắt lực toàn tập.

Trong lúc nhất thời, cô thật sự không biết phải tiếp tục buổi phỏng vấn này như thế nào!

Con người này, quả thực còn chảnh hơn ngôi sao hạng A++!

Nhìn xem, một loạt các câu hỏi, nhưng cô không hề nhận được một câu trả lời đàng hoàng nào!

Nếu như kết thúc buổi phỏng vấn như vậy, về tòa soạn chắc chắn sẽ bị tổng biên tập không duyệt!

Tốn bao nhiêu công sức mới hẹn được người kỳ tài của giới thương nhân chấp nhận phỏng vấn, nhưng cuối cùng lại là kết quả không thể nào chấp nhận được!

Hương Tình cảm giác có chút thất bại.

Cô quyết định thảo luận đàng hoàng với đại thiếu gia trước mặt.

Thế là cô tắt đi cây bút ghi âm.

“Anh Morri.”

Cô lễ phép gọi tên Morri.

Morri đang cúi đầu tập trung chơi trò flappybird, nghe thấy Hương Tình gọi tên anh, anh không có ý định ngẩng đầu lên: “Nói.”

“Anh xem ngày thường anh bận trăm công ngàn việc, lại còn bận chơi game, tôi cũng không muốn làm chậm trễ thời gian quý báu của anh quá nhiều, hay là...”

-----oOo-----

Chương 455: Anh muốn em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Morri cuối cùng cũng rời mắt khỏi trò chơi, ngẩng đầu nhìn Hương Tình.

"Cao Hương Tình!"

Anh ta trực tiếp ngắt lời cô.

"Hả?"

Hương Tình sững sốt đáp lời anh ta.

"Em cho rằng vì lý do gì mà tôi đáp ứng lời mời phỏng vấn của bên em?"

"..."

Hương Tình yên lặng, nhìn Morri ở phía đối diện với vẻ nghi hoặc.

Morri dựa người vào thành ghế sofa, nhìn chăm chăm Hương Tình, lặng lẽ đợi cô nói chuyện.

Hương Tình bị anh ta nhìn chăm chăm nên hơi mất tự nhiên, như có ai đó chọc mũi dùi vào lưng, cảm giác như ngồi bàn chông.

Cô cười ngượng ngùng: "Vậy chắc không phải là vì tôi chứ?"

Đôi mắt nâu của Morri chợt thoáng qua một tia sáng mờ ảo, anh ta bắt chợt đứng dậy, sa sầm đi về phía Hương Tình: "Trả lời câu hỏi đầu tiên của em."

Anh đứng yên bên cạnh Hương Tình, chậm rãi cúi xuống, dí sát vào gương mặt xinh đẹp, bình tĩnh của cô: "Bỏn thiếu gia hiện đang độc thân!"

Anh đột nhiên tới gần khiến Hương Tình nhất thời cảm thấy khó chịu.

Theo bản năng, cơ thể mềm mại lại càng dựa sát vào thành ghế, thân hình cao lớn bức người của anh ta mạnh mẽ bao phủ lấy cô, khiến cô nghệt thờ: “Ngài Morri, xin ngài tự trọng một chút!”

Cô đưa tay muốn đẩy anh ta ra.

Nhưng lại bị Morri giữ ngược lại bàn tay nhỏ bé của cô.

Hương Tình cau mày: “Morri!!”

"Em là người phụ nữ đầu tiên dám gọi thẳng tên tôi như vậy!!"

Anh đột ngột nâng cằm của Hương Tình lên, mạnh mẽ dí sát gương mặt của cô tới gần khuôn mặt đẹp trai của mình: “Trả lời câu hỏi thứ hai của em, hứng thú yêu thích... chinh phục phụ nữ!!”

Khoảnh khắc tiếp theo chính là cú đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của Hương Tình.

"Um um..."

Anh ta quá mạnh.

Hương Tình căn bản không phải là đối thủ của anh ta.

Nhưng hành động hôn cô khi thì thô lỗ, khi thì dịu dàng...

Khi thì phảng phất như muốn ăn sạch cô, khi thì tựa như muốn ngậm cô vào miệng để cưng chiều.

Hương Tình hít thở vô cùng khó khăn, cố sức dùng tay đẩy anh ta ra: “Morri, anh... Anh buông tay tôi ra!!”

Cô mở miệng nói chuyện nhưng lại đôi lấy sự truy kích ngày càng mạnh mẽ của Morri.

Đầu lưỡi ấm nóng nhanh chóng chui vào khoang miệng thơm ngọt mùi đàn hương của cô, chiếm cứ khoang miệng của cô, mút lấy mút để mùi hương chỉ thuộc về cô.

Hương Tình bị anh ta hôn đến choáng váng mắt phương hướng, bàn tay nhỏ bé nắm thành quyền, khó chịu đập lên ngực của anh ta, nhưng anh ta vẫn thờ ơ như cũ, thậm chí càng ngang ngược hôn sâu hơn nữa.

Hương Tình giùng giàng đến mức cả người ướt mồ hôi, nhưng vẫn không thoát được sự khống chế của anh ta, cuối cùng, cũng chỉ đành mặc cho anh ta muốn gì được nấy.

Cho đến khi Morri thương thức đủ rồi, anh ta mới rời cách ra khỏi môi năm phân.

Bàn tay vẫn nắm lấy cằm của cô như cũ, không cho phép cô nhúc nhích, chỉ nghe thấy tuyên bố ngang ngược của anh ta: “Từ giờ trở đi, Morri này không còn độc thân nữa!”

Hương Tình trừng anh ta.

"Morri này muốn em!"

Đôi môi quyến rũ của anh ta nở nụ cười hiếm có.

Ngón tay vẫn tham lam sờ trên đôi môi mềm mại của Hương Tình: “Tôi sẽ cho người đưa kịch bản phỏng vấn mẫu đến tòa soạn của em! Chiều nay cứ ở lại đây chơi trò chơi với tôi.”

Anh ta thản nhiên sắp xếp “công việc” buổi chiều thay cô, giọng điệu tùy ý, nhưng độc đoán không cho người khác nói chen vào.

Hương Tình mãi vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, đợi cô hiểu rõ mọi chuyện rồi thì mới nhận ra có gì đó sai sai.

"Ngài Morri, tôi cho rằng ngài đã hiểu lầm rồi!"

Hương Tình bỗng đứng đờ đẫn.

Kéo cái hộp khăn giấy bên cạnh lại, dùng sức lau lau đôi môi vừa mới bị anh ta xâm phạm, cau mày nói: “Tôi không có một chút hứng thú nào đối với việc làm người phụ nữ của ngài cả! Nếu ngài không muốn phỏng vấn, vậy thì tôi cũng không ép! Tôi còn có việc phải đi trước!”

Hương Tình nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Nhưng Morri không ngăn lại.

Không ngờ, Hương Tình vừa mở cửa thì phát hiện ra cửa đã bị khóa từ đầu nên mình căn bản là không thể đi ra được!

"Làm gì vậy?"

Cô quay đầu lạnh lùng nhìn Morri, khóe miệng giật giật nói giọng mỉa mai: "Không phải là ngài Morri muốn giam lỏng tôi đấy chứ?"

Morri không hề để ý tới cô.

Sải bước sang bên cạnh, không để ý tới ai mà chỉ chăm chú chơi trò chơi.

Một lúc sau, cảm giác Hương Tình vẫn còn vặn khóa, anh ta mới nhàn nhạt ra lệnh một câu: "Qua đây."

Vẫn không ngược lên nhìn cô.

Hương Tình nhất thời cảm thấy chửi thề.

"Chơi cùng với tôi một lát thì tôi sẽ để em đi."

Anh ta lại nói.

Giọng điệu vẫn như cũ không có gì thay đổi.

Hương Tình cắn mạnh môi, cuối cùng đành tức giận quay lại, vừa đi vừa bóng gió: "Anh cho rằng anh vẫn còn là trẻ con sao? Chơi một trò chơi ngu ngốc như vậy mà còn muốn có người chơi cùng?!"

Anh ta không để ý đến những lời căn nhắc của Hương Tình, tay vỗ vỗ xuống vị trí bên cạnh: "Ngồi xuống đây."

"Không ngồi!"

Hương Tình liền ngồi lên ghế sofa phía đối diện.

Kết quả “Bịch” một tiếng, con chim đang bay trong trò chơi nặng nề rớt xuống, trực tiếp GAMEOVER!!

Gương mặt của Morri từ trước đến giờ vẫn bình tĩnh, giờ phút này rốt cuộc cũng hiện lên cảm xúc không vui.

Đôi mày kiếm đẹp cau chặt, bờ môi gợi cảm đã từng hôn cô mím lại thật chặt, rồi sau đó mở lại trò chơi, chơi lại một lần nữa.

Kết quả là chơi hết lần này tới lần khác...

Cuối cùng “Bộp...” một tiếng, đẩy máy tính bẳng vào ngực Hương Tình: “Em chơi đi!”

“...”

Hương Tình có thể nói anh ta trẻ con sao?

"Tôi không chơi."

Cô đặt máy tính bẳng sang một bên.

"Không chơi thì tối nay phải ngủ lại đây."

Anh ta hờ hững lên tiếng, không giống uy hiếp, mà giống như bình tĩnh nói về một chuyện đương nhiên.

Hương Tình vội vàng cầm máy tính bẳng lên, lơ đãng chơi trò chơi.

Ngón tay nhỏ bé quẹt loạn cào cào lên máy tính, cửa thứ hai còn chưa xông qua thì đã thông báo chết, hết lần này đến lần khác, lặp đi lặp lại thành tích cao nhất chỉ vồn vện đến được cửa thứ ba.

Mặc đại thiếu gia hình như cũng thấy ngứa mắt nên dứt khoát ngồi xuống tay vịn của ghế sofa, nghiêm túc dạy cô: “Em nhìn kỹ một chút, chạy lung tung đi đâu vậy!”

Hương Tình ngẩng đầu nhìn anh ta.

Anh ta cũng cúi đầu nhìn cô.

Hồi lâu sau thì nghe Hương Tình bắt chước giọng điệu của anh ta, chậm rãi nói: “Một người chỉ qua được năm cửa mà cũng có tư cách dạy người khác chơi thế nào sao?”

"..."

Hương Tình chợt ý thức được mình nói sai.

Người đối diện là boss của bọn xã hội đen giết người không chớp mắt... Xúc phạm người ta không chút nể nang như vậy?!

Hương Tình đang định bẻ lái những lời nói bừa mà mình vừa nói ra thì không ngờ còn chưa kịp mở miệng liền bị Morri tiến tới chọc ghẹo, khễ gặm nhấm: “Trừ em ra chưa có ai dám nói với tôi như vậy!”

Rõ ràng đó đều là những từ ngữ đe dọa, nhưng trong đôi mắt phượng lạnh lùng của anh ta lại hiện rõ nét cười.

Hương Tình không nhìn ra được cảm xúc của người đàn ông trước mặt này.

Chuyện vừa mới xảy ra thật sự đáng để làm anh ta vui sao?

Hương Tình quẹt miệng, hơi buồn bực: “Ngài Morri, nói chuyện cứ nói nhưng đừng động miệng có được không?! Tôi đặc biệt không thích anh động một chút là hôn tôi! Loại chuyện như hôn môi này là chuyện mà chỉ bạn trai bạn gái có tình cảm với nhau mới làm, anh hiểu không?”

Dĩ nhiên, thỉnh thoảng cũng có ngoại lệ, ví dụ như cô và Lục Li Dã.

Morri đối với lời nói của Hương Tình coi như bịt tai không nghe.

Lấy lại máy tính bảng trong tay cô rồi hỏi: “Tổng biên tập của các em muốn tôi phỏng vấn cái gì?”

"Với một người đàn ông độc thân sáng giá như anh, các độc giả nữ quan tâm nhất chính là vấn đề một nửa còn lại, còn các độc giả của mảng tài chính kinh tế thì quan tâm về vấn đề kinh doanh của anh..."

Còn độc giả là cảnh sát thì quan tâm đến vấn đề phi pháp của anh đó!!

Nhưng những lời nói sau Hương Tình đương nhiên là chỉ dám để nó mục rữa trong bụng.

Cô vẫn chưa có bản lĩnh dám trắng trợn khiêu khích một tên đại ca xã hội đen như vậy!

"Còn em quan tâm cái gì?"

"Tôi?"

Hương Tình suy nghĩ một chút: "Chuyện mà tôi quan tâm nhất chính là cuộc phỏng vấn này có thành công tốt đẹp hay không!"

Morri khẽ cười, vỗ lên sau ót cô: "Khai tâm quả."

Khai tâm quả?

Nói cô sao?

Vừa rồi cô có nói câu nào đáng giá khiến người ta vui vẻ sao??

Hương Tình cảm thấy nụ cười của anh chàng này hơi lạ.

Cả một buổi chiều, Morri chỉ ở trong phòng chơi game, Hương Tình cứ yên lặng ngây ngốc ngồi nhìn anh ta chết hết lần này tới lần khác.

Nhưng anh ta lại đặc biệt nhẫn nại, một trò chơi ngốc nghếch như vậy, hơn nữa chơi tệ như vậy mà anh ta vẫn kiên nhẫn chơi cả buổi chiều, không chỉ thế, trông bộ dạng giống như rất chi là vui vẻ.

Mãi đến khi sắp đến giờ tan sở, Morri mới thả Hương Tình đi.

Rời khỏi khách sạn năm sao Sheraton, trời đã sắp tối rồi, Hương Tình không nhận được âm thầm oán thán mắng chửi Morri.

Bình thường thì trông chín chắn là vậy, kết quả lại là một tên quý trẻ con!

Vừa mới lên taxi quay về nhà trọ thì nhận được điện thoại của tổng biên tập.

"Hương Tình, em quả đúng là quá tuyệt vời!!"

Tổng biên tập vui vẻ khen ngợi cô không ngắt lời trong điện thoại.

Hương Tình vẫn chưa hiểu chuyện gì: "Sao vậy? Chị Văn."

"Ngài Morri đã gửi bài tin tức của anh ta đến hộp thư của chúng ta, chà chà! Những vấn đề mà em đào sâu thực sự quá tốt!! Mấu chốt lợi hại nhất là em còn có cả thủ đoạn để cho ngài Morri trả lời tất tặn tặn!! Hương Tình, tờ báo của chúng ta ngày mai sẽ lại hot cho mà xem."

Tổng biên tập hoàn toàn không che giấu được sự vui mừng của cô ấy qua điện thoại: "Tháng này chị sẽ đề xuất tăng lương cho em."

"Cám ơn chị Văn."

Hương Tình không nói thêm lời nào, sau khi hàn huyên thêm dăm ba câu với tổng biên tập thì cúp điện thoại.

Hoàn thành công việc rất thuận lợi nhưng trong lòng lại không hề có một chút cảm giác thành tựu nào.

Trong lòng cô biết rất rõ, chuyện này không hề liên quan gì với năng lực của cô, mà giống như dùng nụ hôn đó để đổi lấy.

Nói thật cái cảm giác này không tốt chút nào!

Khi Hương Tình về đến nhà trọ thì đã là tám giờ tối rồi.

Cả chặng đường bị kẹt xe gần một tiếng đồng hồ, thiếu chút nữa làm cho cô trực tiếp ói lên xe rồi.

Kết quả, vừa về đến nhà trọ mới phát hiện lúc sáng ra khỏi nhà mình quên mang theo chìa khóa cửa mà bạn cùng phòng Tần Lịch Lịch thì không biết hiện đang lêu lổng ở đâu nữa.

Hương Tình không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho cô ấy:
"Đang ở đâu đấy?"

"Đang chơi!"

Trong đầu dây bên kia là tiếng hò hét ầm ĩ, ngay cả âm thanh cũng nghe không rõ: "Làm gì vậy?"

"Chị quên mang chìa khóa, khi nào thì em quay về?"

Hương Tình hỏi cô ấy.

"Bây giờ em chưa về được! Hay là chị tới chơi với tụi em luôn đi! Em đang ở quán bar The Sunday, cách nhà trọ của chúng ta không xa, chỉ cách một trạm dừng xe thôi, chị đi bộ tới cũng được!"

"Được! Em ở đó chờ chị!"

Chơi thì không cần, từ trước đến giờ cô không có hứng thú gì với bar cả, hơn nữa bây giờ cô đã mệt mỏi vì kiệt sức rồi, làm gì còn tinh thần và sức lực để chơi với cô ấy!

Cô phải đi lấy chìa khóa.

Một trạm dừng, Hương Tình đi chừng mười phút.

Trong quán bar The Sunday là một đám người đang quẩy cực sung.

Không thấy bóng dáng của Tần Lịch Lịch trong sảnh đâu hết, gọi điện thoại cho cô ấy cũng không bắt máy, Hương Tình không thể làm gì khác hơn là lần lượt đi tìm từng phòng riêng.

Phòng riêng cũng tìm không thấy tung tích của cô ấy nhưng lại gặp cô trên hành lang.

Không, không chỉ có mình cô, còn có...

Lục Li Dã?!

Vào giờ phút này, ở một góc xa của hành lang, hai người đang ôm hôn

thấm thiết.

Hương Tình thấy rất rõ ràng.

Đó chẳng khác nào là cảm xúc được nhen nhóm giữa nam và nữ, là một nụ hôn nồng cháy, chứ không phải là nụ hôn đã từng không vương chút cảm xúc nào giữa hai người bạn họ... trong lòng Hương Tình hơi đánh lại, xẹt qua một cơn đau rất rõ ràng.

-----oOo-----

Chương 456: Điệu bộ khi ghen

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô ép buộc bản thân rời tầm mắt đi, lúc quay người định đi lại đột nhiên nghe thấy tiếng của Tần Lịch Lịch ở phía sau lưng gọi cô bằng giọng vui vẻ: "Hương Tình!!"

Hương Tình chỉ cảm thấy cơ thể mình hơi cứng đờ, đến cả động tác quay người cũng đờ như khúc gỗ.

Cô quay người, mắt hướng về Lục Li Dã, còn cả Tần Lịch Lịch ở phía đối diện đang cười tươi như hoa.

Lúc Lục Li Dã nhìn thấy Hương Tình, trong mắt rõ ràng lướt qua một tia ngờ ngạc, nhưng rất nhanh chóng, anh trở lại như bình thường.

"Li Dã, chị ấy là bạn cùng phòng của em, tên là Cao Hương Tình."

Tần Lịch Lịch nhiệt tình giới thiệu hai người họ với nhau.

"Hương Tình, đây là anh học khóa trên của em... tên là Lục Li Dã."

Tần Lịch Lịch ngại nói đó bạn trai cô ấy, cũng không cam tâm với cách xưng hô "bạn trai cũ".

Vẻ mặt của Hương Tình rất thờ ơ: "Có phải chị đã làm ảnh hưởng hai người tâm tình không?"

Cô hỏi chính là Lục Li Dã.

Gò má Tần Lịch Lịch bỗng dựng đỏ ửng lên.

Lục Li Dã chăm chú nhìn Hương Tình đầy thâm ý, nhưng lại không mở miệng nói chuyện.

"Đưa chìa khóa cho chị đi."

Hương Tình đưa tay ra, hướng về phía Tần Lịch Lịch.

"Chị không đi chơi cùng chúng em sao?"

"Hai người đi chơi đi, chị không hứng thú!"

Hương Tình cầm lấy chìa khóa, quay người rời đi.

Cũng chẳng nhìn thêm Lục Li Dã ở sau lưng cái nào.

Nhưng, cho dù quay người, cô vẫn cảm nhận rõ ràng có một ánh mắt gắt gao đang nhìn cô, không hề chớp mắt.

"Bạn cùng phòng?"

Lục Li Dã hỏi Tần Lịch Lịch.

"Vâng, là đồng nghiệp của em!"

Tần Lịch Lịch gật đầu, lại liếc mắt về Lục Li Dã: "Làm gì vậy? Đừng có nói là anh thấy chị ấy xinh đẹp nên lại động lòng nhé?"

Lục Li Dã cười lạnh nhạt, xoa lên bờ môi mỏng vừa mới bị Tần Lịch Lịch cưỡng hôn: "Cô vẫn còn thích bọn thiếu gia sao?"

Nụ hôn vừa rồi, thực ra là do Tần Lịch Lịch cưỡng hôn anh, nhưng mà, Lục Li Dã có hàng trăm ngàn cơ hội có thể đẩy cô ra, nhưng cuối cùng anh cũng không.

Tại sao?

Bởi vì nghĩ đến cô đã từng vì anh mà chịu nhiều tổn thương, anh mắc nợ với cô.

"Em vẫn luôn thích anh!"

Tần Lịch Lịch thành thật bày tỏ.

"Nhưng tôi trước giờ chưa từng thích cô! Trước đây chỉ là vui đùa một chút, bây giờ, đến cả tâm trạng chơi đùa cũng không còn nữa."

Lục Li Dã nói xong, liền bước ra ngoài.

Sắc mặt của Tần Lịch Lịch, nháy mắt trắng bệch.

"Anh Dã, anh đi đâu?"

Đúng lúc Tống tử trong chạy ra, gặp phải Lục Li Dã đang rời đi.

"Đừng đi theo tôi!"

Lục Li Dã lạnh lùng nói một câu, vẫn rời đi.

Hương Tình cầm chìa khóa, vội vàng đi về nhà, bước chân rất nhanh, giống như vội vàng muốn rời khỏi quán bar đầy thị phi này.

Chỉ là cảnh tượng dây dưa kia vừa rời trước mắt cô giống như chiếu phim vậy, không ngừng xuất hiện trong đầu cô.

Hừ! Thì ra Lục Li Dã anh ta đúng là một tên công tử đào hoa thực sự.

Hương Tình mở khóa, vào nhà, vừa chuẩn bị đóng cửa, đột nhiên, một bóng đen cao lớn một, trong nháy mắt len đi vào.

Sau đó, cửa đóng "sầm" một tiếng, bị đóng lại.

Hương Tình bây giờ mới nhìn rõ người đến: "Anh....đến đây làm gì?"

Cô cau mày, tròng mắt không vui khi Lục Li Dã đột nhiên xuất hiện.

"Vừa nãy tại sao lại giả vờ không quen biết tôi?"

Lục Li Dã từng bước ép tới, từ trên cao nhìn xuống hỏi cô.

Hương Tình theo bản năng lui về phía sau, cơ thể bị dồn ép dựa vào vách tường, cô ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt sắc bén của anh: "Tình hình lúc nãy, chúng ta thích hợp nhận nhau sao?"

Hương Tình không sợ hãi, cười nhạo lại: "Chẳng phải anh cũng giả vờ không quen biết tôi đó sao? Kẻ tám lạng người nửa cân, dựa vào đâu mà đến chất vấn tôi?"

Thái độ của cô, rất tệ.

Trong lòng đang chứa một bụng tức, không có nơi nào để phát tiết.

Chán nản giơ tay ra đẩy anh đang ép tới gần: "Không có chuyện gì nữa thì anh đi đi! Lát nữa bị Tần Lịch Lịch nhìn thấy, quan hệ đồng nghiệp của tôi sẽ bị anh phá nát mất."

Người đàn ông đó vẫn không nhúc nhích, không đẩy ra được.

Một tay của Lục Li Dã chống trên vách tường, khuôn mặt đầy ma mị chậm rãi xích lại gần cô, hơi thở nóng ấm như cố ý hay vô tình phả nhẹ vào gò má của cô, cúi đầu, giọng nói mê ly hỏi cô: "Tại sao lại phá hoại? Hai chúng tôi có quan hệ gì? Tình nhân sao?"

Anh đầy tà khí tiến đến gần, khiến cho Hương Tình có loại cảm giác không thể chống cự.

Câu hỏi của anh, càng làm cho tim cô đập nhanh một trận.

Cô muốn chạy trốn.

Cô cúi xuống thấp hơn, định tránh hơi thở của anh: "Lục... Li Dã, anh đừng như vậy! Bị Tần Lịch Lịch nhìn thấy, hiểu làm thì làm thế nào?"

Sự trốn tránh của Hương Tình toàn bộ bị Lục Li Dã nhìn thấy hết.

Anh cau mày không nói.

Cánh tay vòng qua eo nhỏ nhắn của cô, bá đạo néo cô một cái, ép cô đối mặt với anh.

"Sợ cái gì!"

Anh như có chút tức giận: "Quan hệ giữa tôi và Tần Lịch Lịch không phải như em nghĩ đâu!"

"Không phải?"

Hương Tình cảm thấy có chút buồn cười: "Không phải quan hệ đó thì sao lại hôn nhau ở ngay chỗ sảnh lớn nhiều người nhìn thấy?"

Lúc hỏi xong câu này, Hương Tình muốn tát cho bản thân hai cái.

Giọng điệu này, rõ ràng là giọng ghen!

Quá buồn cười!

"Cô ta là bạn gái cũ của tôi!"

Thì ra là như vậy.

Hương Tình cố làm ra vẻ không quan tâm, cười nói: "Tình cũ trở lại, có thể hiểu được."

Sắc mặt Lục Li Dã tối sầm, cánh tay dài khép lại, dễ như trở bàn tay kéo cô sát vào ngực mình, thấp giọng, nhẫn nại giải thích với cô: "Tôi với cô ta không có tình xưa!"

Hương Tình quay người, giả dụ: "Lục đại thiếu gia, anh với cô ta rốt cuộc có tình xưa hay không, tôi thật sự cũng không quan tâm chút nào! Anh buông tôi ra!!"

"Không buông!"

Lục Li Dã chơi xấu, càng ôm chặt cô hơn: "Em đang tức giận?"

"Tức giận? Tôi tại sao phải tức giận??"

Hương Tình buồn cười hỏi ngược lại anh: “Không phải anh nghĩ là thấy anh và Tần Lịch Lịch hôn nhau, tôi sẽ để ý đấy chứ? Lục Li Dã, tôi không quan tâm! Thật! Hôm nay tôi cũng cùng người đàn ông khác....”

Lời của Hương Tình, còn chưa kịp nói hết, bỗng nhiên, chuông cửa liên vang lên.

Hương Tình sững sờ.

Sắc mặt Lục Li Dã u ám một chút, ngón tay nắm lấy cằm cô, lạnh giọng hỏi cô: “Em hôm nay cùng người đàn ông khác làm sao?”

Hương Tình không để ý tới câu hỏi của anh, hất tay anh ra, đẩy anh một cái: “Để tôi đi xem xem ai đến!”

Lục Li Dã không chịu: “Trả lời tôi!”

"Chị Hương Tình!!"

Ngoài cửa, có tiếng Tần Lịch Lịch gọi truyền vào.

Hương Tình trừng mắt giận dữ nhìn Lục Li Dã.

Đôi mày thanh tú chau lại, có chút khó khăn.

Cô bé này chẳng phải là đi uống rượu với ai đó rồi sao? Sao lại về sớm thế không biết?

"Anh vào phòng tôi trước đi!"

Hương Tình vừa nói, vừa vội vàng kéo Lục Li Dã vào phòng ngủ của mình.

"Làm gì?"

"Trốn đi!"

"Tôi tại sao phải trốn?"

Lục Li Dã kéo ngược lại tay cô, đưa cô kéo vào ngực mình, cúi đầu, trầm giọng hỏi: “Quan hệ của chúng ta là gì? Tại sao lại không thể để cô ta biết?”

Hương Tình có chút nóng nảy: “Tôi không muốn vì anh mà quan hệ đồng nghiệp của chúng tôi rạn nứt! Lí do này, đã đủ chưa?”

Mắt Lục Li Dã tối sầm lại.

Nhưng không còn nói gì thêm, mặc cho Hương Tình kéo anh vào phòng ngủ của cô.

"Cao Hương Tình, lần sau không được làm vậy!!"

Trước khi Hương Tình ra khỏi phòng, Lục Li Dã lạnh giọng cảnh cáo cô.

"Biết rồi!"

Hương Tình ra phòng mở cửa cho Tần Lịch Lịch.

"Sao chị lâu ra mở cửa thế!"

Tần Lịch Lịch không nhin được mà đứng ở cửa trách cô một câu.

"Vừa rồi chị ở trong nhà vệ sinh."

Hương Tình bịa lý do, lại hỏi cô ta: “Sao em về sớm thế, không phải nói là đi uống rượu với bạn rồi sao?”

"Không có gì thú vị, nên bọn em giải tán rồi."

Tâm trạng của Tần Lịch Lịch dường như có chút buồn rầu, tiện tay ném túi ở trên ghế sofa, rồi cả người cũng ngã xuống ghế, nhắm hai mắt, không lên tiếng.

"Sao vậy?"

Hương Tình nhìn cô có chút ưu tư, không nhin được quan tâm hỏi cô một câu.

"Thực ra người đàn ông lúc này chị gặp, là bạn trai cũ của em."

Tần Lịch Lịch lẩm bẩm một câu.

"...Ồ"

Hương Tình gật đầu, tính là trả lời.

"Chị cảm thấy anh ấy thế nào?"

"Hả?"

Hương Tình hiển nhiên không ngờ Tần Lịch Lịch sẽ hỏi cô câu này.

Bùng tỉnh, cô nhìn vào cửa phòng ngủ đang khóa của mình, cố ý lớn tiếng: "Chẳng ra gì!"

Đúng, cô chính là muốn nói cho người đàn ông trong kia nghe thấy!

Lục Li Dã ôm ngực, lười nhác dựa người vào cánh cửa trong phòng, tuy rằng anh không muốn nghe cuộc nói chuyện của hai người phụ nữ ngoài kia, nhưng hiệu quả cách âm quả thực quá kém, đến mức anh nghe đến rõ mồn một.

Trả lời của Cao Hương Tình, khiến anh tương đối khó chịu!!

"Thực ra em với anh ấy yêu đương thật sự chỉ có hai tuần mà thôi..."

"..."

Hương Tình yên lặng nghe.

"Anh ấy quen bạn gái, căn bản đều không quá một tháng."

"..."

Hương Tình nặng nề cắn răng một cái.

Nhưng Lục Li Dã bên trong lại bắt đầu nghĩ, Cao Hương Tình nghe những chuyện quá khứ của mình như vậy sẽ cư xử với mình như thế

nào? Liệu có vì vậy mà ghét anh?

Đáng ghét!!

Lục Li Dã lần đầu tiên có ý nghĩ muốn xóa sạch những quá khứ bồng bột thời trẻ tuổi của mình!

"Nhưng mà, công tử đào hoa như vậy, em vẫn yêu đến chết đi sống lại!"

Tần Lịch Lịch than dài một tiếng, đứng dậy: "Em đói rồi, còn chưa ăn gì, phòng của chị có đồ ăn vặt không?"

Cô ta vừa nói, vừa đi về phía phòng của Hương Tình.

Hương Tình sợ hết hồn, liền vội vàng đuổi theo, chặn lại bên cạnh cô: "Không, chị không có đồ ăn vặt."

"Hôm nay sáng sớm ra ngoài còn thấy trên bàn cậu chị có một túi khoai tây chiên mà!"

Tần Lịch Lịch nghi ngờ nhìn cô.

Hương Tình lúng túng gãi đầu: "Vừa nãy chị ăn hết rồi."

"Vậy thôi!"

Tần Lịch Lịch không ép nữa: "Chị ăn cơm chưa, lát nữa em ra ngoài mua ít đồ ăn."

"Được thôi, chị cũng chưa ăn gì."

Cô ấy đi rồi, Hương Tình mới bảo Lục Li Dã ra ngoài được.

"Được rồi, em nghỉ ngơi một chút, lát nữa rồi hãy đi."

Tần Lịch Lịch lại ngồi trên ghế sofa.

Ánh mắt cô ấy nhìn chằm chằm Hương Tình, trước mắt chợt sáng lên: "Miệng chị sao vậy? Sao nhìn giống như sung lên nhỉ? Chị vừa hôn ai đúng không? Là ai??"

Tần Lịch Lịch giống như phát hiện ra tân đại lục vậy: “Bịch” một cái liên bật dậy từ ghế sofa, đến gần Hương Tình, mặt cười mập mờ: “Chắc không phải thật sự là cùng Morri người đó đấy chứ? Hai người hôn rồi sao? Phát triển nhanh thế à? Kỹ năng hôn của anh ta như thế nào?”

Tần Lịch Lịch liên tiếp đưa ra chuỗi câu hỏi, nhất thời làm cho Hương Tình có chút chóng đờ không nổi.

Thấy không gạt được, cô cũng lười phủ nhận, chỉ hời hợt khai báo một câu: “Chị với anh ấy là chỗ quen biết cũ.”

"Hả?"

Tần Lịch Lịch kinh ngạc đến mức cằm dưới cũng phải rớt xuống: “Chị quen ngài Morri?”

"Ừ..."

"Vậy hai người bây giờ là quan hệ bạn trai gái? Anh ta là bạn trai chị à? Trời ạ!! Hương Tình, thì ra chị có bạn trai lợi hại như vậy!! Ngưỡng mộ quá đi...yêu đương cùng tổng giám đốc Morri chắc chắn là có cảm giác tuyệt lắm nhỉ? Chị nói đi, cảm giác thế nào? Anh ta có dễ tiếp xúc không?"

"..."

Hương Tình có chút đau đầu.

"Em không cảm thấy em nói quá nhiều rồi à?"

Hương Tình bị cô ấy hỏi đến chóng mặt, đang định giải thích thì Tần Lịch Lịch lại vui vẻ nói: “Em đi mua đồ ăn, mua thêm mấy chai bia, chúng ta cùng nhau ăn mừng!!”

Cô ấy nói xong cũng chẳng đợi Hương Tình giải thích đã chạy đi nhanh như một làn khói.

Tần Lịch Lịch vừa ra khỏi cửa, Hương Tình liền vội vàng đi vào phòng mình.

-----oOo-----

Chương 457: Không yêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hương Tình vừa bước vào cửa liền cảm nhận được một ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm vào cô.

Hương Tình chọn cách lơ đi, cô nói: “Nhân lúc cô ấy vừa ra ngoài mua đồ, anh mau đi đi!”

Cô giục Lục Li Dã.

Nhưng nào ngờ, Lục Li Dã lại từng bước ép sát về phía Hương Tình, bước chân của cô theo bản năng lùi về sau, bất ngờ hai chân đụng giường phía sau, cả người không hề báo trước mà ngã ngửa ra sau.

Cô hơi hoảng kêu lên, theo phản xạ thông thường liền túm chặt lấy cổ áo sơ mi của Lục Li Dã, không ngờ anh không những không dùng sức giữ lại mà cơ thể rắn chắc lại theo lực kéo của Hương Tình, ngã lên cơ thể mềm mại của cô.

Hương Tình hô hấp khó khăn, đẩy anh ra: “Anh nặng quá, mau đứng dậy đi...”

Lục Li Dã ấy vậy mà vẫn như một ngọn núi lớn, vững vàng đè lên cơ thể cô, không thềm động đậy.

Anh cũng không quan tâm với trọng lượng cơ thể của anh, đè lên cơ thể mảnh mai của cô liệu có làm cô khó chịu hay không.

Sắc mặt anh vô cùng khó coi.

Ánh mắt của anh chỉ tập trung vào cái miệng nhỏ sưng đỏ của cô, đậy mắt lộ vẻ thâm trầm, ánh mắt như một lưỡi dao sắc lẹm: “Em hẹn hò với Morri?”

Hương Tình lặng người.

Cô nghĩ đến cảnh anh cùng với Tần Lịch Lịch hôn nhau ở hành lang, lòng cô thất lại, nhưng vẫn mang dáng vẻ giận dỗi không vui, nói dỗi anh: “Đúng vậy, chúng tôi đang hẹn hò đây, có vấn đề gì không?”

Khoảnh khắc đó, ánh mắt thâm trầm của Lục Li Dã tối đi thấy rõ.

Đôi môi mỏng của anh mím chặt thành một đường thẳng lạnh lẽo.

Ánh nhìn của anh lạnh đến thâm trầm, nhìn chăm chăm cô, ánh mắt sắc lẹm, giống như là muốn xuyên thủng cô vậy.

Hương Tình bị anh nhìn như vậy thì toàn thân thấy không thoải mái, liền đẩy anh ra: “Anh đê lên em khó chịu, mau đứng dậy!”

Nào ngờ, hai tay của Hương Tình vừa giơ ra, liền bị Lục Li Dã một tay bá đạo giữ chặt, cố định ở trên đỉnh đầu cô, khiến cô không làm sao động đậy được!

Trong đôi mắt lạnh lùng như quỷ của anh tràn đầy sự tàn bạo.

Lục Li Dã nhìn Hương Tình như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Anh không nói gì, Hương Tình liền xù lông lên:

“Lục Li Dã, anh đừng có như vậy! Anh mau đi đi, lát nữa Lịch Lịch quay lại nhìn thấy sẽ nghĩ lung tung! Những gì cô ấy vừa nói anh cũng nghe thấy rồi, cô ấy nói cô ấy thích anh! Em không muốn bị cô ấy... um...”

Hương Tình còn chưa kịp nói xong, bờ môi đang mấp máy của cô liền bị bờ môi cứng lưỡi ấm nóng và ẩm ướt của Lục Li Dã mạnh mẽ khóa trụ lại.

“Um...”

Hương Tình vùng vẫy trong sự buồn phiền hối hận: “Lục Li Dã, anh làm cái gì vậy...”

“Anh...buông...em...ra.”

Đối với sự vùng vẫy của Hương Tình, Lục Li Dã ngoảnh mặt làm ngơ.

Bàn tay to lớn giữ cố định cằm cô, ép miệng nhỏ của cô phải mở ra, khiến cho cô cảm nhận sâu sắc và rõ ràng hơn sự xâm nhập mà lưỡi của anh đem lại.

Hương Tình không đủ sức chống lại anh, chỉ có thể tùy ý anh ở trong miệng mình làm càn.

Nụ hôn của anh bá đạo vô cùng.

Cùng với dục vọng chiếm hữu mạnh mẽ, anh dùng răng cắn vào môi cô, khiến cho Hương Tình bị đau đến nỗi phát ra cả âm thanh rên rỉ.

“Đau...”

Hương Tình tức giận.

Nghe thấy tiếng rên rỉ của cô, Lục Li Dã mới dần giảm lực lại.

Đầu lưỡi ấm nóng của anh ở trên đôi môi mềm mại của cô tùy ý chà đạp... Hương Tình không thể không thừa nhận, nụ hôn của anh có đủ sức hút để khiến mọi cô gái trên thế giới này say đắm.

Hương Tình đã say mê trong nụ hôn của anh rất nhiều lần, khó mà thoát ra được... nhưng đột nhiên cô lại nhớ đến chuyện anh và Tần Lịch Lịch mới khóa môi ngoài hành lang, Hương Tình lập tức tỉnh táo lên mấy phần, cô bất ngờ giơ tay ra, dùng sức đẩy thân hình của anh ra: “Lục Li Dã, anh dùng đôi môi vừa hôn Tần Lịch Lịch để hôn tôi, anh không thấy bản thân buồn nôn sao?”

Hương Tình nói xong liền dùng tay áo lau thật mạnh môi của mình.

Gương mặt đẹp trai của Lục Li Dã trong nháy mắt liền trầm xuống.

Anh đề lên cơ thể cô, vẫn không động đậy như cũ, từ bên trên nhìn xuống cô, bàn tay to lớn giữ chặt lấy cằm cô, lạnh lùng hỏi: “Vậy em thì sao? Sau khi hôn Morri rồi lại hôn tôi, có cảm giác gì?”

Hương Tình cười lạnh: “Cảm giác thật tệ hại! Kỹ thuật hôn của anh còn thua xa Morri nhiều!”

Đương nhiên là cô đang nói linh tinh.

Kỹ thuật hôn của Morris...

Nói thật là cô không để ý đến vấn đề đấy lắm...

Đáy mắt Lục Li Dã trong nháy mắt tối sầm đi.

Ngực anh đột nhiên cảm thấy thật nặng nề.

“Em yêu anh ta?”

Giọng nói của anh thấp như thể là phát ra từ trong núi sâu.

Đột nhiên bị anh hỏi với vẻ nghiêm túc như vậy, tim của Hương Tình giống như là ngừng đập nửa nhịp, trong lồng ngực có cảm giác trống rỗng ngẩn ngui.

Rất lâu sau...

“Vậy anh thì sao? Anh yêu Tần Lịch Lịch?”

Hương Tình không trả lời mà hỏi ngược lại anh.

Cô đột nhiên cảm thấy bản thân mình như này thật là bỉ ổi.

Cô lại muốn tranh giành đàn ông với đồng nghiệp của mình?

Từ trước đến nay Hương Tình chưa từng cùng bất cứ cô gái nào tranh giành một người đàn ông!

Nhưng cô vẫn vô cùng để ý đến câu trả lời của anh!

“Không yêu!”

Lục Li Dã nói ra hai chữ này thậm chí không cần suy nghĩ gì.

Hương Tình ngẩn ngơ mất mấy giây.

Nhìn người đàn ông đối diện, trong lòng cô cũng không biết là có tư vị ra sao.

“Trả lời câu hỏi của tôi!”

Thấy Hương Tình đang thất thần, Lục Li Dã nhắc nhở cô.

Ánh nhìn của anh dán chặt vào người cô, khẩn thiết chờ đợi câu trả lời của cô.

Rất lâu sau...

“Không yêu...”

Hương Tình cuối cùng vẫn nói thật.

Cô phát hiện khi đối diện với anh, bản thân không có dũng khí nói dối.

Cô thở dài, đẩy bờ ngực vững chắc của anh: “Anh mau đi đi, cô ấy sắp về rồi.”

Lục Li Dã nhìn chằm chằm Hương Tình, ánh mắt rõ ràng đã ám áp hơn hẳn, nhưng cảm giác bác bách người khác vẫn mạnh mẽ như vậy: “Đã lâu không gặp.”

Hương Tình tâm hơi run, gật đầu, không dám nhìn anh: “Đúng vậy, đã lâu không gặp, cũng đã một tháng rồi, nhưng không ngờ lại gặp nhau bằng cách thức này.”

“Cách thức gì cơ?”

Lục Li Dã biết rõ còn cố ý hỏi.

Hương Tình trừng mắt nhìn anh, không thềm đề ý đến anh nữa, chỉ nói với anh: “Anh mau đi đi!”

“Anh đưa em ra ngoài ăn cơm.”

Lục Li Dã nói xong, xoay người liền ôm lấy Hương Tình đứng dậy.

“Không cần đâu! Tần Lịch Lịch đã đi mua cơm rồi, em ăn ở đây là được rồi!”

Hương Tình không đồng ý.

Nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng Tần Lịch Lịch ở bên ngoài vọng vào: “Chị Hương Tình, mau ra ăn cơm thôi, em mua cả bia nữa đó, còn có cả thịt nướng mà chị thích ăn nữa!”

“...”

Tốc độ đi mua đồ của cô ấy cũng nhanh quá rồi đấy?! Cô còn chưa kịp đuổi con người này đi!

Đột nhiên có người gõ cửa phòng của Hương Tình, sau đó thì nghe thấy tiếng khóa cửa bị xoay một cái, trái tim của Hương Tình lập tức căng lên đến độ sắp nhảy từ yết hầu ra ngoài.

Cũng may mà cô đã dự đoán được trước, nên chốt cửa rồi!

Thấy cô ấy vào không được, Hương Tình mới thở ra một hơi, bắt lực trả lời cô ấy một câu: “Đây, chị ra ngay đây!”

Trả lời xong, cô liền tức giận đâm vào ngực của Lục Li Dã mấy cái, thấp giọng xuống dạy dỗ anh: “Bảo anh đi thì anh không đi! Giờ thì hay rồi, cô ấy quay lại rồi!! Có phải anh muốn ép chết em mới vừa lòng không?”

Đồ khốn nạn!!

Lục Li Dã không tức giận mà ngược lại còn cười.

Tự bản thân anh thấy việc Tần Lịch Lịch quay về thật là tốt.

Vậy là anh sẽ có lí do nhây ở đây không đi.

“Anh còn cười?”

Hương Tình tức giận trừng mắt nhìn anh.

“Đi ra chỗ khác! Để em còn ra ngoài.”

Hương Tình ghét bỏ đẩy anh ra.

Nhưng không ngờ rằng, anh cúi đầu xuống, tham lam gặm nhấm bờ môi bé nhỏ của Hương Tình, ngậm rồi lại ngậm.

Một lúc sau mới từ từ buông đôi môi đỏ mọng của cô ra.

Hương Tình bị anh hôn đến đầu óc hỗn loạn, một lúc lâu sau mới thoát khỏi được sức hút của anh.

Hai má cô đỏ ửng, giơ tay đẩy ra: “Nếu em không gọi thì anh không được phép ra ngoài, biết chưa hả?”

“Biết rồi mà.”

Lục Li Dã ngoan ngoãn gật đầu.

“Ra ngoài ăn cơm đi!”

Anh xoay người, nhắc người cô dậy.

Hương Tình đứng dậy từ giường, muốn ra khỏi cửa.

Trước khi mở cửa một lúc, vẫn bị Lục Li Dã kéo lại: “Ăn xong cơm thì vào với anh...”

“...”

Từ đáy lòng của Hương Tình khẽ có gợn sóng lăn tăn nhẹ...

Cuối cùng, cô như bị quỷ sai thần khiến mà gật đầu, đồng ý với anh...

Suốt bữa cơm, Hương Tình ăn cơm mà hồn như trên mây.

Tần Lịch Lịch mở chai bia, đưa cho Hương Tình, Hương Tình không từ chối, miễn cưỡng uống hai ngụm.

“Chị Hương Tình, có phải em nhìn nhầm rồi không? Môi của chị sưng hơn so với lúc nãy, có phải bị bệnh rồi không?”

“Hả?”

Hương Tình lo lắng sờ sờ môi của bản thân, nhìn cô ấy nói: “Sao em cứ chú ý đến mấy cái đấy vậy?”

Tần Lịch Lịch cười rộ lên: “Ai bảo môi chị sưng tới mức như vậy cơ chứ.”

“...”

Hương Tình cắn môi dưới.

Đảo mắt đến chỗ cửa phòng đang đóng kín, cô lại phiền não uống hai ngụm bia.

Bia, là loại không làm người khác say.

“Chị Hương Tình, chị mau nói đi, làm cách nào chị có thể theo đuổi được anh Morri, dạy cho em vài chiêu đi.”

“Chị không theo đuổi anh ta!”

“Chị với anh ta cũng có không chút quan hệ nam nữ nào. Chỉ là vô tình quen biết mà thôi!”

“Vô tình quen biết?”

Ngụm bia trong miệng của Tần Lịch Lịch suýt nữa thì phun ra ngoài: “Chị coi em là học sinh tiểu học à! Vô tình quen biết mà lại hôn môi? Lại còn hôn mãi liệt như vậy, đến mức mà môi cũng sưng lên?”

Hương Tình lười không muốn giải thích nhiều với cô ấy: “Em muốn tin hay không thì tùy.”

Tần Lịch Lịch bĩu bĩu môi: “Được rồi, em tin chị là được chứ gì?”

Cô ấy nói xong lại tự rót bia cho mình, rồi mới hỏi Hương Tình: “Chị

Hương Tình, chị cảm thấy ngoại hình em thế nào?”

Không biết tại sao, Hương Tình cảm thấy lúc cô ấy hỏi những câu này, ngữ khí mang theo cảm giác thương cảm.

“Rất được.”

Hương Tình gấp miếng thịt bỏ vào miệng.

“Dáng người thì sao?”

“Cũng không tồi.”

Cô nói hoàn toàn là sự thật.

“Đúng nhỉ! Đều ổn mà đúng không?!”

Tần Lịch Lịch cười, lại rót rượu cho mình: “Em cảm thấy điều kiện của bản thân mình về mặt nào cũng ổn, nhưng mà... anh ấy vẫn không thích em! Tại sao lại như vậy? Lẽ nào em thật sự không thu hút chút nào với đàn ông vậy sao?”

Động tác đang ăn của Hương Tình bỗng nhiên ngừng lại.

Hương Tình biết, người cô ấy đang nói đến là Lục Li Dã.

“Chị nói xem, một thiếu gia đào hoa đa tình như anh ấy sẽ để mắt đến một cô gái như thế nào nhỉ?”

Tần Lịch Lịch buồn bã hỏi Hương Tình.

Hương Tình buông bát đĩa xuống, tâm trạng có chút trùng lại: “Biết rõ anh ấy là thiếu gia đào hoa đa tình, sao em vẫn thích anh ấy?”

Những lời này, Hương Tình không biết là đang hỏi Lịch Lịch hay là hỏi chính bản thân mình.

“Thích một người, là không có lí do gì cả! Yêu rồi thì chính là yêu thôi...”

“...”

Hương Tình không nói gì, chỉ kiên định nhìn cô ấy.

Nói thật lòng, cô có chút đồng cảm với Tần Lịch Lịch, yêu một người không yêu mình, tuy là cô chưa từng trải qua việc đó, nhưng năm đó nhìn Tam Nhi khổ sở theo đuổi anh trai mình, ít nhiều cô cũng có thể cảm nhận được.

Cô không phải là người giỏi về an ủi người khác, chỉ nhẹ nhàng nói: “Thôi đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, ăn cơm đi!”

Tần Lịch Lịch hốc mắt đỏ au, tự cười nhạo bản thân: “Chị nhất định cảm thấy bộ dạng của em rất buồn cười...”

Cô ấy nói xong liền cúi đầu ăn cơm, cũng không nói thêm gì nữa.

Hương Tình vốn dĩ không có tâm tình ăn cơm, Tần Lịch Lịch nói như vậy càng khiến cô chẳng thiết ăn nữa, cơm cũng chẳng có vị gì.

Cô liền buông bát đũa: “Chị ăn no rồi, em từ từ ăn nhé.”

“Chị ăn xong rồi sao? Chị mới ăn có chút xíu thôi mà?”

“Ừ, chị ăn không nổi, thấy hơi mệt, chị về phòng nghỉ ngơi trước đây.”

Hương Tình nói xong liền đứng dậy.

Nói thật, bây giờ cô thật sự rất mệt, dày vò cả một ngày, sau đó ở quán bar lại gặp chuyện khi này, người đàn ông chuyên gây sự kia còn đang nằm trong phòng cô nữa chứ!

-----oOo-----

Chương 458: Thích em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô có thể không mệt sao?

Hương Tình đi vào phòng ngủ của mình, tiện tay khóa cửa lại.

Lục Li Dã tùy ý gác chân lên, lười biếng ngồi ở trên sofa, đầu cúi hơi thấp, trên tay đang lật xem tạp chí và báo ở bên cạnh.

Anh đã cởi bỏ chiếc áo khoác gió bên ngoài, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi kẻ đơn giản màu trắng xám, bên dưới là một chiếc quần Armani màu đen ôm gọn lấy hai chân anh.

Phôi đồ rất tùy ý nhưng mặc trên người anh lại đem đến phong thái hoàn toàn khác.

Vô cùng đẹp trai, lại nho nhã lịch sự.

Ánh đèn màu vàng nhạt chiếu rọi lên gương mặt tuyệt mỹ của anh, làm dịu đi đường nét ngũ quan sắc sảo ấy.

Hương Tình nhìn đến độ thất thần, đến tận lúc Lục Li Dã ngẩng đầu lên hỏi cô: “Ăn xong rồi?”, cô mới hồi thần lại.

Cô gật đầu: “Ừm.”

Cô tiến lại gần anh.

Tiện tay bỏ áo khoác ngoài ra, treo lên móc quần áo ở góc phòng, quay người nhìn anh, nghĩ một lúc bèn nói: “Một lát nữa cô ấy ngủ rồi thì anh hãy đi.”

“Em uống rượu?”

Cô vừa uống rượu mặt đã đỏ bừng lên.

Thế cho nên dù chỉ uống một chút cũng dễ dàng bị bắt tại trận.

“Ừm.”

Cô gật đầu, còn nói thêm một câu: “Cô ấy còn uống nhiều hơn tôi.”

Lục Li Dã tiện tay ném cuốn tạp chí sang một bên, nhàn nhạt đáp: “Việc của cô ấy anh không quan tâm.”

“Quan hệ của cô ấy với Tam Nhi không tốt là do anh?”

Hương Tình đột nhiên hiểu ra gì đó.

Lục Li Dã chau mày lại, giống như là thấy không vui: “Em muốn nói gì?”

Hương Tình đi đến trước mặt anh: “Tôi cảm thấy cô ấy là một cô gái tốt, dù sao thì anh với Tam Nhi đã không có khả năng thành đôi rồi thì anh có thể thử tiếp nhận cô ấy, anh nhìn xem cô ấy là thật lòng thích anh! Hơn nữa, giống như là thích anh từ lâu lắm rồi!”

Lục Li Dã ngẩng đầu nhìn cô, nhìn chằm chằm không rời mắt.

Từ đáy mắt anh phảng phất sự lạnh lẽo, hoàn toàn không có chút ấm áp nào.

Một lúc sau, anh đột nhiên vươn tay ra, một tay ép giữ Hương Tình ngồi trên đùi mình.

Hương Tình kinh ngạc vô cùng, cố sức vùng vẫy nhưng lại bị anh một tay khóa trụ lại.

Bờ ngực rắn chắc vững chãi của anh dán vào tấm lưng mảnh dẻ của cô, hạ giọng trầm thấp: “Em muốn tôi tiếp nhận cô ấy sao?”

Hương Tình chỉ cảm thấy trong lòng có chút đau đớn, bề ngoài thì vẫn tỏ ra không có gì, nhìn anh hỏi: “Muốn anh tiếp nhận cô ấy khó khăn thế nào? Nếu như anh không có cảm giác với cô ấy, tại sao lúc này còn hôn cô ấy?”

Nói trắng ra, cô chính là vẫn đang để ý đến nụ hôn đó.

Lục Li Dã cười lạnh, thanh âm không có chút ấm áp nào: “Vậy lúc này tôi hôn em, có phải cũng có nghĩa là tôi có cảm giác với em không?”

Anh nói xong, bàn tay to lớn cố định cầm của cô, mạnh mẽ ép cô phải

đôi mắt với anh.

Hương Tình bị anh hỏi một câu như vậy, trong lòng lập tức có chút run rẩy, nhịp tim ngày càng nhanh hơn.

Tâm tình của cô bây giờ là cả một mảng hỗn loạn...

Ánh mắt của Hương Tình đảo qua gương mặt tuyệt mỹ của anh, đối diện với ánh nhìn mê hoặc của anh, nhưng lại nhanh chóng đảo mắt đi:
“Vậy...chỉ có thể chứng minh là anh là một người đa tình.”

Hơi thở của cô, rõ ràng là không ổn định.

Cô kéo tay anh, định sẽ đứng dậy: “Lục Li Dã, anh đừng có như vậy, nam nữ dù sao tiếp nhận hôn nhân, hành động như vậy đối với thiếu gia đào hoa đa tình có kinh nghiệm phong phú như anh thì có thể không là gì cả, hôn một cái, ôm một cái, có thể đối với các anh chỉ là một thú tiêu khiển của cuộc sống, cảm thấy vui vẻ, nhưng mà...”

“Các anh??”

Hương Tình còn chưa kịp nói xong liền bị Lục Li Dã bá đạo chặn lại.

“Là chỉ những ai? Ngoài tôi ra, còn có ai tùy tiện ôm hôn em như này sao?”

Thanh âm của Lục Li Dã có chút lạnh lùng.

Bàn tay anh giữ chặt hai má của Hương Tình, không nhịn được liền dùng thêm sức.

Mắt chăm chăm nhìn cô, lời nói của anh sắc bén vô cùng: “Morri?!”

Sự phẫn nộ tức giận ở đáy mắt anh rõ ràng vô cùng.

Hương Tình bị anh nhìn như vậy trong lòng có chút run rẩy.

Không biết tại sao, rõ ràng cô cùng người đàn ông trước mặt này không có quan hệ gì, nhưng cứ bị anh truy hỏi như vậy, thì cô liền giống như bản thân đã làm chuyện gì có lỗi với anh vậy.

“Lục Li Dã, anh không có tư cách hỏi tôi những cái này...”

Rõ ràng là một câu nói rất cứng rắn nhưng từ miệng của Hương Tình phát ra lại yếu đuối đi mất mấy phần.

“Vậy em thì sao? Cùng với Morris đây đưa không rõ, em có tư cách gán lên đầu tôi cái mác ‘thiếu gia đào hoa đa tình’ sao? Em có tư cách chỉ đạo tôi ở bên người phụ nữ khác sao???”

Lục Li Dã thật sự đang tức giận vô cùng rồi.

“Tôi không nói là anh nhất định phải ở bên Tần Lịch Lịch!!”

Hương Tình có cảm giác không cách nào nói rõ ràng được: “Ý của tôi là, nếu như anh cảm thấy cô ấy tốt thì anh có thể thử! Không phải trước đây hai người từng sống cùng nhau sao?!”

Nghe những lời này của Hương Tình, Lục Li Dã liền cảm giác trái tim như bị cái gì đó nặng nề đâm một cái, loại cảm giác này khó chịu vô cùng.

“Việc của tôi, không cần em lo!”

Lục Li Dã lạnh lùng buông một câu, đẩy Hương Tình đang ngồi trong lòng mình ra, đứng dậy, định bước ra ngoài.

Hương Tình thấy vậy liền vội vàng đưa tay ra kéo anh lại: “Anh định đi đâu?”

Lục Li Dã quay đầu lại, chau mày nhìn cô.

Sắc mặt của Hương Tình gấp gáp vô cùng: “Bây giờ cô ấy đang ở ngoài phòng khách ăn cơm! Anh mà ra ngoài sẽ bị cô ấy bắt gặp!”

“Em sợ cô ấy biết chúng ta ở cùng nhau như vậy sao?”

Sắc mặt của Lục Li Dã lạnh như tảng băng.

“Sợ!”

Hương Tình gật đầu: “Tôi vừa mới đi làm không lâu, tôi không hy vọng sẽ có quan hệ không tốt với đồng nghiệp.”

Lục Li Dã lạnh lùng nhìn chăm chăm cô.

Lồng ngực của anh có chút kích động vô cùng.

Cho nên, trong mắt của người phụ nữ này, quan hệ của anh với cô còn không bằng của cô với một đồng nghiệp xa lạ?!

Lục Li Dã thuận tay gỡ tay Hương Tình ra, dựng người thẳng dậy, một lúc sau mới hỏi cô: “Phải trốn bao lâu?”

“Đợi cô ấy ngủ là được.”

“...”

“Có điều...cô ấy có thói quen ngủ muộn.”

Ánh mắt của Lục Li Dã nhìn cô sắc lẹm thêm vài phần.

“Hôm nay cô ấy tâm trạng không tốt, có thể còn ngủ muộn hơn cả bình thường.”

Hương Tình nói thật với anh.

Lục Li Dã trừng mắt nhìn cô.

Hương Tình cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào anh.

Nhưng đột nhiên lại nghe thấy tiếng thở dài bất lực của anh, anh thấp giọng nói: “Sau này đừng có khuyên anh ở bên bất cứ người phụ nữ nào!!”

Hương Tình vẫn tiếp tục cúi đầu, không đáp lại.

Lục Li Dã ngăn chặn thủ đoạn của cô, kéo cô lại gần hơn một chút, cúi đầu xuống hỏi: “Nghe thấy chưa? Hả?”

Âm thanh nhẹ nhàng từ cổ họng anh, từ tính phong phú, giống như âm thanh trầm thấp của đàn piano, từ từ thấp dần thấp dần, trôi chảy những phím đàn tâm trạng trong lòng Hường Tình.

Hường Tình vẫn như cũ không ngược mắt lên nhìn anh, do dự một lúc mới thấp giọng nói: “Nếu anh đã không thích cô ấy, thì đừng tùy tiện hôn cô ấy, con gái sẽ dễ hiểu lầm vì hành động thân mật như vậy.”

Hường Tình nói xong, nặng nề cắn môi.

‘Cô ấy’ trong lời nói của Hường Tình không chỉ đơn thuần là chỉ Tần Lịch Lịch mà còn cả bản thân cô nữa.

“Anh không hề chủ động hôn cô ta!”

Lục Li Dã cúi đầu giải thích với cô.

Trong lòng cô có chút tức giận, có chút tê dại.

Thân hình cường tráng của anh lại không tự chủ được dựa sát vào cô thêm mấy phân.

Hai người tuy rằng không tiếp xúc da thịt nhưng vẫn cảm nhận được rõ ràng sự ấm áp của đối phương mang lại.

“Vậy sao anh lại không đẩy cô ấy ra?”

“Không biết nữa.”

Lục Li Dã lắc đầu.

Anh chau mày lại, ánh mắt trầm lại, thở dài: “Có thể là do một số chuyện xảy ra trước đó.”

Đúng lúc anh đang do dự có cần phải đẩy người phụ nữ trước mặt ra không thì lại bị cô bắt gặp.

Hường Tình nghe câu trả lời của anh, mắt không tự chủ được phủ một màn nước mờ ảo, cố ý giả vờ cười nhẹ: “Vậy không phải là còn vương vấn sao?”

“Không muốn nhắc đến cô ta nữa.”

Lục Li Dã không muốn nhắc đến chuyện cũ quá nhiều.

“Được thôi.”

Hương Tình gật đầu.

Anh đã nói không nhắc đến, vậy thì cô không nhắc nữa.

Hương Tình bặm môi, do dự một lúc, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Vậy sau này anh có thể đừng tùy tiện hôn em được không?”

Lục Li Dã ánh mắt long lanh nhìn chằm chằm cô.

Hương Tình bị anh nhìn như vậy có cảm giác như có gì đó đâm vào sau mình, vội vàng giải thích: “Em chỉ là không thích loại cảm giác thân mật như vậy.”

Cô sợ rằng bản thân không bình tĩnh được, lại rơi vào sự ấm áp dịu dàng đó của anh.

Cái cảm giác mà không cách nào tự chủ được bản thân đó không tốt chút nào!

Nghe xong anh liền vờ vờ giữa môi và răng cô, thấp giọng nói: “Nhưng anh thích cảm giác thân mật với em như này...”

“Đừng có làm loạn...”

Hương Tình mềm giọng trách móc anh.

Đầu lưỡi ẩm ướt và ấm áp của anh di chuyển đến sau mang tai cô, cô liền nghe thấy âm thanh của anh hạ thấp xuống, cảnh cáo cô rõ ràng: “Từ nay về sau không được để Morri động vào em!!”

Trái tim của Hương Tình vì một câu nói mạnh mẽ này của anh mà như sắp nhảy ra ngoài.

Trong một khoảnh khắc, cô đột nhiên không biết phải nói gì mới được.

Một lúc sau, cô mới như khúc gỗ hỏi anh: “Tại sao?”

“Anh không thích!”

Lục Li Dã thật sự quá bá đạo!

Hương Tình nhìn chăm chăm người đàn ông điển trai trước mặt.

Ma xui quỷ khiến như nào cô lại mở miệng hỏi anh một câu: “Vậy anh có thích em không?”

Lời nói ra xong hai người lập tức đều lặng người đi.

Hương Tình hồi thần trở lại, chỉ cảm thấy gương ngưng vô cùng.

Muốn che giấu nhưng lại không biết phải nói gì.

Nhưng không ngờ rằng Lục Li Dã lại không hề né tránh câu hỏi của cô: “Thích! Cao Hương Tình, anh thích cảm giác được ở bên cạnh em.”

Thái độ của anh, nghiêm túc vô cùng.

Câu trả lời cũng hoàn toàn không có chút do dự nào.

Thanh âm mê ly ấy đủ để tất cả người phụ nữ đều rung động.

Mà Hương Tình cũng không phải trường hợp ngoại lệ.

“Nhưng anh không chắc chắn cảm giác thích này có thể kéo dài được bao lâu.”

Lục Li Dã nhanh chóng bổ sung thêm một câu.

Thái độ của anh, thành khẩn vô cùng.

Thành khẩn đến độ khiến trái tim đang ấm áp của Hương Tình bỗng chốc nguội lạnh.

Tâm trạng đã trầm rồi lại càng trầm xuống...

Hương Tình cảm thấy, biểu cảm lúc này của bản thân chắc là rất kỳ lạ!

“Lục Li Dã, đây không gọi là thích, anh như này là có hảo cảm mà thôi, cũng không phải là tình yêu chân chính...”

-----oOo-----

Chương 459: Nụ hôn nhớ nhung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Có lẽ anh ta đối với Tam Nhi như thế, đó mới là tình yêu.

Còn những người khác, chẳng qua chỉ lướt qua tim anh giống như những người khách qua đường, nhắc lên một gợn sóng, sau đó một lần nữa trở lại bình tĩnh.

Thật ra đàn ông và phụ nữ thường sẽ trải qua loại cảm giác này, nhưng bình thường đều không tạo ra tia lửa gì, hoặc đến sau cùng, bởi vì một người không chịu nổi cô đơn, đâm thủng tầng mập mờ kia, tuyên bố quan hệ rạn nứt, tình cảm dĩ nhiên sẽ không còn sót lại chút gì.

Một đêm này, tâm trạng của Cao Hương Tình rất phức tạp, khiến cho cô cảm thấy khó ngủ.

Lục Li Dã rút cuộc vẫn rời đi.

Nằm trong căn phòng trống trải của mình, Cao Hương Tình thậm chí còn nghĩ tới, lần sau gặp mặt sẽ là lúc nào... Trong nháy mắt, trái tim cô trống rỗng, giống như bị ai đó lấy đi.

Cao Hương Tình trần trọc khó ngủ, cuối cùng cô dứt khoát gọi điện thoại cho Vũ Quỳnh

“Chị ngủ chưa?”

“Chị chưa.”

Vũ Quỳnh đang chuyên tâm nghiên cứu các món ăn ngon của cô.

Thật lâu không thấy Cao Hường Tình lên tiếng, Vũ Quỳnh không yên lòng hỏi một câu: “Em sao thế? Gọi điện thoại cho chị lại không nói lời nào.”

“Không có chuyện gì đâu, em ngủ không được nên tìm người tâm sự.”

Cao Hường Tình trả lời qua loa.

Vũ Quỳnh gác lại công việc trong tay: “Em muốn tìm chị nói chuyện gì thế?”

“Tam Nhi, bạn của chị... Lục Li Dã, chị cảm thấy anh ta là người đàn ông như thế nào?”

Cao Hường Tình không có giả bộ ngỡ ngàng để lừa Vũ Quỳnh, cô đi thẳng vào vấn đề chính.

Vũ Quỳnh sững sốt: “Xảy ra chuyện gì? Vấn đề này chị thật đúng là quá quen tai, lúc trước khi anh trai em còn ở đây, anh ấy lặp đi lặp lại hỏi chị rất nhiều lần! Làm sao hôm nay em đột nhiên hỏi như thế?”

“Vâng, em chỉ tò mò hỏi một chút...”

“Tần Lịch Lịch đã nhắc đến anh ta với em à?”

“Vâng, cô ta đã nói qua.”

Cao Hường Tình gật đầu, cuối cùng nói: “Hôm nay hai người bọn họ hôn nhau, đúng lúc bị em bắt gặp.”

“Em nhìn thấy Lục Li Dã à?”

Vũ Quỳnh ngạc nhiên: “Không, không đúng, em nhìn thấy hai người bọn họ ở bên nhau?”

Cuối cùng, cô khẽ cười một tiếng, có chút khinh thường: “Anh chàng Lục Li Dã này, đã hai năm trôi qua, làm sao khẩu vị một chút cũng

không thay đổi, vẫn không tốt như cũ! Người ta nói ngựa tốt không quay đầu ăn lại cỏ cũ! Anh ta thì ngược lại, còn ra sức nhai lại, ngay cả ngựa cũng không bằng!”

Cao Hường Tình nghe thấy thế cười nói: “Hình như chị rất không thích Tần Lịch Lịch à?”

“Đúng thế! Chị rất không thích cô ta, tốt nhất là em nên cách xa cô ta một chút! Ngoài ra, cô ta đã thích Lục Li Dã trong rất nhiều năm, nếu như em không muốn bị cô ta tính toán, tốt nhất em nên cách Lục Li Dã càng xa càng tốt! Ồ, không đúng...”

Vũ Quỳnh nói đến đây, cô bỗng nhiên phát hiện ra một chút không thích hợp, cô chặc lưỡi một cái: “Muộn như vậy, em gọi điện cho chị để buôn chuyện về Lục Li Dã, Hường Tình, không phải em... Động lòng với anh ta đấy chứ?”

“Không có chuyện đó!”

Cao Hường Tình vội vàng phủ nhận.

“Có thật không?”

Vũ Quỳnh ép hỏi.

“Thật sự không có!”

Cao Hường Tình không thừa nhận chuyện này.

“Vậy thì tốt.”

Vũ Quỳnh giống như thở dài một hơi: “Hường Tình, em tuyệt đối đừng tùy tiện động lòng với anh chàng xấu xa này...”

“Dạ?”

“Lúc chị biết anh ta, anh ta thay bạn gái như thay quần áo! Người phụ nữ nào thật lòng yêu anh ta, như vậy nhất định sẽ đau khổ! Người không hiểu rõ anh ta, có thể sẽ cảm thấy anh ta là một chàng trai đào hoa, nhưng thật ra là do tâm tính của anh ta có vấn đề! Tâm tính của anh ta

không chắc chắn, quan điểm về tình yêu của anh ta khác với chúng ta, chúng ta tôn trọng một lòng, thế nhưng anh ta tôn trọng niềm vui! Lục Li Dĩ thích tìm kiếm niềm vui trong tình yêu, thích hay không thích chỉ trong một ý nghĩ! Anh ta không có duyên với Tần Lịch Lịch, hơn nữa Tần Lịch Lịch muốn có một tình yêu nghiêm túc, anh ta căn bản không thừa nhận được điều này, dĩ nhiên anh ta cũng không cho được.”

Thật ra Vũ Quỳnh khá hiểu Lục Li Dĩ.

“Chẳng lẽ anh ta thích những cô gái chân trong chân ngoài ư?”

“Anh ta thích những cô gái không say mê anh ta! Càng lờ anh ta, anh ta càng thích! Cho nên, sau khi anh ta tán đổ cô gái đó, kết quả chính là... Chia tay! Đối với anh ta mà nói, quá trình theo đuổi là niềm vui, còn đối với anh ta, kết quả không quan trọng!”

Vũ Quỳnh nghiêm túc phân tích cho Cao Hướng Tình nghe.

Hướng Tình cười nói: “Anh chàng này thật đúng là coi cuộc sống là một trò chơi!”

“Đúng thế!”

Điểm này, Vũ Quỳnh rất đồng ý: “Chẳng qua không ai có thể phủ nhận, thái độ của anh ta đối với cuộc sống là không tốt! Ít nhất, anh ta sống thoải mái hơn những người trọng tình cảm, đúng không?”

“Đúng vậy.”

Cho nên, Lục Li Dĩ nói câu kia, thật đúng là rất chân thành.

... Tôi không biết, tôi có thể duy trì phần tình cảm này với em trong bao lâu... “Hướng Tình, xảy ra chuyện gì? Vì sao em lại đột nhiên hỏi về anh ta?”

Vũ Quỳnh còn có chút không rõ ràng cho lắm.

“Tam Nhi...”

Hướng Tình gọi cô một tiếng, sau đó hơi dừng lại một chút rồi nói: “Chi

biết thật ra Lục Li Dã vẫn luôn thích chị không?”

Đầu dây bên kia điện thoại, Vũ Quỳnh bỗng nhiên hiểu ra: “Em quả thật động lòng với anh ta.”

Hương Tình trầm mặc không nói.

Không có thừa nhận, không có phủ nhận.

Bởi vì ngay cả chính bản thân cô cũng không hiểu rõ cảm giác của mình đối với người đàn ông kia.

“Em không muốn thích anh ta.”

Hương Tình không muốn để cho mình rơi vào trong tình yêu đau khổ.

Chàng trai đa tình, cô yêu không nổi!

Vũ Quỳnh thở dài: “Loại chuyện này, không ai có thể quyết định thay cho em, còn có, nếu như em thật sự yêu anh ta, trốn tránh không phải là biện pháp! Chẳng qua, chị có thể bà tám một chút được không, người luôn bình tĩnh, trước sau như một như Cao Hương Tình, làm sao lại nhìn trúng anh chàng đa tình Lục Li Dã?”

Trong nháy mắt, Hương Tình bị Vũ Quỳnh chọc cười: “Chuyện này không thoát khỏi liên quan đến chị!”

“Thật ư?”

Vũ Quỳnh cười rộ lên: “Nếu theo như em nói, chị chính là ông tơ bà nguyệt se duyên cho hai người ư? Em nhanh nói cho chị nghe một chút đi.”

“Không nói nữa! Em buồn ngủ rồi! Sau này có cơ hội, em sẽ nói cho chị biết.”

Cô đã hứa với Lục Li Dã, giúp anh ta giữ bí mật.

“Được rồi!”

Vũ Quỳnh gật đầu, trước khi cúp máy, cô còn nói thêm với Hương Tình: “Chuyện Lục Li Dã thích chị là thật, nhưng anh ta không yêu chị! Hương Tình, em biết tình yêu là gì không? Tình yêu, thứ đồ chơi này rất ích kỷ, nếu như thật lòng yêu một người, nhất định sẽ không bằng lòng lặng lẽ làm bạn bè suốt mấy năm! Giống như chị luôn không cam lòng làm em gái của anh trai em, cho dù cả người đầy thương tích, chị vẫn muốn nói cho anh ấy biết suy nghĩ trong lòng mình, thế nhưng Lục Li Dã, anh ta chưa từng có bất kỳ biểu hiện nào với chị, thậm chí ngay cả tâm tư của anh ta, anh ta không nói cho chị biết! Em hãy tin chị, tình yêu chân chính không có vĩ đại như thế!”

Những lời này của Vũ Quỳnh khiến cho Hương Tình sững sờ một lúc lâu.

Tống đi theo Lục Li Dã về khách sạn.

Trên đường đi, tâm trạng của Lục Li Dã giống như rất tốt.

Giữa đôi môi mỏng dường như còn lưu lại hương vị của phụ nữ...

Một mùi hương khác biệt luôn khiến cho anh ta quyến luyến.

“Anh Dã, anh vừa mời tìm chị Hương Tình giải thích rõ à?”

Tống thấy tâm trạng Lục Li Dã khá tốt, vội vàng ân cần hỏi thăm một câu.

“Giải thích chuyện gì?”

Lục Li Dã không hiểu nhìn anh ta.

Tống bối rối.

“Giải thích chuyện anh hôn người phụ nữ khác đó!”

“Tôi cần phải giải thích với cô ấy à?”

Lục Li Dã nhú mày.

Sau đó, tâm trạng của anh ta có chút không vui: “Cô ấy còn hôn người

đàn ông khác đây! Chết tiệt...”

“Anh Dĩ, bây giờ anh và chị Hường Tình, rốt cuộc có quan hệ gì? Không phải quan hệ bạn bè trai gái à?”

Tổng quả thật không hiểu hình thức ở chung giữa hai người này.

Cao Hường Tình không phải là người phụ nữ của anh Dĩ à? Vì sao lại mập mờ không rõ với người đàn ông khác?

“Bạn bè trai gái?”

Lục Li Dĩ hơi sững sốt, ánh mắt anh ta có chút u ám.

“Tổng! Nếu như cậu là phụ nữ, giữa tôi và Morri, cậu sẽ chọn ai?”

“Chọn làm gì? Làm bạn trai? Hay là làm chồng?”

Tổng nghiêm túc hỏi.

“Cả hai!”

Chồng?

Từ này, Lục Li Dĩ anh sống nhiều năm như thế, cho tới bây giờ, anh ta chưa từng nghĩ đến từ này.

Còn bây giờ, anh ta dĩ nhiên cũng không nghĩ đến.

“Chọn làm bạn trai, nếu như chỉ là chơi đùa, như vậy tôi nhất định sẽ chọn anh Dĩ! Nếu như chọn làm chồng, tôi không chọn ai cả!”

Lục Li Dĩ nhú mày, sắc mặt trầm xuống: “Vì sao?”

“Đàn ông giống như anh và ngài Morri, quả thật không thích hợp làm chồng.”

Tổng to gan nói tiếp: “Phụ nữ đều thích người đàn ông ổn định một chút...”

Lục Li Dã rất không thích câu trả lời của Tống.

“Vậy cậu làm nghề này, cả đời cậu đừng nghĩ đến chuyện cưới vợ nữa!”

“...”

Tống thiếu chút nữa đã khóc.

Kể từ sau đêm đó, trong nửa tháng, Hương Tình chưa từng gặp lại Lục Li Dã.

Anh ta chính là như vậy, đột nhiên xuất hiện, sau đó lại biến mất không thấy tăm hơi.

Để lại dấu vết không thể xóa nhòa, khiến cho Hương Tình trong lúc lơ đãng luôn bỗng nhiên nhớ tới anh ta.

Trong những ngày này, Hương Tình qua lại thân thiết hơn với một nam đồng nghiệp trong công ty từng đi du học về, anh ta tên là Khang Kỳ Dương.

Không phải cô cố ý làm thế, mà chính là do Tần Lịch Lịch cố ý tác hợp hai người bọn họ.

Nói một cách thật lòng, mọi phương diện của Khang Kỳ Dương đều ưu tú, thái độ đối nhân xử thế của anh ta khá tốt, đối với Hương Tình càng thêm chăm sóc tỉ mỉ, cho nên Hương Tình không có từ chối qua lại thân thiết với anh ta.

Dù sao nam chưa lấy vợ, nữ chưa lấy chồng, nói không chừng cứ như vậy từ từ bồi dưỡng được tình cảm?

Điều này không phải là không thể!

Hơn nữa, hai người bọn họ ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, gần quan được ban lộc!

Hôm nay, phần lớn đồng nghiệp trong công ty đều tăng ca để chạy tiến độ bản thảo.

Tần Lịch Lịch vẫn là phóng viên thực tập, cho nên công việc của cô ấy tương đối nhàn rỗi, cô ấy làm xong việc, cho nên tam làm trước.

Chờ đến khi Hương Tình tan làm đã là rạng sáng.

Đúng lúc Khang Kỳ Dương làm xong việc, anh ta muốn đưa Hương Tình về nhà.

Lúc này đã quá muộn, xe bus và tàu điện ngầm đã sớm nghỉ, vào giờ này cũng rất khó gọi được taxi, Hương Tình không từ chối, để Khang Kỳ Dương đưa mình về.

Xe nhanh chóng dừng ở trước nhà cô.

Khang Kỳ Dương xuống xe.

“Khang Kỳ Dương, cảm ơn anh.”

Hương Tình lễ phép nói lời cảm ơn.

“Không cần, đây là chuyện tôi nên làm.”

Dáng vẻ Khang Kỳ Dương cười rộ lên rất dịu dàng: “Cô mau vào nhà đi, bên ngoài rất lạnh, bây giờ muộn rồi, cô nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Được rồi, anh cũng thế nhé.”

“Hẹn gặp lại vào ngày mai!”

Khang Kỳ Dương tạm biệt Hương Tình.

“Chúc anh ngủ ngon, hẹn gặp lại vào ngày mai.”

Hương Tình vẫy tay với anh ta, đưa mắt nhìn xe của anh ta rời đi, sau đó cô quay người, đi về phía tòa nhà.

Cô ở tầng hai, dĩ nhiên không cần đi thang máy.

Hương Tình đi thẳng cầu thang bộ.

Đèn cảm ứng âm thanh ở đây, không biết đã hỏng từ khi nào, đi trong đêm tối thật khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Hương Tình vội vàng bước nhanh lên lầu.

Bỗng nhiên, một cánh tay dài từ trong bóng tối vươn ra, kéo cô lại, lúc đầu Hương Tình rất sợ hãi.

Sắc mặt cô trắng bệch, cả người như nhũn ra.

-----oOo-----

Chương 460: Đối xử với em nên bá đạo như thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nửa tháng không gặp, thật vất vả mới có thời gian nhàn rỗi chạy đến tìm cô, kết quả... Anh ta thể mà nhìn thấy cô có quan hệ gần gũi với một người đàn ông khác!

Cô nhóc này lại đổi đổi tượng!

Thật đúng là không thể tha thứ.

“Người đàn ông đêm nay là ai?”

Giọng nói của anh ta rất khàn, giống như từ trong hang sâu tối tăm phát ra.

Đối với vấn đề này, anh ta dường như rất kiên trì.

“Đồng nghiệp của tôi.”

Hương Tình ngẩng đầu, nhỏ giọng trả lời anh ta.

“Em thích anh ta à?”

Đôi mắt đào hoa của Lục Li Dĩ hơi nheo lại, lộ vẻ nguy hiểm.

Anh ta nâng cằm của Hương Tình lên cao hơn.

Chiều cao của Hương Tình và anh ta có một sự chênh lệch nhất định, bị anh ta kéo như thế, cô chỉ có thể kiễng chân mới có thể đến gần chiều cao của anh ta.

“Tôi không thích anh ta!”

Hương Tình đứng không vững, chỉ có thể theo bản năng đưa tay ra ôm lấy eo anh ta.

“Sau này em cách xa anh ta ra một chút.”

Đối với câu trả lời của Hương Tình, Lục Li Dĩ dường như rất hài lòng.

Hương Tình thở dốc một hơi, qua loa trả lời anh ta: “Có phải anh quá bá đạo rồi không?”

“Ừ, đối với em nên bá đạo như thế!”

“...”

Người đàn ông này!

Quả đúng là càng ngày càng khoa trương.

Hương Tình thuận theo anh, không hề làm âm ỉ, vứt bỏ tất cả tạp niệm trong lòng mình, nghe theo trái tim, nghênh đón nụ hôn dài nóng bỏng... Nhiều lúc, ngay cả bản thân Hương Tình cũng không hiểu, chính mình và người đàn ông này, rốt cuộc có quan hệ gì.

Là yêu ư?

Không thể nói là yêu!

Nếu nói không có tình cảm, vậy bây giờ hai người đang triển miên như này, được gọi là gì?

Cô nghĩ, ít nhất vào lúc này, bọn họ có tình cảm.

Chẳng qua, không ai có thể xác định, phần tình cảm này có thể kéo dài trong bao lâu... Có lẽ ngày mai vừa mở mắt ra liền biến mất.

Ngày hôm sau.

Ánh nắng ban mai ấm áp xuyên qua chiếc rèm cửa màu trắng chiếu vào bên trong, rơi vào thân thể mềm mại của Hương Tình.

Cô miễn cưỡng trở mình, xoa đôi mắt buồn ngủ của mình, sau đó mở mắt ra.

Trước mắt cô, mọi thứ đều xa lạ.

Trong phòng còn lưu lại hương vị kiêu diễm...

Hương Tình sững sốt một lúc lâu mới bừng tỉnh, hình ảnh đêm qua giống như một thước phim xuất hiện trong đầu cô.

“Lục Li Dã?”

Không thấy ai, cũng không có tiếng trả lời.

Cô vén chăn lên đi xuống giường, đi đến phòng vệ sinh tìm.

Cô nhìn vào trong, không có ai.

“Lục Li Dã?”

Hương Tình lại gọi một tiếng.

Cô ra khỏi phòng ngủ, đi đến phòng khách tìm anh ta.

-----oOo-----

Chương 461: Chị hương tình trở về

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhưng điều làm cho cô thất vọng chính là trong phòng khách căn bản cũng không có bóng dáng của anh ta.

Lúc này Hương Tình mới ý thức được là anh ta đã đi rồi!

Anh ta để cô lại một thân một mình...

Cảm giác này thật sự rất tệ!!

Hương Tình đứng ở trong phòng và nhìn cả gian phòng trống trải, trái tim trong nháy mắt dường như bị một bàn tay vô hình móc rỗng vậy, cảm giác đặc biệt khó chịu.

Cho dù cô không muốn thừa nhận, nhưng sau khi biết Lục Ly Dã rời đi, tâm trạng của cô rõ ràng xuống dốc không phanh.

Cô quay về phòng trong cảm giác buồn bã mất mát vô cớ, cả người như không còn sức lực ngã vào trong chiếc giường lớn, cố gắng giảm bớt cảm giác trống rỗng trong lòng lại rồi rời khỏi giường đi làm.

Bỗng nhiên chiếc điện thoại trên tủ đầu giường đổ chuông.

Hương Tình vội vàng ngồi dậy, vẫn hy vọng xa vời là Lục Ly Dã gọi tới. Nhưng khi nhìn màn hình của điện thoại, trái tim đang chờ mong của cô lập tức trở nên nặng nề.

Đó là do Tần Lịch Lịch gọi điện thoại tới.

Hương Tình đang do dự không biết có nên nghe máy không, bỗng nhiên ánh mắt cô sáng ngời, vô cùng ngạc nhiên giống như phát hiện ra đại lục mới vậy.

Trên điện thoại di động của cô chẳng biết đã xuất hiện thêm một cái móc treo điện thoại từ bao giờ.

Móc đeo này có đính thủy tinh lung linh, trong suốt, nhìn tương đối tinh xảo. Mà móc đeo này không phải là loại hình hoạt họa của trẻ con, mà là một chữ... Họ của người đàn ông kia.

——Lục

“Phụt——”

Hương Tình không nhìn được mà híp mắt lại và phì cười.

Không ngờ người này lại tự ý treo tên của mình ở trên đồ của cô. Anh ta quá kiêu ngạo đi? Cô đã cho phép chưa?

Nhưng vì sao vừa rồi cô còn không vui, chỉ vì phát hiện ra cái này lại trở nên vui vẻ chứ?

Hương Tình nhất thời có cảm giác như đầy máu sống lại.

Cô rời khỏi giường, rửa mặt và đi làm.

Tâm trạng cô dường như cũng không tệ lắm.

Khi ngồi ở trên xe taxi, cô buồn chán nghịch móc đeo tự nhiên xuất hiện trên điện thoại di động này, tính toán xem anh ta đưa mình thứ này rất cuộc là có ý gì.

Trên cửa kính in bóng một gương mặt thoáng cười... hàng lông mày cũng cong lên, nhìn đầy vẻ đáng yêu.

Hương Tình thấy mình trên kính mà run sợ mất mấy giây, sau đó cô bừng tỉnh, vỗ nhẹ vào gương mặt thoáng ửng hồng của mình, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại một chút: “Điên rồi...”

Không ngờ cô lại bắt đầu biết nhớ nhung, biết hồi tưởng lại!!

Điều này tuyệt đối không phải là hiện tượng gì tốt đẹp đối với cô!

Hương Tình mới vừa bước vào văn phòng, Tần Lịch Lịch đã xán lại gần.

"Chị Hương Tình, tôi qua chị đi đâu chơi thế? Sao chị không về nhà? Sáng sớm không thấy chị, làm hại em lo lắng rất lâu đấy!"

"Ồ... Chị về nhà mình một chuyến."

Hương Tình mở miệng nói dối.

"Nhưng Khang Kỳ Dương nói chị có về căn hộ của chúng ta mà!"

Vẻ mặt Tần Lịch Lịch nghi ngờ nhìn cô.

"Đúng, chị có về nhưng sau đó lại đi."

Hương Tình đặt túi lên trên bàn làm việc và liếc nhìn Tần Lịch Lịch:
"Em làm gì thế? Hôm nay không cần làm việc à?"

Tần Lịch Lịch dựa vào trên bàn làm việc của Hương Tình, quan sát cô với vẻ mờ ám: "Chị thành thật khai ra đi. Tôi qua chị căn bản không về nhà đúng không?"

Cô ấy nói xong lại chỉ vào cổ của Hương Tình và bật cười: "Trên này viết rõ ràng đây!"

"?"

Hương Tình nghi ngờ chớp chớp mắt, khẽ sờ vào cổ mình: "Cái gì?"

"Chị tự mình xem đi! Đúng là không thành thật!"

Tần Lịch Lịch nói xong liền cười mờ ám, xoay người vội vàng đi.

"Cái gì chứ?"

Hương Tình vội vàng rút cái gương nhỏ trong túi của mình ra. Khi soi trong gương thấy rất nhiều vết hôn trên cổ của mình, cô hoàn toàn...
nghẹn lời!

Thảo nào vừa rồi khi cô vào công ty, tất cả đồng nghiệp đi qua đều nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ.

Thật đáng chết!!

"Hương Tình."

Bỗng nhiên, phía trên đỉnh đầu cô vang lên giọng nói ôn hòa của Khang Kỳ Dương: "Tôi hôm qua cô ngủ có ngon không?"

Hương Tình theo bản năng che cổ của mình, ngẩng đầu cười cho có lệ:
"Rất ngon."

Khang Kỳ Dương mỉm cười và chỉ vào mắt cô, quan tâm nói: "Vành mắt cô có hơi đen, hôm nay nên về sớm, buổi tối nghỉ sớm, ngủ bù đi."

"À... Được..."

Hương Tình vô cùng lúng túng.

Mắt cô có thể không đen được sao?

Tối hôm qua, cô bị giầy vò suốt một đêm chẳng khác nào không chớp mắt, mãi đến hơn bốn giờ sáng, cô mới choáng váng mà ngủ thiếp đi.

Cũng không biết Lục Ly Dã kia làm sao có thể làm nhiều lần như vậy.

"Cái cổ..."

Khang Kỳ Dương chỉ vào phần cổ đang bị Hương Tình che đi, mỉm cười: "Sao vậy?"

"À, không sao, không sao cả..."

Hương Tình vội vàng lắc đầu và càng bịt chặt cổ mình: "Vậy Kỳ Dương, tôi còn có chút chuyện phải đi ra ngoài một chuyến trước."

"Ừ, được."

Khang Kỳ Dương gật đầu.

Hương Tình nói xong liền cầm ví trên bàn và muốn rời đi, nhưng vẫn bị Khang Kỳ Dương gọi lại: "Hương Tình!"

"Hả?"

Hương Tình quay đầu nhìn anh ta.

"Hết giờ làm, tôi có thể hân hạnh được mời cô ăn một bữa cơm không?"

"..."

Đây là tình tiết muốn hẹn hò với cô sao?

Hương Tình bỗng nhiên nhớ tới lời cảnh cáo của Lục Ly Dã tới qua, trong lòng thấy hơi nóng lên, mỉm cười lắc đầu từ chối nói: “Đúng là không khéo, Kỳ Dương, hôm nay là ngày gia đình trong nhà tôi. Buổi tối tôi phải về nhà ăn cơm.”

"Được, không vội, vậy hôm khác đi."

Khang Kỳ Dương cũng không ép buộc.

"Được, cảm ơn."

Hương Tình nói xong liền lên tiếng chào, sau đó lại hấp ta hấp tấp xuống tầng, tới cửa hàng tạp hóa ở tầng một.

Cô mua băng dán vết thương xong và định đi ra, khi đi qua kệ hàng lại liếc mắt nhìn thấy thuốc tránh thai để ở trên đó.

Lúc này, Hương Tình mới nhớ ra tới qua hai người bạn họ căn bản không có dùng các biện pháp tránh thai.

Cô cầm một hộp thuốc và một chai nước khoáng trên kệ rồi trả tiền, ra khỏi cửa hàng tạp hóa.

Hương Tình nhanh chóng uống thuốc tránh thai, sau đó đi tới phòng vệ sinh tầng một, dán băng dán vết thương lên những vết hôn trên cổ.

Mãi đến khi không còn nhìn ra dấu vết gì, Hương Tình mới thấy thỏa mãn.

Chỉ là nhìn trên cổ mình có mấy cái băng dán Urgo này, cô lại có cảm giác như mình đang giấu đầu hở đuôi vậy?

Ôi, thôi không quan tâm, mặc nó đi!

...

Trong giờ nghỉ trưa, Hương Tình bỗng nhiên nhận được điện thoại của Vũ Tiểu Quỳnh.

"Em có chuyện quên nói cho chị biết, bây giờ nói đại khái cũng muộn mất rồi."

"Chuyện gì vậy?"

Hương Tình hơi nghi ngờ.

"Hôm qua là sinh nhật của Lục Ly Dã."

"Hôm qua à?"

Hương Tình sửng sốt.

"Xem ra em thật sự nói muộn mất rồi."

Thật ra cô cũng mới vừa nhớ tới thôi.

Từ trước đến nay, Vũ Tiểu Quỳnh không nhớ rõ sinh nhật của người khác, cô có thể đột nhiên nhớ ra cũng là tốt lắm rồi.

"Không."

Hương Tình lắc đầu, ngược lại cảm giác vô cùng kinh ngạc. Hóa ra hôm qua là sinh nhật của người đàn ông kia.

Bởi vì sinh nhật của mình nên anh ta mới đến tìm cô, hay vừa vặn nhớ tới cô? Hoặc là đúng lúc đi qua lại thuận tiện tới thăm cô?

Rõ ràng là sinh nhật của người đàn ông kia, cô ngược lại còn nhận được một món quà của anh ta...

Hương Tình trò chuyện cùng Vũ Tiểu Quỳnh vài câu lại cúp máy.

Nhìn móc treo thủy tinh trên điện thoại di động, tâm trạng Hương Tình lại trở nên khó chịu.

Sau đó, cô đã có một quyết định vô cùng to gan...

Đó chính là sau khi hết giờ làm, cô sẽ tới khách sạn Thái Tử tìm anh ta!

Mãi đến khi Hương Tình đứng ở cửa biệt thự của khách sạn, cô mới bỗng nhiên ý thức được sự điên rồ của mình.

Năm đó, bản thân mình vất vả lắm mới chạy ra khỏi nơi đáng sợ này, không ngờ bây giờ còn dám trở về?!

Cô nghĩ mình nhất định là điên rồi!!

Chuông cửa vang lên, người vội vàng ra mở cửa cho Hương Tình là Liên Vân.

"Chị Hương Tình??"

Vừa thấy Hương Tình, Liên Vân quả thật cảm thấy không dám tin, lập tức xông lên ôm lấy cô, chỉ thiếu chảy nước mắt nữa thôi: "Chị Hương Tình, chị trở về rồi!! Tốt quá, em đã cho rằng sẽ không còn được gặp lại chị nữa chứ!!"

"Sao có thể như vậy được!"

Hương Tình ôm ngược lại cô ta. Trong lòng cô cũng hơi kích động khi gặp lại Liên Vân.

Liên Vân vội vàng kéo cô vào trong phòng: "Chị Hương Tình, chị về rồi, có phải sẽ không đi nữa đúng không? Ôi, mấy ngày chị không ở đây làm em buồn muốn chết, ngay cả một người nói chuyện cũng không có!"

"Không, chị vẫn sẽ đi!"

"Vẫn sẽ đi à?"

Hình như Liên Vân hơi thất vọng, cái đầu nhỏ nhìn ra phía ngoài cửa sổ và lo lắng hỏi cô: "Chị vào đây không bị người của chị Tiểu Yến nhìn thấy chứ?"

"Chắc là không đâu. Chị đi thẳng từ cửa sau của khu biệt thự, không đi

qua đầu khách sạn kia."

Có kinh nghiệm lần trước, Hương Tình tất nhiên phải hành động cẩn thận.

"Vậy là tốt rồi."

Liên Vân thở phào nhẹ nhõm: “Nhưng cho dù thấy, chị ấy cũng không dám làm gì chị đâu! Lần trước chị ấy bị giam trong cục cảnh sát hơn nửa tháng! Vẫn là anh Lưu tìm người bảo đảm cho chị ấy ra đấy.”

Chỉ bị bắt giam có nửa tháng thôi sao? Vậy thì lợi cho cô ta quá còn gì?

Hương Tình nhíu mày, giả vờ lơ đãng liếc nhìn một vòng xung quanh nhưng không tìm thấy bóng dáng của Lục Ly Dã, cũng không thấy Tống.

"Cậu chủ Lê đâu?"

Hương Tình hỏi Liên Vân.

"À, cậu chủ Lê vẫn chưa trở lại! Em nghe nói hôm nay có một cuộc giao dịch quan trọng, mới năm giờ mà Tống đã đi rồi!"

"Vậy à..."

Sáng sớm nay anh ta đi mà không chào, liệu cô có thể giải thích là thật ra anh ta có nhiệm vụ quan trọng trong người không?

"Không sao, bọn họ chắc sẽ về nhanh thôi! Chị Hương Tình, có phải chị còn chưa ăn tối đúng không?"

"Chị đã ăn rồi. Không sao, chị chờ anh ta một lát cũng được."

"Dạ được!"

Hương Tình vẫn ngồi ở trong phòng chờ Lục Ly Dã.

Lúc đầu, Liên Vân không có chuyện gì còn có thể nói chuyện với cô một lát, buôn vài câu về một vài chuyện mới xảy ra trong khách sạn gần đây. Sau đó, cô ta có việc bận phải đi, chỉ còn lại một mình Hương Tình chờ

ở trong phòng.

Đêm trước, Hương Tình vốn không ngủ được mấy, lại thêm hôm nay bận rộn cả ngày nên mới chín giờ, cô đã không chịu được mà nghiêng người ngủ thiếp ở trên sofa.

Khi Lục Ly Dã trở lại thì đã là mười một giờ đêm.

"Anh Dã, cuối cùng ngài cũng về rồi..."

Liên Vân khẽ nói với anh ta, chỉ sợ sẽ đánh thức Hương Tình ở bên trong.

"Sao vậy?"

Lục Ly Dã vừa kéo áo choàng dài trên người, vừa hỏi Liên Vân.

"Chị Hương Tình trở về rồi!"

"Cái gì?"

Lục Ly Dã còn tưởng là mình nghe nhầm.

"Có lẽ chị ấy chờ ngài mệt nên ngủ trên ghế sofa rồi."

Lục Ly Dã vội vàng chuyển áo khoác cho Liên Vân, thay giày rồi bước nhanh vào trong phòng.

Quả nhiên, anh ta nhìn thấy Hương Tình hồn nhiên nằm ngủ say ở trên sofa.

Trong đôi mắt tối tăm của Lục Ly Dã vô thức trở nên dịu dàng hơn.

Trong nháy mắt, trái tim anh ta dường như có gì đó bị tan chảy vậy.

Đúng vậy, cô xuất hiện ở đây đã thật sự làm cho anh ta thấy bất ngờ, cũng rất vui mừng.

Anh ta khẽ hỏi Liên Vân bên cạnh: "Cô ấy qua lúc nào?"

"Chị ấy qua lúc chưa đến tám giờ."

"Sao cô không gọi điện thoại cho tôi?"

Vẻ mặt Lục Ly Dã thoáng trầm xuống.

"Tôi muốn gọi, nhưng chị Hương Tình nói là sợ quấy rầy ngài nên không đồng ý cho tôi gọi..."

Liên Vân vội vàng giải thích.

"Được rồi, cô đi nghỉ trước đi."

"Vâng."

Liên Vân nhận được mệnh lệnh liền vội vàng rời khỏi phòng khách, để lại không gian riêng cho hai người bọn họ.

Lục Ly Dã vừa đi về phía Hương Tình, còn chưa kịp tới gần thì cô đã tỉnh lại từ trong giấc ngủ mơ.

Vừa thấy Lục Ly Dã, cô vội vàng ngồi dậy: "Anh về rồi à?"

Lục Ly Dã không nói lời nào, chỉ đứng ở trước mặt cô, một tay tùy ý đút ở trong túi quần, đầu hơi cúi thấp, từ trên cao nhìn xuống cô.

Trên gương mặt kia dường như còn cười xấu xa.

Ánh mắt sáng rực nhìn cô không hề chớp mắt.

Ánh mắt này quá nóng bỏng, dường như muốn thiêu đốt cô vậy.

"Anh... Anh làm gì mà nhìn tôi chăm chăm như thế?"

Hương Tình bị anh ta nhìn chăm chú như vậy, quả thật có hơi ngượng ngùng.

-----oOo-----

Chương 462: Tôi có kinh nghiệm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tâm trạng Lục Ly Dã rất tốt, giờ tay về phía cô: “Đưa điện thoại cho tôi.”

"..."

"Làm gì chứ?"

"Đưa đây!"

Mỗi lần nghe mệnh lệnh của anh ta, Hương Tình luôn có cảm giác không thể nào chống lại.

Cô ngoan ngoãn đưa điện thoại cho anh ta.

Thấy chữ “Lục” tinh xảo dễ làm người khác chú ý trên điện thoại di động, Lục Ly Dã thỏa mãn, khóe miệng hơi cong lên.

Anh ta không nói gì, nhanh chóng cầm điện thoại của Hương Tình và mở khóa, nhập vào một số điện thoại di động.

Ngón tay nhỏ không dính một hạt bụi của anh ta lướt nhanh như múa ở trên màn hình, ngón tay dài lộ rõ từng khớp lại rất đẹp.

Mọi người đều nói bàn tay của người đàn ông chính là gương mặt thứ hai của bọn họ. Nhìn qua như vậy, bất kể là gương mặt thứ nhất hay thứ hai của người đàn ông trước mắt này đều gần như là hoàn mỹ.

"Về sau nhớ gọi điện thoại cho tôi trước khi tới."

Lục Ly Dã nói xong liền trả điện thoại lại cho Hương Tình.

Lúc này Hương Tình mới ý thức được điều gì: “Anh phá được mật khẩu điện thoại của tôi à?”

"Mật mã trẻ con này còn chưa xứng với từ “phá” đâu."

"..."

Ở trước mặt loại đàn ông nguy hiểm này, mình thật sự còn có gì riêng tư sao?

"Em tìm tôi có việc gì sao?"

Đôi mắt sâu thẳm của Lục Ly Dã ngang ngược nhìn Hương Tình.

"Cái này là sao?"

Hương Tình giơ điện thoại lên, cầm móc treo thủy tinh lắc lư ở trước mặt Lục Ly Dã.

Lục Ly Dã nhíu mày, đôi môi mỏng đầy gợi cảm thoáng cười, hờ hững nói: "Trong lúc vô ý nhìn thấy nên tiện tay mua thôi."

"Vậy sao anh không treo lên điện thoại của mình ấy?"

"Đồ của phụ nữ."

Lục Ly Dã xì một tiếng xem thường, nói xong lại ngồi xuống bên cạnh cô một cách đương nhiên.

Đôi chân dài duỗi ra, gác lên trên bàn trà, cánh tay để ra sau đầu và nghiêng qua hỏi Hương Tình: "Cô tới chỉ để hỏi cậu đây chuyện này thôi sao?"

"Tôi rõ ràng là họ Cao, anh để tôi treo một chữ "Lục", có phải quá kỳ lạ không?"

Hương Tình còn đang xoắn xuýt về vấn đề này.

Lục Ly Dã nhíu mày, dường như có chút không vui: "Cao Hương Tình, đầu óc cô không thay đổi được à? Vợ thì phải theo họ chồng chứ! Cô treo một món đồ trang trí mang họ của cậu đây mà thôi, có đáng để xoắn xuýt như vậy sao?"

"..."

Chẳng lẽ không đáng à?

Vì lời của anh ta, trái tim Hương Tình rõ ràng chững lại vài nhịp.

Gương mặt cô thoáng cái đã nóng lên, không còn mặt mũi nào mà đi xoắn xuýt với anh ta về vấn đề này nữa.

Bỗng nhiên, tay anh ta thò qua cổ của Hương Tình.

"Anh làm gì vậy?"

Hương Tình trừng mắt nhìn anh ta với vẻ đề phòng, vừa muốn cản tay anh ta lại thì roẹt một tiếng, mấy cái băng urgo dán trên cổ cô đã bị anh ta ngang ngược kéo xuống.

"Cái gì đây?"

Anh ta cầm băng dán urgo lắc qua lắc lại trước mặt Hương Tình.

Trên mặt anh ta lộ rõ vẻ không vui.

Băng dán urgo bỗng nhiên bị kéo ra, mang theo mấy sợi tóc gáy của Hương Tình làm cô bị đau đến mức che cổ, cáu giận nói: "Tôi còn chưa hỏi anh đâu! Những vết trên cổ này là do anh cố ý hả? Hôm nay, làm cho tôi đủ mất mặt rồi đấy! Khi Tần Lịch Lịch hỏi tôi, trong giây lát tôi thật sự không biết nên trả lời cô ấy thế nào!"

Lục Ly Dã nghe cô nhắc tới Tần Lịch Lịch liền khẽ nhíu mày không vui.

Người phụ nữ kia thành vấn đề giữa bọn họ từ lúc nào vậy?

Hương Tình cũng học theo dáng vẻ của Lục Ly Dã, giơ hai chân đặt lên trên bàn trà, hoàn toàn không có dáng vẻ gì của thực nữ, nghiêng đầu nhìn anh ta: "Nghe nói hôm qua là sinh nhật của anh..."

Lục Ly Dã sửng sốt, cảm thấy kinh ngạc hỏi: "Làm sao em biết được?"

"Hôm nay Tam Nhi nói cho tôi biết."

Hương Tình thành thật khai ra.

Nhắc tới Vũ Tiểu Quỳnh, đôi mắt tối tăm của Lục Ly Dã lóe sáng, khẽ cười nói: "Có thể được cô ấy nhớ tới thì đúng là hiếm thấy!"

Hương Tình mím môi, không nói lời nào.

Cô có thể cảm giác được, cho dù muộn một ngày nhưng anh ta vẫn rất vui vẻ khi có thể được Vũ Tiểu Quỳnh nhớ tới.

Như vậy chẳng lẽ không phải là tình yêu sao?

Hương Tình hơi hoảng hốt lại nghe anh ta hỏi: "Cho nên em đến mừng sinh nhật của cậu đây sao?"

"Không phải sinh nhật của anh đã sớm qua rồi à?"

Hương Tình bĩu môi.

Bị anh ta nói trúng tâm tư nên cô không khỏi thấy hơi chột dạ.

"Em mang theo quà sao?"

Lục Ly Dã lại hỏi.

Hương Tình mím môi, chỉ lắc đầu mà không hé răng.

"Thật không có thành ý gì cả!"

Tuy ngoài miệng Lục Ly Dã nói vậy nhưng không tức giận, cũng không có vẻ gì không vui: "Được rồi, cậu đây rộng lượng một chút, coi như tôi qua là quà cho cậu đây!"

"Tôi qua?"

Hương Tình trừng mắt nhìn anh ta và đỏ mặt tía tai.

"Lục Ly Dã, anh còn dám vô sỉ hơn nữa sao?"

Hóa ra, anh ta tự cho rằng mình ngủ với anh ta là mình tặng quà sinh nhật cho anh ta sao?!

Cao Hường Tình cô có rẻ tiền như vậy không?!

"Muộn rồi, tôi phải về nhà đây!"

Hường Tình thật ra không tức giận.

Lời cô nói là nghiêm túc.

Quá muộn rồi, cô cũng nên về nhà ngủ thôi.

"Em chờ cậu đây một đêm chỉ để nói vài câu không quan trọng như vậy thôi sao?"

Chân mày Lục Ly Dã nhíu chặt.

"À... tôi nhớ ra rồi." Hường Tình nhìn anh ta: "Sinh nhật vui vẻ."

Cô nói xong liền đứng dậy muốn đi.

Nhưng cô bỗng nhiên bị Lục Ly Dã giơ tay kéo lại: "Cậu đây đã cho phép em được đi chưa?"

Anh ta lạnh lùng hỏi cô: "Không mang theo quà thì cũng thôi, em đã từng thấy ai nói chúc mừng sinh nhật lại không có thành ý như vậy chưa?"

Rõ ràng cậu Lục không vui.

"Không có lệnh của cậu đây, em đừng mong đi đâu cả!"

"Nhưng tôi muốn về nghỉ ngơi!"

Hường Tình kiên trì.

Thấy Lục Ly Dã vẫn thờ ơ, cô mới hiểu mình nên lấy lý, lấy tình để tranh thủ lòng thông cảm của anh ta: "Từ tối hôm qua đến bây giờ tôi chỉ mới ngủ được có mấy giờ, thật sự rất mệt mỏi..."

Lục Ly Dã liếc nhìn cô.

Trên gương mặt xinh đẹp của Hương Tình vốn được trang điểm nhẹ nhưng vẫn không giấu được vẻ mệt mỏi trong đôi mắt cô.

Vành mắt cô còn hơi đen, tinh thần thoát nhìn cũng rất kém.

Cô thật sự mệt mỏi.

Lục Ly Dã nhặt chìa khóa xe trên bàn trà lên: “Đi thôi, tôi đưa em về.”

Anh ta không kiên trì nữa.

"Không cần, tôi tự lái xe về nhà là được rồi."

Hương Tình vội vàng từ chối.

Lục Ly Dã nhíu mày và nhìn cô chăm chăm: “Em làm gì vậy? Em đặc biệt tới đây để nổi cáu với tôi sao?”

"Tôi chưa hề nổi cáu với anh mà!"

Hương Tình vội vàng phủ nhận, đôi môi nhỏ mím lại với vẻ không vui: “Tôi chỉ cảm thấy tối hôm qua anh cũng không ngủ được mấy, hôm nay lại bận rộn cả ngày chắc không tốt hơn tôi. Bây giờ anh lái xe đưa tôi về nữa, đi qua đi lại cũng hết một giờ như vậy là không cần thiết, còn không bằng nghỉ ngơi cho khỏe đi! Hơn nữa, anh lái xe trong lúc mệt nhọc cũng không an toàn đâu.”

"Em lo lắng cho tôi sao?"

Gương mặt Lục Ly Dã rõ ràng đã dịu đi.

Gương mặt Hương Tình hơi đỏ lên, cầm túi xách trên sofa lên: “Tôi đi trước đây, anh nghỉ ngơi đi!”

"Em cảm thấy cậu đây sẽ để cho người phụ nữ của mình đi đường vào ban đêm sao?"

Lục Ly Dã nói xong liền ngang ngược kéo tay cô đi ra ngoài.

Lục Ly Dã kiên trì thì Hương Tình cũng không tiện nói gì nữa.

Bởi vì cô hiểu rõ, một khi người đàn ông này đã quyết định chuyện gì, cô có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích mà thôi.

Bàn tay nhỏ bé của Hương Tình bị đặt trong bàn tay của Lục Ly Dã.

Bàn tay anh ta rất rộng và dày, trong lòng bàn tay còn ấm nóng.

Nhiệt độ nhanh chóng xuyên qua da thịt của Hương Tình, truyền vào trong máu cô, làm trái tim cô nóng lên... Gò má cô ửng hồng, không được tự nhiên giãy giụa trong lòng bàn tay của anh ta, tức giận nói: "Tôi là người phụ nữ của anh lúc nào chứ?"

Dường như nhận thấy được bàn tay nhỏ bé của cô đang cố trốn tránh trong bàn tay mình, Lục Ly Dã vội siết chặt, không quay đầu chỉ hỏi ngược lại Hương Tình: "Không phải lúc nào chứ?"

"..."

Lục Ly Dã mở cửa ghế phụ cho Hương Tình, đợi cô ngồi vào, anh ta mới cẩn thận thắt thắt dây an toàn cho cô.

"Cảm ơn."

Hương Tình lịch sự nói lời cảm ơn.

Lục Ly Dã vòng qua xe và ngồi vào ghế lái. Hương Tình hỏi anh ta: "Anh không mệt mỗi sao?"

Hai cánh tay anh ta tùy ý đặt lên trên tay lái và gật đầu: "Mệt, tối qua bị em giăng co suốt đêm, năm giờ sáng nay phải ra ngoài nhiệm vụ, bây giờ buồn ngủ tới mức không mở được mắt nữa..."

Lục Ly Dã không nói dối.

Anh ta thật sự rất buồn ngủ.

"Hôm qua rõ ràng là anh giày vò tôi..."

Không ngờ người này còn không biết xấu hổ mà nói ngược lại.

"Anh mệt thì nghỉ ngơi cho khỏe đi, hay anh bảo tài xế đưa tôi về cũng được, đừng tự mình lái xe nữa."

Nếu nói Hương Tình không đau lòng vì anh ta thì nhất định là giả.

Khóe miệng Lục Ly Dã cong lên lộ vẻ xấu xa, vuốt cằm của cô trên: "Tối qua là hai chúng ta giày vò nhau, được chưa?"

Anh ta nói xong liền cười và khởi động xe, trực tiếp bỏ qua câu sau của Hương Tình, chỉ căn dặn cô: "Về sau em ít tới đây tìm tôi thôi. Tôi có thời gian sẽ đi gặp em."

"... À, được."

Hương Tình gật đầu, trong lòng tự nhiên cảm thấy hơi mất mát.

"Dù sao ở đây cũng không an toàn."

Anh ta lại nói thêm một câu.

"Ừ..."

Cô cũng cảm thấy hành vi bất chấp hậu quả này của mình hơi đần độn.

"Về sau tôi sẽ không làm vậy nữa."

Cô bảo đảm.

Bàn tay nhỏ bé của cô vô thức nghịch móc treo nhỏ trên điện thoại di động.

Lục Ly Dã lơ đãng liếc nhìn và nhắc nhở cô: "Em không được tự ý lấy cái đó xuống!"

Hương Tình hơi sững sốt, khi kịp phản ứng mới ngẩng đầu nhìn anh ta, nheo mắt lại và tò mò nói: "Với ai anh cũng ngang ngược như vậy sao?"

Lục Ly Dã cười giấu cợt nhưng không trả lời.

Đôi mắt hoa đào đầy quyền rũ kia cong lên, ánh mắt sáng như sao trời.

Ánh mắt anh ta sáng lấp lánh tới mức khiến người ta chỉ cần liếc nhìn qua đã thấy bồi hồi.

Hương Tình nhìn tới mức thất thần, bỗng nhiên cảm thấy dưới thân nóng lên... Trong cơ thể cô có một dòng máu tràn ra mà hoàn toàn không báo trước.

Mặt cô lập tức đỏ lên, rõ ràng có vẻ lúng túng.

Lục Ly Dã liếc mắt đã nhận ra sự khác thường của cô: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Anh ta theo bản năng đạp chân ga, giảm tốc độ xuống.

Hương Tình mím môi và che bụng dưới: “Tôi... hình như đến kỳ kinh nguyệt rồi...”

"Bây giờ à?"

Hương Tình xấu hổ, gật đầu.

Lục Ly Dã vừa lái xe vừa dựa vào ánh sáng còn sót lại để tìm kiếm cửa hàng tạp hóa ở ven đường. Khi đi được gần năm phút, chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại ở trước cửa hàng tiện lợi 24h.

Hương Tình đẩy cửa xe ra và định bước xuống, lại bị Lục Ly Dã ngăn lại.

"Em cứ ngồi yên trong xe, nghỉ ngơi một lát đi."

Lục Ly Dã nói xong còn rất hiểu chuyện, ngả chỗ ghế dựa lưng cho Hương Tình: “Tôi đi mua, em muốn loại nào?”

"Tôi tự mình đi được!"

Hương Tình rút cuộc vẫn xấu hổ: “Tôi sợ anh không biết phải mua loại nào.”

Lục Ly Dã ấn cô ngồi xuống và nói: “Tôi có kinh nghiệm.”

Hương Tình sững sốt, gượng gạo nhếch môi nói với giọng khô khốc: “Quên đi, anh hẳn có kinh nghiệm rất phong phú về chuyện của phụ nữ mới đúng. Vậy anh đi đi.”

Hương Tình bỗng nhiên có cảm giác chẳng còn sức lực nữa.

Cô ngồi tê liệt ở trên ghế, không nói gì.

Lục Ly Dã nhìn cô với vẻ dò xét nhưng không nói gì, đẩy cửa xe và bước nhanh ra ngoài.

Chẳng bao lâu, Lục Ly Dã lại quay lại.

Trong tay anh ta lại không có gì cả.

Hai cánh tay anh ta đặt ở trên cửa xe, vẻ mặt nghiêm túc nói với Hương Tình: “Tất cả thương hiệu của băng vệ sinh được bán bên trong đều có chất huỳnh quang.”

"..."

Hương Tình giật mình kinh ngạc nhìn anh ta: “Ngay cả cái này mà anh cũng có thể nhìn ra được à??”

Quá kỳ diệu đi?

-----oOo-----

Chương 463: Kinh nghiệm của mẹ mình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Ly Dã liếc nhìn vẻ mặt giật mình ngạc nhiên của Hương Tình thì khinh thường nói với vẻ không thể tin nổi: “Cao Hương Tình, em thật sự là phụ nữ sao?”

"..."

Điều này thì có liên quan gì tới chuyện cô có phải là phụ nữ không chứ?

"Trong băng vệ sinh nào có chứa chất huỳnh quang hay không thì tôi không nhìn ra được, nhưng kênh tin tức của đài truyền hình trung ương có nhắc tới mấy chữ này, tôi vẫn nhận ra được! Hu Bao, Jie Ting, ABC, Xiao Shuang, Sophie, Actress.... Cao Hương Tình, em nói xem có phải cửa hàng tạp hóa này đặc biệt hãm hại phụ nữ các em không? Tôi nhìn qua trên kệ để băng vệ sinh lại không có một gói nào đạt tiêu chuẩn! Còn nữa, em về nhà nên xem thêm tin tức trên đài truyền hình trung ương đi!"

"..."

Hương Tình kinh hãi khi nghe anh liên tiếp nói ra thương hiệu của mấy băng vệ sinh này.

"Anh đúng là biết nhiều về chuyện của phụ nữ thật."

"À!"

Lục Ly Dã cười lạnh, xem thường nói: "Ngày nào mà trên đài truyền hình trung ương không quảng cáo mấy thứ này đâu, tôi muốn không nhớ kỹ cũng khó! Đương nhiên, với chỉ số thông minh thấp như em mà muốn nhớ kỹ được những điều này thì vẫn có độ khó nhất định."

"Tôi thấy anh chỉ đặc biệt mẫn cảm với chuyện của phụ nữ mà thôi!"

Lục Ly Dã dường như bỗng nhiên nhớ ra điều gì, không để ý tới lời giễu cợt của Hương Tình mà khoát tay nói với cô: "Chờ tôi một lát!"

Nói xong, anh ta xoay người đi vào cửa hàng tạp hóa.

Một lát sau, anh ta lại từ trong cửa hàng tạp hóa đi ra, trong tay có thêm một cái túi nhỏ.

Anh ta đến gần Hương Tình, mở cửa xe và nhét đồ vào trong tay cô: "Không có chất huỳnh quang!"

Cuối cùng, anh ta lại cởi áo khoác xuống, ra hiệu cho Hương Tình đi xuống xe và chỉ vào nhà vệ sinh công cộng ở phía đường đôi diện, cách đó không xa.

Hương Tình vội vàng nhảy xuống xe.

Lục Ly Dã nhanh chóng khoác áo choàng lên cơ thể nhỏ nhắn của cô, che đi gió đêm lạnh lẽo, cũng giúp cô che đi cảnh máu chảy thành sông phía dưới.

Anh ta kéo Hương Tình băng qua đường.

Hương Tình mặc cho anh ta nắm tay mình, trong lòng tự nhiên thấy yên tâm.

Cảm giác này thật tốt.

Hương Tình không nhịn được nghi ngờ hỏi anh ta: “Anh mua cho tôi loại thương hiệu gì vậy?”

"Chờ lát nữa em xem sẽ biết thôi."

"..."

Anh ta còn cố làm ra vẻ huyền bí nữa.

Một tay của Hương Tình bị anh ta nắm lấy, một tay cầm túi màu đen không tiện mở ra xem, nên cô cũng không hỏi thêm nữa.

Hương Tình đi vào nhà vệ sinh, Lục Ly Dã lại đứng ở bên ngoài cách đó không xa chờ cô.

Đại khái sau gần mười phút...

Hương Tình cầm theo cái túi kia và xanh mặt đi từ bên trong ra.

Lục Ly Dã đang đứng ở dưới tán cây Ngọc Lan bên đường, híp mắt hút thuốc.

Hương Tình đi về phía anh ta.

"Dùng hết rồi sao?"

Lục Ly Dã vừa thấy cô thì vội vàng dụi tắt tàn thuốc trong tay và ném vào trong thùng rác.

Đôi môi Hương Tình mím chặt không nói lời nào, chỉ nhìn anh ta với vẻ mặt có chút khó coi.

Lục Ly Dã cười, vỗ nhẹ vào hai gò má tái nhợt của cô: "Làm gì vậy? Sao sắc mặt em lại thâm trầm thế?"

"Vừa rồi anh mua cho tôi căn bản không phải là băng vệ sinh!!"

Gương mặt Hương Tình thâm trầm, hạ giọng lên án anh ta.

Lục Ly Dã càng cười to hơn: "Đây là kinh nghiệm của mẹ mình!"

Mẹ mình?

Mẹ ai? Mẹ anh ta à?

Hai người bọn họ thành "mình" từ khi nào?

"Đây là bím!!"

Hương Tình sửa lại lời anh ta.

Gương mặt đầy cảm dỗ của Lục Ly Dã cười như hoa, ánh mắt liếc nhìn xuống dưới bụng của Hương Tình: "Em dùng rồi sao?"

Hương Tình trừng mắt nhìn Lục Ly Dã rồi không để ý tới anh ta nữa, vòng qua người anh ta và đi về phía đối diện.

Cô đã máu chảy thành sông, còn có thể không dùng được sao?

Hậu quả của việc dùng rồi chính là...

Trong quần có bím dầy, đi một bước hai chân còn phải mở rộng ra... Má nó, cảm giác này cũng quá kỳ lạ đi!!

Lục Ly Dã nhìn tư thế bước đi đặc biệt “động lòng người” của Hương Tình thì không nhịn được mà bật cười.

Kết quả, Hương Tình nghe được tiếng cười này liền đuổi theo đánh anh ta suốt cả một con đường.

Hai người âm ỉ bên đường gần nửa giờ, mãi đến khi chơi đến mức mệt mỏi, Hương Tình đuổi không nổi nữa mới chịu ngừng lại.

Lục Ly Dã nắm tay cô đi về bên kia đường.

Dường như anh ta nắm tay cô chặt hơn vừa rồi.

"Có đôi khi nghĩ lại, tôi cũng thấy mẹ tôi rất kỳ lạ!"

"..."

Có thể dùng bím thay cho băng vệ sinh thì quả thật...

"Mỗi lần bà tới kỳ kinh nguyệt, chỉ cần tôi ở nhà thì bà chắc chắn sẽ kêu la âm ỉ muốn tôi đi mua thứ đó cho bà!! Có đôi khi tôi thật sự cảm thấy bà thật biến thái!"

Cho nên, kinh nghiệm mua băng vệ sinh của anh ta thật sự đều học được từ mẹ anh ta à!

Trừ mẹ anh ta ra, dường như anh ta chưa từng mua đồ này cho người phụ nữ khác?

Cao Hương Tình cô là người đầu tiên!

"..."

Ha ha! Hương Tình cười gượng vài tiếng.

Cô vẫn thật sự không dám tưởng tượng được có người mẹ như vậy.

Hương Tình quay sang nhìn anh ta.

Hình như đây là lần đầu tiên cô nghe Lục Ly Dã nhắc tới mẹ anh ta.

"Có cơ hội tôi sẽ dẫn cô đi gặp người mẹ kỳ lạ này của tôi!"

Lục Ly Dã bỗng nhiên nói.

Anh ta lắc bàn tay nhỏ bé của Hương Tình.

"Hà?"

Hương Tình ngẩn người.

Cô bị lời nói bất ngờ này của anh ta dọa rớt.

Gặp... gặp mẹ anh ta á??

Vì sao?? Cô lấy thân phận gì đi gặp bà ấy??

Trái tim của Hương Tình bỗng nhiên trở nên hiếu động giống như một con thỏ nhỏ, không ngừng đập thành thạch náo loạn ở trong ngực cô.

"Nhưng tôi đã rất lâu không gặp bà rồi."

Anh ta bỗng nhiên lại nói thêm một câu.

Hương Tình ngẩng đầu nhìn anh ta.

Không biết có phải là ảo giác của cô không, vào giờ phút này, cô chợt có cảm giác gương mặt anh tuấn luôn phóng túng bất kham của anh ta lại có chút buồn bã.

Hương Tình nắm ngược lấy bàn tay của anh ta: "Anh nhớ mẹ à?"

Lục Ly Dã cúi đầu nhìn cô, thấy ánh mắt quan tâm của cô thì vẫn nói thật: "Đúng là có một chút."

"Anh không gặp bà bao lâu rồi?"

"Hơn một năm! Sau khi vào đây thì tôi chưa từng gặp bà."

Lục Ly Dã nói xong liền mở cửa xe bên ghế phụ cho Hương Tình.

Hương Tình không vào mà dựa ở bên cạnh, tiếp tục nói chuyện với anh ta: “Ba mẹ anh có biết chuyện này không?”

"Biết."

Lục Ly Dã nói xong lại châm điếu thuốc, hút vài hơi, khói thuốc phun qua mũi làm đôi mắt tối tăm của anh ta trở nên mờ lung: “Bọn họ đều biết kẻ nổi tiếng trong nhà đào ngũ, sau đó chạy đi làm tên lưu manh xã hội đen! Vì chuyện này mà tôi đã không ít lần bị ba tôi đánh thậm tệ, sau đó cũng cắt đứt quan hệ với người nhà.”

Giọng nói của Lục Ly Dã rất trầm, rất chua chát.

Dáng người dong dỏng cao của anh ta lười biếng dựa vào trên thân xe, đầu cúi thấp và tiếp tục hút thuốc.

Ánh đèn đường chiếu vào phần tóc mái rũ xuống tạo thành bóng mờ, che đi đôi mắt tối tăm.

Trong lòng Hương Tình bỗng nhiên đau xót.

Cô đứng thẳng, sốt ruột sửa lại: “Nhưng anh không phải là tên lưu manh!”

Lục Ly Dã nhìn dáng vẻ nghiêm trang của cô mà không nhịn được híp mắt lại cười.

Hương Tình thấy anh ta cuối cùng đã chịu cười, trái tim thất lại cũng thoáng thả lỏng: “Người nhà anh không biết chuyện anh làm nội ứng à?”

Cũng đúng, đây là chuyện cơ mật, sao có thể dễ dàng nói cho người khác biết được.

Cô có thể biết được cũng chỉ là do trời đất xui khiến, là chuyện ngoài ý muốn mà thôi.

"Anh đi làm chuyện này cũng đủ uất ức rồi! Nghe thì đại nhân đại nghĩa, dường như là trọng trách đặc biệt vinh quang, nhưng thật ra anh lại gánh

hết tất cả nguy hiểm, không cẩn thận còn có thể mất mạng, bị người nhà hiểu nhầm mà ngay cả quyền giải thích cũng không có!"

Hương Tình mím môi nhìn anh ta: "Vì sao anh lại lựa chọn đi con đường này chứ?"

Lục Ly Dã hít sâu điều thuốc lá trong tay, mắt phượng híp lại, đôi mắt tối tăm càng lúc càng thâm trầm. Anh ta nhớ lại những chuyện lúc trước và mở miệng nói: "Năm đó, khi cấp trên tới doanh trại lính mới để tuyển người, đã chọn trưởng lớp của chúng tôi. Kết quả ngày đó vì hút một điều thuốc mà tôi bị bắt. Sau khi thủ trưởng mắng một trận, tôi không phục nên mới lỡ mồm cãi lại vài câu, kết quả bị cấp trên nhìn trúng."

"Sau đó, anh liền đồng ý à?"

Hương Tình tò mò hỏi anh ta.

"Đương nhiên."

Lục Ly Dã cười với vẻ bất cần đời: "Tôi vừa nghe có thể ra khỏi trung tâm đào tạo ma quỷ này thì không nói hai lời lại đồng ý! Những ngày tháng làm hòa thượng tôi thậm chí không thấy ánh mặt trời này quả thật không phải dành cho con người!"

"..."

Nói trắng ra chính là không có gái!

Hương Tình xem thường anh ta tới mức không còn chỗ trống nữa rồi.

"Trong đoàn đội của chúng tôi chỉ có duy nhất một đóa hoa, đó chính là dì chuyên quản chuyện bếp núc, năm mươi hai tuổi! Em biết lúc đó chúng tôi là những kẻ như sói như hổ, đói khát tới mức nào không? Bình thường khi không huấn luyện, chúng tôi lại ra sức chen vào trong bếp chỉ để liếc nhìn bông hoa của đội thêm một chút, còn phải luôn luôn đề phòng những đồng đội như sói như hổ khác làm ra hành vi quấy rối tình dục!"

"Phì... Ha ha ha..."

Hương Tình ôm bụng cười to.

Mắt phượng của Lục Ly Dã híp lại, nhìn cô cười một lát thì cũng vô thức cười theo cô.

Trong nháy mắt bầu không khí từ trong sự nặng nề vừa rồi đã biến thành tiếng cười vui vẻ.

Mà những khó chịu đau buồn trong lòng anh ta cũng phai nhạt chỉ trong giây lát.

Bỗng nhiên anh ta phát hiện ra cảm giác khi ở cùng với người phụ nữ này luôn chân thật như vậy.

Không cần cố ý che giấu điều gì, cũng không cần cố ý che giấu tình cảm chân thật nhất trong lòng mình... Cảm giác này thật xa xỉ đối với người phải sống hiu quạnh hơn một năm như anh ta!

Hương Tình còn mỉm cười, trêu chọc anh ta: “Lục Ly Dã, với chút giác ngộ này của anh, cấp trên chọn anh làm chuyện này mà không sợ anh phản bội à?”

Đôi mắt đào hoa của Lục Ly Dã híp lại, mỉm cười: “Mặc dù giác ngộ của cậu đây không cao, nhưng tam quan vẫn rất đúng đắn!”

Hương Tình phì cười, châm chọc anh ta: “Không ngờ công tử phong lưu còn dám nói tam quan của mình đúng đắn?”

Lục Ly Dã cúi người, lại bế Hương Tình vào ghế phụ, một tay chống vào chỗ dựa sau lưng cô, cúi đầu từ trên cao nhìn xuống quan sát cô, mỉm cười cảnh cáo: “Em còn dám nhắc một câu “công tử phong lưu”, em có tin cậu đây cường gian em ngay tại đây không hả?”

"Không tin!!"

Lúc này Hương Tình cũng to gan, ngẩng cao đầu và cứng rắn đối chọi với anh: “Anh cũng đừng quên là tôi đang trong kỳ kinh nguyệt đấy!”

Lục Ly Dã cười xấu xa, dịch sát vào cô: “Không phải phía trên của em còn có một cái miệng nhỏ nhắn sao?”

"..."

Hương Tình cân nhắc khoảng ba giây mới hiểu rõ được lời nói thâm sâu đầy ẩn ý này.

Lại sau đó...

Một đấm, hai đấm, ba đấm...

Cô đánh lên trên ngực Lục Ly Dã mà không hề mơ hồ, gương mặt lúc đỏ lúc trắng mắng anh ta: “Lục Ly Dã, anh đúng là tên biến thái!! Chăm thú!! Lưu manh thôi tha!!”

Kết quả nhìn thấy đáng vẻ cô nổi giận, Lục Ly Dã cười càng vui vẻ hơn.

Năm đấm của cô rơi xuống trên ngực anh ta giống như massage vậy, anh ta không có cảm giác đau đớn gì, ngược lại còn đặc biệt thoải mái.

Hai người lại náo loạn một lúc lâu mới có thể lái xe về phía căn hộ của Hương Tình.

Chiếc xe đỗ lại ở dưới tầng của khu căn hộ.

Hương Tình mở dây an toàn và muốn cởi áo khoác che trên người để trả lại cho Lục Ly Dã, nhưng lại bị anh ta từ chối: “Em cứ mặc đi, lần sau trả lại cho tôi!”

"Không cần, tôi đã về đến nhà rồi, cũng không lạnh nữa."

"Cậu chủ đây bảo em cầm thì em cứ cầm đi!"

Lục Ly Dã ngang ngược được giống như đứa trẻ, nói với vẻ ghét bỏ: “Em đã mặc qua rồi, giặt xong trả lại cho tôi!”

"Lanh lợi..."

Cho cô mượn thì cho cô mượn, còn cần phải tìm một lý do đỡ như vậy nữa sao?

Hương Tình xuống xe, không ngờ Lục Ly Dã cũng xuống xe theo.

"Tôi tiễn em."

"Không cần!!"

Hương Tình vội vàng từ chối: "Tôi tự đi là được rồi!"

-----oOo-----

Chương 464: Bên trong xảy ra chuyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô chợt dạ liếc nhìn tầng hai vẫn sáng đèn và nói thêm một câu: "Cô ấy còn chưa ngủ đâu!"

"Ai?" Lục Ly Dã biết rõ còn hỏi.

Hương Tình mím môi: "Anh cảm thấy còn có thể là ai chứ?"

"Vậy em chuyển ra khỏi cái phòng nát đó đi, đừng ở chung với cô ta nữa!!"

Không hiểu sao Lục Ly Dã thấy hơi tức giận.

"Anh tức giận cái gì chứ?"

Hương Tình thấy anh ta tức giận, trong lòng tự nhiên cũng cáu lên.

"Em đi cùng tôi thì không thể để cho người khác nhìn thấy sao? Cô ta là ai chứ? Hai chúng ta còn phải tránh cô ta sao?!"

"Cô ấy là bạn gái cũ của anh!!"

Hương Tình cũng có chút tức giận: "Tôi là bạn cùng phòng với cô ấy, lại là đồng nghiệp của cô ấy, tôi không muốn để cô ấy biết quan hệ của hai chúng ta."

Lục Ly Dã im lặng nhìn cô chăm chăm.

Ánh mắt anh ta quá mức sắc bén, nhất thời làm cho Hương Tình có cảm giác đứng ngồi không yên.

"Tôi đi lên tầng trước đây!"

Hương Tình nói xong cũng không dám nhìn Lục Ly Dã thêm nữa, vội vào thang máy như đang chạy trốn.

Có kinh nghiệm lần trước, cô cũng không dám đi bằng cầu thang bộ.

Lục Ly Dã chỉ lãnh đạm nhìn chăm chăm vào bóng lưng của cô, không hề đuổi theo.

Sau đó, anh ta xoay người lên xe và vội vàng rời đi.

Hương Tình trở lại trong phòng, phát hiện Tần Lịch Lịch thật ra đã sớm đi ngủ, chỉ là chưa có tắt đèn mà thôi.

Cô đứng ở bên cửa sổ và nhìn xuống bãi đất dưới tầng đã vắng vẻ từ lâu.

Cô tự nhiên có cảm giác buồn bã vô cớ.

Anh ta đã đi rồi.

Hương Tình chán nản gõ vào đầu mình một cái, tự trách mình. Sớm biết vậy, đáng lẽ cô nên để cho anh ta tiễn mình lên đây, cũng không đến mức âm ỉ không thoải mái với anh ta lúc chia tay như vậy!

Ôi...

Hương Tình cởi ác khóa của anh ta ra và mắc vào mắc áo, treo trong tủ quần áo, trong lòng tính toán ngày hôm sau sẽ tranh thủ thời gian đưa tới tiệm giặt để giặt.

Hương Tình ngủ thẳng đến giữa trưa mới thức dậy.

Hôm nay là cuối tuần, lại thêm hai ngày vừa rồi quá mệt mỏi nên cô thật sự hận không thể ngủ thẳng đến khi trời tối.

Đầu tóc cô rối bù, từ trên giường đứng lên rửa mặt xong, vừa ra khỏi cửa phòng đã thấy Tần Lịch Lịch đang ngồi ăn khoai tây chiên ở trên sofa, cười vui vẻ tới quên cả trời đất.

Hương Tình đi tới, dáng vẻ ngái ngủ, tê liệt ngồi xuống bên cạnh Tần Lịch Lịch như không còn sức lực, tay lại thò vào trong túi khoai tây chiên của cô ấy.

Tần Lịch Lịch nhanh tay nhanh mắt kéo qua chỗ khác: “Chị muốn ăn thì phải khai báo trước, tối qua chị lại đi chơi lêu lổng ở đâu hả?”

Hương Tình gãi đầu: “Lòng dạ hẹp hòi!”

"Chị Hương Tình, gần đây chị càng lúc càng kỳ lạ. Tối hôm qua thì mãi gần sáng chị mới về nhà, khuya ngày hôm trước còn dứt khoát không về nhà! Còn có ở đây nữa, chà chà!! Từng hàng vết hôn này. Chị còn dám nói không phải đang yêu sao? Chị thành thật khai báo đi, có phải là Tổng giám đốc Morri mà chị phỏng vấn lần trước không?"

"Em thích buôn chuyện thế, người nhà em có biết không?"

Hương Tình cướp khoai tây chiên của Tần Lịch Lịch qua, nhét vài miếng vào trong miệng mà không để ý tới một chuỗi câu hỏi dài của cô ấy.

"Buôn chuyện không phải là bản tính của người làm phóng viên chúng ta sao?"

"Bớt đi!"

Hương Tình nói rồi lại ném một miếng khoai tây chiên lớn vào trong miệng mình rồi mới đứng lên: “Trưa nay em muốn ăn gì? Chị sẽ đi mua thức ăn và đích thân ra tay!”

"Thật sao?"

Tần Lịch Lịch vô cùng vui vẻ nói: “Em muốn ăn sườn chua ngọt!”

"Không biết làm."

"Mực xào."

"Không biết!"

"Canh sườn lợn với ngô non..."

"Không biết!!"

"..."

"Vậy chị biết nấu món gì?"

"Trứng ốp lếp."

"..."

Vì vậy, Hương Tình đi chợ mua trứng gà.

Cô mới ra khỏi cửa, điện thoại để trong phòng cô lại đổ chuông.

Lúc đầu, Tần Lịch Lịch không để ý.

Nhưng điện thoại đổ chuông rồi dừng, dừng xong lại đổ chuông dường như rất gấp. Lúc này cô ấy ngồi trong phòng cũng không yên, đành đứng dậy và đi vào trong phòng của Hương Tình tìm điện thoại.

Điện thoại đặt ở đầu giường của Hương Tình, Tần Lịch Lịch cầm điện thoại của cô qua cũng không chú ý nhiều, liếc nhìn màn hình. Đó là số điện thoại của chủ biên trong công ty gọi tới.

Cô ấy vội vàng trượt nút trả lời.

"Hương Tình à! Buổi chiều cô thu xếp tăng ca, chạy qua khu Vũ Họa với người bên nhóm chụp ảnh một chuyến. Tôi vừa nhận được điện thoại phản ảnh của người dân bên đó, nói là cán bộ trong khu dẫn đầu đám đông đánh bạc!"

"Chị Văn Văn, là em, em là Tần Lịch Lịch..."

Chủ biên ở bên kia điện thoại rõ ràng đã tưởng nhầm người rồi.

"Lịch Lịch à! Hương Tình đâu?"

"Chị Hương Tình không ở đây! Chị ấy vừa ra ngoài mua thức ăn, đợi lát nữa sẽ về."

"Vây em nhắn lại giúp chị! Đúng rồi, em cũng đi cùng luôn đi! Đi rèn luyện thêm một chút cũng tốt!"

"Được ạ! Cảm ơn chị Văn Văn!!"

Tần Lịch Lịch ngược lại vẫn rất vui vẻ tặng ca.

Giống như lời chủ biên nói vậy, đây chính là một cơ hội rèn luyện tốt đối với phóng viên thực tập như bọn họ.

Cô ấy cúp máy.

Tần Lịch Lịch mới định đặt điện thoại của Hương Tình xuống, bỗng nhiên lại bị vật trang trí tinh xảo trên điện thoại di động của cô thu hút.

Vật trang trí kia không phải là gì khác, mà là một chữ "Lục".

Vật trang trí nhỏ nhắn lại rất đẹp, các cô gái thấy được đều sẽ yêu thích không buông tay.

Tần Lịch Lịch cũng rất thích.

Nếu như có thể treo ở trên điện thoại di động của cô ấy, cô ấy sẽ càng thích hơn.

Nhưng mà...

Nó lại treo ở trên điện thoại di động của Cao Hương Tình!

Tại sao lại là một chữ "Lục" chứ?

Cô họ Cao, tên cũng chẳng liên quan gì tới chữ "Lục", mà tên Morri cũng không có liên quan tới chữ "Lục"!

Vậy chữ “Lục” này đại biểu cho ai?

Chẳng lẽ lại thật sự là...

Ngày ấy không phải là lần đầu bọn họ gặp mặt sao?

Chẳng lẽ thật sự chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, hai người bọn họ lại lén mình mà qua lại với nhau à?!

Cô ấy không tin.

Nhưng cô ấy không thể không đề phòng được.

Tần Lịch Lịch lạnh lùng ném điện thoại lại đầu giường, bỗng nhiên cảm thấy cái móc treo trên điện thoại di động kia thật quá mức đáng ghét.

Suy nghĩ một lát, cuối cùng cô ấy lại cầm điện thoại lên và nhìn móc treo vài lần, lặng lẽ dùng tay đẩy vòng khóa móc treo của vật trang trí ra một khe hở nhỏ.

Khe hở không lớn, nếu không đặc biệt chú ý thì rất khó phát hiện ra, nhưng lại có thể làm cho chữ “Lục” kia dễ dàng rơi ra.

Sau khi làm xong, cô ấy ném điện thoại trả lại.

Tần Lịch Lịch đi ra khỏi phòng như không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ một lát sau, Hương Tình đã đi chợ về.

Tần Lịch Lịch rất bình tĩnh ngồi ở trong phòng xem ti vi: “Vừa rồi chị Văn Văn đã gọi điện thoại cho chị, nói buổi trưa hai chúng ta phải tặng ca, đi cùng với bên chụp ảnh tới khu vực Vũ Họa để phỏng vấn.”

"Hả?"

Hương Tình có chút buồn bực, đau khổ kêu rên: “Không ngờ cuối tuần quý báu như vậy mà lại gọi chúng ta đi làm việc! Quả thật là tán tận lương tâm mà! Lần này là vụ gì thế?”

"Cán bộ dẫn đầu đám đông đánh bạc!"

"Không nguy hiểm chứ?"

Chuyện lần trước đã cho Hường Tình một bài học sâu sắc và đau đớn, bây giờ cô thật sự không dám tùy tiện mạo hiểm nữa.

Tần Lịch Lịch nhún vai, bĩu môi: "Ai biết được!"

"Thôi đi, cho dù nguy hiểm thì chúng ta cũng phải kiên trì xông lên!"

Hường Tình bỗng nhiên nhớ tới Lục Ly Dã.

Công việc của anh ta đủ nguy hiểm không? Nhưng người ta chẳng phải hoàn toàn không do dự mà xông lên chiến trường còn gì?

Nếu nói cuộc sống làm nội ứng có thể tốt hơn so với ở trong bộ đội, có trời mới tin được!

Chẳng bao lâu, Hường Tình nấu cơm trưa xong.

Bữa cơm cũng rất đơn giản, chỉ có cơm rang trứng mà thôi.

Tần Lịch Lịch thật ra không ghét bỏ, ăn sạch cơm.

Nhưng sau một bữa cơm, cô ấy không nhắc một từ nào về móc treo điện thoại của cô.

Buổi chiều, hai người chạy theo người bên phòng chụp ảnh tới khu Vũ Họa để ngắm phong cảnh.

Chiếc xe đỗ lại ở trước một tòa nhà bỏ hoang.

Từ phía xa chỉ thấy dưới tòa nhà có bốn năm người đang canh gác.

Thấy bọn họ đến gần, mấy người kia hung hăng xông lên đón: "Các người đang làm gì vậy?"

Có lẽ thấy đám người Hường Tình lạ mặt nên bọn họ có chút nghi ngờ.

Thật may trên người đám người Hường Tình đều đeo máy ảnh lỗ kim,

nếu không phải là dân chuyên nghiệp thì rất khó phát hiện ra.

"Chúng tôi tới chơi mấy ván thôi, làm gì mà dữ thế"

Trong mấy người này, phản ứng của Hương Tình là nhanh nhất.

Cô giả vờ như thật, nói xong lại móc từ trong túi của mình ra một bao thuốc lá, lần lượt mời mấy người đàn ông, cô cũng châm một điếu hút, không chút hoang mang nói: "Bạn bè giới thiệu chúng tôi tới đây, gần đây may mắn nên mò tới kiếm chút tiền com thôi!"

Tần Lịch Lịch đứng bên cạnh thấy vậy mà trợn mắt há hốc mồm.

Cô ấy cũng không biết trong túi cô lại có thêm bao thuốc lá từ lúc nào.

Sau khi mấy người đàn ông này nhận thuốc lá của Hương Tình, có lẽ cũng tin bọn họ không phải là cảnh sát nên thả cho bọn họ vào trong.

Lúc này, một chiếc Bingley màu đen vừa lúc đi qua tòa nhà.

"Dừng xe!"

Bên trong xe, giọng nói lãnh đạm lại bình tĩnh của người đàn ông vang lên.

Tài xế lập tức đạp phanh, dừng lại.

"Tổng giám đốc Morri?"

Người trợ lý ngồi bên ghế phụ không hiểu, quay đầu nhìn Morri.

Mà ánh mắt Morri vẫn xuyên qua cửa kính xe, nhìn bóng người quen thuộc dưới tòa nhà ngoài cửa sổ.

Dưới ánh mặt trời, cô ngậm một điếu thuốc lá, đứng ở đó phun khói thuốc, thỉnh thoảng còn có vẻ bất cần đời nói gì đó với mấy người đàn ông trước mặt.

Dáng vẻ hút thuốc này...

Ừ!

Giả đến mức không đành lòng nhìn nữa.

Anh ta không nhìn được mà khẽ cười.

Đây thật sự là lần đầu tiên trợ lý Ngô Dữ Sinh nhìn thấy Morri như vậy, hẳn ta chần động, đồng thời cũng tò mò theo tầm mắt của anh ta nhìn ra ngoài.

Hắn ta chỉ liếc mắt đã nhận ra được Hương Tình giữa đám người.

Ngô Dữ Sinh từng nhìn thấy cô gái này đi vào khách sạn của Morri.

Hắn ta cũng cười: "Tổng giám đốc Morri, có cần tôi xuống gọi cô Cao không?"

"Không cần!"

Morri từ chối, ánh mắt trước sau vẫn nhìn Hương Tình: "Cô ấy đang bận."

"..."

Ngô Dữ Sinh chần động.

Hóa ra cậu chủ nhà bọn họ cũng bằng lòng suy nghĩ cho người khác sao?

Chẳng bao lâu, bọn họ lại nhìn thấy Hương Tình dẫn theo một đám người đi vào trong tòa nhà.

"Nơi đây đang làm gì vậy?"

Morri hỏi Ngô Dữ Sinh.

"Chỉ là một nơi đánh bạc nhỏ thôi."

Ngô Dữ Sinh trả lời.

Morri khẽ gật đầu và không nói gì thêm, tầm mắt cũng không nhìn tòa

nhà kia nữa.

"Tổng giám đốc Morri, vậy bây giờ chúng ta đi chứ?"

Ngô Dữ Sinh dò hỏi anh ta.

"Chờ một lát!"

Anh ta thản nhiên căn dặn một câu rồi lại nhìn về chỗ tòa nhà.

"..."

Ngô Dữ Sinh gằn như tưởng mình nghe nhầm!

Cậu chủ nhà bọn họ trước sau vẫn luôn cho mình là người cao nhất, duy nhất chỉ có người khác chờ anh ta, không ngờ vừa rồi lại nói một câu...
Chờ một lát!

Chà chà!! Ma lực của tình yêu đúng là quá kỳ diệu!!

"Tổng giám đốc Morri, dường như ngài rất thích cô Cao kia sao?"

"Ừ."

"..."

Nghe Ngô Dữ Sinh tò mò hỏi, cậu chủ Morri nhà bọn họ rất bình tĩnh và ung dung, lần đầu tiên thành thật trả lời với vẻ mặt không cảm xúc.

Anh ta hoàn toàn không che giấu, hoàn toàn không kiêu cách.

Đơn giản là người đàn ông tốt!

"Vậy ngài có cần tôi làm chút gì đó không?"

Ngô Dữ Sinh cung kính hỏi Morri.

Morri thản nhiên liếc nhìn hắn ta: "Không cần."

"Vâng."

Ngô Dữ Sinh quay đầu đi.

Hắn ta cùng Morri kiên nhẫn chờ ở trong xe.

...

Không tới mười lăm phút sau, chỉ thấy một đám người hoảng hốt nói
đuôi nhau chạy từ trong tòa nhà ra.

Bên trong xe, Ngô Dữ Sinh cảnh giác đẩy kính mắt trên sống mũi, nhắc
nhở Morri: “Tổng giám đốc Morri, bên trong hình như xảy ra chuyện
rồi.”

"Tôi nhìn thấy rồi."

Morri thản nhiên nói: “Anh dẫn người xuống xem thử!”

"Vâng!"

Ngô Dữ Sinh nói xong liền đẩy cửa xe ra và bước xuống xe.

Morri vẫn ngồi ở trong xe, hơi cúi đầu bình tĩnh lật xem IPAD về tài liệu
có liên quan tới tòa nhà này.

Bên trong tòa nhà, Hương Tình phiền não đến mức muốn chửi tục.

Thật đúng là chứng thực cho mấy câu “không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ
đồng bạn như heo”!

Cô vốn chụp lén được rất tốt, nhưng không ngờ Tần Lịch Lịch lại nhất
thời không cẩn thận làm rơi máy ảnh lỗ kim trên chiếu bạc.

Một lần rơi này thật sự xong rồi!

-----oOo-----

Chương 465: Người phụ nữ của đại ca

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đám người bọn họ nhất thời bị dân cờ bạc và cán bộ khu đó bao vây đến mức nước chảy không lọt.

“Ai kêu các người tới chụp?”

Một tên cán bộ trong số đó kêu ngạo huênh hoang bước lên, chất vấn Hường Tình.

“Người dân trong quận của các người đó!”

Hường Tình nghễnh cổ trả lời: “Lãnh đạo lại tổ chức cho dân chúng tụ tập cờ bạc, toàn bộ người dân trong quận, cơ bản đều không đi làm, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sinh hoạt và cuộc sống hằng ngày của bọn họ! Các người với tư cách là lãnh đạo lại không biết tự kiểm điểm sao?”

Tên cán bộ kia lạnh lùng cười: “Đưa giấy chứng nhận phóng viên của các người ra xem! Ai biết được các người là thật hay là giả dạng?”

Hường Tình do dự vài giây.

Tần Lịch Lịch cầm giấy chứng nhận phóng viên thực tập của mình, đang lúc muốn đưa ra, lại bị Hường Tình ngăn cản: “Cô điên rồi sao?”

“Làm gì vậy! Chỉ xem giấy chứng nhận thôi mà, hấn có thể làm gì được chúng ta chứ?”

Tần Lịch Lịch hơi giận.

“Cất vào cho tôi.”

Hường Tình tức giận liếc cô ấy.

Con bé kia thật đúng là không biết những chuyện hiểm ác bên ngoài, giấy chứng nhận này mà lộ ra, tên tuổi và công ty đều ghi trên đó, sau này người ta gây sự tìm tới cửa trả thù, đến lúc đó chết thế nào cũng không biết.

Tần Lịch Lịch bị Hường Tình quát như vậy, sợ tới mức cất lại vào trong

túi, che giấu giấy chứng nhận của mình thật kín kẽ.

Tên cán bộ kia nở nụ cười, thệt mỡ trên mặt nhăn lại thành đôi núi: “Giả dạng đúng không?! Nếu là giả dạng, vậy thì xóa ngay những tấm hình vừa chụp kia cho tôi! Hôm nay nếu không xóa, đừng hòng bước ra khỏi cánh cửa này nửa bước!! Đập nát thiết bị của bọn họ cho tôi!!”

Chết tiệt!

Vừa nói xong, liền thấy một đám người hung hãn lao về phía bọn họ, không nói tiếng nào đã muốn giật đi thiết bị trong tay họ.

Phải biết rằng, đối với một phóng viên, thiết bị chụp ảnh chính là tính mạng và tín ngưỡng của bọn họ.

Hơn nữa, nói thật thì, thiết bị này đều là hàng đắt tiền, tùy tay đập hư một cái, cũng có thể khiến bọn họ táng gia bại sản đó! Nhất là cái trong ngực Hướng Tình này, đắt muốn chết!

Hướng Tình bảo vệ chặt chẽ thiết bị trong ngực mình, hô lớn với những đồng nghiệp khác trong đám bọn họ: “Bảo vệ tư liệu cho tốt, không thể bị xóa đi tùy tiện như vậy!!”

“Không giao đồ ra đúng không! Vậy đánh cho tôi!!”

Tên cán bộ hét to một tiếng, theo đó, mấy nắm đấm liền đập về phía Hướng Tình.

Mà những đồng nghiệp khác đương nhiên cũng chẳng khá hơn chút nào.

Tần Lịch Lịch ở bên kia đau đầu đến rơi nước mắt: “Tôi đưa, tôi đưa...”

Cô ấy nói xong, giao thẻ nhớ trong tay cho tên cán bộ mặt mũi đầy dữ tợn.

Sau khi lấy được thẻ nhớ, tên đó liền một bước giẫm nát bậy, xong xuôi rồi lại đi về phía Hướng Tình, lúc đang giơ tay muốn đánh Hướng Tình, bỗng nhiên, lại bị một bàn tay to mạnh mẽ chặn lại.

“Mẹ nó ai vậy! Muốn bị đánh chung à??”

Tên cán bộ hùng hùng hổ hổ, quay đầu nhìn lại, trong nháy mắt, nín bật.

Không, nói đúng hơn là, tất cả mọi người trên lầu, đều đồng loạt yên lặng.

Bởi vì...

Giờ phút này, đang có một khẩu súng ngắn lạnh lẽo, chĩa thẳng vào đầu tên cán bộ.

Mà người cầm súng, đúng là Ngô Dữ Sinh.

Ngô Dữ Sinh lạnh lùng cười: “Dám động đây, bắn nát đầu mày!! Người phụ nữ của đại ca bọn tao mà cũng dám đánh, đúng là chán sống!!”

Người phụ nữ của đại ca??

Hương Tình nghi ngờ mà xem xét người đàn ông trước mặt này...

Cảm giác, cảm thấy hình như mình đã từng gặp ở đâu đó!

“Ngài Ngô??”

Vài giây sau, Hương Tình cuối cùng cũng nhớ ra.

Ngô Dữ Sinh, phụ tá đi theo bên người Morri.

Hương Tình sờ sờ đôi má bị đánh đau, nhìn thấy Ngô Dữ Sinh nhất thời có cảm giác thân thiết như gặp được người thân: “Sao anh lại ở đây?”

Ngô Dữ Sinh thu súng vào trong tay, cung kính nửa cúi đầu với Hương Tình: “Cô Cao, không chỉ có tôi đến, ngài Morri cũng đến!”

Giọng nói vừa dứt, đã thấy từng đám người mặc đồ đen vẻ mặt trầm tĩnh cứng rắn từ bên ngoài ngay ngắn trật tự hiện ngang bước vào, tách ra đứng hai bên, bao vây tất cả mọi người trên lầu đến mức nước chảy không lọt.

Một người đàn ông đẹp trai ăn mặc chỉnh chu, từ bên ngoài chậm rãi bước

vào.

Dáng người hần thon dài, cao ngất như cây tùng, khí chất trầm tĩnh lạnh nhạt, lại mang theo hơi thở cao quý như đức vua, chỉ cần đứng nơi đó, dù không nói lời nào, vẫn khiến người ta sợ hãi.

Tất cả mọi người ở đây, đều bị khí chất của người đàn ông này dọa sợ rồi.

Tên đầu sỏ trong đám cán bộ kia đã đổ mồ hôi lạnh đầy đầu.

Hiển nhiên, bọn họ lúc này đã chọc tới nhân vật lớn!!

Mà mấy người phóng viên này, bao gồm cả Hương Tình và Tần Lịch Lịch, đối với sự xuất hiện của Morri, đều khá sững sờ.

Bọn họ gặp được Morri, người đã xuất hiện trên báo và tạp chí!

Nhân vật huyền thoại thế này, luôn có thể dễ dàng chiếm lấy các trang đầu đề.

Hần chậm rãi đến gần Hương Tình.

“Sao anh lại đến đây?”

Hương Tình hơi lộ vẻ xúc động.

Mỗi lần cô gặp phải tình thế cấp bách, người đàn ông này sẽ luôn giống như “thủy thủ mặt trăng” bên trong chiếc mặt nạ, từ trên trời giáng xuống, giải cứu cô khỏi khó khăn.

Morri không trả lời câu hỏi của Hương Tình mà đưa tay, sờ lên đôi má bị đánh của cô, hỏi cô: “Ai đánh?”

Hương Tình do dự một chút, chỉ về phía tên cán bộ đã đánh cô.

Tên đó bỗng nhiên khẽ run rẩy, phủ nhận: “Tôi không có đánh cô!! Không phải tôi đánh!! Cô đừng vu oan tôi!!”

Morri lạnh lùng liếc tên đó, hỏi hần ta: “Tay nào đánh?”

“Tôi không có!!”

Hắn ta rùng mình rồi tiếp tục chối.

Morri hơi nhíu mày, cho Ngô Dữ Sinh một ánh mắt.

Ngô Dữ Sinh nghe lệnh: “Đoàng!” “Đoàng!” Hai tiếng súng, trực tiếp bắn thẳng vào cánh tay trái và phải của tên cán bộ, máu tươi nháy mắt văng khắp nơi, mà những người khác trong lầu đã sợ tới mức ôm đầu chạy trốn.

Sắc mặt Hương Tình cũng tái hẳn đi.

Cô vậy mà không hét lên.

Cảnh tượng bắn nhau, ở khách sạn Thái tử hình như đã từng thấy không ít!

Bên cạnh, Tần Lịch Lịch sợ đến mức trực tiếp khóc.

“Đi thôi!”

Morri kéo Hương Tình, muốn rời đi.

“Còn bọn họ thì sao?”

Hương Tình không cam lòng rời đi như vậy.

“Cảnh sát sẽ đến nhanh thôi.”

“Anh báo cảnh sát rồi?”

Hương Tình kinh ngạc.

Người đàn ông này không phải được xưng là đầu gấu* số một sao? Lại còn biết đến chuyện báo cảnh sát?!

“Hai phát súng không cách âm vừa nãy, không phải là báo động rồi sao?”

“...”

Ngài Morri, phương pháp báo cảnh sát này của ngài, thật đúng là ác độc!

Không thể không phục đó!

“Đi thôi.”

Morri ngang ngược ôm eo nhỏ của Hường Tình bước ra ngoài.

Tần Lịch Lịch kinh ngạc nhìn bóng lưng rời khỏi của bọn họ, yên lặng không tiếng động lấy điện thoại ra, chụp liên tiếp “lách tách” mấy bức ảnh của bọn họ.

...

Bên ngoài tòa nhà, phía trước xe Morri.

Đối với chuyện vừa xảy ra trên lầu khi nãy, trong lòng Hường Tình còn sợ hãi.

Cầm camera xem những tư liệu vừa chụp được, thật tốt, đều còn ở đây.

Giọng điệu cô nhẹ nhõm, cười cười với Morri, nói lời cảm ơn: “Chuyện vừa nãy, cảm ơn anh, nếu không có anh, tư liệu hôm nay chắc là không thể giữ được rồi.”

“Lên xe.”

Morri yêu cầu.

“Không cần đâu!”

Hường Tình vội vàng lắc đầu từ chối: “Tôi còn phải đem chuyện này về công ty một chuyên, sửa sang lại tư liệu mới được.”

Hường Tình chỉ chỉ đồng nghiệp đang đợi cách đó không xa.

“Cô Cao cứ lên xe đi! Ngài Morri đưa cô về công ty.”

Ngô Dữ Sinh vội vàng mở cửa sau xe cho cô, nhiệt tình mời mọc cô.

Morri không nói gì, chỉ là nhìn cô thật sâu.

Hương Tình thật sự là không nở từ chối: “Vây được, anh chờ tôi một chút, tôi thông báo với đồng nghiệp đã.”

Cô nói xong, xoay người đi về phía Tần Lịch Lịch bên kia.

“Các cô về trước đi, tôi đi với ngài Mạc.”

Tần Lịch Lịch kéo tay Hương Tình, lòng còn sợ hãi: “Chị Hương Tình, chị đi với hẳn, không sao chứ?”

Rõ ràng, cô đã bị hai phát súng kia dọa sợ hoàn toàn.

“Không sao, các cô đi trước đi!”

“Ừ, ừ, vậy chị cẩn thận chút nha.”

Tần Lịch Lịch dặn dò cô.

“Tôi biết rồi.”

Hương Tình tiễn bọn họ, lúc này mới quay về cạnh xe Morri.

Morri đã ngồi vào trong xe chờ cô.

Ngô Dữ Sinh cung kính mời Hương Tình lên xe.

“Cảm ơn.”

Hương Tình nói cảm ơn, bước lên xe.

Xe chạy thẳng một đường đến công ty Hương Tình.

“Sao hai người lại ở chỗ này vậy?”

Hương Tình cảm thấy vận may của mình đúng là quá tốt.

“Vừa vặn đi ngang qua.”

Morri nhìn khuôn mặt bị đánh của cô, cũng may, không bị sưng đỏ.

Nhíu mày, không vui nói: “Sau này ai dám đánh em, liền đánh lại cho cậu đây! Dám đánh trả, một phát súng giết chết hấn, xảy ra chuyện gì, cậu đây thay em chịu trách nhiệm!”

“...”

Hương Tình chăm chú nhìn hấn.

Muốn từ trên gương mặt ôn nhu của hấn, tìm ra một chút vẻ đùa giỡn.

Nhưng hiển nhiên, hấn đang rất nghiêm túc.

Thật ra thì loại lời nói này, người phụ nữ nào nghe thấy cũng đều cảm động.

Hương Tình cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà...

“Chúng ta đang ở trong một quốc gia được luật pháp quy định, không thể tùy tiện hô đánh hô giết như vậy chứ?”

Lúc Hương Tình nói những lời này, âm thanh rất nhẹ, da đầu hơi run lên.

Dù sao thì, thảo luận về luật pháp với đại ca xã hội đen, cũng giống như việc thảo luận luân thường đạo lý với Tiểu Tam, hay thảo luận với con ruồi xem có nên ăn phân hay không, kết quả, đều khiến người ta buồn nôn!

“Trong mắt đám người vừa nãy có pháp luật sao?”

Morri thờ ơ hỏi Hương Tình.

“...Không có.”

Hương Tình lắc đầu, lại vội vàng bổ sung thêm một câu: “Nhưng bọn họ

không giống với hai người!”

Morri híp mắt lại thật chặt, nhìn cô.

“Ít nhất là trong lòng bọn họ vẫn biết sợ pháp luật, còn các anh... kiêu ngạo đến mức không thèm để pháp luật vào trong mắt...”

Câu nói kế tiếp của Hương Tình, nói rất nhẹ, âm thanh thấp như tiếng muỗi kêu, gần như chỉ có bản thân mình mới nghe được.

Có điều, những lời cô nói đều là sự thật.

Giọng nói hạ xuống, Morri còn chưa biểu hiện gì, Ngô Dữ Sinh ngồi đằng trước đã bật cười.

Hương Tình thật sự không hiểu anh ta cười cái gì.

Lời mình vừa nói, có gì buồn cười sao?

Hương Tình cảm thấy nụ cười của bọn họ đều vô cùng kỳ quái.

“Cười cái gì?”

Morri sâu xa hỏi Ngô Dữ Sinh một câu.

Ngô Dữ Sinh ho khan một tiếng, vội vàng ngồi thẳng người, thành thật nói: “Chỉ là cảm thấy lời cô Cao nói, cực kỳ đúng!”

“Vậy sao?”

Morri nhếch đôi môi đỏ mọng lên: “Đã như vậy, Dữ Sinh, hai phát súng vừa nãy, lát nữa đừng quên đến đồn cảnh sát tạt thú.”

“...”

“Phụt...”

Hương Tình nhin không được, che miệng bật cười.

Mặt mũi Ngô Dữ Sinh trắng bệch, gượng cười hai tiếng: “Ngài Mạc, nói

giữ đúng không?”

“Hai tháng sau, tôi sẽ tự mình đến nhà giam thăm cậu.”

Vẻ mặt Morri ngoài cười nhưng trong không cười.

Hương Tình mím môi, hơi há hê nhìn Ngô Dữ Sinh.

Ngô Dữ Sinh hơi gập gáp: “Cô Cao, cô năn nỉ ngài Morri giúp tôi với! Tôi thật sự không thể vào nhà giam, chỗ đó không phải là chỗ cho người ở mà.”

“Không muốn vào mà anh còn cầm súng chĩa vào người ta! Dừng tiếng súng báo động, rõ ràng là muốn gây hấn với cảnh sát! Nên vào!”

Hương Tình cố ý châm dầu vào lửa.

Ngô Dữ Sinh muốn khóc: “Tôi chỉ muốn báo thù cho cô thôi mà!! Cô không thể thấy chết mà không cứu nha!!”

Hương Tình nhìn dáng vẻ đáng thương này của anh ta, nhin không được cười rộ lên: “Cho dù tôi đồng ý năn nỉ giúp anh, cũng không thay đổi được ý định của ngài Mạc đâu.”

“Cô không thử thì làm sao biết?”

Ngô Dữ Sinh cầu xin một cách tội nghiệp.

-----oOo-----

Chương 466: Dây treo biển mắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai người anh một câu tôi một câu, hoàn toàn xem Mạc Tổng như người vô hình.

Hương Tình bị ánh mắt của Ngô Dữ Sinh làm cho bối rối, đành phải thay anh ta cầu xin: “Ngài Mạc, hay là, ngài.... suy nghĩ lại được không?”

“Tiểu yêu tinh phiền phức....”

Đột nhiên, nghe được câu Morri cúi đầu thì thầm nói một câu khiến người khác kinh ngạc

“ Cái gì cơ?”

Hương Tình cho rằng bản thân nghe nhầm.

Yêu tinh phiền phức? Nói cô? Hay nói Ngô Dữ Sinh vậy?

Hương Tình quỳnh lên.

Bị sự đáng yêu của cậu Mạc làm cho mềm nhũn.

Còn Ngô Dữ Sinh càng giống như nhìn thấy sao Hỏa đụng vào Trái Đất, miệng há to đến mức nhét vừa một quả trứng.

Tiểu yêu tinh phiền phức

Ha ha, còn có nước rửa bát phiền phức cơ!!

“ Ngài Mạc?”

Hương Tình gọi một tiếng thăm dò.

Morri liếc Ngô Dữ Sinh một cái, “Không có lần sau!”

Ngô Dữ Sinh cười hớn hở, liên tục gật đầu: “Cảm ơn ngài, Mạc Tổng!!
Cảm ơn cô Cao!!”

Được Ngô Dữ Sinh nói lời cảm ơn, Hương Tình có chút quẫn bách, vội vã xua tay: “Tôi có làm gì đâu, anh không cần cảm ơn tôi.”

“Mạc Tổng đương nhiên vì nể mặt cô nên mới tha cho tôi, có phải không, Mạc Tổng?”

Ngô Dữ Sinh quay đầu hỏi Morri.

Morri nhàn nhạp nhìn ra ngoài cửa sổ, nửa ngày mới kiêu ngạo mà thâm trầm trả lời lại một câu: “ Ừ ”

“.....”

Ngô Dữ Sinh ném ánh mắt đầy ám muội nhìn Hương Tình.

Ánh mắt đó rất cổ quái, khiến Hương Tình có chút không thoải mái.

Đột nhiên, chuông điện thoại của Hương Tình reo lên.

Là Tần Lịch Lịch gọi đến.

“Chị Hương Tình, chị đến chưa? Bọn em đều đến hết rồi nè.”

“À, chỉ cũng sắp đến rồi! Mọi người bận cứ đi trước đi.”

“Được, chị nhớ chú ý an toàn nha.”

Tần Lịch Lịch dặn dò Hương Tình, cuối cùng, còn bổ sung thêm một câu: “ Chị và ngài Mạc rất xứng đôi! Nếu thực sự thích anh ta, thì phải nắm chặt vào, đừng suy nghĩ nhiều nữa.”

Nói xong, chẳng để Hương Tình kịp trả lời, tự động tắt máy.

“Alo----“

Hương Tình còn muốn hỏi cô có ý gì, nhưng đáp lại cô là những tiếng “tút tut”.

Điện thoại vừa ngắt, Hương Tình liền nhận được ánh nhìn cháy bỏng của Morri.

“Lời cô ấy nói lúc này, tôi nghe thấy rồi.”

Anh bình thản nói.

Khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt.

“Hả?”

Hương Tình tim khẽ “bịch” một cái, mở miệng định giải thích, nào ngờ, anh đột nhiên vươn tay nắm lấy tay của cô.

Sau đó, nghe được anh nói một câu, “ Cho em cơ hội, nhốt anh lại đi!”

Nói xong, anh lại tăng thêm lực, nắm chặt tay cô.

Não Hương Tình phút chốc bùng lên một tiếng.

Hai người bọn họ, hình như có chỗ nào đó xảy ra vấn đề.

“cậu Mạc!!”

Hương Tình vật lộn, cố gắng gỡ bàn tay mình ra khỏi tay của anh, “tôi nghĩ anh...”

“cô Cao, đến nơi rồi.”

Hương Tình chưa kịp nói hết câu, đột nhiên, xe dừng lại, tài xế ở phía trước có lòng tốt nhắc nhở cô.

“Hà? À được.”

Hương Tình quần bách đến mức mặt đỏ ửng.

Morri cúi đầu nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, trong mắt mắt lóe lên một tia sáng, nhàn nhạt cười.

Ngô Dữ Sinh làm bóng đèn cho đôi “tình nhân”, đột nhiên hiểu ra.

Hóa ra, đây là bi kịch nam thâm tình nữ vô tâm!!

Nhưng mà, nhìn ánh mắt ái mộ đầy thuần khiết của cậu Mạc nhà mình, hình như... căn bản không hiểu tâm tư con gái nhà người ta rồi!!

Còn ngộ nhận con gái nhà người cũng yêu đến chết đi sống lại.

Đây chính là hậu quả thê thảm của việc tự tin một cách mù quáng.

“Ngài Mạc, tôi đến nơi rồi, cảm ơn anh đã đưa tôi đến.”

Hương Tình vừa nói, vừa rút tay khỏi tay Morri, mở cửa xe chuẩn bị xuống.

Nhưng lại bị Morri giữ chặt hai vai, lực đạo không mạnh, thậm chí, còn có chút dịu dàng: “Sau này gọi tôi là Ler.”

Anh nhấn mạnh.

Ánh mắt nhàn nhạt nhìn

Người đàn ông này...

Quả thực, trên người dường như tỏa ra mị lực khiến người khác khó lòng chống lại.

Cho dù chỉ là một câu đơn giản, một câu ‘gọi tôi là Ler’, cũng đủ để con gái nhà người ta ái mộ.

Đại não Hương Tình bỗng chốc thiếu khí, chật vật đáp lại, liền vội vội vàng xuống xe, đi thẳng vào trong công ti đầu cũng không quay lại.

Cho đến tận khi bóng cô khuất dần, Morri mới dần thu lại ánh mắt ảm áp.

“Dữ Sinh, cậu có cảm thấy cô ấy khác với những người phụ nữ khác không?”

Ngô Dữ Sinh lưỡng lự một lúc, cẩn thận hỏi Morri: “Mạc Tổng, tôi có thể nói thật không?”

“Nói!”

Cậu Mạc cho phép rồi.

“Thực ra, trong mắt tôi, cô Cao chẳng khác những cô gái khác là bao, xinh đẹp hơn một chút, thân hình hoàn mỹ hơn một...”

Nhắc đến ‘thân hình’ hai chữ này, Ngô Dữ Sinh cảm nhận rõ ràng ánh

mắt sắc bén nhìn anh, vội vàng sửa lại: “Mạc Tổng, ý tôi là, cô Cao về phương diện trang điểm so với những cô gái khác xuất sắc hơn một chút!”

Thấy biểu cảm của Morri dịu bớt dần, Ngô Dữ Sinh tiếp tục nói: “Ngài cảm thấy cô Cao đặc biệt, bởi vì vị trí của cô Cao trong lòng ngài đặc biệt! Đây chính là sự khác biệt giữa cô ấy và người khác, vốn dĩ chẳng có liên quan gì! Cũng giống như tôi vậy, tôi không có tình cảm đặc biệt gì với cô Cao, thế nên, tôi không cảm thấy cô ấy đặc biệt hơn những cô gái khác ở chỗ nào.”

Morri hí hóp mắt, dường như hiểu ra, gật gật đầu, nhưng sau đó lại nhú mày

“Là như vậy sao?”

“Là như vậy đó!”

Ngô Dữ Sinh gật đầu khẳng định.

Đột nhiên, anh phát hiện trên ghế có đồ vật lạ: “Mạc Tổng, đó là cái gì?”

Anh chỉ vào ghế ngồi phía sau, bên cạnh Morri có một cái móc điện thoại: “Hình như là đồ cô Cao làm rơi.”

Morri hoài nghi nhặt đồ lên nhìn.

Giây tiếp theo, hàng lông mày lập tức nhíu chặt lại.

Cái này, không phải là cái khác, mà chính là cái dây đeo điện thoại tinh tế...một chữ ‘Lục’

“Lục?”

Ngô Dữ Sinh khó hiểu.

Ánh mắt Morri u ám đi vài phần.

“Đi điều tra, trong những người cô ấy quen, có tên đàn ông nào họ Lục không.”

Anh lạnh lùng dặn dò một câu.

“Rõ!”

Ngô Dữ Sinh nhận được mệnh lệnh, lập tức gọi điện thoại cho điện thoại sai người đi điều tra.

Ngắt điện thoại, Ngô Dữ Sinh hỏi Morri: “Mạc Tổng, đồ này có phải trả lại cho cô Cao không?”

“Không cần.”

Morri nghịch móc treo tên tay, đột nhiên bổ sung thêm một câu: “cô Cao có hỏi, thì nói không thấy.”

“Dạ.”

Ngô Dữ Sinh gật đầu.

Cả một buổi chiều, Hương Tình cùng các đồng nghiệp tăng ca đều bận đến mức đầu óc quay mòng mòng, cuối cùng đến sáu giờ các bản thảo cũng coi như đã chỉnh lí hoàn tất.

Đến khi Hương Tình nhận điện thoại của mẹ, mới ý thức móc treo điện không thấy đâu nữa!!

“Tình tử, con rốt cuộc có về ăn cơm không hả? Đồ ăn đã bày hết rồi đây này!”

“Mẹ, mọi người cứ ăn trước đi, tiếng rưởi sau có nhất định sẽ về!”

Hương Tình một bên gọi điện, một bên lo lắng lật tung bàn làm việc.

Không có, không có!

Biến đâu mất rồi?

“Còn tăng ca à”

Hoàng Ngân đau lòng hỏi con gái, nhịn không được nhắc nhở cô đôi câu. “Con đó, bình thường không đề ý sức khỏe, đừng có liều mạng như vậy! Ở cái tuổi của con nên đi yêu đương hẹn hò, tìm một người thích hợp, biết chưa!”

“Mẹ, con vẫn còn trẻ, không vội! Giờ con đang có việc gấp, con tắt máy trước đây.”

“Mỗi lần nói đến chính sự, con liền tắt máy!”

“Con tắt máy đây! Đợi lát nữa con gọi lại, tạm biệt, i love you!”

Hương Tình vụng vàng nói, không đợi mẹ cô trả lời, trực tiếp ngắt điện thoại.

Đáng chết!

Móc treo điện thoại của cô rơi ở đâu chứ?

Hương Tình nhìn móc treo điện thoại, dây vẫn còn, nhưng cái mặt hình chữ “Lục” không cánh mà bay.

Hương Tình lật tung bàn làm việc lên tìm, thậm chí không bỏ qua góc bàn và tất cả mọi ngóc ngách, vậy mà vẫn không tìm thấy đâu.

“Chị Hương Tình, chị đang tìm gì thế?”

Tần Lịch Lịch vừa hay bước vào nhìn thấy Hương Tình giống như con ruồi không đầu, đang tìm đồ.

Cô dường như cũng đoán ra được, có điều chỉ là vẫn cố tình hỏi.

“Lịch Lịch, em có thấy cái dây đeo điện thoại của chị đâu không?”

Hương Tình sốt ruột hỏi cô.

“Dây đeo điện thoại?”

Tần lịch lịch lắc đầu, tỏ ra không biết, “Trông như thế nào ạ? Em cũng không để ý!”

“Thì là....”

Hương Tình đang định nói, là cái móc hình chữ “Lục”, đột nhiên do dự, lắc đầu: “Thôi bỏ đi, chắc em cũng không thấy, thôi để chị tự tìm vậy!”

Hương Tình muốn nói ra rồi lại thôi, bỗng chốc khiến những hoài nghi trong lòng Tần Lịch Lịch có được đáp án chính xác.

Chữ “Lục” đó, chắc là cái tên Lục Ly Dã mà cô ngày đêm mong nhớ đây mà!

Tần lịch lịch con người lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Vậy chị tự tìm nhé!”

Nói xong, liền quay người bỏ đi.

Sự khác thường của của cô ta, Hương Tình đương nhiên không nhận ra.

Cô chỉ chuyên tìm đồ, tâm tư đâu để ý cô ta.

Sau khi tìm một hồi không thấy đâu, Hương Tình liền gọi điện cho trợ lý của Morri, Ngô Dữ Sinh.

Cách liên lạc là lần phỏng vấn trước lưu lại.

“Ngài Ngô, là tôi!”

Điện thoại vừa thông, Hương Tình cũng chẳng buồn nói nhiều, trực tiếp hỏi anh ta: “ Xin hỏi ngài có nhìn thấy móc treo thạch anh nào không?”

Ngô Dữ Sinh trong lòng thờ dài, có thấy, có thấy, đáng tiếc đã bị Mạc Tổng đại nhân lấy đi mất rồi.

“Xin lỗi, cô Cao, tôi không nhìn thấy!”

Ngô Dữ Sinh tỏ ra bình thường phủ nhận

Câu “Xin lỗi” là xin lỗi vì câu “Tôi không thấy” đằng sau.

“À! Thôi vậy! cảm ơn anh!”

Hương Tình thất vọng, đang định ngắt điện thoại, đột nhiên bị Ngô Dữ Sinh gọi lại: “Cô Cao.”

“Anh cứ nói.”

“Thực ra, không có chuyện gì khác, chỉ là tôi muốn thay Mạc Tổng nhà tôi nói đôi lời với cô.”

“?”

Hương Tình không hiểu.

“Cô đừng thấy bình thường Mạc Tổng nhà chúng tôi giống như thê thiếp một đoàn....”

Hương Tình quỳnh quáng.

Thê thiếp một đoàn! Ngài Ngô, anh thật sự đang nói tốt cho Mạc Tổng sao?

“Nhưng mà người ngài ấy thích thật sự, ngoài cô ra không có ai!”

“.....”

Hương Tình không nói gì.

“Tôi theo Mạc Tổng nhiều năm như vậy, trước nay chưa từng thấy ngài ấy để tâm đến cô gái nào như cô! Mặc dù phụ nữ bên cạnh ngài ấy không ít, nhưng mà, kinh nghiệm yêu đương, không khoa trương chút nào, chính là số không!”

“.....”

Hương Tình im lặng lắng nghe.

“Cô Cao, không phải tôi tự khoe khoang, người đàn ông ưu tú như Mạc Tổng đây, e là cả Châu Á cũng không tìm được người thứ hai, đúng không?”

Thế nên, ngài Ngô bây giờ là đang muốn bán quách Tổng tài đại nhân nhà mình đi?

“Ý của tôi là, cô theo ngài ấy, nhất định sẽ không bị thiệt thòi! Thế nên, huy vọng cô đừng khiến ngài ấy đau lòng! Đòi một câu khác chính là, hy vọng cô có thể tiếp nhận tình cảm của ngài ấy!”

Hương Tình lần này coi như đã hiểu được lời này rồi.

-----oOo-----

Chương 467: Tôi đã có người thích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói nhiều như vậy, chỉ là muốn nói cho cô biết, ngài Morri nhà bọn họ tính tình ngây thơ, để mình tuyệt đối đừng làm tổn thương tâm hồn nhỏ nhắn yếu đuối của hắn.

Hương Tình thở dài: “Ngài Ngô, tôi rất cảm kích ngài Morri lần nào cũng ra tay cứu giúp, nhưng mà...”

Cô dừng một chút, xin lỗi: “Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được.”

“Không miễn cưỡng, nhưng có thể từ từ bồi đắp mà!”

Hương Tình cười cười: “Nhưng tôi đã có người thích! Ngài Ngô, tôi còn có việc, không nói nữa, gặp lại sau.”

Nói xong, Hương Tình liền cúp điện thoại.

Vừa xong, Ngô Dĩ Sinh vừa tắt điện thoại, đã nghe Morri ngồi trên sofa hỏi anh ta một cách sâu xa: “Cô ấy nói sao?”

Mặc dù giọng điệu bình tĩnh, nhưng trông mắt màu nâu trong đôi mắt vẫn luôn trầm tĩnh kia lại hiện lên vẻ tha thiết chưa từng có.

Không nghi ngờ gì nữa, cậu chủ lớn tính tình luôn kiêu ngạo này của bọn

họ, đã thật sự lún sâu vào bể tình rồi.

Ngô Dữ Sinh anh ta làm sao nhẫn tâm tổn thương hẳn?

Đầu Ngô Dữ Sinh hơi cúi, cung kính đáp lại câu hỏi của ngài Morri tôn quý: “Cô Cao nói, cô ấy và ngài Morri đây vừa mới quen biết không bao lâu, đã cảm thấy thật thích ngài, còn về tình cảm sâu nặng hơn, mong rằng hai người sau này có cơ hội bồi đắp nhiều hơn nữa!”

Morri cong môi, tâm trạng vui vẻ không kiềm được mà tràn ra ngoài qua đôi mắt, trên mặt còn ra vẻ bình tĩnh: “Cậu đi xuống đi!”

“Vâng.”

...

Không có ở chỗ Morri, nơi duy nhất Hương Tình có thể nghĩ ra cũng chỉ có sòng bạc kia!

Trong lúc tình hình hỗn loạn ở đây, bị vướng vào đầu đó rồi rơi xuống, cũng không phải là không thể.

Hương Tình nghĩ đến đây, vội vàng rời khỏi công ty, bắt xe đi về phía tòa nhà kia.

Quay lại chỗ này, thật ra ít nhiều cũng hơi sợ hãi.

Dù sao lúc chiều đã xảy ra chút xung đột, còn đổ máu, bây giờ tuy đã bị cảnh sát phong tỏa, nhưng bởi vì cả tòa nhà không có một bóng người, đi vào trong buổi tối vẫn thấy hơi kinh khủng.

Hương Tình bước vào bóng tối, đi vào trong tòa nhà.

Mượn ánh đèn yếu ớt của điện thoại, dọc theo vách tường tìm đèn, thật vất vả mới mò thấy công tắc đèn, bật lên, không có phản ứng.

Hương Tình không cam lòng, thử lại, tầng lầu vẫn đen kịt như cũ.

Xảy ra chuyện gì?

Cô nhú mày.

Nơi này không phải được xưng là sòng bạc số một khu Vũ Hoa sao? Chẳng lẽ đến cái đèn cũng không có?!

Hương Tình không biết, tòa cao ốc bỏ hoang này sau khi bị cảnh sát phong tỏa, công tắc nguồn điện cũng bị tắt theo luôn.

Không có đèn, Hương Tình buồn phiền gãi gãi đầu, mắng một câu: “Ông trời cũng muốn gây sự với mình!”

Do dự không biết có nên đợi ngày mai rồi đến tìm hay không, nhưng cuối cùng, vẫn quyết định kiên trì tìm tiếp.

Nếu không tìm được, đêm nay cô nhất định sẽ không ngủ được.

Hương Tình nhờ vào ánh sáng yếu ớt từ điện thoại, bắt đầu không đầu không đuôi tìm kiếm trong tòa nhà.

Mảnh vỡ của cái thẻ nhớ bị đập hỏng của Tần Lịch Lịch vẫn còn, vậy mà cái dây điện thoại kia lại không tìm thấy.

Vì vậy, Hương Tình lại tiếp tục kiên nhẫn, lục soát lại một lần nữa.

Dù sao một tầng lầu lớn như vậy, cũng không chắc rằng mỗi một góc ngách đều đã tìm qua.

Ở bên trong cả tòa cao ốc tối đen, lạnh ngắt như tờ, yên tĩnh đến mức quái lạ.

Hương Tình cong lưng như một con mèo, cẩn thận tìm kiếm, có thể nghe được tiếng tim mình đập không theo nhịp điệu vang lên rõ ràng trong phòng.

“Thịch thịch thịch...”

Một tiếng lại một tiếng, khi thì nhanh, khi thì chậm...

Hương Tình lo sợ đến ngừng thở, đẩy nhanh quá trình tìm kiếm.

Bỗng nhiên...

“Ting ting ting ting...”

Một đợt tiếng chuông dồn dập mạnh mẽ vang lên trong tòa nhà yên tĩnh.

Tiếng chuông rất lớn, rất bén nhọn, đột nhiên vang lên, Hương Tình sợ đến mức suýt chút ném cả điện thoại đi.

Cô nặng nề thở hắt hên mấy hơi, muốn khiến tim mình đập chậm lại một chút, vượt ngục, mới nhìn hiển thị cuộc gọi đến trên điện thoại.

Hiển thị cuộc gọi đến, số lạ?

Hương Tình nghĩ đến Lục Ly Dã đầu tiên.

Tim, lỡ một nhịp.

Sau đó, lại càng đập nhanh hơn

Dây điện thoại bị rút mất, nếu để anh ta biết, nhất định sẽ trách cô đấy?

Hương Tình hơi chột dạ.

Do dự một hồi lâu, vẫn bắt máy cuộc gọi của anh.

“Này...”

“Đang làm gì vậy?”

Trong điện thoại, Lục Ly Dã trực tiếp hỏi cô.”

“A?”

Hương Tình ngây người một lúc: “Chuyện đó, em...em đang...”

“Cao Hương Tình, em đang làm chuyện xấu gì đúng không? Nói chuyện cứ lấp ba lấp bấp!”

Hương Tình định nói, còn chưa kịp nói, đã bị Lục Ly Dã cắt ngang:

“Làm gì vậy? Vụng trộm với tên đàn ông nào sau lưng cậu đây?”

“Anh mới vụng trộm với đàn ông ấy!!”

Hương Tình xấu hổ mắng lại.

Lục Ly Dã thấp giọng cười trong điện thoại: “Tôi nghĩ em cũng không dám!”

“Anh gọi điện thoại cho em xong rồi chứ! Em đây đang bận rộn lắm!”

Hương Tình lo sợ mình sẽ lộ ra sơ hở gì, hận không thể lập tức cúp điện thoại của anh ta.

“Vội vàng làm gì?”

Lục Ly Dã hỏi cô.

“Vội vàng...Vội vàng làm việc!”

Hương Tình tùy tiện tìm cái cớ.

“À?”

Lục Ly Dã thắc mắc một tiếng: “Vội vàng làm việc ở bên trong tòa nhà đưa tay cũng không thấy được năm ngón? Vội vàng làm việc gì thế? Công việc của em từ khi nào đã không gặp được người như vậy?”

Hương Tình sững sờ, theo bản năng nhìn xung quanh: “Anh đang ở đâu?”

Vừa hỏi xong, đã nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi truyền đến từ dưới lầu, từ xa chậm chậm đến gần.

Hương Tình kinh ngạc: “Là... Là anh lên lầu? Làm sao anh biết em ở đây?”

Dứt lời, điện thoại “Tít...” một tiếng đã bị người bên kia cúp máy.

Chỉ thấy một bóng đen cao to, từ hành lang đi lên, chậm chậm bước về

phía Hướng Tình.

Dù không có đèn, Hướng Tình vẫn có thể dễ dàng nhận ra dáng người quen thuộc kia từ trong ánh sáng mờ tối.

Đúng là Lục Ly Dã!

Khuôn mặt Hướng Tình vui vẻ, chạy chậm về phía anh ta: “Sao anh lại đến đây?”

“Lời này phải là anh hỏi em mới đúng!”

Bàn tay Lục Ly Dã trực tiếp vỗ vào gáy cô: “Làm gì mà muộn như vậy rồi em còn đến cái chỗ phức tạp thế này? Còn nói với anh là đang làm việc? Nói anh nghe thử xem, đây là công việc gì?”

Hướng Tình bĩu môi.

Cảm giác nói dối rồi bị vạch trần, hoàn toàn không tốt xíu nào.

“Vậy anh nói cho em biết trước, tại sao anh lại ở đây.”

“Vừa hay phối hợp với cảnh sát đi qua bên này bắt người! Đi ngang đây, lại vừa hay thấy em từ trên xe taxi xuống...”

“Ha ha, thật sự là có duyên đó!”

Hướng Tình cười với anh, giả bộ ngốc để lừa cho qua chuyện, đẩy anh ta nói: “Vậy anh đi nhanh đi!”

“Vậy không phải em cũng nên nói cho cậu đây biết, em ở nơi này bận rộn cái gì?”

“...”

Cho nên, vẫn khó thoát khỏi một kiếp nạn?

“Em... Em ở đây tìm thẻ nhớ!”

Đầu óc Hướng Tình khẽ xoay chuyển, bịa ra một lý do hợp tình hợp lý:

“Là thế này, chiều hôm nay em và đồng nghiệp cùng đến đây chụp lại tình hình ở sông bạc này, kết quả không cẩn thận bị phát hiện, sau khi bị lộ thì xảy ra xung đột với bọn họ, sau đó nữa thì bọn họ lại phá hư tài liệu mà bọn em trăm cay nghìn đắng mới chụp được! Vậy nên bây giờ, em thừa dịp đêm tối trăng thanh gió mát không có người đến đây tìm, xem thử tài liệu còn có thể dùng được nữa không!”

“Kết quả thế nào?”

Lục Ly Dã lạnh nhạt hỏi cô.

“Kết quả thế nhớ đã nát rồi, nói chung là không dùng được nữa.”

“Vậy đi thôi! Anh đưa em về nhà!”

Lục Ly Dã kéo tay cô, muốn đi.

Cao Hướng Tình cô vốn không biết, lúc mình nói dối, sẽ vội vã dùng dáng vẻ tươi cười để che giấu. Cho nên, lúc cô nói dối, nét tươi cười trên mặt sẽ có vẻ rạng rỡ hơn.

Lục Ly Dã nhìn thấu suy nghĩ của cô, nhưng không vội vạch trần cô, muốn đợi cô tự mình lộ ra sơ hở.

“A? Anh đưa em về?”

Hướng Tình không muốn, bàn tay nhỏ bé bị anh ta lôi kéo, hai chân trụ vững trên mặt đất, thân thể ngả về phía sau: “Không phải anh còn bận sao? Em tự bắt xe về là được rồi, anh đi nhanh đi!”

“Thật không khéo, vừa hết bận rồi.”

Dáng vẻ Lục Ly Dã ngoài cười nhưng trong không cười.

“...”

Quả nhiên, đúng là không khéo!

“Vậy hay là anh đi về trước đi, em tìm tiếp, nhìn xem còn có... thiết bị nào khác rơi ở đây không.”

Hương Tình tiếp tục nói bừa.

Lục Ly Dã dứt khoát buông tay cô, lạnh lùng trừng mắt với Hương Tình trong bóng tối: “Em cứ tiếp tục bịa cho anh!”

“...”

Anh ta tức giận!

Hương Tình chột dạ cúi thấp đầu.

Đã vốn biết, chuyện gì cũng chạy không thoát nổi ánh mắt tinh tường của người đàn ông này mà!

“Nói đi, rốt cuộc em đang tìm cái gì?”

Lục Ly Dã trầm mặt, từ trên cao nhìn xuống chật vắn cô.

Hương Tình mấp máy môi, không lên tiếng.

Không dám lên tiếng.

“Cao Hương Tình!”

Lục Ly Dã hô một tiếng cảnh cáo với cô.

Mày kiểm nhú lại, trừng mắt với cô: “Khiêu chiến sự kiên nhẫn của cậu đây sao? Hả?”

“...”

Dáng vẻ lạnh lùng tranh cãi kia, khiến cho Hương Tình hơi sợ.

Rất lâu...

Cuối cùng...

Cô chậm chậm, lấy điện thoại trong tay mình ra, đưa cho Lục Ly Dã.

Lúc đầu, Lục Ly Dã còn có chút không hiểu lắm.

Theo bản năng liếc qua dây đeo điện thoại mình từng tặng cho cô, vẻ mặt lạnh lùng lập tức trở nên âm trầm.

Đầu Hường Tình cúi thật thấp, không đợi anh ta kịp nổi bão, đã thành thật khai báo: “Em không cẩn thận làm rơi dây đeo điện thoại! Không phải cố ý đâu, thật xin lỗi...”

“Cao Hường Tình, sao em không tự làm rơi chính mình luôn đi!”

Lục Ly Dã tức giận giơ tay chỉ chỉ, không ngừng chọc vào gáy cô.

“Đau, anh nhẹ thôi...”

Hường Tình che cái ót bị đâm của mình, năn nỉ anh ta.

“Cho nên, em đêm hôm khuya khoắt chạy tới cái nơi quỷ quái này, chỉ vì tìm cái này?”

Anh ta giơ lên chiếc điện thoại sớm đã không còn dây đeo đâu.

Hường Tình cắn môi, hơi tủi thân, lại hơi phiền muộn khẽ gật đầu.

“Em cũng không sợ bị quỷ bắt đi?!”

“Anh đừng làm em sợ nha! Trên đời này làm gì có quỷ!! Mê tín!!”

Hường Tình ghét bỏ trừng anh ta.

Lục Ly Dã “xùy~” một tiếng nở nụ cười: “Ngu ngốc...”

“...”

Hường Tình buồn bực.

Tức giận thì tức giận đi, còn công kích người ta làm gì?

“Chẳng phải chỉ là một sợi dây đeo điện thoại thôi sao? Đến nỗi phải chạy đến đây mà tìm? Làm gì vậy? Muốn khiến cậu đây cảm động sao?”

Lục Ly Dã cố ý đùa giỡn cô.

“...”

Hương Tình phát hiện cái người này da mặt càng lúc càng dày.

“Nếu như em nói, em chỉ là cảm thấy thứ đồ chơi kia nhìn qua có vẻ rất đắt, bỏ qua như vậy cảm thấy hơi đáng tiếc, cho nên mới đến tìm, anh còn có thể cảm động nữa không?”

“Đắt?”

Lục Ly Dã nhướng mày cười ra tiếng, hơi cúi đầu, để sát vào cái đầu nhỏ đang ngẩng lên của Hương Tình: “Chẳng lẽ anh chưa nói với em, món đồ chơi kia là mua ở ven đường sao? Ba trăm nghìn mười cái, muốn loại nào có loại đó, bao chọn lựa, bao thỏa mãn!”

“...”

Hương Tình chớp mắt mấy cái: “Thật không?”

Cô nhớ rõ người này đã từng nói, nhìn thấy bên đường nên thuận tay mua, nhưng mà... “Nói nhảm. Đi thôi, không tìm nữa! Sau này mua cho em một lố!”

Lục Ly Dã nói xong, kéo Hương Tình ra ngoài.

Nói thật thì, mới đầu Hương Tình cho rằng nếu Lục Ly Dã biết mình làm rơi dây điện thoại mà anh ta tặng, anh ta nhất định sẽ tức giận. Nhưng mà, không ngờ rằng thái độ của anh ta lại thờ ơ thế này.

Vậy nên lại khiến Hương Tình thật sự hơi hoài nghi giá trị của dây đeo điện thoại này.

Hay là, chỉ có bản thân mình quan trọng hóa ý nghĩa của dây đeo này, còn đối với anh ta, chỉ là giống như anh ta nói vậy, thuận tay mua về, rồi thuận tay ném cho cô... Cho nên, có mất hay không, đối với anh ta, chẳng liên quan gì.

-----oOo-----

Chương 468: Em hi vọng tôi đợi ai

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Đi thôi!"

Lục Ly Dã thấy cô không động đậy, lại lôi cô một cái.

"Nhưng mà..."

Hương Tình hơi không cam lòng.

"Đừng nhưng mà nhưng mà nữa! Đêm khuya gió lớn, tốn thời gian tìm món đồ kia, còn không bằng lấy thời gian này nói chuyện yêu đương, làm tình!"

"..."

Hương Tình hết chỗ nói!

"Ngài Lục, đây là nói chuyện tình yêu biết chưa? Ngữ văn của anh do giáo viên thể dục dạy sao?"

"Giáo viên ngữ văn mắt sớm!"

Anh ta cười thản nhiên chẳng biết xấu hổ.

"..."

"Anh Lục, anh nguyên rủa giáo viên ngữ văn của mình như vậy, có ỏn không đây?"

...

Hương Tình cuối cùng cũng bị Lục Ly Dã kéo ra khỏi tòa nhà.

Dưới ánh đèn đường, Hương Tình tựa lên cạnh cột đèn, trong lòng sa sút

đến đáy cốc.

Cô buồn bực đứng ở nơi đó, cũng không lên tiếng, buồn bực dò xét hòn đá nhỏ bên chân trái.

"Cao Hường Tình, ngược mặt lên cho tôi xem!"

Lục Ly Dã đứng trước cô, ra lệnh cho cô.

Lời nói nghiêm túc.

"Làm gì?"

Hường Tình ngẩng đầu lên.

Lục Ly Dã nhíu mày, nhìn cô.

Dưới ánh đèn âm áp yếu ớt, cũng không biết từ lúc nào mà trên khuôn mặt xinh đẹp của cô có một vết thương nhỏ.

Gương mặt không sưng, nhưng hơi trầy miếng da.

Da thịt của cô vốn mềm mại như mật đào, trắng nõn nà, vết sẹo màu đỏ sậm ở trên mặt cô tuy nhỏ nhưng cũng cực kì rõ ràng.

Anh đưa tay, nâng khuôn mặt của cô lên, hỏi cô: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Cái gì?"

Hường Tình vẫn không hiểu cho lắm.

"Bị thương!"

"Cái này...không sao, không đau, chính là vết thương do những người xung đột trong bãi chiều hôm nay."

Hường Tình nói hời hợt, cũng cẩn thận từng li từng tí kịp thời tránh Morri ra, không đề cập đến anh ta.

"Nổi xung đột? Còn bị đánh?"

Con ngươi đen như mực của Lục ly Dĩ hơi u ám, hình như còn ẩn chứa một chút tức giận: "Hương Tình, em rốt cuộc đang làm cái gì? Em không phải là cảnh sát, không có trách nhiệm càn quét băng đảng, em chỉ là một phóng viên, trong toà báo chỉ là một nhân viên bình thường!! Em không cần phải vì công việc của mình, mà ba lần bốn lượt liều mạng chứ? Em không thể chăm sóc tốt bản thân mình, để tôi bớt lo một chút được sao?"

Hương Tình khẽ run.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy có hơi cảm động.

Một dòng nước ấm từ trong trái tim tuôn ra khắp nơi, thấm vào trong máu, da thịt của cô, khiến cô vốn đã mất đi hứng thú, trong nháy mắt tăng lên một chút, trong lòng cũng trở nên ấm áp hơn..."Anh lo lắng thay tôi sao?"

Hương Tình ngẩn cao đầu nhìn anh.

Trong mắt chứa nước, lăn tăn như gợn sóng, đẹp đẽ giống như nước.

Bàn tay to của Lục Ly Dĩ, vẫn nâng khuôn mặt của cô, ngón tay cái lơ đãng khẽ vuốt mấy lần trên khuôn mặt của cô, không trực tiếp trả lời vấn đề của cô, chỉ là thấp giọng hỏi ngược lại cô: "Em cảm thấy thế nào?"

Giọng của anh, giống như mùi rượu nồng đậm, khiến người khác không uống mà say.

Hương Tình say trong tình cảm dịu dàng của anh.

Tim, nhảy đột ngột như nổi trống.

Gò má hơi hồng, bởi vì khẩn trương mà hít thở có hơi không thuận.

Anh bỗng nhiên cúi đầu xuống, tới gần gương mặt nóng hổi của cô, thổi ngậm hơi lên vết thương của cô.

Hơi thở ẩm ướt, lướt nhẹ trên gương mặt của Hương Tình, tê tê đại đại, khiến tim của cô nhất thời xiết chặt lại... cơ thể mềm mai tựa bên cột đèn vô thức xiết chặt.

Liền nghe được giọng nói khàn khàn của Lục Ly Dĩ, nhẹ nhàng hỏi cô:
"Đau không?"

" Vẫn...vẫn ổn."

Hương Tình lắc đầu.

Đôi mắt nước xinh đẹp, nháy nháy, nhẹ nhàng đong đưa.

Lục Ly Dĩ nhìn chăm chú cô, ánh mắt cực nóng.

Hương Tình có loại ảo giác, gần như sắp bị ánh mắt nóng rực của anh làm phỏng.

Thân hình cao lớn của Lục Ly Dĩ, không kim lòng được dựa lên người của Hương Tình.

Lập tức cơ thể hai người kề sát vào nhau, không có một tí khe hở nào.

Thậm chí Hương Tình có thể cảm nhận được rõ ràng chỗ dưới bụng anh nóng rực, còn có..độ cứng không tự nhiên của phần kia!

Hơi nóng trong nháy mắt xông vào ngực, tuôn ra dẫn đến yết hầu của Hương Tình, tiếp theo là... đại não.

"Cao Hương Tình..."

Bỗng nhiên nghe được Lục Ly Dĩ gọi tên của cô.

Giọng nói khàn khàn, ngữ điệu mê người.

"?"

Hương Tình nháy mắt mấy cái, nhìn anh vô tội.

Anh nghiêm túc hỏi cô: "Kỳ của em qua chưa?"

"..."

Hương Tình nhất thời cảm thấy tất cả không khí lãng mạn đều bị một câu hỏi thẳng không thể thẳng hơn của tên khốn này khuấy rối!!

Cô có loại xúc động muốn tát anh một cái!

"Chưa!"

Hương Tình thẹn quá hoá giận, đẩy anh: "Lục Ly Dã, anh không thể nghĩ thứ khác sao?"

"Đêm khuya gió lớn, cô nam quả nữ cùng ở một chỗ, em bảo một người đàn ông bình thường nghĩ đến thứ khác, có thể sao?"

"..."

Anh vẫn có lý!

"Phía dưới đã không được, vậy dùng phía trên đi!"

"Luu..."

Hương Tình còn chưa kịp nói chữ "manh" ra khỏi miệng, môi đỏ đã bị Lục Ly Dã dán chặt lại.

Đầu lưỡi nóng ướt của anh, cạy mở hàm răng của Hương Tình dễ như trở bàn tay, không kịp chờ đợi liền chiếm lấy sự thơm ngọt trong miệng của cô, hít lấy hương thơm thuộc về một mình cô.

Hương Tình bị anh hôn đến nỗi đầu óc hơi choáng váng.

Cái lưỡi mềm mại bị anh tham lam dây dưa, Hương Tình vô ý thức đưa tay choàng qua bả vai của anh, nhón chân cao, nhiệt tình mê ly nghênh đón nụ hôn...nụ hôn sâu của anh, lúc lưu luyến, lúc cuồng quýt, một tấc một tấc, xâm chiếm lãnh địa của cô, đoạt lấy mùi thơm ngát của cô...Hương Tình hoàn toàn sa vào trong hố bẫy nhẹ nhàng của anh, không dứt ra được.

Mà Lục Ly Dã hiển nhiên không cam lòng với một hôn này...

Bàn tay to vịn vào eo nhỏ của cô, một đường đi thẳng tìm kiếm lên trên...

"Nơi này vắng vẻ như thế, sẽ không có ai tới!"

Anh kiên trì.

Hương Tình buồn bực, ra sức đẩy anh ra: "Có phải anh rất thích chơi loại trò chơi kích thích như vậy ở bên ngoài hay không? Anh nên đi tìm những cô gái thích anh nguyện ý cùng anh, tôi không thích! Anh thả tôi ra..."

Hương Tình thật sự tức giận!

Cô không thích kiểu lộ bên ngoài như vậy, bất cứ lúc nào cũng phải đề phòng người khác nhìn thấy.

Mặc dù cô đối với loại chuyện này mà nói tương đối cởi mở, nhưng cũng không có nghĩa cô chính là loại đàn bà buông thả không biết xấu hổ!

Lục Ly Dạ bỗng dưng buông cô ra.

"Có ý gì?"

Anh từ trên nhìn xuống, chất vấn cô.

Giọng nói lạnh lạnh.

Mà sắc mặt càng thêm âm đạm, một bộ dáng lạnh lẽo mưa gió nổi lên: "Bảo tôi tìm những cô gái khác?"

Hương Tình bị anh hỏi, lại cảm thấy vừa nãy mình thực sự hơi nóng tính, cô giải thích: "Tôi chỉ là không thích làm loại chuyện này ở bên ngoài, hi vọng anh tôn trọng tôi!"

Lục Ly Dạ nhếch môi, không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm cô.

Ánh mắt rất sắc bén, Hương Tình bị anh nhìn chăm chăm, có loại ảo giác đứng ngòai không yên.

Cô cúi đầu, vội vàng cài lại nút áo của mình, chỉnh lại áo khoác, thấp giọng nói: "Anh đưa tôi về nhà đi, về nhà của tôi."

Hôm nay là cuối tuần, cô được về nhà ở.

Lục Ly Dã không nói, vẫn quay người, đi đến trước xe.

Hương Tình biết, mình lại chọc anh tức giận rồi.

Cô hơi ảo não.

Không biết tại sao, hai người ở cùng một chỗ, mỗi lần rõ ràng đều rất tốt, nhưng đến cuối cùng cũng đi đến một kết thúc không vui.

Hương Tình phiền muộn tới cực điểm.

Xe chạy trên đường đến nhà họ Cao.

Lục Ly Dã đã đi tới nhà họ Vũ, biết được hai nhà ở chung một chỗ, đối diện với nhau, cho nên cũng không cần Hương Tình chỉ đường cho anh.

Hai người trên đường không nói gì.

Chiến tranh lạnh.

Hương Tình nhìn ra đường phố vụt qua nhanh như tên bắn bên ngoài cửa sổ, trong đầu có một vấn đề hiện ra không ngừng, đó chính là... mình và anh ta, bây giờ đến cùng là quan hệ như thế nào?

Đây cũng là vấn đề mà cô luôn vướng mắc!

Bạn bè sao?

Bạn bè gặp nhau đơn thuần, sẽ hôn mọi lúc mọi nơi sao, làm tình mọi lúc mọi nơi sao?

Bạn tình?

Dường như giữa bọn họ, chưa từng nói một câu ‘anh yêu em’, hoặc một câu ‘đi cùng với anh’, cùng lắm vị trí của bọn họ chỉ trong quan hệ giữa bạn bè và bạn tình!

Vậy chính là...

Mập mờ không cần chịu trách nhiệm!!

Nhẹ nhàng, tự do tự tại, ngược lại cũng tốt!

Xe ngừng tại cổng khu biệt thự.

Hai người cùng nhau xuống xe.

"Tôi không vào."

Lục Ly Dã nói.

Thân phận của anh, cũng có chút không tiện.

Hương Tình gật gật đầu: "Được."

"Đi vào đi!"

Lục Ly Dã rút một điều thuốc ra, châm lửa, thúc Hương Tình.

"Ừm."

Hương Tình gật gật đầu: "Vậy tôi đi trước, gặp lại sau..."

"Ừ..."

Lục Ly Dã trầm ngâm một tiếng, không nói thêm gì.

Hương Tình do dự một chút, cuối cùng, vẫn quay người đi vào nhà.

Cô kiểm chế bản thân không quay đầu lại nhìn anh.

... ..

Về đến nhà, ba mẹ cũng đã ngủ trước rồi.

Hương Tình đặt cơ thể không chút sức lực của mình lên giường, ngả đầu lên gối, trong lòng chỉ cảm thấy bút rứt không hiểu.

Trong đầu đều là hình bóng của Lục Ly Dã...

Cảm giác lúc anh hôn mình...

Còn có lúc tay của anh lướt lên người của mình, từng dòng điện dâng lên... Hường Tình càng nghĩ, trong lòng càng loạn.

Càng loạn càng không nỡ để hai người tách nhau ra trong chiến tranh lạnh này.

Kết quả, cô lại làm một hành động xúc động...

Biết rõ có thể anh đã sớm rời đi, nhưng cô vẫn mở cửa phòng ra, xông ra ngoài... ngoài dự liệu của Hường Tình chính là, mới vừa đi ra khỏi biệt thự, liền gặp Lục Ly Dã đứng ở nơi đó, cúi đầu tựa vào cột đèn bên cạnh, cô đơn hút thuốc lá trong tay.

Dường như cảm thấy sự xuất hiện của Hường Tình, anh bỗng dừng ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Hai người, bốn mắt nhìn nhau, chỉ một cái nhìn, dường như có loại cảm giác nhìn xuyên nước mùa thu.

Hai người nhìn nhau cười.

Hường Tình cho rằng anh đã sớm rời đi.

Lục Ly Dã cũng không ngờ rằng cô sẽ quay trở lại.

Anh bóp tắt điếu thuốc trong tay còn chưa đốt hết, ném vào trong thùng rác, đi tới phía của cô, trầm giọng hỏi cô: "Tại sao lại ra đây?"

Cô đi ra rất vội vàng, ngay cả áo khoác cũng không mặc.

Lục Ly Dã nhíu nhíu mày, nhanh chóng cởi áo khoác trên người mình xuống, quần trên cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn của cô.

Hường Tình lại không từ chối.

Áo khoác của anh, mặc trên người mình, rất rộng rãi.

Mùi hương đặc biệt kia thuộc về một mình anh, quấn chặt cô, khiến lòng của cô âm áp không hiểu.

"Tôi còn giữ một cái áo khoác của anh..."

Hương Tình nói.

Lục Ly Dã rủ mắt xuống nhìn cô: "Chạy đến là để nói với tôi việc này sao?"

Hương Tình vội vàng lắc đầu: "Dĩ nhiên không phải."

Dừng một chút, lại hỏi anh: "Vậy còn anh? Tại sao anh còn chưa đi?"

"Đợi người."

Anh thẳng thắn, ánh mắt sâu thẳm.

"Đợi ai vậy..."

Hương Tình cố ý hỏi anh.

"Tam Nhi? Hay là tôi?"

"Vậy em hi vọng tôi đợi ai?"

Lục Ly Dã cúi đầu, cười liếc nhìn cô.

"Tùy anh..."

Đương nhiên Hương Tình hi vọng người anh chờ có thể là mình rồi!

Lục Ly Dã đưa tay vịn eo nhỏ của cô, kéo cô vào trong lòng ngực của mình.

Nhưng nhìn cô gái nhỏ được áo khoác quấn chặt trong ngực của mình, không hài lòng nhú nhú mày: "Mặc quá nhiều rồi, ôm thấy là lạ."

"..."

"Nào, cởi áo khoác ra."

-----oOo-----

Chương 469: Bên nhau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh vừa nói, còn thật sự cởi áo khoác trên người Hương Tình ra, sau đó nhanh chóng mặc lên người mình.

Trong lúc Hương Tình đang không biết nói gì, đột nhiên, Lục Ly Dã nhấc áo khoác của mình lên, hai tay choàng qua, đã ôm Hương Tình vào trong lòng, áo khoác vẫn còn hơi ấm, chặt kín.

Hương Tình không ngờ tới anh ta sẽ có hành động này.

Trán để ở trên ngực rắn chắc của anh, xuyên qua áo sơ mi mỏng, còn có thể cảm nhận rõ ràng cơ ngực săn chắc của anh, còn có hơi ấm mê hoặc lòng người, hơn nữa tiếng tim đập vừa nhanh lại mạnh mẽ.

"Thịch... "

"Thịch thịch...."

"Thịch thịch thịch....."

Một tiếng, lại một tiếng, chạm vào tim cô.

Cùng tiếng tim đập của cô, hòa làm một thể.

Dường như, sắp không phân biệt nổi, rốt cuộc là tiếng tim đập của cô hay của anh nữa.

“Ôm như thế này thoải mái hơn nhiều.”

Lục Ly Dã cười nhẹ.

Hương Tình do dự một lát, duỗi tay ôm chặt thắt lưng cường tráng của anh.

“Vừa nãy giận thật sao?”

Lục Ly Dã giữ cằm của cô, hỏi cô.

Hương Tình vùi ở trong lòng anh, buồn bực trả lời anh: “Anh cũng tức giận rồi.”

“Không có.”

Lục Ly Dã ôm chặt cô: “Cậu đây nếu tức giận sớm đã đi rồi, còn quay về đợi em ở đây?”

“Vậy sao anh không thềm để ý em?”

Hương Tình có chút tủi thân.

“Anh ở trên xe vẫn đang suy nghĩ một vấn đề.....”

“Vấn đề gì?”

Hương Tình nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh nên làm thế nào, mới có thể theo kịp khoảng cách với em.”

Anh duỗi tay, nhẹ nhàng cầm lấy cằm của cô.

Ánh mắt nhìn con người cô, như muốn nhìn thấu cô.

Hương Tình nháy mắt, lắc đầu: “Không hiểu.”

Hương Tình nghe thấy lời như vậy, nói thật thì, trong lòng cảm động vô cùng.

Còn Lục Ly Dã thì sao?

Trước giờ chưa từng nghĩ tới, có một ngày, bởi vì có một cô gái tức giận,

mà quyết định thay đổi bản thân.

Trước kia, con gái tức giận, anh sẽ cảm thấy không ngoan, cảm thấy phiền não, sau đó, đường ai nấy đi.

Để anh mở miệng dỗ con gái, đúng là nằm mơ mà.

Nhưng hôm nay, Cao Hương Tình cô tức giận, anh cũng thấy phiền não, nhưng nhiều hơn là thấy bất an, là lo lắng.

Đứng dưới lầu nhà cô, nhìn đèn trong phòng cô đang sáng, không biết thế nào, anh không đi được nữa.

Thiếu chút nữa, đã kích động gọi điện thoại nói xin lỗi cô rồi.

Nhưng may mà.....

Suy nghĩ của cô giống như của anh!

Lục Ly Dã sau khi ôm cô vào lòng, cảm giác cô đơn đều biến mất.

Hương Tình cười, ôm chặt eo anh, để mình dán chặt vào trong người anh, càng thân mật hơn nữa, làm nũng nói: “Vậy sau này anh không được làm em tức giận nữa.”

“Em đừng ôm chặt như vậy.....”

Lục Ly Dã lùi người về phía sau một chút, có chút không tự nhiên nói: “Em ôm chặt như vậy, làm cậu đây kích động, lại không chịu trách nhiệm....”

Tim cô chịu trách nhiệm, cô vẫn còn đang giận đó!!

Khó trách mà nói, thiên hạ này, chỉ có tiểu nhân và đàn bà là khó dạy nhất.

Dù sao, bà dì của cô còn chưa đi đâu!

“Cao Hương Tình, em lại chơi như vậy, chơi ra lửa, đừng trách cậu đây!

Lục Ly Dã tốt bụng cảnh cáo cô.

Nói thật ra, vào giờ phút này, Hương Tình cũng có chút buồn bực....

Cái thứ này, thời gian làm sao dài như vậy chứ?

Cô khó chịu uốn éo người, trả lời anh: "Sáu ngày..."

Sáu ngày.....

Lục Ly Dã có cảm giác như sét đánh ngang trời: "Vẫn còn ba ngày?"

".....ừ"

Hương Tình gật đầu.

Hóa ra người này, là đém bà di của cô từng ngày sao?

Lục Ly Dã có chút khổ sở: "Nhưng anh muốn thì làm sao?"

Anh nói, trán cuối xuống, tì lên cằm cô, giọng điệu năn nỉ nói: "Nếu không, em... giúp anh một tay..."

Có thể làm, đều làm rồi.

Không thể làm, ngày khác lại làm.

Đây là lời nói hùng hồn mà cậu chủ Lục nói.

Hương Tình vào nhà trước, Lục Ly Dã nâng má dò xét cô: "Ba em là bác sĩ, đừng quên tìm ba em lấy thuốc, lau vết thương chút đi."

"Ừm....."

Hương Tình ngoan ngoãn gật đầu.

"Mau vào trong đi, bên ngoài lạnh."

"Ừm."

Hương Tình lại gật đầu, cuối cùng, vẫn là không cam lòng hỏi anh một câu: “Anh tặng em chữ “Lục” đó, thật sự không đáng tiền sao?”

“Thật sự không đáng tiền sao?”

“Thật sự không đáng tiền.”

Lục Ly Dã trả lời một cô một cách chắc chắn.

Hương Tình vẫn trầm mặc thờ dài: “Hừm, cho dù biết không đáng tiền, tâm trạng vẫn không được tốt!”

Luôn cảm thấy mất cái chữ “Lục” này không đơn thuần chỉ là một món đồ gắn trên điện thoại mà thôi, mà là trong lòng cô có một chút mất mát, không còn ý nghĩa.

Hương Tình quyết định rồi, sáng mai tới chung cư kia tìm một lần nữa

“Ngày mai đừng tới chỗ quỷ quái đó tìm nữa! Chỗ đó hẻo lánh như vậy, ngày thường ở đó loại người nào cũng có, em không được đi nữa!”

Lục Ly Dã liếc một cái liền hiểu được tâm tư của Hương Tình, nghiêm túc cảnh cáo cô: “Còn dám để anh lo lắng, lập tức để a Tổng trói em về!”

“Nhưng mà.....”

Hương Tình còn muốn giải bày.

“Không có nhiều nhưng mà như vậy!”

Lục Ly Dã không cho Hương Tình cơ hội giải thích: “Hôm sau tặng em cái khác! Mất rồi thì bù vào là được mà! Dù sao cũng không phải đồ quý giá gì.”

“.....”

Hương Tình còn có thể nói gì nữa?

"Đi vào đừng quên bôi thuốc."

Lục Ly Dã vẫn không yên tâm mà dặn dò cô.

“Ừm.....”

Hương Tình gật đầu: “Tạm biệt.....”

Lục Ly Dã buông tay cô, ánh mắt nhìn cô bước vào nhà, mới lên xe, đi tới chung cư bọn họ từng đi qua.

Nhà họ Vũ.

Mới đầu, lúc Vũ Quỳnh thấy hai bóng người ở dưới đèn đường lâu một ôm nhau thật chặt, còn có chút không dám tin.

Dụi mắt, lại nhìn.....

Trời!!

Thật sự là hai bọn họ!!

Lục Ly Dã và Hương Tình nhà bọn họ!!

Chẳng lẽ hai người bọn họ thật sự yêu nhau rồi?

Trong lòng Vũ Quỳnh tâm tư buồn chuyện mãnh liệt kia bắt đầu quấy phá, vội vàng muốn biết ngọn nguồn giữa hai người bọn họ, nhưng cô cũng chỉ là người qua đường, đương nhiên biết thời khắc âm áp như vậy, hai người hi vọng sẽ không có người thứ ba quấy rối.

Cho nên, cô yên lặng chờ đợi, chờ sau khi Lục Ly Dã rời đi, cô mới gọi điện thoại cho Hương Tình.

Lúc Hương tình đang lấy thuốc lau vết thương trên mặt cho mình, điện thoại di động "Ting ting ..." hai tiếng, vang lên.

Mở ra xem, là tin nhắn Vũ Quỳnh gửi tới.

Trong lòng Hương Tình lo lắng, tựa như đoán được cái gì, đúng như dự đoán... Hai người bọn em bên nhau từ lúc vậy? Thành thật khai báo!

Hương Tình khỏ rồi đây.

Suy nghĩ một chút, một tay gõ bàn phím, trả lời cô ấy: "Chị cũng nhìn thấy?"

....Nói nhảm! Thân mật dưới lầu nhà chị, muốn không nhìn thấy cũng khó a! Thật sự yêu rồi?

.....Không có.

.....Không có? Lừa quỷ chắc! Dưới lầu ôm ôm ấp ấp, còn nói không yêu đương! Chị cũng không phải là người mù!!

.....Thật không có.

Vũ Quỳnh ở đầu bên này không vui nhíu mày một cái, "Xảy ra chuyện gì? Vui đùa? Cậu ta chơi đùa em??"

.....Cũng không phải.

Nói tới quan hệ của hai người bọn họ, Hương Tình trong lòng không khỏi còn có chút mát mát, ngón tay thật nhanh ở trên bàn phím gõ: "Nhiều lắm là coi như quan hệ mập mờ đi! Ai cũng không phá vỡ lớp màng này, chẳng qua thế này cũng tốt, cũng không cần ai chịu trách nhiệm với ai."

....Ngốc nghếch, chơi trò mập mờ phụ nữ vĩnh viễn không chơi thắng đàn ông! Hương chi hấn ta còn là một cao thủ!!

.....Ừ, em biết! Em sẽ kiềm chế lại, còn nữa, chuyện này đừng nói với ba mẹ chị, càng đừng nói với ba mẹ em.

.....Được! Nhưng hai người nếu quả thật nghiêm túc, dẫn đến cho ba mẹ nhìn một chút!

.....Không được, tạm thời chưa tới mối quan hệ kia.

.....Vây cũng tốt, em tự mình suy nghĩ, chị biết ngày thường em đều rất lý trí, chị cũng tin em có thể tự xử lý tốt.

.....Được, yên tâm, ngủ sớm đi, ngày mai có thời gian đi dạo phố với em.

.....OK! Ngày mai gặp! Ngủ ngon.

Hai người chúc ngủ ngon xong, Hương Tình lại bắt đầu chuyên tâm bôi thuốc, đột nhiên, điện thoại “Ting” lên một cái.

Một tin nhắn từ zalo nhảy ra.

Do bạn bè giới thiệu.

Ảnh đại diện, trống không.

Tên, LO.

Chào hỏi với cô: Cao Hương Tình!

Thì ra là người quen.

Hương Tình nghi ngờ, liền vào bảng tin của “LO” xem.

Hiếu kì liếc nhìn danh sách bạn bè của anh ta, như thường, trống rỗng, cái gì cũng không có!

Giống như là một tài khoản mới.

LO sau khi thêm bạn bè, liền không để ý nữa, Hương Tình cũng không có gửi tin nhắn qua.

Người bạn này coi như không rõ ràng, cũng không biết gì.

Mà bên này, Lục Ly Dã một mình quay lại chung cư bỏ hoang.

Mượn ánh sáng yếu ớt từ điện thoại, tìm kiếm tung tích của món đồ gắn trên điện thoại kia.

Tới lần cuối cùng, Lục Ly Dã chắc chắn đã không bỏ qua một xó xỉnh nào, mới từ bỏ việc tìm kiếm.

Món đồ kia, không rơi ở chỗ này! Ít nhất, bây giờ đã không ở nơi này.

Anh chắc chắn!

-----oOo-----

Chương 470: Mặt sợi dây chuyền quan trọng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Ly Dã ngưng tìm.

Giá trị, cũng không muốn nói nhiều, món đồ kia thật ra là do mẹ anh để lại cho anh, nói là năm đó món quà đầu tiên ông tặng cho bà, mẹ anh giữ gìn cho tới bây giờ.

Dĩ nhiên, thật ra thì cái chữ "Lục" đó vốn không phải một cái móc treo điện thoại, mà là mặt sợi dây chuyền nhỏ, dây chuyền kia đã sớm theo thời gian mà đứt mất, trước đó vài ngày, Lục Ly Dã đột nhiên nghĩ tới một điều khác thường, liền đem chữ "Lục" đổi làm đồ trang trí cho điện thoại di động, sau đó, cũng cứ như vậy đầu óc nóng lên, liền gắn lên trên điện thoại của Cao Hường Tình.

Tại sao lại nói là đầu óc nóng lên?

Bởi vì Lục Ly Dã anh trước giờ chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày mình sẽ đem tặng món đồ quan trọng nhất của mình... Hơn nữa, còn là đưa cho một phụ nữ có quan hệ không rõ ràng với anh.

Cuối cùng, phát hiện sau khi tặng, trong lòng hưng phấn lạ thường, nhìn cô dùng cẩn thận, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Đương nhiên, lúc biết cô làm mất, nói không tức giận đó nhất định là giả, nhưng cô thì thế nào chứ? Nhìn bộ dạng sốt ruột của cô, anh còn tâm tư nào giận cô nữa?

Lúc này, Lục Ly Dã cảm thấy bản thân thật sự gặp khó khăn rồi.

Ngồi trên xe, cầm lấy điện thoại ra, mở ra phần mềm nói chuyện vừa

mới tải zalo xuống, bảng tin chỉ có một số liên lạc, người phụ nữ tên "Trời trong " gửi một tin nhắn qua.

Anh định không nói tình huống này cho cô, định làm cho cô một cái mới.

Lúc này, Hương Tình vừa tắm xong, từ trong phòng tắm đi ra, đang định lên giường ngủ.

Đột nhiên, điện thoại nằm ở trên tủ ở đầu giường vang lên "Tình.....".

Cùng với sự rung nhẹ, một tin nhắn mới từ zalo xuất hiện.

Lại là cái tên "LO" mới vừa thêm gửi tới.

Hương Tình vội vàng mở ra liếc mắt nhìn, sau đó, đứng hình.

Tên 'LO' kia, thế mà lại là Lục Ly Dã?!

Mà tin nhắn anh gửi cho mình, đơn giản là... Vui buồn nửa nọ nửa kia!

..... "Móc treo tìm được rồi! Hôm khác rãnh rồi đưa cho em! Lần sau làm mất nữa, làm em mười lần, không cho phép phản kháng!"

Chửi thề một tiếng!

Người này căn bản là lưu - manh, chỗ nào có khí chất quân nhân chứ!!

Quân bĩ*, cái tình từ này, quả thực không thể thích hợp với anh hơn nữa!

Quân bĩ: những người lính đã là lính trong một thời gian dài, thô tục, tiếng xấu và không tuân theo phong tục. Không biết xấu hổ, không tuân thủ luật pháp, kiêu ngạo, bắt nạt và sợ hãi khó khăn, ăn uống, đánh bạc.

Nhưng mà, móc treo tìm được, có ý gì?

Hương Tình vội vàng cầm điện thoại di động lên soạn tin nhắn cho anh: "Anh đi tìm móc treo rồi? Trong chung cư? Thật là tìm được?"

Kết quả, Lục Ly Dã gửi một tin nhắn thoại, ngắn gọn một chữ: "Ừm."

Cứ thế nhiều hơn một chữ cũng không có!

Nhưng Hương Tình vô cùng vui mừng, ôm gối ở trên giường lăn qua lăn lại, gửi tin nhắn thoại cho anh: "Vậy lúc nào thì anh đem nó trả lại cho em? Em cũng tiện đem áo khoác trả lại cho anh!"

Kết quả, đầu kia người đàn ông đáp lời hỏi cô: "Cao Hương tình, em đang làm gì? Thở mạnh như vậy? Ở trên giường muốn cậu đây sao!"

“.....”

Hương Tình thật là bội phục da mặt dày của anh.

Cô đang lăn lộn, chẳng qua là lăn qua lăn lại mà thôi có được hay không?!!

Cậu Lục, anh cho là đàn bà cũng như đàn ông có thể dựa vào hai tay của mình để giải quyết sao? Ha, không đúng, anh cho là mỗi một người đều giống như cậu Lục ngài, tay trái tay phải tràn đầy ham muốn đối với mình sao?"

Lời này, Hương Tình là dùng chữ viết ra.

Dùng miệng, làm sao cũng khó nói hơn.

Chủ yếu là không mở miệng được.

Rất nhanh, nhận được hồi âm của anh, vẫn là tin nhắn thoại, lời nói còn rất là đặc ý: "Có tay trái tay phải của em, cộng thêm trên dưới hai cái miệng nhỏ, tay trái tay phải của cậu đây chính thức vinh quang giải ngũ! Cô Cao, hoan nghênh nhiệt liệt em gia nhập!! Có điều, tay nghề và kỹ thuật, cũng cần phải có thời gian rèn luyện, cố gắng lên!"

Hương Tình cảm thấy chỉ còn thiếu lời thoại trong phim Hàn "A Trát a Trát" mà thôi!

Phương diện bí ối, đặc biệt mạnh!!

"Cút..... "

Hương Tình giận đến hét to một tiếng.

Hét xong, trực tiếp tắt máy.

Không để ý tới mặt mũi, một bên thì không còn mặt mũi, một bên Lục Ly Dã mặt dày!

.....Sáng sớm.....

Tám giờ, Hương Tình bị mẹ từ trong chăn kéo ra ngoài ăn sáng.

Dù ngồi lên bàn cơm, Hương Tình cũng khó khăn từ trong cơn buồn ngủ mà tỉnh táo lại.

"Ba..."

Cô chào hỏi ba cô ở trên bàn ăn một tiếng.

"Tôi hôm qua đã làm gì, trễ như vậy mới trở về?"

Cao Dương Thành dời mắt ra khỏi tờ báo, quay lại hỏi con gái mình.

Thấy vết thương trên gương mặt cô, cau mày: "Chuyện gì xảy ra?"

Hoàng Ngân cũng nhìn thấy vết thương trên mặt con gái mình: "Ây da! Làm sao thế? Đánh nhau với ai? Mau, để cho mẹ nhìn một chút, nhìn một chút..."

Cô vô cùng đau lòng.

"Ba, mẹ, con không có sao! Trầy da nhẹ mà thôi, hôm qua vô tình đụng vào cây cột nên bị thương"

Hương Tình nói dối, sợ ba mẹ mình lo lắng.

Kể từ sau khi lạc vào khách sạn Prince, ba mẹ luôn tự thuyết phục cô không làm nhà báo nữa, để họ biết được vì công việc mà bị thương, mỗi một giây đều bắt cô từ chức!

"Đụng phải cây cột? Con làm sao bắt cẩn như vậy? Bôi thuốc chưa?"

“Bôi rồi, bôi rồi. Mẹ, mau ăn cơm đi! Con còn hẹn Tam Nhi cùng ra ngoài đi dạo phố đây!”

Cao Dương Thành liếc nhìn vết thương con gái mình một cái, thấy quả thật không có gì đáng ngại, mới lại dời tầm mắt vào tờ báo nữa.

Lật một trang, tiếp theo chớp mắt một cái, ánh mắt dừng trên tiêu đề của tờ báo.

Tựa đề trên viết: “Đệ nhất thiếu gia kim cương của châu Á bí mật yêu đương với cô gái trẻ, nghi vấn là cháu gái của thị trưởng Cao Hương Tình.”

Cao Dương Thành lúc đầu nhìn thấy tiêu đề, còn có chút không dám tin.

Ánh mắt lần nữa quét qua phía trên hình, chớp chớp mắt.

Ngay cả khi bức ảnh bị mờ, con gái anh, anh vẫn có thể nhận ra nó ngay từ cái nhìn đầu tiên, chưa kể đến hình ảnh độ nét cao được in trên đó.

Trong ảnh, trò chuyện rất vui vẻ, nắm tay nhau, người đàn ông đang ôm eo nhỏ của cô, hành vi cực kỳ thân mật, để nói rằng họ thực sự không phải là một cặp vợ chồng, người làm cha như anh cũng khó mà tin.

Cao Dương Thành sắc mặt trầm xuống.

Nhìn thấy con gái mình yêu đương, nói thật, cho dù cô đang tìm kiếm người đàn ông nào, cho dù có ưu tú, tâm trạng của người làm ba lúc này không thể tốt được!

Đơn giản là có một loại cảm giác rằng con gái mình đã bị cướp đi!

Máu chột là, đến cả lời chào hỏi còn chưa có.

Có điều, nói đi nói lại thì, quả thật cũng chưa từng thấy qua tên cướp nào trước khi cướp đồ còn chào hỏi!

Ông tức giận đem báo ném về phía Hương Tình: "Nói đi, xảy ra chuyện gì?"

Hương Tình đang nhai trái bắp, còn có chút không rõ cho nên: "Cái gì a?"

Hoàng Ngân cũng hồ nghi nhìn qua, lúc thấy tờ báo, hai mẹ con đồng thời ngẩn ra.

Hương Tình vội vàng ném cùi bắp trong tay xuống, vội vàng nắm tờ báo liếc hai mắt, mắng một câu: "Đáng chết!"

Đây là tên nhà báo khôn kiếp nào đã chụp lên hai người bọn cô? Hơn nữa góc độ chính xác như vậy!!

Nhìn bối cảnh, đây chẳng phải là hôm qua ở trong chung cư bị người ta chụp lên sao?

Nếu quả thật là ký giả gây nên, vậy ngoài bọn cô ra... Thật đúng là không còn người khác!!

Nhưng mà, cũng không thể bảo đảm những tấm hình này không phải người khác làm, tin tức liên quan đến Morri, bán cho các tòa soạn báo, cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền.

"Con nha đầu này thì ra đã sớm yêu? Sao không mang về cho ba mẹ nhìn một chút?"

Hoàng Ngân vừa nói, liền đem tờ báo trong tay Hương Tình đoạt lại, nhìn thấy bức ảnh của Morri, không nhịn được liên tục khen: "Chắc chắc!! Con gái ta ánh mắt thật đúng là khá tốt! Giống như mẹ!! Tìm con rẻ cũng ưu tú như vậy!!"

"Mẹ, con với Morri chỉ là bạn bè bình thường."

Hương Tình vội vàng giải thích, trong lòng vô cùng phiền não.

Làm sao liền âm ỉ lên báo chí rồi? Lục Ly Dã có phải đã nhìn thấy rồi? Nếu là nhìn thấy, anh sẽ nghĩ thế nào?! Mình có nên đi giải thích một chút với anh không?

Hương Tình trong lòng càng nghĩ thì càng loạn.

Cho dù câu hỏi của ba mẹ, cô cũng không làm sao nghe lọt được.

"Hương Tình, hôm khác để cho ngài Mạc tới nhà mình chơi một chút."

Hoàng Ngân đối với con rể tương lai của mình rất nhiệt tình.

"Mẹ, con với anh ấy chỉ là bạn!"

Hương Tình vẫn là lời này.

"Đã như vậy rồi, vẫn chỉ là bạn?"

Hoàng Ngân trợn mắt nhìn con gái mình một cái: "Con cứ như vậy không muốn bị ba mẹ biết? Hiện trên báo chí đều đăng..."

"Được rồi được rồi, mẹ, sau này con sẽ giải thích chuyện này với mẹ sau!"

Hương Tình quả thực không muốn nói thêm.

Bây giờ cô một lòng một dạ chỉ muốn biết, những hình này rốt cuộc là từ ai mà ra!

Nếu như là người khác thì thôi, nếu như là đồng nghiệp, chuyện này liền có chút ghê tởm!

.....

Lúc Lục Ly Dã ăn sáng, cũng có thói quen vừa ăn vừa đọc báo.

Nhưng hôm nay, trên bàn ăn cái gì cũng không thiếu, nhưng chỉ thiếu đi tờ báo.

Anh lại cau mày, hỏi Liên Vân: "Báo đâu?"

"À"

Liên Vân không khỏi run một cái, nói dối: "Cái... Cái đó, người giao báo hôm nay đến trễ, còn chưa có đưa tới!"

Lục Ly Dã nhàn nhạt liếc cô một cái, "Cầm tới đi!"

"Thật không có!"

Liên Vân có chút nóng nảy.

"Liên Vân, cô có biết không lúc nói dối, sẽ đỏ mặt?"

Lục Ly Dã nhẫn nại nói với Liên Vân: "Trước khi cậu đây nổi giận, mau đưa báo qua đây!"

"Nhưng... Nhưng là..."

"Ừm?"

Lục Ly Dã cảnh cáo trợn mắt nhìn cô một cái.

Liên Vân bị sợ đầu co rúc một cái, vẻ mặt đáng thương, chỉ có thể đi lấy báo.

Sớm biết đã không giấu đi, dứt khoát đốt mới phải!

Liên Vân run sợ trong lòng đem tờ báo tới bên vạnh Lục Ly Dã, hai tay còn có chút run lên.

Lục Ly Dã nghi ngờ liếc cô một cái, cầm lấy báo, vừa nói: "Làm gì? Nơm nớp lo sợ, làm chuyện trái lương tâm sao?"

"... Không."

Liên Vân ở một bên, nhìn anh lật xem báo, cả mặt đều trắng bệch.

Lục Ly Dã mở báo ra, vừa nhìn vào, đập vào mắt anh, chính là tin tức liên quan đến Morri và thiên kim của Cao Thị, ảnh... rất rõ, rất thân mật!

Nhưng, nhìn thấy, hai người họ không hợp nhau tí nào!

Mày kiếm đẹp đẽ, nhắn thành hình chữ xuyên, ánh mắt dừng phía trên hình, con ngươi có chút u ám.

Liên Vân ở một bên nhìn, hít thở cẩn thận, sợ rằng âm thanh quá lớn, chọc giận người đàn ông phía trước.

Lục Ly Dã nhưng lại không nói gì, chỉ đem báo tiện tay ném sang một bên giọng điệu lạnh nhạt nói với Liên Vân: "Đốt!"

".....Vâng."

Liên Vân vội vàng nhặt báo lên, đi ra ngoài.

Mấy ngày này, người chịu tội nhiều nhất, là Tổng cung kính chờ đợi Lục Ly Dã phía sau.

Khuôn mặt xám xịt của Tổng từ bên ngoài trở về, Liên Vân nhìn thấy liền nhanh chóng chào đón anh. Anh ta hỏi một cách lo lắng: "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Đừng nhắc nữa....."

Tổng uống một ngụm nước, mới nói: "Anh Dã hôm nay giống như ăn phải thuốc nổ, toàn bộ anh em tất cả đều gặp họa, ác hơn là, A Thuần bị anh Dã đày đến khu vực khai thác mỏ!"

"A? Nghiêm trọng như vậy??"

-----oOo-----

Chương 471: Tôi sẽ cưới cô ấy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liên Vân căng thẳng nuốt nước bọt, bắt đầu cầu nguyện cho mình.

"Không thể nào! Quan trọng nhất là anh có biết A Thuần nói gì không?"

"Cái gì?"

"Anh ta chỉ nói một câu: “Anh Dã, chẳng lẽ tên ở bên trong đã chơi

bản?"!"

"..."

Liên Vân buồn bực.

"Tôi thực sự không hiểu tại sao những lời này lại chọc giận anh Dã chứ? Hơn nữa anh ấy còn tức giận tới như vậy, đúng là hiếm thấy!"

Tống còn ngây thơ không hiểu nổi.

"Cậu không xem báo lần trước à?"

"Có mà!"

Tống gật đầu, rất lâu sau mới bừng tỉnh hiểu ra, vỗ đầu một cái: "Xem tôi này, đúng là chỉ số IQ của một kẻ ngốc!"

Mor.....

Lại thêm chữ “ri” thì đúng là gom đủ thành tên Morri.

Khó trách anh Dã lại tức giận tới như vậy!

A Thuần đúng là quá xui!

"Nhớ nhé, hai chúng ta muốn không chịu khổ thì sắp tới tuyệt đối đừng nhắc đến ba chữ nhạy cảm này ở trước mặt anh Dã, nếu không... “rắc rắc”!"

Liên Vân dùng tay cắt qua cổ mình để ra hiệu.

Tống rụt đầu lại rồi gật đầu liên tục.

Sau một lát, cô ta dường như nghĩ tới điều gì, vừa hoảng sợ lắc đầu liên tục, vừa lẩm bẩm: "Chết rồi, chết rồi, chết rồi, chết rồi..."

"Sao vậy? Sao vậy?"

Liên Vân lo lắng hỏi Tống.

Đôi mắt Tống trông rỗng nhìn Liên Vân, vẻ mặt đưa đám hỏi: "Làm sao đây? Anh Dã vốn đã hẹn tám giờ tối nay gặp cậu chủ Morris ở câu lạc bộ Nhạc Thành để bàn bạc về một vụ buôn bán! Đến lúc đó tôi phải nhắc nhở anh ấy về lịch trình này thế nào đây? Hay cứ dứt khoát bỏ qua không nhắc nhở? Tôi nghĩ, chắc anh Dã sẽ không đi tới chỗ hẹn đâu?"

Liên Vân nghe vậy, vẻ mặt đầy thông cảm nhìn anh ta, vỗ nhẹ vào vai anh ta: "Anh tự thu xếp cho tốt đi, cố gắng cẩn thận!"

Nói xong, cô ta lập tức xoay người đi lo việc của mình.

Tống suyt nữa thì khóc ngay tại chỗ.

...

Vào lúc 8 giờ...

Đề đề phòng hai người đàn ông đáng sợ phát sinh mâu thuẫn ở câu lạc bộ Nhạc Thành, Tống dẫn mấy chục đàn em ra cửa, đi theo sau bảo vệ Lục Ly Dã.

Lục Ly Dã thản nhiên nhìn lướt qua đội ngũ khổng lồ sau lưng rồi hỏi Tống: "Làm gì vậy? Cậu dẫn theo nhiều người như vậy để đánh nhau à?"

"Anh Dã, dù sao chúng ta vẫn là đi bàn bạc chuyện làm ăn lớn, lỡ có mâu thuẫn với nhau..."

"Bảo người quay về cho tôi!"

Lục Ly Dã lạnh lùng ra lệnh rồi bước lên xe.

"Vâng!"

Sao Tống làm sao dám cãi lại mệnh lệnh của đại ca: "Mười người phía trước ở lại, đi với bọn anh, những người khác tạm thời về trước đi!"

Sau khi nói xong, Tống dẫn mười tên đàn em còn lại lên xe.

Câu lạc bộ Nhạc Thành...

Đây là một nơi đặc biệt, chỉ dành riêng cho những người có tiền, có quyền.

Trong tay mỗi người đều phải cầm một thẻ vàng VVIP mới có thể đi vào.

Mà số tiền nạp ban đầu cho mỗi thẻ vàng VVIP là ba trăm năm mươi triệu đồng.

Cửa phòng VVIP 2088...

Nhân viên phục vụ mặc đồng phục màu trắng và đeo găng tay trắng, cung kính mở cửa phòng cho Lục Ly Dã: "Mời cậu chủ Lê, cậu chủ Morris đã đến rồi."

Lục Ly Dã bước vào.

Tất cả đám đàn em đều trật tự xếp thành hai hàng ở cửa phòng, sẵn sàng chờ đợi đại ca bên trong bất cứ lúc nào.

Lục Ly Dã vừa vào cửa đã hai cô gái có dáng người nóng bỏng đang đánh bida với Morris.

Morris thấy Lục Ly Dã vào cửa liền giao cây cơ cho cô gái bên cạnh, bước nhanh về phía anh ta và bắt tay: "Cậu chủ Lê! Lâu rồi không gặp."

Bình thường trên gương mặt Morris trước giờ không hề lộ cảm xúc, không ngờ hôm nay trên đôi môi lạnh lùng này lại xuất hiện một nụ cười nhạt hiếm thấy

Không khó để nhận ra rằng tâm trạng của hắn rất tốt.

Lục Ly Dã lạnh nhạt bắt tay với hắn.

"Anh chơi vài ván chứ?"

Morris mời Lục Ly Dã.

Lục Ly Dã thản nhiên nhìn lướt qua bàn bida, nhíu mày nói: "Tùy anh."

Morris ra hiệu cho một trong hai cô gái giao cây cơ cho Lục Ly Dã.

Morris đánh mở đầu, chính là vừa phát bóng thì không dừng lại được.

Mà Lục Ly Dã càng không kém, đi sau vượt trước, một ván hai gậy đã kết thúc, nhưng thật ra vẫn không phân được thắng thua.

Hai cô gái bên cạnh thấy vậy thì trợn mắt há hốc miệng.

Mặc dù chỉ là một ván bida, nhưng sao bọn họ cứ cảm thấy có mùi thuốc súng nồng nặc như vậy chứ?

"Cậu chủ Morris, mấy ngày trước thấy ngài lên trang đầu tin tức, con gái cung nhà họ Cao thật sự là bạn gái của cậu à?"

Bầu không khí quá nặng nề. Một người phụ nữ trong đó định trò chuyện về một vài đề tài làm cho mọi người vui vẻ, dần xoa dịu không khí.

Nhưng không ngờ...

Lời nói vừa ra khỏi miệng, gương mặt lạnh lùng của cậu chủ Lê đã lập tức trầm xuống.

"Rầm..." một tiếng, hai quả bóng nặng nề va vào nhau, phát ra một tiếng động lớn và rơi vào lỗ, lực bắn quá mạnh nên mấy giây sau mới dừng lại được.

Morris thường ít nói, nhưng lúc này lại hiếm khi trả lời người phụ nữ kia một câu: "Ừ!"

Chỉ một chữ và một cái gậy đầu khẳng định.

"Oa! Người phụ nữ có thể được cậu chủ Morris chọn trúng thì chắc chắn có chỗ hơn người nhỉ? Đây chính là người bạn gái đầu tiên được ngài thừa nhận ở trước mặt công chúng đấy!"

Gương mặt người phụ nữ kia đầy vẻ hâm mộ, hỏi Morris.

Morris thản nhiên nói: "Cô ấy không có chỗ nào hơn người, thậm chí

còn ngốc hơn những cô gái bình thường, tính cách dễ xúc động lại bướng bỉnh. Hơn nữa, mỗi lần tôi gặp cô ấy đều là lúc cô ấy vô cùng chật vật và thảm hại..."

Nhắc tới cô gái kia, trong mắt Morris thoáng có ý cười.

"Oa! Vậy hai người làm sao lại yêu nhau vậy? Hai người sẽ kết hôn chứ?"

Cô gái này thật giống một phóng viên săn tin chuyên nghiệp.

"Hai bên đều có tình cảm với nhau."

"Hai bên đều có tình cảm với nhau sao?"

Lục Ly Dã nhận lấy cây cơ và tiện tay đặt sang một bên, mắt phượng híp lại, cười mỉa hỏi Morris: "Ngài Morris biết cảm giác thế nào mới gọi là hai bên đều có tình cảm không?"

Morris cúi người đánh bóng rồi nghiêng đầu nhìn về phía Lục Ly Dã, nhếch mép cười nhạt: "Tôi thích cô ấy, chính miệng cô ấy cũng nói thích tôi, vậy có tính là hai bên đều có tình cảm không?"

Hắn vừa dứt lời liền đánh ra một gậy, bỗng thấy có một vật trang trí bằng thủy tinh rơi ra khỏi túi áo của Morris.

Lục Ly Dã vừa liếc mắt lại nhận ra nó.

Bởi vì vật trang trí này không phải là gì khác mà chính là chữ "Lục" mà anh ta tặng cho Cao Hướng Tình.

Anh ta lạnh lùng nhìn chằm chằm vật trang trí kia, ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thủng nó.

Morris chú ý thấy ánh mắt lạnh lùng của Lục Ly Dã, hắn nhặt vật trang trí đó từ trên bàn bida lên, nghịch trong tay và hỏi Lục Ly Dã: "Cậu chủ Lê từng nhìn thấy nó à?"

"Ra giá đi!"

Lục Ly Dã không muốn nói lời vô nghĩa với hắn.

"Của anh à?"

Morris híp mắt hỏi Lục Ly Dã.

"Của người phụ nữ của tôi!"

Lục Ly Dã trả lời không chút chần chừ.

Anh ta ngượng ngùng cười một tiếng, nhướn mày hỏi hắn: "Hình như cậu chủ Morris hoàn toàn không biết về lai lịch của cái móc đeo điện thoại này sao? Cô ấy không kể với anh sao?"

Đôi mắt nâu của Morris tối lại.

Thật ra hắn đã bảo Ngô Dữ Sinh điều tra về tất cả người quen của Hương Tinh lại không có bất kỳ một người nào họ "Lục".

Nhưng vì sao vật trang trí trên điện thoại di động của cô không treo chữ khác mà lại là một chữ "Lục"?

Nó có ý nghĩa gì đặc biệt sao?

Hắn thật sự không hiểu.

Thật ra ngay từ đầu hắn đã nghi ngờ cái móc treo điện thoại này là do Lê Dã tặng, nhưng Ngô Dữ Sinh đặc biệt đi điều tra tài liệu về anh ta thì kết quả lại không tìm ra bất kỳ manh mối nào, cũng không có chút gì liên quan với chữ "Lục".

"Móc treo này là tín vật đính ước mà ông nội của người yêu tôi tặng cho bà nội của cô ấy! Vật này là vật truyền thừa của gia đình họ! Nhưng mà..."

Lục Ly Dã nói tới đây lại đột nhiên dùng tốc độ nhanh như chớp cướp lấy chữ "Lục" trong tay của Morris, không đợi mọi người trong phòng kịp phản ứng, cánh tay của anh ta giơ lên, ném vật trang trí đó ra ngoài cửa sổ không một chút do dự, lúc này mới lạnh lùng nói: "Nhưng mà bây giờ, vật này đã không có tác dụng gì nữa rồi!"

Ngoài việc có thể làm cho tên đàn ông trước mặt này mượn cơ hội uy hiếp Cao Hương Tình!

Cho đến khi vật trang trí kia bay ra khỏi cửa sổ, Morris mới dần tỉnh táo lại.

Hai cô gái trong phòng bị dọa trước cảnh tượng đột ngột xảy ra, trong giây lát nín thở, không dám nói một lời nào.

Nhưng không ngờ Morris không tức giận, ngược lại còn cười khẽ.

Hắn rút bàn tay trống không lại, nói một cách sâu xa: “Cậu chủ Lê, tạm thời ai thắng ai thua còn chưa có kết quả đâu. Nhưng có thể đấu với anh thì tôi đã cảm thấy khá là thú vị rồi!”

"Còn nữa..."

Hắn nói tới đây thì dừng lại một lát, sau đó mới kết luận: “Tôi sẽ cưới cô ấy!”

Trên đời này, từ trước đến nay chỉ có Morris không muốn, chứ chưa từng có thứ gì mà hắn không thể có được!

Mà hắn chắc chắn phải có được người phụ nữ này!

Ánh mắt đen láy của Lục Ly Dã càng thâm trầm hơn.

Anh ta không ngờ Morris sẽ nói ra những lời này.

Cưới cô ấy ư?

Hắn thật lòng với Cao Hương Tình à?

Vậy còn mình thì sao?

Mình có suy nghĩ gì đối với Cao Hương Tình?

Mình rốt cuộc chỉ là vui đùa hay thật lòng?

Nếu như chỉ là vui đùa, vậy tại sao khi mình nhìn thấy những bức ảnh kia và câu nói “Hai bên đều có tình cảm” thì tâm trạng lại tệ hết mức chứ?

Đã mấy ngày nay, Hương Tình không nhận được bất kỳ tin nhắn nào của Lục Ly Dã gửi tới.

Nhiều lần cô mở facebook có ảnh đại diện “LO” kia, xoắn xuýt nghĩ xem mình có nên nhắn tin hỏi thăm sức khỏe anh ta không. Nhưng cuối cùng, cô không có can đảm nên chỉ đành thôi.

Sau chuyện trên báo này, Hương Tình càng khó xác định được quan hệ của mình và Lục Ly Dã.

Nếu như mình gọi điện thoại giải thích cho anh ta, cuối cùng người ta căn bản không để ý thì sao?

Dù sao hai người bọn họ cũng không phải quan hệ yêu đương.

Nhưng cô không giải thích thì có thật sự ổn không?

Đúng rồi! Dù anh ta nghĩ gì về quan hệ giữa hai người bọn họ thì chỉ cần mình không thẹn với lòng là được.

Đúng là đúng, sai là sai.

Nghĩ vậy, Hương Tình vội vàng vào facebook, mở khung trò chuyện với anh ta và bắt đầu soạn tin nhắn

...Tôi và Morris chỉ là bạn bình thường.

Sau khi gõ một dòng chữ, Hương Tình lại cảm thấy hình như mình vào đề quá trực tiếp, cô vội vàng xóa đi, ngẫm nghĩ một lát lại dường như chợt nhớ ra điều gì, vội vàng cầm điện thoại di động và soạn tin nhắn: “Anh Lục, lần trước anh nói là tìm thấy vật trang trí trên điện thoại di động của tôi, anh định khi nào thì trả lại cho tôi?”

Lúc này Hương Tình còn hoàn toàn không biết cậu chủ Lục đã sớm vớt vật trang trí điện thoại của cô đi rồi.

Hơn nữa, anh ta còn ném vào trong sông!

Bởi vì phía ngoài cầu lạc bộ Nhạc Thành chính là một con sông lớn.

Muốn vớt được một vật trang trí điện thoại từ giữa sông thì chẳng khác nào mò được máy bay MH370 của Malaysia Airlines ở Ấn Độ Dương.

Cuối cùng là không có kết quả!

Hương Tình căng thẳng chờ đợi tin nhắn trả lời.

Ba giây sau...

"Ting..." một tiếng kèm theo máy rung lên, một tin nhắn facebook được gửi tới.

Hương Tình thở gấp, vội vàng mở ra.

"Xuống dưới."

Tin tức đến từ "LO".

Xuống dưới sao?

Chẳng lẽ anh ta đã ở dưới tầng nhà mình à?

Hương Tình không kịp suy nghĩ nhiều đã vội vàng quay về phòng lấy chiếc áo khoác đã được giặt sạch của Lục Ly Dã rồi ra ngoài, vừa thay giày vừa dặn dò Tần Lịch Lịch đang tắm trong phòng tắm: "Lịch Lịch, chị ra ngoài một lát, lúc ngủ em nhớ khóa cửa cho cẩn thận nhé!"

Trong phòng tắm, Tần Lịch Lịch nghe vậy liền "cạch..." một tiếng, khóa van nước, trên gương mặt đột nhiên có vẻ thâm trầm.

Cô ấy theo bản năng nhìn về phía cửa sổ, chỉ thấy một chiếc Suv màu đen đỗ ở dưới tầng.

-----oOo-----

Chương 472: Gặp ba mẹ mà không hề được báo trước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một bóng dáng màu đen quen thuộc đang đứng ở đó, cúi đầu hút thuốc và chờ người.

Rất nhanh, người mà anh ta chờ đợi đã xuất hiện.

Đó chính là Cao Hương Tình, người phụ nữ vừa từ trong nhà này đi ra.

Gương mặt Tần Lịch Lịch trắng bệch, hàm răng cắn chặt vào môi, vành mắt bắt giác lại đỏ hoe.

Dường như trong tim cô ấy có vô số con kiến đang hung hăng gặm cắn, đau đến mức không chịu nổi.

Bỗng nhiên “âm” một tiếng vang lên, cô ấy đóng mạnh cửa sổ lại, sau đó nước mắt không nhìn được mà lập tức tràn ra.

Không nhìn thấy thì sẽ không đau đớn.

Cô ấy tự an ủi mình như vậy.

...

Hương Tình vừa ra khỏi cửa của khu căn hộ đã lập tức nhìn thấy Lục Ly Dã.

Hôm nay anh ta không mặc phong cách màu đen như trước kia, thay vào đó là một chiếc áo khoác dài màu xanh bộ đội, áo khoác không để mở mà thắt bởi một chiếc thắt lưng tinh tế, phác họa ra cơ thể hình tam giác đầy gợi cảm. Chiếc quần dài tối màu vừa người càng tôn lên dáng vẻ cao ráo và đầy sức sống của anh ta.

Anh ta lười biếng dựa vào thân xe, thỉnh thoảng hút điếu thuốc trong tay.

Thấy Hương Tình đi tới, lúc này anh ta mới ném điếu thuốc lá trong tay xuống, dùng chân di cho tắt.

Lúc này, Hương Tình mới phát hiện ra dưới chân anh ta đã có mấy mẩu thuốc lá.

Anh ta đã tới đây rất lâu rồi sao?

Tại sao khi cô gửi tin nhắn thì anh ta mới gọi cô xuống chứ?

"Anh đã đợi ở đây rất lâu rồi à?"

Hương Tình không nhận được hỏi anh ta một câu.

Lục Ly Dã không trả lời vấn đề của cô mà chỉ nói: "Lên xe."

"Đi đâu vậy?"

Hương Tình nghi ngờ hỏi anh ta.

Nhưng cô không nhận được câu trả lời.

Hương Tình ngoan ngoãn theo anh ta lên xe.

Bầu không khí trong xe hơi nặng nề.

Anh ta không nói lời nào, Hương Tình cũng không dám hỏi.

Lúc đầu hỏi mấy câu nhưng mãi không thể làm anh ta mở miệng vàng, cuối cùng Hương Tình dứt khoát không nói chuyện nữa.

Lục Ly Dã chỉ chăm chú lái xe, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, không rời.

Đôi môi mỏng mím chặt thành một đường và hơi thở xuống, có thể dễ dàng nhận ra tâm trạng cậu chủ này hôm nay rất tệ.

Chiếc xe đỗ lại ở trước cửa khách sạn Hilton.

Người tiếp đón ở cửa khách sạn nhanh chóng cúi người, lễ phép mở cửa xe giúp bọn họ.

Hương Tình không thể tưởng tượng nổi nhìn anh ta: "Tôi... Tại sao

chúng ta phải tới nơi này?"

Lục Ly Dã không giải thích, vẻ mặt vẫn lạnh lùng.

Anh ta giao chìa khóa xe cho nhân viên đỗ xe bên cạnh rồi kéo tay Hường Tình đi vào trong.

"Này... "

Hường Tình bị anh ta kéo, hoàn toàn không biết phải làm sao: "Anh làm gì vậy? Tại sao anh lại đột nhiên dẫn tôi đến chỗ thế này?"

Hường Tình không thể ngờ được người này không nói lời nào đã dẫn mình đến khách sạn.

Rốt cuộc anh ta xem mình là gì?

Công cụ phát tiết cho dục vọng của anh ta sao?

Khi cần thì không nói một lời đã kéo mình vào khách sạn ngủ một đêm à?

Hường Tình càng nghĩ càng giận, một khi tức giận thì cô lập tức không để ý tới trường hợp đã hét lên với anh ta: "Lục Ly Dã, anh coi tôi như công cụ phát tiết đúng không? Hở chút là kéo tôi đi thuê phòng trong khách sạn, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Hường Tình vừa chăt vắn xong thì Lục Ly Dã đã đẩy cánh cửa phòng ngay trước mặt bọn họ ra.

Bên trong có hai người lớn tuổi, một nam một nữ đang ngồi.

Mà hai người lớn tuổi này tất nhiên đều nghe được câu hỏi vừa rồi của Hường Tình, bọn họ gần như không hẹn mà cùng lúc quay lại nhìn hai người họ.

"Ba tôi, mẹ tôi!"

Lục Ly Dã đứng ở cửa, thản nhiên giới thiệu với Hường Tình, giọng nói bình tĩnh giống như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra.

"..."

Có thể tưởng tượng được tâm trạng của Hương Tình lúc ấy thế nào không?

Cô quả thật nghĩ cho dù lập tức đào một cái hố tự chôn mình cũng ngại mất thời gian đấy.

Cho nên những lời mình vừa nói...

Đều bị ba và mẹ anh ta nghe được à?

Mà dù thế nào Hương Tình cũng không ngờ được anh ta không hề báo trước... đã dẫn mình đi gặp ba mẹ của anh ta.

Gương mặt Hương Tình đỏ bừng vì xấu hổ, trong lúc nhất thời đứng đờ người ở cửa, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Sau khi đứng ngậy ra mười mấy giây, cô mới chợt bừng tỉnh, đỏ mặt chào hỏi hai người lớn tuổi phía đối diện: "Cháu chào bác trai, bác gái!"

Lục Thanh Lâm và vợ là Lý Vân Họa càng không ngờ được con trai mình lại đột nhiên dẫn một cô gái đến.

Hai người trợn mắt nhìn nhau mấy giây, sau đó Lý Vân Họa kịp phản ứng trước: "Ôi, bạn gái của Tiểu Dã à? Cháu đến đây nào, nhanh vào đi!"

Lý Vân Họa vừa nói vừa đứng dậy nhiệt tình kéo tay Hương Tình.

Bạn gái ư?

Hương Tình không biết làm sao nên đành nhìn về phía Lục Ly Dã.

Cô nghĩ anh ta sẽ phản bác nhưng không ngờ anh ta chỉ thản nhiên nói một câu giới thiệu cô với mẹ mình: "Cao Hương Tình."

"Hương Tình à? Ôi chao, tên rất hay. Nào, cháu nhanh ngồi xuống, ngồi xuống đi..."

Lý Vân Họa kéo Hương Tình ngồi xuống bên cạnh mình, không để cho cô con dâu tương lai “yêu mến” của mình có đường lui. Nhìn cô vừa ngoan ngoãn lại xinh đẹp, bà cười vui vẻ tới mức không thể khép miệng được.

Phải biết rằng đây là cô gái đầu tiên mà con trai bà sẵn lòng dẫn về ra mắt bọn họ trong suốt mấy năm qua đấy.

Mặc dù thằng nhóc này lẫn lộn trong giới xã hội đen làm hai người bọn họ tan nát cõi lòng, nhưng cuối cùng hôm nay cũng làm được một việc khiến họ hài lòng.

Lý Vân Họa đã rất lâu rồi không vui vẻ như ngày hôm nay.

Đối diện với ánh mắt tùy ý quan sát của Lý Vân Họa và ánh mắt xem xét kỹ của ba Lục ở phía đối diện, Hương Tình có cảm giác không thoải mái, đứng ngồi không yên.

Lúng túng, khó xử, ngượng ngùng, căng thẳng, hồi tiếc, khó hiểu...

Đúng là cảm giác gì cũng có!

Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô gặp ba mẹ của người ta.

Hơn nữa còn trong tình huống cô không hề được báo trước!

Nếu biết sớm, cô ít nhất cũng phải cố gắng trang điểm ăn mặc xinh đẹp một chút, cũng không đến nỗi nhếch nhác như bây giờ.

"Mẹ! Mẹ đang nhìn quái vật à? Mẹ đừng nhìn chăm chăm vào người ta như vậy, còn không sợ dọa cho người ta chạy mất sao?"

Lục Ly Dã thấy rõ Hương Tình không được tự nhiên.

"Con bớt nói xen vào cho mẹ! Con không làm người ta tức giận bỏ chạy đã là tốt lắm rồi!"

Lý Vân Họa tức giận trợn mắt nhìn con trai mình.

Ngược lại khi bà quay sang nhìn Hương Tình thì vẻ mặt đầy dịu dàng, tươi cười nói: “Hương Tình à, nếu thằng nhóc này dám ăn hiếp con thì con cứ nói với mẹ, mẹ sẽ trừng trị nó giúp con!”

"..."

Hương Tình xấu hổ nhìn Lục Ly Dã đang đứng bên cạnh, lúng túng cười mà không biết nên trả lời như thế nào mới đúng.

Cô nghe được cách gọi này liền cảm thấy không được tự nhiên.

"Hương Tình à, con là người ở thành phố A hả?"

Lý Vân Họa lại cười híp mắt hỏi Hương Tình.

"Vâng! Bác gái, cháu là người thành phố A, ba cháu là bác sĩ, mẹ là nhà thiết kế, anh cháu cũng là bác sĩ, chị dâu cháu là bạn của Ly Dã. Chị ấy là một đầu bếp xuất sắc."

Hương Tình thật thà giới thiệu tình hình trong gia đình mình cho Lý Vân Họa nghe.

"Nghe xem, nghe xem..."

Lý Vân Họa cười càng vui vẻ hơn, bà nói với chồng mình: “Vừa nghe đã biết là gia đình có văn hóa, không phải bác sĩ thì là nhà thiết kế, đầu bếp, tốt hơn so với những người kinh doanh buôn bán như chúng ta nhiều!”

"Bác gái, ngài khiêm tốn rồi!"

"Hương Tình à, vậy cháu làm nghề gì?"

Lý Vân Họa dù sao cũng là người từng trải nên điều kiện đầu tiên của một cuộc hôn nhân chính là phải biết rõ ràng nguồn gốc, nếu như có thể có gia thế xứng đôi thì tất nhiên càng tốt hơn.

"Phóng viên. Bác gái, cháu là phóng viên của tờ báo Lâm Thành."

Hương Tình trả lời đúng sự thật.

"Mẹ, mẹ điều tra hộ khẩu à?"

Lục Ly Dã thực sự không nghe nổi nữa nên cắt ngang cuộc tra hỏi của mẹ rồi nói với ba: "Ba, ba biết ba cô ấy mà. Vài năm trước khi con học đại học, ba cũng từng gặp chị dâu và anh cô ấy. Anh cô ấy chính là Cao Hướng Dương, bác sĩ truyền kỳ của thành phố S chúng ta năm đó. Chị dâu của cô ấy chính là bạn con, Vũ Quỳnh!"

Lục Thanh Lâm nghe con trai nói vậy mới bừng tỉnh hiểu ra, không nhịn được lại nhìn về phía Hướng Tình một lát mới cười nói: "Hóa ra là con gái thứ hai của bác sĩ Cao Dương Thành!"

"Hóa ra bác trai là người quen cũ của ba cháu!"

Vừa nói như vậy, Hướng Tình cũng thấy bốt căng thẳng hơn.

"Đúng, đúng! Lúc trước bác đã từng gặp qua."

Lục Thanh Lâm liên tục gật đầu.

Ông ta dường như càng nhìn càng thấy cô con dâu này thuận mắt.

Ngay sau đó, nhân viên phục vụ gõ cửa phòng, tiếp theo lại có người phục vụ cầm lên đủ loại món ăn.

"Đến bây giờ mà bác trai và bác gái vẫn chưa ăn cơm ả?"

Hướng Tình nhìn đồng hồ trên cổ tay, bây giờ cũng hơn tám giờ tối rồi đấy.

"Đúng vậy, hai bác mới từ thành phố S tới đây, thoáng cái đã đến giờ này rồi. Ban đầu, hai bác nghĩ đến tên nhóc này thì cũng không vui vẻ gì lắm, không ngờ nó lại dẫn bạn gái tới! Bây giờ trong lòng đột nhiên thấy thoải mái hơn nhiều rồi."

Lý Vân Họa giả vờ xoa ngực, không khó nhận ra được bà đau lòng và thương tiếc cho con trai mình.

"Bác gái, bác yên tâm đi! Ly Dã đã lớn thế này rồi, thật ra trong lòng anh ấy cũng hiểu rõ chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, còn tỉnh

táo hơn ai hết. Nhưng có rất nhiều chuyện, anh ấy có nỗi khổ riêng lại không thể nói ra với người khác mà thôi. Cháu đảm bảo với hai bác, những ngày hai bác không có mặt ở thành phố A, cháu chắc chắn sẽ giúp hai bác chăm sóc anh ấy thật tốt, như vậy có được không ạ?"

Hương Tình nói lời này, thứ nhất là muốn an ủi hai người lớn tuổi.

Thứ hai, tất nhiên là hy vọng có thể cải thiện mối quan hệ giữa ông bà Lục và Lục Ly Dã.

Cô còn không quên những lời Lục Ly Dã đã nói với cô đêm hôm đó, anh ta nói anh ta nhớ nhà, nhớ ba mẹ mình.

Lục Ly Dã nghe thấy lời Hương Tình nói thì chỉ thản nhiên liếc nhìn cô, ánh mắt vẫn có chút lạnh nhạt.

"Mẹ, ăn cơm trước đi."

Lý Vân Họa thở dài, liếc mắt nhìn Lục Ly Dã: "Thằng nhóc như con tìm được một cô con dâu tốt thế này, cuối cùng con cũng làm được một việc để cho ba mẹ yên tâm!"

Lý Vân Họa nói xong lại cầm một bát cơm đưa cho Hương Tình, cười nói: "Hương Tình à, con ăn với mẹ một ít đi! Con xem con gầy thế này, ăn nhiều một chút, tăng cân thì sẽ càng xinh hơn đấy..."

Hương Tình cười và không từ chối: "Cám ơn bác gái."

Ban đầu, bữa cơm này có phần khó xử, lúng túng, về sau lại dần dần hòa hoãn rồi vui vẻ hòa thuận, cuối cùng thì căng thẳng trong lòng Hương Tình cũng hoàn toàn biến mất.

Nhưng chắc chắn cái gọi là hòa hoãn và vui vẻ hòa thuận chỉ có giữa cô và ba mẹ Lục Ly Dã.

Còn cô và Lục Ly Dã...

Từ khi lên xe đến khi xe đến khách sạn, lại đến lúc ăn cơm, cơm nước xong... hai người đều không nói với nhau một câu nào!

Thậm chí, cậu chủ Lục còn không thèm nhìn Hương Tình.

Điều này làm cho Hương Tình khó đoán ra suy nghĩ trong lòng anh ta.

Lục Ly Dã tức giận không chịu nói chuyện với cô thì cô vẫn có thể hiểu được. Nhưng... anh ta đột nhiên dẫn cô tới gặp ba mẹ anh ta là sao chứ?

Chẳng lẽ anh ta chỉ dẫn mình đến để làm ba mẹ anh ta vui vẻ thôi sao?

Nhìn gương mặt lạnh nhạt của Lục Ly Dã trên bàn ăn, Hương Tình càng thêm chắc chắn về ý nghĩ này.

Mà khi ý thức được khả năng này, trong lòng Hương Tình cũng tự nhiên có cảm giác hơi hụt hẫng.

Ông bà Lục nhanh chóng ăn cơm xong, lại thuê một căn phòng VIP Tổng thống.

Trước khi đi, Lý Vân Họa kéo tay Hương Tình với vẻ lưu luyến: “Hương Tình à, bác và bác trai cháu sẽ ở lại đây trong vòng một tuần, các bác sẽ đi chơi xung quanh một chút. Nếu cháu có thời gian thì đến chơi cùng với bác được không?”

"Tất nhiên là không có vấn đề gì ạ!"

Hương Tình cười: “Nếu có thời gian rảnh rồi, cháu chắc chắn sẽ đi cùng với bác!”

"Tốt, tốt, tốt..."

Lý Vân Họa vui vẻ gật đầu, lại không yên lòng nhìn con trai mình dặn dò mấy câu rồi mới chịu để cho bọn họ rời đi.

Hương Tình đi theo Lục Ly Dã, xuống tầng. Khi đi qua sảnh trước, anh ta đột nhiên kéo cổ tay cô đi về phía trước quây lể tân.

"Anh làm gì vậy?"

Hương Tình không hiểu hỏi anh ta.

"Thuê phòng."

-----oOo-----

Chương 473: Rốt cuộc hai người có quan hệ như thế nào?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khăn tắm vút lung tung ra mặt đất.

Lục Ly Dã đè Hương Tình trên giường, một cánh tay nắm chặt tay cô, giơ cao lên đỉnh đầu, để cho cô hoàn toàn không thể động đậy.

Anh cắn răng, chất vấn cô từng chữ từng câu: "Rốt cuộc em và Morri có quan hệ thế nào?"

"Anh cảm thấy là quan hệ gì thì quan hệ đó!"

Hương Tình đã thật sự bị anh chọc giận!

Từ trước đến nay, con người này đều không tôn trọng cô trong chuyện tình cảm, lần này càng quá quất hơn!

"Anh hỏi em một lần nữa, rốt cuộc em và cậu ta có quan hệ như thế nào?"

Lục Ly Dã siết cầm và chất vấn cô.

"Vậy em trả lời anh một lần nữa, em và anh ta có quan hệ gì, từ trước đến giờ em và Lục Ly Dã đều không có bất kỳ quan hệ gì! Anh nghĩ là em và anh ta có quan hệ như thế nào thì chính là quan hệ đó! Bây giờ anh đối xử với em thế này thì không phải đã chứng minh là anh đã khẳng định về quan hệ của em và anh ta à?"

Hương Tình cứng đầu, mắt đỏ bừng, bưng bình gầm gừ với anh ta.

"Anh hỏi em... Rốt cuộc em và Morri có quan hệ gì?"

Giọng Lục Ly Dã mạnh mẽ, lại quát hỏi Hương Tình một lần nữa.

Anh lớn tiếng đến mức gần như khách trọ cách vách cũng có thể nghe thấy.

Khóe mắt anh đầy tia máu.

Dáng vẻ kia như một con sư tử đực bị chọc giận, giống như chỉ cần cô còn dám nói sai một lần nữa thì anh ta có thể xé một người sống sờ sờ như cô rồi ăn vào bụng!

Hương Tình cắn chặt môi, từ chối trả lời câu hỏi của anh một lần nữa, chỉ là hai mắt cô đỏ bừng, lạnh lùng không hề có nhiệt độ, không có bất kỳ biểu cảm gì, nhìn chằm chằm vào anh ta.

Vẫn nhìn...

Thậm chí, ngay cả trong ánh mắt cũng tìm không nhìn thấy một chút cảm xúc dư thừa.

Hai mắt Lục Ly Dã cũng đỏ lên, giằng co với cô.

Sau một lúc rất lâu...

Lục Ly Dã đột nhiên lật người, ngồi dậy khỏi người cô, anh gầm khê một tiếng: "Cút... "

Hương Tình không biết mình từ khách sạn đi ra ngoài lúc nào.

Gió đêm tấn công làm toàn thân cô lạnh buốt như băng, không tìm ra một chút độ ấm.

Cô không nhịn được, rùng mình, khóe mắt đỏ lên, mũi chua xót, suýt rơi nước mắt.

Nhưng cô nhịn được.

Cao Hương Tình cô bướng bỉnh như vậy đây, dù trong lòng oan ức hơn nữa cũng không thể ép cô đến bước đường cùng, chắc chắn cô sẽ không dễ dàng rơi nước mắt.

Nửa giờ sau...

Xe dừng trước cửa chung cư.

Sau khi trả tiền taxi, Hương Tình vịn cửa xe bước xuống, thê thảm bước từng bước lên lầu.

Mỗi một bước đều đau đớn như bị kim đâm.

Nhưng cô bướng bỉnh muốn bước từng bước trên bậc thang, khó khăn trở về.

Hương Tình cũng không biết mình như thế này là đang giở tính tình với ai, rõ ràng là bản thân mình đau đớn...

... Hôm sau...

Hương Tình cứ đi làm như thường.

Cách một đêm, cô giống như không hề có chuyện gì, lại khôi phục trạng thái tươi mới như cũ, chào đón một ngày mới trong đời.

Vừa đến công ty, chủ biên đã gọi cô tới phòng làm việc.

"Hương Tình, chị thật không ngờ, hóa ra em và Mạc Tổng có một mối quan hệ như vậy!" Cô ta đùa giỡn nói: "Sớm biết như vậy thì không bằng em bán tin tức này cho tờ báo của chúng ta. Như vậy là nước phù sa không để cho ruộng ngoài nha! Kết quả là tin tức của nhà mình nhưng lại bị mấy tạp chí và tờ báo khác cướp mất! Em phải phụ trách chuyện này nhé!"

Nhắc tới scandal với Morri là Hương Tình hơi khó chịu: "Chị Văn Văn, thật ra em và Mạc Tổng chỉ đơn giản là bạn bè, mấy bức ảnh kia của em và anh ta chỉ là bị người cố ý chụp lại, còn ai là người cố ý... Nếu em không biết tên thì không sao, nếu là người nội bộ chúng ta thì chắc chắn Cao Hương Tình em sẽ không phải là một người dễ bị ức hiếp!"

"Người trong nội bộ chúng ta ư?"

Chủ biên cau mày: “Ý em là người trong toàn soạn chúng ta cố ý bán em à?”

"Không chắc chắn, nhưng cũng không thể hoàn toàn loại bỏ khả năng này."

-----oOo-----

Chương 474: Chiến tranh lạnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Hương Tình, nếu như đúng như lời em nói, chuyện này xuất phát từ nhân viên nội bộ của chúng ta vậy chắc chắn chị cũng không nhường nhịn! Dù sao, loại người mà ngay cả người của mình cũng có thể bán thì chị cũng không muốn khi để người đó làm cấp dưới!"

"Cám ơn chị Văn Văn..."

Trong lòng Hương Tình hơi xúc động.

Chủ biên Lý Văn hơi thở dài: “Thật ra hôm nay, chị tìm em là định mượn mối quan hệ của em và Mạc Tổng để phỏng vấn kỹ anh ta một lần, nhưng nếu anh đã nói rõ em không có mối quan hệ kia với anh ta thì thôi vậy, tránh làm hai người lúng túng khi gặp mặt."

"Cám ơn chị Văn Văn đã hiểu cho em, nếu không có chuyện gì khác thì em ra ngoài trước."

Hương Tình cũng không khách khí.

"Ừ, đi đi..."

Lý Văn phất tay một cái, ra hiệu Hương Tình có thể ra khỏi phòng làm việc.

Vừa đi ra thì cô gặp phải Tần Lịch Lịch.

"Chị Hương Tình!"

Tần Lịch Lịch thì rất nhiệt tình: “Còn sớm thế này mà chủ biên đã gọi chị vào phòng làm việc, có chuyện gì vậy chị?”

Hương Tình nhìn cô một cách sâu xa rồi lắc đầu một cái: “Không có gì, chỉ trò chuyện về chuyện giữa tôi và Morri, nhưng tôi thật sự không có gì để nói với chị Văn Văn, chị ấy nói nếu nhân viên nội bộ của chúng ta chụp những bức ảnh kia rồi phát ra thì chắc chắn chị ấy sẽ không dễ dàng bỏ qua!”

Hương Tình lơ đãng nói vậy rồi vỗ vai Tần Lịch Lịch và cười nói: “Mau đi làm việc đi!”

Cô nói xong, nghiêng người đi qua cô ta, tiến đến bàn làm việc của mình.

Tần Lịch Lịch nhìn bóng lưng Hương Tình đang rời đi, sắc mặt hơi thay đổi.

Bàn tay run lên...

...

Khi Hương Tình nhận được điện thoại của Lý Vân Họa, cô hơi lo sợ vì được yêu mến.

"Bác gái, sao lúc này bác lại gọi điện thoại cho cháu?"

Hương Tình đang bận sắp xếp lại bài phỏng vấn trong tay, cô kẹp điện thoại di động giữa tai và vai phải và cười hỏi bà: “Bác tìm cháu có chuyện gì không?”

"Hương Tình, con đang bận hả? Mẹ có làm phiền con không?"

"..."

Lý Vân Họa mở miệng ngậm miệng đều là chữ "Mẹ" làm mỗi lần Hương Tình nghe thấy đều có cảm giác là lạ, rất không được tự nhiên.

Nhưng trong lòng lại có chút buồn bã khó tả...

"Bác gái, không sao, cháu không bận rộn nhiều việc, bác có chuyện gì thì cứ nói đi, không sao cả..."

"Thật ra mẹ cũng không có chuyện gì, con cũng biết là bình thường thằng con trai của mẹ bận rộn không thể thấy bóng dáng, trong lòng mẹ quá cô đơn, lúc này đột nhiên nghĩ đến việc hôm nay, mẹ ở nhà, xuống bếp nấu một bữa cho con, đợi tan việc thì con hãy đến ăn một bữa cơm rau dưa với mẹ được không?"

Trong lòng Hương Tình chua xót một cách khó hiểu khi nghe những lời này.

"Bác gái, bác đừng nói vậy, sau khi tan việc cháu sẽ đưa bác và bác trai ra nhà hàng để dùng bữa nhé, để bác đích thân vào bếp vì cháu thì quá phiền toái..."

Sao Hương Tình có thể để Lý Vân Họa đích thân vào bếp chứ!

"Không phiền, không phiền! Việc này có phiền gì đâu, dù sao cũng không cần đi chợ mua thức ăn, đợi một lát thì có người phục vụ phụ trách đưa nguyên liệu nấu ăn tươi ngon tới đây, con nói cho mẹ biết là con muốn ăn gì để mẹ nấu cho con."

Hương Tình rất cảm động.

Mặc dù tối hôm qua mình và Lục Ly Dã chỉ giả vờ nhưng sao cô lại không biết tốt xấu từ chối sự nhiệt tình của mẹ anh ta, cô vội vàng cười nói: "Vâng, cảm ơn bác gái, cháu ăn món gì đều được, bác cứ nấu theo ý mình, nhưng bác đừng nấu quá nhiều món, cháu vẫn luôn ăn ít."

"Được rồi, vậy chỉ nấu vài món ăn bình thường, vậy mẹ đợi con..."

"Vâng."

Vì không quá rầy đến công việc của Hương Tình, Lý Vân Họa cũng không trò chuyện nhiều với cô, sau khi hẹn xong thì vội vàng cúp điện thoại.

Sau đó, lại nhanh chóng gọi cho con trai mình.

Bà và con trai đã không gặp nhau hơn một năm, lúc gặp lại thì ngạc nhiên và vui mừng nhất là có đứa con dâu tương lai.

Nhưng tối qua, sau khi ăn một bữa cơm với hai người bọn họ, bà vẫn luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Rõ ràng hai người trẻ tuổi đều lạnh nhạt với đối phương.

Cãi nhau!

Bà là người từng trải, chỉ cần liếc mắt một cái là đã biết, đứa con trai của mình thật sự thích cô bé kia.

Vậy thì sao người mẹ như bà lại không giúp đỡ con trai mình kết hợp một chút chứ?

Lúc đầu, khi gọi điện thoại cho Lục Ly Dã, anh ta nói quá bận rộn, có thể sau khi ăn cơm tối xong mới có thể qua thăm hai người họ, kết quả Lý Vân Họa vừa khóc vừa âm ỉ, còn kém không treo cổ tự tử, cuối cùng cũng mời được pho tượng phật lớn là con trai mình, anh ta đồng ý đến ăn cơm tối cùng họ.

Nhưng bà không nói cho anh ta biết là Hương Tình cũng sẽ tới.

Coi như cho hai người trẻ tuổi một niềm vui bất ngờ.

Sau khi tan việc, đầu tiên, Hương Tình đến chợ trái cây, mua một ít trái cây ngon rồi mới đến khách sạn.

Khi cô đến, Lý Vân Họa vẫn còn bận rộn trong phòng bếp, Lục Thanh Lâm đang ngồi xem báo một mình trong phòng.

"Cháu chào bác trai, bác gái!"

Hương Tình vội vàng nhiệt tình chào hỏi hai người.

"Ôi, Hương Tình đến đúng không?"

Trong phòng bếp, tiếng Lý Vân Họa vang lên.

"Vâng ạ!"

Hương Tình cười, trả lời một tiếng.

Lục Thanh Lâm vội vàng đứng dậy gọi Hương Tình: "Tới thì tới, còn mang trái cây làm gì chứ? Đến đây, cháu ngồi đi, bác trai rót cho cháu chén nước!"

"Bác trai, đừng vội! Cháu tự làm được ạ."

Hương Tình nói xong, đi thẳng vào phòng bếp.

Lý Vân Họa đang rửa tay, định ra đón tiếp Hương Tình thì thấy cô đi vào, bà vội nói: "Nhanh đi ra ngoài nào, trong phòng bếp đầy mùi khói dầu, đi ra ngoài ngồi đi, sắp xong rồi."

"Không sao ạ, bác gái, để cháu làm trợ thủ cho bác!"

Hương Tình không đi ra ngoài mà cầm lấy một ít thực phẩm còn chưa kịp rửa sạch ở một bên, lập tức bận rộn.

Lý Vân Họa khuyên như thế nào cũng không được, cuối cùng cũng đành bỏ qua, cười ha hả cùng bận rộn với con dâu tương lai.

"Con bé này, sao lại hiền tuệ thế này chứ!"

Lý Vân Họa thật sự là khen đứa con dâu này không ngừng miệng: "Hương Tình à, chắc con trai mẹ rất ý lại vào con nhỉ?"

Hương Tình sững sờ, cô đang chần chừ xem rốt cuộc có nên thành thật khai báo quan hệ thật sự của mình và Lục Ly Dã cho Lý Vân Họa hay không, nhưng cuối cùng cô vẫn bỏ qua.

Quan hệ chân chính là cái gì chứ?

Chẳng lẽ nói với mẹ người ta là thật ra cháu và con trai bác chẳng có quan hệ gì, nhiều lắm chỉ là khi nhàm chán thì lăn qua lăn lại trên giường, vui đùa một chút với đối phương?

Nếu thật sự nói như vậy thì để trong lòng người lớn nhà người ta nghĩ như thế nào chứ? Mặt mũi của mình lại đặt ở đâu?

Hơn nữa, Lục Ly Dã còn chưa vội vàng giải thích thì cô cần phải ngốc nghếch bện tâm gì nha?

Hương Tình cười cười: “Bác gái, bác đừng khen cháu như vậy, người như cháu không thể có liên quan gì đến hai chữ ‘Hiền tuệ’ đâu, thật ra cháu cũng không hề biết nấu cơm, cũng chỉ có thể giúp đỡ bác một chút thôi.”

"Bây giờ cô gái nào không là bảo bối trong lòng ba mẹ, đâu có mấy người thật sự biết vào bếp, đây là chuyện bình thường. Năm đó, khi mẹ gả cho ba con cũng đâu có biết làm gì, đến nấu cơm cũng không biết, không biết cho gạo vào trước hay sau khi nước sôi, lúng túng biết bao nhiêu! Ha ha ha..."

Hương Tình nhìn Lý Vân Hòa tươi cười vui vẻ như vậy, cũng không nhịn được cười theo.

Hương Tình đã từng nghe mẹ mình nói rằng, con gái tìm chồng thì chỉ xem xét nhân phẩm chồng mình là vẫn chưa được, còn phải xem cha mẹ chồng là người thế nào, nếu cha mẹ chồng là người khó sống chung thì mặc kệ người đàn ông kia xuất sắc cỡ nào cũng không đã tìm sai, bởi vì sau một thời gian dài, một cuộc hôn nhân hạnh phúc cũng có thể bị cha mẹ chồng phá hủy, đến lúc đó người bị thương vẫn là phụ nữ các cô.

Lúc này, Hương Tình không nhịn được nghĩ rằng, nếu như mình thật sự gả cho Lục Ly Dã, vậy thì chắc chắn không cần lo lắng điều này nhỉ?

Hương Tình nhanh chóng sợ hãi vì ý nghĩ to gan của mình.

Gả cho anh ta ư?

Thậm chí hai người bọn họ còn chưa xem ngày tháng năm sinh mà cô đã suy nghĩ là có một ngày sẽ gả cho anh ta... Hương Tình vội vàng tỉnh táo, cúi đầu rửa rau.

Nhưng cô bỗng cảm thấy, có một ánh mắt sắc bén, lạnh như băng đang đâm vào cô từ phía sau.

Hương Tình quay đầu nhìn lại theo bản năng, cô hơi sững sờ.

Đứng ở cửa không phải là ai khác...

Mà chính là người vừa lóe lên trong đầu cô... Lục Ly Dã.

Hai tay anh khoanh trước ngực, lạnh lùng đứng cạnh cửa, một đôi mắt phượng đen láy như gió bão, sâu kín nhìn chăm chăm vào Hương Tình.

Ánh mắt sắc bén như dao nhọn.

Hương Tình lập tức nhớ đến tiếng ‘Cút’ của anh đêm qua... Đột nhiên ngực cô đau nhói, cô vội vàng dờn tầm mắt, xoay người, cúi đầu tiếp tục bận rộn.

"Ôi, Tiểu Dã đến rồi! Đến đây, nhanh đi vào đây, giúp mẹ làm vài chuyện!"

Lý Vân Họa liếc mắt nhìn Hương Tình, bện bịu bảo Lục Ly Dã đi vào phòng bếp.

Lục Ly Dã vẫn dựa vào khung cửa như cũ, không chịu động đậy.

"Còn đứng đờ ra đó làm gì? Nhanh lên, đến giúp mẹ đem canh ra ra!"

Lý Vân Họa thấy anh ta không động đậy, đành phải tiến lên kéo anh ta.

"Bác gái, hay là để cháu làm đi!"

Hương Tình vừa nói vừa đi đến mở nồi hầm canh.

Có lẽ do lòng không yên nên Hương Tình không hề nghĩ ngợi, hai tay động vào nồi đất, sau một cái chớp mắt, một tiếng hét sợ hãi “Aaaa...” vang lên, cô vội vàng rút tay vì nóng.

Tay cô sờ lên tai mình theo bản năng, cũng không chờ cô kịp phản ứng, cô đã cảm thấy tay mình bị một bàn tay lạnh như băng kéo mạnh, lôi cô về phía bồn rửa.

Mở nước ra.

Lục Ly Dã vừa nắm hai tay cô và đưa vào trong nước lạnh vừa quát:
"Không biết làm thì đừng khoe khoang!"

Rõ ràng trên mi mắt anh ta vẫn đang kìm nén cơn giận.

"Không sao chứ? Bị bỏng à? Để mẹ xem nào, để mẹ xem nào..."

Lý Vân Họa rất lo lắng.

Tay Hương Tình bị bàn tay to lớn của Lục Ly Dã cầm, dường như cảm giác nóng bỏng trên đầu ngón tay biến mất rất nhanh, lan tràn thẳng vào tim cô.

"Bác gái, cháu không sao..."

Hương Tình cười cười với Lý Vân Họa: "Bác đừng lo lắng."

Bàn tay nhỏ bé của cô lén lút vùng vẫy vài cái trong tay Lục Ly Dã, cô ngẩng đầu, liếc mắt Lục Ly Dã bên cạnh, đúng lúc anh ta cũng đang cúi đầu, lạnh lùng trợn mắt nhìn cô.

"Đừng lộn xộn!!"

Anh ta cảnh cáo cô.

Giọng nói rét lạnh như băng, không có chút nhiệt độ nào.

Lý Vân Họa nhìn thấy dáng vẻ thân mật của hai người như vậy, hiểu ý cười một tiếng rồi vội nói: "Tiểu Dã, con dẫn Hương Tình đi ra ngoài đi! Ở đây chỉ cần một mình mẹ là được rồi!"

"Bác gái, cháu không sao..."

"Đừng gây thêm rắc rối cho mẹ anh!"

Giọng nói lạnh lùng, sâu kín của Lục Ly Dã lại vang lên trên đỉnh đầu Hương Tình một lần nữa.

Anh ta đều đã nói đến mức này thì sao Hương Tình có thể không biết xấu hổ ngây ngô trong phòng bếp này.

Cô nhanh chóng bị Lục Ly Dã lôi từ trong phòng bếp ra ngoài, qua phòng khách, đi thẳng vào trong phòng khách nhỏ.

"Ngồi ở đây!"

Lục Ly Dã chỉ chỉ ghế sofa, lạnh lùng ra lệnh cho cô.

Sau đó, anh vào phòng vệ sinh trong phòng ngủ, khi đi ra, trong tay anh ta có thêm một tuýp kem đánh răng.

Anh ta ném kem đánh răng cho Hương Tình: "Bôi lên!"

"Thật ra không sao hết..."

Ngoài miệng Hương Tình nói như vậy nhưng vẫn làm theo lời anh ta, ngoan ngoãn bôi một chút kem đánh răng lên tay mình.

Sau khi bôi xong tay trái, khi bôi lên tay phải thì không được thuận lợi, động tác hơi ngốc nghếch, bôi kem kên đầu ngón tay.

Nhưng cô cứ không chịu mở miệng nhờ Lục Ly Dã giúp đỡ.

Lục Ly Dã đứng ở một bên, mặt không cảm xúc nhìn cô.

-----oOo-----

Chương 475: Em yêu anh ta

Nguồn: EbookTruyen.VN

Có lẽ đúng là không thể nhìn nổi nữa, anh ta đột nhiên cúi người, giật lại tuýp kem đánh răng trong tay cô, ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy tay phải cô, không lên tiếng, chỉ cố gắng thay cô bôi kem đánh răng.

Còn may là tay cô không bông nặng, chỉ cần ngâm nước, giảm nhiệt là có thể tốt rồi.

"Không có bản lĩnh thì đừng có làm những chuyện quá sức! Làm vậy để làm gì? Giành thể diện mình à?"

Lục Ly Dã không nề tình, châm chọc Hương Tình.

Rõ ràng trong lời nói đè nén sự tức giận.

"Em không có ý đó!"

Hương Tình cãi lại.

"Cũng đúng! Em thể hiện cái gì chứ, đó là mẹ anh chứ đâu phải là mẹ em!"

Lục Ly Dã đã bôi kem đánh răng cho cô xong, thuận tay ném lên ghế sofa, lạnh nhạt đáp lại lời cô.

"Anh không cần nói chuyện mà câu nào cũng có gai như vậy, hôm nay em đến đây, vốn không biết là anh sẽ đến, nếu anh không chào đón em như vậy thì em đi là được, anh cũng không cần không vui vẻ."

Hương Tình nói xong, đứng dậy định rời đi.

"Em đứng lại cho anh!"

Lục Ly Dã quát to một tiếng, anh đứng dậy, thô bạo kéo Hương Tình trở lại.

"Em làm gì đó? Anh cho phép em đi à?"

"Em ở đây thì mọi người sẽ không thể vui vẻ ăn bữa cơm này, hơn nữa đây là bữa cơm gia đình anh, em không thích hợp ở đây."

Đôi mắt với tiếng quát to của anh thì Hương Tình tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều.

"Vậy trước khi tới sao em lại không cảm thấy là không thích hợp hả?"

Lục Ly Dã tức giận hỏi ngược lại cô.

"Vậy sao hôm qua anh lại đột nhiên dẫn em đến gặp ba mẹ anh, sao anh cũng không cảm thấy không thích hợp chứ?"

Hương Tình nghe vậy, cũng hơi giận dữ, giọng nói không kìm được hơi cao lên.

Câu hỏi này đúng là làm Lục Ly Dã sợ run mấy giây.

Trong nháy mắt, ánh mắt sâu thẳm càng trở nên tối tăm hơn.

Anh ta siết chặt cánh tay Hương Tình: "Ăn cơm rồi hãy đi."

Hương Tình hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn anh.

"Mẹ anh thích em."

"..."

Trong lòng Hương Tình hơi chua xót.

Nhéch mép một cái, sau một lúc lâu, cô gật đầu.

Sau đó, cô xoay người đi ra khỏi phòng.

Khi hai người đi ra, thức ăn đã đầy bàn, Lý Vân Họa vội vàng bảo hai người bọn họ ngồi vào bàn: "Tới đây, mau ăn cơm nào!"

"Thơm quá..."

Hương Tình vẫn cười ngọt ngào như cũ, giống như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Mau ngồi xuống đây."

Lý Vân Họa kéo Hương Tình vài bàn, liếc mắt nhìn bàn tay nhỏ bé vừa bôi kem đánh răng của cô rồi hô lên: "Ôi, tay Hương Tình bị thương, lại bôi kem đánh răng, mẹ thấy như thế này rất khó dùng bữa, hay là Tiểu Dã qua đây ngồi đi! Con phụ trách đút cơm cho Hương Tình!"

"Hà?"

Hương Tình lúng túng nhìn Lục Ly Dã ở phía đối diện rồi vội vàng khoát tay nói: “Bác gái, không cần, không cần đâu! cháu không sao cả, cháu đi rửa kem đánh răng rồi lập tức tới ngay!”

Cô nói xong, đứng dậy đi rửa tay.

Nhưng bả vai đột nhiên bị một bàn tay đè lại: “Ngồi xuống!”

Giọng nói lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu, bóng dáng thoáng qua thì Lục Ly Dã đã ngồi xuống ở ghế bên trái cô.

Hương Tình đột nhiên có cảm giác áp lực tăng lên nhiều lần.

Lý Vân Hòa thấy vậy thì cười toe toét: “Nào nào, nhanh ăn cơm, ăn cơm...”

Hương Tình lúng túng, chỉ muốn tìm một cái hố tự chôn mình.

Đúng là tay cô không sao cả mà vẫn được bọn họ phục vụ như vậy nên trong lòng cô có chút không được tự nhiên và lúng túng.

"Há miệng ra!"

Cô đang suy nghĩ thì một miếng cơm kèm theo một miếng thịt đưa lên mép Hương Tình.

Hương Tình sững sốt một chút, liếc mắt nhìn Lục Ly Dã, lại ngượng ngùng nhìn Lý Vân Hòa và Lục Thanh Lâm phía đối diện, thấy sắc mặt bọn họ cũng không hề thay đổi, chỉ lo ăn cơm của mình, Hương Tình vội vàng há miệng, vội vàng ăn hết phần cơm kia.

Thật sự cô không cảm nhận được bao nhiêu mùi vị.

Đầu óc cô đều nghĩ đến chuyện dứt cơm.

Mắt phượng đen láy của Lục Ly Dã sâu xa liếc cô một cái rồi sau đó dùng đũa và chén mà cô vừa sử dụng, không ngần ngại đưa cơm và thức ăn vào miệng mình.

Hương Tình há miệng, hơi ngạc nhiên nhìn anh ta, muốn nói gì đó nhưng lại thực sự ngại ngùng vì ba mẹ anh ở đây, cô chỉ đành lặng lẽ kéo vạt áo khoác của anh một cái.

Lục Ly Dã cúi đầu, liếc mắt nhìn vạt áo mình, sau đó dời tầm mắt lên mặt cô.

Ở dưới bàn, Hương Tình lặng lẽ chỉ chỉ chén đũa trong tay anh, Lục Ly Dã nhàn nhạt liếc cô một cái, cố ý giả vờ không hiểu, đột nhiên lớn tiếng hỏi cô: “Sao vậy?”

"..."

Lý Vân Hòa và Lục Thanh Lâm đồng thời xoay qua nhìn Hương Tình.

Đột nhiên Hương Tình muốn đào một cái hố chôn mình.

Cô vội vàng cười xòa, lắc đầu: “Không... Không có gì... Chỉ là em cảm thấy, dứt cơm hơi không được tự nhiên, hay là để em tự ăn thì tốt hơn...”

Vừa dứt lời, môi cũng không kịp khép lại thì lại có một miếng cơm nhét vào cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Hàm răng va vào đũa tre của anh ta, anh ta nhướn mày, trầm thấp ra lệnh: “Há miệng to một chút!”

Ba đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô, Hương Tình chỉ có thể lúng túng há to miệng, ngoan ngoãn ăn hết miếng cơm anh đưa tới.

Bàn tay nhỏ bé nắm lấy đôi đũa trong tay em: “Tự em ăn là được rồi...”

Lục Ly Dã nắm ngược lại cổ tay cô, anh ta bình tĩnh nhìn cô, sâu kín cảnh cáo: “Cao Hương Tình, nếu vẫn muốn yên ổn ăn cơm thì cũng đừng làm mấy chuyện vớ vẩn! Còn một lần nữa thì ngay cả đũa anh cũng dứt khoát không sử dụng, cứ dùng miệng dứt! Em muốn thử không?”

"..."

Sao anh ta lại không biết xấu hổ, dám nói ra lời này trước mặt ba mẹ

anh ta chứ?

Không biết xấu hổ, da mặt dày!

Hương Tình đỏ mặt, trong lòng không ngừng oán trách anh ta, tuy nhiên, đối mặt với cơm mà anh đút thì ngoan ngoãn há miệng ăn, không dám từ chối nữa, cũng không dám nói thêm điều gì, chỉ có thể ngoan ngoãn ăn hết... Bữa cơm này không ai vui vẻ bằng Lý Vân Họa.

"Tiểu Dã, lát nữa con phụ trách đưa Hương Tình về!"

Hương Tình len lén liếc Lục Ly Dã một cái.

Lục Ly Dã im lặng suy nghĩ một chút, không nói gì, coi như đồng ý.

...

Sau khi ăn xong, lại nghỉ ngơi một lát rồi ăn chút trái cây tráng miệng, sau đó Lục Ly Dã và Hương Tình mới từ trong phòng nhỏ đi ra.

Hai người bước qua hành lang thật dài, cùng nhau đi đi đến thang máy.

Bước chân Lục Ly Dã hơi dài, đã đi ở phía trước, bước chân Hương Tình khá chậm chạp nên tất nhiên rơi vào sau lưng anh ta.

Nhìn tấm lưng rộng của anh ta, trong lòng Hương Tình tràn ra một luồng cảm xúc khó tả, đủ loại mùi vị.

Đột nhiên Hương Tình dừng chân và hỏi anh ta: "Dây đeo điện thoại di động của em... Vẫn ở chỗ anh chứ?"

"Vút rồi!"

Gần như không cần một giây để suy nghĩ, thậm chí không hề chậm lại bước chân, cũng không quay đầu, Lục Ly Dã đã trả lời câu hỏi của Hương Tình.

Hương Tình sững sốt một chút...

Mấy giây sau, cô đột nhiên tăng nhanh bước chân, chạy chậm đến trước

mặt Lục Ly Dã.

"Thật sao?"

Cô đuổi kịp và hỏi anh, vẫn không tin tưởng.

Lục Ly Dã nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô một cái, nhướn mày, nhìn từ trên cao nhìn xuống và tra hỏi cô: "Cũng đâu phải là thứ gì quý giá, vớt thì sao chứ?"

Hương Tình cau mày: "Anh nói nghiêm túc?"

"Em thấy anh giống như đang nói đùa à?"

Sắc mặt Hương Tình trắng bệch: "Vậy anh vớt ở đâu?"

"Để làm gì? Không phải vẫn muốn tìm lại chứ?"

Mặt Lục Ly Dã đầy vẻ châm chọc hỏi cô.

Anh giơ tay gạt cô ra, bước từng bước dài đến thang máy.

Cửa thang máy "Ting... " một tiếng, mở ra.

Lục Ly Dã đang định bước vào nhưng bỗng dừng bị Hương Tình giơ hai tay ngăn cản ở cửa.

Cô ngẩng cao đầu, bướng bỉnh nhìn anh ta: "Anh hãy nói cho em biết là anh đã vớt ở đâu?"

Lục Ly Dã cau mày, môi mỏng mím chặt, cứng ngắt không nói lời nào với Hương Tình.

Hương Tình hít hít mũi rồi nói: "Lục Ly Dã, có thể đối với anh, món trang sức đó chỉ là một món đồ nhặt ở ven đường không đáng tiền, cũng như anh nói, anh đưa cho em, tiện tay móc vào điện thoại di động, trong lòng cũng không coi ra gì... Nhưng..."

Hương Tình nói tới chỗ này lại dừng một chút: "Nhưng em không nghĩ vậy, em mặc kệ là nó có giá trị bao nhiêu, dù nó được mua chỉ bằng một

đồng thì đối với em nó vẫn là vô giá!”

Hương Tình hít một hơi rồi cầu xin: “Lục Ly Dã, xin anh nói cho em biết, anh đã vớt nó ở đâu? Được không?”

Tiếng nói vừa dứt, cửa thang máy sau lưng Hương Tình vừa khép, lại mở ra một lần nữa.

Lục Ly Dã đột nhiên bước về phía trước một bước, cánh tay dài của anh vòng qua eo thon của cô, không nói hai lời đã kéo mạnh cô vào thang máy.

"Àm... " một tiếng, Hương Tình nặng nề va vào vách tường thủy tinh của thang máy.

Lục Ly Dã nhìn từ trên cao nhìn xuống, trợn mắt nhìn cô, ngón tay nắm chặt cằm cô, lạnh lùng chất vấn: “Tùy tiện đánh mất nó mà còn dám nói với anh là cái thứ đó vô giá trong lòng em à?”

Khóe mắt Hương tình ửng đỏ, cô hít một hơi rồi xin lỗi: “Thật xin lỗi.”

Cô nắm lấy bàn tay to của anh ta đang siết chặt tay mình, chân thành xin lỗi anh ta: “Em không cố ý...”

Nghe cô xin lỗi, trong lòng Lục Ly Dã đau xót một cách khó hiểu.

Ánh mắt anh ta co rút mấy lần, dường như tim bị thứ gì mạnh mẽ va vào, sau đó, anh đột nhiên buông lỏng bàn tay đang siết chặt tay cô.

Thang máy nhanh chóng đến hầm đậu xe lầu một.

Lục Ly Dã trầm giọng trả lời cô: “Đồ đã bị vớt ở sông, không thể nào tìm lại nữa!”

Hương Tình không dám tin nhìn anh ta, trong mắt đầy vẻ đau đớn: “Tại sao chứ?”

Lục Ly Dã lạnh lùng hỏi ngược lại cô: “Vậy sao em không hỏi là anh tìm thấy nó ở đâu?”

"Không phải là trong căn hộ bỏ trống ư?"

Hương Tình khó hiểu.

Cửa thang máy dừng lại, một tiếng “Ting...” vang lên, cửa mở ra, Lục Ly Dĩ bước vào thang máy trước.

Hương Tình nhanh chóng đuổi theo.

"Không phải anh tìm được nó trong chung cư à, vậy ở đâu?"

Hương Tình truy hỏi.

Lục Ly Dĩ đang bước nhanh đột nhiên ngừng lại, xoay người, chất vấn cô: "Cao Hương Tình, rốt cuộc em và Morri có quan hệ gì?"

Câu hỏi đột nhiên như vật làm Hương Tình sững sờ, mấy giây vẫn chưa kịp phản ứng.

Dường như cô bỗng hiểu ra: “Anh tìm thấy đồ trang sức trong tay Morri ư? Nhưng em gọi điện thoại cho trợ lý Ngô, anh ta nói anh ta không hề thấy!”

"Em còn rất thân thiết với Ngô Dữ Sinh à?"

Lục Ly Dĩ bỗng bước tới, ép sát cô: “Em và Morri thường xuyên gọi điện thoại cho nhau à?”

"Không có!"

Lần này Hương Tình không chần chừ nữa, lập tức trả lời câu hỏi của Lục Ly Dĩ.

Hai tay đặt trước ngực Lục Ly Dĩ theo bản năng và giải thích: “Em có số điện thoại của trợ lý Ngô là vì cần thiết cho công việc, tòa soạn của em từng phỏng vấn Morri một lần.”

Lục Ly Dĩ ôm ngực nhìn cô, không lên tiếng, đợi cô nói tiếp.

Hương Tình liếm liếm môi rồi mới nói tiếp: “Hôm đó, trong sòng bài,

chúng em vô tình có mâu thuẫn với người trong đó, đúng là Morri vội vàng đến giúp đỡ chúng em..."

Ánh mắt Lục Ly Dã đã sâu thẳm, môi mỏng lướt qua một nụ cười lạnh: "Anh hùng cứu mỹ nhân, nên em lập tức yêu anh ta à?"

Câu này không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

"Em không yêu anh ta!"

Hương Tình chối.

Trong lòng rất đau đớn một cách khó hiểu.

Cao Hương Tình cô để ý ai mà Lục Ly Dã anh còn không biết ư? Sao cứ phải cố ý nói như thế?

"Thôi..."

Cô bỗng nhiên cảm thấy hơi mệt mỏi.

Rốt cuộc quan hệ của họ thế nào thì coi là gì chứ?

-----oOo-----

Chương 476: Món quà Mới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hương Tình lắc đầu cười nhạt: "Tôi vẫn nên tự mình đi về thôi..."

"Còn nữa, sau này... Chúng ta cứ như vậy đi!"

Mấy ngày nay tranh cãi âm ỉ thực sự khiến cô cảm thấy mệt mỏi chưa từng có.

Cô nói xong và xoay người đi ra ngoài.

"Cao Hương Tình, em nói rõ ra cho tôi..."

Tiếng gào thét của Lục Ly Dĩ vang lên từ phía sau: "Thế nào gọi là "Sau này chúng ta cứ như vậy" hả?"

Tâm lung mảnh mai của Hương Tình thoáng cứng đờ.

Cô khó chịu hít mũi, vành mắt đã đỏ hoe.

Nhưng Hương Tình vẫn không xoay người lại mà chỉ khẽ trả lời anh ta: "Tôi mệt rồi, không muốn chơi nữa! Do đó cứ như vậy đi!"

Cô nói xong thì đi đôi giày cao gót bước nhanh về phía trước.

"Cao Hương Tình, mẹ nó chứ, ai đùa với em hả?!!"

Lục Ly Dĩ lại lớn tiếng hét lên.

Tiếng hét ấy to đến mức gần như có thể làm tất cả mọi người ở trong bãi đỗ xe nghe thấy được.

Mắt Hương Tình cay cay, không ngờ những giọt nước mắt vô tích sự lại cứ thế chảy ra.

Đột nhiên cánh tay của Hương Tình bị một bàn tay lớn dùng sức giữ chặt và bị kéo xoay người lại. Cô vừa ngẩng đầu lên thì thấy đôi mắt đỏ ngầu của Lục Ly Dĩ đang tức giận trừng trừng nhìn cô.

"Em cảm thấy cậu đây bận rộn như thế còn có tâm tư chơi trò chơi này với em ư?"

Anh ta thét lên hỏi Hương Tình.

Lục Ly Dĩ tức giận nhưng trong lòng cố kìm nén, những đường gân xanh đều nổi rõ.

Hương Tình nhìn anh ta bằng đôi mắt đỏ hoe, từng giọt nước mắt không ngừng tuôn ra ngoài... Nước mắt của cô tựa như từng cây gai đâm sâu vào trong trái tim Lục Ly Dĩ.

Trong cái chớp mắt tiếp theo, cánh tay anh ta giơ ra và ôm chặt cô vào

trong lòng mình: "Em khóc cái gì chứ? Không được khóc!"

Kết quả Hương Tình càng khóc to hơn.

Cô vùng vẫy muốn thoát ra khỏi vòng tay của anh ta: "Anh biết rõ trong lòng tôi nghĩ thế nào mà anh còn muốn hỏi quan hệ giữa tôi và Morri là gì!! Lục Ly Dã, anh bắt nạt tôi, cố tình bắt nạt tôi đúng không??"

"Tôi nào dám bắt nạt em chứ?!"

Lục Ly Dã ôm cô thật chặt và không để cho cô có thể nhúc nhích: "Nếu tôi dám bắt nạt em, mẹ tôi thế nào cũng sẽ nạo tôi ra mắt!"

"Vậy tối hôm qua anh bắt nạt tôi còn chưa đủ hả?! Mấy ngày qua, anh vẫn luôn làm mặt lạnh với tôi, vậy anh có từng suy nghĩ đến cảm xúc của tôi?"

Lục Ly Dã cúi đầu cắn lên môi Hương Tình một cái: "Vậy còn em? Hôm qua khi em nói không liên quan tới tôi, em có suy nghĩ tới cảm xúc của tôi không?"

Hương Tình bị anh ta hỏi thế thì lập tức ngậm miệng lại.

Anh ta thấy cô không nói bèn nói tiếp: "Chuyện tối hôm qua là tôi sai, tôi nói xin lỗi em! Tôi rất chân thành xin lỗi em."

Lục Ly Dã nói rồi nâng mặt cô lên, bờ môi gợi cảm thoáng có ý cười: "Tôi qua thả em đi là tôi sai!"

"..."

Fuck!

Hóa ra lý do anh ta nói xin lỗi là không nên thả cô đi à?!

Tên khốn nạn này!!

Hương Tình tức giận tới mức thở hổn hển mà đẩy anh ta ra: "Lục Ly Dã, anh hết thuốc chữa rồi!"

Lục Ly Dã cười càng thêm ngang ngược.

Anh ta giờ tay kéo Hường Tình lại rồi bá đạo nâng cằm cô lên: "Có phải bây giờ em nên trả lời câu hỏi của tôi hay không? Hử?"

Đáng chết, người đàn ông này... Lúc nào cũng phóng điện cho người khác!!

Dù chỉ khi hỏi một câu cũng phải quỵến rũ như thế...

"Cái nào?"

Hường Tình chớp chớp mắt mấy cái giả vờ không biết.

"Quan hệ với Morri!"

Anh ta nhấn mạnh.

Ánh mắt của Hường Tình thoáng thay đổi, lúc này cô mới nghiêm túc trả lời anh ta: "Tôi và Morri thực sự chỉ là quan hệ bạn bè! Mặc dù anh ta đã từng ba lần bốn lượt cứu tôi trong lúc nguy hiểm, tôi rất biết ơn anh ta nhưng tôi thật sự không có cảm giác đó với anh ta. Về phần vật trang trí kia, tôi cũng không biết tại sao nó lại rơi vào tay anh ta. Tôi thực sự không cố ý, tôi cũng không phải cố tình làm mất nó..."

Nhắc tới vật trang trí kia, trong lòng Hường Tình lại càng khó chịu hơn chút, cô dè dặt hỏi anh ta: "Anh thật sự ném nó rồi à?"

Cô hy vọng rằng Lục Ly Dã chỉ cáu kỉnh với cô nên đùa cô vậy thôi.

Nhưng câu trả lời là...

"Đúng vậy."

Lục Ly Dã gật đầu.

Anh ta nghe được lời giải thích của cô thì cơn bực bội trong lòng nhiều ngày qua cuối cùng cũng giảm đi không ít.

"Thật sự vứt mất rồi!"

Ngón tay dài của Lục Ly Dã đan vào trong mái tóc của Hương Tình, vòng ra sau gáy cô rồi kéo mạnh cô về phía mình: "Vứt thì vứt thôi, cần gì phải so đo như vậy chứ!"

Anh ta nói rất nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi, thái độ hoàn toàn không để ý.

Thực ra không phải anh ta không thèm để ý mà là anh ta không muốn quá mức để ý ở cô gái trước mặt này!

Dù sao có muốn tìm lại món đồ kia cũng không thể tìm được nữa!

Hương Tình rầu rĩ nắm lấy cánh tay anh ta đang giữ cổ mình và bĩu môi: "Tại sao anh lại vứt nó đi?"

"Tôi không vui."

Anh ta nói.

Thái độ rất đương nhiên và cũng rất bá đạo.

"..."

Hương Tình không vui nhìn chằm chằm vào anh ta.

"Tôi không nên tức giận sao? Thứ tôi tặng cho người phụ nữ của mình lại bị người đàn ông khác nhét vào trong ngực chơi đùa, hẳn còn không biết ngượng nói với cậu đây, đó là đồ người phụ nữ của anh ta! Lúc ấy tôi tức giận đến mức vứt thẳng ra ngoài cửa sổ!"

Anh ta còn có lý nữa à!

Hương Tình cảm thấy anh ta tức giận là chuyện có thể hiểu được.

Nhưng đồ đã bị mất làm cho tâm trạng của cô thật sự không tốt chút nào.

Cô nhíu mày và khẽ thì thầm: "Chẳng lẽ trong lòng anh, nó chẳng là gì sao?"

"Được rồi, về sau tôi sẽ tặng cho em thứ tốt hơn. Món đồ đó không đáng bao nhiêu tiền đâu."

Lục Ly Dã không trực tiếp trả lời mà bàn tay sau gáy cô kéo nhẹ và đưa cô lên xe.

Anh ta thấy Hương Tình còn có chút rầu rĩ không vui thì ngừng lại giải thích: "Tôi không hi vọng Morri lấy đồ tôi tặng cho em để uy hiếp em, nó là món quà tôi tặng cho em và để em luôn nhớ đến tôi mà không phải để nó trở thành lý do và cái cớ để em và Morri gặp mặt nhau! Thay vì cho anh ta một lý do tiếp cận em thì không bằng vứt đi cho xong chuyện!"

"..."

Hương Tình nhìn anh ta đầy ngạc nhiên.

Cô ngạc nhiên vì không ngờ anh ta lại suy nghĩ nhiều như thế.

Cũng đúng, nếu bây giờ Morri gọi tới nói với cô rằng vật trang trí kia đang ở trong tay anh ta và muốn cô tự mình đến lấy, cô nhất định sẽ không chút chần chừ mà đi gặp anh ta.

Cho nên Lục Ly Dã suy nghĩ như vậy thực sự không có gì không đúng.

Chỉ có điều...

Chỉ riêng một điểm này cũng không khó nhìn ra người này.... có tính chiếm hữu rất mạnh!

Nhưng vì sao trong lòng cô vẫn cảm thấy rất vui vẻ, cảm thấy anh ta rất đáng yêu chứ?!

Hương Tình nghĩ có lẽ mình trúng tà rồi!

Chẳng bao lâu, Lục Ly Dã đã đưa Hương Tình về đến khu nhà trọ.

Chiếc xe dừng lại ở dưới tầng của khu căn hộ.

Khi Hương Tình sắp xuống xe, Lục Ly Dã bỗng nhiên gọi cô lại.

"Hả?"

Hương Tình khó hiểu quay đầu lại nhìn anh ta: "Còn gì nữa sao?"

Cô vừa dứt lời, Lục Ly Dã lập tức ném một cái hộp gấm đựng trang sức dài vào trong lòng cô.

Chiếc hộp có màu hồng nhạt trông rất tinh xảo, phía trên còn được gắn một chiếc nơ màu tím.

Hương Tình ngạc nhiên nhìn anh ta: "Đây là gì vậy?"

"Em xem chẳng phải sẽ biết sao?"

Vẻ mặt của Lục Ly Dã dường như còn có chút khó chịu.

Vì xấu hổ mà ánh mắt anh ta không nhìn thẳng vào Hương Tình mà cứ nhìn xung quanh.

Thực ra anh ta cũng không biết mình đang căng thẳng loạn gì nữa.

Đây không phải lần đầu tiên anh ta tặng đồ trang sức cho con gái, cũng không đến mức giống một thằng nhóc chưa mọc đủ lông, không rành chuyện đời chứ?

Nhưng nói thật, đây vẫn là lần đầu tiên anh ta tốn nhiều công sức chuẩn bị quà tặng cho một người phụ nữ như thế.

Hương Tình tò mò mở hộp gấm ra. Khi nhìn thấy món quà nằm bên trong thì cô kinh ngạc đến mức miệng há to thành hình chữ "O" rồi.

"Cái này..."

Món quà lại là một chiếc vòng cổ bạch kim.

Mà trên vòng cổ còn treo một mặt dây chuyền kim cương tinh xảo... Mặt dây chuyền không phải gì khác mà chính là chữ "Lục" được tạo hình vô cùng đặc biệt lại đẹp mắt.

Không khác gì với cái anh ta đã tặng cho cô lần trước.

Dưới ánh đèn xe âm áp bao phủ, viên kim cương nhỏ kia tỏa ra ánh sáng rực rỡ, đẹp vô cùng... Món quà tặng này đủ làm cho mỗi cô gái đều yêu thích không muốn rời tay!

Dĩ nhiên là Hương Tình rất thích nó.

Chỉ là...

"Cái này... Rất đắt phải không?"

Cô thử hỏi dò anh ta.

Nếu như cô lấy thì thế nào cũng có cảm giác như mình nhận một món quà đặc biệt lớn của anh ta, trong lòng ít nhiều cũng sẽ thấy không thoải mái đi?

"Nếu tôi nói rẻ em có tin không?"

Lục Ly Dã nhú mày nói.

"Đương nhiên là không tin rồi."

Cô cũng không phải là kẻ ngốc!

"Được rồi, em đừng có kiêu cách nữa. Thứ này không đắt như sợi dây treo điện thoại kia đâu!"

Lục Ly Dã nói xong cầm lấy vòng cổ trong hộp và đeo lên cho cô.

Hương Tình phối hợp cúi đầu xuống để thuận tiện cho động tác của anh ta, cô tò mò hỏi: "Thật hả? Dây treo điện thoại kia thật sự đắt tiền như thế sao?"

Vậy cô thành kẻ có tội thật rồi!

Cô vừa lên tiếng đã nghe thấy tiếng cười khẽ của Lục Ly Dã.

Anh ta đeo vòng cổ xong thì vỗ nhẹ vào sau gáy cô: "Chỉ có kẻ ngốc như

em mới tin như vậy thôi!"

"..."

Anh ta lại trêu chọc cô rồi!!

"Được rồi, em xuống xe đi!"

Lục Ly Dã phát tay một cái, ra hiệu cô có thể đi.

Tay trái của Hương Tình xoa nhẹ lên chiếc vòng trên cổ, yêu thích không nổi rời tay.

Cô thò tay phải đẩy cửa ra và chuẩn bị xuống xe lại đột nhiên dừng lại, cô dường như nghĩ tới chuyện gì đó liền quay đầu lại hỏi anh ta: "Anh chuẩn bị món quà này cho tôi từ lúc nào?"

Lục Ly Dã nghĩ ngợi một lát, cuối cùng nói thật: "Từ ngày đầu tiên em làm mất vật trang trí kia."

Hương Tình nghe xong thì trong lòng cô chợt cảm thấy ấm áp.

Trái tim rõ ràng hơi rung động...

Người đàn ông thật là... Không quan tâm giữa mình và anh ta đang giận dỗi, chiến tranh lạnh hay là thật sự vui vẻ bên nhau thì dường như nó cũng chưa bao giờ ảnh hưởng tới thái độ của anh ta đối với mình... Tuy bề ngoài lạnh lùng nhưng anh ta vẫn bí mật chuẩn bị quà tặng cho cô, thấy cô bị bỏng vẫn lao tới làm mát cho cô trước, anh ta sẽ sẵn sàng cẩn thận đút cho cô ăn cho dù còn đang giận cô!

Hương Tình nheo mắt nhìn Lục Ly Dã và cong môi cười: "Ngài Lục, tôi phát hiện sự quyến rũ của cá nhân anh... dường như càng ngày càng... lớn hơn đấy!"

Đôi mắt của Hương Tình đã cong thành vầng trăng khuyết, thật sự động lòng người.

Trên gương mặt đều là vẻ phong tình rạng rỡ.

Cô nói xong thì chớp chớp mắt và không đợi Lục Ly Dã đáp lại đã đẩy cửa bước xuống xe.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống.

Lục Ly Dã nhìn theo bóng lưng rời đi của cô, trên đôi môi mỏng kia càng lộ rõ ý cười.

Anh ta dựa vào lưng lưng giống như đang hưởng thụ và thuận tay mở phần mềm facebook trên điện thoại.

Lục Ly Dã mở khung chat “Tình”, kinh ngạc nhìn hình đại diện đáng yêu của cô và tin nhắn được gửi tới mấy ngày trước, sau đó liền ngẩn người ra.

Ý cười trên môi càng thêm quyến rũ hơn.

Anh ta nghĩ ngợi rồi ấn mở cài đặt cá nhân của mình và thêm vài chữ “Là một nửa của LOVE” sau “LO”

LO là một nửa của LOVE!

Lục Ly Dã làm xong thì tắt zalo đi, cất điện thoại và lái xe rời đi.

Hương Tình thật sự yêu thích chiếc vòng cổ đột nhiên xuất hiện tới không nổi rời tay.

Chữ “Lục” chuyển từ trên điện thoại di động sang cổ.

Lần này cô nhất định phải giữ kỹ.

Nếu mất lần nữa thì cô sẽ không tha thứ cho mình đâu!

Cô ngồi trên ghế sofa trong phòng và mở zalo tìm cái tên “LO” kia thì phát hiện anh ta không ngờ đã đổi tên.

Hơn nữa cái tên này...

.. LO là một nửa của LOVE.

-----oOo-----

Chương 477: Muốn giải thích cho tôi sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hương Tình không nhin được mà nghiên ngẫm về cái tên "văn nghệ" này một lát.

Nói yêu một nửa.

Hương Tình không khỏi híp mắt nở nụ cười.

"Tinh tinh tinh tinh..."

Bỗng nhiên, điện thoại trên bàn trà cắt ngang dòng suy nghĩ của Hương Tình.

Cô ngược mắt nhìn, là điện thoại của Tần Lịch Lịch đang đổ chuông.

"Lịch Lịch, điện thoại của em kìa."

Tần Lịch đang tắm trong phòng tắm, Hương Tình liền nói vọng vào bên trong.

"Ai vậy...? Chị nghe hộ em với, nói người ta là tý nữa em sẽ gọi lại."

Tần Lịch Lịch dường như không suy nghĩ nhiều.

"Được."

Hương Tình lên tiếng và cầm điện thoại của Tần Lịch Lịch lên rồi nghe máy.

Đó là người nhà cô ấy gọi tới. Sau khi biết Hương Tình là đồng nghiệp của cô ấy, người đó hỏi thăm cô vài câu rồi cúp máy.

Hương Tình đặt điện thoại di động của cô ấy xuống.

Ngón tay cô bất ngờ chạm vào màn hình điện thoại di động làm cột ảnh chụp bật ra.

Một tập ảnh nhỏ xuất hiện trong mắt Hương Tình, cô không để ý nhìn lướt qua và đang chuẩn bị tắt đi, bỗng nhiên... bị một tấm ảnh quen thuộc thú hút tâm mắt.

Mặc dù ảnh chụp là phiên bản thu nhỏ nhưng cô vẫn có thể nhận ra ngay từ ánh mắt đầu tiên.

Bàn tay nhỏ bé đang cầm điện thoại của Hương Tình hơi run lên.

Ngón tay cô chạm vào bức ảnh, rồi phóng to...

Cảnh cô cùng Morris thân mật bất ngờ xuất hiện ở trước mặt cô.

Ngón tay cô theo bản năng gậy về phía bên phải, xem tiếp.

Trước sau có gần hai mươi bức ảnh, trong đó có rất nhiều bức ảnh thậm chí còn chưa được đăng lên báo.

Mãi cho đến khi lật đến một bức ảnh chụp chung thân mật giữa Lục Ly Dã cùng Tần Lịch Lịch năm đó, động tác ngón tay của Hương Tình mới dừng lại.

Cô kinh ngạc nhìn vào bức ảnh trước mặt.

Năm đó, Lục Ly Dã vẫn còn rất trẻ.

Trong đôi mắt hoa đào tuyệt đẹp này không có vẻ trầm lắng như bây giờ, chỉ thấy vẻ trẻ trung đầy nhiệt huyết cùng sự phóng đãng, bất kham.

Tóc của anh ta rất ngắn, dưới ánh sáng, từng sợi tóc đều dựng thẳng, đặc biệt khỏe khoắn dưới ánh mặt trời.

Khóe môi anh ta hơi nhếch lên nở nụ cười tùy ý lại xấu xa, quyến rũ mà đẹp mắt.

Hai người bọn họ đều đang ngồi.

Cánh tay dài của anh ta tùy ý gác lên đôi vai mảnh mai của Tần Lịch Lịch, đầu hai người dựa vào nhau.

Tần Lịch Lịch chịu trách nhiệm chụp ảnh chung, Lục Ly Dã chịu trách nhiệm giả ngẫu.

Mà trên gương mặt điển trai của anh ta dường như có chút không kiên nhẫn.

Hương Tình nghĩ, có lẽ đó là ảo giác của cô thôi.

Dù biết đây là quá khứ của bọn họ, cô không nên để ý tới, nhưng khi nhìn thấy bức ảnh chụp chung, trong lòng cô khó tránh khỏi cảm thấy không được tự nhiên.

Cô buồn bực thoát ra ngoài và để điện thoại lại trên bàn.

Lúc biết ảnh chụp là do Tần Lịch Lịch để lộ ra ngoài, không biết vì sao cô lại bình tĩnh hơn trong tưởng tượng của mình rất nhiều.

Có lẽ là do cô đã sớm đoán được.

Cô thừa nhận, cô đã nghi ngờ Tần Lịch Lịch khi phát hiện ra những tấm hình này, cho nên lúc làm việc, cô mới cố ý kể lại những lời của chủ biên cho cô ấy nghe, chính là vì thử cô ấy.

Mà nét mặt của Tần Lịch Lịch thực sự đã bán đứng cô ấy rồi.

Lúc đó, Hương Tình gần như đã xác định được một nửa.

Mà hôm nay, lúc nhìn thấy những tấm hình này một lần nữa, cô đã xác định nửa đáp án còn lại..

Chẳng mấy chốc, Tần Lịch Lịch đã tắm xong và đi ra ngoài.

Cô ấy vừa lau mái tóc ướt vừa hỏi Hương Tình: "Chị Hương Tình, vừa nãy ai gọi điện cho em vậy ạ?"

Hương Tình lãnh đạm liếc nhìn cô ấy: "Mẹ em."

"Ồ."

Tần Lịch Lịch đáp một tiếng, sau đó ngồi xuống bên cạnh Hương Tình, cầm điện thoại lật xem lịch sử trò chuyện nhưng không vội gọi điện lại.

Hương Tình nghiêng đầu nhìn cô ấy, buồn bã nói: "Em có muốn giải thích với chị về ảnh chụp trong điện thoại di động không?"

Hương Tình lên tiếng hỏi làm cho Tần Lịch Lịch bỗng nhiên sững sờ.

Cô ấy chợt nghiêng đầu qua, trừng mắt nhìn Hương Tình: "Chị xem trộm điện thoại của em à?"

"Không làm chuyện gì trái lương tâm thì sẽ không sợ bị người khác nhìn."

Hương Tình không muốn giải thích với cô ấy là mình nhất thời không cẩn thận mới nhìn thấy.

Tần Lịch Lịch vút điện thoại lên bàn trà, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, phải mất một lúc lâu mới nói với Hương Tình: "Đúng, ảnh là do em chụp, em cũng chính là người đã gửi nó cho tạp chí và tòa soạn. Vậy thì sao? Nếu chị không làm ra những chuyện khiến người ta buồn nôn thì em làm sao chụp được những bức ảnh đó chứ? Cao Hương Tình, chị dám nói mối quan hệ giữa chị và Morris là bình thường không?"

Hương Tình cười lạnh, nhìn chằm chằm vào cô ấy một lúc mới mắng một câu: "Không có nhân phẩm."

"Tôi không có nhân phẩm, chị thì có chắc?"

Tần Lịch Lịch chán ghét nhìn Hương Tình và quát lên: "Nếu chị có nhân phẩm thì đã không lén quyến rũ người đàn ông tôi thích. Nếu chị có nhân phẩm thì đã không dụ dỗ với Lục Ly Dã còn có quan hệ không rõ ràng với Morris."

Nghe những lời lên án không chính đáng của Tần Lịch Lịch, cô không khỏi có chút tức giận.

"Tần Lịch Lịch, em nghe đây. Thứ nhất, không phải em thích Lục Ly Dã

thì quy định người khác không thể thích anh ấy. Thứ hai, chị yêu anh ấy trước rồi mới biết em. Em không cần thiết phải làm ra bộ dạng như chị phản bội em. Cho tới bây giờ, chị không thấy có lỗi với em. Còn nữa, mối quan hệ giữa chị và Morris thế nào, chị cũng không cần phải giải thích với em, em càng không có tư cách dạy bảo chị."

"Chị không cảm thấy có lỗi với tôi, vậy vì sao mỗi lần chị hẹn gặp Lục Ly Dĩ đều phải lén lén lút lút sợ tôi biết được? Cao Hương Tình, tiềm thức của chị nói cho chị biết, chị đang phản bội lại đồng nghiệp của chị, bạn cùng phòng của chị."

Tần Lịch Lịch không chịu thua, lên án Hương Tình.

Hương Tình lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ấy: "Cũng bởi vì chị và em cùng thích một người đàn ông nên em tính kế sau lưng chị à?"

"Là chị không tử tế trước, vậy tại sao tôi không thể đáp trả chứ?"

Trong lòng Tần Lịch Lịch không hề áy náy mà gào lên.

Hương Tình cảm thấy nói thêm vài câu với người này cũng chỉ hạ thấp bản thân, cũng không biết ánh mắt của Lục Ly Dĩ năm đó thế nào nữa?

Hương Tình đứng lên cảnh cáo cô ấy: "Tần Lịch Lịch, nếu em không phục vì chuyện chị đã cướp đi Lục Ly Dĩ, nếu em còn muốn được người khác tôn trọng thì hãy quang minh chính đại cướp lại đi. Ai thắng ai thua thì dựa vào khả năng của chính mình. Em cứ tiếp tục giở thủ đoạn thâm hiểm sau lưng thế này thì đừng trách chị không cảnh cáo trước. Nếu em thật sự muốn chơi ác như vậy, chị nhất định sẽ chơi đến cùng. Đến lúc đó để xem ai chơi hơn ai! A, đúng rồi, chị quên không nói cho em biết ..."

Hương Tình nói đến đây lại mỉm cười, cố ý nói: "Bây giờ, ngài Morris đang thu thập tất cả tin tức về người tung ra loạt ảnh gây họa kia. Anh ta còn nói nếu để anh ta biết được, anh ta sẽ cho kẻ giở trò sau lưng ra thành tám mảnh. Mà Morris là loại người gì, chắc hẳn em đã tận mắt nhìn thấy rồi chứ? Tần Lịch Lịch, em dám đùa giỡn với anh ta chính là xúc phạm người có quyền thế, em cũng to gan thật đấy."

Quả nhiên, lời Hương Tình nói làm Tần Lịch Lịch tái mặt.

Đôi môi cô ấy run rẩy mấy cái, trong ánh mắt nhìn Hương Tình có phần khiếp sợ.

Cô ấy đã từng tận mắt nhìn thấy sự tàn độc của Morris.

Người đàn ông kia chỉ tát Hương Tình một cái, mấy phút sau đã bị đánh gãy hai tay.

Mà hôm nay, mình lại chọc tới trên đầu của anh ta, nói không chừng sẽ thật sự... Tần Lịch Lịch càng nghĩ càng sợ.

"Chị Hương Tình, tôi..."

Tần Lịch Lịch vừa mới nói tới đây thì vành mắt liền đỏ hoe.

Hương Tình nhìn cô ấy, thấy dáng vẻ lo lắng hãi hùng của cô ấy lại không hề cảm thấy thoải mái mà còn rất phiền lòng.

"Được rồi! Chị đã bảo Morris đừng điều tra, chỉ cần em thông minh một chút, đừng tiếp tục chọc đến chị thì anh ta sẽ không biết chuyện này."

Thật ra Hương Tình chỉ dọa cô ấy thôi.

Dù sao giấu đi vẫn tốt hơn, miễn cho sau này cô ấy lại gây rắc rối cho mình.

Hương Tình nói xong liền đi về phía phòng của mình. Lúc đi tới cửa bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, cô không quay đầu lại chỉ nói: "Ngày mai em hãy chuyển ra khỏi đây đi."

"Tại sao lại là tôi phải đi?"

Tần Lịch Lịch không cam lòng đáp lại.

"Em nói thử xem?"

Hương Tình cũng không muốn nói thêm với cô ấy nữa.

Không biết thế nào, Tần Lịch Lịch bỗng khóc ra thành tiếng: "Cao Hương Tình, thật ra chị và Lục Ly Dĩ đều cùng một loại người, hai

người đều rất khốn nạn. Rõ ràng hai người có lỗi với tôi trước, nhưng vì sao cuối cùng người bị ép đến không có đường lui lại là tôi? Hai người đối xử với tôi như vậy, không sợ cô hồn của đứa trẻ kia đến tìm mấy người sao?"

Lời Tần Lịch Lịch nói làm Hương Tình đang đi phải dừng lại.

Cô quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào gương mặt đầy nước mắt của Tần Lịch Lịch: "Đứa bé nào? Cô hồn nào?"

Tần Lịch Lịch cười lạnh: "Lục Ly Dã không nói cho chị biết là tôi đã từng mang thai con của anh ta sao?"

Hương Tình giật mình, kinh ngạc trừng mắt nhìn cô ấy.

Hương Tình mất rất nhiều thời gian vẫn không thể tiêu hóa nổi câu chuyện cũ tới đột ngột này.

Mặc dù cô biết chuyện cũ của Lục Ly Dã cùng cô gái này, nhưng... cô chưa bao giờ nghĩ tới, hóa ra giữa họ lại có mối liên hệ sâu sắc đến như vậy.

Nếu nói... trong lòng cô không ghen tuông thì nhất định là giả.

Cô không thêm đề ý sao? Làm sao có thể chứ?

"Tần Lịch Lịch, em muốn gì khi nói cho chị biết chuyện này?"

Hương Tình lặng lẽ hít sâu một hơi, ngược mắt lên lạnh lùng nhìn cô ấy: "Em muốn chị rút lui sao? Hay em muốn dùng quá khứ bi thương của em để thức tỉnh chị à? Nếu là vé trước..."

Cô lắc đầu: "Em đừng có mà mơ. Nếu là vé sau, vậy chị phải cảm ơn em trước rồi. Nhưng không phải mỗi người phụ nữ đều sẽ làm cho bản thân mình chật vật giống như em đâu..."

Nói xong, cô quay người đẩy cửa phòng và muốn đi vào trong.

Chợt cô nghe thấy Tần Lịch Lịch kêu lên the thé ở phía sau lưng mình: "Cao Hương Tình, chị rốt cuộc có còn chút lương tâm nào không vậy?"

Trong lòng chị có thể thoải mái được sao?

Hương Tình nghe vậy, mạnh mẽ quay đầu lại, giận dữ hét lên với Tần Lịch Lịch: "Tại sao chị không thoải mái được chứ? Cao Hương Tình chị là người làm cho em mang thai sao? Hay là Cao Hương Tình chị lôi kéo em, buộc em phải đi phá thai?"

"Là Lục Ly Dĩ. Là anh ta. Anh ta là ba của con tôi. Sao chị có thể không biết xấu hổ mà muốn sống yên ổn với anh ta chứ?"

"Tần Lịch Lịch.. "

Hương Tình lạnh lùng gọi cô ấy, đặc biệt không kiên nhẫn mà dứt khoát cắt ngang mấy lời nói vớ vẩn của cô ấy: "Chị chưa từng tham dự vào quá khứ của em cùng Lục Ly Dĩ, cũng không muốn tham dự vào. Mẹ nó, em đừng có moọt mực lôi chị vào như vậy. Mà bây giờ, em cũng đừng mơ xen vào chuyện giữa chị và anh ấy. Cho dù lúc trước em có thai thì sao? Điều này chẳng qua cũng chỉ là quá khứ, em đừng có đổ chậu phân đó lên đầu chị. Nói khó nghe một chút, nếu tên khốn kiếp mà em nhắc tới đủ yêu em thì bây giờ, đứa bé trong bụng em đã biết gọi mẹ rồi đi?"

Hương Tình nói xong không đợi Tần Lịch Lịch nói tiếp đã đóng cửa "rầm" một tiếng, hoàn toàn chặn cô ấy ở ngoài cửa.

Hương Tình chống tay lên cánh cửa lạnh lẽo, thở hắt hên.

Ngực cô đau đớn khó chịu giống như bị một con dao đục khoét vậy.

Bản thân Hương Tình biết mình nói những lời vừa rồi rất độc ác, cô luôn muốn che giấu bản thân, biểu hiện ra ngoài là mình không quan tâm, nhưng chỉ trong lòng cô mới biết cô để ý... hơn nữa còn rất để ý là đằng khác!!

-----oOo-----

Chương 478: Dọn nhà

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ trước tới giờ cô vẫn biết chuyện cũ của Lục Ly Dĩ anh và Tần Lịch Lịch nhưng cố ý bỏ qua, căn bản không muốn hiểu.

Nhưng khi biết hóa ra giữa bọn họ từng có một đứa bé thì cảm giác này... rất buồn bực!!

Buồn bực đến mức làm cho cô có phần không thở được.

Bỗng nhiên cô lại hiểu, tại sao Tần Lịch Lịch lại muốn ôm chặt Lục Ly Dĩ không tha... Một người phụ nữ nguyện ý mang thai vì một người đàn ông, không phải vì quá yêu sao!

Mà người đàn ông đó

có thể khiến cho phụ nữ vì anh ta sinh non, nhất định không phải là một người đàn ông tốt!!

Sau cánh cửa truyền đến âm thanh khóc rống của Tần Lịch Lịch, những tiếng nức nở kia giống như những con dao cắt lên ngực Hương Tình... Bỗng nhiên điện thoại di động trong túi Hương Tình vang lên.

Là điện thoại của Lục Ly Dĩ gọi tới.

Ánh sáng không ngừng lấp lóe trong phòng tối.

Rõ ràng tia sáng rất yếu nhưng vẫn hiện lên ánh mắt đau thương của Hương Tình...

Cô kéo xuống mục khóa máy, không có nghe.

Cô không tức giận nữa, chỉ là tạm thời không nghĩ ra nên nói chuyện như thế nào với anh ta, nên không được tự nhiên.

Điện thoại vừa tắt lại reo vang.

Lần này là tin nhắn đơn giản:

"Gọi lại cho anh."

Hương Tình không để ý đến, trực tiếp tắt đi.

Năm phút sau zalo lại hiện lên, Hương Tình nhìn cũng không nhìn, trực tiếp lựa chọn tắt máy!

Cô vô lực ngã xuống giường, dùng chăn cuộn lấy mình đến mức bí hơi, rồi cứ để như vậy ngủ thiếp đi.

...

Hôm sau là cuối tuần, Hương Tình hẹn Vũ Quỳnh đi ra ngoài dạo phố.

"Tam Nhi, hôm qua Tần Lịch Lịch nói với chị là cô ấy và Lục Ly Dã đã xảy ra một số chuyện..."

Tâm tình Hương Tình có phần sa sút.

Vũ Quỳnh đang chọn quần áo bỗng dừng tay cứng đờ, quay đầu lại nhìn cô, buồn bực nói,

"Cô ta cố ý!"

"Chị cũng biết."

Hương Tình nâng mí mắt lên nhìn Vũ Quỳnh.

"Chị biết cái gì?"

Vũ Quỳnh tính thăm dò hỏi một câu.

"Chuyện Tần Lịch Lịch mang thai!"

Biểu cảm trên mặt Vũ Quỳnh hơi đổi một chút, sau đó mới nhìn Hương Tình trả lời:

"Không phải mang thai mà là nghi ngờ mang thai, lời nói cần phải rõ ràng một chút!"

Hương Tình bật cười.

Điều này rất quan trọng ư.

"Đúng, nghi ngờ cô ấy có con với Lục Ly Dã! Mà chính chị đưa cô ấy đi sinh non, anh em... Cũng biết!"

Vũ Quỳnh nói lời này là thật.

"Anh em?"

Hương Tình hơi ngạc nhiên.

"Đúng! Chính vì anh em biết anh ta có liên quan chuyện này, cho nên trước đó mới hung hăng hỏi thăm chị về Lục Ly Dã, chị nghĩ anh ta không yên lòng về em! Nhưng, chị cảm thấy toàn bộ chuyện này cũng không thể trách anh ta."

"Vâng."

"Nhất định Tần Lịch Lịch không nói cho em biết, là cô ta tự chọc lỗ trên áo mình, tính kế với Lục Ly Dã mới xuất hiện thêm một đứa bé!"

Hương Tình im lặng nghe, không phát biểu bất kỳ câu nào, biểu hiện trên mặt cũng tương đối bình tĩnh.

Vũ Quỳnh lo lắng nhìn Hương Tình một cái, lúc này mới tiếp tục:

"Nói thật, loại bi kịch này cũng là do bản thân cô ta gây nên! Năm đó mọi người vẫn còn là học sinh, cô ta biết rõ Lục Ly Dã không thể nào chịu trách nhiệm đối với mình, vậy mà cô ta còn muốn lấy thân thể của mình ra đùa giỡn, tự đẩy mình vào trong hố lửa!"

"Vậy năm đó Lục Ly Dã có thái độ gì?"

"Em hi vọng anh ta có thái độ gì."

Vũ Quỳnh không có đáp lại mà hỏi ngược Hương Tình.

Hương Tình lắc đầu mê man.

Vũ Quỳnh thở dài:

"Hương Tình, cách xử lý của mỗi người tại từng giai đoạn trong cuộc đời đều có sự khác biệt, em không thể dựa vào chuyện cũ của anh ta đi bình xét hiện tại, như vậy đối với anh ta mà nói là không công bằng! bây giờ em hiểu được anh ta, biết về anh ta không phải là đủ rồi sao cần gì để ý những chuyện em chưa bao giờ tham dự qua."

Hương Tình cảm thấy lời Tam Nhi nói đặc biệt có lý.

Cô cười cười, gật gật đầu, không phát biểu những ý kiến khác.

"Ngược lại, em phải đề phòng loại người như Tần Lịch Lịch một chút..."

"Vâng."

Hương Tình hoài nghi nhìn Vũ Quỳnh.

Vũ Quỳnh suy nghĩ một chút, lúc này mới nói:

"Kỳ thực chị rất ghét nói nhiều, nhưng bây giờ em đã liên quan đến Lục Ly Dã thì có một số việc chị vẫn nên nhắc nhở em."

Lúc trước, cô không quá rõ ràng quan hệ giữa Hương Tình và Lục Ly Dã, cho nên không nói với Hương Tình về Tần Lịch Lịch.

Vũ Quỳnh dẫn Hương Tình đến cửa nhân viên giao hàng, ngồi xuống ghé tựa ở một bên ghế nghỉ ngơi, lúc này mới nói:

"Nếu Tần Lịch Lịch đã biết quan hệ giữa em và Lục Ly Dã, em vẫn nên dọn ra khỏi ngôi nhà kia sớm một chút! Chớ ở lại cùng cô ta!"

Vũ Quỳnh chân thành khuyên lon cô.

"Vì sao?"

"Cô ta có rất nhiều tai mắt, chỉ cần cô gái nào hơi đến gần Lục Ly Dã, sẽ không để họ có quả ngon mà ăn! Chị và Lục Ly Dã chỉ là bạn tốt, cuối cùng vẫn bị cô ta cho ăn thiệt thòi rất thảm! Em biết vì sao chị và anh của em lộn xộn hai năm không?"

"Không phải vì lá thư kia ư."

Hương Tình có nghe Tam Nhi nói qua với cô về lá thư trời đất xui khiến kia.

Năm đó, sau khi cô nghe thấy chuyện cũ đau lòng kia, suýt chút nữa đã cảm động ôm Tam Nhi cùng nhau khóc rống lên, cũng may cô là đứa trẻ tương đối cứng cỏi.

Nhắc tới lá thư kia, trong lòng Vũ Quỳnh vẫn còn có chút khổ sở.

Mà bây giờ ngay cả chủ nhân lá thư kia cũng không biết ở nơi nào, thậm chí không biết anh còn mạnh khỏe hay không, trong lòng Vũ Quỳnh càng thêm khó chịu mấy phần, một lát sau mới nghe cô chậm rãi nói ra:

"Lá thư năm đó đã bị Tần Lịch Lịch đánh tráo..."

"Cái gì?"

Hương Tình kinh ngạc nhìn Vũ Quỳnh:

"Tại sao cô ta phải làm như vậy."

Lúc cô vừa nghe thấy cái kết quả này, trong bụng liền có phần buồn bực thay cho anh trai cùng chị dâu.

"Cô ta hi vọng chị nhanh đi Mỹ, như thế có thể rời xa khỏi Lục Ly Dã! Loại người như cô ta chính là vậy, vì tình yêu của mình, có thể tổn hại tình yêu của người khác!! Thật là một phụ nữ ích kỷ làm người ta chán ghét!! Tốt nhất em nên cách xa cô ta một chút!!"

Hương Tình thấy Vũ Quỳnh đau lòng, vỗ vỗ đôi vai gầy gò của cô động viên:

"Mọi chuyện đều đã qua rồi, đừng đau lòng nữa."

"Chị không sao..."

"Rời anh ấy sẽ trở lại!!"

"Đúng, nhất định là như vậy."

Cô vẫn luôn tin tưởng chuyện này.

Lúc chạng vạng, Hương Tình trở về căn hộ thu dọn hành lý.

Cô mới đi đến tầng dưới phòng trọ, bỗng dừng lại.

Dưới tàng cây hoè, có một chiếc xe Bentley quen thuộc dừng lại.

Thân hình cao gầy của Lục Ly Dĩ lười biếng đứng ở đó, đang không ngừng hút thuốc.

Mà trước mặt anh còn có một cô gái cười tươi như hoa...

Người kia không phải ai khác mà chính là Tần Lịch Lịch!

Hình như hai người đang trò chuyện gì đó.

Hương Tình nghe không rõ ràng lắm, nhưng có thể cảm giác được, Tần Lịch Lịch vẫn luôn nhọc lòng trả lời Lục Ly Dĩ, còn Lục Ly Dĩ thì chưa bao giờ phản ứng, câu có câu không.

Thình thoảng ánh mắt nhìn về phía cửa ra vào chung cư, mày kiếm nhíu lại, giống như chờ đến mức sắp không kiên nhẫn được rồi.

Thẳng đến lần thứ ba nhìn về phía cửa vào mới thấy được Hương Tình đang đi đến gần chỗ bọn họ.

Lục Ly Dĩ không nói hai lời, rút thuốc lá trong tay xuống, nhìn cũng không nhìn Tần Lịch Lịch, bước đi đến chỗ Hương Tình:

"Tại sao tối hôm qua không nghe điện thoại của anh, cũng không trả lời tin nhắn!"

Anh đứng ở trước mặt cô, trầm mặt, từ trên cao nhìn xuống chât vắn Hương Tình.

Tần Lịch Lịch nhìn thấy Hương Tình, bỗng dung biểu cảm trên mặt tái đi.

Hương Tình không có vội vã trả lời Lục Ly Dã, chỉ hơi nghiêng đầu, xuyên qua Lục Ly Dã nhìn Tần Lịch Lịch phía sau anh.

Sau đó lại nhìn chăm chú Lục Ly Dã một cái.

Lúc này mới sâu kín nói ra:

"Anh đến rất đúng lúc, hôm nay em đang chuẩn bị dọn nhà, anh giúp em một tay!"

"Dọn nhà!"

Lục Ly Dã hơi ngạc nhiên, ánh mắt dò xét Hương Tình lạnh nhạt ở trước mặt.

Trước đó, anh khuyên cô như thế nào, cô cũng không chịu chuyển, tại sao hôm nay lại nói phải dọn nhà!

Hiển nhiên lý do chỉ có một...

Chính là cô cùng với bạn cùng phòng xảy ra xung đột!

"Chị Hương Tình, chị muốn dọn đi?"

Bỗng nhiên Tần Lịch Lịch tiến lên, viền mắt một mảnh đỏ chót, năn nỉ cô:

"Chị Hương Tình, chuyện hôm qua là em không đúng, em xin lỗi chị, chị đừng giận em, chị ở lại có được hay không! Em bảo đảm, về sau không bao giờ phát sinh chuyện như vậy nữa! Chị đừng đi..."

Hương Tình cau mày nhìn Tần Lịch Lịch đang khóc lóc ở trước mặt.

Cô không biết Tần Lịch Lịch rốt cuộc là người sống nội tâm hay là cô ta thực sự diễn quá giống thật, khiến cho cô hơi cảm động.

Nhưng sắc mặt thay đổi như thế tuyệt đối là chỉ trong mấy giây.

Khi cô thấy Tần Lịch Lịch hướng ánh mắt về phía Lục Ly Dã ở bên cạnh lần nữa, cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, hiểu ra.

Cô ở đâu là do cô, người đàn ông này vốn là bên cạnh cô!!

Cô ở lại, Lục Ly Dã mới xuất hiện dưới chung cư của cô... Hương Tình không biết cô nên chế nhạo mình hay là nên đồng tình với mình.

Tội gì vì một người đàn ông mà ăn nói khép nép van cầu một kẻ mình ghét như thế!

Hương Tình không để ý đến Tần Lịch Lịch, mà nói với Lục Ly Dã:

"Lên lầu trước!"

Lục Ly Dã gật gật đầu, nắm tay Hương Tình rồi đi lên lầu.

Nhìn bọn họ nắm tay nhau, gương mặt Tần Lịch Lịch càng trắng bệch, không còn nửa phần màu máu.

Vừa vào hành lang, Lục Ly Dã đã trầm giọng hỏi Hương Tình:

"Tại sao chuyện không nghe điện thoại của anh lại liên quan đến cô ấy."

"Vừa rồi hai người đang nói chuyện gì?"

Hương Tình không trả lời, mà ngẩng đầu hỏi ngược lại anh.

"Anh gọi điện thoại cho em không được, cho nên chờ em ở dưới lầu, kết quả em không xuống, còn cô ấy thì xuống, anh hỏi cô ấy em có nhà hay không, cô ấy nói em ra ngoài hẹn hò rồi! Em đã hẹn hò với ai?"

Lục Ly Dã híp mắt hỏi cô, ngón tay vươn ra, xấu xa ngoắc ngoắc cầm Hương Tình trên cô.

Hương Tình cười:

"Cô ấy nói không sai, đúng là em đi hẹn hò! Nhưng người kia là chị dâu em!"

Cô không nghĩ tới mỗi giờ mỗi khắc Tần Lịch Lịch đều gây xích mích quan hệ giữa bọn họ!

"Nhóc tiểu Vũ?"

"Đúng."

Hương Tình gật đầu.

"Cô ấy có khỏe không?"

Lục Ly Dã hỏi Hương Tình.

"Cũng còn tốt, nhưng anh em không ở đây, tâm trạng khó tránh khỏi có phần sa sút, nhưng anh yên tâm, chị ấy rất kiên cường, so với người nào trong chúng ta đều kiên cường hơn!"

Hương Tình nói xong, dùng chìa khoá mở cửa, dẫn Lục Ly Dã tiến vào trong nhà.

Tần Lịch Lịch còn chưa lên, không biết đang làm cái gì.

Thân thể cao lớn của Lục Ly Dã đứng ở trong phòng cô, có vẻ càng ngày càng thẳng hơn.

Hai tay anh chống nạnh, quét mắt nhìn toàn bộ phòng khách một lần, lúc này mới thu tầm mắt hạ xuống trên mặt Hương Tình:

"Bây giờ có thể nói cho anh biết tại sao không nghe điện thoại của anh và tại sao bỗng nhiên dọn nhà, đã tìm được nhà mới chưa."

"Chưa có."

Hương Tình quên luôn mấy vấn đề phía trước của Lục Ly Dã, trực tiếp trả lời vấn đề cuối cùng.

"Dự định trước tiên là về nhà một ít thời gian rồi tính."

Hương Tình nói xong, tự mình tiến vào gian phòng của mình.

Lục Ly Dã đầy bụng hồ nghi đi theo.

Tiến vào phòng ngủ, đóng cửa lại, kéo Hương Tình qua, mạnh mẽ kéo cô vào trong lòng ngực của mình: “Làm gì? Em đang giận ai hả?”

-----oOo-----

Chương 479: Vậy thì đừng có rời xa

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Không..."

Hương Tình lắc đầu phủ nhận.

Muốn giấy giũa thoát ra khỏi ngực của anh, nhưng lại bị Lục Ly Dĩ ôm càng chặt hơn.

"Không cho phép gạt anh!!"

Đôi mắt bình tĩnh của Hương Tình đối đầu với ánh mắt thâm trầm âm u của Lục Ly Dĩ...

Tròng mắt anh xẹt qua mấy phần tán thưởng.

Hương Tình như bị quỷ thần xui khiến hỏi Lục Ly Dĩ một câu...

"Nếu như em phát hiện mình mang thai thì anh sẽ làm sao?"

"..."

Cô vừa dứt lời, thời gian như dừng lại.

Phòng ngủ biến thành cực kỳ yên tĩnh.

Tiếng hít thở vang lên bên tai, một hồi lại một hồi... nghe rất rõ ràng.

Hồi lâu...

Lục Ly Dĩ bình tĩnh nhìn Hương Tình nói:

"Không thể."

Sau đó, buông Hương Tình trong lồng ngực ra.

Hương Tình hơi ngẩn người.

Một lát sau nghe thấy Lục Ly Dã trầm giọng nói:

"Anh đã dùng biện pháp tiêm tránh thai."

"..."

Hương Tình nghe nói như thế, không biết trong lòng nên vui hay nên buồn.

Cô gượng ép khóe môi, lộ ra một nụ cười nhạt nhẽo:

"Em lừa gạt anh..."

"Em muốn biết cái gì?"

Lục Ly Dã nhìn chăm chăm vào Hương Tình, ánh mắt trở nên sắc bén.

"Anh sợ em sẽ mang thai?"

Hương Tình lại hỏi anh.

Nếu như không phải sợ sệt, làm sao anh có thể dùng biện pháp tránh thai chứ.

"Đúng, anh không hy vọng em mang thai!"

Bây giờ bọn họ không thích hợp để mang thai.

Tính chất công việc của anh căn bản không cho phép!

Một khi mang thai thì làm sao bây giờ.

Để cô ấy một thân một mình sinh con hay là trực tiếp phá thai!

Nhắc tới hai chữ phá thai, Lục Ly Dã không nhìn được nhú nhú mày.

Bỗng nhiên lại nghe thấy Hương Tình hỏi. "Tần Lịch Lịch đã mang thai vì anh?"

Hình như Lục Ly Dã không dự liệu được Hương Tình đột nhiên hỏi chuyện này nên anh có chốc lát giật mình, vài giây sau mới gật đầu: "Đúng."

Một lát sau mới dùng âm thanh trầm thấp bồi thêm một câu: "Là anh quyết định bỏ đứa bé."

Anh không có lừa gạt, cũng không cần lừa gạt.

Sự thực chính là sự thực.

Trong lúc nhất thời Hương Tình không biết nên phản ứng làm sao với câu trả lời thành thật của anh.

Tức giận!

Cô có gì phải tức giận, bất kể chuyện này là lúc trước hay là hiện tại, đều không có quan hệ gì với cô!

Khổ sở!

Cô không phải Thánh Mẫu, tâm không rộng mở đến như vậy.

Có lẽ cô bị sự bực bội và sự khó chịu quấy phá!

Hình như Lục Ly Dã đã hiểu rõ vì sao hôm qua Hương Tình không nhận điện thoại của mình, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô: "Đối với quá khứ của anh, anh cho em thời gian suy nghĩ thật kỹ, anh không buộc em..."

Anh nói tới đây hơi dừng lại một chút, dùng giọng nói trầm thấp: "Không ai có cách xóa đi những sai lầm đã qua! Nó đã xuất hiện, chính là một phần sinh mạng anh. Anh chờ đáp án của em."

Anh nói xong liền xoay người ra khỏi phòng ngủ của Hương Tình: "Em thu dọn hành lý đi, anh ra bên ngoài chờ em."

Lục Ly Dã đi ra.

Hương Tình ngồi ở trên giường, đầu hạ thấp xuống, mười ngón tay sờ lên bụng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hương Tình ngồi khoảng năm phút đồng hồ mới bắt đầu thu dọn hành lý.

Bên ngoài, Tần Lịch Lịch đã trở về.

Vừa thấy Lục Ly Dã trong phòng khách, trên khuôn mặt tái nhợt của cô ta hiện một vệt ý cười, cô ta vội vàng nghênh đón: "Ly Dã, em giúp anh lấy cốc nước, anh ngồi xuống trước đi."

Cô ta nói xong liền đi vào nhà bếp rót nước cho Lục Ly Dã.

"Không cần!!"

Lục Ly Dã kéo cánh tay cô ta lại, ngăn hành động của cô ta lại:

"Tôi không khát."

Nói xong, vội vã buông lỏng cánh tay của mình ra.

Tần Lịch Lịch liếc mắt nhìn bàn tay to của anh, lại liếc mắt nhìn cánh tay của mình, giữa lông mày hiện lên mấy phần cô đơn.

Cô là rắn độc, mãnh thú hay là độc dược.

Chỉ chạm vào cô một cái mà thôi, có cần phải nhanh chóng buông tay ra hay không.

"VẬY EM ĐI RỬA CHỨT HOA QUẢ CHO ANH..."

Tần Lịch Lịch vừa nói vừa muốn đi làm.

"Không cần."

Lục Ly Dã dùng âm thanh nhẹ nhàng từ chối, sau đó nhìn Tần Lịch Lịch

một cái:

"Anh ra ngoài chờ cô ấy!"

Nói xong, không để ý tới sự nhiệt tình của Tần Lịch Lịch, ra khỏi phòng của các cô.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, Tần Lịch Lịch cảm thấy mát mát.

Lục Ly Dã đứng dựa vào tường ngoài cửa, giữa những ngón tay dài là một điều thuốc, đầu hơi hạ thấp xuống, nhả ra từng ngụm khói.

Từng làn khói màu xanh lơ bay lên, rồi chạm vào con người sâu thẳm của anh.

Trong tròng mắt tràn đầy tình cảm phức tạp, mấy phần phiền muộn ẩn nấp giữa hai hàng lông mày, không dễ dàng phát giác.

Một tiếng sau.

Hương Tình xách hành lý đi ra.

Lục Ly Dã thấy thế, vội vàng vớt thuốc lá trong tay đi, chạy tới đỡ hành lý cho cô.

Hương Tình liếc mắt nhìn anh, lại nhìn tàn thuốc xung quanh chân anh, nhẹ giọng nói một câu:

"Không có chuyện gì thì hút thuốc ít thôi."

"Anh tự có chừng mực."

Lục Ly Dã xách hành lý qua rồi hỏi cô:

"Chỉ có chút hành lý này?"

"Vâng."

"Vậy đi thôi!"

Lục Ly Dã nắm tay Hương Tình muốn đi xuống lầu.

"Ly Dã!!"

Hai người vừa đi, Tần Lịch Lịch từ bên trong chạy ra, ôm lấy Lục Ly Dã từ phía sau lưng.

Hương Tình giật mình nhìn hình ảnh trước mắt, nhất thời trong lòng có đủ các loại cảm giác khó chịu.

Bàn tay nhỏ bị Lục Ly Dã nắm trong lòng bàn tay, cô không khỏe bằng anh nên vùng vẫy một hồi, lại bị Lục Ly Dã nắm thật chặt.

Cảm xúc của Lục Ly Dã trở nên âm trầm.

Một cánh tay khác gỡ bỏ cánh tay đang ôm lấy hông mình.

Sau đó, chậm rãi buông lỏng tay Hương Tình ra, lấy chìa khóa xe từ quần trong túi đưa cho Hương Tình.

"Em xuống xe chờ anh."

Hương Tình sửng sốt, tim đập loạn nhịp nhìn anh, sau đó cầm lấy chìa khóa xe từ trong tay anh chậm rãi xuống lầu.

Lúc đi qua chỗ để bình chữa cháy, Hương Tình nhìn thấy bên trong hình chiếu chính là khuôn mặt tái nhợt của mình... hiển nhiên Tần Lịch Lịch không ngờ tới, Lục Ly Dã lại bảo Hương Tình rời đi, nên nhất thời trong lòng vui vẻ.

"Ly Dã..."

"Tần Lịch Lịch "

Lục Ly Dã dùng giọng nói lạnh lùng cắt đứt lời cô ta.

Anh nhẹ nhàng lấy một xấp chi phiếu từ trong túi ra, sau đó ung dung lấy cây bút máy được chế tác tinh xảo bằng kim loại, không có ngấn đầu nhìn cô ta, trực tiếp hỏi một câu.

"Muốn bao nhiêu?"

"Có...có ý gì."

Nhất thời sắc mặt Tần Lịch Lịch trắng bệch.

Lúc này Lục Ly Dã mới nhìn cô ta một chút nói:

"Phí bồi thường!"

"Em không cần "

Tần Lịch Lịch lớn tiếng từ chối.

Viền mắt đỏ chót, rung rung muốn khóc.

Lục Ly Dã nhíu nhíu mày, không để ý đến sự từ chối của cô, mà chỉ cúi đầu viết loạch xoạch mấy cái lên chi phiếu, sau đó xé xuống đưa cho Tần Lịch Lịch, mặt không thay đổi nói:

"Phụ nữ thông minh sẽ nhận lấy tiền mặt của tôi, chỉ có phụ nữ ngu xuẩn mới hy vọng đạt được tình cảm của tôi! Nếu như cô kiên trì lựa chọn làm người sau, kết quả của cô sẽ là không còn gì cả!"

Tần Lịch Lịch nghe vậy rót nước mắt xuống, cuối cùng không kìm chế được khóc lên.

Hàm răng trắng của cô nặng nề cắn vào môi dưới đang run rẩy, thê lương mà tuyệt vọng hỏi anh:

"Lục Ly Dã, anh đã thực sự yêu một người phụ nữ chưa?"

"Anh không yêu, cho nên anh không thể lý giải nỗi đau này như thế nào!!"

Tần Lịch Lịch nói xong, đưa tay đoạt lấy chi phiếu trong tay Lục Ly Dã, xé nát nó thành giấy vụn.

Trong con người đen láy của Lục Ly Dã không nhắc lên nửa phần gọn sóng.

Anh không tiếp tục nhiều lời mà xoay người bước xuống lầu.

Đâu cũng không ngoảnh lại.

Lúc anh lạnh nhạt đủ để người ta tổn thương, vậy mà anh vẫn còn có thể thờ ơ lạnh nhạt như một người ngoài cuộc.

Tần Lịch Lịch nhìn bóng lưng lạnh nhạt của anh, đau khổ đến mức gần như chết đi, sau đó khóc lớn thành tiếng.

Người đàn ông này thật sự là người không có tim không có phổi, mới có thể tuyệt tình đến như thế!

Tần Lịch Lịch cũng không biết, đàn ông có lạnh lùng hơn nữa cũng có một mặt ấm áp... Chỉ là người anh muốn thể hiện sự ấm áp chưa bao giờ là cô!!

...

Lúc Lục Ly Dã xách hành lý xuống dưới lầu, Hương Tình đã ngồi vào chỗ bên cạnh ghế lái.

Anh mở cốp sau, sắp đặt hành lý vào rồi mới lên xe.

Hương Tình ngồi ở trong xe, cặp mắt vô hồn nhìn về phía trước, không có bất kỳ hướng nhìn nào gì, dù cho Lục Ly Dã lên xe cô cũng không có nghiêng đầu nhìn anh một cái.

"Ăn cơm nhé?"

Lục Ly Dã hỏi cô.

"Vâng."

Hương Tình gật gật đầu.

Lúc cô đi cùng Vũ Quỳnh có đi ăn nhưng cô không ăn cái gì, vì cô cảm thấy không ngon miệng.

Lục Ly Dã khởi động xe.

"VẬY theo anh đi ăn chút gì đó!"

Anh nói xong đi xe ra khỏi chung cư, đi tới chỗ nhà hàng anh đã chọn.

Xe ngừng lại trước một cửa hàng lẩu náo nhiệt.

Hương Tình hơi kinh ngạc, vậy mà anh lại lựa chọn một cửa hàng có nhiều người để ăn cơm.

Dưới sự hướng dẫn của phục vụ, hai người tiến vào phòng riêng phía trong.

Phòng riêng không nhỏ lắm, xung quanh cũng coi như là sạch sẽ thoải mái, nhưng dù sao vẫn là cửa hàng lẩu, cho dù mở điều hòa cũng vẫn hơi nóng.

Hiên nhiên đây không phải lần đầu tiên Lục Ly Dã đến chỗ này.

Anh cởi áo phục trên người ra, tiện tay đặt ở trên ghế dựa, sau đó hỏi Hương Tình:

"Muốn ăn cái gì?"

"Anh thường đến đây ăn."

Hương Tình không nhịn được hỏi anh.

"Lúc tâm trạng không tốt sẽ đến."

Cho nên hiện tại tâm tình anh cũng không tốt sao.

"Mỗi lần tới nơi đây đều ăn đến mức người đầy mồ hôi!"

Anh nói tiếp.

"Tâm trạng anh không tốt."

Hương Tình giả vờ thuận miệng hỏi.

Lục Ly Dã giương mắt nhìn cô một chút.

"Em cảm thấy như vậy, tâm trạng anh có thể tốt sao?"

Ánh mắt Hương Tình hơi thay đổi một chút, lại hỏi anh:

"Vừa rồi anh nói gì với cô ấy?"

Lục Ly Dã nhìn Hương Tình nói đúng sự thật:

"Cho cô ta một tờ chi phiếu."

"..."

Hương Tình ngạc nhiên.

"Anh đang làm nhục tình yêu của cô ấy."

Hương Tình nói.

Đối với sự lên án của Hương Tình, Lục Ly Dã không cho là đúng, nói ra một câu vô cùng thành thật mà quyết đoán:

"Hai bên tình nguyện mới gọi là tình yêu, yêu đơn phương sẽ chỉ bị coi thường mà thôi!"

Hương Tình kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, không thể không thừa nhận, cho dù đáp án là như vậy cũng làm cho cô không không chế được, tim đập thình thịch.

Phải trong lòng mỗi người phụ nữ đều có một tiểu ác ma, muốn chinh phục đàn ông lý trí như vậy!

"Em phát hiện lý trí của anh đối với tình cảm hơi đáng sợ!"

Hương Tình lắc đầu bật cười, uống một hớp nước chanh trước mặt, thờ dãi một tiếng:

"Không thể tưởng tượng, nếu như ngày nào đó chúng ta rời xa, thái độ

anh sẽ quyết đoán như thế nào..."

"VẬY ĐỪNG CÓ RỜI XA!"

Lục Ly Dã không chút nghĩ ngợi trả lời cô.

Con người âm u khóa chặt đôi mắt ẩm ướt của Hương Tình.

Giữa lông mày là vẻ chăm chú, chắc chắn.

Mà vẻ chắc chắn kia như một cục đá thả vào trong tim Hương Tình... Trong nháy mắt làm chân động ra vô số bọt nước, khiến cho nỗi lòng cô thật lâu cũng không có cách nào bình phục.

Đúng lúc đó cửa phòng riêng bị phục vụ đẩy ra, lễ phép đưa hai phần menu đến, sau đó lại lui ra ngoài.

"Muốn ăn cái gì, tự mình chọn đi."

Ngón tay Lục Ly Dã vươn qua nội yên ương, chỉ trỏ Menu đặt trước mặt Hương Tình.

Hương Tình phát hiện ngón tay của anh rất dài rất đẹp, lại còn sạch sẽ nữa.

Giữa xương ngón tay lại lộ ra sự mạnh mẽ chỉ thuộc về đàn ông.

"Nhìn cái gì?"

Có lẽ là cô nhìn quá mức chăm chú, cho nên bị Lục Ly Dã tóm gọn.

Anh hỏi cô, khóe môi mang theo ý cười.

Sau khi nói xong liền đặt ngón tay cứng cáp lên gò má của cô, trêu chọc, xoa xoa một cái, gian ác hỏi:

"Thích tay anh sao."

-----oOo-----

Chương 480: Sao anh tới nhà em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lòng bàn tay nhẹ nhàng sờ chón da thịt mịn màng của Hương Tình, động tác tiếp theo là một loạt động tác khiêu khích tâm trí cô.

Hồ hấp của Hương Tình trở nên dồn dập, khuôn mặt đỏ ửng, nắm lấy bàn tay không an phận của anh.

"Đừng nghịch..."

"Không nghịch!"

Lục Ly Dã nói xong nâng mặt của cô lên, thân hình thon dài vươn qua bàn ăn hình vuông, cúi người xuống chiếm lấy đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên của Hương Tình.

Đầu lưỡi ẩm ướt tùy ý tận hưởng hương thơm trong miệng của cô, hấp thu một phần vị ngọt thuộc về cô.

Lục Ly Dã giống như là người gặp hạn hán đã lâu, gấp đến mức không thể chờ được nữa.

Lúc nhân viên phục vụ đi vào lấy thực đơn, bắt gặp cảnh tượng ân ái bên trong, mặt không khỏi đỏ bừng lên, vội vã lùi ra ngoài.

Hương Tình xấu hổ đẩy người đàn ông trước người ra.

"Nồi lẩu sôi rồi, anh mau tránh ra đi, nếu không sẽ bị nước sôi bắn tung tóe lên người."

Cuối cùng Lục Ly Dã cũng phải buông đôi môi đỏ mọng của Hương Tình ra, nâng cằm của cô.

"Em giặt giúp anh."

"Nghĩ hay lắm..."

Hương Tình cười xì với anh.

Nhưng thân xui quý khiến thế nào trong đầu lại tưởng tượng ra hình ảnh cô giặt áo sơ mi cho anh... Hương Tình cảm giác cô điên rồi!

Khi cô bừng tỉnh lại đã thấy Lục Ly Dã trở về vị trí ngồi và nhìn chăm chăm vào cô cười xấu xa.

"Đừng có phí công tưởng tượng, về sau sẽ có rất nhiều cơ hội cho em giặt đồ giúp cậu đây! Kể cả quần cũng đều là em..."

"..."

Hương Tình bị anh nhìn thấu tâm tư nên khuôn mặt đỏ bừng lên trong nháy mắt.

"Ai muốn giúp anh giặt đồ chứ! Anh không biết tự mình làm sao!"

Hai người chọn món rất nhanh.

Nguyên liệu nấu ăn cũng được bung lên bàn.

Hai người ăn chung nồi lẩu, ăn đến không còn biết trời đâu đất đâu.

Hình như Lục Ly Dã thích ăn cay, nhưng mỗi một lần anh ăn cay đều chảy mồ hôi, đến khi ăn xong bữa cơm mồ hôi đã chảy xuống đầm đìa.

Mồ hôi làm ướt áo sơ mi màu trắng của anh, khiến nó dán vào thân thể trắng kiện nhưng không làm anh xuất hiện vẻ chật vật và chán nản.

Hương Tình cảm thấy Lục Ly Dã như vậy mới càng chân thực, càng gần gũi hơn.

Sau khi ăn xong, Lục Ly Dã đưa Hương Tình về nhà.

Xe ngừng lại ở cửa vào khu biệt thự.

Hương Tình được Lục Ly Dã nắm tay đỡ xuống xe.

"Lúc nào mới cho anh đáp án."

Hương Tình suy nghĩ một chút rồi nghiêng đầu hỏi anh.

"Nếu như em cho anh đáp án mà anh không chấp nhận được thì sao."

Lục Ly Dã sững sốt nửa giây, sau đó nắm chặt cổ tay Hương Tình, trầm giọng nói:

"Anh sẽ cho em suy nghĩ lại."

"Tốt lắm!"

Bỗng nhiên Hương Tình nở nụ cười.

"Ngày mai sẽ nói cho anh biết đáp án!"

Lục Ly Dã hí hí mắt, không chịu buông tay.

"Cô ý khiến cho anh đêm nay không ngủ được à."

"Nói quá rồi!"

Hương Tình buông tay của anh ra.

"Em đi vào nhé!"

Lục Ly Dã xuống xe, giúp cô lấy hành lý từ cốp sau ra ngoài.

"Anh đưa em vào!"

Hương Tình khẩn trương nhìn anh.

"Nếu như ba mẹ em hỏi anh, em sẽ không nói thật được, bây giờ thân phận anh hơi đặc thù, vẫn ít lộ diện thì tốt hơn."

Hương Tình lo lắng thay anh.

Sau đó nhận hành lý từ trong tay anh.

"Được rồi, cái va li này có thể kéo được, em cũng không tốn nhiều sức

lắm."

Lục Ly Dã tùy ý đặt một tay lên va li hành lý hỏi Hương Tình.

"Nếu như ba mẹ em hỏi anh, em sẽ nói như thế nào?"

"..."

Vấn đề này...

Hương Tình suy nghĩ một chút.

"Anh nói với ba mẹ anh như thế nào, em sẽ nói như vậy với ba mẹ em!"

Lông mày Lục Ly Dã cong lên, hiển nhiên cậu Lục vẫn tương đối hài lòng với đáp án của Hương Tình.

"Chỉ có điều, nếu như ba mẹ em hỏi nghề nghiệp của anh, em cũng không thể nào nói cho bọn họ biết anh là người nằm vùng, cho nên em chỉ có thể nói cho bọn họ biết anh là người lao động tự do, nếu mà nói như thế em nghĩ là từ nay về sau ba mẹ em sẽ buộc một sợi xích trên chân của em, sau đó ban lệnh giam lỏng em, còn dám đi gặp anh sẽ đánh cho tàn phế hai cái chân..."

Hương Tình hăng hái nói.

"Được rồi, được rồi, anh không phiền nữa, em tự đi vào đi!"

Lục Ly Dã phát tay với Hương Tình, ra hiệu cho cô đi đi.

Hương Tình hí mắt nở nụ cười.

"Vậy em đi vào trước, bye bye."

"Này..... "

Lục Ly Dã lại gọi cô.

Hương Tình vừa quay đầu lại liền cảm thấy mắt tối sầm, một cái áo trùm lên đầu cô.

Sau đó cô nghe thấy Lục Ly Dã nói.

"Ba mẹ em muốn hỏi em đang làm gì, em cứ trả lời như vậy, hiểu không."

"..."

Hương Tình lấy vật trên đầu xuống, liếc mắt nhìn không nói gì.

Là cái áo sơ mi trắng trên người của anh.

Lúc quay lại nhìn anh thì thấy anh đã lên xe ngồi từ lúc nào rồi.

Nửa người trên của anh ở trần nhìn vô cùng rắn chắc.

"Anh làm gì thế!"

Hương Tình không nói gì, dờ khóc dờ cười nhìn anh ở trên xe.

"Giặt sạch giúp anh!"

Dứt lời, liền lái xe đi ra ngoài nhanh như một cơn gió mạnh, nhanh chóng biến mất ở trước mắt Hương Tình.

"..."

Hương Tình nhìn áo sơ mi trắng trong tay, khóe miệng không nhịn được hiện lên một nụ cười.

Đột nhiên nhớ tới hình ảnh anh mồ hôi đầm đìa bên trong cửa hàng lẩu.

Cô cầm lấy áo sơ mi của anh, kề sát chóp mũi ngửi một cái, không có mùi mồ hôi của anh, mà chỉ có mùi vị quen thuộc của anh, mùi nam tính chỉ riêng anh có.

Hương Tình cảm thấy mùi vị này... làm cho cô thoải mái, an lòng.

Cô nghĩ hay là độc dược của người đàn ông này trong cô thật sự quá sâu!

Để tránh ba mẹ của mình nhìn thấy lại vặn hỏi, Hương Tình gấp áo sơ mi của Lục Ly Dã chỉnh tề, cất vào trong va li.

Lúc cô kéo va li về phía nhà của, bỗng nhiên điện thoại di động trong túi vang lên.

Là điện thoại của mẹ cô gọi tới.

Trong lòng Hương Tình hơi có chút hoang mang, nhìn chung quanh một cái, xác định không thấy mẹ, lúc này mới yên tâm.

Cô nhận điện thoại còn chưa kịp nói chuyện đã nghe thấy giọng nói của mẹ ở trong điện thoại.

"Con đang ở đâu, mau mau về đây, có khách tới nhà!"

"Con đã đến cửa nhà rồi! Ai tới vậy mẹ?"

Hương Tình hơi tò mò.

Khách nào mà quan trọng đến mức cần cô về chứ.

Bỗng nhiên Hương Tình nghĩ đến cái gì, trong lòng cảnh giác hỏi:

"Mẹ, không phải là con gái mẹ mới lớn đã sắp xếp gặp mặt chứ! Chúng ta không phải là những người đòi hỏi, con sẽ không trở về đâu!"

"Con đã có bạn trai rồi, lại còn nói gặp mặt cái gì! Con mau mau về là được rồi!"

"..."

Hương Tình sững sờ.

"Mẹ, làm sao mẹ biết con có bạn trai, mẹ nói lời này... Này này này"

Cô còn chưa nói hết câu, điện thoại đã bị cắt đứt.

Lòng Hương Tình như lửa đốt, kéo va li đi vào trong nhà.

Sao mẹ của cô biết chuyện của cô và Lục Ly Dĩ, lẽ nào vừa rồi mẹ thật sự nhìn thấy, nếu như sau đó mẹ hỏi đến công việc của Lục Ly Dĩ, mình sẽ phải trả lời như thế nào, hay cứ nói thừa kế sự nghiệp của cha! Thừa kế sự nghiệp của cha, quyết định như vậy đi!!

Hương Tình liên tục nói những gì đã nghĩ kỹ, lúc này mới kéo hành lý hướng về phía nhà đi đến.

Từ rất xa đã có thể nhìn thấy một chiếc Porsche màu đen đậu trong bãi đỗ xe ngoài trời, biển số xe là sáu số tám.

Người này là ai?

Giống như là có nhân vật lớn tới vậy.

Nhưng tại sao phải nhìn thấy cô.

Hương Tình đầy bụng hồ nghi đi vào trong nhà.

"Mẹ, con đã trở về!"

Hương Tình mở khóa cửa, mang theo hành lý đi vào phòng, nhưng khi nhìn thấy người ở trong phòng khách, cô đứng im ngay tại chỗ.

Người đến lại là...

Morri!

Anh ta mặc một bộ âu phục màu xám nhìn rất sang trọng, khiến khí chất cao quý của anh ta càng nổi bật lên.

Thân thể cao lớn xoay lưng về phía cửa vào.

Ánh mắt dừng lại ở bức ảnh phía đối diện.

Mà phần lớn những bức ảnh trên tường đều là hình tự sướng đáng yêu của cô từ nhỏ đến lớn, thỉnh thoảng có một hai cái là chụp cùng anh của cô, những bức ảnh như thế không có nhiều, số còn lại chính là ảnh gia đình.

Nói chung, gần như mỗi một bức hình trên tường đều có thể tìm thấy bóng dáng của cô.

Hương Tình quần bách, vội vã ném va li hành lý trong tay xuống, vọt tới trước mặt Morri! Hai tay ôm lấy đầu anh ta, nỗ lực ngăn cản tầm mắt của anh.

"Sao anh tới nhà em."

Điều này cũng thật là quý dị.

Morri! Dời mắt từ bức ảnh trên tường xuống mặt Hương Tình.

Bên trong con mắt nâu xẹt qua mấy phần cảm động, liền nghe lấy anh trả lời một cách đương nhiên.

"Nhớ em lại tới."

"..."

Còn không chờ Hương Tình đáp lại, hai cái tay nhỏ bé ở trên đỉnh đầu đã bị anh gỡ ra, thân thể cao lớn bước về trước một bước, cúi người áp sát cô, nhìn thẳng vào ánh mắt cô, hai con mắt tỉ mỉ quan sát cô, sau đó nhúu nhúu mày lại.

"Hình như khuôn mặt lúc còn bé còn có chút đáng yêu."

"Còn không phải sao! Nó lớn lên còn có chút xinh đẹp, tốt hơn so với anh của nó!"

Không biết từ lúc nào, Hoàng Ngân đã bung một cái đĩa hoa quả được rửa sạch từ trong phòng bếp đi ra, vừa đi vừa tiếp lời Morri!.

"Cô."

Morri xoay người, cười gọi Hoàng Ngân một tiếng.

"Nào, cậu Mạc lại đây ăn chút trái cây đi!"

Hoàng Ngân gọi Morri ngồi xuống.

"Vâng, cảm ơn cô."

Morri nói cảm ơn xong liền cất bước về phía cái bàn dài.

Hương Tình không rõ vì sao, liền liếc mắt ra hiệu cho mẹ của mình, Hoàng Ngân không có nhận, chỉ lo chào hỏi Morri.

"Hình như cậu Mạc không phải người gốc Hoa."

Hoàng Ngân đánh giá Morri ở đôi diện một cái rồi cười hỏi.

Morri mỉm cười.

"Vâng, ông cháu là người nước Anh, bà là người Nhật Bản, mẹ là người Hoa."

"... Dòng máu ba nước!"

Chẳng trách mặt mũi sâu sắc hơn so với người Hoa phổ thông.

Hoàng Ngân đối với người con rể tương lai ở này vô cùng thoả mãn, cười ngoác ngoác tay với Hương Tình đang đứng cạnh tường.

"Còn ngần người ra đó làm gì, còn không nhanh chóng lại đây nói chuyện với cậu ấy."

Hương Tình còn chưa hiểu chuyện gì, mẹ gọi nên cô chỉ có thể nhăn nhó nhí nhí đi tới, ngồi ở bên cạnh Morri.

"Anh còn không nói cho em biết, vì sao anh lại tới nhà của em đây! Còn nữa, làm sao anh biết địa chỉ nhà của em."

Hoàng Ngân vừa nghe lời này, không nhịn được khiến trách con gái mình.

"Sao nói chuyện không lễ phép gì vậy!"

"Đến nhà người yêu mình kỳ lạ lắm sao."

Anh hỏi Hương Tình.

Vẻ mặt chăm chú.

Hương Tình vừa nghe lời, nhất thời có phần cuống lên, liếc mắt nhìn mẹ ở phía đối diện với vẻ nghi hoặc, cô vội vàng giải thích.

"Morri, anh đừng nói lung tung, có lẽ mẹ em đã hiểu lầm! Em không phải người yêu anh, anh cũng không phải người em yêu!! Hai chúng ta chỉ là quan hệ bạn bè mà thôi..."

"Quan hệ bạn bè."

Trong con mắt màu nâu của Morri hiện lên mấy phần bi thương, anh lại bình tĩnh hỏi Hương Tình một câu.

" Ở trong mắt em hai chúng ta chỉ là quan hệ bạn bè bình thường."

Bị anh ta hỏi hai câu, trong lòng Hương Tình hơi mê loạn nhưng cô vẫn gật đầu vô cùng khẳng định.

Hoàng Ngân giống như là không ngờ tới kết quả sẽ là như vậy, vội vã chen vào khuyên giải.

"Chuyện gì xảy ra vậy, có phải hai con có mâu thuẫn hay không Hương Tình, có chuyện gì từ từ nói."

Hương Tình không hé răng.

Ánh mắt Morri dừng lại ở trên mặt của cô, môi mỏng mím chặt, không lên tiếng.

Hoàng Ngân thấy tình huống không thích hợp, vội vã tìm cái cớ đi ra ngoài, giành không gian cho hai người trẻ tuổi.

"Morri, xin lỗi..."

Hương Tình thấp giọng nói xin lỗi.

"Em biết anh vẫn luôn rất tốt đối với em, em cũng rất cảm động, nhưng mà..."

-----oOo-----

Chương 481: Trở về trừng trị anh ta trước

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Em nói với Ngô Dữ Sinh là em thích tôi phải không!”

Morri trực tiếp ngắt lời Hương Tình, hỏi cô.

Hương Tình sững sốt, ngạc nhiên, sau đó lắc đầu: “Không có! Tôi chưa từng nói với anh ta như vậy.”

Đột nhiên, dường như cô đã hiểu ra điều gì, cẩn thận từng ly từng tý hỏi Morri một câu: “Anh ta đã nói với anh như thế sao?”

Morri không trả lời Hương Tình, mà đứng dậy nói một câu: “Làm phiền rồi.”

Sau đó cất bước đi ra ngoài.

Hương Tình phản ứng lại, vội vàng đuổi theo: “Anh muốn đi sao?”

Cô từ chối người ta một cách trực tiếp như vậy, nói thật trong lòng cô cũng có chút áy náy.

Huống hờ, người ta còn đặc biệt chạy một quãng đường rất xa để tới đây gặp cô.

Morri nghe thấy câu hỏi của Hương Tình thì dừng lại, xoay người đi tới gần cô, không đợi cô phản ứng lại, đột nhiên vươn cánh tay dài, trực tiếp ôm lấy gáy của Hương Tình, kéo cô tới trước mặt mình, cúi đầu, đặt một nụ hôn nóng bỏng lên môi Hương Tình.

Sau đó cô nghe thấy anh ta thấp giọng nói: “Tôi trở về trừng trị anh ta trước, hôm khác sẽ tới trừng trị em.”

Nói xong, buông Hương Tình ran gay rồi xoay người rời đi.

Hương Tình ngơ ngác nhìn bóng lưng anh ta rời đi, một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn lại.

Trên môi dường như vẫn còn lưu lại mùi vị của anh ta...

Đột nhiên trong lòng cô sinh ra một cảm giác áy náy với Lục Li Dã.

Cô lại bị người đàn ông này hôn rồi!

Nếu Lục Li Dã biết được thì sẽ thế nào đây?

Anh sẽ tức giận chứ? Có cho rằng cô đã phản bội anh không?

Nếu đổi lại là cô thì sao? Chắc chắn cô cũng sẽ suy nghĩ khác!

Hương Tình ảo não gõ nhẹ vào đầu mình, lần sau, sau này chắc chắn cô sẽ không cho phép bất kỳ người đàn ông nào hôn trộm cô nữa... ngoại trừ người đàn ông họ Lục đó.

Có lẽ nghe thấy tiếng động cơ ở bên ngoài, Hoàng Ngân lại quay về phòng khách hỏi Hương Tình: “Morri đi rồi à?”

“Vâng.”

Hương Tình gạt đầu, quét mắt nhìn quanh nhà sau đó hỏi Hoàng Ngân: “Ba con đâu ạ?”

“Tới phòng cấp cứu rồi! Con đừng có đánh trống lảng, qua đây, ngồi xuống, nói chuyện với mẹ một lát, rốt cuộc lúc này đã xảy ra chuyện gì?”

Khuôn mặt của Hoàng Ngân trở nên vô cùng nghiêm túc.

Hương Tình đành ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sofa, nói rõ ràng mọi chuyện với mẹ cô: “Mẹ, con với Morri thực sự chỉ là quan hệ bạn bè, con cũng không nghĩ tới, hôm nay anh ta đột nhiên lại đến nhà chúng ta, chuyện này căn bản con cũng không hề biết trước!”

“Con không thích cậu ta à?”

Hoàng Ngân hỏi cô.

Hương Tình gật đầu: “...Vâng.”

“Cậu ta chưa đủ tốt sao?”

“Đương nhiên không phải.”

Hoàng Ngân gật đầu: “Con có bạn trai rồi?”

“Ồ?”

Hương Tình ngẩng đầu ngo ngác nhìn mẹ của mình, lập tức lắc đầu phủ nhận: “Không... con chưa có!”

“Con có người mình thích rồi?”

Hoàng Ngân lại truy hỏi.

Hương Tình sững sốt, lại tiếp tục lắc đầu phủ nhận: “Không có!”

Cô không thể khai ra.

Nếu cô nói có, chắc chắn mẹ cô sẽ không dễ dàng buông tha, mẹ sẽ ép cô nói ra hết mọi chuyện liên quan đến người đó mới chịu thôi!

“Con không có thì tại sao lại không thích Morri? Mẹ thấy cậu ta là một chàng trai tốt! Đẹp trai, gia cảnh tốt, có học thức, tiền bạc thì không cần phải nói! Một người đàn ông xuất sắc như thế, nhưng con lại nói với mẹ con không ưng? Con gái có phải con có vấn đề không?”

“Mẹ! Mẹ nghĩ đi đâu vậy!”

Hương Tình vừa buồn cười vừa tức giận.

“Vậy con cho mẹ một lý do để thuyết phục mẹ xem!”

Hiển nhiên Hoàng Ngân cảm thấy rất tiếc nuối khi hụt mất chàng rể này.

Hương Tình ngồi phía đối diện, suy nghĩ thật kỹ xem rốt cuộc cô nên nói như thế nào để mẹ có thể tha cho cô.

Đột nhiên, những lời Lục Li Dã nói trước khi đi bỗng hiện lên trong đầu Hương Tình.

Cô lập tức nghĩ thông suốt, hắng giọng, dùng vẻ mặt nghiêm túc hỏi mẹ mình: “Mẹ, mẹ có biết cụ thể Morri kinh doanh thứ gì không?”

Hương Tình hỏi bà với vẻ thần bí.

“Là thứ gì?”

Hoàng Ngân chớp mắt, nhìn con gái với vẻ nghi ngờ.

Hương Tình tới gần mẹ, kề sát bên tai bà, nhẹ giọng nói thầm: “Bán hàng trắng...”

“...”

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn chằm chằm con gái mình, sau đó cốc nhẹ vào trán cô một cái: “Ăn nói lung tung!”

“Đau con...”

Hương Tình oan ức xoa cái trán đỏ bừng của mình: “Mẹ không tin thì thôi.”

Ngược lại những gì cô nói đều là sự thật!

Nói xong, cô cũng lười để ý tới Hoàng Ngân, kéo hành lý của mình đi lên lầu.

“Sao lại mang hành lý về?”

Hoàng Ngân vội vàng đỡ cô một tay.

“Sau này con không ở đó nữa! Con về nhà ở!”

“Sao đột nhiên lại đòi về nhà ở? Mẹ đã nói với con lâu rồi, ở bên ngoài chắc chắn sẽ không thoải mái như ở nhà, con cứ không tin!”

Hương Tình chép miệng: “Nhà chúng ta thực sự cách công ty quá xa! Đường lại hay tắc, kiểu này mười ngày thì có tới chín ngày con đi làm trễ cho xem!”

Hương Tình buồn bực.

“Vậy con không biết thức dậy sớm một chút sao?” Hoàng Ngân nhìn cô với vẻ chê bai.

“Vậy thà con đi thuê nhà bên ngoài ở còn hơn! Bảo con thức dậy sớm, quả thực không khác gì lấy mạng con, haizz...”

Hương Tình nghĩ tới điều đó đã muốn khùng lên rồi.

Xem ra cô phải nhanh chóng tìm nhà mới được.

“Được rồi, mẹ, để con làm cho!” Lên tới nơi, Hương Tình kéo hành lý của mình vào phòng, trước khi đóng cửa vẫn không quên giải thích với mẹ một lần nữa: “Mẹ, Morri thực sự không phải bạn trai của con! Con cũng không phải người đồng tính! Đợi sau này con tìm được người thích hợp, con nhất định sẽ đưa về đây cho mẹ xem!”

“Thích hợp?” Hoàng Ngân khẽ xì một tiếng: “Đợi đến khi con tìm được người thích hợp, còn không biết tới ngày tháng năm nào nữa!”

“Duyên phận là do trời định! Mẹ gấp gấp làm gì? Huống hồ con gái mẹ lại xuất sắc như thế!”

Hương Tình cảm thấy, có phải do cô ở cùng Lục Li Dĩ lâu nên da mặt cũng dày lên không.

“Mẹ, con vào phòng trước đây, mẹ đi ngủ sớm đi!”

Hương Tình nói xong, kéo hành lý của mình đi vào phòng ngủ.

Mở vali, sắp xếp quần áo, cô bỗng dưng nhớ tới chiếc áo sơ mi đã ướt đẫm mồ hôi của Lục Li Dĩ, vội vàng lấy ra ném vào trong bồn tắm,

ngâm trong nước sau đó đi tới phòng giặt quần áo lấy một ít nước giặt.

Cô ngồi xồm bên bồn tắm, cẩn thận giúp anh giặt chiếc áo sơ mi trắng.

Cảm giác này... quả thực rất kỳ lạ!

Đây là lần đầu tiên cô giặt đồ cho một người đàn ông khác, những bọt xà phòng trắng xốp mềm mại trong lòng bàn tay cô, giống như đang len vào trái tim cô.

Dương nhiên Hương Tình không dám mang áo của anh ra ngoài phơi, chỉ có thể lấy một chiếc móc áo, treo nó trên ban công của mình.

Buổi tối...

Hương Tình mở zalo ra, đang chuẩn bị gửi tin nhắn cho Lục Li Dĩ, không ngờ lại trùng hợp ‘ting’ một tiếng, máy cô báo có tin nhắn mới.

Tin nhắn đến từ ‘LO là một nửa của LOVE’.

Cứ mỗi lần Hương Tình nhìn thấy cái tên này, sẽ cảm thấy rất buồn cười.

Bởi vì cái tên này, thực sự không thích hợp với người đàn ông không đứng đắn giống như Lục Li Dĩ.

Hương Tình mở tin nhắn.

“Giặt áo chưa?”

Hương Tình không trả lời, chỉ mở chức năng chụp ảnh trong điện thoại lên, giơ về phía chiếc áo sơ mi trắng đang bay phấp phới ngoài ban công, chụp một tấm sau đó nhấn nút gửi đi.

Lục Li Dĩ nhìn kỹ bức ảnh trong điện thoại một lúc lâu.

Thỏa mãn rồi.

Đêm nay, Lục Li Dĩ đã mơ một giấc mơ rất đẹp...

Nhớ tới Cao Hương Tình trong giấc mơ, khóe miệng anh lại không tự

chủ khẽ nhếch lên, nơi nào đó trên cơ thể vẫn hung phần ngồng cao, không ép xuống được.

Mãi đến khi Lục Li Dã tắm rửa xong, cảm giác khô nóng trong cơ thể mới từ từ tan biến đi một chút.

Đúng lúc này điện thoại đặt ở trên bàn đồ chuông.

Là mẹ anh gọi điện tới.

“Sao vậy mẹ?”

Lục Li Dã vừa cầm khăn lau mái tóc ngắn vừa hỏi mẹ mình.

“Hôm nay là cuối tuần, mau tới đây ăn cơm trưa đi, ngày mai ba mẹ phải đi rồi.”

“Nhanh như vậy sao?”

Đột nhiên nói phải đi như vậy, Lục Li Dã thực sự có chút luyến tiếc.

“Mau tới đây đi! Hương Tình đích thân xuống bếp!”

“Hương Tình?”

Lục Li Dã nghe vậy, trong lòng chấn động, trong con ngươi u ám lóe lên mấy tia sáng.

Một nơi nào đó trên cơ thể dường như cũng bắt đầu sôi sục trở lại: “Giờ con qua đó ngay đây!”

Anh vẫn đang đợi câu trả lời của cô nhóc kia!

Vào lúc này...

Hương Tình đang ở trong phòng bếp, luống cuống tay chân không biết nên làm thế nào mới đúng.

Con cá này phải cho bao nhiêu muối đây? Một thìa chắc đủ rồi nhỉ!

Nghĩ vậy, Hương Tình lập tức cho một thìa muối vào, khuấy khuấy, dùng đũa gắp lên một miếng nhỏ, nếm thử.

Ồ? Không có vị muối.

Sau đó lại cho thêm một thìa muối nữa.

Thử lại lần nữa.

“Ôi, mặn quá!!”

Hương Tình bị mặn đến méo miệng, vội vàng lấy một ít nước cho vào nồi, món cá chiên lập tức trở thành món canh cá.

Khi Lục Li Dã đến, đúng lúc món ‘canh cá’ của Hương Tình vừa xong.

Anh khoanh tay đứng phía sau cô, từ trên cao nhìn xuống bát canh cá cô đang bung trong tay, khoa trương nhíu mày: “Thứ này là gì vậy?”

“...”

Hương Tình nghe anh hỏi liền có cảm giác như bị sỉ nhục.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô xuống bếp, ít nhiều cũng có chút lóng ngóng chứ.

Còn bị anh chê thẳng như vậy dễ để lại bóng ma tâm lý trong lòng cô, làm cô sau này không muốn bước vào bếp nữa.

“Anh mau tránh ra, rất nóng đó!”

Hương Tình đuổi anh.

Nhưng Lục Li Dã không đi, vươn cánh tay dài, vòng qua người cô, nhận lấy bát canh cá cô đang bung trong tay.

Một bàn tay lớn khác vỗ nhẹ lên trán cô, đẩy cô tránh sang một bên: “Em tránh ra cẩn thận canh nóng.”

“Tiểu Dã đến nhanh thế à?”

Đúng lúc, Lý Vân Họa từ bên ngoài bước vào, nhìn thấy con trai đang đứng trong phòng bếp, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ.

“Mẹ.”

Lục Li Dã bung bát canh cá ra ngoài, cuối cùng vẫn không quên nói thêm với mẹ một câu: “Mẹ, cô ấy làm một món này là được rồi, mấy món còn lại mẹ nấu nốt đi nhé.”

“...”

Hương Tình tủi thân.

Lý Vân Họa nhón chân gõ lên trán của con trai mình: “Có ai nói như con không? Còn không phải là vì con bé muốn tự nấu cơm cho con sao, con còn chê nó!”

-----oOo-----

Chương 482: Điên không nhẹ

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đau, mẹ, con đau...”

Lục Li Dã kêu lên.

Hương Tình đứng bên cạnh chỉ thiếu điều vỗ tay, trong lòng đã hô to ‘Đánh hay quá, đánh tuyệt quá, không chê vào đâu được!’ không dưới mười lần.

Dường như nhìn ra Hương Tình đang cười trên nỗi đau của người khác, Lục Li Dã ném cho cô một ánh mắt cảnh cáo, giống như đang nói ‘Cứ vui đi, đợi lát nữa sẽ tới lượt em!’

Hương Tình hừ mũi ra vẻ khiêu khích anh.

Lục Li Dã bung bát canh cá ra ngoài.

Những món ăn còn lại Lý Vân Họa nấu, còn Hương Tình thì ngoan ngoãn đứng bên cạnh xem.

Không biết từ lúc nào, Lục Li Dã đã bước vào trong phòng bếp, đứng phía sau Hương Tình.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, chỉ cần anh hơi cúi xuống, đã có thể ngửi thấy rất rõ mùi thơm trên tóc cô, cùng với mùi thơm thoang thoang trên người cô.

Trong nháy mắt trái tim trống rỗng của anh được lấp đầy.

Nhưng dường như cơ thể lại trở nên trống rỗng, bởi vì tiếp xúc với khoảng cách gần như thế... Hương Tình chỉ cảm thấy có một sức nóng mãnh liệt đang áp sát mình, cô cố ý chọn cách lơ đi, giả vờ rất nghiêm túc học nấu ăn, hỏi Lý Vân Họa cái này cái kia.

Đương nhiên Lục Li Dã cảm thấy không hài lòng khi bị người phụ nữ của mình lơ đi.

Thân hình to lớn cố ý dựa lên tấm lưng của Hương Tình, ưỡn một cái... Ngay lập tức sống lưng của Hương Tình thẳng tắp, ngay cả hơi thở của không tự chủ trở nên gấp gáp, giọng nói cũng run rẩy hai lần: “Bác gái, món này có phải sẽ rất cứng không...”

Sau khi Hương Tình hỏi xong câu này, mới phát hiện ra là mình nói nhầm rồi!!

Trong nháy mắt, khuôn mặt bỗng xấu hổ đỏ bừng lên.

“Sao có thể cứng được chứ? Không đâu, món này rất mềm đó!”

Cũng may Lý Vân Họa không nghe ra điều gì, vẫn tập trung vào xào món cải xanh ở trong tay.

Ngay lập tức, Hương Tình có một kích động muốn đào một cái lỗ để trốn.

“Vây...vây, bác gái, cháu đi vào nhà vệ sinh một lát...”

“Ừ, đi đi! Đừng đứng ở đây nữa, ám mùi dầu mỡ lắm! Còn con nữa, Tiểu Dã, con cũng đi ra ngoài đi!”

Lý Vân Họa nói xong, nhìn con trai mình với ý sâu xa khác.

Hương Tình bỏ chạy ra ngoài như bị ma đuổi.

Lục Li Dã nhìn thấy dáng vẻ hoảng loạn của cô, khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa.

Hương Tình trốn vào nhà vệ sinh của phòng ngủ phụ.

Chống tay lên bồn rửa mặt, vỗ nước lên khuôn mặt đang đỏ bừng của mình, cố gắng để bản thân tỉnh táo hơn một chút.

Thật đáng ghét!

Tên Lục Li Dã này cứ trêu chọc cô khắp nơi.

Lỡ bị mẹ anh nhìn thấy, thì cô biết sống sao?!

Không dễ gì mới bình ổn được một chút, mở cửa nhà vệ sinh chuẩn bị đi ra, ai ngờ cô vừa mới mở cửa Lục Li Dã đã nghiêng người lách vào không hề báo trước, không đợi Hương Tình phản ứng lại, anh đóng cửa nhà vệ sinh, rồi kéo cô vào một lần nữa.

“Anh làm gì vậy?”

Hương Tình hạ thấp giọng chất vấn anh.

Hơi thở khó khăn lắm mới ổn định được giờ lại lập tức trở nên dồn dập.

Ánh mắt chăm chăm của Lục Li Dã, cái nhìn nóng bỏng như một ngọn lửa thiêu đốt khuôn mặt cô, làm mặt cô gằn như muốn bùng.

Trong đôi mắt đó, tràn đầy dục vọng, Hương Tình vừa nhìn đã biết anh đang suy nghĩ gì.

“Anh đừng làm loạn! Ba mẹ anh đều đang ở đây đấy!”

Hương Tình quả thực rất sợ anh sẽ liêu lĩnh mà ‘ăn’ cô ở nơi này.

Nhưng Lục Li Dã ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của Hương Tình.

Cho đến khi nửa tiếng sau...

Lúc Hương Tình đi ra ngoài hai chân vẫn còn run rẩy, cô cố gắng làm cho mình biểu hiện tự nhiên một chút, để cho Lý Vân Họa và Lục Thanh Lâm không nhìn ra bất kỳ manh mối nào.

Thức ăn đã được đặt ở trên bàn, Lý Vân Họa đang bung nôi cơm ra ngoài, khi nhìn thấy bọn họ đi vào phòng ăn, bà vội vàng cười nói: “Đang chuẩn bị gọi các con xuống ăn cơm đây! Nào nào, mau lại đây ngồi ăn đi!”

Hương Tình vô cùng lúng túng, xấu hổ không trả lời lại, càng không dám nhìn Lý Vân Họa, chỉ ngoan ngoãn ngồi xuống bàn ăn.

So với sự lúng túng của Hương Tình thì Lục Li Dã có vẻ tự nhiên hơn nhiều, nhìn dáng vẻ ung dung của anh giống như lúc này đi tới nhà vệ sinh chỉ để rửa tay thôi vậy.

Hương Tình nghĩ quả nhiên là người da mặt dày có khác, nếu so về năng lực này, bản thân mình vẫn còn kém xa anh.

“Nào nào, đầu tiên nếm thử tay nghề của Hương Tình đã, Tiểu Dã, đây chính là món Tiểu Tình đặc biệt nấu cho con đó, con ăn nhiều một chút đi!”

Lý Vân Họa nói xong, vội vàng gấp cho Lục Li Dã một miếng cá lớn, sau đó lại gấp cho chồng mình một miếng, cuối cùng là gấp cho bản thân.

Hương Tình lo lắng nhìn bọn họ, trong lòng căng thẳng giống như đang đợi một một bài kiểm tra đánh giá quan trọng.

Lục Li Dã không vội cho vào miệng, mà dùng đũa gấp miếng cá không giống như cá này hỏi Hương Tình: “Em có chắc là món này ăn được không?”

“...”

Hương Tình sắp khóc rồi.

“Con nói kiểu gì đấy! Con bé đặc biệt làm món đó cho con, còn lại nhai nữa?”

Lý Vân Họa tức giận, trừng mắt nhìn con trai mình.

Lúc này chỉ nghe Lục Thanh Lâm nói một câu xa xăm: “Rất khó ăn!”

Đôi mày kiếm của ông nhíu rất sâu, miếng cá vừa cho vào miệng đã phun ra ngoài, sau đó không hề giữ mặt mũi ném lên trên bàn ăn.

“...”

Có biết lúc đó tâm trạng của Hương Tình ra sao không?

Hương Tình vừa lúng túng, vừa quẫn bách, vừa xấu hổ, vội vàng xin lỗi Lục Thanh Lâm: “Bác trai, con...con không cố ý, món đó, mọi người đừng nên ăn nữa...”

“Sao có thể khó ăn như vậy chứ?”

Lý Vân Họa luôn là người tâng bốc con dâu nhà mình nhất, vội vàng gấp miếng cá ở trong bát cho vào miệng.

Đôi mày thanh tú cũng không nhịn được hơi nhíu lại...

Lục Li Dã nhìn Hương Tình với ánh mắt sâu xa, cũng gấp miếng cá ở trong bát lên cho vào miệng, sau đó mày kiếm đột nhiên nhíu chặt.

“Cao Hương Tình!! Em nấu món gì vậy? Em muốn muối mặn chết người ăn à!”

Lục Li Dã vừa phàn nàn chê bai, vừa chậm rãi nhai món ‘canh cá’ ở trong miệng.

Càng nhai càng mặn...

Lông mày cũng nhíu càng sâu, cuối cùng thực sự không thể nhịn nổi nữa, lúc này mới đặt đôi đũa xuống, đi vào phòng bếp rót một ly nước.

Sau đó, Lục Thanh Lâm cũng đi vào phòng bếp rót một ly nước lớn.

Hương Tình hoàn toàn sụp đổ rồi.

Ngược lại chỉ còn Lý Vân Họa, miễn cưỡng nuốt miếng cá không biết mùi vị gì này vào miệng, vừa trách mắng: “Hai người đàn ông này quá bất bẻ rồi! Bác thấy món này Tiểu Tình làm rất tốt, rất đáng để khích lệ!”

Hương Tình cảm động đến suýt khóc: “Cảm ơn bác gái.”

Lần này, Lục Li Dã đã cầm ly nước từ phòng bếp trở về.

Không hề nói gì, chỉ giơ một ngón tay cái về phía Hương Tình.

Nhưng nhanh chóng, bàn tay đã bị Lý Vân Họa dùng đũa tre gõ xuống, dạy dỗ: “Mau ăn cơm đi!”

Hương Tình chỉ đành cúi đầu và cơm.

Ngay lúc Hương Tình cho rằng, kết quả cuối cùng của bát cá mình làm chỉ có thể cho vào thùng rác, không ngờ Lục Li Dã lại đưa đũa vào bát cá hết lần này đến lần khác.

Ăn một miếng uống một ly nước...

Lại ăn một miếng uống thêm một ly nước.

Hương Tình cảm thấy, bữa cơm này, anh không ăn no cơm mà ăn no muối với nước rồi.

“Lục Li Dã, anh đừng ăn nữa.”

Hương Tình kéo kéo gấu áo sơ mi của anh, lo lắng khuyên anh: “Không phải anh nói rất mặn sao?”

“Ăn nhiều rồi, không còn cảm giác nữa.”

Câu nói này, Lục Li Dĩ thực sự không hề khoa trương.

Ăn quá nhiều, miệng đã bị vị mặn làm cho tê liệt, vị giác sớm đã không còn cảm giác.

“Vậy mà anh còn ăn? Đừng ăn nữa, lát nữa anh sẽ bị đau bụng đó.”

Lục Li Dĩ không cho là như vậy, nghiêng mặt nhìn cô: “Không phải là em đặc biệt nấu cho anh sao?”

“Nhưng...”

“Anh tự biết mà.”

Lục Li Dĩ nhàn nhạt cắt đứt lời nói của Hương Tình, làm cho cô không thể nói gì nữa.

Lý Vân Họa tương đối hài lòng về biểu hiện của con trai mình.

Sau khi ăn xong, vì Lục Li Dĩ có việc bận nên phải đi trước.

Trước khi rời đi, anh hỏi Hương Tình: “Áo sơ mi của anh đâu?”

“À...anh đợi một lát.”

Hương Tình xoay người đi vào phòng khách, cầm lấy chiếc áo sơ mi trắng cô đã giặt sạch.

Cô gói nó trong một túi giấy nhỏ màu trắng, sau đó đưa cho anh: “Anh cầm lấy này.”

-----oOo-----

Chương 483: Cơ hội bù đắp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ánh mắt Lục Li Dã thâm trầm liếc Hương Tình. Anh cầm lấy áo somi từ trong túi ra, lật nhìn trước sau mấy lần, đưa lên mũi ngửi ngửi, rồi quay qua hỏi Hương Tình: "Đêm qua em không mặc đi ngủ đấy chứ?"

"..."

Hương Tình bỗng nghĩ đến một câu: "Suy bụng ta ra bụng người."

Cô xấu hổ trừng mắt liếc anh một cái: "Anh đừng nghĩ ai cũng rảnh rỗi như anh vậy, đi nhanh lên..."

Lục Li Dã cầm tay cô, kéo cô đến trước mặt mình: "Anh xem như em đã cho anh câu trả lời rồi!"

Dứt lời, anh hôn lên tóc Hương Tình, rồi quay người xách túi giấy đi.

Hương Tình nhìn bóng lưng cao lớn của anh, trong lòng hơi mơ hồ.

Cô đã cho câu trả lời sao?

Cô đã cho.

Hôm nay, từ khi cô đồng ý xuống bếp vì anh, thật ra cô đã đưa ra câu trả lời rồi.

"Câu trả lời gì chứ?"

Lý Vân Họa tò mò ngó đầu ra hỏi Hương Tình.

"Không có... không có gì ạ."

Hương Tình cười lắc đầu.

Chuyện quá khứ của Lục Li Dã, đã qua rồi thì cũng coi như xong. Vấn đề câu nói đó, không liên quan tới cô. Cô không cần để ý, càng không cần để quá khứ của người khác làm ảnh hưởng đến hiện tại và tương lai của mình.

Không cần thiết, cũng không công bằng.

Từ trước đến nay Cao Hương Tình cô cũng không thích người ta để tâm vào chuyện vụn vặt.

Buổi chiều, Lý Vân Họa giữ Hương Tình ở lại khách sạn nói chuyện phiếm với bà.

Chuyện hai người nói đến nhiều nhất, không ngoài mấy chuyện ngốc nghếch của Lục Li Dã khi còn bé.

Đến tận tám giờ tối, khi đã ăn xong cơm tối, Hương Tình mới lái xe về nhà.

Từ xế chiều đến tận đêm, cô cũng chưa nhận được bất kỳ cuộc điện thoại và tin tức nào của Lục Li Dã. Hương Tình không nhận được gọi điện cho anh, muốn hỏi anh việc ngày mai tiễn cha mẹ anh về.

Cô gọi điện thoại tới, rất lâu, cũng không có ai nghe máy.

Ngay khi Hương Tình định cúp điện thoại thì bỗng có người bấm nghe.

"Chị Hương Tình!"

Không phải Lục Li Dã nhận điện thoại.

Mà là Tống.

"Tống?"

Hương Tình ngạc nhiên: "Anh Lê đâu?"

"Bây giờ anh Dã đang nằm trên giường nghỉ ngơi, bác sĩ Trần vừa đi."

Hương Tình nhíu mày: "Đã xảy ra chuyện gì? Anh ấy bị bệnh à?"

"Buổi chiều đột nhiên bị viêm dạ dày cấp tính, vừa nôn vừa đi vệ sinh rất nhiều, cũng không biết có phải do buổi trưa ăn phải thứ gì không tốt hay không."

"Ồ?"

Hương Tình ngỡ ngác một hồi.

Ăn phải thức ăn không tốt.

Chắc là do bát cá đó của mình...

Hương Tình khởi động xe, chạy tới khách sạn Thái tử: "Tổng, bây giờ tình hình anh Lê thế nào? Buổi tối đã ăn gì chưa?"

Hương Tình rất lo lắng.

"Bây giờ đã tốt hơn một chút, có điều bác sĩ Trần dặn dò, còn phải nằm trên giường nghỉ ngơi."

"Com tôi thì sao? Đã ăn chưa?"

"Chưa, chưa ăn gì cả."

"Vậy không được! Cậu bảo Liên Vân chuẩn bị ít cháo loãng, còn nữa, cho anh Lê uống nhiều nước ấm chút, đợi tôi tới rồi tính."

Hương Tình sắp xếp đâu vào đấy.

"Vâng, vâng."

Cúp điện thoại, Tổng vội vàng giao cho Liên Vân chuẩn bị cháo loãng.

Hương Tình nhanh chóng đến khách sạn Thái tử.

Có lẽ Tổng lo lắng cho cô, nên đã sớm đứng ở cửa chờ.

"Chị Hương Tình!"

Hương Tình vừa từ trên xe xuống, Tổng đã cung kính nghênh đón.

"Anh Dã thế nào rồi?"

Hương Tình chỉ quan tâm Lục Li Dã.

"Đã tốt hơn nhiều rồi. Cháo cũng đã nấu, đợi chị đến nữa thôi."

"Tốt!"

Hương Tình theo Tổng đi vào.

Nhưng không ngờ, đi đến chỗ cuối hành lang, lại gặp Lưu Uy.

Anh ta đang dẫn một đám đàn em đi về phía bọn họ.

Từ xa nhìn thấy Lưu Uy, Tổng hốt hoảng thăm dò Hương Tình: "Chị Hương Tình..."

Lúc này Hương Tình mới chú ý tới Lưu Uy đang từ đối diện họ đi tới.

Mà Lưu Uy, cũng đã nhìn thấy cô.

Hương Tình biết, muốn tránh, cũng đã không còn kịp rồi.

Cô thấp giọng trấn an Tổng: "Đừng hoảng hốt, bây giờ hấn không dám làm gì tôi đâu."

"Ồ! Xem người đến là ai thế này?"

Lưu Uy ngậm một miếng thuốc, bước từng bước nặng nề về phía Hương Tình. Anh ta đứng sừng sững trước mặt cô, mày rậm nhướng lên, xích lại gần cô: "Đã lâu không gặp."

Hương Tình không để ý tới anh ta, muốn đi.

"Cô coi đây là chỗ nào? Cô muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?"

Lưu Uy túm lấy bả vai Hương Tình, lạnh lùng quát.

Dứt lời, nhất thời, đàn em phía sau anh ta cùng xúm lại, chặn đường đi của Hương Tình.

"Chú Đông, là cháu. Bây giờ cháu đang ở khách sạn Thái tử. Nếu như hôm nay cháu không thể rời khỏi khách sạn này thì chú nhớ tìm mấy cảnh sát đến thay cháu nhặt xác."

Không biết lúc nào, Hương Tình đã bấm điện thoại gọi thẳng cho cảnh sát Đông.

Cuối cùng, cô đưa điện thoại di động của mình cho Lưu Uy mặt đang biến sắc ở phía đối diện, nói với vẻ bình tĩnh: "Chú Đông bảo đưa anh nghe điện thoại."

"..."

Lưu Uy chỉ ngón tay về Hương Tình, nghiêng răng: "Được, cô giỏi!"

"Đi!"

Lưu Uy khẽ quát một tiếng, vung tay dẫn đàn em của mình rời đi.

Lưu Uy vừa đi, cả người Hương Tình như trút được gánh nặng, bả vai thả lỏng, thở phào một hơi.

Lúc này cô mới phát hiện, lòng bàn tay mình đã đổ một tầng mồ hôi lạnh từ bao giờ.

Tống nhìn cô với vẻ sùng bái: "Chị Hương Tình, may mà chị phản ứng nhanh, gọi cảnh sát Đông dọa chúng rời đi."

Hương Tình cầm điện thoại trong tay giơ đến trước mặt Tống.

Tống ngỡ ngác, phát hiện, Hương Tình căn bản chưa hề bấm điện thoại.

Chẳng qua là cô dọa Lưu Uy thôi.

Tống lau mồ hôi lạnh: "May mà Lưu Uy có chút kính nể cảnh sát Đông, bằng không hôm nay chúng ta thật khó thoát thân."

"Ừ, đi nhanh lên đi!"

Dứt lời, Hương Tình vội bước nhanh hơn.

"Chị Hương Tình."

Hương Tình vừa tới biệt thự, Liên Vân đã vui mừng tiến lên đón.

"Anh Lê đâu?"

"Đã uống thuốc rồi ạ, sau đó anh ấy ngủ thiếp đi, chắc vẫn chưa tỉnh."

"Cháo nấu xong chưa?"

Hương Tình hỏi Liên Vân.

"Dạ, đã nấu xong rồi."

"Được, chị lên tầng trước xem anh ấy thế nào, lát nữa có gì cần thì chị gọi."

"Vâng."

Hương Tình nhẹ nhàng đi lên lầu.

Cẩn thận đẩy cửa phòng ra, cô đi vào, chỉ sợ đánh thức anh đang ngủ say.

Trong phòng ngủ, ánh sáng màu vàng nhạt từ bóng điện chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của Lục Li Dĩ, làm nổi bật lên ngũ quan sắc bén của anh, có phần dịu dàng ấm áp, mà dưới ánh đèn, hơi thở tà ác chỉ thuộc về anh càng phát ra bức người.

Tiếng giày cao gót trên chân Hương Tình không khỏi làm ồn đến anh, cô dứt khoát nhẹ nhàng cởi giày, đi chân trần rón rén đến gần anh.

Khi còn cách giường anh khoảng hai bước chân, bỗng từ trong chăn có cánh tay dài thò ra không hề báo trước. Căn bản không đợi Hương Tình kịp phản ứng, cả người cô đã bị Lục Li Dĩ ôm lấy, kéo vào trong ngực anh.

Hương Tình bị dọa thét lên: "Anh làm gì thế? Đừng lộn xộn, anh vẫn đang bị bệnh đấy."

"Anh đã uống thuốc, đỡ nhiều rồi."

Lục Li Dĩ trả lời qua loa, hỏi cô: "Tại sao em lại tới?"

"Tại sao anh lại đột nhiên bị viêm dạ dày chứ? Vì tại ăn bát canh cá em nấu phải không?"

Trong lòng Hương Tình đầy áy náy và lo lắng.

Lục Li Dã nghiêng người, xoay đè Hương Tình dưới thân mình, dùng chân quán quanh, khiến cô không thể động đậy được chút nào.

Anh gật đầu: "Ừ, bát canh cá kia của em thật... là đồ ăn khó ăn nhất mà anh từng ăn."

Anh chế nhạo cô, không giữ cho cô chút mặt mũi nào.

Hương Tình bĩu môi, vẻ mặt oan ức, trong lòng lại vì lời nói và biểu hiện của anh mà thấy ấm áp, mềm mại: "Bảo anh đừng ăn, anh vẫn cứ ăn. Tự mình không có chừng mực, kết quả thì sao, bệnh dạ dày lại tái phát."

"Bây giờ anh cho em một cơ hội bù đắp cho anh nhé."

Dứt lời, anh cố ý xấu xa néo cằm Hương Tình: "Cố mà quý trọng."

Hương Tình có... dự cảm xấu.

"Lục Li Dã..."

Cô hơi thở dốc, căng thẳng nheo mắt nhìn anh: "Bây giờ anh là bệnh nhân, dù sao anh sẽ không muốn..."

"Anh muốn."

Lục Li Dã không hề che giấu ý nghĩ thật sự trong lòng, gương mặt tham luyến cọ cọ lên mặt Hương Tình: "Hôm nay ban ngày vẫn chưa đủ."

"..."

Hương Tình đối với anh thật là...

"Lục Li Dã, rốt cuộc trong đầu anh chứa cái gì? Suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện hư hỏng."

"Em phục vụ anh đi!"

Anh không quan tâm Hương Tình ghét bỏ, trực tiếp yêu cầu.

"Được, em phục vụ anh ăn cháo."

"Em ở trên, anh ở dưới! Thử một chút nhé."

Vẻ mặt anh khao khát nhìn Hương Tình.

Hai người, hoàn toàn nước đổ đầu vịt.

Lần đầu tiên Hương Tình cảm thấy mình và anh nói chuyện thật vô cùng khó khăn.

"Em nói là ăn cháo!"

Hương Tình cố gắng uốn nắn anh.

"Anh nói là làm tình."

Lục Li Dã trực tiếp dùng hành động thực tế chứng minh ý tứ trong lời nói của anh.

Anh thuần thục lột chần dày chèn giữa hai người, sau đó là váy, áo lót của cô.

"Lục Li Dã."

Hương Tình kháng nghị.

Kháng nghị vô hiệu!

"Nhanh lên."

Thái độ anh nôn nóng, rõ ràng đã đợi không kịp nữa.

Cánh tay dài ôm Hương Tình ngồi lên trên người.

Ngay cả khúc dạo đầu cũng không có, anh nâng eo thon của cô lên, hoàn toàn không đợi Hương Tình chuẩn bị kỹ càng, hơi dùng sức ép xuống... lập tức mạnh mẽ xâm chiếm cô thật sâu.

Hương Tình ngồi trên eo Lục Li Dã, khó tin nhìn anh chăm chăm, xấu hổ mắng anh: "Lục Li Dã, sao lúc nào anh cũng có thể làm vậy?"

Lục Li Dã không đáp lời cô, bàn tay mạnh mẽ bắt lấy cằm cô, kéo khuôn mặt cô kề sát mình, đầu anh khẽ nâng, sau đó, môi mỏng nóng bỏng, không kịp chờ đợi ngậm, mút đôi môi đỏ nóng ướt của cô..."Tập trung một chút đi."

Anh trầm giọng ra lệnh cho Hương Tình.

Mới đầu, Hương Tình thật không thích ứng lắm với tư thế này.

Bởi vì, đây là lần đầu tiên cô thử.

Lục Li Dã là một người đàn ông vô cùng gia trưởng. Dù là nói một câu, anh cũng không thích cảm giác phụ nữ ở trên đàn ông, hướng chỉ là việc giường chiếu. Hôm nay, rõ ràng là hoàn toàn bất đắc dĩ, thân thể của anh khó chịu, không nên làm vận động dữ dội, nhưng thân thể lại khao khát cô mãnh liệt, nên sau khi suy tính, anh chỉ có thể gắng gượng chọn tư thế Hương Tình làm chủ.

Quá sâu, khiến cơ thể mềm mại của Hương Tình thít chặt.

Cô liên tục thở hổn hển, trên trán, từng giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu không ngừng tuôn ra.

Trong phòng, khung giường rung lắc dữ dội, phát ra loạt tiếng vang két két.

Thật ra, Hương Tình hơi sợ bị Liên Vân hoặc Tống nghe thấy, nhưng dường như Lục Li Dã không hề để ý những chuyện này, chỉ điên cuồng đòi hỏi cô.

Hết lần này đến lần khác...không ngừng trêu chọc cô.

Rõ ràng anh là người đàn ông ham muốn điên cuồng, nhưng Hương Tình

thật không hiểu lắm, sao đến lúc máu chột, khả năng khống chế của anh lại mạnh mẽ như vậy.

Anh luôn có thể cố nén mình, không để cho mình lên đỉnh, đến mức, có thể ra ra vào vào thời gian dài trong cơ thể Hương Tình... Hơn nữa, rõ ràng anh là người đàn ông cực kỳ thiếu kiên nhẫn.

Nhưng anh vẫn vô cùng nhẫn nại, nghĩ hết cách, để Hương Tình cùng anh lên đỉnh.

Cuối cùng, Hương Tình còn phát hiện một đặc điểm của Lục Li Dã...

-----oOo-----

Chương 484: Phản kích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đó chính là, ở trên giường, vĩnh viễn đều cần cù như vậy!!

Anh đã nói là một tiếng thì tuyệt đối sẽ không kết thúc lúc phút thứ 59!!

...

Lục Li Dã nghe một tiếng “đỉnh!” của tin nhắn vang lên, chỉ thấy điện thoại ở đầu giường lóe sáng lên.

Một thông báo tin nhắn hiện ra.

Là điện thoại của Hương Tình.

Lục Li Dã hiếu kì bèn liếc mắt nhìn qua.

Chợt mày kiếm bỗng nhúu chặt lại.

Trên màn hình, người gửi tin nhắn: Morri

Khuôn mặt tuần tú của Li Dã đã đen lại.

Nhìn người phụ nữ đã ngủ say trong ngực, anh vươn tay ra cầm lấy điện thoại

Lòng đố kị của người đàn ông trưởng thành quấy phá, theo bản năng Lục Li Dã mở khóa điện thoại của cô, sau đó, xem tin nhắn.

“Trưa mai, cùng ăn cơm nhé.”

Hừ! Muốn quyến rũ người phụ nữ của anh trước mắt anh à.

Không có cửa!

Lục Li Dã cắn răng ngẫm nghĩ một chút, sau đó, nhanh chóng soạn một tin nhắn gửi đi: "Xin lỗi, ngày mai em đã có hẹn với ba chồng tương lai rồi. Với lại, xin hỏi anh là...? Hôm trước em vừa xóa một số người không thường xuyên liên hệ trong danh bạ, có thể không cẩn thận đã xóa anh rồi."

Lục Li Dã bình tĩnh gửi tin nhắn đi.

Sau đó, không tới ba giây, một tin nhắn mới từ đầu kia gửi tới.

“Tôi là người đàn ông của cô ấy.”

Khiêu khích và tuyên chiến trần trụi.

Dường như Lục Li Dã cũng đã thấy được được gương mặt lạnh lùng, nghiêm nghị của Morri.

Mà rõ ràng, Morri cũng đã phát hiện người cầm điện thoại di động đầu này không phải là Hương Tình.

Lục Li Dã nghĩ một chút, rốt cuộc nên đáp lại gì, mới có thể dập tắt sự kiêu căng phách lối của người đàn ông kia.

Tôi mới là người đàn ông của cô ấy?

NO! Quá yếu ớt!

Lục Li Dã nhìn lướt qua người phụ nữ trong ngực, trong cặp mắt đào

hoa lóe lên ánh sáng ranh mãnh. Anh giờ điện thoại về phía hai người "tạch tạch" một tiếng, chụp một bức ảnh chung thân mật, không nói gì nữa, gửi tin nhắn cho Morri đầu kia.

Rồi sau đó, không đợi tin nhắn trả lời, Lục Li Dã gọn gàng, lưu loát xóa nhật ký gửi tin của anh.

Sau đó, nghĩ kỹ chút, anh trực tiếp cho Morri danh sách đen, trừ hậu họa vĩnh viễn.

Về phần sau đó Morri có gửi tin nhắn tới hay không, thì Lục Li Dã không biết được.

Không ngủ được, Lục Li Dã vô cùng buồn chán cầm điện thoại của Hương Tình nghịch.

Anh tiện tay ấn mở Zalo của cô, tìm thấy mình trong danh sách trò chuyện: LO là nói một nửa LOVE.

Anh nhìn tên Zalo không nổi bật của cô một chút, lại nhìn tên Zalo của mình một chút. Cuối cùng, anh thản nhiên đổi chữ "Tình" của cô thành "VE".

Rồi lấy điện thoại của mình ra, đổi tên Zalo thành "LO".

Tên cặp đôi hay quá!

Sau đó, trên chỗ status của mình và cô, anh soạn cùng một câu.

Phải rất lâu sau đó, Hương Tình mới vô ý phát hiện câu này của anh: VE là điều còn thiếu của LO trong LOVE!

Có một loại đàn ông, chưa từng nói "Yêu" ngoài miệng, nhưng đã sớm đem "Yêu" vào trong hành động, giấu trong việc vặt của cuộc sống.

Lục Li Dã chính là loại đàn ông này.

Lúc Hương Tình còn đang ngồi trong toilet, thì nghe thấy tiếng đồng nghiệp bên ngoài sôi nổi bàn tán.

Cô đang định đẩy cửa đi ra, lại từ trong miệng họ, nghe thấy tên mình.

"Nghe nói Cao Hương Tình thích làm người thứ ba. Một mình Morri cũng không thỏa mãn được cô ta. Cô ta còn cướp cả bạn trai của đồng nghiệp nữa. Thật không biết xấu hổ."

Có người bắt đầu nói về cô.

"Thật hay giả? Cô ta cướp bạn trai của ai vậy?"

"Lịch Lịch đó. Chẳng phải lúc trước hai người họ ở chung sao. Mỗi ngày cùng ra cùng vào, không phải quan hệ rất tốt sao. Bây giờ cô xem, hai người gặp mặt thì như kẻ thù, vô cùng giận dữ. Sau này, nghe Lịch Lịch kể tôi mới biết được, thì ra Cao Hương Tình nhân cơ hội ở cùng cô ấy, gần quan được ban lộc, trực tiếp cướp mất người đàn ông của cô ấy."

"Không lầm chứ? Nhưng bạn trai của Cao Hương Tình là Morri, cô ta còn chưa hài lòng à? Ăn gì mà tham thế?"

"Người phụ nữ ngay cả Morri cũng có thể dễ dàng tóm gọn như thế, cô cảm thấy sẽ là người đơn giản sao?"

"Cũng phải..."

Hai người vừa nói xong, Hương Tình liền đẩy cửa, nhẹ nhàng từ bên trong đi ra.

Vừa thấy Hương Tình đột ngột xuất hiện trong gương, hai người phụ nữ bị dọa mặt mày trắng bệch.

Hương Tình lại không hề hoang mang lấy túi trang điểm của mình ra, ung dung bình tĩnh đứng bên cạnh hai nữ đồng nghiệp trang điểm.

Rõ ràng, hai nữ đồng nghiệp không ngờ sẽ bị Hương Tình bắt gặp, khuôn mặt lập tức đỏ bừng vì xấu hổ.

Hương Tình lại không cho là đúng, nhú mày hỏi người nữ đồng nghiệp nói lời đồn bên cạnh một câu: "Quan hệ giữa cô và Tần Lịch Lịch khá tốt phải không?"

Nữ đồng nghiệp khẽ gật đầu, rồi lại vội lắc đầu.

Hương Tình lấy phần ra dậm thêm lên mặt, không nhìn cô ta, chỉ lo lắng: "Đã có mối quan hệ không tệ, vậy thì kiềm chế một chút, không chừng ngày nào đó bị cô ta xử bắn rồi, lại còn giúp cô ta nạp đạn. Ví dụ như bây giờ."

Nói xong, cô đóng hộp phần, bỏ vào trong túi trang điểm, sau đó, giày cao gót giẫm lạnh lạnh, ra khỏi toilet.

Buổi chiều.

Trên hội nghị sát hạch phóng viên thực tập.

Tất cả phóng viên thực tập đều ở đây, bao gồm cả Tần Lịch Lịch.

Các phóng viên thực tập đều thực tập trong ba tháng. Hết thời hạn mà không có lỗi lầm lớn thì chuyển thành nhân viên chính thức. Mà nhân viên chính thức trong công ty cũng bỏ phiếu biểu quyết hình thức một chút.

Bình thường, biểu quyết đều là toàn thể thông qua.

Tất cả thực tập sinh phía trước đều nhất trí biểu quyết thông qua, nhưng đến phiên Tần Lịch Lịch này, bỗng nhiên tạm ngừng.

"Tôi không đồng ý."

Hương Tình giơ tay, dứt khoát biểu quyết.

Nhất thời, sắc mặt Tần Lịch Lịch hơi khó coi.

Tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt lên người Hương Tình.

Lúc này, Hương Tình mới từ từ đứng lên, không hề nể mặt phê phán: "Năng lực làm việc bình thường, nhân phẩm bình thường, độ mẫn cảm đối với tin tức bình thường, vấn đề mấu chốt nhất ở chỗ, cô ta chưa từng coi trọng tính chân thực của tin tức, trái lại năng lực đổi trắng thay đen, tung tin đồn thất thiệt lại rất tốt."

Hương Tình thẳng thắn, khiến Tần Lịch Lịch ngồi dưới cùng, khuôn mặt nhất thời trắng bệch.

"Chị Hương Tình, chị căn bản chính là..."

Tần Lịch Lịch còn muốn tranh cãi, nhưng bị Hương Tình ngắt lời: "Chính là cái gì? Lấy việc công báo thù riêng hay là ngậm máu phun người nhỉ?"

Hương Tình lại nhìn tổng biên tập: "Chị Văn, đối với năng lực làm việc của Tần Lịch Lịch, em nghĩ có mấy đồng nghiệp cũng cảm thấy giống em. Lần trước điều tra ngầm sòng bạc, nếu như không phải vì sự hoảng hốt và nhát gan của cô ta, thì không đến mức bị lộ phải ném đi những tài liệu quan trọng. Về phần nhân phẩm..."

Nói đến đây Hương Tình hơi ngừng lại, ánh mắt sắc bén nhìn Tần Lịch Lịch: "Ngay cả đồng nghiệp và bạn cùng phòng mình cũng có thể bán đứng, tung tin tức giả rồi bán cho toà báo và tạp chí khác, giúp đối thủ chiếm trước tiêu đề trang đầu...chị Văn, chị nói dạng nhân viên này, toà báo chúng ta dám nhận không?"

Hương Tình nói xong những lời này, tất nhiên Lý Văn đã hiểu ý cô.

Vậy lần trước người ngầm ngầm bán tin tức của cô và Morri ra ngoài, chính là Tần Lịch Lịch.

Lý Văn cau mày, nhìn những đồng nghiệp khác, hỏi: "Mọi người có ý kiến gì không?"

Dưới sân khấu, tất cả nhân viên bắt đầu xì xào bàn tán.

Tần Lịch Lịch ngồi tít trong góc, hàm răng cắn môi thật chặt, sắc mặt vô cùng khó coi.

Cô ta nắm chặt tay thành nắm đấm, để trên hai chân, thoáng run rẩy.

"Chị Văn."

Chương 485: Điểm yếu của anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Rốt cuộc, đã có đồng nghiệp đứng lên, liếc nhìn Tần Lịch Lịch, rồi mới nói: "Nói thật, tố chất của Lịch Lịch còn khá kém, chuyện điều tra ngầm lần trước, cũng là một loại kiểm tra năng lực đối với tất cả nhân viên. Giống như lúc chúng ta làm tin tức vốn nguy hiểm, dù làm việc gì cũng phải chú ý cẩn thận, mà điểm này, đúng là Lịch Lịch vẫn cần tiếp tục rèn luyện."

Nghe vậy, sắc mặt Tần Lịch Lịch càng trắng bệch.

Lý Văn gật đầu, ánh mắt quét phía Tần Lịch Lịch ngồi ở trong góc: "Đã như vậy, việc chuyển sang chính thức của Tần Lịch Lịch để ba tháng sau xét lại. Nhân viên thực tập khác chuyển chính thức như bình thường. Tan họp."

Tổng biên tập tuyên bố hội nghị kết thúc, tất cả đồng nghiệp thu thập tài liệu trong tay, sắp xếp gọn gàng ngăn nắp rồi ra khỏi văn phòng.

Chỉ có Tần Lịch Lịch, vẫn ngồi nguyên tại chỗ, không nhúc nhích.

Hai bàn tay càng siết lại chặt hơn...

Hai tay, vì giận hoặc vì hận, mà run rẩy.

Lúc Hương Tình đang định về phòng làm việc, thì bị Tần Lịch Lịch cản lại.

Hốc mắt cô ta đỏ bừng, ngân nước, dáng dấp mảnh mai nhìn càng đáng thương.

"Tại sao cô phải làm vậy? Cô biết rõ công việc này rất quan trọng với tôi. Tại sao?"

Tần Lịch Lịch giữ bả vai Hương Tình, khóc lóc chất vấn cô.

Bị cô ta lắc, Hương Tình hơi chóng mặt, không vui gỡ bàn tay cô ta ra,

lạnh giọng nói: "Tôi không quan tâm rốt cuộc công việc quan trọng với cô thế nào. Tôi chỉ biết thân là một người viết báo phải biết tính chân thực của tin tức quan trọng đối với độc giả như thế nào. Tôi chỉ biết thân là nhân viên công ty, một cộng sự có phẩm chất cao thượng quan trọng với chúng tôi thế nào. Nếu như cô làm tốt không thẹn với lương tâm, thì hôm nay ai có tư cách, ai có quyền ngăn cản cô chuyển chính thức chứ."

"Cô căn bản chính là lấy việc công trả thù riêng."

Tần Lịch Lịch khóc không thành tiếng.

Hương Tình hờ hững nhìn cô ta ở đối diện một lúc lâu mới đáp: "Đúng, tôi không phủ nhận tôi có phần dùng việc công trả thù riêng. Vậy thì sao?"

Hương Tình lạnh lùng nhếch miệng: "Tôi đã sớm nói với cô, Cao Hương Tình tôi không phải người dễ bắt nạt."

Dứt lời, cô chẳng thềm phí lời với Tần Lịch Lịch nữa, quay người, đi về văn phòng.

Mới đi được hai bước, cô bỗng nhiên dừng lại, không quay đầu, nói với Tần Lịch Lịch: "Còn nữa, lúc cô nói tôi cướp đoạt bạn trai của cô, làm phiền cô phân biệt rõ ràng hai khái niệm "bạn trai" và "bạn trai cũ". Nếu không người ngoài biết được cô coi "bạn trai cũ" là "bạn trai", thật đúng là... mất mặt."

Nói xong, Hương Tình đầu cũng không quay lại, giẫm giày cao gót bước đi.

Cô thừa nhận, hôm nay đúng là cô có dùng việc công báo thù riêng.

Cô ghét việc Tần Lịch Lịch tính toán cô, giận năm đó Tần Lịch Lịch đùa bỡn anh cô và Tam Nhi, cũng ghét cô ta chọc ngoáy sau lưng cô.

Từ trước đến nay Cao Hương Tình cô có oán báo oán, có thù báo thù, nhưng chắc chắn không hèn hạ giống cô ta.

Ít nhất, cô công khai, thẳng thắn mà làm.

Trong khách sạn Thái tử.

Lưu Uy triệu tập mấy tên đàn em đặc lực tới bàn việc lớn.

Anh ta châm thuốc, sau khi hít sâu hai hơi, nhìn tay chân đặc lực của mình một chút, nói thẳng: "Tôi định trực tiếp giết chết Lục Li Dã."

Tất cả đàn em nghe vậy, không hề hoảng hốt, vẫn bình tĩnh như cũ.

Chắc hẳn, đây không phải lần đầu tiên Lưu Uy đưa ra quyết định như này.

"Anh Lưu có cách hay à?"

Lưu Uy suy nghĩ một lát, nhả khói, lúc này mới chậm rãi nói: "Muốn trực tiếp bắt Lục Li Dã, rõ ràng không có khả năng. Từ trước đến nay, hẳn ta rất tinh ranh, chưa từng để lộ điểm yếu của mình. Nếu như cứ muốn lấy cứng đối cứng, tất nhiên chúng ta không đấu lại hẳn. Có điều..."

Đàn em nhìn Lưu Uy với vẻ mong đợi, yên lặng đợi câu nói tiếp theo của anh ta.

Lưu Uy dí mẩu thuốc lá trong tay vào gạt tàn thuốc, ngón tay gõ gõ trên thành ghế xô pha, cười khẩy nói: "Có điều, rốt cuộc bây giờ Lục Li Dã, hẳn ta đã có điểm yếu trí mạng. Đó chính là... Cao Hương Tình."

"Một người đàn bà?"

Đàn em hơi ngạc nhiên.

"Đúng! Chính là một người đàn bà."

Mấy tên đàn em liếc nhìn nhau, có vẻ hơi không đồng tình: "Anh Lưu, anh chắc chắn tên Lê đó sẽ vì một người đàn bà mà mắc bẫy chúng ta sao?"

Trong xã hội đen, gã đàn ông nào chẳng coi phụ nữ như món đồ chơi?

Sao có thể vì một người đàn bà mà không tiếc bỏ tính mạng của mình

chứ?

Sự hoài nghi của họ, cũng không phải không có căn cứ.

Ngay cả Lưu Uy cũng từng nghi ngờ như thế.

Nhưng, rốt cuộc anh ta quyết định, thử một lần.

Dù sao vẫn phải liều đến người chết ta sống, lúc này vất vả lắm mới nắm được nhược điểm của Lê Dã, sao Lưu Uy có thể có thể dễ dàng bỏ qua.

"Vậy anh Lưu muốn bọn em làm gì?"

"Rất đơn giản. Trói người phụ nữ đó lại làm môi dụ, dẫn rấn ra khỏi hang."

"Được!"

"Đêm nay hành động."

"Rõ!"

"Sau khi xong, trực tiếp giết chết con tin. Làm gọn một chút, không được phép để lại bất cứ dấu vết gì."

Lưu Uy cẩn thận dặn dò.

"Vâng!"

Đàn em nhận lệnh.

Tan làm, Hương Tình một mình về nhà.

Vừa xuống xe buýt, mới đi chưa được hai bước, bỗng nhiên một chiếc xe đa dụng màu đen vụt đến bên cô nhanh như tên bắn.

Cửa kéo ra "Soạt" một tiếng, thậm chí cô chưa kịp phản ứng, một cánh tay đã ôm lấy cô từ phía sau. Hương Tình lập tức bị dọa thét lên một tiếng, người bị kéo lên trên xe.

Toàn bộ quá trình bắt người, không quá ba mươi giây.

"Các anh là...Aaa..."

Hương Tình vừa định hỏi, miệng nhỏ vừa mở ra, đã bị một miếng vải ướt nhét vào, ngay sau đó, miệng cô nhanh chóng bị bịt kín bằng mấy lớp băng dính.

Hương Tình bỗng giật mình một cái, lúc này bắt giác ý thức được, mình bị bắt cóc.

Hai tay nhanh chóng đẩy cửa xe, nhưng tay vừa chạm tới cửa đã bị một người đàn ông lực lưỡng giật lại. Gã ta giữ chặt hai tay cô, nhanh chóng quấn băng dính quanh, rồi dùng một sợi dây thừng lớn buộc chặt.

Hương Tình gấp đến mức dùng chân đá, kết quả, hai chân nhanh chóng bị một sợi dây thừng xù xì trói chặt lại, không thể động đậy được.

Nhất thời, cả người như con cá sắp chết, đang cố gắng vùng vẫy, nắm bắt tất cả cơ hội, muốn cố gắng sống sót.

"Aaa."

Hương Tình giãy dụa, muốn nói chuyện, nhưng miệng nhỏ vẫn bị bịt kín, không nói được một câu.

Cô muốn hỏi một chút rốt cuộc đám người này là ai, tại sao phải trói cô, nhưng hết lần này tới lần khác, đến cơ hội phát ra âm thanh cô cũng không có.

Hương Tình vừa hoảng vừa sợ, hốc mắt không khỏi đỏ lên.

Cô tự nhận ngoài Tần Lịch Lịch, cô chưa đắc tội với ai.

Nhưng cô tin, chỉ bằng con bé nhất gan sợ phiền phức đó, chắc chắn không dám làm loại chuyện này với cô.

Vậy rốt cuộc người trói cô là ai?

Trong đầu Hương Tình, đột nhiên hiện ra hai người.

Một là Lưu Uy, hai là Tiêu Yên.

Mà cái kiểu này rất giống với cách hai người đó thường làm.

Nếu như là Tiêu Yên, Hường Tình đúng hơi sợ hãi.

Bị người phụ nữ đó bắt, cô chỉ có hai kết cục, một là trực tiếp bị giết chết, hoặc là, bị hiếp trước giết sau.

Dù sao, cuối cùng thì cũng chết.

Mẹ nó!

Nhưng nếu bị Lưu Uy bắt, vậy trước khi Lục Li Dã xuất hiện, ít nhất Cao Hường Tình cô vẫn an toàn.

Bởi vì, Lưu Uy bắt Cao Hường Tình chỉ có duy nhất một lý do, đó chính là... không chế Lục Li Dã.

Nhưng Lục Li Dã dễ dàng để bị khống chế như vậy sao?

Con mẹ nó, vậy cũng quá xem thường người ta rồi.

"Anh Lưu nói, đưa người lên núi!"

"Được!"

Cho nên, đúng là cô bị người của Lưu Uy trói trói.

Lòng căng thẳng của Hường Tình hơi bình tĩnh lại.

Ít nhất, ngay bây giờ, cô an toàn.

Sau đó, người cô lo lắng hơn là Lục Li Dã.

"Cũng không biết lúc máu chột, người đàn bà này có tác dụng hay không?"

Tên đàn ông cao lớn liếc nhìn Hường Tình, nói.

Hương Tình đỏ mắt, trừng lại.

"Cũng chưa biết thế nào."

Người đàn ông lái xe mở miệng.

Má phải của gã có một vết sẹo hình lưỡi đao đặc biệt dữ tợn, tiếp tục:
"Anh Lưu muốn kẻ họ Lê đó một mình tới cứu người!"

Một mình cứu người?

Nghe vậy, Hương Tình cảm thấy nặng nề, nhất thời trong lòng sốt ruột.

Tất nhiên cô hi vọng Lục Li Dã có thể tới cứu mình, nhưng, nếu anh tới thật thì chẳng phải là đi chịu chết sao?

Đương nhiên cô không hi vọng anh chết.

Dọc đường xe rung lắc, chạy thẳng vào rừng sâu núi thẳm.

Lúc đến nơi cũng đã là nửa đêm khuya khoắt rồi.

Hương Tình không biết rốt cuộc mấy giờ rồi, chỉ biết bên ngoài sớm đã tới đến mức giờ tay không thấy được năm ngón.

Cô bị mấy người đàn ông kéo lên trên đỉnh núi rồi đi về phía một căn nhà nhỏ rách nát.

Mấy tên này đều không phải là kẻ thương hoa tiếc ngọc gì, thấy Hương Tình đi lẻ mề, lập tứ đá cô một phát, khiến cô lão đảo bị văng thật xa.

Đôi khi Hương Tình thật muốn lao về phía bọn chúng, đâm chết là xong chuyện, cũng đỡ cho Lục Li Dã phải đến cứu người.

Nhưng vừa nghĩ tới ba mẹ, và anh trai, chị dâu mình, cô lại không nỡ chết.

Lúc đến nhà gỗ, cô đã mệt đến mức không thở nổi, ngồi bệt trên mặt đất, không ngừng thở dốc.

Từng hàng người áo đen, vác súng đi qua đi lại trước mắt cô, quan sát bốn phương tám hướng, luôn cảnh giác tình hình xung quanh.

Một thanh súng ngắn lạnh lẽo dí vào trán Hương Tình, quả thực khiến cô không dám thở mạnh.

Bốn phía, có thể nghe thấy tiếng động vật đi lại ban đêm trong rừng rậm rạp, giống như tiếng kêu của quạ đen, từng tiếng rồi từng tiếng, khiến người ta sợ hãi.

Nếu Hương Tình nói là không sợ, thì đó chắc chắn là giả.

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua...

Mỗi một giây đều khiến Hương Tình như cùng sống trên lưỡi đao.

Hồ hấp của cô, càng ngày càng nặng...

Mà bước chân của những người đàn ông canh giữ ở bên cạnh cô cũng càng ngày càng trầm.

Hai giờ sau.

Chỉ nghe cửa gỗ vang lên một tiếng "két", Lưu Uy đẩy cửa từ bên ngoài đi vào.

"Anh Lưu!"

Tất cả đàn em cung kính gọi anh ta.

"Ừ..."

Lưu Uy nặng nề đáp một tiếng, ánh mắt quét về phía Hương Tình ở trong góc.

Hương Tình lạnh lùng nhìn anh ta một cái, sau đó, quay mặt đi, giống như không muốn nhìn thêm một giây nào nữa.

Lưu Uy cười một tiếng: "Cao Hương Tình, không ngờ cô đúng là có chút

tác dụng, Lê Dã hẳn đúng là tới một mình thật. Nhưng, dù hẳn có lợi hại hơn nữa, qua đêm nay, dù thế nào cũng chỉ còn là xác chết thôi."

Đê tiện!

Tiểu nhân!

Hương Tình không ngừng giãy dụa, mắng Lưu Uy, nhưng vì miệng bị bịt, lời nói ra đều biến thành tiếng "Aaa".

Lưu Uy mặc kệ cô, chỉ căn dặn đàn em: "Chúng mày trông coi cô ta cẩn thận. Ngộ nhớ có chuyện gì xảy ra, tao sẽ hỏi tội chúng mày đấy."

"Vâng!"

-----oOo-----

Chương 486: Người bạn đồng hành tốt nhất

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Dưới chân núi đã bố trí người rồi, tên Lê Dã muốn lên đây cứu người chỉ có mỗi một cách là leo từ dưới chân núi lên!! Chỉ cần hẳn lọt vào tầm ngắm thì hẳn chết chắc! Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của Lê Dã!”

Lưu Uy nói xong, cảm thấy đắc chí lớn tiếng cười.

Anh ta chờ đợi ngày này đã chờ quá lâu rồi.

Hương Tình nghe những lời nói của Lưu Uy mà cảm giác rợn người.

Trong lòng thầm cầu nguyện cho Lục Li Dã đừng mắc mưu của Lưu Uy mà đến đây cứu cô.

Nhưng, từng phút từng giây trôi qua, vẫn không hề có bất kỳ động tĩnh gì, dưới chân núi cũng không hề nghe có tiếng súng, cả một khu vực tĩnh lặng một cách kỳ lạ.

Yên ắng quá lại khiến cho Lưu Uy cùng đàn em của hẳn có chút hồi hộp

đứng ngồi không yên.

“Anh Lưu, tên Lê đó có thật sẽ xuất hiện không?”

Đàn em của Lưu Uy không nhìn được nữa lên tiếng hỏi.

Trời cũng đã gần sáng mà vẫn không thấy tăm hơi của Lê Dã đâu, sao đàn em của Lưu Uy không sốt ruột cho được?

Nhưng thực tế thì ngay cả đến Lưu Uy cũng bắt đầu bồn chồn không còn đủ kiên nhẫn.

Lê Dã vốn dĩ là người rất thông minh, lần này thật khó đoán được anh đang bày mưu tính kế gì để ứng phó.

Không gian càng tĩnh lặng, càng khiến cho mọi người cảm thấy lo lắng bồn chồn.

“Canh chừng con nhỏ đó thật kỹ cho tao!!”

Lưu Uy hét lớn, ánh mắt sắc lạnh của anh ta chăm chú quan sát một vòng, tay cầm súng không ngừng đi đi lại lại trong căn nhà gỗ.

Sau tiếng hét của Lưu Uy, những người trong căn nhà gỗ đều giật mình hồi hộp hơn.

Ngay cả đến Hương Tình cũng hồi hộp khẩn trương theo.

Cô tin tưởng Lục Li Dã, cô biết anh là người thông minh, không dễ dàng trúng kế của Lưu Uy, càng khó mà bắt được anh, Nhưng cô cũng tin anh sẽ không bỏ mặc cô như vậy!

Cho nên, rốt cuộc anh tính làm thế nào?!

Lục Li Dã quả thật không dẫn theo bất kỳ đàn em nào đi theo, ngay cả đến Tổng cũng không cho theo.

Lưu Uy đã yêu cầu anh nhất định phải đơn thương độc mã, không được dẫn theo bất kỳ ai, chỉ cần hắn ta phát hiện ra ngoại trừ Lục Li Dã còn có một người khác xuất hiện, thì chắc chắn Hương Tình sẽ khó bảo toàn

tính mạng.

Mà trong khách sạn đều là người của Lưu Uy, Lục Li Dã có dẫn theo đàn em không, chỉ cần mất vài phút là Lưu Uy sẽ biết.

Lục Li Dã đương nhiên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ như vậy.

Nhưng bản thân anh hiểu rõ hơn ai hết, nếu như anh đơn thương độc mã xuất hiện, chắc chắn chỉ có chết chứ đừng nói chi đến chuyện cứu Hương Tình, điều đó chỉ xảy ra trong mơ thôi!

Tìm chú Đông bắt người?

Vậy thì thân phận gián điệp của anh chắc chắn sẽ bị bại lộ!

Cuối cùng, Lục Li Dã nghĩ đến một người, Morri!!

Tìm Morri cứu người, anh biết rằng trong lòng anh không hề thoải mái.

Nhưng, chuyện này liên quan sự sống chết của Cao Hương Tình, dù trong lòng không thích đi chẳng nữa, anh cũng không còn lựa chọn khác!

Không nghi ngờ gì, Morri chính là bạn đồng hành tốt nhất!

Bên trong phòng khách!

Bản đồ địa hình vùng núi được trải ra trên bàn lớn.

Morri một tay cầm điếu xì gà, bình thần hút một hơi, lên tiếng hỏi Lục Li Dã: “Anh muốn cứu người bằng cách nào?”

“Nếu chúng ta từ chân núi đi lên, chắc chưa lên đến nơi thì Hương Tình đã bị Lưu Uy xử lý rồi!”

Lục Li Dã chỉ vào đỉnh núi: “Chúng ta bắt buộc phải xuất phát từ đây!!”

Morri nghiêm túc nhíu mày, suy nghĩ vài giây: “Xuất phát từ đỉnh núi, đúng là cách tốt, nhưng mà làm sao để lên đó?”

“Trực thăng!”

Đây cũng là lý do khiến Lục Li Dã phải tìm đến sự hỗ trợ của Morri!!

Chỉ có Morri mới có thể dễ dàng điều động sử dụng trực thăng, cho dù là chú Đông cũng chưa chắc nhanh bằng Morri!

“Trực thăng?”

Morri nhíu mày, lắc đầu, tỏ vẻ không đồng ý với đề nghị của Lục Li Dã: “Tiếng động của trực thăng rất lớn, đến gần không phải sẽ khiến cho mọi người chú ý sao?”

“Nhảy dù!”

Lục Li Dã nói thẳng: “Anh cho tôi mượn mấy người bắn tỉa biết nhảy dù, cho họ đến sân bắn đợi sẵn!”

“Để làm gì?”

Morri thắc mắc.

“Bắn thử.”

“Vào lúc này còn có thời gian để bắn thử sao?”

Morri nhìn lên đồng hồ treo tường.

Giờ đã là ba giờ sáng rồi!

Cao Hương Tình đã bị trói suốt bốn tiếng đồng hồ!

“Anh không sợ cô ấy xảy ra chuyện sao?”

“Tôi không xuất hiện, Lưu Uy không dám làm gì cô ấy đâu! Để thời gian càng lâu, những kẻ ở đó càng sốt ruột, tinh thần cũng sẽ căng thẳng theo! Đi thôi, đến sân bắn!”

Anh phải kiểm tra lại khả năng bắn tỉa của mỗi người, như vậy anh mới yên tâm giao tính mạng người phụ nữ của mình cho họ được!

Morri trầm ngâm nhìn người đang đứng đối diện anh, sau đó nhanh chóng lệnh cho đàn em tập trung đến sân bắn.

Dương như Morri hiểu ra điều gì đó....

May mắn là, người như Lục Li Dã, gặp chuyện không hoảng, cực kỳ bình tĩnh một cách quá đáng trước mặt này không phải là đối thủ của anh.

Có một đối thủ như Lục Li Dã, dù là đối với ai đi nữa thì đó chắc chắn không phải là điều may mắn.

Còn với Lưu Uy, anh ta bị chính sự ngu xuẩn và tự đại của bản thân đưa vào chỗ chết!

Trước khi lên đường cứu người, Lục Li Dã nói với Morri: “Hôm nay là Lê Dã tôi nợ anh!! Trong tương lai có cơ hội, cho dù là phải đền mạng tôi cũng sẽ trả anh món nợ tình hôm nay!”

Trên máy bay trực thăng có năm người bắn tỉa, thêm Lục Li Dã nữa là sáu.

May mắn là căn nhà gỗ trên đỉnh núi chỉ có một nửa có mái che, cho nên tình hình bên trong như thế nào đều không thoát khỏi ống dòm quan sát từ xa.

“Canh giữ trong căn nhà gỗ bao gồm cả Lưu Uy tổng cộng sáu người!”

Lục Li Dã miêu tả tình hình bên trong căn nhà gỗ cho mấy tay bắn tỉa biết, sau đó bình tĩnh chỉ đạo: “Số một xử lý trái một phải một, số hai xử lý trái hai phải hai, số ba xử lý tên đứng ở giữa đang trông con tin! Còn Lưu Uy thì để tôi xử lý! Những tên ở bên ngoài thì số bốn và số năm xử lý!”

“Rõ!”

Toàn bộ đã nhận lệnh, tên cầm đầu hỏi Lục Li Dã: “Có giữ mạng sống không?”

Lục Li Dã khựng lại một chút, sau đó hạ lệnh: “Một phát bắn chết!!”

“Rõ!”

Không phải là anh ác, mà là anh không còn sự lựa chọn nào khác!

Nhóm người bên dưới kia, mỗi người đều vác trên vai hai cây súng, chỉ cần một chút sơ hở là Hương Tinh có thể mất mạng bất cứ lúc nào!

Cho nên, vì để bảo vệ cô an toàn, anh bắt buộc phải thẳng tay giết những tên bắt cóc đó trước khi chúng kịp phản ứng lại.

Ngay lúc này, họ đang chạy đua giành giật từng phút, liều mạng với khả năng ngấm bấn của bản thân!

“Nhớ kỹ, chế ngự đám bắt cóc, chúng ta chỉ có cơ hội cho một viên đạn, hơn nữa còn phải bắn cùng lúc, tuyệt đối không được thất bại!!”

Vì chỉ một phát súng được bắn ra sẽ kinh động đến toàn bộ tên bắt cóc còn lại, nếu một viên đạn này không giải quyết được chúng thì tiếp theo, người đi gặp Diêm Vương, chính là Cao Hương Tinh!

Anh tuyệt đối không thể để cô chết!!

Trực thăng đến nơi và dừng lại ở một độ cao nhất định, mọi người kiểm tra lại trang bị và chuẩn bị nhảy dù xuống.

Lục Li Dã đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp trong đội đặc chủng, anh dựa vào kinh nghiệm nhìn tốc độ và hướng gió, sau khi đến đúng địa điểm, Lục Li Dã hạ lệnh: “Nhảy!!”

Sáu người, vác theo súng, theo lệnh nhảy xuống.

Trong tích tắc, dù được bung ra, theo hướng gió, nhẹ nhàng hướng xuống mặt đất.

Từ từ xuyên qua từng tầng mây, căn nhà gỗ dần dần thấp thoáng xuất hiện.

Xuống gần thêm một chút nữa, có thể nhìn thấy rõ ràng bóng người đi qua đi lại dưới căn nhà gỗ.

Sở dĩ họ có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ vào lúc bốn giờ sáng, trời gần như vẫn còn tối, là do bọn họ đều có trang bị mắt kính nhìn xuyên đêm.

Lục Li Dã sớm đã đoán được tình huống như vậy!

Họ từ từ tiếp đất, tiến càng lúc càng gần đến...

Còn về phía Lưu Uy, có vẻ như bọn hắn vẫn chưa phát hiện trong bóng tối có một nhóm sáu người đang âm thầm tiến đến gần chúng.

Hô hấp căng thẳng.

Trên tay mỗi người là hai khẩu súng, nhắm chuẩn vào đối tượng được chỉ định phân công.

Đợi lệnh của Lục Li Dã trong im lặng.

Ngay lúc còn cách kẻ bắt cóc khoảng 30m...

Lục Li Dã ra lệnh: “Bắn!”

Trong tích tắc, mười một viên đạn như mưa bắn thẳng vào bên trong ngôi nhà gỗ.

Năm viên đạn, bắn thẳng vào năm tên phụ trách trông coi, không lệch một ly, nhắm thẳng vào đầu, chết ngay tức khắc.

Còn hai viên đạn của Lục Li Dã, nhắm chính xác vào vai của Lưu Uy, máu bắn ra từ vết thương phụt vào mặt anh ta, nhanh đến mức Lưu Uy vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

Còn bốn viên còn lại, nhắm thẳng chia đều cho bốn tên canh giữ bên ngoài căn nhà gỗ.

Cũng tương tự, một phát chí mạng!!

Mặt Lưu Uy trắng bệch không một giọt máu, chân đi lảo đảo, tức giận hét lên: “Lê Dã, mày rút ra đây cho tao!!”

Trong phút chốc có vẻ như Lưu Uy hiểu ra được mình không phải là đối thủ của Lục Li Dĩ!!

Xém một chút nữa là mất mạng dưới tay Lục Li Dĩ, mà hắn vẫn không hề phát hiện đối thủ đang trốn ở đâu, tấn công hắn từ hướng nào!!

Còn Hương Tình?

Nhìn thấy những người trước mặt mình bất ngờ ngã gục xuống trong im lặng, máu chảy tràn lan, cô hốt hoảng muốn hét lên, nhưng miệng cô bị bịt lại, chỉ có vài tiếng “Um um...” vang lên.

Đúng lúc này, hai chân của Lưu Uy bị trúng tiếp hai phát đạn, anh ta chỉ kịp la lên một tiếng rồi ngã sòng soài xuống, sau đó mới nhìn thấy Lục Li Dĩ và năm người trong đội bắn từ trên trời nhảy xuống.

Tiếng súng vang lên ở phía trên sườn núi.

Tiếp đến là Morri cũng bắt đầu hành động!!

Hương Tình vừa nhìn thấy Lục Li Dĩ như thần tiên từ trên trời xuất hiện liền kích động thiếu điều khóc thành tiếng, hộc mắt cô trong phút chốc đỏ ửng lên.

Lục Li Dĩ vội vàng tiến đến chỗ Hương Tình, quỳ xuống cúi người cời trời giúp cô, đang tháo được một nửa thì đột nhiên, anh dừng lại và đứng hình trong giây lát.

Bởi vì...

Anh phát hiện sau lưng cô là một quả ...

Bom hẹn giờ!!

Bom, đã được khởi động kêu “tít tít tít”.

Thời gian còn lại chỉ vòn vẹn mười phút!!

Còn Hương Tình thì hình như cô không hề biết đến chuyện cô bị cài bom.

Lưu Uy nằm trên vũng máu lớn tiếng cười hả hê: “Lê Dã, tao chết không sao!! Dù gì thì mười phút sau, người phụ nữ của mày cũng sẽ đi theo tao!!”

Hương Tình không hiểu Lưu Uy đang nói gì, cô xoay đầu “Ừm ừm” hai tiếng như muốn hỏi Lục Li Dã.

Nhưng Lục Li Dã không đếm xỉa đến lời nói của Lưu Uy, anh tiếp tục cúi đầu tháo dây còi trời cho Hương Tình, cố gắng tránh không đụng đến quả bom hẹn giờ.

Rồi nhanh chóng xé miếng băng dán trên miệng cô, và gỡ khăn nhét trong miệng cô ra.

“Li Dã!”

Hương Tình nghẹn ngào nấc lên rồi chồm người ôm chầm lấy Lục Li Dã, vừa ôm cô vừa lớn tiếng khóc.

“An toàn rồi.”

Lục Li Dã vỗ nhẹ vai Hương Tình, trong lòng anh như trút được tảng đá lớn.

“Còn lại chưa đến mười phút cuối, ráng tận dụng đi!! Ha ha ha... Có người phụ nữ quan trọng nhất của đại thiếu gia Lê Dã chết chung, tao cũng không sợ cô đơn nữa!!”

Lưu Uy lớn tiếng cười nhạo trong dáng vẻ hấp hối, nhưng không ngờ tới, ‘pằng’, Lục Li Dã bắn một phát súng vào thẳng ngực Lưu Uy, nhưng anh cố tình không bắn trúng tim, anh lạnh lùng hét: “Câm miệng!”

Thái độ lạnh lùng của Lục Li Dã khiến cho Hương Tình hơi co người lại một chút.

Bỗng nhiên cô nghe được đâu đó tiếng “tít tít tít”, theo phản xạ cô xoay người nhìn phía sau lưng cô, không biết Lưu Uy đã gắn một quả bom hẹn giờ ở đó từ lúc nào!

Và quả bom đã được khởi động!!

Bây giờ còn lại chưa đến mười phút?

“Li Dã, anh mau rời khỏi đây, dẫn theo mọi người mau rời khỏi đây!”

Phản ứng đầu tiên của Hương Tình là sẽ cùng chết với Lưu Uy, nhưng không thể liên lụy đến Lục Li Dã và những người không liên quan!

“Em đừng kích động!”

-----oOo-----

Chương 487: Dù sống hay chết cũng phải cùng nhau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Li Dã quát lớn, một tay ấn Hương Tình ngồi xuống và kéo cô tiến đến trước mặt mình: “Em bình tĩnh lại! Có anh ở đây!!”

Hương Tình khẩn trương mất bình tĩnh: “Chỉ còn mười phút thôi!! Mười phút sau cả hai chúng ta sẽ chết đó!”

Lục Li Dã vẫn bình tĩnh kiểm tra quả bom sau lưng Hương Tình, lên tiếng lệnh cho đàn em của Morri: “Các cậu lấy dây, trói Lưu Uy lại cho tôi, phải khẩn trương, xong rồi thì xuống núi tiếp ứng với đại ca của các cậu!”

“Rõ!”

Sau khi nhận lệnh, mọi người nhanh chóng dùng dây trói chặt Lưu Uy lại đến mức không thể nhúc nhích được, sau đó vác súng đi xuống núi.

“Anh cũng đi đi!”

Hương Tình nhẹ giọng khẩn cầu Lục Li Dã.

Sắc mặt cô trắng bệch, bờ môi không một chút sắc máu.

“Em im lặng cho anh!!”

Lục Li Dã lại lớn tiếng: “Có cái gì đâu mà phải sợ! Cho dù có phải chết thì bọn thiếu gia cũng sẽ chết chung với em!”

Khi còn trong quân ngũ, Lục Li Dã đã từng tay không gỡ thành công bom hẹn giờ.

Bom thông thường gồm dây điện nóng và dây điện lạnh cấu thành, chỉ cần cắt đi một dây nóng thì sẽ an toàn, nhưng mà quả bom này không như quả bom thông thường, nó đã được cải tiến, không có dây đỏ hay dây xanh để phân biệt dây nóng và dây lạnh, mà chỉ có một màu trắng duy nhất, mà lại còn là mười sợi chứ không phải là hai như bình thường!

Không phải là không xử lý được, chỉ có điều là hơi khó!!

“Em không cần anh chết chung với em!! Nếu cả hai chúng ta đều chết, như vậy có đáng không? Tên khốn nạn đó có tư cách gì mà cả hai chúng ta phải chết chung với hắn!!”

Tên khốn nạn mà Hương Tình nhắc đến không ai khác chính là Lưu Uy!

Lưu Uy nằm đó đau đớn rên rỉ, nhưng vẫn không quên đắc chí lớn tiếng cười: “Lê Dã. Thật không ngờ cũng có ngày mày bại dưới tay phụ nữ, ha ha ha...”

Lục Li Dã không để ý tới Hương Tình, càng bỏ ngoài tai những lời khiêu khích của Lưu Uy, anh chỉ tập trung chuyên tâm nghiên cứu quả bom.

Anh vẫn rất bình tĩnh như mọi ngày, không hỗn loạn, điềm đạm giống như hiện giờ, trên tay anh đang tháo gỡ là bom hẹn giờ diễn tập chứ không phải là bom thật.

Nếu chỉ là diễn tập thì cho dù không hoàn thành thì cũng lắm bị cấp trên khiển trách thôi!

Nhìn thấy người đàn ông sau lưng mình bình tĩnh như vậy, Hương Tình cảm thấy sự hoảng loạn và lo lắng trong lòng cô cũng phần nào lắng dịu, bình tĩnh hơn.

Bỗng nhiên trong thời khắc này, cô lại cảm thấy sự điềm tĩnh của anh, dáng vẻ vẫn như thường ngày, vẫn đẹp trai phong độ, nhưng lại càng thêm phần quyến rũ... Anh không ngần đầu, bỗng dung vô cớ hỏi cô một câu: “Em đồng ý giao phó tính mạng em cho anh không?”

Phút chốc tim Hường Tình đập loạn nhịp, cô quay đầu nhìn anh.

Cũng vừa đúng lúc anh ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mắt của hai người chạm nhau, như có dòng điện chạy qua, anh nói: “Xin giao tính mạng của em cho anh!! Dù sống hay chết, chúng ta cùng nhau đôi mắt!”

Trong tích tắc Hường Tình cảm giác khóe mắt cay cay, nước mắt như trực trào ra.

Cô gật đầu, giọng cô nghẹn ngào: “Vâng...dù sống hay chết, chúng ta đều cùng nhau đôi mắt!!”

Lục Li Dã mạnh mẽ nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên, đặt lên đôi môi khô khốc của cô một nụ hôn đầm thắm, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu tiếp tục xử lý mớ dây điện của quả bom.

Không chút do dự, anh lấy từ trong túi áo ra con dao găm quân đội, trong tích tắc...một cọng dây điện đã bị cắt đứt trong tay anh.

Bom không nổ, nhưng đồng hồ đếm ngược thời gian vẫn không dừng lại, tiếng ‘tít tít tít’ vẫn vang bên tai, giống như hồi chuông cảnh báo của thần chết đang chờ đợi, và đó cũng là những giây phút đếm ngược sau cùng của mạng sống họ! Mỗi một tiếng ‘tít’ như cực hình tra tấn thần kinh đang căng thẳng của hai người.

Ngay lúc Lục Li Dã chuẩn bị cắt thêm một sợi nữa, đột nhiên cửa căn nhà gỗ bị đập vỡ ra.

Morri dẫn một đại đội từ bên ngoài xông vào, vừa nhìn thấy Lưu Uy: ‘Pằng pằng pằng...’ năm tiếng súng vang lên, năm viên đạn bắn thẳng vào tay chân của Lưu Uy!

Khiến cho Lưu Uy đang nằm trên vũng máu đau đớn kêu gào.

Nhìn dáng vẻ của Lưu Uy, cho dù không chết vì bom nổ, anh ta cũng sẽ chết vì hết máu!

Nghe tiếng súng vang lên, Lục Li Dã vẫn không ngẩng đầu, vẫn im lặng tập trung vào tháo gỡ quả bom.

Morri nhìn tình hình rồi hỏi Lục Li Dã: “Anh có thể xử lý được không?”

“Người của anh có ai là chuyên gia bom mìn không?” Lục Li Dã vẫn không ngẩng đầu.

Morri nhíu mày: “Thời gian gấp quá không đến kịp!”

“Anh đưa người của anh ra bên ngoài đợi đi!”

“Anh định?”

Morri căng thẳng nhíu mày.

“Shit!”

Morri buột miệng bật ra câu chửi thề, sau đó hạ lệnh: “Toàn bộ đến chỗ sườn núi đợi lệnh!”

Kết quả là Morri nói xong, nhưng đàn em của anh ta vẫn đứng nguyên tại chỗ không động đậy.

Morri trầm giọng quát một tiếng: “Đi ra ngoài!”

“Đại ca, chúng tôi sẽ ở lại với anh!”

“Đúng, dù sống hay chết, chúng ta cũng cùng nhau!!”

“...”

Ánh mắt Morri lạnh lùng nhìn đám đàn em của mình, có chút mâu thuẫn, nhưng anh vẫn nói với giọng trầm và nhấn mạnh hơn: “Nếu như còn coi tao là đại ca thì toàn bộ nghe lời tao ra sườn núi đợi! Còn ai không đi cũng được, nhưng từ giờ về sau đừng kêu tao là đại ca nữa!!”

Đàn em của Morri nghe được những lời này, không dám do dự, đồng loại rút lui rời khỏi căn nhà gỗ, trước khi đi còn nói: “Đại ca, hôm nay anh còn thì toàn bộ anh em còn, anh mất thì toàn bộ anh em cũng sẽ không sống nữa!!”

Nói xong, toàn bộ rút lui đi ra phía sườn núi đợi lệnh.

“Ha ha ha...”

Lưu Uy nằm trong vũng máu, gương mặt trắng bệch lớn tiếng cười điên dại.

“Thật không ngờ Lưu Uy ta hôm nay lại được chết long trọng như vậy, được hai nhân vật nổi tiếng chết chung, con đường xuống âm phủ sẽ không cô đơn đây!”

Morri lạnh lùng lên tiếng: “Muốn chết sáng khoái như vậy sao? Mà cũng biết hưởng thụ quá đó?”

Dứt lời, Morri tiến đến bắn thêm một phát đạn vào đùi của Lưu Uy, lạnh lùng nói: “Cứ mỗi nửa phút, trên người mày sẽ in thêm một viên đạn, nhưng mà mày yên tâm, mỗi viên đạn đều không ở vị trí nguy hiểm đâu, bản đại thiếu gia đây hôm nay sẽ cho mày nhỏ từng giọt từng giọt máu mà chết...”

Lưu Uy đau đớn kêu gào thảm thiết, vùng vẫy trong vũng máu của mình, mặt và môi đều trắng bệch.

Nhìn Lưu Uy như rất đau khổ, hơi thở gấp gấp, ánh mắt như điên dại, giấy dựa khốn đốn, sống không bằng chết.

Hương Tình không dám nhìn nữa, cô nhắm mắt xoay mặt qua hướng khác.

Lục Li Dã vẫn tiếp tục tập trung tháo gỡ bom, đây đã là sợi dây điện màu trắng thứ ba rồi, theo đúng quy trình thì chỉ cần cắt đúng hai sợi thì có thể vô hiệu hóa quả bom rồi.

“Anh đi đi!”

Lục Li Dã hét lớn nói với Morri: “Nếu anh lỡ có chuyện gì thì đám anh em ngoài kia của anh sẽ thế nào?”

“Tôi ở lại đây không phải vì anh! Tôi vì người phụ nữ của tôi!”

Ánh mắt của Morri dừng lại trên mặt Hương Tình, ánh mắt vẫn rất điềm đạm: “Có cơ hội tốt để làm anh hùng cứu mỹ nhân như vậy, làm sao mà có thể để một mình anh giành hết được chứ!”

Không thể phủ nhận rằng tuy Hương Tình lúc này bị bắt cóc là điều xui xẻo, nhưng để cô gặp được hai người đàn ông có thể chết vì mình như vậy thì lại là điều may mắn!

Khóe mắt cô cay cay.

Trong ngực cô thấy ấm áp, cảm giác như có dòng dung nham chảy vào, sưởi ấm đáy lòng, nhưng lại quá đỗi trĩu nặng khiến cô không dám nhận lấy.

“Morri, cảm ơn anh, chỉ là ...”

“Nếu thật em muốn cảm ơn anh thì sau khi ra khỏi đây, hãy ngủ với anh một đêm!”

“...”

Tiếng ‘răng rắc’ vang lên từ tay của Lục Li Dã, lại thêm một sợi dây điện được cắt đứt.

Anh ngẩng mặt, ánh mắt lạnh nhạt có phần tinh nghịch liếc nhìn qua Morri, hỏi anh: “Anh nhận được hình chưa?”

“Hình gì?”

Hương Tình thắc mắc lên tiếng hỏi hai người.

Lục Li Dã không trả lời, Morri cũng không lên tiếng, ánh mắt anh đọng lại trên gương mặt mệt mỏi của Hương Tình.

Sau một lúc lâu, chợt giọng nói có pha chút đùa nghịch của Lục Li Dã vang lên: “Hương Tình đêm nào cũng bận ngủ với tôi rồi, không rảnh mà quan tâm đến những người thiếu thốn tình cảm như anh đâu! Nếu anh thật sự cô đơn muốn tìm người ngủ chung với anh, tôi nè! Tôi không ngại đâu!”

“...”

Morri trợn mắt.

Kết quả, Hương Tình không nhịn được cười thành tiếng: “Ha ha.”

Morri nhìn thấy gương mặt tươi cười của Hương Tình, cũng không nhịn được nhoèn miệng cười.

“Chuyện cười nhảm như vậy mà em cũng có thể cười được, đồ ngốc!!”

Lục Li Dã ở phía sau gõ nhẹ vào đầu Hương Tình, như muốn cho cô biết anh đang ghen.

Hương Tình không để ý tới anh, vẫn tiếp tục cười.

Cũng ngay trong giây phút đó, không gian trong căn nhà gỗ trở nên thoải mái hơn, nhẹ nhàng hơn.

Tâm trạng của ba người họ cũng bớt căng thẳng hơn.

Tiếng ‘tít tít tít’ của quả bom vẫn vang lên đều đều, bàn tay của Lục Li Dã đã ướt đẫm mồ hôi.

“Còn một dây cuối cùng...”

Thời gian còn lại là ba phút.

Dây cuối cùng này, anh trở nên thận trọng hơn.

Ngón tay thon dài của anh, vuốt sạch những sợi dây điện còn lại, đột nhiên, như hiểu ra được điều gì, khẽ nhíu mày, Lục Li Dã ngừng đầu, lạnh lùng nhìn lướt qua Lưu Uy, đáp trả lại anh là nụ cười lạnh lùng đầy ý của Lưu Uy.

Tay cầm dao của Lục Li Dã có chút cứng đờ, biểu cảm trên mặt anh cũng đờ cứng như đá.

Hơi thở trở nên nặng nề hơn.

Anh thở gấp hét lên: “Morri, anh ra kêu hai đàn em của anh lên đây!”

Morri tỏ ra khó hiểu nhìn Lục Li Dã.

“Có việc cần!! Nhanh lên!”

Lục Li Dã có chút kích động.

Morri tuy có chút không hiểu, nhưng vẫn mang theo thắc mắc chạy ra ngoài.

Morri vừa mới ra khỏi căn nhà gỗ khoảng cách chưa được trăm mét, đột nhiên nghe được ‘Bùm!’ tiếng nổ lớn từ sau lưng, xoay đầu nhìn, căn nhà gỗ đã nổ tung!!

Khói lửa bắn tứ phía, sáng cả một vùng, Morri bất ngờ, nỗi đau hiện rõ trong ánh mắt của anh.

Quả bom hẹn giờ này là thuộc loại cho dù bị cắt dây điện nào đi nữa, nó cũng sẽ nổ.

Và trong những phút cuối cùng, Lục Li Dã đã phát hiện ra điều đó nên anh đã lừa Morri ra ngoài!

Chính vì vậy cho nên Lưu Uy mới lộ vẻ mặt cười đắc ý như vậy, vì anh ta biết đó là quả bom không thể vô hiệu hóa được!

Nhưng quả nhiên Lưu Uy chưa đến số đèn mạng, anh ta không bị bom nổ chết.

Nhưng Morri đương nhiên sẽ không dễ dàng tha cho Lưu Uy như vậy, anh lệnh cho đàn em đem Lưu Uy quăng trước cửa đồn cảnh sát, trước khi Lưu Uy bị chảy cạn kiệt máu.

Lưu Uy mà muốn chết dễ dàng vậy sao? Mơ đi!!

Dám đụng đến người của Morri này thì nên chuẩn bị sẵn tâm lý sống không bằng chết đi!!

Trong tương lai, sau khi được đưa đến trại giam, Morri chắc chắn sẽ cho người hầu hạ Lưu Uy thật chu đáo!

Giây phút Lục Li Dã nằm trên giường mở mắt ra, cả người anh như vừa thoát khỏi cơn ác mộng.

Anh nhói đau nhãn mặt, rồi từ từ ngồi thẳng người lên.

Cảnh sát Đông ngồi trông ở bên cạnh giật mình, vui mừng lên tiếng: “Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi!”

“Chú Đông?”

“Sao chú lại ở đây?”

Chú xuất hiện ở đây, không sợ thân phận của mình bị bại lộ sao?

Lục Li Dã vừa nói, vừa dùng tay giật đầu kim cắm trên tay mình ra: “Cao Hường Tình đâu! Cô ấy sao rồi? Đang ở phòng bệnh nào?”

“Đừng giật ra nữa!! Người cậu trên dưới đều bị thương! Sao còn cử động mạnh?!”

Chú Đông có chút lo lắng.

Lục Li Dã không quan tâm tới, kéo chăn ra, chuẩn bị bước xuống giường: “Hường Tình ở phòng số mấy?”

“Hường Tình không sao! Cậu đừng kích động!! Giờ đã hết thời gian thăm bệnh rồi, y tá nói cả hai người đều cần phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng! Cậu ngồi xuống trước đi! Ngày mai hãy đi!”

Chú Đông kéo Lục Li Dã về giường ngồi xuống.

“Có một số việc, chúng ta cần phải trao đổi.”

“Chú cứ nói.”

Lục Li Dã cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Anh không bị thương nặng, nên anh nghĩ Hường Tình cũng chỉ bị thương nhẹ, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhớ lại lúc đó, anh một nhát dao cắt đứt toàn bộ số dây điện còn lại, rồi lập tức quăng quả bom ra xa, ngay khoảnh khắc bom nổ, anh dùng thân mình ôm chầm lấy Hường Tình để che chắn cho cô.

Nên theo lẽ thường thì vết thương của anh sẽ nặng hơn cô.

Anh nhớ lại và suy luận như vậy, nên tâm trạng cũng phần nào bình ổn hơn.

Theo thói quen anh định rút điều thuốc hút, nhưng đột nhiên lại nhớ đến Hường Tình trước đây có căn dặn anh hạn chế hút thuốc, nên lại cất hộp quẹt đi.

“Chuyện Lưu Uy bắt cóc Hường Tình, sao cậu không thông báo về đồn trước, mà lại hành động một mình như vậy?”

Cảnh sát Đông nghiêm mặt hỏi Lục Li Dã.

-----oOo-----

Chương 488: Nụ hôn mãnh liệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Li Dã cầm điều thuốc nghịch trong tay: “Thông báo để làm gì? Bắt người giùm tôi? Vậy thì xong phim, nhiệm vụ gián điệp của tôi cũng không cần tiếp tục nữa sao?”

“Chúng ta có thể từ từ bố trí, lên kế hoạch đối phó! Cậu xem giờ cậu như vậy, cả hai người đều thương tích đầy mình, nếu lỡ như có chuyện không hay, thì tôi biết ăn nói sao với ông nội cậu!!”

Lục Li Dã nhú nhú mày: “Chú Đông, chú đợi tôi tỉnh dậy không phải chỉ để nói những lời này chứ?”

Sắc mặt cảnh sát Đông thoáng thay đổi, nhìn Lục Li Dã, hơi khựng lại một chút rồi nói thẳng vào vấn đề: “Sau này cậu đừng có qua lại hay có liên quan gì đến cô hai của nhà họ Cao nữa!”

Lục Li Dã liền xoay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn cảnh sát Đông, rồi bất chợt anh cười với giọng điệu khinh miệt: “Hay quá, bọn thiếu gia yêu ai, chú cũng muốn quản lý nữa sao?”

Anh lại cầm lấy hộp quẹt trên tủ đầu giường, châm điếu thuốc trên miệng: “Lục Li Dã này qua lại với ai, yêu ai, không ai có quyền ngăn cản!”

“Li Dã!”

“Đừng nói tào lao với tôi nữa!! Chú chỉ là cấp trên của tôi thôi, chuyện riêng của tôi, chú có tư cách gì nói!! Tôi muốn yêu ai thì yêu người đó!! Cao Hướng Tình là người phụ nữ của bọn thiếu gia, ai muốn cô ấy rời xa tôi thì coi chừng tôi trở mặt đừng trách!!”

Nhất thời Lục Li Dã nổi cáu lên.

Trong cơn nóng giận, anh nói thẳng nói toẹt ra, không còn để ý đến người đối diện là ai, không cần biết là cấp trên hay là bậc chú bác, anh đều mặc kệ!

“Li Dã, chúng tôi như vậy cũng là vì muốn tốt cho cậu!!”

“Đệch! Tốt cái con khỉ gì!!”

Lục Li Dã mặc áo bệnh nhân của bệnh viện, thẳng người đứng dựa vào cửa sổ, mắt kiểm soát chửi thề.

Cảnh sát Đông cũng bực mình: “Cậu nhìn cậu xem, lần này không phải vì cô ta mà cậu xém chút nữa là mất mạng sao? Cậu bây giờ quang minh chính đại vạch điểm yếu cho đối thủ thấy, như vậy có khác chi là tự sát!! Cậu không chỉ hại bản thân cậu, mà còn đẩy Cao Hướng Tình vào chỗ

chết!!”

Sắc mặt của Lục Li Dã tối sầm lại, ánh mắt sâu thẳm lạnh lùng: “Chú Đông, có phải chú lớn tuổi rồi đầu óc có vấn đề không? Hai người chúng tôi vẫn còn sống nhăn nhăn! Chú nói ai chết hả?! Hương Tình là người phụ nữ của tôi, đương nhiên tôi phải bảo vệ cô ấy an toàn!!”

“Phải không? Nếu thật sự là an toàn không vấn đề gì, thì sao cô ấy đến giờ vẫn chưa tỉnh lại!!”

Cảnh sát Đông cũng nhất thời bị Lục Li Dã nói đến tức giận buột miệng nói thẳng ra điều mà ông che giấu ban đầu.

Lục Li Dã biến sắc, một tay nắm lấy áo của cảnh sát Đông hét lên: “Hương Tình đâu? Cô ấy đang ở đâu!”

“Li Dã, cậu bình tĩnh trước đã, đừng kích động! Hương Tình... Hương Tình giờ vẫn còn đang trong phòng theo dõi đặc biệt, tạm thời vẫn chưa qua khỏi thời kỳ nguy hiểm, cậu cũng không thể vào thăm...Này! Thăng nhóc!!”

Ông chưa dứt lời, Lục Li Dã đã chạy ra ngoài như tên lửa.

Sau khi hỏi y tá, anh tìm thấy khu phòng cách ly để theo dõi.

Đứng ở trên hành lang, còn chưa đến gần, đã nghe được tiếng than khóc từng cơn vọng ra.

“Anh nói xem em rốt cục đã tạo nghiệp gì, con trai thì không thoát được căn phòng này đã đành, sao bây giờ đến cả đứa con gái cũng nằm trong đó, ông trời có còn muốn cho tôi sống hay không!! Có tội có nghiệp gì, sao không để một mình tôi gánh chịu hết!! Hu hu hu...”

Hoàng Ngân ngồi trên ghế tựa ở hành lang, khóc lên khóc xuống thiếu điều như muốn ngất đi.

Vũ Quỳnh cũng lau nước mắt, không quên trấn an mẹ chồng cô: “Mẹ, đừng khóc nữa, để Hương Tình nghe được, em nó sẽ càng buồn hơn...”

Lời trấn an của Vũ Quỳnh có vẻ như không có tác dụng.

Cao Dương Thành ôm vợ mình vào lòng, để mặc cho bà khóc, tay ông vỗ nhẹ lưng bà, an ủi: “Sẽ không sao đâu, người tốt sẽ được trời phù hộ, con bé sẽ khỏe lại mà...”

“Anh ơi...hu hu hu...”

Hoàng Ngân dựa hẳn vào ngực chồng mình, túm lấy áo sơ mi trắng của ông, càng khóc càng thê lương hơn.

Lục Li Dã đứng từ xa chứng kiến hết toàn bộ cảnh tượng.

Mắt anh tối sầm lại, một khoảng u buồn hiện lên.

Trong đầu anh, lời chú Đông nói không ngừng vang lên như đoạn phim được tua đi chiếu lại: “Cậu không những hại bản thân mình, mà còn đẩy Hướng Tình vào chỗ chết!”

Sự thật thì, nếu như không phải vì quen biết anh, thì làm sao hôm nay Hướng Tình lại nằm đó hôn mê bất tỉnh?!

Cảm giác cô đơn thất bại chưa từng thuộc về Lục Li Dã lại thoáng hiện lên trong khóe mắt sâu thẳm của anh.

Trong phút chốc, anh cảm thấy mình có chút thất bại!

Ngay cả người phụ nữ của mình cũng không thể bảo vệ thì thằng đàn ông đó còn làm được gì?!

Anh buồn phiền lục tìm trong các túi áo, muốn tìm một điều thuốc, nhưng lại phát hiện lúc này chạy vội ra phòng không cầm theo.

Bất ngờ, một điều thuốc trắng đưa đến trước mặt anh: “Nè, hút đi!”

Thanh âm đó có chút quen thuộc.

Lục Li Dã quay đầu lại nhìn, sững sốt vài giây, rồi nói: “Em nhìn thấy anh từ lúc nào vậy?”

Giọng anh có chút khàn trầm.

Anh đưa tay đón lấy điều thuốc từ tay Vũ Quỳnh.

“Lúc mới đến đã thấy rồi.”

Vũ Quỳnh chấp tay sau lưng, đứng kế bên anh.

Lục Li Dã khẽ cúi đầu, châm điều thuốc, híp mắt rít một hơi dài, khói thuốc bay nhẹ nhàng lên cao, phảng phất mê hoặc ánh nhìn của anh.

Anh liêm liêm đôi môi khô khốc của mình, trầm giọng hỏi Vũ Quỳnh:
“Hương Tình sao rồi?”

“Tạm thời vẫn chưa qua khỏi nguy hiểm! Nhưng em tin trời phù hộ người tốt, Hương Tình sẽ không sao đâu!”

Vũ Quỳnh nói giọng khẳng định.

Những lời đó không chỉ an ủi Lục Li Dã, mà cũng là để tự an ủi chính cô.

Lục Li Dã nhú mày, lại rít thêm vài hơi, lồng ngực anh có chút khó chịu.

Vũ Quỳnh nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Anh bớt hút lại đi, Hương Tình không thích nhìn thấy anh như vậy đâu.”

“Ừm...”

Lục Li Dã gật gật đầu.

“Vết thương của anh sao rồi?”

Vũ Quỳnh biết Hương Tình vì bị bắt cóc nên mới xảy ra chuyện, nhưng lý do vì sao bị bắt cóc thì cảnh sát vẫn chưa nói rõ.

Cho đến khi cô nhìn thấy Lục Li Dã với bộ đồ bệnh nhân của bệnh viện, cô mới đại khái hiểu ra chuyện này chắc chắn có liên quan đến anh!

“Anh không sao, chỉ bị thương nhẹ thôi!”

Lục Li Dã nhẹ nhàng trả lời.

“VẬY anh mau về phòng nghỉ ngơi đi! Chỗ này có em và mọi người rồi, không sao đâu.”

“KHÔNG sao, anh muốn ở lại đây chờ, trong lòng cũng thấy dễ chịu hơn!”

Lục Li Dã kiên trì, không muốn rời đi.

Anh dựa vai vào ô cửa sổ, điều thuốc trong tay anh lụi tàn dần.

Ánh mắt anh trống rỗng, nhìn ra cây ngọc lan bên ngoài cửa sổ, tim anh cảm giác như bị bàn tay ai đó móc sạch bên trong, không còn lại gì, trống rỗng, cảm giác cực kỳ khó chịu.

Hương Tình nằm trong phòng cách ly theo dõi hết ba ngày trời.

Cuối cùng cô cũng tỉnh dậy, qua khỏi thời kỳ nguy hiểm, được chuyển về phòng bệnh thường.

Vì ba mẹ cô lúc nào cũng túc trực ở phòng bệnh, Lục Li Dã không tiện lộ mặt, cho nên trong suốt mấy ngày liên, Lục Li Dã chỉ có thể đứng khu vực bên ngoài phòng bệnh canh chừng cho cô.

Nhìn cô hồi phục từng ngày, anh cảm thấy mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Hôm nay, Vũ Quỳnh nói rất lâu mới có thể khuyên mẹ chồng cô đồng ý về nhà ngủ, để cho cô ở lại trong bệnh viện trông đêm Hương Tình.

Vì ngày này mà cô đã năn nỉ mẹ chồng mình rất lâu, nhưng vì bà vẫn không yên tâm tình hình của Hương Tình, lại sợ Vũ Quỳnh mệt quá, nên cứ khẳng khăng tự mình ở lại trông đêm trong bệnh viện, khiến cho Vũ Quỳnh khổ sở không biết phải làm sao.

Đương nhiên, người chịu khổ đúng nghĩa không phải là cô, mà là Lục Li Dã, người đã len lén chờ đợi ở bên ngoài suốt mấy ngày qua.

Hoàng Ngân và Cao Dương Thành vừa bước chân rời khỏi bệnh viện, Lục Li Dã đã nhanh chóng vào trong, nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh VVIP, nơi mà Hương Tình đang ở trong đó.

Lúc cửa phòng bệnh mở, Hương Tình và Vũ Quỳnh vẫn đang trò chuyện với nhau, đang bàn tán về vấn đề gì đó rất sôi nổi.

Vừa thấy Lục Li Dã, Hương Tình sững sốt, đang nói chuyện bỗng im bật.

Lục Li Dã tiến đến gần cô.

Không nói không rằng, anh nâng mặt cô lên, áp sát người, đặt lên môi cô nụ hôn mãnh liệt.

Hương Tình nhất thời không kịp phản ứng lại, bị nụ hôn của anh làm cho không thở được.

Cảm giác được Hương Tình đang bị ngộp, Lục Li Dã mới buông cô ra.

Vũ Quỳnh ngồi bên cạnh, ho khẽ, nhắc khéo: “Làm gì đó! Diễn phim tình cảm hả, cũng phải để ý đến bên cạnh còn có người độc thân này chứ?”

Hương Tình bị Vũ Quỳnh trêu ghẹo, xấu hổ đến đỏ mặt.

“VẬY em cũng nên đi tìm một người mới đi.”

Lục Li Dã không hề nể nang!

“Hay lắm!! Đợi chồng em về đi, em sẽ thuật lại câu nói vừa rồi của anh cho anh ấy biết! Để xem đến lúc đó anh làm cách gì để bước vào cửa nhà em!”

Vũ Quỳnh nói xong khẽ cười, xoay người, đi ra khỏi phòng bệnh, để lại không gian cho hai người sau một thời gian xa cách.

Vũ Quỳnh vừa rời khỏi, khóe mắt Hương Tình đã cay cay.

“Anh không...”

Vừa chuẩn bị lên tiếng hỏi Lục Li Dã, chưa kịp nói hết câu, đã bị Lục Li Dã chặn lại bằng nụ hôn.

Lục Li Dĩ nâng mặt cô lên, đặt toàn bộ nỗi niềm nhung nhớ, lo lắng, cảm xúc vào nụ hôn nồng cháy đó gửi đến cho cô... cô mơ hồ nghe được anh nỉ non vài câu: “Anh không sao, anh rất khỏe! Rất tốt...”

Hai người họ, không biết hôn trong bao lâu.

Nụ hôn mãnh liệt này, như muốn khiến cho đối phương hòa tan vào cơ thể mình, vào máu thịt mình... Cuối cùng, Lục Li Dĩ cũng miễn cưỡng buông Hương Tình ra.

Hai má Hương Tình ửng đỏ, mở miệng nói chuyện mà trong hơi thở cô vẫn có chút chưa bình thường: “Anh bị thương ở đâu?”

“Anh không sao, chị bị thương ngoài da ở sau lưng thôi.”

Lục Li Dĩ vuốt ve mặt cô, ánh mắt anh nhìn sâu vào mắt cô, có chút buồn, anh trầm giọng nói: “Cho anh xem vết bọng trên eo của em.”

“Em không sao!”

Hương Tình chỉnh lại áo bệnh, không cho anh xem.

“Ngoan nào, nghe lời.”

Lục Li Dĩ kiên trì.

Ánh mắt có chút buồn.

“Bị băng kín hết rồi, đâu có gì đâu mà coi.”

Tuy miệng nói không cho, nhưng Hương Tình ngoan ngoãn thả cánh tay đang giữ khư khư áo ra.

Lục Li Dĩ nhẹ nhàng kéo áo cô lên, nhẹ giọng: “Nếu anh làm đau em thì phải lên tiếng cho anh biết nhé.”

Hương Tình ngoan ngoãn gật đầu.

Động tác của Lục Li Dĩ cực kỳ cẩn thận giống như sợ mình sẽ vô tình

làm cô đau.

Vạt áo chậm rãi được kéo lên để lộ ra miếng băng có một mảng lớn còn dính máu.

Mắt Lục Li Dã tối sầm lại, trầm ngâm vài phút, khóe mắt anh khẽ động, môi mím chặt.

Hương Tình nhìn thấy biểu cảm của anh, liền lên tiếng giải thích: “Màu đỏ này là của thuốc đỏ...”

“Em tưởng anh là thằng ngốc chắc?!”

Lục Li Dã lại nhẹ nhàng cẩn thận kéo vạt áo xuống, đôi mày của anh nhíu lại.

Rồi nhẹ nhàng kéo mền đắp lên cho cô: “Mấy ngày này ngoan ngoãn nghỉ ngơi tịnh dưỡng, đừng suy nghĩ lung tung.”

“Dạ...”

Hương Tình ngoan ngoãn gật đầu, đầu kê trên gối khẽ gật gật, đôi môi nhỏ nhắn khẽ chu chu, hỏi anh: “Anh nói vết thương này của em có để lại sẹo không? Lúc đó chắc sẽ xấu lắm, làm sao đây?”

“Xấu thì xấu, anh không ngại!”

“...”

Đáy mắt Hương Tình lộ chút thẹn thùng.

Con người này!

Có ai hỏi ý anh đâu?!

“Đúng rồi, Morri đâu? Anh ấy có sao không?”

-----oOo-----

Chương 489: Anh thật tốt!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngược lại so với dự đoán, mấy ngày cô nhập viện, Morri không tới thăm cô.

Nhắc đến Morri, sắc mặt của Lục Li Dĩ lại lạnh thêm vài phần, chỉ lạnh lùng nói: “Anh ta không sao, nhận được tin em vẫn bình an, bay về Anh rồi.”

“À, vậy thì tốt...”

“Em có vẻ rất quan tâm đến anh ta?”

Lục đại thiếu gia dường như có chút ghen tuông rồi.

“Đương nhiên rồi, anh ấy cũng xem như là ân nhân cứu mạng của em, không phải sao?”

Hương Tình ngưng ngưng: “Lúc em gặp nguy hiểm, nhìn mọi người đều bên cạnh bảo vệ em, cùng em trải qua thời khắc sống chết, tâm trạng của em lúc đó... thật sự rất khó hình dung! Vô cùng cảm động, vô cùng hạnh phúc, cũng cảm thấy bản thân rất may mắn, hơn hết là... bản thân lại có vinh hạnh được hưởng thụ điều đó.”

“Đúng, Cao Hương Tình, em không có đức hạnh và bản lĩnh để hai người đàn ông cùng lúc vì em mà vào sinh ra tử.”

Lục Li Dĩ nhìn chằm chằm Hương Tình, ánh mắt khóa chặt lấy cô, nghiêm túc đáp: “Cho nên từ nay về sau, chỉ cần có bản thiếu gia là anh đây ở bên em là được rồi!”

Hương Tình nghe những gì anh nói, nhin không được bật cười thành tiếng.

Người đàn ông ày, dù cho là vào lúc nào hay trong bất cứ hoàn cảnh nào thì vẫn luôn có bộ dạng khẩu khí bá đạo như vậy.

Nhưng mà, ngược lại cô thích bộ dạng như vậy của người đàn ông này.

“Lục Li Dã, cảm ơn anh! Cảm ơn anh vì hôm đó không quản mạng sống mà cứu lấy em.”

“Được rồi, đừng có đột nhiên sến súa như vậy, chúng ta không hợp với kiểu đấy đâu!”

“...”

Thật là không có chút lãng mạn nào!!

“Làm gì đó thực tế chút, ngủ với anh một đêm chẳng hạn.”

“Fuck!”

Hương Tình mà cử động được, nhất định sẽ đá bay anh.

Nhưng kết quả, cô vẫn bị anh làm phiền một đêm.

Lục Li Dã để Vũ Quỳnh đến phòng khách nghỉ ngơi, còn anh nằm cùng với Hương Tình trên giường bệnh của cô.

Vết thương của cô ở phía bên trái, anh nằm ở bên phải cô, nằm rất cẩn thận, anh ngủ không sâu, chủ yếu là tránh không để bản thân đụng trúng vết thương của cô, và phòng trường hợp lúc cô cần gì mà anh lại không biết.

Đêm đã về khuya...

Chỉ cần Hương Tình có cử động nhỏ, đã đủ để khiến cho Lục Li Dã tỉnh dậy rồi.

“Sao em vẫn chưa ngủ?”

Anh quay người, đôi mắt đầy mệt mỏi, hỏi Hương Tình.

Hương Tình chớp chớp đôi mắt mệt mỏi, nhìn vào đôi mắt lười biếng nhưng mê người của anh.

“Về phòng bệnh của anh nằm đi, anh nằm như này ngủ không ngon đâu,

em sẽ làm phiền đến anh đó.”

Hương Tình nhìn mắt anh hiện rõ những tia máu, có chút đau lòng.

“Anh mà về phòng thì mới là không ngủ được.”

Lục Li Dã nhẹ nhàng nâng đầu cô lên, để cánh tay của bản thân ở dưới gáy cô làm gối, hỏi cô: “Có phải vết thương đau quá làm em không ngủ được?”

“Có một chút...”

Hương Tình thành thật gật đầu.

“Không ngủ được thì chúng ta nói chuyện chút đi!”

Hương Tình chớp chớp mắt: “Anh không buồn ngủ sao?”

“Đương nhiên là có...”

Anh nói rồi, còn khoa trương ngáp một cái: “Nhưng mà, nhìn em như này, dù có buồn ngủ đến thế nào bổn thiếu gia cũng có không có tâm tình ngủ.”

Hương Tình tình tứ nhìn anh: “Lục Li Dã, anh thật tốt...”

“Tốt sao?”

Mắt Lục Li Dã hiện rõ những mạch máu, lộ ra ý cười nhẹ.

“Tốt! Từ lần đầu tiên em quen biết anh, em đã cảm thấy anh là người tốt...”

“Haha... lần đầu có người khen anh tốt, thật sự có chút không quen.”

Lục Li Dã nói xong, dáng vẻ lưu manh cạo vào trong lòng cô.

“Cao Hương Tình, trước giờ chưa từng có ai khen bổn thiếu gia đây là người tốt!”

“Tại sao?”

Hương Tình nghi hoặc hỏi anh.

“Vì bốn thiếu gia đối với những người phụ nữ khác, không tốt như thế này...”

Lúc nói câu này, Lục Li Dã nhìn Hương Tình, chân thành vô cùng.

Chân thành đến mức, trái tim của Hương Tình ở trong lồng ngực loạn nhịp ‘thình thịch, thình thịch’.

Trong lòng cô cũng trở nên ấm áp vô cùng.

“Lục Li Dã, anh đúng là...cao thủ tán gái...”

Nếu như không phải, thì sao có thể chỉ một câu nói đã khiến tim cô loạn nhịp, làm cô mặt đỏ tía tai được?

Lục Li Dã chỉ nhìn cô cười, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Cao thủ tán gái?!

Lục Li Dã anh sống hơn hai mươi năm cuộc đời, trước nay chưa từng chủ động đi tán gái bao giờ!

Đương nhiên, trừ Cao Hương Tình cô ra!

“Lúc nào thì anh không cần nằm vùng nữa?”

Hương Tình đột nhiên hỏi Lục Li Dã.

Lục Li Dã giật mình, sau khi suy xét vài giây, lắc đầu: “Chưa biết được.”

“Như vậy à...”

Đáy mắt Hương Tình lộ rõ vẻ u ám.

Tâm trạng thất vọng của cô, đương nhiên không qua khỏi mắt Lục Li Dã.

Anh nâng cằm cô lên, ép cô nhìn trực tiếp vào mắt mình: “Em có vẻ không thích công việc của anh?”

“Phải nói thật sao?”

Hương Tình cẩn thận nhìn anh một cái.

“Ừ.”

“Nên nói là vốn dĩ không có ai thích công việc của anh?”

“...Ừ.” Lục Li Dã gật đầu: “Anh cũng không thích.”

“Chủ yếu là em lo cho anh!”

Hương Tình thở dài: “Sự việc lần này ai có thể đảm bảo sau này không xảy ra nữa? Lần này chúng ta còn sống xem như là may mắn, lần sau thì sao? Ai có thể đảm bảo sau này chúng ta cũng sẽ gặp may mắn như thế?”

“Không có chúng ta! Chỉ có anh!!”

Lục Li Dã nghiêm túc sửa câu nói của cô: “Việc lần này, sau này sẽ không bao giờ lặp lại nữa!! Anh Lục Li Dã quyết không cho phép người phụ nữ của mình bước vào hang cọp!”

“Nhưng em cũng không hy vọng anh tiếp tục bước vào hang cọp như này!”

Hương Tình nói đến đây, mắt tối đi mấy phần, cụp mắt xuống nói: “Nhưng em biết đây là công việc của anh, anh cũng không thể tránh được.”

“Ừ.”

Lục Li Dã gật đầu, kéo tay cô, đặt tay cô lên ngực mình: “Anh hứa với em, anh sẽ nhanh chóng hoàn thành công việc này!”

“Được rồi...”

Hương Tình yên tâm rúc đầu vào ngực anh, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đêm nay, vết thương của Hương Tình đau đớn vô cùng, dù cho có Lục Li Dã bên, cô cũng ngủ không được.

Lục Li Dã bản thân cũng chưa ngủ được, Hương Tình vừa động dậy, anh đã tỉnh rồi.

Nhìn cô đau đớn vì vết thương, anh lo lắng hơn ai hết, tuy nhiên, anh không có cách nào khác, chỉ có thể nằm bên cạnh cô, không ngừng nói chuyện với cô, kể vài câu chuyện cười nhạt không có gì hay ho, chuyển rời sự chú ý của cô.

Sáu giờ, Vũ Quỳnh từ phòng khách cho người nhà bệnh nhân quay lại, hai người vẫn nằm trên giường kể mấy câu chuyện cười nhạt nhẽo.

“Một hôm, rùa và thỏ cùng tham gia thi chạy, thỏ rất nhanh đã chạy vượt lên trước, rùa cứ bò rồi lại bò, chợt rùa nhìn thấy một chú ốc sên, ốc sên bò chậm vô cùng, thế là rùa liền tốt bụng nói với ốc sên: ‘Cậu leo lên đi, tớ công cậu đi!’. Thế là ốc sên liền leo lên mai rùa. Rùa bò một lúc lại gặp một chú kiến, thế là, chú rùa tốt bụng lại nói với kiến: ‘Cậu leo lên đi! Tớ công cậu!’. Thế là kiến lại leo lên. Sau khi kiến leo lên, nhìn thấy ốc sên đã ở trên đó rồi, liền nói với ốc sên: ‘Chào cậu.’ Sau đó, em đoán xem ốc sên sẽ trả lời kiến như thế nào?”

“Như thế nào?”

Hương Tình giống như một đứa trẻ tò mò, chớp mắt đầy hứng thú hỏi anh.

“Ốc sên nói, ‘Cậu bám chặt một chút, rùa bò nhanh lắm’...”

“Hahahaha...”

Hương Tình nhin không được cười lớn lên: “Lục Li Dã, bộ dạng lúc kể chuyện cười của anh, còn hài hước hơn cả câu chuyện...”

Lục Li Dã nhìn gương mặt tươi cười của Hương Tình, cũng không nhịn được cùng cười với cô.

Vũ Quỳnh đứng ở mép cửa, nhìn hai người đang cười ngặt nghẽo ở trên

giường, khoe miệng cũng bất giác nở một nụ cười.

Nhưng mà, cô có chút ngưỡng mộ hai người bọn họ...

“Tam Nhi...”

Hương Tình phát hiện Vũ Quỳnh đang đứng dựa vào cửa: “Sao chị dậy sớm thế? Có phải chúng em ồn ào làm chị tỉnh giấc không?”

Vũ Quỳnh đi đến gần, ngồi ở mép giường: “Chị còn lo là chị làm ồn đến hai người ấy chứ!”

Lục Li Dã đang nằm trên giường xoay người ngồi dậy, gạt mấy sợi tóc ngắn của mình: “Mấy giờ rồi? Có phải tôi nên đi rồi không? Bác trai bác gái cũng sắp tới rồi nhỉ?”

“Anh mau về phòng bệnh nghỉ ngơi đi!”

Nhìn đôi mắt mệt mỏi lộ rõ tia máu của anh, Hương Tình đau lòng vô cùng: “Nhớ là ngủ thêm một chút đi nhé.”

“Ừ.”

Lục Li Dã gạt đầu, bỏ chăn ra, xuống giường, dặn đi dặn lại Vũ Quỳnh: “Cô ấy đau cả đêm không ngủ được, thật sự không ổn, lát nữa em nhớ xin y tá cho cô ấy viên thuốc giảm đau, để cô ấy ngủ một lát.”

“Được rồi, em biết rồi.”

Vũ Quỳnh gạt đầu: “Cả đêm anh không ngủ rồi, mau về nghỉ ngơi đi!”

Lục Li Dã đáp lại: “Vậy anh đi trước đây, giúp tôi chăm sóc tốt cô ấy, anh muện tôi lại sang...”

“Mau đi đi!”

Cuối cùng sau khi dặn dò đi dặn dò lại Vũ Quỳnh vô số lần, Lục Li Dã mới lưu luyến mà rời khỏi phòng bệnh của Hương Tình.

“Khụ khụ...”

Nhìn anh rời đi rồi, Vũ Quỳnh nhin không nổi cảm thán: “Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chị thật sự không tin nổi đây là Lục Li Dã chị quen biết năm đó.”

“Làm sao?”

Mắt Hương Tình vẫn chưa hết ý cười, hỏi Vũ Quỳnh.

“Trước giờ chị chưa thấy Lục Li Dã quan tâm đến phụ nữ như vậy. Hương Tình, anh ấy thật sự nghiêm túc với em đấy!”

“...”

“Chị nói cái gì thế? Cái gì mà nghiêm túc với em?!”

Hai cô gái còn chưa nói chuyện xong, Hoàng Ngân liền đem theo canh gà vừa hầm xong đến.

“Mẹ!”

“Mẹ...”

Hai cô gái không hẹn mà cùng lên tiếng chào.

“Sao dậy sớm thế!”

Hương Tình thấy thương mẹ mình.

Hoàng Ngân bận rộn múc canh ra: “Các con mau nhân lúc còn nóng uống một chút đi. Tam Nhi, đêm qua chắc con mệt cả đêm không ngủ rồi? Một lúc nữa con mau về nhà nghỉ ngơi, ngủ bù đi.”

“Mẹ, con ngủ rồi, ngủ rất ngon! Con không cần ngủ bù đâu, để con ở đây với Hương Tình đi!”

Vũ Quỳnh nói rồi, nhìn Hương Tình đầy ẩn ý.

“Đứa trẻ này...”

Ở bên ngoài phòng bệnh của Hương Tình, có một vài cảnh sát đang ở đó.

Hoàng Ngân và Vũ Quỳnh vừa thấy thì đều rời khỏi phòng bệnh, chỉ để lại mình Hương Tình trong phòng bệnh, cảnh sát Đông đưa người tới lấy lời khai của Hương Tình.

Đương nhiên, nói là lấy lời khai, thực chất là cảnh sát Đông đến ‘giải bày tâm sự’ với Hương Tình.

“Hương Tình, chú Đông không vòng vo với cháu, có gì thì nói đó, có vài lời phải nói thẳng, cháu đừng để trong lòng.”

Cảnh sát Đông nói như vậy, ngược lại khiến trong lòng Hương Tình có chút hoảng loạn.

Cô không đoán được ông ấy định nói gì với cô, nhưng cô đoán là chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì.

Phương án dự phòng cũng dùng rồi, còn có thể có gì tốt sao?

Hương Tình không để lộ sự hoảng loạn của bản thân, cười nhẹ: “Chú Đông, chú cứ nói đi.”

“...Ừ.”

Ông Đông gật đầu, giọng trầm thấp nói: “Hương Tình, Li Dã hiện tại có thân phận gì, cháu cũng hiểu rất rõ! Nói đến bản chất công việc của nó, cũng tuyệt đối không thích với việc yêu đương! Không nói đến việc sẽ bị phân tâm, chỉ lấy việc bắt cóc tổng tiền vừa rồi ra nói... Hương Tình cháu chính là điểm yếu chết người của Li Dã! Mà cháu đối với đám người xã hội đen đó mà nói, thì chính là mục tiêu sống! Nếu như hai người bọn cháu cố chấp ở bên nhau, là tự hại bản thân mình, cũng chính là hại đối phương!! Ngược lại còn tạo điều kiện cho bọn người xấu lợi dụng!”

Hương Tình nghe xong, sắc mặt trắng bệnh, răng cắn chặt lấy môi dưới, nhìn chằm chằm cảnh sát Đông phía đối diện, rất lâu không lên tiếng.

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua...

-----oOo-----

Chương 490: Chúng ta chia tay đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong phòng bệnh yên lặng đến nỗi nghe thấy tiếng ‘tích tắc tích tắc’ của đồng hồ treo tường.

Một lúc sau...

“Chú Đông, ý của chú là bảo cháu chia tay với anh ấy?”

Lúc hỏi câu này giọng nói của Hương Tình hơi run rẩy.

Cô hít sâu một hơi, đột nhiên cô nhớ tới dáng vẻ Lục Li Dĩ nằm nhoài bên cạnh cô kể chuyện cười nhạt nhẽo, hốc mắt nhịn không được ươn ướt: “Nếu như cháu không bằng lòng thì sao?”

Cảnh sát Đông thở dài nói: “Chú Đông cũng biết đã làm khó hai người trẻ tuổi các cháu, nhưng bây giờ là thời kỳ đặc thù. Các cháu muốn yêu đương cũng không sao! Đợi đến lúc công việc nằm vùng kết thúc rồi sẽ không có ai ngăn cản các cháu ở bên nhau. Nhưng mà bây giờ...các cháu như vậy chẳng khác nào đẩy đôi phương vào hố lửa!”

Cảnh sát Đông nhìn Hương Tình đang đỏ hoe mắt, nói: “Cứ quyết định như vậy đi. Hôm nay sau khi cấp trên biết chuyện bắt cóc lần này đã vô cùng giận dữ, ra lệnh bắt buộc không cho phép Lục Li Dĩ cậu ta yêu đương trong thời kỳ đặc biệt này!”

“Chú Đông, yêu đương cũng là phạm pháp sao?”

Hương Tình cắn chặt môi hỏi.

“Không phạm pháp, nhưng Lục Li Dĩ cậu ta là quân nhân! Là quân thì nhất định phải phục tùng mệnh lệnh của cấp trên một cách vô điều kiện.”

“Là anh ta bảo chú đến đây nói với cháu những lời này sao?”

Hương Tình cố nén nước mắt trực trào ra, hỏi cảnh sát Đông.

“Không phải.”

Chú Đông thở dài nói: “Nếu chú có thể khuyên được cậu ta thì cũng đâu cần đến đây thuyết phục cháu!”

“Vậy nếu như cháu không chịu thì sao?”

Hương Tình đỏ mắt nhìn chằm chằm cảnh sát Đông.

Cảnh sát Đông im lặng hồi lâu.

Một lúc sau ông ấy mới trầm giọng nói: “Nếu như thật sự hai người các cháu đều không chịu, vậy thì chú cũng hết cách. Nói thật loại chuyện phá hoại nhân duyên này chú Đông cũng không muốn làm đâu, chỉ là lệnh của cấp trên nên chú đành phải làm thôi.

Đến lúc đó lệnh của cấp trên giao xuống, Lục Li Dã cậu ta cũng phải chịu, có ảnh hưởng đến tiền đồ của cậu ta hay không chú cũng không biết. Nhưng chú biết nếu hai người các cháu tiếp tục làm theo ý mình như vậy nữa thì sớm muộn gì cũng có một ngày một trong hai đứa sẽ bị đối phương hại chết!”

Bây giờ Lục Li Dã đang ở nơi đầm rông hang hổ. Mỗi ngày đều đối mặt với nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra xung đột với tội phạm. Mà Lê Uy chính là ví dụ điển hình, vậy người tiếp theo sẽ là ai? Ai sẽ dám bảo đảm lần sau hai người các cháu sẽ gặp may mắn như vậy?

Lần sau nếu theo lệ bắt Cao Hương Tình cháu làm mọi như vậy thì phải làm sao bây giờ?

Chỉ cần cháu còn ở đây, mãi mãi sẽ là điếm yếu, là tử huyệt của Lục Li Dã cậu ta. Sẽ mãi mãi là cơ hội chiến thắng cho kẻ địch. Mà cậu ta sẽ nhiều thêm một phần nguy hiểm mất mạng.

Lời của cảnh sát Đông câu nào câu nấy đều rất có lý, khiến cho khuôn mặt đã không còn bao nhiêu tia máu của Hương Tình càng trở nên trắng bệch thêm.

Hai tay cô để ở phía trước nắm chặt lại, ánh mắt sụp xuống, mím chặt môi không nói câu nào.

“Hương Tình, chú nói đến đây thôi, cháu hãy suy nghĩ thật kỹ đi...”

“Chú Đông, cháu hơi mệt rồi...”

Cô thật sự rất mệt mỏi.

Hương Tình nói xong, từ từ xúc chấn lên, nằm xuống quay lưng về phía cảnh sát Đông. Cô nhắm mắt lại, che giấu hốc mắt đau xót, đỏ tươi và những giọt nước mắt sắp rớt xuống, nhỏ giọng lầm bầm: “Cháu không tiễn...”

Chú Đông nhìn bóng lưng gầy gò của cô, thở dài nói: “Hy vọng cháu có thể hiểu cho chú Đông! Cháu cố gắng dưỡng thương đi, hẹn gặp lại...”

Cảnh sát Đông nói xong sai chân bước ra khỏi phòng bệnh.

Rất nhanh ông ấy đã dẫn đội cảnh sát rời đi.

Hoàng Ngân và Vũ Quỳnh lo lắng trở lại phòng bệnh, ân cần hỏi thăm Hương Tình: “Tiểu Tình, cảnh sát Đông đã hỏi con những gì thế?”

“...”

Hương Tình không trả lời.

Vũ Quỳnh hơi nghiêng đầu qua nhìn một cái, cô ra dấu miệng với Hoàng Ngân: “Mẹ, hình như em ấy ngủ rồi...”

“Vậy hãy để cho con bé ngủ đi!”

Giọng nói của hai người trở nên nhỏ hơn, sợ sẽ làm phiền đến sự nghỉ ngơi của Hương Tình.

Hương Tình chỉ đang nhắm mắt, nhưng nước mắt lại không kìm được tuôn rơi dọc theo khóe mắt... Từng giọt, từng giọt thấm ướt cả áo gối màu trắng, nhuộm thành những đóa hoa tường vi trong suốt.

Cô đúng là mau nước mắt, nhưng mà vừa nghĩ tới dáng vẻ cẩn thận từng ly từng tí của Lục Li Dĩ khi kiểm ra vết thương cho cô, còn cả lúc anh nằm cạnh cô kể cho cô những câu chuyện cười nhạt nhẽo không biết chán, cô liền nhin không được muốn rơi nước mắt...nhưng cô không thể không thừa nhận, những lời nói kia của anh...mỗi một câu nói đều in sâu trong tâm khảm của cô.

Lục Li Dĩ vì cô, sẵn sàng sống chết cùng cô, ngay cả chân mày cũng chưa từng nhíu lại.

Anh như vậy, cô nữ nào trở thành trói buộc và gánh nặng của anh?

Không, nói nghiêm trọng một chút, biết đâu một ngày nào đó trong tương lai cô sẽ thanh dao găm giết chết anh thì sao.

Nghĩ tới đây, Hương Tình liền cảm thấy mỗi phút mỗi giây như đang có một con dao găm sắc bén đâm thủng tim cô, loại đau đớn dùi tim tróc xương kia dần vạt cô, khiến cô hoàn toàn không thở được.

Cô vấp và thở một hơi, thấp giọng năn nỉ mẹ mình: “Mẹ, con muốn xuất viện...”

Hoàng Ngân tưởng rằng con gái mình đã ngủ rồi, chợt nghe cô lên tiếng, bà còn sững sờ một lát, sau đó mới ý thức được giọng khóc nức nở của cô: “Tiểu Tình, con sao thế? Đang yên đang lành sao con lại muốn xuất viện?”

Hoàng Ngân vội vàng ngồi xuống cạnh mép giường của con gái, Vũ Quỳnh cũng ân cần đứng ở bên cạnh.

Hương Tình nhẹ nhàng trở mình, mở mắt ra, trong hốc mắt đỏ hoe.

“Sao con lại khóc?”

Hoàng Ngân vội vàng đau lòng lau nước mắt cho con gái mình, nhìn thấy cô khóc, trong lòng bà cũng không dễ chịu.

Con gái bà là một người không thích khóc, vậy mà vừa khóc đã khiến tim bà đau như cắt: “Nói cho mẹ biết, con đã bị ám ức gì? Lúc này chú Đông đã nói gì với con?”

Vũ Quỳnh vội vàng đưa khăn giấy cho Hường Tình.

“Mẹ, con không bị ảm ức gì...”

Hường Tình lắc đầu, nhận khăn giấy trong tay Vũ Quỳnh, hơi nước trong đáy mắt lại càng nặng hơn: “Con muốn xuất viện, con chán ở đây lắm rồi, con muốn về nhà...”

“Được, được, được. Con đừng khóc, con muốn xuất viện thì mẹ sẽ bảo ba con sắp xếp một chút, có được không?”

“Dạ...”

Hường Tình nói muốn xuất viện, cũng không có ai nói gì thêm. Trục tiếp làm thủ tục xuất viện, trở về nhà tĩnh dưỡng.

Dù sao trong nhà bác sĩ nhiều, trở về nhà tĩnh dưỡng cũng không phải không được. Điều kiện ở trong nhà đương nhiên tốt hơn bệnh viện rất nhiều, người nhà cũng tiết kiệm được tiền bạc và công sức.

Lúc thu dọn đồ đạc trong bệnh viện, Lục Li Dã đã nhìn thấy từ xa.

Anh kéo tay một y tá hỏi: “Y tá cho hỏi, chuyện gì xảy ra vậy? Sao phòng 46 xuất viện rồi?”

Cô y tá đó có quen Lục Li Dã, dù sao trong cả bệnh viện này anh ta là người bệnh đẹp trai nhất. Cô ta cười tươi như hoa trả lời Lục Li Dã: “Cô con gái thứ hai của bác sĩ Cao không chịu ở trong bệnh viện, nhất định đòi về nhà. Anh nói xem có phải hai người các anh đã bàn bạc với nhau rồi phải không, một người đòi về nhà, một người lại không chịu về nhà...”

Lục Li Dã cau mày.

Cô nhóc này sao lại thế chứ? Đang yên lành sao lại không chịu ở trong bệnh viện? Cô ấy đang diễn trò gì nữa đây?

“Cô ấy làm xong thủ tục xuất viện rồi sao?”

Lục Li Dã hỏi y tá.

“Ừm, buổi sáng đã làm xong rồi.”

“Được, vậy lát nữa cô cũng làm thủ tục xuất viện cho tôi đi!”

“Anh thật sự đồng ý xuất viện.”

Y tá thật không biết là nên vui hay nên buồn.

Theo lý mà nói sức khỏe của anh đã sớm hồi phục nên xuất viện được rồi, nhưng nào ngờ người ta vung tiền ra, nói dù thế nào cũng không xuất viện.

Lúc này cuối cùng cũng chịu xuất viện rồi. Các y tá đều không vui, dù sao anh chàng đẹp trai này đi rồi, sau này biết nhìn gì để bỏ mắt đây?

Hương Tình ngồi trên giường từ xa đã nhìn thấy Lục Li Dã đang kéo tay y tá nói chuyện.

Tròng mắt hơi liếc một cái, trong lòng vẫn rất đau.

“Mẹ, con đến phòng làm việc của bác sĩ một chuyện...”

Hương Tình nói xong, vén chăn lên, cẩn thận từng li từng tí bước xuống giường.

Hoàng Ngân thấy thế sợ hết hồn: “Con đang làm gì thế? Đụng đến vết thương bây giờ, mau ngồi xuống đi, con đi đến phòng làm việc làm gì, mẹ đi thay cho.”

“Không cần đâu, mẹ...”

Giọng nói của Hương Tình hơi chua xót: “Con không sao, con tự đi được mà.”

Vũ Quỳnh vừa nhìn đã đoán ra được manh mối, vội vàng đỡ tay của Hương Tình, dìu cô đứng dậy, sau đó nói với Hoàng Ngân: “Mẹ, con đỡ Hương Tình đi, mẹ đừng lo lắng, con đi cùng với em ấy.”

“Vây cũng đợc! Hai người các con phải cẩn thận. Đàng yên đàng lành đi đến phòng làm việc của bác sỹ làm gì chứ?”

Hoàng Ngân còn đàng lải nhải Vũ Quỳnh đã đỡ Hương Tình ra khỏi phòng bệnh.

Vừa ra ngoài, Lục Li Dã đã nhìn thấy Hương Tình.

Sắc mặt của cô hơi tái nhợt.

Đôi mi thanh tú nhíu lại, rõ ràng là vì cô bước đi làm đụng đến vết thương, cô đau đến khó thở.

Trên trán đã rịn một tầng mồ hôi lạnh.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Em như thế này mà đòi xuất viện sao?”

Lục Li Dã thuận tay đỡ cô từ trong lòng Vũ Quỳnh qua.

Vừa nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt gió thổi cũng bay của cô, giọng nói còn cứng rắn lúc này lập tức trở nên dịu dàng hơn một chút: “Đến đây, dựa vào lòng anh này, đừng ép buộc cơ thể quá, em muốn đi đâu để anh bế em.”

“Trước tiên đi đến phòng bệnh của anh đi. Em có chuyện muốn nói với anh.”

“...Đợc.”

Lục Li Dã và Vũ Quỳnh cùng dìu Hương Tình đi đến phòng bệnh VIP của anh ta.

Trong phòng bệnh không có một bóng người.

Vì thuận tiện cho cảnh sát Đông quan sát, Lục Li Dã không để lại bất cứ người nào chăm sóc.

Hai người đỡ Hương Tình lên giường bệnh của anh nằm xuống.

Lúc này Hương Tình mới cảm thấy đỡ hơn một chút, nhưng trên trán mồ

hôi lạnh vẫn cứ chảy ròng ròng. Lục Li Dã thấy vậy, lấy khăn giấy lau mồ hôi cho cô. Anh nhỏ giọng giận dữ nói: “Em lại đang dối ai rồi? Bộ dạng này mà đòi xuất viện sao?”

“Em có lời muốn nói với anh...”

“Em nói đi, anh nghe.”

Ánh mắt của Lục Li Dã âm trầm nhìn cô.

Vũ Quỳnh thấy thế vội vàng nói: “Hai người trò chuyện đi, em ra ngoài đợi.”

Nói xong cô liền ra khỏi phòng.

Vũ Quỳnh đi rồi, Hường Tình lại vẫn sững sờ nhìn Lục Li Dã đứng ở trước mặt như cũ, môi mấp máy nhưng không nói ra lời.

Là không muốn nói, không chịu nói nhưng nhiều hơn vẫn là không nỡ nói ra.

“Tốn nhiều công sức như vậy để ra ngoài, rốt cuộc em muốn nói gì với anh?”

Lục Li Dã thấy cô không nói lời nào, lại hỏi thêm một câu.

Ánh mắt của Hường Tình tối lại, lông mi dài rũ xuống, cô không nhìn Lục Li Dã chỉ thấp giọng nói: “Chúng ta chia tay đi...”

“?”

Gần như Lục Li Dã cho rằng mình đã nghe lầm.

Anh ta đưa ngón tay, giữ chặt cằm của Hường Tình nâng lên, ép cô phải nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén như dao của anh: “Anh nghe không rõ, em nói lại lần nữa đi!”

“Em nói...chúng ta chia tay đi...”

Hường Tình nhìn thẳng ánh mắt âm trầm của anh, vành mắt hơi đỏ lên,

cô lặp lại một lần nữa.

“Em nói lại lần nữa!”

Lục Li Dã nghiêng răng nói.

“Chúng ta, chia tay...”

Hơi thở của Hương Tình trở nên hỗn loạn.

Không biết là do đau đớn trong lòng hay là đau đớn thể xác...

“Em đã nói xong, em mệt rồi. Anh bảo Vũ Quỳnh vào đây đỡ em trở về...?”

Hương Tình nói xong, vén chăn lên muốn xuống giường, lại bị Lục Li Dã giữ chặt vai lại.

Sức lực của anh không mạnh, nhưng đủ để đè cô lại.

Lục Li Dã cúi người, dựa sát vào Hương Tình, hơi thở nặng nề, ánh mắt đen thẫm hơi tối lại, anh hỏi: “Chú Đông đã nói gì với em?”

Hương Tình cũng không giấu diếm anh: “Chú ấy chỉ là phân tích với em một chút về tình trạng bây giờ của hai chúng ta...”

“Cao Hương Tình, anh không ngại em là tử huyệt duy nhất của Lục Li Dã anh!”

Giọng nói của anh ta bỗng nhiên cao lên mấy phần.

“Nhưng em để ý! Em sợ!”

-----oOo-----

Chương 491: Chia tay lại gặp gỡ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Rõ ràng Hương Tình không có nhiều sức lực nói chuyện như anh, ánh mắt cô âm ảm nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, khẽ nói: “Anh không sợ chết, nhưng em sợ... Bây giờ mới chỉ là một vết bỏng đơn giản như vậy đã hành hạ em thành thế này rồi. Em không thể xuống giường đi lại, không cách nào nói chuyện lớn giọng, ngay cả cười thôi cũng khiến vết thương đau đớn... Lục Li Dã, cảm giác này thật sự rất khó chịu...”

Lục Li Dã từ cạnh giường đứng dậy, ngồi lên ghé gối ở bên cạnh.

Từ đầu giường rút ra một điều thuốc, cúi đầu châm thuốc, rít mạnh mấy hơi, nhưng anh không trả lời Hương Tình.

Làn khói xanh lượn lờ, từ từ bay lên, khuôn mặt anh trở nên mông lung, cặp mắt đen thẫm mà mê người kia của anh cũng trở nên âm u.

“Cao Hương Tình, em suy nghĩ cho kỹ...”

Giọng nói của anh hơi khàn khàn.

Cổ họng giống như bị dao cắt.

Anh lại rít mạnh một hơi điều thuốc cầm trong tay, phả ra một ngụm khói: “Nếu em ở bên cạnh anh, thì anh sẽ liều mình bảo vệ em! Nếu em không đồng ý...vậy anh tôn trọng em!”

Dù sao tính mạng là quan trọng, anh không thể cưỡng cầu.

Tim Hương Tình đau nhói, mi tâm run rẩy, suýt chút nữa nước mắt đã rớt xuống, nhưng cô vẫn ép mình nhịn xuống, gật đầu nói: “Cảm ơn anh, em đã quyết định rồi.”

“Được!”

Một chữ mạnh mẽ dứt khoát.

Hoàn toàn không dây dưa dài dòng.

“Nhóc quý Vũ...”

Anh ta quay đầu lại gọi Vũ Quỳnh đứng ở cửa.

Vũ Quỳnh nghe gọi bước vào trong: “Nói chuyện xong rồi à?”

Vừa nhìn thấy vẻ mặt của Vũ Quỳnh có gì đó không đúng, cô lại vội vàng ân cần hỏi một câu: “Sao thế? Cãi nhau à?”

“Không có...”

So với tâm trạng thấp thỏm của Hương Tình, rõ ràng Lục Li Dã bình tĩnh hơn nhiều, giống như không có chuyện gì xảy ra, chỉ là anh không ngừng hút thuốc.

“Nhóc quý Vũ, em đi nói với ba mẹ cô ấy một tiếng, cô ấy không xuất viện nữa.”

Hương Tình ngẩng đầu không hiểu nhìn anh.

Vũ Quỳnh chớp mắt, nhìn anh với vẻ nghi ngờ.

Lục Li Dã buồn bực, rút một ngậm thuốc trong tay nói: “Với bộ dạng Lâm Đại Ngọc này của em, có thể xuất viện được à? Thủ tục xuất viện của anh đã làm xong rồi, em đừng có làm mình làm mẩy nữa!”

Hương Tình nghe vậy vẻ mặt hơi thay đổi.

Lục Li Dã biết cô xuất viện là vì không muốn gặp anh nữa...trong lòng bỗng chua xót.

Nơi đó giống như có thứ gì đó đè nặng.

Vũ Quỳnh không biết giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn nghe lời Lục Li Dã, trở về phòng bệnh của Hương Tình, đi thông báo cho ba mẹ chồng của cô biết.

Lục Li Dã dí đầu thuốc vào gạt tàn, cúi đầu không lên tiếng.

Hương Tình cũng không nói lời nào.

Hai người cứ ngồi im lặng như thế.

Cuối cùng Lục Li Dã cũng không nhịn nổi nữa, mới nói: “Cao Hương Tinh, thật ra em không cần nói những lời thừa thãi như vậy trước mặt anh! Em là người như thế nào, trong lòng em đang nghĩ gì, Lục Li Dã anh đều rất rõ. Nhưng nếu như em đã quyết định như vậy rồi thì anh tôn trọng em!”

Mặc dù biết cô vì mình mà từ bỏ đoạn tình cảm này nhưng đúng như cảnh sát Đông đã nói, không có anh thì cô sẽ không cần chịu đựng những tổn thương không cần thiết nữa.

Nếu như cô đã quyết định rồi thì đương nhiên anh cũng không cưỡng cầu nữa.

Cho dù trong lòng có đau buồn, khó chịu thế nào đi nữa.

Nhưng anh là đàn ông, anh phải chịu đựng.

Anh đã là đàn ông thì có đau khổ nào mà không chịu được đây.

Sau ngày hôm đó gần như mọi thứ như trở về điểm xuất phát.

Nhưng lại cảm thấy... mọi thứ không trở về được nữa.

Cái gọi là chia tay trong hòa bình, đại khái chính là giống như bọn họ vậy.

Không cãi nhau, không khóc lóc, thậm chí ngay cả nước mắt cũng không rơi, chỉ yên lặng như vậy, hoàn toàn không chút lẩn tránh nói tiếng tạm biệt.

Trong Wechat, LO vẫn còn ở đó, tên cũng chưa từng thay đổi.

VE cũng còn ở đó, tên vẫn là chữ “VE” của anh đặt.

Chữ ký cá tính cũng chưa từng thay đổi, vẫn là câu “VE là điều còn thiếu của LOVE”.

Câu này, vào ngày thứ hai sau khi chia tay anh, Hương Tinh mới phát hiện ra.

Ngày đó, cô ôm điện thoại khóc cạn nước mắt.

Thậm chí trước đây cô từng nghĩ tới một ngàn cách Lục Li Dã nói yêu, chỉ một lần đã khiến cô đau thấu tim gan.

Sau đó, cô lại ở trong bệnh viện dưỡng thương hơn nửa tháng.

Tuần thứ hai sau khi xuất viện, cô trở về tòa soạn đi làm.

Ngày đầu tiên trở về tòa soạn làm việc, cô ép bản thân bận tới tăm mặt mày.

Sắp tới giờ tan tầm Khang Kỳ Dương đi đến bàn làm việc của cô hỏi: “Sắp xong chưa?”

“Sắp rồi, sắp rồi, anh chuẩn bị tan làm à?”

Hương Tình ngẩng đầu cười với anh ta, sau đó lại cúi đầu tiếp tục bận rộn.

“Cơ thể của cô mới phục hồi, đừng cứ chú ý đầu vào việc mãi thế.”

Khang Kỳ Dương vẫn thân thiết với cô như cũ: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

“Tôi đang định gọi thức ăn bên ngoài đây!”

“Tôi mời cô xem như chúc mừng sức khỏe của cô hồi phục.”

“Vậy sao được chứ...”

Hương Tình còn nói anh ta quá khách sáo.

“Đi thôi! Thuận tiện chúc mừng tháng sau tôi thăng chức!”

“Anh thăng chức?”

Hương Tình cảm thấy vui mừng thay cho anh ta.

“Lúc cô không có ở đây đã thăng chức rồi, tất cả đồng nghiệp đều đã

được mời rồi, chỉ còn thiếu cô thôi!”

Anh ta cũng đã nói đến nước này, nếu cô còn không đi thì giống như không nể tình thật.

“VẬY anh đợi tôi một lát, tôi thu dọn đồ đã.”

“ĐƯỢC, vậy tôi đi lấy xe trước, chờ cô ở cửa nhé.”

Khang Kỳ Dương mỉm cười rời khỏi văn phòng.

Hương Tình đang dọn dẹp bàn làm việc của mình, cất một số giấy tờ không cần thiết vào trong ngăn kéo.

Lúc mở ngăn kéo ra, bên trong còn có một bịch băng vệ sinh tháng trước chưa dùng hết.

Bỗng nhiên lúc này Hương Tình mới ý thức được kinh nguyệt tháng này hình như chậm vài ngày rồi.

Có điều cô cũng chẳng để ý. Đối với cô mà nói kinh nguyệt chậm một tuần cũng chẳng phải chuyện lạ, dù sao kinh nguyệt của cô cũng đâu có đều.

Cô đóng ngăn kéo lại, cầm theo túi xách bước ra khỏi công ty.

Khang Kỳ Dương đã chờ ở trong xe, nhìn thấy Hương Tình, anh ta vội vàng xuống xe, lịch sự mở cửa xe cho cô.

“CẢM ƠN.”

Hương Tình nói lời cảm ơn, cúi người bước vào trong, thắt dây an toàn xong, lúc này Khang Kỳ Dương mới vòng qua thân xe trở lại ghế lái.

Anh ta nghiêng đầu hỏi Hương Tình: “CÔ MUỐN ĂN GÌ?”

Hương Tình lắc đầu, không có chủ ý: “ANH QUYẾT ĐỊNH ĐI.”

“ĐƯỢC, vậy thì tôi dẫn cô đến một quán cũng khá ngon.”

Khang Kỳ Dương nói xong, khởi động xe chở Hương Tình đến điểm đã định.

Dù thế nào Hương Tình cũng không nghĩ tới, Khang Kỳ Dương sẽ chở cô tới quán lẩu này.

Nơi đây cô và Lục Li Dã đã từng tới.

Còn chưa bước vào quán lẩu, máy quay phim ngược trong đầu Hương Tình như tua lại những hình ảnh hồi ức xưa cũ... Hình ảnh mồ hôi ướt đầm gọi cảm của anh cứ như mới xảy ra ngày hôm qua.

Anh cọt nhả trệu chọc cô: “Lúc nữa trở về em giúp anh giặt sạch áo sơ mi và quần lót nhé.”

Lúc lấy được áo sơ mi đã giặt sạch, anh rất nghiêm túc chất vấn cô: “Em có mặc đi ngủ không đấy?”

Quá nhiều hồi ức trong chớp mắt ủa về trong đầu Hương Tình, nhất thời khiến cô không kịp ứng phó.

“Hương Tình cô không sao chứ?”

Khang Kỳ Dương phát giác Hương Tình có gì đó không đúng, vội vàng ân cần hỏi thăm cô.

“Cô không thích ăn lẩu sao? Nếu không thích thì chúng ta đổi chỗ khác đi!”

“Không!”

Hương Tình kéo Khang Kỳ Dương: “Tôi rất thích, hơn nữa còn rất thích nơi này!”

Khang Kỳ Dương mỉm cười nói: “Vậy thì tốt, tôi thấy sắc mặt cô không tốt còn tưởng rằng cô không thích nơi này chứ!”

Hai người cùng sóng vai đi vào quán lẩu.

Hôm nay người đến đây ăn còn đông hơn lần trước lúc cô và Lục Li

Đã đến.

Đã không còn phòng bao, vì vậy chỉ có thể ngồi ở phòng khách.

Hai người chọn một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, sau khi nhanh chóng gọi thức ăn xong, nhân viên phục vụ liền mang các loại nguyên liệu lên.

Dường như tâm trạng của Khang Kỳ Dương không tệ, cứ nhiệt tình tán gẫu với Hương Tình: “Tôi cũng không biết cô có thích ăn lẩu hay không, dù sao tôi cảm thấy mùa đông ăn lẩu rất sướng, cực kỳ sáng khoái trong người!”

Thật ra Hương Tình không nghe thấy Khang Kỳ Dương nói gì, ngồi trên bàn ăn cô cứ thất thần, trong đầu toàn là những hồi ức đẹp đã qua của mình và Lục Li Dã.

Cô suy nghĩ quá nhập tâm đến nỗi trước cửa sổ xẹt qua một bóng dáng quen thuộc cô cũng không phát hiện ra.

Cho đến tận khi bóng dáng cao to đó ngồi xuống bàn của bọn họ.

Trước mắt, khuôn mặt tà mị bỗng xuất hiện đó chông chéo với khuôn mặt trong trí nhớ của cô, ngay lập tức Hương Tình bùng tỉnh.

Lục Li Dã theo thói quen, rất tự nhiên rót cho bản thân một ly nước.

Tổng và một nhóm đàn em áo đen cung kính đứng sau lưng chờ anh.

Lục Li Dã hờ hững nhìn Hương Tình: “Bạn trai đấy à? Giới thiệu một chút đi?”

Giọng nói gần như không cảm xúc, vẻ mặt bình tĩnh hoàn toàn không có bất cứ gợn lăn tăn nào.

Dường như Khang Kỳ Dương hơi bất ngờ vì sự xuất hiện bất ngờ của Lục Li Dã.

Anh ta sững sờ một lúc mới tỉnh táo lại, khẽ liếc về đám vệ sĩ mặc áo đen đứng sau lưng Lục Li Dã, rồi lại liếc sang nhìn anh, sau đó vội vàng đưa tờ danh thiếp của mình ra, hơi mỉm cười tự giới thiệu: “Xin chào, tôi

là Khang Kỳ Dương.”

Lục Li Dã không nhận, ánh mắt sắc bén dừng trên khuôn mặt của Hường Tình, không hề chớp mắt.

Khang Kỳ Dương hơi lúng túng, cuối cùng vẫn là Hường Tình đứng ra, cầm lấy tấm danh thiếp trong tay anh ta, rồi nhỏ giọng giới thiệu: “Anh ấy là Lê Dã.”

Ánh mắt của cô từ đầu đến cuối cũng không dám nhìn thẳng vào mặt người đàn ông đối diện.

Cho dù không nhìn nhưng cô vẫn cảm nhận được tầm nhìn sắc bén mà nóng rực kia của anh đang dừng trên người mình, khiến cho cô có cảm giác như ngồi trên đồng lửa.

Lục Li Dã hờ hững lặng lẽ thu lại tầm mắt, cúi đầu nhấp một ngụm nước trong ly lại một lần nữa hỏi Hường Tình: “Bạn trai em à?”

Hường Tình ngược mắt nhìn anh.

Ánh mắt cô lướt qua đám đàn em đứng sau lưng anh, hồi lâu cô rũ mắt xuống, mím chặt môi đỏ không trả lời.

Dáng vẻ chột dạ kia chẳng khác nào ngầm thừa nhận.

Khuôn mặt tuần lã của Lục Li Dã xẹt qua tia âm trầm, trong con ngươi sâu thẳm hờ hững kia nhanh chóng phủ một tầng sương lạnh, khiến cho người ta chỉ cần nhìn đã cảm thấy không rét mà run.

Tầm mắt phóng lên người Hường Tình, giống như muốn đâm thủng cô.

Bên cạnh đó, Tống nhìn thấy tình hình này sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hường Tình chột dạ đến độ chỉ liên tục rót nước, uống nước.

Lòng bàn tay cô đã sớm ướt đẫm mồ hôi.

Khang Kỳ Dương ngồi bên cạnh ân cần rót nước nước cho Hường Tình,

nguyên một bàn, chỉ có mình anh ta là tâm trạng không tệ.

“Danh thiếp đâu? Đưa cho tôi?”

Lục Li Dã đưa tay về phía Hương Tình.

Hương Tình đề phòng nhìn anh: “Làm gì?”

“Làm gì? Sợ bọn thiếu gia ăn anh ta sao?”

“...”

Hương Tình đưa danh thiếp của Khang Kỳ Dương cho anh.

Lục Li Dã nhận lấy, tùy ý liếc nhìn một cái, không nói thêm gì nữa, đứng dậy dẫn một đám đàn em ra khỏi quán lẩu.

Từ quán lẩu đi ra sắc mặt của Lục Li Dã vẫn luôn thâm trầm, chưa từng có dấu hiệu dụ đi.

Tống đợi ở bên cạnh, hoàn toàn không dám lên tiếng, thậm chí không dám hít thở mạnh, chỉ sợ mình không cẩn thận sẽ chọc giận Lê Dã.

Chọc giận rồi là chuyện nhỏ, sau khi chọc giận mới là chuyện lớn.

Mỗi phút mỗi giây đều là như đang đi đày mà.

“Điều tra thông tin về anh ta cho tôi.”

Lục Li Dã đưa danh thiếp trong tay cho Tống: “Càng chi tiết càng tốt!”

“Dạ!”

Tống nhận lệnh, hoàn toàn không dám chậm trễ.

Bên trong quán lẩu.

Hương Tình thở phào một hơi, cô phát hiện trong ngực vẫn còn ngọt ngọt đến khó chịu.

-----oOo-----

Chương 492: Bạn gái của cậu lê

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tại sao lúc này mình không phủ nhận chứ?

Còn chẳng phải là vì muốn nói cho đám người của khách sạn Thái Tử kia biết là cô và người đàn ông kia đã không liên quan gì nhau nữa rồi sao?

“Hương Tình, cô không sao chứ?”

Thấy sắc mặt Hương Tình không tốt, Khang Kỳ Dương lo lắng hỏi.

“Không, tôi không sao.”

Hương Tình lắc đầu, đồng thời xin lỗi Khang Kỳ Dương: “Xin lỗi, lúc này tôi nên lập tức phủ nhận.”

“Không sao! Ngược lại tôi hy vọng cô lập tức thừa nhận nữa đây!”

Khang Kỳ Dương nửa đùa nửa thật nói, sau đó lại tò mò hỏi: “Người lúc này là ai vậy? Bạn trai cô à?”

Anh ta giả vờ chẳng sao cả hỏi thăm, cúi đầu uống nước trà ấm trong ly.

“Không phải.”

Hương Tình lắc đầu, đáy mắt sượt qua mấy phần chua xót, trề môi hồng nói: “Không biết có tính là bạn trai cũ không nữa...”

“...Như vậy à?”

“Bỏ đi, bỏ đi. Không nói về anh ta nữa, chúng ta ăn cơm thôi!”

“Ừm, được! Ăn nhiều một chút, đợi lúc nữa cô về còn phải tặng ca nữa đây!”

Khang Kỳ Dương ân cần gấp thức ăn vào bát của Hương Tình.

Bên trong khu biệt thự của khách sạn Thái Tử...

Mặt trời xuống núi.

Lục Li Dã lơ đãng dựa lên ban công, anh đang không ngừng rít điếu thuốc trong tay.

Mặt trời xuống núi đỏ thẫm, rơi vào trong con người sâu thẳm lại vô cùng mê người của anh làm tăng thêm mấy phần tâm trạng phức tạp mà người khác nhìn không thấu.

Giống như âu sầu, giống như bất đắc dĩ, lại giống như thờ ơ.

“Anh Dã!”

Tống cầm một đồng tư liệu đi về phía anh: “Tất cả tư liệu liên quan đến Khang Kỳ Dương đều ở đây.”

Lục Li Dã không quay đầu nhìn Tống, anh giơ tay lên nói: “Nói qua xem thế nào?”

“Gia thế không tệ, ba cậu ta kinh doanh đồ hàng da. Mấy năm gần đây cũng có thành tích nhỏ, bản thân Khang Kỳ Dương cũng là tiến sĩ du học từ nước ngoài về, biểu hiện trên công việc vô cùng xuất sắc.”

Tống nói xong, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi.

Khen nhiều quá e rằng cậu sẽ dễ rơi vào kết cục bị đi đày tiếp theo.

Hồi lâu Lục Li Dã cũng không lên tiếng, chỉ là không ngừng hút thuốc.

Khi Tống cho rằng anh sẽ không nói nữa thì lại nghe anh trầm giọng hỏi một câu: “Tin bên lẽ nhiều hay không? Có thích hợp làm bạn trai hay không?”

"..."

Lúc này Tống mới phát hiện ra rằng thì ra cậu Lê của bọn họ không yên tâm với vị bạn trai mới này của cô Hương Tình, vì vậy mới cố ý đề cho bọn họ âm thầm điều tra.

Bỗng nhiên Tống cảm thấy trong lòng hơi chua xót, cậu ta vẫn đúng là có phần đau lòng thay cho lão đại của bọn họ.

“Không có tin bên lề, nhìn có vẻ là một người rất thành thực.”

Tống thành thật trả lời.

Lục Li Dã nhú mày, có phần phiến muộn: “Được rồi, để tư liệu xuống, cậu đi ra ngoài đi!”

“Dạ...”

Tống đi rồi.

Lục Li Dã buồn bực hút thuốc trên ban công.

Anh cũng không có tâm tư đi lật xem tư liệu trên bàn trà tròn, chủ yếu là vì vừa nhìn thấy ba chữ “Khang Kỳ Dương” kia trong lòng anh đã vô cùng phiến chán.

Anh thừa nhận, Cao Hương Tình cô tìm một người đàn ông bình thường làm bạn trai, thật sự tốt hơn Lục Li Dã anh gấp trăm ngàn lần, ít nhất không cần lo lắng an nguy mạng sống, không phải sao?

Nhưng thật sự trong lòng Lục Li Dã anh rất khó chịu.

Vô cùng khó chịu.

Nhưng khó chịu thì sao?

Lục Li Dã anh đã nói qua, anh muốn tôn trọng cô.

Công việc của Hương Tình trở nên càng lúc càng bận rộn.

Dường như cô hận không thể ôm đồm tự mình làm xong hết tất cả các công việc trong tòa soạn báo mới được. Như vậy cô mới sẽ không có bất

kỳ cơ hội tạm nghỉ nào, không có cơ hội tạm nghỉ cô mới không suy nghĩ lung tung.

Ngày hôm nay cô lại nhận được một cuộc phỏng vấn.

Là phỏng vấn Hồ Thạch tổng giám đốc của một công ty kinh doanh lĩnh vực đồ điện thành công.

Dường như công việc của vị Tổng giám đốc này vô cùng bận rộn, mãi cho đến mười giờ tối mới chốt xong địa điểm phỏng vấn.

Thư ký gọi điện thoại báo cho Hương Tình, bảo cô đến câu lạc bộ Lạc Thành tìm ông ấy.

Hương Tình không có thẻ VIP của câu lạc bộ Lạc Thành, nhưng dường như tổng giám đốc đoán được chuyện này nên từ sớm đã bảo thư ký đứng ở cửa đợi cô, đưa cho cô một tấm thẻ phụ.

Hương Tình thuận lợi quẹt thẻ, bước vào câu lạc bộ.

Trong câu lạc bộ, tất cả cảnh tượng xa hoa lãng phí đều là những thứ ngày thường cô chưa từng gặp qua.

Từng tòa biệt thự độc lập, để cho đám nhà giàu thuê sống phóng túng.

Hương Tình ngồi trên xe điện của câu lạc bộ, được thư ký của tổng giám đốc Hồ dẫn về phía biệt thự.

Thư ký của ông ta cẩn thận dặn dò Hương Tình: “Bây giờ tổng giám đốc đang chơi bài cùng mấy nhân vật lớn, lát nữa cô đợi một lát, đến lúc rảnh tổng giám đốc Hồ sẽ tự đi tìm cô. Đương nhiên còn về vấn đề bản thảo phỏng vấn, nếu như không có tình huống gì đặc biệt, vậy thì tôi sẽ là thay.”

Hương Tình nhíu mày: “Xin lỗi, người mà tòa soạn báo của chúng tôi muốn phỏng vấn là tổng giám đốc Hồ.”

Thư ký mỉm cười vẻ mỉa mai, không nói thêm gì nữa, Hương Tình cũng im lặng.

Xe điện tự dừng lại trước một ngôi biệt thự gạch lưu ly đỏ.

Hương Tình theo sát thư ký của tổng giám đốc Hồ bước xuống khỏi xe điện, đi vào căn biệt thự.

Mới vừa mở cửa ra cô đã nhìn thấy một đám người đang tùy ý ngồi trên sofa, lười biếng uống rượu vang, đang ra sức chém giết trên bàn mặt chược bên cạnh.

Chỉ là...

Khiến Hương Tình bất ngờ chính là...

Người đầu tiên mà cô nhìn thấy không phải là người nhận phỏng vấn mà là...

Lục Li Dã!

Giữa đám người, anh mặc mẫu áo sơ mi trắng cổ điển, cổ áo tùy tiện cởi ra ba cúc áo, tay áo xắn lên tới khuỷu tay để lộ ra nửa cánh tay rắn chắc.

Cơ thể cao ráo, lười biếng dựa vào sofa bằng da, dáng đứng cũng rất tùy ý, trong lúc lơ đãng lộ ra phong thái tự do không gò bó.

Mặt anh hơi cúi xuống, ánh mắt long lanh, sống mũi cao thẳng, môi mỏng gợi cảm nhếch lên nụ cười suy tư. Anh đang cúi đầu thì thầm nói chuyện với một cô gái xinh đẹp ngồi trên sofa, thỉnh thoảng cô gái đó bị anh trêu bật cười đầy ám muội.

“Ai ya, cậu Lê thật là hư mà!”

Cô gái híp mắt xấu hổ, làm dáng vẻ trách cứ đẩy Lục Li Dã một cái.

Ý cười nơi khóe miệng của Lục Li Dã càng hư hỏng hơn, càng hấp dẫn người khác hơn.

Bọn họ đang nói chuyện gì mới có thể khiến cho cô gái kia lộ ra dáng vẻ hấp dẫn e thẹn như vậy chứ?

Nói lời bậy bạ ám muội?

Ve vãn chuyện riêng tư?

Những thứ này không phải đều là thứ mà anh ta am hiểu nhất hay sao?

Nhất thời Hương Tình cảm thấy lồng ngực giống như bị thứ gì đó mạnh mẽ nện một cái. Trong đầu như có hàng ngàn hàng vạn con ong chui vào, bên tai chỉ còn sót lại tiếng “ong, ong” khiến đầu óc cô trống rỗng.

Rõ ràng lúc như thế này cô vì tránh nghi ngờ mà rời đi mới phải, nhưng mà...

Hai chân đứng yên tại chỗ, giống như mọc rễ, cô đứng cứng đờ ở cửa không thể nhúc nhích.

“Tổng giám đốc Hồ, phóng viên của tòa soạn báo Lâm Thành đến rồi!”

Thư ký cung kính đứng ở cửa báo cáo một tiếng.

Lúc này Lục Li Dã mới ngược mắt lên nhìn lướt qua.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn lướt qua khuôn mặt tái nhợt của Hương Tình, nhưng lại không mảy may dừng lại, cho dù chỉ thêm một giây, sau đó nhanh chóng quay đầu đi, dưới đáy mắt sâu thẳm hoàn toàn không có vẻ bất ngờ nào, cũng không nổi lên được một tia gợn sóng. Anh lại giống như chỗ không người tiếp tục trêu chọc cô gái kia.

Hương Tình ở cửa đối với anh ta mà nói giống như một người xa lạ, hoàn toàn không có liên quan.

Hương Tình đứng ở cửa cứng đờ như hóa đá.

Cô liền nhìn thấy Lục Li Dã nở nụ cười xấu xa mê người, cầm lấy ly rượu vang đá trong tay ái muội cọ vào bắp đùi trắng nõn của cô gái kia khiến cô ta thẹn thùng cười duyên, cô ta đẩy anh ra giả vờ oán giận nói: “Đừng nghịch, có người đang nhìn đấy...”

“Người” trong miệng cô ta đương nhiên là Hương Tình đang đứng ở cửa rồi.

Nhìn khuôn mặt đên đảo chúng sinh của Lục Li Dĩ cùng với nụ cười xấu xa mê người nơi khoe miệng của anh, trong nháy mắt... Hương Tình cảm thấy anh bỗng cách thế giới của cô thật xa...

Trong lúc hoảng hốt cô nghe thấy trái tim vỡ nát.

Vành mắt hơi nóng lên.

Lại nghe được có người gọi cô: “Cô Cao, cô Cao...”

“Hả...”

Lúc này Hương Tình mới chú ý tới thư ký bên cạnh đang gọi cô.

“Tổng giám đốc Hồ bảo cô vào trước.”

Thái độ của thư ký vẫn luôn lãnh đạm.

Hương Tình hờ hững gật đầu, bước vào trong biệt thự.

Hồ Thạch dễ tiếp xúc hơn so với thư ký của ông ta, vừa nhìn thấy Hương Tình bước vào, ông ta vội vàng từ trên bàn mặt chược đứng lên: “Cô Cao, chào cô.”

“Chào ngài, giám đốc Hồ! Cảm ơn ngài trong lúc bận rộn đã dành ra chút thời gian cho tòa soạn báo chúng tôi phỏng vấn.”

Hai người lịch sự bắt tay.

Tâm trạng lúc này của Hương Tình đã được thu lại đúng lúc, thay vào đó lại là nụ cười xã giao chuyên nghiệp.

“Cô nói quá lời rồi! Nào đến đây, tôi giới thiệu cho cô mấy người bạn của tôi.”

Hồ Thạch dẫn theo Hương Tình, xuất phát từ phép lịch sự, giới thiệu một lượt mấy vị tổng giám đốc đang ngồi trên bàn mặt chược, sau đó quay sang giới thiệu vài tên công tử nhà giàu đang ngồi trên ghế sofa.

Mà Lục Li Dĩ lại ở trong số đó.

“Vị này là cậu Lê, đại cô đồng của khách sạn Thái Tử, vị ngồi bên cạnh là cô Kiều An, bạn gái của cậu Lê.”

Bạn gái...

Cái chữ này giống như cây kim đâm vào lòng Hương Tình.

Nơi khóe môi gợi cảm của Lục Li Dã vẫn là nụ cười xấu xa hờ hững, đối với sự giới thiệu của Hồ Thạch anh cũng chẳng phản bác gì.

Không phản bác, chẳng khác nào ngầm thừa nhận.

Kiều An cười duyên, nghiêng đầu dựa vào lòng Lục Li Dã, ngón tay vẽ vòng tròn lên khuôn ngực rắn chắc của anh. Cô ta hờn dỗi trách một câu: “Hình như ánh mắt nhìn cậu Lê nhà tôi của cô Cao không đúng lắm! Sẽ không phải mới gặp một lần mà đã muốn cướp bạn trai của tôi rồi đấy chứ?”

Bị Kiều An nói như vậy, lúc này Hương Tình mới tỉnh táo lại, cô vội vàng thu hồi tầm mắt đang tập trung trên người Lục Li Dã, cười hờ hững nói: “Cô Kiều An lo xa rồi, tôi đã có bạn trai.”

Được rồi! Cô thừa nhận câu nói cuối cùng kia là cô cố ý để Lục Li Dã nghe.

Ánh mắt theo bản năng nhìn lướt qua anh đang ngồi phía đối diện, cố gắng từ trên khuôn mặt của anh tìm ra chút manh mối.

Nhưng mà ngoại trừ dáng vẻ lạnh lẽo đến có phần xa cách kia ra, thì không còn bất kỳ biểu hiện dư thừa nào nữa rồi.

Đột nhiên Hương Tình cảm thấy cô giống như một tên hề diễn một mình, có chút bi thương, có chút buồn cười.

“Vị này là Tống.”

Hồ Thạch lại tiếp tục giới thiệu cho cô biết.

Lúc này Hương Tình mới chú ý tới Tống đứng phía sau lưng Lục Li Dã.

So với vẻ mặt của Hương Tình, biểu hiện của Tống cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Trên trán sớm đã rịn một lớp mồ hôi.

“Chị Hương Tình...”

Cậu ta chủ động chào hỏi Hương Tình.

So với một số đàn ông giả vờ không quen biết cô, cậu ta mạnh mẽ hơn nhiều.

“Tống.”

Hương Tình mỉm cười, vẻ mặt hồ hững.

Hồ Thạch nghi ngờ nhìn bọn họ: “Hai người quen nhau à?”

“Vâng.”

Hương Tình gật đầu, chủ động kết thúc buổi giới thiệu này. Cô mỉm cười hỏi Hồ Thạch: “Tổng giám đốc Hồ, lúc nào thì chúng ta có thể tiến hành phỏng vấn nhỉ?”

“Cô Cao, cô cố ý đến đây để làm mất hứng của chúng tôi sao?”

Kiều An vùi đầu trong ngực Lục Li Dĩ cố ý làm khó cô nói: “Chúng tôi đây là ra ngoài chơi, không phải đi làm việc. Cô tới đây bàn luận công việc với tổng giám đốc Hồ của chúng tôi như vậy, không phải là cố ý khiến chúng tôi không vui sao?”

Hương Tình nghiêng đầu nhìn cô ta, khóe miệng hơi cong lên, vẻ mặt ngây thơ mắng trả lại: “Cô Kiều An xấu bụng quá, như vậy cũng đã khiến cô không vui rồi à?”

Xấu bụng, chẳng phải là ý đang chê cô nhỏ nhen sao.

“Cô...” Kiều An tức nghẹn, sắc mặt hơi thay đổi.

Ánh mắt đen kịt như nước hồ sâu của Lục Li Dã lạnh nhạt đi mấy phần.

-----oOo-----

Chương 493: Tôi chính là quy tắc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hồ Thạch trông bộ dạng của hai cô gái như sắp cãi nhau đến nơi liền vội vàng chạy đến giảng hòa: “Cô Cao, hiện tại cũng chưa cần phỏng vấn gấp, ngồi xuống làm quen cùng mọi người đi nào.”

Dẫu sao Kiều An cũng là người của cậu chủ Lê nên dĩ nhiên là Hồ Thạch không dám tùy tiện đắc tội và cũng không cần thiết phải đắc tội!

Hương Tình không muốn làm khó Hồ Thạch, nghe ông ta nói vậy liền lặng lẽ ngồi vào một góc đối diện với Lục Li Dã.

Cho dù Hương Tình không nhướng mắt nhìn lên thì vẫn có thể cảm nhận được có một đôi mắt sắc lẹm rõ ràng đang nhìn xoáy vào cô từ phía đối diện.

Hương Tình giả bộ không nhận ra và tiếp tục yên lặng ngồi đó, buông mắt, nhàn nhã thưởng thức ly cocktail trước mặt.

Mặc cho ánh mắt đối diện như muốn nhìn thủng cô, cô vẫn hoàn toàn làm như không thấy.

Tuy không nhìn sang nhưng chỉ có cô mới hiểu rõ lòng mình, con tim rạn nứt của cô đã sớm bị từng hành động, từng ánh mắt, từng câu nói của Lục Li Dã cào cấu cho vừa nhột lại vừa đau. Sự lãnh đạm lúc này chẳng qua cũng chỉ là tấm áo giả bộ kiên cường cô khoác lên mà thôi.

Lột tấm áo ấy xuống thì bên trong đã sớm bị đâm thành hàng ngàn vết thương, đau thương chảy ngược thành sông...

Chẳng biết là kẻ ngu xuẩn nào đã đề xuất muốn chơi cái trò chơi nói thật hay mạo hiểm gốc ghéch gì đó.

Hương Tình cảm thấy rất chi là trẻ con!

Khi Hồ Thạch tới mời cô, cô căn bản là khinh thường không muốn tham gia.

Dĩ nhiên là cô không để lộ ra ngoài mặt mà chỉ cười khẽ: “Tổng giám đốc Hồ, mọi người chơi đi! Tôi ngồi đợi ở đây cũng được.”

"Cô Cao, chắc là cô không dám chơi chứ gì?"

Kiều An dựa đầu vào ngực Lục Li Dĩ khiêu khích cô.

Hương Tình thật sự rất ghét cô gái này.

So với Tần Lịch Lịch còn khiến người ta ngán ngẩm hơn!

Nhất là cái điệu bộ ngả ngón trong lòng ngực của Lục Li Dĩ...

Là rắn hay là ruồi nhặng vậy, tự cho mình là động vật thân mềm không xương sao?

Hương Tình đứng dậy, nhếch nhếch khóe miệng với Kiều An: “Không có trò chơi nào mà Hương Tình này không dám chơi!”

Kiều An quay đầu hỏi Lục Li Dĩ bên cạnh mình, giở điệu cười xinh đẹp giả dối, giọng nói cũng mềm nhũn hơn hẳn: “Cậu Lê, anh chơi không?”

Lục Li Dĩ buông tay, đôi môi mỏng hơi nhếch lên: “OK.”

Lúc đồng ý, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Hương Tình.

Nhất thời khiến cho cả người cô cảm thấy không được tự nhiên.

Trò chơi xoay mấy vòng vẫn chưa xoay tới chỗ Hương Tình.

Hương Tình lại càng rảnh tay vui vẻ, thỉnh thoảng có người mời rượu, cô cũng không từ chối, ai mời cô cũng đều uống một hơi cạn sạch.

Tửu lượng của cô rất thấp, vốn không nên uống rượu, nhưng khi nhìn

thấy đôi “Nam nữ chó má” không ngừng gặm nhắm lỗ tai, vòn tóc mai lẫn nhau ở phía đối diện, thì tâm trạng của cô cũng không khá hơn được chút nào.

Tâm trạng không vui thì dĩ nhiên là phải mượn rượu giải sầu.

Được lắm! “Đôi nam nữ chó má”, cô thừa nhận mình dùng từ hơi quá trớn! Nhưng đó chính là cảm nhận chân thật nhất trong lòng cô lúc này!

Vừa mới uống xong một ly thì kết quả là thẻ bài ma vương đã chuyển đến tay cô.

"Chọn nói thật hay mạo hiểm?"

Có người nôn nóng vội hỏi cô.

"Mạo hiểm!"

Còn phải nghĩ sao?

Lời thật lòng...

Chó má! Nếu như người khác hỏi người cô thích là ai thì biết làm thế nào?

Chẳng lẽ cô phải chỉ tay vào gã đàn ông đối diện đang bận ân ân ái ái cùng người phụ nữ khác và hô to lên rằng tôi yêu anh ấy sao?!

Mạng sống có thể vứt, nhưng thể diện thì không!

Mặc dù cô có uống một chút rượu, nhưng vẫn chưa say đến mức hò đồ.

"Được, mạo hiểm, chọn một người đàn ông ở đây, hôn lưỡi ba mươi giây!! Nhớ, là hôn lưỡi!!"

Shit!!

Hướng Tình cảm thấy da đầu mình rân rân.

Vừa rồi đáng lẽ cô không nên đồng ý chơi trò chơi tồi tệ này! Kết quả là

tự đào hố chôn mình!

Câu này vừa được nói ra, trong nháy mắt cả phòng đều nổ tung, người xúi giục, kẻ hoan hô, rồi vỗ tay vỗ tay loạn cào cào... Lục Li Dã lười biếng dựa vào thành ghế sofa, hai cánh tay tùy ý khoác lên thành ghế, đôi mắt phượng trong suốt, u tối, sắc bén như chim ưng, lạnh lùng nhìn Hương Tình chăm chăm.

Hương Tình nhìn lướt qua cả đám đàn ông, tim đập mạnh, hô: "Tổng!! Cậu lại đây..."

"Cái gì?"

Tổng đang uống rượu, nghe Hương Tình gọi, ngụm rượu trong miệng chưa kịp nuốt xuống đã trực tiếp phun ra ngoài mất hết cả hình tượng.

"Chị Hương Tình, chị đừng nói đùa nữa mà..."

Tổng nở nụ cười trên mặt nhưng lại thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cậu chủ Lê đang ngồi bên trái, cách đó không xa.

Quả nhiên...

Có một trận gió lạnh thổi qua, sống lưng của Tổng run lên, chớp mắt nửa thân người bên trái liền bị đông cứng mất hết cảm giác.

Trên trán, mồ hôi lạnh nhễ nhại...

Ngay cả đôi môi cũng không tự chủ được mà run rẩy: "Chị Hương Tình, chị đừng có mang em ra đùa giỡn nữa..."

Tổng thật sự sắp khóc đến nơi rồi!

Chị Hương Tình, van xin chị mà, hãy để lại cho em một con đường sống nho nhỏ đi mà! Em thật sự không muốn bị lưu đày tới châu Phi đâu!!

Đối diện với sự năn nỉ của Tổng, Hương Tình cười yêu kiều: "Tôi nói thật chứ không đùa với cậu đâu! Trò chơi kiểu này, chúng ta chơi nổi mà!"

Ở phía đối diện, gương mặt lạnh lùng của Lục Li Dĩ càng lúc càng sa sầm.

Sâu thăm trong tròng mắt đen láy là băng sương ngập tràn như sắp trào ra từng luồng khí lạnh.

Bao trùm lấy bầu không khí khiến cho người ta không lạnh mà run.

Tổng giật mình, sắc mặt như đưa đám, hạ giọng năn nỉ cô: “Chị Hương Tình, xin chị đó...”

Kết quả là người ngoài bắt đầu không nhìn nổi nữa liền hô toáng lên: “Tổng, chẳng phải chỉ là một nụ hôn lưỡi thôi sao? Cậu xem Hương Tình chơi sung chưa kia, cậu là đàn ông mà tại sao lại tránh né, chẳng lẽ cậu sợ bị thiệt à?!”

"Không, không, tuyệt đối không phải..."

Trời ạ!!

Tổng cảm thấy nhất định là gần đây mình ít thấp nhang cho ngài Trương Phi, chọc ngài ấy tức giận nên mới ép bức mình lưu lạc vào tình cảnh khốn khổ như này.

Anh nói thì hay lắm, hai người họ cãi nhau tại sao cuối cùng lại khai đao với cậu ta chứ?!

Mà cậu cũng có làm sai chuyện gì đâu!

"Lãng nhà lãng nhãng, có phải đàn ông không vậy!"

Lời này là Hương Tình nói.

Cô đứng dậy, tựa như một “nữ hán tử” nắm cổ áo Tổng chuẩn bị hôn một cái.

Wow wow!! Phụ nữ uống rượu vào đúng thật là như sói như hổ mà!!

Đôi môi đỏ mọng hấp dẫn người ta ép vào, tuy nó không hấp dẫn Tổng nhưng thiếu chút nữa thì dọa cho trái tim yếu đuối của cậu ta nhảy vọt ra

khỏi lồng ngực.

Khi đôi môi chỉ còn khoảng nửa inch thì Tống bắt chợt cảm thấy sau gáy căng thẳng, cả người liền bị nhấc bổng lên rồi bị quăng về phía sau, sau đó, cằm của Hương Tình liền bị một bàn tay lạnh như băng nắm chặt.

Hương Tình trợn mắt, Lục Li Dã đột nhiên xuất hiện trước ánh mắt đang trợn trừng vì kinh ngạc.

Chỉ thấy anh âm trầm nhếch môi rồi bỗng dung khẽ gầm lên với Tống: "Tính giờ..."

Lời vừa dứt...

Đôi môi mỏng không thèm đợi Hương Tình kháng nghị, anh đã mạnh mẽ lấp kín cái miệng nhỏ nhắn của Hương Tình khi cô vẫn còn đang ngạc nhiên.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều ngây dại tại chỗ.

Kiều An trợn mắt ganh tỵ trước cảnh tượng này, giận đến mức lỗ tai bốc khói, nhưng vẫn không dám tiến lên ngăn cản.

"30..."

Tống bắt đầu chậm rãi tính giờ cho hai người bọn họ.

"Um um um..."

Hương Tình lúc này mới phản ứng lại, giãy dụa muốn chạy trốn khỏi sự kìm kẹp của Lục Li Dã.

Nhưng cô càng giãy dụa thì bàn tay đang bóp cằm cô của Lục Li Dã lại càng dùng sức, như cái kềm sắt kẹp chặt cằm của cô, không cho phép cô nhúc nhích một chút nào.

"29..."

Shit!

Rõ ràng đã hết mười giây rồi!

"Anh...muốn gì! Người mà tôi chọn... không phải anh..."

Hương Tình thở hổn hển, đẩy anh ra: "Anh... Anh như vậy là phạm quy..."

"... Im miệng!!"

Lục Li Dã rống to: "Tôi chính là quy tắc!"

"..."

Lời này vừa ra, có ai dám dị nghị chứ?

Hiển nhiên là chúa sơn lâm bị chọc giận rồi, hơn nữa còn là giận đến không kiềm chế được.

Ai dám chọc nữa thì chính là...tự tìm cái chết!!

Ngay cả Hương Tình vốn to gan từ trước đến giờ cũng không dám chọc anh nữa!

Cũng chỉ có thể mặc cho anh tùy ý vôn vê đôi môi của mình, là hôn nhưng lại không phải là hôn, là cắn nhưng cũng không phải là cắn... Cô bị hành hạ, trong lòng run lẩy bẩy.

"28..."

"..."

Mẹ kiếp!

Đã một phút trôi qua rồi!!

"27..."

"..."

"..."

"10..."

Hương Tình đã bị anh hành hạ đến mức hơi khó thở rồi.

"9..."

"8..."

"..."

"..."

"3..."

"2!"

"1!!!"

Tổng vừa đếm đến số cuối cùng là số "1" thì Lục Li Đã kịp thời đẩy Hương Tình ra.

Cảm giác đó như thể hôn cô thêm một giây nữa cũng chẳng vui vẻ gì!

A!!

Đã hơn mười phút trôi qua rồi ư!!

Hương Tình không tin rằng tên này cũng không biết gì cả!!

Nghiêm trang đạo mạo!!

Hương Tình vừa thở hắt hắt vừa không ngừng chửi mắng anh ta trong lòng.

Sau đó, trò chơi lại luân phiên mấy vòng, Hương Tình luôn không tập trung vào trò chơi, còn Tổng bị dọa sợ thì dứt khoát rút khỏi trò chơi, ngồi vào một góc lạng lẽ thành tâm cầu phúc cho tương lai của mình.

Sau đó, Kiều An chơi cũng chẳng vui vẻ gì nên thay đổi luật chơi, muốn

Lục Li Dĩ cũng hôn cô ta một lần, kết quả, không biết là cậu Lục thật sự không hiểu tình ý của người ta hay như thế nào mà cuối cùng đều xua đuổi hết thảy những cơ hội tốt này đi.

Dù cô ta bị người ta hôn thì cũng chỉ làm kẻ qua đường đứng xem chứ không hề có ý đứng ra vì cô ta.

Kiều An giận quá chùng, nhưng hết lần này tới lần khác đều không dám phát tác, chỉ hung tợn trợn mắt nhìn Hường Tình ở phía đối diện.

Hường Tình lười phản ứng lại loại đồ kỵ này.

Hết tinh thần rồi!

Cô ngồi đờ đẫn tại chỗ, không thêm để ý tới ai mà chỉ uống rượu.

Rượu thấm ướt đôi môi đỏ tấy lên của cô, nơi đó tựa như còn lộ ra dấu vết cuồng loạn của Lục Li Dĩ khiến cho cô lâng lâng như lạc vào cõi tiên... Kết quả, chưa kịp phỏng vấn, Hường Tình đã tự chuốc say mình.

Đúng là thất bại!!

"Tổng giám đốc Hồ, tôi đã gửi bản thảo phỏng vấn cho thư ký của ngài rồi, hôm khác ngài có thời gian sẽ hẹn lại. Hôm nay không thích hợp để bàn công việc nữa..."

Hường Tình mơ mơ màng màng đứng dậy khỏi ghế sofa: "Giờ cũng không còn sớm nữa, tôi về trước đây."

Cô vừa nói vừa lảo đảo chuẩn bị rời đi.

"Cô Cao, cô uống nhiều rồi, tôi sẽ bảo tài xế đưa cô về!"

Hồ Thạch quả thật là một người đàn ông tốt.

"Không cần!"

Hường Tình vội vàng khoát tay: "Không cần đưa tôi về, tôi rất tỉnh táo! Cảm ơn."

Tỉnh táo cái shit!

Hương Tình biết bước chân của mình như đang đu đưa rồi, nhưng nhìn Lục Li Dĩ ngồi ở đó chỉ lo tán tỉnh người đẹp, hoàn toàn không để ý gì tới mình, trong lòng Hương Tình chán ghét muốn nôn mửa, sống chết gì cũng không chịu để người ta đưa về.

Cô chính là một người cố chấp như vậy đấy!

Chỉ vì người ta mà tự làm khó dễ mình!

Hương Tình rất không thích cái tật xấu này của mình, nhưng hết lần này tới lần khác, khi lên cơn sốc nổi thì bất cứ chuyện gì cũng không thèm để ý đến.

Hương Tình rời khỏi khu biệt thự, ngồi lên xe điện của câu lạc bộ để đến hầm đậu xe.

Lật tung túi xách một lúc lâu, mãi đến khi Hương Tình sắp hoa mắt đến nơi thì mới tìm được chìa khóa xe.

Vừa mở cửa xe vừa oán thán: “Muốn kiếm chuyện với tao có đúng không? Mà chỉ là một chùm chìa khóa mà cũng muốn bắt chước bọn họ ức hiếp tao phải không!!”

Đúng là đáng ghét mà!!

Hương Tình choáng váng mở cửa xe, sau khi đặt mông ngồi vào xe liền gục đầu lên tay lái bất ngờ bật khóc.

Tại sao khóc?

Khó chịu trong lòng!

Nhưng khóc chưa được bao lâu, Hương Tình chợt ngẩng đầu lên, lau gương mặt không khác gì mặt mèo của mình, vừa khởi động xe vừa tự mắng: “Khóc cái gì mà khóc, có cái gì tốt mà khóc chứ! Chẳng phải đã chia tay rồi sao, người ta tìm bạn gái cũng là chuyện bình thường thôi mà...”

-----oOo-----

Chương 494: Trái tim đã sớm bị đánh cắp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cầm chìa khóa xe chọt tới chọt lui nhiều lần vào ổ cắm nhưng kết quả cả ổ lẫn chìa giống như cố ý làm khó làm dễ cô vậy, cầm kiểu gì cũng không trúng nổi.

Hương Tình tức giận đến mức ném chìa khóa qua ô cửa sổ xe, bĩu môi tủi thân, nước mắt lăn dài từng giọt từng giọt trên má: “Đáng chết!! Ngay cả mày cũng ức hiếp tao, ngay cả mày cũng ức hiếp tao... Hu hu hu...”

Rốt cuộc cô vẫn không thể nào nhìn được, cứ để cho mình bật khóc thành tiếng.

Đột ngột, cửa xe bị người ta mở ra từ bên ngoài.

Hương Tình còn chưa kịp phản ứng thì cơ thể mềm nhũn của cô đã bị người ta bế lên vút sang ghế phụ cạnh tài xế.

Rồi sau đó, liền thấy Lục Li Dĩ cúi người chui vào chỗ ngồi, chiếm lấy vị trí điều khiển của cô.

Đôi mắt đỏ hoe của Hương Tình tròn tròn nhìn người đàn ông đột ngột xuất hiện bên cạnh.

Đôi mắt long lanh nước trong chớp mắt đã nhòe đi, khoảnh khắc tiếp theo, cái miệng nhỏ nhắn lại dẫu lên, suýt chút nữa thì nước mắt lại trào ra.

"Anh chiếm vị trí của tôi rồi..."

Cô tức tối lên án anh: “Anh tránh ra! Tôi muốn tự mình lái xe.”

Nói xong, cô liền đưa tay đẩy anh ra.

Tay vừa mới giờ sang liền bị bàn tay của Lục Li Dã chụp lại.

"Đừng nhõng nhẽo nữa."

Anh thấp giọng dỗ cô.

Giọng nói rất từ tốn.

Bàn tay to bè nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hương Tình, lòng bàn tay lạnh như băng.

Đôi mắt đen láy chăm chú nhìn Hương Tình, ánh mắt càng nhìn càng thâm trầm, hồi lâu sau mới buông tay cô ra, nhưn người sang thắt dây an toàn cho cô.

"Anh xuống xe đi..."

Hương Tình không chịu thuận theo, khước mắt đỏ hoe: "Tôi không cần anh đưa về!! Anh đi mà tiễn bạn gái của anh ấy..."

Lục Li Dã không quan tâm đến sự kháng cự của cô, tự mình thay cô cài chặt dây an toàn.

Sau đó mới khởi động xe, xe chạy nhanh như tên bắn, trong phút chốc đã chạy ra khỏi hầm.

Anh không nói lời nào, Hương Tình cảm thấy có âm ỉ thêm nữa cũng chẳng để làm gì, thêm vào đó là do uống nhiều nên ý thức mơ mơ màng màng, cả người mềm nhũn nên dứt khoát ngoảnh mặt, không thèm để ý tới người đàn ông bên cạnh, lơ mơ rồi ngủ thiếp đi.

Lục Li Dã chở Hương Tình về tới trước cửa nhà cô.

Hương Tình tựa lưng vào ghế ngồi, say sưa ngủ, hoàn toàn không có ý định thức dậy.

Đôi hàng mi xinh đẹp của cô nhẹ nhàng khép hờ nơi mí mắt, khẽ rung rung lay động lòng người.

Gò má trắng như sứ, rạng rỡ quyến rũ, ngay cả chóp mũi bé bé xinh xinh

cũng ửng hồng nhàn nhạt... Đôi mắt phượng sâu thẳm của anh lại càng tối hơn.

Ánh mắt nhìn lướt qua gò má của cô, lướt qua cái cổ trắng sứ, rồi tựa như ngừng lại tại sợi dây chuyền tinh xảo.

Dây chuyền là của anh tặng.

Chữ “Lục” ấy, nhẹ nhàng áp chặt vào làn da căng tràn nhựa sống, cảm giác ấy phảng phất như được sản sinh ra từ trong chính cơ thể của cô vậy.

Chiều rọi lẫn vào nhau, đẹp không thể tả.

Hương Tình ngủ rất sâu, Lục Li Dĩ cũng không quấy rầy cô cứ để mặc cho cô ngủ.

Không biết rốt cuộc ngủ được bao lâu nhưng Hương Tình vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, sau khi Lục Li Dĩ ngấm nghĩ mấy giây thì khởi động lại xe, quay về khách sạn Sheraton.

Lục Li Dĩ đặt một phòng cho Hương Tình tại khách sạn.

Vừa vào tới phòng, cửa cũng chưa kịp đóng lại thì Hương Tình đã tỉnh dậy từ trong ngực Lục Li Dĩ.

Đôi mắt ướt át hiện lên men say, ngây ngô nhìn lướt qua gian phòng một lần, rồi sau đó, ánh mắt dừng lại trên gương mặt lạnh lùng của Lục Li Dĩ.

Hương Tình khẽ cau đôi mày thanh tú, xinh đẹp của mình lại, khoảnh khắc tiếp theo liền gơ bàn tay nhỏ bé, theo bản năng đẩy anh một cái, không ngừng giãy giụa trong ngực anh: “Buông tôi ra...”

Tay của Lục Li Dĩ ôm chặt lấy vòng eo thon của cô, không cho phép cô nhúc nhích phân nửa.

Ôm cô tới cái giường lớn nằm giữa phòng.

Vừa thả cô xuống giường, cả người Hương Tình liền giống như một quả

bóng cao su, lập tức tung người bật dậy.

Không thèm để ý tới Lục Li Dã mà chỉ bước xuống giường rồi đi ra ngoài.

Bởi vì men say, nên bước chân của cô vẫn còn lảo đảo.

Mắt của Lục Li Dã hơi sầm lại, nắm lấy cánh tay nhỏ của cô, kéo cô xoay người lại đối diện với mình: "Đi đâu?"

Hương Tình không lên tiếng, đôi môi đỏ mọng mím thật chặt, đuôi mắt buông xuống, không thèm nhìn anh lấy một cái mà chỉ hất tay anh ra muốn đi.

Lục Li Dã dứt khoát đưa tay ôm lấy eo thon của cô, ôm cô đang tức giận vào ngực.

"Muốn đi đâu?"

"Tôi muốn đi đâu không cần anh phải lo!!"

Hương Tình đột nhiên cao giọng.

Vừa gào xong thì khoe mắt không tự chủ được liền đỏ hoe.

Cô lại càng dùng sức đẩy anh ra: "Anh xê ra!! Anh đừng có xía vào chuyện của tôi, tôi không cần anh lo, anh cũng không có tư cách quản tôi."

Cô không hề nhìn anh, chỉ cúi đầu và dùng hết sức lực toàn thân để vung ra.

Mái tóc dài xõa ra tán loạn theo động tác của cô, quất vào gương mặt đã ướt đẫm của cô, có chút chặt vật, có chút chán nản.

Nhưng hét lần này tới lần khác, bất kể dùng sức giãy giụa cỡ nào đi chăng nữa cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi sự kèm cặp của anh.

Sức của hai người bọn họ thật sự là quá cách biệt, cô căn bản không phải là đối thủ của anh.

Không thể chống cự lại anh, Hương Tình liền không chịu thua kém, khóc càng lợi hại hơn.

Hương Tình ghét mình như vậy.

Nhưng nước mắt cứ như nước lũ vỡ đê, kìm nén kiêu gì cũng không được.

Lục Li Dã chỉ siết chặt eo của cô, không nói một lời.

Càng không nói lời nào, trong lòng Hương Tình lại càng tức giận, càng tủi thân.

Sự im lặng của anh chẳng khác nào đang ngầm thừa nhận với cô về bản tính trăng hoa của anh vậy!

"Cút đi..." "

Vì dồn hết sức lực để giãy giụa nên toàn thân Hương Tình đều đã ướt đầm bởi mồ hôi.

Cơn giận dỗi trong lòng lại càng dâng cao, nên càng khóc càng đến đau lòng: "Đừng ôm tôi, Lục Li Dã, bây giờ tôi không còn là đồ chơi của anh nữa! Anh buông tôi ra, hiện tại người mà anh nên ôm phải là bạn gái của anh mới đúng..."

Hương Tình đẩy anh ra, cả người xiêng xiêng vẹo vẹo muốn đi.

Lục Li Dã ôm lấy cô từ phía sau, vùi cằm vào tóc cô, thắm thờ dài, rồi rừ rừ: "Người nói muốn chia tay rõ ràng là em..."

Một câu nói khiến cho lòng anh chua chát.

Còn ngực thì nhói đau!

Cô nhóc này sẽ không biết rằng, khi cô nói ra câu "Chúng ta chia tay đi", trong lòng anh khó chịu biết bao, đau đớn nhường nào... "Đúng, đúng..."

Hương Tình gật đầu, nước mắt lăn từng giọt từng giọt: "Người nói chia

tay là tôi, cho nên bây giờ tôi đúng thật là không có quyền nổi giận..."

Cô vừa nói, vừa không ngừng lấy tay lau nước mắt, miễn cưỡng gương cười, vừa tự châm chọc chính mình: "Bây giờ tôi đang làm cái gì vậy, chia tay cũng chia tay rồi, căn bản là không còn tư cách để tức giận nữa..."

Hương Tình miễn cưỡng giả bộ kiên cường nỉ non, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, nhưng Lục Li Dã đột ngột chồm người tới, cúi thấp người, đôi môi mọng ngậm chặt lấy đôi môi đỏ mọng đã bị ướt đầm bởi nước mắt của cô.

Hương Tình phản ứng lại, đôi mắt nhòe lệ tròn tròn, tức giận giang tay đẩy anh ra.

"Buông tôi ra..."

"Không buông..."

Cánh tay to khỏe đã đặt sẵn nơi eo cô liền dùng sức siết chặt.

Môi cũng mút chặt hơn.

"Buông ra..."

Hương Tình liền khóc dữ hơn nữa.

Nước mắt rơi như mưa, nhưng không cưỡng được anh nên liền dứt khoát cắn môi anh, hai tay nắm chặt, siết thành quả đấm, đấm liên tục lên lồng ngực chắc khỏe của anh và hét: "Lục Li Dã, tôi ghét anh!! Ghét anh... Anh là đồ trắng hoa không có tim phổi, mới chia tay chưa được bao lâu anh liền cùng người phụ nữ khác em em anh anh..."

Vừa nhớ tới những hình ảnh mơ hồ đó, tim của Hương Tình liền đau như thể bị một bàn tay vô hình bóp chặt.

"Anh không có trái tim!! Những lời tỏ tình chót lưỡi đầu môi ấy đều là gạt người!! Tên lừa gạt, tên lừa gạt, tên lừa gạt! Tôi sẽ không tin anh nữa, sau này cũng không muốn tin nữa... Hu hu hu..."

Từng câu từng chữ buộc tội của Hương Tình giống như một con dao sắc nhọn đâm xuyên qua trái tim của Lục Li Dã... Đôi mắt đen láy của Lục Li Dã hoàn toàn ảm đạm.

Hồ hấp của anh trở nên nặng nề.

Tay anh nâng gương mặt của Hương Tình lên, cụng trán mình vào trán cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú, khàn giọng thì thào, đáp lại lời cô: “Đúng, Lục Li Dã này không có trái tim...”

Hương Tình nghe thấy vậy liền nức nở nghẹn ngào, thiếu chút nữa thì đau đến mức khóc thành tiếng.

Nhưng lại nghe anh nói tiếp: “Bởi vì trái tim của Lục Li Dã này, đã sớm bị một người phụ nữ tên là Cao Hương Tình đánh cắp rồi...”

Giọng nói của anh rất khàn.

Cổ họng tựa như bị dao cứa vậy.

Khóe mắt đỏ hoe.

Hương Tình lập tức không kiềm chế được nữa liền khóc toáng lên, nước mắt được thả rơi lã chã như mưa.

Lại nữa rồi, lại nữa rồi...

Vẫn là những lời tỏ tình chót lưỡi đầu môi nhưng... Tại sao hết lần này tới lần khác cô đều tin... Trái tim cũng sắp vì một câu nói của anh mà hoàn toàn tan chảy rồi!!

"Em không muốn tiếp tục tin anh nữa..."

Cô tuyệt đối chỉ nói cho có mà thôi.

Lục Li Dã ôm chặt cô: “Nghe lời, đừng khóc nữa...”

Khóc đến mức khiến cho trái tim của anh cũng sắp vỡ tan rồi.

"Nếu trái tim đang ở chỗ em thì bạn gái của anh là thứ gì?"

Vừa nghĩ tới thân hình yêu kiều mềm mại đang ngã vào lòng anh của người phụ nữ đó, Hương Tình liền không có cách nào khiến mình bình tĩnh lại.

Cô thật sự quan tâm, phải chăng là cô thật sự quan tâm...

Cô ghét người phụ nữ đó thân mật với anh, lại càng ghét cô ta dựa dẫm vào lồng ngực rắn chắc của anh... Lục Li Dã đang định mở miệng nói gì đó thì đột nhiên: "Oe..." một tiếng, không hề báo trước, Hương Tình trực tiếp ói đầy lên người anh.

"..."

Lục Li Dã tuy không đến mức sạch sẽ, nhưng...

Bị người ta ói đầy người thì vẫn cảm thấy hơi ghê ghê!

Cũng may người phụ nữ này là Cao Hương Tình, nếu đổi lại là người khác thì đã sớm bị anh quăng ra xa mười mấy mét trong lúc tức giận rồi.

"Đề xem em có còn uống nhiều rượu như vậy nữa không!"

Lục Li Dã hơi giận cô.

Bé cô đang toàn thân dơ dáy đi vào nhà tắm.

Thuần thực cởi hết quần áo bị dính bẩn trên người cô ra, sau khi ném cô vào trong bồn tắm rồi mới tự mình sửa sang lại cơ thể cũng bị dính bẩn như cô.

Cởi chiếc áo sơ mi bị cô làm bẩn ra, quăng vào trong cái giỏ đựng đồ, vừa mới quay người lại liền thấy Hương Tình từ trong bồn tắm bò ra.

"Làm gì vậy?"

Anh chau mày hỏi.

Đáy mắt Hương Tình vẫn còn đang ngậm nước, vừa bò ra khỏi bồn tắm liền ngã ngồi xuống sàn nhà, bàn tay nhỏ bé níu chặt sợi dây chuyền trên

cổ mà kéo, tức giận nói: “Trả lại cho anh...”

Lục Li Dã lại càng nhú chặt chân mày hơn: “Cao Hường Tình, em dám giật đứt thử xem...”

Không khiêu khích cô còn đỡ, vừa mới khích tướng cô, Hường Tình lại càng lên cơn hơn.

Chuyện này rõ ràng chính là anh sai trước vậy mà anh ngược lại vẫn không biết xấu hổ còn âm ỉ với cô?!

Hường Tình nắm sợi dây chuyền giật một phát, cũng không biết là tốn bao nhiêu sức lực nhưng đúng thật là đã bị cô giật đứt.

"Shit..."

Lục Li Dã giận đến mức lỗ tai bốc khói, nhưng anh chưa kịp nổi điên chửi thề thì sợi dây chuyền đã bị quăng xuống chân anh: “Trả lại cho anh!! Tôi không cần, cho mấy cô bạn gái của anh ấy...”

Nhắc tới bạn gái của anh, Hường Tình lại càng khó chịu hơn.

Lục Li Dã không ngờ cô gái này thật sự giật đứt sợi dây chuyền mình tặng, nhất thời lửa giận trong lòng liền bốc lên đỉnh đầu, giờ chân đá sợi dây chuyền lại: “Không cần nữa thì em tự đi mà vứt!!”

Chẳng qua Lục Li Dã chỉ là giận dỗi nên mới nói mấy câu mà thôi, vậy nhưng Hường Tình lại làm thật, lượm sợi dây chuyền mà anh đá lại lên rồi quăng vào bồn cầu, hai tay nhấn vào nút xả một cách tuyệt tình... "Rào rào rào..." có âm thanh vang lên, sợi dây chuyền quả thật đã bị cuốn trôi đi trước mắt hai người.

"..."

Sắc mặt của Hường Tình trắng bệch rồi lại trắng bệch.

Nói thật, trong khoảnh khắc nhấn tay xuống ấy cô đã hối hận rồi.

Nhưng có hối hận thì cũng không còn kịp nữa!

Cô trề cái miệng nhỏ nhắn ra, nước mắt lập tức tuôn trào từ trong khóe mắt ra ngoài... Heo!!

-----oOo-----

Chương 495: Quà tặng gì

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô tự chửi mình!!

Ngu như một con heo!!

Nói quăng liên quăng!!

Hương Tình ôm gối khóc tu tu.

Cô hối hận đáng lẽ mình không nên hành động theo cảm tính, kết quả, dây chuyền bị ném đi thật rồi, người thương tâm khổ sở chính là cô.

Còn Lục Li Dã thì sao?

Anh thật sự không ngờ Hương Tình chỉ vì giận dỗi mà quăng sợi dây chuyền đi mất.

Nếu nói anh không tức giận thì nhất định là giả!

Sắc mặt sầm xuống như sắc trời chuẩn bị mưa vậy.

Nhưng hết lần này tới lần khác thấy cô khóc lóc như vậy, anh đều không thể nổi giận được.

Đành khom người bế bổng cô lên ra khỏi phòng tắm.

Đôi môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, không nói một lời.

Hương Tình nằm trong ngực anh: "Oa..." một tiếng, khóc thất thanh.

"Lục Li Dã, em rất đau lòng..."

Cô nức nở, vừa khóc vừa thút thít: “Em không thích anh quen bạn gái, trong lòng em rất khó chịu, em ghét cái cảm giác đó...”

Còn nữa, cô thật sự không hề cố ý quăng sợi dây chuyền đi, chỉ tại đầu cô phát sốt... Tròng mắt của Lục Li Dã tối sầm, tim nảy lên một cái.

Anh bỗng dung đặt cô xuống rồi vòng tay ôm thắt lưng của Hương Tình, khàn giọng đưa ra yêu cầu: “Hãy lặp lại một lần nữa những lời nói vừa rồi cho anh nghe...”

Hương Tình buông đôi mắt ngân lệ, cái miệng nhỏ nhắn trề ra vì tủi thân, mặc cho nước mắt không ngừng tuôn ra, cô lặp đi lặp lại những lời phản nản: “Em không thích anh quen bạn gái! Em không thích, rất không thích...”

Nói tới nói lui, Hương Tình lại càng cảm thấy tủi thân hơn, kết quả, không nhịn được nữa liền nghẹn ngào khóc nức lên.

Nghe thấy những suy nghĩ chân thật nhất trong lòng cô, Lục Li Dã cảm thấy nôn nao trong lòng.

Liền nâng mặt cô lên, mừng rỡ hôn lên những giọt nước mắt trên má cô: “Có em rồi anh làm gì còn tâm tư đi quen bạn gái khác chứ?”

"Tên lừa gạt!!"

Hương Tình lại đâm vào ngực anh một đấm.

Cô vẫn nhớ người phụ nữ đó còn mân mê, vẽ vòng trên ngực anh nữa đó!

Ghét, thật đáng ghét!!

Lục Li Dã ôm chặt cô, bắt đắc dĩ thở dài một tiếng: “Những người phụ nữ đó chẳng qua chỉ là nguy trang mà thôi! Anh đảm bảo với em, từ trước tới nay anh chưa từng động vào bọn họ, ngay cả tay còn chưa nắm nữa là...”

"Bọn họ?"

Hương Tình chớp chớp hai mắt ngán lệ, ngẩng đầu, nhìn anh, khóe mắt ướt đầm: “Không chỉ có một người...”

"..."

Lục Li Dã chợt có cảm giác dù mọc một trăm cái miệng cũng không thể bào chữa nổi.

Anh lại nâng gương mặt đầm nước mắt của cô lên, đôi mắt sâu thẳm như giếng cổ nhìn cô rồi bất thành linh than thở: “Em biết mà, anh chỉ muốn một người...”

Nghe vậy, trong lòng Hương Tình dâng lên sự kích động...

Trong sóng mắt có nhu tình ẩn hiện.

Anh cụng trán vào trán cô: “Hãy trở lại bên anh! Anh sẽ bảo vệ em!!”

Đây không đơn thuần là một loại thỉnh cầu, mà là một loại...

Bảo đảm!

Những ngày không có cô bên cạnh, ngoài mặt, nhìn Lục Li Dã vẫn sóng yên biển lặng, chỉ có anh mới biết rõ trong lòng mình, mỗi khi tỉnh mộng vào nửa đêm, anh đã trải qua những đêm dài hiu quạnh như thế nào... Anh không thích cái cảm giác đó!!

Tựa như cô nói vậy, rất ghét rất ghét!!

Có những lúc trong lòng bị khoét rỗng, không còn gì hết, nhưng có khi lại giống như bị đồ chì, nặng trĩu, chèn ép anh đến mức hít thở không thông... Thỉnh cầu của anh khiến cho khóe mắt của Hương Tình lại bỗng dưng nhòe nước.

Phải rất lâu cô mới lắc đầu: “Anh bảo vệ em, thì ai sẽ thay em bảo vệ anh đây?”

Đôi mắt đen láy của Lục Li Dã hiện rõ sự thất vọng ngập tràn.

Chật vật thở hổn hển, rồi sau đó nâng mặt cô lên, lấp kín đôi môi đỏ mọng nước của cô.

"Hãy đợi anh..."

"Công việc kết thúc anh liền đưa em về gặp ba mẹ anh..."

"..."

Hương Tình nghe lời này, nước mắt lập tức trào ra từ khóe mắt.

Lúc này, không phải tức giận cũng không phải tủi thân, mà là...

Một loại cảm động khó nói nên lời.

Bàn tay nhỏ bé đặt trên ngực anh, thoáng đẩy ra khoảng chừng nửa tấc rồi hít thở một hơi, nũng nịu nghẹn ngào nói: "Anh nói như vậy... Sẽ khiến cho em suy nghĩ nhiều..."

"Nghĩ nhiều cái gì..."

Lục Li Dã lại hôn lên chóp mũi của cô một cái.

Hương Tình có chút thẹn thùng chớp chớp hai mắt, nũng nịu trong ngực anh, bĩu môi không nói lời nào.

"Hả?"

Lục Li Dã kéo dài giọng, tà mị nói: "Nghĩ nhiều cái gì, còn không chịu nói cho anh sao!"

Sống mũi cao cố ý cạ vào cằm cô, khiến cho cô phải ngước mắt lên nhìn anh.

"Sẽ khiến cho em có ảo tưởng rằng... Anh muốn cùng em...quyết định chuyện cả đời..."

Ánh mắt của Hương Tình liền lảng tránh khi nói lời này, ngượng ngùng không dám nhìn anh.

"Áo tưởng?"

Lục Li Dĩ khẽ cao giọng, mày kiếm chau lại, nghiêm trang nói với cô:
"Em ngủ với bọn thiếu gia nhiều lần như vậy, chẳng lẽ không có một chút ý thức tự giác chịu trách nhiệm cho cuộc đời của bọn thiếu gia sao?"

"..."

Đã thấy nhiều kẻ không biết xấu hổ rồi nhưng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ đến như vậy!!

"Rõ ràng mỗi lần đều là anh ngang ngược, cứng rắn!!"

"Ồ?"

Lục Li Dĩ chọt bé bỏng Hương Tình lên giường, cả người to lớn đổ ập xuống: "Vậy bọn thiếu gia không ngại ngang ngược thêm một lần nữa."

Hương Tình thở hổn hển, bàn tay nhỏ bé theo bản năng đặt trên ngực của anh, trong đôi mắt long lanh lướt qua một tia ủ ê: "Đây chuyện bị ném đi rồi..."

"..."

Không nhắc đến chuyện này còn đỡ, vừa nhắc đến thì chính giữa hai chân mày của Lục Li Dĩ rõ ràng đã hiện lên sự giận dữ.

Khoảnh khắc tiếp theo liền lật người cô lại, đánh mạnh một phát vào mông cô.

"Ai da, đau..."

Hương Tình bị đau nên la lớn, rồi đấm thật mạnh liên tục lên khuôn ngực rắn chắc của anh 'bịch bịch': "Anh dám đánh em."

Lục Li Dĩ lại nổi cái nhéo má của Hương Tình một cái: "Mỗi lần tặng quà cho em, tại sao em cứ phải quăng đi thì mới vừa ý hả!"

"Ai bảo anh tìm phụ nữ tới chọc tức em làm gì!"

Đối với sợi dây chuyền đó, trong lòng Hương Tình thật sự vô cùng hối hận, nhưng từ trước tới giờ cái miệng của cô không hề chịu thua ai cả.

"Đúng rồi! Anh có chuyện còn chưa hỏi em!"

Lục Li Dã nheo mắt tỏ vẻ nguy hiểm, liếc xéo Hương Tình: "Em và cái tên Khang Kỳ Dương đó rốt cuộc quan hệ thế nào?"

"Anh nói quan hệ gì?"

Hương Tình thở phì phò bĩu môi, không muốn giải thích.

Chẳng lẽ cô lại giống loại phụ nữ đứng núi này trông núi nọ sao?

Lục Li Dã nghe Hương Tình nói vậy, gương mặt đẹp trai rõ ràng là bớt thâm trầm hơn một chút, ngón tay thon dài bày đặt làm nũng vẽ vòng vòng trong lòng bàn tay của Hương Tình: "Vậy em nói xem bây giờ hai đứa mình làm gì?"

Hương Tình lắc đầu, đáy mắt nhuốm màu cô đơn, tựa như không biết nói sao.

"Em đợi anh..."

Hương Tình chợt nói.

Ánh mắt nhìn Lục Li Dã rất kiên định.

"... Được."

Ánh mắt của Lục Li Dã hơi lộ vẻ xúc động, bàn tay to lớn đang nắm bàn tay nhỏ bé của cô càng siết chặt hơn.

"Hãy đợi anh, không cho phép em đi đâu hết! Không cho phép em đến bên cạnh bất kỳ người đàn ông nào khác ngoài anh..."

Lục Li Dã nói xong liền cúi đầu hôn một nụ hôn thật sâu.

Nụ hôn ấm áp cứ như vậy đi xuống một đường...

Rồi nhanh chóng tiến vào bên trong Hương Tình.

Hai người mê đắm triền miên trong bầu không khí ngập tràn mùi vị hoan ái... Nồng đậm, hai trái tim hòa một nhịp.

Tình yêu có mùi vị gì?

Hỏi cậu Lục, cậu Lục sẽ nói cho em: "Không biết, sắp phải yêu lên lút rồi, còn nói gì đến mùi với vị!"

Hôm sau.

Hương Tình mới vừa mở mắt, liền bị Lục Li Dã kéo ra ngoài.

"Anh đưa em đi đâu vậy?"

Trên đường đi, Hương Tình đã hỏi anh hơn ba lần.

Nhưng xe vẫn cứ chạy về khu phố cổ.

Xe chạy ước chừng bốn mươi phút thì bọn họ dừng lại trước một cửa hàng xăm.

Tuy chỉ là một tiệm xăm nho nhỏ, nhưng đây là nơi nổi tiếng lâu đời nhất tại thành phố A, đã được truyền lại với lịch sử cả trăm năm.

Hương Tình tò mò đi theo bước chân của Lục Li Dã vào trong tiệm, thấp giọng hỏi anh: "Anh dẫn em tới chỗ như vậy làm gì?"

"Anh Dã..."

Chủ cửa hàng trông có vẻ quen biết Lục Li Dã, vừa thấy anh bước vào liền vội vàng chào hỏi nhiệt tình.

Nhưng ánh mắt lại tha thiết nhìn Hương Tình: "Ôi chao, vị này là..."

"Gọi là chị dâu."

Giọng điệu của Lục Li Dã hoàn toàn tự nhiên.

"..."

Hương Tình méo mặt, ngượng ngùng kéo tay áo của Lục Li Dã.

"Ai ya! Chào chị dâu, chào chị dâu!!"

Ông chủ kia vội vàng cung kính chào Hương Tình: "Xem mắt mũi tôi để dâu thế này! Chị dâu, mau vào đi..."

Bị người đàn ông này mở miệng gọi một tiếng chị dâu, Hương Tình mắc cỡ đến mức hai má đều đỏ bừng.

Thấy Hương Tình có chút ngượng ngùng, Lục Li Dã vội nói: "Được rồi được rồi, đừng có xun xoe gọi mời như vậy nữa làm người ta ngượng rồi kìa! Nhanh đi tìm một cô gái có kỹ thuật xăm giỏi đến đây cho tôi!"

"Dạ! Anh Dã chị Dã mời vào bên trong."

Hai người nhanh chóng được mời vào trong một gian phòng riêng nhỏ.

Ông chủ lui ra ngoài nên trong phòng riêng hiện tại chỉ còn lại Lục Li Dã cùng Hương Tình.

"Anh đang làm gì vậy! Nói năng phách lối như vậy..."

Hương Tình còn có chút lo lắng.

"Không sao, tên nhóc này là người mình!"

"Ồ?"

Hương Tình không kìm được tò mò liền liếc nhìn bên ngoài.

Phải nói rằng những cửa tiệm kiểu này đúng thật là nơi tốt nhất để thăm dò thực hư của giới xã hội đen.

"Không đúng nha, tại sao anh lại đưa em đến một nơi như vậy?"

Hương Tình lúc này mới kịp phản ứng.

Thế nhưng Lục Li Dã lại mở cổ áo sơ mi của Hương Tình ra, ngón trỏ thon thả gõ nhẹ lên ngực của cô mấy cái: “Tặng quà cho em.”

Đầu ngón tay ấm áp của anh chạm vào da thịt của Hương Tình, vô tình hay cố ý vuốt ve, khiến cho ngực của Hương Tình giật thót, hơi thở hơi hồng hên một chút, gương ngùng vội vàng nắm lấy bàn tay không an phận của anh: “Quà... quà gì?!”

Hương Tình bất chợt nghĩ ra điều gì đó liền tròn to mắt: “Chẳng lẽ anh muốn xăm lên ngực em chữ “Lục” sao?”

"... Em đúng là thông minh!"

"..."

"Đừng mà!! Như vậy rất trẻ con!!"

Hương Tình khịt mũi coi thường.

Đôi mắt đen tối của Lục Li Dã híp lại, vỗ nhẹ lên gò má tức giận của Hương Tình: “Đó là hình phạt cho hành động tội tệt của em ngày hôm qua khi ném sợi dây chuyền của anh vào bồn cầu!”

"Em..."

"Đề xem sau này em có còn làm mất nó nữa không!"

Hương Tình trề môi, buồn bực.

Dứt khoát ngồi lên đùi của Lục Li Dã rồi nũng nịu với anh: “Lục Li Dã, chúng ta hãy thương lượng lại một lần nữa cho kĩ có được không? Xăm thứ này lên cơ thể phụ nữ thật sự không đẹp mắt chút nào cả! Hơn nữa, anh nhìn mà xem, da của em trắng như vậy, xăm một hình xăm xấu như vậy lên, rất đáng tiếc...”

Được rồi! Lục Li Dã thừa nhận chiêu nũng nịu này của Hương Tình đối với anh mà nói thật sự rất có tác dụng.

Nhưng trùng phạt chính là trùng phạt, không thể dao động!

Hương chi, anh đến đây còn có ý đồ riêng.

Khắc chữ “Lục” lên người cô, để cho cô từ nay về sau khắc cốt ghi tâm về anh, không bao giờ quên!

Chuyện này giống như từ nay về sau Hương Tình sẽ gắn lên mình thương hiệu của Lục Li Dã!!

Bất kỳ người đàn ông nào khác cũng đừng ôm hy vọng hão huyền về việc sa vào tim cô!!

Một mình Lục Li Dã này là đủ rồi!!

Cánh tay chắc khỏe, thon dài của Lục Li Dã ôm chặt lấy eo thon của cô, cúi đầu, khẽ hôn lên ngực cô nơi cách cổ sơ mi một khoảng: “Chẳng sao cả, nơi này không cần người khác nhìn vào, bổn thiếu gia thấy đẹp thì chính là đẹp!”

"..."

"Anh là đồ độc tài!"

Hương Tình chỉ trích anh.

-----oOo-----

Chương 496: Chữ xăm trên ngực

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ừm, chỉ độc tài với em thôi!”

Lục Li Dã vùi đầu vào ngực cô, vênh mặt lên trả lời cô.

Bỗng dung cửa đẩy mở, một cô kỹ thuật viên trẻ tuổi xinh đẹp bước vào, “Chào anh Dã! Chào chị dâu!”

Cô kỹ thuật viên lịch sự chào hỏi Lục Li Dã và Hương Tình.

“Bà chủ quán” Lục Li Dã giới thiệu với Hương Tình.

“Chào cô...”

Hương Tình rời khỏi ngực Lục Li Dã, ngại ngùng chào cô chủ quán.

Cô chủ quán cười nói: “Muốn xăm gì nào?”

“...”

Liệu cô có thể nói thật là cô không muốn xăm bất cứ hình gì không?

“Xăm cho cô ấy chữ ‘Lục’ ở vị trí tim. Nhỏ cũng được nhưng phải đẹp, không được ảnh hưởng đến mỹ quan của cô ấy!”

Lục Li Dã cẩn thận dặn dò chủ quán.

Cô ta cười đáp lại: “Được, tôi biết rồi.”

“Liệu có đau không?” Hương Tình hỏi cô chủ.

Cô chủ quán đang bày dụng cụ lên bàn, cười nói: “Hơi đau một chút thôi.”

“Đừng hù dọa cô ấy!”

Lục Li Dã cảnh cáo cô ta rồi kéo Hương Tình ngồi lên đùi mình, “Nếu cô dám làm cô ấy đau thì tôi sẽ xử chồng cô.”

“...”

Đã gặp người khách nào hống hách ngang ngược như vậy chưa?

“OK, OK!”

Cô chủ cười nói: “Tôi biết rồi, vợ của anh Dã, tôi nhất định cẩn thận, được chưa?”.

Vợ?

Nghe cô chủ quán gọi mình là vợ của Lục Li Dã, Hương Tình hồi hộp tim đập loạn nhịp cả lên.

Màu đỏ rực dường như đã nhuôm lên khuôn mặt của Hương Tình, cô không dám nhìn thẳng vào Lục Li Dã.

Lục Li Dã thì khác, anh cảm thấy hào hứng và vui vẻ.

“VẬY TÔI GIAO CÔ ẤY LẠI CHO CÔ, GIÚP TÔI CHĂM SÓC TỐT CHO CÔ ẤY, GIỜ TÔI PHẢI ĐI TÌM CHỒNG CÔ CÓ VIỆC CẦN BÀN.”

“Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ phục vụ chị dâu chu đáo”.

Lục Li Dã quay lại dặn dò Hương Tình, xong xuôi mới yên tâm đi ra khỏi quán.

Hương Tình không rõ anh ấy sẽ bàn chuyện gì với chủ quán, cô đoán là liên quan đến công việc nên cũng không hỏi gì nhiều.

Lục Li Dã vừa đi khỏi, cô chủ liền bắt chuyện với Hương Tình.

“Chị dâu không sợ chứ?”

“Tôi không sợ...” Hương Tình mỉm cười lắc đầu.

Cô chủ cũng cười nói: “Thật không ngờ anh Dã cũng sẽ có lúc trẻ con như vậy. Sao cô không yêu cầu anh ấy cũng phải khắc tên cô lên ngực, như vậy mới công bằng chứ”.

“Hừm... Tôi không trẻ con như anh ấy”

Mặc dù Hương Tình không sợ đau, nhưng cô thấy việc khắc tên đối phương lên ngực khá ngớ ngẩn. Cô phối hợp, nhưng cũng không đồng tình với anh.

“Thêm nữa, những người theo chủ nghĩa nam tử hán đại trượng phu như anh ấy, chắc chắn sẽ không đồng ý làm những việc như thế này đâu.”

Hương Tình không muốn phí lời.

“Tuy trẻ con, nhưng anh Dã rất để ý thái độ của cô, anh ấy luôn hi vọng mình có thể chiếm giữ vị trí trái tim cô...”

Cô chủ quán bày dụng cụ ra và chuẩn bị xăm chữ cho Hương Tình, liền nói: “Cô là người con gái duy nhất mà anh Dã dẫn về giới thiệu với chúng tôi. Nhìn cách mà anh ấy chăm sóc bảo vệ cô, có thể thấy rõ rằng lần này anh ấy rất quyết tâm...”

“Khi tôi với chồng còn chung sống với nhau, chúng tôi luôn thắc mắc không biết người hung hăng như anh Dã liệu có dùng bạo lực để ép con gái nhà người ta làm vợ không? Haha, thật không ngờ tới anh ấy rất yêu chiều vợ.”

Nghe cô chủ quán liên tục gọi mình là vợ Lục Li Dã, Hương Tình ngại ngùng giải thích: “Thực ra chúng tôi vẫn chưa kết hôn...”

“Ây dà, dù sao đó cũng là chuyện sớm muộn thôi.”

Hương Tình chưa từng nghĩ đến việc cô sẽ kết hôn và sống với Lục Li Dã... thực ra không phải chưa nghĩ tới, mà là không dám nghĩ.

Nhưng hiện tại quá nhiều người nói tới nên Hương Tình cũng bắt đầu tưởng tượng... Đang miên man suy nghĩ, cô bỗng phá lên cười: “Chúng sống với anh ấy, nhất định sẽ rất vất vả!”

“Sao vậy?” Cô chủ tò mò hỏi Hương Tình.

“Cứng đầu ngang ngược, tự cao tự đại, chuyện gì cũng phải nghe theo anh ấy. Nếu như kết hôn, vậy thì vị trí của gia đình tôi sẽ không được cao cho lắm...”

Hương Tình chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy nhức đầu. Tuy vậy nhưng sao cô vẫn thấy hạnh phúc nhỉ, đây có lẽ là tình yêu đích thực chẳng.

Mà ở phòng bên này.

“Anh Dã, tôi không nghe nhầm chứ?”

Chủ quán hết sức ngạc nhiên nhìn Lục Li Dã: “Anh nói anh muốn xăm tên của vợ lên ngực à?”

Sắc mặt có Lục Li Dã có chút khó chịu: “Cậu nhỏ tiếng chút, sợ người khác không nghe thấy à?”

Chủ quán cười thâm: “Biết mặt mặt mà vẫn làm trò trẻ con này!”

“...Có tin bốn thiếu gia sẽ đánh cậu không?”

Lục Li Dã đá chân anh ta một cái, giục: “Cậu nhanh tay lên, đừng có lè mè nữa!”

“Được rồi, được rồi. Đây là do anh tự yêu cầu nhé, đến lúc đó đừng có đến đòi tôi xóa đi”.

“Phui phui cái mồm cậu! Xóa cái gì! Nói vậy chẳng khác nào rửa tội và Hường Tình chia tay à?”

“Là tôi sai, nói toàn những điều xui xẻo. vợ chồng anh Dã nhất định sẽ chung sống đến đầu bạc răng long, bên nhau trọn đời!” Chủ quán vừa vỗ nhẹ vào miệng mình vừa nói.

“Như vậy vẫn chưa đủ!”

“Chuyện hôm nay nếu cậu dám nói cho người khác biết thì tôi sẽ không tha cho cậu đâu.” Lục Li Dã cảnh cáo.

Nói thực thì Lục Li Dã cũng cảm thấy việc xăm tên đối phương lên ngực mình là một việc làm có chút ngớ ngẩn. Anh cũng không rõ bản thân nghĩ gì mà lại nghĩ ra chiêu này! Nhưng hình xăm đôi thì hai người phải cùng xăm, không phải sao? Thêm nữa không thể để cô ấy chịu đau một mình. Nếu như đau, thì vẫn phải có anh chịu cùng.

“Tôi hiểu rồi. Việc này chỉ có trời biết đất biết, tôi với anh biết. Còn chị dâu có biết hay không là việc của anh và cô ấy...” Chủ quán cười gian xảo.

“Đừng có lảm nhảm nữa! Làm nhanh lên đi!”

Khi Lục Li Dã đến tìm Hường Tình đúng lúc cô vừa hoàn thành bước cuối, đang cài cúc áo sơ mi lại. Anh bước đến giữ tay cô lại: “Để anh

xem”.

“Dừng...” Hương Tình có chút ngại ngùng.

“Chỗ xăm ở vị trí nhạy cảm, hơn nữa còn có người ngoài ở đây. ”

“Ngại gì chứ, cũng đâu phải là chưa từng nhìn qua!”

Lục Li Dã nói rồi cởi cúc áo vừa mới cài lại của Hương Tình.

“Này này, hai người muốn ân ái thì cũng phải đợi tôi đi đã chứ?”. Cô chủ vừa nói vừa thu lại đồ đạc của mình.

“Đã thế sao cô còn chưa mau đi khỏi đây!”. Lục Li Dã lườm cô chủ quán.

“Tôi vẫn đang thu dọn đồ đạc mà! Anh Dã, anh với chồng tôi nói chuyện lâu như vậy, rốt cuộc là nói chuyện gì?”

“Còn không mau cút đi!”

“Đồ thô lỗ!!”

Cô chủ dọn đồ đạc xong liền quay gót đi.

Hương Tình liền trách: “Tại sao anh lại ăn nói như tên lưu manh vậy!”

“Chẳng phải em hay bảo anh là tên côn đồ hay sao?”

Lục Li Dã cởi áo của Hương Tình, nhìn vào ngực cô chỗ có hình xăm.

Trên làn da trắng là bông hoa với năm cánh hoa đỏ tươi, cánh hoa được tạo thành từ hình dạng của chữ Lục, tạo nên tổng thể một bông hoa tươi đẹp.

Màu đỏ tươi quỳên rũ, gợi cảm của bông hoa nổi bật trên nước da trắng trẻo ngọc ngà, đẹp vô cùng.

“Đẹp quá...” Lục Li Dã thốt lên.

Anh nuốt nước bọt, nhìn không rời mắt: “Rất quyến rũ!”

Anh thật thà nhận xét, còn nói: “Khiến cho người khác không chỉ muốn nhìn, mà còn muốn...chiếm trọn.”

“...Anh lại giở trò xấu xa rồi.” Hương Tình đỏ mặt thẹn thùng nhìn anh rồi vội cài áo lại.

Nhưng lại bị Lục Li Dã ngăn lại, anh khẽ đặt bàn tay lên vết xăm rồi hỏi: “Đây là hoa gì? Thực sự rất đẹp...”

“...Hoa bướm bướm.”

Hương Tình khẽ nói: “Đây là loài hoa biểu tượng cho sự kiên cường, cho tình yêu thiêng liêng và sự hạnh phúc.”

Lục Li Dã say mê ngắm bông hoa, sau đó liền nâng nhẹ mặt Hương Tình và hôn nhẹ lên mũi cô nói: “Anh rất thích nó”.

Nghĩ tới những gì mà bản thân mình có, Lục Li Dã cảm thấy vô cùng phấn khích. Kế đó, anh liền đặt một nụ hôn lên bông hoa đỏ tươi trên ngực Hương Tình. Mặc dù rất phấn khích, nhưng anh ấy vẫn hôn rất cẩn thận, nhẹ nhàng vì sợ sẽ làm Hương Tình đau.

Hương Tình đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu, đau nhưng lại rất hạnh phúc.

Hương Tình ngả vào người Lục Li Dã, đầu đặt lên ngực anh ta rồi khẽ hỏi: “Lần tới chúng ta gặp nhau là khi nào?”. Còn chưa rời khỏi mà cô đã có chút không ổn.

“Sớm nhất có thể”. So với Hương Tình thì Lục Li Dã càng không ổn rời xa. Chỉ trách là không có cách nào có thể giữ cô ấy bên cạnh, không rời xa nửa bước.

Anh ôm lấy Hương Tình rồi nhẹ nhàng giúp cô cài lại cúc áo: “Có đau lắm không?”

“Một chút cũng không đau...”

“Còn xóa nữa, anh sẽ giận đấy!”

Do là món quà quan trọng nên anh ấy tuyệt đối không cho phép Hương Tình xóa nó.

Hương Tình đang nghiêm túc làm việc, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng ồn bên ngoài, những cô gái làm việc trong văn phòng cũng lần lượt ngoái ra ngoài cửa sổ nhìn thứ gì đó.

“Oa! Trời ơi, một đội quân ...”

“Là ai vậy! Giống hệt như hoàng đế xuất trận! Thực phô trương. Rất cuộc là minh tinh nào đây?”

“Minh tinh? Ai cơ? ” Hương Tình vừa hỏi vừa tò mò ngoái nhìn xuống tầng dưới.

“Ừm ừm... Quả là một đội quân rất đông!”

Đội quân màu đen đông đảo, xe xếp thành một hàng thẳng tiến đến tòa soạn.

Tất cả các xe đều dừng trước cửa chính của tòa soạn. Bước ra từ ghế phụ của chiếc xe dẫn đầu là một người mặc toàn đồ màu đen, quay người kính cẩn mở cửa ghế ngồi đằng sau. Sau đó, một dáng người cao lớn bước ra. Người đàn ông mặc bộ vest mang phong cách kết hợp giữa Âu Châu và Trung Hoa màu xám nhạt vừa vặn ôm lấy cơ bắp rắn chắc, làm nổi bật lên vóc dáng cao lớn cùng ống quần bó lấy đôi chân dài. Anh ta có sức hấp dẫn không thua kém bất cứ người mẫu nam quốc tế nào. Dưới ánh nắng nhạt, đôi mắt màu nâu giống như viên ngọc làm người người chú ý không thể rời mắt.

Người này nhìn rất quen...

“Trời đất! Hình như là Ngài Morri, người mà chúng ta từng phỏng vấn đợt trước đó.”

“Trời ơi, đúng rồi! Người thật còn đẹp hơn so với trong ảnh.”

“Thật có khí chất!”

“Hương Tình, Hương Tình, bạn trai của cô kìa.”

“Trời ơi! Bạn trai cô cũng thật phô trương...”

Một lúc sau, cả văn phòng trở nên ồn ào. Hương Tình liền cảm thấy khó xử, không biết nên giải quyết ra sao.

Bỗng dưng có ánh mắt sắc như dao nhọn hướng về phía Hương Tình. Không cần quay lại cô cũng đoán ra được là ai. Ngoài Tần Lịch Lịch, còn có thể là ai nữa chứ?

“Đồ phụ nữ lẳng nhăng!!” Cô ta mắng.

-----oOo-----

Chương 497: Mua một ngày của em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không đợi Hương Tình trả lời, cô đã ôm tập tài liệu, xoay người rời khỏi phòng làm việc.

“...”

Hương Tình cạn lời.

Trong lòng âm thầm mắng vài câu tam tỵ kinh.

Không lâu sau, đã thấy lãnh đạo công ty ra ngoài đón tiếp Morri.

Hương Tình lúc này mới bớt lo lắng.

Anh ta đến có lẽ là vì công việc!

Hương Tình trở về chỗ của mình, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc mở ra, chủ biên Lý Văn bước vào:
“Hương Tình, mau ra ngoài một chút, tổng giám đốc Morri tìm em!”

“...”

Không phải chứ?

Hương Tình ngồi trước bàn làm việc, không đứng dậy, nhất thời không biết làm sao mới phải: “Chị Văn, anh ta tìm em có chuyện gì vậy?”

“Làm sao chị biết được! Dù sao cũng là lãnh đạo bảo chị đến thông báo cho em! Em mau đến phòng tiếp khách đi!”

“Đây...là chuyện công việc ạ?”

Trong thời gian làm việc, nếu nói chuyện riêng thì rất dễ bị đồng nghiệp nói ra nói vào!

“Lãnh đạo của chúng ta đã mở miệng, thì không phải là việc công sao? Em đừng lè mề nữa, mau đi đi! Để người ta đợi lâu rồi trách tội xuống, chị gánh không nổi!”

“...Vâng!”

Đã nói đến thế rồi, Hương Tình mà còn chậm trễ nữa, thì đúng là không thể nói nổi.

Trước những ánh mắt phức tạp của mọi người, Hương Tình bất chấp, xoắn xuýt đi ra khỏi phòng làm việc, đi về phía phòng tiếp khách ở tầng một.

Trước cửa phòng tiếp khách.

Từng hàng người áo đen có quy củ đứng xếp ở hai bên trái phải, bên cạnh cửa, Ngô Dĩ Sinh thẳng lưng đứng giữ ở đó.

Vừa nhìn thấy Hương Tình đến, cậu ta vội đón tới: “Cô Cao, ngài Morri đang đợi bên trong...”

“Trợ lí Ngô, đã lâu không gặp!”

Hương Tình đúng là rất lâu không gặp cậu ta.

“Lâu ngày không gặp, cậu hình như gầy đi không ít, cũng hơi đen đi rồi!”

“Ha ha...nhờ phúc của cô Cao, giám đốc Morri cử tôi đi Syria chơi một chuyến miễn phí.”

Không biết có phải ảo giác của Hương Tình không, mà hai chữ “đi chơi” của Ngô Dữ Sinh có hơi nặng nề.

Đi Syria chơi...

Thủ đoạn của Morri đúng thật là...quá âm hiểm!

Hương Tình cười: “Trợ lí Ngô vất vả rồi, những ngày tháng khó khăn khổ sở này đúng là không dễ dàng nhỉ...”

“...”

Ngô Dữ Sinh sao lại cảm thấy mấy lời này giống như đang cười trên nỗi đau của người khác nhỉ?!

Hương Tình đẩy cửa, đi vào phòng tiếp khách.

Trong phòng, chỉ thấy Morri đang ngồi vắt chân, nhàn nhã mà ngồi trên sofa...chơi...trò chơi!!

“...”

Có thể tưởng tượng một chút khung cảnh này: một người đàn ông tướng mạo đẹp trai, dáng người cao lớn, mặc một bộ đồ nho nhã lạ thường, tay cầm một chiếc ipad mini, thế mà lại đang cúi đầu chuyên tâm chơi điện tử, ngón tay thon dài, thao tác nhanh nhẹn trên màn hình ipad.

Cái khung cảnh này...nhìn thế nào, cũng thấy không hòa hợp!

Có lẽ do chơi quá chuyên tâm, nên sự xuất hiện của Hương Tình không kinh động đến anh ta.

Hương Tình không nhận được mà nghiêng người, đầu hướng về phía

màn hình nhìn một chút...vừa đổi trò chơi rồi!

Không còn là trò “flappybird” nữa, mà đổi thành trò “tháp vương ngu ngốc” rồi.

Nói thật, loại game này, Hương Tình cũng có hơi khinh bỉ.

“Ngồi đi!”

Thì ra, Morri sớm đã chú ý tới Hương Tình.

Anh ta cuối cùng cũng chịu đưa tay ra vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh mình.

Ánh mắt không thay đổi vẫn nhìn vào màn hình của anh ta, không ngẩng đầu lên nhìn Hương Tình một cái.

Hương Tình câm nín.

Anh ta đúng là có hơi nghiện game.

Cô không từ chối, ngồi xuống cạnh anh: “Anh Morri, tìm tôi tới không phải là để xem anh chơi game đấy chứ?”

Xem một lần là đủ rồi, cô không muốn xem lần thứ hai đâu.

“Những ngày tôi không có ở đây, em có nhớ tôi không?”

Anh ta đầu cũng không ngẩng lên mà hỏi Hương Tình, ngữ khí tự nhiên như không.

“...”

Hương Tình tưởng mình đã nói rõ ràng lắm rồi!

Cô vừa mở miệng đáp, lại bị Morri cướp lời mất: “Thôi bỏ đi, em có nhớ tôi không không quan trọng! Quan trọng là, tôi nhớ em!”

Anh ta nói rồi đặt ipad xuống.

Đưa tay, yêu chiều mà vỗ vỗ vào gáy cô, nắm lấy tay cô, đứng lên đi ra

ngoài: “Hôm nay phải ở bên tôi!”

Hương Tình đúng thật là cạ lời với anh ta.

“Không được!”

Cô từ chối.

Giật tay ra khỏi tay anh ta: “Tôi đang làm việc!”

“Tôi đã bỏ ra số tiền lên đến sáu chữ số, đưa cho lãnh đạo em, mua một ngày của em!”

“...”

Hương Tình bắt lực mà trừng mắt: “Morri, giờ đang là thời gian làm việc của tôi, tôi bắt buộc phải đi làm! Anh không được dắt tôi đi như vậy, cho dù được sự cho phép của cấp trên rồi, thì anh bảo đồng nghiệp của tôi sẽ nghĩ thế nào? Tôi không muốn bị người ta nói ra nói vào.”

Cô chỉ có thể nói lý.

Morri nhú mày, rõ ràng có chút không đồng tình với lời của cô.

“Thế này đi, trưa nay tôi mời anh ăn trưa, cảm ơn anh lần trước đã cứu tôi.”

Chuyện này, cô luôn nhớ kỹ trong lòng.

Người đàn ông này trước kia đã mấy lần cứu mình, cô nên cảm ơn anh ta mới đúng.

Morri nhìn chăm chú gương mặt yêu kiều của Hương Tình, trên mặt không có chút biểu cảm nào thừa thãi, rất lâu sau mới nhàn nhạt đáp một tiếng: “...Được.”

“Vậy anh ở đây đợi tôi, tôi đi tìm cấp trên lấy lại số tiền sáu chữ số kia của anh.”

Hương Tình nhắc chân, đứng dậy, đi thẳng tới chỗ cấp trên đòi tiền.

Cái tác phong tiêu hao tiền của này không nên dung túng!

Quá trình đòi tiền cũng coi như thuận lợi, lí do của Hương Tình cũng rất đơn giản, không xin nghỉ nữa, thì tiền tự khắc phải về thôi.

Lãnh đạo tuy rằng không vui, nhưng miệng Hương Tình cứ như quét mật ong vậy, cuối cùng không những tiền lấy lại được, người cũng vui vẻ.

Cô đưa tiền cho Ngô Dữ Sinh đang đứng ở cửa phòng tiếp khách: “Buổi trưa mời anh và giám đốc Morri ăn bữa cơm! Tôi lên tầng làm việc trước đây!”

Mời anh ta ăn cơm, đã coi như đã bồi thường rồi!

Xong, sau khi mọi thứ xử lý ổn thỏa, Hương Tình về lại tầng hai làm việc mà cứ không tập trung.

Ai ngờ, nửa tiếng sau, bóng dáng của Morri lại xuất hiện trước mắt cô.

Dáng người thẳng tắp đứng trước bàn làm việc của cô, chốc lát đã thu hút ánh mắt của mọi đồng nghiệp nữ trong văn phòng.

Anh thật đúng là một viên ngọc phát sáng, đi đến đâu, chiếu sáng đến đó!

Đã thế lại còn là kiểu cực kì phách lối!!

Là kiểu khiến con gái vừa nhìn vào, đã muốn ôm ngay!

Hương Tình có hơi tê dại, thấp giọng hỏi anh: “Sao anh lại đến đây?”

Anh ta không trả lời Hương Tình, bàn tay kéo Ngô Dữ Sinh ở đằng sau: “Ra ngoài!”

“Vâng!”

Ngô Dữ Sinh mau chóng trốn đi.

“Anh cũng đi cùng anh ta đi...”

Hương Tình giật mình, có thể cảm thấy một ánh mắt đang đặt lên người cô, dường như đâm xuyên hàng vạn cái lỗ trên cơ thể cô!

Không phải Tần Lịch Lịch thì còn là ai nữa!

“Tôi ở đây đợi em!”

Morri đặt mông ngồi lên chiếc ghế gỗ cạnh Hương Tình: “Em mau làm việc đi!”

“...”

Chốc lát, trong văn phòng, tất cả đồng nghiệp bắt đầu bàn tán.

Hương Tình hoàn toàn không có tâm trạng nói gì với bọn họ, chỉ cảm thấy đầu như muốn nổ tung.

Nhìn Morri nghiêm túc chờ ở đằng sau, Hương Tình muốn nói gì đó, nhất thời lại thấy không nói được gì cả.

Cô còn có thể nói được gì đây?

Người ta là giám đốc Morri cần cù chăm chỉ, đã chịu bỏ thời gian của mình nhằm chán mà đợi cô, cô nào dám trách mắng gì.

Huống hồ, người này còn là ân nhân cứu mạng của cô!

Cho dù anh không có ý đó, nhưng tấm lòng biết ơn thì cô vẫn có.

Hương Tình bất lực mà thở dài: “Được rồi! Vậy anh ngồi đây đợi tôi, nhưng nói trước nhé, không được tùy tiện đi lại trong phòng làm việc, chơi điện tử không được mở tiếng!”

Morri nâng mắt khinh bỉ mà liếc cô một cái: “Em coi Morri tôi là đồ ngốc à.”

“...”

Cô có nói như vậy đâu!

Hương Tình không để ý anh ta nữa, cắm đầu tiếp tục chăm chỉ làm việc.

Còn Morri thì sao?

Thật thà cúi đầu, chăm chú lướt chơi trò chơi.

Còn với vô số những ánh nhìn ái mộ xung quanh nhắm thẳng vào anh, tạm thời không thấy, không cảm nhận được!

Bỗng nhiên, anh hỏi Hương Tình, giọng không lớn: “Cô gái đối diện ghét em lắm à?”

Anh cũng không thèm ngẩng đầu.

Hương Tình nghe mà khựng lại, ngẩng đầu, nhìn xem cô gái đối diện mà anh ta nói.

Tần Lịch Lịch.

“Không đến nỗi! Trong công việc có vài lần làm khó cô ta, tất nhiên quan hệ sẽ không tốt!”

Hương Tình tùy tiện nói một câu, cũng không để trong lòng.

Morri chỉ nhàn nhạt gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

Đây hình như là lần đầu cô ăn cơm cùng Morri.

Cũng là lần đầu thấy kiểu ăn như vậy.

Trong nhà hàng năm sao, bọn họ chỉ vừa ngồi vào phòng VIP, đã có rất nhiều nhân viên tới thu lại bát đĩa trên bàn ăn với tốc độ nhanh nhất, trong lúc Hương Tình vẫn chưa hiểu gì, đã thấy một loạt nhân viên khác từ bên ngoài đi vào, cung kính bê lên những bộ bát đĩa bạc tinh xảo, cũng nhanh chóng sắp xếp xong bàn ăn mới lễ phép mà đi ra khỏi phòng.

Hương Tình nhìn bàn ăn xa hoa lấp lánh trước mắt mình, kinh ngạc mà không ngậm nổi miệng.

Cô hoảng hốt mà nhìn người đàn ông bên cạnh: “Tại sao phải đổi bộ bát đĩa khác?”

Morri không để ý đến câu hỏi của cô, đặt menu trước mặt cô: “Muốn ăn gì, tự mình chọn đi.”

Hương Tình mở menu xem, mới phát hiện menu này là chuyên dùng cho phụ nữ, hoàn toàn miễn phí.

“Anh lần nào đi ăn cũng dùng bát đĩa riêng à?”

Hương Tình lại chuyển câu hỏi sang hướng bát đĩa.

Morri gật đầu, rất tự nhiên: “Sạch.”

“...”

Cô đột nhiên nghĩ hóa ra trước đây bọn họ không sạch sẽ đến mức nào nhỉ?

Hương Tình bỗng nhiên cảm thấy mình cách thế giới của người đàn ông này cũng khá xa.

Cô cười cười, gấp menu lại: “Tôi ăn gì cũng được, anh gọi đi! Hôm nay tôi mời!”

“Sure?”

“Of course!”

Hương Tình vô cùng khẳng định gật đầu.

“OK!”

Morri gật đầu, không từ chối.

Hương Tình bỗng phát hiện, tiếng Anh của anh ta cũng thật thành thạo.

Nói bằng chất giọng trầm khàn đặc biệt của anh, đúng là có một cảm giác rất đặc biệt.

Nói thẳng ra chút, là cực kỳ hấp dẫn!

“Morri, lần trước sau khi cứu tôi, tôi luôn muốn tìm cơ hội cảm ơn anh, chỉ là nghe nói anh về nước Anh rồi, mới bị gián đoạn đến bây giờ...”

“Mẹ tôi chọn cho tôi một vị hôn thê ở Anh.”

“Hả?”

Tin này đến có hơi bất ngờ!

“Vậy là anh sắp kết hôn phải không?”

Morri nghiêng đầu nhìn cô, bỗng hỏi một câu: “Em mong tôi kết hôn à?”

“Tôi?”

Câu hỏi này, Hương Tình thật sự chưa từng nghĩ tới.

Bởi vì anh có kết hôn hay không, hoàn toàn không có liên quan gì nhiều đến cô, không phải sao?

Hương Tình lắc đầu, thành thật nói: “Tôi không nghĩ gì cả, phải xem anh thế nào! Kết hôn là chuyện cả đời, anh thích thì kết hôn, không thích thì đương nhiên không được tùy tiện làm hỏng cả đời mình!”

Morri ánh mắt nhàn nhạt mà nhìn lên gương mặt Hương Tình.

Bỗng nhiên, gơ tay, chạm vào gương mặt trắng mịn của cô, như có tiếng thở dài: “Tôi sẽ kết hôn! Nhưng cô đâu bắt buộc phải là em!”

“...”

-----oOo-----

Chương 498: Cái giá phải trả

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hương Tình ngỡ ngác một lúc.

Sau một khắc bồi rối trong lòng, hồi lâu cô mới định thần lại: “Nhưng mà...”

“Gọi món!”

Morri ngắt lời Hương Tình đang muốn nói: “Ăn bữa cơm với tôi cho xong đã.”

“... Được.”

Hương Tình không biết mẹ của Morri là người như thế nào, nhưng cô cảm nhận được rõ ràng có sự bất lực từ đôi mắt của anh.

Đây là ảo giác của cô sao?

Sau bữa ăn, đoàn xe của Morri đưa Hương Tình về cơ quan.

Vừa mới vào phòng làm việc cô đã thấy Tần Lịch Lịch đang khóc lóc thu dọn đồ đạc, các đồng nghiệp vây xung quanh an ủi cô ấy.

“Lịch Lịch, đừng khóc nữa, sau này sẽ mau tìm được một công việc tốt hơn thôi.”

“Đúng vậy! Em vừa tốt nghiệp mà! Sợ gì sau này không tìm được cơ hội tốt hơn?”

“Phải đó, phải đó...”

Kết quả, nào ngờ Tần Lịch Lịch bỗng dưng càng khóc dữ dội hơn nữa.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Hương Tình nhíu mày.

Cô suy nghĩ một hồi cuối cùng vẫn đi về hướng Tần Lịch Lịch, lạnh lùng hỏi cô ta: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tần Lịch Lịch nghe thấy giọng của Hương Tình, chợt ngẩng đầu lên nhìn

cô.

Ánh mắt rất hung dữ, như thể đang nhìn kẻ thù vậy.

Sự thù địch trong ánh mắt đó quá rõ ràng khiến Hương Tình rất khó chịu.

Cô lại hỏi lớn hơn một chút lần nữa: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Không biết tại sao Lịch Lịch lại bị sếp cho thôi việc...”

Cuối cùng cũng có người lên tiếng.

Hương Tình cau mày, hỏi Tần Lịch Lịch: “Cô gặp chuyện gì sao?”

Tần Lịch Lịch trừng mắt nhìn Hương Tình, cười khẩy: “Cao Hương Tình, cô đừng giả vờ làm người tốt nữa! Sao hả? Sợ các đồng nghiệp biết những hành vi bỉ ổi của cô à?”

Cô ta nói ra một câu này ra, ngay lập tức tất cả đồng nghiệp đều nhìn cô với ánh mắt đầy nghi ngờ.

Hương Tình liền có chút tức giận: “Cô nói rõ cho tôi!!”

“Có một đồng nghiệp đã tận mắt nhìn thấy trợ lý của Morri vào phòng làm việc của sếp, sau khi ra ngoài thì Tần Lịch Lịch tôi đã bị sa thải rồi! Cô dám nói chuyện này không liên quan đến cô à?”

Tần Lịch Lịch nói xong, hít sâu một hơi, nước mắt lưng tròng, trông đáng thương vô cùng, thật khiến người ta cảm thấy thương xót: “Cao Hương Tình, người phụ nữ như cô đê tiện thật đấy! Cảm giác quanh quẩn bên cạnh hai người đàn ông thoải mái lắm phải không?! Tôi nguyện rửa cô, nguyện rửa cô một ngày nào đó phải trả giá thê thảm cho hành vi kinh tởm này của cô! Nguyên rửa cô cả đời này đều không có được tình yêu đích thực! Cả đời này cũng không thể ở bên người mình yêu!”

Nghe những lời chửi rửa của Tần Lịch Lịch, trái tim của Hương Tình như bị một vật nặng gì đó gõ mạnh vào.

Rõ ràng biết rằng tất cả những gì cô ta nói đều không cần quan tâm, nhưng cái đầu không nghe lời của cô cứ suy nghĩ mãi, nếu cả đời này cô

thật sự không thể ở bên cạnh Lục Li Dĩ... Hương Tình không dám nghĩ xa hơn nữa.

Lồng ngực ngọt ngào khiến cô có chút khó thở, cô hít một hơi nặng nề, phớt lờ đi những lời nguyên rủa trong miệng Tần Lịch Lịch, nói với cô ta: “Chuyện này nếu thực sự là do Morri làm, tôi sẽ trả lại sự công bằng cho cô!”

Dứt lời cô giẫm lên đôi giày cao gót đi đến phòng làm việc của sếp.

“Sếp, sa thải Tần Lịch Lịch là ý của ai ạ?”

Hương Tình vừa vào phòng làm việc, chẳng chào hỏi mở đầu mà chém thẳng vào vấn đề, hỏi thẳng sếp luôn.

“Sao vậy? Có vấn đề gì à?”

Chắc sếp cô cũng nể mặt Morri nên cư xử hài hòa với Hương Tình.

“Là ý của Morri sao?”

Hương Tình hỏi sếp.

“Chuyện này...”

Vẻ mặt sếp có chút khó xử.

Nói như vậy, Hương Tình đã hiểu rõ.

Lại là ý của Morri.

Lần này, không biết anh chàng đó lại nhét bao nhiêu tiền cho sếp họ.

Hương Tình không nói lời nào, lập tức ra khỏi phòng làm việc của sếp.

Vừa ra khỏi phòng làm việc, cô liền gọi điện cho Morri.

“Đuổi việc Tần Lịch Lịch là ý của anh phải không?”

Điện thoại vừa kết nối Hương Tình đã hỏi anh ngay.

Morri do dự một lúc mới chậm rãi trả lời một câu: “Phải.”

“Tại sao anh phải làm như vậy?”

Hương Tình có chút không vui.

“Morri tôi khi làm chuyện gì, nhất định phải có lý do à?”

Đầu dây bên kia, giọng nói trước sau không một chút cảm xúc của Morri lại thêm một tia lạnh lẽo.

“Tôi không hiểu.”

Hương Tình cau mày: “Nếu anh thực sự là vì tôi thì anh không cần thiết phải làm lớn chuyện như vậy...”

“Nếu tôi nói là vì bản thân tôi thì sao?”

Morri trực tiếp ngắt lời của Hương Tình.

“Anh có ý gì?”

Hương Tình không hiểu.

“Chuyện tám hình lần trước, tôi không lên tiếng không có nghĩa là tôi không biết! Dám ở sau lưng chơi Morri tôi, vậy thì cô ta nên sớm chuẩn bị phải trả giá!”

Giọng nói của Morri âm u lạnh lẽo khiến người ta phải khiếp sợ.

“Hóa ra anh biết...”

Thật ra Hương Tình cũng không ngạc nhiên về điều này.

“... Ừm.”

Morri trầm ngâm một tiếng.

Hương Tình thở dài, sự tức giận trong lòng cô cũng vơi đi không ít, cô

tìm một chiếc ghế ngồi xuống, thử bàn bạc với Morri: “Thật ra chuyện đó tôi đã dạy cho cô ta một bài học rồi, chuyện sa thải hôm nay có thể bỏ đi không?”

“Em còn muốn giữ lại cô ta à?”

“... Tôi chỉ nghĩ rằng, nếu cô ta không phạm lỗi trong công việc thì không đến nỗi bị đuổi việc.”

“Được!”

Morri đồng ý, thậm chí không một chút do dự.

Hương Tình kinh ngạc đồng thời cũng có chút biết ơn.

“Tôi có thể để cô ta ở lại! Nhưng, tốt nhất em nên tránh xa cô ta ra!”

Morri nhắc nhở cô.

“Hửm?”

“Ánh mắt cô ta nhìn em không hề tốt! Một ngày nào đó, nếu em để cô ta tìm được cơ hội, chắc chắn cô ta sẽ dốc hết sức dồn em vào chỗ chết!”

Lời của Morri khiến sống lưng Hương Tình lạnh toát.

Bàn tay cầm điện thoại bỗng nắm chặt lại: “Cảm ơn, tôi sẽ lưu ý.”

“... Ừm.”

“Morri!”

Trước khi cúp máy, Hương Tình gọi anh lại.

“?”

Hương Tình hơi khựng lại, liếm môi rồi nói tiếp: “Thật ra tôi thực sự rất cảm kích tấm lòng của anh đối với tôi, tôi biết, rất nhiều lần nếu không có anh, có lẽ Cao Hương Tình tôi đã chết rồi, nhưng tình yêu là không phân trước sau, cũng không phân nghèo hèn, càng không liên quan đến

lòng biết ơn! Người tôi yêu, là Li Dĩ! Dù thường ngày anh ấy có xấu xa, có bá đạo đi chăng nữa, nhưng tôi vẫn yêu anh ấy, hơn nữa, ngoại trừ anh ấy, tôi không thể nào động lòng với bất kỳ đàn ông nào nữa! Morri, một ngày nào đó tôi sẽ kết hôn, nhưng, chú rể của tôi chỉ có thể là anh ấy! Xin lỗi!”

Cô xin lỗi.

Rất chân thành bày tỏ lời xin lỗi của mình.

Đầu dây bên kia, Morri im lặng hồi lâu.

Hương Tình tưởng anh sẽ không lên tiếng nữa, nhưng đột nhiên lại nghe anh trầm giọng nói: “Cao Hương Tình, em yêu ai không liên quan đến tôi, giống như tôi yêu ai cũng không liên quan đến em! Đây là chuyện của tôi, tự tôi biết phải làm gì!”

Dứt lời, “Kịch...” một tiếng, anh đã cúp máy.

Nghe tiếng “Tút tut tut” trong điện thoại, Hương Tình ngơ ngác một hồi lâu.

Khi cô trở lại phòng làm việc, người bu lại bên cạnh Tần Lịch Lịch đã giải tán, cô ta lại ngồi về bàn làm việc của mình, đồ đạc vừa được dọn dẹp lại trở về nơi ban đầu.

Hương Tình có chút đau đầu.

Cô xoa huyệt thái dương rồi đi về phía cô ta.

Cô suy nghĩ rồi nói: “Chuyện hôm nay cũng là do tai họa trước kia tự cô để lại.”

Tần Lịch Lịch cắn môi, tức giận trừng mắt nhìn Hương Tình, không lên tiếng.

“Đừng nhìn tôi như vậy, anh ta sớm đã biết chuyện cô bán hình của tôi và Morri cho các tạp chí khác, chỉ là trước giờ vẫn chưa ra tay mà thôi!”

“Cô nói với anh ta ư?”

Hương Tình lại xoa mi tâm đau nhức của mình: “Morri anh ta muốn biết chuyện gì thì có cần tôi phí lời không?”

Tần Lịch Lịch cười khẩy: “Vì vậy bây giờ cô muốn nói với tôi rằng, chuyện hôm nay là cô đã giúp tôi, muốn tôi cảm kích cô?”

“Chúng ta trò chuyện một chút đi.”

Hương Tình nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Xuống dưới đi, tôi đợi cô ở cửa hàng tiện lợi!”

Dứt lời, cô xoay người rời khỏi.

Tần Lịch Lịch suy nghĩ một lúc, răng cắn chặt môi dưới, hồi lâu mới đứng dậy bước xuống lầu.

Khi cô đến cửa hàng tiện lợi thì thấy Hương Tình đang cầm hai ly cà phê nóng ngồi trên ghế nghỉ ngơi ở trước cửa đợi.

Tần Lịch Lịch bước đến đó.

Hương Tình đưa một ly cà phê trong tay cho cô ta: “Cappuccino, không biết cô thích uống gì nên mua loại này.”

“Không sao cả.”

Tần Lịch Lịch nhận lấy, cầm trong tay, cũng không uống.

“Có chuyện gì cô cứ nói đi!”

Thái độ của Tần Lịch Lịch rất lạnh lùng.

Hương Tình nhíu mày: “Chúng ta hãy bình tĩnh nói chuyện! Nói thật, trong cùng một môi trường làm việc, đi ra đi vào rồi cũng có lúc chạm mặt nhau, nếu ngày nào cũng đều đối đầu như vậy, cô không mệt, tôi cũng khá mệt đấy!”

“Cướp bạn trai của tôi còn mong tôi cư xử hài hòa với cô à?”

Tần Lịch Lịch cười khẩy: “Trên đời này nào có chuyện tốt đẹp đến vậy?”

“Con người cô cô chấp thật.”

Hương Tình nhấp một ngụm cà phê trong ly, bắt lực thở dài: “Tôi vốn không cố tình giành bạn trai gì với cô! Hơn nữa, trước khi tôi quen anh ấy vốn không biết cô thích anh ấy! Cô tưởng lần trong KTV là lần đầu tiên chúng tôi gặp sao? Nếu lần đó thực sự là lần đầu chúng tôi gặp nhau thì tôi đã không yêu anh ấy rồi!”

“Hai người đã quen biết từ lâu?”

Hương Tình nghiêng đầu nhìn Tần Lịch Lịch, ánh mắt điềm đậm: “Tôi đã kể với cô là Vũ Quỳnh là chị dâu của tôi chưa nhỉ?”

“Vũ... Vũ Quỳnh??”

“Phải! Bạn học của cô, Vũ Quỳnh! Vợ của anh trai tôi! Chị dâu tôi!!”

Hương Tình gật đầu.

Sắc mặt Tần Lịch Lịch có chút trắng bệch, cầm ly cà phê trong tay lên uống một ngụm rồi nói: “Vậy... Vậy thì sao?”

“Tôi và Lục Li Dã đã quen biết nhau từ nhiều năm trước rồi! Anh ấy và chị Vũ Quỳnh là bạn bè rất tốt, từng đến nhà tôi chơi, không phải tìm tôi mà là tìm anh tôi!”

Hương Tình vô cùng bình tĩnh mô tả với Tần Lịch Lịch quá trình quen nhau của cô và Lục Li Dã.

Tần Lịch Lịch cắn chặt môi dưới, không lên tiếng.

Hương Tình nhìn cô ta, tiếc nuối thở dài: “Nói thật, tôi vẫn rất nhớ những ngày tháng trước kia cả hai chúng ta cùng thuê nhà! Tôi cũng không ngờ có một ngày quan hệ chúng ta sẽ trở nên như thế này...”

Tần Lịch Lịch cầm ly cà phê trong tay, bỗng siết chặt lại: “Nếu cô vẫn muốn quay về quá khứ thì đó là việc không thể nào!”

Đôi mắt long lanh của Hương Tình dấy lên từng làn sóng nhàn nhạt:
“Đôi khi, nếu giữa chúng ta không đối đầu với nhau, liệu chúng ta có thể sống thoải mái hơn không?”

“Nếu bây giờ đối lại là tôi cướp bạn trai của cô thì sao? Cô còn nói ra được những lời nhẹ nhàng như vậy không?”

Đối với câu hỏi của Tần Lịch Lịch, Hương Tình không khỏi cau mày:
“Năm xưa có phải cô cũng luôn cảm thấy Tiểu Quỳnh cướp đi Lục Li Dã không?”

“Phải!! Nếu không vì cô ta, Lục Li Dã sẽ không chia tay với tôi!”

Hương Tình đột nhiên cảm thấy mình nói với cô ta nhiều như vậy, thực chất đều là lời thừa.

Cô đứng dậy muốn bỏ đi: “Tần Lịch Lịch, nếu cô không thử buông tha cho bản thân, cô sẽ không bao giờ được sống vui vẻ!! Còn nữa, đừng coi tôi là kẻ thù tưởng tượng của cô nữa, tôi không thích lục đục với mọi người, càng không muốn đánh mất chính mình! Cô hãy làm việc thật tốt đi! Chúng ta không thành bạn, nhưng ít ra cũng là đồng nghiệp cùng công ty! Nếu đã ở lại thì đừng để nơi làm việc trở thành một xiềng xích, như vậy chỉ sẽ khiến hai chúng ta không thở nổi mà thôi!”

Hương Tình nói xong ngẩng cao đầu, giẫm giày cao gót bước vào công ty.

Khi đi ngang qua thùng rác cô tiện tay ném ly cà phê vào trong.

-----oOo-----

Chương 499: Leo cửa sổ vào gặp cô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Lịch Lịch ngồi trên ghế ngơ ngác nhìn cô rời đi, một lúc sau mới lấy lại tinh thần.

Cô gái này, rõ ràng chỉ hơn cô một tuổi nhưng không hiểu sao dù có tức giận vẫn làm việc chuyên nghiệp, giỏi hơn cô rất nhiều, mỗi cử chỉ lời nói đều thành thục hơn cô. Có phải đàn ông đều thích những cô gái như vậy không?

Tần Lịch Lịch uống một hơi hết sạch cà phê còn lại trong tay.

Vị đắng chảy thẳng xuống họng khiến cô không nhìn được nhú mày, nhưng dần dần sau khi vị đắng qua đi, là vị ngọt nồng đậm... Ở trong miệng cô lan tỏa, ngọt mà không nồng, còn dư lại hương vị rất lâu.

Loại hương vị này, có phải giống như Cao Hường Tình, khiến người ta cảm thấy lạnh nhạt, nhưng tiếp xúc càng nhiều lại càng hiểu hơn, thì sẽ luôn cảm thấy vui vẻ và bị thu hút khác hẳn cảm giác ban đầu... Nếu cô ấy có thể làm được, thì cô vì sao lại không thể?

Tần Lịch Lịch cô cũng có thể khiến bản thân càng trở nên giỏi hơn, quyến rũ hơn!

Tần Lịch Lịch vào phòng làm việc, thấy Hường Tình đang cúi đầu vội vã sửa lại tài liệu, cô đi qua, dừng một chút rồi mới nói: “Về sau có gì cần giúp đỡ thì có thể tìm tôi!”

Hường Tình kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô ấy, mặt đầy vẻ khó hiểu.

Tần Lịch Lịch hiểu rõ thắc mắc của cô, trên mặt có chút xấu hổ, nhưng vẫn nói thật: “Lời cô nói, tôi đã nghiêm túc suy nghĩ rồi, tôi vẫn muốn tiếp tục làm việc ở nơi này, cho nên cũng không quá hy vọng trên đầu mình đeo vòng Kim Cô, nhưng như vậy không có nghĩa là tôi buông tay! Ngược lại, tôi sẽ càng trở nên xuất sắc hơn, nghĩ cách theo đuổi giành lại người đàn ông của tôi!”

Hường Tình hí mắt cười rạn rỡ, không khách sáo đem tài liệu trong tay ấn vào tay cô ấy: “Nghĩ cách giữ chặt người đàn ông của mình, hẳn phải là tôi mới đúng. Còn cô, nên nghĩ tới chuyện theo đuổi người khác. Anh ấy hiện tại là người yêu của tôi, hoan nghênh cô tới giành anh ấy mọi lúc, nhưng có lẽ không giành được đâu!”

Tần Lịch Lịch chỉ nhìn Hường Tình một cái thật lâu, sau đó ôm xấp tư liệu kia đi ra ngoài.

Ngồi trên bàn làm việc của mình, cô khẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm, lát sau chợt phát hiện, mấy chuyện tích tụ trong lòng đã yên lặng bốc hơi... Rất nhiều lúc, buông tha cho người khác cũng chính là tự giải thoát cho chính mình!

Hương Tình đứng dậy, mở cửa sổ kính bên cạnh ra.

Ngoài cửa sổ, gió từ từ thổi nhẹ tới, vờn trên mặt cô, Hương Tình không kiềm được nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, khóe miệng xinh đẹp khẽ cong lên lộ ra một nụ cười mỉm... Tâm trạng thật tốt!

Lại mở mắt ra, bỗng nhiên cô nghĩ tới người đàn ông kia.

Lục Li Dã.

Đã lâu không gặp anh, không biết anh có khỏe không.

Hương Tình đứng tắm dưới vòi hoa sen.

Trong gương, những giọt nước mát lạnh chảy dọc theo làn da trắng như tuyết, bọt xà phòng làm nổi bật hình xăm hoa độc đáo trên ngực cô... Cô đưa tay, theo bản năng chạm nhẹ vào đó một chút.

Chữ “Lục” gợi cảm, giống hệt như từ trong cơ thể cô tự nhiên mà xuất hiện, lưu lại trên da thịt, khắc sâu vào lòng cô. Khóe miệng không nhịn được cong lên. Lại nghĩ tới Lục Li Dã kiêu ngạo không ai bì nổi kia.

Nghĩ tới anh mọi uất ức, đau khổ trong lòng thoáng chốc bị thay thế bằng sự cô đơn và tĩnh mịch. Cô đã không gặp lại anh gần nửa tháng rồi!

Khó trách người ta đều nói một mình không cô đơn, nhớ tới một người mới là cô đơn... Hương Tình cảm thấy, lời này bây giờ thật sự quá đúng với cô. Ngay lúc Hương Tình đang thả hồn vu vơ, bỗng nhiên nghe thấy những tiếng động khác thường bên ngoài.

“Cộc cộc cộc...”

Ba tiếng vang, như tiếng gõ cửa, lại có chút không giống. Hương Tình cho rằng mình nghe nhầm, không để ý, tiếp tục tắm rửa.

“Cộc cộc cộc...”

Âm thanh lại lần nữa vang lên, cô tắt vòi hoa sen, đóng tai lên, nghiêm túc nghe ngóng. Đúng là có âm thanh, nhưng không phải tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?” Hương Tình nghi ngờ, cất tiếng hỏi một câu.

Cô dứt khoát đưa tay lấy khăn tắm quấn quanh người rồi mở cửa bước ra khỏi phòng tắm.

Vừa muốn ra cửa xem, kết quả là, âm thanh kia phát ra từ cửa sổ sát đất của cô.

Hương Tình kéo rèm ra, bỗng nhiên cửa sổ lại truyền đến một hồi “thình thình” thực sự mà nói là quá kinh dị!

Hương Tình lạnh hết sống lưng: “Ai thế!”

Cô lại hỏi một câu.

Cửa sổ đều là loại cách âm, cho dù cô có nói chuyện ở đây cũng không có ai nghe được.

Hương Tình thật muốn bước ra ngoài gọi ba mẹ, nhưng điều này không được, hai người nhất định đang làm chuyện chính sự trong phòng, Hương Tình đành mạnh mẽ dứt khoát, bước ra cửa sổ.

Hít sâu một hơi lấy thêm can đảm, đi tới rèm cửa, “xoạch” một tiếng cô kéo nó lên.

Là người hay ma, thấy rồi nói tiếp!

Kết quả, khi nhìn thấy tình huống ở cửa sổ sát đất kia, Hương Tình chỉ thiếu nước nhảy lên vì vui sướng.

“Lục Li Dã?”

Cô vui mừng khôn xiết.

Đây là trong lòng nghĩ gì thì sẽ thấy cái đó sao?

“Anh qua đây bằng cách nào vậy?” Cô đứng cạnh cửa sổ hỏi Lục Li Dã đang đứng bên ngoài.

Lục Li Dã: “...”

Cô ấy đang nói gì với mình, anh không nghe thấy gì hết.

Nhưng vẻ mặt vui vẻ của cô đã chứng minh rằng cô rất hạnh phúc khi nhìn thấy anh.

Ừ! Không uổng công anh đêm hôm khuya khoắt leo cửa sổ tới tìm cô!

Anh đưa tay gõ gõ cửa, ý bảo Hương Tình mở cửa ra.

Hương Tình bên trong bây giờ mới bừng tỉnh, vui quá, quên cả mở cửa cho anh.

Hương Tình vội vàng mở cửa sổ ra, đưa đầu ra ngó nghiêng, dặn dò anh: “Cẩn thận một chút, đừng để bị ngã xuống! Anh trèo lên đây bằng cách nào vậy?”

Lục Li Dã thông dong đi vào. Ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Hương Tình, mắt càng ngày càng tối đi.

Hương Tình lúc này mới chú ý đến tầm mắt đang dừng trên người mình của anh, trên má dần đỏ lên, tức giận trừng mắt liếc anh: “Nhìn cái gì mà nhìn, đều tại anh, đột nhiên chạy tới gõ cửa sổ nhà em, hại em tắm còn chưa xong đã chạy ra!”

Lục Li Dã nhấc tay lên, không nói hai lời ôm cô vào lòng.

Mặt dán vào mái tóc đang ướt của cô, thỏa mãn hít sâu một hơi, thở dài: “Thơm quá...”

Hương Tình ở trong ngực anh ngại ngùng: “Đừng cọ, tóc đang ướt mà!”

“Hà? Anh bị ảo giác sao? Mười ngày không gặp, hình như eo lại tăng thêm một vòng rồi.”

Lục Li Dã nói, còn thật sự nhẹ nhàng nhéo nhéo eo nhỏ của cô.

“Hả?Thật sao?” Hương Tình khấn trương, cũng buồn bực.

“Thôi xong rồi! Hình như béo ra thật! Nhưng em gần đây đâu có ăn nhiều! Sao lại thế này, phản tác dụng à!”

Cách khấn tẩm, cô cũng nhéo nhéo chiếc bụng nhỏ của mình. Đúng là béo thêm một vòng thật! Xem ra cô phải tìm thời gian giảm béo mới được! Còn chưa cưới chồng, không thể béo như vậy được!

“Không sao! Béo thì tốt, nhiều thịt tay sờ mới có cảm giác!”

Lục Li Dã nhẹ nhàng trấn an cô.

“Anh gạt em! Đàn ông đều thích cô gái gầy gầy, sờ vào tương đối có thịt!”

“Được rồi, anh thừa nhận, đàn ông đều thích như vậy! Nhưng nếu là Cao Hương Tình không ngăn được tình trạng béo lên của em, anh đây cũng tạm chấp nhận!” Lục Li Dã nhéo chiếc cằm nhỏ của cô, mắt phượng híp lại, nở nụ cười.

Hương Tình thích nhìn anh cười.

Anh khẽ nhếch môi tà mị, khiến Hương Tình không nhìn được mà đi lạc vào đó.

Cô nhấc tay khỏi ngực anh, vòng tay ôm eo trắng kiện của anh, ngửa đầu cười nhìn anh: “Em muốn nỗ lực giữ dáng, làm Cao Hương Tình hoàn hảo nhất trước mặt anh!”

Lời nói của Hương Tình khiến Lục Li Dã chấn động, con ngươi đen xẹt qua mấy phân nóng bỏng.

Ngón tay thon dài nắm lấy chiếc cằm nhỏ của cô, mắt phượng hẹp dài híp lại: “Cho dù Cao Hương Tình em có vóc dáng như thế nào thì đối với anh, em vĩnh viễn là hoàn mỹ nhất!”

“Anh lại gạt em! Già rồi thì sao...”

“Già rồi cũng vẫn đẹp!”

Lục Li Dã trả lời, cúi đầu hôn lên đôi môi cô.

“Tình à, Tình ...”

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên dồn dập: “Vừa rồi con có nghe thấy tiếng đập cửa không?”

Là mẹ cô.

Vừa rồi không nghe thấy, bây giờ lại rất rõ ràng.

Hương Tình bị Lục Li Dã hôn đến thần hồn điên đảo, để mẹ mình ở bên ngoài gọi đến khản giọng, gõ cửa rất lâu cũng không để ý tới, chỉ lo chăm chú hôn môi với Lục Li Dã.

Dù sao khi cha mẹ cô làm chuyện chính sự, cho dù cô có việc gấp đến mấy họ cũng không thèm để ý.

Đây đại khái chính là không khí của nhà bọn họ!

Nhưng Hương Tình biết mà không lên tiếng, mẹ cô nhất định sẽ cầm chìa khóa mạnh mẽ phá cửa đi vào, cô khó khăn tránh khỏi nụ hôn của Lục Li Dã, cố lấy lại tinh thần trả lời Hoàng Ngân: “Mẹ, sao vậy, con đang ngủ...”

“Mới sớm như vậy đã ngủ rồi? Con vừa rồi không nghe thấy tiếng đập cửa sao?”

Ngoài cửa, Hoàng Ngân hỏi cô.

“Tiếng đập cửa gì ạ? Không phải tiếng mẹ gõ cửa sao?” Hương Tình giả ngu. Nói xong, liếc nhìn Lục Li Dã trước mặt.

Lục Li Dã nâng mặt cô lên, dùng râu mình khẽ cọ vào cằm của cô.

Cọ đến khi Hương Tình ngứa không nhịn nổi, ở trong ngực anh giãy giụa

liên tục, suýt nữa cười ra tiếng, thấp giọng cảnh cáo anh: “Đừng quậy...”

“Con mở cửa cho mẹ vào xem?”

Bỗng nhiên, mẹ cô ngoài cửa lại nói.

“Đạ?” Hương Tình gấp gấp trả lời.

“Ai da, mẹ, con đang ngủ, mẹ đừng vào! Ngày mai con phải đi làm! Thật sự không có tiếng đập cửa đâu, đừng nghi thần nghi quỷ. Con ngủ đã nhé! Ngủ ngon...”

“Con bé này...” Bên ngoài, Hoàng Ngân lải nhải vài câu rồi xoay người rời đi.

Nghe tiếng bước chân rời đi bên ngoài, Hương Tình lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn anh về giận dỗi: “Xem anh lần sau còn dám leo cửa sổ không.”

Lục Li Dã không để ý tới lời oán trách của cô, thuận theo mái tóc ướt vỗ vỗ eo cô: “Nhanh đi sấy khô tóc đi em!”

“Vâng...” Hương Tình ngoan ngoãn đi vào phòng tắm lấy máy sấy.

Nhìn mình trong gương, vừa rời còn chưa kịp rửa mặt, cô nói với Lục Li Dã bên ngoài: “Anh từ từ đã, em rửa mặt.”

Hương Tình nói xong, tìm kẹp tóc kẹp lại tóc mái đang dính trên trán.

Tìm mấy vòng cũng không thấy, không biết mình vút ở đâu, không còn cách nào khác, Hương Tình lại phải thò đầu ra nhờ Lục Li Dã giúp đỡ.

“Anh lại đây một chút đi...” Cô chớp mắt gọi anh.

“?”

Lục Li Dã đi vào: “Sao thế?”

“Anh giữ tóc mái giúp em, em rửa mặt!”

Hương Tình vuốt tóc mái lên đỉnh đầu, rồi nhanh chóng nắm tay Lục Li Dã, túm phần tóc trên đầu mình: “Đừng để chúng rơi xuống nhé!”

“...”

Hương Tình khom người, lấy sữa rửa mặt, xoa nhanh lên mặt mình.

Lục Li Dã giữ tóc mái giúp cô, đứng ở bên cạnh, nhìn cô tự xoa mặt mình một vòng lại một vòng sữa rửa mặt, nhin không được híp mắt phượng nở nụ cười.

-----oOo-----

Chương 500: Con có người yêu rồi!

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Cười cái gì?”

Hương Tình cả mặt trắng toát hỏi anh: “Chưa nhìn thấy con gái rửa mặt bao giờ à?”

Nói thật, anh đúng là chưa thấy con gái tẩy trang rửa mặt bao giờ!

Bình thường làm gì có người phụ nữ nào tùy tiện tẩy trang trước mặt đàn ông cơ chứ?

Lục Li Dã dừng lại, đáy mắt vẫn chứa ý cười: “Không có, chỉ là đột nhiên cảm thấy em dường như thật sự quyết định cả đời ở bên anh rồi...”

Bàn tay đang xoa mặt của Hương Tình hơi khựng lại.

Trái tim đột nhiên loạn nhịp...

Trong lòng chợt có cảm giác ấm áp ủa về, trong khoảnh khắc ấy trái tim cô như được lấp đầy.

Cô nhanh chóng rửa sạch bọt trên mặt, cô ý bắt bẻ anh: “Giờ em xấu xí rồi, ai quyết định cả đời bên em cơ chứ?”

Lục Li Dã ôm lấy cô từ sau lưng, giọng nói mang theo ý cười: “Là anh dựa vào em cả đời, có được không?”

Hương Tình cũng cười theo: “Điều này cũng giống nhau mà!”

“Nói cho em một tin tốt!”

Lục Li Dã nói rồi, bên cằm nhẹ ở sau tai cô một cái.

Hương Tình tê tê dại dại, không nhịn được cười rộ lên: “Tin tốt gì thế?”

“Cuộc sống năm vùng của anh sắp hoàn toàn kết thúc rồi!”

Lúc Lục Li Dã nói ra câu này, còn không kìm được có chút kích động.

“Thật sao??”

Hương Tình còn kích động hơn anh.

Cô quay người, tung tăng như chim sẻ nhìn anh, cả mặt đều là sự kinh ngạc và vui mừng: “Cụ thể là lúc nào?”

“Lưu Uy thuận lợi sa lưới rồi, bây giờ cấp trên đang thắt chặt đường dây để bắt tên trùm ma túy cầm đầu! Dù đồ được hấn ra ngoài thì công việc của anh xem như là hoàn toàn kết thúc rồi!”

“Như vậy không phải là rất nguy hiểm sao?”

Hương Tình vừa nghe anh nói như vậy, trong lòng lại căng thẳng.

“Chú Đông sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi thứ.”

Nếu như nói là không nguy hiểm thì rõ ràng là nói dối.

“Vậy cụ thể là khi nào sẽ hành động?”

“Hẹn là một tuần sau sẽ giao dịch, nếu như thuận lợi, sau một tuần, anh có thể trở về là chính mình rồi.”

“Thật là tốt quá!”

Ngoài việc lo lắng, thì Hương Tình vô cùng hưng phấn.

Sau một tuần, họ có thể thoải mái ở bên nhau rồi. Cô cũng không cần vì anh mà thấy lo lắng, kinh ngạc, hay sợ hãi nữa.

“Đợi anh có thể thoát khỏi đó, chúng ta sẽ cùng nhau liên hoan một bữa, có được không?”

Hương Tình bắt đầu mơ tưởng về viễn cảnh đẹp đẽ sau khi anh thoát được khỏi đó: “Còn nữa, anh sẽ có thể nói cho ba mẹ anh thân phận thật sự của bản thân rồi. Sau khi họ biết, họ nhất định sẽ cảm thấy rất vinh dự.”

“Còn nữa còn nữa, sau hai tuần nữa là đến 30 Tết rồi...”

“Ừ! Đưa em cùng về nhà ăn Tết!”

Lục Li Dã nói như một lẽ đương nhiên.

Hương Tình trong lòng mềm nhũn, thanh âm ngại ngùng mềm mại: “Ai muốn cùng anh về nhà đón Tết chứ!”

Lục Li Dã thích nhìn bộ dạng ngại ngùng của cô, hai gò má như hai trái đào mọng nước, giống như chỉ vắt nhẹ một cái, liền có thể chảy ra nước.

Anh nhin không được đưa tay ra véo một cái, còn không quên chê cười cô: “Hình như thật sự là ‘tròn’ ra không ít.”

Hương Tình gạt tay anh ra: “Anh chê em!!!!”

Cô nói rồi, liền đi lấy máy sấy ở trong tủ.

Sau đó, cả người liền bị Lục Li Dã bế bổng lên.

Anh bế cô ra khỏi nhà tắm, ném cô lên giường lớn.

Để Hương Tình ngồi vững ở trên giường, Lục Li Dã lấy máy sấy từ trong tay cô, cắm dây vào ổ, sấy tóc cho cô.

Hương Tình y lại nằm bò lên ngực anh, cánh tay vòng qua tấm lưng trắng kiện của anh, hưởng thụ sự phục vụ của anh.

Làn gió ấm áp, thổi qua sợi tóc của cô, nhẹ nhàng lướt qua cổ cô, khiến cô có chút buồn ngủ.

“Em buồn ngủ rồi...”

Gần đây, cô luôn luôn đặc biệt dễ buồn ngủ.

“Ngủ đi!”

“...Vâng.”

Hương Tình ngoan ngoãn gật đầu.

Cánh tay choàng qua người anh dùng sức ôm chặt hơn một chút, mắt từ từ nhắm lại, giọng líu ríu: “Nằm trong lòng anh càng thêm buồn ngủ hơn!”

Cảm giác quá yên tâm, khiến cô nhắm chặt mắt lại, hoàn toàn không mở nổi mắt ra.

Tiếng máy sấy ‘vù vù’ vẫn tiếp tục, Hương Tình đã ngủ mê man rồi.

Lúc tỉnh dậy, là vì Hương Tình bị Lục Li Dã dầy vò ép phải dậy.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, Hương Tình cảm thấy cơ thể mình như đang bị ai lay qua lay lại, mở mắt ra thì bắt gặp đôi mắt mê say đang chứa đầy sự phẫn khích của Lục Li Dã.

“Em tỉnh rồi à?”

Lục Li Dã giọng khàn khàn hỏi một câu.

Hương Tình: “...”

Cô có thể không tỉnh sao?

“Anh nhân lúc em ngủ, vẫn...”

Lời còn chưa nói xong, thanh âm đã bị môi răng của Lục Li Dã nuốt toàn bộ, liền nghe thấy giọng anh trầm thấp nói: “Bồn thiếu gia đường đường là một người đàn ông trưởng thành, người phụ nữ của mình ngủ trong lòng, mà lại chỉ nhìn không làm gì, thế có còn là đàn ông không?”

Người đàn ông này nói chuyện lại có lý như vậy!!

“Có điều nếu em thật sự buồn ngủ thì cứ ngủ tiếp đi! Anh sẽ tự làm...”

“...”

Hương Tình thật muốn khóc ngất luôn rồi!!

Đã dày vò đến thế này rồi, cô còn có thể ngủ sao?!

Có lúc, Hương Tình thật sự khâm phục sức lực của người đàn ông này.

Cô ngủ như vậy, không động đậy gì, mệt đến nỗi cả tâm trạng phản ứng lại cũng không có, anh vẫn có thể tình nguyện vui vẻ dày vò cô gần 1 tiếng đồng hồ... sau khi xong rồi, Hương Tình hoàn toàn mệt mỏi, đến xoay người cũng có cảm giác phải tiêu hao hết sức lực toàn thân, anh thì tốt rồi, tinh thần phơi phới, so với lúc nãy thì lại càng thêm phơi phới hơn.

Có điều nhìn bộ dạng cô mệt đến độ mềm nhũn ra như vậy, anh bắt đầu đau lòng: “Có chuyện gì vậy? Không phải bệnh rồi chứ? Nhìn bộ dạng không còn chút sức lực nào của em đi...”

“Em đã mệt thành như vậy, anh vẫn còn dày vò em, Lục Li Dã, anh là đồ...không có lương tâm!!”

Hương Tình mắt đầy sự tức giận, chỉ trích anh.

“Được rồi, không trêu em nữa, mau ngủ đi! Một lúc nữa anh đi rồi!”

Lục Li Dã nói rồi, đắp chăn cho cô.

Hương Tình nghe câu này, có buồn ngủ cũng ngủ không được.

“Anh phải đi rồi?”

Đầu cô mềm nhũn trong lòng anh, cánh tay vòng qua lưng anh, ôm ngày một chặt.

Rõ ràng là không nỡ để anh đi.

“Đợi em ngủ rồi anh đi.”

Lục Li Dã cũng ôm chặt lấy cô.

“Vậy em không ngủ nữa...”

Lục Li Dã bị bộ dạng nghiêm túc của cô chọc cười.

“Ngủ đi!”

Anh đau lòng vỗ nhẹ vào sau lưng cô.

“Một tuần sau anh lại đến thăm em...”

Hương Tình hưởng thụ cảm giác ở trong lòng anh, giọng líu ríu nũng nịu: “Anh kể cho em một câu chuyện cười có được không?”

Lục Li Dã bật cười: “Sao em có thể vẫn giống như đứa trẻ chưa lớn vậy?”

Trong lời nói còn có mùi vị của sự cưng chiều.

Hương Tình cũng cười rộ lên, gương mặt tham lam rúc vào trong lòng anh, tận hưởng mùi vị hooc-mon nhân nhật chỉ thuộc về riêng anh, thanh âm mềm mại van nài anh: “Kể thêm một câu chuyện nữa đi mà...”

Lục Li Dã cảm thấy bản thân hoàn toàn không có sức kháng cự với bộ dạng như này của Cao Hương Tình.

Chỉ cần cô chớp chớp đôi mắt, rồi nũng nịu nói vài câu van nài anh, anh sẽ không có cách nào nói ra chữ ‘không’.

“Nốt một câu chuyện nữa thôi nhé, nghe xong phải ngoan ngoãn ngủ biết không?”

“Vâng...”

Hương Tình vùi đầu vào trong lòng anh, ngoan ngoãn gật đầu.

“Một đàn kiến treo lên lưng một chú voi, nhưng mới ngồi vững thì đã bị chú voi lắc người làm bay xuống đất hết, cuối cùng chỉ có duy nhất một chú kiến vẫn kiên trì bám lấy cổ của chú voi quyết không buông, những chú kiến ở bên dưới nhìn thấy thế, thì không ngừng cổ vũ chú kiến kia: “Nhanh lên!!”

Mau đốt chết voi!! Đốt chết voi đi!! Xem mày còn dám tạo phản không!!”

Lục Li Dã kể xong, bản thân còn tự cười trước.

“Hahaa...Nhật nhẽo quá!!”

Hương Tình vòng tay qua cổ anh, cong cong mi mắt, cười âm lên.

Lục Li Dã ôm lấy tấm lưng mảnh dẻ của cô, đôi mắt lộ rõ ý cười: “Em nói xem sau này chúng ta sinh con rồi, có khi nào cứ mỗi buổi tối, cả hai mẹ con đều đòi bổn thiếu gia kể mấy câu chuyện cười nhật nhẽo cho hai người nghe không nhỉ?”

Hương Tình ngại ngừng đẩy anh ra: “Ai nói muốn sinh con cho anh chứ?! Anh mơ hão đấy à!”

“Đây là chuyện sớm muộn mà thôi.”

“Hừ, chuyện còn chưa đâu vào đâu cả!”

Sau đó, Hương Tình và Lục Li Dã tranh luận qua lại, cô ngủ trên vai anh lúc nào không hay.

Tối hôm đó, cô mơ một giấc mơ, cô mơ thấy một cô bé vô cùng đáng yêu đang nắm lấy tay cô, đuổi theo cô từ phía sau, không ngừng gọi ‘mẹ ơi, mẹ ơi’...

Hương Tình bị mẹ mình ở bên ngoài cửa gọi dậy.

Lúc mở mắt ra, bên cạnh đã không còn ai rồi.

Lục Li Dã đi rồi.

Trong lòng Hương Tình nhin không được có chút mát mát, nhưng hương vị của anh vẫn còn lưu lại ở đây, khiến cho khoảng trống trong lòng cô cũng đỡ hơn phần nào.

Cô hít thật sâu, cảm nhận mùi vị chỉ thuộc về riêng anh, trong lòng chợt thấy thật ấm áp... “Đừng có lười biếng nữa, nếu không sẽ muộn đấy.”

Hoàng Ngân nhẫn nại nói với đứa con gái vẫn đang lười biếng nằm trên giường không chịu dậy.

“Vâng, con ra ngay đây...”

Hương Tình tuy rằng không muốn rời khỏi chiếc chăn có mùi của anh, nhưng dù là lưu luyến không muốn rời thì vẫn phải đi làm.

Cô đành phải bỏ chăn ra, xuống giường, đi vào trong nhà tắm vệ sinh cá nhân, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài, làm đẹp chăm sóc đầy đủ cho bản thân cũng xong rồi.

Mái tóc đen dài, được cô tùy ý buộc ra sau, trông có vẻ thoải mái, nhìn trông không loạn, nhưng lại khiến cô lộ ra khí chất ung dung tự tại, thậm chí có phần lười nhác.

Đồng phục quen thuộc, áo sơ mi trắng, váy ngắn bó màu đen, đi đôi giày cao gót khoảng bốn phân.

Trang phục vô cùng đơn giản, nhưng rất tinh tế.

Bộ trang phục khoác lên cơ thể đẹp đẽ mỹ miều của Hương Tình, khiến cho cô lộ ra dáng vẻ mê người, mê hoặc vạn vật.

“Ba, mẹ, ba mẹ nhìn con đi, có phải béo lên nhiều không?”

Hương Tình đi xuống nhà, đi vào phòng ăn, ở trước mặt ba mẹ mình xoay một vòng, lo lắng hỏi hai người.

Cao Dương Thành cúi đầu đọc báo, mắt cũng không thèm ngước lên: “Béo cái gì mà béo, gầy nhìn mới không đẹp!”

“Đúng vậy! Cứ gầy như que tăm là đẹp à? Hình thể của con như thế này là vừa rồi, còn mê người hơn cả mẹ con rồi! Mau lên, mau ngồi xuống ăn sáng!”

Hoàng Ngân kéo con gái mình ngồi bên cạnh mình.

“Mẹ, chính vì hình thể đẹp, cho nên mới muốn gìn giữ! Nếu con béo lên rồi, thì thật đáng tiếc!! Con cũng không muốn béo!!”

“Không béo!! Không béo chút nào!!”

Hoàng Ngân là nói thật.

Tuy rằng so với trước có ‘tròn’ lên một chút, nhưng thể này cũng không tính là ‘béo’ được.

Hoàng Ngân nói xong liền lấy một cái quẩy bỏ vào trong bát cháo của Hương Tình.

Nhìn thấy cái quẩy, Hương Tình đột nhiên cảm thấy có chút ngấy, có cảm giác buồn nôn.

“Thôi, mẹ ơi, con không ăn đâu, nhiều dầu quá, dễ béo lên!”

Đối với phản ứng khác thường như này của cơ thể mình, Hương Tình cũng không nghĩ nhiều.

“Không ăn quẩy, thì cũng ăn ít cháo đi chứ!”

Hoàng Ngân nói xong, gấp quẩy ở trong bát của Hương Tình bỏ vào bát mình: “Mau lên, ăn chút cháo đi, buổi sáng không thể để bụng rỗng.”

“...Vâng.”

Hương Tình tuy rằng nuốt không trôi, nhưng vẫn nghe lời mẹ, ngoan ngoãn ăn vài miếng cháo, sau đó mới đi làm.

Trước khi ra khỏi cửa, cô đột nhiên nghĩ ra gì đó, liền quay lại: “Đúng rồi, mẹ, có chuyện này con nghĩ nên nhắc để mẹ chuẩn bị tinh thần một chút...”

“Chuyện gì thế?”

Hoàng Ngân nghi ngờ nhìn gương mặt tươi cười của con gái mình.

“Chuyện là, con có người yêu rồi!!”

“?”

-----oOo-----

Chương 501: Uy hiếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bác sĩ Cao vẫn đang cúi đầu xem báo không hề ngẩng lên, cuối cùng cũng ngược mắt nhìn con gái mình.

"Bạn trai con đang làm gì? Bao nhiêu tuổi? Gia đình làm gì?"

Bác sĩ Cao gập tờ báo trong tay, liên tục hỏi con gái mình mấy vấn đề.

Hương Tình còn tưởng mẹ mình mới là người hỏi những lời này, không ngờ ba lại cướp lời ngay trước mặt mẹ.

Xem ra, người đàn ông thường ngày vẫn ung dung bình tĩnh, nhưng khi đối mặt với chuyện lớn trong cả đời của con gái mình thì thật sự không có cách nào bình tĩnh được!

"Con muốn tạm thời giữ bí mật về chuyện này đã!"

Hương Tình không nói.

"Thế nào? Con còn định úp úp mở mở với ba mẹ mình nữa à?"

Hoàng Ngân khẽ nhú mày, có phần không vui.

"Được rồi, ba mẹ cứ yên tâm đi. Anh ấy là người tốt, đặc biệt tốt với con gái của ba mẹ! Con giữ bí mật như vậy thì nhất định phải có nguyên nhân của mình! Con hứa với ba mẹ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì một tuần sau sẽ dẫn anh ấy tới gặp hai người, có được không?"

"Hai con đã qua lại với nhau bao lâu? Đã phát triển đến mức nào rồi?"

Bác sĩ Cao tiếp tục truy hỏi.

Hương Tình trợn mắt: "Ba, đây là chuyện riêng của con, con từ chối khai báo!"

"Đủ lông đủ cánh rồi?!"

Bác sĩ Cao nghiêm mặt và trừng mắt với con gái mình.

Đây thật sự là lần đầu tiên ông ra oai ở trước mặt con gái.

"Mẹ, mẹ xem ba kia..."

Hương Tình thấy ba có vẻ không dễ gạt thì đành phải xoay sang làm nũng với mẹ mình.

"Con đừng hy vọng ở mẹ! Ba con làm vậy còn không phải vì lo lắng cho con sao? "

Hoàng Ngân quyết định kéo con gái mình về ngồi trước bàn ăn: "Ba con lo lắng con gái mình bị người xấu cướp đi, cho nên mới kích động như vậy thôi. Con phải thông cảm cho ông ấy mới đúng chứ!"

"Anh ấy không phải là người xấu. Anh ấy là người con gái mẹ yêu đấy!"

Hương Tình cố gắng giải thích rõ ràng.

"Được rồi, được rồi!! Con đừng mở miệng nói yêu, ngậm miệng cũng nói yêu nữa!"

Bác sĩ Cao nghe được lại càng mất kiên nhẫn.

Con gái mình nuôi mấy chục năm, đang yên đang lành lại bị một thằng nhóc xấu xa bắt đi mất. Máu chột là ai, bộ dạng thế nào mà ông cũng không biết. Nếu chẳng may thật sự là một tên khốn lừa tiền, lừa thân xác thì làm thế nào?

Nếu đúng là vậy, ông chắc hẳn phải đánh tên khốn kiếp đó đến mức ngay cả mẹ nó cũng không nhận ra được mới thôi!

Thảo nào mọi người đều nói ba vợ và con rể là tình địch trời sinh!

Đây còn không phải là vậy sao? Vẫn chưa gặp mà trong lòng người làm ba như ông đã thấy chua loét rồi!

"Không cần chờ một tuần nữa làm gì, tối nay con dẫn về cho mọi người gặp mặt đi!"

Ông đề nghị.

"Không được, phải chờ một tuần nữa. Bây giờ anh ấy còn bận đi công tác, không có ở trong nước!"

Hương Tình cảm thấy mình thật sự nhanh trí.

Nhưng trong lòng cô thấy hồi hận khi để lộ tin tức mình có bạn trai cho ba mẹ biết sớm như vậy!

Ôi, còn không phải vì quá hưng phấn nên không thể chờ đợi được sao?!

"Được rồi! Vậy ba mẹ cũng có thể xem ảnh chứ?"

"..."

Đây thật sự là lần đầu tiên Hương Tình cảm thấy ba mình khó chơi như vậy.

"Ba, ba xem ảnh làm gì? Không cần xem đâu, anh ấy vô cùng đẹp trai! Chắc chắn không kém hơn ba và anh con đâu, chiều cao 1m88, cũng rất

tốt!"

Hương Tình vẫn vô cùng kiêu ngạo về điềm này.

"Ba muốn nhìn tướng mạo!"

Cao Dương Thành tức giận trừng mắt với con gái mình.

"Ba, ba không làm bác sĩ mà đổi sang thầy coi tướng từ khi nào thế? Ba có thể đoán được số mệnh cơ à!"

Hương Tình nói xong chỉ vào hai má của mình, mặt dày nói: "Vậy ba xem cho con đi, xem thử khi nào thì con gái ba có thể kết hôn."

"... Cô bé này, con không làm ba con tức chết thì không chịu được à!!"

Hoàng Ngân cũng không thể nghe nổi nữa!

"Được rồi, được rồi, con đừng có lè mề nữa, nhanh đi làm đi! Chờ tuần sau, con dẫn người về xem thế nào rồi nói sau!"

Con gái mình thì mình hiểu rõ. Con nó đã xác định không muốn nói ra chuyện gì thì cho dù có kẻ dao lên cổ, nó cũng sẽ không nói ra nửa lời.

"Cảm ơn mẹ, vậy con đi trước đây!"

Hương Tình nói xong liền cầm lấy túi muốn rời đi.

Gương mặt Cao Dương Thành sa sầm xuống, lạnh lùng nói: "Chờ một lát!"

Ông gọi con gái mình lại: "Còn một vấn đề cuối cùng, con phải trả lời, con và nó đã từng ngủ với nhau chưa?"

"Chồng à..."

Hoàng Ngân không ngờ chồng mình lại đột nhiên hỏi trắng ra như vậy.

"..."

Hương Tình lập tức nghẹn lời, cảm giác như có một đàn quạ vừa bay qua đỉnh đầu vậy. Cô nghiêm túc trả lời ba mình: “Bây giờ đã là thời đại nào rồi? Ba, ba không thể nào là người có tư tưởng cổ hủ như vậy chứ! Năm đó chưa cưới mà ba còn có thể làm cho mẹ con sinh ra anh con đấy. Bây giờ, ba hỏi con đã ngủ với người ta chưa, ba cảm thấy thế nào?”

Hương Tình vừa nói dứt lời đã đổi lấy một cái đập của mẹ vào đầu. Bà cảnh cáo cô: “Nếu con dám chưa cưới đã có thai, xem mẹ có đánh gãy hai chân con hay không!!”

"Đau..."

Hương Tình khẽ xoa đầu mình, bĩu môi: “Mẹ, con biết mà. Bọn con có dùng các biện pháp tránh thai nên mẹ yên tâm đi.”

Yên tâm, có quỷ mới yên tâm nổi!

Hoàng Ngân tức giận lại không có chỗ nào trút.

Cao Dương Thành còn muốn hỏi con gái mình xem kỳ kinh nguyệt của cô vào lúc nào, không ngờ cô đã xách túi bỏ chạy sớm như vậy.

Ôi, quả nhiên thành ngữ có câu nói rất đúng, con gái lớn không giữ được!

Cao Dương Thành thở dài, hỏi vợ mình: “Con bé có kinh nguyệt vào lúc nào?”

"Hình như là giữa tháng! Anh làm gì mà nghi thần nghi quỷ thế? Con bé mới nói có bạn trai, chẳng lẽ anh lại nghi nó có thai rồi à?"

Hoàng Ngân thật sự cảm thấy chồng mình quá khoa trương rồi.

"Cần thận một chút vẫn tốt hơn! Nếu con bé thật sự có thai thì phải cưới! Sinh non không tốt cho sức khỏe của nó."

Dù sao Cao Dương Thành cũng là bác sĩ, cho nên tương đối nhạy cảm với chuyện thế này.

"Nếu vậy, chờ buổi tối con bé về, em sẽ cố gắng nói chuyện với nó, bảo

nó chú ý một chút."

"... Ừ."

Khi Hương Tình lái xe tới công ty, đi được nửa đường thì cô bỗng nhiên cảm thấy dạ dày khó chịu, cứ cuộn lên làm cho cô thấy buồn nôn.

Cô khó chịu nhú mày.

Nhắc tới cũng lạ, gần đây cô ăn không ngon miệng thì cũng thôi, còn luôn buồn nôn là sao chứ?

Chẳng lẽ dạ dày có vấn đề gì sao?

Bỗng nhiên, Hương Tình nhớ tới trước khi mình ra ngoài, ba mẹ cô có nói gì đó tới chuyện chưa cưới đã có thai... Suy nghĩ trong đầu cô bỗng nhiên loạn cả lên...

Cô chợt giảm phanh và đỗ xe ở bên đường.

Nghĩ đến chuyện này cũng thật sự có chút kỳ lạ. Hình như kinh nguyệt của mình đã quá một tháng rưỡi rồi, bình thường thật sự có quá nhiều việc nên cô không ngờ lại quên mất chuyện này.

Nhưng...

Không phải Lục Ly Dã đã dùng biện pháp tránh thai rồi sao? Cô làm sao có thể mang thai được chứ?!

Có lẽ chỉ là do dạ dày có vấn đề thôi?

Hương Tình quyết định hết giờ làm hôm nay sẽ tới bệnh viện kiểm tra cẩn thận.

Sau khi nghĩ tới đây, Hương Tình lại khởi động xe đi tới công ty.

Không quan tâm là chuyện gì, nói chung cứ chờ hết giờ làm đi tới bệnh viện khám thì sẽ biết. Cho nên, bây giờ cô vẫn nên nghiêm túc đi làm thôi!

Vào buổi trưa, Hương Tình bất ngờ nhận được điện thoại của Morri.

"Xuống dưới lầu."

Trong điện thoại, anh ta thậm chí không chào hỏi đã trực tiếp ra lệnh.

Hương Tình hơi sững sốt, theo bản năng cúi đầu xuyên qua cửa sổ để nhìn xuống tầng một. Cô chỉ thấy có một chiếc Bingley màu đen đỗ ở cửa công ty của bọn họ.

Lúc này, cậu chủ Mạc ra ngoài đặc biệt khiêm tốn, khiêm tốn đến mức không giống với phong cách của anh ta.

"Ngài Mạc..."

"Xuống đây!"

Hương Tình còn muốn nói thêm nhưng đã bị Morri ngắt lời.

Chỉ nghe anh ta nói bóng gió thêm một câu: "Nếu như còn muốn Lê Dã sống sót..."

Trong lòng Hương Tình bỗng nhiên thấy ớn lạnh, thoáng cái đã cúp máy và chạy vội xuống dưới tầng.

Dọc đường đi, cô va phải đồng nghiệp cũng không kịp dừng lại nói "xin lỗi".

"Hương Tình, xảy ra chuyện gì vậy? Sao nhìn vẻ mặt cô khó coi thế..."

"Không..."

Nghe đồng nghiệp có lòng tốt hỏi thăm, Hương Tình hoàn toàn không có tâm tư nào trả lời, chỉ trả lời một câu cho có lệ rồi chạy vội về phía cửa ra.

Trên chiếc xe Bentley, Ngô Dữ Sinh ngồi ở chỗ ghế lái phụ.

Morri nhắm mắt, dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi.

Trên gương mặt điển trai lãnh đạm của anh ta không có quá nhiều cảm xúc.

Dường như cảm giác được Hường Tình xuất hiện, anh ta chợt mở mắt ra.

Trong đôi mắt nâu sâu thẳm nhìn chăm chú vào Hường Tình, ánh mắt tối lại, một lát sau đôi môi mỏng mới mở ra nói: "Lên xe."

"Morri, anh vừa nói..."

"Lên xe!! Đừng để cho tôi phải lặp lại lần thứ hai."

Vẻ mặt Morri càng thêm lạnh lùng.

Hường Tình không dám chậm trễ, vội vàng ngồi lên xe.

Dù sao, người trong miệng anh ta nói tới chính là Lục Ly Dã!

"Lái xe..."

Morri ra lệnh cho tài xế.

Hường Tình không biết bọn họ đi đâu nhưng lại không dám hỏi nhiều.

Cô ngồi ở trong xe mà có cảm giác như ngồi trên bàn chông.

Trong lòng cô chẳng khác nào bị gai cào, muốn hỏi nhưng ngại vì có Ngô Dữ Sinh và tài xế ở đó nên không thể tùy tiện mở miệng.

Dù sao, thân phận của Lục Ly Dã cũng đặc biệt!!

Cô phải thận trọng từ lời nói đến việc làm mới phải!

Chiếc xe chạy về một hướng nào đó.

Chỉ là càng đi, Hường Tình càng phát hiện ra đoạn đường này thật sự quen thuộc đến không thể tưởng tượng nổi.

"Đây... Đây không phải là hướng đi tới nhà tôi sao?"

Hương Tình kinh ngạc không hiểu nhìn Morri bên cạnh: “Anh rốt cuộc có ý gì vậy?”

Cô không hiểu nhưng bầu không khí kỳ lạ này làm cô thấy phiền lòng.

Morri chỉ thản nhiên liếc nhìn Hương Tình: “Đến nơi thì sẽ biết!”

Sau đó, anh ta không nói thêm bất kỳ một câu nào khác.

Càng như vậy, trong lòng Hương Tình lại càng không có cách nào bình tĩnh được.

Không đến nửa giờ sau, chiếc xe đã dừng lại ở dưới khu căn hộ của Hương Tình.

Trong nhà không có ai.

Mẹ cô đã đi làm, ba cô đi tới bệnh viện rồi.

"Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết lý do không?"

Hương Tình rõ ràng đã mất kiên nhẫn.

Morri chỉnh lại quần áo của mình, sau đó ra lệnh cho người lái xe và Ngô Dữ Sinh phía trước: “Hai người xuống trước chờ đi!”

"Vâng..."

"Đứng xa một chút! Không có lệnh của tôi thì không ai được tới gần!"

"Vâng!"

Morri lạnh lùng ra lệnh làm cho Hương Tình không khỏi khiếp sợ.

Cô thật sự không đoán được người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì.

Ngô Dữ Sinh và tài xế nhanh chóng xuống xe. Cửa xe vừa mới đóng lại, Hương Tình đã nóng lòng hỏi một câu: “Lê Dã đâu? Anh ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?!”

"Hắn còn đang ở nơi hắn nên ở, không có chuyện gì cả!"

Morri hờ hững trả lời một câu.

Sau đó, anh ta lại nói một câu không đầu không cuối: "Nhưng Lê Dã mà em nhắc tới còn thiếu một cái họ! Hắn không phải tên là Lê Dã mà là Lục Ly Dã!"

Đôi mắt nâu của Morri híp lại đầy vẻ nguy hiểm, nhìn chăm chăm vào Hương Tình không hề chớp mắt, kín đáo quan sát từng hành động cử chỉ của cô, thậm chí là bất kỳ cảm xúc nhỏ nào trên gương mặt cô.

Hơi thở của Hương Tình trở nên nặng nề...

Gương mặt cô cũng tái đi.

Đôi môi cô khẽ run lên và cúi đầu thì thầm nói: "Tôi không biết anh rốt cuộc đang nói gì cả!"

Cô nói xong liền muốn đẩy cửa xuống xe.

Morri không ngăn cản cô, chỉ lạnh lùng hỏi ngược lại: "Nếu như tôi không đoán sai, hắn sẽ có một hoạt động lớn vào bảy ngày sau đúng không?"

Bàn tay Hương Tình nắm chốt cửa bỗng nhiên cứng đờ.

Lưng cô cũng cứng đờ.

Morri dường như tương đối hài lòng về phản ứng của cô.

Đôi môi mỏng của anh ta hơi nhếch lên, lộ ra đường cong gợi cảm, nói tiếp: "Lục Ly Dã, cảnh sát lên vào làm nội ứng! Bây giờ chỉ cần Morri tôi gọi một cuộc điện thoại thì hắn có thể chết ở trong khách sạn Thái Tử ngay hôm nay. Sợ rằng vụ giao dịch ma túy vào một tuần sau cũng sẽ đổ xuống sông xuống biển thôi!"

Anh ta nói xong còn thật sự móc một cái điện thoại từ trong túi ra.

-----oOo-----

Chương 502: Cô thật sự kết hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngón tay thon dài của anh ta nhanh chóng ấn xuống bàn phím để mở khóa, sau đó bấm số điện thoại... Khi ngón tay ấn đến con số thứ ba, bàn tay kia đã bị Hương Tình giữ lại.

Trong lòng bàn tay của cô hoàn toàn lạnh giá.

Gương mặt cô trắng bệch, dường như không còn một giọt máu.

"Anh muốn thế nào?!"

Giọng nói của Hương Tình hơi run run.

Morri nhìn cô, trong đôi mắt lạnh đăm vừa rồi đã có thêm phần nóng bỏng.

Bàn tay anh ta nắm ngược lấy bàn tay nhỏ bé, lạnh giá của cô, một tay khác nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô và cười lạnh: "Xem ra, tất cả những suy đoán vừa rồi của tôi đều đúng!"

"Đoán sao??"

Một từ này khiến cho Hương Tình có cảm giác như mình bị đánh "âm" một cái, rơi vào trong địa ngục vậy.

Cả người cô từ ngón chân đến tận trong tim đều lạnh lẽo... Morri khẽ cười, ngón tay cọ nhẹ ở trên cằm của cô: "Đúng vậy, vừa rồi là đoán! Bây giờ thì chắc chắn rồi!"

"Morri, anh thật bỉ ổi!!!"

Viên mắt Hương Tình bỗng nhiên đỏ hoe.

Vừa rồi, tên khốn kiếp này chỉ thử thăm dò phản ứng của cô mà thôi!

Mà những phản ứng của cô lại vừa vặn cho anh ta một câu trả lời chắc chắn.

Hương Tình thật sự muốn đập chết mình.

Nếu vì mình mà Lục Ly Dã xảy ra chuyện, cả đời cô cũng không có cách nào tha thứ được cho mình.

"Thật ra, từ khi thấy được chữ “Lục” kia ở trên người em, tôi đã thấy nghi ngờ rồi! Nhưng sau khi điều tra, tôi không phát hiện ra bên cạnh em có bất kỳ người nào họ Lục, tôi nghĩ có thể là do mình suy nghĩ quá nhiều. Nhưng sau đó, trong lúc vô ý tôi lại gặp được Tần Lịch Lịch. Khi tôi điều tra cô ta mới biết được hóa ra nguyên nhân cô ta mâu thuẫn âm ỉ với em là vì một người đàn ông tên Lục Ly Dã! Mà người đàn ông kia chính là Lê Dã!"

"Một cái tên có thể nói rõ được điều gì chứ? Anh chỉ dựa vào một cái tên mà xác định anh ấy là nội ứng sao?!"

"Không! Đối với người trong xã hội đen thì một cái tên quả thật chỉ là một danh hiệu mà thôi! Người lẫn lộn trong này cơ bản đều không có ai dùng tên thật của mình, cho nên điểm này không hề đáng nghi. Nhưng kỳ lạ nhất chính là khi người của tôi điều tra tài liệu về Lê Dã hấn, không ngờ không tìm ra được chút sơ hở nào! Tài liệu này cẩn thận đến mức giống như do nhân viên lập trình đặc biệt làm ra cho anh ta! Có thể xử lý tài liệu kín kẽ, giấu diếm không có chút sơ hở nào như vậy, tôi nghĩ ngoại trừ người của Cục tình báo ra thì chắc hẳn không ai có thể làm được điểm này..."

Lời Morri nói làm cho gương mặt Hương Tình càng tái hơn.

Người đàn ông trước mặt này...

Quá nguy hiểm!

Mình giờ trò với anh ta sao? Mình căn bản không phải là đối thủ của anh ta!

Hương Tình thở hổn hển, nước mắt lưng tròng. Cô cắn môi, ngẩng đầu nhìn anh ta: “Anh nói đi, anh muốn thế nào mới chịu tha cho anh ấy?”

"Đi thôi! Đi lấy sổ hộ khẩu của em ra đây..."

"Anh... anh có ý gì??"

Hương Tình kinh ngạc trừng mắt nhìn anh ta: "Anh muốn làm gì?!"

Cô đột nhiên cao giọng hơn.

Vẻ mặt Morri vẫn thản nhiên, không hề có chút cảm xúc nào: "Tôi đã từng nói, Morri tôi muốn kết hôn thì cô dâu nhất định sẽ là Cao Hương Tình em!"

Anh ta nhướn mày, khoe miệng hơi cong lên, cười nhạt: "Em sẽ không cho rằng tôi nói đùa với em chứ?"

"Anh thật bỉ ổi!"

Hương Tình mắng anh ta mà giọng nói lại run rẩy.

Hai nắm tay cô siết chặt, móng tay cắm sâu vào trong lòng bàn tay tạo thành hai mặt trăng hình lưỡi liềm.

Morri dường như không vui khẽ nhíu mày: "Sự kiên trì của tôi cũng có hạn thôi!"

"Morri, chúng ta đổi điều kiện khác được không?"

Giọng nói của Hương Tình run rẩy, cầu xin anh ta.

"Được!"

Morri mỉm cười và ngồi thẳng dậy, ánh mắt tùy ý nhìn lướt qua dáng người đầy đặn của Hương Tình: "Cởi quần áo..."

"Khôn kiếp!"

Hương Tình suýt nữa thì giơ tay tát vào mặt Morri, nhưng tay cô mới duỗi tay ra đã bị anh ta cản lại.

Gương mặt điển trai của anh ta hoàn toàn lạnh lùng: “Nếu em thật sự không muốn hấn chết thì ngoan ngoãn cầm quyển hộ khẩu đến Ủy ban cho tôi! Tôi cho em thời gian ba giây để suy nghĩ...”

Morri nhanh chóng ấn một số điện thoại di động, cuối cùng chỉ còn thiếu ấn nút gọi thì dừng lại.

"Ba..."

"Hai..."

Anh ta lạnh lùng đếm ngược, vẻ mặt băng giá chẳng khác nào ma vương.

"Tôi đi..."

Giọng nói của Hương Tình đặc biệt run rẩy, ngay cả người cô cũng run rẩy, lắc lư như sắp ngã: “Tôi đi, tôi đi...”

Cô bỗng nhiên giống như một con thú hoang nhỏ phát điên, hét lên với Morri đến lạc cả giọng: “Không phải anh muốn kết hôn với tôi sao? Tôi chấp nhận! Nhưng nếu sau khi tôi kết hôn với anh mà anh còn bán đứng anh ấy, vậy Cao Hương Tình tôi nhất định sẽ có cả ngàn cách làm cho anh sống với tôi không bằng chết!! Tôi nói được thì làm được!”

Hương Tình nói xong liền đẩy mạnh cửa xe và bước xuống.

Morri nhìn bóng lưng kiên định của Hương Tình, lời cảnh cáo của cô dường như vẫn vang lên bên tai.

Đôi môi mỏng của anh ta không khỏi cong lên đầy gợi cảm, đôi mắt càng thêm sâu thẳm. Quả nhiên là người phụ nữ mà Morri này thích, không tệ!

"Dữ Sinh!"

Morri quay cửa sổ xe xuống, ra lệnh cho Ngô Dữ Sinh: “Đi theo mợ chủ vào trong, xem cô ấy có gì cần giúp đỡ không.”

Anh ta bảo Ngô Dữ Sinh đi theo Hương Tình, ngoài mặt là giúp đỡ nhưng thật ra là theo dõi cô, đề phòng cô liên lạc với Lục Ly Dã!

Một câu “mợ chủ” làm cho tâm lung nhỏ bé và yếu ớt của Hương Tình cứng đờ.

Trái tim cô cũng thấy lạnh giá tới mức không còn chút hơi ấm nào.

Móng tay cô bấm vào trong lòng bàn tay sắp chảy máu rồi.

Chân cô bước từng bước nặng nề như đổ chì về phía nhà mình mà trái tim hoàn toàn đau đớn...

Trong giây phút khi ký tên mình lên đơn thỏa thuận kết hôn, Hương Tình dường như đã chết... Cái bút rơi ra khỏi bàn tay cô. Cô ngơ ngác ngồi ở đó, nhìn trên tờ giấy trắng hiện rõ ba chữ “Cao Hương Tình” xiêu vẹo kia, trái tim vô thức đau thắt lại. Cảm giác đau đớn này không hề thua kém gì khi rút gân lột da, gọt cơ róc xương... Cô cho rằng chú rể của mình sẽ là Lục Ly Dã...

Bọn họ rõ ràng đã nói một tuần sau, cô đưa anh về nhà ăn tết, cô dẫn anh về gặp ba mẹ mình!

Cô rõ ràng đã chuẩn bị kỹ càng sẽ sống cả đời với anh ta!

Nhưng...

Tại sao kết cục cuối cùng lại đột nhiên thành như vậy?

Tại sao lại thành ra như vậy?!

Hương Tình không nghĩ ra, cũng không muốn hiểu rõ nữa...

Tất cả mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ không chịu nổi, đầu cô cũng choáng váng, cảm giác vô cùng đau đớn, dường như muốn ngất đi.

Vào lúc cô sắp ngã, một lồng ngực rắn chắc, lạnh lùng đã đỡ lấy cô.

"Sao vậy?"

Một giọng nói khê vang lên ở bên tai Hương Tình, cô nhú mày đẩy Morri ra xa: “Bỏ ra! Anh đừng có động vào tôi...”

"Ba mẹ tới rồi..."

Morri bỗng nhiên nói một câu.

Hương Tình cứng người.

Ba, mẹ?

Ba mẹ của ai chứ?!

Khi cô còn chưa rõ tình hình, đã thấy ba mẹ mình vội vàng bước vào Ủy ban: "Hương Tình, con rốt cuộc đang giờ trò gì vậy?!"

"Anh gọi ba mẹ tôi tới à?!"

Hương Tình bỗng nhiên nghiêng đầu, lớn tiếng chất vấn Morri.

Thái độ của cô rất tệ.

Đôi mắt nâu của Morri tối lại nhưng không nói gì, chỉ đứng đây, lễ phép chào Cao Dương Thành và Hoàng Ngân một tiếng: "Ba, mẹ!"

"Không được gọi như vậy! Bọn họ là ba mẹ tôi, không phải ba mẹ anh! Không phải là ba mẹ anh. Ai cho anh gọi bọn họ tới! Ai bảo..."

Hương Tình không có cách nào kìm chế được cảm xúc của mình, cô đã sắp hoàn toàn suy sụp rồi.

Cô giống như một đứa trẻ cố tình gây sự, bất chấp tất cả mà gào khóc ầm ĩ ở trước cửa Ủy ban.

Không một ai biết cuộc hôn nhân này đối với cô lại tàn nhẫn, thâm trọng tới mức nào!

Cao Dương Thành và Hoàng Ngân không ngờ lại nhìn thấy được cảnh con gái mình đau khổ như vậy... "Hương Tình, con đừng khóc, không phải Morri gọi ba mẹ tới mà là dì Lý nói cho ba mẹ biết thôi."

Hoàng Ngân vội vàng đi tới, kéo con gái đang khóc thảm thiết vào trong

lòng mình: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao đang yên đang lành mà con lại khóc tới mức này? Còn nữa, các con đột nhiên kết hôn là sao? Vì sao không cho ba mẹ biết chút tin tức nào chứ?”

Di Lý là bạn thân của Hoàng Ngân lại vừa vắng làm ở trong Ủy ban.

"Mẹ đừng hỏi, đừng hỏi gì cả..."

Hương Tình nhào vào trong lòng mẹ mình và khóc rống lên chẳng khác nào kẻ tâm thần.

Morri đứng bên cạnh thấy vậy chỉ nhịu mày, nhưng không nói gì.

Sau khi gật đầu chào ba mẹ vợ của mình, anh ta dẫn theo Ngô Dữ Sinh rời đi trước.

Buổi chiều, Hương Tình không đi làm.

Cô tự giam mình ở trong phòng suốt nửa ngày, không quan tâm Hoàng Ngân và Cao Dương Thành gõ cửa thế nào, cô vẫn không ra.

Mãi đến khi ăn cơm chiều, Hương Tình mới mang theo đôi mắt đỏ sưng vù mà đi ra khỏi phòng ngủ của mình.

Lúc xuống tầng, chân cô bước đi không có sức, đôi mắt trống rỗng không hề có chút ánh sáng nào.

Bộ dáng này của cô làm cho Hoàng Ngân hoảng sợ.

"Hương Tình, con đừng như vậy, con nói cho mẹ biết hôm nay rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra đi..."

Hương Tình ngồi ở trên sofa và ôm cái gối ôm trong lòng, buồn chán gối đầu lên, suýt nữa không nhận được mà nước nở nói: “Mẹ, không có chuyện gì đâu. Mẹ cũng thấy đấy, con kết hôn rồi..."

Cô thật sự kết hôn rồi!

Hoàng Ngân và chồng mình lo lắng nhìn nhau, suy nghĩ một lát vẫn không nhận được hỏi cô: “Người bạn trai mà sáng sớm hôm nay con nói

tới là Morri sao?"

Hương Tình đang khóc thút thít chợt dừng lại.

Tay cô càng siết chặt lấy cái gối ôm.

Mười ngón đã trắng bệch tới mức kính người.

Một lúc lâu sau...

Hương Tình buồn chán dựa vào gối ôm và gật đầu: "Vâng..."

Cô không muốn để cho ba mẹ mình phải lo lắng cho mình.

"Nói dối!"

Hoàng Ngân nhìn con gái mình như vậy, trong lòng cũng khó chịu. Bà ôm lấy hai vai của con gái, nghẹn ngào nói: "Hương Tình, con nói cho mẹ biết, có phải Morri làm con phải chịu oan ức gì đúng không? Nếu phải, ba mẹ sẽ đi đòi lại công bằng cho con. Nếu con không muốn kết hôn thì chúng ta không kết hôn nữa, được không? Con đừng tự làm cho mình phải khó xử như vậy. Con như vậy, trong lòng ba mẹ cũng không dễ chịu gì..."

"Không! Không, mẹ, con tự nguyện kết hôn với anh ta, ba mẹ đừng đi tìm anh ta..."

Hương Tình vội vàng ngẩng đầu kéo mẹ mình lại.

Cô đang muốn nói gì đó, chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng động cơ xe.

Một chiếc Bingley màu đen đã đỗ lại ở cửa biệt thự.

Cửa xe phía sau nhanh chóng mở ra, chỉ thấy Morri từ bên trong bình tĩnh bước ra.

Sau đó, anh ta bước nhanh vào nhà.

Ngô Dữ Sinh cung kính đi theo sau lưng anh ta.

Vừa đi vào trong, anh ta đã lễ phép chào Hoàng Ngân và Cao Dương Thành, gọi một cách vô cùng tự nhiên: “Ba, mẹ...”

Vẻ mặt Hoàng Ngân hơi lúng túng.

Cao Dương Thành chỉ thản nhiên liếc nhìn qua anh ta nhưng không trả lời.

"Con tới đón Hướng Tình về nhà."

Anh ta nói rất đương nhiên.

Trên sofa, Hướng Tình ôm gối ôm và cắn răng trừng mắt nhìn anh ta.

Hướng Tình trơ mắt nhìn Morri bước từng bước đến gần mình. Cơ thể cô run rẩy chống cự, nhưng trong chớp mắt tiếp theo đã rơi vào trong lồng ngực lạnh lùng của anh ta.

-----oOo-----

Chương 503: Hôm nay em hơi kỳ lạ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh ta thì thào nói rõ từng tiếng ở bên tai của cô: “Bây giờ em là vợ của tôi, cho nên em phải thực hiện nghĩa vụ của người làm vợ! Nếu như em vẫn hi vọng Lục Ly Dĩ còn sống tốt thì...”

Anh ta nói đến đó lại bế Hướng Tình lên.

"Bỉ ỏi!"

Viên mắt Hướng Tình đỏ hoe nhưng cô không thể nói gì nữa, chỉ có thể cố nhịn rồi lại cố nén nhịn!

Hoàng Ngân rất không muốn để con gái mình đi, nhưng Hướng Tình muốn đi theo Morri, bà cũng không có cách nào. Dù sao bây giờ hai người đã là vợ chồng!

Tối hôm đó, Morri đưa Hương Tình đến một biệt thự trên núi ở vùng ngoại thành.

Thu xếp xong cho cô, anh ta không hề căn dặn một lời nào đã dẫn Ngô Dữ Sinh đi, chỉ để lại mấy cô giúp việc và mấy chục vệ sĩ áo đen chờ ở bên ngoài.

So với nói là bảo vệ cô thì không bằng nói là bọn họ giám sát cô.

Hương Tình không đi làm, thậm chí cũng không có tâm tư đâu để xin nghỉ. Cô cứ nằm ở trên giường mơ mơ màng màng như vậy.

Cô hết ngủ lại tỉnh, tỉnh lại ngủ.

Đám người giúp việc đi vào đưa cơm cho cô nhưng cô không để ý tới, cũng không muốn ăn một miếng nào. Có đôi khi cô thậm chí nghĩ mình còn không bằng chết như vậy ở trên chiếc giường này thì tốt biết mấy.

Rất nhiều đêm, cô đều nằm mơ...

Những cảnh trong mơ không ngừng hiện ra trong đầu cô...

Cô mơ thấy Lục Ly Dã gõ cửa sổ phòng cô. Cô mở cửa ra và anh ta ôm cô vào trong lòng, không ngừng hôn cô.

Hôn rồi hôn, sau đó Hương Tình sẽ khóc.

Khóc một lúc thì cô tỉnh lại...

Vừa tỉnh lại, bên khóe mắt cô đều là nước mắt.

Chợt có đôi tay lạnh lẽo lau nước mắt trên mặt cô, sau đó cô rơi vào trong một lồng ngực rắn chắc. Giọng nói lạnh lùng của Morri nặng nề vang lên bên tai của cô: "Bảo em kết hôn với tôi lại khôn khổ như vậy sao?"

"Đúng, không chỉ đơn giản có đau khổ mà còn có buồn nôn nữa! Rất buồn nôn..."

Hương Tình mở mắt ra, trong đôi mắt lạnh lùng hoàn toàn không che

giấu sự căm hận trừng mắt nhìn anh ta.

Trong chớp mắt tiếp theo, cô đã bị Morri đè xuống dưới người.

Cơ thể anh ta đặc biệt cường tráng nên cô căn bản không phải là đối thủ. Hơn nữa, vì nhiều ngày không ăn nên giờ phút này, Hương Tình thậm chí chỉ nói mấy câu cũng cảm thấy rất mệt mỏi, nói gì tới chuyện đấu sức với người đàn ông này chứ?

"Cao Hương Tình, nhưng Morri tôi lại thích em..."

Đôi mắt anh ta nóng rực, sáng ngời nhìn Hương Tình dưới thân mình.

Ánh mắt kia nóng như lửa khiến Hương Tình cảm giác như bị bỏng rát.

Ngón tay anh ta giữ chặt lấy cằm cô, trong giây lát, đôi môi ẩm ướt, ấm nóng đã mạnh mẽ cuốn lấy môi cô.

Đầu lưỡi anh ta vừa đưa vào trong miệng Hương Tình đã bị cô hung hăng cắn chặt.

Bất ngờ chính là Morri cũng không tránh, cứ mặc cho cô cắn như vậy.

Lúc đầu, miệng Hương Tình còn nói lỏng, nhưng thấy anh ta không tránh thì trong lòng càng tức giận hơn, hàm răng cắn xuống cũng mạnh hơn.

Mãi đến khi cắn ra máu rồi, cô cũng không có ý định nhả ra.

Sau đó, có lẽ vì thật sự quá mệt nên cuối cùng... Hương Tình vẫn thả lỏng miệng.

Nước mắt không nén được mà tràn ra khỏi mi.

Morri vẫn không chịu thả cô ra, dù đau nữa vẫn hôn cô mà không chịu bỏ cuộc, cuốn lấy đôi môi mềm mại của cô, chiếm lấy khoang miệng ngọt ngào thơm tho của cô... "Tôi yêu em nên mới cưới em! Một ngày nào đó, tôi sẽ làm cho trái tim của em cũng giống như tôi vậy..."

Từ trước đến nay, Morri đã quyết định chuyện gì, thì không có chuyện

không thể!

Lại giống như có cô và cưới cô vậy!

Nhưng...

"Morri, anh vĩnh viễn cũng không đợi được đến ngày đó đâu..."

Từ giờ phút Morri muốn kết hôn với Cao Hướng Tình thì đã xác định anh ta mãi mãi mất Cao Hướng Tình cô rồi!

Hướng Tình sống chờ đợi qua bốn ngày, sang ngày thứ năm, cô cuối cùng cũng bắt đầu đi làm.

Sau khi đi làm, tâm trạng cô vẫn không quá ổn định, có đôi khi sẽ ngây người nhìn chăm chăm vào quyển lịch trên bàn rất lâu.

Thời gian một tuần...

Từng ngày trôi qua rất nhanh, Lục Ly Dã cũng sắp trở về rồi.

Sau khi anh ta trở về, mình nên đối mặt với anh ta thế nào đây?

Mình lại phải tự nói cho anh ta biết sự thật chuyện mình đã kết hôn... Hướng Tình ôm cái đầu đang đau đớn, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Cô căn bản không thể nào nói ra được những lời này!

...

Một tuần lại thêm hai ngày.

Gương mặt quen thuộc của Lục Ly Dã cuối cùng cũng xuất hiện ở trước mắt Hướng Tình.

Hết giờ làm việc, cô mới ra khỏi công ty liền nhìn thấy bóng dáng cao lớn trong chiếc áo choàng dài màu đen đang lười biếng dựa vào chiếc xe Maybach màu đen tuyệt vời.

Anh ta đang cúi đầu, thỉnh thoảng lại hút thuốc.

Gió lạnh thổi tới làm tàn thuốc trong tay anh ta lúc sáng lúc tối, khói thuốc mỏng lung kết hợp với gương mặt điển trai làm cho mọi người phải điên đảo.

Anh ta đứng ở đó, cho dù không có bất kỳ động tác nào cũng đã là hình ảnh cám dỗ làm cho người khác không thể nào dời mắt.

Viên mắt Hường Tình chợt ướt...

Dường như cảm giác được đôi mắt khác thường của cô, Lục Ly Dã đang cúi đầu hút thuốc chợt ngừng đầu lên.

Đôi mắt phượng thâm trầm vừa đối diện với đôi mắt ngân ngấn nước của Hường Tình đã chợt sáng lên. Trong giây lát, anh ta nhanh chóng dập tắt điếu thuốc trong tay, hai tay rút trong túi và bước nhanh về phía cô.

Anh ta càng tới gần thì Hường Tình càng hoảng loạn.

Thậm chí ngay cả ánh mắt cũng có phần né tránh nhìn thẳng vào anh ta.

Lục Ly Dã còn chưa tới gần đã nhận ra sự khác thường của Hường Tình.

"Em làm gì vậy? Mới một tuần không gặp đã tính giả vờ thanh cao với cậu đây à?"

Lục Ly Dã đi tới, ngang ngược giữ chặt lấy cằm nhỏ của cô và cười hỏi.

Anh ta lại khẽ nhú mày: "Nhìn thấy cậu chủ đây bình yên ra ngoài mà em còn mắt húng như vậy sao?!"

"Anh... anh đừng như vậy..."

Nửa viên mắt Hường Tình đã ướt.

Cô thò tay kéo bàn tay anh ta đang nắm lấy cằm mình xuống.

Có thể thấy được anh ta khỏe mạnh xuất hiện ở trước mặt mình, cô thật sự vui vẻ hơn bất kỳ lúc nào khác!

Nhưng...

Vào giờ phút này, cho dù vui mấy đi nữa thì cô cũng không có cách nào làm cho mình cười lên được.

"Anh thế nào?"

Lục Ly Dĩ nhíu mày, cảm thấy kỳ lạ nhìn Hương Tình: "Chuyện gì xảy ra vậy? Chỉ ra muộn có hai ngày mà em lại cáu kỉnh với cậu đây sao?"

"Không, ý em không phải vậy..."

Hương Tình cúi đầu, tránh né ánh mắt của Lục Ly Dĩ, căn bản không dám nhìn anh ta.

Lục Ly Dĩ cảm thấy Hương Tình thật sự bất thường.

Anh ta lại ngang ngược nắm lấy cằm của cô, một tay khác vòng qua vòng eo nhỏ nhắn của cô và kéo cô vào trong lòng mình: "Không phải đã nói sau khi anh ra, em sẽ uống với anh không say không về sao? Tại sao anh vừa ra mà em lại la hét, khó chịu với anh thế? Em nói cho anh biết, anh đã làm gì mà chọc giận em vậy? Cho dù em có giận anh thì ít nhất cũng phải cho anh biết nguyên nhân chứ?"

Hương Tình ở trong lòng anh ta cảm thấy không tự nhiên, cổ giãy giụa: "Lục Ly Dĩ, anh... anh đừng như vậy..."

Cô thật sự kích động nhiều lần muốn mở miệng nói cho anh biết sự thật, nhưng... bảo cô làm sao nói ra được đây?

"Anh thả em ra trước đã..."

"Không thả..."

Từ trước đến nay anh ta đã quen ngang ngược rồi.

Hương Tình chán nản đẩy anh ta: "Em bảo anh thả em ra!"

Cô thật sự tức giận, nhưng là tức giận với chính bản thân mình.

Giận mình không thể giữ lời hứa với anh, lại giận mình không có can đảm nói sự thật cho anh ta biết... Không ngờ, Hương Tình mới đẩy anh ta, Lục Ly Dã đã thả tay ra và đảo lại hai bước, tay kia theo bản năng che ngực mình.

Gương mặt anh ta tái đi nhưng ánh mắt nhìn Hương Tình vẫn lộ vẻ nuông chiều: “Cao Hương Tình, em nổi giận làm gì vậy? Em định mưu sát chồng sao?”

Hương Tình thấy thế mới phát giác không đúng, chỉ là câu nói “mưu sát chồng” lại làm cho trái tim cô đau đớn.

Cô lo lắng bước tới, ân cần hỏi anh ta: “Sao vậy? Em chỉ đẩy nhẹ thôi mà...”

Lục Ly Dã thấy cô cuối cùng đã nói chuyện nhẹ nhàng liền giơ tay kéo cô trở lại trong lòng mình: “Bị thương nhẹ, nằm ở trong bệnh viện hai ngày!”

Thật ra, anh ta nói là bị thương nhẹ nhưng chính xác là bị thương nặng, nằm mê man ở trong bệnh viện hai ngày hai đêm vẫn không tỉnh, mãi đến khi hôm nay là ngày thứ ba mới đỡ hơn một chút, ít nhất có thể cử động nhưng vẫn đang sốt cao. Anh ta còn chưa ra viện đã lén chạy ra ngoài gặp cô thôi.

"Bị thương à?"

Trên mặt Hương Tình rõ ràng lo lắng: “Để em xem bị thương chỗ nào, có nghiêm trọng không?”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, Lục Ly Dã cảm thấy mình có bị thương nặng nữa cũng đáng giá.

Anh ta đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé đầy khăn trương của cô trong bàn tay nóng ấm của mình: “Làm gì vậy? Muốn vén quần áo của cậu chủ đây lên kiểm tra ngay tại đây à? Chúng ta lên xe trước đã...”

Anh ta vỗ nhẹ vào thắt lưng của Hương Tình và ra hiệu cho cô lên xe.

Hương Tình ngập ngừng một chút, sau đó, theo anh ta lên xe.

Vừa rồi cô động tới chỗ vết thương trên ngực nên khi lên xe vẫn còn đau, nhưng anh ta cố nhịn.

Trên trán anh ta đã lấm tẩm mồ hôi lạnh. Hương Tình nhìn thấy lại hoảng sợ.

Cô lấy khăn tay vôi vàng lau mồ hôi cho anh ta, sờ trán của anh ta mà giật mình: “Anh sốt cao quá...”

"Không sao, lúc đi anh đã uống thuốc hạ sốt rồi."

"Anh để cho em xem thử vết thương của anh đã!"

Gương mặt Hương Tình có phần trắng bệch.

"Không cần đâu!"

"Để cho em xem thử..."

Hương Tình kiên trì.

Có đôi khi Lục Ly Dã cảm thấy cô nhóc này thật sự rất buồn bĩnh.

"Em khẳng định muốn xem à?"

"Ừ!"

"Được rồi! Sau khi xem xong, em không được khóc! Hoặc là anh sẽ không cho xem!"

Còn quy định nhiều như vậy nữa!

"... Được."

Hương Tình gật đầu.

Lục Ly Dã không giấu diếm nữa.

Anh ta kéo áo khoác ra, cởi cúc áo sơ mi và lên nhìn Hường Tình đang khẩn trương, sau đó mới kéo áo sơ mi ra.

Sau áo sơ mi là một lớp băng được quấn chặt.

Đúng là vừa rồi Hường Tình hơi dùng sức nên miệng vết thương bị nứt ra, máu đã nhuộm đỏ lớp băng trắng.

Hường Tình nhìn thấy liền giật mình, mi tâm đột nhiên giật giật vài cái. Cô hít sâu một hơi, nước mắt lại dâng lên và áy náy nhìn anh ta: “Anh bị chảy rất nhiều máu, chúng ta về bệnh viện trước đã!”

"Không có việc gì đâu, chỉ là vấn đề nhỏ thôi."

Lục Ly Dã nói rất nhẹ nhàng thoải mái: “Anh không quay lại bệnh viện đâu! Thật vất vả mới thoát ra được đây!”

Anh ta nói xong liền cúi đầu cài cúc áo sơ mi: “Chúng ta tìm một chỗ phóng túng một chút đi, chỉ hai chúng ta thôi!”

"Anh đã như vậy còn phóng túng thế nào nữa?"

Vào giờ phút này, trong lòng Hường Tình cảm giác đủ cả đắng cay mặn ngọt.

Phóng túng...

Bây giờ Cao Hường Tình lấy thân phận gì để sống phóng túng với anh ta?! Cô lại có tư cách gì để sống phóng túng với anh ta chứ?

"Anh đừng lấy sức khỏe của mình ra đùa nữa, anh quay về bệnh viện! Em sẽ lái xe..."

Ánh mắt Hường Tình hơi né tránh, căn bản không dám nhìn Lục Ly Dã.

Cô nói xong liền muốn xuống xe đi tới chỗ ghé lái.

"Chờ đã!"

Lục Ly Dã cản cô lại.

Bàn tay anh ta ngang ngược nâng gương mặt của cô lên, cho dù bị thương nhưng lực tay lại không hề yếu.

Anh ta ép Hương Tình phải nhìn thẳng vào mình, khẽ nhíu mày tỏ ra bất mãn nói: “Chuyện gì xảy ra vậy? Hôm nay, em từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều đặc biệt kỳ lạ! Ngay cả nhìn cậu chủ đây cũng có vẻ chột dạ...”

-----oOo-----

Chương 504: Em kết hôn rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mắt phượng của Lục Ly Dã híp lại đầy nguy hiểm, liếc nhìn Hương Tình và nửa đùa nửa thật nói: “Cao Hương Tình, chẳng lẽ em làm chuyện gì có lỗi với cậu chủ đây sao?”

“...”

Tim của Hương Tình nghẹn lại, bị Lục Ly Dã nói trúng tâm sự của mình khiến cô kích động... muốn chạy trốn!

Tay cô nắm chặt lấy cái túi xách trên người mình.

Cô rất muốn nói sự thật cho anh ta biết nhưng lại sợ...

Sợ từ nay về sau hai người bọn họ hoàn toàn trở thành người xa lạ!!

Không nói... thì trong lòng cô áy náy và tự trách...

Nhìn Hương Tình mím chặt đôi môi không nói lời nào, Lục Ly Dã hơi nghiêng người, trêu cô: “Thế nào? Em tính cảm sùng cho cậu chủ đây sao?”

Anh ta nói lời này tuyệt đối chỉ là lời nói đùa.

Hương Tình nghiêng đầu nhìn anh ta, trong mắt đã ngập nước.

Cô cắn chặt môi dưới.

Lục Ly Dã thấy cô như sắp khóc thì hơi sốt ruột: “Làm gì, làm gì vậy? Anh chỉ đùa với em thôi, em khóc gì chứ?”

Anh ta nói xong, thậm chí không lấy khăn, cũng không ngại mà dùng ống tay áo của mình lau nước mắt cho cô. Vậy mà anh ta càng lau nước mắt lại càng tuôn ra nhiều hơn.

Lục Ly Dã quả thật hơi hoảng: “Em đừng khóc nữa! Cậu đây thật sự chỉ đùa em thôi! Cho dù cậu đây không tin em cũng phải tin tưởng vào sức hấp dẫn của chính mình chứ! Có người đàn ông chất lượng tốt như cậu đây, em làm sao nỡ đi ngoại tình được!”

"..."

Đúng là đã thấy kẻ tự luyện, nhưng chưa từng gặp phải người đàn ông nào tự luyện như cậu chủ Lục đây!

Hương Tình bị anh ta chọc cho vừa khóc vừa cười, trong lòng càng thêm nặng nề.

Lục Ly Dã nâng gương mặt của cô lên và cúi đầu, đặt một nụ hôn nồng cháy lên đôi môi lạnh giá của Hương Tình.

Nụ hôn tới quá đột ngột làm cho Hương Tình bỗng nhiên cứng đờ.

Lưng cô lạnh buốt, rõ ràng muốn đẩy anh ta ra nhưng lại chìm trong cảm giác tuyệt vời mà anh ta mang tới cho mình, luyện tiếc không nỡ rời ra.

Hương Tình bỗng nhiên cảm thấy mình thật bỉ ổi.

Rõ ràng là một người phụ nữ có chồng lại còn dây dưa không rõ với anh ta, còn cho anh ta những hi vọng không cần thiết... Trong lúc đó, đầu lưỡi ấm nóng, ẩm ướt của Lục Ly Dã đã nóng lòng chui vào trong khoang miệng của Hương Tình, Hương Tình quay đầu đi để tránh sự xâm chiếm của anh ta, kết thúc nụ hôn đầy lưu luyến này.

Cô cúi đầu không nhìn anh ta.

Lục Ly Dã không hài lòng khẽ nhúu mày.

Hôm nay, Cao Hương Tình rõ ràng rất lạ.

Nhưng cô không nói thì anh ta cũng sẽ không hỏi.

Anh ta lại nắm chặt cằm của cô, những nụ hôn ấm nóng liên tục lại nhanh chóng rơi xuống môi cô, giữ lấy cái miệng nhỏ nhắn vừa tránh đi của cô.

Hương Tình lại trốn, anh ta lại đuổi theo.

Mãi đến cuối cùng, dường như bị Lục Ly Dã làm cho phiền lòng nên Hương Tình rũ mí mắt xuống, đôi mắt đỏ hoe và bỗng nhiên nói: "Lục Ly Dã, chúng ta chia tay đi!"

Cô không phải cảm thấy phiền bị nụ hôn của anh ta mà vì trong lòng thấy phiền loạn... Càng ở gần thì cô càng đau khổ, càng không ngờ buông tay, trong lòng lại càng thấy áy náy.

Lời Hương Tình chợt nói ra làm cho Lục Ly Dã đang cố hôn cô bỗng nhiên dừng lại.

Đôi mắt đen như mực cũng ngậy ra một lát.

Hình như anh ta không ngờ tới Hương Tình lại đột nhiên nói ra những lời như vậy.

Khi Hương Tình thấy anh ta ngắt người liền mở khóa cửa và muốn xuống xe, nhưng bỗng nhiên cổ tay cô bị một bàn tay lớn lạnh giá giữ lại.

"Em lại muốn giở trò vớ vẩn gì vậy?"

Giọng nói của Lục Ly Dã lạnh như băng.

Bỗng nhiên anh ta kéo mạnh Hương Tình ngồi lại trên xe.

"Anh nhẹ một chút!! Anh dùng sức như thế sẽ động tới vết thương đấy!!"

Hương Tình có chút lo lắng.

Vậy mà Lục Ly Dã bỗng nhiên nghiêng người đè lên trên người cô, ép chặt cô lên ghế dựa phía sau.

Hương Tình khẩn trương, thở hỏn hển.

Hơi nóng đan xen với tiếng thở nặng nề của anh ta làm cho tâm tư cô càng thêm rối bời.

"Em đã muốn chia tay thì còn quan tâm tới sức khỏe của cậu đây như vậy thật sự không quá thích hợp đấy?"

Anh ta nghiêng răng, từ trong miệng gằn ra mỗi từ mỗi câu đều lộ rõ sự khó chịu, hỏi Hương Tình.

Hương Tình hít sâu một hơi, viền mắt ẩm ướt, hai tay theo bản năng khẽ chống vào vai của anh ta, cầu xin: "Anh về bệnh viện trước, được không? Miệng vết thương của anh chảy máu càng lúc càng nhiều rồi..."

"Vừa rồi em nói chia tay là có ý gì?"

Lục Ly Dã không để ý tới những lời quan tâm của cô.

Gương mặt điển trai lạnh lùng, thâm trầm, sâu trong mắt tối đen kia dường như có gió bão nổi lên làm cho người ta thấy ớn lạnh.

"Chính là... ý trên mặt chữ đấy. Chúng ta chia tay đi. Từ nay về sau, anh đừng tới tìm em nữa!"

Hương Tình hạ quyết tâm, nhắc lại một lần nữa.

"Em lặp lại lần nữa..."

Trong đôi mắt tối tăm của Lục Ly Dã như có mưa gió cuốn tới.

Bàn tay anh ta bỗng nhiên nắm lấy cằm của Hương Tình, ép cô phải nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng dọa người của anh ta.

Hương Tình nhìn đôi mắt sắc bén như dao của anh ta mà trong lòng run

sợ, đau đớn như dao cắt. Khi đôi môi cô mở ra vì muốn lặp lại câu nói vừa nãy, cô lại phát hiện khi mình đối diện với ánh mắt sắc bén của anh ta thì cổ họng giống như bị lưỡi dao cắt qua, làm cho cô căn bản không có cách nào nói ra được.

Cô rời mắt đi chỗ khác.

Cảm giác tỏ ra yếu kém của cô mới khiến lực tay Lục Ly Dã nắm cầm cô nhẹ hơn.

"Anh sẽ xem như chưa từng nghe qua những lời vừa rồi."

Giọng nói của anh ta rất khàn.

Đôi mắt nhìn Hương Tình sâu lắng giống như biển rộng, không nhìn thấy đáy.

Ngón tay anh ta lướt nhẹ qua cái cằm càng lúc càng "tròn" mịn của cô, màu mắt thâm lại. Cô lại nghe anh ta trầm giọng thì thầm nói: "Sau này em đừng nói với anh những lời như vậy nữa..."

Anh ta hơi nhíu mày: "Đâm vào trong tim còn đau hơn cả miệng vết thương bị hở ra đây..."

Hương Tình nghe được lời anh ta nói thì không nhịn được nữa, cắn ngón tay của mình và khóc lên thất thanh.

Viền mắt Lục Ly Dã đã đỏ hoe, cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt của cô: "Em hãy nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Hương Tình nhìn anh ta qua màn nước mắt.

Trong giây lát tiếp theo, cô giơ tay ôm lấy gáy anh ta, đôi môi ép qua, bắt chập tất cả mà hôn lên đôi môi mỏng của anh ta... Nếu như nhất định phải đau, vậy thì cô muốn cố gắng an ủi, vuốt ve anh ta một lần nữa!

Coi như...

Lần chia tay cuối cùng!

Hương Tình hôn rất sâu, rất nóng lòng.

Cảm giác đó dường như muốn cắn nuốt người đàn ông phía trên mình vậy.

Cô quá gấp gáp lại hỗn loạn làm cho Lục Ly Dã không thở nổi.

Anh ta vừa buồn cười lại vừa tức giận, thò tay捏 cái miệng nhỏ nhắn của cô, khuyên cô: “Em chậm một chút, cậu đây cũng sẽ không chạy mất đâu...”

Đúng vậy, anh ta chắc chắn sẽ không chạy mất nhưng cô đã không có tư cách lại gần anh ta thêm nữa... Hương Tình khóc thút thít vài tiếng, lại nghe lời khuyên của anh ta mà chậm lại một chút.

Lục Ly Dã ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, làm nụ hôn dịu dàng này trở nên sâu hơn... Mãi đến khi Hương Tình thở hỗn hển thì anh ta mới lưu luyến thả miệng nhỏ của cô ra.

"Trước khi tới đây, anh đã gọi điện thoại cho mẹ anh..."

"?"

Ánh mắt Hương Tình trở nên tối tăm.

"Mẹ anh bảo anh đến tết dẫn em về nhà một chuyến, đưa em đi gặp ông."

Khi Lục Ly Dã nói lời này, vẻ mặt thật sự rất hạnh phúc và đặc biệt mong đợi.

Nói nghiêm túc ra thì anh ta sống từng đấy năm, gặp qua rất nhiều phụ nữ, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên có cô gái khiến anh ta kích động muốn đưa về nhà nhận tổ tông, làm quen với họ hàng của mình.

Hương Tình cố nén xúc động, không để cho mình khóc òa lên.

Mi tâm cô hơi run rẩy, nước mắt suýt nữa thì tràn ra. Cô chặt cắn môi, ép mình nuốt nước mắt vào trong.

"Em biết ông cụ nhà anh là người thế nào sao?"

Lục Ly Dã cười hỏi Hương Tình, đáy mắt rõ ràng rất kiêu ngạo.

"... Sao?"

Hương Tình thật sự thích nghe anh ta nói về chuyện nhà mình.

Cảm giác đó khiến cô có thấy dường như mình rất gần anh ta, dường như một ngày nào đó mình cũng có thể hòa nhập vào gia đình lớn mà anh ta nhắc tới.

"Năm đó, ông ấy lãnh đạo đội đặc biệt Hồng Tích, chính là một quân nhân đúng tiêu chuẩn. Cả người ông ấy từ trên xuống dưới đều có vẻ nghiêm khắc và thận trọng! Trẻ con vừa nhìn thấy ông ấy sẽ khóc. Khi còn bé, anh đã từng bị ông ấy đánh không ít lần! Bởi vậy, chuyện lần này đưa anh vào trong quân đội chịu hành hạ cũng là cách tốt mà ông ấy nghĩ ra! Đến lúc đó em gặp ông ấy cũng không phải sợ. Nếu ông ấy dám mắng em thì em cứ mắng lại! Ông ấy là người ăn mềm sợ cứng, đặc biệt là với phụ nữ..."

"..."

Hương Tình ghen lời.

Anh nói ông nội của mình như vậy, thật sự được sao?

"Bà nội anh là người rất dễ chung sống. Đến lúc đó em gặp bà cứ nói ngọt một chút, bà ấy lại có thể vui vẻ, cười tới không khép được miệng, đặc biệt dễ dỗ dành!"

Lục Ly Dã nói xong liền néo vào thắt lưng thon nhỏ của cô, mắt phượng nheo lại: "Vậy còn em? Bao giờ thì em sẽ dẫn cậu đây đi gặp ba mẹ em?"

Nghe anh ta hỏi như vậy...

Ngực Hương Tình đau nhói.

Chỗ ấy dường như đang bị máy trộn bê-tông khuấy mạnh, đảo cho trái tim của cô chia năm xẻ bảy... Cô nặng nề hít vào một hơi, che đi đôi mắt

ngập nước, đôi môi đỏ thắm mở... một lúc lâu mới nói được: “Tết này em không thể về nhà với anh được! Em cũng không có cách nào dẫn anh về nhà gặp ba mẹ em!”

Đôi mắt của Lục Ly Dã càng thêm tối tăm: “Vì sao...”

Anh ta lạnh lùng hỏi ra hai từ.

Hai chữ này lại làm cho Hương Tình không nhận được mà khóc thành tiếng.

"Em kết hôn rồi."

Cô nói: “Em kết hôn rồi... Lục Ly Dã, em kết hôn rồi!!”

Giây phút đó, dường như tất cả không khí bên trong xe đều đông cứng lại.

Hơi thở của Lục Ly Dã cũng thoáng dừng lại.

Ánh mắt anh ta nhìn Hương Tình không hề chớp mắt.

Ánh mắt sắc bén như lưỡi dao cắt qua người Hương Tình, dường như muốn đâm thẳng vào cô, xuyên qua cô vậy!!

Ánh mắt kia quá sắc bén, chính là một sự lăng trì đối với Hương Tình, làm cho cô cảm thấy không thở nổi... Một lúc lâu sau...

Lục Ly Dã thở hắt hắt, ánh mắt tối tăm: “Cao Hương Tình, sau này em đừng đùa với anh như vậy nữa!”

Anh ta nói xong thì kéo cần số định khởi động xe.

Nhưng trong chớp mắt, Hương Tình đã gạt cần số lại, ánh mắt cứng đờ nhìn phía trước: “Em không nói đùa...”

Cô cố gắng làm cho giọng của mình nghe có phần bình tĩnh.

"Ai?"

Lục Ly Dã trầm giọng hỏi một câu.

Ngực anh ta phập phồng kịch liệt.

Hương Tình dừng lại hơn mười giây, lặng lẽ hít vào một hơi và mi tâm hơi run rẩy, nói ra tên người đàn ông kia: "Morri."

"..."

Không khí đông cứng lại.

Dường như ngay cả việc hít thở cũng hoàn toàn dừng vậy.

Đôi môi mỏng của Lục Ly Dã mím chặt, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào Hương Tình, vẫn luôn nhìn như vậy... Ánh mắt kia quá trực tiếp, quá trắng trợn làm cho cô cảm giác máu di chuyển trên người cũng đau đớn.

Hương Tình nghĩ nếu mình còn đợi thêm nữa thì nhất định sẽ ngạt thở mà chết mất.

"Xin lỗi, em còn có việc phải đi trước..."

Hương Tình nói xong liền đẩy cửa xe ra và muốn xuống xe dường như chạy trốn.

Trong chớp mắt tiếp theo, cổ tay cô bỗng nhiên bị Lục Ly Dã giữ lại rồi kéo mạnh về.

Anh kéo rất mạnh, động tác vô cùng thô lỗ.

Hương Tình gằn như ngã nhào vào trong xe.

"Anh không tin!!"

Bàn tay anh ta giữ chặt lấy bờ vai gầy yếu của Hương Tình, ánh mắt hung hăng nhìn cô: "Cao Hương Tình, anh không tin!!"

Hương Tình hít một hơi thật sâu...

"Không cần biết anh có tin hay không thì bây giờ em đã là vợ của người

khác! Anh Lục, mong anh hãy... tự trọng một chút..."

Hương Tình đẩy anh ta ra nhưng không hề có chút sức lực nào.

-----oOo-----

Chương 505: Cứu người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô sợ anh lại dây dưa không rõ với cô, bởi vì đến cuối cùng, cô chỉ biết làm anh tổn thương càng sâu hơn, đau hơn... Cuộc tình này cô là người đầu tiên vẽ lên dấu chấm.

Cô không có tư cách tiếp tục ở lại bên anh!!

"Cho anh một lý do..."

Bỗng nhiên Lục Ly Dĩ đến gần cô.

Bàn tay lạnh lẽo bóp chặt lấy cằm của cô, lực ngón giữa hơi mạnh khiến gò má của cô đau nhức.

"Muốn tôi tin tưởng cũng được, Cao Hương Tình, cho anh một lý do!!"

Từng câu từng chữ trong lời nói của anh phát ra từ trong kẽ răng.

Thái độ lạnh lẽo kia, giống như chỉ cần Hương Tình dám nói sai một câu, thì một giây sau có khả năng anh sẽ bẻ gãy cổ của cô vậy.

Hương Tình hít sâu một hơi, nước mắt trong con ngươi chuyển động như làn sóng.

"Tôi và Morri có quan hệ gì, anh không phải cũng có nghe thấy ít nhiều sao, bức ảnh anh cũng đã thấy..."

Hương Tình mới nói ba câu, bên trong con ngươi đen nhánh của Lục Ly Dĩ đã tràn ngập sự lạnh lẽo.

Hương Tình nhắm mắt lại, cố gắng nhịn đau run rẩy nói tiếp.

"Anh ấy lần lượt liều mình cứu tôi trong lúc nguy nan, lúc anh không có ở đây anh ấy luôn có mặt!! Nói thật, về ngoài anh ấy đẹp trai, nhiều tiền, thâm trầm, lại có sức hút, là một phụ nữ như tôi muốn không động lòng với anh ấy cũng khó..."

"Dối trá!!"

Rõ ràng, Lục Ly Dã vốn dĩ không tin lời Hương Tình nói.

Gân xanh trên trán anh gân như đang nhảy múa, rõ ràng lúc này anh rất tức giận.

Hương Tình biết anh không dễ bị lừa gạt.

Nhưng cô không muốn nói sự thật mình đã kết hôn cho anh biết.

Không muốn để cho anh áy náy, không hy vọng anh khổ sở trong lòng như vậy, sẽ chỉ làm cho anh càng không muốn buông cô ra... Hương Tình nhắm mắt lại, tay nhỏ thò vào trong túi xách của mình, cô không cúi đầu nhìn mà chỉ lục lọi lung tung ở bên trong.

Ngón tay cô chạm vào một cuốn sổ nhỏ lạnh lẽo, ngón tay cứng đờ, sắc mặt cô trở nên hơi trắng bệch, sau mấy giây do dự, cuối cùng cô cũng cắn cắn môi dưới, từ bên trong lấy ra một cuốn sổ nhỏ màu đỏ, cô không nhìn Lục Ly Dã mà ngoảnh đầu ra ngoài cửa sổ, sau đó cầm cuốn sổ ném vào trong ngực của anh.

"Có yêu hơn nữa cũng không thay đổi được bằng chứng này."

Cô thì thầm hỏi ngược lại anh, cũng hỏi ngược lại chính mình.

Ngoài cửa xe, gió lạnh phát qua, tạt vào mặt của cô, lạnh đến mức thấu xương.

Trong nháy mắt, gió lạnh khiến viền mắt Hương Tình không tự chủ được ướt ướt.

Lục Ly Dã cầm tờ giấy đăng ký kết hôn trên tay, có phần cứng ngắc.

Bức ảnh hai người chụp chung khắc sâu vào trong đáy mắt âm trầm của anh, nhìn có phần chói mắt.

Một lúc lâu sau.

"Cút..."

Một từ lạnh lẽo từ trong môi của anh phát ra.

Lạnh đến mức không có một chút âm áp, giống như một giây sau là có thể đông cứng cô thành băng vậy.

Trái tim Hương Tình quặn thắt lại, trên gương mặt tái nhợt càng không còn chút máu, cô đẩy cửa xe ra, lao đảo từ trên xe bước xuống, chân bước đi khó khăn.

Cũng không chờ cô kịp phản ứng lại, tờ giấy đăng ký kết hôn màu đỏ đã từ cửa sổ bay ra, rơi thẳng vào người cô, một cái chớp mắt tiếp theo chiếc xe đã biến mất ở cuối con đường... Hương Tình không kìm nén được nữa, ngồi bệt trên mặt đất, ôm mặt khóc lớn lên.

Trên xe, điện thoại của Lục Ly Dã vang lên không ngừng.

Điện thoại là của bệnh viện và chú Đông gọi tới, Lục Ly Dã cảm thấy phiền phức, nên cầm điện thoại lên ném ra ngoài cửa sổ.

Rốt cuộc thế giới của anh cũng an tĩnh triệt để.

Trên cửa kính là khuôn mặt lạnh lùng của anh, đường nét sắc lạnh đến mức làm người ta sợ hãi.

Tay cầm lái nổi đầy gân xanh, các ngón tay một mảng trắng bệch dọa người.

Con người âm trầm vừa đen vừa tối...

Khoảnh khắc rút giấy đăng ký kết hôn ra ngoài Lục Ly Dã đã hiểu rõ, đúng như Cao Hương Tình nói, tình yêu có như thế nào ở trước văn bản được pháp luật chứng nhận đều không tồn tại!!

Yêu sâu hơn cũng chỉ là... Một cuộc hôn nhân, người thứ ba!!

Thật không thể chịu đựng nổi!!

Máu từ ngực của anh không ngừng chảy ra thấm ướt chiếc áo sơ mi trắng, Lục Ly Dã không cảm thấy đau đớn một chút nào... Bởi vì giờ phút này trên ngực của anh có một vết thương càng đau càng sâu hơn, đang tàn nhẫn sâu xé anh khiến anh đối với cảm giác đau đớn, đã bị tê liệt từ lâu.

Anh lấy một điều thuốc lá trong bao ra châm lửa hút...

Một điếu tiếp một điếu.

Khói trắng từ từ bay lên, trong khung cảnh mờ mịt, đôi mắt thâm trầm của anh, càng lúc càng biến thành màu đỏ tươi... Tiếp theo anh càng hút càng nhiều.

...

Lúc Hương Tình đang mơ mơ màng màng ngủ ở trong nhà mình, bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại xa lạ.

Sau khi cô nhận điện thoại thì hơi bất ngờ, hóa ra là Tống.

"Chị Hương Tình, chị mau tới đây một chuyến đi!"

"Xảy ra chuyện gì?"

Hương Tình từ trong chăn ngồi dậy.

Giọng nói của Tống ở trong điện thoại rõ ràng rất hoang mang.

"Anh Dã uống say, say đến mức đáng sợ! Quan trọng là vết thương của anh ấy chảy rất nhiều máu, bây giờ còn đang sốt cao."

Hương Tình nghe xong trong lòng hơi sợ, tay cầm điện thoại di động không ngừng nắm chặt lại.

"Tống, em nhanh chóng đưa anh ấy đến bệnh viện đi..."

"Không được! Chị Hương Tình, em khuyên như thế nào anh ấy cũng không nghe, lại còn muốn uống tiếp! Nếu em có cách thì cũng không gọi điện thoại cho chị! Chị nhanh chóng lại đây đi, nếu cứ uống như thế thật sự sẽ chết người đấy!!"

Giọng nói của Tống ở đầu bên kia đã cuống lên rồi.

Hương Tình vừa nghe như vậy cũng không đoái hoài tới thứ gì nữa, thay đại một bộ quần áo, vơ lấy áo khoác rồi chạy ra ngoài.

"Tống, em cố gắng cho anh ấy uống rượu ít một chút, vết thương của anh ấy nghiêm trọng như vậy, tại sao còn uống rượu chứ!"

"Chị Hương Tình, chị mau tới đây đi! Anh Dã đang chảy rất nhiều máu..."

"Được, chị biết rồi, chị biết rồi..."

Toàn bộ đầu óc Hương Tình có chút rối loạn.

"Ba.....ba....."

Hương Tình ở trên hành lang không ngừng gọi ba của mình, trong giọng nói còn mơ hồ mang theo nước mắt.

"Làm sao vậy? Đến giờ này rồi vẫn không được yên."

Bỗng nhiên, dưới lầu vang lên giọng nói quen thuộc mà lâu rồi không thấy.

Khoảnh khắc đó khiến Hương Tình tựa như tưởng mình nghe lầm.

"Anh hai là anh sao anh... "

Hương Tình vui vẻ kêu lên, vừa khóc vừa cười, nhảy tung tăng từ trên lầu chạy xuống.

Quả nhiên, vừa xuống lầu đã thấy Cao Hương Dương mang theo va li

hành lý, hoàn hảo không chút tổn hại đứng ở đó, trên khuôn mặt tuấn tú còn mang theo một nụ cười đã lâu không gặp.

"Là anh, anh đã trở về..."

Suýt chút nữa Hương Tình mừng đến phát khóc, một cái chớp mắt tiếp theo, kích động nhào vào trong ngực của anh cả, sau đó níu lấy vạt áo của anh khóc lên.

"Anh, anh có biết mọi người nhớ anh nhiều như nào, lo lắng cho anh nhiều như nào hay không..."

Cao Hương Dương dang tay ôm em gái của mình vào trong ngực thật chặt.

Bỗng nhiên Hương Tình từ trong ngực của anh cả ngẩng đầu lên, khóc lóc hỏi anh ta.

"Anh, sức khỏe của anh sao rồi?"

"Đã tốt hơn rất nhiều."

Hương Dương thành thật trả lời.

"Vậy thì tốt quá!!"

Hương Tình lau nước mắt một cái, sau đó lấy hòm thuốc ba chuyên dùng ở trong phòng khách ra, rồi kéo tay anh cả ra ngoài.

"Anh hai, nhanh đi theo em!!"

"Đi đâu...?"

Anh ta vừa mới vào nhà, ngay cả chén trà cũng chưa uống, còn chưa chào hỏi ba mẹ nữa!

"Cứu người... "

Hương Tình không nói hai lời, kéo anh của mình vội vàng ra cửa.

Quả nhiên lúc đến chỗ Tống đã thấy Lục Ly Dã uống rất nhiều.

Nói thật, đây là lần đầu tiên Hương Tình nhìn thấy anh say rượu.

Không tệ như cô nghĩ, anh không hề làm ồn ào, yên lặng như vậy ngủ thiếp đi.

"Chị Hương Tình, chị đến rồi!"

Tống sốt ruột chạy tới đón, nhìn thấy Cao Hương Dương bên cạnh cô thì có chút kinh ngạc.

"Anh chị, là bác sĩ."

"Vậy thì tốt quá!"

"Anh! Anh mau tới khám cho anh ấy, ngực của anh ấy bị thương nặng!"

Hương Tình lôi anh của mình một cái.

Cao Hương Dương liếc mắt đã nhận ra Lục Ly Dã, nhanh chóng tới gần anh ta, anh đo nhiệt độ, bắt mạch cho anh ta, cuối cùng mới mở vải băng ngực.

Nhíu mày: "Rõ ràng biết mình bị thương lại còn uống rượu, quả thực là mang mạng sống của mình ra đùa giỡn mà!"

Hương Tình ôm Lục Ly Dã để cho anh dựa vào trong lồng ngực của mình nghỉ ngơi.

"Anh cả, anh ấy không có chuyện gì chứ?"

Cô lo lắng hỏi Cao Hương Dương.

"Bị thương nặng như vậy, em nói xem có chuyện gì hay không?"

Cao Hương Dương thâm ý liếc em gái mình.

Băng gạc được tháo ra, Cao Hương Dương thận trọng rửa vết thương, khử trùng... cùng lúc đó Hương Tình cũng nhìn thấy bên cạnh vết

thương, có chữ Tình màu xanh da trời, hai con người đồng thời ngẩn ra... Tiếp theo viên mắt Hường Tình không khỏi ướt ướt.

Cô thậm chí không biết, chữ Tình này anh xăm lên lúc nào, hoàn cảnh nào... Cao Hường Dương đang xử lý vết thương liền dừng lại một chút, dò xét mắt em gái mình, sau đó không nói gì mà tiếp tục cầm máu cho anh ta.

Rất nhanh, sau khi xử lý xong vết thương Cao Hường Dương và Tống, một trái một phải đỡ lấy anh ta.

Hường Tình phụ trách ôm hòm thuốc.

"Tống, em đừng lo lắng anh của chị là bác sĩ, sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt."

Hường Tình an ủi Tống.

"Vâng! Chị Hường Tình, chị nói vậy em yên tâm rồi."

Tống liên tục gật đầu.

"Tống, em... Không có chuyện gì chứ? Cả Liên Vân nữa..."

"Em không sao!"

Tống biết Hường Tình nói chuyện gì nên gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng.

"Anh Đã bảo vệ em còn về phần Liên Vân, cũng không có chuyện gì, bây giờ... hai chúng em ở cùng nhau..."

"Thật à."

Hường Tình rất vui mừng.

"Quá tốt rồi! Chị cũng mừng cho hai người! Sau này làm việc cho tốt, biết không."

"Vâng! Nhất định!"

Tống gật gật đầu, lại nói.

"Chị Hương Tình, hi vọng chị và anh Dã cũng tốt đẹp! Thật sự, anh Dã rất yêu chị! Em còn chưa thấy..."

"Tống... "

Hương Tình cắt đứt lời Tống cười nhạt nói.

"Yên tâm, chúng ta đều sẽ ổn thôi..."

Chỉ là, mỗi người sẽ tự ổn mà thôi!!

...

Hai người nâng Lục Ly Dã lên xe.

Cao Hương Dương phụ trách lái xe, Hương Tình ngồi ở ghế sau, phụ trách chăm sóc anh.

Anh ta ra rất nhiều mồ hôi nóng, Hương Tình không mang theo khăn mặt, liền dùng ống tay áo lau mồ hôi cho anh.

Hô hấp của rất nóng, rất nóng.

Thổi lên gáy Hương Tình làm cho cô hơi rối loạn tâm thần.

"Anh hai, chúng ta đi đâu vậy."

Hương Tình hỏi Cao Hương Dương đang ngồi trên ghế lái.

"Em biết anh ta nằm ở viện nào không."

"Không biết."

Hương Tình lắc đầu.

"Đi bệnh viện của chúng ta được không."

Cao Hường Dương hỏi ý của em gái.

Hường Tình gật gật đầu.

"... Vâng."

Cao Hường Dương lại liếc nhìn em gái qua kính chiếu hậu, rồi im lặng thờ dài.

"Được rồi, hay là về nhà trước!"

"... Vâng."

"Cứ coi như em đưa anh ta đến bệnh viện em cũng không yên tâm, còn phải chăm sóc anh ta thì không bằng ở trong nhà mình, tốt xấu gì cũng không cần khổ cực như vậy, lúc muốn ngủ còn có chỗ cho em ngủ, hơn nữa trong nhà còn có nhiều bác sĩ, so với ý tá thực tập còn tốt hơn nhiều!"

Hường Tình mấp máy môi, cúi đầu liếc mắt nhìn người đàn ông trong lòng ngực, không nói thêm gì nữa.

Thật nhanh cả người đã về đến nhà.

-----oOo-----

Chương 506: Sốt cao bốn mươi độ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dìu Lục Ly Dã vào nhà, không nghĩ Hoàng Ngân và Cao Dương Thành đã sớm xuống lầu, đang ngồi chờ.

Lúc biết được Hướng Tình về, Cao Dương Thành cũng đã tỉnh, không ngờ xuống lầu không chỉ thấy hình bóng con gái mình, ngược lại còn thấy một đứa con trai.

Gọi điện thoại không nghe, hai vợ chồng cũng chỉ có thể ngồi ở nhà chờ.

Vừa thấy con mình, liền vui đến phát khóc chỉ lo ân cần hỏi han.

Thật đúng lúc!!

Hương Tình dìu Lục Ly Dã đi lên lầu, mong chờ bố mẹ mình bỏ qua mọi chuyện không hỏi thăm gì nữa.

Nhưng, cô thật sự đã coi thường sức ảnh hưởng của Lục Ly Dã rồi.

Cô vừa đưa Lục Ly Dã về phòng của cô, thu xếp ổn thỏa cho anh, mới đi ra ngoài đã bị mẹ mình chặn lại ở cửa.

"Đứa trẻ kia...?"

"Bạn con."

Hương Tình đóng cửa lại, vừa mở miệng liền nói thẳng một câu.

"Là bạn của Tam Nhi!"

Hoàng Ngân biến sắc, khẽ liếc vào trong: "Đứa trẻ đó là Ly Dã!"

Hương Tình không khỏi cảm thấy khâm phục trí nhớ của mẹ cô, đã qua nhiều năm như vậy, cũng mới chỉ thấy một lần mà thôi, bà còn nhớ rõ như vậy.

Thế mà ngay cả Hương Tình cũng đã quên chuyện khi đó.

"Đã xảy ra chuyện gì? Hơn nữa, không phải quan hệ của cậu ta với Tam Nhi rất tốt sao? Sao say rượu lại đến nhà chúng ta ngủ?"

Lời nói của Hoàng Ngân mang ý vị sâu xa hỏi Hương Tình.

Hương Tình cúi đầu, có chút chột dạ, không dám nhìn thẳng mẹ mình, cẩn trọng bao che nói: "Mẹ, anh ta không đơn giản chỉ là say rượu, anh ta bị thương, mẹ biết đấy, bố và anh đều chữa bệnh rất giỏi..."

"Bác Mặc và dì Sam của con khả năng chữa bệnh cũng không kém."

Hoàng Ngân thông minh đâu có dễ bị lừa như vậy, liếc con gái của mình

thở dài: "Tình Tình, con nói thật cho mẹ biết, mấy ngày trước, con có nhắc đến chuyện bạn trai với mẹ, thật ra chính là đứa nhỏ Ly Dã này đúng không?"

Hương Tình nhếch môi, không nói gì.

Ngực hơi nhói, đau nhức khó chịu, cô nhắm mắt, trong khóe mắt nhanh chóng ướt.

"Mẹ thấy, con vốn dĩ không hề yêu Morri..."

"Mẹ..."

Hương Tình cố nén xúc động muốn khóc, an ủi mẹ mình: "Không có việc gì, mẹ không phải lo lắng cho con. Con sẽ xử lý tốt vấn đề tình cảm của mình, mẹ tranh thủ xuống dưới với anh đi, con đi nấu canh giải rượu."

"Đề mẹ đi nấu, con ở đây trông cậu ta. Bị thương thế còn uống nhiều rượu như vậy, đám trẻ tuổi bọn con đúng là không biết quý trọng sức khỏe của mình, haiii..."

Hoàng Ngân vừa than thở vừa đi xuống dưới lầu.

Hương Tình dựa vào phía sau cửa, nghe từng tiếng thở dài của mẹ, cuối cùng nhịn không được, nước mắt trong khóe mắt chảy xuống, thấm ướt hai gò má của cô.

Sau khi ổn định lại tâm trạng, Hương Tình mới vào phòng.

Đóng cửa lại, vừa xoay người, đôi mắt sưng mù không báo trước mà gặp một đôi mắt đen sâu thẳm.

Lục Ly Dã nằm trên giường không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, anh nửa nằm dựa vào đầu giường, ánh mắt thâm trầm, mát lạnh nhìn chằm chằm Hương Tình.

Một hồi lâu.....

Anh đưa tay vỗ vỗ chỗ bên cạnh giường ngủ, ý bảo Hương Tình: "Tới

đây."

Có lẽ vì đã mất quá nhiều máu nên cho dù say nhưng sắc mặt anh lúc này trông có chút tái nhợt.

Hương Tình khẽ hít một hơi, dưới đáy lòng tự động viện chính mình rồi mới khẽ bước đi tới chỗ anh.

Bước chân của cô thực sự rất cẩn thận, khiến cho Lục Ly Dã nhìn không khỏi có chút tức giận, nhú mày không vui hỏi cô một câu: "Sao vậy? Sau khi kết hôn, nhìn anh rất giống mãnh thú sao?"

Câu nói của Lục Ly Dã mũi kim nhọn, đâm thật sâu vào bên trong trái tim của Hương Tình, thật sự rất đau đớn.

"Em không có ý đó..." Hương Tình giải thích.

Đứng cạnh giường, dừng lại một chút, nhưng cuối cùng vẫn theo ý anh ngồi xuống cạnh mép giường.

Cô nói: "Tổng gọi điện thoại cho em nói anh uống rất nhiều lại còn bị thương....."

"Thật nhiều chuyện."

Ba chữ này, không biết là anh nói Tổng hay nói Cao Hương Tình.

Hương Tình chợt cảm thấy có chút xấu hổ.

"Người vừa mới ở ngoài cửa chính là mẹ em?" Lục Ly Dã bỗng nhiên hỏi một câu.

"Ừm."

Hương Tình gật đầu: "Mẹ em đi nấu canh giải rượu cho anh.."

Lục Ly Dã nhắc chần lên, thanh âm buồn bực nói: "Cũng không có say, uống thuốc giải rượu để làm gì chứ."

Nếu như thực sự say, ý thức của anh sao lại rõ ràng như vậy?

Anh sao có thể nhớ rõ người con gái trước mặt này, đã sớm gạt anh tự mình đi kết hôn.

Bây giờ anh đang làm gì? Nằm trên giường một người con gái đã kết hôn.

"Anh làm gì vậy? Miệng vết thương vừa mới buộc chặt, nếu anh cử động nữa sẽ lại chảy máu."

Hương Tình có chút khản trương.

Lục Ly Dã ngồi ở mép giường bên cạnh tròng mắt hỏi Hương Tình, giọng điệu lạnh băng, không có một chút ấm áp nào: "Làm sao? Muốn để anh ngủ lại ở đây sao? Ngủ trên giường em? Nếu chồng em biết, liệu có đồng ý không?"

Bên trong mỗi một câu, một chữ của anh đều chứa ý châm chọc.

Lông mày Hương Tình thoáng chuyển động, nặng nề cắn cắn môi dưới: "Vậy anh đi đi."

Lục Ly Dã nhìn chằm chằm cô thật lâu, đứng lên, đi ra ngoài.

Rõ ràng uống rượu say, rõ ràng bị thương, nhưng tại sao bóng lưng anh rời đi vẫn có thể đẹp, cứng rắn đến như vậy?

Mở cửa ra, không ngờ đứng trước mặt lại là bố của Hương Tình, Cao Dương Thành.

Lục Ly Dã ngẩn người.

"Tình rồi à?"

Cao Dương Thành trầm giọng hỏi Lục Ly Dã, thanh âm không biểu lộ cảm xúc. Ánh mắt bình tĩnh đảo qua bộ mặt không có chút máu nào của anh, lại nhìn thoáng qua Hương Tình trong phòng, ngược lại nói với Lục Ly Dã: "Bị thương còn lộn xộn cái gì? Quay lại. Nằm xuống."

Ông dùng giọng điệu người lớn ra lệnh cho anh.

"Bác trai."

Lục Ly Dã khó coi, ngẩn người, cảm thấy những lời kia thật quái đản, lễ phép lên tiếng chào hỏi Cao Dương Thành.

"Hương Tình..."

Cao Dương Thành thấy con gái ngồi không nhúc nhích trong phòng, trầm mặc kêu lên một tiếng: "Tối đây, dìu cậu ta qua đó nằm."

"Không cần!"

Lục Ly Dã từ chối: "Hiện tại cháu đã cảm thấy tốt hơn nhiều rồi."

"Cậu Lục, tôi là một bác sĩ, sẽ không trơ mắt không để ý đến sinh tử của người bệnh. Nghe con gái tôi nói cậu đổ máu quá nhiều, nếu không chăm sóc cẩn thận, nếu còn sống cũng sẽ rất nguy hiểm. Xin mời, cho dù phải đi thì tôi nay cũng không vội."

Cao Dương Thành đối đãi với người bệnh trước nay đều rất cẩn thận.

Hương Tình nghe xong lời này của ba cô, vội vàng khăn trương tiến lên đỡ anh, thấp giọng khuyên anh: "Có chuyện gì đợi mai rồi nói, đêm nay ở lại đi..."

Cao Dương Thành cảm nhiệt kế đến, không để ý đến cô còn đang giằng co với Lục Ly Dã tại cửa, đưa nhiệt kế cho Hương Tình: "Giúp cậu ta đo nhiệt độ cơ thể, đặt ở trong miệng. Còn mấy viên thuốc này, đợi tí nữa trước khi ngủ cho cậu ta uống."

"Vâng."

Hương Tình ghi nhớ từng thứ ở trong lòng.

"Mười phút sau đem nhiệt kế đưa cho bố."

"Vâng."

Cao Dương Thành dặn dò xong liền đi ra ngoài, trước khi đi vẫn không

quên đóng cửa phòng ngủ giúp hai người kia.

"Trước tiên nằm xuống đi..."

Hương Tình không biết nên nói cái gì cho phải, đỡ Lục Ly Dã, khăn trương đáp một tiếng, có vẻ yếu thế với anh.

Ngược lại Lục Ly Dã cũng không có từ chối, đem Hương Tình kéo vào trong lòng của mình, phảng phất có chút trả thù, đem sức nặng toàn thân đè lên người Hương Tình.

Hương Tình bị anh đè lên, mệt mỏi không thở nổi.

Lúc đi đến bên cạnh mép giường, hai người cùng nhau ngã xuống giường.

Hương Tình lại càng hoảng sợ, sợ chính mình sẽ động đến miệng vết thương của anh.

"Anh không sao chứ?"

Cô theo bản năng định ngồi dậy, nhưng bỗng dưng eo thon của cô bị Lục Ly Dã giữ lại: "Tại sao phải kết hôn với anh ta?" Anh hỏi.

Thanh âm trầm trầm, khàn giọng.

Hô hấp có chút không bình thường.

Hương Tình bị anh nắm vòng eo, hơi có chút cứng ngắc.

Sau nửa ngày.

"Thì là kết hôn, làm gì có nhiều lí do như vậy?"

Cô ngồi dậy, trả lời câu hỏi của anh.

Một tay Lục Ly Dã lại kéo cô xuống, mạnh mẽ đặt trong ngực anh.

"Ly hôn với anh ta đi."

Hương Tình ngo ngác.

Đôi mắt trừng lớn ngạc nhiên nhìn anh.

"Ly hôn với anh ta. Anh lấy em."

Anh nói tiếp.

Ánh mắt nhìn Hương Tình sâu thẳm, kiên định và mạnh mẽ.

Hương Tình ngược con mắt chớp chớp, đáy mắt nhanh chóng có một lớp sương mù: "Em... Nếu em ly hôn, chẳng khác nào là kết hôn hai lần.."

Ngón tay Lục Ly Dã véo nhẹ cằm cô: "Anh không chê."

Giờ phút này, trong nội tâm Hương Tình có một loại tâm trạng kích động khó nói.

Nếu như có thể ly hôn, cô thật sự mong muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân không có tình yêu này, thế nhưng, Morri sẽ đồng ý ư?

Anh ta đã hao tổn biết bao tâm sức để khiến cô ở bên cạnh, thật sự có thể dễ dàng ly hôn như vậy sao?

"Nếu như anh ta không chịu thì sao?"

Hương Tình mắt đỏ hỏi anh.

"Nộp đơn ly hôn lên tòa án."

"Nếu như nộp đơn thất bại thì sao?"

"Anh sẽ tìm cho em luật sư tốt nhất. Sẽ không thể thất bại."

"Nếu không được thì sao?"

Xác suất thất bại, cũng không phải không xảy ra.

"Anh đây cũng không ngại cho Morri bị cấm sùng cả đời."

Khóe mắt Hương Tình hơi ẩm ướt, nhẹ khiển trách một tiếng: "Anh định cùng em lãng phí cả đời ư?"

"Em không phải đã sớm có ý định muốn ở cùng cậu đây cả đời sao?"

Lục Ly Dã néo néo cằm cô.

Đôi mắt của Hương Tình ảm đạm cúi xuống: "Nếu như giữa đường có chuyện gì xảy ra thì sao?"

Đang lúc này, vang lên tiếng gõ cửa.

Hương Tình vội vàng thoát khỏi ngực Lục Ly Dã, đứng dậy, đi ra mở cửa.

Hoàng Ngân bung một bát canh giải rượu từ bên ngoài vào.

"Bác gái."

Lục Ly Dã vội vàng lễ phép chào một tiếng.

"Tỉnh rồi à?"

Hoàng Ngân dịu dàng cười, theo thói quen cảm rằm một câu: "Trên người bị thương sao còn uống nhiều rượu như vậy. Nào, nhanh chóng uống bát canh này đi..."

"Cảm ơn ạ."

Lục Ly Dã vội nhận lấy bát canh Hoàng Ngân đưa tới, uống một hơi cạn sạch.

Sau khi uống xong, Hương Tình đưa nhiệt kế cho anh: "Ngậm vào miệng đi."

Lục Ly Dã đem nhiệt kế bóp trong tay, nhin không được nhú nhú mày, hiển nhiên, anh không thích thứ này.

"Nhanh lên..."

Hương Tình giục anh.

Hoàng Ngân cười cười: "Mẹ đi xuống trước, có chuyện gì nhớ bảo mẹ."

"Vâng. Cảm ơn mẹ."

Thật ra, Hương Tình vẫn biết là ba mẹ cô muốn biết rõ quan hệ của cô với Lục Ly Dã, nhất định sẽ không mấy vui vẻ, dù sao cô cũng là người đã kết hôn.

Theo lý, cô cũng đã chia tay với người yêu của cô.

Hoàng Ngân bụng bát không đi ra, sau vài giây cuối cùng Lục Ly Dã cũng đem nhiệt kế ngậm vào mồm anh.

Anh lại nằm lên giường.

Trong miệng ngậm một thứ kỳ quái, đôi mắt phượng mở to, trừng mắt Hương Tình.

Hương Tình cũng cúi thấp mặt nhìn anh.

"A...a....a...."

Lục Ly Dã vẫn còn ấp úng nói cái gì đó.

"Đừng nói chuyện, đo nhiệt độ cơ thể trước đã, anh nói cái gì em cũng không nghe rõ."

Hương Tình tới bên giường ngồi cạnh anh, lấy tay sờ lên trán anh, nhíu mày.

Vẫn còn sốt cao?

Quả nhiên, sốt cao bốn mươi độ.

Thật khoa trương.

Hương Tình lại đưa cho Lục Ly Dã một chút thuốc hạ sốt, anh uống thuốc, rồi mê man ngủ.

Anh ngủ rồi. Hường Tình lại không dám ngủ.

-----oOo-----

Chương 507: Anh ta ở trong nhà em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô nhớ lúc cô bị bệnh nằm trong bệnh viện, Lục Ly Dã đã thức trắng đêm không ngủ ở bên cô, nói chuyện cùng cô, kể chuyện cười... Nghĩ ra mọi cách làm vết thương của cô bớt đau đớn.

Thình lình, trên tủ đầu giường chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, nháy mắt đem suy nghĩ của Hường Tình từ quá khứ trở về.

Cô cầm điện thoại di động lên nhìn thoáng qua tên người gọi đến, liền cứng người.

Không phải ai khác gọi điện thoại tới mà chính là... Morri!

Hường Tình quét mắt nhìn Lục Ly Dã đang ngủ say trên giường, ấn nút tắt chuông điện thoại, sau một hồi rồi rầm mới đi ra ban công nhận điện thoại của anh.

“Đang ở đâu?”

Đầu bên kia, Morri hỏi cô.

Hường Tình nhíu mày: “Anh không có tư cách hỏi thăm tình hình của tôi!”

Ở đầu bên kia điện thoại chợt im lặng một cách chết chóc.

Một lát sau: “Xuống dưới...”

Anh ra lệnh cho cô qua điện thoại.

Trong lòng Hường Tình sợ hãi...

“Anh ở đâu?”

Cô căng thẳng hỏi dò anh.

Đứng ở ban công ngoài trời, theo bản năng ánh mắt cô nhìn xuống tầng dưới tìm kiếm, thấy được một chiếc xe Bentley quen thuộc ở tầng một.

Trái tim Hương Tình lại cảm thấy nặng nề...

“Tôi ngủ rồi, anh đi đi!”

Cô không muốn nói chuyện với anh.

“Hoặc là em xuống đây, hoặc là anh đi lên trên đó!”

Thái độ của Morri trước giờ luôn ngang ngược.

Hương Tình nghe vậy thật sự có chút tức giận, bàn tay cầm đi động nắm chặt lại: “Được, tôi đi xuống dưới đó!”

Cúp điện thoại, ngay cả áo khoác cô cũng không mặc liền đi ra cửa, vội vàng xuống tầng một.

Tầng một, Morri đang đứng ở bên ngoài xe Bentley, kiên nhẫn đợi cô.

Gió lạnh thổi qua mái tóc, làm cho bộ dạng lạnh lùng của anh càng thêm sâu sắc bén nhọn.

Ánh mắt nhìn Hương Tình nặng nề, phức tạp, lại như có thêm vài phần bất đắc dĩ.

Vừa thấy Hương Tình, anh không nói một lời, lập tức đem cô ôm vào trong ngực của mình, một tay ôm lấy eo cô, một tay khác giữ sau gáy của cô, để cô vùi trong ngực của mình, cảm nhận được hơi ấm trong lồng ngực của anh, cùng nhịp tim của anh vì cô mà loạn nhịp: “Có nhớ anh không?”

Anh hỏi.

Câu hỏi nói ra một cách rất nghiêm túc.

Giọng nói trầm thấp, khàn khàn, dường như còn lộ ra vài phần tang thương và mệt mỏi.

Thực sự, Hường Tình đã lâu chưa gặp anh, cô thậm chí còn không để ý anh đã đi đâu, làm gì.

Ở trong mắt cô, mọi thứ về người đàn ông này đều không liên quan gì đến mình!

“Morri, anh thả tôi ra...”

Hường Tình giãy dụa.

Khẩn trương muốn thoát ra khỏi giam cầm của anh.

Morri thả lỏng đầu của cô, tay lại ôm eo cô chặt thêm một chút, ánh mắt nóng rực nhìn cô, đáy mắt trước sau như một tĩnh lặng thoáng qua một chút âm u: “Hường Tình, em không bao giờ biết được, anh yêu em nhiều như thế nào...”

Trong lòng anh, cơ thể mềm mại của Hường Tình có phần hơi cứng đờ.

Morri...

Thậm chí Hường Tình không rõ anh cuối cùng là loại đàn ông như thế nào!

Ngang ngược? Hèn hạ? Không từ thủ đoạn?

Thế nhưng, mỗi lần đều cứu cô ở trong nước sôi lửa bỏng, thậm chí không tiếc cả mạng sống...Hường Tình không biết có phải đây là cái mà anh gọi là tình yêu hay không, nhưng “yêu” cô như thế này càng nhiều, càng khiến cô ghê tởm, lại để trong lòng cô mang theo càng ngày càng nhiều cảm giác mang nợ anh.

“Về nhà”.

Morri nói.

Anh trước giờ đều nói vắn tắt ngắn gọn.

“Không, tôi ngủ rồi, tôi không qua đó”.

Lục Ly Dã bị thương nặng bây giờ còn đang nằm ở phòng cô. Sao có thể đi cùng anh được? Làm sao có thể yên tâm bỏ đi!

“Lên xe...”

Đối với lời nói của Hương Tình, anh lựa chọn bỏ qua.

“Morri, tôi nói là tôi không đi!”

Hương Tình hơi nóng nảy.

“Phải đi! Đêm nay cùng anh...”

Lời nói của anh ẩn chứa hung hăng, lại có phần lạnh lùng, chớp mắt tiếp theo liền nâng cao gương mặt đang ảo não của cô cúi đầu xuống ngang ngược chiếm lấy môi cô... “um um um...”

Hương Tình giãy dụa, muốn tránh khỏi nụ hôn cưỡng ép này của anh.

Tuynhiên, so với anh, sức lực của cô thực sự quá yếu, cô căn bản không phải đối thủ của anh.

Hai tay không an phận bị anh một tay giữ lại ở sau lưng cô, khiến cô không thể động đậy một chút nào.

Bất đắc dĩ, Hương Tình đành phải dùng chân.

Nhắm hướng phía chân của anh lặng lẽ đá một cước, sau đó nghe thấy tiếng kêu rên đau đớn của anh. Một giây sau, anh ôm cô xoay người đem cô đè lại trên thân xe, hai chân khép lại kẹp lấy đôi chân không yên phận của cô, để cô không thể làm gì được nữa.

Mà đôi môi mỏng hôn cô, càng trở nên tùy ý. anh càng bất chấp mọi thứ hôn cô...

Đầu lưỡi nóng ẩm nhanh chóng len vào miệng cô, chiếm lấy lãnh địa anh luôn khao khát.

“Thả...Bỏ...”

Hương Tình muốn kêu to lên nhưng môi vẫn bị anh bịt kín, khiến cô không thể phát lên một tiếng kêu cứu nào.

Bởi vì giãy dụa quá nhiều đến mức sức lực của cô có chút cạn kiệt, toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi... đến cuối cùng, tất cả sức lực của cô đều đã cạn kiệt.

Hương Tình không còn chút xíu sức lực để giãy dụa, chỉ có thể yếu ớt mềm mại trong lòng anh mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Nụ hôn cuối cùng cũng dừng lại.

Không đợi Hương Tình kịp kháng cự, trong nháy mắt cả người đã bị Morri ôm ngang lên ném vào trong xe, sau đó anh cũng nhanh chóng ngồi xuống: “Lái xe...”

Anh đóng cửa lại, hoàn toàn không để ý tới tiếng la hét của Hương Tình, lệnh cho tài xế chạy xe đi.

Chiếc xe nhanh chóng chạy đi...

Chỉ để lại tiếng vọng xe chạy.

Quần quanh bên tai Lục Ly Dã, khiến anh khó chịu như thể có một tảng đá đang đè nặng trong ngực mình.

Anh đứng ở ban công, quay người, lấy một bao thuốc lá trong túi ra, hút.

Cúi đầu, hút hai cái thật sâu đem khói thuốc tràn vào trong phổi, mong muốn dùng khói thuốc nồng đậm này làm tê liệt đau đớn trong lòng.

Một cảnh ân ái dưới tầng một vừa rồi, là anh tận mắt nhìn thấy.

Hai người đó dựa lên trên thân xe, hôn nhau triền miên đến như vậy...

Có vài giây xúc động anh dường như muốn lao xuống tầng một, đoạt lại cô từ trong lòng anh.

Nhưng mà nghĩ lại, Lục Ly Dã anh lấy thân phận gì để đi xuống đó? Bạn trai? Hay người tình?

Anh ngẩng đầu lên trời thả một vòng khói thuốc.

Khói xanh mờ lung, ánh mắt anh có chút mơ hồ.

Mặt kệ là bạn trai cũng được, nhân tình cũng được, nhưng đứng trước người được gọi là “chồng” cô, anh mãi mãi cũng không có chỗ đứng của mình.

Chồng...

Oh...

Giữa Cao Hương Tình và Morri, cuối cùng là một người có ý một người vô tâm hay là đúng như Morri đã nói... “hai bên tình nguyện!”

Lục Ly Dã thật sự nhìn không rõ!

...Trên xe...

“Dừng xe lại, để cho tôi xuống xe, tôi phải quay về...”

Hương Tình không ngừng cạy khóa xe, muốn xuống xe, thấy lái xe không hề có chút dấu hiệu sẽ dừng xe, cô càng sốt ruột đến mức không ngừng đập vào chỗ lái xe ngồi: “Dừng xe! Có nghe không, tôi bảo anh dừng xe lại...”

Morri mệt mỏi dựa lưng vào ghế ngồi, từ từ nhắm hai mắt lại, mặc kệ Hương Tình làm loạn.

Cánh tay dài ôm lên vòng eo thon của cô, vỗ vỗ nhẹ, giống như đang an ủi cảm xúc nóng nảy của cô: “Yên lặng chút...”

Anh giống như ra lệnh, nhưng lại giống như dỗ dành.

Hương Tình kéo tay anh đang đặt ở eo mình ra, cúi đầu, chuyển giọng van nài anh ta: “Morri, anh để tôi trở về được không? Chỉ đêm nay thôi... Đêm nay để cho tôi về nhà! Ngày mai tôi sẽ về biệt thự cùng anh”.

Hương Tình bị anh ta làm cho thực sự không còn cách nào.

Bỏ mặc Lục Ly Dĩ bị thương ở nhà mình, cô thật sự không yên tâm!

Lời nói của Hương Tình thành công khiến Morri mở mắt ra.

Ánh mắt trước sau như một luôn tĩnh lặng của anh giờ phút này, lạnh lẽo đến mức làm cho người ta sợ hãi, anh híp mắt nguy hiểm nói: “Lục Ly Dĩ đang ở trong nhà em?”

Anh không đợi nghe câu trả lời của Hương Tình, tiếp tục nói: “Nếu như anh đoán không nhầm anh ta bây giờ đang bị thương nặng, có lẽ ngay cả xuống giường cũng khó. Nếu lúc này anh ra tay với anh ta, muốn lấy mạng của anh ta hẳn là dễ như trở bàn tay nhỉ?” Sắc mặt Hương Tình bỗng nhiên tái đi...

“Anh đang uy hiếp tôi?”

Giọng nói của cô hơi run.

Morri cười nhạt, không trực tiếp trả lời cô: “Ngoan ngoãn ngồi im đừng có làm ồn nữa, anh mệt...”

Hai tay Hương Tình đặt phía trước siết chặt lại.

Thật sự cô không dám làm ầm lên nữa.

Morri nói không sai, bây giờ Lục Ly Dĩ bị thương nặng, vả lại, anh là ông trùm xã hội đen vốn dĩ cùng Lục Ly Dĩ đối đầu với nhau, bọn họ nếu muốn sống mái với nhau cũng không phải không có khả năng!

Mà nếu thật sự muốn quyết đấu, Lục Ly Dĩ đang bị thương nặng chắc chắn sẽ không có lợi gì!

Hơn nữa, với loại người hèn hạ như Morri, nhất định sẽ không nhẹ tay

với Lục Ly Dã! Có lẽ, đối với anh mà nói, giết người cũng không có vấn đề gì cả!

Morri sâu xa thăm dò Hương Tình một chút, đôi mắt nâu của cô rõ ràng đã có chút âm đạm.

Điểm yếu của cô gái này, mãi mãi cũng vẫn là Lục Ly Dã...

Lại không biết, Lục Ly Dã khó đối phó như vậy!

Ngay tại hai ngày trước, Morris thiếu chút nữa thua trên tay Lục Ly Dã, may mắn thay, Lục Ly Dã nể tình hấn lần trước xả thân cứu mạng Hương Tình, viên đạn không xuyên qua tim, mà rơi ngay chân trái hấn.

Cũng vì bị đạn bắn vào chân trái nên khi anh ta bắn viên đạn cuối cùng vào tim Lục Ly Dã mới bị lệch đi hai ba cm!

Morri cũng không muốn lấy mạng Lục Ly Dã! Cũng không phải là nể ân tình trước đây... Mà là anh biết, Lục Ly Dã chính là điểm yếu của Hương Tình.

Nếu như anh ta thực sự chết ở trên tay anh, có lẽ, cả đời này Cao Hương Tình cũng sẽ không tha thứ cho anh... Bởi vì yêu cô, cho nên anh lựa chọn nhượng bộ.

Cao Hương Tình, em mãi mãi không biết được, em ở trong tim anh có bao nhiêu quan trọng... “qua ít ngày là qua tết...”

Anh bỗng nhiên mở miệng phá vỡ sự yên tĩnh trong xe, đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Hương Tình, không để ý đến cô giấy dựa bả vào trong lòng bàn tay mình xoa xoa: “Cùng anh về nước Anh”.

Hương Tình đột nhiên khẽ giật mình.

Nhất thời, toàn thân cứng đờ như hóa đá.

“Không, không muốn”.

Cô gắng sức đem tay mình rút ra khỏi tay của anh, ngoảnh mặt đi nhìn ra cửa sổ: “Anh tôi khó khăn lắm mới trở về, tôi muốn ở bên cạnh người

nhà của mình”.

“Được...”

Morri lại không có nửa phần do dự, đáp ứng cô.

Anh quá dễ dàng khiến Hương Tình có chút kinh ngạc.

Quay đầu lại nhìn anh, anh bắt đắ dĩ nhắ mằ: “Vậ anh đằnh đưạ ba mẹ đén đầ gặp con đầ của họ”.

“...”

Trong lòng Hương Tình bây giờ không rõ là cảm giác gì.

Thật sự, cô không thể nói được là cảm giác gì, chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu... Theo lý mà nói, cô căn bản có thể không để ý đến cảm nhận của Morri, nhưng lúc thấy hắ khó xử, cô lại cảm giác mình có chút nhắ tâm.

Nhưng nhắ tâm thì sao?

Hôn nhân sai lầm này vốn là do anh ta gây ra!

Tâm tình của cô, ngày càng thêm mệt mỏi.

...

Đi vào trong biệt thự, Hương Tình liền ngồi im ở đại sảnh.

Morri vỗ vỗ đầu cô: “Àm ã không có kết quả nên mệt mỏi à? Trở về phòng ngủ đi”.

Hương Tình do dự một lúc, đột nhiên nói: “Morri, chúng ta ly hôn đi...”

Đôi mắt nâu của Morri tối lại, không để ý tới câu hỏi của cô, thúc giục: “Nhanh đi ngủ đi!”

“Morri, trả lời vấn đề của tôi...”

Hương Tình đứng dậy, không cho phép anh bỏ qua vấn đề của mình.

Morri nhíu mày, ánh mắt sâu sắc nhìn cô, hồi lâu mới nhả ra ba chữ:
“Không thể nào!”

“Tôi có thể đơn phương ly hôn!”

Hương Tình kiên trì.

-----oOo-----

Chương 508: Thật sự có thai

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tôi kết hôn với anh là do bị ép buộc, nếu như hiện tại tôi khởi kiện ly hôn, tôi chắc chắn có thể thắng kiện!”

Morri liếc thoáng qua cô: “Em kết hôn với anh chỉ vì muốn bảo vệ sự an toàn cho Lục Ly Dĩ thôi sao?”

Anh ta sâu kín hỏi Hương Tình một câu.

Bỗng nhiên nghe thấy anh ta hỏi một câu như thế, trong lòng Hương Tình giật mình...

“Đúng vậy.”

Cô gật đầu, thành thật trả lời câu hỏi của anh ta: “Vì bảo vệ anh ấy, cho nên tôi mới đi cùng anh, Morri, anh biết rõ tôi căn bản không yêu anh... Chúng ta không thể làm bạn sao?”

Giữa bọn họ rõ ràng có thể hòa hợp như thế.

Vì sao cuối cùng lại rơi vào trong một loại quan hệ đối đầu như vậy?

Mỗi ngày đều sống như thế, thật sự quá mệt mỏi, quá mệt mỏi...

“Em có yêu anh hay không, điều đó không quan trọng! Quan trọng là

anh yêu em! Cao Hường Tình, Morri anh yêu em, như thế là đủ rồi...”

Anh ta nói xong, kéo cô đến trước mặt mình, cúi đầu nhìn vào ánh mắt ngập hơi nước của cô: “Em sống với anh, anh sẽ cố gắng hết sức mình để mang lại hạnh phúc cho em...”

Hường Tình thở khó nhọc: “Morri, anh đừng như thế, có nhiều thứ không phải chỉ cần anh muốn là có thể đạt được! Ví dụ như... Tình yêu...”

“Thứ mà Morri anh muốn, anh nhất định có được!”

Anh ta rất kiên trì, một cánh tay ôm chặt lấy cô, cúi đầu đến gần hơi thở của cô, nói một cách chân thành: “Em cho anh thời gian, cho anh cơ hội! Anh nhất định sẽ có được em!”

Anh ta rất tin tưởng vào điều này!

Không biết vì sao, Hường Tình bỗng nhiên có một loại xúc động muốn khóc.

Cô yêu Lục Ly Dã nhưng lại kết hôn với Morri.

Thừa nhận tình yêu sâu nặng mà anh ta dành cho mình, khiến cho cô có một loại cảm giác chết đuối, ngạt thở...

Cô hít sâu một hơi: “Morri, anh biết rõ người tôi yêu là Lục Ly Dã...”

“Anh sẽ từ từ làm cho em yêu anh! Anh sẽ làm cho em giao một nửa trái tim mình cho anh...”

“Morri...”

“Ngoan, em ngủ đi, anh còn có việc cần làm...”

Một lát nữa bác sĩ sẽ đến bôi thuốc cho anh ta.

Chân của anh ta vừa bị Hường Tình đá một cái, thật đúng là hơi không chịu đựng được.

“Tôi sẽ mời luật sư giúp tôi khởi kiện ly hôn!”

Hương Tình kiên trì.

“Em sẽ không làm như thế.”

Morri nói rất chắc chắn.

Anh ta khẽ cười một tiếng: “Trừ khi em muốn bọn họ chết!”

“Morri!”

Hương Tình tức giận gọi tên anh ta.

“Từ trước đến nay, ông trùm xã hội đen giết người không chớp mắt! Em mau ngủ đi...”

Sau khi Morri nói xong, anh ta quay người đi đến phòng làm việc của mình.

Lúc này, Hương Tình mới phát hiện ra chân trái của anh ta hình như hơi khác thường.

Hơi kỳ lạ.

Cô nhíu mày, cuối cùng vẫn hỏi thêm một câu: “Chân của anh sao thế?”

Morri hơi dừng bước.

Trong đôi mắt màu nâu của anh ta lóe lên ánh sáng không dễ phát hiện ra được.

“Anh không sao.”

Anh ta thản nhiên trả lời cô.

“... Ồ.”

Sắc mặt của Morri lại một lần nữa trở nên ảm đạm.

Anh ta kéo chân trái bị thương đi về phía phòng làm việc.

Sau khi Morri đi lên lầu, Hương Tình vội vàng lấy di động ra gọi điện thoại cho Lục Ly Dã, nhưng không gọi được.

Lúc này Hương Tình mới ý thức được, có lẽ sau khi anh ta đi ra ngoài đã thay số điện thoại, chẳng qua cô còn chưa hỏi được phương thức liên lạc của anh ta.

Hương Tình vội vàng gọi đến số máy bàn trong nhà.

“Tiểu Tình Tình, con đi đâu thế?”

Điện thoại vừa mới được kết nối, đầu dây bên kia, Hoàng Ngân lo lắng hỏi con gái, sau đó bà còn nói: “Mẹ không gọi được điện thoại cho con, mẹ còn cho rằng con xảy ra chuyện!”

“Mẹ, con đi đến biệt thự ở ngoại ô.”

“... Là như thế à.”

“Lục Ly Dã đâu? Mẹ giúp con gọi anh ấy đến nghe điện thoại được không ạ?”

Hương Tình thậm chí còn chưa nghĩ ra, lát nữa sẽ giải thích như thế nào với anh ta.

“Cậu ta đi rồi.”

“Ồ? Anh ấy đi đâu? Sao mọi người có thể để anh ấy đi?”

Hương Tình có chút nóng nảy.

“Con không ở nhà, không ai ngăn được cậu ta!”

Hoàng Ngân thở dài.

Hương Tình sàu nảo: “Được rồi, mẹ, con cúp máy trước.”

“Ừ! Tiểu Tình Tình, con ở bên đó phải chăm sóc tốt cho chính mình

nhé...”

“Vâng, con biết rồi! Mẹ yên tâm.”

Sau khi nói xong, Hương Tình muốn cúp điện thoại, nhưng vẫn bị mẹ mình gọi lại: “Tiểu Tình Tình.”

“Dạ?”

“Có mấy lời, mẹ không biết có nên nói cho con nghe hay không.”

“Mẹ, mẹ nói đi...”

Hoàng Ngân khẽ thở dài một tiếng, bà hơi dừng lại, sau đó mới nói: “Mẹ biết, con thích thằng bé Ly Dã kia! Nhưng bây giờ con kết hôn rồi, về mặt pháp luật mà nói, con và Morri đã là vợ chồng, tuy con không hạnh phúc trong cuộc hôn nhân này, nhưng nếu bỏ tình yêu sang một bên, thằng bé Morri là một người khá tốt! Chúng ta không nói đến những thứ như vẻ ngoài và gia thế, chỉ nói đến việc cậu ta đối xử tốt với con...”

“Mẹ...”

Hương Tình muốn cắt ngang lời của mẹ mình.

“Con nghe mẹ nói hết đã!”

“Vâng, mẹ nói đi...”

“Những năm trước đây, giữa nam và nữ gần như đều nghe lời cha mẹ để kết hôn, trước khi kết hôn, họ thậm chí còn chưa từng gặp nhau, nhưng sau cùng thì sao? So với hiện tại, tỷ lệ ly hôn ở thời xưa thấp hơn rất nhiều! Có đôi khi hôn nhân không nhất định liên quan đến tình yêu! Một số người có tình yêu sâu nặng, nhưng đến sau cùng vẫn đi đến con đường ly hôn, không phải ư? Bây giờ con bị kẹt giữa tình yêu và hôn nhân, khó cả đôi đường, sao con không chọn cho mình một con đường đơn giản hơn... Con không thể tránh thoát khỏi cuộc hôn nhân mà con không mong muốn, vậy sao con lại không thử học cách chấp nhận nó? Có lẽ khi con lựa chọn một con đường khác, con sẽ không cảm thấy mệt mỏi như vậy nữa, con cũng sẽ phát hiện, con đường này không gian nan như những gì con tưởng tượng...”

“Mẹ...”

Trong tròng mắt của Hương Tình dâng lên một tầng hơi nước thật mỏng: “Mẹ đang khuyên con... Phản bội lại tình yêu của mình sao?”

Đầu dây bên kia, Hoàng Ngân trầm mặc.

“Con thừa nhận, những lời mẹ nói rất đúng, thế nhưng... Nếu như bây giờ đổi lại là mẹ, người mẹ yêu là ba con, mẹ sẽ lựa chọn như thế nào? Con tin lựa chọn của mẹ sẽ giống như con...”

Quả thật...

Bà vẫn giống như cũ, lựa chọn Cao Dương Thành.

Cho dù con đường này sẽ gian nan, cho dù con đường này nhất định không có kết quả... Bà vẫn giống như cũ, không chùn bước, không sợ hãi!

Ở trong điện thoại, Hoàng Ngân cười khỏ: “Con đúng là con gái của mẹ...”

“Mẹ, mẹ ngủ sớm đi, chúc mẹ ngủ ngon...”

“Chúc con ngủ ngon!”

Sau khi cúp điện thoại, Hương Tình chưa có trở về phòng ngủ.

Không tìm thấy Lục Ly Dã, cô nằm trên sofa trong phòng khách, lăn lộn khó ngủ.

Anh ta đột nhiên bỏ đi, có phải là vì không thấy cô, thậm chí là nhìn thấy cô lên xe Morri hay không?

Nếu như là thật, anh ta sẽ nghĩ cô như thế nào?

Anh ta sẽ cho rằng Cao Hương Tình cô là người đứng núi này trông núi nọ, một người phụ nữ hay thay đổi sao?

Hương Tình càng nghĩ càng cảm thấy phiền lòng.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy trong dạ dày rất khó chịu.

Có loại cảm giác buồn nôn.

Xảy ra chuyện gì?

Hương Tình che miệng, lấy tốc độ nhanh nhất chạy vào trong nhà vệ sinh, mở nắp bồn cầu, nôn vào trong đó.

Cuối cùng cũng nôn ra...

Hương Tình ngẩng đầu lên, cô nhìn gương mặt trắng bệnh của mình trong gương, bỗng nhiên cô giật mình... Ý thức được chuyện gì...

Hình như cô... Đã hai tháng không có kinh nguyệt!

Khoảng thời gian gần đây liên tiếp xảy ra chuyện không vui, cô vậy mà lại hoàn toàn quên đi chuyện này!

Trời ạ...

Không phải là cô...

Mang thai đấy chứ?

Nhịp tim của Hương Tình bắt đầu tăng nhanh, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy từ trong lồng ngực của cô ra ngoài!

Hôm sau...

Cuối tuần, trời vừa mới sáng, Hương Tình đã đi ra khỏi biệt thự, đi thẳng đến bệnh viện.

Cô đi đến khoa phụ sản, lấy số xếp hàng, sau khi kiểm tra nước tiểu, kết quả, cô thật sự mang thai.

“Làm sao có thể như vậy chứ?”

Hương Tình có chút không thể hiểu được.

Không phải Lục Ly Dã đã tiêm thuốc tránh thai sao?

Cô tin anh ta tuyệt đối sẽ không dọa mình, thế nhưng nếu đã tiêm qua thuốc tránh thai, sao cô còn mang thai?

“Bác sĩ, tiêm thuốc tránh thai, tỉ lệ ngừa thai là bao nhiêu? Phương pháp này có khả năng tránh thai thất bại không?”

“Tất cả các phương pháp tránh thai đều không có cách nào an toàn một trăm phần trăm! Cho dù là phương pháp nào đều có xác suất thất bại, nhưng tiêm thuốc tránh thai, chỉ cần tiêm đúng hạn, xác suất thất bại là rất nhỏ.”

“Như vậy ư...”

Giờ phút này, cảm xúc trong lòng của Hương Tình rất phức tạp.

Đứa nhỏ xuất hiện vào lúc này, cô không biết nên vui hay lo lắng.

Thế nhưng trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ...

Đó chính là sinh em bé này ra!

“Cô đi làm siêu âm B đi!”

“Vâng.”

Hương Tình đi xếp hàng làm siêu âm B, nửa tiếng sau, cô lấy được kết quả.

Đứa nhỏ này thế mà sắp được gần ba tháng, Hương Tình cảm thấy hơi khó tin được, dù sao trong lòng cô cảm thấy tự trách, tự trách mình bất cẩn, đứa nhỏ ở trong bụng cô lớn như thế, vậy mà đến bây giờ cô mới phát giác ra.

May mắn đứa nhỏ rất khỏe mạnh.

“Cô Cao, cô phải luôn giữ cho tâm trạng của mình vui vẻ, tránh lo nghĩ

nhiều, như thế mới có lợi cho sự phát triển của thai nhi! Còn nữa, bình thường cô nên ăn thêm một số đồ có dinh dưỡng, cô quá gầy, không tốt cho em bé...”

“Được, tôi nhất định sẽ làm như thế...”

“Bình thường cô nên chú ý nghỉ ngơi...”

“Vâng.”

...

Từ trong bệnh viện đi ra, Hương Tình còn có chút mơ màng.

Tay cô vô thức đặt lên vùng bụng bằng phẳng của mình, đối với việc trong bụng bỗng nhiên có thêm một sinh mệnh nhỏ, cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cô rất vui vẻ.

Đứa nhỏ này là kết quả sau khi tránh thai thất bại.

Hương Tình không nhìn được, cô bắt đầu tưởng tượng, sau khi Lục Ly Dĩ biết sự tồn tại của đứa bé này, anh ta sẽ có phản ứng gì?

Anh ta sẽ vui vẻ sao?

Hay là anh ta sẽ cảm thấy bức bối vì sự xuất hiện đột ngột của đứa bé này?

Chẳng qua, bây giờ mối quan hệ của bọn họ thật đúng là lúng túng, có phải đứa bé này đến không đúng lúc hay không?

Morri thì sao? Nếu như Morri biết mình có thai con của Lục Ly Dĩ, anh ta sẽ làm như thế nào?

Nghĩ đến chuyện này, sắc mặt của Hương Tình bỗng nhiên tái đi, bàn tay đang đặt trên bụng của cô cứng đờ.

Một khi anh ta biết, có phải cô sẽ có thêm một nhược điểm trí mạng trong tay anh ta?

Hương Tình nghĩ đến đây liền cảm thấy sợ hãi.

Người lo trước lo sau, vĩnh viễn không đánh lại được người lòng dạ độc ác!

Cho nên, cô phải cố gắng giấu diếm sự tồn tại của cái thai này, phải nhanh nhất nghĩ ra biện pháp ly hôn với anh ta!

Hương Tình gọi điện thoại cho Tống, sau khi hỏi thăm bệnh viện mà Lục Ly Dã nằm, cô lái thẳng xe đến bệnh viện.

Trong đầu cô đang suy nghĩ, lát nữa cô nên nói chuyện này với anh ta như thế nào, có phải trước khi nói, cô nên thăm dò cách nhìn của anh ta đối với chuyện em bé hay không... Hương Tình bỗng nhiên cảm thấy hơi khẩn trương.

Càng nhiều hơn chính là chờ mong.

Cô không biết trong tương lai đứa bé này sẽ mang đến cho bọn họ một thế giới mới lạ và kỳ diệu như thế nào...

Lúc này...

Bên ngoài phòng bệnh VIP của Lục Ly Dã có một cái đầu tò mò đang không ngừng nhìn vào bên trong.

Hộ lý nhìn thấy thế, hỏi một câu: “Chào cô, cô tìm ai thế?”

Tần Lịch Lịch nhìn thấy trên giường bệnh không có ai, xấu hổ nói: “Xin hỏi đây là phòng bệnh của Lục Ly Dã sao?”

“Đúng thế.”

Hộ lý gật đầu.

Đúng lúc này, cửa ban công ngoài trời bị đẩy ra, dưới tia nắng ban mai Lục Ly Dã từ bên ngoài đi vào.

Chương 509: Cô thật buồn nôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ánh nắng màu vàng nhạt lọt vào từ phía sau anh ta, chiếu lên thân thể cao ngất của anh ta, ngay cả khi mặc quần áo bệnh nhân sọc trắng xanh, nhưng vẫn không ngăn cản được khí chất mê người mà toàn thân anh ta toát ra, lúc nhìn thấy Tần Lịch Lịch ở ngoài cửa, đôi mắt hoa đào làm điên đảo chúng sinh nheo lại, cau mày: "Sao cô lại tới đây?"

Giọng điệu đều đều, không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào.

Tần Lịch Lịch vừa thấy anh ta, trên mặt không giấu được mấy phần mừng rỡ, cầm giỏ hoa quả trong tay đi vào: "Em đến thăm anh."

Lục Ly Dã nhíu mày, từ trên cao nhìn xuống cô ta: "Làm sao cô lại biết tôi ở đây?"

"Ngày hôm qua, anh đến tầng dưới của công ty bọn em..."

"Cho nên?"

Lục Ly Dã nhướn mày.

"Em nhìn thấy anh bị thương nặng..."

Cô ta đứng ở ngoài xe, cho nên đã nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra ở trong xe.

"Làm sao cô biết tôi ở trong bệnh viện này."

Tần Lịch Lịch mấp máy môi, thấp giọng nói rõ: "Trong toàn bộ thành phố A có mấy bệnh viện lớn thôi, chỉ cần đi từng chỗ hỏi sẽ biết được ngay."

Lục Ly Dã nghe vậy, con ngươi khẽ nhíu lại thâm ý dò xét cô ta, lạnh nhạt nói: "Được rồi, tôi không có gì đáng ngại, cô đi đi."

"Em bóc cam cho anh."

Tần Lịch Lịch không để ý tới lệnh đuổi khách của Lục Ly Dã, cầm giỏ trái cây đi vào trong phòng khách nhỏ, lúc trở ra trên tay có thêm quả cam đã được bóc vỏ.

"Cho..."

Cô ta cười đưa cho Lục Ly Dã.

Lục Ly Dã liếc nhìn cô ta một cái, rồi nhận lấy quả cam, nhưng không ăn chỉ đặt sang một bên.

Lười biếng ngồi trên ghế sofa, cúi đầu tiện tay lấy một điếu thuốc.

"Anh bị thương mà còn hút thuốc sao?"

Tần Lịch Lịch ân cần hỏi.

Lục Ly Dã nhíu mày, cũng không ngẩng đầu nhìn cô ta: "Về đi, tôi cần nghỉ ngơi."

Sắc mặt Tần Lịch Lịch trắng bệch.

Tuy nhiên, trước khi đến cô ta đã biết anh chắc chắn sẽ không cho mình sắc mặt tốt gì, nhưng không ngờ tới, anh thật sự không muốn nhìn thấy mình nữa.

Trong lòng cô ta ít nhiều cũng có chút khổ sở.

"Em biết gần đây tâm trạng của anh không tốt, em muốn ở lại đây với anh."

Cô ta tận hết sức làm cho bản thân cười dễ dàng một chút.

Hình như Lục Ly Dã đã không còn kiên nhẫn được nữa: "Làm sao cô biết tâm trạng của tôi không tốt?"

"Chị Hương Tình và Morri, kết hôn rồi."

Đây là tin tức mà hôm qua cô ta mới biết.

Thực sự, cái tin này là một tin tốt không thể tốt hơn đối với cô ta.

Chị ta kết hôn! Vậy thì từ nay về sau, chị ta sẽ không cướp đoạt Lục Ly Dã với mình nữa rồi.

Không, không phải sẽ không đoạt, mà là không có tư cách đoạt với cô ta.

Nhắc đến Hương Tình cùng Morris, sắc mặt của Lục Ly Dã lập tức trầm xuống, hờ hững liếc Tần Lịch Lịch: "Cô Tần, nếu không có chuyện gì nữa, về sớm đi."

Trong nháy mắt, anh ta nhả ra khói thuốc, giọng điệu xa cách, rõ ràng cho thấy anh ta không quá bằng lòng nói nhiều với Tần Lịch Lịch.

"Thật ra, hai người bọn họ đã sớm lén lút sau lưng anh rồi!!"

Tần Lịch Lịch bỗng nhiên bồi một câu.

Lục Ly Dã lạnh lùng nhìn cô ta, ánh mắt sắc bén như dao, lạnh lùng như băng, giống như một giầy sau có thể đông cô ta thành băng.

Tần Lịch Lịch thoáng có rúm một cái, nhưng cô ta vẫn cứng cổ, cứng rắn to gan nói tiếp: "Morris thường xuyên đến công ty của bọn em tìm chị Hương Tình, hai người thường ăn cơm trưa cùng nhau! Có đôi khi Morris tâm huyết dâng trào, liền vung cho lãnh đạo của bọn em một khoản tiền, mua một ngày của chị Hương Tình để chị ấy ra ngoài cùng anh ta. Bọn họ còn không kiêng nể gì hôn môi nhau ở tầng dưới, nếu anh không tin, có thể đi hỏi mọi người trong công ty của em bất cứ chuyện gì, tất cả mọi người đều tận mắt nhìn thấy."

Trong mắt Lục Ly Dã, mây và gió đã cuộn cuộn, giống như lúc nào cũng có bão tố mạnh mẽ sắp đột kích.

Lông mày đột nhiên nhảy dựng lên, lửa giận ở sâu trong đôi mắt nhanh chóng bùng lên.

Ánh sáng trong mắt càng ngày càng lạnh lẽo...

Con người, đơn độc chỉ là nhìn thôi liền làm cho người ta không lạnh mà

run.

Đúng lúc này...

Cửa phòng bệnh bỗng nhiên bị gõ...

Trong nháy mắt tiếp theo, cửa bị đẩy ra, Hương Tình xuất hiện ở cửa ra vào.

Chỉ liếc mắt...

Cô liền nhìn thấy Tần Lịch Lịch ở trong phòng.

Mà Tần Lịch Lịch cũng nhìn thấy cô.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt đều lạnh lùng mà sắc bén.

Thực ra, Hương Tình không ngờ Tần Lịch Lịch sẽ ở chỗ này.

Ánh mắt vừa rời khỏi mặt cô ta, liền rơi vào ánh mắt lạnh lẽo của Lục Ly Dĩ đang ở đối diện. Bị anh ta lạnh lùng nhìn chăm chăm, Hương Tình không biết nên nói gì cho phải.

"Tối hôm qua..."

Hương Tình mở miệng muốn giải thích, bỗng dung bị Lục Ly Dĩ cắt đứt.

"Trả lời anh mấy vấn đề..."

Anh ta bình tĩnh mở miệng nói.

Giọng điệu lạnh lùng như băng gần như muốn đóng băng Hương Tình ở đối diện.

"Anh nói đi."

Hai tay của Hương Tình cầm lấy túi xách đặt trước người, nắm thật chặt.

"Trong những ngày anh không ở đây, Morris thường đến công ty tìm em sao?"

Hương Tình liếc mắt nhìn Tần Lịch Lịch ở đối diện.

Tần Lịch Lịch mấp máy môi, tránh ánh mắt của cô.

".....Đúng vậy."

Hương Tình thừa nhận.

"Cùng em ăn cơm?"

"Chỉ thỉnh thoảng thôi."

Thỉnh thoảng?

Lục Ly Dã nhú mày, cúi đầu hút thuốc.

Dù chỉ là thỉnh thoảng cũng đủ khiến anh bực bội trong lòng.

"Thế còn hôn môi?"

Anh ta không ngẩng đầu nhìn Hương Tình.

Giọng nói lạnh lùng, khoé miệng khẽ nhếch lên mang theo vài phần chế giễu: "Lên giường thì sao? Rốt cuộc là thỉnh thoảng hay là chuyện thường ngày?"

Anh ta lạnh lùng u ám nhả ra một vòng khói.

Nghe giọng điệu giống như tương đối bình tĩnh, nhưng trong con người đen nhánh kia đã sớm trải đầy băng sương.

Khói ẩn trong mi tâm, làm cho người nghe không rét mà run...

"Lục Ly Dã, em..."

Hương Tình đang muốn giải thích, bỗng dưng bị Lục Ly Dã cắt ngang lời nói, "Cút....."

Một chữ gọn gàng mà sắc bén, lạnh lùng đến cực điểm.

Hương Tình kìm nén nước mắt...

Bàn tay nhỏ nhắn đang nắm túi xách, càng thêm lực đạo, cô thở dốc một hơi: "Lục Ly Dã, em có lời muốn nói..."

"Ra ngoài..."

Giọng điệu của Lục Ly Dã càng trở nên băng giá.

Sắc mặt của Hương Tình bỗng nhiên tái nhợt.

Lưng hơi cứng ngắc, đôi môi hé mở muốn nói gì đó, lại nghe thấy y tá hô: "Các vị, thời gian thăm hỏi đã hết, mời hai vị buổi chiều lại đến. Bệnh nhân cần nghỉ ngơi."

Ánh mắt của Hương Tình khẽ ảm đạm...

Có chút thất vọng, lại có chút mất mát.

Tần Lịch Lịch đứng lên đi ra ngoài, lúc đi ngang qua người Hương Tình nói: "Chị Hương Tình đi thôi. Hãy để cho Ly Dã nghỉ ngơi."

Hương Tình chán ghét âm thanh thân thiết "Ly Dã" trong miệng cô ta, thế nhưng còn có thể thế nào?

Mình bây giờ còn có tư cách nói gì sao?

Những phụ nữ khác gọi tên "Ly Dã" có thể làm cho cô tức giận rất lâu, còn cô thì sao? Cô thậm chí kết hôn với người đàn ông khác, anh ấy sẽ không tức giận, sẽ không để ý sao?

"Đi thôi, đi thôi. Bệnh nhân cần nghỉ ngơi."

Y tá lại thúc giục.

Hương Tình không có cách nào khác, đành dặn dò một câu: "Anh cố gắng chăm sóc bản thân, nhớ uống thuốc đúng giờ, đừng lại uống rượu hút thuốc, sẽ ảnh hưởng khppng tốt tới việc phục hồi miệng vết thương."

Nói xong, cô thở dài một tiếng, rồi quay ngườì rời khỏi phòng bệnh.

Tần Lịch Lịch ở phía sau cô cũng đi ra.

Hương Tình đứng ở lối đi, vẫn chưa rời đi.

"Cao Hương Tình!"

Tần Lịch Lịch gọi cô.

Hương Tình quay đầu lại, liếc nhìn cô ta một cái.

"Tại sao cô lại đối xử với anh ấy như vậy?"

Tần Lịch Lịch thay mặt Lục Ly Dã lên án Hương Tình: "Cô cho rằng cô là ai? Cô có tư cách gì đùa giỡn tình cảm của Ly Dã? Không phải cô luôn mồm nói thích anh ấy ư? Kết quả thì sao? Cô cùng Morris lại xảy ra chuyện gì? Thật là làm cho người khác buồn nôn."

Tần Lịch Lịch nhục mạ cô không chừa đường lui, đáy mắt hiện lên vẻ chán ghét và xem thường.

Còn Hương Tình chưa hề nói gì.

Không có giải thích, cũng không biện giải cho chính mình.

Cô luôn tự hỏi, có phải chính mình đã bước nhầm một bước kia, mới khiến bản thân rơi vào cục diện khó xử như vậy... Hương Tình quay người, đi ra ngoài.

"Vì sao chị không nói chuyện?"

Tần Lịch Lịch ảo não đuổi theo.

Hương Tình dừng bước lại nhìn cô ta: "Cô hy vọng tôi nói cái gì?"

Tần Lịch Lịch dừng lại một chút, chán ghét nhìn hương Tình: "Cô thật đáng kinh tởm."

Nói xong, đầu cũng không thèm quay lại liền rời đi.

Bước chân của Hương Tình đơ lại.

Hô hấp dừng lại vài giây.

Trong nháy mắt, cả người giống như hít thở không thông... Không cần Tần Lịch Lịch nói, ngay cả chính bản thân cô cũng cảm thấy bản thân có chút ghê tởm.

Cô đeo một cuộc hôn nhân, nhưng vẫn còn hy vọng xa vời lấy một người đàn ông khác mà mình yêu.

Hương Tình bất lực ngồi xồm trên mặt đất, dồn dập thở hỗn hển mấy hơi...

Trái tim buồn bực giống như bị người ta dùng màng mỏng không thông khí che lại, làm cho cô mỗi lần thở gấp một hơi đều khó khăn, gần như dốc hết khí lực trong người... Trong đầu, vang vọng những lời nói trong trẻo mà lạnh lùng của Lục Ly Dĩ:

.....Thế còn hôn môi? Lên giường thì sao? Rốt cuộc là thỉnh thoảng hay là chuyện thường ngày?

Có phải trong lòng Lục Ly Dĩ, bản thân cô kỳ thực đã sớm không phải là cô gái trong sạch... Cuối cùng, nước mắt không thể kiềm chế được thấm đẫm khóe mắt.

Nhưng cô quật cường không để cho nước mắt chảy xuống, lúc sắp tràn ra ngoài, liền ngửa mặt lên trời ép chính mình nuốt nước mắt ngược vào bên trong.

Rồi sau đó, tìm cái ghế dựa, ngồi xuống nghỉ.

Bàn tay đặt lên bụng của mình, cảm nhận sinh mệnh của thiên thần nhỏ bên trong.

Đôi môi nhịn không được nở nụ cười nhạt nhẽo, rồi thấp giọng nỉ non: "Cho dù còn đường này khó khăn, chỉ cần có con ở đây, mẹ nhất định có thể chống đỡ được... Nhất định có thể..."

..... Hôm sau.....

Khi Hương Tình đến bệnh viện thăm hỏi, lại không ngờ biết được tin Lục Ly Dã đã xuất viện.

Hương Tình rất thất vọng.

Thậm chí cô còn không biết bây giờ Lục Ly Dã đang ở đâu.

Từ trong bệnh viện đi ra, trong lòng Hương Tình tràn đầy cảm giác thất bại và cô đơn, bỗng nhiên cô nhớ tới Tống, liền gọi điện thoại cho Tống.

"Tống, cậu có biết bây giờ Ly Dã đang ở đâu không? Tôi đến bệnh viện thăm anh ấy, nhưng anh ấy đã xuất viện rồi."

"Cái này..."

Tống nói trong điện thoại tựa hồ có chút quanh co.

Né tránh, không muốn nói thật với cô.

Hương Tình đã hiểu: "Làm sao vậy? Anh ấy không cho cậu nói với tôi anh ấy đang ở đâu à?"

Tim, hơi chìm xuống, có chút khó chịu.

Hương Tình cắn cắn môi dưới.

"Không, không có."

Tống vội vàng lắc đầu: "Thế nhưng mà..."

Tống liếc mắt nhìn cô gái đang bận rộn trong phòng bếp, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

"Chị Hương Tình, sức khỏe anh Dã đã tốt hơn nhiều rồi, chị không cần quá lo lắng..."

Tống không hy vọng Hương Tình tới, tránh nhìn thấy cô gái trong phòng bếp sinh ra hiểu lầm.

"Hay là cậu không định nói cho chỗ ở của anh ấy cho tôi biết...."

Nói Hương Tình không thất vọng chính là giả.

Cô thở dài, ngực rầu rĩ, trong lời nói không che hết sự mất mát: "Nếu đã như vậy, thì bỏ đi. Anh ấy ỏn là được rồi, phiền cậu và Liên Vân chăm sóc anh ấy thật tốt..."

"Ôh, được rồi, chị Hương Tình, hay là chị tự mình sang đây thăm anh ấy đi. Em gửi địa chỉ cho chị."

Cuối cùng Tống vẫn mềm lòng.

Hương Tình vui vẻ: "Được, cảm ơn cậu."

Hương Tình cúp điện thoại, nhanh chóng nhận được địa chỉ mà Tống gửi đến, rồi đi thẳng đến đó.

Xe dừng lại trước một ngôi biệt thự, Hương Tình không thể chờ được đẩy cửa xuống xe

-----oOo-----

Chương 510: Tôi chưa từng yêu cô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuông cửa vang lên, Hương Tình không thể ngờ rằng người ra mở cửa cho mình lại là Tần Lịch Lịch.

Khi Tần Lịch Lịch nhìn thấy cô, cô ấy không có chút ngạc nhiên nào mà chỉ lạnh lùng nói một câu: "Vào đi."

Hương Tình dờ ra đứng tại cửa một hồi lâu cũng không có ý định vào nhà.

Đầu óc trống rỗng trong chốc lát.

“Ai đến vậy?”

Bên trong phát ra giọng hỏi của Lục Ly Dã.

Giọng nói ấy vẫn từ tính êm tai như trước đây nhưng nó lại làm cho Hường Tình cảm thấy như một con dao cắt vào trái tim cô, cơn đau có hơi dữ dội.

Ngay cả cô cũng không biết địa chỉ của anh ta, mà Tần Lịch Lịch cô ta...

Lại giống như bà chủ mở cánh cửa lớn này ra thay cô.

“Có vào hay không đây?”

Tần Lịch Lịch có vẻ hơi sốt ruột.

Án đường của Hường Tình cau lại, trái tim đau nhói. Cuối cùng cô không nói gì mà xoay người rời đi.

Chiếc xe nhanh như gió mạnh chạy ra khỏi khu biệt thự, rời xa tầm mắt của Lục Ly Dã... Đôi mắt đen trong veo chìm sâu xuống, sự phức tạp sâu trong ánh mắt anh ta thay đổi thất thường, màu mắt trở nên tối tăm từng chút từng chút một.

Tần Lịch Lịch đóng cửa lại và bước vào.

“Hình như là làm chào hàng.”

Cô ta nói bừa.

Lục Ly Dã không để ý tới cô ta, anh đã sớm thấy rõ bóng người vừa rời nhưng không có lật tẩy lời nói dối của cô ta mà gạt tàn thuốc: “Cô đi đi!”

“Ly Dã, y tá nói bây giờ anh vẫn chưa thể hút thuốc...”

“Chuyện của cậu đây liên quan gì tới cô!”

Lục Ly Dã thấy hơi phiền.

Anh ta nhú mày: “Mới có hai ngày mà cô đây đưa muốn nghiện rồi.”

Anh ta thế nào cũng không ngờ rằng người phụ nữ này đã đợi trong bệnh viện từ sáng sớm hôm nay, càng không ngờ cô ấy sẽ bắt xe bám theo mình đến đây.

Nói thật thì phụ nữ đây dựa người khác thực sự rất phiền phức!!

Sắc mặt của Tần Lịch Lịch tái đi vì Lục Ly Dã, cô ấy cắn chặt môi như thể muốn cắn nát môi mình.

Lục Ly Dã cúi đầu hút thuốc, khói xanh lượn lờ tràn ra từ giữa môi anh ta làm mờ mù đôi mắt lạnh lùng sâu thẳm của anh ta: “Ra ngoài!! Đừng để tôi nói lần thứ hai”

“Ly Dã, em không yêu cầu anh yêu em một lần nữa, nhưng để em lặng lẽ ở bên cạnh anh cũng không được ư?”

Tần Lịch Lịch hèn mọn năn nỉ anh ta: “Bây giờ anh bị thương lại không có ai bên cạnh để chăm sóc, em chỉ muốn dành ra một chút sức mọn mà thôi, chỉ bao nhiêu đó cũng không thể?”

Cô ấy rung rung muốn khóc nhìn Lục Ly Dã, dáng vẻ yếu đuối nhìn là thương liền.

Chỉ tiếc rằng, Lục Ly Dã anh ta đã quen với sự tuyệt tình: “Tần Lịch Lịch, tôi có một điều muốn nói, thực ra cô đã luôn sai lầm...”

Anh ta nhả ra một vòng khói và ngược lên nhìn cô ấy, lặng lẽ nói: “Tôi xưa nay chưa từng yêu cô!”

Do đó vốn không có cách nói gì mà ‘Yêu em một lần nữa’ như thế!

“Tổng ...”

Lục Ly Dã gọi Tổng một tiếng: “Tiền khách giúp tôi.”

“Rõ!”

Mặc dù đã ra khỏi khách sạn Prince nhưng Tổng vẫn quen thói nghe theo chỉ thị của Lục Ly Dã.

“Cô Tần, mời!”

Mặc dù Tống rất tức giận vì chuyện Hương Tình bí mật kết hôn với Morris nhưng cũng không thích Tần Lịch Lịch.

“Ly Dã...”

Cô ấy không muốn rời đi.

Lục Ly Dã dứt khoát đứng dậy đi lên lầu.

Trực tiếp bỏ qua những lời nài ni của Tần Lịch Lịch.

Nếu không muốn có thêm bất cứ sự liên quan nào thì không nên nhận lấy tình yêu của cô ta, chỉ e một chút cũng không được!!

“Đi thôi!”

A Tống bực mình lôi kéo Tần Lịch Lịch.

Tần Lịch Lịch không còn cách nào, chỉ có thể bước ra khỏi biệt thự của Lục Ly Dã.

“Sau này cô đừng đến tìm anh Dã nữa! Cô yên tâm đi, tôi và bạn gái của tôi sẽ chăm sóc anh ta thật tốt.”

Tống khuyên Tần Lịch Lịch.

Tần Lịch Lịch ngẩng đầu lên nhìn tầng hai nhưng không thấy được bóng dáng quen thuộc.

Khóe mắt của cô ấy bỗng dưng ướt đẫm, nước mắt chảy xuống: “Tôi chỉ yêu anh ấy mà thôi, tôi có lỗi gì ư?”

Điều mà Tống không muốn thấy nhất là nhìn phụ nữ khóc. Tần Lịch Lịch vừa khóc, những lời hung ác mà hắn định nói lập tức bị nuốt xuống toàn bộ: “Được rồi được rồi, tóm lại sau này cô tự giải quyết ổn thỏa đi. Anh Dã của chúng tôi thực sự đã có người thích, cô quán lấy anh ta không phải là chà đạp chính cô à?”

“Người anh ta thích đã kết hôn rồi!! Đã là vợ của người khác!! Anh ta còn thích người ta thì chẳng lẽ cũng không phải là chà đạp chính mình hả?!”

“Đây là việc riêng của họ, không liên quan gì tới bất cứ ai trong chúng ta! Nhất là cô!! Chúng ta không có tư cách bàn luận!! Đi đi đi, đi nhanh lên đi...”

Tống đuổi cô ấy rồi đi giống như đang đuổi một con chó pug khiến người ta chán ghét.

Tống vừa nói xong, cửa “Ầm ...” một tiếng đóng lại ngăn Tần Lịch Lịch ở ngoài cửa.

Tần Lịch Lịch nhìn cánh cửa đóng chặt mà nhớ tới dáng vẻ đuổi mình đi của Tống và những lời dứt khoát của Lục Ly Dã... Cô ấy tức giận đến mức run rẩy cả hai vai, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch không có chút máu.

Tay nhỏ rũ xuống bên người nắm chặt thành nắm đấm, ngón tay đâm quá sâu vào lòng bàn tay và ấn ra từng hàng vàng trắng lưỡi liềm trắng bệch.

Yêu một người có gì là sai??

Cô cũng chỉ là phía yêu nhiều hơn thôi mà? Tại sao bọn họ lại có tư cách coi thường cô? Coi thường cô?

Nước mắt suýt nữa đã dâng lên khỏi khóe mắt Tần Lịch Lịch nhưng cuối cùng cô ấy vẫn ép buộc mình ngăn lại.

Sau đó kiêu ngạo ngẩng đầu rời khỏi khu biệt thự của Lục Ly Dã.

Lục Ly Dã, một ngày nào đó, tôi sẽ biến mình thành người phụ nữ của anh một lần nữa!!

Trong chớp mắt thời gian đã đến đêm ba mươi.

Đây vẫn là một ngày nắng bất thường, giống như để đáp ứng tình hình, ngoài trời bỗng nhiên có tuyết rơi, nhiệt độ cũng giảm xuống còn khoảng

mười độ.

Hương Tình mặc áo bông nặng nề đứng im bên cạnh cửa sổ sát đất nhìn cảnh vật dần dần biến thành màu trắng và khô héo đi, cảm giác thời tiết bây giờ ngày càng trở nên kỳ lạ theo sự nóng lên toàn cầu.

“Hương Tình!”

Hoàng Ngân đứng bên ngoài gõ cửa phòng ngủ của cô.

“Dạ?”

Hương Tình bừng tỉnh và quay lại nhìn cửa.

Hoàng Ngân đã thu dọn xong mọi thứ và đứng ở cửa hỏi cô: “Thay quần áo xong chưa? Thay xong thì ra ngoài ăn cơm, Morri bọn họ đã đến rồi.”

Nhắc tới Morri, ánh mắt Hương Tình tối sầm lại.

Cô quay đầu lại tiếp tục nhìn tuyết trắng phau phau ngoài cửa sổ.

Hai tuần trước, cô đã đồng ý sẽ ăn tết cùng Lục Ly Dã...

Hai tuần sau, cô lại ngồi cùng bàn ăn cơm tất niên với Morri.

“Con không muốn đi.”

Hương Tình rất kháng cự.

Hoàng Ngân đứng ở cửa nhìn bóng lưng của con gái mình mà thở dài và mở miệng khuyên bảo: “Mẹ cậu ta từ xa đến đây để ăn tết cùng nhà chúng ta, con lại nói không đi thì cũng có hơi không lễ phép, có cái kính gì thì cũng đợi bà ấy đi rồi hẵng cái kính, đúng hay không?”

Hương Tình cảm thấy lời mẹ nói cũng không phải không có lý.

Dù sao bà ấy từ xa đến đây như vậy cũng không dễ dàng.

Cô thở dài một tiếng rồi quay đầu lại nói với Hoàng Ngân: “Mẹ xuống lầu đợi con đi, sẽ nhanh thôi.”

“Được thôi!”

Hương Tình mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, quần áo vô cùng rộng bao bọc lấy cơ thể nhỏ yếu kiêu của cô trông như một lu nước to, không có gì có thể gọi là đẹp nhưng cũng may Hương Tình có gương mặt xinh đẹp nên mặc gì cũng đẹp.

Dĩ nhiên là cô cố tình ăn mặc tương đối rộng rãi, thế này mới có thể che lại phần bụng đang dần nhô lên của cô một cách hoàn hảo.

Về chuyện mang thai, cô không dám nói với bất kỳ ai, ngay cả ba mẹ mình cũng không biết được.

Chủ yếu là vì thân phận bây giờ của cô xấu hổ như thế, cô thật sự không biết nên nói thế nào với bọn họ.

Trong nhà hàng Đại Vinh Hà kiều Trung Quốc, Hương Tình gặp được mẹ của Morri.

Một người phụ nữ Anh điển hình, trong từng lời nói cử chỉ đều toát ra vẻ thanh lịch và trầm tính.

Bà ấy nói tiếng Anh vô cùng trôi chảy, khi nói chuyện luôn thích nheo mắt và cười khẽ mang lại cho người ta một loại cảm giác cực kỳ thân thiết.

Hương Tình được xếp ngồi bên cạnh bà ấy.

Vừa mới ngồi xuống, mẹ của Morri đã cười hỏi cô với bằng tiếng quốc ngữ bập bẹ: “Hai đứa dự định khi nào có em bé?”

Bà ấy vừa nói xong đã đặt tay lên bụng Hương Tình.

Hương Tình giật nảy mình.

Theo bản năng bắt lấy tay bà ấy: “Dì à...”

“Mẹ, bọn con đã và đang cố gắng tạo em bé.”

Morri nhấp một hớp trà, hờ hững sâu xa trả lời một câu.

Hương Tình ngạc nhiên.

Bọn họ đâu có đang cố gắng tạo em bé? Hai người họ căn bản kể cả giường chung cũng chưa có nằm chung!

Cảm giác được tay của mẹ Morri siết chặt, trái tim của Hương Tình đột nhiên đập một hồi.

Mẹ của Morri khẽ cười: “Chẳng lẽ đã có rồi à?”

Hương Tình ngẩng đầu lên vừa định phủ nhận đã nhìn thấy một bóng dáng cao ráo quen thuộc ở cửa thì ngẩn ra.

Cánh môi khẽ nhếch khép lại, đầu óc tạm thời trống rỗng không biết nên nói gì cho đúng.

Bóng dáng ung dung lướt qua bên ngoài cửa không phải ai khác mà chính là... Lục Ly Dĩ.

Ngay cả Hương Tình cũng không biết anh ấy có nhìn thấy mình hay không...

Cô đột nhiên nhớ tới những lời vừa rồi của Morri thì hơi luống cuống tay chân.

Anh ấy sẽ nghe thấy chứ?

Sau khi nghe được sẽ hiểu làm bọn họ hay không?

Bóng dáng của Lục Ly Dĩ lướt qua cánh cửa và chỉ dừng lại gần một giây đã nâng bước rời đi.

Mẹ của Morri đang nhiệt tình trò chuyện gì đó với Hoàng Ngân.

Hương Tình cúi đầu ăn cơm nhưng lại có cảm giác như đang nhai sáp nến.

Trái tim đập thành thạch tựa như sẽ nhảy ra ngoài bất cứ lúc nào.

Cô thở dài một hơi và đặt đũa xuống: “Con đi toilet một chút.”

Cô nói xong thì đứng dậy đi thẳng về phía toilet.

Hương Tình đứng trước bồn rửa mặt hứng một tay nước và vẩy vào gương mặt hơi tái nhợt của mình.

Cô nhìn dáng vẻ nhếch nhác của mình trong gương đột nhiên cảm thấy hơi tức ngực, nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc vừa nãy của Lục Ly Dĩ, Hương Tình bỗng dưng rất muốn khóc.

Thậm chí cô còn có xúc động rút một điều thuốc để giải buồn...

Đương nhiên cô cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Cô không hút thuốc lá, huống hồ cô còn đang mang thai nữa!

Hương Tình dựa vào bồn rửa mặt khó khăn thở nặng nhọc từng hơi.

Nếu như có thể, thật hi vọng mình sẽ được ăn bữa cơm hôm nay ngay trong toilet này!

Không muốn quay lại trong phòng bao, không muốn nhìn thấy những người mình không thừa nhận!

Bầu không khí kỳ lạ trong đó còn không làm cô thoải mái bằng khi ở trong toilet này nữa!

Hương Tình thở phào một hơi, tay cô không tự chủ mà sờ lên phần bụng hơi nhô ra của mình như thể đứa trẻ trong bụng cũng cảm thấy giống cô, giờ phút này cô tựa như dễ chịu hơn nhiều.

Nghĩ đến con của mình, Hương Tình không khỏi hơi cong môi.

Nói thật thì mang thai là việc rất vất vả, đặc biệt là đối với người có phản ứng khá lớn với chuyện có thai như cô.

Nhưng mà vất vả lại tỷ lệ thuận với hạnh phúc.

Giờ đây con của cô trở thành nguồn hạnh phúc duy nhất trong đời cô... Bởi vì có em bé chống đỡ, bản thân cô mới có thể luôn kiên trì được!

Mặc dù Hương Tình không quá muốn quay lại phòng bao nhưng cứ luôn ở trong toilet cũng không phải cách.

Hương Tình rửa tay rồi đi ra ngoài, ngay khi nhìn thấy bóng dáng cao ráo ngoài cửa thì ngậy người.

Lục Ly Dã đứng thẳng tại đó như cây tùng.

Đầu anh hơi cúi xuống, điều thuốc đang hút dở tung hơi từng hơi được kẹp giữa ngón tay.

Khói xanh lượn lơ từ từ bốc lên cao che phủ đôi mắt sâu thẳm u tối ấy.

Khuôn mặt sắc sảo được bao trùm trong làn khói xanh, đường nét tuấn tú bị làm mờ của anh lại toát ra khí chất lạnh lùng càng lúc càng quỵến rũ.

Như thể cảm nhận được ánh mắt chăm chú nhìn mình của Hương Tình, anh đột nhiên ngẩng đầu lên từ bên trong làn khói mỏng mịn mù.

-----oOo-----

Chương 511: Chỉ là Ăn bữa cơm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đôi mắt sâu xa nhanh chóng bao vây lấy người cô, nhãn mày như là không vui: “Đi toilet mà cũng lè mề như vậy.”

Thái độ anh ta đột nhiên gằn gữ như vậy, khiến Cao Hương Tình hơi kinh ngạc.

“Anh... Sao anh lại ở đây?”

Hương Tình hỏi.

Lục Ly Dã chẳng thèm suy nghĩ nhiều: “Chờ em.”

Thái độ lãnh đạm mà sâu xa.

Nhắm thùng rác đối diện, ném tàn thuốc vào một cách chính xác.

Nghe anh ta nói, trong lòng Hương Tình rõ ràng hơi rung động... Nói thật, ngay khoảnh khắc này, cô vậy mà lại mong Lục Ly Dĩ sẽ kéo tay cô, đưa cô rời khỏi.

Đang lúc cô mơ mơ màng màng, bỗng, bàn tay nhỏ bé bị siết chặt, bị bao lấy bởi một bàn tay lạnh như băng.

Hương Tình sửng sờ.

Ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh ta.

“Đi thôi!”

“?”

Hương Tình chậm chạp đi theo anh ta về phía trước.

Nhưng, anh ta không đưa cô rời đi, mà là đến một phòng bao khác trông còn bí mật hơn ở trên lầu của nhà hàng.

Trong phòng, trên bàn ăn, đã sắp xếp sẵn ba bộ bát đĩa bằng bạc.

Thức ăn cũng đã được dọn lên, rõ ràng là chỉ cần chờ người tới là có thể ăn ngay.

Lục Ly Dĩ kéo cô bước vào phòng bao.

Theo thói quen, cẩn thận cởi áo vest sang trọng bên ngoài ra, chỉ còn một chiếc áo sơ mi trắng.

Anh ta tùy ý vén ống tay áo lên đến khuỷu tay, cảm giác của đường cong trên cánh tay hiện ra như ẩn như hiện, khỏe mạnh và vô cùng hấp dẫn... Đối với hình ảnh đẹp đẽ như vậy, Hương Tình cảm thấy hơi say mê.

Lục Ly Dĩ tiện tay vắt áo khoác âu phục lên ghế dựa, lại ga lăng kéo ghế

ra cho Hương Tình, bảo cô: “Ngồi đi!”

Hương Tình vẫn không hiểu lắm.

Ngoan ngoãn ngồi xuống ghế.

Lục Ly Dã cũng ngồi xuống cạnh cô.

Hương Tình nghi ngờ mở to mắt nhìn anh ta, nhưng cũng không mở miệng hỏi anh ta gì cả.

Mặc kệ anh ta đưa mình đến đây làm gì, ăn cơm cũng được, nói chuyện phiếm cũng được, đối với cô, có thể đưa cô rời khỏi tình cảnh áp lực kia, thì sao cũng được.

Lục Ly Dã chỉ nhìn cô, thật lâu, cũng không nói gì.

Ánh mắt anh ta, quá trực tiếp, quá sắc bén, nhìn thẳng vào Hương Tình, khiến cô hơi khó thở.

Không phải áp lực đến mức không thở nổi, mà là hồi hộp đến mức tim đập mạnh, khiến cô hoàn toàn không thở nổi.

Hương Tình rút cuộc cũng không chịu nổi khí thế của anh ta, tránh ánh mắt anh ta: “Anh đưa em đến đây làm gì?”

Lục Ly Dã liếc bàn ăn một cái, dáng vẻ như là chuyện đương nhiên, hỏi Hương Tình: “Em thấy sao? Ngoài ăn cơm ra, thì có thể làm gì chứ?”

“...”

Rõ ràng anh ta trả lời rất nghiêm túc, nhưng không hiểu sao, Hương Tình lại cảm thấy trong giọng điệu của anh ta có vài phần lưu manh.

Cô nghĩ, có lẽ là mình thật sự nghĩ nhiều!

“Sức khỏe anh sao rồi?”

Hương Tình lại hỏi anh ta: “Vết thương đã đỡ chưa?”

Lục Ly Dã nhướng mày cười: “Phụ nữ đã có chồng lại quan tâm bạn trai cũ như vậy, phù hợp không?”

Phụ nữ đã có chồng?

Bạn trai cũ? Hương Tình ghét anh ta dùng hai từ này.

Nhất là hai chữ “phụ nữ”!

Hương Tình rất nghiêm túc chỉnh lại anh ta: “Giờ em vẫn còn rất trẻ, không phải là “phụ nữ” trong miệng anh!”

“Đã có chồng, thì cũng đều là thế thôi...”

Lục Ly Dã nói như không có gì quan trọng lắm.

Cầm bình trà, rót cho Hương Tình một ly, đưa tới trước mặt cô: “Ăn cùng tôi một bữa cơm đoàn viên.”

Hương Tình nhận ly nước anh đưa, nói lời cảm ơn: “Cảm ơn.”

Hương Tình cúi đầu uống trà trong ly...

Lục Ly Dã nghiêng mặt, chăm chú nhìn cô.

Quá tha thiết, đến mức khiến tim cô đập mạnh.

Tay cầm ly trà vô thức nắm chặt, hô hấp cũng trở nên không đều.

Đôi gò má cũng hiện lên màu đỏ ửng...

Cô thở dốc một hơi, cách áo sơ mi, cắn một cái thật mạnh lên vai Lục Ly Dã: “Anh có biết đây là đâu không?”

“Đã khóa cửa rồi, em tập trung một chút cho anh!!”

“...”

Anh ta còn không biết xấu hổ chê cô không tập trung?

Lục Ly Dã nâng eo nhỏ của cô, để cô một lần rồi lại một lần, nuốt lấy chính mình thật sâu... Trong đôi mắt đen láy, lửa nóng như đang bùng lên, anh ta trầm giọng hỏi Hương Tình: “Làm với anh có thoải mái hơn so với Morri không?”

Một tay anh ta nắm cầm Hương Tình, ép buộc cô đối mặt với ánh mắt sắc bén của mình.

Hương Tình không ngờ anh ta lại đột nhiên hỏi vấn đề như vậy...

Tần suất trên eo anh ta vẫn không hề thay đổi, vậy mà còn có thể dùng giọng điệu bình tĩnh mà hỏi một việc... như thể đó là chuyện thường tình vậy.

Giống như, thời tiết hôm nay thế nào? Đã ăn trưa chưa?

Trái tim Hương Tình mơ hồ cảm thấy đau đớn!

Cô không biết, lúc Lục Ly Dã hỏi vậy, rốt cuộc là vì quan tâm, hay bởi vì tò mò... Chẳng lẽ chỉ đơn giản là vì tò mò?!

Anh ta cảm thấy mình là loại đàn bà có thể duy trì quan hệ với anh ta và Morri cùng một lúc?!

Mà anh ta, đối với điều này... thật sự không quan tâm?!

Vậy lúc trước, anh ta rốt cuộc có yêu Cao Hương Tình cô hay không?

Hay là...

Rốt cuộc là yêu cơ thể của cô, hay trái tim cô?!

Hương Tình thật sự không hiểu nổi người đàn ông trước mặt này!!

Đôi mắt sâu của Lục Ly Dã không hề chớp mà nhìn cô, ngón tay nắm cầm cô ngày càng mạnh: “Nói anh biết!!! Ai khiến em thoải mái hơn!!”

Trong đôi mắt Hương Tình rõ ràng hiện lên sự thất vọng...

Cuối cùng, cô cắn chặt môi dưới, không lên tiếng.

Nhắm mắt lại, không nhìn anh ta, yên lặng nhận lấy niềm vui thể xác mà anh ta mang đến cho mình... Yêu cùng với thương, cô đã sớm không có tư cách suy xét nhiều như vậy!!

Không nhận được câu trả lời của cô, Lục Ly Dĩ dường như thật sự hơi tức giận, nên càng ra sức với Hương Tình.

...

Lần này, chuyện đó cũng không kéo dài lâu lắm.

Không đến nửa tiếng, hai người đã sửa sang quần áo xong xuôi, yên lặng ngồi ngay ngắn trước bàn ăn.

Trong trí nhớ của Hương Tình, lần này hình như là lần nhanh nhất của Lục Ly Dĩ, cũng là lần tùy tiện nhất, cảm giác đó giống như là hoàn toàn chỉ vì nhu cầu sinh lý của anh ta.

Mà Cao Hương Tình cô, cũng giống như một con búp bê tình dục vậy...

Trong lòng Cao Hương Tình, cảm xúc hỗn độn, lại không biết nên nói đó là cảm giác gì.

“Em... Em phải đi...”

Đoán chừng người bên dưới đã tìm cô đến phát điên rồi!

Cô vốn chỉ định đi toilet, nên cũng không mang theo điện thoại.

Không mang cũng tốt, có thể yên tĩnh.

Hương Tình đứng dậy định đi, bỗng nhiên bị Lục Ly Dĩ kéo tay lại:
“Còn chưa ăn cơm.”

Chỉ một câu, Hương Tình liền dừng chân lại.

“Cao Hương Tình, ở bên ngoài lảng nhãng với anh, trong lòng cảm thấy rất hổ thẹn sao?”

Nhíu mày, Lục Ly Dã lại hỏi cô.

Trên mặt cũng không có biểu cảm dư thừa gì.

Hương Tình nặng nề cắn môi, nhìn anh ta, lại phát hiện, mình thật sự là không có cách nhìn ra bất cứ cảm xúc gì thông qua ánh mắt của anh ta, cô hoàn toàn không thể nhìn thấu anh ta.

Do dự, cuối cùng Hương Tình vẫn ngồi xuống ghế.

“Anh muốn em trả lời thế nào?”

Giọng điệu cô hỏi cũng thản nhiên như vậy.

Lục Ly Dã lơ đãng nhướn mày, cầm ly nước ấm, theo bản năng đưa cho cô, ánh mắt bao vây cô, mặt không cảm xúc nói: “Anh thích cảm giác làm tình với em!”

Sắc mặt Hương Tình tái lại, không cầm lấy ly nước mà anh ta đưa: “Cho nên, Lục Ly Dã, mặc kệ là ở đâu, mặc kệ em có thân phận gì?! Chỉ cần anh muốn, là có thể không mấy may quan tâm đến cảm xúc của em, yêu cầu em làm?!”

-----oOo-----

Chương 512: Chuyện này tôi giải quyết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hương Tình thực sự có chút tức giận.

Hương Tình không nhận lấy ly nước trong tay anh, Lục Ly Dã cũng không nổi giận, tự uống một ngụm rồi bỏ ly xuống: “Vừa nãy em có nói không muốn sao? Đừng nói nhiều với cậu đây! Cơ thể của em, giống với tôi thôi!!”

“.....”

Hương Tình bỗng có cảm giác nước đổ đầu vịt.

Nhưng lại không thể không thừa nhận rằng lời anh nói đều là sự thật...

Vừa nãy cô không những không phản kháng, thậm chí còn... Còn không kìm lòng được đón lấy, mong muốn... Cô và anh giống nhau...

Bức thiết, muốn có được đôi phương!

Lục Ly Dã mang ly nước mình đã uống đưa đến bên miệng cô: “Uống chút nước ấm đi, khử lạnh.”

Hương Tình không cảm ơn, nhận lấy ly nước anh đưa đến, uống một hơi cạn.

Quả nhiên, lồng ngực lạnh buốt dần dần ấm lại, hỏi anh: “Khi nào chúng ta có thể lên món? Có chút đói rồi.”

“Sắp rồi.”

Lục Ly Dã lại rót cho mình một ly nước: “Đợi ba mẹ anh đến.”

“Ba mẹ anh?”

Hương Tình trợn mắt, ngỡ ngàng nhìn anh.

Chưa kịp đợi Lục Ly Dã giải thích, cửa phòng đã vang ra tiếng gõ cửa từ bên ngoài.

Lục Ly Dã đứng dậy đi mở cửa.

Mở cửa ra liền thấy Lục Thanh Lâm và Lý Vân Họa đã đứng ở ngoài cửa.

“Ba, mẹ...”

Lục Ly Dã gọi một tiếng, nhường đường, tỏ ý hai ông bà bước vào, sau đó tiện tay đóng cửa lại.

“Bác trai bác gái!”

Hương Tình liền đứng dậy, có chút ngượng ngùng chào hỏi hai ông bà.

Nói thật, bây giờ trong lòng Hương Tình như đang ôm một con thỏ vậy, nhảy lên nhảy xuống, căng thẳng không thôi.

Đôi tay để ở phía trước đã vô thức đồ đầy mồ hôi.

Hương Tình nào ngờ được, cái gọi là cùng ăn bữa cơm đảanf viên trong miệng Lục Ly Dã lại dẫn theo ba mẹ anh ta.

Với thân phận khó xử của cô bây giờ, nếu còn ngồi trên bàn ăn này nữa, trong lòng cô sẽ cảm thấy rất khó xử.

Hơn nữa, cô vẫn chưa khẳng định có phải Lục Thanh Lâm và Lý Vân Họa đã biết sự thật mình kết hôn hay không... Trong lòng Hương Tình hồi hộp lo âu, thực sự không biết nên làm thế nào.

“Hương Tình à, cháu đã đợi lâu rồi đúng không? Aizz, trên đường cao tốc kẹt xe dữ dội, sao hai đứa còn chưa lên món vậy! Sớm biết vậy nên gọi điện cho hai đứa, bảo hai đứa ăn trước, có phải đói lắm không?”

Lý Vân Họa vừa gặp Hương Tình, thoáng cái liền vút ngoài sau tai những tình trạng kẹt xe trên đường lúc này.

Kéo lấy tay Hương Tình, ngồi xuống chỗ kế bên cô: “Ai da, lâu rồi không gặp con bé này, bác nhớ lắm đấy...”

Lý Vân Họa vẫn nhiệt tình như trước kia.

Với phản ứng này Hương Tình đã hiểu, chuyện bản thân cô đã kết hôn, Lục Ly Dã vốn không nhắc với ba mẹ anh.

Lục Thanh Lâm ngồi xuống chỗ đối diện họ, ra hiệu con trai mình: “Chuẩn bị lên món đi, mẹ con bảo đói bụng từ lâu rồi.”

“Vâng.”

Món ăn đã được Lục Ly Dã chọn sẵn, rất nhanh, những người phục vụ đã bung các đĩa thức ăn vào.

Lý Vân Hòa không ngừng gấp thức ăn cho Hương Tình: “Nào nào, ăn nhiều chút, con gái mập chút sẽ xinh hơn... Là ảo giác của mẹ sao? Sao cảm thấy không gặp một thời gian, khí sắc của cháu không tốt như trước kia?”

“Hà?”

Hương Tình ngại ngùng mỉm cười, sờ vào mặt của mình: “Vẫn tốt ạ, có lẽ gần đây cháu hơi mệt!”

“Con gái phải chú ý nghỉ ngơi! chỉ khi cơ thể khỏe mạnh mới có được một cuộc sống tốt hơn, biết không?”

Lý Vân Hòa xót xa Hương Tình từ trong tận đáy lòng.

Điều này khiến Hương Tình càng áy náy hơn, nghe lời căn dặn của bà, cô chỉ có thể một mực gật đầu, trong lòng cô có cảm giác tội lỗi đã lừa dối người lớn.

Hương Tình thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Lục Ly Dã ở bên cạnh, so với sự căng thẳng của cô, Lục Ly Dã bình tĩnh hơn nhiều.

“Mẹ, mẹ đừng gấp thức ăn cho cô ấy nữa, chén cô ấy sắp chứa không hết rồi!”

Lục Ly Dã vừa nói, vừa gấp một ít rau xanh từ trong chén Hương Tình ra: “Vốn dĩ suốt ngày cô ấy đã đòi giảm cân rồi, đợi ba mẹ vừa đi thôi, cô ấy lại phải liều mạng nhịn đói!”

Nghe những lời tựa như không để tâm của Lục Ly Dã, trái tim Hương Tình hơi đau nhói.

Bây giờ, cho dù có mập thành một con heo, cô cũng không dám nói giảm cân nữa.

“Ai da, với dáng người như vậy còn giảm cân gì nữa chứ! Con gái các cháu thật là không biết chăm sóc bản thân, bác thấy bây giờ vừa vặn đấy! Có chút mỡ mới tốt, mùa đông không sợ lạnh, sau này sinh con cũng dễ dàng hơn.”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy...”

Nghe thấy lời của mẹ, khuôn mặt đẹp trai của Lục Ly Dĩ bỗng chốc ảm đạm đi.

Sinh con?

Sinh con cho ai? Morri sao?!

Đột nhiên, Lục Ly Dĩ thực sự có chút hối hận mình không nên tiêm thuốc ngừa thai gì đó, mà thứ đó phải hai tháng mới hết hạn nữa chứ!

Nếu ban đầu không tiêm, có phải bây giờ Cao Hương Tình cô đã sớm mang thai con của Lục Ly Dĩ anh không... Nghĩ đến trong phòng lúc này, những lời Morri trả lời mẹ anh ta, sắc mặt Lục Ly Dĩ càng âm u hơn.

“Mẹ nói có sai sao? Hai đứa đã không còn nhỏ nữa, đã đến lúc bàn về chuyện kết hôn rồi, nếu đã kết hôn, chẳng phải sinh con là chuyện bình thường sao?”

Lời của Lý Vân Họa khiến hai người trẻ tuổi ở bên cạnh đều im miệng.

Ngay cả Lục Thanh Lâm cũng nhìn thấy manh mối từ trong đó, không nhìn được ngẩng đầu nhìn về hai người ở đối diện, hồi lâu thấy họ không lên tiếng mới trầm giọng nói: “Sao vậy? Không lẽ hai đứa không định có con sao?”

“Aizz, bỏ đi bỏ đi! Còn chưa kết hôn mà đã nói đến chuyện con cái rồi, là người làm mẹ như chúng ta nóng vội thôi!”

Lý Vân Họa thấy sắc mặt của con trai mình và con dâu tương lai không tốt, liền đứng ra giảng hòa: “Chuyện này cũng phải xem duyên phận, không thể ép buộc! Chúng ta vẫn nên lo liệu cho việc kết hôn trước chắc ăn hơn! Tình Tình à, cháu xem ba mẹ cháu khi nào rảnh rồi, đang dịp Tết chúng ta có nên hẹn nhau ra ăn một bữa cơm và gặp mặt không, cháu thấy thế nào?”

Hương Tình nghe thấy vậy bỗng có chút luống cuống tay chân.

“Bác gái, cháu...”

Hương Tình bỗng chốc nói năng lộn xộn.

“Mẹ.”

Cuối cùng Lục Ly Dã cũng lên tiếng: “Về việc hai gia đình cùng ăn cơm thì thôi đi!”

“Sao có thể thôi được chứ? Thằng nhóc này, sao lại nói những lời không hiểu chuyện như vậy!”

Lý Vân Họa có chút tức giận.

Lục Ly Dã khựng lại rồi nói: “Mẹ, chuyện của hai chúng con, mẹ đừng quan tâm đến nữa! Sau bữa cơm này, con sẽ chia tay với cô ấy.”

“Cái gì?”

Lý Vân Họa sững sờ, gằn như tưởng mình nghe nhầm vậy.

Lục Thanh Lâm cũng trợn mắt nhìn con trai mình, nổi giận thốt ra một câu: “Hoang đường!!”

Tay cầm đũa của Hương Tình vô thức siết chặt lại.

Khi anh nói ra hai chữ “chia tay”, trái tim cô không kịp được thắt chặt lại... Lý Vân Họa vút đôi đũa trong tay đi: “Con cố tình muốn ba mẹ không vui trong Tết này, đúng không?”

Vốn dĩ, Lục Ly Dã muốn khiến ba mẹ mình vui vẻ mới cố tình giữ Hương Tình lại cùng ăn bữa cơm này, nhưng, anh phát hiện mẹ của anh quá kỳ vọng vào mối duyên phận này của họ, cũng giống như bản thân anh đã dành một sự mong đợi tha thiết cho cuộc hôn nhân này vậy... Hy vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn!

Lục Ly Dã đụng nhẹ vào cánh tay Hương Tình: “Chẳng phải em còn việc bận sao? Đi trước đi!”

Sợ Lý Vân Họa bám víu lấy Hương Tình hỏi này hỏi nọ, anh vẫn không

muốn làm khó cô.

Hương Tình dĩ nhiên biết rõ ý của Lục Ly Dã, cũng không yên tâm để anh ta ở lại một mình, càng e ngại cứ như thể bỏ mặc ba mẹ anh ta rời khỏi.

“Nói rõ với bác trai bác gái trước đi...”

Hương Tình nói nhỏ một câu.

Lý Vân Họa nghe vậy thực sự rất đau lòng: “Hương Tình, cháu nói thật với bác, có phải hai đứa thực sự đã chia tay rồi không? Không có đúng không? Chỉ lừa bác thôi đúng không? Chẳng phải bấy lâu nay tình cảm hai đứa đều rất tốt sao?”

Hương Tình khó xử liếm môi, nhìn vẻ thất vọng của Lý Vân Họa, trong lòng Hương Tình cũng không thoải mái hơn bao nhiêu.

“Bác gái, cháu xin lỗi...”

“Có phải thằng khốn này lại dây dưa với người phụ nữ khác không? Cháu nói với bác, bác sẽ làm chủ cho cháu!!”

Lý Vân Họa trừng mắt lườm con trai mình, trông vô cùng nghiêm khắc.

“Không, không phải, bác gái, thật ra là cháu...”

“Phải! Mẹ, là con đã yêu người phụ nữ khác!!”

Lục Ly Dã chặn lời của Hương Tình lại.

Anh chỉ theo bản năng không muốn để mẹ anh biết sự thật Hương Tình đã kết hôn.

Không biết là sợ mẹ anh sẽ thất vọng, hay là muốn bảo vệ hình tượng của Hương Tình trong lòng mẹ anh... Tóm lại, chuyện này, anh không hi vọng để ba mẹ biết được!

Hương Tình nghiêng đầu nhìn anh.

“Thằng khốn!! Thật không biết cân nhắc!!”

Lý Vân Họa tức đến hận không thể đâm hai cú lên người con trai mình, may rằng được Hương Tình ngồi ở giữa kéo lại.

“Bác gái...”

“Cháu đừng kéo bác, để bác đánh chết thằng khốn không ra gì này!! Suốt ngày chỉ biết ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt!!”

Lý Vân Họa đứng dậy, bước đến sau lưng con trai đánh anh.

“Mẹ...”

Lục Ly Dã có chút buồn bực, đứng dậy, nắm lấy cú đâm của mẹ anh:
“Mẹ đừng như vậy...”

“Bác gái, chuyện này thực sự không thể trách Ly Dã!!”

Hương Tình đứng giữa hai người họ, sợ họ sẽ vì mình mà cãi nhau: “Bác gái, thật ra chuyện này đều là lỗi của cháu...”

Cô lấy hết can đảm muốn nói sự thật ra, nhưng đột nhiên bị Lục Ly Dã quát to: “Cao Hương Tình, chuyện này không hề liên quan đến em! Ra ngoài...”

Hương Tình biết anh muốn bảo vệ cô, vì vậy mới cố tình ôm hết mọi chuyện lên người mình, cho dù phải chịu sự quở trách của mẹ anh cũng không sao.

“Bác gái, chuyện này thực sự không liên quan đến Ly Dã chút nào!”

Cuối cùng Hương Tình vẫn dự định nói sự thật ra.

“Rốt cuộc là chuyện gì, hai đứa nói rõ cho mẹ.”

Lý Vân Họa cũng có chút nóng lòng.

“Mẹ, có chuyện gì, lát nữa con sẽ nói với mẹ sau!”

Lục Ly Dã vừa dứt lời liền kéo Hương Tình ra ngoài.

Tiền tay lấy luôn chiếc áo lông của cô.

“Ly Dã...”

Hương Tình bị anh kéo ra ngoài cửa phòng.

Lục Ly Dã không nói lời nào, liền lôi cô vào nhà vệ sinh.

Hương Tình dựa vào sau cửa, thờ dõc nhìn anh: “Ly Dã, anh muốn làm gì?”

“Lời này phải là anh hỏi em mới đúng!”

Lục Ly Dã dường như hơi nổi nóng.

Hương Tình dựa lên cửa, cúi đầu: “Em chỉ không muốn bác gái hiểu lầm anh thôi.”

“Nói chung, chuyện này, tự cậu đây sẽ giải quyết, em không cần quan tâm!”

“Anh không muốn bác gái biết chuyện của em?”

Hương Tình có chút không hiểu nhìn anh.

Chuyện này đã thành sự thật, giấu diếm thì có ích gì?

“Phải! Anh không muốn bà ấy biết!”

“Tại sao?”

“Nào có nhiều tại sao như vậy?!”

Lục Ly Dã có vẻ như không muốn thảo luận vấn đề này với Hương Tình nữa.

Thật ra, lý do khá đơn giản...

Có lẽ, thật ra trong lòng Lục Ly Dã anh vẫn còn mong chờ có một ngày, Cao Hướng Tình cô vẫn có thể bước vào nhà họ Lục lần nữa.

Vì vậy, sự thật cô đã kết hôn, trong tiềm thức anh không muốn để mẹ anh biết được!

Lục Ly Dã quấn chiếc áo lông trên tay lên người Hướng Tình, khép lại thật chặt, trầm lắng nhìn cô, nhưng lại không nói lời nào cả, quay người bước ra nhà vệ sinh.

.....

Khi Hướng Tình xuống lầu, bữa cơm đã giải tán, nhưng không ngờ, Morri vẫn đợi cô trong phòng.

“Đi đâu vậy?”

-----oOo-----

Chương 513: Trước ngực là tên người thương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh ngẩng đầu, nhàn nhạt hỏi một câu.

Châm một điếu thuốc để hút, anh chỉ vào vị trí bên cạnh:”Ngồi.”

Hướng Tình không ngồi mà vò chiếc áo lông của mình, hỏi anh:” Anh ăn xong chưa? Xong rồi thì đi thôi!”

Hướng Tình nói xong liền quay người định rời đi.

Mới đi được hai bước, bất chợt thấy đau khuỷu tay, cả người bị một sức mạnh kéo đi, cả người ép dán sát vào bức tường lạnh băng.

Morri đứng từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống cô, ánh mắt rét lạnh:”Đề em ăn bữa cơm với mẹ anh thôi cũng khó chịu như vậy sao?”

Hướng Tình đón lấy ánh mắt như chùy sắt của anh, hồi lâu mới

nói: “Morri, chúng ta ly hôn đi.

Ánh mắt thâm trầm của Morri khẽ lướt qua một tia mờ mịt, một giây sau đã dùng gan bàn tay giữ chặt cằm cô, bá đạo kéo cao lên, anh cúi đầu, mạnh mẽ cắn xuống cánh môi của Hương Tình.

Hương Tình vội vàng tránh né ra: “Tránh ra...” Gò má lại bị Morri bắt lại lần nữa: “Ly hôn, đừng mơ....”

“Buông... buông ra...” Hương Tình dẫy dựa thờ liên tục.

Không ngờ được áo lông trên người đã bị Morri lột ra. Nhưng lại bị Morri kéo lại hét lên: “Anh hỏi em, trên ngực em là cái gì?!”

Hương Tình nhướn mày cười lạnh: “Anh nhìn không hiểu sao? Đó là tên của người tôi yêu!! Lúc anh lấy tôi, chẳng phải cũng biết tầm quan trọng của anh ấy trong lòng tôi rồi sao? Nếu như không phải vì anh ấy, anh nghĩ rằng tôi sẽ gả cho anh sao?”

Bàn tay kẹp chặt cánh tay Hương Tình của Morri có chút run rẩy.

Một giây sau, anh kéo tay cô lôi ra ngoài.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Dọc đường đi, tốc độ lái xe của Morri nhanh như tên lửa. Hương Tình ngồi ở sau, bị dọa đến nổi sắc mặt trắng bệch.

Cô nắm chặt lấy tay cầm trên đầu, hốt hoảng hét lên: “Morri, anh lái chậm lại!! Anh mau lái chậm lại.....”

Hương Tình nghĩ nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, cô bị thương chỉ là chuyện nhỏ, nhưng trong bụng cô còn có đứa bé yếu ớt như vậy.

Nếu như con có mệnh hệ gì, cô nhất định sẽ không tha cho anh ta!

“Anh lái chậm thôi, nghe rõ chưa!!”

Morri hoàn toàn không để ý đến cô, anh bỗng nhiên phanh gấp rồi dừng lại.

Hương Tình bị lao lên phía trước, suýt nữa đập đầu vào cửa kính.

Còn chưa đợi cô kịp phản ứng lại, cánh cửa chỗ cô ngồi đã bị thô lỗ mở ra, tháo dây an toàn ra, cả người liền bị Morri mạnh mẽ lôi từ trên xe xuống.

“Anh làm gì vậy?!”

Hương Tình bị anh kéo phát đau, dẫy dựa muốn thoát ra khỏi bàn tay anh, lúc này mới thấy chỗ Morri đưa cô tới không phải nơi nào khác, chính là... tiệm xăm?!

“Anh đưa tôi đến chỗ này làm gì??”

Hương Tình có chút hoang mang.

Morri từ đầu đến cuối chỉ mím chặt môi, không nói gì.

Hương Tình bị anh lôi kéo vào trong quán. Sau đó Hương Tình mới biết, anh ta là vì muốn xoá đi vết xăm trước ngực cô.

Nằm trên giường, Hương Tình không ngừng giằng co, nhưng lại bị mấy người phụ nữ hành nghề giữ chặt lấy chân tay, dụng cụ tẩy xoá không ngừng động đậy lên xuống trước ngực cô.

Rõ ràng chỉ là xoá một vết xăm, nhưng Hương Tình lại cảm thấy như cắt đi một miếng thịt trên người mình, loại đau đớn đó không hề nhẹ hơn cảm giác bị lóc thịt lột xương.

“Buông tôi ra.....”

“Các người không có tư cách đối xử với tôi như vậy!!

Hương Tình nằm trên giường, như một kẻ điên phần nộ đập vào người phụ nữ đang giữ lấy mình, cũng không quan tâm có làm bọn họ bị thương không nữa.

Bàn tay nhỏ bé ra sức giãy dụa, chỉ muốn vứt cái thiết bị trước ngực đi, nhìn đóa hoa tường vi mỹ lệ dần dần biến mất khỏi ngực mình, Hương

Tình cuối cùng cũng không nhịn được mà khóc to lên.

Tẩy xong hoa tường vy, những người phụ nữ kia cũng lui ra ngoài.

Cảm xúc của Hương Tình hoàn toàn sụp đổ, cô nằm trên giường che mặt lại, âm thầm đau đớn.

Mái tóc đen dài vì tranh chấp mà tản rối trên giường, cô như vậy trông rất thảm hại.

Cửa phòng bao bị mở ra, khuôn mặt lạnh lùng ảm đạm đó của Morri xuất hiện trước mặt Hương Tình.

Cô không nghĩ gì cả, bỗng nhiên ngồi bật dậy, một giây sau đã lao đến, một bạt tai “bốp” không hề do dự rơi xuống gò má anh ta.

Trong tay là sự đau đớn nóng rát.

Hương Tình đỏ mắt trừng anh:”Morri, anh như vậy chỉ khiến tôi ngày càng ghét anh hơn!”

Nói xong, Hương Tình muốn bước đi nhưng liền bị Marri với tay tóm lại.

Hương Tình yếu ớt quay người, bị anh ta mạnh mẽ ôm vào lồng ngực rắn chắc:” Không người đàn ông nào có thể nhẫn nhịn người con gái của mình khắc tên người khác trong tim!! Anh, càng không cho phép!!”

“Nhưng làm sao bây giờ?”

Hương Tình hít một hơi:” Morri, trong lòng tôi ngoài Lục Ly Dã ra không thể có thêm bất kì người đàn ông nào khác nữa!! Đặc biệt... là anh!”

Cô tuyệt tình nói xong liền vùng vẫy rời khỏi sự kìm hãm, đi ra khỏi tiệm xăm.

.....

Hương Tình không để ý đến Morri, một mình lao ra khỏi quán.

Thuận tiện vẫy một chiếc taxi rồi ngồi lên. Lúc này, Morri vẫn đang quẹt thẻ tính tiền trong quán, Hướng Tình được thể liền thúc giục tài xế rời đi.

Ngồi ở sau xe, cô ôm lấy ngực đang đau rát của mình, cảm giác ở đó trống rỗng, chẳng còn gì nữa... Cảnh tượng Lục Ly Dã bá đạo lôi cô đi xăm vẫn còn rõ nét trong đầu.

Anh nói:” Đem tên anh khắc lên tim em, từ nay về sau, trong lòng em sẽ chỉ có anh thôi...”

Nhớ đến đáy mắt mang theo ý cười của anh, bờ môi mỏng gợi cảm kiêu ngạo, đuôi mắt Hướng Tình có chút ướt. “Cô gái, cô muốn đi đâu?”

Trên xe, tài xế taxi hỏi cô.

Hướng Tình khẽ lặng người, có chút mờ mịt.

Đi đâu?

Cô không biết.

Hình như chẳng thể đi đâu cả. Chẳng muốn đi đâu hết.

Về nhà?

Không muốn về nhà đối mặt với chất vấn của bố!

Về biệt thự của Morri?

Trừ khi cô điên rồi!

Đi tìm Lục Ly Dã?

Cô muốn, nhưng cô không thể!

“Chú đưa cháu đi bừa một chỗ đi! Đâu cũng được.”

Cô đột nhiên cảm thấy mình chẳng còn nhà để về nữa rồi

“Thế thì tôi cũng không biết nên đưa cô đi đâu...”

Tài xế có chút khó xử.

Hương Tình dựa vào ghế tựa, nghĩ một lúc:” Đến Sheraton đi.”

Ngoài khách sạn ra thì cô cũng đâu còn chỗ nào để đi?

“Được!”

Tài xế đạp chân ga, liền mạnh mẽ lao đến khách sạn.

Mười lăm phút sau, xe dừng lại ở cửa khách sạn.

Rất nhanh, bảo vệ đứng trước cửa khách sạn lập tức tiến lên mở cửa xe cho cô, Hương Tình sờ vào túi áo bông mới phát hiện ra một sự thật... cô không mang tiền!!

Tiền của cô đều để ở trong túi cầm tay, mà túi cầm tay của cô không biết là để quên ở nhà hàng hay bị bố mẹ cô đem đi rồi.

Quan trọng là, đến cả điện thoại cô cũng không mang!

Hương Tình có chút khó xử.

“Cô gái?”

Tài xế dường như nhìn ra chút manh mối, quay đầu lại hỏi Hương Tình:” Chẳng lẽ là cô không mang tiền sao?”

Hai tay Hương Tình khó xử sờ vào túi, trên mặt là biểu cảm khó coi, cúi người nói với tài xế:”Bác tài, cháu xin lỗi, cháu... cháu quên không mang tiền thật. Hay là như thế này, bác lưu số điện thoại của cháu lại, ngày mai gọi lại cho cháu, cháu đem tiền qua cho bác được không?”

“Cô gái, cô đừng đùa tôi nữa được không? Ở khách sạn sang trọng như vậy mà đến cả chút tiền taxi cũng muốn quyt, không đáng chứ! Nhìn cô cũng không giống người không có tiền, hay là, gọi điện cho bạn bè người thân bảo họ đen ít tiền đến! Hơn nữa, trên người cô không có tiền, sao có thể ở trong khách sang trọng này?”

Tài xế quả nhiên không có ý muốn tha cho Hường Tình.

“Bác tài, cháu... không cầm cả điện thoại theo nữa...”

Hường Tình có chút ngại ngùng.

Ai ngờ tài xế đưa điện thoại cho cô: “Nghe âm giọng cô là biết cô là người ở đây, đây, lấy điện thoại của tôi gọi cho bạn, bảo người ta đem tiền đến đi!”

Hường Tình chỉ đành nhận lấy chiếc điện thoại.

Nghĩ một chút, không biết nên gọi cho ai, cuối cùng vẫn là định gọi cho anh trai mình cứu nguy.

Nào ngờ đâu, sau lưng đột nhiên truyền đến một âm thanh trầm thấp: “Cần bao nhiêu tiền?”

Không phải hỏi Hường Tình. Mà là hỏi tài xế ngồi trong xe.

Hường Tình ngây ra, có mấy giây cô làm tưởng rằng mình bị ảo giác.

Quay đầu liền nhìn thấy gương mặt anh tuấn lạnh lùng của Lục Ly Dã.

Lục Ly Dã không nhìn cô, thuận tay đưa một tờ tiền đỏ cho tài xế: “Đủ không?”

“Đủ rồi, còn thừa ý chứ!”

Rất nhanh, tài xế đã trả lại tiền thừa cho Lục Ly Dã.

Hường Tình đem điện thoại trong tay đưa cho tài xế: “Thật ngại quá...”

Cô ngại ngùng xin lỗi.

Tài xế taxi cười cười: “Cô gái, coi như cô gặp được người tốt rồi.”

Nói xong, ông đóng cửa kính lại liền lái xe rời đi.

Hai tay Hương Tình để trong túi áo, mặt đối mặt với Lục Ly Dã từ trên trời rơi xuống, vẫn cảm thấy có chút ngại ngùng, quần bách.

“Anh... tại sao cũng ở đây?”

Hương Tình hỏi anh.

“Lời này phải để anh hỏi cô mới đúng!”

Lục Ly Dã nhăn mày nhìn cô: “Tại sao em lại ở đây?”

Hương Tình ngại ngùng bắt lấy mớ tóc có chút loạn của mình, thành thật trả lời: “Đêm nay định ở lại đây, nhưng ban nãy xuống xe thì phát hiện không mang theo tiền.”

Lục Ly Dã trầm mặc nhìn cô: “Tại sao không về nhà ở?”

“Còn anh thì sao? Sao anh lại ở đây?”

Hương Tình không trả lời câu hỏi mà hỏi ngược lại anh.

“Mẹ anh giận anh, không muốn về ở với anh.”

Lục Ly Dã nhanh gọn đáp lại lời của cô, ngược lại lại nói quay sang Hương Tình: “Em thì sao? Tại sao lại ở khách sạn?”

“Không muốn về nhà...”

Hương Tình nhét tay vào túi áo, nặng nề ép xuống, thở ra một hơi: “Chẳng sao cả, chỉ là muốn ở một mình một lúc.”

-----oOo-----

Chương 514: Đứa bé không phải là của anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Cái đó, anh có thể cho em mượn số tiền còn lại vừa rồi không..."

Hương Tình ngượng ngùng vay tiền anh.

Lục Ly Dã nhếch lông mày: "Làm gì? Chút tiền này cũng không đủ để thuê phòng."

"Bắt xe về nhà."

"Vừa mới nói muốn ở một mình."

Lục Ly Dã nhìn chăm chăm cô.

"Không có tiền..."

"Đi thôi!"

Lục Ly Dã nói, xoay người đi vào khách sạn.

Đi được mấy bước, lại phát hiện Hương Tình vẫn ở cửa không nhúc nhích.

Anh nhú mày, quay đầu nhìn cô: "Qua đây!"

Hương Tình suy nghĩ một lúc, cuối cùng, vẫn bước vào, lặng lẽ đi theo phía sau Lục Ly Dã.

Lục Ly Dã lấy chứng minh thư ra giúp cô thuê phòng, lại đưa thẻ mở cửa phòng cho cô.

"Cảm ơn."

Hương Tình nói lời cảm ơn, thấp giọng nói: "Ngày mai em sẽ đem tiền trả lại cho anh."

"Được!"

Lục Ly Dã không chút do dự liền đồng ý.

"VẬY ANH VIẾT CHO EM SỐ TÀI KHOẢN ĐI!"

"Lúc gặp mặt đưa anh."

"...Oh."

"Đi thôi! Anh đưa em đi."

Lục Ly Dã nói, sau đó dẫn đầu rảo bước đi về phía thang máy.

Hương Tình nhắm mắt đi theo.

Lúc trong thang máy, Hương Tình không nhịn được hỏi Lục Ly Dã:
"Chuyện bác gái tức giận, có phải em nên giải thích cho bác ấy! Anh và họ không dễ dàng gò bó gặp nhau, lại cãi nhau khiến bản thân không vui, trong lòng em rất áy náy."

"Tim bà ấy không tốt, em mà nói với bà ấy chuyện em kết hôn, sẽ gây ra tai nạn chết người, em cẩn thận bố anh liều mạng với em..."

Lục Ly Dã hơi ngẩng đầu, nhìn chằm chằm số tầng không ngừng tăng lên trên đỉnh đầu, nhàn nhạt sâu kín nói.

"..."

Nếu thực sự như thế này, Hương Tình thật đúng là không dám nói.

Không một tiếng thở dài, khiến Lục Ly Dã quay đầu sang nhìn cô: "Nếu em thực sự muốn bà ấy nói chuyện vui vẻ, đợi lát nữa nói chuyện với bà ấy ấy đi! Bà ấy đang ở phòng cũ."

Hương Tình vốn định đồng ý một tiếng, nhưng sau lại, vẫn lắc đầu một cái: "Thôi đi..."

Lục Ly Dã nhíu mày.

"Hy vọng càng nhiều, thất vọng càng nhiều."

Hương Tình giải thích, lại có chút xấu hổ nói: "Em có thể cảm nhận được bác gái rất thích em, nếu em lại dùng thân phận chưa lập gia đình để có được sự hài lòng của bà ấy, em sẽ cảm giác mình giống như một tên lừa đảo vậy! Giấy không bọc được lửa, để bà ấy dần dần quên đi em, cũng tốt, ít nhất như vậy X không còn đau lòng."

Lục Ly Dã vẻ mặt trầm xuống, hồi lâu, do dự một tiếng, không đáp lại.

"Tinh" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Lục Ly Dã nghiêng người, ý bảo Hương Tình đi trước.

Hương Tình đi ra, Lục Ly Dã liền đuổi theo, đưa đến cửa, lại không đi vào.

"Cảm ơn."

Hương Tình đứng ở cửa nói lời cảm ơn anh.

"Có ai gõ cửa, đừng tùy tiện ngóc nghếch thừa rồi mở cửa, cho dù là nhân viên phục vụ cũng không được, biết không?"

Lục Ly Dã có chút không yên tâm dặn dò cô.

"Ừm."

Trong lòng Hương Tình có chút cảm động.

"Nhớ khóa chặt cửa chính cửa sổ..."

Hương Tình muốn nói, loại khách sạn lớn như này, thực ra không có nhiều lo ngại như vậy, nhưng còn chưa kịp mở miệng nói,... đã bị Lục Ly Dã cướp mất: "Bỏ đi! Vào đi! Nghỉ ngơi thật tốt cho khỏe."

"...A, được."

Hương Tình lúng ta lúng túng gạt đầu, bước chân vẫn không di chuyển.

Lục Ly Dã đứng ở cửa cũng không nhúc nhích.

Hương Tình ngược mắt lên nhìn anh một cái, trong lòng dấy lên một chút không muốn, nhưng cuối cùng, vẫn bước chân vào phòng: "Vậy em đóng cửa đây..."

"Ừ."

Khép cửa lại, dứt khoát ngăn cách hình bóng Lục Ly Dã bên ngoài cửa.

Hương Tình lại vội vàng nhìn xuyên qua lỗ trống nhìn người đàn ông phía bên ngoài, vậy mà, lại trông thấy bóng lưng anh cất bước rời đi.

Trong lòng Hương Tình, dấy lên từng đợt cảm giác mát mát mãnh liệt...

Cô lại... hy vọng anh không rời đi như vậy.

Tựa vào cánh cửa lạnh lẽo, ôm lấy trái tim vẫn còn đang nóng lên của mình, chỗ đó đập "thình thịch thình thịch", chỉ vì người đàn ông đứng ngoài cửa kia... Đột nhiên, Hương Tình cảm thấy dạ dày mình trào lên kịch liệt một hồi, lại nghén nữa rồi.

Lúc này Hương Tình mới nhớ tới, bản thân lại quên một chuyện quan trọng như vậy!

Cô có thai, Lục Ly Dã phải làm bố rồi, nhưng cô lại quên không nói cho anh biết... Nhưng bây giờ anh, liệu anh có hạnh phúc khi có đứa bé này không?

Đứa bé này, phải làm sao đây?

Thân phận cô bây giờ xấu hổ như vậy, đứa bé này cuối cùng sẽ đi đến đâu?

Hương Tình hoàn toàn không có cách...

Cô quyết định, sẽ tìm thời điểm thật tốt để nói chuyện với Lục Ly Dã.

Đứa bé này, cô muốn!

Cưới, cũng phải chờ!!

Qua tết, đợi luật sư đi làm, cô sẽ phải đi tìm luật sư, đệ đơn xin ly hôn ra tòa.

Hương Tình quán chần bồng, cuộn tròn người ngồi trên giường, mặt kê lên gối, chờ ra.

Trong đầu, trống rỗng.

Giống như dạ dày trống rỗng của cô lúc này.

Trước trong nhà hàng, cũng không ăn gì, sau đó lại giằng co với Morri một hồi, đến bây giờ, quả thực là có chút đói bụng.

"Kính cong"

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Hương Tình mở to đôi mắt xinh đẹp, không nhúc nhích.

Tiếng chuông lại vang lên ba lần, lúc này Hương Tình mới chậm rãi xuống giường.

Nhìn xuyên qua lỗ trống nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một nhân viên phục vụ đẩy xe thức ăn đứng ở cửa.

Hương Tình thu tầm mắt, mặc dù thực sự đói bụng, nhưng cô vẫn nhớ lời dặn dò của Lục Ly Dã, không tùy tiện mở cửa cho anh ta: "Anh đưa nhầm phòng rồi, tôi không đặt đồ ăn."

Hương Tình nói với nhân viên phục vụ bên ngoài qua chuông cửa màn hình.

Chợt có người, một bóng hình cao to đi đến màn hình: "Mở cửa."

Nói vắn tắt hai chữ đơn giản rõ ràng, ra lệnh vào phòng Hương Tình.

Trong lòng Hương Tình khẽ rung động, liền vội vàng mở cửa cho Lục Ly Dã.

"Em tưởng anh đi rồi."

Hương Tình nói, vội vàng nhường đường cho nhân viên phục vụ, để anh ta đẩy xe thức ăn vào.

Lục Ly Dã đi theo phía sau, đi vào: "Anh ngủ phòng bên cạnh em, có

chuyện gì, gọi anh."

Trong lòng Hương Tình đầy cảm động.

"Buổi trưa anh cũng chưa ăn gì, nếu không thì ăn cùng nhau đi."

Hương Tình mời anh.

"... Ừ."

Lục Ly Dã gạt đầu.

Sau khi nhân viên phục vụ chuẩn bị xong mọi thứ, khép cửa lại rời đi.

Hai người ngồi trước bàn ăn.

Bầu không khí, tỏ ra vô cùng sượng sùng, không ai mở miệng nói chuyện, chỉ cúi đầu, buồn bực ăn cơm và thức ăn trong bát.

"Em có thai rồi..."

Hương Tình cắn cắn đũa trúc trong tay, bỗng nhiên mở miệng.

Lục Ly Dã tay gấp thức ăn, bỗng cứng lại giữa không trung.

Vẻ mặt lạnh lùng, lạnh lùng chớp mắt.

Con người đen sâu thẳm, như vũ bão, hồi lâu, anh chậm rãi nghiêng đầu qua, nhìn về phía Hương Tình, đôi môi động đậy, khóe miệng lộ vẻ giễu cợt: "Anh có phải nên nói một câu chúc mừng với em và Morri...!"

"Ly Dã, đứa bé..."

"Cao Hương Tình, đã mang thai con của anh ta, em cần gì phải giả bộ làm người bị hại trong cuộc hôn nhân này trước mặt anh?!"

Con người Lục Ly Dã đen kịt sâu thẳm, tràn ngập vẻ chán ghét với Hương Tình.

Rất thẳng thắn, rất quả quyết, nhìn vào mắt Hương Tình, con người co

rút nhanh một vòng, lòng bỗng đau nhói, giống như bị kim đâm.

Lục Ly Dã ném đĩa trúc trong tay, đứng dậy, không đợi Hương Tình nói: "Anh ăn xong rồi, em cứ từ từ ăn đi!"

Nói xong, liền nặng nề bước ra ngoài.

Khóe mắt Hương Tình hơi nóng, không đứng dậy, rung rung nhìn bóng lưng Lục Ly Dã, hỏi anh: "Anh chắc chắn rằng đứa bé này không phải con anh như vậy sao?"

"Anh đã dùng biện pháp tránh thai!!"

Lục Ly Dã không quay đầu lại, trầm giọng trả lời cô.

Tay, nắm chặt thành quyền, mơ hồ vẫn đang run rẩy, trên mu bàn tay, gân xanh bỗng nổi lên.

Hương Tình nhắm hai mắt lại, cố nén không cho nước mắt rơi xuống: "...Được. Anh nói đúng, đứa bé không phải của anh!"

Đã nói đến nước này rồi, Hương Tình cô cần gì phải giải thích nhiều nữa.

Tiếp tục giải thích, cũng chỉ giẫm đạp lên danh dự của cô mà thôi!!

"Rầm..." một tiếng, cửa phòng bị đập vào, tạo ra một tiếng khó chịu, chấn động trong lòng Hương Tình, trái tim đau đớn co rút một hồi, giống như bị cánh cửa này hung hăng chèn lên, khiến cô không thở nổi.

Nước mắt, không kịp được rơi xuống...

Vai run rẩy, tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, cuối cùng, rốt cuộc nhin không được, bi thương khóc lớn lên.

Lục Ly Dã không biết uống bao nhiêu rượu, mê man, ý thức đã sớm trở nên không tỉnh táo.

"Ly Dã?"

Mơ hồ, nghe được có một người phụ nữ gọi anh.

Lục Ly Dã uông tiếp, không quan tâm, ngủ trên ghế sofa, vẫn không nhúc nhích.

"Ly Dã..."

Tần Lịch Lịch nhẹ giọng gọi anh, tốn bao nhiêu sức lực, mới đỡ được anh dậy từ ghế sofa, ngồi vững.

Nói tới cũng thật là vừa khéo, đúng lúc tối nay cô hẹn bạn đến quán bar chơi, kết quả, không ngờ lại gặp Lục Ly Dã.

Hơn nữa, thành phố A lại lớn như vậy, quán bar nổi tiếng, cũng chỉ có một hai cái, muốn gặp được cũng không phải là việc gì khó.

"Cao Hường Tình!"

Lục Ly Dã mơ mơ màng màng, mắt híp híp, nhìn Tần Lịch Lịch trước mặt: "Cao Hường Tình, sao em giày vò người khác như vậy..."

Anh nói, cầm tay Tần Lịch Lịch, để vào ngực mình: "Em sờ chỗ này, sờ chỗ này... Bị người phụ nữ xấu xa như em lấp kín đến mức mất thăng bằng! Giống như bỏ tảng đá vào... Vô cùng khó chịu! Rất khó chịu, em có biết không..."

Lục Ly Dã nói, tia máu ở con ngươi, càng ngày càng nhiều.

Giọng điệu anh nặng nề thở hắt hắt, kéo tay cô, càng ngày càng chặt, sau đó, dứt khoát kéo cô vào lòng mình, ôm chặt: "Quay về, có được không? Quay về... Sau này chúng ta sống thật tốt, anh đảm bảo, sau này Lục Ly Dã anh sẽ thương yêu em gấp bội..."

Tần Lịch Lịch vui trong vòng tay nóng bỏng của Lục Ly Dã, nghe anh nói những lời xuất phát từ đáy lòng này, trái tim lại đau đến mức thắt lại.

Nếu như, những lời này, là nói cho cô nghe, thì cô đã vui bao nhiêu, mừng rỡ bao nhiêu... Nhưng hết lần này tới lần khác, những lời này, không phải nói cho cô, là nói cho người phụ nữ hoàn toàn không biết quý trọng Cao Hường Tình kia!!

"Ly Dã, chúng ta về nhà đi..."

Tần Lịch Lịch đỡ anh đứng dậy: "Lạch cạch" một tiếng, tấm thẻ trong túi Lục Ly Dã rơi ra.

Tần Lịch Lịch sững sốt một chút, cúi đầu nhìn, là tấm thẻ mở cửa phòng khách sạn Sheraton.

Cô vội vàng cúi người nhặt lên, nhìn thoáng qua, số phòng 2035.

Tần Lịch Lịch không nghĩ nhiều, cho tấm thẻ mở cửa phòng vào trong túi của mình, đỡ anh ra khỏi quán bar.

Rất nhanh, lên xe.

"Bác tài, đến đường Yonlin.

Đó là nhà cô.

Liếc mắt nhìn người đàn ông say rượu trong lòng đang có chút khó chịu, cô nhún mày, đổi ý: "Bỏ đi, đến khách sạn Sheraton đi!"

Rất gần quán bar, phải mau để anh nghỉ ngơi thật tốt mới đúng.

"Được."

Tài xế lái xe, chạy một mạch tới khách sạn Sheraton.

Lúc đến khách sạn, đã hơn một giờ sáng.

Tần Lịch Lịch tốn nhiều sức lực mới dìu được anh lên giường.

Nhìn vẻ mặt dịu dàng của Lục Ly Dã lúc ngủ, Tần Lịch Lịch rất cuộc nhìn không được, cúi đầu, hôn thật sâu lên đôi môi mê hoặc của anh... Lục Ly Dã cho rằng người phụ nữ trong lòng là Hương Tinh, xoay người một cái, đè cô dưới người, hung hăng hôn một cái... Càng sâu, càng mạnh!!

Áo sơ mi, cởi ra...

Tần Lịch Lịch bị Lục Ly Dã hôn đến thất điên bát đảo, nhiệt độ bầu không khí không ngừng tăng lên, hô hấp hai người, đều trở nên dồn dập.

Nhưng bỗng nhiên...

Tay Lục Ly Dã, chạm đến ngực trắng nõn của Tần Lịch Lịch, bỗng dừng lại.

-----oOo-----

Chương 515: Em làm vậy là vi phạm pháp luật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Con người co lại, anh ta ngược mắt lạnh lùng nhìn người phụ nữ dưới thân: “Cô không phải là Cao Hường Tình...”

Bởi vì trên ngực Cao Hường Tình của anh ta có một bông hoa Gesang đỏ như máu!!

Hoa Gesang là họ của anh ta!!

Người phụ nữ này không có!!

Cho nên cô ta không phải!

Lục Ly Dã phiền chán đẩy cô ta ra: “...Cút!!”

Nói xong, anh ta xoay người nằm ở trên giường và ngủ mê man.

...

Hường Tình gần như cả đêm không hề chớp mắt.

Những lời nói chói tai của Lục Ly Dã tối qua vẫn còn vang vọng bên tai cô.

Chỉ là sau một đêm yên tĩnh, Hường Tình đã suy nghĩ rõ ràng rồi.

Không quan tâm Lục Ly Dĩ đối xử với cô thế nào, nhưng đứa trẻ này cũng là của anh ta. Dù sao anh ta cũng là ba của đứa trẻ nên có quyền được biết sự thật, chứ không phải chỉ bởi vì cá tính cô cứng rắn, không chịu thua mà giấu đi thân thế của đứa trẻ.

Trời mới vừa sáng, Hương Tình đã không muốn nằm thêm nữa.

Cô tùy ý khoác áo ngủ và đi dép ra cửa.

Tóc không kịp chải, cả đêm không ngủ nên mắt khó tránh khỏi bị thâm quầng, trông cô ít nhiều cũng có cảm giác tiêu tụy hơn.

Hương Tình đứng ở ngoài cửa và do dự mấy chục giây, mới nhấn chuông cửa của phòng 2035 bên cạnh.

Chuông cửa vang lên một lúc lâu nhưng không có ai ra mở cửa.

Hương Tình nghĩ, có thể tối hôm qua anh ta vốn dĩ không ngủ ở đây.

Khi cô cảm giác hơi hụt hẫng và xoay người định về phòng, bỗng nhiên cửa phòng lại mở ra.

Chỉ nghe được một phụ nữ với giọng nói êm ái nhưng còn ngái ngủ hỏi một câu: "Ai vậy?"

Hương Tình ngẩn người...

Cô quay đầu, chỉ thấy Tần Lịch Lịch với vẻ mặt ngái ngủ, mặc áo ngủ đứng ở cửa.

Cô ấy mặc một chiếc áo ngủ màu trắng, có lẽ vừa tỉnh dậy nên mắt hơi đỏ, tóc cũng rối bời.

Hương Tình nhìn cô ấy với vẻ khiếp sợ.

Mà cô ấy rõ ràng cũng bất ngờ khi thấy Hương Tình xuất hiện. Cô ấy cứ đứng ở cửa một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn.

"Chị... làm gì vậy?"

Tần Lịch Lịch cuối cùng hoàn hồn, nhú mày hỏi Hương Tình.

Hương Tình kinh ngạc nhìn cô ấy.

Ánh mắt cô xuyên qua cánh cửa khép hờ và nhìn vào bên trong.

Trái tim cô run lên như bị vật gì nặng đánh mạnh vào vậ.

Trong phòng, Lục Ly Dã trần truồng nằm ở đó, trên người chỉ có chiếc chăn bông tùy ý che qua.

Trên mặt đất là quần áo nằm rải rác khắp nơi...

Từ vật riêng tư đến áo khoác...

Hình ảnh bừa bãi lại đầy mờ ám...

Nó quá chói mắt làm cho Hương Tình... phải nhắm hai mắt lại.

Cô thở hỏn hển, mi tâm giật vài cái mới chậm rãi mở mắt ra, vành mắt đã ướt.

"Tối hôm qua, hai người ở cùng nhau sao?"

Hương Tình hỏi cô ấy, trong giọng nói không ngờ đã có chút ghen ngào.

Tần Lịch Lịch thản nhiên nhìn Hương Tình: "Đã như vậy rồi, tôi nói không phải thì chị có tin không? Có cần tôi lục thùng rác lấy ra cho chị kiểm tra thử có phải là rác sau khi hai chúng tôi làm xong hay không?"

Hai tay Hương Tình buông thõng xuống, mơ hồ run rẩy.

Tần Lịch Lịch coi như không nhìn thấy: "Nếu chị không còn chuyện gì khác nữa, tôi đi vào trong đây!"

Cô ấy nói xong liền muốn đóng cửa lại.

Nhưng Hương Tình đã giơ tay ngăn lại: "Các người bắt đầu quan hệ lại

từ lúc nào?"

Tần Lịch Lịch phì cười, khoanh tay trước ngực và dựa người lên khung cửa, trả lời cô: “Không nhớ nữa, dù sao cũng được một thời gian rồi! Nói thật, tôi và Ly Dã cũng không phải chỉ mới có tối hôm qua mà còn nhiều lần rồi. Nhưng anh ấy không cho phép tôi nói cho chị biết. Nếu anh ấy không thích thì tôi không nói ra! Nếu hôm nay đã bị chị bắt gặp, vậy tôi cũng chẳng cần phải giấu nữa!”

Hương Tình không biết mình có nên tin vào lời Tần Lịch Lịch nói hay không, nhưng không quan tâm trước đó bọn họ từng quan hệ bao nhiêu lần, cũng không quan tâm lời cô ấy nói có phải là sự thật không, chỉ có điều hôm nay, vào giờ phút này, cô đã tận mắt nhìn thấy hình ảnh này.

Cho nên không cần biết trước đó bọn họ rốt cuộc từng có bao nhiêu lần, sau cảnh tượng sáng sớm hôm nay, những điều đó đều đã không còn quan trọng nữa!!

Hương Tình xoay người đi về.

Chân cô bước từng bước mà cảm thấy không chịu nổi, giống như nặng đến nghìn cân vậy.

...

Tám giờ sáng.

Tuyết trắng đã tan từ lâu, ánh nắng vàng xuyên qua tấm rèm cửa sổ mỏng, chiếu vào trong phòng, rơi xuống trên người Hương Tình đang nằm trên giường, giống như phủ một lớp vải mỏng màu vàng lên cô... Mà cô lại không hề có cảm giác ấm áp, có cũng chỉ là sự lạnh lẽo... lạnh từ gan bàn chân đến đỉnh đầu!

Điều đó làm cho cô không ngừng rùng mình. Cho dù cô có quấn chăn bông dày cũng không có tác dụng.

Trong đầu cô vẫn đang nghĩ về cảnh tượng hai người bọn họ quan hệ kịch liệt tối qua... Suy nghĩ một lát, Hương Tình rốt cuộc không thể nào chấp nhận nổi, không nhìn được mà ôm mặt gào khóc.

Mà trong phòng bên cạnh.

Lục Ly Dã từ trong giấc ngủ mê man tỉnh lại.

Anh ta khẽ day huyết thái dương đang đau đớn vì say rượu.

Anh ta khó chịu lật người và nâng mí mắt lên, lại nhìn thấy được... Tần Lịch Lịch nằm ở bên cạnh mình?!!

Con người đen láy của anh ta chột dại ra.

Sau đó anh ta kịp phản ứng, bỗng nhiên từ trên giường ngồi bật dậy.

"Ly Dã, anh đã tỉnh rồi sao?"

Giọng nói còn ngái ngủ của Tần Lịch Lịch vang lên từ sau lưng của anh ta, làm cho anh ta không nhận được khẽ nhú mày.

Lục Ly Dã phiền não cào móng tóc rối của mình và lạnh lùng hỏi cô ấy: "Sao cô có thể ngủ ở trên giường tôi chứ?"

Giọng anh ta hỏi hoàn toàn không có chút hơi ấm nào.

Tần Lịch Lịch ngồi dậy theo, ghé vào trên vai của anh ta với vẻ mờ ám: "Anh quên hết chuyện tối hôm qua rồi sao?"

"Không quên! Cậu chủ đây vẫn nhớ rất rõ ràng đã bảo cô cút!"

Lục Ly Dã cảm thấy rất phiền não.

Trong mắt Tần Lịch Lịch lộ vẻ tổn thương: "Đúng, anh bảo em cút, nhưng sau đó em thật sự muốn đi thì anh giữ em lại..."

Mắt Lục Ly Dã nheo lại đầy nguy hiểm.

"Tối hôm qua xảy ra chuyện gì, anh thật sự quên rồi à?"

"Tôi nên nhớ cái gì chứ?!!"

Vẻ mặt Lục Ly Dã cực kỳ khó coi.

"Anh muốn vui vẻ với em..."

"... Thôi lắm!!"

Lục Ly Dã nói xong liền đứng lên, nhặt quần áo nằm rải rác trên mặt đất và mặc vào.

Động tác trước sau vẫn vô cùng tao nhã.

Viên mắt Tần Lịch Lịch bỗng nhiên đỏ hoe...

Nước mắt cô ấy lập tức tràn ra: "Nếu như chúng ta thật sự không xảy ra chuyện gì, vậy thứ trên đùi em lại là cái gì..."

Cô ấy nói xong liền nhắc chân lên, không hề che giấu bản thân ở trước mắt Lục Ly Dã.

Giữa đôi chân trắng mịn còn dính ít chất lỏng màu trắng sữa...

Đôi môi mỏng của Lục Ly Dã mím lại thành một đường thẳng.

Anh ta không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cô ấy.

Nói thật, hôm qua anh ta chỉ nhớ rõ mình bảo cô ta đi, sau đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì trong đầu anh ta hoàn toàn trống rỗng.

Nhưng mặc kệ anh ta có chống chế thế nào, thứ trên đùi cô ta không thể lừa người được.

Lục Ly Dã dựa vào trên sofa châm điếu thuốc và rít vài hơi: "Cô muốn tôi làm thế nào?"

Anh ta hỏi với giọng khàn khàn và khô khốc.

Chân mày anh ta nhíu chặt, tâm trạng có vẻ rất phiền muộn.

Nói thật, anh ta chưa từng nghĩ tới một ngày mình còn có thể lăn lên giường cùng với Tần Lịch Lịch.

Vừa nghĩ tới Cao Hương Tình, trong lòng anh ta càng thêm lo lắng.

"Em không cần anh làm gì cả..."

Tần Lịch Lịch đứng dậy và mặc quần áo: "Chuyện tối hôm qua đều do em tự nguyện! Hơn nữa, bây giờ đã là thời đại nào rồi, cũng không cần nói với chuyện có chịu trách nhiệm hay không!"

"... Ừ."

Lục Ly Dã thì thào một tiếng, lại rít vài hơi thuốc, cố gắng dùng mùi thuốc lá làm tê dại cảm giác không thoải mái trong lòng mình.

"VẬY em đi trước đây..."

Tần Lịch Lịch không tiếp tục quần quít lấy anh ta, sau khi mặc quần áo vào xong liền dứt khoát rời đi.

Điều này làm cho Lục Ly Dã hơi bất ngờ.

Tần Lịch Lịch quả thật không giống với loại phụ nữ dứt khoát như vậy!

...

Vào buổi trưa...

Hương Tình đi ra khỏi phòng và định trả phòng.

Nhưng cô không ngờ mình mới mở cửa ra, đã gặp phải Lục Ly Dã vừa từ trong phòng đi ra.

Hai người gặp nhau, bầu không khí lập tức rơi vào tình cảnh lúng túng.

Vì suốt đêm không ngủ lại thêm vừa khóc, tinh thần Hương Tình tương đối mệt mỏi, lúc này mắt cô vừa sưng lại vừa đỏ, thâm quầng giống như mắt gấu mèo vậy.

Nhìn cô như vậy ít nhiều cũng có chút thê thảm.

Lục Ly Dã nhìn cô và không nhịn được nhú mày, một lát sau mới trầm

giọng nói: “Có phải em còn chưa ăn sáng đúng không?”

Hương Tình rũ mắt xuống không nhìn anh ta, cũng không lên tiếng.

Chỉ là trong lúc lơ đãng, đôi mắt cô lại đỏ hoe.

"Chúng ta cùng ăn đi. Ba mẹ đang chờ ở phòng tiệc dưới tầng một rồi."

Lục Ly Dã mời cô.

Trong lòng anh ta vẫn cảm thấy áy náy về chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua.

Cho dù sau khi biết cô đã mang thai đứa con của Morri, trong lòng anh ta vẫn không yên tâm về cô.

"Không cần!"

Hương Tình liền vội vàng lắc đầu.

Cô kéo chặt chiếc áo khoác trên người và liếc nhìn anh ta, nước mắt đã dâng lên, khẽ nói: “Em không thích hợp để ngồi ăn cơm với nhà anh... Em còn có việc phải đi trước. Cảm ơn anh hôm qua đã giúp em thuê phòng này. Khi nào có cơ hội, em sẽ trả lại tiền cho anh...”

Hương Tình nói xong liền bước nhanh rời đi.

"Cao Hương Tình..."

Lục Ly Dã gọi cô.

Nhưng Hương Tình không hề quay đầu lại.

Cô không quay đầu lại là bởi vì...

Nước mắt cô đã rơi đầy mặt.

Nước mắt thấm ướt vạt áo...

Cô không muốn dáng vẻ chật vật của mình xuất hiện ở trước mắt anh

ta...

Trong bệnh viện.

Tần Lịch Lịch tìm người bạn làm bác sĩ phụ khoa của mình: “Chị giúp em làm thụ tinh nhân tạo đi.”

"Cái gì?"

Bác sĩ họ Bạch đã quen biết với Tần Lịch Lịch nhiều năm, lúc trước hai người không ở cùng một thành phố nên ít qua lại. Hai năm trước, Tần Lịch Lịch đến thành phố A nên bọn họ mới gặp gỡ nhau nhiều hơn.

"Em muốn có con!"

Tần Lịch Lịch hơi kích động nói: “Em muốn có đứa con của Lục Ly Dã! Đây là tinh trùng do em lấy được của anh ấy, chị giúp em đi!"

"Em điên rồi..."

Bác sĩ Bạch mắng cô ấy và khẽ nói: “Em có biết việc trộm t*ng trùng như vậy là hành vi trái pháp luật hay không?!"

"Chị không nói, em không nói thì sẽ chẳng có ai biết đâu!! Tối hôm qua em đã lừa anh ấy trót lọt rồi! Đến lúc đó, em chỉ cần một mực khẳng định đứa nhỏ này chính là kết quả tối hôm qua, anh ấy có thể nói gì chứ?"

"Em điên thật rồi!!"

Bác sĩ Bạch không đồng ý lắc đầu: “Chuyện này mà để lộ ra ngoài thì cái áo khoác trắng trên người chị đây cũng sẽ phải cởi ra mất!"

"Chị! Chuyện này có liên quan tới hạnh phúc của em gái chị đấy!! Em hứa với chị, sau khi thành công, em sẽ đưa chị 350 triệu để cảm ơn, có được không?"

Tần Lịch Lịch năn nỉ cô ta.

Bác sĩ Bạch khẽ nhú mày nhưng không vội mở miệng, rõ ràng hơi do

dự.

"Chị Bạch! Chị hãy giúp em lần này đi!!"

Thấy bác sĩ Bạch hơi do dự, Tần Lịch Lịch giả vờ đáng thương và vội vàng nhờ cậy.

"Em gái, không phải chị không muốn giúp em. Cho dù chuyện này thành công thì thế nào? Em mang thai con của anh ta lại có thể làm sao? Anh ta có thể lấy em à? Trước đây em cũng không phải chưa từng vì chuyện này mà chịu thiệt, bây giờ còn thế nữa, em cần gì phải làm như vậy chứ?"

"Không! Lần này sẽ không giống với lần trước!!"

Tần Lịch Lịch lắc đầu, nghiêm túc phân tích: "Lúc trước, bọn em vẫn chỉ là học sinh nên căn bản không thể nói gì tới chuyện chịu trách nhiệm. Nhưng bây giờ thì khác. Bọn em đều là người trưởng thành, anh ấy cũng đã trưởng thành, là lúc nên gánh vác trách nhiệm. Em nghĩ cho dù anh ấy thật sự không yêu em cũng sẽ không đùn đẩy trách nhiệm nữa. Đương nhiên, nếu như anh ấy thật sự không chịu trách nhiệm thì em vẫn còn có chiêu khác. Em sẽ nói cho ba mẹ của anh ấy biết. Khi ba mẹ anh ấy biết chuyện em mang là thật, chị nói xem có ông bà nào lại cam lòng giết chết đứa cháu của mình chứ? Hơn nữa, em mang thai lần này là lần thứ hai. Nếu nhà bọn họ thật sự đối xử với em như vậy lại không cảm thấy áy náy sao?"

-----oOo-----

Chương 516: Kế hoạch không thay đổi

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Chỉ hy vọng là vậy!"

Mặc dù bác sĩ Bạch không mấy công nhận lời Tần Lịch Lịch nói, nhưng điều đó cũng không phải là không có khả năng.

"Nói vậy là chị đồng ý à??"

Tần Lịch Lịch mừng như điên.

"Em nói khê một chút đi!! Em sợ người khác không biết được chuyện này à!"

"Chị Bạch, cảm ơn chị, cảm ơn chị..."

Bác sĩ Bạch thở dài: "Chị sẽ chỉ giúp em lần này thôi. Em đừng trách chị không nhắc nhở em trước. Tỉ lệ thụ tinh nhân tạo thành công thế nào, bản thân em hẳn cũng biết rõ. Khả năng thất bại là rất cao, cho dù đến năm tháng cũng có thể sinh non đấy. Bản thân em nên suy nghĩ cho kỹ đi."

"Không cần suy nghĩ gì nữa! Chị Bạch, em chỉ cần mang thai là được rồi! Ba tháng cũng được, không sinh ra cũng không sao!"

"?"

Bác sĩ Bạch nhíu mày nhìn cô ấy.

"Em chỉ cần anh ấy vì đứa bé mà cưới em! Sau khi kết hôn xong, đứa bé sống hay chết cũng không quan trọng nữa. Bọn em còn có thời gian, sau này vẫn có thể từ từ mang thai cũng được."

Nghe Tần Lịch Lịch nói vậy, Bác sĩ Bạch không nói gì nữa.

"Được rồi! Em chăm sóc cơ thể mấy ngày trước, chị sẽ sắp xếp sau!"

"Được! Cảm ơn chị Bạch, cảm ơn..."

Tần Lịch Lịch vui mừng đi ra khỏi bệnh viện.

Cái này gọi là có mấy kẻ mừng, có mấy kẻ buồn.

Hương Tình kéo lê cơ thể mệt mỏi trở về nhà. Chờ đợi cô không chỉ có ba mẹ và người nhà cô, còn có... thêm Morri!

"Hương Tình, hôm qua con đi đâu vậy? Điện thoại không cầm, tiền cũng không mang theo, con tính dọa chết mẹ sao?"

Hoàng Ngân đau lòng đón con gái mình và lo lắng hỏi thăm.

"Mẹ, bây giờ không phải con vẫn tốt sao? Con hơi mệt muốn lên tầng ngủ một giấc trước. Nếu có chuyện gì, mọi người chờ lát nữa hãy nói!"

Hương Tình nói xong liền xoay người đi lên tầng.

Morri đi theo cô vào phòng ngủ của cô.

"Ra ngoài..."

Tâm trạng của Hương Tình đang rất tệ.

Cô nằm ở trên giường và quay lưng về phía anh ta, dáng vẻ kia dường như không muốn liếc nhìn anh ta lấy một cái.

Morri không để ý tới sự lãnh đạm của cô, kéo ghế ngồi xuống bên giường của Hương Tình: "Về sau nếu em muốn la hét và nổi nóng với anh, em có thể kiểm tra trước xem trong người có mang theo tiền và điện thoại có được không?"

Hương Tình kéo chăn che đầu, không trả lời anh ta.

Đôi mắt màu nâu thâm trầm của Morri bình tĩnh nhìn bóng lưng nhỏ bé và yếu ớt của cô: "Em muốn ly hôn với anh như vậy sao?"

Giọng điệu của anh ta vẫn rất bình tĩnh.

Nhưng Hương Tình ở trên giường vẫn không hề nhúc nhích.

Cô không có chút phản ứng gì với anh ta.

Điều này thật sự nằm ngoài dự đoán của anh ta.

Anh ta nhướn mày rồi nói tiếp: "Cao Hương Tình, nếu em thật sự muốn ly hôn thì lấy lòng anh đi! Nói không chừng ngày nào đó tâm tình anh tốt sẽ thật sự bằng lòng ly hôn với em..."

Khi nói đến hai chữ "ly hôn", trái tim Morri bắt giắc thất lại.

Nếu như ngày nào đó anh ta thật sự ly hôn, vậy nhất định là bởi vì bản thân thật sự không có cách nào với cô nữa!

Trên đời này, anh ta đại khái cũng chỉ thất bại trước một mình Cao Hường Tình cô mà thôi!!

Trên giường, Hường Tình vẫn không nhúc nhích...

Bỗng nhiên Hường Tình "A" một tiếng rồi vén chăn và che miệng, chạy vào trong phòng vệ sinh.

"Oe..."

"Oe oe..."

Cô ghé vào trên bồn rửa mặt và nôn đến tối tăm mặt mày, phun ra hết tất cả mọi thứ đã ăn được tối hôm trước.

Morri ngồi chờ người ở trên ghé nghe tiếng cô nôn mửa, trên gương mặt lạnh lùng của anh ta càng lúc càng thâm trầm.

Anh ta đứng dậy nhưng không hề liếc nhìn Hường Tình ở trong phòng vệ sinh, ngược lại đi ra khỏi phòng của cô.

Morri gọi điện thoại cho Ngô Dữ Sinh: "Giúp tôi điều tra về ghi chép Cao Hường Tình ra vào bệnh viện trong mấy ngày qua, xem cô ấy vào phòng nào, kết quả kiểm tra ra sao, tất cả càng tỉ mỉ càng tốt!!"

Hường Tình nôn một lúc lâu, mãi đến khi nôn hết mọi thứ trong dạ dày, cô mới đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Gương mặt cô tái nhợt có chút khó coi, cả người không có sức, cơ thể còn giống như bị cái gì kéo tơ bóc kén, không có linh hồn.

Cô lại nằm xuống giường.

Bỗng nhiên cô ý thức được một điều...

Từ nay về sau, mình và Lục Ly Dã đã thật sự không còn quan hệ gì nữa?

Cô có cuộc hôn nhân mà mình không muốn, mà anh ta có... người yêu mới... Giữa bọn họ còn có lý do gì để tiếp tục dây dưa nữa?

Hương Tình càng nghĩ thì trong lòng càng đau hơn. Ngay cả việc Morri đã không còn ở trong phòng ngủ của cô, cô cũng không hề quan tâm.

Hoặc là Hương Tình căn bản không chú ý tới việc anh ta rời đi.

...

"Tổng giám đốc Mạc, đây là ghi chép điều tra những bệnh viện mà mợ chủ đã ra vào trong thời gian gần đây."

Ngô Dữ Sinh ngồi ở ghế lái phụ, cẩn thận liếc nhìn anh ta dò xét rồi mới giao tài liệu tới trong tay anh ta.

Morri nhận lấy.

Anh ta liếc mắt nhìn qua, gương mặt lạnh lùng đã u ám giống như mây đen dày đặc che phủ.

Trong tài liệu có ghi rõ, bệnh viện nơi cô thường ra vào không phải là bệnh viện tư nhân của nhà bọn họ mà là một bệnh viện tuyến ba khác tương đối nổi tiếng.

Cô vào khám phụ khoa.

Yêu cầu chính là kiểm tra thai!

Cô có thai!!

Tài liệu ghi rõ cô đã có thai được gần bốn tháng.

Bởi thể chất của cô không tốt nên phản ứng ốm nghén tương đối rõ ràng hơn người bình thường. Bác sĩ đã nói thể chất cô yếu ớt nên cần phải bổ sung dinh dưỡng nhiều hơn, duy trì tâm trạng vui vẻ, như vậy mới có lợi cho sự phát triển của đứa trẻ trong bụng.

Nhưng rõ ràng đứa trẻ không phải là của Morri, mà là của nhà họ Lục!!

Morri ném tài liệu sang một bên, hai mắt nhắm nghiền, yếu ớt nói với Ngô Dữ Sinh: “Tìm thời gian hẹn gặp bác sĩ khám thai của Cao Hương Tình...”

"Vâng."

Cô có thai!

Đứa trẻ thế nào sẽ hoàn toàn do Morri quyết định!!

...

Khi Hương Tình đi vệ sinh, không ngờ phát hiện ra có vết máu. Cô sợ đến mức hoảng hốt, vội vàng chạy tới bệnh viện.

Kết quả kiểm tra vẫn tốt.

Bác sĩ chỉ căn dặn cô chú ý nghỉ ngơi thật tốt, duy trì tâm trạng vui vẻ, còn phải uống đầy đủ các loại thuốc bổ cần thiết.

Hương Tình nghiêm túc nghe ý kiến của bác sĩ, bỗng nhiên cảm thấy mình có lỗi với đứa trẻ trong bụng.

Từ khi phát hiện đứa trẻ tồn tại đến bây giờ, tâm trạng của cô dường như chưa từng vui vẻ, luôn bị đù chuyện phiền lòng quấy rầy.

Hương Tình biết như vậy tuyệt đối sẽ không tốt cho sự phát triển của đứa trẻ, nhưng cô không thể khống chế được tâm trạng của mình.

Hương Tình mới vừa ra khỏi văn phòng của bác sĩ, Morri đã đi từ trong phòng nghỉ ra.

Bác sĩ vội vàng đứng dậy: “Ngài Mạc...”

"Tình hình của cô ấy thế nào?"

Morri hỏi thẳng bác sĩ.

"Cũng không tệ lắm, chỉ có điều đứa trẻ phát triển hơi chậm."

"Đó là con trai hay con gái?"

Bác sĩ dừng một lát mới nói thật với anh ta: "Con trai."

Mặc dù biết mình không thể tùy tiện tiết lộ bí mật này, nhưng Morri là ai chứ? Anh ta chỉ là một bác sĩ bình thường, làm sao dám đắc tội hẳn ta được.

Morri trầm ngâm một lát, trên mặt không để lộ ra bất kỳ cảm xúc nào dư thừa, chỉ thản nhiên nói: "Lần sau lại làm theo lời tôi dặn đi! Dữ Sinh."

Morri giơ tay lên cao ra hiệu với Ngô Dữ Sinh.

Ngô Dữ Sinh hiểu ý liền đi tới, nâng một cái hộp nhỏ đặt ở trên bàn làm việc của bác sĩ: "Bác sĩ Trần, nói vậy hẳn anh biết phải làm sao mới không để cho tổng giám đốc Mạc của chúng tôi thất vọng rồi chứ?"

Bác sĩ này dường như không ngờ được Morri sẽ chi ra một khoản lớn như vậy, anh ta mừng rỡ đồng thời lại nơm nớp lo sợ, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Lúc Morri sắp đi, bác sĩ bỗng nhiên gọi anh ta lại: "Tổng giám đốc Mạc, tôi mới nhớ ra một việc..."

"Nói đi."

Morri xoay người nhìn cô ta.

"Vách tử cung của cô Cao vừa nhỏ lại tương đối mỏng, nếu bỏ cái thai này, muốn mang thai lần thứ hai thì sợ là hơi khó. Ngài tốt nhất nên suy nghĩ kỹ đi..."

Morri nhíu mày và trầm ngâm suy nghĩ.

Ngô Dữ Sinh len lén liếc nhìn đại boss của mình, trong lòng cũng hơi khiếp sợ.

Một lát sau lại nghe anh ta lạnh lùng nói: "Kế hoạch không thay đổi."

"Vâng... vâng..."

Morri dẫn theo Ngô Dữ Sinh ra khỏi bệnh viện.

Cuối năm thật sự rất tệ.

Có lẽ chuyện vui duy nhất đối với Hương Tình chính là sự xuất hiện của đứa bé này.

Trong lòng Hương Tình thích đứa bé này. Mỗi tối trước khi đi ngủ, cô đều sẽ đọc mấy trang truyện cổ tích cho con.

Cô không biết nó là bé trai hay bé gái, nhưng bất kể thế nào, cô đều sẽ yêu thương nó.

Sau này, có thể đứa trẻ này sẽ là một bảo bối không có ba, cho nên cô làm mẹ lại càng phải yêu thương nó nhiều hơn.

Điều này làm cho Hương Tình vừa áy náy lại vừa thương tiếc.

Cô không dám tưởng tượng nếu đứa trẻ không có ba sẽ là thế nào... Cô thở dài, thầm động viên tinh thần cho mình và bảo bối, sau đó cất quyển truyện cổ tích, xoa nhẹ cái bụng lộ rõ dưới chiếc áo ngủ.

Bản thân cô đã gầy yếu nhưng thường mặc quần áo đặc biệt rộng rãi, cho nên ba mẹ cũng không nhìn ra được cô đang mang thai.

Nhưng cô tính sáng mai sẽ nói với ba mẹ mình về chuyện này. Bởi vì sáng mai cô phải mặc đồ công sở đi làm, đến lúc đó muốn giấu cũng không giấu được.

Hơn nữa, cho tới bây giờ, cô cũng không cần thiết phải giấu chuyện này nữa!

...

Sáng sớm hôm sau.

Hương Tình thay đồ công sở và đi xuống tầng.

Cô mặc chiếc áo sơ mi trắng, váy ngắn màu đen cùng với chiếc áo vest

ôm lấy cơ thể, phía dưới đi đôi tất lộ ra đôi chân mê người.

Dáng người cô duyên dáng, nhưng cái bụng nhỏ nổi lên có vẻ đặc biệt bắt mắt.

"Ba, mẹ..."

Hương Tình kêu lên một tiếng và đi từ trên tầng xuống.

Hoàng Ngân ngẩng đầu nhìn con gái mình: "Con nhanh xuống ăn cơm đi."

Bà nói dứt lời liền quay đầu tiếp tục uống cháo. Nhưng sau khi uống được hai thìa cháo, Hoàng Ngân đột nhiên gác cái thìa trong tay, hoảng sợ quay đầu nhìn chăm chăm vào con gái mình: "Hương Tình, con... bụng con làm sao vậy??"

Nghe vợ mình nói vậy, Cao Dương Thành mới từ trước tờ báo ngẩng đầu lên nhìn con gái mình.

Lông mày ông bỗng nhiên nhíu chặt, ánh mắt sắc bén hỏi Hương Tình: "Chuyện gì xảy ra?"

Hương Tình ngồi xuống trước bàn ăn, uống một ngụm cháo trắng trước mặt rồi mới trả lời ba mình: "Ba, không phải ba là bác sĩ sao? Ba nhìn vậy còn không nhận ra ạ?"

Hoàng Ngân khó nhọc nuốt nước miếng: "Chẳng lẽ con..."

"Đúng vậy! Mẹ, con có thai rồi!"

Hương Tình gạt đầu khẳng định, trên mặt bình tĩnh đến lạ thường: "Đứa trẻ đã bốn tháng!"

Trong đáy mắt tối tăm của Cao Dương Thành lóe lên sự sắc bén, một lát sau mới hỏi: "Đứa trẻ là của ai?"

Bàn tay đang cầm thìa của Hương Tình thoáng cứng đờ, nghĩ đến Lục Ly Dã lại cười gượng: "Đứa trẻ là của con."

"Ba con hỏi về ba đứa bé!!"

Hoàng Ngân vội vàng sửa lại lời cô: "Ba đứa bé là ai? Là Morri sao?"

"Mẹ, con là mẹ của đứa bé, cũng là ba của đứa trẻ!"

"Hoang đường!!"

Cao Dương Thành ném tờ báo trong tay lên trên bàn, dường như thật sự tức giận.

Hương Tình liếc nhìn ba của mình nhưng không nói gì, chỉ cúi đầu tiếp tục uống cháo.

Hoàng Ngân nhìn con gái mình mà sốt ruột đến mức viền mắt cũng đỏ hoe, nhưng không biết nên làm thế nào mới phải.

Hương Tình không nhìn được nữa, lúc này mới gác thìa, liếm môi và nói tiếp: "Ba, mẹ, hai ngày nay con đã tìm luật sư để làm thủ tục ly hôn rồi. Cuộc hôn nhân của con và Morri vốn không có tình cảm, con không thể sống với anh ta cả đời được! Mặt khác là vấn đề liên quan tới đứa trẻ. Không quan tâm ba nó là ai, con đều sẽ nuôi nó lớn lên! Con hi vọng ba mẹ hiểu và ủng hộ con."

"Đứa trẻ là con của Lục Ly Dã sao?"

Cao Dương Thành lại hỏi một câu.

Hương Tình im lặng một lúc lâu mới gật đầu: "Đúng, đứa trẻ này là do anh ấy cung cấp t*ng trùng! Nhưng ngoài việc đó ra thì không có bất cứ quan hệ gì với nó cả!"

-----oOo-----

Chương 517: Đứa trẻ đã không còn động tĩnh gì nữa

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Hương Tình..."

"Mẹ!!"

Hương Tình biết mẹ mình muốn nói gì: “Chẳng lẽ mẹ hi vọng anh ấy phải chịu trách nhiệm với con gái mẹ sao? Mẹ đừng quên, bây giờ con gái mẹ vẫn là vợ của người đàn ông khác! Cho dù ly hôn, vậy thì có thể kết hôn lần thứ hai sao? Hơn nữa, anh ấy đã có niềm vui mới nên càng không cần thiết phải chịu trách nhiệm với con gái mẹ nữa!”

Không ai có nghĩa vụ phải đứng một chỗ chờ ai cả!!

"Được."

Hoàng Ngân bắt lực gạt đầu: “Vậy con định làm gì? Con định một mình sinh con rồi nuôi lớn sao?”

"Vâng."

Hương Tình cúi đầu uống cháo.

Hoàng Ngân nhíu mày: “Vậy con có từng nghĩ tới cuộc sống sau này chưa? Con tưởng một bà mẹ đơn thân mang theo đứa trẻ là chuyện dễ dàng như vậy sao? Không nói đến việc người khác sẽ chê cười con, nhưng con từng nghĩ tới chuyện tái hôn chưa? Một người phụ nữ mang theo đứa trẻ thật sự rất khó tìm được một người đàn ông tốt để lấy!”

"Mẹ, chuyện sau này chờ sau này hãy nói đi. Con có con, có lấy chồng hay không cũng không sao cả! Hơn nữa, duyên số của con người đều do trời định, có miễn cưỡng cũng không được gì. Thứ gì nên là của con thì sẽ là của con, thứ không phải là của con thì có cố gắng mấy đi nữa, con cũng không thể đoạt được."

Ví dụ như Lục Ly Dã!

Trước kia bọn họ từng ngây thơ cho rằng hai người lại có thể sống thuận buồm xuôi gió như vậy cả đời này.

Không phải sao? Hai người đều yêu nhau, lại thêm ba mẹ hai bên cũng đồng ý. Nhưng cuối cùng thì sao chứ? Bọn họ còn không phải rơi vào

tình cảnh thế thảm phải chia tay nhau sao?

"Được rồi, con đã ăn xong, ba mẹ ăn từ từ. Con đi làm đây."

"Này! Con đừng tự mình lái xe, cứ bảo chú Lý đưa con đi."

Chú Lý là lái xe nhà bọn họ.

"Được ạ..."

Hương Tình biết mình đang mang thai nên cần phải có động tác bảo vệ này, mang cái bụng to đi lại thật sự bất tiện.

Tới giờ làm việc, Hương Tình cho rằng mình sẽ gặp mặt Tần Lịch Lịch. Trên đường đi, cô thậm chí còn bắt đầu tưởng tượng xem khi gặp mặt cô ấy, mình nên đối xử với cô ấy thế nào.

Là không để ý tới hay chỉ lạnh lùng đối mặt, hoặc làm thế nào đó.

Nhưng sau đó cô mới biết được, tất cả đều do cô suy nghĩ nhiều.

Bởi vì Tần Lịch Lịch không đi làm.

Sau khi tìm hiểu nguyên nhân, cô mới biết cô ấy xin nghỉ ốm, hơn nữa kỳ nghỉ còn không ngắn, không ngờ lại xin nghỉ tới hơn nửa tháng.

Như vậy thật ra cũng tốt, Hương Tình càng vui mừng, thoải mái hơn.

Buổi trưa, luật sư đến tìm cô.

Hai người hẹn gặp mặt trong quán cafe đối diện nơi cô làm.

Luật sư này họ Ngô, là một luật sư nữ nổi tiếng chuyên xử lý các vụ ly dị.

"Cô Cao, cô có yêu cầu gì về kết quả của vụ kiện này không? Ví dụ như vấn đề phân chia tài sản?"

"Không!"

Hương Tình lắc đầu: “Luật sư Ngô, tôi chỉ có một yêu cầu là được xử lý hôn, về phần những tài sản gì đó của anh ta thì tôi đều không cần.”

"Cô xác định chứ?"

"Tôi xác định!"

Hương Tình gật đầu.

"Được, vậy mời cô ký vào đây. Bắt đầu từ hôm nay, tôi chính là người đại diện cho cô trong vụ kiện này."

Luật sư Ngô nói xong lại đưa bút cho Hương Tình.

"Được, cảm ơn."

Hương Tình nhanh chóng ký tên mình lên trên bản hợp đồng.

"Cô Cao, vậy bây giờ chúng ta nói chuyện vụ kiện của cô. Trong vụ kiện này, chúng ta không nói tới tài sản, vậy cô muốn ly hôn thì nhất định chúng ta phải bắt tay vào phương diện tình cảm vợ chồng. Chỉ cần chúng minh tình cảm giữa vợ chồng cô thật sự đã không còn nữa, như vậy thẩm phán mới có thể xử lý hôn dễ dàng."

"Luật sư Ngô, tôi nghĩ có một khái niệm mà tôi nhất định phải sửa lại một chút. Giữa tôi và Morri chưa bao giờ tồn tại cái gọi là “tình cảm không còn” như cô vừa nói, bởi vì giữa chúng tôi chưa bao giờ tồn tại bất kỳ tình cảm vợ chồng nào!"

Luật sư Ngô gật đầu: “Được, cô Cao cứ nói tiếp đi."

Hương Tình nói rõ sự thật về chuyện mình lấy Morri thế nào, bao gồm cả chuyện anh ta lấy an toàn tính mạng của Lục Ly Dã ra uy hiếp mình.

"Rất tốt! Điều này sẽ là căn cứ có sức thuyết phục nhất trong vụ kiện này! Một khi cuộc hôn nhân này là do đối phương ép phải cưới, như vậy tòa án nhất định sẽ xử cho ly hôn! Cho nên trong vụ kiện này, chúng ta nắm phần thắng rất lớn!"

"Vậy thì tốt quá! Luật sư Ngô, chuyện này tôi nhờ cả vào cô, mong cô

dốc hết sức, nhanh chóng giúp tôi thắng được vụ kiện này!"

"Được, không thành vấn đề!"

Hương Tình giơ tay lên nhìn đồng hồ: "Luật sư Ngô, đến giờ tôi phải vào làm việc rồi. Nếu có gì cần, cô có thể liên hệ với tôi bất kỳ lúc nào."

"Được."

Hai người đứng lên, lịch sự nắm tay.

Bỗng nhiên, ánh mắt luật sư Ngô nhìn về phía cái bụng hơi nhô cao của Hương Tình và kinh ngạc hỏi: "Cô Cao đang có thai sao?"

"A... đúng."

Hương Tình cười rất tự nhiên.

"Vậy tôi có thể mạo muội hỏi một câu, ba của đứa trẻ là..."

"Bạn trai cũ của tôi. Trước khi lấy Morri, tôi đã có đứa bé này!"

Vẻ mặt luật sư Ngô vui mừng: "Vậy thì tốt quá! Đứa bé tồn tại cũng rất có lợi cho vụ kiện của chúng ta! Cô Cao, tôi nghĩ chúng ta chắc chắn thắng được vụ kiện này thôi!"

"Thật sao?"

Hương Tình mỉm cười: "Chỉ cần không tổn thương đến người nhà cùng đứa bé của tôi, luật sư Ngô cứ xem tình hình mà làm."

"Được."

"Tạm biệt."

"Chào cô..."

Thật ra Hương Tình đặc biệt có lòng tin thắng được vụ kiện này. Cô tin tưởng tòa án sẽ trả lại công bằng cho cô.

Nhưng điều kiện đầu tiên là Morri không ra tay!

Nếu như anh ta uy hiếp luật sư của mình, Hương Tình không dám chắc luật sư Ngô sẽ tiếp tục thay cô xử lý vụ kiện này!

Nhưng bất kể thế nào, cô cũng quyết định phải thử một lần!!

Hương Tình lại đi kiểm tra thai.

Bác sĩ nói tình trạng thai nhi lần này có hơi kỳ lạ, vẫn phải quan sát một thời gian. Nói qua hai ngày nữa thì Hương Tình tới kiểm tra, ngược lại còn cho cô vài loại thuốc, bảo cô uống.

Hương Tình hơi hoảng loạn, cách ngày lại đi tới bệnh viện nhà mình để kiểm tra thai.

Kết quả, bác sĩ ở đây còn nói nghiêm trọng hơn: “Mạch tượng thai nhi của cô quả thật rất không bình thường. Mấy ngày qua cô đã ăn gì lạ không?”

"Chắc là không có?"

Hương Tình hơi sốt ruột: “Đúng, tôi nhớ ra rồi, hôm qua tôi có uống thuốc dưỡng thai do bác sĩ kê.”

"Thuốc gì, cô lấy cho tôi xem thử."

Hương Tình vội vàng lấy thuốc để trong túi của mình ra, cho bác sĩ xem qua.

Bác sĩ lắc đầu: “Thuốc này không có vấn đề, quả thật chỉ là thuốc dưỡng thai thôi.”

"Bác sĩ, vậy con tôi..."

"Như vậy đi, cô tạm thời nằm viện hai ngày để theo dõi! Tôi bảo y tá lập tức làm thủ tục cho cô nhập viện!"

"Được, bác sĩ, mong cô hãy bảo vệ tốt cho con tôi."

"Được rồi, cô yên tâm đi, chúng tôi nhất định sẽ làm hết sức mình!!"

Hương Tình lại nằm viện như vậy.

Cao Dương Thành nghe tin liền chạy tới.

Hương Tình vừa thấy ba mình liền nắm lấy ống tay áo của ba, mắt đỏ hoe và năn nỉ ông: "Ba, cầu xin ba hãy cứu con của con!!"

"Hương Tình, con đừng kích động! Ba hứa với con, chắc chắn sẽ tìm cho con bác sĩ phụ khoa tốt nhất, được không?"

Cao Dương Thành đau lòng khi thấy con gái của mình như vậy.

Biết đứa bé trong bụng con gái mình xảy ra vấn đề, trong lòng ông nóng như lửa đốt, lại chạy từ khoa thần kinh tới đây.

Nhưng kết quả không như ý người.

Ông căn bản không đành lòng nói cho con gái của mình nghe lời bác sĩ đã nói với ông... Tim thai của đứa trẻ gần như đã sắp ngừng đập. Hơn nữa, bởi vách tử cung của Hương Tình tương đối mỏng, nếu như không cứu được cái thai này thì sợ rằng sau này sẽ khó có thể mang thai được lần nữa.

Nhưng bác sĩ nói, tình hình của đứa nhỏ này phát triển không tệ, dường như đột nhiên tim thai hoạt động không bình thường, cũng không biết có phải ăn nhầm thứ gì, hoặc là cơ thể thật sự xảy ra vấn đề gì hay không.

Buổi chiều, Cao Dương Thành thu xếp cho Hương Tình kiểm tra sức khỏe toàn diện.

Nhưng kết quả kiểm tra đều rất bình thường, ở trong dạ dày của cô cũng không phát hiện ra thuốc gì ảnh hưởng tới thai nhi.

Buổi tối, không biết tại sao mà Hương Tình không thể nào ngủ được.

Rõ ràng tối hôm nay đứa trẻ trong bụng đặc biệt ngoan ngoãn, không có bất kỳ phản ứng gì khác. Nhưng càng như vậy, Hương Tình lại càng cảm thấy bất an... Mãi về sau, cô lo lắng nhấn chuông cấp cứu.

Chẳng bao lâu, y tá nghe tin vội chạy tới: “Xảy ra chuyện gì sao?”

"Y tá! Cô khám cho con tôi giúp tôi với!! Nó ngủ thiếp hay sao mà tối hôm nay lại ngoan như vậy? Y tá, cô nhanh khám giúp tôi đi..."

Hương Tình nói một hồi thì từng giọt nước mắt không nhận được đã tràn ra khỏi mi.

"Cô tạm thời nín khóc đi, chúng tôi làm kiểm tra đã."

Y tá nghe Hương Tình nói vậy thì cũng hơi hoảng, vội vàng vén vạt áo của cô lên, cầm ống nghe bệnh và nghiêm túc nghe nhịp tim của đứa trẻ.

Nhưng...

Trong ống nghe bệnh yên tĩnh, im lặng giống như chết vậy...

Bàn tay y tá đang ấn ống nghe bệnh có hơi run rẩy.

Cô ta nghe hết bên trái bụng lại chuyển sang bên phải của Hương Tình, gần như nghe khắp bụng một lượt, nhưng trước sau vẫn không nghe được âm thanh mà cô ta muốn nghe thấy.

Cô ta vội vàng kéo ống nghe bệnh xuống, không để ý tới Hương Tình đã chạy về phía phòng điều dưỡng: “Thông báo với bác sĩ Lâm, cần khám gấp cho giường số 43, nhanh lên!! Nhanh lên... Đứa trẻ đã không có động tĩnh gì rồi!!”

Giọng nói của y tá vang vọng thật lâu ở trong hành lang, đập thẳng vào màng tai của Hương Tình, làm cho cô không nhận được mà òa khóc.

Không thể! Tuyệt đối không thể nào...

Trước đó, rõ ràng đứa trẻ còn vẫn rất tốt mà? Tại sao nó có thể đột nhiên không có động tĩnh gì chứ?

Hương Tình không thể tin được, cũng không muốn tin tưởng!!

"Bảo Bảo..."

"Cầu xin con, con nhất định phải khỏe đấy!! Cầu xin con..."

Hương Tình cố nâng người lên và ôm lấy bụng, khóc năn nỉ con của mình.

Cô hận không thể dán môi lên trên cái bụng nhỏ nhô lên, hôn đứa con đáng thương của mình... "Mẹ cầu xin con, cầu xin con nhất định phải sống sót! Con là điểm chống đỡ duy nhất của mẹ bây giờ! Mẹ thật sự không thể không có con... Mẹ cầu xin con được không?"

Hương Tình khóc như một kẻ tâm thần, thậm chí đã hoàn toàn không nói ra được thành tiếng nữa.

Bác sĩ nhanh chóng chạy qua. Hương Tình được đẩy tới phòng siêu âm màu.

Sau đó cô được chuyển tới phòng cấp cứu...

Một giờ sau, cô lại được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, vẻ mặt của tất cả bác sĩ đều bi thương.

Hoàng Ngân chờ ở bên ngoài, vừa thấy vẻ mặt bác sĩ như vậy thì bà không nhịn được ngã vào trong lòng chồng, che miệng khóc.

Trên giường, gương mặt Hương Tình trắng bệch, trên mặt không hề có chút cảm xúc nào, cả gương mặt dường như đã đông cứng. Ánh mắt trống rỗng, đại ra không hề có tâm nhìn... Chỉ có từng giọt nước mắt không ngừng lăn ra khỏi khóe mắt, tự do rơi xuống chiếc gối trắng, vỡ ra thành từng đóa hoa nước... Một lúc lâu sau, cô lại nghe được bác sĩ tuyên bố: "Đứa trẻ... cứu chữa không có hiệu quả, đã chết rồi. Mong người nhà hãy nén bi thương."

"Làm sao có thể như vậy chứ... hu hu hu..."

Hoàng Ngân tê liệt trong lòng chồng mình, suýt nữa đã ngất đi.

Hương Tình nằm ở trên giường cuối cùng đã có phản ứng.

Cô xoay người, vùi mặt vào trong chiếc gối đã thấm ướt, che mặt và

khóc nức nở đầy đau thương.

Làm sao có thể như vậy được...

Sao bảo bồi của cô có thể đột nhiên ra đi như thế chứ?!

"Hu hu hu... Vì sao?"

Hương Tình vẫn bất lực thì thầm hai chữ này: "Vì sao... Vì sao..."

-----oOo-----

Chương 518: Đứa trẻ không liên quan đến anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nếu lúc đầu ông trời không định cho cô đứa con, vì sao lại muốn cô mang thai nó, cho cô hi vọng lớn lao nhưng đến cuối cùng lại kết thúc bi thảm như vậy... Nếu sớm biết kết quả như vậy, lúc đầu còn không bằng không có!!

"Vì sao phải đối xử với tôi như vậy? Hu hu hu..."

Hương Tình nắm lấy chiếc chăn dưới người, vò ở trong lòng bàn tay mình, vò đến khi nó nhăn nhúm lại... Móng tay cắm sâu vào trong lòng bàn tay tới mức rỉ máu mà Hương Tình vẫn không hề hay biết.

Sau đó, Hương Tình rốt cuộc không thể chịu đựng được đả kích này, đã ngất đi.

Khi cô tỉnh lại, y tá đưa cho cô một tờ thông báo phẫu thuật, yêu cầu cô ký tên.

Tay Hương Tình cầm bút mà run rẩy, gương mặt trắng bệch.

Phẫu thuật không phải gì khác, mà là...

Phá thai!!

Hoàng Ngân ở bên cạnh thấy vậy cũng vô cùng đau lòng: “Y tá, để cho tôi ký hộ! Tôi đại diện cho nó.”

"Không được, phẫu thuật này phải do người mẹ của đứa bé ký tên."

"... Được."

Hương Tình gật đầu và cắn răng ký tên mình lên đơn phẫu thuật.

Sau khi ký xong, dường như sức lực trên người Hương Tình đều cạn kiệt, chiếc bút máy rơi khỏi bàn tay cô. Cô co người nằm ở trên giường, nhắm mắt cắn môi và lặng lẽ khóc.

...

Cuộc phẫu thuật sẽ diễn ra sau một giờ...

Hai giờ sau, khi Hương Tình được đẩy từ trong phòng giải phẫu ra thì cái bụng nhô cao đã trở nên bằng phẳng.

Tay Hương Tình chạm vào trên bụng của mình, nơi đó đã hoàn toàn trống rỗng... Cô không cảm giác được sự tồn tại của con mình nữa!

Đứa trẻ đã thật sự được sinh ra, được lấy ra ngoài cơ thể của cô... Kết quả mới tàn nhẫn làm sao.

Cảm giác kia quả thật còn đau đớn hơn cả cạo xương róc thịt gấp trăm lần, nghìn lần!!

Thậm chí còn làm cho cô thấy đau đớn, khó chịu hơn cả móc đi tim gan của cô...

"Cô Cao, cô có muốn nhìn đứa trẻ một lần cuối không..."

Bác sĩ bế một đứa trẻ chỉ mới lớn bằng nửa bàn tay tới trước mặt cô. Hương Tình không kìm chế được nữa, đau buồn mà khóc ra thành tiếng.

Đứa trẻ còn chưa có thành hình, vẫn giống như lúc ở trong bụng mẹ. Cơ thể nhỏ bé nằm ở trong lòng bàn tay của bác sĩ lại bình thản như vậy, đáng yêu như vậy... Hương Tình ngây người nhìn nó mà vừa khóc vừa

cười, giống như một người mẹ bị ngốc, vẻ mặt xót xa: “Bác sĩ để cho tôi... ôm con một cái, cho tôi ôm con tôi...”

Hương Tình đưa hai tay về phía bác sĩ.

Bác sĩ hơi khó xử. Dù sao đứa trẻ rất bản, phía trên đều là tơ máu.

"Bác sĩ, tôi là mẹ của con, cầu xin bác sĩ hãy để cho tôi được ôm con..."

"Được."

Bác sĩ rất xúc động, trao đứa trẻ trong tay cho Hương Tình đang nằm ở trên giường.

Hương Tình mới vừa chạm vào cơ thể của con liền không nhận được mà òa khóc.

Đứa trẻ dường như vẫn còn ấm, nằm trong lòng bàn tay cô có vẻ nhỏ bé như vậy, lại đáng yêu như vậy... Hương Tình không nhận được cúi đầu hôn nó, không để ý tới những tơ máu trên người nó, vẫn hôn nó không ngừng: “Bảo bối, mẹ yêu con, mẹ... thật sự rất yêu con. Nhưng... mẹ xin lỗi con, xin lỗi con...”

Cô ôm đứa trẻ ở chỗ trái tim mình, đu đưa dỗ nó giống như nó còn sống vậy.

Các bác sĩ đứng bên cạnh nhìn thấy cũng không nhận được mà liên tục lau nước mắt.

Có lẽ trên thế giới này, tình thương của người mẹ là tình cảm làm cho người ta xúc động nhất!

...

Một ngày sau, Hương Tình không để ý tới cơ thể vừa mới đẻ non đã ra khỏi bệnh viện.

Cô mang đứa con của mình đi.

Bệnh viện dùng đồ chứa chuyên dụng và dán lên tên cô: Cao Hương

Tình.

Cô ôm thật chặt nó vào trong ngực mình như ôm vật báu quý giá nhất trên thế giới.

Hương Tình ôm nó đi tới nghĩa trang, chọn cho nó một chỗ tốt nhất rồi chôn xuống.

Trên bia mộ có khắc một hàng chữ: Bất đắc dĩ buông tha, nhưng trong lòng vĩnh viễn đau không thể nào quên được.

Khi cảm nắm đất cuối cùng, Hương Tình quỳ gối trước bia mộ và khóc như đứt ruột đứt gan.

Cô vẫn không muốn tin con của mình lại rời khỏi mình trong đau đớn như vậy... Hương Tình lao đảo đi từ trong nghĩa địa ra. Cô chạy trên đường không hề có mục đích, cũng không biết thế nào lại mê man, liền đi tới trước biệt thự của Lục Ly Dã.

Cô không có sức lực, ghé vào trên cánh cửa nhưng không nhấn chuông, bàn tay nhỏ bé không ngừng gõ vào cửa.

Trong nháy mắt khi Lục Ly Dã mở cửa nhìn thấy Hương Tình, anh ta có một giây gần như cho rằng mình đã nhìn thấy quỷ.

Gương mặt trắng bệch không có chút sắc máu, mái tóc rời bời giống như đã nhiều ngày không hề chải, đôi mắt tuyệt đẹp lúc này sưng đỏ giống như trái táo, quầng mắt thâm đen, trong mắt đều là tơ máu làm người ta khiếp sợ... Lục Ly Dã bị dọa cho giật mình, giơ tay đẩy cửa và ôm cô vào trong lòng mình: "Em làm sao vậy? Đã có chuyện gì xảy ra? Làm sao có thể thành bộ dạng như quỷ thế này??"

Anh ta ôm cô vào trong nhà.

Hương Tình mới vừa cảm giác được hơi ấm của anh ta thì trong chớp mắt tiếp theo đã nắm chặt lấy cổ áo sơ mi của anh ta, không nhìn được đau lòng mà khóc thành tiếng.

"Hu hu hu..."

Lục Ly Dã thấy Hương Tình như vậy thì vô cùng đau lòng, vừa dùng tay lau nước mắt cho cô, vừa hỏi cô: “Em nói cho anh biết đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Hương Tình ngược mắt lên muốn trả lời, nhưng bỗng nhiên...

Cô nhìn thấy được, người đang đứng ở cửa phòng khách... Tần Lịch Lịch?!!

Hương Tình chợt giật mình, dường như trong nháy mắt đã tỉnh táo lại.

Cô có cảm giác ớn lạnh, chỉ mấy giây đã lạnh từ ngón chân lên tới tận đỉnh đầu... "Em hãy nghe anh giải thích!"

Lục Ly Dã muốn giải thích với Hương Tình, bỗng nhiên lại nghe được Tần Lịch Lịch nói một câu: “Ly Dã, em mang thai rồi!!”

"Cô nói chuyện thối lắm!!"

Lục Ly Dã mắng một câu, trong đôi mắt đỏ đến kinh người.

Hương Tình có cảm giác từ tim đến người đều đau đớn như bị ai đánh vậy.

Tần Lịch Lịch có thai?

Có thai?!!

Mà cô thì sao? Cô vừa mất đi đứa con bảo bối của mình...

Cơ thể Hương Tình run lên, dáng vẻ suy nhược dường như sẽ lập tức ngã xuống vậy.

Tần Lịch Lịch cười thản nhiên, có phần đau khổ nói: “Em biết anh sẽ không tin, cho nên trước khi tới đây em đã làm xét nghiệm ADN của anh và đứa trẻ. Nếu như anh thật sự không tin, em mời anh lập tức kéo em đi làm xét nghiệm...”

Cô ấy nói xong liền đặt đơn xét nghiệm lên trên bàn.

"Tần Lịch Lịch, tôi đã tiêm thuốc tránh thai, cô giải thích cho tôi nghe đứa nhỏ này ở đâu ra?!"

Lục Ly Dã nổi giận.

Hương Tình đau xót nhắm nghiền hai mắt, cố gắng rời khỏi vòng tay của Lục Ly Dã, bước chân vẫn còn hơi lảo đảo.

"Hương Tình..."

Lục Ly Dã đi tới kéo cô lại nhưng bị cô đẩy ra. Đôi mắt cô đỏ hoe, xa cách lại lạnh lùng nhìn anh ta: "Anh đừng động vào tôi!!"

Cô đau đớn đến mức mi tâm không ngừng run rẩy: "Tiêm thuốc tránh thai... Lục Ly Dã, anh nói tiêm thuốc tránh thai chính là cách để anh mượn cơ tránh né hiện thực sao?! Anh luôn mồm nói đã tiêm thuốc tránh thai, nhưng anh lại chưa từng nghĩ tới thuốc tránh thai cũng có xác suất thất bại hả?! Người ta đã kiểm tra ADN và đặt ở ngay trước mắt anh, anh vẫn còn phủ nhận... Đối mặt với một người phụ nữ có thai, sao anh có thể... nói ra miệng được chứ?!"

Hương Tình không phải đang nói chuyện thay cho Tần Lịch Lịch mà đang đòi lại công bằng cho mình và con mình!!

Lục Ly Dã nghe Hương Tình nói vậy thì mi tâm chợt run lên, mắt mở to và đưa tay nắm lấy cánh tay của Hương Tình: "Con của em... là của anh, đúng không?? Anh mới là ba của đứa trẻ à??"

Trong lòng Lục Ly Dã vô cùng ngạc nhiên, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Tần Lịch Lịch: "Hương Tình!! Anh là ba của đứa trẻ đúng không?!"

Anh ta kéo Hương Tình vào trong lòng rồi ôm thật chặt: "Xin lỗi, anh xin lỗi... Hương Tình, em đánh anh, em mắng anh đi được không? Lúc đó đầu óc anh mê muội, tuyệt đối không thể nào..."

"Lục Ly Dã, anh đừng tự mình đa tình."

Giọng nói bình tĩnh của Hương Tình vang lên trong lòng anh ta.

Cô cố sức thoát khỏi sự giam cầm của anh ta, đôi môi nhếch lên đầy lạnh

lùng: “Con tôi chẳng có chút quan hệ gì với anh cả!! Tôi vừa nói là Tần Lịch Lịch...”

Hương Tình nói đến đó thì trái tim đau đớn.

Lông mày nhíu lại, nước mắt suýt nữa thì tràn ra khỏi mi.

Trong chớp mắt tiếp theo, cô xoay người và đi ra ngoài.

Mỗi bước đi đều khiến cô có cảm giác như giẫm trên bàn chông.

Lục Ly Dã đi tới, từ phía sau kéo cô lại và giữ chặt ở trong lòng mình, khẽ năn nỉ: “Đừng đi!! Cao Hương Tình, em đừng đi đâu cả, hãy ở lại bên cạnh anh!!”

"VẬY CÒN TẦN LỊCH LỊCH THÌ SAO?"

Hương Tình hỏi Lục Ly Dã, giọng nói nghẹn ngào nhưng cũng rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không được tự nhiên.

Tần Lịch Lịch nhìn hình ảnh trước mắt mà nước mắt không nhịn được trào ra ngoài... Hai tay rũ xuống bên người, nắm tay siết chặt, còn không ngừng run rẩy.

"Lục Ly Dã, con em... Thật sự là của anh!!"

Đôi mắt Lục Ly Dã tối lại, lạnh lùng mở miệng nói: “Nếu đứa trẻ là của tôi, nếu cô sinh ra được, tôi sẽ chịu trách nhiệm! Về phần cô, tôi sẽ cho cô một số tiền lớn đủ để cô có thể sống dư giả cả đời này!”

Hương Tình nghe vậy thì cố thoát khỏi sự giam cầm của Lục Ly Dã: “Chúng ta kết thúc tình yêu đây đưa mãi không dứt này đi! Lục Ly Dã, tôi mệt mỏi, thật sự mệt mỏi rồi... Người phụ nữ khác mang thai đứa con của anh, còn tôi là người đã kết hôn với người đàn ông khác. Anh dựa vào đâu mà cảm thấy giữa chúng ta còn có thể không thể ý tới người khác, sống cùng với nhau chứ?? Cho dù anh làm được thì tôi cũng không có cách nào chấp nhận được!! Xin lỗi, tôi không rộng lượng được như vậy...”

Hương Tình nói xong thì nước mắt rung rung, rời đi mà không hề quay

đầu lại.

Lục Ly Dã không đuổi theo nữa. Hướng Tình nói lời này khiến anh ta phải một lần nữa nhìn lại mối quan hệ giữa bốn người bọn họ.

Giống như cô nói vậy, cho dù Tần Lịch Lịch và Morri không chắn giữa bọn họ nhưng ám ảnh vẫn còn. Giữa bọn họ thật sự có thể sống với nhau mà hoàn toàn không có mâu thuẫn sao?

Lục Ly Dã gọi điện thoại cho Tống: “Tống, cậu qua bên tôi một chuyến, đưa chị Hướng Tình của cậu về nhà.”

Trông cô như vậy, dù thế nào thì anh ta cũng không yên tâm để cô rời đi một mình.

Tống nhanh chóng tìm được Hướng Tình đang đón xe ở bên đường, mãi đến khi nhìn thấy cô lên xe của Tống, trái tim đầy lo lắng của Lục Ly Dã mới có thể an tâm một chút.

"Ly Dã, em..."

"Tần Lịch Lịch!"

Tần Lịch Lịch còn muốn nói chuyện lại bị Lục Ly Dã cắt ngang.

Anh ta nhíu mày và châm điều thuốc, hít vài hơi rồi phun ra vài vòng khói thuốc, liếm đôi môi khô khốc: “Tôi vẫn nói câu nói kia, nếu đứa con trong bụng cô thật sự là của Lục Ly Dã tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm!”

Trong đôi mắt tối tăm của anh ta càng thêm thâm trầm, chân mày nhíu chặt: “Nhưng cô muốn tôi cưới cô thì không có cửa đâu! Tôi không quan tâm đêm hôm đó tôi rốt cuộc có chạm vào cô hay không, tôi đều sẽ không cưới cô! Bởi vì tôi không yêu cô, từ trước đến nay đều chưa từng yêu cô...”

Nước mắt Tần Lịch Lịch không ngừng tràn ra ngoài, gương mặt tái nhợt không còn máu. Cô ta gạt đầu nói: “Nếu anh không muốn cưới em, vậy em sẽ bỏ đứa bé này...”

-----oOo-----

Chương 519: Ly hôn được không

Nguồn: EbookTruyen.VN

Con người Lục Ly Dĩ trong phút chốc tối lại: “Cô đang uy hiếp tôi sao?”

“Em có thể uy hiếp được anh sao?” Tần Lịch Lịch nức nở hỏi anh ta: “Bỏ một đứa bé đổi với anh chẳng phải là chuyện hết sức dễ dàng sao? Chuyện như vậy em cũng không phải chưa từng làm vì anh, anh quên rồi sao?!”

Lục Ly Dĩ trầm mặc thở ra một làn khói thuốc, ngực phập phồng kịch liệt, trực tiếp mở miệng ra lệnh: “Cô về đi!”

“Ly Dĩ, em...”

“Về đi!!”

Âm thanh của Lục Ly Dĩ nâng cao lên mấy tông, anh tức giận dí đầu mẫu thuốc vào gạt tàn, ngược đôi mắt đỏ ngầu lên nhìn cô, “Đứa bé tốt cuộc có phải của tôi hay không, tôi tự sẽ làm rõ!! Đi ra, đừng để tôi ghét cô hơn!!”

Nói đến như vậy rồi, Tần Lịch Lịch còn có thể nói gì nữa?!

Nhịn xuống giọt nước mắt, cho dù không tình nguyện cô vẫn phải đi ra khỏi biệt thự của Lục Ly Dĩ.

Ra khỏi biệt thự, Tần Lịch Lịch vẫy một chiếc xe, đi đến bệnh viện.

Thật ra, ngay từ đầu cô đã dự đoán Lục Ly Dĩ sẽ không vì đứa bé mà lấy mình, cho nên cô đã nghĩ xong kế hoạch sau cho mình rồi.

Anh ta không cưới thì cô phá thai.

Sau đó lại nói tin này cho ông bà nội đứa bé, lúc đó anh không muốn cưới cô cũng khó!

Tần Lịch Lịch vừa rời đi, Lục Ly Dã đã gọi điện cho Tống.

“Anh Dã!”

“Đưa cô ấy về nhà rồi sao?”

“Chưa.” Giọng điệu Tống trong điện thoại có chút lo lắng: “Chị Hương Tình đang đi bỗng nhiên ngất trên đường, dọa em một cú, liền lập tức đưa chị vào bệnh viện! Em gọi cho anh nhưng không gọi được?!”

“Ở bệnh viện nào?”

Lục Ly Dã thay đổi sắc mặt, đến áo khoác cũng không kịp mặc, nhấc chìa khoá xe lên liền đi ra ngoài.

“Cao thị.”

“Bác sĩ nói như nào?”

Lục Ly Dã một bên nghe điện thoại, một bên hỏi Tống.

“Bác sĩ nói...”

“Nói cái gì?!”

“Bác sĩ nói là vì chị Hương Tình vừa mới sảy thai xong.”

Giọng điệu của Tống thấp xuống mấy lần.

“Sảy thai??”

Bàn tay đang cầm điện thoại của Lục Ly Dã cứng lại, bước chân cũng chậm lại, một lúc sau mới khó khăn lên tiếng: “Cô ấy sảy thai rồi sao?”

“Ừm.”

Không biết tại sao, trong lòng Lục Ly Dã cực kì hoang mang.

Anh mở khoá xe, nhảy vào trong xe, nhanh chóng khởi động xe, “Trước tiên cậu giúp tôi chăm sóc cô ấy, tôi lập tức đến đây!”

“Vâng.”

Cúp điện thoại của Tống, Lục Ly Dã gọi cho bác sĩ Lưu lúc trước từng tiêm thuốc tránh thai cho mình.

“Bác sĩ Lưu, là tôi, Lục Ly Dã. Là như này, tôi muốn hỏi ông, lần trước ông tiêm cho tôi thuốc tránh thai, ông nói là hiệu quả 100%, có phải là thật hay không?”

“Là thật! Đây là thuốc nhập khẩu từ Mỹ, từ lúc sản xuất đến nay, các thử nghiệm lâm sàng đều không có trường hợp ngoại lệ nào!”

Mày Lục Ly Dã càng cau lại: “Ông chắc chứ?”

“Tôi chắc!”

Bác sĩ Lưu khẳng định rất rõ ràng: “Có điều, anh Lục, tễ thuốc đầu tiên của anh đã hết hạn hơn bốn tháng rồi, tại sao anh vẫn chưa đến tiêm tễ thuốc thứ hai?”

“Là sao???”

Lục Ly Dã kinh ngạc: “Cái gì nghĩa là đã hết hạn bốn tháng rồi? Chẳng phải ông nói tễ thuốc thứ hai là nửa năm sau sao?”

“Không phải, anh Lục, anh nhầm rồi! Tễ thuốc đầu tiên là giữ trong một tháng, nghĩa là sau tháng thứ hai anh phải đến tiêm mũi thứ hai, sau đó tễ thứ ba mới là nửa năm, tễ thứ tư là ba năm! Chắc chắn là anh nhầm lẫn rồi!”

“Shit!!”

Lục Ly Dã tức giận chửi thề một câu, anh cúp điện thoại, phiền phức ném điện thoại lên ghế lái phụ, sau đó mạnh mẽ đạp chân ga, lao đi như bay.

Tay nắm chặt lấy tay lái, nắm đến chặt cứng chặt cứng.

Nếu là như vậy, vậy thì đưa bé trong bụng Hướng Tình...

Lục Ly Dã đột nhiên không dám nghĩ tiếp nữa!

Ban này Tổng nói gì trong điện thoại?

Nói cô ấy sảy thai rồi?!!

Cũng có nghĩa là, đứa bé trong bụng cô... đã không còn nữa rồi?!!

Lục Ly Dã nghĩ đến đây, chân ga dưới chân lại đạp mạnh hơn, chiếc xe phóng như tên lửa đến bệnh viện, trên đường dù có đèn đỏ cũng không khiến anh giảm bớt một chút tốc độ nào.

.....

Lúc Lục Ly Dã bước vào phòng bệnh, Hương Tình đã tỉnh dậy rồi.

Tổng thấy Lục Ly Dã đến liền thức thối rời đi, để lại không gian cho hai người họ.

Lục Ky Dã kéo một chiếc ghế đến bên giường Hương Tình ngồi xuống, nhưng anh không vội vã mở lời, đôi mắt đỏ ngầu vẫn luôn nhìn Hương Tình đang nằm trên giường, thở từng hơi thật dài.

Càng thở mạnh thì vành mắt càng đỏ.

Một lúc một lúc lâu sau...

Anh mới trằm mặc mở miệng: “Đứa bé, là của anh!”

Lúc anh nói câu này, mi tâm đang run rẩy kịch liệt.

Khóe mắt Hương Tình khẽ ướt, cô quay mặt đi, cắn chặt răng, “Không phải!”

Cô phủ nhận.

Bây giờ đứa bé đã không còn nữa, nói cho anh ấy sự thật tàn nhẫn này, để anh ấy đau khổ giống mình sao? Làm gì phải làm thế chứ?!

Lục Ly Dã thở một hơi, ngực kịch liệt phập phồng, âm thanh khiến người ta khó chịu: “Anh biết, bây giờ em nói như vậy chỉ là vì không muốn anh buồn như em!”

Anh nói đến đây liền dừng lại lấy giọng, trong mắt nổi lên một tầng đỏ ngầu, môi khẽ mở, muốn hỏi gì đó, nhưng lại phát hiện chẳng thể nói ra lời nào.

Âm thanh của anh cũng đã có chút khàn.

Thật ra anh rất muốn hỏi cô, tất cả những gì liên quan đến đứa bé, nhưng... anh làm sao lại có thể mở miệng ra hỏi được?

Đứa bé đã không còn nữa rồi, còn nói nữa thì chẳng phải là cố tình chọc cho cô ấy thêm đau lòng sao?!

Lục Ly Dã hai tay ôm đầu, ngồi bên giường không nói lời nào.

“Con hơn bốn tháng rồi, là con trai, em thấy con giống bố hơn...”

Hương Tình cố gắng nuốt nước mắt nói tất cả về đứa bé trong bụng cô: “Rất ngoan, bình thường ở trong bụng em không nghịch không làm loạn, nhưng cuối cùng em vẫn không thể bảo vệ tốt nó...”

Hơn bốn tháng?

Giống anh?

Lục Ly Dã nghe những gì Hương Tình nói, không nhịn được ôm đầu khóc.

Anh khóc từng đợt từng đợt, nước mắt của người đàn ông luôn là hối hận và áy náy.

Lần đầu tiên Hương Tình nhìn thấy một Lục Ly Dã như vậy, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày như hôm nay, người đàn ông mạnh mẽ này sẽ không hề kiêng dè gì mà khóc trước mặt cô... Thậm chí cô còn muốn an ủi anh, nhưng vừa mở miệng ra đã không nhịn được khóc thành tiếng.

Lục Ly Dã bắt lấy đôi bàn tay bé nhỏ của cô, đem mặt mình vùi vào đó,

bờ môi mỏng từng chút từng chút gấp gáp hôn lên lòng bàn tay cô: “Em đánh anh đi! Đánh anh, đánh anh thì anh mới dễ chịu hơn được...”

“Đừng như vậy...”

Đối với nỗi đau của Lục Ly Dã, Hương Tình hoàn toàn có thể cảm nhận được.

Đứa bé là của anh, cũng là của cô!

Cảm giác mát mát đó, cô hiểu rõ hơn ai hết.

“Ly hôn được không? Anh đưa em đi...”

Lục Ly Dã ngẩng đầu lên từ trong đôi bàn tay nhỏ của Hương Tình, đau xót phủ lên tay cô: “Sau này chúng ta còn nhiều cơ hội!”

Hương Tình nhắm mắt lại, ép buộc nước mắt chảy vào trong.

Lại mở mắt ra, cô hỏi Lục Ly Dã: “Đứa con của Tần Lịch Lịch, là của anh sao?”

Lục Ly Dã nắm lấy tay cô, ngày càng chặt hơn, một lúc lâu sau, anh lắc đầu trả lời: “Anh cũng không biết.”

Bốn chữ, Lục Ly Dã là đang chột dạ.

Là chột dạ thật rồi.

Đêm hôm đó anh uống say, trong đầu chỉ có hình ảnh Cao Hương Tình, thậm chí anh còn không biết có phải mình thật sự coi Tần Lịch Lịch là Cao Hương Tình rồi hay không... Nếu như không có, tại sao giữa hai chân Tần Lịch Lịch lại có chất nhầy màu trắng đục đó?

Nếu như có, thì tại sao anh lại không có một chút ký ức nào?!

Cho nên, đối với những chuyện đã xảy ra đêm đó, Lục Ly Dã không có cách nào xác nhận!

Chỉ một câu “không biết” của anh thôi, trái tim Hương Tình chìm

xuống... cũng có nghĩa là, đêm hôm đó giữa bọn họ đã phát sinh ra những quan hệ thân mật.

Trái tim, đau đớn nhói lên, bàn tay nhỏ giãy giụa thoát ra khỏi lòng bàn tay anh.

“Nếu như đứa bé kia là của anh, anh hãy trân trọng nó, cho dù anh có thái độ như nào với Tần Lịch Lịch, nhưng dù gì đứa bé cũng là vô tội, hơn nữa... làm cô ấy sảy thai hết lần này đến lần khác là đang tạo nghiệp!! Là trách nhiệm của anh thì anh nên gánh vác!”

Trái tim Lục Ly Dã nhói lên...

Không phản kháng, chỉ nắm chặt lấy tay cô đè lên trán mình, dùng lực rất mạnh, dường như sợ cô có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Lâu sau.....

“Được, anh đồng ý với em.”

Lục Ly Dã cẩn trọng gật đầu: “Anh đồng ý với em, nếu đứa bé thật sự là của anh, anh nhất định sẽ cho họ một câu trả lời!”

Anh nói rồi lại hôn lên mu bằng tay cô: “Em nói xem có phải là ông trời đang cố tình trừng phạt tội lỗi trong quá khứ của anh, cho nên mới đem con chúng ta đi?”

Lục Ly Dã nói đến đây, con người đen nhánh lại đỏ lên: “Thật ra chuyện Tần Lịch Lịch sảy thai vì anh một lần thật sự đã trở thành cái bóng trong lòng anh, giống như những gì em nói, anh cảm thấy mình cực kì không giống một thằng đàn ông, không dám gánh những trách nhiệm mà một người đàn ông nên gánh! Trong lòng anh thật ra vẫn luôn áy náy với cô ấy, nhưng anh không biết thể hiện, thậm chí anh còn lựa chọn trốn tránh những tội lỗi của mình, không dám nhắc đến, không dám đối mặt... Khi cô ấy nói với anh mang thai lần thứ hai, anh thật sự ngây ngốc rồi, anh không yêu cô ấy, anh không có chút cảm giác nào với cô ấy hết, càng không muốn lấy cô ấy! Lúc ấy anh thật sự hận không thể cho mình một bạt tai...”

Lục Ly Dã nói với Hương Tình những lời sâu thẳm trong lòng về những

nỗi đau anh không dám đối mặt trong mấy năm này.

Mặt vùi vào trong lòng bàn tay cô: “Qua mấy năm như vậy rồi, cứ nghĩ anh đã nghiêm túc với tình cảm rồi, nhưng cuối cùng mới nhận ra, anh vẫn như lúc trước, vẫn khôn nạn như vậy!!”

Anh tự trào phúng, chế giễu bản thân mình.

Hương Tình không biết nên nói gì an ủi anh.

Cuối cùng, cái gì cũng không nói, chỉ giơ tay ra ôm lấy anh...

Ôm chặt anh.

Có lẽ giây phút này, bọn họ thật sự cần một vòng ôm đơn giản đến từ đối phương để chữa lành trái tim đầy vết thương kia!

.....

Hương Tình ngủ say rồi.

Lục Ly Dã gọi điện cho Tống.

“Tống, giúp anh tìm hai người lợi hại chút đi theo Tần Lịch Lịch, xem bình thường cô ta thường làm gì, qua lại chỗ nào.”

“Ừm, có tin tức lập tức gọi điện cho anh.”

“Ừm, được.”

Nói xong, Lục Ly Dã thu hồi tầm nhìn lại.

Nói thật, một số chuyện liên quan đến đứa bé và những gì xảy ra đêm đó, Lục Ly Dã vẫn luôn mang một thái độ hoài nghi.

Đứa bé rốt cuộc có phải của anh hay không, quả thật vẫn cần phải điều tra.

Có lẽ đứa bé thật sự là của anh, nhưng Lục Ly Dã luôn cảm thấy đứa bé này đến quá đúng lúc, cũng đến quá chuẩn!

Cho dù đêm hôm đó hai người bọn họ thật sự có xảy ra chuyện gì, anh cũng không tin có thể trúng thai nhanh như vậy.

Dù gì tối hôm đó anh cũng uống nhiều như vậy, men rượu sẽ làm ảnh hưởng đến sức sống của t*ng trùng, cho nên chỉ số trúng thai là rất thấp rất thấp... hơn nữa, Tần Lịch Lịch cô ta cũng không phải chưa tính kế anh bao giờ!

-----oOo-----

Chương 520: Không phải thương lượng mà là ra lệnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cho nên, lúc này Lục Ly Dã phải đề phòng hơn.

Người của Tống luôn đi theo Tần Lịch Lịch, phát hiện cô ấy đang nằm trong bệnh viện giữ thai.

Sau khi biết được điều này, Tống không dám chậm trễ, vội vàng thông báo với Lục Ly Dã: “Hình như cái thai của Tần Lịch Lịch không ổn, mấy ngày qua vẫn nằm ở trong bệnh viện dưỡng thai, cũng không thấy cô ta nói muốn bỏ đứa trẻ.”

Ở đầu kia của điện thoại, Lục Ly Dã cười lạnh: “Đây chính là lợi thế duy nhất để cô ta gả vào nhà họ Lục, cô ta sẽ cam lòng bỏ nó sao? Tạm thời cậu cứ điều tra giúp tôi xem cô ta rốt cuộc có vấn đề gì, tại sao phải nằm viện!”

"Vâng!"

Lục Ly Dã cúp máy, trở về phòng bệnh của Hương Tinh.

Khi luật sư Ngô nhìn thấy được người đàn ông đẹp trai ngồi đối diện, trong lòng bàn tay đã ướt mồ hôi.

Cho dù người đàn ông này không nói gì, nhưng trên người phát ra khí thế đủ cho người ta không rét mà run.

"Luật sư Ngô?"

Morri cuối cùng cũng lên tiếng.

Ngón tay thon dài không rõ vô tình hay cố ý cứ gõ lên mặt bàn, hỏi cô ta: "Cô chính là luật sư đại diện cho vợ tôi sao?"

Luật sư Ngô hắng giọng, cố làm mình bớt khấn trương, gật đầu: "Đúng vậy!"

"... Ừ."

Morri nói khẽ một tiếng và nhìn chăm chăm vào cô ta. Bỗng nhiên ngón tay anh ta ngừng gõ xuống mặt bàn: "Vậy cô cảm thấy cô có bao nhiêu phần trăm thắng được vụ kiện này?"

"Nói thật là 90%!"

Morri cười: "Rất tốt, tôi thích sự thành thật của cô! Nhưng tôi cho cô biết, tôi thấy tỉ lệ thắng vụ kiện này của cô là âm 100%!!"

"..."

Khi luật sư Ngô muốn hỏi một câu, anh dựa vào đầu mà chắc chắn như thế lại thấy anh ta giơ tay lên. Chỉ thấy Ngô Dữ Sinh cầm theo một vali đi đến, trực tiếp mở ra ở trước mặt luật sư Ngô: "Tôi trước sau vẫn tin tưởng trên thế giới này không có vấn đề gì mà không giải quyết được bằng tiền! Luật sư Ngô, vợ tôi cho cô bao nhiêu, tôi trả cô gấp mười lần! Mà tôi chỉ cần một điều kiện, đó chính là cô nghĩ cách thua vụ kiện này!! Sau khi thành công, tôi sẽ đưa cô một khoản tiền nữa!"

"Ngài Mạc đang hỏi lộ tôi sao?"

Trong lòng bàn tay luật sư Ngô đã ướt sũng mồ hôi: "Ngài Mạc, về chuyện này ngài để cho tôi suy nghĩ một chút đã. Dù sao thua một vụ kiện cũng không phải là chuyện nhỏ đối với chúng tôi!"

"Luật sư Ngô! Tôi nghĩ cô còn chưa biết rõ vài điều. Ngài Mạc của chúng tôi ngồi ở đây không phải đang thương lượng với cô về chuyện

này, mà là... ra lệnh!! Nếu cô thức thòi một chút sẽ không có hại gì cho cô cả!"

Ngô Dữ Sinh có “lòng tốt” nhắc nhở luật sư ngồi đối diện.

Luật sư Ngô cắn môi, không nói một lời.

Morri ngược lại cũng không vội, ngón tay thon dài tùy ý gõ lên mặt bàn, gương mặt lạnh lùng còn thản nhiên nói: “Cô Ngô, tôi không có nhiều thòi gian, cho cô ba phút cuối cùng để suy nghĩ.”

Anh ta vừa nói dứt lời, hai bên đều không nói gì nữa.

Trong văn phòng rơi vào sự yên tĩnh một cách kỳ lạ, chỉ nghe tiếng đồng hồ trên tường phát ra những tiếng "tích tắc", mỗi tiếng lọt vào trong tai của luật sư Ngô đều có vẻ đặc biệt áp lực.

Thòi gian trôi qua từng giây một...

Trên bàn, cát chảy xuống không ngừng.

Khi ba phút gần sắp kết thúc...

"Được!"

Luật sư Ngô cuối cùng gật đầu: “Được, ngài Mạc, tôi đồng ý với ngài!”

Bất kể là đối mặt với tiền tài hay thế lực của anh ta, thật ra cô ta đều không có sự lựa chọn nào khác. Anh ta cho cô ta ba phút suy nghĩ cũng chỉ xuất phát từ phép lịch sự mà thôi.

Đôi môi Morri đang căng ra thành một đường thẳng, lúc này hơi cong lên có vẻ thả lỏng.

Ngô Dữ Sinh đẩy va li đến trước mặt luật sư Ngô: “Luật sư Ngô là một người thức thòi. Sau khi chuyện này xong, tổng giám đốc Mạc sẽ không bạc đãi cô! Mặt khác, mong cô yên tâm, chuyện tổng giám đốc Mạc tới tìm cô hôm nay, ngoại trừ ba chúng ta ra sẽ không có người thứ tư biết chuyện này.”

"... Được."

Vẻ mặt luật sư Ngô có phần tái nhợt, lúng ta lúng túng khẽ gật đầu.

"Nếu đã vậy, chúng tôi cũng không quấy rầy luật sư Ngô nữa, cô cứ làm việc đi!"

Morri nói xong liền đứng dậy, đi ra ngoài.

"Tổng giám đốc Mạc đi thông thả!"

Luật sư Ngô vội vàng đứng dậy đưa tiễn.

Morri dẫn theo Ngô Dữ Sinh và thuộc hạ của mình lái xe rời đi.

Lục Ly Dã hẹn Tống ở quán cà phê trước Cục cảnh sát.

"Anh Dã! Có tin tức, nhưng em chỉ sợ nói ra tin tức này thì anh sẽ... không chịu nổi."

Tống nói xong liền cầm cốc nước bên cạnh uống ực một hớp.

Lục Ly Dã dựa lưng vào sofa, khoanh tay lại: "Nói đi, tình hình thế nào?"

"Tần Lịch Lịch này thật sự rất biết cách tính toán!"

"Nói trọng điêm!"

Rõ ràng anh ta không có hứng thú biết Tần Lịch Lịch rốt cuộc là người thế nào!

Hứng thú duy nhất của anh ta là chuyện liên quan giữa bọn họ.

"Là như vậy, em tìm anh em theo dõi cô ta ở trong bệnh viện nhiều ngày, hơn nữa cũng nghĩ cách lấy được ADN của đứa trẻ trong bụng cô ta để tiến hành so sánh với anh. Đứa bé kia đúng là con của anh..."

Lục Ly Dã nghe nói thế thì khẽ nhíu mày, nét mặt rõ ràng không vui, ánh mắt trầm xuống: "Nói tiếp."

"Chúng em theo dõi ở trong bệnh viện ba ngày mới điều tra ra được nguyên nhân cô ta nằm viện là vì cái thai dường như không ổn. Ban đầu bọn em dự định dừng ở đây, nhưng không ngờ có một lần vô tình lại để cho anh em của em nghe trộm được cuộc nói chuyện giữa cô ta và bác sĩ chính của cô ta. Anh đoán thế nào..."

Nói đến đây, trên mặt Tống còn có vẻ hung phấn nói không nên lời.

"Đừng úp úp mở mở với tôi nữa, nói đi!"

"Nội dung cuộc nói chuyện chính là... liên quan tới vấn đề thụ tinh nhân tạo!!"

"Thụ tinh nhân tạo??"

Đôi mắt Lục Ly Dĩ sáng lên, bỗng nhiên có hứng thú với đề tài này.

"Đúng vậy! Hóa ra đứa trẻ trong bụng Tần Lịch Lịch lại là do thụ tinh nhân tạo! Hơn nữa, đứa trẻ trong bụng của cô ta dường như đặc biệt không ổn, dù sao cũng là thụ tinh nhân tạo nên có thể sẽ bị sinh non bất kỳ lúc nào!"

"Cho nên..."

Lục Ly Dĩ nhếch môi, cười lạnh: "Bây giờ cô ta căn bản không cần biết đứa trẻ này cuối cùng có sinh ra được hay không, chỉ cần thuận lợi gả vào nhà họ Lục chúng tôi trước khi đứa trẻ bị sinh non là được!"

Sâu trong đôi mắt tối tăm của anh ta hiện lên sự thâm trầm lại sắc bén, ngón tay thon dài gõ nhẹ xuống mặt bàn thủy tinh không theo tiết tấu nào, hình như đang nghiêm túc suy nghĩ về chuyện gì đó, lại dường như không nghĩ gì cả.

Một lúc lâu sau, anh ta hỏi Tống: "Lục Ly Dĩ tôi nhìn giống với kẻ tàn phế dễ dàng bị người khác đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy sao?"

Tống nuốt nước bọt: "Dĩ nhiên không phải."

"Còn có một việc nữa..."

Đôi mắt Lục Ly Dã nheo lại đầy vẻ nguy hiểm, hai tay khoanh trước ngực và nói tiếp: “Bây giờ tôi còn muốn biết rõ ràng một chuyện nữa! Chính là chuyện liên quan tới đêm tôi say rượu. Có phải tôi và cô ta thật sự đã xảy ra quan hệ hay không?”

"Anh Dã, chẳng lẽ bản thân anh thật sự không nhớ gì về chuyện này sao?"

Lục Ly Dã khẽ nhíu mày: “Theo lẽ thường mà nói, nếu ở trong tình huống một người đàn ông thật sự uống say chẳng khác nào đồng bunn nhào như tôi, lẽ nào năng lực đó thật sự không có bất kỳ ảnh hưởng gì sao?”

Tống lặc đầu: “Em không biết. Từ trước đến nay em chưa từng thử qua! Nếu không để tới nay em về thử với Liên Vân trước, ngày mai sẽ báo lại cho anh biết vậy?”

"..."

Lục Ly Dã liếc nhìn anh ta: “Rượu vốn ảnh hưởng tới năng lực của đàn ông, hơn nữa đêm hôm đó tôi uống say như vậy nên căn bản không có bất kỳ hứng thú nào, nữa là đối mặt với cô ta!”

Lục Ly Dã gõ xuống mặt bàn: “Chuyện này giao cho cậu, cậu nghĩ cách tìm hiểu rõ ràng giúp tôi!”

"Hả?"

Tống nhận được nhiệm vụ này thì đầu lập tức muốn to ra: “Anh Dã, anh làm vậy chẳng phải là làm khó em sao? Đêm hôm đó anh là người trong cuộc còn không biết rõ tình hình, vậy em làm sao...”

Bi kịch!

Tống gãi đầu: “Được rồi, được rồi, chuyện này cứ giao cho em! Em sẽ nghĩ cách tìm người tới gặp bác sĩ chính kia để thăm dò một chút, xem cô ta có thể biết được tin tức gì không.”

"Ừ. Nhưng cho dù cô ta có biết tin tức cũng sẽ không tùy tiện để lộ cho

người ngoài biết đâu! Cậu phải biết, dù sao chuyện trộm t*ng trùng cũng không phải là chuyện nhỏ!"

"Vậy em nên làm thế nào chứ?"

Lục Ly Dã suy nghĩ một lát lại gõ xuống bàn một cái, đôi môi mỏng cong lên, thoáng lộ ra một nụ cười đầy tính toán: "Thôi đi, chuyện này tạm thời cứ để đó đã! Nó không quan trọng, sớm muộn gì cũng sẽ biết thôi."

"Hả? Vậy anh Dã, anh định làm gì với đứa bé? Nếu nó thật sự được sinh ra thì anh có chịu trách nhiệm không vậy?"

"Vẫn là câu nói kia, đứa trẻ thật sự sinh ra, tôi sẽ chịu trách nhiệm! Nhưng người phụ nữ này... Cho dù Lục Ly Dã tôi có độc thân cả đời cũng sẽ không cưới cô ta! Về phần chuyện cô ta cấu kết với bác sĩ trộm t*ng trùng... A! Dám đùa giỡn Lục Ly Dã tôi trong lòng bàn tay, như vậy bọn họ chắc hẳn đã sớm đoán được hậu quả của mình rồi chứ?!!"

Lục Ly Dã vừa nói dứt lời thì điện thoại để bên cạnh tay lại đổ chuông.

Đó là do Lý Vân Họa - mẹ của anh ta gọi tới.

"Mẹ."

"Ly Dã, mẹ hỏi con mấy chuyện, bây giờ con phải nói thật cho mẹ biết!"

Trong điện thoại, thái độ của Lý Vân Họa đặc biệt nghiêm túc.

Điều này làm cho thái độ của Lục Ly Dã không thể không nghiêm chỉnh, thần kinh cũng hơi căng thẳng nhưng giọng điệu vẫn thản nhiên: "Vâng, mẹ cứ hỏi đi."

"Có phải Hương Tình đã sớm kết hôn với người khác, đúng không?"

Không khó nghe ra được sự bi thương trong lời nói của Lý Vân Họa.

"Mẹ, mẹ nghe ai nói vậy?"

"Con phải trả lời mẹ, có đúng hay không!"

Lục Ly Dã im lặng vài giây mới nói: “Đúng...”

"Thì ra là thế! Cho nên ngày đó hai đứa mới kỳ lạ như vậy, cho nên hai đứa mới chia tay..."

"Mẹ, sao mẹ biết được chuyện này? Hương Tình tự nói với mẹ sao?"

"Mẹ còn có một việc nữa muốn hỏi con!"

"Được, mẹ cứ hỏi tiếp đi."

"Có đúng là con làm cho một người phụ nữ tên là Tần Lịch Lịch mang thai không? Hơn nữa, đây còn không phải là lần đầu. Trước đó cô ta trước từng sinh non con của con một lần rồi, có đúng không?!"

Ở trong điện thoại, thái độ của Lý Vân Họa đặc biệt nghiêm khắc.

Con người của Lục Ly Dã chột co lại, hiện lên vẻ sắc bén và nguy hiểm: “Mẹ, cho nên việc Hương Tình kết hôn và Tần Lịch Lịch có thai đều do Tần Lịch Lịch nói cho mẹ biết sao?”

A! Xem ra cô gái này thật sự rất sót ruột.

Chắc là sợ đứa trẻ trong bụng không giữ được nữa!

"Đúng vậy, cô ta gọi điện thoại nói cho mẹ biết, còn nói con căn bản không định cưới cô ta cho nên cô ta tính bỏ đứa nhỏ này! Ly Dã, mẹ không quan tâm con nghĩ gì về cô gái này, nhưng đứa bé trong bụng cô ta vô tội! Hơn nữa người ta đã mang thai đứa con của con lần thứ hai. Nếu con dám để cho cô ta phá thai, bố con chắc chắn sẽ không bỏ qua cho con đâu! Bây giờ ông ấy đã bị con làm cho giận đến mức sắp chết rồi đấy!!"

Xem ra thủ đoạn của Tần Lịch Lịch này thật sự không thấp!

Biết trong lòng mỗi người già đều thương tiếc con cháu của mình, bản thân cô ta không làm gì được anh ta nên quyết định dùng người nhà để tạo áp lực với anh ta!

Xem ra Lục Ly Dã thật sự đã coi thường cô gái này rồi!

"Mẹ, mẹ đừng quan tâm tới chuyện này nữa. Mẹ cứ giúp con khuyên nhủ bố con là được. Chuyện này không liên quan đến bố mẹ, không cần phải vì con mà phiền lòng nhiều như vậy làm gì! Còn nữa, sau này bố mẹ đừng tùy tiện tin lời người phụ nữ kia nói! Mẹ biết chưa?"

"Cái gì mà chuyện không liên quan đến bố mẹ chứ? Sao con có thể nói ra những lời vô sỉ như vậy được? Đứa trẻ trong bụng người phụ nữ kia chính là con cháu của nhà họ Lục chúng ta!! Chẳng lẽ con lại muốn để cho cô ta tiếp tục phá thai sao? Mẹ cho con biết, con làm ra chuyện oan nghiệt này nhiều lần thì sẽ bị ông trời trừng phạt đấy!!"

Lời Lý Vân Họa nói thật sự động đến vết thương trong lòng Lục Ly Dã.

Giống như lời mẹ anh ta nói, ông trời thật sự không có chút tình nghĩa gì với anh ta, trừng phạt anh ta nặng nề, làm cho anh ta mất đi đứa con trai của mình!

-----oOo-----

Chương 521: Mở phiên tòa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nỗi đau tê tâm liệt phế ấy, anh thật sự không muốn trải qua lần nào nữa!

"Mẹ..."

Giọng của Lục Li Dã khàn đi.

Chuyện Hương Tình bị sảy thai, anh không định nói cho mẹ mình biết, không muốn để ba mẹ phải chịu đựng nỗi đau mất người thân một lần nữa như anh.

"Chuyện này không lo xong, sau này đừng gọi mẹ là mẹ nữa!!"

Lý Vân Họa giận rồi.

“Mẹ, mẹ nghe con nói trước đã, được không?”

Lục Li Dã cũng hơi mất kiên nhẫn.

“Nói đi, mẹ xem con còn gạt mẹ chuyện gì nữa!”

“Mẹ, con đã nói thật với mẹ rồi, đứa trẻ trong bụng Tần Lịch Lịch là do cô ta lấy t*ng trùng của con rồi tự đến bệnh viện bí mật tiến hành thụ tinh nhân tạo mà không có sự cho phép của con! Nếu theo ý của mẹ, con phải vì đứa trẻ sinh ra từ việc thụ tinh nhân tạo đó mà lấy cô ta sao, vậy tất cả đàn ông hiện t*ng trùng trên thế giới này đều phải lấy hết những người phụ nữ dùng t*ng trùng của anh ta mang thai hay sao?!”

Lời của Lục Li Dã làm Lý Vân Họa thấy hơi mờ mịt: “Thụ tinh nhân tạo?”

“Vâng! Có một tối, cô ta nhân lúc con say, lén lấy t*ng trùng của con, nói thật, con nghi ngờ tối đó thật ra con và cô ta không phát sinh chuyện gì cả, cùng lắm là cô ta tự dùng tay giúp con, nói chung chuyện này con sẽ nhanh chóng điều tra.”

“Nhưng, nhưng sao cô ta lại phải làm như vậy?”

“Mẹ chưa hiểu sao? Cô ta muốn lợi dụng đứa trẻ này để bước chân vào nhà họ Lục! Cô ta biết con sẽ không lấy cô ta, thế nên mới gọi điện cho ba mẹ, muốn hai người ép con! Mẹ, hôm nay con đã nói hết rồi, con không quan tâm Tần Lịch Lịch muốn lấy tiền của nhà họ Lục, hay là muốn Lục Li Dã con, nói chung chỉ có một câu, con tuyệt đối sẽ không lấy cô ta! Ngoài ra, mẹ phải chuẩn bị tâm lý cho tốt...”

“Chuẩn bị tâm lý gì?”

Lý Vân Họa hỏi anh với vẻ nghi hoặc.

“Đứa trẻ trong bụng cô ta, mẹ và ba đừng quan tâm, cũng đừng để trong lòng.”

“Sao có thể không để trong lòng đây? Dù là đứa bé có được do thụ tinh nhân tạo, nhưng cũng là con của con!”

“Mẹ, mẹ có tìm hiểu về thụ tinh nhân tạo không? Con trai mẹ xin nói một câu không được hay lắm, thụ tinh nhân tạo hầu như xác suất thất bại là 99%! Vợ chồng một người bạn của con làm phương pháp thụ tinh nhân tạo, thai được sáu tháng rồi thì bị sảy! Huống hồ tình hình thai của cô ta cũng cực kỳ không ổn, nói không chừng cô ta biết bầu khó giữ, thế nên mới không thể đợi được nữa mà gọi cho ba mẹ, vội vã muốn vào nhà họ Lục chúng ta.”

“Ôi...”

Lý Vân Họa nặng nề thở dài: “Con nói cũng đúng. Được rồi, chuyện này ba mẹ không nhúng tay vào nữa, nói chung, sau khi giải quyết xong chuyện này, con phải cho chúng ta một lời giải thích!”

“Được ạ.”

“Con trai à, nếu đứa trẻ này là của nhà họ Lục, con nhất định phải giữ nó lại, biết chưa?”

“Được rồi, mẹ, mẹ đã nhắc rất nhiều lần rồi! Con tự biết phải xử lý thế nào!”

“Được rồi, nói nhiều thì con lại không nghe! Mẹ không nói nữa, không nói nữa...”

Lý Vân Họa nói rồi cúp máy, rồi khẽ thở dài: “Ồ bên Hương Tình rõ ràng đang tốt, sao giờ lại rơi vào bước đường này, thằng nhóc này...”

Lục Li Dã hậm hực cúp điện thoại.

“Dì gọi đến ạ?”

Tổng hỏi một câu.

“Chứ còn ai nữa.” Lục Li Dã vút điện thoại lên bàn: “Bà luôn phiền như thế.”

“Dì lo lắng cho anh thôi! Đúng rồi, anh Dã, chuyện của Tần Lịch Lịch anh định xử lý thế nào?”

“Rất đơn giản! Cô ta nếu đã dám làm kẻ trộm, vậy thì phải chịu sự trừng phạt của pháp luật!”

Lục Li Dã khoanh tay, gác chân lên bàn, cong khoé môi, nói hai chữ:
“Tố cáo!”

“Hà?”

Tống há mồm.

“Biểu cảm gì vậy?”

“Không phải chứ, anh Dã...chuyện này tố cáo kiểu gì? Chuyện này pháp luật chắc cũng không có quy định đâu?”

“Có quy định hay không đều dựa vào quyết định của thẩm phán! Tìm một luật sư giỏi chút, chuyện gì cũng sẽ giải quyết được!”

Lục Li Dã nói xong đứng dậy: “Tôi đó giữa tôi và cô ta có xảy ra chuyện gì không, còn chưa làm rõ!”

“Tại sao?”

Tống khó hiểu.

Lục Li Dã nhếch môi cười: “Tống, cậu cũng từng vào tù, lúc bị nhốt ở đấy, cậu có dám nói dối nữa không? Đã lên tòa rồi còn dám nói dối trước tòa, vậy tội càng thêm tội! Tần Lịch Lịch cô ta, dám không?”

“Anh Dã! Bái phục bái phục!”

Tống nói rồi cũng đứng dậy theo anh, hai tay chống lên mặt bàn, người nghiêng về phía trước, hỏi một câu: “Nhưng anh thật sự nhẫn tâm tố cáo một cô gái yếu đuối ra tòa à? Cách làm này...”

Lục Li Dã xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa trả lời: “Cậu yên tâm đi! Loại chuyện kiểu này bên tòa nhiều nhất chỉ phán tạm giam và bồi thường thôi, giam mười ngày một tháng, cảnh cáo một chút, ngoài ra, cho cô ta mang danh có tiền án tiền sự cả đời cũng là một loại trừng phạt rồi, cảnh cáo cô ta, Lục Li Dã không phải là loại đàn ông dễ chơi! Đương

nhiên, qua chuyện này, tôi cũng học được một bài học.”

“Bài học gì?”

“Từ sau, bắt buộc phải duy trì khoảng cách 100m với cô ta! Còn nữa, tuyệt đối, tuyệt đối không cho cô ta bất kì cơ hội nào bước qua cánh cổng nhà tôi, ngoài ra...không được phép uống say nữa! Để xảy ra chuyện!”

“Đúng đúng đúng! Hạng phụ nữ này, chúng ta vẫn nên phòng bị thì hơn, phải cực kỳ cẩn thận!”

“Được rồi, tôi còn có chuyện, đi trước nhé!”

“Đi bận chuyện ly hôn của Hương Tình à?”

“Ừ!” Lục Li Dã nói rồi lên xe, đóng cửa xe lại, thắt dây an toàn: “Hôm nay cô ấy lên tòa, tôi phải đi xem! Morri không phải là người dễ đối phó, không chừng còn chơi trò âm hiểm phía sau! Nói không chừng tôi còn có cơ hội lên tòa để xác nhận bằng chứng! Được rồi, đi đây...”

Nói xong, anh lái chiếc xe Maybach lao đi với tốc độ như tên lửa.

Trong tòa...

Lúc Lục Li Dã đến, phiên tòa vẫn chưa chính thức bắt đầu.

Hương Tình ngồi ở vị trí nguyên cáo, còn Morri ngồi ở vị trí bị cáo bên cạnh.

Ngược lại với vẻ căng thẳng của Hương Tình, Morri ung dung thoải mái hơn nhiều.

Hình như khi đối mặt với mọi chuyện, lúc nào anh ta cũng như vậy.

Lục Li Dã vừa bước vào, Hương Tình đã nhận ra anh.

Ánh mắt không tự chủ được mà nhìn anh, trao đổi ánh mắt với anh.

Lục Li Dã nhìn cô với ánh mắt khích lệ, rồi ngồi xuống ghế.

Hương Tình cũng bót căng thẳng hơn nhờ sự có mặt của anh, nhưng trong lòng lại không có nhiều niềm tin với vụ kiện này.

Nói cho cùng, Morri vốn không phải là một kẻ dễ đối phó, mà luật sư anh ta thuê là luật sư nổi tiếng nhất về mảng ly hôn, ông ta đã có tám năm trong nghề, chỉ có duy nhất một lần thất bại, hầu như lần nào cũng có thể cãi đen thành trắng, cãi chết thành sống.

Hương Tình thực ra có hơi sợ, tuy cô tin chứng cứ của cô có giá trị hơn.

“Mời tất cả đứng dậy!”

Đang lúc Hương Tình nghĩ ngợi đến thất thần, thì thẩm phán đi vào, tất cả mọi người đứng dậy chào.

Thẩm phán và đoàn hội thẩm ngồi vào chỗ, một tiếng “mời ngồi”, theo đó thẩm phán gõ búa, tuyên bố phiên tòa chính thức bắt đầu.

Luật sư hai bên bắt đầu phát biểu, tuyên bố lập trường.

Hương Tình cho rằng trong mối quan hệ vợ chồng không có tình nghĩa vợ chồng, nên lựa chọn ly hôn, Morri bên này lại cho rằng tình nghĩa vợ chồng vẫn rất sâu nặng, từ chối ly hôn.

Trước tiên, luật sư bên nguyên cáo hỏi.

“Xin hỏi nguyên cáo, cô Cao Hương Tình, lúc trước, cô đồng ý kết hôn với anh Morri dưới tình hình như thế nào? Nếu cô đã nói hôn nhân không được kiến lập trên tình yêu giữa hai vợ chồng, vậy rốt cục điều gì đã thôi thúc hai người lấy nhau?”

Hương Tình đứng trên bục thẩm vấn, nghe lời chất vấn của luật sư, trái tim hơi nảy lên một cái, ánh mắt không tự chủ mà nhìn Lục Li Dĩ đang ngồi ở ghế dưới.

Mà Lục Li Dĩ cũng đang nhìn cô, con ngươi đen khẽ nheo lại, lộ ra vẻ mong chờ của anh với vụ án lúc này.

“Cô Cao, mời cô suy nghĩ kỹ rồi thận trọng trả lời câu hỏi của tôi.”

Luật sư Ngô nhắc nhở Hương Tình đang đứng trên bục.

Hương Tình hít một hơi, nhìn thâm phán bằng ánh mắt kiên định, trả lời thật lòng: “Lí do tôi đồng ý kết hôn với anh ta, là vì anh ta lấy bí mật của bạn trai tôi ra uy hiếp tôi.”

Một tay Lục Li Dã chóng cằm, đặt trên tay đặt lên thành ghế, ánh mắt gợi cảm nheo lại nhìn chăm chăm vào Hương Tình, không cử động, chăm chú nghe Hương Tình trả lời.

“Thân phận lúc đó của bạn trai tôi hơi đặc biệt, anh ấy... anh ấy là một cảnh sát gián điệp, vì sơ suất của tôi, không cẩn thận làm lộ tin đó với Morri. Morri liền lấy chuyện này ra để uy hiếp, cưỡng ép tôi gả cho anh ta, nếu không, anh ta sẽ tiết lộ bí mật của bạn trai tôi, thế nên tôi không còn cách nào khác...”

Lời sau đó, Hương Tình không nói nữa.

Lúc này, cô có thể cảm nhận được rõ ràng, có một ánh mắt sắc bén nóng như lửa đang từ ghế người tham dự phóng đến.

Cô biết, là của Lục Li Dã.

Thậm chí, cô không dám nghiêng đầu nhìn anh.

Lục Li Dã khoanh tay, nhìn Hương Tình với vẻ chăm chú.

Hơi thở có chút nặng nề, trong lòng có đủ mọi loại cảm giác, loại gì cũng có!

Ngón tay khẽ vuốt chóp mũi, lại vuốt tóc mái, có hơi khó chịu, hoảng loạn, càng không biết phải làm sao.

Quá trình này, anh thật sự chưa từng nghĩ tới!

“Luật sư bên bị cáo, có nghi vấn gì với câu trả lời của nguyên cáo không?”

“Có.”

Luật sư của bên Morri chất vấn: “Thẩm phán, lời vừa rồi của cô Cao, chỉ là từ một phía, không chứng cứ, những lời này không đáng tin, đương sự bên tôi phủ nhận!”

“Tôi không nói dối!”

Hương Tình đưa ánh mắt lãnh đạm nhìn về phía Morri.

Morri cũng nhìn cô.

Nhìn anh ta rất điềm nhiên, bình tĩnh, và...cứng cõi.

“Ngược lại, tình cảm giữa đương sự bên tôi và nguyên cáo trước khi kết hôn quá rõ ràng, đặc biệt là đồng nghiệp của nguyên cáo, thẩm phán, tôi muốn mời nhân chứng của bên tôi lên trước tòa.”

“Được! Cho phép.”

Thẩm phán gõ chiếc búa thẩm phán trên bàn.

Nhân chứng lên tòa, thế mà lại là...Tần Lịch Lịch?!

Hương Tình từ bục thẩm vấn đi về vị trí nguyên cáo của mình.

“Cô Tần, với thân phận là đồng nghiệp của nguyên cáo, tôi hy vọng cô thành thật trình bày lại tất cả những gì cô biết!”

Luật sư của Morri nhắc nhở Tần Lịch Lịch.

“Vâng.”

Tần Lịch Lịch gật đầu.

“Trước khi bọn họ kết hôn, tôi và đồng nghiệp thường xuyên bắt gặp anh Morri đây ở công ty tôi, hơn nữa, bọn tôi nhiều lần chính mắt nhìn thấy hai người họ hôn môi, ôm ấp! Nhiều lúc, anh Morri sẽ đến công ty để đi ăn cùng vợ anh ấy, quan hệ giữa hai người họ vẫn rất tốt, ít nhất thì người ngoài thấy là vậy! Hơn nữa, anh Morri từng bảo lãnh đạo của tôi sa thải tôi chỉ vì vợ anh ấy không thích tôi, điều này, lãnh đạo của tôi

cũng rất rõ!”

“Rất tốt!”

-----oOo-----

Chương 522: Luật sư bị sa thải

Nguồn: EbookTruyen.VN

Luật sư bên Morri tán thành gặt đầu: “VẬY cô Tần, tôi hỏi cô, nguyên cáo Cao Hướng Tình tại sao lại không thích cô?”

Tần Lịch Lịch hơi ngập ngừng, mới nói: “Bởi vì trước kia cô ấy và bạn trai tôi cũng từng có mối quan hệ mập mờ!”

“Bạn trai cô?”

Luật sư của Morri nói rồi đưa một tấm ảnh ra trước mặt Tần Lịch Lịch: “Cô Tần, mời cô nhìn rõ, ‘bạn trai’ mà cô nói là người này sao?”

Đây là bức ảnh chụp Tần Lịch Lịch và Lục Li Dã đang cùng đi ra khỏi căn hộ của Lục Li Dã.

Lục Li Dã nhìn trên màn hình chiếu, thấy người trong ảnh là mình, có hơi kinh ngạc, ánh mắt tối đi, môi mím chặt thành một đường thẳng, anh không có một phản ứng thừa nào, chỉ im lặng quan sát hành động của tất cả mọi người trong phiên tòa.

Anh nhận ra, luật sư của Hướng Tình không hề lên tiếng chất vấn đối với bất cứ một chứng cứ nào.

Thậm chí trước lúc đó, cũng chưa từng có ý muốn mời Lục Li Dã lên tòa làm chứng, Lục Li Dã anh là một nhân chứng cực kỳ quan trọng trong sự việc này, mà một luật sư chuyên nghiệp sao có thể bỏ qua lỗ hổng này đây?

Có vấn đề!

Hơn nữa, vấn đề này không nhỏ chút nào.

“Đúng, là anh ấy.”

Tần Lịch Lịch gật đầu.

“Thẩm phán, người đàn ông trong bức ảnh, tên là Lục Li Dã, từng là một điệp viên xuất sắc, cũng chính là “bạn trai” theo lời của nguyên cáo. Còn một điều nữa, cô Tần, theo tôi biết, cô đã mang thai rồi! Có đúng hay không?”

“Đúng! Đứa con là của bạn trai tôi.”

“Cũng chính là anh Lục trong bức ảnh?”

Luật sư lại hỏi tiếp.

“Đúng!”

“Được rồi! Ngài thẩm phán, bây giờ tôi muốn gọi nhân chứng số hai.”

“Cho phép!”

Thẩm phán cho phép.

Luật sư bên Morri thao tác với máy tính trước bàn, một bản giấy tờ chứng minh DNA giữa cha và con hiện lên màn hình.

“Đúng thật như các vị đã thấy, bản kết quả DNA này, chính là của đứa trẻ trong bụng cô Tần và anh Lục, kết quả cho thấy, đứa bé chính là con của anh Lục! Tôi muốn hỏi nguyên cáo Cao một vấn đề, nếu cô đã nói trước đây cô và anh Lục yêu nhau, vậy xin hỏi cô, nếu tình cảm giữa hai bên sâu sắc như vậy, thì tại sao cô Tần lại luôn đứng giữa hai người? Sao cô Tần tại sao lại mang thai con của anh Lục vào đúng lúc này? Vì vậy, ngài thẩm phán, kết luận của tôi là, giữa cô Cao và anh Lục, chỉ là tình cảm ngắn ngủi được biên diễn ra mà thôi, mà tình cảm của cô Cao và anh Morri vẫn không tan vỡ, vẫn chưa đi đến nước phải ly hôn! Hy vọng thẩm phán phán không chấp thuận ly hôn!”

Mọi người bắt đầu bàn luận, tranh cãi...

Lục Li Dã ngồi trên ghế quan sát, lúc đó thật muốn cho luật sư ăn nói hùng hồ này một tràng pháo tay nhiệt liệt!

Bảo sao người ta nói anh ta có thể cãi chết thành sống, vuông cũng bóp được thành tròn, trắng cũng đổi được thành đen!

Quả nhiên, rất khá!

“Luật sư bên nguyên cáo, xin hỏi cô có bổ sung gì không?”

Luật sư Ngô không khẽ hít một hơi, căng thẳng đỏ mồ hôi lạnh, từng giọt mồ hôi lăn trên trán, hồi lâu sau...

“Không có, thưa thẩm phán.”

“...”

Kết quả này, Lục Li Dã đã liệu tới, thế nên, không thể hiện có gì bất ngờ.

Nhưng Hương Tình bên cạnh, có hơi không tin được mà nhìn luật sư chính cô đích thân mời đến: “Luật sư Ngô, cô không có gì cần nói nữa sao?”

“Cô Cao, tình hình này, cô cũng thấy rồi, lần kiện này, chúng ta sẽ thua thôi...”

“Cô không giúp tôi, thì sẽ thua thật đó!”

Tâm trạng của Hương Tình hơi kích động.

Nếu lần kiện này thua, ít nhất cô phải đợi nửa năm, nửa năm sau cô mới được tố cáo lần nữa.

Nửa năm...

Đôi với cô mà nói, đúng là một cơn ác mộng đau khổ nhất trong đời!

Cô không thể thua, cô không thể thua được!

“Cô Cao, không phải tôi không giúp cô, mà là...”

“Thẩm phán, tôi xin được tạm dừng phiên tòa!”

Hương Tình không đợi luật sư Ngô giải thích, cô bỗng dung đứng dậy, yêu cầu: “Tôi muốn tạm dừng!”

Thẩm phán nghĩ ngợi một lúc, gật đầu, gõ búa thẩm phán: “Tạm dừng, năm ngày sau tiếp tục thẩm vấn!”

Hương Tình thở dài một hơi, ngã ngòai lên ghế, cả người như bị rút hết khí lực, gương mặt trắng bệch hơi đáng thương.

Luật sư Ngô và trợ lí của cô thu dọn tài liệu, muốn đi, nhưng bị Cao Hương Tình giữ tay lại: “Luật sư Ngô, đừng vội đi, chúng ta nói chuyện.”

“...Được.”

Morri sớm đã dẫn luật sư và trợ lí ra khỏi tòa.

Thậm chí, còn không thèm nhìn Hương Tình một cái.

Hương Tình và luật sư Ngô vừa ra khỏi tòa, đã gặp Lục Li Dã đợi ở cửa.

Anh tùy ý vắt áo khoác lên vai, lười biếng dựa vào tường, vừa thấy Hương Tình và luật sư đi ra, vội ngòai thẳng người: “Luật sư Ngô, nói chuyện với tôi!”

Luật sư Ngô hơi khựng lại.

Hương Tình cũng hơi bất ngờ.

“Quán cà phê yên tĩnh ở đối diện, đi theo tôi!”

Lục Li Dã không giải thích nhiều, bước nhanh về phía trước.

Hương Tình và luật sư Ngô bốn mắt nhìn nhau, rồi cùng đi theo anh.

Ba người ngòai trong quán cà phê.

Mỗi người gọi một li cà phê, Lục Li Dã liền đi thẳng vào vấn đề.

Ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, nói thẳng: “Luật sư Ngô, nói thẳng với tôi, lần kiện này có thành công được hay không? Nếu không thể, nói với bọn tôi, bọn tôi đổi người!”

“Li Dã...”

Lục Li Dã khoát tay với Hương Tình: “Giao cho anh!”

Hương Tình gật đầu, vừa nãy còn không yên tâm, thời khắc này, cô hoàn toàn yên tâm rồi.

Cảm giác mệt mỏi trong người dường như cũng biến mất từng chút một.

Ít nhất, lúc này, cô biết, cô không đơn độc chiến đấu, cho dù tất cả mọi người trên thế gian này không đứng về phía cô, thì còn có Lục Li Dã, anh vẫn luôn ở đây... Hương Tình nhấp một ngụm cà phê, tuy đắng, nhưng lại rất ngọt.

“Luật sư Ngô, xin trả lời câu hỏi của tôi, lần kiện này thành công được không, thắng được không? Nếu không được, mời cô nói rõ cho tôi biết!”

Thái độ của Lục Li Dã rất kiên quyết.

“Anh Lục, bất kì một vụ kiện nào, dù luật sư có giỏi đến đâu đi nữa, cũng không thể nắm chắc 100% phần thắng! Xin lỗi, vấn đề này, tôi không cách nào cho anh một câu trả lời khẳng định được.”

“Vậy sao?”

Lục Li Dã lạnh lùng thấp giọng cười: “Vậy luật sư Ngô, cô xem lại lương tâm của mình, phiên tòa vừa rồi, cô đã cố gắng hết sức chưa? Nếu cô cố gắng hết sức rồi, kết cục sẽ như vậy sao?”

“Anh Lục, nếu anh thấy vụ kiện này dễ như vậy, sao không tự mình lên?”

Luật sư Ngô hơi tức giận.

“Luật sư Ngô, đưa hợp đồng cho tôi! Bây giờ tôi chính thức thông báo cho cô biết, cô đã bị sa thải rồi!”

Lục Li Dã không hề lưu tình.

“Anh dựa vào cái gì sa thải tôi? Anh không phải là người đại diện của tôi!”

“Chỉ dựa vào việc cô bị đối phương mua chuộc với giá cao, người quản lí của cô đã có thể sa thải cô! Không chỉ sa thải, tôi còn có thể kiện cô lên hiệp hội luật sư! Luật sư Ngô, cô xem lại lương tâm mình, cô có xứng với cái tước danh thiếp luật sư của mình không!”

Luật sư Ngô vừa nghe thấy lời của Lục Li Dã, sắc mặt lập tức thay đổi, gương mặt đang hồng hào bỗng chốc cắt không một giọt máu.

“Anh ngậm máu phun người!”

“VẬY CÔ ĐI KIẾN TÔI TỘI PHÍ BÁNG ĐI!”

Lục Li Dã “bộp” một tiếng đập tước danh thiếp cảnh sát của mình lên bàn: “Cảnh sát Lục Li Dã đồn cảnh sát Bắc Thành, luật sư Ngô, tôi bây giờ chính thức khiếu nại cô nhận hối lộ, cô có quyền giữ im lặng, nhưng mỗi câu mà cô nói đều có thể trở thành bằng chứng trước tòa!”

“Được, tôi thừa nhận! Tôi đã nhận tiền hối lộ của anh Morri...”

Hương Tình và Lục Li Dã nhìn nhau.

“Cảnh sát Lục, tôi nghĩ anh cũng biết Morri là người như nào đúng chứ? Anh ta cho tôi tiền, cũng là nể tôi, nhưng cho dù anh ta không cho tôi một đồng nào, anh cảm thấy tôi dám chống lại một lời của anh ta sao? Tôi có cách nào đây?”

Hương Tình thở dài: “Tôi hiểu nỗi lòng của cô...”

Loại người hèn hạ như Morri, loại thủ đoạn nào cũng có thể làm ra được.

Lục Li Dã khẽ huých cánh tay của Hương Tình: “Làm sao đây?”

“Anh đừng làm khó luật sư Ngô.”

“Anh không nói cô ta, anh nói vụ kiện này của em.”

“Mời một luật sư khác?”

Hương Tình cũng hết cách.

“Mời luật sư khác, Morri cũng sẽ không tha.”

Lục Li Dã nghĩ ngợi, lúc lâu sau, khoát khoát tay với luật sư Ngô: “Được rồi, luật sư Ngô, cô đi đi! Cô đem hợp đồng về đây ký, chuyện này cũng coi như nói rõ ràng rồi!”

“Được! Cảm ơn cảnh sát Lục.”

Luật sư Ngô đứng dậy, vội vàng rời đi.

“Đề cô ta đi thật à?”

Hương Tình khó chịu, đầu cúi xuống dựa vào mặt bàn kính, không còn lực: “Cô ấy là luật sư giỏi nổi tiếng, nếu đến cô ấy cũng không chịu giúp, vậy lần kiện này chẳng phải là thua rồi sao?”

“Ai nói? Không phải em còn có anh sao?”

Lục Li Dã nhẹ nhàng vỗ vỗ gáy cô, tiến lại gần cô: “Sức khỏe em thế nào rồi?”

Nhắc đến sức khỏe cô, Hương Tình hơi khựng lại, hơi bưng tỉnh: “Em...vẫn khỏe.”

Sức khỏe của cô đã hồi phục tốt rồi.

Chỉ là, lời đó của bác sĩ, vẫn vang lên bên tai cô...

Hương Tình không nhìn được mà nghĩ kỹ lại, lắc đầu, cố tỏ ra kiên cường: “Em không sao! Chúng ta vẫn nên nói về vụ kiện trước đi!”

“Lý do em kết hôn với Morri, sao không nói cho anh sớm hơn?”

“Em....”

Hương Tình cắn cắn môi: “Em xin lỗi.”

“Em sợ sẽ trở thành gánh nặng tâm lí của anh?”

“...Ừm!”

“Nhưng bây giờ, gánh nặng tâm lí của anh càng nặng hơn rồi!”

Lục Li Dã hít sâu một hơi: “Nếu em nói cho anh sớm một chút, có lẽ đã không đến bước đường này...”

Bị anh nói như vậy, vành mắt của Hương Tình không nhịn được mà đỏ lên.

Lục Li Dã thấy vậy, vội an ủi cô: “Anh không có ý trách em!”

Anh thở dài: “Anh biết em là vì muốn tốt cho anh nên mới giấu! Chuyện này chúng ta đều có chỗ không đúng, cho dù gặp phải chuyện gì, cần tin tưởng đối phương, nên nói thật với đối phương! Được không?”

“Ừm, vâng.”

Hương Tình gật đầu, nhìn anh chăm chú: “Có phải chỉ vì lần bỏ lỡ này, từ nay về sau em đã hoàn toàn mất đi anh không?”

“Sợ rồi à?”

Lục Li Dã cười hỏi cô, búng nhẹ mũi cô, cười gượng: “Để xem em về sau có chịu nhớ không!”

“...”

“Được rồi, xử lý chuyện của chúng ta trước đi, rồi đến chuyện khác!”

Lục Li Dã nói rồi nhấp một ngụm cà phê: “Có một chuyện xin em nhớ rõ, từ nay về sau, em đã không còn luật sư biện hộ rồi.”

“Ý anh là gì?”

Hương Tình ngây ngốc hỏi anh: “Không phải anh muốn em tự biện hộ đó chứ?”

“Thông minh!”

“...”

“Li Dã, người ta là luật sư giỏi nổi tiếng toàn cầu đó! Biểu hiện xuất sắc của anh ta hôm nay, anh và em đều nhìn thấy, anh xem em thế này, giống đối thủ của anh ta không?”

“Biện luận giỏi thì sao? Thảm phán đến cùng chỉ tin vào, hai chữ, chứng cứ!”

“Nhưng chúng ta có chứng cứ gì?”

Nhắc đến chuyện này, Hương Tình lại thấy hơi thất bại: “Anh cũng thấy rồi đó, bọn họ có chứng cứ thuyết phục, còn có... Tần Lịch Lịch...”

-----oOo-----

Chương 523: Chúng ta chia nhau ra hành động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói tới đây Hương Tình không nhịn được liếc nhìn trộm Lục Li Dã: “Trong bụng người ta còn đang mang thai đứa con của anh đấy...”

“Bây giờ anh và em sẽ phân tích kỹ càng một chút! Đầu tiên, nói tới Tần Lịch Lịch, bây giờ cô ta đang mang thai đứa con của anh, nhưng Lục Li Dã anh vẫn muốn ở bên cạnh em, nói thay em? Bởi vì anh không yêu cô ta, anh chỉ yêu em! Cho nên Lục Li Dã anh mới không để ý cái gọi là tình thân mà kiên trì bảo vệ em! Đây chính là điểm đầu tiên em có thể chứng minh với tòa là anh yêu em!”

“Thứ hai, đứa con trong bụng của Tần Lịch Lịch có được là do phương

pháp thụ tinh nhân tạo! Thậm chí bây giờ anh nghi ngờ rằng tối đó anh và cô ta không phát sinh chuyện gì cả! Em có thể nói với toà rằng nếu như Lục Li Dã anh yêu cô ta, thì sao cô ta phải đi thụ tinh nhân tạo? Đã vậy lại còn muốn giấu giếm cha ruột của đứa bé? Bởi vì cô ta biết cha ruột của đứa bé căn bản không hề yêu cô ta!”

“Con trai của cô ấy là do thụ tinh nhân tạo?”

Hương Tình kinh ngạc.

“Đúng, thụ tinh nhân tạo, chính xác trăm phần trăm! Đến lúc đó anh sẽ nghĩ cách để cho bác sĩ của cô ta đưa ra bằng chứng cô ta đã làm thủ thuật này.”

“Nhưng cô ta sẽ đồng ý sao?”

“Nếu như cảnh sát đi tìm cô ta, em cảm thấy cô ta có đồng ý không?”

"..."

Hương Tình bật cười: “Quả nhiên mượn danh nghĩa rất dễ làm việc.”

“Thứ ba, em còn nhớ chữ “Lục” kia trên ngực em hay không? Trên ngực anh cũng có khắc một chữ “Tình” giống vậy, đến lúc đó chỉ cần vợ chồng người bạn kia của anh chịu ra tòa làm nhân chứng cho chúng ta thì quan tòa có thể biết tình cảm giữa chúng ta là thật hay giả.”

“Chữ ‘Lục’ kia...”

Hương Tình cắn môi dưới, hơi chút áy náy, cô thở dài nói: “Vài ngày trước đã bị Morri nhìn thấy, anh ta lôi em đến tiệm xăm bắt xóa đi cho bằng được! Em không muốn, nhưng mà em tránh không được anh ta...”

Tay Lục Li Dã chống cằm, mắt híp lại, liếc nhìn Hương Tình với vẻ nguy hiểm: “Xem ra đúng là bất cứ thứ gì anh cho em, em cũng đều tìm mọi cách xóa bỏ nhỉ...”

“Em thật sự không có ý đâu...”

“Được! Vậy cũng tốt, chúng ta sẽ nhờ người đã giúp em xóa hình xăm

đến làm chứng cho chúng ta. Như vậy, càng có thể tăng thêm độ tin tưởng!”

Hiềm thấy Lục Li Dã lại không làm khó Hương Tình như vậy.

“Ngoài ra, muốn phán quyết ly hôn thì cần có mấy điểm quan trọng, mà một trong số đó chính là, hai vợ chồng có sống ly thân hay không?”

Lục Li Dã nói tới đây, ánh mắt sâu thẳm mang theo hàm ý xa xa nhìn Hương Tình.

Hương Tình cũng nhìn lại anh, cô nói thật với anh ta: “Từ lúc em và anh ta kết hôn cho tới bây giờ, rất ít khi ở chung với nhau, chỉ có mấy ngày trước khi ký tên thì em có ở trong biệt thự của anh ta vài ngày, về điều này quản gia của biệt thự có thể chứng minh cho em, nhưng hiển nhiên ông ta sẽ không ra tòa làm chứng cho chúng ta đâu. Còn nữa từ lúc kết hôn cho tới nay em và anh ta cũng chưa từng làm bất kỳ chuyện vợ chồng thực sự nào đâu.”

“Chưa từng làm chuyện vợ chồng thực sự?”

Đối với kết quả này, Lục Li Dã vừa mừng vừa sợ, nhưng nhiều hơn chính là kinh ngạc.

“Về mặt này của anh là có ý gì? Không tin em à?”

Hương Tình cố ý lờm anh một cái.

Lục Li Dã vượt cằm của Hương Tình, cố ý trêu cô: “Morri không phải là đàn ông à?”

“Lục Li Dã!”

Hương Tình buồn bực hất tay anh ra.

Lục Li Dã cười xấu xa nói: “Nói thẳng ra vẫn là em không đủ sức hấp dẫn!”

“Vâng vâng vâng, là do em không đủ sức hấp dẫn được chưa? Bây giờ hai chúng ta có thể nói cho xong vụ kiện cáo này rồi lại bàn đến chuyện

khác được không?”

“Nhìn em căng thẳng như vậy...”

Lục Li Dã giơ tay ra vỗ gương mặt hơi tái nhợt của cô, anh vẫy người phục vụ: “Phục vụ, cho một ly nước ấm.”

Rất nhanh, nhân viên phục vụ đã bung nước ấm đến, Lục Li Dã đặt vào trong tay Hương Tình: “Em uống chút nước cho ấm người trước, bây giờ chúng ta vẫn còn thời gian, cũng không cần vội trong lúc này...”

“...Cảm ơn anh.”

Hương Tình nhận ly nước ấm anh đưa, sau khi uống một hớp lớn xong cô híp mắt nhìn Lục Li Dã, vẻ mặt khâm phục khó che giấu: “Lục Li Dã, em phát hiện hình như chuyện gì anh cũng hiểu. Em rất bất ngờ, sao anh hiểu pháp luật nhiều như vậy.”

“Em rất bất ngờ sao?”

Lục Li Dã cầm thìa tùy ý khuấy cà phê trong ly.

“Ừm, em rất bất ngờ.”

Hương Tình gật gù: “Anh cho em cảm giác hình như lĩnh vực nào anh cũng đều hiểu. Chẳng lẽ bộ đội đặc chủng như các anh cũng phải tìm hiểu những lĩnh vực này sao?”

Lục Li Dã hơi buồn cười, đầu hơi dựa vào ghế nói: “Bà ngoại anh là luật sư, chuyên xử lý các vụ án ly hôn, có điều bây giờ bà cụ đã qua đời được mấy năm rồi...”

Nhắc tới bà ngoại đã qua đời, vẻ mặt bất cần từ trước đến nay của Lục Li Dã lại lộ ra vẻ tiếc nuối và cô đơn khó thấy.

“Xin lỗi, em vô ý nhắc đến chuyện đau lòng của anh.”

Hương Tình xin lỗi.

“Có gì đâu mà xin lỗi, sinh lão bệnh tử vốn là chuyện thường tình của

con người! Được rồi, bây giờ chúng ta nói tiếp về vụ án.”

“Được...”

“Lần sau ra tòa, tất cả mọi thứ đều phải dựa vào sự biện hộ của em, lúc ra tòa, em tuyệt đối không được căng thẳng! Nếu như em nói không lại luật sư của đối phương cũng không sao, vậy thì chúng ta sẽ biểu diễn một vở kịch tình cảm sụt mướt...”

“Ý anh có thể nào?”

“Dùng tình cảm để khiến người khác động lòng, dùng đạo lý để khiến người khác hiểu rõ! Tòa cũng là người có trái tim, nói lý không lại thì nói tình, tranh thủ sự cảm thông của quan tòa cũng là một điểm quan trọng để chiến thắng trong vụ kiện, nhất là đối với những vụ án ly hôn!”

“... Được rồi! Vậy em sẽ cố gắng hết sức.”

Hương Tình nhấp một ngụm cà phê trong ly gạt gù, nhưng cô cũng không tự tin cho lắm.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô ra tòa, kết quả lại còn bảo cô tự mình biện hộ. Chuyện này ít nhiều gì cũng thử thách năng lực của người ta đấy.

“Được rồi, em về trước cố gắng nghỉ ngơi cho thật tốt, còn về chuyện chứng cứ, cứ giao cho anh xử lý!”

“Vụ án vẫn còn treo lơ lửng, em cũng không có lòng dạ nào nghỉ ngơi, nếu không anh để em cùng hành động với các anh đi, như vậy ít nhiều gì trong lòng em cũng có phần nắm chắc.”

“Được! Vậy thì bây giờ anh có một chuyện thực sự cần gấp cho em đi làm đây.”

“Chuyện gì?”

Hương Tình nháy mắt, nghi ngờ nhìn Lục Li Dã.

“Em đi một chuyến đến biệt thự của Morri hơn nữa phải thừa lúc anh ta

không có ở nhà.”

“Hả?”

“Em đi tìm quản gia của biệt thự.”

“Bảo ông ta ra tòa làm chứng cho chúng ta?”

Hương Tình không ủng hộ: “Ông ta không thể nào làm chứng cho chúng ta được đâu.”

“Em chỉ cần đến tìm ông ta, nhờ ông ta ra tòa làm chứng, nhưng rất rõ ràng là em sẽ bị từ chối! Mà lúc này chuyện em cần làm chính là dẫn dắt nội dung nói chuyện giữa em và ông ta, ít nhất là làm cho ông ta thừa nhận trước mặt em là Morri có ở riêng mấy ngày với em.”

“Nhưng mà thừa nhận trước mặt em có tác dụng gì không? Nếu chỉ là đơn phương một phía, quan tòa có chấp nhận hay không?”

“Nếu chỉ là do em nói, đương nhiên là vô dụng. Nhưng nếu như chính miệng ông ta nói ra, vậy thì không giống nhau! Vì thế đến lúc đó em cầm theo cái này đi tìm ông ta.”

Lục Li Dã nói xong lấy bút ghi âm ra, trượt tới trước mặt Hương Tình: “Bằng chứng, chỉ cần không xâm phạm đến quyền riêng tư của đối phương thì có thể sẽ được tiếp nhận! Đến lúc đó ông ta có ra tòa làm chứng hay không cũng không quan trọng!”

Hương Tình cầm bút ghi âm trong tay, cô khó tin nhìn Lục Li Dã ngồi đối diện: “Anh xác định thật sự anh không tốt nghiệp chuyên ngành luật sư đấy à?”

“Anh đây học nghệ thuật!”

“...”

“Lục Li Dã, nếu không anh giúp em ra tòa đi! Anh biết ăn nói như thế, lối suy nghĩ lại rất rõ ràng, nếu như có anh ở đó nhất định chúng ta có thể thắng kiện!”

Bỗng nhiên Hương Tình trở nên tràn đầy tự tin.

Tuy rằng ngay phiên tòa lúc này bọn họ đã không thành công, nhưng bởi vì có sự tồn tại của Lục Li Dã nên cô lại cảm thấy tràn trề tinh thần.

Giống như mọi thứ trước mắt đều trở nên sáng tỏ.

“Anh không có cách nào ra tòa giúp em! Em cho rằng ra tòa đơn giản như vậy sao, muốn ngồi lên đó phải cần có chứng chỉ hành nghề luật sư đấy!”

“Xem em này... vậy mà quên mất một chuyện!”

Hương Tình vỗ đầu của mình một, lè lưỡi một cái: “Vậy anh phải đồng ý với em, anh phải ngồi bên dưới nhìn em, cổ vũ cho em đó!”

“Không thành vấn đề! Chắc chắn anh sẽ có mặt.”

“Được, anh hứa rồi đó nhé!”

Hương Tình ngoắc tay giao kèo với anh.

“Anh hứa!”

“Vậy bắt đầu từ bây giờ chúng ta chia nhau ra hành động!”

Hương Tình đứng dậy, cả người tràn trề sinh khí.

Lục Li Dã cũng đứng dậy theo: “Cho dù có lấy được bằng chứng hay không, buổi tối trước mười hai giờ em phải đến tập hợp tại nhà trọ của Tống đấy.”

Đi đến nhà trọ của Tống kia là phòng ngừa người của Morri đứng chặn ngay cổng biệt thự chụp hình làm bằng chứng.

Mặc kệ thế nào bọn họ cũng phải làm việc cẩn thận.

“Được! Đến lúc đó anh chỉ cần gửi địa chỉ nhà trọ của Tống cho em là được.”

Sau khi hai người bước ra từ quán cà phê liền chia nhau ra hành động.

Hương Tình cầm bút ghi âm đi tới biệt thự của Morri.

Lục Li Dã lái xe về phía bệnh viện, trong lúc lái xe anh ta gọi điện cho cảnh sát Đông nói: “Anh tìm người giúp tôi điều tra bác sĩ Bạch ở khoa phụ sản của bệnh viện Lam Đồng, dẫn người đến Cục cảnh sát điều tra.”

Khi Lục Li Dã đến bệnh viện vừa lúc người của Cục cảnh sát cũng tới.

“Lão đại!”

Vừa thấy Lục Li Dã đến bọn họ vội chào hỏi anh.

“Dẫn người đến Cục Cảnh sát một chuyến!”

“Dạ!”

Lục Li Dã không đi theo bọn họ vào trong, chỉ ngồi đợi trên xe mình.

Rất nhanh, bác sĩ Bạch đã bị người của Cục Cảnh sát dẫn ra.

Đọc theo đường đi, mọi người bàn tán xôn xao: “Bác sĩ Bạch xảy ra chuyện gì vậy?”

“Lúc nãy nghe cảnh sát nói là nhận tiền của người bệnh, thu hồi lộ, lén lút giúp bệnh nhân làm thủ thuật thụ tinh nhân tạo, kết quả hình như bị người ta đâm sọt rồi.”

“Trời ạ! Vậy cô ta sẽ không ngồi tù chứ?”

“Chuyện đó ai mà biết?”

Xe của Cục Cảnh sát nhanh chóng chở bác sĩ Bạch đi, Lục Li Dã theo sát phía sau.

Lúc anh ta bước vào Cục Cảnh sát, bác sĩ Bạch đã bị dẫn đến phòng thẩm vấn: “Ai ghi chép biên bản cho cô ta?”

“Người còn chưa đến kịp.”

“Đề tự tôi làm thôi!”

Lục Li Dã cầm bút lên sau đó tiến vào “phòng kín”.

“Bác sĩ Bạch, thành thật khai ra đi!”

Lục Li Dã gác chân lên ghế, anh không nói lời thừa thãi, hỏi thẳng cô ta.

“Sếp à! Anh bảo tôi khai cái gì? Tôi cũng không biết các anh bắt tôi về đây làm cái gì!”

Cô ta vẫn còn vòng vo với Lục Li Dã.

“Không chịu khai thật đúng không?”

Ngược lại Lục Li Dã cũng không vội: “Được, nếu cô không chịu nhận tội thì tôi cũng không ép cô. Có điều bác sĩ Bạch à, cô cũng đừng trách tôi không nhắc nhở trước, có tội nhưng không nhận đến lúc đó quan tòa phán quyết tội sẽ nặng thêm! Chuyện cô và Tần Lịch Lịch trộm t*ng trùng của tôi làm thủ thuật, cảnh sát chúng tôi đã gần như nắm hết chứng cứ trong tay, nhưng mỗi một chứng cứ đều không có lợi với cô. Ví dụ như cô đã xúi giục Tần Lịch Lịch trộm t*ng trùng, còn cả chuyện cô nhận 900 triệu tiền hối lộ từ Tần Lịch Lịch. Số tiền khổng lồ này đủ để đê chết cô!”

“Không phải! Tất cả mọi chuyện đều không phải như vậy! Có phải Tần Lịch Lịch nói tôi xúi giục cô ta làm như vậy không?”

Vừa nghe Lục Li Dã nói xong câu này tâm trạng của bác sĩ Bạch lập tức trở nên kích động.

Thật ra tất cả những lời nói lúc này anh ta hỏi đều là do Lục Li Dã tự bịa đặt ra.

Lục Li Dã rất giỏi trong việc dọa người khi thẩm vấn. Ở trong này mỗi người đều giống như chim sợ cành cong, chỉ cần gài bẫy cô ta, cô ta sẽ gấp không chịu nổi chui vào tròng.

“Nếu cô nói sự việc không phải là như vậy, vậy thì bác sĩ Bạch tôi hy

vọng cô có thể nói ra tất cả những gì cô biết. Nhưng nếu như sau khi chúng tôi điều tra phát hiện cô nói dối, vậy thì tội của cô sẽ càng nặng thêm!”

“Được, tôi nói, tôi nói...”

-----oOo-----

Chương 524: Không xứng nói yêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bác sĩ Bạch rút cuộc cũng chịu nói, bàn tay gõ gõ trên bàn từng nhịp: “Trước đó vài ngày Tần Lịch Lịch có đem theo t*ng trùng của bạn trai cô ấy tới đây, muốn tôi giúp cô ấy thụ tinh nhân tạo, tôi không đồng ý! Nhưng cô ấy vẫn cầu xin tôi, cuối cùng... cô ấy nói sau khi xong việc sẽ cho tôi 30 triệu, tôi liền đồng ý.”

Bác sĩ Bạch cũng không biết người đàn ông đang ngồi trước mặt mình chính là bạn trai mà Tần Lịch Lịch nói!

“Vì sao không muốn giúp cô ta? Anh cho rằng đó là t*ng trùng trộm được, cho rằng đó là việc sai trái, đúng không?”

“Đúng!”

“Vậy cô ta có nói cho anh biết cô ấy trộm như thế nào không?”

“...Có.”

“Cô ta đã lấy nó như thế nào?”

Đáp án này, Lục Li Dã vẫn luôn muốn biết.

“Thật ra bạn trai của Tần Lịch Lịch không yêu cô ấy, hoặc nên nói là, người đó còn không được coi là bạn trai, vẫn luôn từ chối làm chuyện đó với cô ta, theo như tôi nghe kể lại, buổi tối hôm đó, anh ta uống say bất tỉnh, không muốn đụng vào cô ta, sau đó cô ta cố ý sắp lại dụ dỗ, dùng tay và miệng giúp anh ta ‘giải quyết’, anh là đàn ông, hẳn hiểu rõ chuyện

này, cơ thể đàn ông không thể khống chế, chẳng cần tắm cũng lấy được t*ng trùng một cách đơn giản. Cho nên tôi đó cô ấy đã cố lừa người đàn ông kia, khiến anh ta cho rằng hai người họ đã phát sinh quan hệ, sau đó một hôm cô ấy tới tìm tôi, nhờ tôi giúp....”

“Sao cô ta lại kể hết mọi chuyện cho anh?”

“Tôi nói rồi, chúng tôi là bạn bè!”

“Được rồi! Tôi chỉ hỏi đến đây thôi!”

Lục Li Dã nói xong, đứng dậy rời khỏi phòng, bệnh nhân khác đi vào.

Anh đi ra sảnh lớn, hỏi một đồng nghiệp cùng tiếp nhận vụ án: “Có lấy được đơn ủy quyền thụ tinh nhân tạo không?”

“Có! Bên trên có chữ ký của Tần Lịch Lịch và bác sĩ Bạch.”

“Được. Đưa cho tôi, cảm ơn!”

Lục Li Dã đưa tay ra, nói lời cảm ơn, nhận lấy chứng cứ rồi vui mừng trở về phòng làm việc.

Hiện giờ, bọn họ lại có thêm một chứng cứ mới nữa.

Mà bên chỗ Hương Tình cũng tiến hành khá thuận lợi.

Theo chỉ dẫn của Lục Li Dã, cô gọi cho quản gia nói trước, đúng là chỉ tốn chút công sức đã có được đáp án cô muốn, nhưng trái với suy nghĩ của họ, quản gia từ chối ra làm chứng trước tòa.

Lấy được chứng cứ mình cần, Hương Tình đương nhiên sẽ không làm khó quản gia nữa.

“Chú Trần, sau này cháu sẽ không quay lại biệt thự này nữa.”

Quản gia Trần thở dài: “Cô chủ, thật ra cậu Morri thật lòng yêu cô, cô cần gì phải đối đầu với cậu ấy trước tòa? Vợ chồng với nhau, có gì không thể nói chuyện được sao?”

Hương Tình cười cười, không nói thêm gì nữa: “Chú Trần, vậy thì cháu cũng không quá rầy chú nữa, cháu đi đây...”

Hương Tình định đi, nhưng lại nghĩ tới điều gì, vội quay người trở lại: “Đúng rồi, cháu vừa nhớ ra, có quên mấy thứ ở phòng trên lầu.”

Cô nhớ còn giấy tờ khám thai đặt trên tủ đầu giường, lúc ấy mới vừa ra khỏi bệnh viện đã bị Morri đưa tới đây, không cẩn thận để quên ở chỗ này.

Hương Tình không biết giấy khám thai đó còn có tác dụng hay không, nhưng giữ lại vẫn hơn, nói không chừng trên tòa có lúc dùng đến thì sao?

Đương nhiên, dù không có tác dụng, Hương Tình vẫn cần giữ lại.

Đó đối với cô mà nói, chính là một kỷ niệm, là kỷ niệm cả đời.

Hương Tình lên lầu tìm giấy khám thai của cô, nhưng tìm một lượt không thấy.

Cô nhớ rõ mình để trên tủ đầu giường. Có khi nào bị Morri phát hiện rồi lấy đi không? Sợ cô thật sự sẽ mang lên tòa làm bằng chứng sao?

Hương Tình nghĩ vậy, liền đi thẳng tới phòng làm việc của Morri.

Cô gần như lục tung phòng làm việc lên, tìm một lượt, cũng không tìm thấy, mà lại thấy một ngăn kéo bị khóa.

Hương Tình có cảm giác, thứ cô muốn tìm ở bên trong đó!

Cho nên, bây giờ cô cần mở ngăn kéo này ra.

Cô liền đi tìm nhíp và kéo, trực tiếp cạy khóa.

Tuy cô biết hành động của mình có chút đáng khinh, nhưng sau khi nhìn thấy những thứ trong ngăn kéo... Áy náy và lo lắng trong lòng cô lập tức tan thành mây khói, đọng lại chỉ có tức giận và buồn bực.

Trong ngăn kéo, có một xấp tư liệu.

Bên trong có kết quả khám thai của cô, nhưng kết quả này hoàn toàn khác với kết quả trước đó của cô.

Trên kết quả cho thấy, đứa trẻ trong bụng đang phát triển tốt, nhưng chịu tác động của thuốc, tạm thời bị sốc.

Tạm thời bị sốc...

Có ý gì?

Chẳng khác gì chết non? Nhưng cũng không phải thật sự chết?!

Hương Tình cầm tài liệu, tay run lẩy bẩy, mặt trắng bệch, tiếp tục xem xuống dưới... Ngay bên dưới là thỏa thuận giữa anh ta và bác sĩ. Một bên là bác sĩ kiểm tra thai nhi cho cô... Một bên là bác sĩ phụ sản của bệnh viện nhà họ Cao!

Ngay cả bác sĩ của bệnh viện nhà họ cũng bị tên Morri đó mua chuộc!

Mà đứa con trong bụng cô, kết quả kiểm tra, rõ ràng chỉ là.... tạm thời bị sốc!

Mà bác sĩ lúc đó nói với cô như nào? Là chết rồi!

Đứa trẻ trong bụng cô, không thể cứu nổi, chết rồi!

Lúc ấy Hương Tình mạnh mẽ ký tên mình xuống đơn xin bỏ thai.

Cho nên....

Sau một loạt chuyện này, con của cô có khả năng, thật ra...

Vẫn còn sống!

Là bọn họ nghĩ kế, làm một đứa trẻ còn sống coi như đã chết rồi, sau đó lấy ra khỏi bụng cô?!

Mà tất cả chuyện này...

Đầu sỏ mọi tội lỗi chính là anh ta, Morri?

Hương Tình run người, ngón tay lạnh ngắt cầm tài liệu, lạnh thấu vào tận trong lòng cô, cả người giống như bị đóng băng. Hương Tình thở hắt ra, mặt trắng bệch không còn chút máu nào, hốc mắt đỏ bừng, đáy mắt toàn là căm hận, nhưng không thể khóc ra một giọt nước mắt nào.

Đôi tay cầm tài liệu siết chặt lại, giống như muốn vò nát thứ trong tay.

Cô tức giận hít thở từng hơi, muốn khóc, lại phát hiện, căn bản là không khóc được.

Quá đau, nước mắt đều cạn rồi...

Hương Tình cố gắng kiềm chế, bình tĩnh lại, nhanh tay rút điện thoại trong túi áo ra.

Mở chức năng máy ảnh trong điện thoại, cô bấm chụp lại tài liệu, tay cầm điện thoại run bần bật, rất nhiều bức bị rung nhòe, sau đó cô dứt khoát dùng hai tay nắm chặt điện thoại, “tách tách” vài tiếng, chụp lại tài liệu trong tay, rồi nhanh chóng gửi cho Lục Li Dã, lấy bằng chứng trước.

Lục Li Dã rất nhanh liền gọi điện tới: “Em vừa gửi cho anh cái gì vậy?”

Cảm xúc của anh cũng không bình tĩnh hơn Hương Tình là bao.

Giọng nói của cô run rẩy, cố nói ra vài từ: “Em... xử lý xong... sẽ nói cho anh...”

Nói xong cô liền cúp máy, vừa đúng lúc Morri đi tới.

Ngay khi nhìn thấy máy tờ tài liệu trên tay cô, khuôn mặt vốn bình tĩnh hiện lên vài phần hoảng loạn.

“Em đang tìm cái gì vậy?!”

Morri bước nhanh tới, muốn lấy lại tài liệu trong tay Hương Tình, lại bị cô mạnh mẽ tránh thoát.

“Morri...”

Giọng nói của Hương Tình vẫn còn run rẩy, hai mắt đỏ bừng, tức giận trừng mắt nhìn anh ta, đáy mắt khô khốc toàn là tia máu: “Đây là cái gì?”

“Đây là cái gì...”

Cô lặp lại câu hỏi với anh ta.

“Em đưa nó cho tôi!”

Sắc mặt Morri vẫn lạnh lùng như cũ, không có nhiều thay đổi, giọng nói lạnh lùng, cảm giác cực kỳ bức người.

Hốc mắt Hương Tình bỗng ướt đẫm, cảm xúc hoàn toàn sụp đổ, nước mắt đau đớn như vỡ đê chảy ra: “Anh nói cho tôi biết đi, đây là cái gì?! Đây là cái gì...”

Hương Tình gào to, phẫn nộ đem tài liệu trong tay đập thẳng vào khuôn mặt tuần tú không cảm xúc của anh ta.

Lập tức, mấy tờ tài liệu bay đầy xuống đất...

Mấy tờ giấy trắng tung bay trước mắt, rất giống như tiền giấy bay trong tang lễ, khiến tim cô đau đớn, đau thắt cả ruột gan: “Là anh, là anh hại chết con tôi! Anh là đồ xấu xa, xấu xa...”

Hương Tình giống như trở nên điên dại, bỏ nhào vào người Morri, đôi tay nhỏ túm chặt lấy tay anh ta, hai mắt đỏ ngầu, mắt không chế gào lên: “Sao anh lại làm vậy? Tại sao!!!”

Morri đau đớn nhắm hai mắt lại, đưa tay ra, muốn ôm cô, nhưng vừa chạm vào bả vai run rẩy của cô, lập tức nghe “bóp” một tiếng, Hương Tình tát mạnh vào mặt anh ta, khiến gương mặt tuần tú lệch về một bên, trên má hiện rõ lên năm dấu tay hồng hồng.

“Morri, anh là người ghê tởm nhất mà tôi từng gặp, người đáng sợ nhất! Không, anh căn bản không phải người, là ác quỷ...”

Sao anh ta có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy hại chết đứa con trong bụng cô!?!?

Hương Tình bỗng nghĩ tới lúc sau khi phá thai, thai nhi được cô ôm trong lòng bàn tay vẫn lưu lại hơi ấm, liền cảm thấy tim như bị xé rách.

Đôi môi tái nhợt run rẩy: “Đời này... Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh!”

Cô nói xong, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, cho dù sắp bật máu, cô cũng không cảm thấy đau.

Cô lê bước...bước từng bước nhỏ ra ngoài.

Đột nhiên bị một vòng tay rắn chắc bá đạo kéo lại, kéo cô vào trong ngực của Morri.

“Tôi yêu em...”

Anh ta nói.

Giọng nói trầm thấp, ngắt quãng, như phát ra từ tận trái tim, còn có chút khó khăn: “Hương Tình, anh yêu em, cho nên mới không thể chấp nhận dù là một chút dơ bẩn...”

“Bóp...”

Hương Tình đột nhiên xoay người, lần nữa không do dự tát lên mặt anh ta: “Bẩn sao? Nó bẩn sao? Morri, đó là con tôi! Là cốt nhục của tôi! Yêu tôi? Anh nói anh yêu tôi?”

Mắt Hương Tình đỏ lên, cười lạnh: “Tình yêu anh dành cho tôi thật khiến người khác ghê tởm! Anh, căn bản không xứng nói yêu...”

Hương Tình nói xong, xoay người ra khỏi phòng của Morri.

Sau khi rời khỏi biệt thự của anh ta, không biết cô làm như nào lại tới được biệt thự của Tổng, cô chẳng nhớ gì cả.

Liên Vân mở cửa ra, nhìn thấy Hương Tình thì lập tức hoảng sợ.

“Chị Hương Tình, chị... chị bị sao vậy?”

Sắc mặt của cô trắng bệch dọa người.

Ánh mắt đại ra, âm đạm không chút tia sáng.

Còn chưa kịp vào nhà, Hương Tình chợt thấy trước mắt tối sầm, cả người nhũn ra ngất xỉu.

“Tống! Tống! Mau ra đây! Chị Hương Tình ngất xỉu rồi!”

Liên Vân đỡ Hương Tình, đứng ngoài cửa gọi lớn.

Tống nghe tiếng chạy tới, ôm ngang người Hương Tình bế lên, vừa đi vào nhà vừa nóng nảy hỏi Liên Vân: “Chị ấy sao vậy? Sao đột nhiên lại ngất xỉu?”

-----oOo-----

Chương 525: Cuộc chiến của đàn ông

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Tôi không biết, sắc mặt chị ấy cực kỳ kém."

Dứt lời, Liên Vân vội cầm điện thoại bên cạnh lên, gọi ngay tới phòng khám gần đó.

"Cô mau gọi điện thoại cho anh Dã đi."

Tống nói liền một hơi, bảo Liên Vân gọi điện cho Lục Li Dã.

Liên Vân không hề chần chừ, lập tức bấm điện thoại gọi cho Lục Li Dã.

Nhưng kết quả vẫn không có ai nghe điện thoại.

"Thế nào rồi?"

"Không có ai nghe máy."

"Vậy đợi lát nữa hãy gọi lại, cô mau đi chuẩn bị ít nước ấm."

"Vâng."

Ở quán bowling bên này.

Morri đang liên tục ném bóng để trút hết khó chịu, dằn vò trong lòng mình.

Lời Hương Tình vẫn còn vang vọng bên tai.

"Morri, anh là kẻ đáng sợ, đáng ghê tởm nhất mà Cao Hương Tình tôi từng gặp trong cuộc đời này. Không, anh căn bản không phải là con người, anh chính là ác quỷ."

"Tình yêu anh dành cho tôi thật khiến người ta chán ghét. Người như anh căn bản không xứng nói đến tình yêu."

"Đời này... tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh."

"Àm"

Một quả bóng nhanh chóng lăn vào trong rãnh, một quả bóng khác lăn đuổi theo ngay sau nó.

Trong quán bowling yên tĩnh, từng tiếng va chạm đinh tai nhức óc vang lên, tiếng sau còn đinh tai hơn tiếng trước.

"Cậu Lê, cậu không thể đi vào."

Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng ngăn cản của đàn em.

Morri quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lục Li Dĩ đã xông qua đàn em của anh ta, từ bên ngoài đi vào.

Anh vừa đi, vừa cởi áo vest trên người ra, tiện tay ném thẳng xuống đất.

Cởi xong áo khoác, anh lại bắt đầu tao nhã cởi cúc áo phía dưới cổ áo somi, rồi đến ống tay áo... cuối cùng, anh đứng thẳng trước mặt Morri, còn không đợi anh ta kịp phản ứng thì "bụp" một cái Lục Li Dĩ đã đâm mạnh vào khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của anh ta.

Morri lùi về phía sau hai bước, mũi bị đâm một đâm, nếu nói không đau thì chắc chắn là giả.

Anh ta sờ mũi mình, cười lạnh: "Anh muốn đấu một trận giữa những người đàn ông phải không, tôi sẵn sàng tiếp."

Dứt lời, anh ta vung nắm đấm đâm lại Lục Li Dã.

Lục Li Dã không hề né tránh, mà dũng cảm nghênh đón, đồng thời vung tay đâm vào mặt anh ta một cái nữa. Đầu anh cũng bị Morri giáng một đòn mạnh, nhưng hình như anh không hề cảm thấy đau đớn.

Lục Li Dã phát điên rồi, anh giống như một con sư tử mạnh mẽ bị khiêu khích triệt để.

Mỗi một lỗ chân lông trên người anh đều mở ra, gân xanh trên trán bỗng nhiên giật giật, thể hiện rõ ràng lúc này anh đã giận dữ mất khống chế.

Anh không phòng thủ mà liều lĩnh tấn công.

Không hề do dự.

Trong chiến đấu, người như vậy là đáng sợ nhất, cũng là đối thủ mạnh mẽ nhất.

Trên mặt và trên người Lục Li Dã đầy vết thương đỏ máu, nhưng Morri cũng không khá hơn chút nào.

Hai người vật lộn trên mặt đất, Lục Li Dã nhật bóng bowling trên đất, như một con dã thú điên cuồng, lấy hết sức đập vào mặt Morri.

Từng quả, từng quả một.

"Morri, tao thương cho mày những cú đâm này là vì người phụ nữ và con tao."

Morri nghiêng người, đè Lục Li Dã dưới người mình, rồi dùng hết sức đâm anh: "Cao Hường Tình là người phụ nữ của Morri tao, không hề có quan hệ gì với Lục Li Dã mày"

"Morri, đời này mày cũng đừng nhớ đến cô ấy nữa, mày căn bản không có tư cách, kẻ khốn nạn như mày không xứng."

Hai người vật lộn, đánh nhau trong quán bowling gần nửa giờ, đến tận khi cả hai đều kiệt sức mới ngừng lại, nằm trên sàn nhà thờ hồng hộc.

Trên mặt Lục Li Dã đầy vết xây xước chảy máu, trên người cũng không khá hơn chút nào.

Anh mở to mắt, gất gao nhìn trần nhà, trong đôi mắt phượng đầy tia máu, ngực phập phồng kịch liệt vì thở dốc.

Lúc này, anh không còn khí phách, phóng khoáng của ngày thường nữa, có chăng chỉ còn là một người đàn ông đang hối hận, cha một đứa trẻ. Trong lòng anh vô cùng đau đớn.

Còn Morri thì sao?

Anh ta cũng không hề khá hơn Lục Li Dã.

Cả người gần như không còn chỗ nào lành lặn, nhất thời, chỉ có thể nằm co quắp trên mặt đất, chật vật thở phì phò.

Lục Li Dã đứng dậy, vừa nhặt áo khoác bị anh ném trên mặt đất lên, vừa sửa sang lại áo somi bị kéo xộc xệch của mình, rồi đi ra ngoài.

Điện thoại di động trong túi chọt vang lên.

Anh nghe điện thoại.

Là Tổng gọi điện tới.

Sau khi nhận điện thoại, Lục Li Dã nắm áo khoác, không để ý tới vết thương trên người mình tăng tốc chạy một mạch đến nhà Tổng.

Khi anh chạy đến nơi thì Hương Tình vẫn nằm trên giường chưa tỉnh lại.

Lúc này, sắc mặt cô tái nhợt, không hề có huyết sắc, ngay cả đôi môi đỏ mọng cũng đã trở nên trắng bệch, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Có lẽ chuyện xảy ra liên tiếp mấy ngày nay giống như từng ngọn núi lớn ép xuống cô, chỉ mấy ngày ngắn ngủi cô đã gầy đi rất nhiều.

Lục Li Dã tiện tay ném áo khoác lên ghế sô pha bên cạnh, hỏi Tống: "Cô ấy thế nào rồi? Tìm bác sĩ khám chưa?"

"Chị ấy không sao, bác sĩ nói vì chị ấy quá mệt mỗi cộng thêm áp huyết thấp, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được."

Liên Vân vội trả lời Lục Li Dã rồi kéo ghế cho anh ngồi: "Trái lại, anh đã đi làm cái gì thế, sao cả người đều bị thương, em nhìn anh còn không ổn bằng cô ấy đâu."

"Anh không sao."

Lục Li Dã căn bản không còn tâm tư để ý những vết thương đó trên người mình.

Anh cầm ghế ngồi xuống bên cạnh Hường Tình, đau lòng vuốt ve mặt cô, hỏi Liên Vân: "Em đã cho cô ấy uống nước đường chưa?"

"Rồi ạ, chị ấy đã uống một chút, anh đừng lo lắng. Em đi lấy cho anh ít thuốc mỡ nhé."

Nói xong, Liên Vân quay người đi lấy thuốc.

Cô nhanh chóng cầm thuốc trở về cho Lục Li Dã, nhưng Lục Li Dã cũng không vội bôi thuốc mà tiện tay ném ở một bên, không để ý. Ánh mắt anh chăm chú nhìn Hường Tình không chớp, hoàn toàn không rời khỏi.

"Anh Dã, anh đừng lo lắng quá, chị Hường Tình chỉ bị mệt mỏi..."

Liên Vân thành thật khuyên nhủ anh.

"Ừ."

Lục Li Dã miễn cưỡng gật đầu.

Ánh mắt dừng trên người Hương Tình trên giường, trong mắt toàn là vẻ đau lòng.

Làm sao cô ấy có thể không mệt chứ?

Một người phụ nữ yếu ớt lại luôn phải chịu nhiều đau đớn như vậy.

Dù ép hôn hay là mất con đều giày vò, đả kích cô ấy.

Nghĩ đến đứa con mình còn chưa được gặp mặt kia, tia máu đáy mắt Lục Li Dã càng đỏ.

Hương Tình ngủ một mạch liền mấy tiếng đồng hồ.

Khi cô tỉnh lại, đã gần chạng vạng tối rồi.

Cơm tối đã dọn lên, Lục Li Dã đang ngồi ở trong phòng làm việc sắp xếp tài liệu ra tòa, chợt Hương Tình mở cửa phòng ngủ đi ra.

Trạng thái tinh thần của cô vẫn không tốt lắm, thấy thế Lục Li Dã vội đặt giấy bút trong tay xuống, đứng dậy đỡ cô.

"Anh sao rồi, sao cả người đều bị thương vậy?"

Hương Tình ngạc nhiên nhìn anh cả người đầy vết thương, đau lòng nhíu mày: "Anh vẫn chưa bôi thuốc à, có phải trong nhà hết thuốc hay không? Em ra ngoài mua nhé."

"Em như thế này còn muốn đi ra ngoài?"

Lục Li Dã một tay ôm cô, đặt cô ngồi lên chân mình: "Em đừng đi lung tung nữa, nếu đi ra ngoài mà ngất đi, còn phải làm phiền bọn anh nữa đấy."

Hương Tình vùi người vào trong ngực anh, đau lòng nhìn từng vết bầm tím trên gương mặt tuấn tú của anh: "Sao anh lại bị thương thế? Buổi chiều anh đã đi đâu làm gì, anh bôi thuốc trước đi."

"Không sao, anh không bị thương, thật không bị thương mà, chỉ là vết thương ngoài da thôi."

Vết thương của Morri nặng hơn anh nhiều.

Lục Li Dã cầm tay Hường Tình đặt vào trong ngực: "Chút vết thương này nhẹ hơn nỗi đau trong lòng em nhiều."

Nghe xong lời này của anh, cơ thể mềm mại của Hường Tình run lên, hốc mắt ngấn nước.

Lục Li Dã đau lòng lau nước mắt thay cô, không nói gì nữa.

"Li Dã, vụ kiện này anh nhất định phải thắng."

Hường Tình vòng tay ôm cánh tay Lục Li Dã, ánh mắt kiên quyết nhìn anh chăm chú: "Em nhất định phải thắng. Em không bao giờ muốn ở cùng anh ta nữa."

Lục Li Dã vỗ vỗ sau gáy cô: "Được, chỉ cần em tin tưởng bản thân, chúng ta chắc chắn có thể thắng. Chúng ta cùng nhau cố gắng, có được không?"

"Được."

"Vây bước đầu tiên để chúng ta thắng kiện là nhất định phải bổ sung năng lượng, bây giờ em phải ăn nhiều cơm. Em nhìn em xem, đã gầy thành thế này rồi, đến lúc ra tòa, đâu còn có tinh thần chống lại đối thủ mạnh như vậy chứ?"

Lục Li Dã đỡ dành Hường Tình ăn cơm.

"Đúng, em phải bồi bổ sức khỏe."

Hường Tình gật đầu: "Chúng ta ăn cơm trước đi."

Cô đứng dậy, kéo Lục Li Dã đến phòng ăn.

Thấy Hường Tình bỗng nhiên có tinh thần, Liên Vân mỉm cười: "Nào nào, mau ăn cơm thôi, đã rất lâu rồi bốn người chúng ta chưa được ở cùng nhau."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Tổng vội phụ họa.

Lục Li Dã kéo Hương Tình ngồi xuống bên cạnh mình.

Lúc ăn cơm, ba người không ngừng gấp thức ăn cho Hương Tình. Không lâu sau, trong bát Hương Tình thức ăn đã chồng chất như núi.

Lục Li Dã gấp thêm thức ăn cho cô, Hương Tình vội ngăn anh lại, bắt đầu mỉm cười: "Li Dã, đủ rồi, nhiều như vậy em ăn không hết, lãng phí."

"Em ăn nhiều một chút, em quá gầy rồi, nghe lời anh nào."

Hương Tình đành phải ngoan ngoãn nghe anh, cố gắng hết sức ăn sạch đồ ăn trong bát.

Sau bữa ăn, người liên quan tập trung trong phòng làm việc bàn bạc biện pháp đối phó vụ kiện.

Hương Tình luôn bị Lục Li Dã xem như bảo bối đặt ngồi trên chân. Mới đầu, Hương Tình hơi khó chịu, dù sao còn có Tổng và Liên Vân ở đây, cô cũng hơi ngượng ngùng, nhưng Lục Li Dã kiên trì, Hương Tình cũng không còn khước từ nữa mà hưởng thụ cảm giác vui vào trong ngực anh.

Sự ám áp và yên tâm đã lâu không có này khiến cô nhớ đến những ngày đã qua.

Nhìn sự dạn dàng hiếm có này, Tổng và Liên Vân đều mỉm cười.

"Bây giờ chúng ta đã nắm chắc bằng chứng, có giấy thỏa thuận Tần Lịch Lịch ký với bác sĩ để thụ tinh nhân tạo, đủ để chứng minh giữa anh và cô ta không hề xảy ra quan hệ nam nữ. Mà bản ghi âm của người giúp việc hôm nay Hương Tình tìm được cũng đủ chứng minh sự thật bọn anh đã chia tay, mặt khác... tài liệu này."

Lục Li Dã giơ lên chính là giấy thỏa thuận và giấy chứng nhận liên quan đến đứa bé Hương Tình gửi cho anh.

Sau khi nhìn thấy, mọi người đều trầm mặc.

Lục Li Dã thận trọng nhìn Hương Tình trong ngục, lúc này cô đang theo dõi từng hình ảnh trong máy tính của anh, ánh mắt dò dẫm, vẻ mặt bi thương.

Một lúc lâu sau, cô mới ngẩng đầu nhìn Lục Li Dã: "Anh nói tiếp đi."

"Được."

Lục Li Dã gật đầu.

Âm thanh hơi trầm xuống, tiếp tục: "Thứ nhất, tài liệu này có thể chỉ ra tội trạng của Morri, thứ hai, có thể chứng minh với thẩm phán đưa trẻ này đã hơn bốn tháng rồi, nên nó không phải của Morri. Em có thể dùng cái này làm căn cứ tại tòa, chứng minh trước khi kết hôn với anh ta thì em đã mang bầu con của anh rồi, chứng minh em và anh ta không hề có tình cảm gì."

"Được."

"Trước khi ra tòa chúng ta hãy diễn thử việc xét hỏi của Tòa án một lần nhé."

"Được."

Bàn bạc xong, đã hơn mười giờ đêm.

"Anh Dã, cũng hơn mười giờ rồi, hay là đêm nay hai người ở lại nhà chúng tôi đi, dù sao trong nhà vẫn còn phòng khách trống."

Tổng đề nghị.

Lục Li Dã liếc nhìn Hương Tình trong ngục, dùng cằm hích vào ấn đường của cô: "Em cảm thấy thế nào?"

Hương Tình miễn cưỡng vùi ở trong ngục anh, khẽ nói: "Em nghe theo anh."

"Được, vậy tối nay chúng ta ở lại đây đi."

-----oOo-----

Chương 526: Cô ấy chắc chắn là người đầu tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Li Dã đồng ý: "Liên Vân, cô chuẩn bị một bộ quần áo cho Hường Tình thay."

"Vâng, không thành vấn đề."

Liên Vân vô cùng vui vẻ: "Chị Hường Tình, bọn em chuyển đến nơi này lâu như vậy, nhưng chưa có hôm nào vui như hôm nay. Bây giờ em sẽ đi chuẩn bị quần áo cho chị ngay."

"Cám ơn em, Liên Vân."

Trong đêm, bốn người, ngồi sòng vai ngang hàng trên sân thượng nhỏ ngoài trời.

Trò chuyện tâm sự, bàn chuyện cuộc đời, bàn đủ loại biến cố xảy ra gần đây, từ khách sạn Thái tử cho tới cuộc sống bây giờ.

Vì thật sự quá mệt mỏi, mới trò chuyện được một chút Hường Tình đã ghé vào vai Lục Li Dã ngủ thiếp đi.

Liên Vân vỗ vỗ bả vai Lục Li Dã, khẽ động viên anh: "Anh Dã, việc đưa bé chúng ta đừng để ở trong lòng, sau này còn có cơ hội."

"Ừ."

Lục Li Dã gật đầu cảm ơn, liếc nhìn Hường Tình trong ngực: "Chỉ sợ trong lòng mẹ đưa bé không quên được."

"Khuyên bảo, giảng giải cho chị ấy nhiều một chút là được, loại chuyện này, cũng không thể quá xoáy vào vết thương."

"Ừ, đúng rồi Liên Vân, nếu cô có thời gian, thì đi cùng cô ấy ra ngoài dạo phố nhiều chút, giải sầu một chút, tôi sợ bạn chuyện vụ án sẽ không

chăm sóc tốt cho cô ấy được."

"Không có việc gì, chút chuyện này cứ giao cho em là được, anh cứ làm việc của anh đi."

"Cảm ơn cô."

"Anh Dã, người một nhà không nên khách sáo, chúng ta đã bên nhau thời gian dài như vậy, nếu anh còn nói những lời khách sáo như vậy thì thật không có ý nghĩa."

"Cũng phải."

Lục Li Dã cười cười, đứng dậy, ôm ngang Hương Tình bế lên: "Tôi ôm cô ấy vào ngủ trước, hai người cũng nghỉ sớm một chút."

"Đi thôi, đi thôi."

Lục Li Dã ôm Hương Tình đi vào phòng khách.

Dù sao cũng là nhà thuê có hai phòng, diện tích cũng không lớn lắm, phòng khách thì càng nhỏ, sau khi kê giường, nói chung cũng chỉ còn đủ chỗ xoay người. Đương nhiên, giường cũng không lớn, rộng khoảng một mét rưỡi, vừa đủ hai người nằm.

Lục Li Dã cẩn thận đặt Hương Tình lên trên giường, sợ đánh thức cô.

Nhưng không ngờ vừa chạm vào trên đệm mềm mại, Hương Tình lập tức bị đánh thức.

Cô nheo đôi mắt đẹp nhìn Lục Li Dã trước mắt chỉ cách mình nửa tấc, hàng lông mi dày khẽ chớp, ánh mắt lập tức trở nên dịu dàng, in sâu vào đáy mắt Lục Li Dã, khiến con người anh không khỏi co lại.

"Anh đánh thức em rồi."

Anh khẽ nói.

Hơi thở nóng ướt, lướt nhẹ qua mũi Hương Tình, quyện vào hơi thở cực nóng của cô, đan xen nhau khiến lòng cô khẽ rung động. Cô vòng tay ôm

lấy cổ của anh, chợt như nghĩ tới điều gì, mắt ướt tối lại, buông lỏng cánh tay nhỏ ôm cổ anh ra.

Động tác của cô không để lại dấu vết nhưng vẫn làm Lục Li Dã chú ý.

"Em sao thế?"

Anh nhíu lông mày lưỡi mác.

Hương Tình lắc đầu.

Lục Li Dã buông cô xuống, cơ thể nghiêng về phía trước xích lại gần cô.

Hai tay anh nâng gương mặt gầy gò của cô lên, ngón tay thay cô chỉnh lại tóc rối chỗ thái dương, thở dài: "Hương Tình, anh biết trải qua mấy ngày nay, em chắc chắn khó chịu hơn bất cứ ai, lòng em chắc chắn đau hơn anh trăm nghìn lần, nhưng việc đã đến mức không thể cứu vãn được nữa, chúng ta những người còn sống nhất định phải nghĩ thoáng một chút. Dù bé yêu của chúng ta đã đi lên Thiên Đường, nhưng chắc cũng không hi vọng chúng ta vì nó mà không ngừng đau khổ, đúng không?"

Nghe Lục Li Dã nói một hồi, hai mắt Hương Tình đầm nước.

Nghĩ đến bé yêu sắp thành hình của mình, lòng cô không kìm được đau đớn, nổi hận và tức giận với Morri càng không thể dụi đi.

Lục Li Dã cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt đầm nước của cô: "Sau này chúng ta vẫn còn cơ hội, phải không?"

Một câu, lại làm cho cơ thể mềm mại của Hương Tình hơi cứng lại, sắc mặt hơi trắng bệch.

Vẻ mặt bỗng chốc ảm đạm, cô lắc đầu: "Bác sĩ nói thành tử cung của em quá mỏng, nên sau này việc có thai sẽ rất khó."

Lời của Hương Tình khiến Lục Li Dã sửng sò, nhưng anh nhanh chóng mỉm cười: "Bác sĩ thường thích nói quá lên, hơn nữa, không có cũng chẳng sao, từ trước đến nay anh không bắt buộc loại chuyện này, không liên quan, anh không thêm để ý."

Dứt lời, Lục Li Dã hôn lên chóp mũi Hương Tình.

"Anh không để ý?"

Hương Tình biết vì làm cô yên lòng, nên anh mới nói như vậy.

Cô hít sâu một hơi, lắc đầu, hốc mắt đỏ bừng: "Dù anh không để ý, cha mẹ anh cũng sẽ để ý. Làm sao lại không thêm để ý đến việc em không thể sinh con chứ, anh là con trai độc nhất trong nhà đây."

Hai tay Hương Tình níu lấy vạt áo Lục Li Dã, mỉm cười: "Chờ sau khi việc kiện cáo kết thúc, em muốn một mình rời đi."

"Câu nói này đầy hàm nghĩa, anh có thể hiểu thành là em đang có ý chia tay anh không?"

Hương Tình cười tươi hơn, dùng nó để che giấu khó chịu trong lòng mình: "Gần như vậy."

"Gần như vậy?"

Lục Li Dã nhíu mày, anh bất ngờ nhưng cũng không nổi giận: "Cao Hương Tình, tính cả lần này, đã là lần thứ ba em nhắc tới việc chia tay với anh rồi. Nói thật, Lục Li Dã anh đã quen nhiều bạn gái, đây là lần đầu bị một người phụ nữ hết lần này đến lần khác vứt bỏ."

Trước kia, luôn chỉ có anh là người vứt bỏ người khác, làm gì có chuyện người khác vứt bỏ anh.

Cao Hương Tình cô chắc chắn là người đầu tiên.

"Lý do em nói chia tay với anh, là vì em sợ mình không thể sinh đứa bé cho nhà họ Lục, nhưng Cao Hương Tình, anh nên nói với em cái gì mới đúng đây? Ngốc? Đần? Dại?"

"Hả?"

Hương Tình ngắt lời anh, đập vào ngực anh một cái, giận dữ: "Rốt cuộc anh muốn nói gì chứ?"

"Em biết bây giờ y thuật phát triển đến mức nào không? Em chưa từng nghe cái gọi là "mang thai hộ" à?"

"Mang thai hộ?"

"Đúng!"

Lục Li Dã quán quán sợi tóc của cô: "Lấy trứng trong cơ thể em, rồi dùng t*ng trùng của anh, nhờ người khác mang thai hộ, chín tháng mười ngày sau, đứa bé sinh ra vẫn là con của chúng ta. Em nói xem, nếu như em vì vấn đề có thể sinh con hay không giận dỗi với anh, có phải vô cùng ngớ ngẩn hay không?"

"Thật không vậy?"

Trong mắt Hương Tình hơi sáng rỡ: "Dù em đã từng nghe nói, nhưng chưa hề gặp chuyện này, đúng là hơi khó tin."

Lục Li Dã thấy tâm trạng Hương Tình khá hơn, trong lòng cũng thoáng yên tâm, anh nắm chặt hai tay cô, đặt trong ngực mình: "Em thấy anh giống như đang nói dối sao?"

"Không giống."

Hương Tình mỉm cười, rồi nhếch miệng: "Dù sao không thể tự mang thai con, vẫn hơi tiếc nuối."

"Nghĩ đi nghĩ lại thì như thế có lợi cho duy trì vóc dáng đấy, cũng có chỗ đáng mừng."

"Em biết anh đang an ủi em."

Hương Tình ngược đôi mắt quyến rũ, cười lên, cô nghiêng đầu, nhìn Lục Li Dã: "Vâng, bây giờ vụ kiện của chúng ta còn chưa xong, bàn những chuyện này có phải hơi sớm hay không?"

"Chúng ta đây gọi là chuẩn bị chu đáo, may là nhắc đến, nếu không một buổi sáng nào đó tỉnh dậy, bà xã của anh đã chạy mất rồi."

Khuôn mặt Hương Tình hơi ửng đỏ: "Bây giờ em vẫn chưa phải bà xã

của anh.”

Nói đến đây, Lục Li Dã lại nghĩ tới cô vì mình mà hi sinh hôn nhân, không khỏi thở dài: "Em thật ngốc..."

"Li Dã, anh nói..."

Bàn tay nhỏ bé của Hương Tình không an phận chuyển động tới cúc áo áo sơ mi của anh, giống như nhàm chán vuốt vuốt: "Bác trai bác gái có để ý chuyện em kết hôn lần hai không?"

"Sẽ không đâu."

Lục Li Dã không hề suy nghĩ trả lời Hương Tình.

Dứt lời, anh lấy điện thoại di động ra, sau khi loay hoay mấy giây: "Mẹ, mẹ chờ một chút, Hương Tình có mấy câu muốn hỏi mẹ."

Anh lại có thể gọi điện thoại cho mẹ.

Cứ như vậy Hương Tình trực tiếp bị anh trở tay không kịp: "Anh làm gì thế?"

Cô hoảng hốt hạ giọng, cố hết sức dùng khẩu hình hỏi anh.

Lục Li Dã ôm cô, miệng cười xấu xa: "Nhanh lên, mẹ anh đang gọi em đấy."

Dứt lời, anh đưa điện thoại đến bên tai Hương Tình.

"Dạ?"

Hương Tình hơi ngẩn ra, lập tức nghe thấy đầu điện thoại kia Lý Vân Họa đang nhiệt tình gọi cô: "Hương Tình đây à, bây giờ cháu đang ở cùng Li Dã sao? Chà, chuyện của cháu, bác đã nghe nó nói rồi, đứa bé này, những ngày này thật đúng là khổ cho cháu..."

"Bác gái..."

"Mấy ngày nữa cháu ra toà à?"

Lý Vân Họa ân cần hỏi Hương Tình.

"Vâng."

Hương Tình lên tiếng: "Không còn mấy ngày nữa, cháu rất căng thẳng."

"Đừng căng thẳng, càng căng thẳng càng khó làm được việc, cháu yên tâm đi, có Li Dã ở đó, nó có thể giúp cháu."

Lục Li Dã nhú mày, hiềm thấy mẹ anh tin tưởng anh như lúc này.

"Cháu nghĩ xem, chuyện này Li Dã còn gấp hơn cháu đấy. Nếu thua kiện thì vợ nó sẽ chạy theo người ta, vậy nó phải che chở nàng dâu, không phải còn sút đầu mẽ trán thay cháu tìm chứng cứ, tìm tư liệu đấy chứ?"

Lý Vân Họa thay Hương Tình phân tích có bài bản hẳn hoi.

Hương Tình quan sát Lục Li Dã đang nghe lén bên cạnh, nhin không được bật cười.

Lục Li Dã cũng cười theo.

"Mẹ, đúng là hiểu con chỉ có mẹ."

Anh dán vào một bên mặt Hương Tình, nói vọng vào điện thoại một tiếng.

Sau đó, thuận tiện hôn lên mặt Hương Tình một cái.

Hương Tình ngượng ngừng một tay đẩy anh, thì nghe thấy Lý Vân Họa ở trong điện thoại nói: "Hương Tình, nếu chuyện này giải quyết xong, cháu và Li Dã về nhà một chuyến, bác sẽ nấu đồ ăn ngon cho cháu. Lần trước hai chúng ta gặp mặt vội vàng, cũng chưa nói chuyện được nhiều, trở về trong lòng bác thấy chưa thoải mái."

"Bác gái, cháu thật xin lỗi, lần đó..."

Nghĩ đến tình hình ngày đó, Hương Tình cũng hơi hối hận.

"Còn nói xin lỗi với bác làm gì. Đừng nói nữa, ba chữ này, bác không nhận được. Nếu con thật muốn bác vui vẻ, thì nhanh chóng cùng Li Dã trở lại thăm bác và ba nó nhé."

"Vâng..."

Hương Tình vui vẻ đồng ý: "Đợi sau khi mọi chuyện kết thúc, cháu và Li Dã sẽ lập tức cùng về thành phố S thăm hai bác ạ."

"Được được được, vậy chúng ta cứ quyết định như vậy nhé."

"Vâng!"

"Nào, em đưa điện thoại cho anh, anh còn mấy câu muốn nói với mẹ."

Dứt lời, Lục Li Dã trực tiếp cầm lấy điện thoại trong tay Hương Tình: "Mẹ, Hương Tình hỏi mẹ và ba, là hai người có ngại chuyện cô ấy kết hôn lần hai hay không?"

"..."

Hương Tình cạn lời, đấm lên ngực anh, nhìn anh chăm chăm vẻ giận dữ.

Chợt nghe thấy đầu bên kia Lý Vân Họa nghiêm túc: "Cái gì kết hôn lần hai, hay hai lần cưới, con bé này đã là nàng dâu mẹ chọn từ lâu rồi. Bây giờ người ta tiến thoái lưỡng nan như thế, còn không phải vì thằng nhóc hư hỏng là con sao. Con đừng có phụ nó đấy..."

"Vâng, vâng."

Lục Li Dã liên tục gật đầu, không ngừng nháy mắt với Hương Tình, dùng khẩu hình nói với cô: "Bây giờ em đã yên tâm chưa?"

"Vâng, mẹ, con không tán gẫu nữa, mẹ và ba mau ngủ đi, bây giờ cũng không còn sớm nữa, chú ý nghỉ ngơi."

"Được, hai con cũng nghỉ ngơi sớm một chút, không cần quan tâm mẹ và ba con, mẹ cúp máy đây."

Hai đầu đồng thời cúp điện thoại.

Cúp điện thoại xong, Lục Li Dã đặt điện thoại di động về đầu giường, anh chống cằm, nằm nghiêng bên cạnh Hương Tình, một tay khác kéo chăn: "Bây giờ có thể yên tâm đi ngủ chưa?"

Hương Tình giúp anh lấy chăn.

Không biết sao, một động tác thật đơn giản như vậy, lại ấm áp không nói nên lời.

Anh bao Hương Tình thật chặt, khiến cô cảm thấy ấm áp từ trái tim.

Cảm giác này... đã rất lâu không cảm nhận được.

Mà Hương Tình cũng xem như đã hiểu một việc...

Chỉ cần ở cùng người mình yêu, dù uống một ngụm nước lạnh buốt, thì bạn cũng sẽ cảm thấy lòng ấm áp.

-----oOo-----

Chương 527: Đúng là thụ tinh nhân tạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Li Dã hài lòng lấy chăn quấn chặt Hương Tình ôm vào trong ngực, anh quấn chặt đến mức làm cho cô không nhúc nhích được, sau đó đột nhiên đôi môi mỏng gợi cảm của anh dày như cơn mưa rơi xuống khuôn mặt cô.

Lục Li Dã gần như không bỏ qua bất kỳ chỗ nào trên khuôn mặt Hương Tình, vừa như hôn như gặm như liếm trên mặt cô, chỉ trong mấy phút đã làm cho khuôn mặt của Hương Tình trở nên ửng ửng, trêu đến mức làm cho cô không ngừng cười mắng: "Lục Li Dã, có phải anh tuổi cún không? Đừng quậy nữa, đừng trêu em, nhột lắm..."

Kết quả, Hương Tình càng kêu to, Lục Li Dã càng liếm hơn.

"Anh đúng là tuổi cún mà!"

Cuối cùng Hương Tình buồn cười tổng kết.

“Đã lâu rồi không nếm thử mùi vị của em, vì vậy lần này... cần phải nếm cho đủ!!”

Sau khi Lục Li Dã nói xong, giây tiếp theo, anh giống như một con thú dữ đang đói khát nhào về phía Hương Tình.

Hai người cười đùa thành một mớ hỗn độn, cuộn vào chần rồi lăn xuống giường, trêu đến mức làm cho Hương Tình cười khanh khách.

Lục Li Dã nằm trên người Hương Tình, nhìn cô thâm tình: “Đã lâu rồi không nhìn thấy em cười như vậy...”

Tim của Hương Tình đập một nhịp, trong đôi mắt long lanh lóe lên một chút dịu dàng, khẽ nhíu mày: “Bời vì đã rất lâu rồi không ai có thể làm cho em nở nụ cười như vậy.”

Lục Li Dã có chút tự trách, cúi đầu, cung chiêu găm trên chóp mũi xinh đẹp của cô: “Xin lỗi em, anh nên làm rõ mọi chuyện từ lúc bắt đầu mới phải...”

“Đừng nói lời xin lỗi nữa!”

Hương Tình vươn tay, chặn đôi môi mỏng gợi cảm của anh: “Hai chữ ‘xin lỗi’ này đối với em mà nói quá nặng nề rồi! Chuyện đã qua rồi thì để nó trôi qua đi!”

Lục Li Dã nở nụ cười, trong đôi mắt phượng giống như được tô điểm thêm những ngôi sao lấp lánh, trong chóp mắt tiếp theo, anh cúi đầu, từ từ hôn lên đôi môi đỏ mọng của Hương Tình.

Trong giây phút này, đối với bọn họ mà nói, không còn điều gì quan trọng nữa.

Những thứ gọi là hôn nhân, gọi là đứa con...

Vào lúc này, trước sự nhu mì này, bọn họ đã không còn không gian dư thừa để suy nghĩ thêm nữa.

Điều duy nhất có thể làm chính là... trân trọng những thứ ở trước mắt, thưởng thức cuộc sống ở hiện tại.

Trong không khí, tràn đầy hương vị mờ ám triền miên...

Trong phòng không ngừng vang lên tiếng ngâm nga hạnh phúc...

Năm ngày sau, phiên tòa vẫn mở như thường lệ...

Lục Li Dã chỉ là người ngồi xem, vì vậy anh không thể đi cùng Hương Tình đi tới con đường chuyên dụng.

Trước khi đi vào, Hương Tình vẫn rất căng thẳng không ngừng hít thở sâu: “Làm thế nào đây? Em rất căng thẳng, bây giờ trong lòng bàn tay em toàn là mồ hôi.”

Lục Li Dã vỗ vỗ khuôn mặt của Hương Tình: “Tối hôm qua chúng ta đã tập dợt rất tốt, lát nữa khi em đứng trước tòa cứ biểu hiện, tranh luận giống như tối qua là được, đừng tạo cho mình quá nhiều áp lực.”

“Được!”

Hương Tình giống như một đứa bé đứng tại chỗ nhảy nhót, giống như làm như vậy có thể giải tỏa áp lực trong người mình.

Lục Li Dã quán khăn quàng cổ trên cổ cô: “Mau vào đi! Biểu hiện cho thật tốt.”

Anh nói xong, đưa tập tài liệu trong tay cho Hương Tình.

Hương Tình nhận lấy, gật đầu: “Em sẽ cố gắng!”

Xoay người, đi vào trong đường chuyên dụng.

Trước khi bước vào tòa, Hương Tình đã gặp Morri trong thang máy.

Áp khí của anh ta vẫn thấp như trước, phía sau luôn có một đại đội đi theo.

Chỉ có một mình anh ta bước vào trong thang máy, tất cả cấp dưới của anh ta bao gồm cả luật sư đều cung kính chờ ở bên ngoài, không ai đi cùng một thang máy với anh ta.

Hương Tình cũng đứng bên ngoài chờ thang máy, lạnh lùng nhìn anh ta đứng ở bên trong, hoàn toàn không có ý muốn đi vào.

Cô tình nguyện chờ tới mấy lượt thang máy, cũng tuyệt đối không muốn đi cùng một thang máy với anh ta.

Nhưng Morri đang đứng bên trong đột nhiên vươn tay, kéo Hương Tình đang đứng bên ngoài vào trong thang máy.

Cửa thang máy thuận tiện đóng lại.

“Anh đang làm gì vậy? Buông tôi ra!”

Hương Tình giãy giụa.

Vẻ mặt của cô tràn đầy ghét bỏ, giống như đang nhìn thấy một con gián kinh tởm.

Khuôn mặt cô thể hiện rất rõ, làm cho Morri khó có thể không chú ý tới.

Án đường của anh lại đau nhói một trận, ánh mắt lạnh nheo lại, mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực, siết chặt tay: “Chuyện đùa bé tôi đã xin lỗi em rồi, em đừng tranh cãi với tôi nữa có được không?”

Anh ta dùng một giọng khản cầu để nói với Hương Tình.

Người có thể làm cho Morri phải hạ thấp giọng để nói như vậy, chỉ sợ trên đời này, ngoại trừ Hương Tình sẽ không có người phụ nữ thứ hai!!

“Xin lỗi??”

Hương Tình nở nụ cười.

Tiếng cười lạnh đến thấu xương, cô cố gắng thoát khỏi vòng tay của anh ta: “Morri, anh giết con của tôi rồi, bây giờ lại muốn dùng hai chữ ‘xin lỗi’ để xong chuyện sao?!”

Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh ta, nói lời cay nghiệt: “Cho dù bây giờ anh có cho tôi mạng của anh, tôi cũng cảm thấy không hết hận!! Anh có biết không? Bởi vì ở trong lòng tôi, mạng của anh không đáng một đồng!! Dùng một mạng để đổi một mạng, tôi cũng cảm thấy không đủ, không đủ...”

Giọng nói của Hương Tình rất sắc bén, hơi run rẩy, bả vai cũng run lên: “Anh cho rằng anh mua chuộc luật sư của tôi, thì chuyện này có thể giải quyết sao? Tôi nói cho anh biết, anh chỉ làm cho tôi cảm thấy anh chính là một con người vô cùng bỉ ổi!! Mỗi một bước đi đều tính toán tôi, anh không cảm thấy buồn nôn nhưng tôi thì có!!”

“Tôi không cho phép em ly hôn với tôi!!”

Morri vẫn khẳng khái đến mức có chút cố chấp.

Giọng nói lạnh lùng không hề có chút nhiệt độ.

“Thật sao?”

Hương Tình nhìn anh với ánh mắt đoạn tuyệt, sau đó mới nhẹ giọng nói: “Morri, nếu như cả cuộc đời Cao Hương Tình tôi đã định phải dây dưa với anh, vậy thì... tôi thà lựa chọn cái chết!!”

Cô nói xong, thang máy kêu một tiếng ‘ting’, cửa mở ra.

Hương Tình cũng không muốn nhìn anh ta thêm nữa, xoay người, giẫm lên giày cao gót, mang theo tập tài liệu dứt khoát rời đi.

Nếu như cả đời này Cao Hương Tình cô phải trải qua những ngày tháng trong sự tính toán của Morri như bây giờ, vậy thì cô thà... chết đi còn hơn!!

Bởi vì nếu cô sống cùng anh ta, căn bản là sống không bằng chết!!!

Phiên tòa bắt đầu...

Hương Tình là nguyên cáo, đang tự thuật trước tòa.

“Kính thưa thẩm phán và các vị bồi thẩm đoàn, bởi vì hai tháng trước tôi đã bị bị cáo Morri ép phải kết hôn với anh ta, sau khi cưới xong chúng tôi vẫn luôn ở trong trạng thái ly thân, không giống vợ chồng thật sự. Mà trong hai tháng kết hôn với anh ta, tôi vẫn luôn trải qua cuộc sống cực kỳ ngọt ngào, mỗi một ngày đều giống như một cái xác không hồn, thậm chí là sống không bằng chết. Tôi khẩn cầu thẩm phán và các vị bồi thẩm đoàn phán quyết cho tôi và bị cáo được ly hôn.”

Sau khi Hương Tình nói xong những lời cuối cùng, nước mắt đã không tự chủ ướt đầm khóe mắt.

Nếu như có ai đó hỏi cô, trong cuộc đời này, khoảng thời gian nào làm cho cô cảm thấy đau khổ nhất, vậy thì cô chắc chắn sẽ không do dự mà trả lời rằng, đó chính là hiện tại!!

Từ ngày đầu tiên cô kết hôn cùng với Morri cho đến bây giờ...

Mỗi một ngày đều là giày vò, mỗi một ngày đều là tra tấn!

Mãi đến khi cô biết được con của mình bị chính tay anh ta hại chết, cuộc hôn nhân này cũng coi như hoàn toàn biến thành giai đoạn từ chưa từng yêu đến căm hận!!

Sau khi Hương Tình tự thuật xong, chính là đến luật sư đại diện bên Morri tự thuật, tiếp sau đó là phản biện của Hương Tình.

“Thưa thẩm phán, trong phiên tòa lần trước, luật sư của bị cáo đã nhắc đến người làm chứng Tần Lịch Lịch! Mà dựa theo chứng cứ chúng tôi đang nắm giữ, biết được đứa con trong bụng Tần Lịch Lịch có chút kỳ lạ.”

“Tôi phản đối!!”

Hương Tình vẫn chưa kịp lấy ra chứng cứ, luật sư bên đối phương đã đứng lên: “Thưa thẩm phán, tôi phản đối thứ gọi là chứng cứ mà nguyên cáo đã nhắc đến, tôi cho rằng, phiên tòa lần này chỉ là vụ ly hôn của nguyên cáo là cô Cao với đương sự của tôi là anh Morri, ngay cả người thứ ba cũng không được tính, đây vốn là người làm chứng không có liên quan nhiều đến vụ án, tại sao còn chứng minh nhiều lần về vấn đề của cô ấy?”

Hiền nhiên, luật sư của đối phương muốn xoay chuyển tiêu điểm của sự thật.

Hương Tình không ngờ rằng anh ta lại đột nhiên phản đối như vậy, cô có chút trở tay không kịp.

Quay đầu, nhìn thấy Lục Li Dĩ đang ngồi trong phiên tòa.

Vẻ mặt của Lục Li Dĩ rất ung dung bình tĩnh, chỉ gật đầu với Hương Tình, ra hiệu cô đã biểu hiện rất tốt.

Giống như rất có lòng tin với cô.

Hương Tình quay đầu lại, lặng lẽ hít một hơi thật sâu, đứng dậy: “Thưa thẩm phán, tôi phản đối luật sư của bị cáo! Bởi vì nhân chứng này có liên quan trực tiếp đến vụ án, mong thẩm phán phê chuẩn.”

“Được!”

Thẩm phán cho phép rồi.

Hương Tình thở phào nhẹ nhõm: “Thưa thẩm phán, tôi muốn mời nhân chứng Tần Lịch Lịch ra tòa.”

“Được.”

Rất nhanh, Tần Lịch Lịch đã được người khác dẫn ra tòa, ngồi lên chỗ dành cho người làm chứng.

Hương Tình chậm rãi mở máy tính ở trước mặt, chiếu hình ảnh lên trên màn chiếu ở phía đối diện.

Sau khi Tần Lịch Lịch nhìn thấy ‘thỏa thuận sinh con’ trên hình chiếu, sắc mặt cô ta lập tức trở nên trắng bệch.

Mà sắc mặt của luật sư đại diện bên Morri cũng giống như nhìn thấy thứ gì đó không ổn.

Hương Tình nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của bọn họ, càng trở nên tự tin

hơn, khóe miệng hơi nhếch lên một ý cười nhạt: “Thưa thẩm phán, như mọi người đã nhìn thấy, bản thỏa thuận sinh con này chính là một bản hiệp nghị, bản hiệp nghị này có liên quan đến việc thụ tinh nhân tạo, được cô Tần Lịch Lịch và bác sĩ điều trị chính ký tên vào đó, hay nói cách khác, đưa con trong bụng cô ấy, không được cô ấy và anh Lục mang thai thuận theo tự nhiên, tiếp theo đây, mời mọi người nhìn lên điều khoản thứ ba của bản hiệp nghị, trên đó đã viết rất rõ, người biết đưa bé được thụ tinh nhân tạo này, chỉ có nhân chứng là cô Tần Lịch Lịch và bác sĩ điều trị chính, nếu tiết lộ cho người thứ ba biết chuyện này, chính là vi phạm điều ước. Điều này đã chứng minh, thực ra ba của đứa bé là anh Lục không hề biết chuyện thụ tinh nhân tạo này! Vì vậy, rốt cuộc tình cảm giữa cô Tần và anh Lục là như thế nào? Chắc hẳn mọi người đã hiểu rõ rồi, nếu anh Lục thật sự có mối quan hệ tốt với cô Tần, vậy tại sao cô Tần lại phải đi thụ tinh nhân tạo để mang thai chứ? Thực ra, chân tướng của sự thật chính là, anh Lục không hề yêu cô Tần, anh ấy cũng không phải là bạn trai của cô Tần! Mà giữa tôi và anh Lục, nếu không phải có sự can thiệp ép buộc của bị cáo Morri, chúng tôi căn bản không có khả năng bị rạn nứt tình cảm!”

“Cô Cao, mong cô đừng nên cố gắng di chuyển tiêu điểm của mọi người!”

Luật sư của đối phương đã nhanh chóng đưa ra lời phản đối: “Trong phiên tòa lần này, không hề có mối liên quan trực tiếp nào đến tình cảm giữa hai người Tần Lục!”

Hương Tình vẫn duy trì ý cười nhàn nhạt, hỏi Tần Lịch Lịch: “Cô Tần, những lời tôi vừa nói là đúng hay sai?”

Sắc mặt của Tần Lịch Lịch trắng bệch, hai tay siết chặt đặt ở trên bàn, chột dạ đến mức không dám ngẩng đầu nhìn bất kỳ ai.

“Cô Tần, xin cô trả lời câu hỏi của tôi, là đúng hay sai!!”

Hương Tình tiếp tục lặp lại câu hỏi, giọng điệu hơi tăng lên.

Tần Lịch Lịch gật đầu, sau đó nhanh chóng lắc đầu: “Là sai...”

“Rốt cuộc là đúng hay sai!” Thái độ của Hương Tình đã trở nên cứng rắn hơn.

“Cô Tần, tha thứ cho tôi không thể không nhắc cô một câu, nơi này chính là tòa án thiêng liêng, cô chắc chắn sẽ phải chịu trách nhiệm với mỗi một câu nói của mình!! Vì vậy, mong cô suy nghĩ cho thật kỹ sau đó trả lời câu hỏi của tôi!”

Trong khán phòng, Lục Li Dã hơi mỉm cười.

Câu nói này, là anh đã dạy cho cô vào buổi tối hôm qua, bây giờ nhìn thấy dáng vẻ của cô bắt chước giống y như thật.

Tần Lịch Lịch nghe vậy, lập tức càng trở nên hoảng hốt, tay chân càng lạnh hơn: “Đúng vậy! Quả thực đứa con trong bụng tôi chính là... thụ tinh nhân tạo.”

-----oOo-----

Chương 528: Cô thật sự thắng rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Dưới tình huống ba của đứa bé không hề hay biết?”

Hương Tình tiếp tục đặt câu hỏi.

Tần Lịch Lịch cắn môi dưới, gật đầu: “Đúng vậy...”

Hương Tình nở một nụ cười chiến thắng.

“Thưa thẩm phán, dựa vào chứng cứ mà nguyên cáo đã đưa ra, chỉ là bằng chứng về mối quan hệ giữa hai người Tần Lục mà thôi, tôi cho rằng nguyên cáo đang cố ý xoay chuyển, di dời tiêu điểm của mọi người.”

Để cho quan tòa càng có ấn tượng xấu với người làm chứng của đối phương, đây cũng là một thủ đoạn để thắng kiện.

Đây chính điều mà Lục Li Dã đã dạy cô!

“Nguyên cáo, mong cô trực tiếp đưa chứng cứ có liên quan trực tiếp đến

vụ án này.”

Thẩm phán nhắc nhở Hương Tình.

“Thưa thẩm phán, tiếp sau đây tôi sẽ đưa ra bằng chứng, sẽ nói cho mọi người biết, thực ra bằng chứng lúc này chắc chắn có liên quan trực tiếp đến vụ án.”

Sau khi Hương Tình nói xong, tay cô chỉ vào máy tính ở trước mặt.

Xuất hiện trước mặt mọi người chính là một giấy khám thai.

Hương Tình nhìn bức ảnh được chiếu trên hình chiếu, viền mắt bỗng rung nóng lên.

Trong tấm ảnh là một phôi thai bốn tháng tuổi, đã hình thành người, đang nằm cong trong bụng mẹ.

Dáng vẻ đó rất dễ thương, làm cho người khác phải yêu thương.

Lúc Lục Li Dã nhìn thấy bức ảnh trên hình chiếu, đôi mắt hơi nheo lại, giữa hai hàng lông mày thoáng qua sự xúc động rất rõ.

Cánh tay đặt trên tay vịn, ngồi chống cằm, mắt nhìn chăm chú vào bức ảnh trên hình chiếu, trong đôi mắt phượng xuất hiện mấy tơ máu mơ hồ.

“Nguyên cáo, đây là gì? Xin mời cô nói rõ.”

Thẩm phán nhìn thấy Hương Tình không có phản ứng gì, tốt bụng nhắc nhở một câu.

Hương Tình thu hồi cảm xúc đau thương của mình, hít sâu một hơi, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Thưa quan tòa, đây chính là... đứa con vừa mới mất vào tháng trước của tôi. Lúc đó, bác sĩ nói cho tôi biết, đứa bé đã là tử thai, vì vậy không thể không phá bỏ...”

Viền mắt của Hương Tình đã hơi ướt, cô nhấp vào màn hình máy tính, sau đó xuất hiện một bảng thỏa thuận đáng sợ kia.

“Nhưng mãi đến bốn ngày trước tôi mới biết, hóa ra đứa con trong bụng

tôi vốn là bị người khác có ý định hại chết!!”

Lúc Hương Tình nói đến đây, cuối cùng cũng không ngăn được nước mắt, ánh mắt cô lạnh lùng khóa chặt Morri: “Kính thưa quan tòa, hung thủ hại chết con của tôi, chính là người đã ký rất rõ tên của mình vào bảng thỏa thuận kia!! Chính là anh ta... Morri!!”

Hương Tình chỉ thẳng vào Morri, ngón tay cô run rẩy kịch liệt: “Chính là anh ta, anh ta đã mua chuộc bác sĩ, mới đẻ cho con của tôi đang sống sờ sờ phải bị phá đi!! Hơn nữa, làm cho tôi từ nay về sau mất đi quyền lợi được làm mẹ!! Cuộc đời của tôi, đã không còn cách nào cảm nhận được cảm giác nóng bỏng, khi bé đưa con mới bốn tháng tuổi mình vào trong lòng... Kính thưa quan tòa, tôi nghĩ ông cũng là một người đã có con, có lẽ rất nhiều người ngồi ở đây đều đã làm cha làm mẹ rồi, chắc mọi người cũng có thể cảm nhận sâu sắc được, cảm giác sau khi đưa con của mình bị người khác tự tay giết chết... có bao nhiêu đau khổ, có bao nhiêu thống hận!! Một người đàn ông có lòng dạ độc ác như vậy, sao tôi có thể sống chung một nhà với anh ta được? Tôi căn bản không thể nào ở cùng một phòng, hít cùng một bầu không khí với anh ta được!!”

Hương Tình đứng ở đó, vừa khóc lóc vừa nói lời căm hận: “Kính thưa quan tòa, đứa bé là con của tôi và anh Lục bạn trai tôi!! Trước khi kết hôn với Morri, tôi đã mang thai con của anh ấy! Người tôi yêu từ trước đến nay không phải là Morri, mà chính là Lục Li Dã, còn Lục Li Dã từ đầu tới cuối đều yêu một người, đó chính là tôi!! Vì vậy, tôi khẩn cầu quan tòa tác thành cho chúng tôi, để tôi thoát khỏi cuộc hôn nhân sai lầm đã hoàn toàn đi lệch quỹ đạo này, tôi thật sự không thể chịu đựng được nữa!!”

Mỗi một câu một chữ của Hương Tình đều xuất phát tự tận đáy lòng.

Mà mỗi một câu nói đau thương của cô đều làm cho những người có mặt tại đây phải xúc động.

Bao gồm cả... thẩm phán!!

Ngay cả luật sư đại diện của Morri cũng không thể không thừa nhận, trận này Cao Hương Tình đã đánh lá bài tình cảm vô cùng xuất sắc.

Tình mẹ, chính là phần tình cảm làm cho người khác cảm động nhất trên

thế giới này, sau khi cảm động trôi qua, cũng chính là phần không thể chống cự nhất nằm sâu trong tâm hồn của tất cả mọi người.

Mà lá bài tình cảm của Hương Tình, chỉ có cảm nhận sâu sắc, thấu hiểu, hoàn toàn bị tổn thương mới có thể nói ra một cách đầy chân tình như vậy!

Lúc này Lục Li Dã đang ngồi trên ghế người xem, viền mắt cũng đã không tự chủ mà thấm ướt... Người phụ nữ đang đứng trên đó chính là mẹ của con anh!!

Là người phụ nữ duy nhất mà anh yêu!

Mà hôm nay, cô đứng ở đó, đang tiến hành đấu tranh cho cuộc chiến gian khổ nhất vì tình yêu của hai người!!

Lục Li Dã lập tức lấy ra một cuốn sổ ở trong túi, cầm bút, nhanh chóng viết mấy chữ.

Anh gơ lên, Hương Tình vừa quay đầu đã nhìn thấy ngay.

Trong chớp mắt tiếp theo, nước mắt đã ướt đầm, dường như mọi thứ ở trước mắt đều trở nên mơ hồ... chỉ còn dư lại những chữ mà Lục Li Dã đã viết cho cô xem.

... Mẹ nó à, anh yêu em!!

Còn có một câu nữa là: Chúng ta thắng rồi!!

Hương Tình vừa xem xong, không thể kiềm nén được nữa, nằm nhoài lên bàn, xúc động khóc rống lên.

Giống như cô muốn phát tiết tất cả những đau khổ mà cô đã chịu đựng trong hai tháng qua... Không ai biết, nỗi đau mà cô đã chịu đựng ở trong lòng sâu đến mức nào...

Đương nhiên, sau khi nhìn thấy những lời bày tỏ của Lục Li Dã, đột nhiên Hương Tình cảm thấy tất cả những đau khổ đều tan biến rồi.

Bởi vì cô vẫn có anh mà...

Rất nhiều người có mặt trong phiên tòa nghe thấy câu chuyện đau thương của Hương Tình, đều không nhịn được lặng lẽ lau nước mắt.

Luật sư đại diện của Morri vẫn còn muốn nói điều gì đó, nhưng anh ta còn chưa đứng lên đã bị Morri đột nhiên ngăn cản.

“Anh Morri...”

Luật sư kinh ngạc nhìn anh ta.

“Đủ rồi.”

Morri lạnh nhạt lên tiếng, không liếc nhìn bất kỳ ai: “Bọn họ thắng rồi.”

Sau nửa tiếng giải lao, phiên tòa tiếp tục mở phần tuyên án...

“Sau khi thông qua thảo luận và bỏ phiếu của hội đồng thẩm đoàn, chúng tôi đều nhất trí rằng, tình cảm vợ chồng giữa nguyên cáo Cao Hương Tình và bị cáo Morri không hề có sự tồn tại, cho phép thông qua phương thức của pháp luật để ly hôn!!”

Lúc Hương Tình nghe thấy những lời tuyên án này, đột nhiên cô có cảm giác mọi thứ ở trước mắt đều trở nên sáng tỏ thông suốt.

Cô ngã xuống ghế, cả người sớm đã không còn chút sức lực, quả thực không dám tin phiên tòa lần này, cô lại thắng... Vậy mà cô đã thật sự thắng rồi!!!

Hương Tình ngẩng đầu, nhìn Morri ở chỗ ngồi của bị cáo, nhưng nhìn thấy anh ta đã dẫn luật sư và trợ lý của mình đi ra khỏi tòa án rồi.

Thực ra, có một chuyện mà cho tới nay Hương Tình vẫn không hiểu rõ, chính là tại sao anh ta lại mua chuộc luật sư của cô, nhưng cuối cùng lại không mua chuộc quan tòa chứ?

Nhưng lại không biết, Morri vẫn luôn cho cô một cơ hội...

Chỉ cần cô có thể thuyết phục được quan tòa, anh sẽ đồng ý trả lại tự do cho cô!!

Nếu không phải anh giúp tôi, tôi căn bản không thể thắng được... Hương Tình mang theo tập tài liệu, gấp gáp rời khỏi tòa án.

Mặc dù biết Lục Li Dã sẽ biết tin tức này cùng lúc với cô, nhưng cô vẫn gấp gáp muốn chia sẻ tin vui này với anh.

Hương Tình đi ra khỏi tòa án, nhìn thấy Lục Li Dã đang đứng đợi cô ở bậc thang dưới lầu.

Một tay anh đút trong túi quần, hơi ngẩng đầu, đôi môi mỏng hơi mỉm cười nhìn Hương Tình ở phía trên.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua tấm kính của tòa án, rơi xuống khuôn mặt vô cùng đẹp trai của anh, đập vào đáy mắt của Hương Tình, chói mắt đến nỗi làm cho cô có chút ngẩn ngơ.

“Lục Li Dã...”

Hương Tình cong mày nở nụ cười.

“Lục Li Dã...”

Cô cầm theo tập tài liệu nhanh chóng chạy tới chỗ của Lục Li Dã.

Cuối cùng tới mấy bậc cầu thang cuối cùng, Hương Tình căn bản nhảy xuống bậc thang, cả người bay thẳng vào người của Lục Li Dã, được anh vững vàng ôm lấy: “Không thể chờ đợi muốn được anh ôm đến thế sao?”

Lục Li Dã cố ý trêu chọc cô.

Hương Tình ôm cổ anh, cười đến động lòng người, đáy mắt vẫn còn một tầng sương mù mỏng: “Vụ kiện lần này, cảm ơn anh Ly Dã!!”

Lục Li Dã nhướn mày xấu xa, bàn tay lớn kẹp chặt eo nhỏ của cô, vòng eo rắn chắc đung về phía trước, hơi dùng sức, hung hăng đẩy Hương Tình vào bức tường ở phía sau.

Một tay, khoát lên bức tường phía sau Hương Tình, nhốt cô lại, khuôn mặt tà mị ám muội, áp sát cô, tới khi chỉ cách hơi thở cô nửa tấc thì

ngừng lại.

Anh nhếch miệng, nở một nụ cười xấu xa: “Tính cảm ơn anh thế nào đây?”

Ngón tay nóng bỏng giống như giã vỡ lò đãng lướt qua vòng eo nhỏ của Hương Tình, híp mắt lại: “Chỉ một câu cảm ơn? Hay là em có ý định mời anh ăn một bữa tiệc lớn?”

“Báo đáp đơn giản như vậy, thật sự có thể thỏa mãn một dạ dày lớn như cậu chủ Lục sao?”

Hai tay của Hương Tình quán trên cổ anh, cơ thể mềm mại thân mật dán lên người anh.

Trong đôi mắt đen của Lục Li Dĩ càng sâu thêm, ý cười trên đôi môi mỏng càng đậm: “Vậy thì phải xem cô Cao có khách khí hay không?”

Hương Tình cười xấu xa kéo cà vạt trên cổ anh, giọng nói mềm mại còn có chút ngượng ngùng hỏi anh: “Cậu chủ Lục cảm thấy em thấy thân báo đáp... thì thế nào?”

Lục Li Dĩ nhếch miệng cười, ôm lấy khuôn mặt nhỏ bé đang đỏ bừng của cô, không hề kiêng dè xung quanh có nhiều người đi qua đi lại, cúi đầu hôn sâu lên đôi môi đỏ mọng của Hương Tình: “Miễn cưỡng chấp nhận.”

Hương Tình nở nụ cười, nhón chân lên, quán trên cổ anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Tần Lịch Lịch đi ra khỏi tòa án với khuôn mặt tái nhợt, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt... Trong ánh nắng, hai người bọn họ ân ái dây dưa không hề kiêng dè, giống như trong thế giới của bọn họ chỉ còn lại đôi phương, cũng chỉ có mình đối phương... Một đôi trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ, thật sự đủ để làm cho người ngoài phải ngưỡng mộ.

Nước mắt ở đáy mắt Tần Lịch Lịch đã chuyển động, suýt nữa đã rơi xuống.

“Cô Tần!”

Lúc Tần Lịch Lịch chuẩn bị bước xuống bậc thang, đột nhiên có ba người đàn ông mặc đồ vest, trước ngực đeo thẻ hành nghề ngăn cản cô ta.

“?”

Tần Lịch Lịch ngẩng đầu, nhìn bọn họ với ánh mắt không hiểu: “Mấy anh có chuyện gì sao?”

“Chào cô! Chúng tôi là nhân viên thực thi pháp luật của bộ phận tòa án, đây là giấy triệu tập tòa án của cô, làm phiên cô ký tên vào đây.”

Người đàn ông dẫn đầu nói xong, đưa cho cô ta một tài liệu.

Sắc mặt của Tần Lịch Lịch đột nhiên trắng bệch: “Lệnh triệu tập của tòa án? Lệnh triệu tập của tòa án gì chứ?? Tôi... tôi không vi phạm chuyện gì hết.”

Cô ta có chút cuống lên.

“Ông Lục đã chính thức đệ đơn lên tòa án kiện cô về việc ‘Trộm t*ng trùng’, tôi chính là luật sư đại diện của ông Lục, nếu cô có vấn đề gì có thể trực tiếp nói chuyện với tôi.”

Người đàn ông đeo kính đứng bên cạnh mở miệng nói.

“Trộm t*ng trùng?? Khởi tố tôi???”

Sắc mặt của Tần Lịch Lịch đã trở nên trắng bệch: “Tôi muốn tìm anh ta để hỏi cho rõ! Tôi không tin!!”

Sau khi cô ta nói xong, bước nhanh xuống cầu thang.

Lúc này, Lục Li Dã và Hương Tình cũng đã nghe thấy cuộc âm ỉ ở phía trên, hai người đã kết thúc vụ hôn dãi kiểu Pháp không hề kiêng dè của mình.

Tần Lịch Lịch vội vàng chạy xuống trước mặt Lục Li Dã: “Anh có ý gì vậy? Những người lúc nãy nói anh... anh muốn khởi tố tôi???”

Hương Tình nghiêng đầu nhìn Lục Li Dã.

Vẻ mặt của Lục Li Dã rất lãnh đạm: “Cô Tần, tôi nghĩ có lẽ luật sư của tôi đã nói rất rõ với cô rồi! Nếu cô có vấn đề gì, mời cô trực tiếp tìm anh ta để hiểu rõ.”

-----oOo-----

Chương 529: Tha cho anh đó

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh hiển nhiên không muốn nói với Tần Lịch Lịch quá nhiều.

Nói xong, anh kéo tay Hương Tình chuẩn bị rời đi.

Tần Lịch Lịch liền nắm lấy cổ tay của anh: “Li Dã, anh thật sự muốn khởi tố em sao?!”

Lục Li Dã tỏ vẻ không thoải mái nhíu mày: “Buông tay!”

“Em... em thừa nhận, em thừa nhận em chưa được sự đồng ý của anh, tự tiện lấy đồ của anh, là em đã sai!! Em sai rồi, Li Dã, nhưng ... nhưng dù thế nào đi nữa, đứa bé trong bụng em, thật sự là của anh mà!! Là ruột thịt của anh mà!! Anh có thể đừng khởi kiện em không, sao anh nỡ lòng được?!! Hơn nữa...hơn nữa chị Hương Tình không phải là không thể có con sao? Em bây giờ đã mang thai con anh rồi, không phải càng tốt sao? Ít ra thì anh không lo không có người nối dõi...”

“Câm miệng!!!”

Tần Lịch Lịch chưa kịp nói xong, đã bị Lục Li Dã lớn tiếng chặn lại.

Anh trầm ngâm tiến đến gần Tần Lịch Lịch, lạnh lùng lên tiếng: “Tần Lịch Lịch, tôi Lục Li Dã không phải không đánh phụ nữ, hôm nay nếu cô không phải là sản phụ, tôi nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho cô!! Còn nữa, đừng giở trò làm nhục mình trước mặt tôi, tôi nói cho cô biết, tôi Lục Li Dã cho dù là không có con cháu nối dõi tông đường,

cũng tuyệt đối không cưới cô!! Đối với tôi, cô chẳng qua cũng chỉ là loại đàn bà bán tử cung của mình để thăng tiến mà thôi!!”

Dứt lời, anh liền kéo Hương Tình đi theo hướng bãi đỗ xe.

Trên mặt Hương Tình trắng bệch không một giọt máu, thoáng nhìn Lục Li Dã đã biết ngay cô đang có gì đó không ổn.

Anh đưa cánh tay vòng qua ôm lấy eo cô, khiến cho cô dựa sát vào anh hơn: “Sao vậy? Không vui sao?”

Hương Tình ngẩng đầu nhìn anh, khóe mắt đỏ hay, Lục Li Dã nhìn thấy cũng cảm thấy đau lòng, liền dừng bước: “Sao vậy! Sao vậy nè!! Em yếu đuối vậy sao, không giống như Cao Hương Tình mà bọn thiếu gia quen biết á!!”

Anh nâng mặt của Hương Tình lên, không ngừng lau nước mắt cho cô, anh cúi đầu nhỏ tiếng an ủi cô: “Sao rồi? Chúng ta không phải đã nói trước rồi sao? Chuyện này với chúng ta không phải là vấn đề, đúng không? Chúng ta sớm đã nghĩ ra cách giải quyết rồi mà, đúng không?”

“...Dạ.”

Hương Tình ngoan ngoãn gạt đầu, tự mình lau nước mắt, cô mím môi: “Nhưng khi em nghĩ đến, trong lòng vẫn cảm thấy rất khó chịu.”

“Được rồi được rồi, không khó chịu nữa!”

Lục Li Dã một tay ôm Hương Tình vào lòng mình, tay kia không ngừng vỗ về lưng cô: “Còn con nít sao, nói cái là khóc liền!”

“Li Dã...”

“Hả?”

“Thật sự Tần Lịch Lịch nói cũng đúng, nếu cô ta sinh đứa bé ra, thì anh có con rồi...”

“Làm gì vậy? Bộ em muốn làm mẹ thật sao?!”

Lục Li Dã vuốt vuốt chiếc mũi đỏ bừng của Hương Tình: “Được rồi, chuyện này anh sẽ nghĩ cách giải quyết sớm, đi, lên xe, anh dẫn em đi ăn món ngon!”

Lục Li Dã kéo Hương Tình chuẩn bị lên xe, nhưng bỗng nhiên nghe thấy tiếng người hét lớn: “Chảy máu rồi!! Có người chảy máu rồi!! Mau, có người ở đó không, đến giúp một tay mau?!”

Hương Tình và Lục Li Dã cùng lúc quay đầu nhìn, thì thấy ở bậc thang cách đó không xa, Tần Lịch Lịch bị ngã ngổ ở đó, mặt cô trắng bệch, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Tay đang ôm bụng của mình, chiếc quần của cô đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Chết rồi, Tần Lịch Lịch xảy ra chuyện rồi!”

Hương Tình hét lớn, kéo theo Lục Li Dã chạy nhanh đến chỗ Tần Lịch Lịch: “Mau, đưa cô ta đi bệnh viện!!”

...

Bên trong bệnh viện, bên ngoài phòng cấp cứu!

“Thật đáng tiếc, đứa bé trong bụng không giữ được, xin chia buồn.”

Lời nói của bác sỹ khiến cho Hương Tình lo lắng nhìn Lục Li Dã.

Bàn tay nhỏ bé của cô nắm lấy bàn tay to lớn của anh, lo lắng hỏi anh: “Li Dã, anh không sao chứ?”

Lục Li Dã nhướn nhướn mi, lắc đầu thờ dài: “Không biết hình dung cảm giác như thế nào.”

Hương Tình thờ dài.

Không cần biết anh đối với Tần Lịch Lịch như thế nào, cũng mặc kệ đứa bé trong bụng cô ta từ đâu mà có, nhưng dù sao đó cũng là giọt máu của anh, nếu anh nói anh không quan tâm, chắc chắn không đúng sự thật.

Nhưng trong lòng lại đặc biệt khó chịu, nhưng dù vậy cũng không sao.

Cho nên, ngay cả đến chính anh còn không thể hình dung được cái cảm giác phức tạp đó, đại khái chắc là ngũ vị thập cảm, vị gì cũng có.

Anh kéo Hương Tình đi ra ngoài.

“Chúng ta không đợi cô ấy ra sao?”

Hương Tình hỏi Lục Li Dã.

“Không đợi.”

Bước chân của Lục Li Dã không hề giảm tốc: “Đưa cô ta đến bệnh viện chẳng qua chỉ vì đạo nghĩa mà thôi, cho dù bây giờ bên lề đường gặp phải sản phụ bị sảy, chúng ta cũng nghĩa hiệp không suy nghĩ nhiều mà đưa người ta đến bệnh viện thôi! Chỉ đơn giản là quan hệ giống vậy thôi!”

“...”

Hương Tình gật gật đầu.

“Vậy chúng ta như vậy có quá đáng quá không?”

Hương Tình nghĩ nghĩ, nghiêng đầu hỏi anh: “Đứa bé mà cô ta mất đi, dù sao cũng là ...”

‘của anh’ hai chữ này, Hương Tình cuối cùng vẫn không dám nói ra.

Bản thân cô cũng là người vừa bị sảy thai, cô hiểu rất rõ nỗi đau mất con đó.

“Được rồi! Như bây giờ thì đã coi như hoàn toàn chấm dứt dây dưa giữa anh và cô ta, trong cái rủi lại có cái may, đi thôi! Anh đưa em đi ăn! Tối nay chúng ta phải ăn mừng mới được!!”

Lục Li Dã kéo Hương Tình lên xe.

Anh khom người cài dây an toàn cho cô, Hương Tình đột nhiên lên

tiếng: “Li Dã, hay tối nay chúng ta tự nấu cơm đi!”

“Tự mình nấu??”

Lục Li Dã nhìn cô tỏ vẻ nghi ngờ: “Em biết nấu sao?”

“Không rành lắm nha!”

Hương Tình thành thật nói: “Nhưng mà, chúng ta có thể thử mà, chuyện gì cũng có lần đầu tiên mà, đúng không? Hơn nữa, anh sẽ giúp em mà?”

“Anh giúp em??!”

Lục Li Dã nhin không được cười lớn, nghĩ nghĩ rồi gật đầu: “Ok! Hôm nay tâm trạng cũng đang vui, cho phép em hành hạ dạ dày của bọn thiếu gia thử xem, vậy đi thôi! Qua nhà anh!”

“Dạ, được ạ!”

Hương Tình nhất thời vui ngất ngây.

Lục Li Dã nhìn cô từ kính chiếu hậu, cũng hứng khởi trên cô: “Gì vậy? Cao Hương Tình, sao anh cảm giác em nói về nhà anh nấu cơm chỉ là lý do, thật chất là muốn theo anh về nhà đây mà...”

Hương Tình nhìn anh như bị anh nói trúng tim đen, má cô ửng đỏ lên: “Nói cái gì vậy! Anh tự cao quá rồi đó? Nếu vậy thôi thì mình đi ra ngoài ăn đi!”

Lục Li Dã cười lớn tiếng: “Bắt đầu từ đêm nay, em dọn hẳn qua ở với anh luôn đi!”

“Được thôi!”

Hương Tình trả lời liền mà không một chút do dự hay đắn đo, giống như phản xạ quá nhanh nghe được câu hỏi liền trả lời.

Vừa trả lời xong, mới phát hiện ra Lục Li Dã đang nhìn mình chằm chằm với ánh mắt rực lửa và tràn đầy yêu thương, cô mới phát giác vừa rồi thái độ của mình phản ứng trả lời quá nhanh, không hề biết mắc cỡ rụt rè là

gì.

Hương Tình ngưng ngưng chỉnh lại phần tóc trước trán: “Chuyện đó... cái đó...”

Cô muốn tìm cách giải thích, nhưng lại không tìm ra được từ ngữ nào để giải thích che đậy, khiến cho Lục Li Dã đắc ý lớn tiếng cười ha ha.

Bị anh cười nhạo, Hương Tình càng ngưng hơn, chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống đó.

“Ah! Đúng rồi, mau gọi điện cho Tống cùng Liên Vân, báo tin vui cho họ, sẵn tiện mời họ ăn cơm luôn!”

Hương Tình vồ vồ đầu mình, liền lấy điện thoại gọi cho Liên Vân.

“Chực chực! Coi bộ tối nay em hành hạ một mình anh vẫn không đủ, còn muốn kéo hai đứa nó theo luôn! Cũng được, bọn thiếu gia bị ngộ độc thực phẩm mà chết thì cũng có hai người đó chết chung làm bạn!”

Hương Tình tức giận nói anh: “Chút nữa em sẽ cho thuốc vào chén cơm của anh! Anh cẩn thận đó nha!”

Vừa nói xong, điện thoại gọi cho Liên Vân cũng vừa kết nối thông.

Đầu dây bên kia, Liên Vân rất nhanh đã bắt điện thoại: “Chị Hương Tình, chúc mừng chị nha! Nghe nói vụ kiện tụng của chị đã thắng rồi hả!!”

“Đúng vậy! Em từ đâu nắm được tin nhanh vậy, chị còn định gọi điện để báo cho em biết nè!”

“Anh Dã đã gọi điện báo cho tụi em biết từ sớm rồi!”

Thì ra là thế.

Hương Tình xem liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh mình, lại thở dài, quả nhiên vẫn là anh xử lý chu đáo hơn.

“Liên Vân, tối nay em và Tống ghé qua nhà Li Dã ăn cơm tối nha!

Chúng ta phải ăn mừng chiến thắng!”

“Dạ!!” Liên Vân vui mừng trả lời: “Dạ được, đợi chút hết giờ làm, em và Tổng sẽ bắn qua đó liền, tối nay chúng ta sẽ không say không về nha!”

“Được, vậy chị đợi tụi em nha!!”

“Ừ...Giờ tụi mình đi chợ trước.”

...

Hai người dừng xe lại trước cửa chợ.

Lục Li Dã là người chưa bao giờ bước chân vào chợ, còn Hương Tình, thực tế thì số lần cô đi chợ có thể đếm trên đầu ngón tay, dù gì thì cô cũng là thiên kim tiểu thư mà.

“Anh thích ăn gì nè?”

Hương Tình ngẩng đầu nhẹ giọng hỏi anh.

Lục Li Dã lắc đầu, cố tình tỏ vẻ không hợp tác với cô: “Anh nghĩ nếu như là em nấu thì chắc không món nào hợp với anh!”

“...”

Hương Tình tròn mắt nhìn anh: “Lục Li Dã, sao anh không giống với những người đàn ông đang yêu khác vậy! theo lý mà nói, khi bạn gái mình hỏi câu hỏi như vậy, câu trả lời phải là ‘chỉ cần là em nấu, món nào anh cũng thích’ mới đúng chứ? Nhưng sao anh thì lại ngược lại với người ta vậy!”

Hương Tình có chút giận dỗi.

“Người đàn ông đang yêu khác?”

Lục Li Dã nhú mày nhìn cô, ngón tay dài của anh cầm lấy cằm của cô rồi nâng lên, con ngươi nhìn xoáy vào mắt cô: “Thành thật khai báo cho anh biết, trước anh, em đã có mấy người bạn trai?”

Hương Tình chớp chớp mắt, liền đoán được người đàn ông này đang ghen, nhưng mà...: “Vậy còn anh? Thưa ông Lục, cho hỏi trước khi anh gặp được em, anh đã trải qua bao nhiêu người phụ nữ? Anh chắc chắn anh đếm hết không?”

“...”

Cô vừa dứt lời, Lục Li Dã nhất thời liền tỏ vẻ thờ ơ lãng đi.

Anh buông tay ra, kéo cô đi vào trong chợ: “Anh thích ăn bông cải xanh, không! Không đúng, chính xác là, chỉ cần là em nấu, bất kể là món gì, cho dù là thuốc độc, anh cũng thích ăn!!”

Vừa học đã áp dụng ngay, thay vì lãng tránh đôi đề tài, chi bằng nhắm thẳng vào tim cô mà nói, Ha! Nhưng đáng tiếc là muộn rồi!!

Anh càng như vậy, càng chứng minh anh chột dạ!!

Hương Tình nhíu mày nhìn anh dò xét: “Ông lục, xin ông vui lòng đừng chuyên đề tài, xin ông hãy trả lời câu hỏi của tôi.”

“Cục cưng à, người phụ nữ mà cứ dò xét quá khứ của người đàn ông là điều làm ngu xuẩn nhất đó, em hiểu không?”

Câu nói này lại rất đúng.

“Được rồi! Vậy anh cho em một con số tổng là được rồi...”

“Tổng số?”

“Đúng rồi, số lượng bạn gái đã từng yêu đó.”

“...”

Lục Li Dã có chút hối hận rồi.

Hối hận lúc này mình không nên hỏi cái câu hỏi ngu xuẩn đó, kết quả... kết quả là tự đẩy mình vào hố luôn!!

‘Gậy ông đập lưng ông’ chính là đây!

“Nếu như em hỏi người mà anh yêu có bao nhiêu người thì anh đảm bảo chỉ có một người!! Ngoại trừ em Cao Hương Tình, anh nói thật, anh không có quan hệ với người khác giới nào mà có thể dùng từ ‘yêu đương’ để đặt tên cho mối quan hệ đó! Anh không yêu bọn họ, một người cũng không...”

Vừa dứt lời, Lục Li Dã chọn một bó bông cải xanh, đưa cho ông chủ nhờ ông cân.

“Vậy anh đối với những người phụ nữ khác thì sao?”

Được thôi! Câu trả lời này thực chất Hương Tình rất thích nghe.

“Những người phụ nữ khác...”

Lục Li Dã nghĩ nghĩ, rồi chỉ dùng vồn vẹn bốn từ để hình dung: “Tuổi trẻ háo thắng.”

Hương Tình nghiêng đầu, liếc nhìn anh, cười cười rồi gật đầu: “Đáp rất hay! Được rồi, chuyện này coi như anh đã qua, tha cho anh đó!”

-----oOo-----

Chương 530: Trong trong ngoài ngoài đều có

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Li Dã gõ nhẹ vào mũi cô: “Thông minh!”

Hương Tình cười tươi, nắm lấy ngón tay anh: “Đàn ông các anh thật hư!”

“Bồn thiếu gia không thích nghe câu này đâu nha!!”

Lục Li Dã kéo Hương Tình sát vào người, tay khẽ néo cằm của cô: “Cao Hương Tình, sao em không phân biệt rõ gì hết vậy? Cái gì mà đàn ông các anh?? Em có mấy người đàn ông? Em nhớ lấy nha, em chỉ có một mình Lục Li Dã này thôi!! Có biết không?”

“Dạ, em biết rồi!!”

Hương Tình ngoan ngoãn gật đầu: “Người đàn ông của em thật hư! Vậy được chưa?”

“Thông minh!!”

Lúc Liên Vân và Tống đến biệt thự của Lục Li Dã, cũng là lúc Hương Tình đã đeo xong tạp dề, đang bận rộn trong bếp.

“Đề em phụ.”

Liên Vân vừa vào cửa, thay dép, liền bước vào bếp, nhưng đã bị Lục Li Dã cản lại: “Đề anh.”

“Anh?”

Liên Vân và Tống không dám tin nhìn anh: “Anh Dã, bữa cơm hôm nay, anh có chắc là mình có thể ăn được chứ?”

Lục Li Dã xắn tay áo lên, gõ vào đầu Liên Vân: “Lát nữa cho dù khó ăn đến mức độ nào đi nữa, cũng phải nghĩ cách ăn vài miếng cho anh, cùng lắm tối chút anh mời hai đứa đi ăn khuya, không được làm chị dâu của em mất hứng!”

“Eo!” Liên Vân cười thành tiếng, đẩy đẩy vai Tống: “Anh xem kìa, học hỏi anh Dã đi, xem anh thương chị dâu của tụi mình chưa kìa, anh chả bằng một góc anh Dã?”

“Được rồi, anh không nói với tụi em nữa, hai đứa cứ tự nhiên, tự lấy nước uống.”

Lục Li Dã nói xong, liền vào bếp làm phụ bếp của Hương Tình.

Liên Vân đứng ở cửa bếp nhìn vào: “Chị Hương Tình, chị không cần em phụ thiệt sao?”

“Không cần không cần, hai đứa coi ti vi đi, sẽ nhanh thôi!”

“Vây thôi! Cần giúp gì thì chị kêu em là được!”

Liên Vân chỉ biết ngoan ngoãn quay ra phòng khách, mặc kệ cho hai người không biết gì chuyện bếp núc ở trong bếp tự biên tự diễn.

Mà nếu để ý, sẽ nghe được tiếng nồi kêu, chảo đụng vang um xùm, giống như đang chiến đấu kịch liệt, Liên Vân và Tống có cảm giác điều gì đó khủng khiếp sắp đến với họ.

“Hương Tình, anh thấy hay là em đăng ký học một khóa nấu ăn đi! Cứ tiếp tục như vậy, nhà bếp bị em phá nát là chuyện nhỏ, chồng của em bị em làm cho đói chết là chuyện lớn đó!”

“...”

Không nghiêm trọng đến vậy chứ?

Hương Tình ném thử món cải trong nồi, hơi nhạt, lại thêm một chút muối, kết quả lại mặn quá, hết cách, đành đổ thêm chút nước vào, thêm vừa đủ thôi, nhưng mà, sao mùi vị lại khác quá.

Hương Tình cảm giác có chút thất bại: “Li Dã, hay là tối nay chúng ta ra ngoài ăn đi!”

“Tại sao?”

“Cực kỳ dở.”

Sau khi Lục Li Dã ném thử một miếng, phát hiện ra đúng thật là rất khó nuốt!!

“Để đó, anh làm cho!”

Nói xong, Lục Li Dã cỡi tạp dề trên người cô ra.

“Anh nấu sao??”

Hương Tình ngạc nhiên nhìn anh: “Thật hay giả vậy? Anh biết nấu thật sao?”

Lục Li Dã tháo xong tạp dề trên người Hường Tình rồi đưa cho cô: “Đeo vào giùm anh.”

“Dạ, dạ...”

Hường Tình lúng ta lúng túng cầm lấy, sau đó vòng tay qua phía trước người anh, rồi lại vòng qua eo anh, giúp anh cột tạp dề xong, lại dựa vào lưng anh lên tiếng hỏi: “Anh học biết cách nấu cơm từ lúc nào vậy? Em có thể tin tưởng anh không vậy?”

“Dựa vào chỉ số thông minh của bốn thiếu gia mà nói thì, chắc chắn tốt hơn em!”

Tuy rằng đây cũng là lần đầu tiên anh-Lục đại thiếu gia vào bếp.

Lục Li Dã tinh nghịch nhéo nhẹ cằm Hường Tình, cười nói: “Ngoan ngoan đứng bên cạnh học hỏi nè.”

“Ok!”

Hường Tình ngoan ngoãn nghe lời gật đầu.

Lục Li Dã chỉ chỉ gõ vào bờ môi của mình.

“Làm gì vậy?”

Hường Tình giả vờ không biết.

Lục Li Dã híp mắt: “Cổ vũ cho anh.”

Hường Tình ngượng ngùng cười, nhón chân, nhẹ nhàng đặt vào môi anh nụ hôn thoáng qua.

Thoáng qua như chuồn chuồn lướt nước, nhưng lại đủ để khiến cho Lục Li Dã nở hoa trong lòng.

Lục Li Dã bắt đầu làm ra vẻ bài bản đàng hoàng.

Hường Tình giống như cô bé si tình, đứng tựa người bên kệ bếp, chống cằm nhìn Lục Li Dã chuyên tâm nấu ăn.

Nói thật là trước khi vào đây, cô chưa bao giờ tưởng tượng được hình ảnh người đàn ông này vào bếp sẽ như thế nào.

Bây giờ tận mắt chứng kiến, trong đầu Hương Tình hiện ra hình ảnh chỉ có thể dùng câu: đẹp không sao tả xiết được để hình dung mà thôi!

Người đàn ông lúc nghiêm túc, thật sự rất đẹp trai!

Mà người đàn ông nghiêm túc trong bếp, thì càng được coi là cực phẩm!!

Thân hình cao ngất như cây Tùng, đứng thẳng tắp ở đó.

Khí chất tôn quý hình như không dung hòa lắm với không gian bếp, nhưng ở anh lại toát lên sức hút ma lực, có thể khiến cho từng động tác đảo hay xào đều trở nên cực kỳ tao nhã.

Ngay thời điểm này, Hương Tình thực sự có một chút kích động, cô muốn bay đến vô lấy, ăn tươi nuốt sống anh.

Cô vẫn đang tự mình ảo tưởng trong bếp, lửa vẫn cháy đều, còn cô thì lại như không thể đợi được nữa, muốn giật phăng áo sơ mi của anh... nút áo rơi rớt trên sàn ...

Sau đó, hai người ngay trên kệ bếp...tóa lửa ...

“Cao Hương Tình, nếu em không ngậm miệng lại, nước miếng của em sắp chảy thành sông rồi!!”

Lục Li Dã đột nhiên lên tiếng, anh liếc nhìn cô, cố tình trêu chọc: “Gì vậy, đang tỉnh mà vẫn còn thể mơ bậy bạ sao??!”

“Mơ bậy bạ?!”

Hương Tình liền sực tỉnh lại, đưa tay sờ sờ vào khóe miệng mình, cũng may, không có miếng nước miếng nào.

Ngượng ngùng trừng mắt nhìn anh, cứng đầu không chịu thua: “Lục Li Dã, anh đúng là tên chúa tự cao!! Mặc kệ anh, tự anh nấu đi!”

Hương Tình nói xong, định bước ra ngoài thì lại bị Lục Li Dã đưa tay kéo cô trở lại.

“Ngoan ngoan đứng ở đây với anh, chỗ nào cũng không được đi!”

Anh kéo cô ra phía trước người anh, đặt thân hình nhỏ bé của cô trước ngực anh, anh từ phía sau ôm chặt lấy chiếc eo thon của cô, đứng trước bếp lửa, xào đảo món rau trên chảo.

Hương Tình dựa vào ngực anh, chỉ cách mỗi chiếc áo sơ mi mỏng tang, cô cảm nhận được hơi ấm từ ngực anh, nghe tiếng tim đập từ lồng ngực anh, phút chốc Hương Tình cảm tưởng đến cả nấu cơm cũng có thể tuyệt vời dị thường đến như vậy.

Cô nghiêng người dựa vào lòng anh, hứa với anh: “Sau này em sẽ học nấu nướng, nhưng mà cái này cũng còn phải coi theo năng khiếu nữa ...”

Lục Li Dã không để ý đến lời hứa của cô, cười cười lấy một cọng rau trong chảo ra, đưa đến miệng cô: “Nêm thử mùi vị xem.”

Hương Tình há miệng, để mặc cho anh dùng tay đút mình, cô cũng không ý kiến.

“Thế nào?”

Lục Li Dã hồi hộp chờ cô nhận xét.

Hương Tình nghiêm túc nhai nhai vài cái, gật đầu, khen không dứt: “Ngon, thật đó!! Ngon hơn nhiều so với em nấu!!”

Nghe được câu khen thưởng của Hương Tình, Lục Li Dã có chút đắc ý: “Dựa theo chỉ số thông minh mà nói, món em làm ra sao so được với món của bọn đại thiếu gia nấu.”

“Mắc ói!”

Hương Tình lại học anh, đưa tay vào chảo lấy một cọng rau xanh, rồi đưa vào miệng anh.

Lục Li Dã khoa trương nhăn mặt: “Em rửa tay chưa đó? Dơ!”

“Em còn chưa chê anh dơ! Anh dám chê em!!”

Lục Li Dã tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng vẫn ngoan ngoãn há miệng để Hường Tình đưa cọng rau vào miệng mình, đồng thời ngậm luôn ngón tay cô trong miệng không nhả ra.

“Tay của em bị anh ăn luôn rồi!!”

Hường Tình đành công, nào ngờ Lục Li Dã lại thích thú tiếp tục, ngậm ngón tay cô không chịu nhả ra, anh hút lấy, rồi liếm liếm, tê tê, trong không gian ấm nóng đó, đầu lưỡi của anh cuốn lấy ngón tay cô, khiến cho cô không nhịn được la lên, ngượng ngùng giật ngón tay ra, trách anh: “Anh không biết xấu hổ à!!”

Lục Li Dã từ tốn múc rau trong chảo ra đĩa, mặt anh vẫn bình thản đưa đĩa rau cho Hường Tình: “Ai biểu ai đó cứ dùng ánh mắt khiêu khích bọn thiếu gia?”

“Không chơi với anh nữa! Em ra ngoài với Liên Vân và Tông đây, anh cứ từ từ nấu nha!”

Hường Tình thoát ra từ ngực Lục Li Dã, đỏ mặt ra khỏi bếp.

Vốn dĩ ban đầu cô nói là hôm nay cô sẽ tự mình nấu cơm, kết quả giờ khu vực bếp lại thuộc về anh-Lục đại thiếu gia!

Lục Li Dã cảm thấy sau này thực sự không nên ở nhà nấu cơm!

Cứ tiếp tục như vậy, rất có thể anh sẽ bị Cao Hường Tình huấn luyện mình thành gã đê nhất ‘nam công gia chánh’!

...

Cơm tối xong, Tông và Liên Vân hai người tự hiểu xin phép về từ sớm, để lại không gian riêng tư cho đôi tình nhân khó khăn lắm mới có thời gian bên nhau.

Hai người họ, mỗi người một ly rượu đỏ, ngồi ở phía trước cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ, trong vườn hoa, dưới bóng đèn nê ong, bông tuyết như những chiếc lông ngỗng mềm mại bay bay, như sợi bông phảng phất rơi xuống, không gian trắng ngà, khiến cho thế giới thực bỗng nhiên trở nên rực rỡ hư ảo hơn.

Lục Li Dã cầm khăn choàng đến, quán lên người Hương tình đang ngồi trong lòng anh.

Hương Tình nghiêng người trong lòng anh, tận hưởng cảm giác đặc biệt thoải mái của đêm nay.

Cô không biết mình đã trải qua bao nhiêu đêm thức trắng, cũng không nhớ đã bao nhiêu đêm cô ôm theo nỗi nhớ người đàn ông này mà cố gắng vượt qua từng ngày từng ngày... Hương Tình ngẩng đầu, nhìn anh: “Em cảm giác như trước mắt mình cứ như một giấc mơ...”

“Tại sao?”

Lục Li Dã cúi đầu nhìn cô.

Ánh mắt kiêu diễm, chứa đầy yêu thương.

Ánh mắt của Hương Tình bị cuốn hút vào ánh mắt của anh, cảm giác đang say.

“Em không bao giờ biết thì ra yêu một người là cảm giác như vậy...”

“Cảm giác thế nào?”

Lục Li Dã cười cười.

Khóe môi anh mở rộng, mi mắt khẽ cong, dáng vẻ mê hoặc, thật khiến cho người khác khó mà không bị cuốn hút được.

Hương Tình khẽ chớp mắt, nghiêm túc trả lời anh: “Không ai ngoài anh.”

Lục Li Dã hơi ngạc nhiên nhìn cô, giây tiếp theo, anh giữ lấy chiếc cằm nhỏ bé của cô, nương người, cúi đầu, theo hướng ngược lại, khóa lấy bờ môi mọng đỏ của cô.

Bờ môi ẩm áp của cô nhanh chóng bị anh xâm chiếm.

Rồi đến cằm cô, mũi, má, thậm chí là ... vành tai nhạy cảm của cô.

Cuối cùng, một tay kéo Hương Tình đẩy xuống nằm dưới thân mình, không cho phép cô động đậy, anh ăn sạch cả người cô.

Sau vài lần qua lại, Hương Tình bị anh ép đến không còn một chút sức lực nào, chỉ có thể nằm trơ trong lòng anh, thở hổn hển.

Ánh mắt của cô bị chữ “Tình” trước ngực anh thu hút lấy, cô nghiên nghiên đầu: “Anh khi nào dẫn em đi làm lại cái hình xăm của em?”

Ngón tay của Lục Li Dĩ lơ đãng vuốt nhẹ chỗ ngực của cô...

Chỗ đó, đóa hoa có chữ ‘Lục’ đã không còn nữa, nhưng vẫn còn hiện rõ dấu vết mờ mờ.

Lục Li Dĩ trầm ngâm: “Không xăm nữa.”

“Tại sao vậy?”

Ánh mắt của Lục Li Dĩ khóa chặt Hương Tình đang nằm bên dưới anh: “Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, anh rút ra được một điều.”

“Hả?”

“Một cuộc tình, sâu nặng hay nông cạn, không thể chỉ dựa vào những thứ này mới có thể chứng minh được, mà là ...ở đây!!”

Anh chỉ tay vào vị trí tim Hương Tình, sau đó ôm chặt lấy Hương Tình: “Tuy là em cứ hết lần này đến lần kia làm mất đồ anh tặng cho em, nhưng anh biết, em đã khắc sâu hình bóng của anh vào tim em từ lâu!!Chỉ cần chỗ này không mất, thì những cái khác đều không quan trọng nữa!!”

Hương Tình nở nụ cười, xoay mình đẩy ngược lại anh xuống dưới thân mình, tinh nghịch nhún mày hỏi anh: “Vậy anh thì sao? Chỗ này của anh, có khắc tên em không?”

Lục Li Dã siết chặt eo của cô, thành thật trả lời cô: “Trong trong ngoài ngoài đều có!”

Tim Hương Tình khẽ loạn nhịp ...

Khóe mắt cô khẽ rung động...

Giây tiếp theo, cô cúi đầu, chủ động đặt vào môi anh nụ hôn... hai người họ, lần này do cô chủ động, lại quấn lấy nhau gần một tiếng đồng hồ tại phòng khách...chôn thâm tình. Lục Li Dã hỏi cô: “khi nào đưa anh về nhà?”

“Sẽ sớm thôi...”

Hương Tình thở hổn hển trả lời anh, sau đó dùng nụ hôn nồng thắm lấp đi câu hỏi của anh.

“Sớm là khi nào?”

Lục Li Dã tương đối kiên trì.

-----oOo-----

Chương 531: Không gặp nhau nữa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cho dù không có cách nào không chế, nhưng anh ta cho rằng vấn đề này cũng quan trọng giống như vận động vậy!!

Hai tay anh ta nâng hai má của cô lên, để cho cô đối mặt với vấn đề anh ta vừa nói ra: “Em trả lời anh trước đi, rốt cuộc tới lúc nào thì em mới chịu chính thức dẫn anh đi gặp ba mẹ em vậy?”

"Anh thật sự nóng lòng nhỉ?"

"Đúng!"

"VẬY ĐƯỢC RỒI!"

Hương Tình gật đầu: "Chờ em ký xong thỏa thuận sẽ dẫn anh đi, nhưng anh phải chuẩn bị tốt tâm lý đấy."

"Chuẩn bị tâm lý gì chứ?"

Lục Ly Dã vẫn cảm thấy còn khó hiểu, mù mờ.

Anh ta cũng không phải mới gặp ba mẹ cô lần đầu, nhìn bọn họ cũng dễ sống chung, không cần phải đặc biệt chú ý điều gì mà?!

"Anh em đấy..."

"..."

Lục Ly Dã dường như bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, vỗ gáy mấy lần. Tiêu rồi!!

Anh ta ngồi dậy với vẻ thất bại, liếc nhìn Hương Tình và hơi chán nản.

Hương Tình quỳ gối trước mặt anh ta, vẫn cảm thấy chẳng hiểu gì cả: "Có phải trước đó anh và anh trai em có mối thù sống chết nào đó không? Vì sao anh em luôn không mấy yên lòng về anh thế? Không phải là vì lúc trước anh từng tranh cướp Tam Nhi với anh ấy chứ?"

"Không phải."

Tuyệt đối không phải!

"VẬY THÌ LÀ GÌ?"

Hương Tình thật sự không hiểu nổi.

Lục Ly Dã suy nghĩ một lát, vốn định nói thật với Hương Tình nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

"Chuyện đã qua rồi, không nhắc tới cũng được! Em không cần lo lắng về anh em đâu. Anh sẽ nghĩ cách đối phó với anh ấy."

Anh ta không nói là vì không muốn làm cho Hương Tình khó chịu.

Mặc dù chuyện đã qua nhưng dù sao cũng đã từng xảy ra, anh ta lo lắng cô ít nhiều sẽ để ý tới.

"Được, vậy em sẽ nhanh chóng thu xếp."

"Ừ..."

Ngày Tần Lịch Lịch ra tòa, Lục Ly Dã căn bản không tham dự mà hoàn toàn giao cho luật sư của anh ta.

Kết quả xử một năm tù giam. Hình phạt này không tính là nặng, nhưng đối với một người phụ nữ còn chưa kết hôn thì không thể nghi ngờ, có thể nói điều này chính là ngày tận thế.

Thật ra Hương Tình cảm thấy hình phạt này hơi nặng đối với Tần Lịch Lịch.

Dù sao cô ấy chưa từng phạm phải sai lầm gì quan trọng, chỉ là yêu sai người mà thôi!

Nói trắng ra là do tình yêu gây họa.

Mà Morri thì sao?

Khi Hương Tình lại gặp anh ta chính là lúc ký thỏa thuận ly hôn.

Anh ta vẫn là anh ta, vẫn thái độ lạnh lùng đùng tới gần, phía sau luôn luôn có mấy người vệ sĩ mặc áo đen đi theo, Ngô Dữ Sinh luôn hầu hạ xung quanh anh ta.

Khi gặp được Hương Tình, sâu trong đôi mắt màu nâu lóe lên ánh sáng tối tăm nhưng nhanh chóng biến mất, thay vào đó là vẻ hờ hững.

Từ đầu đến cuối, Hương Tình vẫn chưa từng hiểu được người đàn ông này.

Cô không hiểu được tâm tư của anh ta, không nhìn thấy rõ tình cảm của anh ta đối với mình.

Nếu thật sự là yêu, vậy tại sao anh ta phải dùng thủ đoạn bỉ ổi như thế để giữ cô lại chứ?

Nhưng nếu không yêu, sao anh ta có thể tốn nhiều công sức giữ cô lại như vậy?!

Đương nhiên, rốt cuộc anh ta có yêu cô hay không, thật ra đã không còn liên quan đến cô nữa!

Điều duy nhất Hướng Tình muốn chính là qua hôm nay, từ nay về sau sẽ hoàn toàn thoát khỏi anh ta, giống như thoát khỏi cơn ác mộng... Vào giây phút ký tên, Hướng Tình đã thở phào một cái...

Cô có cảm giác dường như gánh nặng nghìn cân trên người được bỏ xuống.

Morri đi tới gần cô. Hướng Tình thấy thế lại muốn trốn. Nhưng đúng lúc cô mới quay người, đã bị cánh tay anh ta giữ chặt lại.

Hướng Tình xoay người nhìn anh ta.

Ánh mắt lãnh đạm đầy vẻ đề phòng và thù địch.

Ánh mắt Morri lại có phần ôn hòa: "Tối nay, anh sẽ bay tới Anh."

Anh ta bỗng nhiên nói.

Hướng Tình sững sốt, thoáng nhú mào: "Cái này có liên quan gì đến tôi sao?"

"Về sau anh sẽ không bước vào mảnh đất này nữa."

Giọng anh ta hơi khàn khàn.

Ánh mắt tha thiết nhìn Hướng Tình, dường như đang mong cô sẽ giữ anh ta lại.

Chỉ cần một câu nói của cô...

Anh ta sẵn lòng không chùn bước để ở lại vì cô.

Nhưng...

"Ừ, tốt! Vậy tạm biệt, à, không, chắc là vĩnh viễn. Về sau chúng ta hẳn sẽ không gặp mặt nữa!"

Thái độ của Hương Tình đặc biệt bình tĩnh.

Hoặc nên nói là xa cách.

Hoặc nên nói là... cô tha thiết mong mỗi anh ta rời đi, từ nay về sau bọn họ sẽ không gặp lại nữa!!

Màu mắt của Morri tối lại, bỗng nhiên anh ta đưa tay kéo cô vào trong lòng mình, cánh tay siết chặt lấy thắt lưng cô như muốn bẻ cô ra làm đôi, làm cho Hương Tình có cảm giác không thể thở nổi.

"Cao Hương Tình, sao em có thể tuyệt tình như vậy chứ?"

Anh ta khẽ vuốt ve gáy của Hương Tình và thở dài: "Em như vậy sẽ làm anh nhớ cả đời mất..."

Anh ta vừa nói dứt lời liền thả Hương Tình ra.

Sau đó, anh ta xoay người, dẫn theo Ngô Dữ Sinh đi thẳng mà không hề nhìn cô thêm nữa.

Hương Tình kinh ngạc nhìn theo bóng lưng anh ta rời đi, một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Anh ta đi rồi, lại đi như thế...

Cũng tốt!!

Tránh cho sau này gặp lại sẽ lúng túng.

Hơn nữa, Hương Tình thật sự không muốn gặp lại anh ta một chút nào... Điều đó không chỉ đơn thuần vì hận...

Mà còn bởi vì đau!!

Khi nhìn thấy anh ta, cô tự nhiên sẽ nhớ tới đứa con đáng thương mà cô đã mất đi... Điều này sẽ mãi mãi là điều đau đớn nhất trong lòng cô!!

Cho nên cả đời này, Cao Hường Tình chắc chắn sẽ không có cách nào tha thứ được cho Morri!!!

Hường Tình nhìn lên mặt trời chói chang và mỉm cười, bước nhanh ra ngoài...

Từ nay về sau, cô sẽ trở lại tình trạng độc thân!!

Ánh nắng mặt trời hôm nay rất tuyệt, giống như tâm trạng của cô lúc này vậy!!

Trước khi Lục Ly Dã được Hường Tình dẫn về nhà, anh ta đã vạch ra sách lược vẹn toàn.

Về phần làm sao qua được cửa ải của anh cô, anh ta cảm thấy chỉ có thể xem tình hình rồi mới xác định được, cứ tùy cơ ứng biến đi.

Hôm nay, nhà họ Cao náo nhiệt một cách hiếm thấy.

Hường Tình dẫn Lục Ly Dã vào trong nhà, giới thiệu từng người cho anh ta biết.

"Ba em, mẹ em, anh trai em! Chị dâu út của em, dì Thùy Sam, còn có chú Vũ!"

Lục Ly Dã biết hết tất cả đám người này.

Anh ta lại khách sáo chào hỏi từng người.

"Tốt, tốt, mọi người đều là người quen nên không cần khách sáo nữa. Tiểu Dã cháu cũng không tới nhà chú dì phải lần đầu, đừng xem mình là người ngoài!"

Hoàng Ngân đặc biệt hiếu khách, bà vốn cũng có ấn tượng rất tốt về Lục Ly Dã, lần này tất nhiên là thích vô cùng.

Tam Nhi lôi kéo Hương Tình tới sát gần mình, mỉm cười và thì thào nói: “Vậy là cuối cùng cũng chịu dẫn người về rồi sao?”

"Lúc này em đừng chê cười chị nữa."

"Chú dì, cháu có chuẩn bị quà cho mọi người, mọi người xem thử có thích không?"

Lục Ly Dã nói xong lại lấy ra món quà mình tốn công tốn sức suy nghĩ chuẩn bị, anh ta còn cho Hương Tình một ánh mắt đầy tự tin.

Thật ra, Hương Tình cũng không biết anh còn chuẩn bị món quà.

"Chú, cái này là tặng cho chú."

Lục Ly Dã đưa bộ tranh chữ đưa đến trước mặt Cao Dương Thành: “Chú Cao, đây là tranh chữ do ngài Liễu Doãn Thường tự tay viết. Cháu từng nghe nói chú thích thu thập những vật này, cho nên mới cố ý mang tới cho chú."

"Tranh chữ của ngài Liễu Doãn Thường sao?"

Cao Dương Thành nheo mắt lại có vẻ rất ngạc nhiên, vội vàng mở tập tranh chữ ra, quả nhiên không sai.

"Tranh chữ đẹp..."

Ông yêu thích món quà này không muốn buông tay: “Tiểu Dã à, cháu chuẩn bị món quà này từ khi nào thế? Đúng là tốn không ít công sức rồi!"

"Chú, lần trước cháu qua tương đối vội vàng nên không chuẩn bị được gì. Lần trước tới đây, cháu phát hiện trong phòng này treo rất nhiều tranh chữ, nói vậy hẳn là đồ của chú Cao. Cho nên ngày đó sau khi về, cháu đã nhờ người chuẩn bị cho cháu món quà này."

Lục Ly Dã khai báo rõ ràng.

Hoàng Ngân cười: “Tiểu Dã thật sự có lòng. Món quà này cũng không dễ

nhận được đâu! Nếu chỉ dùng tiền chưa chắc đã có thể mua được tranh chữ của ngài Liễu Doãn Thường!"

"Dì, chỉ cần có lòng thì tất cả mọi chuyện đều có khả năng! Còn có cái này là món quà cháu tặng dì..."

Hoàng Ngân mở ra, thấy đó là một máy massage tiên tiến nhất, mới xuất hiện trong thành phố, cũng rất thực tế.

"Dì, cháu nghe nói lưng của dì không tốt, hi vọng cái này có thể giúp đỡ được cho dì."

"Tốt, tốt, tốt! Dì thích, thích lắm..."

Sau khi Hoàng Ngân nhận được món quà thì quả thật hết lời khen ngợi.

Hương Tình và Vũ Quỳnh liếc mắt nhìn nhau, hai người phụ nữ đột nhiên cảm thấy bội phục khả năng dỗ người lớn của người đàn ông này.

"Những thứ này đều là chị dạy anh ta sao?"

"Không có!"

Hương Tình cũng mơ hồ lắc đầu: "Chị không nhớ mình đã từng nói với anh là ba thích tranh chữ, lưng mẹ bị đau lúc nào!"

"Chà chà..."

Vũ Quỳnh mỉm cười nheo mắt lại, mờ ám đụng vào thắt lưng của Hương Tình: "Chị, không tệ đâu! Bắt được một tên dễ bảo. Người có lòng như anh ta thật sự không nhiều đâu!"

"Được rồi, em đừng có giễu cợt chị nữa!"

"Anh, đây là quà của anh."

Lục Ly Dã đưa món quà đã đặc biệt chuẩn bị tới trước mặt Cao Hương Dương.

Cao Hương Dương liếc nhìn anh ta đầy thâm ý, môi nhếch lên và cười

hờ hững nói: “Thời gian trôi qua nhanh thật đấy. Tôi còn nhớ rõ năm đó cậu lừa vợ của tôi yêu sớm...”

"Ôi! Đó là hiểu nhầm, hiểu nhầm thôi!! Tất cả những chuyện đó đều là hiểu nhầm!!"

Lục Ly Dã giang tay ra, cười tới mắt phượng híp lại, liếc nhìn Vũ Quỳnh: “Vợ anh chỉ một lòng hướng về anh. Cô ấy làm gì có tâm tư rảnh rỗi mà yêu sớm với em chứ? Anh hỏi thử cô ấy xem, bọn em vẫn luôn là anh em tốt, đương nhiên không loại bỏ có đôi khi em sốt ruột muốn giúp cô ấy theo đuổi đàn ông, thỉnh thoảng có giả vờ thân mật với cô ấy một chút!”

"Phụt..."

Hương Tình và Vũ Quỳnh ở bên cạnh che miệng cười.

"Em xem như đã nhìn rõ rồi. Anh à, chuyện này đã qua bao nhiêu năm rồi mà anh vẫn chưa bỏ qua, còn ghen với Tam Nhi nhà chúng ta chứ!"

Hương Tình ghé lên vai của anh trai mình và chế giễu anh.

"Ai bảo lúc đó anh không chịu để ý tới em! Em bị tổn thương, dù sao cũng cần phải có một người anh em tốt ở cùng chứ!"

Vũ Quỳnh cũng vội vàng phụ họa, đoạt lấy món quà trong tay Cao Hương Dương: “Anh nhanh mở ra xem đi! Em thật tò mò, không biết lúc này cậu chủ Lục chuẩn bị đồ quý hiếm gì nữa.”

Món quà bị Vũ Quỳnh xé vài ba cái đã mở ra. Hương Tình ở bên cạnh cũng rướn cổ nhìn: “Oa...”

Chỉ nghe được một tiếng hét chói tai vang lên: “Bộ cờ vua bằng ngọc à? Đây là ngọc gì vậy? Ngọc Hòa Điền à?! Oa, trong suốt này...”

Vũ Quỳnh cầm quân cờ mà không nỡ buông ra. Mỗi quân cờ đều bị cô cầm ở trong tay thưởng thức, lau nhìn, sau đó chà chà khen ngợi: “Hương Tình, chị tìm được người đàn ông này thật sự rất đáng tin đấy!! Ngọc và cờ vua đều là thứ anh chị yêu nhất! Người này đúng là giỏi đồ người khác!”

Cao Hường Dương thật sự bị món quà của Lục Ly Dĩ thu hút.

Đúng vậy, bộ cờ vua bằng ngọc này thật sự là thứ anh mong muốn.

Hơn nữa, chất ngọc trong suốt đến mức gần như không tìm được bất kỳ khuyết điểm nhỏ nào, đối với những người thích thưởng thức thứ này như bọn họ thì không thể nghi ngờ chính là một thứ có lực “hấp dẫn” tương đối lớn.

Nhưng dù có thích mấy đi nữa, anh cũng cố ép mình phải bình tĩnh lại, cất quân cờ bằng ngọc trong tay Vũ Quỳnh đi: “Ngài Lục, cho dù cậu tặng món quà này cho tôi quả thật rất có tâm, nhưng cậu đừng không hy vọng xa vời là nhà chúng tôi vì một vài thứ như thế lại tùy tiện bán em gái của tôi đi chứ?”

"Chồng, anh đang nói gì vậy..."

Vũ Quỳnh không nhịn được oán giận một câu: “Người ta chủ yếu là tặng quà sao? Người ta là tặng tâm lòng. Anh xem lại anh đi, tâm thường bao nhiêu!!”

"Đúng vậy! Mẹ thấy rõ ràng là con rất thích..."

Hoàng Ngân cũng không nhịn được qua hát đệm.

"Không sao."

Lục Ly Dĩ lại không để ý: “Cháu có thời gian và sức lực dành cho Hường Tình, cháu nghĩ một ngày nào đó sẽ làm cho mọi người chấp nhận cháu thôi!”

Tiếp theo, Lục Ly Dĩ lại tặng quà cho cả nhà Vũ Quỳnh.

Nói chung nguồn gốc của mỗi món quà đều không nhỏ, liên tục làm cho người trong cả nhà phải tấm tắc khen ngợi. Chỉ có Cao Hường Dương vẫn không có mấy phản ứng.

Chương 532: Qua cửa ải của anh em trước đã

Nguồn: EbookTruyen.VN

...

Trước khi ăn cơm, Lục Ly Dĩ đi vào phòng vệ sinh rửa tay.

Bỗng nhiên, cửa bị người đẩy ra từ bên ngoài. Nhìn trong gương, anh ta chỉ thấy Hương Tình nhanh chóng lách người trốn vào.

Lục Ly Dĩ xoay người, dựa vào trên chậu rửa mặt, hai mắt híp lại dò xét cô: “Em làm gì vậy? Lén lén lút lút chạy vào, người không biết còn tưởng rằng hai chúng ta yêu đương vụng trộm ở bên trong này đây!”

Hương Tình nghịch ngợm xông tới, hai tay đặt ở hai bên người anh ta và chống ở trên chậu rửa mặt, nhốt anh ta ở giữa, cái đầu hất lên hỏi anh ta: “Anh không tức giận chứ?”

"Tức giận?"

Lục Ly Dĩ nhíu mày, hai cánh tay khoanh trước ngực: “Vì sao?”

"Anh em như vậy..."

Lục Ly Dĩ cúi đầu, ghé sát vào gương mặt của cô, sống mũi cao chạm vào chóp mũi cô: “Cho nên em vào để an ủi cậu chủ đây à?”

"... Ừ."

Hương Tình mở to mắt nhìn anh ta và gật đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, ý cười càng lộ rõ.

Lục Ly Dĩ nắm lấy cằm nhỏ của cô, sau đó cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi cô: “Tức giận thì không có, anh chỉ hơi sốt ruột thôi. Anh hy vọng anh em có thể nhanh chóng đồng ý, sau đó anh mới có khả năng danh ngôn chính thuận cưới em về nhà!”

Hương Tình cười “khanh khách” nói: “Anh em không đồng ý thì em cũng không lấy chồng đâu!”

Lục Ly Dã híp mắt và nhéo vào cái mũi nhỏ của cô: “Sao em lại không có chủ kiến thế chứ? Nếu anh em cứ mãi không đồng ý thì làm thế nào? Em tính cả đời không lấy chồng, ở nhà làm gái lỡ thì à?”

"Gái lỡ thì?"

Hương Tình suy nghĩ một lát thì nhú mày, sau đó cười rộ lên, cánh tay nhỏ ôm chặt lấy thắt lưng của anh ta: “Vậy thì thôi, em vẫn nên lấy chồng! Em cũng không muốn ở nhà làm gái lỡ thì đâu...”

Lục Ly Dã bị cô ôm chặt, cơ thể ấm áp ép sát lên trên người anh ta, làm cho anh nhất thời có cảm giác dưới bụng căng ra và nóng lên.

Tim anh ta chột ngừng đập và bỗng nhiên xoay người, bế Hương Tình ngồi lên trên chậu rửa mặt.

Trong chớp mắt tiếp theo, môi anh ta đã kề sát trên gò má của cô.

Hương Tình vội vàng đẩy anh ta ra và khẩn trương thở hỏn hển, thì thào nói: “Này, anh làm gì thế? Đây là nhà em, anh tuyệt đối đừng làm bừa...”

"Anh biết."

Lục Ly Dã thở hỏn hển, đôi môi nóng cọ từ môi cô tới chỗ vành tai rồi mới rời đi: “Ai bảo em tới quyến rũ cậu chủ đây trước chứ? Giải khát một chút cũng không sao?”

Hương Tình bị anh ta trêu chọc, gương mặt nhất thời nóng lên. Rõ ràng cô nên chống lại nhưng bàn tay nhỏ bé không nhịn được lại quấn lấy cổ anh ta, vành tai tóc mai của cô và anh ta cũng vội vàng chạm nhau.

Hơi thở của hai người nóng hôi, đan xen một chỗ...

Vào giờ phút cuối cùng khi Lục Ly Dã sắp không kìm chế được nữa, anh ta cố nhịn mà thả Hương Tình ra.

Anh ta thở hỏn hển nói: “Nếu còn tiếp tục nữa, không đến nửa giờ thì em

cũng đừng mong từ trong này ra ngoài! Đi, nhanh đi ra ngoài... Anh mà không nhìn được nữa thì thật sự tiêu đời, cả đời này cũng đừng mong có thể cưới được em về nhà!"

Hương Tình nhìn dáng vẻ anh ta đặc biệt khó chịu thì không nhìn được mà phì cười, vội vàng chỉnh lại áo váy của mình, xong xuôi mới đỏ mặt đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Vậy mà cô vừa ra khỏi phòng vệ sinh lại đụng thẳng vào anh trai mình.

"Anh??"

Hương Tình hoảng loạn mất vài giây: "Anh làm gì thế? Anh không đi ăn cơm sao?"

Cô hoảng hốt vén sợi tóc mái trên trán, gương mặt đỏ bừng, mắt thậm chí không dám nhìn anh trai mình.

Cao Hương Dương vội vàng quan sát cô, ánh mắt càng thêm sắc bén: "Em thì sao? Em làm gì vậy?"

"Em à? Em rửa... rửa tay thôi!"

"Rửa tay?!"

Cao Hương Dương rõ ràng không tin: "Rửa tay thì em đỏ mặt làm gì?"

"Á? Có sao?"

Hương Tình khẽ sờ lên mặt mình. Oa oa, thật là nóng!!

"Anh, có thể là do hệ thống sưởi để quá cao nên em mới bị nóng thành như vậy thôi."

Cô thuận miệng bịa ra một lý do.

"Lục Ly Dã ở bên trong à?"

Cao Hương Dương hất cằm về phía cửa phòng rửa tay.

"A..."

Hương Tình ngẩn người, liếc nhìn anh trai mình và tự biết không giấu được anh: “Anh, em gái anh đã là người lớn rồi, em tự biết chừng mực mà. Anh đừng quan tâm nữa!”

"Hai người làm gì ở bên trong?"

"..."

Hương Tình chớp chớp mắt, cười gượng nói: “Anh, anh cũng có hứng thú với đề tài riêng tư như thế sao?? Anh thật sự muốn nghe à?”

Cao Hương Dương ngoài cười nhưng trong không cười: “Em dám làm, vì sao anh lại không dám nghe chứ?”

"... Cái gì mà nói là em dám làm?"

Hương Tình tức giận trừng mắt với anh trai mình: “Đừng nói bọn em ở bên trong không làm gì, cho dù có làm, anh cũng không có tư cách nói em!! Ban đầu, anh và Tam Nhi chưa bao giờ làm à? Há?? Vậy em gái anh có bao giờ quản chuyện vợ vãn của anh, bắt anh nói ra tất cả những chuyện đó cho em nghe chưa?”

"Em..."

Cao Hương Dương chán nản, mặt cũng đen lại: “Cao Hương Tình, anh cảnh cáo em. Em là phụ nữ nên tự trọng một chút cho anh!!”

"A, hóa ra Tam Nhi lại không phải là một phụ nữ sao?"

"Sao có thể như vậy được?!!"

"Vậy tại sao bọn em lại không giống nhau!! Không phải còn chưa cưới người ta mà anh đã ngủ với người ta rồi sao?!"

"..."

Đều nói đàn ông thông minh không cãi nhau với phụ nữ.

Bây giờ xem ra Cao Hường Dương anh quả thật không phải là một người đàn ông thông minh rồi!!

"Được rồi, anh không nói nhiều với em về chuyện này nữa! Nhưng em muốn anh chấp nhận thằng khốn kia à, không có cửa đâu!! Anh không đồng ý thì em cũng đừng mong lấy nó!!"

Cao Hường Dương nói xong liền phát tay rời đi.

Hường Tình không cam lòng nhìn về phía bóng lưng của anh và hô to: "Nếu em mà không lấy chồng, cả đời này em nhất định sẽ trách móc anh và Tiểu Tam Nhi, cả đời làm cái bóng đèn lớn của các người. Anh sẽ hối hận đấy!!"

"..."

Buổi tối, sau khi ăn cơm tối xong.

"Tiểu Dã, cháu ra ngoài đi dạo với chú một lát!"

Bỗng nhiên, Cao Dương Thành gọi Lục Ly Dã, bảo anh ta ra ngoài đi dạo.

Lục Ly Dã hơi bất ngờ nhưng không dám từ chối, vội vàng đi theo ba vợ tương lai của mình ra ngoài cửa.

Hường Tình thấy thế muốn đi theo lại bị mẹ mình cản lại: "Hai người đàn ông nói chuyện, con là phụ nữ xen vào làm gì?"

"Mẹ, ba gọi anh ấy đi làm gì? Sẽ không phải muốn làm khó người ta chứ?"

"Sao thế? Con còn sợ ba con sẽ bắt nạt người ta sao?"

"Con không phải có ý đó..."

Hường Tình cắn môi dưới và liếc nhìn theo bóng lưng hai người bọn họ rời đi, trong lòng hơi nghi ngờ.

Lục Ly Dã theo Cao Dương Thành lững thững đi dạo trong sân.

"Tiểu Dã à, người nhà của cháu có thái độ thế nào về Hương Tình nhà chú vậy?"

"Chú, ba mẹ cháu đều rất thích Hương Tình. Thật ra cháu không nói dối chú, Hương Tình đã gặp ba mẹ cháu nhiều lần rồi. Bởi vậy, mấy ngày nay mẹ cháu vẫn làm âm ỉ, bảo cháu tranh thủ thời gian dẫn Hương Tình về nhà. Cháu không phải vì sốt ruột muốn qua gặp chú và dì, cho nên vẫn trì hoãn mãi?"

Cao Dương Thành trầm ngâm một lát mới liếc nhìn anh ta, do dự mấy giây sau đó mới nói: "Ba mẹ cháu có biết chuyện Hương Tình không thể mang thai chứ?"

Lục Ly Dã im lặng một lát, cuối cùng vẫn nói thật với Cao Dương Thành: "Cháu thật sự còn chưa kịp nói với ba mẹ cháu về chuyện này. Cháu dự định sau khi về nhà mới trực tiếp nói chuyện với ba mẹ cháu, nhưng cháu tin tưởng bọn họ có thể hiểu được."

"Có thể hiểu được?"

Cao Dương Thành thở dài và ngồi xuống chiếc ghế nghỉ bên cạnh, lại ra hiệu Lục Ly Dã ngồi xuống: "Nhà các cháu mấy đời chỉ có một con, người làm ba mẹ làm sao có thể hiểu được chuyện này chứ? Hơn nữa, nếu như một cặp vợ chồng không có một hai đứa trẻ chăm sóc thì tình cảm vợ chồng rất khó có thể thăng hoa và kéo dài."

"Chú Cao, chú nói vậy thì cháu không thể đồng ý được. Chúng ta không nói tới chuyện tìm người để thay, chỉ nói chuyện tầm quan trọng của một đứa con đối với hai vợ chồng thôi! Cháu thừa nhận, một đứa con vô cùng quan trọng đối với một gia đình, nhưng chú nhìn ra cả thế giới đi, có bao nhiêu gia đình có thể sinh con nhưng lại lựa chọn không sinh con mà bọn họ không có con cái vẫn sống rất hạnh phúc, không phải sao?"

"Nhưng bọn họ là tự nguyện theo đuổi cuộc sống không có con cái! Cháu dám nói cháu cũng không muốn có con sao? Người nhà, họ hàng của cháu cũng có thể tiếp nhận được điểm này sao?"

"Cháu thừa nhận mẹ cháu đúng là thích trẻ con, nhưng bà là một người mẹ có tư tưởng tương đối tiến bộ, chắc chắn có thể hiểu được."

Cao Dương Thành bất lực thở dài: “Chú biết nói nhiều với cháu như vậy cũng chỉ làm khó cháu mà thôi! Không quan tâm Hương Tình lựa chọn ở cùng với ai, sớm muộn gì cũng phải đối mặt với mấy vấn đề này. Mà cháu lựa chọn không so đo tính toán đã là rất hiếm thấy rồi. Nhưng chú là ba nó, bất kể con gái chú thế nào, người làm ba vẫn luôn hi vọng con gái của mình được sống hạnh phúc...”

"Chú, cháu cũng không dám nói với chú những lời hoa mỹ bùi tai, nếu chú tin cháu, hãy giao cô ấy cho cháu! Cháu không dám cam đoan cả đời này không để cho cô ấy phải rơi một giọt nước mắt, nhưng cháu dám cam đoan sẽ cố gắng hết sức làm cho cô ấy hạnh phúc, không để cho cô ấy phải chịu bất kỳ oan ức nào!"

Lục Ly Dã nghiêm túc lại chân thành hứa với Cao Dương Thành.

"Được."

Cao Dương Thành gật đầu, vỗ nhẹ vào vai của anh ta, căn dặn với ý tứ sâu xa: “Chú tin cháu! Nhưng có chuyện này, cháu vẫn phải xử lý xong đã. Đó chính là chuyện bên phía ba mẹ cháu. Cháu phải nói rõ ràng với bọn họ về vấn đề cơ thể của Hương Tình. Quan hệ mẹ chồng nàng dâu mà không xử lý tốt, cuộc hôn nhân hạnh phúc của hai đứa trong tương lai sẽ giảm đi rất nhiều. Cháu hãy tin chú, năm đó chú cũng là người từng trải qua rồi!"

"Được! Chú, cháu hứa với chú, cháu sẽ nhanh chóng nói với ba mẹ cháu về chuyện này."

"Vậy thì tốt rồi. Dù sao chuyện tìm người để thay cũng không phải nói ra là có thể thực hiện được."

"...Vâng."

"Đi thôi, chúng ta vào trong đi! Dì Hoàng Ngân của cháu chắc đã chuẩn bị xong hoa quả ăn sau bữa cơm rồi đấy!"

Vừa thấy hai người đàn ông thân nhiên đi từ bên ngoài vào, Hương Tình liền không nhịn được xông tới, ghé ở trên vai Lục Ly Dã và khẽ hỏi anh ta: “Ba em nói gì với anh thế?”

Lục Ly Dã mỉm cười nhưng không trả lời, chỉ giơ tay xoa đầu cô với vẻ nuông chiều.

"Tới đây, tới đây, ăn chút hoa quả đi cháu."

Hoàng Ngân cầm hoa quả đã cắt xong đưa tới trước mặt Lục Ly Dã.

"Cảm ơn dì."

Lục Ly Dã dùng cây tăm chọc vào một miếng táo nhỏ và đưa tới trong miệng Hương Tình, lúc này mới lại lấy cho mình một miếng khác.

"Mẹ, ăn rất ngọt đấy!!"

Hương Tình khen lớn.

Hoàng Ngân giận trừng mắt với con gái mình: "Là táo ngọt hay là tim ngọt thế!?"

"Đều giống nhau ạ!"

Hương Tình toét miệng cười, lại nghe được Vũ Quỳnh bỗng nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi: "Hương Tình, hôm nay chị ở trong nhà à?"

"Hả?"

Hương Tình sững sốt, cái miệng nhỏ đang cắn táo chột cứng đờ chừng nửa giây, lúng túng liếc nhìn ba mẹ mình, lại nhìn Lục Ly Dã bên cạnh, còn không quên trừng mắt với Tam Nhi. Cô nuốt miếng táo trong miệng xuống: "Cái... cái đó, tối nay chị ở trong nhà..."

Thấy ánh mắt ba mẹ còn có anh trai cô đang nhìn cô chăm chăm, cô dám nói một câu không ở trong nhà sao?

...

Buổi tối, Hương Tình tiễn Lục Ly Dã ra cửa.

Trong miệng cô vẫn ngậm một cây kẹo que ngọt ngào, mắt hơi híp đi, gật đầu đắc ý cười nói: “Buổi tối đừng nhớ em nhé!”

"Em thật sự không về nhà với anh à?"

Lục Ly Dã giam cô giữa vòng tay của mình với chiếc xe, thò tay kéo cây kẹo que trong miệng cô ra, cầm trong tay mình: “Em thật sự nhẫn tâm để cho anh phải về nhà một mình à?”

-----oOo-----

Chương 533: Sùng bái mê trai

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Ái chà! Anh cũng thấy đấy, ba mẹ em đều nhìn em bằng ánh mắt như vậy, em sao có thể không biết xấu hổ mà đi chứ!"

Hương Tình cầm cái kẹo que trong tay anh và bỏ lại vào trong miệng của mình.

"Không phải sau này hai chúng ta bắt đầu ở riêng chứ?"

Lục Ly Dã cảm thấy vô cùng oan ức.

"Cái gì mà ở riêng? Hai chúng ta căn bản chưa từng ở chung, có được không? Anh chỉ toàn nói linh tinh!"

Cô chẳng qua chỉ ở lại trong biệt thự của anh có hai ngày mà thôi.

"Hai ngày qua em ở chỗ anh, làm trái tim anh tan ra. Bây giờ em đột nhiên không về cùng anh, một mình anh ở trong căn phòng lớn như vậy sẽ cảm thấy cô đơn tịch mịch..."

"Vậy phải làm sao đây? Bây giờ hai chúng ta đang ở trong thời điểm quan trọng, không thể tùy tiện ở chung. Anh xem thái độ của anh em đấy..."

"Đúng! Thời điểm quan trọng nên không thể làm càn!"

Lục Ly Dã nói xong liền hôn phớt lên trên trán của Hương Tình: “Ngày mai, em đi làm lúc mấy giờ?”

"Tám giờ em sẽ ra khỏi cửa."

"Vậy anh sẽ tới đón em."

"Hả? Không cần đâu!"

Miệng Hương Tình mút kẹo que nói: “Anh tới đón em sớm như vậy thì phải dậy lúc mấy giờ chứ? Rắc rối lắm!”

"Nếu buổi tối chúng ta đã không thể ở cùng nhau, vậy ban ngày phải tranh thủ thời gian để ở bên nhau, đúng không? Được rồi, em không có chỗ để thương lượng đâu. Sáng sớm anh sẽ tới đón em, sau đó tới buổi trưa anh lại tới công ty em, đón em đi ăn trưa. Bữa tối giải quyết ở nhà anh. Đến mười giờ đêm, anh sẽ đưa em về nhà đúng giờ, OK?"

Hương Tình kinh ngạc tròn mắt nhìn anh ta, hơi cảm động nói: “Anh yêu, anh chạy tới chạy lui như vậy, không mệt mỏi sao?”

"Em đừng có viện cớ từ chối, ngày mai anh sẽ qua đúng giờ!"

Lục Ly Dã quệt một cái lên chóp mũi của cô.

Hương Tình hơi ngửa đầu ra sau: “Không phải em từ chối, em thật sự đau lòng cho anh mà!”

"Thật sự đau lòng cho anh à?"

Đôi môi Lục Ly Dã cong lên, lộ ra một nụ cười nham hiểm: “Nếu em thật sự đau lòng cho anh thì nhanh chóng qua ở chỗ cậu chủ đây, như vậy anh sẽ không cần đi qua đi lại mấy chuyến nữa.”

"Ranh ma... Chờ tới lúc đó hãy nói!"

Hương Tình cắn nát kẹo que trong miệng và hỏi anh ta: “Hôm nay rốt cuộc ba em đã nói gì với anh vậy?”

"Còn có thể nói gì nữa chứ? Không ngoài hỏi thử xem quyết tâm của anh đối với con gái chú thế nào! À, còn nữa, chú bảo chúng ta sớm giới thiệu ba mẹ anh để làm quen một chút! Cuối tuần này, em có thời gian không? Em theo anh về thành phố S một chuyến đi!"

"Được, chuyện bữa cơm tất niên lần trước, em còn chưa kịp gửi quà nhận lỗi với bác trai, bác gái đâu!"

"Vậy anh đi trước đây, em nghỉ ngơi sớm, ngày mai anh sẽ tới đón em..."

"Được! Bye bye..."

Lục Ly Dã mở cửa xe và ngồi lên xe.

Cửa sổ xe hạ xuống, Hương Tình lưu luyến thò đầu vào trong. Lục Ly Dã thấy thế liền hôn trộm lên môi cô: "Em cố gắng ngủ một giấc, không cần quá nhớ anh đâu!"

Hương Tình phì cười: "Đồ tự luyện!"

"Ly Dã, những món quà anh tặng ba mẹ em hôm nay, bọn họ đều thật sự rất thích. Nhưng anh làm sao có thể biết được sở thích của bọn họ chứ? Anh cũng chưa từng hỏi em mà!"

Hương Tình thật ra đã muốn hỏi anh vấn đề này từ lâu rồi.

Lục Ly Dã nâng gương mặt xinh xắn của cô lên và xoa nhẹ: "Em chưa nghe qua một câu nói: trong thiên hạ không có vấn đề gì hóc búa, chỉ sợ người ta không có đủ quyết tâm sao? Lần trước anh đã tới nhà em một chuyến, có nhìn thấy mấy bức tranh chữ ở trong phòng. Nếu không phải vì thích tranh chữ thì chắc chắn sẽ không tốn công tốn sức muốn có được nó. Mặt khác, anh nghe có nghe em nhắc một lần về chuyện lưng của dì Hoàng Ngân không tốt. Về phần anh của em... Trước kia, anh đã nghe Tam Nhi nhắc qua chuyện cờ vua của hai người bọn họ mà! Sau đó, ngày anh tới nhà em có đi qua phòng của anh ấy, thấy trên bàn anh ấy bày rất nhiều loại ngọc, cho nên mới to gan suy đoán thôi..."

Hương Tình nhìn anh với vẻ mặt kính phục, trong mắt viết rõ ràng sự sùng bái: "Lục Ly Dã, bởi vì anh đã từng đi lính cho nên năng lực quan sát của anh mới tốt như vậy à? Anh cũng khó tránh khỏi có lòng quá đi?"

Lục Ly Dã anh rốt cuộc còn có gì không làm được chứ?

Lục Ly Dã rõ ràng rất hưởng thụ lời khen của Hương Tình: “Đàn ông thích nhất là nhìn vẻ mặt người phụ nữ của mình, chính là dáng vẻ của em bây giờ đây.”

"Cảm xúc gì chứ??"

Hương Tình nâng gương mặt nóng bừng của mình. Sẽ không phải là vẻ mặt mê trai chứ?

"Sùng bái!"

Lục Ly Dã cười lên, con ngươi tối lại: “Đàn ông thích nhất chính là người phụ nữ của mình sùng bái mình! Như vậy chứng tỏ Lục Ly Dã anh chí ít đã thành công tiến vào trong trái tim em!!”

"..."

Lục Ly Dã, anh có thể đừng dùng giọng điệu cảm "dỗ" này để nói chuyện với em không... Nhìn đôi mắt sâu thẳm đầy "mê" hoặc của anh ta, Hương Tình lại cảm giác trong miệng mình đang ăn không phải là kẹo que mà là môi của anh ta... Chọc cho trong lòng cô chột bối rối, có cảm giác thật sự khó nén được kích động.

Hương Tình bỗng nhiên đỏ mặt: “Em đi vào trước đây. Anh lo lái xe đi, đến nơi nhớ gọi điện thoại cho em, chúc ngủ ngon.”

Cô vội vàng nói lời chào rồi xoay người rời đi, vào trong nhà với tốc độ nhanh nhất.

Cô rất sợ mình sẽ kích động mà nhảy lên xe của anh ta mất...

Nhìn cô bối rối rời đi, Lục Ly Dã không nhịn được cong môi cười, lúc này mới hài lòng lái xe đi.....

Lục Ly Dã vừa mới đi, Vũ Quỳnh liền không nhịn được hỏi chồng mình: “Anh, anh làm gì thế? Nhìn anh dường như rất có ý kiến với Lục Ly Dã vậy? Anh không nhìn thấy hai người bọn họ rất tốt sao?”

Cao Hường Dương liếc nhìn cô vợ nhỏ của mình, dùng một tay kéo cô qua ngồi ở trên chân của mình: “Em cảm thấy anh nhìn bọn họ tốt thế nào đi chứ? Em quên chuyện năm đó cậu ta nhầm lẫn làm bạn học của em có thai rồi sao?”

"Em không quên, nhưng chuyện đó... Chuyện đó cũng không thể trách cậu ấy được, không phải sao?"

Vũ Quỳnh vẫn cố gắng tranh cãi cho Lục Ly Dã. Bỗng nhiên cô nghĩ đến điều gì đó lại nói: “Anh không nói chuyện này cho ba mẹ chồng biết chứ?”

"Anh đương nhiên không nhắc tới rồi. Anh vẫn phải có chút chừng mực ấy chứ!"

"Vậy là tốt rồi..."

Lúc này Vũ Quỳnh mới thở phào nhẹ nhõm: “Chồng, em thừa nhận lúc trước Lục Ly Dã có rất nhiều bạn gái, nhưng bây giờ cậu ấy thật sự đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác rồi. Năm đó khi còn đi học, trẻ tuổi không hiểu chuyện. Hơn nữa, người đàn ông đều trưởng thành tương đối chậm. Lúc đó, cậu ấy làm gì hiểu tình yêu là gì, chỉ ngây thơ cho rằng tình yêu nam nữ với lên giường là cùng một chuyện. Nhưng bây giờ anh xem đi, sau khi cậu ấy gặp gỡ Hường Tình của chúng ta đã hoàn toàn khác hẳn! Cậu ấy luôn một lòng một dạ ở bên cạnh chị ấy, bình thường cũng không thấy cậu ấy nói với những người phụ nữ khác thêm một câu..."

Vũ Quỳnh ra sức kéo điểm cho bạn tốt của mình: “Còn nữa, em nghe Hường Tình nói, năm đó chị ấy bị nhốt ở khách sạn Thái Tử, Lục Ly Dã đã không ít lần liều mình cứu chị ấy, mỗi lần đều là chuyện có thể rơi đầu. Nếu không phải người ta đứng ra, anh nghĩ em gái anh có thể si tình với người ta như vậy sao!"

"Các chiêu anh hùng cứu mỹ nhân này dùng với phụ nữ các em thì lần nào cũng đúng cả!"

"Lần sau người ta tới, anh cũng nên có thái độ tốt một chút, không nói gì khác, ít nhất là vì Hường Tình một lòng một dạ yêu cậu ấy, đúng không?"

Anh đừng gây khó dễ với người ta, đừng làm cho Hương Tình khó xử, biết không?"

"... Được, anh biết rồi!"

Vợ mình tốn công tốn sức suy nghĩ cho hai người bọn họ mà đưa ra ý kiến, Cao Hương Dương anh làm sao có thể không tiếp nhận chứ!

Thật ra, chiêu này là do Lục Ly Dã nghĩ ra được.

Sau bữa cơm chiều, Cao Dương Thành kéo Lục Ly Dã hỏi thăm và căn dặn một lúc. Khi trở về, Lục Ly Dã lại lôi kéo bạn cũ nói việc nhà, sau đó len lén truyền đạt ý này cho cô, bảo cô vào buổi tối, ở trên giường cố gắng khuyên nhủ chồng cô, nói tốt cho anh ta vài lời thích hợp.

Rõ ràng chiêu này vẫn rất tốt!

Nếu không, sao lại nói Lục Ly Dã chính là con hồ ly khôn khéo chứ?

Làm nhiều việc cùng lúc, bốc thuốc đúng bệnh, từng chiêu đều trí mạng, đồ dành đám người lớn trong nhà họ Cao một cách ôn hòa.

Hương Tình ăn cơm rất nhanh, cô tính sau khi thu dọn đồ vào túi sẽ vội vàng cùng Lục Ly Dã ra khỏi nhà, đi làm.

Sau một ngày xa cách gặp lại, cô giống như con chim sẻ vui mừng nhảy nhót. Khi Hương Tình còn ăn cơm, Lục Ly Dã đã chờ sẵn ở ngoài cửa.

"Cô ơi, ngài Lục đã đến."

Dì Lý nhắc nhở Hương Tình đang ăn bánh mì nướng.

"Hả, sớm như vậy sao?"

Hương Tình ăn như hồ đói, nuốt bánh mì xuống.

"Vội cái gì?!"

Cao Hương Dương không nhìn được nữa, dùng đầu đũa gõ một cái vào bát của cô: "Em có thể rụt rè một chút không hả? Để cho người đàn ông

của em chờ thêm mấy phút thì đã làm sao?"

Anh đang nói đã thấy Lục Ly Dã bước từ bên ngoài vào, vừa đi vừa nói: "Em ăn từ từ thôi, bây giờ vẫn sớm, còn lâu mới tới giờ đi làm!"

Lời này đương nhiên là nói với Hương Tình.

Anh ta lại lễ phép chào hỏi hết mọi người đang ngồi bên bàn ăn một lượt.

"Tiểu Dã, cháu tới đón Hương Tình sớm thế? Sao không ngủ thêm một lát đã! Cháu chắc còn chưa ăn sáng đúng không? Nhanh tới đây, ngồi xuống ăn một chút đi."

Hoàng Ngân nhiệt tình chào hỏi Lục Ly Dã.

"Dì, cháu đã ăn rồi. Không sao đâu, mọi người cứ ăn đi."

"Sớm như vậy mà đã ăn rồi sao? Dì thấy sau này cháu dứt khoát tới nhà dì ăn sáng đi. Đông người cũng náo nhiệt, rất tốt."

Hoàng Ngân nhiệt tình mời anh ta.

Lục Ly Dã cong môi cười, không hề khách sáo: "Vâng ạ!"

Hương Tình cũng hài lòng cười theo.

Bỗng nhiên cô có cảm giác, người đàn ông này hình như thật sự sắp trở thành người một nhà của cô rồi... Con chim nhỏ lại sồi nổi ngòi lên trên xe của Lục Ly Dã, tâm trạng tốt giống như không khí sáng sớm này vậy, nhẹ nhàng khoan khoái một cách lạ thường.

"Lục Ly Dã, anh tới đón em đi làm, vậy có phải anh sẽ đi làm muộn không?"

Hương Tình vẫn hơi lo lắng cho anh ta.

"Sẽ không đâu."

Lục Ly Dã khởi động xe và nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ.

Trong một tuần sau đó, mỗi ngày Lục Ly Dã đều sẽ tới đón cô đi làm đúng giờ, buổi trưa và bữa tối bọn họ đều sẽ ăn cùng với nhau.

Nhưng đôi với Lục Ly Dã, mỗi lần đưa Hương Tình về nhà vào buổi tối đều khiến anh ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tối này, Lục Ly Dã đang dựa vào trên sofa, hưởng thụ số hoa quả do Hương Tình đã cắt sẵn.

Cho dù cô không biết nấu cơm nhưng trình độ gọt hoa quả thì rất tuyệt, quả thật có thể sánh ngang với chuyên gia hoa quả cấp một rồi!

Hương Tình ngẩng đầu nhìn đồng hồ thạch anh trên tường: “Ái chà, đã mười giờ rồi...”

Lục Ly Dã vừa nghe được lời này liền không nhịn được khẽ nhú mày, bất mãn lắm bậm một câu: “Nhanh như vậy sao?”

"Ừ. Anh đưa em về nhà đi..."

Hương Tình nói xong lại nhét miếng táo đến trong miệng anh ta: “Anh mau dậy đi, đến lúc nên đưa em về nhà rồi!”

Lục Ly Dã xoay người ngồi dậy, lấy đĩa hoa quả trong tay cô và đặt ở trên chiếc ghế bên cạnh rồi bế cô ngồi lên chiếc ghế đối diện mình. Hai tay của Lục Ly Dã chống ở hai bên người Hương Tình, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, áp sát vào người cô, hai mắt sáng ngời nhìn cô chằm chằm và nghiêm túc nói: “Tối nay, em ở lại đây đi.”

"Nhưng..."

Hương Tình khẽ cắn môi, thương lượng với anh ta: “Em đã hứa với mẹ, mỗi tối đúng mười giờ phải về nhà.”

Lục Ly Dã có chút buồn bực cùng phiền não: “Hai chúng ta đều là người lớn rồi, lại không thể có chút chủ kiến về chuyện của mình sao?”

"Nhưng anh em sẽ lo lắng cho em! Không chừng tới khuya anh ấy sẽ xông qua mất!"

Lời này vừa nói ra, Lục Ly Dã thật sự có chút ử rữ.

Anh ta cần nhẹ vào gáy của Hường Tình mấy cái giống như trả thù:
"Vậy rốt cuộc đến bao giờ em mới có thể qua ở cùng anh chứ?"

Anh ta cảm thấy mình có thể trở thành một người đàn ông cấp bậc oán phụ rồi!

Hường Tình mím môi: "Sao em có cảm giác anh ở cùng với em lại có ý muốn ngủ cùng, loại chuyện vận động trên giường ấy!!"

Tha lỗi cho cô, mỗi người phụ nữ đại khái cũng không thích đàn ông quá coi trọng mấy chuyện này?!

"Như vậy có gì không đúng chứ? Làm một người đàn ông bình thường mà muốn làm chuyện này, hẳn không có gì đáng trách mà?"

"Nhưng anh cho em cảm giác chính là..."

-----oOo-----

Chương 534: Tiền lì xì

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Chính là gì?"

Lục Ly Dã nhìn thật sâu vào trong mắt cô.

"Chính là... Hình như anh chỉ đặc biệt nóng lòng mong làm chuyện như vậy với em thôi! Đừng như anh vắt óc suy nghĩ muốn nhốt em ở bên cạnh cũng chỉ vì chuyện như vậy!"

"Cao Hường Tình, lẽ nào anh nên nóng lòng mong mỗi làm loại chuyện này với người khác sao?!"

Đề tài lại được vòng trở về, rõ ràng tâm trạng của Lục Ly Dã không tốt lắm.

Thật ra mục đích của anh ta rất đơn giản, vừa muốn cô ở lại bên cạnh mình, mỗi ngày ăn cùng với anh ta, ở cùng anh ta. Đương nhiên, “loại chuyện đó” trong miệng cô tất nhiên cũng là một mục đích trong đó!

"Anh biết rõ em không phải có ý này mà!! Lẽ nào anh không cảm thấy tính mục đích của anh quá mạnh mẽ sao? Anh tốn công tốn sức muốn giữ em ở lại đây, không phải bởi vì muốn ngủ cùng em sao? Ít nhất, anh cho em cảm giác như vậy đấy!!"

Hương Tình buồn bực.

Lục Ly Dã cũng tức giận.

"En đã nghĩ về anh như vậy, chúng ta không thể nói chuyện với nhau được nữa rồi. Đi thôi, anh đưa em về!"

Lục Ly Dã nói xong liền cầm lấy áo khoác của Hương Tình và đi ra ngoài.

Hương Tình đi còn nhanh hơn anh ta.

Cô lên thẳng xe, đầu quay về phía một phía khác và nhìn ra ngoài cửa sổ, buồn bực không nói tiếng nào.

Lục Ly Dã đứng ở ngoài xe, hình như không định lên xe.

Hương Tình thấy anh ta mãi không lên xe, cuối cùng mới chịu liếc nhìn anh ta: “Anh có đi không hả?”

Ánh mắt Lục Ly Dã sốt ruột nhìn chăm chăm vào cô, một lát sau mới trầm giọng hỏi cô: “Cao Hương Tình, lẽ nào trong lòng em, Lục Ly Dã anh là kẻ vì ngủ với em nên mới ở cùng em sao? Nếu vì chút chuyện hư hỏng như thế mà anh còn muốn dẫn em về gặp ba mẹ anh, còn mặt dày tới nhà em hết lần này tới lần khác, nhìn sắc mặt của anh em sao? Em sẽ không thật sự cho rằng Lục Ly Dã anh chỉ có phản ứng với Cao Hương Tình em chứ?”

"Cho nên ý của anh là anh cũng có phản ứng sinh lý với người phụ nữ khác à?!!!"

Câu nói sau cùng này đã hoàn toàn làm cho Hương Tình tức tới đỏ mắt.

Sau đó, Lục Ly Dã mới ý thức được mình nói sai rồi.

Anh ta nói câu sau cùng kia tuyệt đối không phải muốn chứng minh mình có phản ứng với người phụ nữ khác, mà muốn nói cho cô biết mình không phải có bệnh trong người giống như lời đồn đại trong khách sạn Thái Tử, chỉ có thể có phản ứng sinh lý với một mình Cao Hương Tình cô.

Hương Tình quả nhiên gấp tới đỏ mắt, đẩy cửa xe ra và bước xuống:
"Em không cần anh đưa về nữa, em tự vậy xe về nhà!!"

Lúc này, cô thật sự tức giận rồi.

Lục Ly Dã vừa thấy cô đỏ mắt rời đi thì nhất thời có chút sốt ruột, vội vàng bước tới, kéo cô về: "Vừa nãy anh nói thế không phải là ý như em hiểu đâu."

"Anh không cần giải thích nữa! Em không muốn nghe, vừa nãy em đã nghe đủ rõ ràng rồi!!!"

Hương Tình khóc nức nở giữa giữa, muốn thoát khỏi vòng tay của anh.

"Cao Hương Tình, anh... anh thật ra chỉ có phản ứng với em thôi!!!"

"Vừa rồi anh không phải nói như vậy!! Lừa đảo!!!"

Hương Tình lập tức uất ức khóc thành tiếng.

Lúc này thật sự làm Lục Ly Dã lo lắng rồi. Mấy hôm trước anh mới hứa với ba vợ tương lai, sẽ không để cho con gái bảo bối của ông chịu chút oan ức nào ở chỗ của mình.

Lục Ly Dã vội vàng lau nước mắt cho cô: "Câu nói kia của anh thật sự không phải có ý đó. Anh chỉ muốn nói là cơ năng của cơ thể anh tốt, không phải trong người mắc bệnh giống như lời đồn đại trong khách sạn Thái Tử, em hiểu không?! Nhưng ở trên phương diện tâm lý, anh thì, Lục Ly Dã anh thật sự chỉ có thú tính với một mình Cao Hương Tình em thôi!! Em nói cậu chủ đây giữ em lại chỉ vì loại chuyện đó, nhưng nếu

như anh thật sự có lòng làm loại chuyện đó với người phụ nữ khác, anh còn phải tốn nhiều công sức giữ em lại sao?!"

Người phụ nữ đúng là một động vật vô cùng khó hiểu.

Nếu nói mình giữ cô ấy ở lại vì chuyện đó, cô không vui.

Nếu nói mình không phải vì chuyện đó, cô ấy cũng không vui!!

"Anh thừa nhận, bất kỳ lúc nào Lục Ly Dã anh cũng tồn tại suy nghĩ đó với em, mỗi lần nhìn thấy em đều hận không thể đê em lên giường yêu tới đủ mới thôi. Nhưng cảm giác này là xây dựng trên tình cảm của anh đối với em. Anh nói vậy, em hiểu không?"

"Em không hiểu!!"

Hương Tình giả ngốc.

"Vậy em lấy anh đi, lấy anh rồi thì em sẽ hiểu!"

"..."

Trong lòng Hương Tình thoáng cảm động, thút thít một lát lại không ngờ suýt nữa thì òa khóc.

Cô đúng là càng lúc càng kém cỏi.

Thấy Hương Tình đã dịu xuống, Lục Ly Dã lại vội vàng tới gần, ôm thắt lưng nhỏ nhắn của cô và khẽ van xin: "Tôi nay em đừng đi..."

"..."

Mắt Hương Tình đỏ hoe, suy nghĩ một lát mới khẽ nói: "Vậy anh gọi điện thoại nói cho mẹ em biết..."

"... OK!!"

Lục Ly Dã gật đầu.

Trước khi làm tình còn phải thông báo với mẹ vợ của mình một tiếng,

cảm giác này thật sự đủ kỳ lạ!!

Đêm nay, sau khi Lục Ly Dã gọi điện thoại thông báo cho mẹ vợ tương lai của mình, Hương Tình lại xem như thành công ở lại nhà anh ta.

Mà sau một đêm này, tất cả tuyến phòng ngự sau đó lại bị Lục Ly Dã phá từng cái một với thế như chẻ tre. Cho nên có đêm thứ nhất, lại có đêm thứ hai, đêm thứ ba... Mãi về sau, Hương Tình quyết định thu dọn hành lý tự nhiên vào ở trong biệt thự của anh ta ở.

Tất cả mọi người dường như cảm thấy hành động này là đương nhiên, cũng không ai nói thêm lời nào!

Ngày hôm đó vào cuối tuần.

Hương Tình cuối cùng không cần phải tăng ca.

Lục Ly Dã lái xe đưa cô trở về thành phố S.

Bọn họ còn chưa vào nhà, Lý Vân Họa đã nhiệt tình ra đón. Khi thấy Hương Tình mang theo rất nhiều món quà với gói lớn gói nhỏ đi tới, bà nói: "Ái chà, con tới là được rồi, sao còn mang theo nhiều quà như vậy tới đây chứ?"

"Bác gái, đã lâu không gặp..."

Hương Tình cười ngọt ngào chào.

"Bên ngoài lạnh lắm! Xem con lạnh thế nào kìa. Nhiệt độ ở thành phố S của ba mẹ còn thấp hơn thành phố A các con tới mấy độ đấy! Nên mặc nhiều một chút!"

"Vâng..."

Hương Tình vội vàng gật đầu, đáp ứng.

"Mẹ, sao mẹ có con dâu thì trong mắt không thấy được con trai vậy?"

"Dừng! Đúng là chẳng phóng khoáng gì cả. Chỉ có chút chuyện như vậy cũng ghen tị với vợ mình!"

Lý Vân Hòa cười đùa với con trai của mình.

Lục Ly Dã ngượng ngùng đi vào trong nhà.

Thế giới của phụ nữ, anh ta ít tham dự vào thì thỏa đáng hơn.

"Ba? Sao ba lại ở nhà vào giờ này vậy? Ba không tới công ty à?"

Lục Ly Dã sững sốt khi thấy ba mình ngồi nghiêm trong phòng khách.

"Bác trai."

Hương Tình vội vàng lễ phép gọi một tiếng.

"Hôm nay cuối tuần nên được nghỉ!"

Lục Thanh Lâm trả lời một câu.

"Ba bận rộn như vậy, làm gì có khái niệm nghỉ cuối tuần chứ!"

Lục Ly Dã trực tiếp bỏ đá xuống giếng.

"Được rồi, ba con không phải nghĩ hai đứa sắp về nên mới tranh thủ thời gian nghỉ ở nhà một ngày sao? Nếu không, ông ấy làm sao nữa bỏ không tới công ty được chứ!"

Lúc này Lục Ly Dã mới cười rất thỏa mãn nói: "Ba nhớ bọn con như vậy sao?"

Lục Thanh Lâm hừ lạnh một tiếng: "Bình thường ở bên ngoài sao không nghĩ tới chuyện về thăm nhà thêm mấy lần chứ? Ba thì không nhớ nhưng mẹ con trông mong cũng sắp mòn con mắt rồi đấy."

Ba anh ta vừa nói ra lời này, Lục Ly Dã thật sự có chút đau lòng, liếc nhìn mẹ mình và hơi áy náy nói: "Mẹ, về sau con sẽ dẫn theo Hương Tình về thăm ba mẹ nhiều hơn!"

"Này, con đừng nghe ba con nói linh tinh. Hai đứa sớm ngày kết hôn rồi sinh cho mẹ một thằng cháu trai béo tốt chính là may mắn lớn nhất của

mẹ rồi! Khi làm việc bận rộn, có về thăm hay không cũng không sao."

Lý Vân Họa vừa nói ra lời này, gương mặt Hường Tình nhất thời trắng bệch.

Lục Ly Dã cũng lúng túng, lo lắng liếc nhìn Hường Tình, phát hiện sắc mặt cô không dễ nhìn thì vội vàng chuyển đề tài, hỏi mẹ: "Mẹ, buổi trưa mẹ cho bọn con ăn món gì ngon thế?"

"Hừ! Con lại thèm ăn chứ gì? Hường Tình, con sao vậy? Sao nhìn sắc mặt khó coi thế kia..."

Lý Vân Họa chú ý thấy vẻ mặt Hường Tình khác thường, vội vàng ân cần hỏi một câu: "Con thấy không khỏe sao?"

"Không, không phải đâu..."

Hường Tình vội vàng lắc đầu, nhưng vẫn cảm giác có chút mất hồn mất vía.

Cô liếc nhìn Lục Ly Dã với vẻ thâm ý. Giờ cô mới hiểu được, hóa ra anh ta căn bản không nói với ba mẹ mình về vấn đề cô không thể sinh con.

Cô đột nhiên có chút hoảng loạn...

Nếu như ba mẹ anh ta không đồng ý cho hai người bọn họ đến với nhau, vậy cô phải làm thế nào?

Cô cũng không thể cứ ích kỷ mà chiếm lấy anh ta chứ? Nhưng nếu như bảo cô chia tay, cô có thật sự làm được sao?

Hường Tình bỗng nhiên không biết phải làm sao.

Lục Ly Dã phát hiện ra Hường Tình hoảng loạn, bàn tay bỗng nhiên nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của cô, ghé sát ở bên tai của cô nói khẽ một câu: "Em đừng lo lắng, cứ giao cho anh."

Hường Tình nhìn ánh mắt kiên định của anh ta, lúc này trái tim bất an mới bình tĩnh lại một chút, mỉm cười ra hiệu cho anh ta yên tâm.

"Các con lại nói thảm gì đấy! Nào nào, Hương Tình, con đi với mẹ một chuyến..."

Lý Vân Họa kéo Hương Tình đi vào bên trong phòng ngủ.

Hương Tình còn chưa hiểu gì, đã thấy Lý Vân Họa lấy từ trong tủ đầu giường ra một phong bì lì xì to như một cái máy tính bảng, nhét vào trong tay của cô: "Hương Tình à, đây là tiền lì xì năm mới mẹ cho con. Thật ra, mẹ đã muốn cho con vào bữa tất niên hôm đó, nhưng không ngờ về sau lại xảy ra những chuyện kia nên không kịp đưa."

Một phong bì lì xì lớn như vậy, Hương Tình làm sao có thể không biết xấu hổ mà nhận lấy chứ!

"Bác gái, bác đừng khách khí như vậy. Cháu không thể nhận số tiền này được, bác gái..."

"Hương Tình, có phải con chê nhà ba mẹ cho tiền lì xì quá tầm thường không? Nhưng đây là phong tục của chỗ ba mẹ, con dâu sắp qua cửa thì chắc chắn không thể thiếu được số tiền lì xì này. Đây chính là vấn đề lễ nghi! Con từ chối nhận số tiền lì xì này lại chứng tỏ con không có ý với Tiểu Dã nhà ba mẹ! Thế nào? Con thật sự không muốn gả vào nhà ba mẹ sao? Con không muốn để cho mẹ làm mẹ chồng của con à?"

Lý Vân Họa thấy Hương Tình không chịu nhận thì chỉ đành phải dùng phép khích tướng để kích thích cô.

"Không, không phải vậy! Bác gái, cháu thật sự không có ý này..."

"Không phải, vậy con nhanh cất đi!"

Lý Vân Họa nhét phong bì tiền lì xì vào trong tay của Hương Tình.

Hương Tình cầm phong bì tiền lì xì rất lớn này, lại nghĩ tới lời Lý Vân Họa nói trong phòng khách vừa rồi, cô bỗng nhiên cảm thấy phong bì tiền lì xì này giống như củ khoai lang nóng bỏng tay, nóng đến mức khiến lòng bàn tay của cô đau đớn.

Tim cô cũng đau xót...

"Bác gái, xin lỗi! Số tiền lì xì này... cháu không nhận nổi."

Cô nói xong liền nhét tiền lì xì vào trong lòng Lý Vân Hòa, không đợi bà kịp phản ứng đã hốt hoảng chạy ra khỏi phòng.

"Ôi! Hương Tình, sao con lại suy nghĩ cứng nhắc như vậy chứ..."

Lý Vân Hòa đuổi theo lại bị con trai mình cản lại: "Mẹ, mẹ làm gì thế?"

"Mẹ có làm gì đâu, mẹ chỉ cho Hương Tình một phong bì tiền lì xì thôi, nhưng nói thế nào con bé này cũng không chịu nhận..."

"Bác gái, xin lỗi, cháu..."

Tâm thần Hương Tình không yên, muốn giải thích lại cảm giác nói không nên lời.

Lục Ly Dã tất nhiên hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Hương Tình: "Mẹ, để con cho."

Anh ta nói xong liền cầm lấy tiền lì xì trong tay mẹ mình và đi về phía Hương Tình.

"Em cầm lấy đi, đây là chút tâm lòng của ba mẹ anh..."

Lục Ly Dã ôm cô vào trong lòng, đưa tiền lì xì tới trước mặt cô và khẽ đùa với cô: "Buổi tối hai chúng ta trốn trong chăn chia nhau, mỗi người một nửa..."

"..."

Lúc này, Hương Tình thật sự không có tâm trạng đâu để nói đùa với anh ta, cũng không có cách nào cười nổi nên hạ giọng nói: "Ly Dã, tiền lì xì này là... là cho con dâu tương lai của bọn họ. Em... em như bây giờ, anh bảo em làm sao có thể yên tâm nhận lấy được."

"Em nói vậy làm anh mất hứng đấy!"

-----oOo-----

Chương 535: Mẹ chồng tốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Ly Dã nghiêm mặt: "Em không phải con dâu tương lai của nhà anh sao? Chẳng lẽ em còn hy vọng cậu đây cưới người khác?"

Hương Tình cắn môi dưới, giương mắt nhìn Lý Vân Họa ở đối diện đang nhìn chăm chăm bọn họ thì thầm, trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy: "Mỗi ngày bác gái đều ngóng trông anh có thể sinh cho bác ấy một đứa cháu, nhưng em bây giờ..."

"Vấn đề lại vòng trở lại!"

"Không phải em muốn vòng lại, nhưng đây quả thật chính là vấn đề tồn tại giữa hai chúng ta!"

Đây là vấn đề mà dù cô muốn trốn cũng trốn không thoát!

Cho dù bây giờ hai người họ gạt ba mẹ anh đi đăng ký kết hôn, vậy thì thế nào? Bọn họ có thể giấu diếm cả đời sao? Đến lúc đó không thể sinh con, nói không chừng lại tạo ra chuyện gì không vui.

Hơn nữa đây vốn không phải là chuyện đơn giản, chỉ nói qua vài câu là xong, nói khó nghe một chút, đây là khiến cho nhà người ta đoạn tử tuyệt tôn, trong lòng Hương Tình sao có thể an ổn được?

"Được! Anh đồng ý với em, đợi anh thành thật nói chuyện với ba mẹ, được không?"

"...Được."

Thật ra Hương Tình có chút sợ hãi.

Cô có chút không đành lòng nhìn về mặt thất vọng của bác gái, mình chiếm lấy con trai của họ, dù ít dù nhiều cũng có chút ích kỷ.

Cả một ngày nay, tâm trạng của Hương Tình nặng nề giống như đeo chì, làm chuyện gì cũng không có hứng thú, cũng không thể nặn ra dù chỉ

một nét cười.

Sau khi ăn cơm trưa, Lý Vân Họa thừa dịp Hường Tình lên tầng nghỉ trưa, đi tìm con trai của mình nói việc nhà.

"Hôm nay Hường Tình sao vậy? Dường như tâm trạng vô cùng không tốt? Sao vậy? Là do tới nhà mình khiến con bé không vui sao?"

"Không phải đâu, mẹ đừng đoán linh tinh!"

"Vậy con bé làm sao vậy? Bộ đáng tâm sự nặng nề, mẹ làm người bề trên cũng không thể hỏi nhiều, sợ con bé chê mẹ lảm chuyện."

Lý Vân Họa vô cùng quan tâm cô con dâu tương lai này của mình.

"Mẹ, con có chuyện này muốn nói với mẹ."

Thật ra, Lục Ly Dã cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Chuyện này dù sao cũng không phải là tin tức tốt đối với ba mẹ anh ta.

"Ừ, con nói đi?"

"Chuyện là như thế này..."

Lục Ly Dã suy nghĩ một chút, vẫn nên kể lại từ đầu câu chuyện cho mẹ nghe: "Thật ra trước kia Hường Tình từng mang thai đứa bé của con, nhưng bởi vì một chút ngoài ý muốn, đứa bé trong bụng cô ấy đã bị...sảy..."

"Cái gì???"

Mặt Lý Vân Họa lộ ra sốt ruột: "Sao lại sảy thai? Có phải do hai đứa không cẩn thận không? Chuyện lớn như vậy sao con không nói với ba mẹ một tiếng? Đám nhóc con như hai đứa biết chăm sóc phụ nữ có thai sao, thật sự là hoang đường!"

"Mẹ, mẹ nghe con nói đã, mẹ đừng kích động..."

"Mẹ có thể không kích động sao? Mất đi là cháu trai của mẹ! Đám nhóc

con các con bây giờ thật sự là quá không ỗn trọng rồi!"

Lý Vân Họa nhắc tới cháu trai đã mất đi của mình, trong lòng giống như bị chèn một tảng đá lớn, khiến bà không thở nổi.

"Mẹ!!"

Lục Ly Dã cắt đứt lời nói của mẹ, tự trách nói: "Từ lần ngoài ý muốn đó, thân thể của Hương Tình bị tổn thương rất nghiêm trọng, bác sĩ nói sau này có thể cô ấy sẽ rất khó mang thai lại!"

Lời của Lục Ly Dã khiến Lý Vân Họa sững sốt, vẻ mặt có chút cứng ngắc: "Con...Con nói như thế là có ý gì?"

"Mẹ, rất có thể sau này con và Hương Tình không thể sinh cháu trai cho mẹ được, đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc này Hương Tình không chịu nhận bao lì xì của mẹ."

"Sao...sao lại có thể như vậy?"

Hiển nhiên Lý Vân Họa không thể chấp nhận được sự thật này: "Ly Dã, chuyện này...Chuyện này không có biện pháp khác sao?"

"Không có."

Lục Ly Dã cố ý nói ra kết quả xấu nhất.

Anh ta không muốn cho mẹ hy vọng, hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, đến lúc đó áp lực của Hương Tình cũng sẽ rất lớn.

Cho nên nói ra kết quả xấu nhất, mọi người không có hy vọng, vậy mọi chuyện đều không quá mức gian nan.

"Sao...Tại sao lại có thể như vậy?"

Lý Vân Họa khó có thể tin, thì thào tự hỏi, nói chuyện không thể hoàn chỉnh câu, vẻ mặt khổ sở: "Mẹ...Mẹ đã chuẩn bị rất nhiều quần áo cho cháu của mẹ! Bây giờ con lại nói con không thể sinh cháu trai cho mẹ, con nói mẹ...con nói mẹ sao có thể chịu đựng được đây!"

Lý Vân Họa nói xong cũng sắp khóc rồi.

Lục Ly Dã bước lên phía trước ôm lấy bà: "Mẹ, đây là sự thật, dù đau khổ hơn nữa chúng ta cũng phải chấp nhận, đúng không?"

"Nhưng, con trai..."

"Vâng?"

"Không phải con còn chưa kết hôn với Hương Tình sao?"

"Mẹ?!"

Lục Ly Dã không dám tin nhìn mẹ mình.

Lý Vân Họa nặng nề thở dài: "Aiz, thôi đi thôi đi! Mẹ cũng chỉ nói như thế, nếu thật sự muốn để cô gái khác tới làm con dâu nhà họ Lục chúng ta, mẹ cũng không vừa ý! Mẹ thật sự rất thích đứa bé Hương Tình này, nhưng...Nhưng mẹ cũng rất muốn có cháu trai!"

Lý Vân Họa nói xong lại muốn khóc.

"Mẹ, chuyện đứa bé, chúng ta không thể cưỡng cầu, đúng không? Mẹ nghĩ thoáng một chút là được rồi! Bây giờ mẹ muốn con đi cưới một người phụ nữ khác, vậy mẹ nghĩ cũng đừng nghĩ, con trai của mẹ chắc chắn sẽ không làm như vậy! Hơn nữa, Hương Tình không thể mang thai nữa cũng bởi vì con không chăm sóc tốt cho cô ấy, ngay cả chuyện cô ấy mang thai con cũng không biết, muốn trách cũng phải trách con trai của mẹ!"

"Được rồi, được rồi, con cũng đừng an ủi mẹ, để mẹ yên lặng một lát..."

Lý Vân Họa phát tay ý bảo con trai đi ra chỗ khác.

Lúc này bà quả thật cần phải được yên tĩnh một mình.

Vấn đề nghiêm trọng như vậy, sao có thể là chuyện mà con trai nói một hai câu là có thể suy nghĩ cẩn thận, nghĩ thoáng được?

Đến bữa tối, Lý Vân Họa chỉ ăn vài miếng cơm đã rời bàn.

Hương Tình biết Lục Lý Dã đã nói chuyện với mẹ anh, cũng hiểu rõ bà không muốn ăn cơm là vì chuyện mình không thể sinh con được, Hương Tình đột nhiên cảm thấy thật khó khăn.

Cô cắn đầu đũa, sau đó cũng bỏ bát đũa của mình xuống, đi theo Lý Vân Họa vào phòng ngủ của bà.

"Bác gái..."

Cô đứng phía sau ngoan ngoãn hô một tiếng.

Lý Vân Họa xoay người nhìn cô, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, ân cần hỏi: "Sao lại không ăn cơm nữa? Nhanh trở về ăn thêm một ít đi."

"Bác gái, con thấy bác cũng chưa ăn được mấy đâu."

Hương Tình không đi.

Lý Vân Họa ngồi xuống cạnh đầu giường, cười cười: "Bác không sao, bác đang giảm cân mà!"

Hương Tình biết bà vì không muốn khiến cô khổ sở nên mới nói dối.

Hít một hơi thật sâu, trong lòng có chút run sợ: "Bác gái, con biết, bác là vì chuyện của con nên mới ăn không ngon miệng."

"Suyt, cái gì mà chuyện của con! Con đừng nghĩ như vậy, tới đây, ngồi xuống..."

Lý Vân Họa lôi kéo Hương Tình ngồi xuống trên ghế sofa.

Từ nhỏ bà đã là người mềm lòng, vừa nhìn thấy bộ dáng áy náy này của Hương Tình, Lý Vân Họa cũng không thể oán trách gì nữa.

Đương nhiên, vốn cũng không phải là lỗi của Hương Tình.

"Bác gái, nếu trong lòng bác có suy nghĩ gì, bác cứ nói trực tiếp với con, con...thật ra con có thể hiểu được."

Lý Vân Họa cười: "Vậy nếu bây giờ bác muốn con rời khỏi tiểu Dã thì sao?"

Hương Tình sững sốt, ngẩng đầu nhìn bà, vẻ mặt hiện lên mấy phần lúng túng, nhưng nhìn thấy nụ cười nửa thật nửa giả bên môi Lý Vân Họa, cô lại có chút không nghĩ thông tâm tư lúc này của bà.

Sau một lúc lâu, Lý Vân Họa nở nụ cười nhợt nhạt: "Được rồi, chọc con thôi! Sao bác có thể ép con rời khỏi tiểu Dã chứ! Bác cũng chỉ muốn thử xem phản ứng của con thôi!"

Lý Vân Họa kéo tay Hương Tình: "Tình à, tuy nhà họ Lục chúng ta không thể có cháu trai quả thật là một chuyện đáng tiếc, nhưng nếu như bác bề trên chúng ta quả thật bởi vì chuyện này mà ép buộc con dâu rời đi, vậy cũng sẽ tạo ra tiếc nuối lớn trong cuộc đời của các con! Bác cũng là người từng trải, năm đó mẹ và ba của tiểu Dã cũng yêu nhau yêu đến chết đi sống lại, nhắc tới kinh nghiệm mà nhân sinh không thể không trải qua, vậy chính là tình yêu, nhưng tình yêu lại là chuyện giày vò người ta nhất, con xem trong cuộc sống này có bao nhiêu người vì yêu mà hạnh phúc, đau đớn, thậm chí đánh mất tính mạng! Nói thật ra, mấy chục năm nay bác nhìn con trai mình trưởng thành, thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy thằng bé đối xử nghiêm túc như vậy với một cô gái, cũng là lần đầu tiên cảm thấy con trai mình đã thực sự trưởng thành! Đây chắc chắn không thể thiếu công lao của con, cho nên...Mặc kệ như thế nào, bác cũng chỉ nhận một đứa con dâu là con! Con cũng đừng suy nghĩ linh tinh nữa, nếu thật sự không được, cùng lắm thì chúng là nhận nuôi một đứa bé, đúng không? Nhận nuôi một đứa bé cùng với tự mình sinh thật ra cũng giống nhau, đều là con của mình!"

Hương Tình cảm động đến khóe mắt đỏ bừng, nước mắt chực trào ra khỏi khóe mi: "Bác gái, cảm ơn bác..."

"Tới tới, nhanh nhận lấy bao lì xì! Đây là của con, nếu thật sự không chịu nhận, vậy chứng minh con không muốn làm con dâu nhà họ Lục!"

Lý Vân Họa lại nhét bao lì xì lúc này không thể tặng đi vào trong tay Hương Tình.

Lúc này Hương Tình không từ chối nữa, yên tâm nhận lấy: "Cảm ơn bác gái! Khiến bác gái tốn kém rồi..."

"Nói cái gì vậy, mẹ lấy được đứa con dâu tốt như thế này về nhà, chút tiền ấy có là gì!"

"Bác gái, thật sự cảm ơn bác..."

Rất nhiều lời cảm ơn nghẹn lại trong lồng ngực Hương Tình, muốn nói ra, lại không biết nên nói như thế nào.

"Cảm ơn bác đã hiểu cho cuộc hôn nhân sai lầm của con, cũng cảm ơn bác đã hiểu cho bệnh của con,.. có thể gặp được mẹ chồng tốt như người, là may mắn đời này của Cao Hương Tình con!"

Có đôi khi, một người phụ nữ gặp được một mẹ chồng tốt, thật sự còn quan trọng hơn cả việc tìm được một người chồng tốt!

Mà hiển nhiên, Hương Tình đã gặp được cả hai!

"Nhanh nhanh, đừng khóc, đừng khóc nữa! Đợi lát nữa bị tiêu Dạ nhìn thấy lại tưởng mẹ bắt nạt con! Nhanh ra ngoài ăn cơm nào..."

"Bác gái, người cũng ra ngoài ăn thêm chút gì đi!"

"Được được! Bác cũng ra ngoài ăn cơm!"

Hai người đã thẳng thắn hết mọi chuyện, ngay cả khẩu vị dường như cũng tốt hơn không ít.

Lục Ly Dạ nhìn thấy bao lì xì trong tay Hương Tình, nhanh chóng hiểu rõ mọi chuyện.

Hiển nhiên mẹ chồng nàng dâu hai người đã nói rõ mọi chuyện, sau này sẽ không còn chuyện gì phiền lòng nữa rồi!

Lý Vân Họa vừa ngồi vào bàn đã nói: "Ly Dạ, chuyện của con và Hương Tình cũng đã định rồi, vậy dù sao con cũng nên sắp xếp cho ba mẹ hai nhà cùng nhau ăn bữa cơm chứ? Chuyện kết hôn của hai đứa, bốn người chúng ta cần phải bàn bạc cẩn thận mới được!"

"Được ạ, không thành vấn đề, chỉ muốn xem bao giờ ba mẹ có thời

gian?"

"Đề tỏ lòng thành, vẫn nên để chúng ta tự mình đến nhà thăm hỏi mới lễ phép, con đi hỏi bên phía ba mẹ vợ của con xem lúc nào bọn họ có thời gian rảnh thì chúng ta sẽ tới gặp mặt."

"Bác gái, ba mẹ của con bất cứ lúc nào cũng có thời gian, hoan nghênh hai bác đến nhà con!"

Bỗng chốc tâm trạng của Hương Tình trở nên vô cùng tốt đẹp.

Chỉ là, ba mẹ gặp mặt...

Lần gặp mặt này rất chính thức, dù ít dù nhiều vẫn khiến Hương Tình có chút căng thẳng.

Ngày hai gia đình gặp nhau, hài hòa lại ấm áp, không căng thẳng giống như Hương tình tưởng tượng, dường như tất cả mọi chuyện đều đang đi theo trình tự mà bọn họ mong đợi.

Về phần ngày kết hôn, mọi người tỏ vẻ sẽ nghe theo hai người trẻ tuổi.

Mà dường như Hương Tình và Lục Ly Dã cũng không gặp gáp.

-----oOo-----

Chương 536: Cảm ơn vì đã hiểu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thật ra trong mắt họ, giấy chứng nhận kết hôn chỉ là một tờ giấy mỏng mà thôi, không có nhiều ý nghĩa lắm.

Mà với Hương Tình thì lại càng không cần phải nói nhiều. Cô là người đã qua một lần đò, Ủy ban đã trở thành bóng ma trong lòng cô rồi, cô thật sự không muốn phải đặt chân đến đó một lần nữa đâu.

Còn về ảnh cưới, thật ra mẹ cô đã cảnh cáo cô rất nhiều lần rồi, nếu như còn không nhân thời tiết đang đẹp mà đi chụp ảnh cưới thì cuối tuần này

đừng về nhà nữa.

Nhưng Hương Tình vẫn mặc kệ, nghe tai này ra tai kia, làm như không nghe thấy, cuối tuần vẫn ngênh ngang về nhà như bình thường.

Mẹ cô cũng biết không nói nôi con gái mình bèn quay sang ra tay từ chỗ con rể tương lai.

Bà gọi điện thoại khuyên hết nước hết cái: "Ly Dã này, thời tiết đang đẹp, sắc xuân đang tuyệt vời như thế, rất thích hợp để chụp ảnh cưới phải không con?"

"Vâng vâng vâng, mẹ, con cũng thấy vậy..."

À quên, nhắc một chút, từ sau cuộc gặp mặt thành công tốt đẹp của hai bên gia đình thì Lục Ly Dã rất tự nhiên đổi cách gọi mẹ Hương Tình thành "mẹ" rồi.

"Vậy hai đứa mau đi chụp ảnh cưới đi thôi."

Hoàng Ngân cảm thấy, vẫn là con rể mình dễ bảo hơn.

"Mẹ...con hoàn toàn đồng ý với ý kiến của mẹ nhưng mặc kệ con có nói thế nào thì Hương Tình cũng không chịu! Cô ấy không đồng ý con cũng bắt lực..."

"Cái con bé này, đúng là muốn làm mẹ tức chết mà!!"

Hoàng Ngân đầy một bụng lửa giận, mặc dù bà đã cáu lăm rồi nhưng vẫn đổi giọng mềm mỏng nói: "Tiểu Dã này, dù thế nào thì con cũng phải khuyên nó giúp mẹ nhé, chụp cái ảnh cưới cũng có làm tốn bao nhiêu thời gian của nó đâu đúng không?"

"Vâng, lát nữa tan làm về nhà con lại khuyên cô ấy."

Sau khi nhận được lệnh của mẹ vợ, Lục Ly Dã không dám chậm trễ một phút. Vừa tan làm về nhà, mới đổi giày xong thì đã bắt đầu làm công tác tư tưởng cho bà xã tương lai rồi.

"Hôm nay mẹ bảo hai đứa mình lựa thời gian đi chụp ảnh cưới cho xong

đấy!"

"Haizzz, em không đi! Không đi..."

Hương Tình xua tay, cô thay quần áo ở nhà, chuẩn bị vào bếp nấu cơm tối.

"Sao lại không đi chứ?"

Lục Ly Dã ôm chặt eo cô: "Em sao thế? Bảo em đi chụp vài bức ảnh để kỷ niệm cuộc hôn nhân của chúng ta mà em lại không thích đến thế à?"

"Mỗi ngày đều có thể là ngày kỷ niệm của chúng ta mà! Anh vào nhìn xem, đầu giường anh dán bao nhiêu ảnh chụp chung của chúng ta rồi còn gì!"

Đúng là ảnh ở đầu giường đã nhiều đến mức sắp không dán được hết nữa rồi. Đó đều là ảnh chụp bằng máy ảnh LOMO những lúc Lục Ly Dã hứng lên. Tất cả đều là ảnh chụp những khoảnh khắc ấm áp ngọt ngào của hai người họ, trên mỗi bức ảnh đều ghi ngày tháng và lời yêu thương của Lục Ly Dã dành tặng cho Hương Tình.

"Sao giống nhau được!"

"Giống hết mà!"

Hương Tình kiên trì với quan điểm của mình: "Ông xã, chẳng lẽ ngày cưới đó mới thật sự là ngày quan trọng nhất đối với chúng ta hay sao?"

"Không phải phụ nữ các em đều cảm thấy thế hả?"

Lục Ly Dã vừa nói vừa cắn cằm Hương Tình.

"Anh đừng đùa nữa, em đang nói nghiêm túc đấy!"

Hương Tình giãy ra khỏi Lục Ly Dã đang nhiều sự: "Với em, ảnh cưới hay thậm chí là lễ cưới đều không hề quan trọng..."

Lần nào mẹ cô cũng khuyên cô với lý do: Cả đời người phụ nữ chỉ có một lần này thôi, đừng để đến lúc nhớ lại thì lại cảm thấy tiếc nuối, đây

là chuyện quan trọng nhất đời người phụ nữ, không thể qua loa được.

Nhưng Hương Tình không nghĩ vậy.

"Đôi với em, mỗi ngày ở bên anh đều là ngày quan trọng nhất, hơn nữa còn là quan trọng lên từng ngày! Bởi vì chúng ta trải qua một ngày chính là ít đi một ngày, cho nên phải ngày càng trân trọng yêu thương đôi phương nhiều hơn nữa! Mà ý nghĩa của ảnh cưới đôi với chúng ta là gì? Mặc trang phục lộng lẫy, gương mặt trang điểm đến mức ngay cả bản thân mình cũng không nhận ra, hai ba ngày bị giày vò mệt đến sổng dở chết dở chỉ vì mấy bức ảnh không thật đó thôi hả? Không đáng đúng không? Thái độ sống của em không phải như vậy!"

"Cãi chày cãi cối..."

Tuy miệng nói như vậy nhưng thật ra Lục Ly Dã cũng khá đồng ý với ý kiến của vợ mình.

"Nếu em thật sự không muốn chụp, vậy ngày mai anh sẽ tìm một thể thân đi chụp thay em, sau đó photoshop ghép đầu em vào!"

"Đồng ý!!"

Hương Tình bị anh chọc cười: "Kể ra chiều này cũng hay thật đấy! Em không cần phải mất công, còn qua mắt được bố mẹ em, bố mẹ anh nữa, tốt quá còn gì!! Một công đôi việc, cứ làm như vậy đi!"

"..."

"Bà xã, sao em chẳng lẳng mạn tí nào thế?"

Lục Ly Dã tựa người vào bàn bếp, rầu rĩ hỏi cô.

"Chuyện này có liên quan gì đến lẳng mạn hay không lẳng mạn đâu!"

Hương Tình vừa vo gạo vừa trả lời: "Mấy ngày trước mẹ ép em gắt quá, lúc đó em cũng hơi xuôi xuôi rồi. Nhưng sau đó em lại nổi hứng chạy lên diễn đàn hỏi thử."

"Hỏi gì?"

"Thì em hỏi mọi người ‘Ý nghĩa lớn nhất của việc chụp ảnh cưới là gì’ đó. Anh biết bên dưới mọi người trả lời em thế nào không?"

"Trả lời thế nào?"

"Câu trả lời nhiều nhất chính là ‘Ngày nào đó bạn cãi nhau hoặc ly hôn với chồng bạn thì sẽ lấy nó ra để phát tiết!’"

"..."

Cái đám cư dân mạng độc ác này nữa!

"Còn nữa, câu trả lời nhiều thứ hai chính là ‘Đề tích bụi! Ảnh phủ cả lớp bụi dày, không cả nhìn thấy mặt người luôn đó!’"

"Nói quá..."

"Không nói quá đâu! Bài đăng này của em nhận được hơn một trăm hai mươi phản hồi nhưng chỉ có vắn vắn vài câu trả lời có thái độ tích cực, nói chụp ảnh cưới là để ghi lại thanh xuân tươi đẹp của bản thân! Em mới nghĩ, đầu giường dán đầy ảnh đẹp của chúng ta đó, sao phải tốn công tốn sức đi chụp một bộ ảnh chân dung nữa làm gì? Và lại, trang điểm đẹp đến mức bố mẹ cũng không nhận ra, để rồi sau này ngồi buồn rười rượi ôm lấy ảnh cưới của mình nghĩ ngày xưa mình xinh đẹp là thế mà bây giờ lại tàn tạ thế này à... rất không có lợi cho sự phát triển cuộc sống của em sau này."

"..."

Quả nhiên, lúc không muốn làm chuyện gì thì cô sẽ nghĩ ra ngàn vạn lý do để từ chối. Lục Ly Dĩ cảm thấy cuộc tổng động viên này của mình thất bại rồi!! Mà hình như còn có cảm giác bản thân bị bà xã tẩy não nữa.

"Được rồi được rồi, em không thích chụp thì thôi, nhưng đến lúc bố mẹ hỏi đến thì em tự chịu đấy."

"Vâng! Cảm ơn chồng đã thấu hiểu."

Cuối cùng cũng thuyết phục được Lục Ly Dĩ, Hướng Tình vui vẻ bắt đầu

nấu bữa tối.

Vừa ăn cơm xong, Hương Tình mới về đến phòng để nghỉ ngơi thì Lục Ly Dã đã trèo lên người cô: "Bã xã, sau khi ăn uống no say thì phải làm chút vận động có ý nghĩa để tiêu hoá được tốt ý."

"..."

Hương Tình đương nhiên hiểu là chuyện gì.

"Chúng ta mới ăn cơm xong đó! Nghỉ ngơi một lát đã được không?"

"Em cứ nghỉ ngơi, nằm xuống..."

Lục Ly Dã không biết xấu hổ nhào tới cắn gặm Hương Tình một lượt... Có lúc Hương Tình cảm thấy cô giống như món ăn nhẹ sau bữa chính của anh vậy, ăn cơm xong thì phải ăn thêm cô nữa thì mới no được.

Hơn nữa đây dường như đã trở thành thói quen của anh rồi.

Cái thói quen chết tiệt này giày vò Hương Tình quá mà!!

-----oOo-----

Chương 537: Suy nghĩ đáng sợ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đương nhiên, tuy mức độ mê mẩn của Lục Ly Dã đối với chuyện này khiến Hương Tình hoàn toàn không thể nào hiểu nổi, cũng không thể phối hợp 100%, nhưng mà, kỹ thuật của anh ta... đúng thật là vô địch.

Ít nhất đối với Hương Tình thì đó là vô địch! Dù sao cô cũng không có kinh nghiệm với những người khác! Ai bảo cô thật đáng buồn, đời này chỉ trải qua một người đàn ông như vậy đây?!

Cho nên, tuy tần suất có hơi cao một chút, nhưng ít ra, trong đại đa số trường hợp, Hương Tình vẫn rất hưởng thụ!

...

Hôm sau...

Hương Tình đi làm với hai quầng mắt thâm đen rõ ràng, tinh thần uể oải cứ như là cả đêm không ngủ.

Có điều cô cũng đúng là gần như cả đêm không ngủ!

“Ồ! Hương Tình, mắt sao lại thâm đen vậy, làm sao đấy? Hôm qua cả đêm không ngủ à? Lao碌 với chồng lắm hả?”

Trong phòng uống nước, có mấy đồng nghiệp bình thường khá thân vừa nhìn thấy dáng vẻ này của Hương Tình, liền nhìn không được trêu ghẹo cô.

“Ha ha...”

Hương Tình giật giật khóe môi, dáng vẻ ngoài cười nhưng trong không cười, không có nổi tâm trạng để nói đùa với các cô ấy.

“Chậc chậc! Nhìn cô hạnh phúc đến thế mà...”

Hương Tình nghe các cô ấy nói vậy, thoáng cái tủi thân muốn khóc:
“Các cô thấy tôi vậy là hạnh phúc hả?”

Đền ngủ cũng ngủ không ngon, mỗi ngày đều bị người đàn ông kia tra tấn, vậy mà còn nói là hạnh phúc?!

“Cái con bé này thật đúng là có phúc mà không biết hưởng! Cô có biết nhiều người phụ nữ muốn mà không được không!! Chồng cô vừa nhìn là biết rất “được”! Hôm nào cô nhìn kỹ lại cậu ấy đi, đàn ông như vậy, biết bao nhiêu phụ nữ muốn bu vào!”

Nói lời này xong, Hương Tình chợt có một ước muốn...

Hay là mình tìm tình nhân cho chồng mình?! Thân thể nhỏ bé này của mình sao chịu nổi anh ta tàn phá không kể ngày đêm như thế?!

Đương nhiên, suy nghĩ đáng sợ này chỉ lướt qua một thoáng, chợt lóe lên

rồi vụt tắt.

Bởi vì, đây không phải là lần đầu tiên cô có suy nghĩ này.

Tháng trước Hương Tình từng nói giỡn, để Lục Ly Dã ra ngoài tìm người khác chơi đùa, kết quả... chết tiệt là hôm đó lại đúng vào cuối tuần, Hương Tình liền trực tiếp bị giày vò hai ngày liền trên giường!!

Hôm nay nhớ lại, Hương Tình còn phải rùng mình.

Cái tên này kiếp trước không biết là do con gì đầu thai vào!

“Hương Tình, cô phải biết đủ chứ! Cô nhìn Aline kia, mỗi ngày đi làm đều oán khí ngút trời, đáng vẻ chưa được thỏa mãn dục vọng, chẳng lẽ cô muốn giống như cô ấy cô mới vui sao?”

Vui chứ!!

Hương Tình rất muốn mình là cô ấy nha!! Ít nhất sẽ không cần lúc đang ngủ, bị người trên giường lăn qua lăn lại.

Đồng nghiệp nhìn đáng vẻ nói sao cũng không nghe của Hương Tình, ghét bỏ liếc nhìn cô, đi làm.

Giữa trưa, chợt nghe đồng nghiệp hô: “Hương Tình, chồng cô tới đón cô về nhà ăn trưa kìa!!”

“...”

Hương Tình nghe xong, giống như trúng phải bùa chú gì, khuôn mặt lập tức biến thành cái bánh bao.

Các đồng nghiệp đúng là quá ngây thơ, thật sự cho rằng anh ta chỉ đến đây đón cô về nhà ăn trưa thôi sao?

Lục Ly Dã đưa Hương Tình về nhà, chuyện đầu tiên sau khi bước vào cửa... chắc chắn là cởi quần áo cô.

“Vợ à, cả buổi không gặp, có nhớ anh không?”

Anh ta nhanh chóng bế Hương Tình lên, đặt trên ghế sofa, giống như giải khát, trước tiên hôn cô mấy lần.

“Nhớ, nhớ nhớ...”

Hương Tình bị anh ta hôn đến không thở nổi, quần áo hai người đã sớm hỗn độn dưới đất: “Anh đi nấu cơm nhanh đi, em đói rồi!”

“OK!”

Lục Ly Dã lại hôn trên đôi môi đỏ mọng của Hương Tình một cái, mới hài lòng bước vào bếp.

Giống như, vừa về đến nhà, hai người có thể không làm gì cả, quá lắm là hôn cô mấy lần. Nhưng có một việc nhất định phải làm, chính là... ‘thăng thẩn giao tiếp’ với nhau.

Cũng không biết anh ta học cái tật xấu này từ đâu.

Theo lời của anh thì, nhìn thấy vợ mình như vậy, anh sẽ nấu cơm với tâm trạng cũng vô cùng tốt, cho nên nấu cơm cũng ngon miệng hơn.

Nhiều khi, Hương Tình cảm thấy may là bọn họ không có con. Nếu không, cảnh tượng này đúng là không tưởng tượng nổi.

Nhưng không có con cũng không có nghĩa là bọn họ không bị ai nhìn thấy...

Có một hôm, hai người bọn họ vừa về đến nhà, như mọi khi, Hương Tình lại bị Lục Ly Dã lấn qua lấn lại. Khi hai người đang ôm ôm ấp ấp trong phòng bếp, đang anh anh em em, nào ngờ mẹ cô đột nhiên đến. Cũng không gõ cửa, trực tiếp cầm chìa khóa mở cửa bước vào.

Biết lúc ấy bọn họ hoảng loạn đến mức nào không?

Mặc quần áo?

Quần áo vẫn còn trong phòng khách đấy! Không mặc được a!

Phải biết lúc ấy, Hương Tình cảm giác mình như mất hết tôn nghiêm

trước mặt mẹ!! Cũng không biết tại sao Lục Ly Dã không bị ám ảnh, sau này vẫn chúng nào tậ nấy.

Mặc dù Lục Ly Dã đối với chuyện này hơi quá đáng một chút, có điều, về chuyện chăm sóc vợ, Hương Tình cũng cảm thấy anh ta vượt trội hơn những người đàn ông khác.

Ít nhất bữa trưa hàng ngày sẽ không cho cô đi ăn cơm căn tin, cũng không cho cô ăn những món chiên dầu độc hại bên ngoài. Cho nên mỗi ngày không cần biết là bận rộn đến đâu, buổi trưa đều sẽ đón cô về nhà, tự mình xuống bếp nấu ăn cho cô.

Hơn nữa, hàng tháng vào mấy ngày cô đến kỳ, Lục Ly Dã không những không chê cô vô dụng, mà còn nâng niu cô trong lòng bàn tay như bảo bối. Mỗi ngày đều nấu nước đường gừng cho cô, tối đến thì ôm chặt cô trong lòng, vô cùng an phận không táy máy tay chân, chỉ là thật hạnh phúc mà ôm cô.

Những lúc ấy, Hương Tình sẽ cảm thấy mình thật sự là bảo bối trong tim chồng mình, ngoại trừ có ham muốn đối với thân thể cô, thì trong lòng, tình yêu dành cho cô vẫn vô cùng nồng nàn.

Trưa hôm đó, Hương Tình hiếm thấy mà không bị Lục Ly Dã đón về.

Cô hẹn Vũ Quỳnh đi ăn cơm trưa.

“Ồ! Đáng vẻ hăng hái, gần đây sinh hoạt vợ chồng rất tốt hả?”

Vũ Quỳnh cũng nhịn không được mà trêu cô.

“Đừng nói nữa!!”

Hương Tình hút một ngụm nước trong ly: “Em bớt hả hê giùm chị.”

“Chị thật đúng là có phúc mà không biết hưởng mà.”

Nghe đi, nghe đi, giọng điệu y chang đồng nghiệp cô!!

Thật muốn đẽ các cô ấy hưởng thử cái ‘phúc’ này, xem các cô ấy có chịu nổi không!

“Thôi nào! Đây là nghĩa vụ của người vợ, sao bình thường hai người không chịu tâm sự với nhau!”

Chuyện này, từ trước đây, Vũ Quỳnh đã nghe Hương Tình nhắc tới, lần trước nghe được, khiến Vũ Quỳnh cười muốn chết.

Cuối cùng Hương Tình kết luận, hai người họ thế này gọi là... giữa vợ chồng, vấn đề tình dục không hợp!

Vấn đề lớn!!

“Chị làm sao mà tâm sự với anh ấy được chứ, mức độ ham muốn của anh ấy đối với việc này, thật sự là không thể nào tưởng tượng nổi!”

Càng nói Hương Tình càng phiền lòng.

“Vậy rốt cuộc là chị vẫn chưa tâm sự với anh ta?”

“Nói chuyện rồi! Nhưng anh ấy nghe vào tai phải lại đi ra tai trái, hoàn toàn không để ý!”

“...”

Vũ Quỳnh cười liếc Hương Tình: “Thật sự quá đáng như chị nói vậy hả? Lục Ly Dã thật sự mạnh mẽ như vậy?”

“Em nói xem? Em không thấy chị sắp thành người phụ nữ ai oán rồi hả?!”

“Vậy chị cứ gạt anh ta một thời gian ngắn! Nếu thật sự không được, thì chị về nhà trốn vài ngày đi!”

“Ý kiến dở hơi!! Đâu phải em không biết, chị có về nhà, anh ấy cũng theo chị về!”

“Vậy chị thật đúng là tránh không khỏi miệng cọp! Em thấy chị tốt nhất là nên tìm một cơ hội thích hợp, trò chuyện với anh ta! Mà tụi chị thật đúng là mĩa mai mà, người khác không hợp chuyện tình dục, đều là bởi vì đối phương bị bắt lực. Nhưng đến chị thì khác, hoàn toàn trái ngược,

lại bởi vì người kia quá sung sức trong chuyện đó.”

Hương Tình vô tội cắn ống hút: “Em nói xem anh ấy thế này có phải là có bệnh không? Chị có nên dẫn anh ấy đi nam khoa khám không?”

“...Trừ phi chị không muốn sống nữa!! Đã quên bài học hai ngày hai đêm lần trước rồi sao?”

...

Bên này Hương Tình hẹn Vũ Quỳnh, bên kia Lục Ly Dã cũng không rảnh rồi.

Buổi tối hẹn Tống đi uống rượu giải sầu, vừa uống vừa tâm sự.

“Cậu nói xem, người phụ nữ này sao lại không biết suy nghĩ như vậy?”

“Sao vậy? Lại cãi nhau với chị dâu?”

Tống cụng ly với Lục Ly Dã, uống một ngụm rượu, hỏi anh ta.

“Không có cãi nhau, chỉ là có vài chuyện không hợp nhau.”

Lục Ly Dã phiền lòng lắc đầu.

Uống cạn cocktail trong ly.

“Biết là hai người cãi nhau mà, không thì sao anh lại cam lòng để vợ ở nhà mà hẹn em đi uống rượu chứ!”

“Thật sự không có cãi nhau!”

Lục Ly Dã phủ nhận, rồi lại không biết nên nói thế nào: “Là thế này! Thật ra là hai người bọn tôi... không hợp... chuyện giường chiếu...”

Phụt...

Tống phun một ngụm rượu từ trong miệng ra, kỳ quái nhìn Lục Ly Dã, cười nói: “Anh Dã, anh bắt lặc hả?”

“Phi!!”

Lục Ly Dã tức giận đập cậu ta một cái: “Cậu mới không được ấy!!”

“Thì tại anh nói hai người không hợp.”

Lục Ly Dã lại rót thêm chén rượu, nghiêm túc hỏi Tống: “Thật ra tôi cảm thấy, chị dâu cậu... hơi hơi... lãnh đạm...”

“...”

Tống cảm lạnh nhìn Lục Ly Dã.

Lục Ly Dã chống tay lên bàn, nghiêm túc hỏi Tống: “Cậu với Liên Vân, bình thường một ngày làm mấy lần?”

“...”

Tống trợn mắt, há mồm, kinh ngạc nhìn anh ta.

Dáng vẻ kia, cái cảm như muốn rớt xuống.

“Biểu cảm này của cậu là sao?!!”

Lục Ly Dã tức giận đánh cậu ta một cái.

“Không... Không phải...” Lúc này Tống mới bừng tỉnh: “Anh Dã, anh vừa hỏi em cái gì? Một ngày mấy lần??”

Tống cảm thấy, hoặc là mình hiểu nhầm, hoặc là anh ta nói nhầm!

“Đúng vậy! Một ngày mấy lần ấy!! Có vấn đề gì không?”

“Không có vấn đề hả??!”

Tống kinh ngạc nhìn Lục Ly Dã, nhìn dáng vẻ anh ta rất nghiêm túc, không giống như đang nói đùa, cậu nuốt một ngụm nước bọt, hỏi anh ta: “Anh Dã, rốt cuộc là anh với chị dâu một ngày mấy lần?”

“Tôi hỏi cậu trước, cậu trả lời tôi trước!!”

“Em? Số này này...”

Tổng giơ tay thể hiện “ba”.

“Ba lần?!”

Lục Ly Dã dường như hài lòng với con số này, rồi lại tức giận: “Nhìn đi, nhìn đi, cậu cũng là ba lần, tôi nhiều nhất là ba lần, bình thường chỉ toàn một hai lần...”

“Anh Dã!!”

Tổng không đợi Lục Ly Dã nói xong đã cắt ngang lời anh. Bởi vì cậu ta sợ mình nghe nữa sẽ tự ti mà chết.

Tổng lắc ngón tay của mình: “Em nói ba lần tức là... một tuần ba lần!!”

“... ”

Lục Ly Dã chột nghẹn họng, lời đến bên miệng lại nuốt xuống, rốt cuộc không nói nổi một câu.

Thật lâu sau...

“Một tuần ba lần?”

Hiển nhiên là anh ta vẫn chưa tin nổi.

“Không thì sao? Không lẽ anh vẫn luôn cho rằng một ngày ba lần hả? Anh Dã, một ngày một lần có thể khiến người ta mệt chết, một tuần ba lần là thích hợp nhất đấy!! Nói thật đi, một tuần anh bao nhiêu lần?”

“Tôi?” Lục Ly Dã thật sự hơi chột dạ, nhú mày: “Một tuần, đoán chừng là khoảng... tám, chín, mười lần gì đó.”

“Cho nên trung bình là ít nhất một lần một ngày?!”

Đột nhiên Tổng thấy thương hại Hương Tình.

“Ừ...”

-----oOo-----

Chương 538: Không có anh ta không quen

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Ly Dã khẽ gật đầu, thấy biểu cảm Tống như gặp quái vật, anh ta cũng hơi không vui: “Cậu làm sao đây?”

“Em... Em chỉ là hơi thương hại chị Hương Tình thôi!”

Tống nói thật lòng: “Anh Dã, tần suất của anh như vậy thật sự là quá cao!! Con gái người ta làm sao chịu nổi!”

“Tần suất của tôi như vậy là nhiều?”

“Nói nhảm!! Không tin anh tra Google thử xem!”

Lục Ly Dã nghe Tống nói xong, thật sự lấy di động ra tra Google...

Kết quả, kết quả...

Không có kết quả...

Kết quả là, Lục Ly Dã bị câu trả lời của Google hung hăng tát một cái!

Tất cả đáp án đều là một tuần ba lần là bình thường, một ngày một lần trở lên, chắc chắn là không bình thường, quan trọng là, vợ sẽ chịu không nổi, dễ chạy trốn!

“Hay là tất cả bọn họ yếu sinh lý, nên kiểm soát cho mình?”

Lục Ly Dã vẫn tiếp tục mạnh miệng.

“...”

Tống bó tay rồi.

“Vậy cậu nói xem giờ tôi nên làm gì? Tôi cảm thấy Hương Tình đã đến độ không thể chịu nổi rồi.”

Lục Ly Dã thật sự sốt ruột, nếu không cũng sẽ không thảo luận chủ đề riêng tư như vậy với Tống.

“Chị ấy không thể kiên nhẫn, vậy cũng chỉ có thể là anh chịu đựng! Cũng đúng, người phụ nữ nào có thể chịu được loại người có tần suất cao như anh vậy chứ... Mà anh không sợ ảnh hưởng đến thân thể sao?”

Lục Ly Dã lại uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay: “Được rồi, tôi biết nên làm sao rồi! Đêm nay ở nhà cậu đi!”

“Cái gì?”

“Tôi nói đêm nay ở nhà cậu đi!!”

“Tại sao!!” Tống không vui, đêm nay cậu ta và Liên Vân còn có chính sự phải làm!

“Cái gì mà tại sao? Không phải cậu vừa kêu tôi chịu đựng sao?! Tôi vừa trở về, thấy vợ tôi thì đâu thể nhịn được nữa! Tôi phải kìm nén đến chết đó!”

“...Vậy được rồi! Coi như xong, một đêm thì một đêm.”

“Đi, một đêm thôi!”

Đêm nay, Hương Tình nhận được tin tức Lục Ly Dã không về, suýt nữa cười ra tiếng, vui còn hơn trúng số!

Chuyện này thật sự là còn hạnh phúc hơn việc được sắp cho nghỉ hai ngày nữa đấy!

Tối hôm nay, Hương Tình lên kế hoạch cho một buổi tối thật phong phú.

Sau khi ăn cơm xong, liền ung dung nằm trên sofa, ăn trái cây, ăn khoai tây chiên, cắn hạt dưa, xem tivi.

Cuối cùng đã có thể không cần lo lắng bất cứ lúc nào cũng sẽ bị vuột sổi ăn sạch sành sanh!

Sau khi xem TV đến chín giờ, sẽ lên Internet, đương nhiên là một mình lên mạng, không ai cùng cô xem phim, cũng không ai cứ mỗi mười phút lại nhắc cô nên thực hiện nghĩa vụ vợ chồng. Tóm lại, chỉ có thể gói gọn trong hai chữ, thoải mái!!

Lên mạng đến mười một giờ, Hương Tình sung sướng tắt máy vi tính, tắm rửa, đắp mặt nạ, nằm sấp trên giường lớn bắt đầu ngủ.

Đương nhiên, trước đó có nhận được một cuộc điện thoại quan tâm của Lục Ly Dã.

“Vợ à, một mình em ở nhà, có sợ không?”

“Không sợ!”

“Vậy ở nhà một mình, có thấy cô đơn lạnh lẽo không? Có muốn anh về với em không?”

Lúc Lục Ly Dã hỏi câu này, Hương Tình vội bật dậy từ trong chăn:
“Không! Em không cô đơn!!”

Trong điện thoại rõ ràng im lặng một hồi.

Hương Tình cảm thấy có lẽ thái độ của mình vừa nãy quá dứt khoát đã làm tổn thương anh, hình như mình đã biểu hiện quá vui, quá kiên quyết, thế nhưng nếu không kiên quyết, không biết chừng Lục Ly Dã sẽ lập tức chạy về.

Khả năng này rất lớn! Thế nên Hương Tình không thể không phòng ngừa một chút.

“Anh yêu...”

Giọng điệu Hương Tình lập tức mềm mỏng lại: “Là thế này, anh đang bận việc bên ngoài, không cần phải quan tâm em. Em ở nhà một mình sẽ tự chăm sóc mình thật tốt. Anh yên tâm, em không sợ hãi, cũng không cô

đơn. Em sẽ ở nhà, ngoan ngoãn đợi ngày mai anh về...”

Quả nhiên, Hương Tình nói như vậy, Lục Ly Dã mới dễ chịu hơn chút.

Vốn là tâm trạng cô đơn, thoáng cái lại vui vẻ hơn nhiều: “Được, em yêu, ngủ đi, mai anh sẽ nhanh chóng về nhà! Nhớ em...”

Nói xong, anh ta vẫn không quên xuyên qua điện thoại, hôn Hương Tình một cái, rồi mới chịu cúp.

Chắc chắn Lục Ly Dã sẽ không về, Hương Tình nằm trên giường. Đáng lẽ phải vui vẻ mà ngủ một giấc thật ngon mới đúng? Nhưng hết lần này đến lần khác không biết tại sao, trong lòng cảm thấy mát mát, như là mất đi thứ gì.

Nghiêng người, không tìm thấy ấm áp quen thuộc, Hương Tình lại cảm thấy mát mát chút nữa, dứt khoát cuộn người lại, tự ôm mình ngủ là được rồi.

Không ngờ, đêm nay, cô vậy mà lại mất ngủ!!

Buổi tối không có Lục Ly Dã, cô không ngủ được!!

Hôm sau, Hương Tình lại mang một đôi mắt đầy quầng thâm mà đi làm.

Buổi trưa, Lục Ly Dã cũng không tới đón cô về ăn cơm, chỉ gọi điện cho cô, kêu cô với đồng nghiệp đi tìm một nhà hàng sạch sẽ mà ăn.

Chợt không thấy anh ta đón mình về nhà, cảm giác mát mát trong lòng Hương Tình lại càng sâu sắc hơn một chút.

Cô hiếm thấy mà đi ăn cơm ở nhà ăn với đồng nghiệp, cũng không biết làm sao, ăn cơm không thấy ngon.

Đây không phải là nơi trước đây cô vẫn luôn ăn sao?

“Hương Tình, sao vậy? Chồng cô hôm nay không đón cô về ăn à?”

Đồng nghiệp vừa ăn cơm, vừa tò mò hỏi Hương Tình.

“Hình như là vậy? Chắc là bạn rộn gì đó!”

Hương Tình bĩu môi, lại cười rộ lên: “Cũng tốt, thật vất vả mới có thể ăn cùng các cô một bữa! Mỗi ngày đều ăn ở nhà, ăn mãi cũng ngán.”

“Lạ thật! Chồng cô không phải là cho dù gió mưa gì cũng đến sao?”

Hương Tình đang cắn rau dừng lại một chút.

Đúng vậy, lúc trước Lục Ly Dĩ thật đúng là mặc kệ mưa gió bão bùng, dù anh ta đang bận đi chằng nữa, chuyện ăn cơm này, anh sẽ không thể nào bỏ quên. Dù sao trừ ăn cơm ra, anh còn có nhu cầu khác!

Nhưng hôm nay sao lại...

“Nói tới cũng thật kỳ lạ.”

Hương Tình nhai nhai rau xanh trong miệng: “Cũng không biết gần đây anh ấy bận cái gì, tối hôm qua cũng không về.”

“Không về nhà??”

“Đúng vậy!”

Hương Tình gật đầu.

“Cô cũng không hỏi anh ấy?”

“Không hỏi.”

Hương Tình lắc đầu, nghĩ nghĩ: “Aiz, được rồi, không biết nữa. Một ngày không về không phải rất bình thường sao? Chồng các cô cũng thường đi công tác không về mà!”

“Không giống vậy! Chồng của bọn tôi chỉ hạn một năm 365 ngày, không có ngày nào phải về nhà mới tốt! Còn chồng cô là hạn một ngày 24 giờ, mỗi giờ đều dính chung với cô mới được! Đột nhiên lại chia xa với cô, cô không thấy kỳ lạ sao?”

“Này! Có gì kỳ lạ đâu, chắc chắn là do chúng ta nghĩ nhiều! Anh ấy tách

ra tôi còn mừng ấy! Hôm qua không biết tôi thoải mái đến mức nào đâu! Suốt ngày dính một cục, thật phiền! Tách ra mới tốt!”

“Biết là vậy, nhưng một ngày không gặp như cách ba thu đó! Cô lại thích khoảng thời gian không có chồng ở cạnh như vậy!”

Vừa nói vậy, Hương Tình lại càng ăn ngon miệng hơn.

Lùa vài cái, cơm trong chén liền hết.

Buổi tối, lúc gần tan ca, Hương Tình nhận được điện thoại của Lục Ly Dã.

Nói là buổi tối sẽ không ăn cơm với cô. Bây giờ công việc của anh hơi bận, sẽ về trễ một chút, kêu cô ở nhà tự cẩn thận chút.

Đúng lý ra, Hương Tình nhận được cuộc điện thoại như vậy nên cảm thấy vui, nhưng không biết làm sao, trong khoảnh khắc cuộc gọi kết thúc, trong lòng cứ như bị lấy đi thứ gì đó.

Trong nháy mắt trở nên trống rỗng, như không còn gì nữa.

Buổi tối, Hương Tình ăn cơm một mình.

Không nấu cơm, liền úp một bát mì giải quyết cái bụng đói.

Chán chường mà nằm trong phòng khách xem TV, ngại TV không thú vị, thời gian trôi qua chậm, dứt khoát lên mạng.

Hương Tình loay hoay không yên trước máy vi tính, lướt Facebook, xem bảng tin, những thứ có thể xem đều xem mấy lần, lại phát hiện không xem nổi thứ gì, cuối cùng dứt khoát chọn nút tắt máy, đóng máy tính lại, nằm lên giường.

Liếc nhìn đồng hồ thạch anh, đã mười giờ đêm rồi...

Nhưng sao Lục Ly Dã còn chưa về?

Bình thường vào giờ này, anh ta đã sớm kêu la buồn ngủ.

Đột nhiên hai ngày nay không có anh, Hương Tình vậy mà lại cảm thấy không quen!

Cho nên mới nói, thói quen là thứ vô cùng đáng sợ!

Hương Tình lăn qua lộn lại trên giường hơn một tiếng đồng hồ, rốt cuộc, thời gian qua đi mới thấy hơi buồn ngủ.

Lúc Lục Ly Dã trở về, đã là 12 giờ đêm.

Trên giường lớn, Hương Tình yên tĩnh nằm đó, ánh đèn âm áp hắt lên khuôn mặt cô, một vẻ đẹp động lòng người... Ánh mắt Lục Ly Dã khóa trên người Hương Tình không khỏi mềm mại hơn, bàn tay lớn khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, rồi sau đó, ôn nhu đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô, rồi mới đứng dậy, bước vào phòng tắm.

Hương Tình đã ngủ, nên mỗi động tác của Lục Ly Dã đều cẩn thận từng li từng tí.

Nhưng bởi vì Lục Ly Dã không về, giấc ngủ của Hương Tình không sâu. Anh ta tắm rửa xong, vừa bước lên giường, Hương Tình liền bị đánh thức.

Cơ thể nhỏ nhắn giống như có ý thức, rúc vào lòng anh, đôi mi thành tú khó chịu khẽ nhíu, giọng nói mơ màng có vẻ oán giận: “Đạo này anh bận cái gì vậy? Trễ như vậy mới về...”

Hương Tình tới gần, lại khiến Lục Ly Dã hơi rục rịch trong lòng, nhưng anh ta bắt ép mình kiềm chế lửa nóng trong cơ thể.

“Hửm?”

Thấy Lục Ly Dã dường như hơi thất thần, Hương Tình lại hỏi một câu.

Lục Ly Dã nuốt một cái, ôm chặt cô, để cô vùi trong lòng mình ngủ: “Tôi hôm nay em đã ăn gì vậy?”

“Không ăn nổi thứ gì, nên nấu một bát mì.”

Hương Tình thành thật nói.

“Mì tôm?”

Lục Ly Dã nhíu mày: “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, không được ăn loại thức ăn không tốt cho sức khỏe này.”

Anh ta nói xong, muốn ngồi dậy.

“Anh làm gì vậy? Mới nằm xuống mà!”

Hương Tình kinh ngạc hỏi anh ta.

“Đói bụng không? Anh chiên cho em miếng cơm!”

Anh nói xong, tiện tay mặc một bộ đồ ở nhà vào: “Em nằm ở đây đi, làm xong anh kêu em.”

Nói xong, đi thẳng xuống lầu, vào phòng bếp.

Thấy vậy, cơn buồn ngủ của Hương Tình dần tan mất.

Ngồi trên giường, bỗng cảm thấy trái tim trống rỗng trong nháy mắt đã được lấp đầy.

Anh ta vẫn là anh ta, vẫn là người đàn ông nâng niu cô trong lòng bàn tay!

Hương Tình cảm thấy mình như vậy cực kỳ hạnh phúc!

Đôi chân trần chạy ‘bình bịch’ xuống lầu.

Lục Ly Dã đang vì cô mà loay hoay tới lui trong phòng bếp, Hương Tình lén đi qua, ôm chặt anh từ sau lưng: “Sao muộn như thế mới về? Gần đây bận nhiều việc ư?”

“Cũng tạm tạm.”

“Vậy sao muộn như vậy anh mới về?”

Hương Tình bĩu môi.

Lục Ly Dã hơi nghiêng đầu nhìn cô: “Sao vậy? Nhớ anh?”

“Hừ...”

Hương Tình mạnh miệng: “Anh không trở lại càng tốt! Em có thể ngủ một giấc thật ngon.”

Nghe Hương Tình nói, Lục Ly Dã lại không nói gì, chỉ cười cười.

Không lâu sau, sau khi làm xong đồ ăn cho Hương Tình, anh ta liền lên lầu tắm rửa lại.

Sau khi làm đồ ăn xong, anh ta phải đi tắm. Anh ta không thích trên người mình có mùi khói dầu. Theo lời anh ta nói thì, như vậy không nam tính!!

Đôi khi Hương Tình cảm thấy, anh như vậy vô cùng đáng yêu.

-----oOo-----

Chương 539: Anh ấy không thích em nữa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngon lành ăn xong bữa ăn đêm mà anh chuẩn bị cho mình, sau khi cơm no rượu say, Hương Tình lại ngoan ngoãn lên tầng đi ngủ.

Lục Ly Dã vẫn chưa ra khỏi phòng tắm, Hương Tình lên giường ngoan ngoãn nằm đợi anh.

Anh đi ra thấy Hương Tình vẫn chưa ngủ, cảm thấy rất bất ngờ: “Sao còn chưa ngủ?”

“Đợi anh?”

Hương Tình nằm gọn lại một góc, để cho Lục Ly Dã một khoảng giường lớn.

“Hôm nay ngoan vậy sao...”

Lục Ly Dã với tay giữ lấy đầu cô nhét vào lòng mình, ôm lấy cô cùng vùi vào trong chăn ấm.

Hương Tình ngửa ngáy trong lòng, cô nín thở chờ đợi động tác tiếp theo của anh... Thế nhưng, không ngờ là không hề có động tác tiếp theo!!

Hương Tình kinh ngạc nhìn Lục Ly Dã, thấy anh đã nhắm mắt chìm vào giấc ngủ say rồi.

Đương nhiên đó chỉ là chợp mắt thôi.

Nhưng chợp mắt trước giờ đâu phải là phong cách của anh!

Lúc này, đáng lẽ anh ấy nên...

Hương Tình không nhịn được hỏi anh: “Ly Dã, gần đây anh sao vậy?”

“Ừm?”

Lục Ly Dã không mở mắt ra, chỉ hỏi cô rằng: “Cái gì sao vậy?”

“Không có gì, em chỉ thuận mồm hỏi vậy thôi.”

“Mau ngủ sớm đi, ngày mai còn phải dậy sớm đi làm!”

Lục Ly Dã vỗ nhẹ lưng cô, ý muốn bảo cô mau ngủ đi.

Hương Tình thấy anh không có thêm bất kì động tác nào nữa mới nghi hoặc rúc vào lòng anh chìm vào giấc ngủ.

Cả một đêm ngon giấc....

Không bị anh làm cho tỉnh dậy lúc nửa đêm, Hương Tình thật sự vừa lo lại vừa mừng, trong lòng lại có chút hoang mang lạc lõng lạ kì.

Muốn hỏi, nhưng lại không dám mở lời.

Đương nhiên cô không dám mở lời rồi, nhớ đâu bị Lục Ly Dã hiểu lầm

thành cô muốn thì sao được?

Hôm sau, Lục Ly Dã vẫn không hề đến đón cô về ăn cơm, buổi tối cũng rất muộn mới về nhà.

Không, là một tuần liên tiếp anh ấy đều như vậy!!

Dường như tối nào cũng đợi Hương Tình ngủ say rồi anh mới trở về.

Bọn họ như vậy quả thật là có cảm giác không hề có chút giao tiếp nào, thậm chí Hương Tình còn nghĩ, có phải giữa bọn họ xảy ra vấn đề gì rồi nên tình cảm mới dần dần nhạt đi không? Hay là anh đã có niềm vui mới rồi??

Những suy nghĩ này không ngừng xoay vòng trong đầu Hương Tình, cô không thể nào khiến bản thân mình bình tĩnh được nữa.

Hết cách, Hương Tình tìm đến Vũ Quỳnh cầu cứu.

“Chị nói xem có phải anh ấy không thích em rồi nữa không?”

Nếu không thì sao? Hương Tình thật sự không thể nào tìm ra được lý do gì khác nữa rồi.

“Không thể nào! Tình cảm của hai người yếu đuối vậy sao? Nói không thích là không thích liền sao?”

Vũ Quỳnh không tin tưởng cho lắm.

“Vậy nếu như không phải, anh ấy phớt lờ em như vậy là có ý gì? Cảm giác anh ấy dành cho em đã nhạt đi một cách rất rõ ràng, trước kia có trưa nào anh ấy không đón em về nhà ăn cơm đâu? Em muốn ra ngoài ăn cùng chị còn phải xin phép trước, còn bây giờ? Giờ em trở thành người tự do rồi, bình thường muốn làm gì thì làm, dù sao cũng chẳng có ai quản em! Còn có, trước kia tối nào anh ấy cũng đón em đúng giờ, còn bây giờ, ngày nào cũng quá nửa đêm anh ấy mới mệt mỏi quay về! Đường như là đang cố tình tránh mặt em vậy! Quan trọng nhất là...”

“Là gì?”

Vũ Quỳnh chớp mắt, hiểu kì tiếp lời cô.

Hương Tình lời nói đến miệng lại nuốt trở lại, ngẫm nghĩ một lúc sau mới dè dặt, quần bách mở miệng: “Bình thường anh ấy ngày nào cũng phải thân mật với em một lần, thế nhưng kể từ buổi tối anh không về nhà lần đó, cũng không hề động vào người em nữa!! Từ hôm đó đến nay đã hơn một tuần rồi! Có phải rất khoa trương hay không?”

“Không hề động vào em nữa??!”

Vũ Quỳnh cũng rất ngạc nhiên: “Không phải chứ! Chẳng phải em nói anh ấy cho dù là bốn rưỡi sáng... cũng tinh lực dồi dào sao?”

Nói đến chuyện này, Hương Tình cũng ngờ ngác luôn, bàn tay nhỏ không ngừng khuấy đảo nước trong cốc: “Cũng không biết anh ấy bị làm sao, em hỏi có phải dạo gần đây bạn quá không, anh ấy nói vẫn ổn, em hỏi có phải tâm trạng không tốt không, anh ấy lại nói rất tốt! Tóm lại dạo gần đây anh ấy rất kì lạ.”

Vũ Quỳnh nghe Hương Tình nói như vậy cũng cảm thấy rất kì lạ.

Trong lòng có chút lo lắng, tên nhóc đó không phải lại bắt đầu lạm tình đó chứ? Nếu là vậy thật thì Hương Tình chẳng phải sẽ lại hoàn toàn bị tổn thương sao? Sợ là em ấy cả đời cũng không thể đi ra khỏi nỗi ám ảnh này nữa.

Suy nghĩ này Vũ Quỳnh chỉ dám nghĩ trong lòng, không dám nói ra ngoài miệng.

“Hương Tình, nếu em thấy cậu ta kì lạ thì hỏi cậu ta đi, nói chuyện hăng hái với cậu ta, nếu như em thấy... tình cảm của cậu ta dành cho em nhạt nhòa rồi thì chúng ta cũng không cần bám rít lấy người ta, đúng không? Trước tiên cứ nói chuyện với cậu ta trước, có vấn đề gì mở lòng ra sẽ tốt hơn là cứ giữ trong lòng rồi suy nghĩ linh tinh!”

“...Vâng.”

Hương Tình gật đầu, cảm xúc có chút lạc lõng.

Thật ra cô vẫn không dám đi nói chuyện với anh.

Lần này không phải sợ anh hiểu lầm bản thân mình muốn chuyện đó, mà là... sợ anh... thật sự không còn muốn làm chuyện đó với cô nữa.

Trong lòng Hương Tình ngũ vị phức tạp, tư vị gì cũng có!

Cuối cùng cô cũng hạ quyết tâm, quyết tâm nói chuyện hăn hỏi với Lục Ly Dã.

Đúng như Vũ Quỳnh nói, có chuyện cứ nhin ở trong lòng cũng chẳng nhin ra được thứ gì, nói không chừng chỉ là do cô nghĩ nhiều thì sao.

Hơn nữa cho dù có chuyện gì thật, trốn tránh cũng không phải là cách, cái gì nên đến thì vẫn sẽ đến thôi.

Hôm nay Hương Tình tan làm liền về nhà rất sớm.

Lục Ly Dã dường như lại về muộn.

Hương Tình vội vã và máy miếng cơm, tùy tiện ăn vài miếng liền thôi.

Gần đây không có Lục Ly Dã ở bên, cô không có hứng thú ăn, lại thêm lo lắng đủ điều, Hương Tình thấy mình dường như lại gầy đi một vòng.

Nghĩ một lúc vẫn quyết định gọi điện cho Lục Ly Dã.

Rất nhanh điện thoại đã được kết nối.

“Anh đang bận sao?”

Hương Tình hỏi anh.

“Không, anh đang ăn cơm, em thì sao? Ăn xong chưa?”

“Vâng, ăn xong rồi,”

Cảm xúc của Hương Tình lại hựt hẫng hơn một chút, ngón tay nhàm chán bút nhẹ lông mềm trên gói ôm: “Hôm nay mấy giờ anh về?”

“Tầm 11 giờ! Em ngủ sớm đi, đừng đợi anh.”

“Rốt cuộc dạo gần đây anh đang bận cái gì, ngày nào cũng về muộn như vậy, thà rằng đừng về nữa còn hơn!”

Lục Ly Dã cũng nghe ra phần nộ của vợ, anh không hề tức giận, chỉ hỏi cô: “Anh về muộn chút, em không vui sao?”

Hương Tình không trực tiếp trả lời câu hỏi của anh, chỉ rầu rĩ nói: “Nếu hôm nay anh không bận quá thì về sớm đi! Có một số chuyện...em muốn nói với anh.”

Nói xong, Hương Tình không đợi Lục Ly Dã đáp lại đã trực tiếp cúp điện thoại.

Lục Ly Dã sau khi nghe xong điện thoại của Hương Tình, không để ý mình còn đang ăn cơm liền lập tức lao về nhà.

Vừa vào nhà đã thấy Hương Tình ngồi trên sofa xem ti vi, trong tay cầm điều khiển ấn đi ấn lại, hiển nhiên là cũng chẳng có tâm tình xem chương trình gì cả.

“Sao vậy? Tâm trạng không tốt sao?”

Lục Ly Dã bước vào, ngồi xuống nền thảm trước mặt Hương Tình, ngẩng đầu nhìn cô, nhăn mày lại: “Tối nay ăn gì rồi?”

Hương Tình vừa nghe anh quan tâm hỏi han mình, ủy khuất trong lòng càng mạnh mẽ hơn, môi nhỏ cong lên: “Anh còn biết quan tâm em sao?”

“Bỏn thiếu gia không quan tâm em thì quan tâm ai?”

Lục Ly Dã cười xấu xa, vươn tay lên nhéo má Hương Tình.

Hương Tình kéo tay anh xuống, nhìn anh chăm chú, ánh mắt có chút buồn rầu, một lúc sau mới nghiêm túc hỏi anh: “Có phải anh thích người khác rồi không?”

Lục Ly Dã kinh ngạc: “Tại sao đột nhiên lại có suy nghĩ như vậy?”

Vành mắt Hương Tình đỏ lên: “Nếu anh thật sự đã yêu người khác rồi,

anh nói với em, em nhất định sẽ không bám rít lấy anh! So với việc ngày nào cũng lạnh nhạt với em như vậy, thà rằng thẳng thắn luôn với em, ít nhất em còn biết kết quả mà em phải đối mặt là gì! Nhưng bây giờ anh lạnh nhạt với em mà cũng chẳng nói gì, để em một mình suy đoán linh tinh, Lục Ly Dã, trong lòng em khó chịu lắm, thật đấy...”

Hương Tình nói đến động lòng người, suýt chút khóc ra thành tiếng.

“Sao em lại nghĩ như vậy chứ?”

Lục Ly Dã gấp gáp đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Hương Tình, đau lòng lau nước mắt cho cô.

Hương Tình không chịu, đẩy anh ra: “Anh đừng quan tâm em!”

“Như vậy đã phán tội chết cho anh rồi sao? Người ta trước khi phán tội còn có cơ hội giải thích? Anh cũng xin một cơ hội không được sao?”

Lục Ly Dã đau lòng lau sạch nước mắt cho cô: “Sao càng lớn lại càng trẻ con vậy, bây giờ động chút là lại bắt đầu rơi nước mắt rồi.”

“Anh không thích thì có thể bỏ em mà!”

Hương Tình miễn cưỡng đẩy tay anh ra, giọt nước mắt to bằng hạt đậu trong phút chốc rơi xuống nhanh hơn.

“Được được được, em muốn khóc thì khóc, anh đâu có nói không thích? Anh là vì thương em!”

Lục Ly Dã ôm chặt cô vào lòng, khuôn mặt anh tuấn hân lên má cô: “Mấy ngày nay thật ra anh cũng không bận gì cả, cũng chẳng có niềm vui mới nào hết! Bây giờ làm gì còn cô gái nào lọt vào mắt anh được nữa! Nếu như thật sự có cô nào lọt vào mắt anh rồi thì anh cũng không đến nỗi đau khổ như bây giờ...”

Lục Ly Dã nói xong, dưới bụng đã nổi lên phản ứng rõ rệt...

Anh nhìn Hương Tình, khiến cô khó chịu vụng vụng cơ thể.

Lục Ly Dã không nhịn được khẽ hắt một hơi, âm thanh trong phút chốc

trở nên run rẩy: “Em đừng động đây!”

Hương Tình đương nhiên cảm nhận được phản ứng của anh, nghe anh nói liền không dám động đây nữa: “Anh không bận gì cả, vậy tại sao muộn vậy mới về nhà?”

“Vậy em nói cho anh biết, mấy ngày anh về muộn em có cảm giác gì?”

“Cảm giác gì?”

Hương Tình nhăn mày, hỏi ngược lại anh: “Anh nghĩ em có dễ chịu được không?”

Đối với đáp án này, Lục Ly Dã khá là hài lòng.

Anh không nhịn được khẽ hôn vào tai Hương Tình: “Anh cũng khó chịu chết đi được, nhưng... anh sợ anh trở về thấy em sẽ không không chế được bản thân mình...”

Hương Tình khẽ ngậy người, kinh ngạc quay đầu nhìn anh.

Lục Ly Dã một bộ dạng chân thành: “Anh đi gặp bác sĩ rồi, bác sĩ nói anh không có vấn đề gì cả, nhưng vì em, anh nên kiểm chế lại một chút, cho nên...”

Cho nên đây mới là lí do mấy ngày nay anh đều cố nhịn không động vào cô?!

Hương Tình quay người đối diện với anh.

Lục Ly Dã thở dài: “Trước kia anh nghĩ tàn suất như anh là bình thường, nhưng sau này anh có hỏi Tống rồi, Tống nói tàn suất như của anh sẽ khiến em tránh anh như chuột tránh mèo. Thật ra anh cũng cảm nhận được đôi lúc em không thích, nhưng anh cứ nghĩ là em chỉ khẩu thị tâm phi thôi! Xin lỗi, trước đây anh không quan tâm đến vấn đề nhu cầu của em, anh xin lỗi! Anh sai rồi! Nhưng anh không về nhà thật sự không phải vì ghét em, chán ghét em, càng không phải bởi vì yêu người khác rồi, trời đất chứng giám trái tim Lục Ly Dã anh kể từ khi có em thì không thể có thêm một ai khác nữa! Anh không chịu về nhà chẳng qua là vì sợ mình sẽ giống như trước kia, sợ thấy em liền không tiết chế được bản

thân, anh cũng muốn bản thân mình tiết chế lại một chút...”

Những lời nói từ tận đáy lòng này của Lục Ly Dã khiến Hương Tình rất cảm động.

Cô đột nhiên vươn tay ra ôm chặt lấy anh, cái đầu nhỏ vùi vào lòng anh, đau lòng hỏi: “Vậy chẳng phải mấy ngày nay anh nhịn rất cực khổ sao?”

“Cơ thể vẫn tốt, nhưng trong lòng... cực kì nhớ em!! Nhiều lần không nhịn được muốn về sớm, nhưng lại không muốn bị em ghét...”

-----oOo-----

Chương 540: Yêu nhau đã đủ rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Sau này anh còn về muộn như vậy, em liền chán ghét em.”

Hương Tình quệt miệng nói, cơ thể nhỏ bé cọ cọ vào người hắn: “Ly Dã, bất kì chuyện gì không phải chúng ta làm một lần là xong, anh đột nhiên giảm mức độ đi nhiều như vậy, kiềm chế mình nhiều như vậy, lại không chắc đối với cơ thể mình có chỗ nào tốt, chúng ta có thể cân nhắc từ từ, đúng không?”

“Từ từ làm sao?”

Trong mắt Lục Ly Dã lộ ra mấy phần ánh sáng rực rỡ.

Tay Hương Tình sớm đã không thành thật làm phiền lồng ngực anh ta: “Chúng ta có thể từ từ giảm số lượng, anh nghỉ, bình thường mỗi ngày anh đều hận không thể từ sớm tới tối tất cả làm một lần, bây giờ chúng ta liền giảm số lượng còn một lần, không phải được rồi sao?”

“Vậy cũng được sao?”

Tuy ngoài miệng Lục Ly Dã hỏi như vậy, nhưng cơ thể sớm đã ép lên người Hương Tình.

“Đương nhiên.”

Hương Tình thở gấp một hơi, đáy mắt không tự giác được toát ra mấy phần triền miên khao khát, “Có điều trước đó đã nói rồi, nếu em không bằng lòng, anh không thể lại ép buộc em.”

“... Được.”

Lục Ly Dã gật đầu, hứng phấn như sói đói nhào tới, không đợi được muốn đem Hương Tình gặm sạch sẽ.

Dù sao đôi với anh ta mà nói, đã rất lâu chưa có làm, lần đầu tiên rất nhanh sẽ xong, rồi sau đó là lần thứ hai... lần thứ ba....

Mỗi một lần, Hương Tình đều tương đối phối hợp.

Cho tới khi, hai người đạt tới đỉnh cao và ngâm hiểu chưa từng có.

Âm thanh vui vẻ, liên tiếp vang lên trong phòng khách...

Một tuần sau, Hương Tình và Lục Ly Dã âm thầm đi nhận giấy đăng kí kết hôn.

Lục Ly Dã cực kì hưng phấn, cầm cuốn sổ màu đỏ, khắp nơi khoe khoang, ngược lại là Hương Tình, lại có vẻ ung dung bình tĩnh hơn nhiều.

Hỏi đến hôn lễ của bọn họ, Lục Ly Dã nghĩ đến cả trăm ngàn phương án, hỏi lại Hương Tình, chỉ một suy nghĩ: không làm.

Cô là chủ gia đình, cô nói không làm, tất cả mọi người đều không bắt bẻ được gì.

Lục Ly Dã thuyết phục cô muốn gãy lưỡi, cũng không thể thuyết phục được cô, hơn nữa, cô còn có lí do của cô.

“Chuyện này thứ nhất, phí tiền. Thứ hai, tốn nhiều công sức. Còn thứ ba, hôn lễ làm hay không làm, hai chúng ta đều là vợ chồng yêu thương nhau, em cảm thấy tình cảm của chúng ta cũng không cần một hôn lễ chứng kiến, có hôn lễ hay không, chúng ta vẫn yêu nhau như vậy, vậy là

đủ rồi.”

Lục Ly Dã cảm thấy mình thật sự đã tìm được một người phụ nữ vô cùng biết cách quán xuyến việc nhà mang về, ngoại trừ sẽ không nấu cơm ra.

....

Nhiều năm sau đó...

Hương Tình và Lục Ly đã vẫn trải qua thế giới vui vẻ của hai người, không có con cái, nhưng cũng không bị cha mẹ ép sinh con.

Nhưng Hương Tình cô ý muốn tìm người thay cô sinh con cho nhà họ Lục, dù sao Lục Ly Dã cũng là con trai duy nhất.

Lục Ly Dã thật ra không tán thành quyết định này, lúc đó nói, cũng chẳng qua chỉ là muốn gạt cô mà thôi, vả lại đã nhiều năm như vậy, không có con vẫn vượt qua như bình thường, vẫn sống hạnh phúc, như vậy còn quan trọng hơn bất kì điều gì.

Chỉ là, chuyện Hương Tình đã quyết định, không ai có cách nào khuyên can.

Nhờ rất nhiều mối quan hệ, tìm một người mang thai hộ chuyên nghiệp, nói rằng trước kia cũng đã từng giúp người ta mang thai hộ, kinh nghiệm đúng là rất phong phú, hơn nữa quan trọng nhất chính là tỉ lệ thành công tương đối cao, cuối cùng liền chọn cô ấy.

Hương Tình ôm hy vọng rất lớn.

Chờ người mang thai hộ làm xong tất cả kiểm tra trước khi mang thai, Hương Tình và Lục Ly Dã lần lượt tới bệnh viện làm các loại kiểm tra thân thể, rồi lấy trứng và t*ng trùng của hai người, sau khi hoàn thành thụ tinh nhân tạo, tiêm vào bụng người mang thai hộ.

Hương Tình không thể tự mình mang thai, nhiều ít cô có chút tiếc nuối, có thể có con dù sao cũng hơn không có con rất nhiều.

Người mang thai hộ ở tại nhà họ Cao, bởi vì trong nhà dù sao cũng có bác sĩ tốt hơn, bất kì nơi nào, bất kì lúc nào cũng thuận tiện chăm sóc, có

vấn đề cũng có thể giải quyết đúng lúc.

Mỗi ngày Hương Tình đều cẩn thận chăm sóc cho cô ấy, ngoài chờ mong, trong lòng còn có nhiều hơn là cảm kích và xấu hổ.

Nhưng có một số chuyện, lại cũng không thể không làm.

Hôm đó, ngày Chủ Nhật.

Hương Tình đang muốn về nhà họ Cao thăm người mang thai hộ, nhưng lại nhận được điện thoại của mẹ. “Các con ngày hôm nay cũng không cần đến đây, ở nhà giúp chăm sóc Tiểu Bách và Tiểu My đi. Tài xế đang trên đường đến nhà các con rồi.”

“Dạ? Chăm sóc Tiểu Bách và Tiểu My ạ?”

Hương Tình có chút choáng: “Bố mẹ nó đâu?”

“Đi hưởng tuần trăng mật rồi. Hai người nói đi là đi, liền để chúng ở nhà. Chú Vũ và dì San của con cũng vừa đi công tác. Mẹ lo hai đứa chúng nó quá âm ỉ, nên đưa tới chỗ con tương đối tốt hơn.”

“Mẹ, con không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ nhỏ, mẹ mang chúng đến con sợ...”

“Không có thì nên học một chút. Ngược lại sau này sớm muộn cũng sẽ có mà. Con yên tâm đi, sữa bột và tã trẻ em của bọn chúng mẹ cũng đã chuẩn bị đầy đủ, con muốn gì cứ tìm trong túi, cái gì cũng có.”

“Mẹ, con... Con không được...”

Hương Tình nói đến đây, liền nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Hồng hét.

Đến rồi.

“Được rồi, mẹ, trước tiên con không nói chuyện với mẹ nữa, bọn chúng đến rồi.”

Hương Tình cúp điện thoại, nhất thời có cảm giác bi thương như gặp ngày tận thế.

“Ai tới vậy?”

Lục Ly Dã hỏi Hương Tình một mặt thống khổ.

“Còn ai nữa? Hai tiểu hồn thể ma vương* đến rồi. Nhất định là mẹ em không trông nổi bọn chúng, cho nên mới viện cớ đưa bọn chúng tới cho em, xong rồi. Cuối tuần này đừng mong dễ chịu rồi.”

*Hồn thể ma vương: ma vương hại đời.

Lục Ly Dã vừa nghe, sắc mặt cũng dần thay đổi.

Hai tiểu hồn thể ma vương này nhà Vũ Quỳnh, quả thực có thù oán với anh ta, không, không đúng, không thể nói như vậy, quả thực giống như tình nhân kiếp trước của anh, đánh anh... Đánh đến mức anh thấy phiền.

Cửa vừa mở ra, hai đứa trẻ có khuôn mặt cực kì giống nhau đeo hai cái balo nhỏ, như một làn khói từ bên ngoài bay vào, “Cô út, chú.”

Tiểu Bách lập tức nhào vào lòng Hương Tình, Tiểu My lập tức nhảy lên lưng Lục Ly Dã, không ngừng ồn ào, “Chú cưng con, chú cưng con...”

“...”

Hương Tình và Lục Ly Dã đau khổ nhìn nhau một cái, đều đồng tình nhìn đối phương.

Có thể cho bọn họ thời gian lấy hơi không?

Lục Ly Dã ngoan ngoãn cõng Tiểu My trên lưng, liền nghe Tiểu My lẩm bẩm nói với mình, “Chú, chú có nhớ Tiểu My không?”

“...”

Không nhớ chút nào.

Nhưng anh ta có thể nói thật sao?

Đương nhiên không thể. Nếu như vậy cô gái nhỏ này sẽ lập tức khóc chết cho mà xem.

“Nhớ. Đều nhớ sắp điên rồi.”

Lục Ly Dã giả vờ bình tĩnh nói.

Tiểu My vui mừng điên lên, “Con biết chú thích con mà.”

Đầu nhỏ lưu luyến ở tấm lưng rộng dày của anh ta cọ tới cọ lui, cực kì giống cô gái nhỏ đang tha thiết yêu nhau.

Hương Tình quỳnh lên.

Rốt cuộc Tiểu My là một cậu bé, biết thu mình hơn Tiểu My nhiều, ngoan ngoãn nằm nhoài trong lòng Hương Tình, nói với Hương Tình, “Hương Tình, cô cảm thấy Tiểu My có giống đứa ngọc mê trai không?”

“...”

Đây đúng thật là nói trúng tâm tư của cô.

Mới muốn gật đầu nói “giống”, kết quả, chỉ thấy Tiểu My đỏ mắt nhìn bọn họ, Hương Tình gật mình một cái, vội vã cười làm lành lắc đầu. “Đương nhiên không giống. Tiểu My chỉ là rất thích chú mà thôi, có đúng không?”

Tiểu Bách không nề tình chút nào, chọc thủng Hương Tình, “Cô sợ em ấy khóc nhè nên mới nói như vậy.”

“...”

Hương Tình đành phải nắn nắn tay nhỏ của bé, thấp giọng tiến đến bên tai bé nói, “Lẽ nào con không sợ nó khóc nhè?”

“...”

Lúc này, đổi lại là Tiểu Bách không nói được lời nào.

Tiểu My vừa khóc, long trời lở đất, ai không sợ?

Nếu thật không sợ, đã là đã là bạn học Bé Mập kia của Tiểu My rồi.

Mỗi lần Tiểu My gào khóc, cũng chỉ có Bé Mập ngốc nghếch này tới dỗ bé, sau đó... Tiểu My sẽ càng khóc lớn hơn.

Bốn người, hai lớn hai nhỏ ngồi thành một vòng trên thảm, mắt to trừng mắt nhỏ, mắt nhỏ lại trừng mắt to.

“Lát nữa nếu muốn đi tiểu, liền gọi một tiếng, biết không?”

Hương Tình nhắc nhở Tiểu Bách và Tiểu My.

Tiểu My giơ cánh tay yếu đuối, “Hương Tình, con đã tiểu rồi...”

“...”

Khóe miệng Hương Tình hung hăng co rút mấy cái, ôm lấy bé, chạy vọt vào phòng vệ sinh.

Nhưng, lúc này đã muộn.

Trên tấm thảm, sớm đã thấm ướt một mảng.

“Cao Tiểu My thật đúng là ngốc chết mà.”

Tiểu Bách không nhịn được mắng em gái mình.

Lục Ly đã vội vàng lấy cây lau nhà hút nước tới làm sạch.

Những tiểu quỷ này, quả thực có thể chặt đứt dây thần kinh của người ta.

Hương Tình đặt Tiểu My lên ghế salon, lột quần của bé, đổi quần nhỏ cho bé.

Nhưng đứa nhỏ này lại giữ chặt lấy quần nhỏ ướt ngượng ngùng của mình, chính là không chịu buông tay, “Con không thay, con không thay ở đây...”

Đôi mắt to tròn đáng yêu vẫn nhìn Lục Ly dã, chỉ sau một cái chớp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ như quả táo đỏ.

Hương Tình hết chỗ nói, “Tiểu My, không phải con muốn chú thay giúp con đó chứ?”

“Không được. Người ta xấu hổ mà.”

Tiểu My nói xong, ngượng ngùng chần lại đôi mắt, “Con không muốn chú nhìn.”

“...”

Cô bé lúc này mới mấy tuổi.

Ba tuổi mà thôi.

Hương Tình để Lục Ly Dã quay người đi.

“Còn Tiểu Bách?”

“Tiểu Bách...”

Tiểu My còn chuyển động đôi mắt thật lòng suy nghĩ.

Kết quả, không chờ bé trả lời, Tiểu Bách sớm đã khinh thường nghiêng đầu đi, “Anh mới không cần nhìn con gái các em. Hừ, không đẹp chút nào.”

Kết quả...

“Oa...” một tiếng, Tiểu My khóc.

Khóc đến trời đất quỷ thần đều phải sợ.

“Hương Tình, Tiểu Bách nói con không đẹp. Anh ấy nói con không đẹp... Ô ô ô..”

“...”

Hương Tình tê cả da đầu, đầu đều muốn nổ tung.

Vội vã dỗ bé, “Sao lại vậy được. Tiểu My nhà chúng ta là xinh đẹp nhất. Đẹp hơn bất kì ai đúng không?”

Một bên dỗ, một bên thay quần cho bé, “Tiểu Bách đó là ghen tị. Ghen tị Tiểu My nhà chúng ta.”

“Con mới không ghen tị em ấy.”

Tiểu Bách hừ hừ mũi.

“Tiểu Bách, con không phải là anh trai sao? Là anh trai thì phải nhường em gái, có đúng không?”

“...”

Lần này, Tiểu Bách yên lặng không lên tiếng.

“Anh trai thật đáng ghét. Anh ấy mới không đẹp. Cơ thể anh ấy lớn lên không giống con, con thấy anh ấy mới là quái vật. Không hiểu sao lại có thêm một cây gậy nhỏ...”

“Em mới là quái vật.”

Tiểu Bách bị em gái mắng như vậy, chợt cảm thấy vô cùng xấu hổ, không nhìn được mắt lại.

“..”

Hương Tình thật muốn tự sát.

Lục Ly Dã một bên suýt nữa cười đau cả ruột.

Em gái, con nói anh trai như vậy, thật sự được sao?

Giữa lúc hai bé huyên náo không thể tách rời, điện thoại của Hương Tình vang lên.

Điện thoại là của mẹ cô Hoàng Ngân gọi tới, Hương Tình nhận điện

thoại, định cầu cứu mẹ mình, nhưng Hương Tình còn chưa nói, mẹ cô trong điện thoại đã mở miệng trước: “Hương Tình, con và Ly Dã mau đến bệnh viện một chuyến đi. Xảy ra chuyện rồi.”

“Mẹ? Xảy ra chuyện gì?”

Hương Tình qua điện thoại nghe được giọng điệu lo lắng của mẹ, trái tim nháy mắt cũng treo lên.

“Đứa bé... Xảy ra chuyện rồi. Các con nhanh tới đây đi.”

-----oOo-----

Chương 541: Tin vui động trời

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Cái gì?!!”

Hương Tình nghe xong, tay cầm điện thoại của cô phút chốc lạnh ngắt: “Mẹ, mẹ đừng vội, con...bọn con tới ngay!!”

Cúp máy, Hương Tình ôm lấy Tiểu Bách đang tranh cãi đùa nghịch, nói với Lục Li Dã: “Nhanh lên, anh ôm Tiểu My theo, mau đến bệnh viện nhanh!!”

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Lục Li Dã vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mặt Hương Tình tái mét: “ Là con có chuyện...”

Lục Li Dã vừa nghe, vội vàng ôm lấy Tiểu My, đến cả đến túi xách cũng không kịp lấy đã xông ra cửa.

Hai đứa nhóc hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhìn thái độ của cô và chú nó thì đoán được là xảy ra chuyện lớn rồi, nên cũng ngoan ngoãn thắt dây an toàn ngồi ở ghế sau, không dám động đậy, ngay cả đến cuộc đấu khẩu vừa rồi cũng chấm dứt luôn.

Suốt dọc đường Lục Li Dã một tay lái xe, tay còn lại nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Hương Tình, an ủi cô: “Không sao đâu, em đừng lo...”

Sắc mặt Hương Tình trắng bệch, nhìn Lục Li Dã nói: “Thật sự em rất sợ...”

“Đừng sợ, dù xảy ra chuyện gì, không phải vẫn còn anh ở đây sao?”

Lục Li Dã cố gắng để cho không khí thoải mái hơn.

“Nhưng nếu con của tụi mình...”

“Hương Tình!”

Lục Li Dã cắt ngang lời Hương Tình: “Em sớm đã biết mang thai hộ xác suất thành công rất thấp, lúc đó em hứa với anh những gì? Em đã hứa: nếu như thất bại cũng sẽ không để ảnh hưởng đến tâm trạng của mình! Nếu như em vì thất bại mà buồn bực trong lòng thì lần sau anh sẽ không đồng ý nữa.”

“Em xin lỗi...”

Hương Tình giải thích: “Em biết là tỷ lệ thất bại rất cao, nhưng em vẫn nuôi hy vọng!”

“Nghĩ thoáng một chút, ngoan...mấy chuyện này, tùy vào duyên phận, của mình thì sẽ là của mình, nếu như ông trời không cho, chúng ta miễn cưỡng cũng đâu được! Hơn nữa, bây giờ chúng ta không phải vẫn hạnh phúc vui vẻ sao? Đâu phải vì thiếu đi cái gì thì sẽ không hạnh phúc?”

“...Vâng.”

Hương Tình gật gật đầu.

Thực chất chỉ là cô không muốn để lại điều gì hối tiếc cho những người bên cạnh yêu thương cô mà thôi!

Hai người rất nhanh đã tới bệnh viện, người mang thai hộ đã vào phòng cấp cứu, theo lời bác sỹ thì đứa bé có khả năng không giữ lại được, bây

giờ chỉ đành nghe theo ý trời mà thôi.

Ban đầu Hương Tình đã nói là sẽ không buồn, nhưng khi bác sỹ nói đứa bé rất khó giữ được thì nước mắt của Hương Tình không biết từ đâu đã lăn dài trên má, và bất ngờ, mắt cô nhắm lại và không còn biết gì nữa.

“Hương Tình!”

“Hương Tình!! Em sao vậy??”

Lục Li Dã ôm lấy cô chạy nhanh đến phòng cấp cứu.

Bác sỹ vừa kiểm tra cho Hương Tình xong, mọi người đã lập tức xúm lại: “Bác sỹ, sao rồi ạ?”

“Không sao, chỉ là cô ấy hơi bị kích động! Nhưng mà, cô Lục mang thai, sau này cố gắng đừng để cô ấy bị kích động nữa! Như vậy không tốt cho đứa bé trong bụng ...”

“Sao?”

Hoàng Ngân có chút không hiểu rõ lời bác sỹ nói: “Bác sỹ, anh vừa mới nói cái gì? Có...có thai? Ai có thai?”

“Là cô Lục đây, con gái của bà!”

Bác sỹ Lâm chỉ vào Hương Tình đang nằm trên giường bệnh, nhìn nét mặt kinh ngạc của mọi người, bác sỹ mới sực nhớ: “Hóa ra, mọi người không biết cô Lục đang mang thai à? Đứa bé trong bụng đã được gần hai tháng rồi!”

“Hà??”

Tất cả mọi người nhìn nhau ngơ ngác, rất lâu sau, mới bình tĩnh trở lại, rồi lại tiếp tục ngạc nhiên không dám tin đó là sự thật.

“Bác sỹ Lâm, ông nói vợ tôi mang thai? Ông chắc chắn chứ?”

“Tôi chắc chắn!! Lát nữa sẽ có bác sỹ khoa sản đến kiểm tra lại, tình hình cụ thể, mọi người có thể hỏi bác sỹ bên khoa sản.”

“Dạ dạ!!”

Lục Li Dã vui sướng gật đầu.

Trong phòng bệnh, chỉ có Cao Dương Thành là yên lặng nhất, ông ngồi xuống bên giường bệnh, yên lặng bắt mạch cho cô.

Ông vốn trầm tính, ngay lúc này, gặp phải tình huống như vậy mà vẫn không thấy ông có chút bối rối nào, thậm chí sắc mặt còn có chút trầm tư.

Hoàng Ngân gấp gáp không đợi thêm được nữa, bà liền bước ra khỏi phòng: “Đề mẹ đi tìm bác sỹ khoa sản qua đây! Lần này không ai được phép đụng tới cháu tôi nữa, không thì tôi sẽ kiện cho người đó táng gia bại sản mới thôi!!”

Hoàng Ngân liền phóng đi như bay.

Hồi lâu, bác sỹ bên khoa phụ sản đến.

Quả nhiên, sau khi khám lại, bác sỹ xác nhận Hương Tình đã mang thai!!

Lần này không còn gì nghi ngờ nữa, đây đúng là tin vui động trời đối với gia đình họ.

Trước đó mấy mươi phút, họ vừa nhận được tin dữ, đứa bé trong bụng người mang thai hộ có nguy cơ sảy, bọn họ chưa kịp buồn, thì lại có tin vui có thêm một đứa bé mới gia nhập vào gia tộc của họ... Mọi người thật không biết nên vui hay nên buồn.

“Thật tốt quá, thật tốt quá...”

Hoàng Ngân đứng trước cửa sổ, thành tâm cầu nguyện: “Cám ơn trời đã mang đứa bé này đến cho chúng tôi, thành thật cám ơn...”

“Bác sỹ.”

Cao Dương Thành gọi bác sỹ ra ngoài phòng bệnh.

“Viện trưởng Cao!”

Bác sỹ lễ phép đáp lại.

Cao Dương Thành cũng không nhiều lời với cô, nói thẳng: “Cơ thể của con gái tôi như thế nào, cô hãy nói thật cho tôi biết!”

“...Vâng.”

Bác sỹ gật đầu nói: “Viện trưởng, sức khỏe của con gái ông, chắc ông biết rõ, tử cung của cô ấy hơi mỏng, tỷ lệ mang thai là một phần nghìn, giờ có thai đúng là tin mừng, nhưng có giữ được đứa bé không, đó mới là vấn đề cần lo lắng!”

“Cô biết tôi không thích nghe những lời này!”

Sắc mặt của Cao Dương Thành trở nên lạnh lùng: “Bất kể thế nào đi nữa cũng phải nghĩ cách giữ đứa bé lại! Ngoài ra, tôi không thể không nhắc lại lần nữa, bác sỹ lần trước bị mua chuộc, kết quả bây giờ như thế nào, tôi nghĩ mọi người cũng đã biết rõ, cho nên, tôi không hy vọng chuyện tương tự sẽ xảy ra lần nữa!!”

“Dạ! Sẽ không có chuyện đó đâu ạ, viện trưởng Cao hãy yên tâm.”

“Ừ...”

Cao Dương Thành trầm ngâm trả lời.

“Vậy giờ để tôi cho y tá sắp xếp cho cô Lục nhập viện.”

“Được!”

Bác sỹ đi khỏi, Cao Dương Thành vừa chuẩn bị quay vào phòng bệnh, Hoàng Ngân cũng vừa lúc mới từ trong phòng đi ra.

“Bác sỹ nói sao?”

Bà sốt ruột hỏi chồng mình.

“Có hơi nguy hiểm.”

Cao Dương Thành không muốn giấu vợ mình, sợ bà ôm hy vọng quá, vì dù sao thì đứa bé này tỷ lệ giữ được vẫn rất thấp.

Sắc mặt của Hoàng Ngân hơi thay đổi, gật đầu, cắn môi: “Cũng có thể đoán trước được, dù gì thì tử cung của nó rất mỏng...”

“Hoàng Ngân, em gọi điện thoại cho dì Lý nấu canh bồi bổ cho Hương Tình, chút nữa kêu chú Trần về lấy!”

“Biết rồi, biết rồi!”

Hoàng Ngân đi sang bên để gọi điện thoại cho bà bảo mẫu.

Trong phòng bệnh, Lục Li Dã ngồi ở bên giường, Hương Tình mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Không chờ Lục Li Dã lên tiếng, Hương Tình liền hỏi anh: “Li Dã, con của chúng ta... sao rồi?”

Lục Li Dã nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, cười cười: “Giờ có một tin tốt và một tin xấu, em muốn nghe cái nào trước?”

Hương Tình ngẩn người, suy nghĩ: “VẬY nghe tin xấu trước!”

“Tin xấu... là đứa con thụ tinh nhân tạo của chúng ta đã mất rồi...”

Hương Tình nghe vậy, mắt cô tối lại, khóe mắt hơi đỏ, cô muốn khóc, nhưng lại không muốn Lục Li Dã lo lắng.

“Khoan khóc đã.”

Lục Li Dã lau nước mắt cho cô: “Còn có tin tốt nữa, em muốn nghe không?”

“Anh nói...”

Hương Tình cố gắng gượng cười.

“Tin tốt là...bác sỹ nói, chúng ta có con rồi!”

Ánh mắt Lục Li Dã nhìn Hương Tình thật chân thật, như đang cháy lên niềm vui hạnh phúc.

“Gi... anh nói vậy ý gì??”

Hương Tình nhú mi, thắc mắc nhìn anh: “Chúng ta có con rồi là sao?”

Hương Tình nín thở hỏi anh.

“Bác sỹ nói... em mang thai rồi!!”

Lục Li Dã vừa nói xong, môi anh nở nụ cười hạnh phúc.

Mắt Hương Tình trừng to như muốn nổ ra, cái miệng nhỏ của cô há to, nhưng không lên tiếng được.

Một lúc lâu sau...

“Bác sỹ nói, em...em có thai?!! Sao như vậy được? Li Dã, anh có nghe nhầm không, hay là, anh nói vậy để em đỡ buồn?”

Hương Tình không tin.

Không phải không muốn tin tưởng, mà là đó là chuyện không thể tin được, đến nghĩ còn không nghĩ dám tới!!

Cô có thai??!!

Đối với cô mà nói, đây là chuyện xa xôi viễn vông biết chừng nào, sao cô dám nghĩ tới được? Nói gì đến hy vọng... “Là thật!!”

Câu trả lời chắc nịch của Lục Li Dã cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của cô: “Là do bác sỹ nói, thật trăm phần ngàn!! Em xem, đây là hình siêu âm màu của em! Bác sỹ nói đứa bé phát triển rất tốt, nhưng mà em không được kích động, cho nên chúng ta phải tịnh dưỡng một thời gian! Có thể tạm thời phải ở trong bệnh viện một thời gian, được không?”

Không khó để nhìn ra Lục Li Dã cũng đang rất kích động.

Hương Tình lại kích động muốn khóc, nhìn tấm ảnh siêu âm trong tay để phía trước ngực, nước mắt trong chốc lát đã lăn dài trên má: “Li Dã, đây đúng thật là tin vui động trời...”

“...Ừ, đúng!! Cho nên ông trời cũng thương chúng ta.”

Bất giác Lục Li Dã đưa tay xoa xoa chiếc bụng còn chưa nhô lên của cô.

Thật sự không thể tin được, ở chỗ này, có một sinh mệnh mới đang nảy mầm... “Bác sỹ nói em phải nằm viện sao?”

Hương Tình nhìn anh với đôi mắt đầy nước, lo lắng hỏi: “Có phải con có vấn đề gì không? Hay là do tử cung của em quá mỏng, cho nên có chút nguy hiểm...”

“Em đừng lo lắng quá, ở trong bệnh viện, bác sỹ sẽ chăm sóc em thật tốt, em chỉ cần chuyên tâm dưỡng thai, được không?”

“Dạ!!”

Hương Tình gật đầu, nở nụ cười: “Anh yên tâm, em sẽ duy trì tâm trạng thật thoải mái, anh không cần lo lắng cho em, em biết, tâm trạng của em tốt, thì mới có hứng ăn, mà có hứng ăn nhiều thì em bé trong bụng mới đủ dinh dưỡng, đủ dinh dưỡng thì em bé mới khỏe!”

Không biết tại sao, nhưng bỗng nhiên Lục Li Dã có chút cảm động.

Cảm động trên đời này có thứ vĩ đại nhất chính là tình yêu thương của mẹ.

Đứa bé...là món quà mà Hương Tình mong chờ nhiều năm nay, nay có rồi, trong lòng anh bỗng cảm thấy có chút cay cay, nồng nồng, đau lòng giùm cô, vì anh biết mấy năm qua không hề dễ dàng đối với cô.

Anh yêu thương xoa đầu cô, giọng khàn khàn khen cô: “Ngoan...”

Chuyện mang thai hộ coi như đã kết thúc.

Còn Hương Tình thì lại trở thành tâm điểm như viên ngọc quốc bảo của cả hai gia đình Cao-Lục.

Lý Vân Họa vừa biết tin con dâu mang thai, liền từ thành phố S dọn qua thành phố A, bỏ một mình chồng bà ở lại thành phố S.

Thực chất Lục Thanh Lâm cũng muốn đi chung, nhưng đành bất lực vì công việc quá bận bịu, hơn nữa ông đi theo thì cũng không giúp được gì, theo đúng như lời Lý Vân Họa nói: ông đi theo chỉ làm vướng chân vướng tay, càng thêm phiền phức mà thôi.

Cho nên Lục Thanh Lâm chỉ còn cách mỗi cuối tuần đều đi thành phố A một chuyến, thăm vợ, thăm con, mà quan trọng nhất là thăm cô con dâu và đứa cháu trong bụng cô bé!

-----oOo-----

Chương 542: Tiểu baby ra đời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong mấy ngày Hường Tình ở bệnh viện, Hoàng Ngân và Lý Vân Họa chưa từng rời khỏi bệnh viện, trong khoảng thời gian này, hai bà mẹ trực tiếp mang quần áo và đồ dùng sinh hoạt hằng ngày tới ở luôn trong bệnh viện.

Mỗi ngày dì Lý sẽ phụ trách những món canh bổ dưỡng cho Hường Tình, món canh này là do Cao Dương Thành dựa theo tình trạng mỗi ngày của Hường Tình để điều phối cho cô.

Mỗi ngày Cao Hường Dương và bố vợ của mình cũng bận rộn công việc ở viện, vì vậy, thỉnh thoảng mỗi ngày cũng sẽ chạy đến phòng bệnh thăm Hường Tình.

Nói chung, trong thời gian thăm, phòng bệnh của cô luôn luôn náo nhiệt.

Tuy nhiên, vừa hết thời gian thăm, trong phòng bệnh cô sẽ yên tĩnh không một chút tiếng động.

Hai bà mẹ Hoàng Ngân và Lý Vân Họa đều đạt được sự thống nhất, phụ nữ có thai cần phải có thời gian nghỉ ngơi tốt nhất, vì vậy không phải là

thời gian thăm, bất kể là ai cho dù là Lục Li Dã chồng của Hương Tình, cũng không được vào trong.

Quy định này đã làm cho Lục Li Dã vô cùng phiền muộn, mỗi ngày anh muốn đến thăm vợ mình cũng phải xem giờ mà đến.

Chỉ có điều, cũng bởi vì cả nhà bọn họ đã bảo vệ Hương Tình rất tốt, cho nên cô mới an toàn vượt qua ba tháng căng thẳng nhất.

Đến tháng thứ tư, cuối cùng Hương Tình cũng có thể xuất viện rồi.

Nhưng mọi người vẫn rất bảo vệ cô, luôn quan sát cô từng ly từng tý, mỗi một hành vi, mỗi một cử động cùng với số lượng thức ăn trong ba bữa cơm mỗi ngày của Hương Tình, đều do hai bà mẹ theo dõi.

Để tiện chăm sóc cho Hương Tình, Hoàng Ngân đã trực tiếp đưa con gái trở về căn biệt thự của mình, đương nhiên Lục Li Dã và Lý Vân Hòa cũng đi theo, trong lúc nhất thời, nhà họ Cao náo nhiệt như một đại gia đình.

Người vui vẻ nhất đương nhiên chính là Hoàng Ngân rồi.

“Quả thật đã rất lâu rồi, trong nhà chúng ta chưa náo nhiệt như thế này! Hai đứa con đã trưởng thành rồi, đều thích chạy nhảy ở bên ngoài, cuối cùng bây giờ cũng có thể để cho bọn nhỏ trở về nhà!”

Mỗi ngày Hoàng Ngân nhìn cảnh náo nhiệt trong nhà liền cười đến không khép miệng lại được: “Chị thông gia này, tôi thấy nếu như sau này chị không có việc gì làm, có thể tới ở nhà chúng tôi, ngược lại đợi đến khi Hương Tình sinh em bé, chị cũng không nở rời đi có đúng không?”

“Đúng đúng đúng! Đợi sau khi ba thằng bé sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện ở bên đó, chúng tôi sẽ nghĩ cách chuyển nhà tới thành phố A, mọi người sống cùng nhau sẽ rất náo nhiệt! Sau khi có em bé sẽ càng náo nhiệt hơn!”

Lúc này, Tiểu My và Tiểu Bách đang ngoan ngoãn ngồi trên một góc ghế sofa, hiếm khi thấy hai đứa nhỏ không âm ỉ cũng không quậy phá.

Hai bé đã biết cô thân yêu của hai bé đang mang thai, vì vậy hai bé đã

giao hẹn với nhau, chỉ cần sau khi bước vào cửa nhà bà nội, sẽ không la hét ầm ĩ, cũng không rượt đuổi gây lộn với nhau, ngộ nhỡ không cẩn thận va vào người cô, như vậy sẽ tổn thương đến em bé đang ở trong bụng cô.

Mẹ đã nói rồi, bây giờ cô còn yếu hơn hai bé, vì vậy hai bé phải cố gắng bảo vệ, che chở cô thật cẩn thận.

Chỉ có điều, người bảo vệ khoa trương nhất, không ai khác đó chính là Lục Li Dĩ.

Tất cả sàn nhà trong nhà đều bị anh đổi thành thảm trải nền, với lý do là sàn nhà trơn trượt.

Tất cả dụng cụ có góc cạnh ở trong nhà, ví dụ như bàn, ghế, bàn trà đều được bọc bốn góc, ngay cả bàn cờ của Cao Hường Dương cũng bị anh đổi thành hình tròn, không còn bất kỳ góc cạnh nào.

Đã như vậy mà anh còn cảm thấy chưa đủ, trên các mép bàn hình tròn anh đều phủ một lớp xốp mềm, còn nói là để như vậy, cho dù có vấp té cũng sẽ không nghiêm trọng.

Hường Tình không còn gì để nói, nhưng điều làm cho cô không nói nên lời nhất chính là, tất cả mọi người ở trong nhà đều không phản đối về hành động khoa trương này của Lục Li Dĩ, thậm chí ngay cả ba cô là người tương đối khó tính, cũng yên lặng nhẫn nhịn.

Đương nhiên, hai mẹ thì dứt khoát tăng bậc hành động “ngớ ngẩn” này của anh đến mức bay lên trời, khen đầu óc anh nhanh nhẹn, suy nghĩ mọi chuyện chu đáo.

Hường Tình cảm thấy mình sống còn quan trọng hơn bảo vật của quốc gia.

Cứ như vậy, dưới sự giám sát căng thẳng của một nhóm người, cô cứ yên ổn sống qua vài tháng.

Đứa bé trong bụng cô cũng ngày càng lớn...

Bây giờ, nếu Hướng Tình muốn ngồi xuống cần phải ưỡn bụng, mở rộng

chân mới có thể ngồi được.

Lúc ngủ, còn phải trở mình nằm nghiêng, dùng gối lót dưới bụng mới có thể ngủ.

Đứa bé này ngày càng lớn, hoạt động của cô cũng ngày càng không thuận tiện.

Bây giờ cô mới thật sự hoàn toàn ý thức được, mỗi một người khi làm mẹ đều không hề dễ dàng.

Nhưng càng như vậy, cô lại càng mong đợi sự chào đời của đứa bé này.

Mãi đến tận tháng thứ tám, cả gia đình mới bắt đầu tranh luận về vấn đề giới tính của đứa bé.

Thực ra, Hương Tình luôn nghĩ rằng, chắc chắn ba cô sớm đã biết giới tính của đứa bé này, nói không chừng ông đã sớm lặng lẽ đi hỏi rồi, chỉ có điều ông không nói ra mà thôi.

Ông không nói, dù sao cũng không ai ép buộc phải đi hỏi.

Bọn họ đều có chung một suy nghĩ, bất kể là nam hay nữ, ngược lại đều tốt, đều rất tốt!

Hoàng tử cũng tốt, công chúa cũng tốt, dù sao thì đứa bé sinh ra chính là một bảo bối trong gia đình bọn họ.

Mấy tháng sau...

Trong sự mong đợi căng thẳng của tất cả mọi người, cuối cùng Hương Tình cũng thuận lợi được đẩy vào phòng sinh.

Trong mười tháng nay, đối với mọi người mà nói giống như một cuộc chiến, một cuộc chiến bảo vệ.

Mãi đến tận giây phút Hương Tình được đẩy vào phòng sinh, mọi người mới cảm thấy hơi nhẹ nhõm.

Nhưng đối với Lục Li Dã mà nói, sau khi Hương Tình được đẩy vào

phòng sinh thì mỗi một giây phút đều là giày vò.

Hoàng Ngân ở bên ngoài không ngừng động viên anh: “Tiểu Dã à, con đừng căng thẳng! Đây là việc mà mỗi một người phụ nữ đều phải trải qua một lần, không sao đâu, bây giờ y thuật rất phát triển.”

“Vâng, không có gì, mẹ con chỉ lo cô ấy đang chịu khổ ở bên trong...”

Hoàng Ngân nở nụ cười: “Đây là nỗi khổ nhưng cũng là niềm hạnh phúc nhất! Con bé có thể chịu đựng được!”

Mấy tiếng sau...

Cửa phòng sinh được đẩy ra, một nữ bác sĩ ôm một em bé còn đỏ hỏn, vô cùng hưng phấn từ bên trong đi ra: “Chúc mừng chúc mừng, mẹ tròn con vuông, là một tiểu công chúa!”

Mọi người đều vô cùng phấn khích cùng nhau bước lên, đón em bé ở trong tay bác sĩ.

“Mau mau, để tôi nhìn xem...”

“Tôi muốn xem, tôi muốn xem!”

“Ây ya, lớn lên sẽ rất xinh đẹp, nhìn da dẻ mềm mại này...”

“Con gái thì tốt!! Bây giờ nuôi con gái chính là báu vật đấy...”

Một đám người năm mồm mười miệng thi nhau thảo luận, muốn cướp tiểu bảo bối.

“Ây ya! Giống y như Tiểu Tình vậy, thật xinh đẹp...”

Lý Vân Họa ôm em bé vào trong lòng, cười đến sắp không khép miệng lại được: “Bé gái này đáng yêu quá, sinh con gái là tốt!!”

“Đúng đúng! Chỉ có điều tôi thấy đứa bé này nhìn giống Tiểu Dã, mau nhìn xem! Cái miệng nhỏ này... ây ya! Quả thật là như đúc ra từ một khuôn vậy!”

Hoàng Ngân đón lấy bé cưng ôm vào trong ngực.

Lục Li Dã nhìn đứa bé chỉ to bằng một bàn tay của anh, có chút không dám tin, quả thật cảnh tượng hạnh phúc ở trước mắt giống như một giấc mơ... Mà bé con trước mắt này lại nhìn rất giống anh, giống như một màn ảo thuật thần kỳ vậy, đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của anh và Hương Tình.

“Mẹ, cho con bế em bé một chút...”

“Được được, nào tới đây! Bế thử xem nào...”

“Vâng.”

Thật ra Lục Li Dã không dám vươn tay ra.

Nhớ năm đó, lúc Tiểu Bách và Tiểu My mới chào đời, anh căn bản không dám đưa tay ra ôm bọn trẻ, chỉ đợi đến đi bọn trẻ được hai tuổi, sau khi không còn là đứa bé mềm mại non nớt nữa, anh mới dám ôm bọn trẻ đi chơi.

Lục Li Dã ôm đứa bé vào trong lòng ngực, cho dù cách một lớp chăn bông, anh vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại của đứa bé, làm cho anh không dám sơ suất.

Nhìn em bé nhỏ ở trong tay, khuôn mặt nhăn nhúm lại, đôi mày thanh tú nhíu chặt, anh không nhịn được bật cười: “Cảm giác này... thật sự rất kỳ diệu!!”

Mùi vị làm ba thật sự không thể hình dung bằng mấy từ, mấy câu đơn giản là có thể diễn đạt rõ ràng được.

Lục Li Dã có một sự kích động muốn hôn con gái đang nằm trong ngực mình, nhưng cuối cùng anh vẫn nhịn được.

Đứa bé còn quá nhỏ, sức đề kháng vẫn còn quá yếu, không thể tiếp nhận bất kỳ nụ hôn nào, có thể một hành động kích động như vậy sẽ làm hại cả đời đứa bé.

“À, đúng rồi!! Hương Tình đâu? Con bé sao rồi?”

Lục Li Dã nhớ tới vợ mình đã đau đớn trong thời gian dài như vậy, liền vội vàng đưa em bé cho mẹ vợ, đi theo bác sĩ đi tìm mẹ của đứa bé.

Có lẽ vì Hương Tình được chăm sóc tốt trong thời gian dài như vậy, cho nên sau khi sinh em bé, tinh thần của cô tốt đến kỳ lạ, sau khi được bác sĩ đẩy ra ngoài phòng sinh, vẻ mặt của cô vẫn hồng hào, cũng không giống như người vừa mới mất sức khi sinh con.

“Vợ à, em thật sự rất tuyệt vời!!”

Lục Li Dã vừa nhìn thấy vợ của mình đã kích động chạy tới đó, không để ý tới đây là nơi nào, cũng không để ý những người đang có mặt tại đây, ôm vợ của mình, hôn lên gương mặt và môi của cô một lượt: “Em đã nhìn thấy tiểu baby của chúng ta chưa? Thật sự rất đáng yêu!! Rất giống em, cực kỳ xinh đẹp!!”

Hương Tình bị anh hôn đến mơ hồ, sắp không thở được: “Đủ rồi Li Dã...”

“Anh rất vui!!”

Lục Li Dã buông Hương Tình ra, bởi vì kích động mà ngực không ngừng phập phồng kịch liệt: “Em đúng là người phụ nữ vĩ đại nhất trên thế giới này!!”

“Anh thích bé con không?”

Viền mắt của Hương Tình hơi ảm ướt hỏi anh.

“Sao em có thể hỏi anh một vấn đề ngu ngốc đến như vậy? Anh đương nhiên là yêu rồi!! Cực kỳ yêu, yêu vô cùng!! Anh còn không dám ôm con bé, chỉ sợ con bé tan ra trong ngực anh, con bé thật sự rất xinh đẹp...”

Hương Tình bị những lời nói khoa trương của anh làm cho tức cười: “Anh đang tự khen chính mình sao, em đã nhìn thấy con bé rồi, nhìn rất giống ba, quả thật giống như đúc ra một khuôn với anh!”

Nói xong, Hương Tình cũng hơi ghen rồi!

Lục Li Dã ngồi trên giường của Hương Tình, nắm lấy tay cô, nhưng không nhìn được bắt đầu mơ mộng về tương lai của đứa bé: “Sinh tiểu công chúa, sau này sao có thể cam lòng gả con bé đi đây!”

“Anh nghĩ quá xa rồi đó! Tiểu baby chỉ mới chào đời thôi đó!”

Nhưng cuối cùng, sự thật đã chứng minh, câu nói mà Lục Li Dã đã nói với Hương Tình, không phải chỉ là lời nói suông.

Những ngày tháng hạnh phúc cứ trôi qua từng ngày.

Tiểu công chúa dần dần lớn lên.

Tất cả mọi người đều biết tiểu công chúa đến với thế giới này không hề dễ, lại là cháu gái duy nhất của nhà họ Lục, cộng thêm ông bà ngoại, còn có ba mẹ, quả thật nâng niu yêu chiều cô bé.

Nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Dường như mỗi người đều dốc sức cho cô bé những thứ tốt nhất.

Cô bé càng lớn, Lục Li Dã càng thêm ưu sầu.

Nhìn con gái ngày càng xinh đẹp, anh bắt đầu lo lắng, một ngày nào đó con gái mình sẽ bị người đàn ông hư hỏng lừa gạt.

Phải biết rằng, đàn ông không hư thì phụ nữ không yêu!

Tiểu công chúa của anh chính là bảo bối ngây thơ như vậy, người đàn ông nào dám làm tổn thương đến cô bé, anh sẽ đánh người đó đến ngay cả ba mẹ anh ta cũng nhận không ra!

Hôm nay chính là sinh nhật sáu tuổi của tiểu công chúa.

Mặc dù tiểu công chúa được tất cả người lớn trong nhà nâng niu trong lòng bàn tay để yêu thương, nhưng cũng không phụ sự kỳ vọng của mọi người, cô bé không có tính vì chiều quá mà hư, ngược lại tính cách rất tao nhã, hơn nữa còn ngây thơ hồn nhiên.

Lục Li Dã và Hương Tình đã chuẩn bị cho cô bé một bữa tiệc sinh nhật phong cách hoàn toàn mới.

Sáng sớm, lúc tám giờ sáng...

Ánh nắng ban mai ấm áp xuyên qua tấm rèm mỏng màu hồng nhạt chiếu rọi vào phòng ngủ của tiểu công chúa ấm áp trắng mịn, chiếu vào chiếc giường hình xe bí đỏ của cô bé, dường như phủ thêm một lớp màu vàng mỏng chói mắt... Cô bé nhắm mắt, yên tĩnh nằm trong chiếc chăn nhỏ màu hồng nhạt, trông giống như một người đẹp ngây thơ đáng yêu đang ngủ say.

-----oOo-----

Chương 543: Khắc sâu lời nói của ba vào trong tâm trí

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lông mi cong vút giống như cánh bướm, dưới ánh mặt trời hơi rung lên, tạo thành một bóng đen nhỏ mỏng manh trên khuôn mặt nhỏ trắng mịn của cô bé, trên khuôn mặt nhỏ mềm đến nỗi nặn ra nước của cô bé, trông giống như một quả đào mật đã chín rục, dường như chỉ bóp một cái là mật ngọt đã tràn ra ngoài.

Nhưng ai sẽ cam lòng vươn tay bóp nó chứ?

Hương Tình cúi đầu, cung chiều hôn lên trán của Tiểu bảo bối: “Baby, chúng ta phải thức dậy rồi! Con yêu của mẹ...”

Cô tới gần môi bé, không nhịn được khẽ hôn hai lần trên miệng nhỏ mềm mại của cô bé.

Cô bé từ trong giấc mộng giật mình tỉnh lại, mở đôi mắt to long lanh như đá quý, khẽ chớp mắt, khi nhìn thấy mẹ mình, khước miệng nhỏ nhếch lên, ngọt ngào nói: “Mẹ, chào buổi sáng.”

“Bảo bối, sinh nhật vui vẻ!!”

“Cảm ơn mẹ!!”

Cô bé ôm lấy khuôn mặt của mẹ, hôn lên môi cô một nụ hôn.

“Bảo bối đã tám giờ rồi, chúng ta nên thức dậy thôi!”

“Tám giờ rồi ạ??”

Cô bé từ trong chăn ngồi bật dậy: “Mẹ, con đã hẹn với ba là chín giờ cùng nhau đi ra ngoài! Bây giờ đã hơn tám giờ rồi, con sẽ không đến trễ chứ?”

“Không sao đâu, con gái khi đứng trước mặt con trai, có quyền được đến muộn, đặc biệt là người con trai mà con thích!”

“Là như vậy sao?”

Cô bé khẽ chớp đôi mắt to: “Ba có tức giận với con không?”

“Sẽ không. Bảo bối à, nếu như một người con trai thật sự yêu con, người đó sẽ khoan dung cho việc con thỉnh thoảng đến muộn, nếu như ngay cả căn bệnh chung của con gái cũng không thể chịu đựng được, vậy thì chúng ta không cần đến chỗ hẹn với người đó nữa, có được không?”

Hương Tình không thể không dạy con gái mình phải dè dặt kiêu ngạo một chút.

Thay vì để cô bé chờ đợi người khác, không bằng để người khác mong đợi cô bé.

Con gái mà, cần phải cao quý một chút, dù sao cũng không sai mà!

Hương Tình trải tất cả quần áo đẹp của tiểu công chúa lên giường cô bé: “Bảo bối, con thích chiếc váy nào nhất?”

Cô bé xoắn xuýt mím môi, nhìn mẹ mình ngây thơ: “Con đều thích hết, làm thế nào đây mẹ?”

“Nhưng con chỉ được chọn một bộ xinh đẹp nhất, vậy phải làm sao đây?”

“Vậy thì chọn chiếc váy này đi!”

Cô bé chọn chiếc váy ngắn dáng công chúa màu hồng nhạt: “Chiếc váy này nhìn giống kiêu công chúa nhất! Ba nói hôm nay ba chính là hoàng tử của con, vì vậy con cũng phải trang điểm thành công chúa mới được.”

“Được rồi!!”

Hương Tình thay chiếc váy công chúa cho cô bé.

Sau khi cô bé thay váy xong, hăng hái chạy vào trong phòng vệ sinh súc miệng rửa mặt.

Trong miệng nhỏ còn dính đầy kem đánh răng, hỏi Hương Tình: “Mẹ ơi, ba đã thức dậy chưa ạ?”

“Đã thức dậy từ sớm rồi! Bởi vì hôm nay muốn một mình tổ chức sinh nhật cho bé cưng, vì vậy tối hôm qua ba con đã không ngủ ngon đó!”

Cô bé mím môi nở nụ cười.

Lại xoay đầu, ngẩng đầu nhìn Hương Tình: “Mẹ, mẹ xác định không đi cùng con và ba sao?”

“Đúng vậy! Hôm nay là buổi hẹn hò của con và ba, vì vậy mẹ sẽ không đi theo làm phiền hai người!”

“Ba người chúng ta không thể hẹn hò cùng nhau sao?”

Cô bé ngây thơ hỏi mẹ mình.

Hương Tình đưa ly nước đến bên miệng cô bé, lắc đầu: “Không thể.”

“Vậy được rồi!”

Cô bé gật đầu, ra vẻ mình đã hiểu rồi, nhận lấy ly nước trong tay Hương Tình: “Cảm ơn mẹ.”

“Không cần cảm ơn.”

Hương Tình nở nụ cười.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, cô bé ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm của mình, để mặc Hương Tình tết tóc trang điểm cho bé.

Thời gian trôi qua từng phút, lúc gần tới chín giờ, cuối cùng cô bé cũng trang điểm xong.

Cửa phòng ngủ vang lên.

“Mời vào.”

Giọng nói bi bô của cô bé vang lên, quay đầu lại, nhìn thấy ba bé đang cầm một đóa hoa hồng lớn từ bên ngoài đi vào.

Hôm nay Lục Li Dã không thể nghi ngờ gì nữa, chính là ngày đẹp trai nhất từ trước tới nay.

Hiên nhiên, ngày hôm nay, sau khi anh đã thông qua việc hóa trang tỉ mỉ, mới đi tới gõ cửa phòng con gái.

Người luôn mặc bộ đồ vest màu đen đeo cà vạt, nhưng ngày hôm nay lại phá lệ, ở dưới cổ áo đã đeo một chiếc nơ tao nhã, giống như mình đã cam kết với con gái, ngày hôm nay anh muốn làm hoàng tử của cô bé.

“Woo!! So cool!!”

Tiểu công chúa giống như một cơn gió, bay vào trong ngực của Lục Li Dã: “Ba ơi, hôm nay ba rất đẹp trai nha!!”

Cô bé nói xong, lập tức ôm bó hoa hồng đỏ tươi vào trong ngực mình rồi ngửi: “Thơm quá! Ba ơi, con rất thích...”

Cô bé cúi đầu, khẽ hôn lên đôi môi mỏng của Lục Li Dã.

Lục Li Dã vui vẻ hôn lại một nụ hôn: “Bảo bối, sinh nhật vui vẻ!”

“Cảm ơn ba!”

“Chuẩn bị xong chưa? Có thể cùng ba xuất phát chưa?”

Lục Li Dã cười hỏi con gái bảo bối của mình.

“Có thể rồi!” Người trả lời chính là Hương Tình: “Con bé đó, chỉ lo bản thân sẽ tới muộn, sau đó lo lắng người ba bảo bối của cô bé sẽ tức giận.”

“Ba ơi, con không đến trễ chứ?”

Cô bé ngây thơ hỏi ba mình.

“Đương nhiên là không rồi!”

Lục Li Dã ôm cô bé, nói với Hương Tình: “Em yêu à, bọn anh phải đi rồi!!”

Anh nói xong, đi tới gần Hương Tình, dán lên mặt cô, hôn lên môi cô: “Em yên tâm, anh sẽ chăm sóc tốt cho con gái của chúng ta!”

“Vâng! Có vấn đề gì thì anh gọi cho em!”

“OK! Nào, Bảo bối, chào tạm biệt mẹ đi con!”

“Tạm biệt mẹ!!”

“Tạm biệt con, đi chơi vui vẻ!”

“Vâng ạ...”

Hai người một lớn một nhỏ ra khỏi nhà.

Lục Li Dã dẫn cô bé đi tới vườn hoa trên cao, anh đã đồng ý với tiểu bảo bối, hôm nay muốn cùng cô bé dùng bữa tối ở đó.

Lúc Lục Li Dã thắt dây an toàn cho cô bé, cô bé từ chối: “Ba, không phải ba đã dạy con, việc của mình thì chính mình phải tự làm sao? Vì vậy, dây an toàn của con để con tự thắt, có được không?”

“Không được! Bảo bối, ngày hôm nay ba không phải là ba của con, mà là bạn trai của con!”

“Bạn trai?”

Cô bé khó hiểu chớp chớp mắt.

Lục Li Dã nở nụ cười: “Sau này con sẽ hiểu. Vì vậy hôm nay con cứ yên tâm giao bản thân cho ba có được không?”

“... Được ạ!”

Lục Li Dã giúp bé thắt dây an toàn: “Bảo bối, ngày hôm nay ba thắt dây an toàn cho con, không phải vì muốn nuông chiều con, mà là cho con quen với cảm giác được đàn ông chăm sóc, sau này, con mới có thể hiểu rõ, người đàn ông như thế nào mới được gọi là đàn ông tốt! Như vậy, con mới có thể phân biệt được người đàn ông tốt, mới có cơ hội lựa chọn bạn trai tốt!”

Cô bé đối với những lời nói của ba nửa hiểu nửa không, nhưng có một điểm cô bé rất rõ, ba rất thương yêu bé, chỉ sợ tương lai bé sẽ bị người xấu bắt nạt, cho nên mới nhẫn nại khuyên bảo bé.

“Ba, ba yên tâm, tương lai con nhất định sẽ tìm được bạn trai tốt.”

Mặc dù bé không biết rõ từ “bạn trai” có nghĩa là gì, nhưng để an ủi ba, bé vẫn sẽ nói.

Một câu nói đã đâm vào trái tim của Lục Li Dã.

Vừa nghĩ tới có một ngày con gái bảo bối của mình cũng sẽ gả cho người khác, sẽ trở thành vợ của người khác, thậm chí còn lấy chồng xa ở trong nhà người đó, anh đã cảm thấy trái tim mình vô cùng khó chịu rồi.

Người ta đều nói con gái chính là người tình kiếp trước của ba, vậy xem ra câu nói này không hề sai!

“Ngoan...”

Lục Li Dã xoa đầu nhỏ của con gái.

Xe đi tới trước nhà hàng vườn hoa trên cao thì ngừng lại.

Lục Li Dã giống như một quý ông lịch lãm, vòng qua thân xe, giúp tiểu công chúa mở cửa xe, tháo dây an toàn, vươn tay tựa như một vị hoàng tử, nắm lấy tay của tiểu công chúa dắt xuống xe.

Cô bé tao nhã bước xuống xe, nhắc một bên váy, lễ phép đoan trang cúi người xuống: “Cảm ơn ba.”

“Không cần cảm ơn, đây là chuyện ba nên làm.”

Lục Li Dã dẫn cô con gái nhỏ của mình đi vào trong nhà hàng.

Trong nhà hàng, tiếng nhạc nhẹ du dương quanh quẩn bên tai bọn họ... Hương hoa tươi mát quanh quẩn trong hơi thở, toàn bộ nhà hàng giống như một giấc mơ.

“Ba ơi, con rất thích nơi này...”

Cô bé bộc lộ hết vẻ yêu thích của mình đối với nơi này.

Lục Li Dã đã đặt cho cô bé một bữa tiệc ở ngoài trời trong vườn hoa trên cao.

Anh vẫn quý ông như cũ, giúp cô bé kéo ghế, đợi cô bé ngồi vào bàn.

Sau khi tiểu công chúa ngồi xuống, Lục Li Dã mới ngồi chỗ của mình.

Khi món ăn đầu tiên được đem lên, là một đĩa nhỏ màu bạc, được đặt bằng một nắp bạc tròn nhỏ.

“Ba ơi, đây là món gì vậy ạ?”

Cô bé hào hứng hỏi Lục Li Dã.

Lục Li Dã nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó mới nói cho cô bé biết: “Món ăn này có tên là ‘Tình yêu của ba’.”

“Tình yêu của ba?”

Cô bé khó hiểu chớp chớp mắt.

“Đúng vậy! Đây chính là tình yêu mà ba dành cho con!”

“Tình yêu của ba dành cho con sao?”

“Đúng vậy! Mau mở ra xem đi, xem có thích không...”

“Vâng ạ!!”

Khuôn mặt tràn đầy mong chờ mở nắp đĩa ra, lúc nhìn thấy ‘món ăn’ ở bên trong, miệng nhỏ kinh ngạc đến mức mở to, không nhìn được phát ra tiếng cảm thán: “Woa... ba ơi là một chiếc nhẫn!!”

Đúng vậy! Trong chiếc đĩa nhỏ màu bạc, chính là một chiếc nhẫn kim cương loại nhỏ được đặt ở chính giữa chiếc đĩa.

Chiếc nhẫn được nhuộm dưới ánh nắng càng đẹp đến chói mắt...

Xuyên qua đôi mắt của tiểu công chúa, Lục Li Dĩ có thể nhìn thấy rõ mức độ yêu thích chiếc nhẫn này trong mắt tiểu công chúa.

“Ba ơi, đây chính là món quà mà ba muốn tặng cho con sao?”

Cô bé dùng vẻ mặt vừa ngây thơ lại vừa mong chờ hỏi Lục Li Dĩ.

Lục Li Dĩ gật đầu: “Đúng vậy!”

Anh đứng dậy, vòng qua bàn ăn, đứng trước mặt cô bé.

Anh cầm lấy chiếc nhẫn ở trong đĩa, đột nhiên quỳ một chân trước mặt cô bé, vô cùng nghiêm túc nói: “Bảo bối, con có đồng ý giao hạnh phúc hơn mười năm sau của con cho ba không?”

Trong đôi mắt long lanh của cô bé hơi xấu hổ hạ xuống, hai gò má đỏ ửng, miệng nhỏ khẽ cắn ngón tay nhỏ, thấp giọng đáp lại ba: “Ba, con đồng ý...”

Sau đó ngoan ngoãn ngón tay nhỏ của mình ra.

Lục Li Dĩ kéo bàn tay nhỏ của con gái mình, yêu thương hôn lên mu bàn tay nhỏ của cô bé, nghiêm túc đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay

giữa trắng mịn của cô bé.

“Rất xinh đẹp, cảm ơn món quà của ba, con rất thích!!”

Cô bé duyên dáng nói, đặt một nụ hôn cảm ơn lên chỗ lún phún râu của ba nó.

Lục Li Dã nhìn tiểu bảo bối ở trước mặt, tim cũng sắp tan chảy mất rồi: “Bảo bối, đây là món quà tình yêu mà ba dành cho con, sẽ có một ngày, có một người đàn ông tốt xuất hiện trong thế giới của con, đến khi đó tình yêu mà người đó dành cho con, đủ để thay thế phần tình yêu mà sau này ba dành cho con, con mới có thể lấy nhẫn xuống, sau đó đổi chiếc nhẫn mà anh ta đã tặng cho con, cùng anh ta chung sống hạnh phúc cả đời, cũng giống như ba và mẹ, yêu thương nhau đến đâu bạc có được không?”

Lúc Lục Li Dã nói những lời này, giọng nói rõ ràng đã hơi trầm khàn.

“...Vâng ạ!”

Mặc dù cô bé không hiểu ý nghĩa trong lời nói của ba mình, thế nhưng cô bé vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Hơn nữa còn khắc sâu lời nói của ba vào trong lòng, trong tâm trí.

Khoảng thời gian sau này, cô bé phải tốn một khoảng thời gian rất rất dài, mới hiểu rõ được câu nói ngày hôm nay của ba: “Ba ơi, con yêu ba!! Con yêu ba và mẹ...”

“Ba cũng yêu con và mẹ!! Càng ngày càng yêu...”

-----oOo-----

Chương 544: Thay anh đi học

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Tiểu My, với cái tên khác là Cao Dĩnh Du, một cô gái trẻ xinh đẹp vừa tròn 18 tuổi, một độ tuổi có thể nói là mới biết yêu.

Một người con trai có mái tóc màu nắng nhẹ, mặc một chiếc áo phông màu trắng đơn giản, bên dưới là một chiếc quần jean ống rộng, lưng đeo một chiếc ba lô MCM lớn, trong tay còn mang theo một chiếc vali loại lớn, đang lười biếng đứng dựa ở đó, giống như một khung cảnh đẹp làm cho những cô gái khi đi ngang qua đây đều quay đầu nhìn lại.

Hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên của trường Đại học quốc tế Alice.

Mà Cao Dĩnh Du chính là du học sinh vừa mới nhập học, đương nhiên tràn đầy lòng hiếu kỳ đối với ngôi trường này rồi.

Cô nhìn xung quanh, lại phát hiện tất cả các bạn nữ ở khắp nơi đều có học trường nhiệt tình bước đến giúp đỡ bọn họ xách hành lý, chỉ có một mình cô là đau khổ kéo một vali lớn, khó khăn bước về phía trước, nhưng không hề có một học trường nào có ý muốn giúp đỡ cô.

Đương nhiên nói tới đây không thể không nói thêm mấy câu.

Bây giờ Cao Dĩnh Du đang có mái tóc ngắn đến mép tai, cải trang thành con trai, chiều cao của cô là 1m70 cộng thêm việc cô cố ý che giấu những đặc trưng thuộc về con gái, vì vậy trong lúc nhất thời, rất khó để phát hiện ra cô chính là con gái.

Còn muốn hỏi vì sao là Cao Tiểu My là con gái, lại đột nhiên chơi trò trẻ con biến mình thành con trai?

Thực ra lần này cô là thay tiêu chuẩn của anh cô tới học trong ngôi trường nổi tiếng toàn cầu này.

Vì vậy, bây giờ cô chính là con trai, tên là Cao Tùng Huy.

Một đứa em gái học dốt như cô sao có thể bước vào trường đại học này chứ, đương nhiên đây chính là ước mơ hồi nhỏ.

Còn người anh trai học giỏi của cô thì sao? Sau khi hò hét xuất sắc thi đậu trường đại học này, lại phải mộng quay đi ra nước ngoài học làm nghiên cứu và phát minh khoa học kỹ thuật, để lại một tiêu chuẩn trống trơn này, để cho cô em gái học dốt như cô chiếm được tiện nghi.

Lúc Cao Tiểu My đang oán trách làm con trai không thoải mái bằng con gái, thì đột nhiên một tiếng “bịch”, một quả bóng rổ lặng lẽ không hề báo trước đập vào khuôn mặt nhỏ của cô.

Đập ngay trên sống mũi cao của cô.

“Ai ya...”

Cô bị đau đến hét lên, cơ thể nhỏ bé bị một lực rất lớn này lao đến mức cô phải ngửa mặt ra sau, suýt chút nữa là ngã rồi.

Theo sau đó, một dòng máu nóng đỏ tươi chảy ra từ trong mũi.

Cô vội vàng ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy một người con trai, đang từ trên sân bóng rổ cách đó không xa chạy tới đây.

Trong tầm nhìn cao, đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt đẹp trai, sạch sẽ, lạnh lùng.

Chiều cao của anh ta khoảng 1m8, mái tóc ngắn, tóc mai bởi vì trời nóng đỏ mồ hôi mà ướt đẫm, anh ta có một đôi mắt đen trong sáng, ánh mắt lại sâu như sương mai, trong suốt, sạch sẽ. Sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng đỏ hồng, nước da trắng.

Đường nét góc cạnh rõ ràng, nhìn rất giống một pho tượng thần linh được mài giữa khéo léo.

Ánh mắt trong suốt của anh liếc nhìn Cao Tiểu My, không biết vì sao trong nháy mắt, hình như Tiểu My nhìn thấy vẻ hơi kinh ngạc đặc sắc trong đôi mắt của anh ta.

“Liên, dẫn cô ấy đi tới phòng y tế.”

Người con trai không nói lời xin lỗi, chỉ nghiêng đầu dặn dò người bạn đang đứng phía sau, đi tới nhặt trái bóng dưới chân Tiểu My, xoay người, dẫn các thành viên trong đội bóng rời đi.

“Này...”

Cao Tiểu My hơi tức giận.

Nghé con không sợ hô, cô bóp mũi mình để máu ngừng chảy, bước mấy bước tới trước mặt anh ta rồi đứng lại nói: “Người này tại sao lại không biết lễ phép đến như vậy? Đã đập người khác bị thương mà một câu xin lỗi cũng không có?”

Thật sự coi mình lớn lên đẹp trai thì có thể lớn lối sao?!

Người con trai liếc nhìn cô, lạnh nhạt mở miệng nói: “Cô là con gái? Sao lại khác người như vậy!”

“...”

Kết quả một câu nói đã đổi lại tiếng cười vang của tất cả cầu thủ ở xung quanh.

Dĩnh Du lập tức nhìn đến đỏ mặt, tức đến nổi phôi đáp trả lại: “Anh mới chính là con gái! Cả nhà anh đều con gái!!”

Thật là xui xẻo!!

Vừa mới bước vào trường, suýt chút nữa đã bị người khác nhìn thấu rồi!!

Dĩnh Du mặt mày xám xịt chạy ra khỏi một đám con trai này.

Học trưởng có tên là Kỳ cũng chạy theo, một tay thân thiên khoát lên bả vai cô: “Này, cậu em, để anh dẫn cậu em đi tới phòng y tế nhé.”

“Không đi!!”

Tiểu My tức giận hất cánh tay của khoát trên vai cô, ưỡn ngực rất có cốt khí hô to một câu: “Tôi là đàn ông, chỉ chảy vài giọt máu mũi mà thôi, đi tới phòng y tế làm cái quỷ gì!!”

Kỳ nở nụ cười, đâm một cú vào lưng của Tiểu My: “Tốt lắm! Rất có cốt khí!”

“Khụ khụ khụ...”

Cú đâm này suýt chút nữa đã trực tiếp đâm bị thương cơ thể nhỏ bé yếu

đuổi của Tiểu My, hai cô ho mấy tiếng kịch liệt.

Chết tiệt, lại dùng sức lớn như vậy!!

Con trai chính là thô lỗ như vậy!

Kỳ nhìn bộ dạng chật vật của Tiểu My, không nhìn được cười ha hả.

Tiểu My lườm nguýt anh ta: “Người con trai lúc nãy là ai vậy? Tại sao lại lớn lối như vậy!”

“Cậu ta tên là Đình Hải! Là người nổi tiếng trong trường học chúng ta đấy, cậu là học sinh mới tới nên không biết cũng không có gì lạ, chỉ có điều, sau này cậu sẽ nghe thấy tên của cậu ta mỗi ngày thôi.”

“Đình Hải?”

“Tiểu My nhú mày: “Cái tên này sao nghe quen quá vậy? Hình như tôi đã nghe thấy ở đâu rồi...”

Nhưng trong lúc nhất thời cô không thể nghĩ ra được.

“Chẳng qua những điều anh vừa nói, sau này chúng ta sẽ nghe thấy tên của anh ta mỗi ngày là có ý gì?”

“Cậu nghe xem!”

Kỳ vỗ vỗ vai của Tiểu My, tỏ ý cô hãy yên lặng.

Theo sau đó, hai người liền nghe thấy hai cô gái đang ngang qua bọn họ trò chuyện rất sôi nổi: “Học trưởng Đình Hải thật đẹp trai! Nghe nói có một em gái cấp dưới vì muốn theo đuổi anh ấy, mà trong lúc nghỉ hè đã viết 100 lá thư tình gửi cho anh ấy!”

“Anh ấy có đồng ý không?”

“Không biết, nhưng có người nói hai người bọn họ đang yêu nhau!”

“Không phải chứ!! Là đứa con gái nào vậy? Cô ta sao có thể xứng với anh ấy chứ!!”

“...”

Dĩnh Du không còn gì để nói: “Nông cạn, đúng là nông cạn!! Chỉ chú trọng đến vẻ bề ngoài của người khác!!”

Được rồi! Cô cũng thừa nhận là người con trai tên là Đình Hải lúc này cũng rất đẹp trai.

Sao cô vẫn có một ảo giác, hình như nhìn anh ta hơi quen mắt.

“Không phải người ta chỉ đẹp trai thôi đâu!”

Kỳ nói xong, thuận tiện nhận lấy chiếc vali trong tay Tiểu My, tiếp tục dùng giọng điệu sùng bái để giới thiệu anh ta: “Cậu ấy chính là đội trưởng đội bóng rổ trong trường chúng ta!”

“...Ồ, đầu óc ngu si, tứ chi phát triển!”

Tiểu My làm ra vẻ mình đã hiểu rõ, trực tiếp gạt đầu.

“Đầu óc ngu si?”

Kỳ cười nhạo: “Tôi thật sự muốn bỏ đầu cậu ấy ra xem, rốt cuộc bên trong có cấu tạo như thế nào? Ngày thường không nhìn thấy đọc một cuốn sách nào, thế nhưng trong mỗi cuộc thi đều đứng đầu lớp!! Hơn nữa trong mỗi môn học về cơ bản... đều là điểm tối đa!!Rất biến thái!! Nghe nói hồi học cấp ba, cậu ấy nhảy liên tiếp hai lớp, từ lớp 10 lên thẳng lên đại học năm nhất!”

“...”

Lợi hại như vậy sao!

Tiểu My khiếp sợ đến trợn to mắt: “Siêu cấp học giỏi!!”

Lần này, Tiểu My đã thật lòng sùng bái Đình Hải, tuôn trào như nước sông cuộn cuộn.

Phải biết mỗi một người học dốt đều tôn thờ những người học giỏi làm

Thần Thánh, làm Phật, là đứng ở trên cao không thể với tới!!

Huống hồ người này còn siêu cấp học giỏi!!

“Được rồi! Tôi thừa nhận, tứ chi anh ta phát triển, đầu óc cũng linh hoạt, chỉ có điều phẩm chất thật sự không ra sao!”

Tiểu My đánh giá khách quan.

“Phẩm chất của Đình Hải, đợi sau khi cậu có thể thật sự quen biết cậu ấy mới có thể đánh giá được! Đi thôi, cậu ở ký túc xá nào? Tôi đưa cậu tới đó.”

Lúc này, mũi của Tiểu My đã không còn chảy máu nữa.

Chỉ là mũi có chút sưng to lên, trông có vẻ kỳ quái nhưng vẫn rất dễ thương.

“Tôi cũng không muốn quen biết anh ta! Tôi sống ở tòa nhà Triều Dương, 307.”

“Tòa nhà Triều Dương, 307???”

Kỳ còn tưởng rằng chính mình nghe nhầm.

“Đúng vậy! Có vấn đề gì không?”

“Không!”

Kỳ lắc đầu nở nụ cười: “Chỉ có điều cậu muốn không quen biết Đình Hải, chỉ sợ sẽ gặp khó khăn đó!”

Tiểu My không hiểu rõ thâm ý trong lời nói của anh ta, chỉ nghĩ anh ta vẫn đang tăng bốc sự lợi hại của Đình Hải đối với mình, đương nhiên cũng không muốn đặt ở trong lòng nữa.

Có Kỳ dẫn đi, rất nhanh Tiểu My đã tìm được ký túc xá của cô.

Vừa đẩy cửa ra, lúc cô nhìn thấy người ở bên trong bỗng dung ngẩn ra.

“Đình Hải??”

Sao anh ta lại ở đây?!

Dường như Đình Hải vừa mới tắm xong, mái tóc ngắn vẫn còn ướt, dáng vẻ lười biếng nhưng lại có sự gợi cảm không thể giải thích.

Anh đã cởi áo cầu thủ ra, thay một bờ độ đơn giản màu xám mặc ở nhà.

Khi anh nhìn thấy Tiểu My dường như cũng có chút kinh ngạc.

Đôi mày kiếm hơi nhíu lại, hỏi Kỳ: “Cậu dẫn cậu ta đến ký túc xá của chúng ta làm gì?”

Ký túc xá của bọn họ?!!

Tiểu My nghi ngờ nhìn Kỳ, lại liếc mắt nhìn biển số trên cửa ký túc xá, trên đó viết rất rõ: Triều Dương, 307.

Oh shit!!

Tiểu My vội vàng lấy tấm thẻ từ trong ba lô, tấm thẻ này cô đã lĩnh từ tay trưởng bộ phận sinh hoạt, vừa liếc nhìn mặt chữ ở trên đó lập tức có chút tuyệt vọng.

Tòa nhà Triều Dương, 307!!!

“Tòa nhà này có máy 307 vậy?”

Dường như Tiểu My vẫn có chút không muốn tin.

Đứng trước cửa, dù thế nào cũng không tình nguyện bước vào trong ký túc xá một bước, cho dù điều kiện của ký túc xá này có thể bài trí tốt hơn, so với những nhà trọ hộ gia đình.

Kỳ khoanh hai tay trước ngực, dựa vào khung cửa, nheo mắt nhìn cô cười nhạt, giơ một ngón tay, vẻ mặt như cô hãy cam chịu số phận: “Chỉ có một!”

“...”

Tiểu My liếc mắt nhìn Đình Hải đang đơ mặt đứng trong phòng, buồn bực gãi đầu: “Có phải ông trưởng bộ phận sinh hoạt này đã đưa nhầm thẻ cho tôi rồi không? Tôi chỉ là một tân sinh viên, sao có thể ở chung với học trưởng năm ba như các anh chứ?! Trong phòng của các anh cũng không còn giường trống có đúng không? Nhất định là nhầm rồi, tôi phải đi tìm ông ấy!”

Cô mới không cần ở chung với tên mặt đơ này!

Người thông minh như vậy, nói không chừng chưa tới hai ba ngày, bí mật của mình sẽ bị anh ta vạch trần!!

“Chỗ của chúng tôi vẫn còn một căn phòng.”

Tiểu My đang muốn nhắc vali, xoay người rời đi, đột nhiên lại nghe thấy tiếng Đình Hải mở miệng vàng của mình ra.

Một câu nói đã đâm thủng tất cả niềm hy vọng của Tiểu My.

Tại sao cô có một ảo giác giống như Đình Hải cố ý nói ra những lời này?!

“Được rồi! Chắc chắn là không thể sai được!! Tôi giúp cậu xách vali vào trong!”

So với vẻ mặt đơ của Đình Hải thì học trưởng Kỳ có vẻ nhiệt tình hơn anh ta rất nhiều.

Cũng không đợi Tiểu My trả lời, anh ta đã mang vali của cô đi vào trong căn phòng trống.

Tiểu My bi thảm phát hiện, căn phòng cô ở là một căn phòng xép, căn phòng xép này được chia thành hai gian trong và ngoài, mà phòng cô ở là phòng trong không có kèm nhà vệ sinh và phòng tắm, nếu muốn dùng thì phải đi ra gian phòng ở bên ngoài, dùng chung với bạn cùng phòng! Mà nếu cô muốn từ bên ngoài vào phòng mình, phải đi qua phòng anh ta, còn không thì cô phải lượn một vòng hành lang bên ngoài phòng để đi vào cửa.

Cách sắp xếp của căn phòng này, quả thật có chút làm cho người khác phải tức đến sôi máu!!

“Gian phòng ở bên ngoài là của anh sao?”

Tiểu My mang một tia hy vọng cuối cùng hỏi Kỳ.

Nếu như là anh ta, ngược lại vẫn còn tốt, chí ít cô có thể miễn cưỡng chịu đựng được.

“Gian phòng đó là của Đình Hải.”

“Hả?”

Tia hy vọng cuối cùng của Tùng Huy đã tan vỡ hoàn toàn.

Kỳ khoanh hai tay trước ngực, nhìn cô mỉm cười: “Làm sao vậy? Nhìn dáng vẻ của cô giống như rất căm thù với Đình Hải!”

“Anh ta nói tôi giống như con gái! Đây chính là một sự sỉ nhục đối với tôi!”

Chỉ điều này đã đủ để gây thành mối căm hận sâu sắc rồi!

Phải biết rằng suýt chút nữa bí mật của cô đã bị công khai trước mặt mọi người rồi!!

Thực ra nói hận anh không bằng nói là đang sợ anh!

Chỉ là người xa lạ mới gặp lần đầu thì làm gì có căm hận chứ! Chỉ sợ thật sự... người thông minh như vậy, suýt chút nữa đã nhìn thấu cô rồi, nếu như sống cùng nhau sớm muộn gì cũng có một ngày, chính mình sẽ rơi vào trong tay của anh ta!

-----oOo-----

Chương 545: Đồng tính luyện ái

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Kỳ, cậu xem chúng ta đổi phòng cho nhau được không?”

Tiểu My thử thương lượng với Kỳ.

“Tôi đổi với cậu thì không thích hợp cho lắm, tôi cũng không thể nào ở chung với Đình Hải được! Hay là như này, tôi ra hỏi Đình Hải, xem cậu ta có đồng ý đổi với tôi không! Sau đó cậu ngủ phòng có nhà vệ sinh kia, tôi sẽ ngủ phòng cậu!”

“Có thật không? Vậy thì tốt quá! Cảm ơn cậu!”

Tiểu My thấy mình thật sự đã gặp được người tốt rồi!

Cô là một đứa con gái, sống chung với đám đàn ông như vậy, rất cần một nhà vệ sinh riêng!!

Kỳ này quá hiểu lòng người rồi!!

Kỳ đưa Tiểu My ra phòng khách tìm Đình Hải.

“Đình Hải!!”

Lúc này Đình Hải đang ngồi trên sofa ôm chiếc laptop chăm chú chỉnh sửa gì đó.

Kỳ lập tức chen lên đó.

“?”

Đình Hải chỉ nghiêng đầu nhìn anh một cái, không đáp lại.

“Hay là chúng ta đổi phòng cho nhau đi?”

“Tại sao?”

Đình Hải trợn mắt, ánh mắt lạnh nhạt quét qua Tiểu My ở đối diện anh.

“Còn không phải là vì cậu ấy...”

Kỳ nói xong, kéo Tiểu My đến trước mặt mình lại gần Đình Hải: “Đúng

rồi, còn chưa biết tên nhóc cậu tên gì!”

“Tôi tên là Cao Hương Bách! Cậu nói chuyện chính trước đi!”

Tiểu My nhanh chóng giới thiệu bản thân mình, đứng từ trên cao đối diện xuống cặp mắt của Đình Hải.

Không biết sao giây phút nói ra tên mình cô cảm thấy ánh mắt Đình Hải nhìn cô dần trở nên phức tạp hơn.

Là dò xét? Là nghi hoặc? Hay là nhìn thấu?

Cô không hiểu tên anh trai mình có gì đáng để nghiên cứu chứ?

“Là như vậy, Tùng Huy thấy khí chất của cậu quá mạnh mẽ nên không dám ở cùng cậu, cho nên muốn chúng ta đổi cho nhau!! Chắc chắn cậu cũng không muốn ở cùng cậu ta, đúng...”

“Không đổi!”

Kỳ còn chưa kịp nói xong đã bị hai chữ của Đình Hải dứt khoát mạnh mẽ cắt đứt.

Thái độ dứt khoát, hơn nữa còn không thể cho người khác cơ hội thương lượng.

Kỳ kinh ngạc nhìn Đình Hải ngời đôi diện, cảm thấy vô cùng khó hiểu: “Không đúng, Đình Hải, đây đâu phải là phong cách của cậu, chẳng phải cậu ghét nhất là người khác ra vào không gian riêng tư của cậu sao? Nếu như bây giờ cậu ở chung với Tùng Huy thì chẳng phải là phải chia sẻ không gian riêng tư cùng cậu ta sao?”

“Có vấn đề gì sao?”

Đình Hải nhàn nhạt hỏi lại anh ta, ánh mắt lại nghiêng sang nhìn Tiểu My.

Chỉ một ánh mắt như vậy đã lập tức khiến Tiểu My lạnh toát cả sống lưng.

Cô kéo kéo chiếc áo đồng phục bóng rổ của Kỳ: “Kỳ, chúng ta đổi cho nhau đi!”

“Vây không được!!”

Kỳ lắc đầu, liên tục từ chối: “Tùng Huy, tôi thấy căn phòng này của cậu không đổi được rồi! Cậu hãy tự thích ứng trong mọi tình cảnh đi! Mặc dù Đình Hải nhìn rất lạnh lùng, nhìn như bài lơ khơ, nhưng thật ra trong lòng lại rất ấm áp! Cậu cứ tiếp xúc với cậu ta, quen rồi thì sẽ ổn thôi! Tôi còn có việc, tôi đi trước đây! Cậu cứ dọn dẹp hành lý từ từ...”

Kỳ rời khỏi căn phòng như đang chạy trốn.

Anh thật sự không muốn ở cùng với Đình Hải!

Cái tên này đã có tiếng về trong việc bảo vệ không gian riêng tư của mình rồi!

Nói không chừng một hôm nào đó anh vô tình đi vào phòng Đình Hải, chắc chắn sẽ bị anh ta cắt mất cái đầu ý chứ! Càng đừng nói đến việc dùng chung nhà vệ sinh và phòng tắm!!

Anh quả thật không hiểu, Đình Hải coi trọng không gian riêng tư của mình như vậy, thế nhưng lại đồng ý cho Cao Tùng Huy ở cùng cậu ta?!

Kỳ lạ, thật sự quá kỳ lạ!!

Sau khi Kỳ đi, trong phút chốc cả căn phòng ký túc chỉ còn lại Tiểu My và Đình Hải đang ngồi đối diện chăm chú lên mạng.

Không khí bỗng trở nên kì lạ.

Chân cô như được bôi thêm dầu, nhanh chóng quay về phòng mình sắp xếp hành lý.

Ngày đầu tiên, một phòng ba người cũng coi như là trôi qua rất hoà hợp.

Ngày thứ hai, huấn luyện tân sinh viên, Tiểu My thật sự khiến mình mệt không ra hơi!!

Cũng không biết là tên dở hơi nào nghĩ ra cái ý tưởng này, tân sinh viên bỗng dưng bắt buộc phải tham gia huấn luyện.

Huấn luyện, nói thì dễ nghe biết bao!

Tiểu My thấy thật ra là đang luyện chó! Khiến từng tân sinh viên đang tinh thần phấn chấn, vui vẻ biến thành những con chó đen há miệng ra thở dốc!

Lúc này, khó khăn lắm huấn luyện viên mới thả lỏng một chút, cho họ ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi, bất chợt nghe thấy âm thanh vui mừng hét lên của nữ sinh: “Woa! Người trên sân bóng đó là Đình Hải sao!! Đẹp trai quá!!”

“Hình như là thật!! Trời ơi... thật sự vô cùng đẹp trai!!”

“...”

Mặc dù soái ca này không phải người mình thích!

Tiểu My cũng học theo những nữ sinh khác ngẩng đầu lên nhìn sang, xuyên qua tán cây, cô nhìn thấy Đình Hải và Kỳ cùng những người khác đang ngồi nghỉ ngơi cạnh sân bóng.

Một cô gái đứng bên cạnh đưa cho anh một chai nước, anh không nhận mà thuận tay cầm lấy một chai nước lọc từ chiếc thùng bên cạnh, mở nắp chai ra, ngẩng đầu uống mấy ngụm.

Yết hầu gọi cảm trượt lên trượt xuống.

Gương mặt ngũ quan anh tuấn bỗng trở nên lóng lánh hơn dưới ánh nắng vàng rực rỡ.

Uống nước xong, anh cúi đầu xuống, chốc lát đã nhìn thấy Tiểu My ở sau tán cây đang ngẩng đầu lên nhìn mình.

Tiểu My cứ như tên trộm bị bắt được vội vã rời ánh mắt đi, không dám nhìn cậu nữa.

Một lúc sau liền nghe thấy một bạn nữ hét lên: “Trời ơi! anh Đình Hải

đang đi về phía chúng ta!!”

“Ôi, là thật kìa...”

Trong phút chốc, cả doanh trại huấn luyện quân đội liền trở nên vô cùng âm ỉ.

Huyền My nghe thấy thế cũng không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn.

Quả nhiên nhìn thấy Đình Hải cầm một bình nước lọc đi về hướng bọn họ.

Đi theo phía sau còn có Kỳ mồ hôi chảy ướt lưng.

Dưới ánh nhìn trông mong của tất cả nữ sinh, toàn thân Đình Hải dường như đều toả ra ánh sáng, đi đến khu vực nghỉ ngơi của họ.

Anh cầm chai nước ném vào lòng Huyền My.

Động tác còn có chút thô lỗ.

Vẫn là gương mặt lạnh lùng không biểu cảm đó.

“Kỳ cho cậu.”

Anh nói.

“...Oh, cảm ơn!”

Đã nói mà!

Sao tự dung anh tốt tính như vậy, đặc biệt đến đây để đưa nước.

Hoá ra là ý của Kỳ.

Lúc này, Kỳ cười hi ha tiến đến, cánh tay giơ ra vỗ lên vai Huyền My, trêu đùa cô nói: “Yo, mới có một ngày mà cậu đã bị phơi thành con rùa đen rồi sao?! Cũng được, tôi thấy phải đen đi một chút mới tốt, thế mới không giống tên nhóc mặt trắng! Đình Hải, cậu nói đúng không?”

Đình Hải chậm chậm quay sang nhìn Huyền My, đưa ra lời đánh giá khách quan nhất: “Xấu.”

“...”

Huyền My tức đến nghẹn, không chút lưu tình đáp lại: “Cậu nghĩ cậu trắng như vậy là đẹp trai sao? Chẳng phải chỉ là tên mặt trắng thôi sao? Ai không biết còn tưởng cậu là đồng tính luyện ái cơ đấy!”

“Đồng tính luyện ái?”

Đình Hải lạnh lùng cong lên khoé miệng: “Hay là cậu làm bạn trai tôi đi?”

“Phụt.....”

Huyền My đang ngẩng đầu uống nước, nước trong miệng chưa kịp nuốt xuống lập tức phun toàn bộ ra ngoài.

“Ha ha ha ha...”

Kỳ ở một bên hài hước đến ôm bụng lăn ra cười.

Tất cả học sinh nam nữ trong lớp đều dùng ánh mắt kì lạ nhìn về phía bọn họ.

Quả nhiên, chủ đề đồng tính luyện ái vừa xong cũng đã bị một số học sinh nghe thấy, Huyền My có thể cảm nhận được rõ ràng những ánh mắt thù hận đang nhìn về phía cô.

Đùa chứ!! Có nhất thiết phải thế không?

Không nhìn ra cô cũng là người bị hại sao?!

“Kỳ, đi thôi!!”

Đình Hải gọi Kỳ một câu rồi bước đi.

“Oh, đến đây!!”

Kỳ đáp lại Đình Hải một tiếng, vỗ vỗ vào vai Huyền My: “Này! Nghỉ ngơi chút đi, đừng có để bị cảm nắng, không chịu được nữa thì giả bệnh!”

“Tôi không phải là con gái, sao phải giả bệnh!!”

Huyền My hoàn toàn không chịu lép vế.

“Được! Ra dáng đàn ông!! Tôi đi trước đây!”

“Đi đi, đi đi!! Cảm ơn chai nước của cậu.”

Huyền My lắc lắc chia nước lọc trong tay.

Kỳ ngậy ra một lúc: “Haiz! Tiện tay thôi!”

Lời này là anh ta nói thay cho Đình Hải.

Đình Hải và Kỳ vừa đi, đám con gái trong lớp liền lao đến vây Huyền My lại.

“Cao Hường Bách, sao cậu lại quen anh Đình Hải vậy?”

“Đúng vậy! Hình như cậu rất thân với họ?”

Rất thân?

Làm gì có!!

Mất họ bị gì sao?!

Không thấy ban nãy họ suýt đánh nhau sao?

“Cao Hường Bách, hình như anh Đình Hải rất thích cậu đó?”

“...”

Thích?!!

Loại thích nào?

Nam thích nam?!

Ha ha! Tên nhóc đó không phải đồng tính luyện ái thật đó chứ?!

Huyền My nghĩ thôi cũng thấy nổi hết da gà lên.

“Cao Hường Bách, tối nay chúng ta đi ăn cùng nhau đi, cậu có thể hẹn anh Đình Hải đi cùng không?”

Ừm! Quả nhiên là có dụng ý khác.

Chỉ tiếc là...

“Tôi không thân với cậu ta!”

Huyền My vô cùng chắc chắn tỏ rõ thái độ của mình.

“Lừa người!! Ban nãy anh ấy còn nói muốn cậu làm bạn trai kìa!!”

Nói đến đây, các bạn gái liền bắt đầu trở nên phẫn nộ: “Cao Hường Bách, không lẽ cậu với Đình Hải thật sự là đồng tính luyện ái? Cậu nhìn anh ấy xem, ban nãy có chị đưa nước cho mà anh ấy cũng không thèm nhìn, thế nhưng anh ấy lại đi từ sân bóng xa xôi đặc biệt đến tận đây để đưa nước cho cậu, điều này nói lên cái gì? Rõ ràng là anh ấy rất thích cậu mà!”

“...”

Huyền My cạ lời rồi: “Cậu nói cũng khoa trương quá rồi! Sân bóng rổ gần như vậy, còn chưa đến mười mét, cậu lại dùng từ “xa xôi” để hình dung! Còn có, ai nói là chuyên môn đến để đưa nước cho tôi? Người ta chỉ là thuận đường đi qua chỗ chúng ta, sau đó thuận tay cầm một chai nước đến, chai nước này cũng không đến nỗi phải dùng hai từ “nặng nề” chứ? Còn có chai nước này là do Kỳ cho tôi, không phải cậu ta cho! Hơn nữa, Đình Hải có phải đồng tính luyện ái hay không tôi không biết, đương nhiên tôi cũng không quan tâm, dù sao tôi biết tôi không phải đồng tính luyện ái là được!”

“Được rồi, được rồi! Nghỉ ngơi đủ rồi, tập hợp!!”

Đúng lúc này, nghe thấy một tiếng còi của huấn luyện viên.

Trước đó Huyền My luôn cảm thấy tiếng còi này đúng là lời nguyện, lập tức lôi bọn họ vào âm thanh ma quỷ trong mưa đao biển lửa, nhưng bây giờ nghe thấy âm thanh này lại cảm thấy vô cùng thân thiết, trong phút chốc cứu cô ra khỏi đám nữ sinh đáng sợ này!

Sau tiếng còi lại là nửa ngày giày vò.

Chiều tối, sau khi tập huấn xong, Huyền My chạy ngay về phòng tắm rửa.

May mà lúc này Đình Hải và Kỳ đều không ở đây.

Huyền My nhanh chóng tắm rửa, đến cơm cũng không kịp ăn liền nằm bẹp trên giường đi ngủ.

Ai ngờ giấc ngủ này ngủ một mạch đến khi trời đất tối đen.

Hương My là vì đói nên tỉnh giấc.

Lúc mở mắt, bên ngoài cửa đã tối đen, căn phòng bên ngoài cũng đã mở đèn lên, hiển nhiên là Đình Hải đã trở về rồi.

Nhưng ngoài những món ăn sống và mì ra thì chẳng còn thứ gì chín có thể lấp cái bụng đói nữa rồi.

Cô lại không muốn nấu cơm, mì mà mình nấu đến mình ăn còn buồn nôn.

Huyền My âu sầu, cô đói đến nỗi bụng dán vào lưng, không ngừng kêu ục ục.

“Cậu chưa ăn cơm sao?”

Bỗng nhiên, trên đầu truyền đến âm thanh của Đình Hải.

Vẫn là gương mặt lạnh lùng đó, chẳng có chút thay đổi ấm áp nào.

Huyền My giật mình, quay đầu nhìn cậu.

Cái cô nhìn thấy lại là chiếc cằm góc cạnh của Đình Hải.

“Ừm.”

Cô gật đầu.

-----oOo-----

Chương 546: Thư tình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đình Hải bình thản nhìn cô: “Tôi chưa ăn cơm, nếu như cô ăn thì tôi nấu luôn cho.”

“Thật không! Vậy cảm ơn nha!! Tôi ăn, tôi có ăn!!”

Tiểu My liền gật đầu.

Tuy là anh chỉ thuận tiện nấu nhiều thêm chút thôi, nhưng mà Tiểu My đã cảm động muốn rơi nước mắt.

Đình Hải đưa tay vòng qua cô, lấy đồ ăn và mỳ từ trong tủ lạnh ra.

Không để ý tới Tiểu My, anh đi thẳng đến chỗ bếp để nấu mỳ.

Động tác nấu mỳ của anh nhìn không có vẻ là thành thạo, nhưng mỗi động tác đều rất bình tĩnh, đầu vào đấy, không hề có chút bối rối.

Một lúc sau, hai tô mỳ nóng hôi đã ra lò.

“Ôi...thơm quá đi!!”

Tiểu My không nhịn được khen lấy khen để.

Sau khi lấy đĩa, hai người một trái một phải ngồi vào bàn ăn.

Đình Hải vẫn với gương mặt trăm năm không đổi, cũng không nhiều lời, chỉ cắm cúi ăn.

Tiểu My vốn định nói vài câu cảm ơn, nhưng nhìn thấy thái độ lạnh lùng của Đình Hải, những gì muốn nói tự nhiên trôi tuột lại vào trong, cô không còn hứng thú lên tiếng nữa.

Thôi bỏ đi, chắc là anh cũng không cần câu cảm ơn của mình!

Tiểu My cũng cắm cúi ăn mỳ, ăn từng đũa lớn, chẳng có dáng vẻ điệu dàng tao nhã của con gái nào.

Đình Hải ngẩng mắt lên, thoáng nhìn cô với ánh mắt đầy ẩn ý, rồi lại nhanh chóng cúi xuống ăn tiếp.

Hai người mới ăn được một nửa, Kỳ hấp tấp từ bên ngoài trở về.

“Trời! Hai người ăn khuya hả! Vậy mà không kêu tôi!”

Kỳ hai sai bước đã chễm chệ ngồi xuống bàn ăn.

“Cái gì ăn khuya á! Đây là bữa ăn tối của tôi và cậu ta!”

Cuối cùng thì Tiểu My cũng đã chịu ngẩng đầu lên khỏi tô mỳ của mình.

“Bữa tối?”

Kỳ liếc nhìn Đình Hải ngồi bên cạnh: “Bữa tối cậu không phải ăn với tôi rồi sao?”

“Hả?”

Tiểu My nghi ngờ nhìn Đình Hải.

Đình Hải ngẩng đầu, giọng vô cảm trả lời Kỳ: “Tôi lại đói nữa, không được sao?”

“Được, đương nhiên là được! Nhìn hai người ăn, tôi cũng cảm thấy đói! Hương Bách, đi, nấu cho tôi một tô đi, nhìn tay nghề của cậu chắc cũng nấu ăn giỏi lắm đây!”

Kỳ huých tay Tiểu My.

“Cái này không phải tôi nấu đâu.”

Hương Bách vội giải thích, cô chỉ chỉ Đình Hải đang ngồi đối diện: “Tôi đâu biết nấu mì gì đâu, toàn là Đình Hải nấu đó!”

“Gì?”

Kỳ cứ tưởng là mình nghe nhầm: “Mì này là của Đình Hải nấu hả?”

Anh nhìn Đình Hải như nhìn người ngoài hành tinh: “Chẳng phải cậu không bao giờ vào bếp sao?”

Kỳ lại quay qua nhìn Tiểu My, rồi kể khổ: “Haiz! Cậu không biết chứ, tôi với thằng ranh này đã ở chung hai năm rồi, nó không bao giờ chịu vô bếp, nói là mùi trong bếp khó ngửi! Vậy mà hôm nay nó vì cậu vô bếp, trời ơi, đây đúng là chuyện long trời lở đất mà!! Không được, không được, tôi ghen rồi!! Đình Hải, hôm nay cậu bắt buộc phải nấu mì cho tôi ăn mới được!”

Với những lời kể khổ của Kỳ, Đình Hải vẫn như không liên quan, gương mặt vẫn lạnh lùng, không hề có chút ngại ngùng hay phải giải thích gì với Kỳ, chỉ bình thản nói: “Hôm nay không có chuyện bước vào bếp lần hai đâu!”

Anh tuyệt đối không để cho dầu mỡ trong bếp đầu độc mình lần thứ hai!

“Trời! Cậu...cậu trọng sắc khinh bạn!!”

Kỳ tức giận bất bình.

Tiểu My đứng hình khi chứng kiến màn đối đáp của hai người.

Trọng sắc khinh bạn??

Chẳng lẽ mình là ‘sắc’ của Đình Hải? Không phải chứ! Thân phận hiện tại của mình là con trai mà!!

Hơn nữa, Đình Hải bảnh trai như vậy, chắc không thể nào để mắt đến tên ẻo lả như mình đâu?!

“Kỳ, cậu đừng ghen tị nữa! Chuyện là anh Đình Hải đói bụng, nên tự mình đi nấu mì, sau đó sẵn tiện nấu thêm phần của tôi thôi!”

Tiểu My vội vàng giải thích.

“Vậy sao?”

Kỳ đương nhiên vẫn còn chút nghi ngờ.

Tiểu My cảm thấy buồn cười nói: “Chứ không thì sao?”

Chẳng lẽ anh ta thật sự nghĩ Đình Hải thích cô à?!

“Tôi ăn xong rồi, các cậu từ từ ăn đi!”

Đình Hải nói xong, buông đũa, đứng dậy bỏ đi.

“Này! Cậu ăn để thừa nhiều thế!!”

Tiểu My hét lên từ sau lưng anh, nhưng đáp lại chỉ là ‘rầm’ tiếng đóng cửa phòng.

Đình Hải vốn dĩ như vậy!!

“Trời! Ngày nào cậu ta cũng tỏ ra kiêu căng như vậy, cậu chịu được sao?”

Tiểu My chịu không được lên tiếng hỏi Kỳ.

“Tính cậu ta vốn vậy! Lạnh lùng, vậy mà mấy cô bạn học lại chết mê chết mệt!”

“Vậy cũng đúng, mấy cô bạn đó toàn thích kiểu con trai như vậy!”

Tiểu My gật đầu, đồng ý với ý kiến của Kỳ.

“Ha! Cậu làm như cậu hiểu con gái lắm vậy, trước giờ đã yêu ai chưa?”

Bà đặt ở đó ra vẻ lợi hại!”

Kỳ không hề nề nang mà chế nhạo cô.

“...”

Cô đâu có tỏ ra lợi hại? Chẳng qua là cô đứng trên lập trường phụ nữ mà nói thôi!

Ngày hôm sau.

Bạn học trong lớp của Tiểu My lại tránh nắng dưới gốc cây.

Đình Hải lại tập bóng ở sân bóng rổ.

Bên ngoài sân bóng rổ, cái chị học lớp trên theo đuổi Đình Hải tay cầm cây dù che nắng, vẫn đứng ở đó nhìn anh chơi bóng.

Nói thật là Tiểu My rất khâm phục nghị lực của các chị ấy.

Đương nhiên, cô cũng rất khâm phục khả năng kiềm chế và tập trung của Đình Hải, nói chứ với cô gái đẹp gái như vậy, suốt ngày đi theo anh, lại rất quan tâm anh, sao mà anh có thể không nhìn dù chỉ là thoáng qua!

“Hương Bách!!”

Bỗng nhiên nghe được tiếng kêu của cô bạn học cùng.

À, là hoa khôi của lớp, Văn Tịch, một cô gái rất thanh tú.

Dáng người nhỏ xinh, hình như cao khoảng một mét sáu, tóc đen dài suôn mượt như suối chảy, mái gối, cô từ xa bước đến, không khác gì tiên nữ giáng trần xao động lòng người.

Nhưng mà, mặt cô ấy đỏ như gấc nhìn cô thẹn thùng là ý gì?!

Chắc không phải...

Tiểu My trong lòng thoáng giật mình...

Đừng nói cô hoa khôi này kết mình rồi nha?! Đừng như vậy nha, cô không hề muốn yêu đồng giới! Càng không muốn đóa hoa tuyệt đẹp kiêu kỳ đó lại bị cô dẫm nát!

“Hương Bách!”

Văn Tịch đi đến trước mặt Tiểu My, giọng cô mềm mại dịu dàng lại gọi cô thêm lần nữa.

“Hả? Có việc gì không?”

Tiểu My cố tình tỏ vẻ bình thường, giữ khoảng cách an toàn với cô, trả lời cô với giọng hơi xa cách.

Lạnh lùng với cô một chút, tuyệt đối là vì muốn tốt cho cô! Trong lòng Tiểu My tự nói với mình như vậy.

“Hương Bách, chuyện là... nghe nói cậu với anh Đình Hải rất thân nhau, tôi... có thể làm phiền cậu giúp tôi được không, phiền cậu đưa giúp tôi lá thư này cho anh Đình Hải?!”

Cái gì!!

Cho nên...

Mới tự cho mình có số đào hoa, thì ra là liên quan đến Đình Hải?!

“Trời! Các cậu cứ từng người một, sao ai cũng thích anh ta vậy?”

Tiểu My đối với các bạn nữ học cùng lớp có cảm giác như đàn gậy tai trâu.

“Hương Bách, cậu giúp tôi đi!”

Văn Tịch nhõng nhẽo năn nỉ cô, đưa lá thư trong tay ra.

Hương Bách không cầm: “Thật sự không phải tôi không muốn giúp cậu, cậu cũng nhìn thấy mà, bên cạnh anh ấy còn có các chị học lớp trên cứ bám theo kia! Người đang cầm dù đó, thấy không? Tôi sợ tôi mà đi qua đó, chưa làm gì thì đã bị chị ấy xử đẹp rồi!”

Nói là thư, nhưng thực chất là thư tình, ít ra thì lúc nhỏ cô cũng đã nhận được không ít!

“Không sao đâu, Hường Bách! Năn nỉ cậu mà! Cậu giúp mình đi!!”

Văn Tịch tỏ ra tội nghiệp đáng thương nhìn cô.

Thật sự mà nói, nếu như mình là con trai, không chừng cô cũng sẽ rung động với cô ấy.

Thực tế là, đàn ông có mấy người nào mà lại không thích kiểu phụ nữ nhỏ bé yếu ớt trông chờ được bảo vệ chứ?!

“Được!”

Tiểu My vỗ mạnh vào đùi mình, cầm lấy thư tình của cô ấy, đứng dậy:
“Để tôi giúp cậu!”

“Thật tốt quá! Hường Bách, cảm ơn cậu!”

“Được rồi, đều là bạn học chung lớp, chuyện nhỏ thôi!”

Tiểu My đưa tay lên, cầm lấy thư tình của cô, liền xông vào cái nắng như lửa đốt chạy về hướng sân bóng rổ.

Trên sân bóng rổ vẫn đang diễn ra trận đấu kịch liệt giữa hai đội.

Lúc Tiểu My đi qua, cũng vừa đúng lúc Đình Hải vừa ném trúng bóng vào rổ ở cự ly xa, ghi trọn ba điểm, tư thế ném đó không sao diễn tả được.

Ngay cả thân là con gái như Tiểu My cũng không giấu được đồ kỵ trong lòng, cô trách ông trời thật không công bằng mới sinh ra anh đã đẹp trai lại còn tài giỏi nữa!

“Oa!! Ba điểm, giỏi quá!! Đình Hải, cố lên!”

Chị học lớp trên si tình cầm dù đứng bên cạnh cô la lên.

Lúc này, Tiểu My mới nhìn rõ gương mặt của chị ta.

Quả thật cũng có chút nhan sắc, không phải cái kiểu dịu dàng nhu mì như Văn Tịch, là kiểu sắc sảo hơn.

Trên sân bóng, Đình Hải hình như cũng đã nhìn thấy Tiểu My, Kỳ cũng nhìn thấy cô, cả hai người đều vẫy tay chào cô.

“Kỳ, cố lên!!”

Tiểu My đưa hai tay hai bên miệng làm giống cái loa, hưng phấn hét lên cổ vũ cho Kỳ.

Đình Hải vô cảm liếc nhìn cô, ném trái bóng trong tay vào người Kỳ: “Tạm dừng.”

Kỳ bị trúng bóng đau khê kêu, rồi hưng phấn chạy đến chỗ Tiểu My.

Lúc này, chị học lớp trên liền đưa khăn đưa nước cho Đình Hải.

Đình Hải khựng lại chút, đột nhiên ngẩng lên nhìn Kỳ và Tiểu My đứng bên ngoài nói chuyện rất vui vẻ, tay đón nhận nước và khăn từ chị học lớp trên.

Hành động của Đình Hải đương nhiên không thoát khỏi tầm quan sát của Tiểu My.

“Ồi trời!! Đình Hải nhận nước của chị học lớp trên rồi kìa!!”

Cô ngạc nhiên nói lớn.

“Có gì đâu! Làm giật mình!”

Kỳ buồn cười nói lại cô: “Nhóc con, đừng nói cô cũng thích Đình Hải nha?”

“Nói bậy!!”

Tiểu My liền vội giải thích, đưa tay phẩy phẩy lá thư tình trong tay mình: “Nhìn thấy không? Hoa khôi lớp tôi viết thư tình cho Đình Hải đó! Đồ

ngon phải để dành cho người của mình, để Đình Hải làm rở lớp tôi không hay hơn là để cho người khác cướp đi sao!”

“...Cậu coi Đình Hải như đồ ăn hả, để cho nó biết được là cậu xong luôn.”

“Ha ha...”

Tiểu My cười cười, tay cầm thư tình hiên ngang đi về hướng ‘đồ ngon’.

Lúc này, Đình Hải đang ngồi trên ghế thưởng thức chai nước tình yêu nước của chị lớp trên đưa, Tiểu My đi đến, thẳng tay đưa thư tình đến trước mặt anh: “Nè!”

Đình Hải đến cả mí mắt cũng không ngược lên, lại một ngụm nước vào miệng, rồi mới hỏi cô: “Cái gì?”

“Thư tình!”

“Thư tình?!”

Người hỏi câu hỏi đó, chính là chị học lớp trên đang ngồi bên cạnh Đình Hải.

Cô nhìn Tiểu My với ánh mắt dò xét: “Cậu cũng thích Đình Hải?!”

“...”

Trời đất!!

Logic của mấy người này có vấn đề sao? Chẳng lẽ trong mắt của họ, toàn bộ người trên thế gian này, bất kể nam nữ đều phải thích Đình Hải sao? Đình Hải là tiền chắc?!

Lúc này Đình Hải mới ngẩng mặt lên nhìn cô.

Không biết vì sao, Tiểu My cảm giác trong cái nhìn đó của Đình Hải, giống như...giống như có cái gì đó vui mừng phấn khởi?!

Vui mừng? Vì sao anh lại vui mừng?!

Tiểu My nghĩ chắc là mình nghĩ sai rồi!!

“Của cậu?”

Chợt nghe Đình Hải cũng cao giọng hỏi như chung một tiết tấu với chị học lớp trên.

“Gì?”

Tiểu y giật mình: “Cái gì trời!! Tôi đâu phải đồng tính luyện ái, đây là thư tình của hoa khôi lớp tôi!”

Khoảnh khắc đó, Tiểu My rõ ràng nhìn thấy ánh mắt của Đình Hải thoáng trầm xuống.

Được hoa khôi xinh đẹp tỏ tình, đâu đến mức độ phải thất vọng như vậy? Rốt cuộc thái độ này của anh là gì?!!

“Trả lại đi!”

Anh hờ hững cự tuyệt.

Chị học lớp trên nghe được mặt tươi như hoa nở.

“Anh đừng như vậy!”

-----oOo-----

Chương 547: Em thích người như thế nào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiểu My không đồng tình, chỉ về hướng dưới gốc cây cách đó khoảng năm mươi mét, nói: “Cậu nhìn xem, người đó đó, bạn đứng dưới gốc cây đó, nhìn thấy chưa, xinh đẹp phết, cũng rất có khí chất! Thật đó, rất xứng với anh!”

Tiểu My nói xong, ngòì xỏm trước mặt anh, dáng vẻ như chuẩn bị tiến

hành cuộc đàm phán biện luận với anh.

“Cậu thích thì cậu theo đuổi người ta đi!”

Đình Hải tức giận trả lời cô.

“Tôi...tôi...tôi không thích cô ấy, cô ấy không phải tuýp người tôi thích!”

Tiểu My liền tìm lý do để nói.

“Vậy cậu thích người như thế nào?”

Không ngờ tới, người vốn ít nói như Đình Hải lại tiếp tục tra hỏi cô.

“Tôi...tôi cũng không biết mình thích mẫu người như thế nào, dù sao thì...dù sao thì không phải như cô ấy là được rồi!”

“Người tôi thích, cũng không phải giống cô ấy!”

Đình Hải tiếp nối theo lời của cô.

“Vậy rốt cuộc cậu thích người như thế nào? Sao tôi cảm giác như tuýp người con gái như thế nào đều không lọt vào mắt cậu vậy?”

“Ừ! Tuýp tôi thích trai không ra trai, gái không ra gái, giống như... kiêu như cậu!”

Hả?!!

“Trời!!”

Tiểu My giật mình suýt té ngã ra sau.

Hai má cô đỏ lên, cúi mặt nói: “Cậu mới là trai không ra trai, gái không ra gái đó, cả nhà cậu đều là trai không ra trai, gái không ra gái!! Cậu nói xem sao miệng ác vậy, tìm lý do để sỉ nhục tôi! Chọc tức cậu!”

Đình Hải bị Tiểu My mắng mà không hề thấy tức giận, ngược lại còn nhếch mép nở nụ cười.

Hơn nữa còn là cái kiêu cười đắc thắng.

Chính nụ cười đó, thật sự...thiếu chút nữa là đã khiến cho Tiểu My bị say trong đó.

Nụ cười chói chang say lòng người, chắc đại khái là ý nói cái hình ảnh trước mặt cô đây chẳng... Chết tiệt thật!!

Người này mà cười, đúng thật là làm chết bao nhiêu người!!

Chính khoảnh khắc đó, cô nghe được nhịp đập tim mình ‘thình thịch’ mấy tiếng liên hồi... Mà còn không thể nào ngừng lại được!!

Chị học lớp trên bên cạnh Tiểu My đương nhiên sớm đã ngã gục bởi nụ cười đó, nhưng lời tỏ tình vừa rồi của Đình Hải dành cho Tiểu My, chị học lớp trên nghe rõ mồn một, sắc mặt chị cũng trở nên khó chịu hơn.

Trong cái xã hội phức tạp này, bạn sẽ không bao giờ biết được người đàn ông tiếp theo khi nào sẽ trở thành tình địch của bạn!!

Cho nên, chị càng phải cẩn thận hơn! Để phòng tránh Đình Hải của chị bị người trai không ra trai, gái không ra gái mang tên Cao Hương Bách này cướp khỏi tay!

Tiểu My ngồi xồm trên mặt đất, khuôn mặt đỏ hay, tay không ngừng vờ vờ lung tung trên mặt đất, chiếc miệng nhỏ của cô nhỏ tiếng than thở: “Chưa từng gặp qua đàn ông mặt dày như vậy...”

Bỗng nhiên cảm giác trên đầu mình lạnh.

“Úi da!!”

Cô mãi cảm hét lên một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy Đình Hải tay cầm chai nước lạnh đang áp vào đầu cô, không đợi cô lên tiếng hỏi, chai nước suối lạnh đã nằm gọn trong lòng cô.

Tiểu my sùng sốt: “Á, cảm ơn...”

Đình Hải không lên tiếng, gương mặt anh đã trở lại vẻ mặt thường ngày.

Tiểu My ôm lấy chai nước, quay đầu nhìn về hướng Văn Tịch dưới gốc cây đang dùng cặp mắt tội nghiệp dõi theo họ.

Cô buồn bực gãi đầu: chuyện đơn giản vậy cũng không làm được, làm sao cô còn mặt mũi nào về gặp phụ lão hương thân nữa đây!

“Đình Hải, hay là thư tình cậu vẫn cầm lấy đi, dù sao cũng là tấm lòng của Văn Tịch, chấp nhận hay không, nhìn qua cũng đâu có khó khăn gì?”

Đình Hải hoàn toàn không để ý tới lời nói của Tiểu My, đương nhiên, cũng không nhìn qua Văn Tịch đang đứng cách đó năm mươi mét, mắt cậu chỉ nhìn về hướng sân bóng, lúc sau mới nói: “Cậu giữ lại trước đi!”

“Hả?”

Tiểu My lại đờ người: “Tôi giữ giùm cậu!!”

Đình Hải không để ý cô.

“A, tôi biết rồi!!”

Tiểu My tự cho mình khả năng phán đoán giỏi, cô cười cười gật đầu: “Đồng phục chơi bóng của các cậu không có túi, được! Tôi giữ giùm cậu trước, về rồi đưa sau.”

Đình Hải nhìn cô với ánh mắt kỳ quái, đứng dậy đi về hướng sân bóng: “Tiếp tục đấu!!”

Tiểu My cũng chuẩn bị rời khỏi, nào ngờ bị chị học lớp trên cản lại: “Chị là Lâm Dung Vũ, cậu tên gì?”

“Em là Cao Hương Bách!”

Tiểu My hào phóng tự giới thiệu mình, lại nhìn thấy ánh mắt có phần phản cảm của Lâm Dung Vũ: “Chị, chị đừng coi em là tình địch của chị nhé, Cao Hương Bách này là người đàn ông đích thực!! Vừa này là Đình Hải cố tình chọc ghẹo em! Hừ! Dám nói em trai không ra trai, gái không ra gái, em nói cậu ta mới đúng là trai không ra trai, gái không ra gái thì có!!”

“...”

Cả hai người đàn ông đều trai không ra trai, gái không ra gái, chẳng lẽ đây là khuynh hướng mới hay sao?

“Hay là, cậu đưa lá thư tình trên tay cậu cho tôi đi, lát nữa trận đấu kết thúc, tôi đưa cho Đình Hải là được rồi.”

Lâm Dung Vũ có ‘lòng tốt’ gợi ý.

Tiểu My cười cười: “Không sao đâu chị, em đưa sau cũng được mà!”

Cô đâu có ngốc như vậy!

Nói cũng thật dễ nghe, không chừng quay lưng là bỏ lá thư Văn Tịch cực khổ viết quãng vô thùng rác rồi!

“Được rồi, em phải đi tập luyện đây, bữa khác nói tiếp!”

Tiểu My nói xong, ôm chai nước của Đình Hải chạy trở về chỗ ban đầu.

Cô thở hỏn hển, nói với Văn Tịch: “Chào! Cậu không biết thư này xem chút là bị chị học lớp trên đó lấy đi rồi!!”

“Hả?”

Văn Tịch nhìn lá thư trong tay Tiểu My, mắt có chút buồn: “Anh Đình Hải không chịu nhận sao?”

“Không phải không phải, anh ấy nói áo đồng phục của anh ấy không có túi, đưa anh cũng không có chỗ để, sợ bị mất, cho nên kêu tôi giữ giùm trước, đến tối về ký túc xá đưa lại cho anh ấy!”

Tiểu My nói xong, đem thư tình cất vào túi áo bộ đồng phục quân đội của mình, còn không quên vỗ vỗ, cười nói: “Cậu yên tâm, tôi bảo đảm sẽ đưa tới tận tay anh ấy!!”

Văn Tịch nở nụ cười ngọt ngào: “Vậy thật cảm ơn cậu, Hương Bách, cậu thật tốt bụng!”

“Trời ơi! Đừng có khen tôi, ngại lắm...”

“Có dịp tôi mời cậu ăn cơm!”

“Được thôi, đợi đến khi cậu làm tan chảy được tảng băng ngàn năm đó, tôi chắc chắn sẽ không khách sáo!”

“Được, không thành vấn đề...”

Văn Tịch nói xong, khuôn mặt xinh đẹp của cô thấp thoáng hiện lên chút thẹn thùng.

Bữa cơm tối, Tiểu My và Văn Tịch cùng ăn ở căn tin trường.

Hai người họ nói rất nhiều, nhưng vẫn là về...Đình Hải!

Mặc dù Tiểu My không phải đặc biệt thích Đình Hải.

“Hương Bách, lá thư đó, cậu nhất định phải đưa đến tay anh Đình Hải giùm tôi nha.”

“Ừ, cậu yên tâm, tôi nhớ rồi, nhớ rồi...”

Tiểu My vừa nuốt vừa trả lời Văn Tịch, tốn rất nhiều công sức mới nuốt hết phần cơm cuộn trong miệng mình: “Văn Tịch à, rốt cuộc thì các cậu cảm thấy Đình Hải chỗ nào tốt vậy? Sao mà ai gặp anh ấy cũng đều như ruồi ngửi phải mùi trứng thối... không, không phải, ý tôi không phải nói cậu là ruồi nha...”

“Hả...”

Văn Tịch bị cách so sánh của Tiểu My làm cô buồn cười: “Được rồi, ý cậu không phải muốn nói anh ấy là trứng thối sao?”

“Đúng đúng đúng! Quá đúng luôn!! Cậu xem anh ta suốt ngày cứ hằm hằm cái mặt, không biết các cậu thích anh ta ở điểm nào.”

“Hình như đúng thật là rất nhiều người thích anh ấy nha!”

“Chứ gì nữa! Nghe anh Kỳ lớp trên nói: số lượng con gái thích anh ấy có thể xếp hàng từ căn tin này đến cửa ký túc xá luôn rồi đó!”

“Vậy Hương Bách, quan hệ của cậu với Đình Hải tốt như vậy, chắc cậu phải biết anh ấy thích tuýp người như thế nào hả?”

Văn Tịch bỗng nhiên hỏi cô.

“Hả?”

Tiểu My sừng sốt: “Cái này...”

Cô ấp úng cắn đầu đũa..

Đột nhiên nhớ đến lời nói trời ơi đất hỡi của Đình Hải ở sân bóng rổ.

—— anh thích tuýp trai không ra trai, gái không ra gái, kiểu giống như em vậy!

Trời đất!!

Tiểu My thoáng rùng mình.

“Hương Bách?”

Văn Tịch phát giác ra bất thường của cô: “Sao vậy?”

“Không, không có gì! Tôi chỉ đang suy nghĩ câu hỏi của cậu thôi.”

Tiểu My lau miệng: “Văn Tịch, tôi cảm thấy chắc Đình Hải cũng có ý với cậu! Trước đây tôi có nghe anh Kỳ nói qua, Đình Hải chưa bao giờ nhận thư tình của ai, ngay cả đến chị lớp trên ở trên sân bóng hôm nay, hè chị đó không biết viết cho anh ấy bao nhiêu lá thư tình, nhưng Đình Hải không hề nhận lá thư nào hết! Cá tính không! Nhưng đến của cậu thì lại khác, đúng không? Ít ra thì anh ấy không nói là anh ấy không nhận, phải không? Anh còn sợ sẽ làm mất, để mình cất giữ giùm anh ấy! Mình nghĩ chắc anh ấy có ý với cậu!”

Tiểu My tưởng tượng rồi đưa ra kết luận.

Lại không hiểu rằng câu nói ‘cậu giữ giùm tôi’ của Đình Hải thật chất là không muốn để bạn học của cô bị mất mặt thôi!

Văn Tịch nghe Tiểu My lập luận xong, nhất thời kích động: “Thật không!!”

Khuôn mặt cô ửng hồng, không biết là do cô mắc cỡ, hay là do cô xúc động quá: “VẬY CẬU VÈ NHỚ HỎI Ý ANH ẤY GIÙM TÔI NHA.”

“OK! Không thành vấn đề!”

Bà tư hồng Tiểu My này đúng thật là chuyên nghiệp.

Sau bữa cơm tối.

Tiểu My cầm theo cơm hộp về ký túc xá, Đình Hải đã về rồi, Kỳ cũng đang tắm trong phòng tắm.

Ký ức của hai ngày trước là nhân lúc Kỳ không có ở đó nên chiếm lấy phòng của anh ta để tắm, nhưng bây giờ người ta đã về rồi, mà còn đang tắm, cô không có cách nào để qua bên đó.

Nguyên người toàn mùi mồ hôi, thật không thể nào chịu được.

Cô ôm theo quần áo sạch sẽ và khăn tắm, gõ cửa phòng Đình Hải, nhỏ tiếng nói: “Đình Hải...”

“...Hả.”

Bên trong tiếng của Đình Hải vang lên.

“Tôi có thể mượn phòng tắm của cậu để tắm không?”

“...”

Rất lâu, đáp lại Tiểu My chỉ có im lặng.

Tiểu Mỹ nghĩ là Đình Hải không đồng ý, nên vừa xoay người định đi tìm Kỳ thì nghe được giọng Đình Hải lạnh nhạt vang lên: “Vào đi!”

Ồi trời!!

Quả nhiên đồng ý rồi!!

Anh Kỳ chẳng phải từng nói anh ta không cho phép bất kỳ ai khác bước chân vào phòng mình sao?

Tiểu My đi chân không, nhẹ nhàng cẩn thận như mèo đi vào trong, nhưng lại nhìn thấy Đình Hải ngồi tập trung trên bàn học ... chơi game!!

Phòng của anh, Tiểu My nhìn sơ qua một vòng, bài trí đơn giản nhưng thực dụng, đương nhiên, cũng rất sạch sẽ, ít ra thì ngăn nắp hơn phòng của cô nhiều!!

Nhưng mà, nhìn cũng đâu có vẻ gì là có bí mật gì phải che giấu đâu!

Vậy sao lại sợ không cho người khác vào phòng?!

“Tắm rửa xong thì mau về đi.”

Mới bước vào mà Đình Hải đã bắt đầu lên tiếng đuổi khách.

Ánh mắt anh vẫn tập trung vào màn hình, không thèm nhìn đến Tiểu My ở sau lưng.

Tiểu My đứng thẳng người: “Ừ!”

Học theo anh, lạnh lùng trả lời, ngẩng đầu bước vào phòng tắm.

Ồi! Trong phòng tắm cũng sạch sẽ đến như vậy!!

Được rồi! Tiểu My thừa nhận tắm ở đây thoải mái hơn nhiều so với tắm ở phòng của Kỳ.

Xem ra chắc sau này cô phải thường xuyên nhân lúc Đình Hải chưa về thì lên vào để tắm trước mới được!

Tiểu My cuối cùng cũng đã được tắm thoải mái, tâm trạng cũng tốt hơn, đứng dưới vòi hoa sen, bất giác lắc lắc mông, cất lên giọng ca: “Em là trái táo bé nhỏ của anh, dù thế nào cũng cảm thấy yêu không đủ, gương

mặt hồng hồng ấm vào lòng anh, thấp sáng lửa trong lòng anh, em là trái táo bé nhỏ của anh, đẹp giống như đám mây bên trời...”

Đình Hải ở bên ngoài chơi game, nghe thấy tiếng nước trong phòng, còn đệm thêm tiếng hát như vẹt kêu, khiến cho anh có chút phân tâm, mấy lần xém bị đối thủ giết chết.

“Em là trái táo bé nhỏ của anh, dù thế nào cũng yêu không đủ...”

Tiểu My trong phòng tắm vừa tắm vừa lắc mình, như quên mình, hát hăng say, nhưng đột ngột nghe tiếng vọng lại từ bên ngoài: “Câm miệng!!”

“...”

-----oOo-----

Chương 548: Cậu đồ mặt làm gì

Nguồn: EbookTruyen.VN

Huyền My còn chưa nói xong chữ "lửa", bị anh quát, lập tức nghẹn lại ở cổ họng, không lên không xuống, có cảm giác kỳ quặc.

Dáng múa dưới vòi hoa sen cũng trong chốc lát cứng đờ lại.

Mãi lâu sau, Huyền My từ từ thu lại dáng vẻ, bĩu môi, đứng dưới vòi hoa sen, bắt đầu tập trung tắm, miệng nhỏ không nhin được chu lên, nói một câu: "Cậu hung dữ gì chứ..."

Rất nhanh, tắm xong, Huyền My thay một bộ đồ ngủ sạch sẽ, mang theo mùi hương sữa tắm nhẹ nhẹ, ôm quần áo dơ, trong tay còn cầm chai dầu gội đầu với sữa tắm, đi chân trần ra khỏi nhà tắm.

Đình Hải vẫn đang chơi game.

Không chơi game thì chơi bóng rổ, chưa bao giờ thấy anh làm việc gì hần hoi.

Huyền My đứng ở sau lưng anh làm mặt quỷ, đang định đi, vừa mới tới cửa, đột nhiên nhớ ra gì đó, vội vàng đặt quần áo dơ cùng với sữa tắm dầu gội đầu trong tay xuống bậc cửa phòng mình, rồi vội vàng rút từ trong túi áo dơ ra một bức thư tình mà Văn Tịch đã dặn dò đi dặn dò lại cô, nghĩ nghĩ rồi quay người đi về phía Đình Hải đang ngồi ở bàn.

"Này!"

Cô giờ bức thư tình ra trước mặt Đình Hải.

Đình Hải đang cố gắng chém giết kẻ địch trong game, cô nhìn cũng chẳng nhìn Huyền My lấy một cái, thậm chí còn không đếm xỉa đến cô, vẫn tiếp tục chơi, coi cô như người vô hình.

"Này!"

Huyền My buồn bực.

Tên này, giả vờ cũng hơi quá rồi nhé.

"Được rồi, kệ cậu có xem không, tôi để đây nhé!"

Huyền My nói xong thì để ở bên cạnh tay anh.

Đình Hải cuối cùng cũng mở lời vàng ngọc: "Vứt vào thùng rác đi!"

"..."

Huyền My hơi ngơ ngác, lúc chiều, chẳng phải tên này bắt cô phải giữ cẩn thận sao? Sao lại cãi nhau muốn vứt vào thùng rác rồi? Đúng là trời tháng ba, mặt phụ nữ, tim đàn ông, nói thay đổi là thay đổi ngay được!

Huyền My cắn cắn môi, đây là tấm lòng của Văn Tịch, sao lại vứt thùng rác chứ, đáng tiếc quá.

Cho nên, cô dứt khoát giúp thì giúp cho chót, xé mở bức thư tình ra, đứng ở đằng sau Đình Hải, nhუნ giọng sau đó... đồng dục đọc to bức thư lên!

"Anh Đình Hải, em yêu anh!"

"Phụt..."

Đình Hải vừa đánh xong một trận game, đang định bung cốc nước lên uống, kết quả, vừa ngậm nước vào miệng, đằng sau truyền đến câu "tở tình" vừa to vừa đông đặc của Huyền My, anh phun hết nước trong miệng ra, nhân tiện "tắm" cho màn hình máy tính trước mặt.

Quay người, nhìn Huyền My như đang nhìn quái vật.

Mặt Huyền My đỏ lên, buồn bực vò tóc, cười gượng hai tiếng: "Tôi cũng không ngờ thư tình người ta viết lại thẳng thế..."

Đình Hải ngồi trên ghế trước máy tính, khuôn mặt đẹp trai hơi ngẩng lên, híp mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cô.

Chẳng hiểu sao, Huyền My bị ánh mắt anh nhìn làm cho miệng khô khốc, không khí xung quanh có sự ngại ngùng khó nói thành lời, cô vội vàng đưa thư tình cho anh: "Thôi, thôi, anh tự đọc đi!"

"Không muốn đọc."

Ánh mắt của Đình Hải vẫn nhìn thẳng cô như cũ.

Cho dù chỉ là khoe mắt cũng lười liếc nhìn bức thư tình trong tay cô.

"Vậy cậu muốn thế nào?"

Không biết vì sao, Huyền My bị anh nhìn có cảm giác tim như đập chệch một nhịp...đáng ghét!

Ánh mắt mê hồn như thế là có ý gì!

"Đọc tiếp đi..."

Anh nói xong, nhấp một ngụm trà.

Huyền My như bị trúng tà mà...

Ngoan ngoãn, tiếp tục đọc.

"Anh Đình Hải, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã yêu anh sâu sắc không thể thoát ra được..."

Đọc đến đó, trong lòng Huyền My khẽ mắng một câu: Thư tình Văn Tịch viết thẳng thắn quá, quá hàm súc, quá tình thơ ý họa!

Cô đọc mà còn cảm thấy mặt nóng ran!

Khẽ trộm liếc nhìn Đình Hải, game bắt đầu trận mới, nhưng anh vẫn chăm chú nghe, có vẻ hứng thú!

"Phong thái khi chơi bóng rổ của anh đã cướp đi trái tim em, sự cuốn hút anh tạo cho em đã không thể đơn giản dùng vài từ là có thể hình dung được..."

"Anh Đình Hải, nếu anh cảm thấy không tồi, có thể hồi thư cho em không, nói cho em biết số điện thoại của anh? Em đợi anh! Đây là số điện thoại của em: 09xxxxxxx."

"Đọc xong rồi!"

Rất ngắn gọn, rất chân thành, rất thẳng thắn.

Cảm giác trong lòng với Đình Hải, miêu tả cực kỳ rõ ràng.

"Ai viết bức thư này?"

Đình Hải đột nhiên hỏi một câu.

"Bạn học của tôi! Chính là người mà tôi chỉ cho cậu hôm nay đó, dưới gốc cây, cô gái xinh xắn với mái tóc dài, đấy là hoa khôi lớp mình..."

Huyền My ra sức giới thiệu, ý đồ muốn nhắc anh nhớ lại.

"Không phải là cậu viết, cậu đỏ mặt làm gì?"

"Hả?"

Huyền My ngẩn ra, theo bản năng đưa lên xoa mặt: "Tôi...tôi đỏ mặt?"

Tôi có đỏ mặt đâu?"

Vừa nói xong, thì một cái gương thuận thế đưa đến trước mặt cô.

Quả nhiên, một khuôn mặt đỏ hồng, quả thật giống như mặt trời nhỏ đỏ rực vậy.

Đạch! Thư tình người khác viết, cô đỏ mặt làm quái gì!

"Không phải, Đình Hải, vẻ mặt của cậu là sao? Chắc không phải cậu cho rằng thư tình này là tôi viết đấy chứ?"

"..."

Đình Hải chỉ nhìn cô, không lên tiếng, Huyền My cuống lên: "Này! Cậu nhìn cho rõ! Tôi là con trai! Tôi thần kinh đâu mà viết thư tình cho cậu! Bức thư tình này quả thực là hoa khôi lớp tôi Văn Tịch viết, không liên quan đến tôi!"

"Vừa rồi tôi có nói là cậu viết sao?"

Đột nhiên nhàn nhạt hỏi ngược lại cô một câu.

"..."

Huyền My sắp khóc rồi.

Nhưng tên này vẻ mặt vừa nãy nhìn cô, rõ ràng là đáng vẻ khẳng định là cô viết!

"Này..."

Đình Hải gọi cô.

Lúc này, Huyền My mới ý thức được một vấn đề, rất kỳ lạ, ở cùng với anh mấy ngày qua, nhưng hình như anh chưa từng gọi tên cô, hoặc là dứt khoát không gọi, có gọi thì chỉ gọi "này" thay thế.

"Tôi không phải tên là "này", tôi tên là Cao Hương Bách!"

"Mang điện thoại ra đây."

Đình Hải căn bản chẳng quan tâm lời giới thiệu của cô.

Khi bạn rõ ràng biết Cao Hường Bách là tên của một đứa con trai, tình huống này, tiếng "Hường Bách" bạn có gọi ra được không?

Đình Hải sợ bản thân buồn nôn.

"Cậu lấy điện thoại tôi làm gì?"

Tiểu My không hiểu hỏi anh.

"Cầm ra đây!"

Đình Hải vẻ không muốn phí lời với cô.

Tiểu My đột nhiên mở tròng mắt: "Ai da! Có phải là cậu muốn cho tôi số điện thoại của cậu không?"

Đầu gối cuối cùng cũng được khai sáng.

Huyền My chạy như bay về phòng ngủ, cầm điện thoại ra, đưa cho Đình Hải: "Tôi hiểu rồi! Văn Tịch nói, nếu cậu có ý với cô ấy thì đưa số điện thoại cho cô ấy! Cậu nhất định là lười trả lời thư nên trực tiếp đưa số điện thoại của cậu, đúng không?"

Huyền My cảm thấy cô làm bà mai quá xuất sắc!

Ngón tay đang chỉnh sửa số điện thoại của Đình Hải hơi ngừng lại, anh ngẩng đầu nhìn cô.

Có lúc, anh thật sự bội phục năng lực lý giải của cô!

Mãi lâu sau, Đình Hải mới tán thành gật đầu, nói: "Đúng! Thích cô ấy, nên đưa số điện thoại cho cô ấy!"

Mà anh lúc này, đang làm, chính là đưa số điện thoại cho cô!

"Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa số điện thoại của cậu cho cô ấy! Tôi

đảm bảo, nhất định sẽ không tiết lộ cho các cô gái khác!"

Tiểu My hai tay chấp sau lưng, vui vẻ nhìn anh nhập số điện thoại mình vào máy cô.

Đình Hải lưu số xong xuôi, thì cầm máy cô lên nháy sang máy anh.

Điện thoại trên bàn đổ chuông, số điện thoại của Huyền My nhảy lên.

Đình Hải ngắt cuộc gọi, đưa lại điện thoại cho Huyền My, vẻ mặt vô cảm cảnh cáo cô: "Thử tiết lộ số điện thoại của tôi cho người khác xem! Nhất là cái cô tên Văn gì gì đó!"

"Sao cơ?"

Huyền My ngạc nhiên: "Cậu đưa số điện thoại cho tôi, không phải là vì để tôi cho Văn Tịch à?"

"Ra ngoài đi."

Đình Hải lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách.

"Không phải! Đình Hải, rốt cuộc cậu có ý gì? Cậu không thích Văn Tịch à?"

"Không thích!"

"Vậy số điện thoại..."

"Cậu dám nói với cô ta, ngày mai tôi sẽ cho toàn trường biết cậu...yêu Đình Hải!"

Hả?

Tiểu My không dám tin trừng mắt nhìn anh.

"Tôi là con trai!" Tiểu My vỗ ngực hét lên.

"Anh Đình Hải, em yêu anh!"

Không biết từ lúc nào, trong tay Đình Hải có một cái bút ghi âm.

Anh bật mở câu trong lá thư tình Huyền My đọc vừa nãy lên mấy lượt, chỉ nghe cô không ngừng lặp lại hét lên: "Anh Đình Hải! Em yêu anh! Anh Đình Hải! Em yêu anh! Anh Đình Hải! Em yêu anh!..."

"Đạch!"

Huyền My không kiềm chế được nữa, giơ tay ra định cướp lại.

Đình Hải nhanh nhẹn giấu cái bút đi, Huyền My vô hệt vào không khí, ngã ngối lên chân anh, khuôn mặt cô đỏ bừng lên, nhìn vô cùng chật vật.

"Vô si!"

Huyền My thẹn quá hóa giận quát anh.

Đình Hải chẳng để tâm lời mắng của cô, chỉ cúi đầu hỏi cô: "Này! Cậu dùng sữa tắm hãng gì thế?"

"Làm gì?"

Huyền My tức giận đáp lại anh.

Đình Hải cong khóe môi: "Mùi hương của phụ nữ..."

"SHIT!"

Huyền My mắng một câu rồi nhảy lên chân Đình Hải: "Cậu mới là phụ nữ! Cả nhà cậu là phụ nữ!"

"..."

Đình Hải giật giật khóe miệng.

"Đồ thân kinh!"

Huyền My đỏ bừng mặt, chột dạ mắng hai câu, rồi sau đó...

Chán nản bỏ đi.

Đáng ghét... xem ra lần sau cô phải đổi loại sữa tắm rồi!

Ngày hôm sau.

Trong lúc huấn luyện, Huyền My chợt dạ không dám nhìn Văn Tịch, nhưng ánh mắt Văn Tịch cứ đuổi theo cô, cho dù cô không nhìn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng.

Huyền My cảm thấy bản thân sắp bị Văn Tịch nhìn thủng rồi.

"Cao Hường Bách, ra khỏi hàng!"

Đột nhiên, huấn luyện viên gọi tên cô.

"Dạ?"

Huyền My ngẩn ra: "Làm gì?"

Nói xong cô mới bừng tỉnh ra là huấn luyện viên đang gọi cô, cô nhắc chân phải bước ra khỏi hàng.

"Tôi chưa nói với em là khi nói chuyện với huấn luyện viên, bắt buộc phải hô báo cáo trước sao!"

"Báo cáo huấn luyện viên! Em xin lỗi, em quên mất!"

Huyền My đứng thẳng, nói to rõ ràng đáp lại lời huấn luyện viên.

"Sao lại đào ngũ?"

Hả?

Huyền My lại đứng thẳng tắp, không lên tiếng.

"Câm rồi à? Đi, chạy hai vòng quanh sân bóng rổ!"

"Rồ!"

Huyền My quay người, "lạch bạch" chạy về phía sân bóng rổ.

Sân bóng rổ không có ai, hiếm khi nào thấy Đình Hải và Kỳ không tới đó chơi.

"Báo cáo huấn luyện viên, em muốn cùng chạy với Hương Bách!"

Đột nhiên, có giọng nữ mềm mại vang lên, thấy Văn Tịch buộc tóc đuôi ngựa đứng ra khỏi hàng.

Huấn luyện viên nhìn thì thấy là một cô bé xinh xắn, lập tức mềm lòng, nhưng còn ngại các sinh viên có mặt, cũng không tiện nói gì, chỉ thô lỗ quát: "Đi! Chạy hai mươi vòng!"

"Rõ!"

Văn Tịch cũng "lạch bạch" chạy đuổi theo Huyền My.

Huyền My không ngờ Văn Tịch vì Đình Hải mà liều như vậy, dưới trời nắng ba mươi bảy độ, vậy mà cô ấy dám liều mạng tìm đến cô hỏi đáp án, nhưng đáp án này, cô biết nói ra thế nào đây?

-----oOo-----

Chương 549: Tôi thà làm bạn gái của cậu ta

Nguồn: EbookTruyen.VN

Huyền My nghĩ vậy, cất bước chạy, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Văn Tịch liều mạng đuổi theo, vừa gọi tên cô, vừa khó khăn thở dốc: "Hương Bách, đợi tôi, đợi tôi với..."

Kỳ khoác vai Đình Hải, dẫn theo bạn học trong đội bóng rổ ra sân đánh bóng, thì thấy màn này, buồn cười đến mức Kỳ ôm bụng cười ngặt nghẽo: "Ô, Hương Bách tên này cũng có số đào hoa phết, tiểu mỹ nhân đuổi theo mà lại chạy! Cậu xem dáng vẻ sợ hãi của cậu ta kìa, nhát gan! Ha ha ha..."

Nhát gan cái rắm!

Huyền My trong lòng khẽ mắng.

Nhìn Đình Hải, vô cùng không vui mà giờ ngón giữa thối lên với anh.

Không phải anh thì sao cô lại thất thân, không thất thân thì sẽ không bị phạt, không bị phạt thì bây giờ cô cũng sẽ không bị hoa khôi lớp đuổi chạy mệt hơi thế này.

Tóm lại, tất cả đều là lỗi của Đình Hải!

Nhân lúc Huyền My thất thân, Văn Tích không biết từ bao giờ lặng lẽ tiến sát đến: "Hương Bách, cậu tránh mình làm gì thế?"

"Hả? Mình đâu có?"

Huyền My có chết cũng không thừa nhận.

"Có phải là cậu cho rằng tôi đuổi theo cậu là muốn có đáp án của Đình Hải không?"

Hừ...chẳng lẽ không phải à?

"Là vì tôi thấy chẳng hiểu sao cậu bị phạt, cho nên tới chịu phạt cùng cậu!"

Văn Tích cười lên, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ xinh.

Bị cô nói như vậy, Huyền My lập tức thấy xấu hổ, nhìn lại suy nghĩ đến tội của bản thân đi!

"Không cần chịu phạt cùng tôi đâu! Mau quay về đi! Chạy hai mươi vòng mất mạng như chơi đó!"

"Không sao!" Văn Tích lắc đầu, nhìn Đình Hải đang tập luyện trên sân bóng rổ, rồi hỏi Huyền My: "Hương Bách, thư tôi nhờ cậu đưa anh ấy, anh ấy đã xem chưa?"

"Xem rồi! Chính tôi đã đọc cho cậu ta nghe."

Huyền My vội vàng gật đầu.

Sắc mặt Văn Tịch đỏ bừng, ánh mắt còn có tia xấu hổ.

Huyền My vội vàng giải thích: "Văn Tịch, đừng hiểu lầm, không phải là tôi cố ý đâu! Cậu cũng biết, Đình Hải cậu ta, cực kỳ kiêu ngạo, lúc đó cậu ta bận chơi game, không có thời gian nên tôi đành đọc cho cậu ta nghe!"

"Hương Bách, cậu không cần phải giải thích, tôi không có ý trách cậu."

"Vậy thì tốt."

Quả nhiên, Văn Tịch là cô gái thấu hiểu lòng người.

"Vậy...Đình Hải có nói gì không?"

"Cậu ta..."

Cậu ta nói gì nhỉ?

Cậu ta nói, nếu cô dám đưa số điện thoại cho bất cứ người nào khác thì Đình Hải anh sẽ nói cho toàn trường biết, cô yêu anh!

Địch!

Huyền My lại thấy rùng mình, nổi da gà từ đỉnh đầu xuống gót chân.

"Hương Bách?"

Văn Tịch gọi cô.

"Anh..anh ấy không nói gì cả!"

Huyền My vội vàng tiếp lời.

"Vậy... Hương Bách, cậu có số điện thoại của Đình Hải không?"

"Hả? Cái đó...tôi không có!"

Nói xong câu này, Huyền My lại buồn bực.

Cô cảm thấy bản thân có lỗi với Văn Tịch, rõ ràng là cô biết mà!

Nhưng, dưới sự uy hiếp của Đình Hải, cô không dám nói chữ "biết".

Lời của Huyền My không làm Văn Tịch lấy hột hăng, mà cô ấy vẫn cười ngọt ngào: "Hương Bách, cậu thật tốt!"

"...Hà?"

Đây.. là đang khen cô hay chế nhạo cô vậy?

Huyền My cảm thấy chột dạ!

"Văn Tịch, cô gái tốt như cậu, ở bên cạnh Đình Hải thì đáng tiếc biết bao! Những nam sinh theo đuổi cậu nhất định có rất nhiều, cậu đừng nên vì một cái cây mà bỏ cả cánh rừng! Không đáng đâu!"

"Hương Bách, những chàng trai bên cạnh mình, chỉ có cậu là có lòng nhiệt tình nhất!"

"Ha ha, đừng nói như vậy..."

Huyền My chột dạ xoa ót, có hơi ngại ngùng.

Hai người chạy xong hai mươi vòng, như muốn tụt áp đến nơi, một lát sau, Kỳ mang cho bọn họ một chai nước.

Chạy xong trở về, hai người mệt ngời thờ phì phò như hai con cún, quân phục trên người đã ướt sũng mồ hôi.

Huấn luyện viên cũng không để bọn họ nghỉ ngơi, đã theo đại đội cùng đứng nghiêm.

Đứng là hần một tiếng đồng hồ, đúng là đòi mạng mà!

Thấy sắp hết một tiếng, Huyền My đột nhiên cảm thấy trời đất quay vòng vòng, đầu đau như búa bổ, cơ thể không chịu sự kiểm soát khẽ lùi về sau, sau đó, cũng chẳng còn cảm giác gì nữa.

Bên tai truyền đến tiếng hô của bạn học: "Báo cáo huấn luyện viên, Cao Hường Bách ngất rồi ạ!"

"Mau, mau đưa đến phòng y tế!"

Mà lúc này, cuộc đấu trên sân bóng rổ đang như lửa bỏng dầu sôi.

Đình Hải vừa cướp được bóng từ đối thủ, đang chuẩn bị ném vào rổ, thì đột nhiên có một bóng dáng quen thuộc được nâng lên từ trong đám sinh viên ra.

Anh xoay tròn quả bóng trên tay, chẳng quan tâm bọn họ có đang thi đấu hay không, sai bước chân, chạy ra khỏi sân bóng rổ, chạy thẳng ra sân tập luyện cách đó năm mươi mét.

"Có chuyện gì vậy?"

Tất cả thành viên đội bóng đều đưa mắt nhìn nhay, hỏi Kỳ với vẻ nghi hoặc.

Kỳ cũng không rõ chuyện gì, sau khi nhìn thấy Huyền My bị ngất ở phía xa, anh ta mới bừng hiểu.

Ném quả bóng đi: "Tạm thời không đấu nữa, người anh em bị ngất rồi!"

Nói xong, cũng sai chân chạy đến chỗ Huyền My.

Thấy Đình Hải tới, tất cả bạn học, bất kể nam nữ đều ngậy ra.

"Giao cậu ấy cho tôi!"

Đình Hải thuận tay đón lấy Huyền My từ tay hai nam sinh, ôm ngang người cô lên, không nói một lời đi thẳng đến phòng y tế.

Vừa đi khỏi, tất cả bạn học đều không nhìn được mà bắt đầu bàn tán xôn xao: "Nhìn thấy chưa, Đình Hải thấy Hường Bách ngất, dáng vẻ cực kỳ lo lắng!"

"Còn không phải sao, hai người đó thật là khả nghi! Có khi nào là yêu

đồng tính không?"

"Mấy bạn đừng nói linh tinh! Đình Hải và Hương Bách là bạn cùng phòng ký túc thôi! Anh em bị ngắt, đương nhiên phải lo lắng rồi! Có gì mà lạ chứ?"

Thanh minh cho bọn họ, đương nhiên là Văn Tịch đơn thuần kia.

Trong phòng y tế.

Huyền My vừa tỉnh lại, thì nhìn thấy Đình Hải và Kỳ đang đứng bên cạnh giường

"Cuối cùng thì cậu cũng tỉnh rồi!"

Kỳ làm dáng vẻ cảm ơn trời đất.

"Sao hai người lại ở đây?"

Huyền My chớp chớp mắt, nghi hoặc liếc nhìn hai người đó.

"Còn nói nữa! Là bởi vì cậu mà hại chúng tôi thi đấu được nửa trận là bỏ đi!"

"Hả? Vậy thì ngại quá!"

Cao Huyền My nghe Kỳ nói vậy, áy náy xoa gáy.

"Cậu đột nhiên ngắt xiu, tý thì dọa chết Đình Hải!"

Đình Hải liếc nhìn Kỳ, lạnh lùng nói: "Sao cậu không nói là tôi chết rồi luôn đi!"

"Xùy, cứng miệng! Hương Bách, chính Đình Hải đã bế cậu chạy vào phòng y tế đó, tôi nói cậu hay, Đình Hải này chưa từng ôm người phụ nữ nào, càng đừng nói là đàn ông! Cậu là người đầu tiên của Đình Hải đấy, cậu phải chịu trách nhiệm với cậu ta mới được!"

"Hả???"

Huyền My trở mắt nhìn Đình Hải.

Cậu...cậu ta ôm cô chạy đến phòng y tế sao?

Nhưng Huyền My rõ ràng không tin được.

Nhưng Đình Hải lại cứ khăng khăng chẳng nói gì, chỉ dặn dò Kỳ: "Cậu trở về thi đấu nốt đi, tôi đưa cậu ta về phòng ký túc nghỉ ngơi."

"Được! Vậy tôi đi trước đây!"

"Bye! Cám ơn nhé!"

Huyền My cảm ơn cậu ta.

"Cậu nghỉ ngơi cho khỏe!"

"Ừ."

Kỳ đi rồi.

Đình Hải từ trên cao nhìn xuống cô đang nằm ở giường: "Đi được không?"

Giọng nói của anh, vẫn nhàn nhạt như cũ, khuôn mặt không có biểu cảm dư thừa nào.

Dáng vẻ đó không giống như đang lo lắng cho cô theo lời Kỳ nói.

"Cám ơn cậu ôm tôi tới đây."

Huyền My cảm ơn chân thành.

"Đi thôi!"

Đình Hải nói xong, đã tự mình sải bước đi ra khỏi phòng y tế.

Huyền My vội vàng xuống giường chạy theo sau.

Tuy vừa rồi đã uống thuốc như Huyền My vẫn cảm thấy đầu đau nhức,

cực kỳ khó chịu, cho nên vừa mới về đến phòng ký túc, cô đã mượn nhà tắm của Đình Hải, sau khi tắm qua nước nóng, cô nằm bò lên giường, không quan tâm đến gì nữa, ngủ luôn.

Huyền My ngủ đến khi trời tối mịt.

Vừa tỉnh lại, ngạc nhiên khi đụng phải khuôn mặt vô cùng tuấn tú của Đình Hải.

Anh ngồi bên cạnh mép giường cô, hai tay chống hai bên người cô, người hơi cúi xuống, sát gần cô.

Hít thở của hai người chỉ cách nhau vài centimeters!

Gần đến mức...

Làm Huyền My cảm thấy...

Như thể anh đang sắp hôn cô vậy?!

Nghĩ đến khả năng này, tim Huyền My bắt đầu nhảy nhót loạn xạ.

Cô gấp gáp đến mức chớp mắt lia lịa: "Đình Hải, cậu...làm gì thế?"

Đình Hải dường như có hơi lúng túng vì Huyền My đột nhiên tỉnh dậy: "Cậu dậy rồi à?"

Anh hững hờ hỏi một câu, rồi từ từ ngồi thẳng người dậy, khuôn mặt như tú lơ khơ vẫn không có cảm xúc như cũ, ánh mắt nhàn nhạt, không nhìn ra được điểm khác lạ nào: "Tôi đến xem cậu đã chết chưa."

Hả?

Cho nên, vừa rồi anh tiến sát gần nhìn cô là vì muốn xem cô còn thở không à?

Chẳng lẽ thật sự là cô nghĩ nhiều rồi?

Nhưng, nếu không phải là do cô nghĩ quá nhiều, thì Đình Hải thấy độ như thế này... cũng mẹ nó quá biết diễn rồi?

Thực sự nhìn không ra tý ty điếm lạ nào?

Đình Hải đứng dậy, dứt tay túi quần, từ trên cao nhìn xuống cô: "Chưa chết thì mau dậy đi, ra ngoài ăn cơm!"

Lúc Huyền My còn đang nghi ngờ về xu hướng tính dục của Đình Hải thì nghe thấy anh đột nhiên nhắc đến chuyện ăn cơm, Huyền My nhất thời vút vắn đề đờ ra sau đầu, lồm cồm bò dậy khỏi giường: "Tôi đói meo rồi đây!"

Lúc này Đình Hải đã đi ra khỏi phòng cô rồi.

Bây giờ đã là bảy giờ tối, Kỳ vẫn chưa về cũng không biết đã đi chơi bởi ở đâu rồi, Đình Hải và cô cùng ra ngoài ăn cơm.

Hai người ăn ở một quán ăn có tiếng ở gần trường.

Đúng vào giờ ăn tối nên sinh viên đến ăn ở quán cũng khá đông.

Lúc ăn cơm Đình Hải vẫn giữ thói quen im lặng là vàng, chẳng nói câu nào, chỉ tập trung cúi đầu ăn cơm.

Huyền My đang nghĩ đi ăn cơm với anh ta đúng là tẻ nhạt vô vị thì thấy Lâm Dung Vũ đang từ ngoài bước vào.

Cô ta tinh mắt, vừa nhì đã thấy bọn họ ở bên này.

Vẻ mặt Lâm Dung Vũ đột nhiên tươi như hoa, chẳng khách sáo mà đi về phía bọn họ: "Ngồi chung nhé!"

Cô ta nói xong thì định ngồi xuống.

"Được thôi được thôi!"

Huyền My vội vàng cười tươi gật đầu.

Cuối cùng cũng có người sống đến rồi, để cô ăn bữa cơm không cảm thấy tẻ nhạt sàu muộn, tất nhiên là cô vui vẻ đồng ý cho Lâm Dung Vũ ngồi cùng.

Nhưng nào biết, cô vừa gật đầu, thì bị Đình Hải liếc mắt nhìn sang.

Cô sợ hãi rụt cổ lại, tủi thân cắn đầu đũa, không dám nói gì nữa.

"Tôi không quen ngồi cùng người lạ."

Đột nhiên Đình Hải từ chối.

Lâm Dung Vũ sắc mặt hơi thay đổi, lại vội vàng cười, liếc ánh mắt nhìn sang Huyền My: "Này, Đình Hải, người ta nói nếu một anh chàng đẹp trai mà chưa có bạn gái thì chắc chắn anh ta là bạn gái của người khác rồi..."

Ai da! Nói hay lắm! Nói quả thực quá hay!

Huyền My đang trầm tán thưởng câu nói của Lâm Dung Vũ.

Lời này quả thực đã nói ra lời sâu thẳm trong lòng cô, cô sẵn sàng tặng cho Lâm Dung Vũ 10086 like!

Huyền My đang đợi dáng vẻ kinh ngạc của Đình Hải vừa kiêu căng vừa tự phụ kia.

Nào ngờ Đình Hải liếc nhìn Huyền My đang đắc ý, sau đó lạnh lùng trả lời một câu: "Nếu bảo tôi làm bạn trai cô thì tôi thà làm bạn gái cậu ta!"

Lúc anh nói "cậu ta"...

Còn không quên hát cảm về phía Cao Huyền My ngồi đối diện!

"Sao?"

-----oOo-----

Chương 550: Lần đầu tiên tim đập thành thịch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Huyền My miệng nhồm nhoàm cơm, đôi mắt to mở lớn đầy sợ hãi, trừng mắt nhìn Đình Hải đối diện.

Có đồng... đồng ý làm bạn gái của cô không?!

Không phải chứ?!

Từ lúc nào cô nói là đang cần tìm bạn gái?!

Huyền Mỹ không hiểu, còn chưa kịp hồi tinh thần từ niềm vui nhỏ vừa rồi, sao vừa quay lưng, cô đã lại nằm không cũng trúng đạn vậy?

Sắc mặt Lâm Dung Vũ nhất thời khó coi hơn nhiều, ánh mắt nhìn chăm chăm Huyền My cũng vô cùng sắc bén.

Huyền My cảm thấy Đình Hải nhóc này là cố ý!

Chắc chắn là phát hiện cô đang thầm reo hò cổ vũ cho Lâm Dung Vũ, cho nên mới cố ý kéo cô xuống nước, để báo thù.

"Đàn chị Lâm, chị đừng nghe anh ấy nói linh tinh, tên này đang đùa với chúng mình thôi!"

Miệng Huyền My vẫn còn đang nhai cơm, lúng búng trong miệng vội vàng lên tiếng giải thích.

Đình Hải ngoảnh đầu sang nhìn cô: "Cậu có ăn không? Không ăn thì đi thôi!"

"Ăn chứ!"

Huyền My vội vàng ngậm miệng lại, cắm cúi dùng tốc độ nhanh nhất để và cơm.

Cô đã bị bỏ đói một ngày rồi, không ăn thì thật sự sẽ đói thành ngốc mất!

Lâm Dung Vũ gặp trắc trở chỗ Đình Hải, đâu còn mặt mũi ở lại nữa, cuối cùng thấy hai người đều không để ý đến mình, cô ta chỉ đành lặng lẽ rời đi.

Bữa cơm này, Huyền My cứ cảm thấy có chỗ nào đó là lạ mà không nói rõ được.

Cô vẫn luôn suy xét câu nói đó của Đình Hải.

Rốt cuộc là Đình Hải vì đàn chị Lâm cố ý nói như vậy, hay là thực sự...có ý với cô?

Dọa?

Nếu thật sự là có ý với cô, thì chứng tỏ điều gì?

Vậy chẳng phải là chứng tỏ Đình Hải... là đồng tính sao?

Ôi mẹ ơi!

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì sẽ có bao nhiêu cô gái khóc hết nước mắt đây?

Còn nữa, sân thượng của trường có đủ chỗ dùng không? Bởi vì những bạn học muốn nhảy lầu còn phải xếp hàng nữa?

Không! Huyền My cảm thấy đây đều không phải là vấn đề cô lo lắng, chuyện cô nên lo lắng là, nếu Đình Hải thật sự yêu cô, thì cô chẳng phải sẽ trở thành đối tượng công kích chung sao?

Văn Tịch sẽ đối xử với cô như thế nào? Các thầy cô, bạn học trong trường sẽ nhìn cô với ánh mắt ra sao?

Trời ạ!

Huyền My càng nghĩ càng cảm thấy nổi da gà.

Ánh mắt không nhìn được nhìn trộm hết lần này tới lần khác Đình Hải ở đối diện.

"Này!"

Đình Hải dường như bị Huyền My nhìn làm mất tự nhiên, cuối cùng, anh ngẩng đầu lên gọi cô.

"Sao cơ?"

Huyền My có cảm giác chột dạ vì bị anh bắt gặp, cắn cắn đầu đũa, nói:
"Làm gì?"

"Mặt cậu đỏ bừng kìa, sao thế?"

"Hả?"

Huyền My ngẩn ra, theo bản năng xoa mặt: "Có sao? Sao tôi lại đỏ mặt?"

"Có khi nào cậu lại coi những lời tôi vừa nói với Lâm Dung Vũ là thật đấy chứ?"

Hừ...

Huyền My lắc đầu thật mạnh: "Đương nhiên là không, sao tôi lại có thể nghĩ như vậy chứ? Ha ha ha!"

Đình Hải khẽ giật giật khóe miệng đầy thâm ý: "Không có thì tốt!"

Sau đó anh lại đánh giá Huyền My từ đầu tới ngực một cách sâu xa, rồi nói: "Cậu yên tâm đi! Tôi rất rõ vấn đề xu hướng tính dục của tôi! Tôi không có một tí hứng thú nào với đàn ông hết!"

"Ồ! Thế thì quá tốt!"

Huyền My vỗ vỗ lồng ngực, thở phào một hơi.

Như vậy, bản thân cô cũng không cần lo lắng trở thành đối tượng công kích của nữ sinh toàn trường, càng không cần lo lắng Văn Tịch dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô!

Nhưng, vì sao trong lòng cô lại cảm thấy là lạ...

Cũng không nói rõ được là cảm giác gì, nhưng, vừa nghe Đình Hải nói là không có hứng thú với mình, vậy mà trong lòng cô đột nhiên lại cảm thấy hụt hẫng?

Cô bị sao vậy?

Từ sau hôm thư tình gửi đi thành công, Văn Tịch giống như bị nghiện, ngày nào cũng đem đồ ăn đến cho Huyền My.

Không, chính xác mà nói là đem đồ ăn cho Đình Hải!

"Hương Bách! Cho anh..."

Văn Tịch nhét quả dưa hấu to đùng vào tay cô: "Đây là dưa ba mình đem từ quê lên, ngọt lắm đấy."

"Ôi! Văn Tịch, cậu đối với Đình Hải quả thực quá tốt! Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ chuyển đến tay cậu ấy!"

Huyền My năng lực phán đoán sự việc rất giỏi, Văn Tịch vừa nhét đồ vào tay cô, cô đã đoán ra tâm ý của cô ấy rồi.

Văn Tịch mặt đỏ bừng, hơi ngại ngùng: "Ôm chặt nhé, đừng để rơi đó! Nhớ phải ăn nha, cực ngọt đó."

"Được! Yên tâm nhé, tôi sẽ bảo Đình Hải chia cho tôi một miếng."

Huyền My khẽ vỗ vai Văn Tịch, làm cho Văn Tịch mặt càng đỏ hơn, vội vàng chạy mất.

Sau đó, trên lớp truyền tai nhau một tin tức: Văn Tịch và Cao Hương Bách đang yêu nhau!

Hừ! Huyền My cảm thấy bản thân cô phải chịu tin đồn này thay cho Đình Hải thật oan quá, nhưng thấy Văn Tịch không có vẻ gì là quá để ý, cô cũng lười đi giải thích, dù sao chỉ cần người trong cuộc hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện như thế nào là được rồi!

Buổi tối, Huyền My dốc hết sức lực mới vác được quả dưa hấu về ký túc xá.

Hiếm thấy là, Đình Hải và Kỳ đều có mặt.

Huyền My bỏ dưa hấu, đưa cho Đình Hải, Đình Hải vừa hay sắp kết thúc

trận game, sắp biết được thắng thua rồi.

Thấy trận đấu đang kịch liệt, Huyền My không dám làm phiền cậu ta, lặng lẽ đặt miếng dưa hấu lên bàn, rồi đứng ghé sát phía sau lưng cậu chăm chú nhìn, đến đoạn gay cấn, Huyền My không nhịn được hỏi cậu ta: "Đình Hải, đây là game gì thế?"

"Muốn chơi à?"

Đình Hải cũng chẳng quay đầu lại nhìn mà hỏi cô luôn.

"Ừ! Muốn!"

Huyền My gật đầu như gà mổ thóc.

Đình Hải nghiêng đầu, nhìn cô một cái, đột nhiên giơ tay ra, cốc nhẹ vào đầu cô: "Thôi bỏ đi, với IQ của cậu, thôi đừng chơi làm gì!"

"Xùy! Nói gì thế!"

Huyền My khinh thường, cảm thấy anh đang coi thường người khác.

Trận game kết thúc, hiển nhiên, không có gì hồi hộp, Đình Hải thắng rồi.

Cậu đứng dậy: "Tôi đi rót cốc nước, cậu đứng trông cho tôi."

Anh chỉ vào màn hình.

"Ồ, được! Không thành vấn đề!"

Huyền My gật đầu.

Kết quả, Đình Hải còn chưa kịp đi ra khỏi cửa, trò chơi đã bắt đầu trận mới rồi.

Huyền My vội vàng hét gọi: "Đình Hải! Game vào trận rồi kìa!"

Đình Hải cũng chẳng quay đầu lại, lười nhác trả lời cô một câu: "Cậu chơi cho tôi một lúc."

"Hả? Ồ, được!"

Huyền My cười thâm.

Vừa hay, cô đứng ở sau lưng cũng thấy trong lòng ngứa ngáy rồi.

Huyền My đáp lời, rồi ngồi xuống trước máy tính của Đình Hải.

Trò này chơi như thế nào, thao tác cụ thể ra sao, cô đã thấy Đình Hải chơi mấy trận rồi, cũng có gì khác ngoài mua đồ, bấm kỹ năng, chém giết đối phương, thuận tiện phá trụ địch.

Nhưng rõ ràng nhìn thì rất đơn giản, nhưng cứ đến chỗ cô chả hiểu sao lại thấy khó như lên trời!

Mắt thấy cô sắp bị kẻ địch giết sạch không còn giọt máu, Huyền My gáp giống như kiến bò trên chảo nóng, gõ loạn xạ trên bàn phím, tay còn lại cầm chuột khua loạn khắp nơi, chỉ còn riêng màn hình là chưa bị cô phá thôi.

Rồi đột nhiên, bàn tay cầm chuột khẽ nắm chặt.

Bàn tay nhỏ bị một bàn tay lớn rắn chắc nắm lấy.

Sau đó, thân người thon dài, không dự báo trước vòng trùm lên người cô.

Cánh tay dài vươn ra, ngón tay thon mảnh thông thả đặt lên các phím điều khiển trên bàn phím.

"Tôi dạy cậu!"

Giọng nói của Đình Hải, trầm thấp khẽ vang lên bên tai Huyền My, có cảm giác ấm áp trước nay chưa từng có.

Tim của Huyền Mỹ khẽ nảy một nhịp.

Lồng ngực đập mạnh mấy cái rõ ràng, khuôn mặt lập tức đỏ bừng như cà chua chín.

Còn hô hấp của anh thì khẽ khàng vờn quanh má cô, ấm nóng, giống như

đốt lửa trong cô vậy, làm cho khuôn mặt vốn đỏ của cô như bị đốt cháy lên.

Đến cả lồng ngực cô cũng như được đốt lên...

Nóng!

Nóng đến mức làm cô hít thở khó khăn.

Rõ ràng nên ngay lập tức tránh anh, giữ khoảng cách thích hợp với anh, nhưng khi ngửi thấy mùi hương sữa tắm nhàn nhạt trên người anh, Huyền My nhất thời như mê đi... vậy mà cô lại cảm thấy mùi hương từ người anh có sự mê hoặc khó diễn tả thành lời, giống như anh có nói...đó là mùi hương của đàn ông!

Làm cho trái tim cô đập thình thịch, lồng ngực căng cứng!

Ánh mắt không tự dủ dừng lại nơi cằm với đường nét góc cạnh sắc sảo của anh, yết hầu gợi cảm khẽ chuyển động, lại làm cho Huyền My cảm thấy miệng môi khô khốc.

Đột nhiên, Đình Hải cúi đầu, nhìn cô.

Ánh mắt gắt gao khóa chặt tầm mắt tha thiết và hoảng loạn của Huyền My: "Xem hiểu chưa?"

"Hả?"

Huyền My vội vàng ngoảnh đầu sang nhìn màn hình: "Cái...cái đó, cũng hơi hơi...hiểu!"

So với Huyền My đang căng thẳng, Đình Hải bình tĩnh hơn nhiều, anh đứng thẳng người, buông tay Huyền My ra: "Đi, về tự lấy máy tính mà chơi!"

"À...ừ!"

Huyền My vội vàng đứng dậy khỏi bàn máy tính của anh,

Khuôn mặt đỏ bừng nóng hổi, chạy vội về phòng ngủ của mình.

Huyền My ngồi trước máy tính, vừa tải trò chơi, tim vẫn còn đập thình thịch.

Sao thế nhỉ?

Cô bị dọa đến mức vội vàng lấy tay vỗ vỗ ngực.

Đây là lần đầu tiên cô có cảm giác tim đập nhanh...

Trời ạ! Chắc không phải cô đã... Đình Hải...chứ.

Không không! Không thể nào, chẳng phải cô rất ghét Đình Hải sao? Chắc chắn là vừa rồi anh đột nhiên tiến sát gần cô quá nên vậy!

Cũng đúng, trừ anh trai cô, cô chưa từng ở gần một người con trai bằng tuổi nào như thế! Đương nhiên, trừ nhóc mập hồi nhỏ cưỡng hôn cô ra!

Ai da! Cứ nghĩ vậy, tim Huyền My cũng dần dần hồi phục lại nhịp đập bình thường, đều đều trở lại.

Sau đó, cô lại trở lại là Cao Tiểu My vô tư lự, vừa hớn hờ tải game, vừa hát bài Quả táo nhỏ, thỉnh thoảng còn cắn miếng dưa hấu, cuộc sống quả thực hoàn mỹ!

Không đến nửa tiếng sau, cô đã tải xong trò chơi.

Huyền My không biết làm thế nào để chọn nhân vật, chọn vừa một nhân vật nam ngẫu nhất, phong cách nhất.

Cắm cúi tìm Đình Hải trong game, chưa đợi cô hồi tinh thần thì đã bị Đình Hải kéo vào trận đấu.

"Đừng chạy lung tung, đi theo tôi!"

Trong game, Đình Hải gõ chữ nhắn tin với cô.

Rất nhanh, các đồng đội phát hiện sự tồn tại của Huyền My, nhất thời, giống như phát hiện lục địa mới, trên màn hình liên tục nhảy ra các câu chat.

"Hải đại thần, vợ anh đây à?"

"Chắc chắn là đúng rồi! Tên này trước giờ ghét nhất là đưa theo người mới chơi!"

"..."

"Vợ?"

Huyền My bị chữ này dọa cho mồ hôi ròng ròng.

Hóa ra mấy tên trong game này đều mù hết rồi? Không thấy nhân vật của cô trong game là một đại nam nhi chính trực à!

"Tôi là con trai, được không vậy!"

Huyền My không vui gõ chữ chat lại, kháng nghị sự đoán mò giới tính của bọn họ về cô.

"Ồ! Hóa ra là thụ!"

"Hiểu rồi hiểu rồi! Hóa ra Hải đại thần thích loại này!"

"..."

Hơ! Sao tư tưởng đám nhóc này lệch lạc vậy?"

"Tôi và Đình Hải chỉ là bạn bè, bạn bè mà thôi!"

Cô vẫn đang nỗ lực giải thích.

Còn Hải đại thần bên đó...

Ha ha, không phản bác câu nào!

Thật đúng là tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến!

Trận đấu chính thức bắt đầu!

Chưa đến mười giây, Huyền My đã giết đỏ mắt.

Không, không đúng, là bị kẻ địch giết đỏ mắt.

Đây đã là lần thứ ba bị kẻ địch chém chết rồi!

Cô quả thực không còn cả sức khóc nữa.

Mãi cho đến lần thứ tư, lúc cô lại lần nữa sắp bị diệt khẩu, đột nhiên, một đạo ánh sáng xẹt qua, chỉ thấy một đại hiệp thân mặc tinh linh tử trang, tay cầm kiếm băng xông đến, chỉ trong vòng ba giây, nhẹ nhàng, dường như không phí một hơi sức nào, đã chém chết kẻ địch rồi!

Ngoài Đình Hải, còn có thể là ai nữa?

Huyền My nhất thời ngơ ra.

Sau đó, các đồng đội bắt đầu bình luận

"Hải đại thân, anh đâu?"

"Không đây trụ à? Sao lại chạy xuống đường dưới làm gì thế?"

-----oOo-----

Chương 551: Trong lòng vẫn luôn cất giấu cô ấy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hồi lâu, Đình Hải chậm rãi trả lời một câu: "Tôi đứng dưới đường, không đây tháp, mọi người phụ trách."

"Không phải chứ? Anh đang làm gì đấy? Dưới đường có gì hay để chơi?"

Sau đó, Đình đại thân liền đơn giản trả lời tóm tắt cho bọn họ bằng một chữ: "Vợ."

Phụt...

Huyền My trực tiếp phun nước lên màn hình: “Khụ khụ khụ khụ...”

Sau đó, các đồng đội không có phẩm hạnh bắt đầu tiên hành một loạt liên tưởng.

"...Vậy anh cứ ở dưới đường chơi với vợ đi!"

"Các anh em tuyệt đối không quấy rầy hai người!"

"Chơi vợ! Anh em là trâu bò nhất rồi!"

"Ôi chao! Người ta có vợ chơi, tôi cũng muốn!"

Đối mặt với rất nhiều chiến hữu trêu đùa, Đình đại thần gặp biến cố mà không hề sợ hãi, địch, bạn của đối phương đi lên một người, anh liền nghiền một người. Huyền My ngơ ngác nhìn màn hình, nhìn phong thái qua bóng hình ấy, ngay lúc đó, Huyền My lại một lần nữa nghe được một cách rõ ràng tiếng tim đập thất thường của mình.

Trong đầu bắt đầu tràn đầy suy nghĩ về Đình Hải.

Suy nghĩ từng câu nói mập mờ không rõ của anh, suy nghĩ về mỗi một lần anh lơ đãng đến gần.

Càng nghĩ, nhịp tim càng nhanh!

Huyền My cảm thấy mình sắp điên rồi!

Trời ơi!

Cô sao thế này?

Chẳng lẽ cô lại động lòng với Đình Hải?

Không không không, tuyệt đối không thể! Đây chỉ là do cô nhất thời mất phương hướng thôi! Cô mới tiếp xúc với anh mấy ngày chứ? Sao có thể động lòng được? Cô còn đang cố gắng giúp Văn Tịch theo đuổi nam thần đây!

Huấn luyện quân sự như ma quỷ cuối cùng cũng kết thúc trong ba ngày nóng nhất.

Huyền My hoàn toàn bị phơi nắng thành một con rùa đen, khó coi hơn nhiều, nhưng cô lại càng vui vẻ hơn.

Theo lời nói của Văn Tịch và Kỳ thì bây giờ cô càng lúc càng giống đàn ông!!

Tuy huấn luyện quân sự tàn ác vô nhân đạo đã hành hạ cô đến quá sức, nhưng cũng để cho cô có được một người bạn tốt là Văn Tịch.

Nhưng kì quái chính là tuy mỗi ngày Văn Tịch đều đưa cô đi ăn nhưng cô ấy càng lúc càng ít khi nhắc tới Đình Hải.

Mà cô và Đình Hải thì sao?

Giống như sau chuyện tim đập nhanh lần đó, hai người bọn họ cũng không có va chạm gì khác, mà trái tim của Huyền My cũng đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại rồi.

Sự thật chứng minh, cô chỉ là tạm thời bị sắc đẹp của Đình Hải làm cho mê hoặc thôi!

Chuyện đó và động lòng, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Nhưng Huyền My chưa bao giờ nghĩ rằng, kết thúc huấn luyện quân sự, chào đón cô lại là kì thi nhập học còn vô nhân đạo và bi thảm hơn nhiều!

Trời ơi!

Huyền My trưng ra vẻ mặt nhăn nhó, ngồi trong phòng Đình Hải và kể khổ với anh: “Anh nói trường của chúng ta có phải biến thái hay không chứ! Đã nhập học rồi thì còn tổ chức kì thi nhập học làm gì?”

Đình Hải xoay người nhìn cô: “Cậu sợ gì chứ? Không phải cậu là người có thành tích đứng đầu trong kì thi năm nay sao?”

"Thành tích đứng đầu à..."

Tiểu Ngũ chột dạ sờ gáy, đây cũng là lần đầu tiên mà cô cảm thấy óan giận thành tích của anh trai cô quá xuất sắc.

"Cái...cái đó..."

"Ăn gian trong kì thi tuyển sinh đại học?"

Đình Hải híp mắt một cái, giả vờ không biết hỏi cô.

"Ăn gian?"

Mắt của Huyền My sáng lên: "Đình Hải, anh Đình Hải, nghe nói đề thi mỗi năm cũng không khác nhau lắm. Theo lí thuyết, năm đó anh vào trường thì cũng phải tham gia kì thi nhập học đúng không? Hay là anh..."

"Giúp cậu ăn gian?"

Quá...thông mình!!!

Huyền My liên tục gật đầu, cô chớp đôi mắt to, không ngừng làm ra vẻ đáng yêu với anh: "Kính nhờ anh đấy..."

"Mất mặt!"

Đình Hải không giữ lại đường sống chê bai cô.

Được rồi! Cô thừa nhận cô như thế là rất mất mặt, nhưng mà...

"Nếu để trường học phát hiện tôi ăn gian mới vào được, bọn họ nhất định sẽ đuổi học tôi!"

Huyền My rất sốt ruột.

"Nếu như trường phát hiện cậu ăn gian cả trong kì thi nhập học, bọn họ cũng sẽ không để cậu ở lại trường!"

Huyền My nghe xong, thất bại gục vai xuống: "Vậy anh nói tôi nên làm gì bây giờ?"

"Trong tình huống không ăn gian mà đạt tiêu chuẩn, cậu nắm chắc mấy

phần?"

Đình Hải nghiêm trang hỏi cô.

Huyền My cắn môi dưới, một lúc lâu sau thì lắc đầu: “Không nắm chắc...”

"..."

Đình Hải không còn gì để nói: “Cậu chắc chắn cậu không phải là người do trường khác phái tới để hạ thấp điểm trung bình của trường chúng ta chứ?”

"Tôi thật sự kém đến vậy sao?"

"Vậy cậu thấy thế nào?"

Đình Hải hỏi ngược lại cô, từ chối cho ý kiến.

Huyền My bĩu môi, ra vẻ đáng thương nhìn anh: “Anh có thể cứu giúp tôi không?”

Đình Hải nhìn cô, vẫn luôn nhìn thẳng.

Thật lâu sau: “Thử một chút xem sao!”

"Thật sao? Vậy phải thử thế nào?"

Huyền My lập tức cảm thấy mình được cứu thật rồi.

"Tôi chỉ có thể cố gắng chỉ cho cậu những bài tập trong những kì thi trước kia. Cậu chỉ cần học thuộc dựa theo bài làm của tôi, tuy cũng không giúp ích gì nhiều cho cậu nhưng đủ để ứng phó với kì thi. Chỉ cần cậu không quá ngốc thì vấn đề cũng không lớn lắm. Nhưng mà cậu..."

Đình Hải vừa nói vừa thâm ý nhìn Huyền My một cái rồi tổng kết nói: “Thật ra thì cậu lại quá ngốc!”

"..."

Huyền My bĩu môi: “Anh không làm tổn thương tôi thì trong lòng bất an à?”

"Đi! Lấy sách của cậu qua đây!"

"Vâng! Lập tức..."

Huyền My vừa nói vừa về phòng ôm sách tới.

Đình Hải ngồi trên ghế máy tính, cầm sách vở của cô và chuyên chú viết những điểm quan trọng trong bài cho cô.

Huyền My kéo một cái ghế rồi ngồi xuống đối diện với anh.

Ánh mắt, mấy lần không kiềm chế được mà rơi xuống gương mặt tuấn tú khôi ngô của anh, cũng có chút không rời mắt được!

Dáng vẻ thật là dễ nhìn!

Nhất là vào giờ phút này, dáng vẻ nghiêm túc viết ôn tập cho cô thật quá đẹp trai, khiến cho trái tim của Huyền My đột ngột nảy lên thành thạch.

Khó trách trong trường có nhiều cô gái thích anh đến thế!

Thật ra thì Đình Hải ấy, Huyền My coi như phát hiện ra rằng, tuy ngoài mặt lạnh lùng, quanh năm đều trung ra vẻ mặt người lạ chớ gần, nhưng bên trong lại rất nhiệt tình.

Lúc cô bị bệnh, anh đã từ bỏ chuyện tranh giải mà ôm cô đi tới phòng cấp cứu.

Bây giờ là lúc cần giang hồ cứu cấp, anh lại thà buông tha thời gian chơi game mà kiên nhẫn giúp cô ôn tập.

Ôi, một Đình Hải như thế, sao lúc ấy cô lại cảm thấy anh là một người xấu có phẩm chất tồi tệ cơ chứ!

Nửa tiếng sau, những điểm quan trọng của một môn học đã được giải quyết.

Đình Hải đập sách lên gáy cô: “Tôi đẹp trai đến vậy à?”

"Sao?"

Huyền My sững sốt, lúc ý thức được câu hỏi của anh, gò má bỗng đỏ. Cô vội vàng cúi thấp đầu, trong miệng thấp giọng lầm bầm: “Tôi mới không nhìn anh! Anh không nhìn tôi thì sao lại biết tôi đang nhìn anh...”

Cô cầm lấy quyển sách giáo khoa trên gáy rồi tùy tiện lật vài trang, sau đó thì hưng phấn la àm lên: “Oa! Toàn bộ đều được viết ra! Đình Hải, tôi chỉ cần xem những cái anh viết ra là được đúng không?”

"...Ừ."

Đình Hải trầm ngâm một tiếng, rồi anh cúi đầu, chuyên chú viết những điểm chính của môn học khác cho cô.

Huyền My bắt đầu chuyên chú cầm sách vở và nhìn anh viết ra những điểm chính.

May mắn lúc trước đã từng trải qua kì thi tuyển sinh đại học tàn khốc, bây giờ muốn xem lại cũng không tính là quá khó khăn.

Một tiếng sau...

Đình Hải còn đang chuyên tâm dồn chí viết những điểm chính cho cô thì lại thấy cô đã mơ màng ngủ đi ở trên tay vịn ghế của anh.

Gương mặt của cô, liền nằm trong tay anh.

Cách rất gần, giống như có thể cảm nhận được hơi thở nhàn nhạt của cô.

Đình Hải không nhìn được cúi đầu nhìn cô, ánh mắt dừng lại trên gương mặt non nớt của cô, cũng có chút không dời mắt được.

Mười ba năm...

Thay đổi trong mười ba năm, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Nhưng khi gặp lại, anh chỉ liếc mắt một cái là nhận ra cô.

Cặp mắt đen trong linh động ấy vẫn giống như trước vậy, trong suốt, thuần túy.

Còn nốt ruồi lệ nhỏ bé ở đuôi mắt ấy lại càng mê người và hấp dẫn hơn.

Ngay cả anh cũng không biết tại sao trong lần nhìn đầu tiên đã tin chắc là cô. Mà lần gặp đầu tiên ở sân bóng rổ, đó cũng là lần đầu tiên trong nhiều năm qua... trái tim của anh đập nhanh hơn!

Cho đến khi cô nói ra tên của anh cô, anh càng xác định, chính là cô!

Trong lòng anh, vẫn luôn cất giấu cô gái ấy!

Ánh mắt khi dừng lại trên người cô, càng lúc càng dịu dàng. Anh không nhìn được đưa tay ra, muốn chạm vào gò má mềm mại của cô, nhưng cuối cùng lại rút tay về.

Cẩn thận đứng dậy, ôm ngang cô gái đang ngủ say rồi bước đi tới phòng cô.

Đặt cô lên giường của mình, đắp chăn cho cô, lúc này Đình Hải mới trở về phòng của mình.

Cách ngày, Huyền My tỉnh lại, cô phát hiện mình đã ngủ thẳng trên giường tự lúc nào.

Làm sao cô lại ngủ trên giường rồi? Huyền My một chút cũng không nhớ rõ.

Cô nhớ mình đang ôn lại bài học, nhưng ôn tập rồi, chuyện sau đó thì cô hoàn toàn không ấn tượng.

Chẳng lẽ là...

Đình Hải ôm cô lên giường?

Không thể nào!

Sao anh lại không dứt khoát đánh thức cô dậy chứ?

Nếu như cô bị bệnh té xỉu, trong tình huống anh không gọi cô dậy được, anh đã ôm cô tới phòng cấp cứu thì không kì lạ. Nhưng nếu cô chỉ ngủ thôi, mà anh lại ôm ngang cô theo kiểu bế công chúa về phòng... chuyện đó cũng quái kì lạ rồi chứ??

Cô...cô là đàn ông đó!

Ít nhất thì bên ngoài là vậy! Đàn ông ôm đàn ông, chuyện gì xảy ra vậy???

Trái tim của Huyền My không nhin được mà nảy lên, cô thực sự không hiểu Đình Hải.

Muốn nói anh là đồng tính luyện ái, nhưng anh đã rõ ràng nói ra tính hướng của mình, anh không thích đàn ông!

Muốn nói anh không phải là đồng tính luyện ái, nhưng khi đối mắt với người đẹp hàng đầu như Lâm Dung Vũ và Văn Tịch, anh lại hoàn toàn thờ ơ. Cái này thật không giống với biểu hiện nên có của một người đàn ông bình thường! Trừ phi... trong lòng anh có người khác!

Chẳng lẽ anh có người yêu thật sao?

Nghĩ đến khả năng này, Huyền My lập tức bật dậy.

Không biết tại sao, nhưng cơn buồn ngủ lập tức biến mất.

Trái tim, không hiểu tại sao cũng trở nên bồi rối.

Thức dậy, rửa mặt xong, lần mò ra ban công, mượn ánh nắng mai nhìn vào phòng anh, người trong phòng đã đi rồi.

Huyền My lại tìm kiếm trong phòng, nhưng mà để cô có chút thất vọng đó là, trong phòng ngoại trừ Kỳ vùi trên sofa gặm bánh mì thì cô không hề thấy được bóng người quen thuộc của Đình Hải.

Huyền My nhìn bốn phía rồi cố ý làm ra vẻ tùy ý hỏi Kỳ: "Ồ, sao chỉ có một mình anh vậy? Đình Hải đâu? Đang ngủ đấy à?"

Cô vừa nói vừa thuận tay cướp một miếng trong cái bánh mì của Kỳ.

"Sáng sớm liền ra ngoài luyện tập rồi."

Huyền My ngồi xuống sofa như anh ta: "Kỳ, hỏi anh chuyện này..."

"Chuyện gì?"

Kỳ nghi ngờ nhìn cô.

Huyền My suy nghĩ một chút, cắn miếng bánh mì trong tay, một lúc lâu sau mới nói: "Chuyện là thế này, anh biết đấy, chị tôi có ý với Đình Hải. Nhưng mà anh cũng thấy thái độ của Đình Hải rồi đấy! Tôi cũng rất buồn bực, chị của tôi không tốt sao? Không đẹp sao? Biết bao người đàn ông nằm mơ cũng nhớ thương cô ấy, nhưng sao Đình Hải lại không có một chút cảm giác nào hết vậy?"

-----oOo-----

Chương 552: Cậu giống như con gái ấy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kỳ cười rộ lên: "Nếu Đình Hải đã không hiểu chuyện yêu đương như vậy, hay là cậu giới thiệu cô nàng kia cho tôi đi!"

"..."

Huyền My cắn bánh mì, trừng mắt, ánh mắt kinh ngạc như nhìn sinh vật lạ mà nhìn cậu ta: "Cậu?"

"Tôi thì sao?!" Kỳ không vui, ưỡn ngực lớn tiếng: "Cậu đây có gì không tốt chứ?! Tuy vẻ ngoài không bằng Đình Hải, nhưng dù gì cũng là một soái ca dịu dàng phong độ đó nha?"

"Không, không phải!! Không phải tớ nói cậu không được, nhưng quan trọng là người ta thích Đình Hải cơ! Ôi, ý tớ không phải vậy, tớ chỉ muốn hỏi cậu là... Đình Hải cậu ấy có... thích đưa con gái nào không?"

“Có thích đưa con gái nào không?”

Kỳ nhú mày, lắc đầu: “Không thể nào! Tớ quen biết cậu ấy hai năm, cũng chưa từng thấy cậu ấy thân thiết với nữ sinh nào. Trừ khi cậu ấy thích nữ sinh trường khác thôi!”

“Thì ra là vậy...”

Huyền My ngơ ngẩn gật đầu.

“Không phải cậu rất thân với Đình Hải sao? Tự đi hỏi cậu ấy đi! À, đúng rồi, Đình Hải kêu tớ nói với cậu, những trọng điểm trong bài thi kia, cậu ấy đã giúp cậu đánh dấu hết rồi. Sách để ở đâu giường cậu ấy, cậu ấy kêu cậu tự đi lấy!”

Kỳ nhắc cô.

“Woa! Đánh dấu hết toàn bộ rồi sao?”

Ôi trời, bảy môn học đó!! Chỉ trong tối hôm qua đã làm xong? Không phải là vì cô mà thức đến khuya chứ hả?

Huyền My nghĩ vậy, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, rất cảm động.

Bánh mì ăn vào cũng thấy ngọt ngào...

“Còn nữa, cậu ta kêu tôi phải nhớ nhắc cậu. Nếu cậu muốn thuận lợi vượt qua kỳ thi ba ngày sau, tốt nhất là hôm nay đừng đi đâu cả. Cứ ở trong ký túc xá, ôn bài thi thôi!!”

“Hả? À, vậy cũng được...”

Huyền My phìền lòng gật đầu một cái, vốn đang định hẹn Văn Tịch đi nói chuyện về kì thi nhập học ba ngày sau mà!

Sau khi gặm hết ổ bánh mì, Huyền My đi vào phòng Đình Hải lấy sách.

Quả nhiên, trên tủ đầu giường, một chồng sách thật là dày nằm gọn gàng ở đó. Huyền My tiện tay lật xem một chút, mỗi quyển sách đều được cậu ta dùng bút bi xanh khoanh tròn chỗ quan trọng, thậm chí có vài chỗ còn

có ghi chú của cậu ta.

Chữ viết cứng cáp, cũng giống như con người của cậu ta – đẹp đẽ, sạch sẽ, gọn gàng.

Huyền My nhìn một chút lại nhìn không được mím môi, nở nụ cười ngọt ngào.

Nhưng cô cười chuyện gì chứ?

Đến chính bản thân cô còn không biết!

Chỉ là cảm thấy trong lòng ấm áp, ngọt ngào, rất muốn dùng nụ cười này để thể hiện niềm vui của cô vào lúc này.

Không lâu sau, Huyền My đã tìm được một tờ giấy nhớ, viết một chữ ‘cảm ơn’ thật to trên đó. Sau đó dán lên màn hình máy tính của cậu ta

Đang chuẩn bị xoay người rời khỏi, mắt vừa lia qua, liền phát hiện một quyển album nằm trong góc khuất trên bàn máy tính của cậu ta.

Hai mắt Huyền My tỏa sáng.

Mọi người thường bảo những tên đẹp trai không phải lúc nào cũng đẹp trai.

Cô thật tò mò không biết giai đoạn ‘không đẹp’ của Đình Hải là đáng vẻ thế nào.

Có khi nào cũng ăn mặc theo phong trào của thời điểm đó? Hay là Đình Hải cũng có lúc cân nặng quá khổ?

Nghĩ đi nghĩ lại, Huyền My liền vô cùng phấn khích.

Lấy hết can đảm, cầm cuốn album lên, mở trang bìa dày cộp ra, nhưng chưa mở ra được một nửa thì bỗng... “Bốp!” một tiếng.

Trang bìa bị một bàn tay lớn mạnh mẽ đóng lại.

Bàn tay nhỏ của mình cũng bị bàn tay lớn lạnh lẽo kia nắm lại thật chặt.

Nhất thời, Huyền My có cảm giác lạnh cả sống lưng.

Bi kịch!!

Bị bắt quả tang!!

“Làm gì vậy?”

Cậu ta vẫn không buông tay, bàn tay lớn vẫn cầm lấy cái tay nhỏ bé của cô, trầm giọng hỏi cô.

Trong giọng nói có mấy phần lạnh lùng xa cách.

Huyền My nghe giọng nói trầm bổng của cậu ta, trong lòng nhin không được mà run rẩy.

Bàn tay nhỏ bé gắng gượng rút ra, lại phát hiện là rút không nổi.

Cô đành phải xoay người, ngửa đầu nhìn cậu ta.

Đối diện ánh nhìn từ trên xuống của cậu ta...

Sắc bén, lạnh lùng, còn mang theo sự chất vấn, bao vây cô, không hề chớp mắt.

“Tôi... Tôi chỉ là tò mò thôi, muốn nhìn ảnh chụp lúc trước của anh một chút!”

Huyền My bị cậu ta nhìn chăm chăm đến nỗi luống cuống.

Hai người gần nhau quá mức, đến nỗi cô có thể cảm nhận được mùi hương đàn ông đặc biệt trên người cậu ấy: “Tò mò cái gì?”

Ánh mắt Đình Hải nhìn cô càng thêm gấp gáp.

Huyền My bị cậu ta nhìn như vậy, không hiểu sao trái tim lại không nghe lời mà nhảy loạn lên, trong ngực như có một con thỏ nhỏ cứ nhảy nhót không yên... Lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi...

Nóng quá!

“Tôi... Tôi...”

Tại sao lại tò mò? Cô thật sự không biết phải nói gì, chỉ là rất tò mò, muốn nhìn dáng vẻ ngày xưa của cậu ta thôi.

“Thật xin lỗi! Tôi không nên xem đồ của anh khi chưa có sự cho phép của anh! Tôi xin lỗi!!”

Huyền My cúi đầu, thành khẩn xin lỗi Đình Hải.

Trong nháy mắt, bàn tay đang nắm tay cô của cậu ta thả lỏng, cũng đồng thời lấy đi cuốn album trong tay cô.

Cậu ta lạnh mặt, ném cuốn album vào học bàn, lạnh lùng cảnh cáo cô:
“Sau này không được tự ý xem đồ của tôi!!”

“... Ừm!! Tôi sai rồi, sau này không dám nữa.”

Nhìn thái độ nhận lỗi chân thành như vậy, còn ai nữa so đo với một bé thỏ nhỏ nhỏ xinh xinh như vậy nữa?!

“Đi ra ngoài đi.”

Đình Hải dường như hơi bất đắc dĩ.

“Ừm!! Bye bye...”

Huyền My ôm đống sách giáo khoa, lời ‘cảm ơn’ cũng quên nói, chạy như thể chân bôi dầu vậy.

Ngồi ôn bài trước bàn học của mình, nhưng trong đầu Huyền My vẫn không thoát khỏi gương mặt đẹp trai quá mức kia của Đình Hải, trong không khí dường như còn vương vấn mùi hương của cậu ta... Như thế, toàn thân cô bị bao vây bởi Đình Hải...

Làm đầu óc cô hoàn toàn rối loạn, không thể nào tập trung học bài được.

Trời ạ! Cô đang bị gì vậy?

Huyền My bực bội ném sách vở lên bàn, ánh mắt nhìn không được cứ luôn hướng về phía cánh cửa phòng ngủ đóng kín.

Rốt cuộc...

Một tiếng sau, Huyền My đã hoàn toàn không ngồi yên nổi.

Không hiểu sao, cô lại muốn đến phòng cậu ta tìm cậu ta.

Chỉ vì nhìn cậu ta một cái?!!

Cô đúng là điên rồi!!

Nhưng Huyền My không muốn vô duyên vô cớ đi tìm cậu ta như vậy, cô phải tìm lý do thích hợp cho mình.

Nhưng lý do gì đây?

Hỏi bài?

Nhưng dường như Đình Hải cậu ta khá hiểu chỉ số thông minh của cô, ghi chú lại gần hết tất cả những vấn đề mà cô không hiểu.

Huyền My rất thất vọng.

Tựa cầm lên sách vở, ngơ ngác nhìn đồng hồ mịt mù chẳng chịt, mắt hôn mịt vĩa.

Rồi bỗng, hai mắt tỏa sáng, tinh thần chấn động, nghĩ đến một chuyện vô cùng quan trọng.

Cô cầm lấy USB trên bàn, chạy đến phòng ngủ của Đình Hải.

“Đình Hải!!”

Cô gõ cửa phòng ngủ của Đình Hải.

“Đình Hải?”

“Ừ.”

Đình Hải bên trong trả lời cô một tiếng.

Huyền My vặn nắm cửa, lại phát hiện cửa đã khóa.

Đang trên đà buồn bã, chợt, cánh cửa bị người ở trong mở ra, thấy Đình Hải... áo quần không chỉnh tề đứng trước mặt cô.

Nói là quần áo không chỉnh tề nhưng thật ra là...

Đề trần nửa người trên!!

Thân hình cậu ấy cơ bắp, rắn rỏi...

Đường nét kết cấu gợi cảm, chạy từ trên xuống, kết hợp với tuyến nhân ngư* hoàn hảo dưới eo.

*tuyến nhân ngư: còn gọi là V-cut.

Người ta nói mặc đồ nhìn gầy, cởi ra lại có cơ có múi chắc hẳn là kiểu thể này.

Trên làn da màu đồng của cậu ấy, có một giọt nước lấp lánh đang chảy xuống, rõ ràng là vừa tắm xong.

Huyền My bị cảnh đẹp trước mắt quyến rũ, ngơ ngẩn một hồi, nhưng nhanh chóng phản ứng lại. Khuôn mặt nhỏ theo bản năng đỏ ửng lên, quay người đi: “Anh... Anh đang tắm!”

“Sao cậu phải quay mặt đi?”

Đình Hải không biết xấu hổ mà hỏi cô.

“Hả?”

Lúc này Huyền My mới ý thức được hành động của mình này giờ vô cùng không đúng!!

Cô là con trai cơ mà!! Nhìn cơ thể của con trai, sao cô phải xấu hổ quay

mặt sang chỗ khác?!

Huyền My nghĩ vậy, nuốt nước miếng, lấy hết can đảm cho mình, xoay người lại nhìn cậu ấy: “Tôi tìm anh có việc!”

Nào ngờ, Đình Hải lại nhiệt tình giơ tay lên, khoác lên bả vai nhỏ nhắn của cô, một tay kéo cô vào phòng ngủ cậu ấy.

Thân hình 1m88 của cậu ấy, khoác lên cơ thể chưa đầy 1m7 của cô, có cảm giác mờ ám khó hiểu, khiến trái tim Huyền My lại loạn nhịp.

“Cậu xấu hổ cái gì?”

Cậu ấy hỏi.

Mặt không đỏ tim không đập mà hỏi.

Ánh mắt vẫn luôn dính chặt trên người cô, hoàn toàn không cho Huyền My cơ hội trốn tránh.

Chết tiệt!

Huyền My không dám lộ ra tâm trạng chột dạ của mình, sợ cậu ấy nhìn thấy.

“Tôi... Tôi đâu có đỏ mặt...”

Huyền My ôm mặt mình, nói: “Dạo này thời tiết thật đúng là nóng muốn chết luôn! Mỗi lần tôi bị nóng là mặt sẽ đỏ ửng vậy đó, từ từ rồi anh cũng quen thôi!”

Nào ngờ, Huyền My nói vậy lại khiến Đình Hải nở nụ cười.

Cánh tay vẫn khoác trên vai cô, đột nhiên, Đình Hải kê sát bên tai cô, nhỏ giọng trêu chọc: “Cậu giống như con gái ấy...”

Chết tiệt!!

Huyền My nghe xong, đôi má thoáng chốc càng đỏ hơn: “Anh... Anh mới giống con gái ấy...”

Lần đầu tiên Huyền My cãi lại, vậy mà lại không có khí thế như vậy!

Đình Hải hí hóp mắt: “Cậu là gay”

Chú ý, giọng điệu của cậu ấy là... khẳng định!!

“Cậu mới gay ấy!! Cả nhà cậu đều gay!!”

Lúc này, Huyền My lại khôi phục bản chất thô lỗ của mình, hơi tránh khỏi cánh tay cậu ấy, đỏ mặt mắng lại cậu ấy.

Đình Hải đột nhiên đến gần coi, một tay dồn cô vào góc tường, từ trên cao nhìn xuống tố cáo cô: “Cậu thích tôi!”

Sợ á?!!

“Ai thích anh chứ?!! Anh... Anh thích tôi thì có!! Anh mới là gay ấy!!”

Đôi má Huyền My đỏ đến nổi như sắp bốc cháy, cô đưa tay đẩy cậu ta: “Đình Hải, tôi nói này, sao anh lại có thể tự ki đến vậy chứ hả? Anh cho rằng đàn ông phụ nữ trên đời này đều thích anh à?? Tôi nói anh biết, tôi không thèm thích anh nhé!!”

Cô vội vàng phủ nhận.

“Cậu kích động như vậy làm gì?!”

Dường như Đình Hải cũng hơi tức giận: “Tôi chỉ hỏi chút thôi!

“Giọng điệu của anh rõ ràng là khẳng định!”

Huyền My lên án cậu ấy.

“Giọng điệu khẳng định thì sao?”

Lồng ngực rộng lớn của Đình Hải lại đến gần cô một chút, hơi thở nóng hổi phả vào mặt cô, chất vấn cô: “Thích tôi thì có vấn đề gì?”

“Nhưng quan trọng là, tôi không thích anh!! Tôi... là một đứa con trai!!

Làm sao tôi có thể thích anh?!”

Huyền My chột dạ biện hộ.

Đình Hải lạnh lùng liếc cô, sau nửa ngày, phun ra hai chữ lạnh như băng:
“Đồ ngốc!!”

“Anh...”

Huyền My chán nản.

“Tìm tôi có chuyện gì?”

Đình Hải buông cô ra, ngồi xuống bên mép giường, trên tay còn cầm một cái khăn lông, tùy tiện lau tóc ướt trên đầu.

“Không có gì!!”

Huyền My cúi.

“Không có gì thì đi ra ngoài!!”

Đình Hải rõ ràng cũng hơi tức giận.

Huyền My len lén liếc nhìn cậu ta, hai chân vẫn đứng tại chỗ, không di chuyển.

Đình Hải nhìn cô, nhíu mày: “Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Cuối cùng vẫn là cậu ta nhượng bộ.

Cậu ta đã nhượng bộ, Huyền My đương nhiên không thể ra vẻ nữa.

“Là thế này...”

Huyền My bước vài bước, đến gần cậu ta: “Thật ra là muốn nhờ anh photoshop giúp tôi một tấm hình. Không phải là anh học thiết kế đồ họa sao? Kỹ thuật photoshop chắc là cũng tốt lắm...”

-----oOo-----

Chương 553: Thì ra anh đã có người mà anh thích

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Nịnh bợ tôi cũng vô ích! Ảnh gì?”

Liên lại gần con nhóc nhỏ mọn này, một chút cũng không thể qua khỏi đôi mắt thần của Đình Hải.

Huyền My đem USB trong tay đưa cho anh: “Mấy bức ảnh đều ở trong này, anh xem thử có thể chỉnh sửa được không?”.

Đình Hải nghi ngờ mà nhận lấy, từ trên giường ngồi dậy sau đó ngồi xuống máy tính ở trước mặt.

Mở máy tính ra, cắm USB vào, sau đó đưa khăn mặt ở trong tay vứt qua cho Huyền My nói “Giúp tôi lau khô tóc”.

“Hả? À được!”

Nhìn anh ta đáp ứng sửa ảnh giúp cô như vậy thì cô cũng sẽ cố gắng giúp anh ta lau khô tóc!

Đình Hải ngồi ngay ngắn trước máy tính, tay gõ trên bàn phím, kiểm tra mấy bức hình trong USB của cô thì cảm thấy đặc biệt... kỳ lạ!

Tại vì sao lại nói là kỳ lạ?

Bối cảnh của mấy tấm ảnh là trên đường phố nước Anh, xem chừng là ở trên mạng tải xuống, còn có một vài tấm cô tự chụp chung với một vài người Anh.

Đình Hải quay ghé lại, nhìn cô.

Huyền My đang ngoan ngoãn cầm khăn lông ở trên tay lau mái tóc ngắn còn ướt của anh ta, vừa thấy anh ta quay người lại thì cũng ngừng động tác ở trên tay, đầu cúi xuống hỏi anh ta “Làm gì vậy?”

“Anh muốn làm gì?”

Anh ta chỉ trên màn hình máy tính.

“À là cái này à!”.

Huyền My đến trước máy tính, giải thích với anh ta: “Tôi muốn đem những bức ảnh chụp chung này, P phía sau thành cảnh trên đường phố nước Anh! Phải làm sao mà không thấy vết sửa nào, anh làm được không?”

Đình Hải khoanh hai tay trước ngực, kì quái mà nhìn cô: “Cậu sửa những tấm ảnh này để làm gì?”

“Anh đừng có hỏi nữa, giúp tôi sửa thôi là được!”

Đình Hải hí mắt dò xét cô.

Chỉ nhìn cô thôi nhưng cũng không làm gì.

“Được rồi, được rồi, tôi nói!”

Huyền My không thể nào lay chuyển được anh ta mà.

Tay nhỏ cầm khăn lông khô bông chà loạn trên đỉnh đầu của anh ta, vừa nói: “Thật ra những tấm ảnh này, tôi sửa là để cho ba tôi xem! Vốn dĩ họ cho tôi sang Anh du học, nhưng học không đến nửa tháng thì vụng trộm quay về đây! Thật ra ba mẹ tôi cũng chưa biết, họ vẫn cho rằng tôi đang học ở Anh!”

“...Cho nên cậu nhờ tôi sửa mấy tấm ảnh này, là để đánh lừa ba mẹ cậu à?”

“Làm sao có thể nói là lừa được! Đây rõ ràng là lời nói dối có thiện ý nha! Nếu để họ biết được tôi vụng trộm quay về đây thì họ... họ nhất định sẽ đánh chết tôi mất!”

Như vậy cũng không được!

Giả dạng thành anh cô, rồi cả ngày ở chung với đám con trai, không

đánh chết cô thì cũng đánh còn nửa cái mạng thôi!

Thầy Đình Hải không giúp, cô cầu xin anh ta: “Đình Hải...”

“Học trưởng Đình Hải à...”

Đôi tay nhỏ bé của Huyền My lay lay cánh tay anh ta nói:” Học trưởng Đình Hải à, tôi cầu xin anh, giúp tôi sửa đi mà...”

Đình Hải ghét bỏ phất tay của cô ra: “Được rồi, tôi giúp!”

“Tốt quá rồi!! Cảm ơn học trưởng!!”

Huyền My vội vàng cúi đầu nói cảm ơn:“Xong việc tôi nhất định sẽ đãi anh một bữa thật ngon! Anh nhất định phải sửa cho đẹp một chút nha...”

“Đẹp một chút?”

“Không, không phải, là soái một chút!!”

Huyền My nhanh chóng sửa lời.

Đình Hải cũng không có lại hừ lạnh nữa, mà chỉ cười một tiếng quái dị rồi bắt đầu giúp cô sửa.

Huyền My ở một bên hầu hạ anh ta thật tốt.

Vừa giúp anh ta lau khô tóc, vừa giúp anh ta bóp vai, thỉnh thoảng còn giúp anh ta đổ thêm nước ấm vào ly.

Huyền My nhìn anh ta chăm chỉ giúp cô như vậy, bỗng nhiên nghĩ đến những lời lúc nãy anh ta chát vắn cô, cắn cắn môi, nghĩ một chút, cúi đầu lại gần anh ta hỏi: “Học trưởng Đình Hải, có việc này, tôi muốn hỏi anh...”

“Ừ?”

Đình Hải ngay cả nhìn cô cũng không nhìn.

Ngón tay lướt nhanh ở trên bàn phím, thì thấy những tấm ảnh trên màn

hình từng tấm từng tấm được chỉnh sửa bối cảnh phía sau.

“Anh... anh rốt cuộc có phải là đồng tính luyện ái không?”

Chỉ là cái loại cử chỉ này cũng quá...

Quá kì lạ đi?

Ngón tay Đình Hải dừng ở trên bàn phím, bỗng dưng khựng lại.

Cuối cùng, thì anh ta cũng quay mặt nhìn cô rồi.

Huyền My mang vẻ mặt kì vọng nhìn anh ta.

Thậm chí cô không biết bản thân mang vẻ mặt chờ đợi câu trả lời của anh ta.

“Tôi có người con gái tôi thích rồi!!”

Đình Hải từng câu từng chữ trả lời cô.

Hơi thở nóng ảm gần bên cô như vậy làm cho tim của cô đập loạn một trận.

Nhưng một khắc kia, cô rõ ràng mà biết được, câu trả lời này...

Tuyệt đối không phải như cô mong đợi!!

Ánh mắt không tự giác được mà thất vọng một chút.

Nhưng rồi cô cười xòa nói: “Trời ơi! Thì ra anh đã có người thích rồi sao?!”

Cô cố làm ra vẻ mặt cười một cách thoải mái: “Học trưởng Đình Hải, cô gái đó như thế nào mà có thể lọt được vào mắt của anh vậy?”

Ngoài ý muốn, Đình Hải lại có thể nghiêm túc trả lời câu hỏi của cô: “Cô ấy là một cô gái rất ngốc!! Nói dễ nghe thì là đơn thuần, nói khó nghe thì chính là ngốc nghếch!”

“...”

À! Cũng không có gì đặc biệt!

Huyền My lẩm bẩm trong lòng.

“Mặt mũi thì sao? Chắc là rất đẹp phải không?”

Giọng điệu có chút chua chua mà hỏi anh ta.

Đình Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, tỉ mỉ nhìn cô mấy lần, nhìn như vậy làm cho da đầu Huyền My tê dại một trận, thì nghe anh ta sâu kín nói: “Bộ dạng cũng rất khó nhìn! Nhìn không giống nam cũng chẳng giống nữ, giới tính cũng không rõ ràng!”

“...A a a, thì ra anh thích người không giống nam cũng chẳng giống nữ như vậy à?”

Khẩu vị của Đình Hải thật là không giống với người bình thường một chút nào!!

“Vậy sao hai người không ở cùng với nhau? Cô ấy không thích anh à?”

Huyền My truy hỏi đến cùng.

“Cô ấy cũng thích tôi.”

Đình Hải rất chắc chắn, cũng rất tự tin trả lời cô.

“...”

Anh ta híp mắt lại, chuyên tâm nhìn cô nói: “Tôi thích cô ấy mười mấy năm rồi...”

Mười mấy năm?!!

Huyền My khiếp sợ: “Lâu như vậy sao!!”

Nhưng mà, sau khi khiếp sợ, cô lại cảm thấy trong lòng buồn nhàn nhạt.

Thậm chí cô cũng nói không ra được đây là loại cảm giác gì.

“Khó trách Lâm Dung Vũ và Văn Tịch thích anh ta lâu như vậy mà anh ta cũng không có cảm giác gì, thì ra là đã sớm có người thích rồi...”

Huyền My thất vọng rũ hai vai xuống, bỗng nhiên không biết vì sao mà tâm trạng thay đổi không mấy tốt đẹp như thế này!

“VẬY, anh giúp tôi sửa ảnh đi! Tôi đi ôn bài đã, anh nhớ phải làm cho... soái một chút!”

“...Được, cố gắng.”

Đình Hải gật đầu.

Huyền My hồn bay phách lạc đi ra khỏi phòng của anh ta.

Cả một ngày trời, Huyền My chỉ ngồi ôn bài, nhưng tình hình không được tốt lắm, bởi vì sau khi xác định được Đình Hải đã có người mình thích, thì tâm trạng cô như mất hồn mất vía, lúc ôn bài thì suy nghĩ chạy loạn đến nơi nào rồi.

Buổi tối, cô hẹn Văn Tịch cùng nhau ăn cơm.

Văn Tịch vừa nhìn thì biết cô có cái gì đó không đúng hỏi: “Hương Bách, cậu hôm nay làm sao vậy? Làm thế nào mà hình như có vẻ tâm trạng không được tốt lắm?”

“Oh? Có à?” Huyền My từ trong chén ngẩng đầu lên, lắc đầu: “Không sao! Một tháng thì sẽ luôn có một vài ngày tâm trạng không tốt như vậy thôi!”

“Ha...”

Văn Tịch che miệng cười: “Cậu cho rằng cậu cũng giống như mấy nữ sinh chúng tôi à?”

Huyền My cũng cười theo cô ta.

“Hương Bách, cậu ôn tập như thế nào rồi?”

Văn Tịch ân cần hỏi cô.

Huyền My lắc đầu: “Chẳng ra sao cả! Tôi không có một chút tự tin nào.”

“Cậu không phải nói Đình Hải đã giúp cậu hiểu ra tất cả cái trọng tâm rồi hay sao?”

“Đúng vậy! Nhưng học không vào một tí nào, cuộc thi lần này sợ là xong đời rồi!”

Huyền My mát mát mà rũ đầu.

Qua nhiên, học tẹt vẫn là học tẹt, thậm chí đến mấy quyển sách cũng không có biện pháp để tĩnh tâm mà học được!

“Thật ra tôi nghe nói... Quầy photo trước cổng trường của chúng ta có bán đáp án kìa! Đáp án đó là của mấy anh chị khóa trước để lại, cậu đi photo một phần để học đi, rất rẻ, chỉ ba mươi ngàn thôi!

“Ba mươi ngàn? Rẻ như vậy sao?”

“Đúng vậy, hơn nữa cái này là photo nhỏ, chữ rất là nhỏ, cầm trong lòng bàn tay rất vừa vặn...”

Huyền My phấn khởi nuốt một ngụm nước bọt: “Vậy để tôi cũng lén lút đi photo một phần.”

“Nhưng cậu như vậy chẳng phải là uổng phí một phần khổ tâm của học trưởng Đình Hải hay sao?”

“Sẽ không đâu!”

Huyền My lắc đầu, tâm trạng thoáng cái vui lên: “Tôi sẽ thành thực mà ôn bài, chẳng qua có đáp án rồi cũng coi như là phòng trước tai họa đi.”

“Vậy cũng được, hơn nữa, đáp án này cũng chưa chắc là đúng đâu, không phải hay sao?”

“Đúng đúng đúng”

“Huyền My nuốt miếng cơm, gật đầu liên tục, nhưng lại nghĩ đến một vấn đề khó mà hỏi: “Có điều, đáp án nếu sai, tôi ôn bài cũng không đến nơi đến chốn thì phải làm sao đây?”

“Cũng không có gì khó, tôi sẽ dùng điện thoại gửi đáp án cho cậu”

“Thật à? Vậy tốt quá rồi! Có ba phương pháp bảo vệ như vậy thì tôi cũng không lo gì nữa!!”

Huyền My cười hớn hở.

Buổi tối, cô cùng với Văn Tịch đến tiệm photo mua đáp án.

Hay thật, quả nhiên quá chuyên nghiệp, tờ giấy nhỏ cầm trong tay cũng nhìn không thấy.

Huyền My cẩn thận cất vào trong túi sách, chỉ sợ làm mất nó.

Sau khi trở về kí túc xá, Huyền My cầm lấy quần áo sang phòng của Đình Hải để tắm rửa.

Đình Hải thì đã ngủ sớm rồi.

Bây giờ chỉ mới mười giờ thôi mà!

Huyền My rón rén vào phòng ngủ của anh ta, chuẩn bị bước vào phòng tắm thì lại nghe “Cạch....” một tiếng,

Ánh sáng trắng chiếu sáng toàn bộ phòng ngủ.

Ở trên giường, Đình Hải đã thức dậy rồi.

Đầu lười biếng tựa trên giường, một đôi mắt yêu mị liếc đến Huyền My đang đứng ở trước cửa phòng tắm.

“Đi đâu giờ mới về?”

Anh ta hỏi.

Cái giọng điệu này, thật là giống với mẹ của cô khi nghiêm khắc.

Sắc mặt cũng tự nhiên đẹp không đến nỗi nào.

“Tôi...tôi vừa mới ở bên ngoài ăn cùng với Văn Tịch một bữa cơm, lại đi chơi một lát giờ mới về đến. Tôi không biết anh ngủ sớm như vậy, đánh thức anh rồi!”

Huyền My xin lỗi.

“Sau này trước mười giờ thì phải về kí túc xá!”

“...Oh”

Cô ngoan ngoãn gật đầu, cũng không phản bác lại gì hết.

Quá ngoan rồi, làm Đình Hải liếc xéo một cái.

Đây thật không giống với phong cách của cô.

“Ảnh của cậu đã sửa xong hết rồi, sau khi tắm xong thì ra xem đi”

Đình Hải chỉ vào máy tính của mình.

“Được!”

Huyền My đi vào phòng tắm tắm rửa.

Cô phát hiện, Đình Hải thậm chí ngủ một giấc tỉnh dậy mà vẫn đẹp say lòng người như vậy...lại làm cho trái tim cô đập liên hồi nữa rồi, thật đáng chết!!

Tắm rửa sạch sẽ toàn thân, mang theo hơi nước, Huyền My từ trong phòng tắm đi ra.

Thì thấy Đình Hải ôm máy tính ngồi ở trên giường, đợi cô.

Thấy Huyền My đi ra, anh ta cũng không có ngẩng đầu lên, chỉ chỉ chỗ trống bên cạnh mép giường nói:“ Qua đây!”

Huyền My dừng một chút, hồi lâu mới dịch chuyển bước chân qua chỗ anh ta.

Cô cũng không dám ngồi xuống.

Chỉ cúi lưng xuống đi xem màn hình của anh ta.

Nhưng lại cách quá xa, nhìn không rõ cái gì.

Đình Hải ngẩng đầu nhìn cô, vồ vồ vị trí bên cạnh nói: “Ngồi xuống”

“...Oh, được...”

Huyền My cuối cùng vẫn là ngồi xuống bên cạnh anh ta.

Khoảng cách của hai người gần như là dán vào nhau.

Thậm chí là, cô có thể rõ ràng mà ngửi thấy mùi dầu gội thơm ngát nhàn nhạt trên người anh ta, còn có mùi vị hooc-môn chỉ thuộc về anh ta...còn có...

Cái này thuộc về đàn ông, nhiệt độ cơ thể thật không bình thường.

Huyền My tâm hoảng ý loạn một trận.

“Cái đó, tôi xem ảnh một chút.”

Cô vội vàng muốn né tránh cái bầu không khí lúng túng này.

Đình Hải cũng không gấp gáp đưa cho cô xem, chỉ nghiêng đầu, tầm mắt rơi trên mặt cô, nhìn chăm chăm cô.

“Nhìn...nhìn cái gì?”

Huyền My bị anh ta nhìn như vậy, mặt càng đỏ, tim càng đập nhanh hơn.

-----oOo-----

Chương 554: Hoàn toàn hỗn độn

Nhưng tiếp theo...

Anh ta lấy tay, đem một tay lau khô giọt nước trên mặt Huyền My.

Sau đó, anh ta vỗ vỗ khuôn mặt đang đỏ của cô nói: “Trước tiên sấy khô tóc đi!”

Cứ như vậy qua một giây...

“Àm...” một tiếng, Huyền My nghe thấy rõ âm thanh phòng tuyến nội tâm của mình hoàn toàn sụp đổ.

Trong nháy mắt, cô hoàn toàn rối loạn.

Ánh mắt hoảng loạn, trong lòng lại càng hoảng loạn không kém.

Cô hoảng loạn vội vàng muốn bò dậy từ giường của anh ta, kết quả, không biết như thế nào mà chân quần lấy mền của anh ta... một chân vừa nhấc lên, mền của anh ta cũng thuận đó rơi xuống đất, theo sau: “Phịch” một tiếng, Huyền My cả người không báo trước mà té ngã trên sàn nhà.

“Ôi chao!!”

Cô đau đớn kêu một tiếng.

Khuôn mặt bé nhỏ cũng nhăn hết lại.

Đầu gối hình như là bị trầy da rồi...

Nhưng không đợi Huyền My kịp đứng dậy thì cảm giác được cả người như bay lên, một cánh tay có lực thuận theo đó ôm cô, đợi cô phản ứng kịp thì đã nằm trong một lồng ngực rắn chắc rồi.

“Lúc nào cũng hậu đậu như vậy!!”

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng trách cứ của Đình Hải.

Cho dù là tiếng trách cứ, nhưng ngược lại giọng nói vẫn dễ nghe như vậy.

Huyền My ngẩng đầu nhìn anh ta.

Lông mày thanh tú hơi hơi nhíu lại, tầm mắt thì rơi vào chỗ đầu gối bị thương của cô, vẻ mặt lo lắng rất rõ ràng.

Ôm lấy cô, đặt ở trên giường ngồi đàng hoàng.

Rồi lại thật nhanh đi lấy thuốc trị thương tới, muốn giúp cô bôi thuốc.

“Thật ra không sao mà”

Huyền My ít nhiều cũng có vài phần ngỡ ngàng.

Vẻ mặt Đình Hải vẫn một mực khó coi.

Không chú ý lời cô nói, vẫn ngồi chồm hồm trước mặt cô, mím môi, trầm mặc giúp cô bôi thuốc.

Rất nhanh bôi thuốc xong rồi.

Huyền My muốn đi, lại bị Đình Hải ấn xuống.

Anh ta ngẩng đầu, thấp giọng hỏi cô: “Đau không?”

“Không đau”

Huyền My lắc đầu.

Tim, đột nhiên đập thành thịch.

Thật ra cũng rất đau.

Nhưng được anh ta ân cần hỏi han như vậy, cô không cảm thấy đau nữa!

“Sau này đi đường chú ý một chút!”

Anh ta nói.

Giọng điệu bình tĩnh nhưng ngược lại cũng không làm cho cô bình tĩnh chút nào!

“Ừ”

Huyền My lờ mờ gạt đầu Vậy Tôi đi lau khô tóc đã”

Vừa nói xong, bỗng nhiên trên đỉnh đầu có thêm một khăn lông khô:
“Tóc của cậu đã thấm ướt hết ra giường của tôi rồi!”

“Hả?”

Huyền My quay đầu lại nhìn.

Thì ra...

Trên gối đều ướt hết rồi.

Ra giường cũng ướt một mảng thật lớn.

Huyền My có chút ngại ngùng, nghĩ một chút, cắn môi nói: “ Hay là tối nay anh ngủ giường của tôi đi! Tôi sẽ ngủ giường của anh”

Một câu vừa nói ra, một khắc kia cô rõ ràng thấy được đáy mắt của Đình Hải hiện lên một nét tình cảm khác thường... hồi lâu, anh ta lại gần cô, cười nhẹ một tiếng, khàn giọng nói “Tôi không để ý đâu... ngủ cùng đi!”

Lời của Đình Hải, giống như một viên đạn, trong đầu của Huyền My chọt nổ “ầm” một tiếng thật mạnh.

Lập tức trong đầu cô một mảng trắng xóa.

Qua mấy chục giây, Huyền My hoàn toàn quên suy nghĩ...

Cũng quên nói chuyện.

Một lúc lâu, cô đột nhiên đứng dậy: “Tôi đi lấy máy quạt giúp anh thổi khô ra ga giường.”

Mặt của cô chắc đỏ như ráng mây ở chân trời rồi.

Nói xong đứng dậy, hốt hoảng muốn đi, hoàn toàn không để ý vết thương ở đầu gối.

Nhưng lại được Đình Hải đưa tay giữ lại, giây kế tiếp, bên hông chột căng thẳng, không đợi cô phản ứng thì cả người bị Đình Hải bắt lại ngồi xuống trước bàn máy tính: “Giỡn thôi, đừng tưởng thật, tôi không quen ngủ cùng giường với người khác! Đương nhiên, ngoại trừ phụ nữ!!”

“...”

Trong đầu Huyền My vẫn một mảng hỗn loạn như trước.

Đợi cô phản ứng lại thì Đình Hải đã vào trong phòng tắm lấy máy sấy rồi.

Huyền My lúc này tâm trạng mới thoáng bình tĩnh đôi chút.

Cho đến khi tim không còn đập nhanh nữa thì cô mới mở sổ ghi chép của Đình Hải.

Máy tính của Đình Hải không tắt, chỉ đợi mở ra mà thôi, vừa mở ra thì ảnh của cô cũng theo đó hiện ra.

Lúc đầu vừa nhìn thì Huyền My không nhận ra đó là ảnh của mình.

Cho đến khi nhìn lần thứ hai, nhìn quần áo trên thân thể mình, mới tin rằng: “Người” trong bức ảnh chính là mình!!

Huyền My kinh ngạc há hốc mồm: “Đình Hải, tôi chỉ nói anh là Photoshop cho soái một chút thôi mà, anh sao lại đem mặt của tôi làm mờ đi rồi?”

Đình Hải giúp Huyền My cắm máy sấy vào ổ điện, đưa cho cô, sau đó, bắt đấm dĩ mà trả lời cô: “Lấy khuôn mặt này của cô, tôi đã tận lực sửa cho soái rồi, nhưng làm thế nào cũng không thể soái được, cho nên dứt khoát mới làm mờ đi, để cho mẹ cô tự nghĩ đến, nói không chừng càng thêm soái!!”

“...Khôn kiếp!!”

Huyền My nhìn không được đánh vào ngực Đình Hải: “Anh không độc môn với tôi thì anh không chịu được à?”

Đình Hải đưa tay, giữ chặt nắm đấm của cô.

Bàn tay lớn ôm trọn nắm đấm nhỏ vào lòng bàn tay, anh ta nhìn không được mà bật cười: “Trêu chọc cậu thôi, cậu lại tin thật, cậu xem xem, có thể vượt qua kiểm tra hay không”

Trêu chọc cô dường như đã trở thành một chuyện thú vị trong cuộc sống của anh ta.

Huyền My không được tự nhiên mà rút bàn tay nhỏ của mình ra.

Nhìn anh ta không chút phòng bị mà cười như vậy, tâm trạng Huyền My cảm thấy thật hoảng loạn, mặt cô đỏ, căng thẳng nhìn qua chỗ khác, giả vờ chăm chú tiếp tục xem ảnh.

Nhưng không thể không thừa nhận, kỹ thuật chỉnh sửa ảnh của Đình Hải thật đúng là dày công tôi luyện mà thành.

Bản thân là gương mặt người châu Á, đặt bối cảnh nước Anh vào, tuyệt nhiên không một chút bất ngờ, hoàn toàn nhìn không ra dấu vết của chỉnh sửa ảnh.

Đình Hải, kỹ thuật chỉnh sửa ảnh của anh thật là tốt!”

Huyền My nhìn không được khen ngợi một tiếng: “Mẹ tôi nhất định nhìn không ra vấn đề gì”

“Đi qua bên này, đem tóc sấy khô đi rồi nói”

Đình Hải đem máy sấy tóc đưa cho cô, đem cô cùng cái ghế qua một bên, bản thân lấy ghế khác ngồi xuống trước máy tính.

Lần này không thấy anh ta chơi trò chơi nữa, mà là đang nghiêm túc làm một tấm hình quảng cáo bình thường.

Đình Hải hỏi cô: “Ôn bài như thế nào rồi?”

“Thì vẫn như vậy”

Huyền My có chút chột dạ trả lời, cũng không dám nói với anh ta đã chuẩn bị một vài phương pháp dự phòng rồi, thậm chí việc photo cũng chuẩn bị tốt luôn.

“Cái gì gọi là vẫn như vậy?”

Đình Hải ngừng động tác trong tay, nghiêng đầu nhìn cô.

“Thì là... tạm tạm, ý là cũng xong hết rồi”

“Cậu rớt cuộc có nghiêm túc mà đọc sách không?”

Lông mày Đình Hải nhíu lại sâu hơn.

“...”

Huyền My chột dạ cúi đầu, vẫn không nói.

Qua hồi lâu...

“Cái đó... Tôi...tôi chính là thích phân tâm cho nên cả một ngày cũng đọc không vô chữ nào”

Huyền My cúi thấp đầu mà nói thật.

Đình Hải trầm mặc.

Qua thật lâu: “Ngày mai bảy giờ sáng thức dậy, sau khi ăn sáng thì qua phòng tôi đọc sách!”

“Hả?”

“Có vấn đề gì không?”

“Không phải, anh ngày mai không đi học à?”

Phải đến chỗ anh ta ôn bài, vậy bản thân chẳng phải là không có thời gian để lên mạng hay sao?”

“Cũng giống như cậu, ba ngày sau mới chính thức bắt đầu học”

“...Là vậy sao!”

“Được rồi, trở về phòng cậu sấy tóc đi!”

Đình Hải thúc giục cô mau về ngủ.

Huyền My lúc này mới nhớ đến ra ga giường bị ướt của anh ta, ngượng ngùng nói: “Để tôi trước tiên làm khô ga giường cho anh đã.”

Nói xong, Huyền My nhất quyết ngồi trên giường của anh ta, nghiêm túc bắt đầu giúp anh ta thổi khô ga giường.

Đình Hải nhìn cô một bộ dạng ngượng ngùng ngồi trên giường của mình, không hiểu sao cổ họng căng lên, một giây sau liền vội vàng dời mắt đi chỗ khác.

“Đình Hải...”

Bỗng nhiên, Huyền My phía sau gọi anh ta.

Đình Hải cũng không quay lại nhìn cô, chỉ trầm ngâm một tiếng đáp ứng.

Huyền My ngồi ở đầu giường, hai chân dài lắc lư, qua lúc sau, hỏi anh ta: “Giường của anh có người phụ nữ nào ngủ qua chưa?”

Động tác trên tay của Đình Hải khựng lại, ngoảnh đầu, nhìn cô một cái, ánh mắt có chút nóng bỏng, cũng không có trực tiếp trả lời câu hỏi của cô mà hỏi ngược lại cô: “Cậu hỏi vấn đề này làm gì?”

“Cũng không có gì! Chỉ tò mò thôi, tùy tiện hỏi thôi!”

Vấn đề này, đối với sinh viên bọn họ mà nói, cũng không tính là quá mức phải không?”

“Không có”

Đình Hải thành thật trả lời.

“Vậy anh có ngủ cùng người phụ nữ nào chưa?”

Đình Hải không ngờ tới Huyền My sẽ càng ngày táo bạo mà hỏi anh ta như vậy.

Anh ta híp mắt lại, liếc cô, bên môi khẽ gợi cười như không cười nhìn cô: “Cậu hỏi những cái này làm cái gì?”

“Không làm gì cả”

Huyền My chột dạ không dám nhìn anh ta.

Chẳng lẽ cô nói với anh ta, mình bởi vì câu nói trước đó của anh ta: “Ngủ cùng nhau” mà tâm trạng rối loạn, ở trong đầu đều nghĩ đến vấn đề đó à?

“Chính là tò mò thôi! Nam sinh giống như anh, nữ sinh theo đuổi rất nhiều, cho nên...”

“Cho nên gì?”

“Cho nên đã cùng phụ nữ ngủ rồi!”

Huyền My đưa ra kết luận.

Đình Hải cười nhẹ một tiếng, cũng không có mở miệng nói gì nữa.

Không thừa nhận, cũng không bác bỏ.

“Này! Anh cười như vậy là có ý gì?”

Huyền My nóng nảy, vút máy sẩy qua một bên, dựa lưng vào ghế hỏi anh ta.

Đình Hải không xoay người, chỉ ngửa ngửa đầu, nhìn cô ở sau lưng: “Cười cậu ngốc!!”

“...”

F***

Từ sau khi có Đình Hải ở bên cạnh giúp cô ôn bài, quả nhiên là hiệu suất tăng lên nhanh chóng.

Không biết như thế nào mà Đình Hải giống như một viên thuốc trấn tĩnh của cô vậy, mỗi khi cô muốn phân tâm thì vừa nhìn thấy anh ta chuyên chú làm thiết kế quảng cáo bên cạnh mình là tất cả những kiêu căng, nóng nảy của cô cũng dần bình tĩnh lại, sau đó lại tiếp tục vùi đầu vào ôn bài.

Hai ngày nay, hai người họ cứ như thế mà trải qua.

Buổi tối lúc ăn cơm, hai người họ cuối cùng mới chịu lộ mặt ra ngoài, Kỳ thấy vậy nhin không được mà oán trách: “Hai người trốn ở trong phòng rốt cuộc là làm gì mờ ám mà không cho người khác biết vậy?”

“Có làm cái gì mờ ám đâu?” Huyền My tức giận đụng bả vai của anh ta: “Tôi đang ôn bài, được chưa? Cậu cũng biết là tôi còn có một bài kiểm tra trước khi nhập học nữa mà!”

“Còn anh ta thì sao?”

Kỳ hướng về Đình Hải hỏi một tiếng.

“Anh ấy à? Gấp rút làm thiết kế bản thảo thôi”

Huyền My thành thật trả lời.

“Một người ôn bài, một người vội vã làm thiết kế bản thảo, hai việc này có liên quan gì đến nhau đâu? Còn phải ở chung một phòng? Hơn nữa còn là phòng của Đình Hải!”

Cái tên quý kia bình thường có bao giờ cho anh ta đặt chân vào phòng đâu!

“Có vấn đề gì sao?”

Huyền My ngây thơ hỏi anh ta.

“A... Tôi biết rồi!”

Kỳ hô to một tiếng, chỉ Huyền My, rồi lại chỉ Đình Hải đối diện, một bộ dạng kích động như vừa phát hiện ra kỉ lục mới “Hai người...đang yêu nhau!”

“Phụt...”

Anh ta vừa nói xong, tất cả cơm trong miệng Huyền My đều mà phun hết ra ngoài không có hình tượng gì cả, hơn nữa là phun toàn bộ lên mặt Kỳ.

Kỳ ghét bỏ mà lau những hạt cơm dính nước bọt của cô trên mặt anh ta: “Cao Hường Bách, cậu đừng có giống như cái bình phun như vậy được không?”

“Đây cũng trách bản thân cậu thôi, giống như con khỉ đến trêu chọc người khác”

Nói cô và Đình Hải yêu nhau?

Quá quý dị rồi!

Hai người đều là đàn ông, làm sao yêu nhau?!

Hai người chỉ thật là quan hệ bạn bè đơn thuần thôi được chưa?

Hơn nữa, Đình Hải người ta đã có người con gái mà anh ta luôn nghĩ tới rồi!

Nghĩ đến đây, Huyền My lại nhin không được mà nghiêng đầu nhìn Đình Hải, nhưng lại nghe Kỳ hỏi: “Đình Hải, cậu có dám nói cậu không thích Cao Hường Bách không?”

Tim Huyền My đập lỗ một nhịp.

“Không thích!”

Đình Hải không chút do dự mà mở miệng phủ nhận.

Tâm mắt bình thản mà nhìn thẳng Kỳ, con người đen lạnh nhạt, hoàn toàn là một vẻ thản nhiên.

Anh ta vốn dĩ là không thích Cao Hương Bách! Không chỉ là không thích, mà là ghét cay ghét đắng từ lúc nhỏ rồi.

Luôn nhàn rỗi quản nhiều những việc không liên quan đến em gái anh ta thôi.

Một câu này của Đình Hải làm tim Huyền My như rơi xuống vực sâu.

-----oOo-----

Chương 555: Tôi có thể giải thích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngực bỗng co thắt lại, không biết vì sao, trong lòng có chút tức giận vô cớ, cô đặt bát đĩa xuống bàn, mặt nghiêm lại nói với Kỳ: “Kỳ, hy vọng cậu về sau không đùa giỡn như vậy nữa, không vui đâu chút nào đâu!! Còn nữa, tôi và học trưởng Đình không yêu nhau, học trưởng Đình sớm đã thích người khác rồi!!”

Huyền My vừa nói vừa đứng dậy: “Tôi ăn xong rồi, mọi người cứ ăn từ từ.....”

Nói xong, liền quay người đi qua ban công rồi về phòng.

“Cạch.....” một tiếng, liền đóng cửa lại.

Chỉ còn lại Kỳ vẫn còn ngây người ngồi ở đó, vẫn chưa hoàn hồn: “Sao thế? Tức giận thật rồi? Chỉ là đùa thôi mà! Thế mà coi là thật!”

Thực ra, Huyền My biết Kỳ chỉ là đang đùa cô, cũng biết Kỳ không có ác ý gì cả, cô càng biết bản thân tự dung giận dữ có chút không tốt.

Nhưng, cô lại không nhịn được mà tức giận.

Hơn nữa, cô không giận Kỳ.

Kỳ thực, nói trắng ra là cô giận Đình Hải, chính ở câu nói “Không thích” của Đình Hải!

Nhưng mà, tại sao chứ?!!

Lẽ nào cô hy vọng có thể nghe được từ “Thích” từ miệng cậu ấy chắc?!

Trời ạ!

Cô điên rồi!! Hơn nữa, còn điên không nhẹ!!

Cuối cùng cũng phải đối mặt kỳ thi vào học đáng sợ.

Một ngày bốn tiết, thi liên tiếp hai ngày.

Bài thi đầu tiên, Huyền My vừa mới cầm đề thi lên, liền nghĩ ngay đến việc lấy phao ra so sánh đáp án một chút, ngay giây sau, liền trở nên ngây ngốc.

Cô lập tức nhắn tin cho Văn Tịch: “Đùa chứ, bài làm trâu bò thật.....”

Lúc ấy, Văn Tịch đang chuyên tâm làm bài, cảm nhận được điện thoại ở thắt lưng rung một hồi, Văn Tịch liền lôi ra xem một lát.

Phía trên màn hình điện thoại hiện ra: Đùa chứ, bài làm trâu bò thật.....

Trái tim đang treo lơ lửng của Văn Tịch, cuối cùng cũng được thả xuống.

Cũng không mở tin nhắn, liền trực tiếp đem điện thoại bỏ vào túi.

Từ lúc ấy, điện thoại của cô cũng không kêu nữa.

Bài kiểm tra đầu tiên đã kết thúc, vừa mới ra ngoài, Văn Tịch liền vội vàng tìm Huyền My: “Sao rồi? Thi thế nào? Không bị giáo viên bắt chú hả?”

“Sao cơ! Mình căn bản không có gian lận!! Đáp án ấy, đừng có nhắc nữa.....”

Huyền My lắc lắc tay, bộ dạng chuyện cũ thì không muốn nhắc lại.

Văn Tịch vừa nhìn thấy dáng điệu của cô, liền có chút gấp gáp: “Sao thế? Không phải cậu nói là trả lời rất đỉnh sao?”

“Trả lời đỉnh??!”

“Đúng! Cậu nhấn thế mà?”

Văn Tịch vừa nói, vừa lôi điện thoại ra, mở tin nhắn cô gửi tới, nhìn lại toàn bộ nội dung tin nhắn, sau đó..... thực sự ngây người luôn!!

Nội dung tin nhắn hoá ra là: Đùa chứ,

Đáp án ông nói gà bà nói vịt.

“.....Hahahahaha!”

Văn Tịch không nhịn được cười: “Hương Bạch, xin lỗi! Lúc cậu gửi tin nhắn tới, phần thông báo của điện thoại chỉ hiện thị mỗi phần “Bài làm trâu bò”, tớ tưởng cậu nói là trả lời đúng hết, vì vậy tớ không trả lời lại, không ngờ được lại là “lạc đề”, hahaha~~Thật là ngại quá đi.....”

Văn Tịch mặc dù thấy rất có lỗi, những chuyện này vẫn rất buồn cười, cô đành vỗ vỗ vai Huyền My: “Xin cậu lần sau đừng có mà ngậm vãn nhả chữ nữa, trả lời sai hết thì nói là sai hết, lại còn lạc đề gì chứ!!Thực sự buồn cười.....”

Huyền My khóc không được mà cười cũng không xong.

“Thế tóm lại là cậu thi thế nào?”

Văn Tịch hỏi cô.

“Tớ nghĩ..... cũng không tệ!!”

Huyền My cười hớn hở.

“Thật không đấy?”

Văn Tịch cảm thấy vui cho cô.

“Đúng thế!! Không ngờ đáp án toàn là được Đình Hải viết ý chính cho tớ!! Cho dù tớ không nhớ được 100%, thì cũng nhớ được 80% đi! Đủ điểm qua bài kiểm tra, không vấn đề gì!!”

Thế thì tốt! Vậy đến lúc ấy, cậu phải khao Đình Hải một bữa tử tế đấy!”

“Đương nhiên!”

Nghĩ đến Đình Hải, Huyền My lại càng vui: “Văn Tịch, đợi đến lúc thi xong, tớ mời cậu với Đình Hải, cả Kỳ nữa, bọn mình bốn người cùng đi Hồ Thực Hải ăn một bữa, thế nào? Cậu thích ăn gì?”

“Tớ..... Tớ dễ tính! Ăn gì cũng được!”

“Haha! Nghĩ đến việc được cùng Đình Hải ăn cơm, cậu ăn gì cũng được nhờ!”

Huyền My hích nhẹ vào eo Văn Tịch.

“Không được trêu tớ!”

Văn Tịch ngại ngừng nói, cô ý làm mặt nghiêm: “Cậu mà còn chọc tớ nữa, tớ sẽ giận thật đấy!!”

Huyền My càng cười thoải mái hơn: “Văn Tịch, cậu biết gì không, cậu như thế này, thực sự giống cô con dâu chịu uỷ khuất.....”

Kết quả, vì một câu nói của Huyền My, Văn Tịch bỗng chốc đỏ mặt.

.....

Hai ngày thi đã kết thúc thuận lợi.

Huyền My đã hoàn hảo kết thúc kỳ thi lần này khi không gian lận một chút nào cả.

Buổi tối, cô hen Đình Hải và Kỳ, còn có Văn Tịch cùng đi ăn tối.

Nơi được chọn là một nhà hàng Tây vô cùng tao nhã, thanh lịch, nằm giữa trung tâm thành phố.

Kết quả, Kỳ vì có việc bận đột xuất, không đi được, đành đi về một mình.

Văn Tịch vừa vặn đang đi dạo phố cùng một bạn học nữ ở trung tâm thành phố, vì thế tự mình đi đến nhà hàng đợi.

Đình Hải cũng ở thành phố tham gia cuộc thi bóng rổ, cậu ấy gọi cho Huyền My: “Anh về trường đón cậu”

“A?”

Đặc biệt đến đón cô?

Được đấy! Huyền My thừa nhận, cô có chút được chiều nên kinh ngạc.

“Không cần, không cần đâu! Tôi hiện đang ở trên xe rồi, anh cứ trực tiếp qua nhà hàng đợi tôi là được!”

Huyền My thực ra vừa mới ra khỏi cổng trường.

Cúp điện thoại, điện thoại liền lên âm báo máy hết pin.

Còn chưa đợi cô cất điện thoại đi, bỗng nhiên, điện thoại kêu lên

Là một số máy lạ gọi tới.

Huyền My lập tức nghe máy, ngoài ý muốn, lại là điện thoại của chủ nhiệm lớp đại học, Huyền My đương nhiên có cảm giác tương đối vì được cưng chiều mà lo lắng.

“Học sinh Cao Hương Bách, phiền em tới phòng làm việc tôi một chuyện”

“Dạ? Bây giờ ạ?”

“Đúng thế, có vấn đề gì sao?”

Tiếng của chủ nhiệm trong điện thoại, lại vô cùng âm áp, nhẹ nhàng: “Có phải là chưa ăn cơm không? Em đến phòng làm việc đi, thầy chuẩn bị cho em cơm phòng làm việc cho em rồi.”

“Dạ?!”

Trong lòng Huyền My bỗng bắt đầu “đánh trống”, nhất thời thực sự không thể nghĩ ra thầy chủ nhiệm gọi mình tới phòng làm việc làm gì, vội vàng lúng ta lúng túng gật đầu: “Vâng ạ, em qua ngay đây ạ.”

Vừa mới kết thúc cuộc gọi, điện thoại trong tay lại phát một tiếng “Ding.....”, tự động tắt nguồn luôn.

Huyền My nhanh chóng quay người chạy, đi tới phòng làm việc của thầy chủ nhiệm.

Thì ra thầy chủ nhiệm muốn để cô giúp xét duyệt bài thi.

Phòng làm việc còn có vài bạn học cô chưa từng gặp nữa, có lẽ là các bạn học lớp khác!

Không phải chứ?

Cô còn hẹn người ta đi ăn cơm nữa mà!!

Thầy chủ nhiệm vô cùng chăm sóc cô, hăng hái đem hộp cơm văn phòng tới đưa cho cô: “Nào, không vội, ăn cơm trước đã!”

“Cái đó.....”

Huyền My muốn nói thực ra cô đã hẹn người khác rồi.

“Hương Bách, em không muốn giúp thầy sao?”

“Không, không, không phải thế ạ, thầy ơi, em..... thực ra em đã hẹn người khác rồi.....”

Huyền My cuối cùng vẫn là nói ra rồi.

“Thế..... có thể hẹn lại hôm khác được không? Thầy bên này thực sự rất gấp rồi, ngày mai phải có kết quả.”

Thầy chủ nhiệm nhìn cô một cách khó xử.

Huyền My có chút nản lòng, ủ rũ: “VẬY CŨNG ĐƯỢC Ạ.....”

Thầy chủ nhiệm đã nói thế rồi, là học sinh, cô có quyền nói “không” sao?

Huyền My muốn liên lạc với Đình Hải và Văn Tịch, nhưng mà điện thoại hết pin rồi, cô lại không nhớ số điện thoại của hai người họ, kết quả là..... Văn Tịch và Đình Hải ngẫu nhiên bước vào thế giới lãng mạn của riêng hai người.

Còn Huyền My chỉ có thể lặng lẽ ăn hết hộp cơm văn phòng thầy chủ nhiệm “thưởng” cho cô, sau đó thay thầy chủ nhiệm chữa bài kiểm tra tới mười giờ đêm.

Chữa xong bài kiểm tra, Huyền My giống như được giải phóng hoàn toàn vậy, vắt chân chạy về kí túc xá.

Huyền My cứ nghĩ là Đình Hải và Văn Tịch đã sớm về rồi! Nhưng cuối cùng, về đến kí túc xá, Đình Hải vậy mà không ở đó.

Đến Kỳ cũng về rồi mà!

Huyền My không tìm thấy Đình Hải, liền chạy đi gõ cửa phòng Kỳ: “Kỳ, cậu có thấy Đình Hải không?”

“Đình Hải?” Kỳ từ phía máy tính ngửa cổ lên nhìn, kinh ngạc nhìn Huyền My: “Cậu không biết à? Cậu ta cùng với Văn Tịch đang dạo phố đấy!”

“Sao cơ??”

Huyền My còn tưởng mình nghe nhầm rồi.

“Cậu làm gì mà ngạc nhiên thế? Tối hôm nay không phải cậu cố ý tạo cho bọn họ cơ hội bên nhau sao? Nếu không, Đình Hải sao lại thuận theo ý của cậu, cùng phát triển tình cảm với cậu ấy chứ! Này, mặt cậu sao thế?”

“.....”

Huyền My chỉ thấy trong đầu cô kêu lên tiếng ‘ong ong’.

Kỳ nói không sai, không phải Văn Tịch vẫn luôn thích Đình Hải sao? Bây giờ Đình Hải lại bằng lòng cùng cô ấy đi dạo phố, điều này có nghĩa là hai bọn họ quả thực đang có bước nhảy vọt, cô nên vui cho bản mình mới phải!

Đúng, nên cảm thấy vui!!

Huyền My lặng người bước ra từ phòng Kỳ, lúc đang định về phòng, bỗng chốc, cửa đã đóng bị người khác mở ra từ bên ngoài, nhìn thấy Đình Hải đeo cặp sách từ ngoài bước vào.

Huyền My bỗng chết chân, không biết như thế nào mới ổn.

Không ngờ, Đình Hải lại coi Huyền My làm không khí, không thèm nhìn cô, bước qua rồi về phòng mình.

Huyền My sững sờ.

Trong lòng ‘lộp cộp’, anh tay sao thế?

Không phải cậu ta đưa Văn Tịch đi dạo phố sao? Nhưng biểu cảm vừa rồi là sao?

Tức giận rồi?!

Huyền My đuổi theo cậu, bước vào trong.

“Đình Hải.....”

“Có phải cậu thực sự nghĩ Văn Tịch đi với tôi trông không tồi?”

Đột nhiên, Đình Hải quay người lại, lạnh lùng chất vấn cô.

Huyền My bị cậu ấy hỏi đến mức ngây ra.

Mất một hồi, mới lúng ta lúng túng gật đầu: “Văn Tịch quả thực là một cô gái tốt!”

“Thật sao?”

Đình Hải hừ nhẹ một tiếng, quay người đi vào phòng.

Huyền My liền đuổi theo, dò hỏi cậu: “Nghe Kỳ nói, tối nay hai người cùng nhau đi dạo phố à.....”

Đình Hải không thèm để ý cô.

Tiện tay đem cặp sách để lên sofa, cũng không quan tâm cô có mặt ở đó, liền trực tiếp cởi áo phông trắng ra, chuẩn bị đi tắm.

“Này”

Huyền My buồn phiền.

Còn chưa nói xong, đã cởi quần áo!!

“Ra ngoài!!”

Đình Hải lạnh giọng đuổi khách.

Ai mà biết được, Huyền My đứng ở trong phòng cậu không muốn chuyển động chân: “Anh còn chưa nói cho tôi mà, sao anh lại tức giận chứ!”

Đình Hải đẹp trai cởi xong áo trên, tiếp đó chính là cởi quần jean.

Không một chút quan tâm Huyền My, đem quần jean cởi ra, cũng không nhìn Huyền My đứng ngay sau đã sẩm đỏ mặt, chân dài sải bước thẳng vào phòng tắm.

“.....”

Huyền My cạn lời.

Tên quý này tính khí nóng nảy thế, có phải là do chuyện tối nay mình cho hắn “leo cây” không nhỉ?

Huyền My cắn môi, nghĩ nghĩ rồi lại gõ cửa phòng tắm: “Đình Hải, về việc tối nay tôi lỡ hẹn, tôi có thể giải thích!”

“Thực ra tôi..... A.....”

Lời nói của Huyền My, còn chưa kịp nói xong, đột nhiên, cửa phòng tắm mở ra, tay bỗng nắm chặt, giãy tiếp theo, không có sự báo trước, cả người cô bị Đình Hải kéo vào.

“Bịch.....” một tiếng, cửa phòng tắm bị trượt ra.

Cô bị Đình Hải kéo đứng ở dưới vòi hoa sen.

Cách màn tắm, Huyền My nhìn thấy rõ gương mặt lạnh lùng, đầy đẹp trai của Đình Hải, lúc ấy bỗng tràn đầy sự thâm trầm: “Sau này đừng có mà kết duyên bừa bãi cho tôi, thử lần nữa xem!!”

Huyền My đứng trong màn tắm, uỷ khuất nhìn cậu: “Tôi không có.”

Cô phủ nhận.

-----oOo-----

Chương 556: Lời tỏ tình của văn tịch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bước đi dưới chân, ý thức được việc nhích gần cậu ta thêm chút nữa: “Tối nay anh thực sự cùng Văn Tịch đi dạo phố?”

Cô phát hiện, lúc cô ý thức được điều này.....

Trong lòng thế mà có chút chua xót!!

Tại sao?!!

Huyền My bị chính cảm giác này dọa sợ!

Cô bắt đầu nghi ngờ bản thân, xem thường bản thân!!

Lẽ nào mình giống Văn Tịch, cũng bắt đầu động lòng với chàng trai trước mặt?

Nhưng Văn Tịch là bạn tốt của mình!! Người mà bạn thân mình đã thích, cô sao có thể động lòng chứ? Sao có thể có chung ý nghĩ như vậy chứ?!!

“Thôi bỏ đi!!”

Đúng lúc Đình Hải định nói chuyện thì bị Huyền My chặn lời, cô cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói: “Cho dù quan hệ của anh với Văn Tịch là gì, đều không liên quan đến tôi! Nếu hai người thực sự đến với nhau, thì tôi chúc phúc cho hai người.....”

Cô nói xong liền quay người bước ra ngoài phòng tắm, mang theo mình một tầng hơi nước về phòng.

Huyền My ngồi ngây người ở trong phòng, trong đầu toàn là hình ảnh tưởng tượng Đình Hải cùng Văn Tịch đi dạo phố, thậm chí còn nghĩ đến việc Đình Hải và Văn Tịch sau khi đã thành đôi, xuất hiện trước mặt cô..... Huyền My càng nghĩ càng loạn, đập đầu xuống bàn một cái, phiền muộn không biết phải làm thế nào mới được.

Cái gì mà tự nhiên kiếm chuyện, rước rắc rối cho mình, chính là miêu tả hoàn cảnh hiện tại của cô bây giờ!!

.....

Điện thoại của Huyền My được sạc pin, mở điện thoại ra, có một tin nhắn hiện ra. Là tin nhắn của Văn Tịch gửi. Nội dung rất đơn giản: Mở máy lên thì gọi cho tớ.

Lúc này Huyền My nào dám không quan tâm, liền gọi ngay cho Văn Tịch. Văn Tịch như đang cầm điện thoại trên tay, rất nhanh đã nghe

máy. “Văn Tịch, tớ xin lỗi.”

Vừa mới nghe điện thoại, Huyền My vội vàng xin lỗi Văn Tịch. “Hương Bách, cậu có thể ra ngoài một lát được không?”

“Bây giờ sao?”

Huyền My nhìn đồng hồ, sắp qua mười giờ tối rồi!

Lúc trước Đình Hải đã nhắc nhở cô, sau mười giờ không được phép đi ra ngoài phòng ngủ. Nhưng nghĩ đến thái độ vừa rồi của cậu ta với cô. Cho dù bây giờ cô có đi ra ngoài, chắc cậu ta cũng không quản đâu nhỉ?

“Đúng thế! Ra luôn đi, tớ có chuyện muốn nói với riêng cậu.”

“Vây.....được!”

Huyền My gật đầu đồng ý: “Cậu ở sân bóng rổ đợi tớ nhé!”

“Ừm.”

Cúp điện thoại, Huyền My nghĩ, vẫn nên gõ cửa phòng Đình Hải đã. Lúc này, Đình Hải đã tắm rửa xong, nghe thấy cô gõ cửa, cũng không lập tức trả lời, Huyền My cũng không đẩy cửa đi vào, chỉ đứng bên ngoài, cách một làn cửa nói chuyện với cậu: “Tôi có chuyện đi ra ngoài một lát, Văn Tịch tìm tôi.....”

Cô nói xong liền đi ra ngoài luôn.

Mười phút sau, Huyền My mới tới sân bóng rổ. Nhưng Văn Tịch sớm đã ở đó rồi.

Còn đứng ở góc cây cổ thụ to, ngẩng đầu nhìn xung quanh. “Đến rồi đến rồi!”

Huyền My chạy bước nhỏ qua đó: “Văn Tịch, tớ xin lỗi, tôi qua tớ thực sự không cố ý thất hẹn.”

Huyền My vội vàng xin lỗi Văn Tịch. Lúc nói còn có chút thờ ơ. “Không sao.”

Văn Tịch lắc đầu. Dường như chuyện cô để ý, căn bản không phải chuyện này. Cô đứng thẳng người, nhìn Huyền My đang đứng đối diện, biểu tình vô cùng gấp gáp, căng thẳng. “Sao thế?”

Huyền My vừa cười vừa nhìn cô: “Sao lại nhìn tớ căng thẳng thế?”

Cô nói xong, bỗng nhớ đến Đình Hải, tâm trạng lập tức trở nên có chút rối loạn, cười miễn cưỡng: “Không phải là muốn nói với tớ, cậu và Đình Hải đã đến với nhau rồi chứ?”

“Không phải!!”

Văn Tịch vội vã phủ nhận, lắc đầu: “Hương Bách, tớ không còn thích Đình Hải nữa rồi!”

“Hả??”

Huyền My sững sờ, bỗng giật mình: “Mới có mấy ngày mà? Không thích nữa rồi á?! Tại sao chứ?”

Cô cười lớn, huých vào vòng eo nhỏ: “Có phải là nhìn ra điểm xấu của người ta rồi, nghĩ người ta chả ra làm sao, vì thế không thích nữa? Xem ra sức hấp dẫn của Đình Hải cũng chỉ đến thế thôi!”

Nhưng, tại sao tâm trạng cô lại vui vẻ thế này!

Văn Tịch dùng ánh mắt bức thiết, hoài nghi nhìn Huyền My, có chút ngại ngùng nhẹ giọng nói: “Không phải Đình Hải không đủ sức hấp dẫn, mà là tớ..... Tớ thích một chàng trai ưu tú hơn, ấm áp hơn Đình Hải!”

“Hả??”

Huyền My ngạc nhiên đến mức trừng mắt: “Ai thế?! Không thể nào!! Ở ngôi trường này, còn có người ưu tú hơn Đình Hải á?? Sao tớ chưa gặp nhỉ?! Hơn nữa, không phải ngày nào tớ với cậu cũng dính lấy nhau sao? Xung quanh cậu làm gì có ai ưu tú hơn Đình Hải chứ? Không phải là học sinh trường mình à?”

Văn Tịch nghe Huyền My nói, không nhịn được mà nhếch môi lên

cười. Tâm trạng căng thẳng vừa rồi cũng đã biến mất, cô gật đầu: “Là học sinh trường mình đây!”

“Thế rốt cuộc là ai? Tớ có quen không?”

Nói như thế, Huyền My liền trở nên tò mò.

“Quen.”

Văn Tịch thật thà gật đầu. “.....”

Huyền My không dám tin tưởng, trừng mắt nhìn Văn Tịch: “Trường chúng ta làm gì có nam sinh nào ưu tú hơn Đình Hải chứ?”

Văn Tịch chớp chớp đôi mắt xinh đẹp: “Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.....”

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.....”

“Ừm!”

“Gần ngay trước mắt?? Gần ngay trước mắt.....”

Không.....không phải chứ?

Trong lòng Huyền My, bỗng bắt đầu sợ sệt.

Trông thấy Văn Tịch nhìn mình với ánh mắt bức thiết, Huyền My có dự cảm không lành..... Cô chợt muốn..... muốn bỏ chạy.....

“Cái..... cái đó, Văn Tịch.....”

Huyền My nói chuyện bắt đầu lúng ta lúng túng.

“Hương Bách, cậu đề tớ nói đã, được không?”

Văn Tịch dường như biết được Huyền My muốn nói gì, vội vã nắm tay cô, nhanh chóng mở miệng, chặn lời cô: “Cậu đề tớ nói trước đã.....”

Huyền My cảm thấy áy náy trong lòng.....

Thấy bộ dạng nghiêm chỉnh của Văn Tịch, cô chỉ có thể ấp úng gậy đầu: “Ừm, cậu nói trước đi.....”

Trên trán, những tầng tầng mồ hôi lạnh bỗng xuất hiện. “Hương Bách, tớ thích cậu! Thật đó, mặc dù thời gian chúng ta quen nhau không lâu, mặc dù lúc mới đầu, người tớ thích là Đình Hải, nhưng, sau khi tiếp xúc với cậu trong vài ngày ngắn ngủi, tớ phát hiện ra, cậu là một người vô cùng tốt bụng, nhiệt tình, rất dễ tâm đến việc của tớ, cậu đem đến người khác cảm giác ấm áp, hơn nữa mỗi ngày đều là những nhiệm vụ, sự vui vẻ của cậu đã dần dần truyền cho tớ, mỗi khi ở cùng cậu, tớ cảm thấy thực sự thoải mái, thực sự hạnh phúc, tớ thích cảm giác được ở cùng cậu.....”

Văn tịch vừa nói, mặt vừa đỏ lên, đôi tay nhỏ kéo lấy tay Huyền My, rất gấp gáp, rất nóng lòng.

Cô chớp chớp mắt, hỏi Huyền My: “Cậu thì sao? Cậu có muốn ở bên tớ không?”

Huyền My sợ tới mức trán và lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh. Sau một hồi, đứng ngây ở đó, không biết phải làm thế nào, trong đầu trống rỗng, mù mờ, ngỡ ngàng.

Cảnh tượng trước mắt, cô chưa từng dám nghĩ đến.

Cả đời này cô cũng chưa từng nghĩ đến, sẽ có người con gái tỏ tình với cô!!

Mà người con gái ấy, lại là bạn thân nhất của cô.....

Thế.....Thế cô phải mở lời từ chối thế nào?!!

Nói với cô ấy, bản thân thực ra cũng là con gái?!

Hay là mặc kệ, trực tiếp từ chối luôn?!

Nhưng, trực tiếp từ chối, cô sao có thể nhẫn tâm chứ?!

Văn Tịch trông có vẻ mảnh mai, yếu đuối, rất cần sự bảo vệ của người

khác?! Chết tiệt, tại sao không có người con trai nào thực sự khiến Văn Tịch động lòng chứ?!

Huyền My thực sự buồn phiền. thực sự khó xử!!

Ngây ngốc hồi lâu ở đó, không biết phải trả lời thế nào mới ổn.

Nào biết được Văn Tịch bỗng tiến lên phía trước, kiễng chân, hôn lên đôi môi đỏ mọng, mềm mại của Huyền My..... Sợ hãi?!!

Huyền My giật mình, mắt mở to, kinh hãi nhìn Văn Tịch tiến lại gần, trong vài giây ngắn ngủi quên mất phải tránh đi.

Bỗng nhiên, chỉ cảm thấy phía sau cổ gáp gáp.....

Còn chưa đợi cô phản ứng lại, cổ đã bị một lực mạnh kéo

về phía sau.

“Ai thế?!!”

Huyền My quay đầu về sau nhìn. Trong giây lát, sững sờ: “Đình Hải?!!”

Văn Tịch cũng chết sững ở đó nhìn Đình Hải đột nhiên xuất hiện. Người có da mặt mọng như cô, lúc ấy lại càng thêm đỏ.

“Hai người đang làm gì thế?”

Đình Hải mặt thâm trầm, chất vấn Huyền My. Thái độ lạnh nhạt, rất tẻ. Huyền My thoát ra khỏi cánh tay của Đình Hải: “Anh sao thế?”

Tên quý này đang chê bậy giờ chưa đủ loạn hay sao?

“Cậu vừa rồi..... đang hôn?? Hôn cô ấy?!!”

Đình Hải dùng ánh mắt kì dị nhìn Huyền My, lại dùng tay chỉ chỉ Văn Tịch đang đứng đối diện. Trên gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị ấy, xuất hiện vài vạch đen, lại còn có cả chút tức giận. Huyền My nhanh chóng nắm lấy bàn tay đang chỉ Văn Tịch của Đình Hải, mắng: “Anh đừng có khiến mọi chuyện thêm loạn nữa! Vừa rồi anh nhìn lầm rồi, anh mau đi

đi! Tôi còn lời muốn nói với Văn Tịch!”

Tên quý này, xuất hiện lúc nào thì không xuất hiện, đúng lúc này lại ló mặt ra!!

Đình Hải căn bản không quan tâm lời nói của Huyền My, một tay kéo cô, quay người bỏ đi. “Đình Hải!!”

Huyền My gấp gấp, cô còn kịp nói rõ ràng với Văn Tịch mà!

“Học trưởng Đình Hải.....”

Văn Tịch vội vàng đuổi theo: “Hương Bách còn có lời muốn nói.....”

“Cô tên là Văn Tịch đúng không?!”

Chợt, Đình Hải dừng bước.

Ánh mắt thờ ơ dừng lại trên người Văn Tịch. Văn Tịch gật đầu: “Đúng thế.”

“Cậu thích cô ấy?”

Đình Hải chỉ vào Huyền My đang đứng bên cạnh mình, hỏi cô. Văn Tịch nhìn Huyền My, mặt lại xuất hiện những vàng đỏ. Không trả lời, mà cũng bỏ qua, không cho trả lời. “Từ bỏ đi, cô ấy không thích cậu đâu!”

Đình Hải nói một cách trực tiếp. Trên mặt Văn Tịch lúc ấy hiện lên vài phần tổn thương, gấp rút nhìn về phía Huyền My, tràn đầy hy vọng rằng cô ấy sẽ cho mình một đáp án khác.

Huyền My véo trộm lưng Đình Hải một cái để trả thù.

Từ phía lưng Đình Hải, cô thò đầu ra, cười với Văn Tịch một cái: “Văn Tịch, thực ra tớ..... không phải tớ không thích cậu, tớ rất thích cậu đấy, chỉ là cái thích ấy.....”

Huyền My đành xua xua tay: “Cậu biết không? Chính là kiểu thích giữa bạn bè với nhau.”

“Vì sao?”

Vành mắt Văn Tịch đỏ lên: “Hương Bách, cậu nghĩ là tớ không tốt, có phải không?”

“Không.....Không, không phải!”

Huyền My rất không muốn thấy Văn Tịch khóc, một khi cô khóc, trái tim bé nhỏ ấy của Huyền My cũng vỡ vụn theo.

“Vì sao cậu lại không thích tớ chứ?”

Văn Tịch nói, hai hàng nước mắt uỷ khuất cứ thế lăn dài xuống. Giọt nước mắt ấy, thực sự khiến Huyền My vô cùng gấp gáp, lúc này mới đẩy Đình Hải ra đi an ủi Văn Tịch, chỉ thấy thắt lưng gấp gáp..... trong nháy mắt, hàm dưới bị bàn tay nhấc lên cao.....

Còn chưa đợi cô hiểu tình hình, đôi môi đỏ mọng liền bị đôi môi mát lạnh khác..... hôn!!

“Đùng.....”

Một tiếng “nổ” mạnh.....

Cùng lúc ấy, trong đầu của Huyền My và Văn Tịch bỗng có tiếng “nổ”, sau đó là một hồi “ong ong”. Ba người, người trầm tĩnh nhất, đương nhiên người gây chuyện vẫn là.....Đình Hải!!

Tất cả, đều do cậu ta, dường như là sự phát sinh tự nhiên.

Cánh tay ôm chặt eo nhỏ của Huyền My, tay đem gương mặt nhỏ của cô nâng lên cao, tùy ý hôn thêm một lần nữa, hôn sâu..... Lúc Huyền My vẫn còn ngây ngốc, Đình Hải đã từ từ rời môi cô. Năm tay, rồi kéo cô rời đi.

-----oOo-----

Chương 557: Nụ hôn thật dài

Nguồn: EbookTruyen.VN

Văn Tịch lập tức khóc lớn. Lúc này Huyền My mới chợt tỉnh táo lại:
“Văn Tịch, cái đó, tớ...”

"Hương Bách, cậu và Đình Hải... Cậu và Đình Hải thật sự là loại quan hệ đó... Hu hu hu..."

"Văn Tịch, xin lỗi!! Cậu đừng khóc..."

Huyền My bị Đình Hải kéo đi về phía trong ký túc xá.

Cô không chống lại nổi sức lực của Đình Hải, vừa đi vừa không yên tâm kêu lên với Văn Tịch: “Văn Tịch, cậu đừng suy nghĩ lung tung, cậu về sớm một chút đi!! Ngày mai tớ sẽ giải thích cặn kẽ với cậu...”

Trên sân bóng rổ đã không còn mấy bạn học, nhưng không còn mấy chú không có nghĩa là không có!

Với cảnh tượng Đình Hải hôn mình vừa rồi, Huyền My dám đánh cược ít nhất đã bị hơn ba bạn học cùng lớp nhìn thấy.

Ngày mai, trong trường học sẽ là một trận mưa rền gió dữ thế nào, Huyền My căn bản không dám nghĩ kỹ.

"Đình Hải!!"

"Đình Hải..."

Đi ra khỏi sân bóng rổ, Huyền My kéo Đình Hải lại: “Anh... tại sao vừa nãy anh lại muốn hôn tôi?”

Cô đỏ mặt, chất vấn cậu ta.

Đình Hải nhìn cô với vẻ mặt thản nhiên vô vị: “So với cậu áp úng từ chối người ta còn không bằng một cái hôn là sạch sẽ gọn gàng, tiết kiệm thời gian.”

"Anh... chỉ vì muốn tiết kiệm thời gian thôi sao?!!"

Huyền My quả thật muốn nôn ra máu.

"Nếu không thì sao?"

Đình Hải đút một tay vào trong túi quần, từ trên cao nhìn xuống Huyền My, ánh mắt khóa chặt lấy cô, đôi mắt rất sâu, hàng lông mày hơi cong lên: "Nếu không cậu nghĩ rằng tôi muốn làm gì?"

"Nhưng anh làm như vậy... sẽ khiến người ta hiểu nhầm đấy!!"

Huyền My thật sự sốt ruột: "Văn Tịch chắc chắn sẽ tưởng nhầm hai chúng ta là đồng tính, còn vứt bỏ cô ấy!! Không, không phải đúng, vừa rồi còn có các bạn học khác nhìn thấy. Ngày mai nói không chừng giáo viên và học sinh trong cả trường đều biết chuyện tối nay! Nếu thật vậy, hai chúng ta tiêu đời rồi!!"

"Sao lại nói hai chúng ta đều tiêu đời chứ?"

Đình Hải hình như cảm thấy buồn cười trước lí do của cô: "Lẽ nào nhà trường biết được còn có thể đuổi hai chúng ta sao? Bây giờ chúng ta đang học đại học, trong đại học vẫn ủng hộ tự do yêu đương!"

"Cái này thật ra cũng đúng!"

Huyền My khẽ gật đầu tán thành, nhưng dường như nghĩ tới điều gì, cô liền vội vàng lắc đầu: "Không đúng không đúng!! Cái gì mà tự do yêu đương chứ? Hai chúng ta căn bản không yêu đương..."

"Đúng là không yêu đương!"

Đình Hải cũng gật đầu, đặc biệt tán thành những lời này của cô.

Huyền My khẽ cắn môi: "Đình Hải, nếu như ngày mai tất cả mọi người đồn ầm lên hai chúng ta đồng tính thì phải làm thế nào?"

"Cậu muốn làm thế nào?"

Huyền My lộ vẻ rầu rĩ, ngược lại dáng vẻ Đình Hải thản nhiên giống như căn bản không để ý tới vấn đề này.

"Giải thích!! Phải cố gắng giải thích!! Nếu như chuyện này thật sự truyền ra, hai chúng ta lại cố gắng nói với bọn họ, đây thật ra chỉ một hiểu nhầm thôi. Hai chúng ta không phải là đồng tính, Đình Hải anh thực tế đã sớm có cô gái yêu thích rồi!!"

"Tùy cậu..."

Đình Hải nói xong lại muốn đi.

Huyền My đi theo sau lưng cậu ta, trong miệng còn nói không ngừng: "Vừa rồi anh hình như đã thật sự làm cho Văn Tịch tổn thương sâu sắc rồi. Đều tại anh đấy, lúc này đi ra làm gì cho thêm loạn chứ!"

"Cậu và cô ấy hôn nhau, dường như còn rất hưởng thụ nhỉ?"

Đình Hải lạnh lùng nhìn cô.

Huyền My khẽ sờ môi mình, nghiêm túc nhớ lại một lát mới gật đầu nói: "Hình như cảm giác cũng không tệ lắm, môi của cậu ấy rất mềm..."

Đáng tiếc, cô không có cảm giác với phụ nữ!!

Đáng tiếc, cô là một đứa con gái thật sự!!

Nếu là đàn ông, cô chắc chắn sẽ kéo Văn Tịch qua, ôm vào trong lòng hôn tới đã nghiền mới thôi!

Đương nhiên, những điều này chỉ là dưới tình huống cô ôm ấp ảo tưởng không thực tế mình là người đàn ông... Gương mặt điển trai của Đình Hải trầm xuống, bước chân chợt dừng lại: "Cậu có cảm giác khi hôn với cô ấy à?"

"Không."

Huyền My lắc đầu nói thật: "Tôi chỉ xem cậu ấy như chị em tốt của em thôi, làm sao có thể có cảm giác được chứ?"

"Vậy với tôi thì sao?"

Đình Hải chợt truy hỏi.

"Gì cơ?!"

Huyền My sững sốt, tim đột nhiên đập loạn: "Cái... Cái gì với anh chứ?"

Cô biết rõ còn hỏi, chột dạ căn bản không dám nhìn Đình Hải.

"Hôn tôi có cảm giác gì?"

Cô càng chột dạ, Đình Hải lại càng bình tĩnh, bước tới gần cô một chút, đầu hơi cúi xuống ghé sát vào gương mặt nhỏ nhắn đã hoàn toàn đỏ bừng của cô, hỏi cô: "Là cảm giác gì vậy?"

"Có thể... Có thể có cảm giác gì chứ?"

Huyền My nuốt nước bọt nói: "Lại tùy tiện động một chút mà thôi, hai chúng ta như vậy cũng không tính là hôn đi? Hơn nữa, hai thằng con trai... hôn nhau thì có thể có cảm gì... A a..."

Kết quả, Huyền My đang nói, còn chưa kịp nói xong đã chợt dừng lại. Cô chỉ cảm thấy gương mặt nóng lên, một bàn tay bỗng nhiên nâng gương mặt của cô lên, không đợi cô hiểu được chuyện gì xảy ra đã thấy trước mắt tối sầm... Đình Hải không nói lời nào, gương mặt điển trai kia đã ép về phía cô. Chờ tới lúc cô kịp phản ứng, đôi môi mỏng gợi cảm của cậu ta không ngờ đã khóa kín đôi môi đỏ mọng của cô.

Đầu lưỡi ấm nóng, ẩm ướt nhanh chóng cạy môi của cô ra, ngang ngược đưa vào trong khoang miệng thơm tho ngọt ngào của cô, thưởng thức mùi vị của cô, tùy ý triền miên quán quýt với đầu lưỡi mềm mại... Nụ hôn sâu tới bất chợt này làm cho đầu óc của Huyền My chợt mê mẩn.

Cảm giác ấm nóng, ẩm ướt này dường như lập tức hút cạn tất cả sức lực trong cơ thể cô, làm cho cô chỉ có thể yếu ớt ngã vào trong ngực của cậu ta, mặc cho Đình Hải biến nụ hôn này... càng sâu hơn, nóng bỏng hơn... Giờ phút này, Huyền My đã sớm quên mất thân phận của mình là con trai...

Đối mặt với sự trêu chọc và cảm dỗ của cậu ta, cô hoàn toàn quên giãy giụa, quên từ chối... nghe theo trái tim mách bảo, hai tay không nhịn được đặt lên cổ cậu ta, hai chân kiễng lên, đón nhận lấy nụ hôn sâu, ẩm

ướt lại nóng bỏng này, trong lúc ngây ngất còn trức trặc đáp lại cậu ta.

Hai người không biết đã hôn nhau bao lâu...

Mãi đến khi cảm giác Huyền My không thể hít thở bình thường, Đình Hải mới lưu luyến thả cô ra.

"Bây giờ thế nào? Không phải là chạm một chút mà là chạm rất lâu, có tính là hôn không?"

"..."

Huyền My chỉ cảm thấy trong đầu như có tiếng sấm nổ vang, nổ tới choáng váng đầu óc, hai chân mềm nhũn hoàn toàn không có sức, gương mặt đỏ như có thể nhỏ ra máu: "Đình Hải, anh... anh thật sự là đồng tính à?"

"..."

Đình Hải cạn lời, trực tiếp vỗ một cái vào trên đầu của cô, mắng một câu: "Đần độn!!"

Nói xong, cậu ta còn không nhịn được cười khẽ một tiếng.

Tiếp đó, cậu ta xoay người và bước nhanh đi.

Qua một lúc lâu, Huyền My mới điều hòa được hơi thở, đuổi theo bước chân của Đình Hải: "Đình Hải, anh... anh như vậy... tôi, sẽ làm tôi thật sự tưởng nhầm anh là đồng tính đấy!!"

"Tôi thích con gái!!"

Đình Hải nhân mạnh.

Sau đó cậu ta không thèm liếc nhìn cô lấy một cái.

Huyền My thở hỏn hên: "Cho nên vừa rồi là anh trêu chọc tôi à?"

"..."

Đình Hải cảm thấy nói chuyện với kẻ ngốc thiếu gân này thật sự hơi mệt, bởi vì cô luôn nghĩ chỉ số thông minh của tất cả mọi người trong thiên hạ đều giống như cô vậy.

"Tùy cậu nghĩ thế nào cũng được!"

Đình Hải quyết định mặc cho cô miên man suy nghĩ.

Dù sao, cậu ta vẫn kiên trì với cô là được.

Hơn nữa, dù sao trong thế giới tình cảm cũng phải có chút không gian tưởng tượng mới có thể làm cho đối phương hứng thú với mình... Đình Hải phóng khoáng để lại một câu nói đầy ẩn ý rồi bước nhanh đi.

Bỏ lại một mình Huyền My... nghĩ muốn vỡ đầu!!

Một đêm này nhất định chính là một đêm mất ngủ rồi...

Huyền My đau khổ suốt nửa thì đập đầu vào giường!

- Ngày hôm sau -

Huyền My mang cái đầu ổ gà và đôi mắt gấu mèo đi học.

Cùng lúc đó, thành tích nhập học cũng được công bố ở trên cột thông báo của tòa nhà nghệ thuật.

Huyền My thi xem ra không tốt nhưng không tệ, mỗi môn cuối cùng đều đạt tiêu chuẩn, đứng thứ 20 trong lớp. Nói thật, thành tích này đối với cô đã là rất an ủi rồi.

Cô thật lòng cảm ơn Đình Hải.

Nếu không nhờ có cậu ta, hôm nay mình chắc chắn bị trượt cuộc thi nhập học này.

Huyền My nhìn thành tích của mình xong, thật vất vả mới chen qua đám người ra ngoài. Không biết sao, cô luôn cảm thấy ánh mắt mỗi người nhìn mình đều rất kỳ lạ. Chẳng lẽ trên mặt cô có dán hoa?

Cô đang định lấy gương ra soi thử thì thấy Văn Tịch đi đến cách đó không xa.

Chỉ vài giây, Huyền My lúng túng đứng ở đó, không biết nên xử lý thế nào.

Ngược lại Văn Tịch vẫn điềm đạm và ngọt ngào, cũng không trách cô mà chậm rãi đi về phía cô.

"Hương Bách..."

"Văn Tịch, Chuyện... chuyện hôm qua, thật ra chỉ là chuyện hiểu nhầm thôi. Tớ và Đình Hải..."

Nhắc tới Đình Hải, ánh mắt Văn Tịch thoáng buồn bã.

"Hương Bách, tối hôm qua tớ trở về đã suy nghĩ rất nhiều rồi."

"Sao?"

"Nói thật, trước đó tớ rất khó tiếp nhận được chuyện đàn ông yêu nhau. Tớ còn tưởng rằng mình không có cách nào chúc cậu và anh Đình Hải hạnh phúc. Nhưng... tớ suy nghĩ kỹ lại, nếu như cậu và anh Đình Hải thật lòng yêu nhau thì tớ sẽ không miễn cưỡng nữa. Tớ biết, chuyện tình cảm này không có cách nào miễn cưỡng được, nhất là người căn bản không có hứng thú với con gái như cậu! Nhưng..."

Văn Tịch nói đến đây thì bước tới một bước, trong đôi mắt long lanh thoáng ngân ngấn nước mắt: "Nhưng tình cảm của tớ dành cho cậu cũng không thể xóa bỏ được trong thời gian ngắn. Cho nên... Cho dù tớ vẫn thích cậu, cũng mong cậu đừng ghét tớ. Tớ... vẫn muốn làm bạn tốt của cậu giống như trước đây, được không?"

Văn Tịch nói mấy câu, quả thật làm cho Huyền My không có chỗ dung thân.

Càng đừng nói tới cảm giác áy náy trong lòng cô!

Cô gái tốt như vậy, sao cô lại nhẫn tâm tổn thương chứ?!

Nhưng ông trời đã quyết định, cô cũng chỉ có thể tổn thương mà thôi!

"Văn Tịch, cậu đừng nói vậy. Trong lòng tớ, cậu vẫn luôn là bạn tốt của tớ! Thật ra tớ và Đình Hải..."

Huyền My thở dài: "Thật ra tớ và Đình Hải không phải là như vậy..."

Văn Tịch kinh ngạc nhìn Huyền My, chớp chớp mắt: "Không phải là như vậy? Nhưng tối hôm qua hai người các cậu rõ ràng còn... còn hôn rồi..."

Nói đến đây, ánh mắt Văn Tịch lại vô thức đỏ lên.

"Ôi! Cậu không biết Đình Hải kia, cậu không biết anh ta, mỗi ngày anh ấy đều lấy chuyện trêu tớ làm vui! Có ý, có ý..."

"Có ý à??"

Văn Tịch rõ ràng còn cảm thấy không tin.

Nhưng thật ra gương mặt cô ấy lại lộ vẻ mong chờ nhìn Huyền My: "Vậy cậu không thích anh ấy à?"

"Hả?"

Huyền My bị Văn Tịch hỏi vậy thì sửng sốt vài giây.

Cô chỉ ngây người mấy giây như thế, trong lòng Văn Tịch lại xác định được một việc: "Hương Bách, cậu thích Đình Hải!"

"Hả?! Không, không, không, tớ không thích anh ta!!"

Huyền My vội vàng bác bỏ: "Văn Tịch, tớ là con trai, tớ làm sao có thể thích con trai được chứ!! Hơn nữa, Đình Hải cũng không phải là đồng tính, thật ra anh ấy đã có người thích rồi, hơn nữa còn thích cô ấy hơn mười năm! Bây giờ hai người bọn họ đang yêu nhau, chỉ thiếu chưa ở cùng nhau thôi!"

"Đình Hải có người thích rồi nữa?"

Văn Tịch kinh ngạc: "Vậy sao tối hôm qua anh ấy còn tức giận khi thấy

tớ hôn cậu như vậy..."

"Hả? Anh ấy có tức giận sao?"

"Có mà! Mặt cũng sấp đen thành đáy nồi rồi! Lại giống hệt bữa cơm tối qua lúc cậu không tới chỗ hẹn với chúng tớ, cậu không biết mặt anh ấy đen thành thế nào..."

"Ái chà! Chuyện lỡ hẹn hôm qua, tớ vẫn phải giải thích một chút! Hôm qua tớ đi nửa đường bị chủ nhiệm lớp cản lại, nhất quyết bảo tớ đi xét duyệt bài thi giúp cô ấy. Cuối cùng tớ không có cách nào nên đành phải đi. Kết quả thì sao chứ? Điện thoại di động của tớ đúng lúc hết pin..."

Huyền My cố gắng giải thích.

"Hóa ra là vậy!"

Văn Tịch mới chợt hiểu ra: "Nhưng tối hôm qua thấy cậu mãi không đến, Đình Hải liền đi trước, để lại một mình tớ ở đó buồn chán ăn cơm... Cậu thật đáng ghét!"

-----oOo-----

Chương 558: Kẻ thù chung của các sinh viên nữ trong cả trường

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Hả? Đình Hải đi trước sao?"

Nhưng không phải Kỳ nói Đình Hải đi dạo phố cùng Văn Tịch sao? Người này lừa cô à?!

"Đúng vậy! Cậu không xuất hiện, anh Đình Hải hình như rất không vui, cuối cùng cơm cũng không ăn đã một mình đi trước. Tớ nghĩ có lẽ anh ấy tức giận vì nghĩ cậu cố ý nói tư hòng cho tớ và anh ấy..."

"Tớ thật oan uổng!"

Huyền My vỗ một cái lên trên trán mình: “Nhưng thôi đi, dù sao chuyện cũng qua rồi. Chúng ta đi thôi, sắp vào học rồi! Nhưng mình nói này, Văn Tịch, cậu có cảm giác được ánh mắt các bạn học nhìn tớ đều có chút kỳ lạ không? Trên mặt tớ có dính gì à?”

"Không a! Không dính gì. Có phải cậu suy nghĩ nhiều quá không?"

"Cũng có thể là vậy!"

Hai người vừa nói vừa đi với nhau vào phòng học.

Vào buổi trưa...

Huyền My vốn đã hẹn Văn Tịch cùng đi tới căng tin ăn cơm, kết quả cô ấy đột nhiên có việc lỡ hẹn, cô không thể làm gì khác hơn là một mình mang theo hộp cơm đi tới căng tin.

Nhưng cô không ngờ mình chết tử tế không chết, mới vừa đi đến cửa chính căng tin đã thấy Đình Hải kề vai sát cánh với đám người trong đội bóng rổ của cậu ta từ bên kia đi tới căng tin.

Bọn họ cũng nhìn thấy Huyền My bên này.

Huyền My luôn cảm thấy, ánh mắt đám người kia nhìn mình cũng giống với những bạn học khác, nói một câu hình dung chính là là lạ!!

Mà Huyền My thì sao chứ?

Bởi vì tới hôm qua không nhịn được đã hôn hai lần, cô căn bản không dám nhìn thẳng vào Đình Hải.

Cô chột dạ xoay người muốn đi, quyết định ngay cả cơm cũng lười ăn!

Nhưng cô không ngờ mình mới quay người lại, Đình Hải ở phía sau đã gọi cô: “Này...”

"..."

Huyền My cạy lời, quyết định xem như không nghe được, cứ rời đi.

Vậy mà cô mới đi được vài bước, một cánh tay dài lại vòng qua thắt lưng cô ôm chặt, ngang ngược kéo cô đi về phía trong căng tin.

Ngoại trừ Đình Hải thì còn có thể là ai nữa chứ?

"Anh làm gì thế hả?! Mau thả, thả tôi ra!!"

Huyền My sợ đến mức vội vàng giãy giụa.

Người này...

Lại dám... ôm cô ở trước mặt mọi người?!!

Cậu ta thật sự không sợ người khác hiểu nhầm hai người bọn họ sao?!

Đám người trong đội bóng rổ cũng vội vàng đi tới, mờ ám trêu chọc hai người bọn họ: "Làm gì vậy? Cô dâu mới, nghe nói tối hôm qua còn ân ân ái ái, hôn môi ở trên sân bóng rổ, sao hôm nay gặp mặt lại âm ỉ không được tự nhiên thế?"

Bị dọa rồi?!!

Hôn... hôn trên sân bóng rổ á?!!!

Sao bọn họ biết hết vậy?!!

Huyền My đột nhiên có cảm giác nghẹn thở, vài phút sau sẽ ngất đi mất.

"Đi ăn cơm với anh!"

Đình Hải nghe được các thành viên trong đội trêu đùa, không ngờ lại không phản bác, cũng không nổi giận, dường như căn bản không nghe thấy, bàn tay ôm Huyền My còn không hề thả ra.

Huyền My cuối cùng không chịu nổi: "Đình Hải, anh điên rồi à?! Anh đừng ôm tôi như vậy, trong phòng ăn có nhiều bạn học đang nhìn đấy? Anh không sợ mấy lời đồn nhảm đó à?"

"Lời đồn nhảm nào chứ?"

Đình Hải híp mắt, cười hỏi cô.

Nhìn có thể thấy tâm trạng cậu ta còn rất tốt.

"..."

Đây là lần đầu tiên Huyền My biết hóa ra người này mặt dày vô sỉ như thế.

Đã bị bạn học bàn luận thành như vậy, thế mà cậu ta còn cười được!

"Nói hai chúng ta yêu nhau, nói hai chúng ta là đồng tính đây!! Anh không để ý à?"

"Không sao."

Đình Hải giữ cô đi về phía trong phòng ăn.

Huyền My há hốc mồm: "Này!! Tôi không sao mới đúng chứ!! Dù sao tôi là học viên mới, không ai quen biết tôi. Ngược lại anh, Đình Hải, anh là nhân vật nổi tiếng trong trường chúng ta, không ai không biết anh!! Anh bị người ta hiểu nhầm thành đồng tính, anh không cảm thấy mất mặt à? Anh không thấy trong lòng khó chịu sao?"

"Cậu yên tâm đi! Bây giờ cậu cũng là nhân vật nổi tiếng trong trường chúng ta rồi! Cậu cảm thấy cậu làm con trai lại tán đổ Đình Hải - nam thần trong lòng tất cả sinh viên nữ trong trường chúng ta, mọi người còn có thể không biết cậu sao?"

"..."

Thảo nào hôm nay tất cả bạn học đều nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ!!!

Ngay cả bây giờ, cô cũng cảm thấy lúc này đang có vô số ánh mắt căm thù nhìn cô, bộ dáng kia đúng là hận không thể kéo cô đi lãng trì rồi!

Huyền My thật sự muốn tìm một cái hố chôn mình: "Đình Hải, chúng ta có thể dừng như vậy được không? Anh đừng đùa tôi nữa! Anh ôm tôi như vậy, sẽ làm anh hoàn toàn cắt đứt tình duyên với các bạn gái đấy!"

"Không sao, anh có cậu là đủ rồi!"

"..."

Huyền My biết người này đang nói đùa.

Cậu ta lại cố ý muốn làm cho cô bối rối!!

Cô càng lúng túng, cậu ta lại càng cười vui vẻ.

Cho nên bữa cơm này...

Xung quanh có các bạn học đứng xem, làm cho Huyền My cảm thấy mình thật chẳng khác nào khí trong vườn thú.

Mà biểu hiện của Đình Hải thế nào?!

Ha ha...

Thật sự có thể nói là cực giống với bạn trai của một cậu con trai!!

Nào là gấp thức ăn cho cô, nào là thêm cơm cho cô! Khi có nhiều người nhìn, thế mà cậu ta còn dám... đút cơm cho cô!!! Đút cơm cho cô đấy!!

Đình Hải, anh thật sự đủ rồi đấy!!!

Huyền My phản đối, cũng sắp phát khóc rồi. Cô chưa từng nghĩ tới chỉ mình sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng của trường học vì một chuyện như vậy: "Đình Hải, đây không phải là bản tính của anh!! Vì sao anh phải làm như vậy chứ?"

Lông mày Đình Hải cong lên: "Tôi muốn cho giáo viên và sinh viên trong cả trường đều biết, cậu đã... bị Đình Hải anh nhận thầu từ đầu đến chân!!"

"..."

Huyền My cảm thấy người này nhất định là đang trả thù chuyện cô lỡ hẹn tối hôm qua.

...

Tin đồn liên quan tới chuyện Cao Hường Bách và Đinh Hải yêu nhau lập tức được truyền đi khắp cả trường, gần như không có người nào không biết, không có người nào không hiểu.

Huyền My đi trong trường học cũng hận không thể cầm quyển sách che mặt mình.

Dọc đường đi, bất kể cô tới chỗ nào sẽ luôn nghe được mấy lời bàn tán như vậy: “Thấy không, chính là tên ẻo lả kia đấy. Mình thật sự không ngờ Đinh Hải sẽ thích loại người như vậy, thật khiến cho người ta buồn nôn!”

Má nó!!

Cô là loại người gì?

Cô cũng tính là loại một mầm cây mọc thẳng, được không?!

Huyền My xem thường chuyện tranh cãi với đám con gái đó.

Thật ra, không phải là cô xem thường mà căn bản tranh cãi không nổi.

Bây giờ có thể nói cô đã thật sự trở thành kẻ thù chung của các sinh viên nữ trong cả trường rồi. Cô sợ mình mới mở miệng nói một câu, sau đó tất cả đám con gái đó sẽ hợp nhau lại tấn công, vậy cô còn không được hoàn toàn chết rồi sao.

Cô quyết định chạy nhanh như một làn khói.

Lúc này Huyền My mới trở về phòng học, đi tới và ngồi xuống bên cạnh Văn Tịch. Các bạn học nữ trong lớp cũng xúm lại, đứng ở bên cạnh Văn Tịch và chua ngoa nói: “Văn Tịch, cậu có biết chuyện nổi tiếng của Hường Bách không? Chắc chắn cậu còn không biết đâu nhỉ? Cậu ta lợi hại lắm, ngay cả nhân vật lớn trong trường chúng ta cũng bị cậu ta giải quyết được!! Rất giỏi đấy! Cậu xem trong lớp chúng ta cũng chỉ còn lại có một cô gái là cậu còn cam tâm tình nguyện chơi cùng với cậu ta thôi! Đồng tính luyến ái... A! Không cẩn thận là sẽ dính HIV đấy!!”

"..."

Phi!!

"Cậu mới dính HIV đây! Cả nhà cậu đều dính HIV!!!"

Huyền My tức giận mắng cô ta.

Vừa rồi dọc đường đi nghe bọn họ nói những lời điên khùng đã làm cho cô tức giận đủ rồi, bây giờ thật vất vả mới trở về lớp học của mình, không ngờ đám nữ sinh trong lớp cũng đáng ghét như thế.

"Lẽ nào tôi nói sai sao? Người nào không biết bây giờ cậu và Đình Hải là một đôi chứ? Đồ ẻo lả đáng chết!"

Cô gái này rõ ràng cũng không phải một là người dễ đối phó.

Nói thật, Huyền My sống mười tám năm nhưng thật ra rất ít khi tranh cãi với người khác, nhất là với con gái.

Kiểu người luôn sống vui vẻ như cô, từ trước đến nay không tranh cãi với người khác, nhiều lúc gấp quá cũng chỉ mắng một câu cố định: Cậu mới là cái gì, cả nhà cậu mới là cái gì. Thật sự bảo cô mắng vài câu thô tục thì cô không nói ra miệng được.

Huyền My đứng dậy, đối mặt với cô ta và lạnh lùng một câu: "Tôi ở cùng với Đình Hải, cậu kích động như vậy làm gì?! Cậu thích Đình Hải à? Hay cậu cho rằng không có tôi thì Đình Hải sẽ để ý cậu?"

Huyền My thậm chí lười ngồi lại học, ôm sách liền đi ra ngoài, khi đi còn không quên bỏ lại một câu: "Đúng, tôi và Đình Hải yêu nhau đấy! Cậu thật sự thích cậu ấy à? Vậy cả đời cậu cũng đừng có mà hy vọng!!!"

Shit!!

Nói xong câu đó, trong lòng Huyền My liền mắng Đình Hải.

Chính vì cậu ta mới khiến cho mình bị các sinh viên nữ trong cả trường cùng công kích.

Mà bây giờ thì sao? Mình muốn nói lại những cô gái này, không ngờ còn phải dựa vào cậu ta!

"Hương Bách..."

Huyền My mới đi ra khỏi phòng học được vài bước, Văn Tịch đã đuổi theo hỏi cô: "Cậu không ở lại học à?"

"Phiền!"

"Vì chuyện của học trưởng Đình Hải sao?"

"Cậu đừng nhắc tới anh ấy nữa! Anh ấy đúng là thù dai!! Lúc này hại tớ thật lắm! Văn Tịch, cậu có biết không, trên đời này có hai loại người tuyệt đối không thể đắc tội, một loại chính là tiểu nhân, còn một loại nữa chính là phụ nữ!! Ôi, cậu đơn thuần như vậy, nói cho cậu cũng nói vô ích..."

Huyền My nói đến đây còn liên tục hít sâu vài cái.

"Cô gái bọn mình có tệ như cậu nói sao?" Văn Tịch cười hỏi cô.

"Cậu là ngoại lệ."

"Vậy còn tạm được." Văn Tịch cười ngọt ngào, nhìn mặt Huyền My nhấn lại như một trái mướp đắng lại hỏi cô: "Cậu và anh Đình Hải thật sự không phải là quan hệ đó à?"

"Thật sự không phải!! Lúc này tớ thật sự bị anh ấy chơi lắm!"

Huyền My thật sự muốn khóc.

"Cậu có muốn thoát khỏi mối quan hệ với anh ấy không?"

"Muốn chứ!! Tớ nằm mơ cũng muốn!! Lẽ nào cậu có cách à?"

"Có thì có một cách, nhưng... cũng không biết cậu có chịu dùng không nữa?"

Văn Tịch nói, hai má thoáng ửng hồng.

"Cậu nhanh nói cho tớ nghe thử đi."

"Rất đơn giản, cậu tìm một bạn gái là được rồi!"

"Tìm bạn gái á?!!"

Huyền My bị lời này của Văn Tịch làm kinh ngạc, sững sốt hồi lâu: "Có được không vậy? Tớ không thể tìm bạn gái, làm vậy là không công bằng với người ta..."

Cô vội vàng xua tay và ôm sách đi về phía trước, nhưng lại bị Văn Tịch kéo lại: "Tớ không phải bảo cậu nghiêm túc tìm, chỉ giả vờ làm bạn gái cậu cũng được mà?!"

"Giả vờ thôi à?"

Huyền My nghi ngờ nhìn Văn Tịch, bỗng nhiên hiểu ra: "Văn Tịch, cậu muốn giúp tớ đúng không?"

"Ừ! Tớ không thích nhìn cậu mỗi ngày đều phải buồn phiền vì chuyện này!" Văn Tịch thành khẩn gật đầu.

"Nhưng tớ càng không thích để cậu giả làm bạn gái tớ!"

Huyền My nói xong lời này lại cảm thấy có ý nghĩa khác: "Dù nói thế nào, tớ cũng không muốn lợi dụng cậu! Thật là thật, giả là giả, hai chúng ta là bạn tốt, tớ chưa bao giờ muốn giữa chúng ta có quan hệ lợi ích này! Cậu biết không? Thôi đi, mặc kệ bọn họ đi! Bọn họ thích làm thế nào cũng được!"

"Hương Bách, đây không phải là cậu lợi dụng tớ! Là tớ làm bạn cậu nên muốn giúp cậu! Giữa chúng ta chỉ đơn giản như vậy thôi! Cậu cũng không cần cảm thấy làm vậy là thua thiệt cho tớ. Tớ làm bạn tốt của cậu, mỗi ngày nhìn cậu phải phiền não vì chuyện này lại không giúp được gì, trong lòng tớ cũng sẽ áy náy."

Huyền My nhìn cô ấy với vẻ không xác định: "Chúng ta làm vậy thật sự thích hợp sao?"

"Vì sao không thích hợp?"

Văn Tịch nghiêng đầu nhìn cô: "Chỉ cần chúng ta đều biết đây là đóng giả thì được rồi!"

"Văn Tịch, tớ không muốn tổn thương cậu."

-----oOo-----

Chương 559: Tớ không phải là con trai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Có đôi khi Huyền My thật sự muốn nói thật cho cô ấy biết: "Tớ từ chối cậu không phải là vì tớ không thích cậu, ngược lại tớ rất thích cậu. Tớ rất thích làm bạn với cậu, nhưng cả đời này tớ cũng không có cách nào yêu cậu. Hai chúng ta không thể yêu nhau! Cho nên, Văn Tịch nếu như cậu còn hy vọng xa vời là có thể nhận được sự đáp lại của tớ thì không thể được đâu, cậu có biết không?"

Huyền My nói quá mức trực tiếp làm cho Văn Tịch bị tổn thương, nhưng cô ấy lại giả vờ mỉm cười thoải mái nói: "Tớ biết, tính cách chúng ta khác nhau thì làm sao yêu nhau được!"

"..."

Huyền My thật kích động muốn đâm đầu chết.

"Hương Bách, chuyện này cứ quyết định như vậy đi! Cậu yên tâm, tớ chỉ xem cậu là bạn mà thôi! Tớ sẽ mau chóng làm cho mình không còn si mê cậu nữa."

Huyền My rất cảm động: "Văn Tịch, cảm ơn cậu..."

Bỗng nhiên, cô tự nhiên thông minh ra, nghĩ tới chuyện gì đó liền kích động nói: "Văn Tịch!! Cậu thấy mặt mũi này của tớ thế nào?"

Lông mày của Văn Tịch cong lên, cười: "Rất đẹp trai! Chỉ là có hơi tái thôi."

"Tớ nói chuyện nghiêm túc với cậu đây!"

Huyền My nói xong khoác tay lên vai Văn Tịch: "Thật ra tớ còn có người anh trai sinh đôi. Nếu không để tớ giới thiệu anh ấy cho cậu, cậu làm chị dâu của tớ đi!"

Văn Tịch kinh ngạc nhìn cô: "Cậu có anh trai sinh đôi á?"

"Đúng vậy!"

Huyền My liền vội vàng gạt đầu, lại dùng tay ra hiệu "xuyt" với Văn Tịch: "Cậu tuyệt đối đừng nói ra ngoài đây! Tớ cũng sẽ không nói cho ai cả..."

"Không thể để cho người khác biết sao?"

"Không thể!"

"Vậy được rồi, tớ bảo đảm sẽ không nói cho ai biết."

Văn Tịch đơn thuần gạt đầu, lại rất tò mò hỏi cô: "Anh trai cậu trông giống hệt cậu à?"

"Không kém bao nhiêu đâu, có chút không giống! Nói tóm lại, anh ấy càng đẹp trai, càng ngầu hơn tớ. Cậu mà gặp anh ấy thì cậu nhất định sẽ thích anh ấy thôi!"

"..."

Nhưng Văn Tịch muốn nói, nhưng người tớ thích là cậu cơ!

Cho dù có là sinh đôi cũng không phải là cùng một người!

Thấy Văn Tịch hình như không hứng thú lắm, cũng không vì cô nhiệt tình giới thiệu mà vui vẻ hơn, Huyền My lại rầu rĩ.

Cô rốt cuộc có nên nói thật cho Văn Tịch biết không?

Nếu như Văn Tịch nói bí mật của cô cho người khác thì phải làm thế

nào?

Huyền My buồn bực, rầu rĩ!

Cô phiền não tới mức gãi đầu, trong giây lát thật sự không biết nên làm gì.

"Hương Bách, cậu có tâm sự sao?"

"Ừ."

Huyền My nghiêm túc gật đầu: "Tớ có mấy lời muốn nói với cậu nhưng lại không dám nói cho cậu biết. Nếu tớ nói ra thì sợ cậu tức giận, còn sợ cậu vừa tức giận sẽ nói cho những bạn học khác biết, vậy tớ sẽ hoàn toàn tiêu đời..."

"Cậu rớt cuộc muốn nói gì thế?"

Văn Tịch nghi ngờ nhìn cô: "Cậu yên tâm đi, tớ bảo đảm với cậu là tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ ai biết!"

"Vậy cậu phải hứa với tớ là không được giận tớ đã."

"Rớt cuộc là chuyện gì thế?"

Văn Tịch càng thấy khó hiểu hơn. Cô ấy suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Được, tớ hứa không giận cậu."

"Vậy tớ nói thật..."

"Cậu nói đi!"

Văn Tịch bị cô làm cho càng thêm tò mò.

Huyền My nhìn xung quanh vài lần, thấy bên cạnh không ngừng có bạn học đi qua bên cạnh bọn họ, cô quyết định kéo Văn Tịch đến sân thể dục vắng vẻ, tìm một góc không có ai, lúc này mới lên tiếng nói: "Văn Tịch, tớ muốn nói, cậu tuyệt đối không được giận tớ!"

"... Cậu là Đường Tăng sao? Cậu đã nói những lời này đến nhiều lần rồi

đây!! Tớ hứa với cậu, tớ chắc chắn sẽ không tức giận, hơn nữa cũng tuyệt đối không nói bí mật của cậu cho người thứ ba biết!! Hường Bách, nếu như cậu thật sự không yên tâm, thật ra cậu không cần thiết phải nói cho tớ biết, tớ không quá để ý đâu. Bởi vì mỗi người đều có bí mật muốn giữ lại, tớ có thể hiểu được mà."

"Không, không, không! Tớ nhất định phải nói, tớ không muốn giấu cậu..."

Bởi vì cô sợ Văn Tịch sẽ vì cô mà càng lún sâu hơn.

"Được, vậy cậu nói đi."

"Ừ, vậy cậu hãy nghe cho kỹ nhé..."

Huyền My có chút tâm trạng: "Văn Tịch, thật ra, tớ... Tớ không phải là con trai!!"

"Hả??"

Văn Tịch kinh ngạc trừng mắt nhìn Huyền My: "Cái... Cái gì gọi là không... Không phải là con trai chứ?"

Huyền My khẩn trương nuốt nước miếng, trong chớp mắt tiếp theo liền quyết định nắm lấy tay của Văn Tịch đặt ở trước ngực của mình: "Cậu sờ thử..."

Văn Tịch nhú mày và nghiêm túc sờ, sau đó nghi ngờ nhìn cô: "Sờ cái gì? Không có gì cả mà?"

"..."

Huyền My suýt nữa nôn ra máu.

Đây là trực tiếp kỳ thị cô ngực phẳng sao?

"Thôi đi, sờ không tới thì đừng có sờ nữa, tớ lại nói thẳng vậy!"

Huyền My lấy tay của cô ra: "Văn Tịch, thật ra tớ... Là con gái!"

"Cái gì??"

Văn Tịch hoảng sợ trợn mắt nhìn cô, liếc nhìn ngực phẳng của cô rồi lại nhìn mặt cô: "Cậu... Cậu thật sự là con gái á?? Tớ không tin, tớ không tin..."

"Thật!!"

Huyền My rất nghiêm túc gật đầu.

"Nhưng tớ vừa sờ phía trước của cậu, căn bản không có gì mà!"

"..."

Huyền My buồn bực: "Tớ buộc lại! Cho dù không lớn nhưng thật ra vẫn có! Tớ đúng là con gái, không lừa cậu! Cậu có thì tớ cũng có, thật đấy!!"

Văn Tịch vẫn không dám tin: "Nếu như cậu... Là con gái, vậy vì sao cậu phải ăn mặc theo kiểu con trai chứ?"

Nói thật ra, kết quả này làm cho Văn Tịch vẫn khó có thể tiếp nhận được.

Hương Bách là một cô gái?! Người con trai mà mình yêu cuối cùng thật ra là một cô gái?

"Không thể nào!! Hương Bách, cậu nhất định là đang lừa tớ! Cậu sợ tớ sẽ vẫn quán quít lấy cậu, cho nên cậu mới lừa tớ đúng không?"

"Văn Tịch!!"

Huyền My buồn bực: "Tớ cho cậu biết là vì tớ không muốn để cho cậu lãng phí tình cảm vì tớ. Tớ thật sự xem cậu là bạn tốt, không mong tổn thương đến cậu, không muốn để cho cậu uổng công chờ mong một hồi! Tớ nói là sự thật, tớ không lừa cậu. Trước khi tớ lên đại học vẫn là thân con gái. Tớ và anh trai tớ thật ra là đôi song sinh long phượng, tớ tới đây học thật ra cũng là dùng chỉ tiêu của anh trai tớ thôi! Tớ vẫn giấu vì sợ nếu trường biết, về sau sẽ đuổi học tớ."

Văn Tịch hoảng hốt nhìn Huyền My đối diện, dường như cảm giác khó

có thể tiêu hóa được đáp án bất ngờ này, nhưng cũng đâu phải khó tiêu như vậy.

Muốn tin tưởng cô là một cô gái thật ra không khó, bởi vì cô vốn có vẻ ngoài cũng không giống con trai, nếu không làm sao có thể luôn bị các bạn trêu là ẻo lả chứ?

"Tớ... để tớ suy nghĩ một lát đã..."

Văn Tịch nói xong liền ngồi xuống chiếc ghế đã bên cạnh, tâm trạng rất sa sút.

Huyền My cũng ngồi xuống bên cạnh cô: "Văn Tịch, xin lỗi, tớ thật sự không phải cố ý lừa cậu..."

"Không... Không sao..."

Văn Tịch lắc đầu nhưng không nhìn cô: "Tớ biết cậu chắc chắn cũng có khó xử của mình."

"Cám ơn cậu đã có thể hiểu cho tớ, cậu thật tốt..."

"Nhưng..." Văn Tịch cắn cắn môi, quay đầu nhìn cô: "Tớ thích một cô gái, không phải rất kỳ quái sao?"

"..."

Huyền My cắn môi dưới, vẻ mặt vô tội nhìn cô ấy, không biết nên nói gì cho phải.

Văn Tịch cũng nhìn cô và chột mím cười.

Cô ấy lắc đầu: "Quả thật không thể tin nổi..."

Sau đó, hai người ngồi ở trên ghế đá, không ai mở miệng nói chuyện, lại cứ ngồi ngơ ngẩn như vậy tới hơn nửa giờ.

Cuối cùng...

"Được rồi! Tớ tiếp nhận sự thật này..."

Văn Tịch hít sâu một hơi rồi lên tiếng.

"Hương Bách, cảm ơn cậu đã nói cho tớ biết sự thật! Tớ bảo đảm, tớ tuyệt đối sẽ không nói chuyện này cho người thứ ba! Cậu nói cho tớ biết cũng tốt. Thật ra trái tim tớ hình như thích cậu nhưng rất trong sáng! Bởi vì... dù sao cùng giới tính thì yêu đương thế nào! Đúng không?"

"Thật à?!!"

Huyền My lập tức vui mừng đến mức suýt nữa nhảy dựng lên: "Văn Tịch, cậu thật sự suy nghĩ thông suốt rồi sao?!!"

"Với tình hình như bây giờ, tớ không muốn nghĩ thông suốt cũng không được!"

Văn Tịch cười ngọt ngào, híp mắt quan sát Huyền My đối diện: "Tớ đã nói mà, con trai ẻo lả như vậy quả thật không thích hợp lắm... Nhưng nói đi thì phải nói lại, Hương Bách, anh cậu sẽ không ẻo lả giống như cậu chứ?"

"Anh ấy mới không ẻo lả đâu! Anh ấy rất nam tính! Chờ có cơ hội tớ nhất định sẽ giới thiệu anh ấy cho cậu làm quen!! Oa, vậy thì tốt quá. Văn Tịch, cậu chính là chị dâu của tớ!! Không không không, từ giờ trở đi, cậu chính là chị dâu được tớ "khâm định"* rồi!!"

* Khâm định: do vua quyết định.

"..."

Khâm định?!

Cậu đã được hai người trong cuộc đồng ý chưa?

Văn Tịch bị tính cách hoạt bát của Huyền My làm ảnh hưởng, cũng cười cô theo, bỗng nhiên dường như nghĩ tới chuyện gì lại vội hỏi: "Được rồi, được rồi, chúng ta tạm thời đặt vấn đề thân phận thật giả của cậu sang một bên. Chuyện cấp bách bây giờ chắc là quan hệ giữa cậu và Đình Hải đi? Cho nên, cậu thật sự thích Đình Hải à?"

"Tớ không thích anh ấy!!"

Huyền My vội vàng phủ nhận.

"Nói dối!! Ánh mắt cậu cũng bán đứng cậu rồi!!"

"Mới không có đâu!!"

Huyền My không chịu thừa nhận.

Cô cảm thấy mình thật sự không có cảm giác này với Đình Hải.

"Vậy Đình Hải thì sao? Anh ấy rốt cuộc có cảm giác thế nào về cậu? Chẳng lẽ anh ấy thật ra đã sớm biết cậu là con gái à?"

"Không thể nào! Anh ấy không có cơ hội biết được đâu. Hơn nữa, nếu anh ấy biết thì chắc chắn đã sớm hỏi tớ rồi chứ?"

Huyền My nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

"Lẽ nào cậu cảm thấy anh ấy thật sự là đồng tính sao?"

"Nếu như anh ấy thật sự là đồng tính thì phải làm thế nào?"

Huyền My hỏi Văn Tịch.

Văn Tịch giang tay ra: "Đành chấp nhận! Vậy thì cậu chắc chắn tiêu đời!"

"Vì sao?"

"Nếu như anh ấy thật sự là đồng tính mà cậu lại là con gái, anh ta chắc chắn sẽ không thích cậu nữa!"

"..."

Sẽ là thế sao?

Huyền My rầu rĩ, nhưng ngay cả bản thân cô cũng không biết tại sao mình phải rầu rĩ như thế.

"Văn Tịch, sao cậu biết anh ấy chắc chắn sẽ không thích tớ nữa chứ?"

"Tớ chẳng phải cũng vậy sao! Tớ vốn nghĩ mình đặc biệt thích cậu, nhưng nghe cậu nói cậu là con gái, trong lòng tớ lại ớn lạnh... Sau đó, trải qua mấy mươi phút đấu tranh tâm lý, hình như... có thể xem cậu là con gái! Cho nên tớ cảm thấy đây là luận chứng cùng lý lẽ thôi! Nhưng tạm thời không nói những chuyện này nữa. Hướng Bách, cậu hình như đặc biệt để ý tới cảm giác của Đình Hải đối với cậu đấy..."

"Không, không, không! Không phải như vậy, tớ chỉ thuận miệng hỏi chút thôi!"

Huyền My vội vàng xoa tay phủ nhận: "Thôi đi, chúng ta mặc kệ anh ấy có biết hay không, dù sao tớ cứ giữ khoảng cách với anh ấy là được rồi! Bây giờ tớ chỉ muốn làm sao xóa sạch quan hệ với anh ấy. Tớ cũng không muốn mình đi trong sân trường mà cứ bị bạn học bàn luận thành đồng tính luyến ái, thật sự không được tự nhiên!"

"Rất đơn giản thôi, vẫn để cho tớ làm bạn gái của cậu!"

Văn Tịch ngược lại không hề để ý.

"Cậu vẫn bằng lòng giúp tớ à?"

"Bằng lòng chứ! Dù sao người khác cũng không biết cậu là con gái."

"Nhưng nói như vậy, tớ sẽ cản hết các bạn nam có ý với cậu!"

Vậy thì không tốt lắm đâu!

Văn Tịch cười: "Không phải cậu vừa nói sẽ để tớ làm chị dâu của cậu sao?"

"Đúng, đúng, đúng! Ngăn cản hết đám con trai có ý với cậu mới chính là ý nghĩ trong lòng tớ! Vậy thì tốt quá, từ giờ trở đi cậu chính là bạn gái của tớ!!"

Hai cô gái lại quyết định kế hoạch cấu kết với nhau làm việc xấu như vậy.

-----oOo-----

Chương 560: Lúc trước em chưa từng uống

Nguồn: EbookTruyen.VN

...

Hai ngày sau, chuyện Đình Hải và Cao Hường Bách là đồng tính luyến ái lan truyền trong trường cũng dần dần lắng xuống.

Tại sao vậy chứ?

Bởi vì Cao Hường Bách có bạn gái!!

Hơn nữa, quan hệ giữa hai người quả thật tốt tới mức...

Làm người ta muốn không tin cũng khó!

Hai người suốt ngày ra vào nắm tay, đi đâu cũng có đôi, ăn một bữa cơm cũng đút tới đút lui. Ngay cả hai người ăn kem cũng mỗi người cắn một cái. Dần dần lại có người biết, hóa ra Cao Hường Bách căn bản không phải là đồng tính luyến ái, hóa ra cậu ấy vẫn thích con gái. Hóa ra lúc đó cậu ấy và Đình Hải thật sự chỉ trêu nhau mà thôi!

Sau khi nhận được sự công nhận của các bạn học, tâm trạng Huyền My càng lúc càng tốt.

Tối hôm đó đi dạo phố với Văn Tịch trở về, Huyền My rất vui vẻ quay lại phòng ngủ.

Nói thật ra, cảm giác có thể chia sẻ bí mật với người khác thật tốt.

Ít nhất khi cô muốn đi dạo phố cũng có thể danh chính ngôn thuận đi cùng Văn Tịch ra ngoài ngắm nhìn cũng bộ quần áo đẹp, tinh thoảnh còn có thể mượn danh nghĩa của Văn Tịch, hai người len lén trốn vào trong phòng thay quần áo thử những bộ quần áo đẹp nữa.

Khi gặp chuyện khó xử, cô còn có thể tìm Văn Tịch thương lượng một

chút.

Thật tốt!

Huyền My cảm thấy may mắn khi mình quen biết được một người bạn tốt như Văn Tịch.

Cô vừa vào phòng khách của phòng ký túc, đã thấy Đình Hải đang ngồi một mình ở trên sofa buồn bực chơi game.

Trên gương mặt như lá bài tú lơ khơ kia không có chút cảm xúc nào.

Không đúng nói chính xác hơn là lúc này có vẻ càng lạnh lùng nghiêm túc, áp suất thấp hơn so với trước.

Huyền My đang định đi tới chào hỏi cậu ta, nhưng cuối cùng vẫn sợ hãi hơi lạnh của cậu ta mà quyết định tạm thời xem cậu ta như người tàng hình thì tương đối an toàn hơn.

Huyền My đi trải qua trước mặt cậu ta và đang muốn quay về phòng ngủ của mình, nhưng bất chợt cô cảm thấy cổ tay căng ra, một giây tiếp theo đã bị kéo mạnh đến trên sofa.

"Anh làm gì thế?"

Huyền My ngạc nhiên nhìn cậu ta.

"Cậu có biết bây giờ mấy giờ rồi không?"

Đình Hải lạnh giọng hỏi cô.

Huyền My ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường.

Đồng hồ chỉ về phía hai mươi một giờ.

"Giờ này rồi, sao cậu còn chưa ngủ hả?"

Theo lý thuyết, đồng hồ sinh học của cô không phải nên gõ vào mười giờ sao?

"Cậu đã làm gì?"

Vẻ mặt Đình Hải vẫn thâm trầm.

"Tôi đi dạo phố cùng Văn Tịch."

Huyền My thành thật khai báo.

Ánh mắt Đình Hải lóe lên: "Cậu đi dạo phố cùng Văn Tịch sao?"

"Đúng!"

Huyền My gật đầu, mỉm cười: "Đi dạo phố cùng bạn gái thì có gì kỳ lạ đâu chứ?"

"Bạn gái à?!!"

Màu mắt Đình Hải hoàn toàn tối lại, gương mặt đẹp trai ghé sát tới gần cô: "Cậu có biết cậu đang làm gì không?"

"Biết!"

Huyền My gật đầu: "Yêu đương!!"

Gặp quý mới yêu đương!!

"Cậu thích cô gái tên là Văn Tịch kia à?!"

Gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Đình Hải càng dịch sát vào Huyền My hơn.

Hơi nóng phả vào trên gương mặt của cô làm cho cô chợt cảm thấy không thoải mái, cô vội vàng xoay mặt qua chỗ khác, hai tay chống vào trước ngực của cậu ta, nói dứt quãng: "Tôi vốn cho rằng mình không thích cô ấy, nhưng... nhưng sau khi bị anh... hôn qua một hồi, tôi phát hiện... thật ra tôi thích cậu ấy."

"Cậu lặp lại lần nữa!!"

Đình Hải nhìn chằm chằm vào cô với vẻ hung dữ.

Ánh mắt sắc bén giống như muốn ăn cô vào bụng vậy.

Huyền My sợ đến mức vội vàng dùng tay che miệng của mình, sợ cậu ta sẽ lại hôn lần nữa: “Đình Hải, tôi van anh, anh đừng trêu tôi nữa! Tôi đã bị anh chinh cho rất thảm rồi! Chuyện tôi lỡ hẹn lần trước, không phải tôi đã giải thích với anh rồi sao? Tôi đã nói là tôi không phải cố ý tạo cơ hội cho anh và Văn Tịch, thật ra tôi bị giáo viên kéo đi...”

"Cậu cảm thấy tôi đang đùa cậu sao?"

Đình Hải căn bản không đợi Huyền My nói hết lời đã hỏi ngược lại cô một câu.

Huyền My chớp chớp mắt: “Nếu không thì sao?”

"Anh hỏi lại cậu một câu, có phải cậu nghiêm túc với Văn Tịch không?"

Đình Hải hỏi quá nghiêm túc làm cho Huyền My không hiểu sao thấy hơi sợ, cô sợ hãi nhìn cậu ta rất lâu mới lúng ta lúng túng gật đầu: “... Phải! Cho nên về sau anh đừng tiếp tục trêu tôi nữa, Văn Tịch thấy sẽ tức giận.”

"Mẹ nó!!"

Đình Hải bỗng nhiên nổi giận quát to một câu.

Nói xong, cậu ta ném tay cầm chơi điện tử trong tay ra, xoay người đi vào phòng ngủ của mình. Cánh cửa bị đập mạnh phát ra một tiếng "rầm". Huyền My sợ đến mức giật mình, mãi hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Cô hình như chọc cho Đình Hải tức giận rồi, nhưng...

Vì sao cậu ta lại tức giận?!

Lẽ nào bởi vì mình ở cùng với Văn Tịch, cho nên cậu ta mới tức giận sao?!

Không phải đâu? Lẽ nào cậu ta thật sự thích mình?!!

Tâm trạng Huyền My lập tức rối loạn.

Nếu như cậu ta thật sự thích mình, vậy cậu ta rốt cuộc thích thân phận con trai của Cao Hường Bách, hay là thân con gái Cao Huyền My chứ?

Cậu ta rốt cuộc có biết mình thật ra là con gái không?!

Huyền My rúc người trong sofa, phiền não đến lăn qua lăn lại, lập tức tiến vào hình thức điên.

Kết quả cô lăn lăn một lúc lại phát hiện mình không được bình thường...

Chẳng biết tại sao phía dưới đã bắt đầu đổ máu...

Cô đến thán ròi!!

Từ khi cô nhập học tới nay, đây là lần đầu tiên!!

May là Huyền My có chuẩn bị trước.

Cô hoảng hốt trở về phòng của mình cầm băng vệ sinh và nhét vào trong túi, lúc này mới vội vội vàng vàng gõ cửa phòng của Đình Hải.

"Đình Hải, anh nhanh mở cửa đi, tôi... tôi mắc tiểu..."

"Đình Hải..."

"Đình Hải!! Tôi xin anh..."

Cô còn chưa kịp nói xong, cửa phòng đã được mở ra.

Đình Hải với gương mặt điển trai, lạnh lùng đứng ở bên cửa, liếc nhìn cô rồi nghiêng người để cho cô đi vào trong.

Vẻ mặt Huyền My rất tệ, đã trắng bệch, hoàn toàn không còn vui vẻ như vừa nãy.

Đình Hải liếc nhìn qua đã nhận ra cô không ổn.

Huyền My ôm bụng đi vào phòng vệ sinh, Đình Hải chột giơ tay nắm lấy

cánh tay nhỏ của cô, hỏi cô: “Cậu làm sao vậy?”

"Hả?"

Huyền My sững sốt, sau đó vội vàng lắc đầu: “Tôi không sao! Tôi...Tôi chỉ là mắc tiêu thôi...”

Đình Hải nghe vậy thì hơi nhú mày nhưng vẫn thả cô ra.

Ánh mắt cậu ta sốt ruột nhìn theo bóng lưng của cô, màu mắt càng thêm thâm trầm.

Năm phút sau...

Huyền My đi từ trong phòng vệ sinh ra.

Gương mặt vẫn trắng bệch, khó coi.

Bụng đau như muốn lấy mạng cô rồi.

Cô nhớ lúc trước mình tới tháng, khi nghiêm trọng nhất sẽ đau đến mức nằm ở trên giường không xuống nổi.

Lúc này thoát nhìn, bất kể có đau bao nhiêu thì cô cũng phải chịu đựng!

Đình Hải nhìn cô ôm bụng bước vào, lại ôm bụng gian nan đi ra.

Hai hàng lông mày của cậu ta đã nhú chặt lại từ lâu.

Bụng quá khó chịu, Huyền My thậm chí cũng không muốn tắm nữa, nằm mê man trong chăn lại ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại thì trời vẫn tối đen, Huyền My căn bản không biết bây giờ là mấy giờ.

Cả người cô từ trên xuống dưới đều ướt sũng mồ hôi, đau bụng tới mức không thở nổi.

Nhưng cô đổ mồ hôi khắp người thì phải tắm nước nóng mới được, nếu không nhất định sẽ bị cảm.

Huyền My cố nhin đau, khó nhọc ngồi dậy và định cầm quần áo vào phòng Đình Hải tắm. Bất chợt, đèn bàn ở đầu giường tách một tiếng, ánh đèn vàng vọt lập tức chiếu sáng cả gian phòng.

Ánh sáng chiếu lên gương mặt tái nhợt của cô, tạo thành một quầng sáng mờ trên giường.

Cũng chẳng biết Đình Hải đã đi tới bên giường cô từ lúc nào. Trong quầng sáng ám áp, cậu ta nghiêng người tới gần cô, ánh mắt dịu dàng không thể nào tả hết.

Tay cậu ta chạm vào vầng trán trơn mịn của cô, hất mái tóc ướt sũng ra và khẽ sờ, nhíu mày: "Cậu dậy tắm trước đi."

Trong giọng trầm thấp có vẻ dịu dàng nói không sao nói được, làm cho Huyền My trong vài giây thậm chí cho rằng mình vẫn còn đang ngủ mơ.

"Đình Hải?"

Sao cậu ta lại ở đây?

"Cậu có thể đứng lên được không?"

Cậu ta hỏi Huyền My.

"Có thể!"

Huyền My gật đầu, muốn vén chăn đứng dậy, nhưng bụng cô thật sự quá khó chịu, cả người không còn chút sức lực nào. Cô dựa vào đầu giường khó nhọc thở hổn hển: "Thôi đi, sáng mai tôi sẽ dậy tắm sau!"

Không ngờ cô vừa mới nói dứt lời, Đình Hải chợt giơ tay bế cô ra khỏi chăn, lại đi về phía phòng của cậu ta.

Huyền My giật mình: "Đình Hải..."

"Cậu phải tắm luôn, nếu không ngày mai sẽ bị cảm mát."

Cho nên, cô không có quyền thương lượng.

Huyền My được cậu ta ôm vào trong lòng, đầu dựa trên lồng ngực rắn chắc của cậu ta, nghe tiếng nhịp đập mạnh mẽ lại đều đặn đó, cô bỗng nhiên có cảm giác mình là con trai mà được nuông chiều như con gái... Trái tim, bỗng nhiên đập loạn “thịch thịch thịch”...

"Bây giờ mấy giờ rồi?"

Huyền My dựa vào trong ngực của cậu ta, ngẩng đầu nhìn cái cằm góc cạnh của cậu ta.

"Hai giờ."

"Hai giờ? Vậy sao anh còn chưa ngủ?"

Điều này thật sự không phải là thời gian biểu làm việc và nghỉ ngơi của cậu ta.

Đình Hải cúi đầu liếc nhìn cô, màu mắt thâm trầm: “Anh vừa vặn có việc bận.”

"Thế sao anh lại tới phòng tôi?"

"Nghe được tiếng động nên đến xem!" Cậu ta nói rất thản nhiên.

Sau khi bế Huyền My đặt vào trong bồn tắm, cậu ta lại đưa vòi phun cho cô.

"Cảm ơn."

Huyền My cảm thấy, vào giờ phút này Đình Hải đặc biệt dịu dàng.

Cửa phòng tắm khép lại, Huyền My chuẩn bị tắm.

Cô lại nghe ngoài cửa có tiếng động, dường như Đình Hải đi ra ngoài.

Huyền My tắm rất nhanh.

Sau khi tắm nước nóng, Huyền My cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, bụng cũng không quá đau nữa.

Trong phòng lại không thấy bóng dáng của Đình Hải đâu cả.

Huyền My theo bản năng đi vào trong phòng tìm, lại vừa lúc Đình Hải mang theo một cái túi nilon đi từ bên ngoài vào.

Huyền My kinh ngạc nhìn cậu ta: “Muộn thế này mà anh còn ra ngoài ra à?”

“... Ừ.”

Đình Hải cầm túi đi thẳng tới tủ lạnh và bỏ vào trong: “Anh đi tới cửa hàng tạp hóa tùy tiện mua ít đồ.”

Cậu ta xoay người nhìn Huyền My, nhíu mày hỏi cô: “Em có đỡ hơn không?”

“Ừ, sau khi tắm thì tôi đỡ hơn rất nhiều rồi.”

Huyền My gật đầu.

“Thế cậu về phòng đi nằm đi.”

“VẬY CÒN ANH?”

Huyền My theo bản năng hỏi cậu ta một câu.

“Cậu đi ngủ trước đi! Anh còn có việc.”

“A...”

Huyền My nghe lời của cậu ta, ngoan ngoãn trở về trong phòng của mình, khi đi còn không quên căn dặn cậu ta một câu: “Đã muộn rồi, anh cũng mau đi ngủ đi!”

“... Ừ.”

Đình Hải đáp một tiếng cho có lệ.

Huyền My nằm ở trên giường trần trọc, mãi không ngủ được.

Trong đầu cô chỉ toàn nghĩ đến Đình Hải.

Đình Hải luôn là một sự ngạc nhiên đối với cô.

Khi cô đặc biệt cần sự chăm sóc, cậu ta sẽ đột nhiên giống như thiên thần, dịu dàng hạ xuống bên cạnh của cô, nhìn cô quan tâm như vậy, làm cho tâm thần cô hết lần này tới lần khác mê loạn... Nghĩ đến Tào Tháo thì Tào Tháo lại đến.

Trong lúc cô còn đang lẫn lộn khó ngủ, chốt cửa phòng ngủ bị Đình Hải mở ra. Chỉ thấy cậu ta cầm hai chén trà đi đến.

Cậu ta đặt một chén ở trên bàn, còn một chén đưa cho cô.

"Đây là cái gì thế?"

Huyền My kinh ngạc nhận lấy và liếc nhìn.

Trà nâu đậm, có rất nhiều gừng.

"Trà gừng."

Cậu ta nói xong liền cầm một chén khác ở trên bàn lên, còn nhấp một hớp: "Nó có tác dụng an thần, cậu uống xong rồi ngủ tiếp!"

"Trà gừng à?"

Huyền My cầm đến chóp mũi ngửi một cái: "Sao lại có màu nâu đỏ vậy?"

Đình Hải không để ý tới cô.

Trà gừng đường đỏ làm sao không phải là màu nâu đỏ chứ?!

Đương nhiên, chén trong tay cậu ta chỉ hồng trà bình thường.

Huyền My nghi ngờ nhấp một hớp: "Thật ngọt..."

Cô thích ăn đồ ngọt.

Cô lại uống một ngụm lớn: “Còn uống rất ngon nữa. Đây là trà gì vậy? Mùi gừng thơm quá.”

"Lúc trước cậu chưa từng uống sao?"

Đình Hải ngược mắt ra khỏi chén trà và nhìn cô.

"Chưa."

Huyền My đơn thuần lắc đầu.

-----oOo-----

Chương 561: Anh họ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thật ra cô từng uống qua nước đường đỏ, nhưng chưa từng uống qua nước đường đỏ còn bỏ thêm gừng.

Mùi này tất nhiên thơm, ngọt ngào hơn nước đường đỏ rất nhiều.

"Cậu có thích không?"

Đình Hải hỏi cô.

"Thích!"

Huyền My gật đầu.

Vì để thể hiện mình rất thích, cô còn uống một hớp lớn.

"Về sau anh sẽ thường xuyên pha cho cậu uống."

Trên gương mặt đẹp trai của cậu ta không có cảm xúc dư thừa, nhưng dường như lo lắng cô sẽ ghét uống còn ngang ngược nói thêm một câu: “Hơn nữa cậu còn phải uống hết đấy.”

Huyền My ngẩn người, ngược lại mỉm cười nói: “Được! Anh pha cho tôi, tôi đều sẽ uống hết.”

"Nhỏ mảnh gừng ra, không được nuốt vào!"

Đình Hải cảnh cáo cô.

"Hả? Tại sao chứ? Tôi vừa nuốt một miếng rồi."

"..."

Nếu không phải thấy cô đau bụng quá mức, Đình Hải cũng sẽ không đang đêm đi mua đường đỏ cho cô, càng không pha nước đường gừng cho cô.

Buổi tối ăn gừng sống dù sao cũng không tốt cho dạ dày.

"Á, tôi nhớ ra rồi. Buổi tối ăn gừng chẳng khác nào ăn thuốc chuột. Mẹ tôi có nói cho tôi biết rồi."

Huyền My vừa mới nghĩ ra.

Đình Hải nghiêng người qua, giơ tay đặt dưới miệng cô: “Nhỏ miếng gừng trong miệng ra..."

Nhỏ vào chỗ nào?

Nhỏ vào trong lòng bàn tay cậu ta sao?!

Trong lòng Huyền My đột nhiên thoáng động...

Cô hơi do dự nhưng vẫn ngoan ngoãn nhỏ miếng gừng ngậm trong miệng vào trong lòng bàn tay của cậu ta.

Đình Hải hình như không ngại, ngược lại ném vào trong thùng rác phía sau.

Huyền My cúi đầu uống trà gừng, lại cảm thấy mặt mình nóng bừng, ngay cả cơ thể trong chăn cũng nóng lên theo... Cơ thể dường như cũng thoải mái hơn rất nhiều.

...

Hai người Huyền My và Văn Tịch dần dần trở thành một giai thoại trong trường.

Mà điều làm cho người ta bất ngờ chính là ngay cả Đình Hải cũng dần dần bắt đầu bị scandal quán thân.

Ngày hôm đó, Huyền My và Văn Tịch đang ở trong phòng học nhiệt tình thảo luận về "vẽ bản đồ công trình", lại nghe bạn học nữ bên cạnh kinh ngạc chột reo lên: "Các cậu có biết không, Đình Hải có bạn gái rồi!!"

Huyền My vừa nghe được lời này thì chột ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô sinh viên đang buôn chuyện kia.

Văn Tịch cũng quay đầu nhìn về phía nữ sinh kia, sau đó lo lắng liếc nhìn Huyền My và khẽ hỏi cô: "Cậu không sao chứ?"

"Tớ? Tớ đương nhiên không sao rồi, tớ có việc gì chứ!"

Huyền My mạnh miệng nói.

Lại nghe cô sinh viên kia nói tiếp: "Tớ thật sự từng nhìn thấy bạn gái anh ấy rồi. Vừa rồi lúc ở trên sân bóng rổ, tớ còn nhìn thấy bọn họ liếc mắt đưa tình đấy! Có người nói buổi trưa hai người còn cùng ăn cơm! Các người cũng biết từ trước đến nay anh Đình Hải đều nói năng thận trọng chứ? Nhưng anh ấy ở trước mặt cô gái kia hoàn toàn giống như đổi thành người khác vậy, cười rất vui vẻ! Trời ơi, anh ấy cười lên thật sự quá đẹp trai! Tớ cảm thấy trái tim mình cũng sắp rụng xuống vì anh ấy mất rồi..."

"..."

Lúc thức dậy, Đình Hải cười đúng là có sức hấp dẫn này, Huyền My cảm giác không có cô gái nào có thể chống đỡ được.

Nhưng anh ấy quả thật cũng nói năng thận trọng.

Cho dù mình ở cùng với anh ấy, thật ra cũng hiếm khi thấy anh ấy cười.

Không biết tại sao, Huyền My nghe được lại thấy trong lòng rối bời.

Văn Tịch cắn môi, hơi lo lắng nhìn cô.

Bỗng nhiên lại nghe được có bạn học nữ hỏi tiếp: “Trông cô gái kia ra sao a? Đó là người năm mấy? Là người cùng lớp với bọn họ sao? Sẽ không phải là Lâm Dung Vũ chứ?”

"Không phải là cô ấy! Tớ nghe nói là một bạn mới chuyển tới lớp bọn họ, có quen biết với Đình Hải từ nhỏ. Hai người là thanh mai trúc mã hơn mười năm rồi! Nhưng nhìn cô gái kia rất có khí chất..."

Thanh mai trúc mã??

Hơn mười năm??

Trong đầu Huyền My chột chân động.

Cô nhớ tới những lời Đình Hải từng nói với cô...

- Anh có người thích rồi!

- Thích hơn mười năm!

- Cô ấy cũng thích anh!

Văn Tịch dùng khuỷu tay đụng nhẹ vào cô, thì thào hỏi cô: “Cô sinh viên đó không phải là người Đình Hải đã nói chứ...”

Xem đi! Ngay cả Văn Tịch cũng thấy vậy.

Huyền My giả vờ vô tâm lật quyển sách trong tay: “Ừ, đại khái là vậy.”

Văn Tịch cướp quyển sách trong tay của cô lại: “Này! Cậu đừng giả vờ nữa, tớ biết cậu đang ghen...”

"Ghen?! Tớ ghen á?! Làm sao có thể!!"

Huyền My liếc chết không nhận.

"Cậu lại còn giả vờ với tớ nữa!"

Văn Tịch tất nhiên hiểu rõ cô nhất: "Cậu còn giả vờ nữa thì Đình Hải thật sự sẽ thành của người con gái khác đấy!"

Huyền My phiền não nắm tóc của mình: "Được rồi, tớ thừa nhận, trong lòng tớ có hơi ghen..."

Văn Tịch cười nhạo: "Tớ thấy là ghen tới nổi bong bóng rồi, đi!"

Cô ấy nói xong liền kéo Huyền My đi ra ngoài: "Đi đâu thế?"

Huyền My không hiểu.

"Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, chúng ta đi tới sân bóng rổ xem thử tình hình thế nào."

"Tớ không đi!"

Huyền My không chịu đi.

"Cậu sợ mất mặt đúng không?"

"Cảm giác kỳ lắm."

"Đi, chúng ta trốn sau cái cây lớn nhìn được chưa? Thế nào cũng phải xem đó là cô gái thế nào mà bắt được trái tim của Đình Hải làm tù binh chứ? Nhớ năm đó tớ cũng từng theo đuổi Đình Hải, tớ cũng rất tò mò về cô gái kia, chúng ta đi thôi!"

Cứ như vậy, Huyền My bị Văn Tịch nửa lời nửa kéo đến tới cái cây lớn bên cạnh sân bóng rổ.

Trên sân bóng rổ, Đình Hải đang cùng các thành viên trong đội thi đấu với khí thế hùng hực.

Lúc này, Lâm Dung Vũ hiếm có một lần không ở đây.

Mà bên sân bóng lại là một cô gái khác đang canh chừng...

Mái tóc cô ấy dài lại đen bóng, quấn thành từng lọn tự nhiên để xõa xuống đầu vai, gió thổi qua cuốn những sợi tóc bên thái dương của cô ấy lên, lộ ra gương mặt xinh đẹp làm người ta rung động, làm cho Huyền My và Văn Tịch trốn sau cái cây không nhịn được phải lên tiếng thán phục: “Thật đẹp...”

Đại khái chim sa cá lặn, trăng nhường nguyệt thẹn cũng chỉ có như vậy!!

Sau khi hai người Huyền My và Văn Tịch nhìn thấy thì bất giác cảm thấy hơi tự ti mặc cảm.

Quả nhiên là trai tài gái sắc!!

Rõ ràng rất xứng đôi với Đình Hải!!

Đúng lúc này, trận thi đấu tạm dừng để nghỉ ngơi giữa trận.

Trên sân bóng, Đình Hải đi thẳng về phía cô gái kia, cô gái vội vàng cầm nước và khăn ướt trong tay đưa cho cậu ta. Đình Hải tự nhiên nhận lấy. Hai người đứng đối diện trò chuyện sôi nổi gì đó, lời nói và việc làm rất thân mật, cực kỳ giống một đôi đang yêu nhau say đắm.

Không, không phải là cực giống, mà là...

Bây giờ bọn họ vốn đang là hai người yêu nhau say đắm rồi!

Không hiểu sao trong lòng Huyền My thấy chua chát, cố ép mình không tiếp tục nhìn cảnh tượng chói mắt trên sân bóng rổ này nữa, cô không muốn quay đầu lại, dựa người ở phía sau cái cây lớn mà không nói gì.

Văn Tịch thấy thế, trong giây lát không biết nên mở miệng an ủi bạn mình thế nào.

Dù sao, đối thủ này... thật sự quá mạnh!!

"Đi thôi! Sắp vào giờ học rồi."

Huyền My kéo tay của cô ấy định đi về.

Văn Tịch bị cô kéo thì ngoan ngoãn đi về phía trước: “Huyền My, không

phải cậu nói Đình Hải thích cô gái không nam không nữ sao? Nhưng cô gái kia chẳng giống con trai gì cả!"

"Ừ..."

Tâm trạng Huyền My rất tệ, trong đầu cũng rất rối loạn: "Có thể lúc trước cô ấy mặc trang phục của con trai!"

"Cũng đúng! Phần lớn cô gái hơi nam tính gặp được người mình thích thì sẽ càng lúc càng nữ tính hơn."

Văn Tịch nói thờ dãi: "Lẽ nào Đình Hải thật sự có bạn gái rồi?"

"Có là có chứ sao!"

Huyền My giả vờ lơ đãng nói một câu.

Ngoài miệng cô nói có vẻ không để ý như vậy, nhưng trong lòng thật ra đã bốc lên vô số bong bóng chua loét từ lâu.

Đình Hải có bạn gái...

Cô cảm thấy có phần khó tiếp nhận!!

Huyền My và Văn Tịch cùng đi tới căng tin ăn cơm chiều.

Lại thật không khéo gặp phải Đình Hải và Kỳ, còn có... bạn gái Đình Hải ở trong căng tin!

Cô gái kia đẹp giống như bước ra từ trong bức tranh vậy!

"Hương Bách!! Văn Tịch..."

Kỳ thấy bọn họ từ xa đã chào hỏi: "Qua đây, chúng ta ghép bàn ngồi chung đi!"

Huyền My ngẩn người rồi liếc nhìn Đình Hải, nhưng không ngờ Đình Hải cũng đang ngẩn đầu nhìn cô.

Huyền My không được tự nhiên, vội vàng rời tầm mắt, lại chột thấy

trong lòng chua xót, hoàn toàn không phải là cảm giác tốt.

Cô đang muốn từ chối đã nghe Văn Tịch bên cạnh trả lời một câu: "Tới ngay!"

Nói xong, cô ấy kéo Huyền My đi tới bên phía Đình Hải.

"Làm gì vậy, Văn Tịch?!"

Huyền My hơi sốt ruột: "Tớ không đi..."

"Vì sao không đi? Ít nhất chúng ta phải tìm hiểu rõ về người ta trước mới được chứ?! Cậu trốn tránh là có ý gì hả?"

"Tớ không trốn..."

Huyền My phủ nhận.

"Cậu có trốn thì cũng không trốn được đâu!"

Văn Tịch trừng mắt nhìn cô với vẻ dạy mãi chỉ tiếc không nên thân.

"Được rồi! Tớ thừa nhận, tớ có ý trốn tránh anh ấy..."

"Cậu thật ngốc!! Cậu thích anh ấy thì phải đi tới tranh thủ chứ!"

Văn Tịch không nói lời nào, cứ kéo Huyền My đi tới bên phía Đình Hải.

Văn Tịch rất thành thạo, vừa tiến tới đã không quên tìm hiểu tình hình quân địch thay cho chị em tốt của mình: "Anh Đình Hải, anh có bạn gái rồi à?"

Lúc này Kỳ đặc ý: "Thế nào? Có phải thấy đúng là trai tài gái sắc không? Có đôi khi anh đi ở bên cạnh hai người bọn họ cũng cảm thấy tự ti mặc cảm đấy."

Đình Hải không nói chuyện, ánh mắt chỉ tập trung nhìn Huyền My đối diện, trên gương mặt đẹp trai kia không hề có cảm xúc dư thừa nào.

Cô gái kia đoan trang cười: "Tớ là Chu Đề Na! Thanh mai trúc mã với

Đình Hải. Tớ thật sự không ngờ người có vẻ mặt như bài tú-lơ-khơ mà lại có nhiều bạn tốt như vậy..."

Chu Đề Na...

Ngay cả tên cũng dễ nghe như vậy!

Văn Tịch mỉm cười giới thiệu mình và Huyền My bên cạnh: "Tớ là Văn Tịch. Người này tên là Cao Hướng Bách, bạn trai tớ! Hướng Bách và Đình Hải là anh em chắt như thép, là anh em tốt nhất đấy, tốt đến mức có thể hôn nhau ở nơi công cộng!!"

"Khụ khụ khụ..."

Huyền My vốn đang vui đầu vôi vàng ăn cơm, suýt nữa bị câu nói sét đánh của Văn Tịch làm cho bị sặc.

Cô ngẩng đầu lên đang muốn nói gì, ánh mắt lại vừa vắn bắt gặp đôi mắt đen láy, thâm trầm của Đình Hải. Cô cắn đũa đầu, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống, rốt cuộc vẫn không nói gì.

Chu Đề Na lại cười, nghiêng đầu nhìn Đình Hải: "Chuyện gì xảy ra vậy? Đình Hải của chúng ta thoạt nhìn cũng không giống với người như thế nhỉ..."

Đình Hải của chúng ta...

Xem cách gọi của cô ấy kìa.

Mới thân thiết biết bao chứ!!

Huyền My cúi đầu liềm mạng và cơm, cổ họng bị cơm làm nghẹn cũng không tính dừng lại, vào lúc này cứ ăn, ăn mãi..."Hướng Bách, cậu ăn từ từ, cẩn thận kẻo bị nghẹn!"

Bây giờ Văn Tịch nhìn không nổi nữa, có lòng tốt nhắc nhở cô.

Huyền My chợt đứng lên, trong miệng còn ngậm cơm một miếng cơm, giơ cao cái bát không của mình lên: "Em ăn xong, mọi người từ từ ăn."

Nói xong, cô lập tức rời đi mà đầu cũng không quay lại, không hề liếc nhìn Đình Hải đối diện.

Trên bàn, mọi người đều ngạc nhiên.

Văn Tịch là người đầu tiên hoàn hồn, vội vàng bung chén com lên của mình lên, đuổi theo Hương Bách: “Các người từ từ ăn, em cũng đi đây!”

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Kỳ không hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, nhìn theo bóng lưng hai người bọn họ lần lượt rời đi. Cậu ta không nhịn được thở dài nói một câu: “Thằng nhóc Hương Bách này đúng là may mắn a! Xem Văn Tịch người ta tốt với cậu ta chưa kia! Hi, Đình Hải, tớ nói này, năm đó cô gái tốt như Văn Tịch theo đuổi cậu, sao cậu lại không để ý tới người ta chứ!”

Chu Đề Na chống cằm cười: “Anh họ tớ đang chờ người anh ấy yêu nghĩ thông suốt...”

"Anh họ??"

Kỳ chấn động nhìn Chu Đề Na đối diện, lại liếc nhìn Đình Hải rồi nghiêng đầu hỏi cô ấy: “Không phải cậu nói hai người là người yêu sao?”

Chu Đề Na cười quỵn rũ đứng lên: “Tớ đùa với cậu thôi, ai bảo cậu vừa nhìn thấy tớ lại không ngừng chảy nước miếng vì tớ rồi...”

"..."

Bị Chu Đề Na vừa nói vậy, mặt Kỳ lập tức đỏ bừng.

"Nhưng cậu vừa nói người yêu của Đình Hải..."

-----oOo-----

Chương 562: Được! Vậy tôi thích đàn ông

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kỳ còn chưa kịp nói xong, đã bị Đình Hải gấp một cục thịt nhét vào trong miệng cậu ta, cảnh cáo cậu ta: “Ăn cơm!”

Bữa cơm này Huyền My ăn mà trong lòng phiền muộn, khiến cho Văn Tịch ăn cũng không được ngon.

Hai người cúi đầu, tâm trạng tệ hại đi về kí túc xá.

Huyền My vào kí túc xá, không làm gì khác, chỉ mở máy tính, ngo ngoàng ngồi đó chơi game.

Vừa lên mạng, vô số tin nhắn trong nhóm chat được gửi đến cho cô: “Chồng cậu đâu?!”

“Sao không thấy cậu ấy online vậy?”

“Đang làm gì? Đi hẹn hò yêu đương rồi hả?!”

Hai chữ “yêu đương” này thật đúng là đã kích thích Huyền My.

Ngón tay cô nhấc lên, lạnh lùng gõ hai chữ: “Chết rồi!”

“...”

Sau đó, nhóm chat im lặng một hồi lâu.

Thật lâu sau, một tin nhắn lại hiện lên: “Nguyễn rửa chồng mình như vậy mà coi được hả?”

Người hỏi câu này, lại là...

Đình Hải!!

Huyền My hoảng hốt thật lâu.

Anh về hồi nào? Lại còn chơi game! Chẳng lẽ không hẹn hò với Đề Na gì đó sao?

Huyền My vô thức liếc ra ngoài cửa, nhưng đương nhiên, ngoại trừ cánh cửa đóng chặt, cô chẳng nhìn thấy gì khác.

Rất nhanh, cô gõ ‘lách cách’ vài cái trên bàn phím: “Tôi đường đường là một người đàn ông, chồng gì ở đây! Hơn nữa, anh cũng rõ ràng là đàn ông, lại là đàn ông đã có vợ, đừng có ở đây dây dưa với tôi nữa! Muốn chết cũng đừng chết kiểu này chứ?”

“Vợ à, đi ra phòng khách uống trà gừng!”

“...”

Có đôi khi, Huyền My thật sự rất khâm phục cái da mặt dày của Đình Hải.

Mình đã nói đến mức này, vậy mà anh còn có thể tự nhiên như không mà nói thế.

Quan trọng là tiếng ‘vợ’ kia, sao có thể nói thuận miệng như vậy?

Không, không đúng, là gõ thuận tay như vậy!

“Không uống!”

Huyền My cúi kính.

“Nghe lời, đừng để tôi tức giận.”

“...”

Huyền My buồn bực, khả năng của mình dường như còn kém anh quá xa!

“Tôi không thích uống!”

Huyền My đành phải kiếm cớ từ chối.

Xong xuôi, liền ôm quần áo ra khỏi cửa tìm Kỳ, chuẩn bị tắm rửa bên phòng cậu ta.

Vượt qua hành lang dài, lúc đi ngang qua phòng anh, chốt cửa bị mở ra, Đình Hải liền xuất hiện trước mặt cô.

Huyền My càng hoảng sợ.

Tránh khỏi anh, chuẩn bị đi, lại bỗng nhiên bị anh kéo tay: “Đi đâu?”

Anh hỏi với vẻ mặt không cảm xúc.

Ánh mắt rơi vào áo ngủ trên tay cô.

“Đi tắm.”

Tay Huyền My giãy dụa bên trong bàn tay lớn của anh vài cái, nhưng giãy thế nào cũng không thoát khỏi.

“Vào đây!”

Anh ra lệnh cho cô.

“Không cần!”

Huyền My thẳng thắn từ chối: “Sau này tôi cũng sẽ tắm bên phòng của Kỳ!”

Đình Hải hí hóp mắt: “Sao vậy? Giận đối với tôi?”

Anh nói xong, ôm eo nhỏ của Huyền My thật chặt, kéo cô vào phòng ngủ của mình.

“Ai giận đối!! Tôi vô duyên vô cớ sao phải giận đối?!”

Huyền My dùng hết sức để biện hộ cho mình: “Anh buông tôi ra trước đã!”

“Không cẩu kính, vậy mà cậu lại không uống trà, cũng không tắm ở chỗ tôi?”

Chết tiệt!!

Đình Hải ôm chặt cô, không cho cô nhúc nhích dù chỉ một chút.

Huyền My không lay chuyển được anh, chỉ có thể để mặc anh ôm mình, cúi thấp đầu, né tránh hơi thở của anh: “Tâm trạng của tôi không tốt!”

“Sao lại không tốt?”

Anh hỏi tiếp.

“Tâm trạng không tốt tức là không tốt, cần gì lý do!”

Huyền My vô cùng bực bội.

Đình Hải không hiểu sao lại cười, đưa tay nhéo cằm cô: “Tức giận thật rồi này.”

“VẬY NÊN ANH ĐỪNG CHỌC TÔI!”

Huyền My khó chịu giật khỏi tay anh: “Một thằng con trai lại suốt ngày ôm ôm ấp ấp thằng con trai khác, anh có ý gì?”

“VẬY CẬU NÓI XEM LÀ Ý GÌ?”

Khuôn mặt điển trai của Đình Hải tiến sát vào cô, hỏi một câu.

“...”

Huyền My cùng đường, đôi má lập tức đỏ ửng, tay vô thức đẩy anh ra: “Đình Hải, anh tránh xa tôi ra chút đi!”

Nào ngờ Đình Hải không những không buông tay, mà còn ôm cô chặt hơn.

Hai tay anh vòng ra sau tấm lưng mảnh khảnh của cô, kéo cô sát vào lồng ngực mình, than thở một tiếng: “Cậu đúng là ngốc đến nỗi khiến người ta tức giận!”

Đôi má nóng hổi của Huyền My dán vào ngực anh, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập mạnh mẽ kia, trái tim cô cũng đập theo nhịp tim “thịch thịch” của anh.

Bỗng nhiên như vậy, cô vùi mặt vào ngực anh lại không muốn rời khỏi

nữa, lại chợt... nhớ đến bạn gái anh.

“Đình Hải, anh đừng như vậy...”

Huyền My giãy dụa: “Tôi thật sự không hiểu, vì sao thái độ của anh đối với tôi cứ luôn mập mờ như vậy! Không phải là anh đã có người thích rồi sao? Anh cứ ôm ôm ấp ấp với tôi như vậy, tôi thật sự sẽ nghi ngờ anh thích đàn ông thật đấy!!”

Đôi mắt sâu thẳm của Đình Hải chớp chớp vài cái, nhìn thẳng Huyền My: “Được! Vậy tôi thích đàn ông! Thích loại đàn ông eo lả như cậu vậy!!”

“Anh...”

Huyền My khiếp sợ trừng mắt nhìn anh.

Không thể nào ngờ được anh lại nói ra lời kinh thiên động địa như vậy.

Nhưng, nhưng thế này... Thế này xem như... Tỏ tình gián tiếp ư?

Sao cô cứ thấy là lạ chỗ nào?!

Không đợi Huyền My kịp hồi phục tinh thần, đồ ngủ trong tay cô liền bị Đình Hải ném trên giường lớn của anh, mà cô cũng bị Đình Hải thuận thế đè trên giường nước.

Huyền My sợ hãi: “Đình Hải...”

Nước mắt rung rung, cảm xúc ngượng ngùng và sợ hãi như muốn từ trong dòng nước mắt tràn ra... Hô hấp của cô cũng hơi gấp gáp.

Bàn tay nhỏ bé vô thức níu chặt cổ áo sơ mi của Đình Hải.

Đình Hải từ trên cao ngạo nghễ nhìn xuống cô, ngón tay xấu xa nắm cầm cô, trầm giọng hỏi cô: “Hình như cậu còn chưa cho tôi câu trả lời...”

Giọng anh quá dịu dàng, quá dễ nghe!!

Ánh mắt nhìn cô lại như một xoáy nước, như muốn cuốn cả linh hồn cô

đi.

Trái tim của Huyền My đã sớm không nghe lời nữa rồi...

Ánh mắt kinh ngạc nhìn anh, rất lâu sau... mới từ trong lời tỏ tình kỳ lạ này mà bình tĩnh lại.

“Câu... Câu trả lời?”

Cô khẽ nói, trong đôi mắt ngập nước là sự sợ hãi mà lại trông thật đáng yêu.

Nhìn Hải thích nhất là nhìn vẻ mặt ngây thơ này của cô, giống y chang hồi còn bé.

Khiến anh nhìn không được mà cong cong khóe môi: “Nói cho tôi biết, cậu có thích tôi không...”

Chỉ một câu nói, lại khiến cho Huyền My vốn đang choáng váng có cảm giác như trời đất quay cuồng.

“Đình... Đình Hải...”

“Ừ.”

Đình Hải kiên nhẫn đáp lời cô.

“Anh...Tôi... Trước tiên anh cho tôi... chút thời gian được không?”

Tin tức này, thật sự là quá sức bom tấn, cô hoàn toàn không tiếp nhận nổi.

Không có được câu trả lời anh muốn, đôi mắt Đình Hải trầm xuống một chút, xoa đầu cô, đứng lên: “Uống trà gừng trước đi, rồi về tắm.”

Trên người bỗng nhẹ đi, đáng lẽ Huyền My nên nguôi giận, ấy thế mà trong lòng lại cảm thấy hơi tiếc nuối.

Cô sợ anh sẽ phát hiện cảm xúc không được tự nhiên này của mình, vội vàng đứng dậy từ trên giường của anh, nhanh chóng ôm lấy quần áo

mình, lại chợt nhớ ra điều gì, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, quay đầu nhìn anh:
“Không phải anh có bạn gái rồi sao?”

“Cho nên cậu vì chuyện này mà giận dỗi tôi?”

Đôi mắt Đình Hải khóa chặt trên người cô.

“Hả? Không, đương nhiên không phải vậy!”

Huyền My vội lắc đầu, nhưng vẫn nói tiếp: “Nhưng anh đã có bạn gái, sao lại còn... Chẳng lẽ anh muốn ăn sạch cả nam lẫn nữ??”

Tên này cũng ghê gớm thật!!

Đình Hải nhìn dáng vẻ khiếp sợ của Huyền My, nhin không được cong môi nở nụ cười: “Cô ấy là anh em chú bác với tôi!”

“Anh em... Anh em chú bác?!!”

Huyền My bó tay rồi.

“Sao vậy?”

“Không sao... Không sao hết... Ha ha...”

Không nói ra thì không sao, vừa nói ra lại thấy hình như...

Hai người họ, bề ngoài thật đúng là có điểm giống nhau!

Đều xinh đẹp như vậy!!

Thoáng cái, tâm trạng Huyền My liền tốt lên không ít!

Có điều...

“Không đúng nha!! Anh họ Đình, cô ấy lại là họ Chu, hai người sao lại là anh em chú bác được?”

Huyền My đến lúc này cuối cùng cũng thông minh.

“Cô ấy theo họ mẹ.”

Đình Hải trả lời cô một cách tường tận.

Nhìn ánh mắt cô vẫn luôn có vẻ vui mừng khe khẽ: “Còn vấn đề gì muốn hỏi không?”

“Cô ấy biết anh là gay không?”

Huyền My yếu ớt hỏi anh.

“...”

Đình Hải bó tay: “Vấn đề này rất quan trọng ư?”

“Đình Hải, người nhà anh biết anh là gay không?”

“...”

“Anh là gay từ khi nào?”

Không nhận được câu trả lời của anh, Huyền My lại tiếp tục hỏi.

Chớp đôi mắt long lanh xinh đẹp, phức nhìn anh.

Nói thật, được Đình Hải tỏ tình, trong lòng Huyền My vui mừng biết bao nhiêu, trái tim trong lòng ngực gần như muốn nhảy ra ngoài.

Nhưng mà...

Anh là gay, mà mình...

Mình là con gái chính hiệu 100% đó!!

Nếu anh ấy thật sự thích đàn ông, vậy cô...

Giờ phút này, Huyền My thật sự không biết nên vui hay buồn.

“Đi uống trà gừng.”

Đình Hải hoàn toàn bỏ qua vấn đề của cô, cầm quần áo trong tay cô để qua một bên, kéo tay cô đi ra phòng khách.

Ngoài phòng khách, Kỳ đang chơi game.

Huyền My gằn như vô thức muốn rút lại bàn tay đang bị Đình Hải nắm, ấy thế mà, Đình Hải nắm chặt, sống chết không buông.

Nắm tay cô, lướt qua Kỳ, mở cửa tủ bếp, đưa chén trà gừng đường nâu đến bên miệng Huyền My.

Kỳ kinh ngạc đến ngây người nhìn hai bọn họ: “Này! Tôi nói hai người các cậu đàn ông con trai mà lại nắm tay nhau, không thấy buồn nôn à?”

Huyền My xấu hổ vô cùng, nhấp miếng nước trà đường nâu trong miệng, tay kia trong lòng bàn tay anh giật một cái, thấp giọng: “Đình Hải, anh buông tôi ra trước đi...”

Đình Hải nhú mày, nhưng vẫn buông tay Huyền My ra.

Kỳ ném cái điều khiển đi: “Hương Bách, cậu uống gì vậy? Cho tôi uống với!”

Huyền My đang định đưa trà cho cậu ta. Nào ngờ, Đình Hải đột nhiên chen ngang kéo Kỳ rời khỏi: “Đi, tôi chơi game với cậu!”

“Không chơi đâu!! Chơi với cậu, tôi chỉ có thể bị ngược đãi thôi!! Cậu cho Hương Bách uống gì? Vì sao chỉ có cậu ấy có, tôi lại không có? Đình Hải, cái thằng nhóc nhà cậu không phải là thích Hương Bách thật đấy chứ?!”

“...”

Huyền My uống nước trà, bỗng nhiên cảm thấy ngọt ngào trong lòng, một dòng nước ấm dâng trào trong tim, khiến quanh người cô như có cảm giác ấm áp không bao giờ ngừng, rất thoải mái.

Dưới vô số chống đối của Kỳ, vẫn khiến cho Đình Hải hung hăng hành hạ cậu ta.

Đến ván thứ hai, Đình Hải vẫy tay với Huyền My: “Lại đây.”

Huyền My cố uống hết chén trà gừng đường nâu, đi về phía anh, nghe lời anh, ngồi xuống cạnh anh.

Kỳ nhìn hai người họ, nhìn không được mà chọc ghẹo: “Này! Hai người các cậu sao lại giống một đôi tình nhân như vậy chứ? Làm gì vậy? Thật sự là đang yêu hả!”

“Bớt nói nhảm!! Bắt đầu!!”

“Chết tiệt!!”

Chỉ trong ba giây ngắn ngủi, Kỳ đã bị Đình Hải giết chết một cách bất ngờ.

Huyền My ngồi cạnh nhìn xem, trong đầu lại hốt hoảng, vẫn còn vì một câu ‘đang yêu kia của Kỳ mà thơ thẩn.

Dường như Đình Hải cũng phát hiện Huyền my đang thất thần. Trong quá trình ngược đãi Kỳ, vẫn không quên đưa tay sờ gáy Huyền My: “Đang nghĩ gì vậy? Nghĩ đến nỗi mất hồn.”

-----oOo-----

Chương 563: Anh tìm gì Ở đây

Nguồn: EbookTruyen.VN

“À, không... Không có gì...”

Trên gương mặt Huyền My hiện lên chút ngượng ngùng.

“Đi, đi tắm trước đã!”

“À... Ừ! Đi!”

Huyền My gật đầu, định đi, Kỳ lại cười rộ lên: “Thằng nhóc này, sao cậu giống con gái thế nhỉ!!”

“...”

Huyền My quay người, hung dữ trừng mắt liếc Kỳ.

Dựa theo thói quen lúc trước của cô, cô nhất định sẽ mắng cậu ta một câu: “Cậu mới là con gái, cả nhà cậu đều là con gái!”

Nhưng hôm nay... Cô vậy mà lại không mắng!!

Vì sao?!

Bởi vì, câu mắng chửi này thật sự quá thô lỗ, mà Đình Hải còn ở cạnh nhìn đó! Cô đành phải nhịn thôi.

Chính cô cũng không phát hiện điều này.

Nào ngờ Đình Hải lại đâm vào ngực Kỳ một cái, mắng lại cậu ta một câu: “Cậu mới là con gái! Cả nhà cậu đều là con gái!!”

Nói xong, anh kéo tay Huyền My đi vào phòng mình.

Để lại một mình Kỳ sững sờ đứng trong phòng khách, nửa ngày sau vẫn chưa hồi phục.

Hai người quay về phòng Đình Hải, Huyền My nhịn không được bật cười: “Dáng vẻ mắng người của anh vừa nãy đúng là buồn cười thật!”

“Có gì mà buồn cười, lúc bình thường cậu mắng tôi, không phải rất lớn lối sao? Vừa nãy sao đột nhiên lại dịu dàng điềm đạ vậy? Việc này không giống phong cách của cậu!”

“Đó là vì anh đáng bị mắng!”

Huyền My vừa định dùng ngón tay của mình, lại phát hiện tay mình vẫn đang bị anh nắm chặt.

Huyền My giãy dựa một cái, muốn rút bàn tay nhỏ bé của mình khỏi tay anh: “Đình Hải, sau này... trước mặt người khác anh đừng cùng tôi dây dưa, ôm ấp các kiểu...”

Đình Hải nhú mày.

“Các bạn học sẽ bàn tán nói chúng ta là gay!”

“Cậu sợ?”

“Tôi không thích.”

Lại càng không thích việc anh thích mình với tư cách là một người đàn ông.

Cũng không thích người khác dùng ánh mắt kì quái mà nhìn bọn họ.

“... Được!”

Đình Hải nghe lời cô: “Nhưng chỉ giới hạn ở nơi công cộng mới không được làm vậy!”

“...”

Tức là, ở trong phòng muốn làm gì thì làm sao?

Huyền My mắc cỡ đỏ má ửng đỏ, ôm quần áo trên giường, chạy vào phòng tắm: “Tôi đi tắm đây.”

Nước ấm sột soạt cọ rửa thân thể Huyền My...

Cô nhìn thấy cơ thể con gái của mình trong gương, bỗng nhiên có một khát vọng, muốn mình có thể cởi ra như vậy mà đứng trước mặt Đình Hải, muốn nói cho anh biết thân phận thật sự của mình... Ấy vậy mà...

Cô lại không dám!!

Thoáng cái, Huyền My thất vọng rũ vai.

Cô sợ Đình Hải không thể chấp nhận thân phận con gái của cô!

Cũng giống như Văn Tịch không thể chấp nhận thân phận của cô!!

Cô với Văn Tịch là: giới tính giống nhau, không thể yêu nhau?!

Nhưng với Đình Hải lại là: giới tính khác nhau, không thể yêu nhau!!

Đình Hải thích đàn ông kia mà!! Nhưng bản thân mình lại còn có hai cục thịt nhỏ trước ngực!

Thật đáng chết!!

Chuyện này cứ luôn quấy rầy Huyền My tinh thần không yên ổn.

Sau đó, Huyền My kể chuyện này cho Văn Tịch nghe, kết quả, Văn Tịch còn kích động hơn cô.

“Văn Tịch, cậu nói xem bây giờ tớ nên làm gì?!”

Huyền My hoàn toàn rối loạn tinh thần.

“Trước tiên cậu đừng kích động, chúng ta bàn bạc kỹ càng đã. Chuyện này đối với chúng ta hoàn toàn là lợi thế! Chúng ta đừng vội nói thân phận thật cho Đình Hải biết. Trước tiên chúng ta nên tận dụng thời gian mà bồi dưỡng tình cảm, dù sao không thiếu nhất chính là thời gian và cơ hội mà, đúng không? Đợi đến lúc hai người các cậu đạt đến mức không phải đối phương thì không được, cậu hãy nói cho anh ấy biết thân phận thật của cậu. Đến lúc đó, anh ấy yêu cậu đến phát điên, có chuyện gì mà không chấp nhận được?! Đúng không??”

Lời này của Văn Tịch, tính ra cũng đúng.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi quần Huyền My chợt vang lên.

Là Đình Hải gọi tới.

Huyền My không khỏi hơi lo lắng, Văn Tịch kích động khế đẩy cô: “Còn đứng ngây đó làm gì! Bắt máy nhanh đi!!”

Lúc này Huyền My mới nhận điện thoại.

“Lại đây, sân bóng rổ.”

Thái độ của Đình Hải trong điện thoại vẫn nói tóm tắt đơn giản như vậy.

Huyền My còn chưa kịp hồi phục tinh thần, đầu dây bên kia Đình Hải đã cúp máy.

“Làm gì?”

Văn Tịch tò mò hỏi cô.

“Kêu tớ đến sân bóng rổ một chuyến.”

“Vậy cậu còn đứng ngây ra đó làm gì, đi nhanh đi!”

“Ừ, vậy đi thôi!”

Huyền My kéo Văn Tịch đi.

“Tớ không đi!”

Văn Tịch vội vàng khoát tay: “Tớ không đi làm kỳ đà cản mũi hai người đâu. Tớ còn có việc, lát nữa gặp trong lớp nhé!”

Cô ấy nói xong liền chạy nhanh như chớp.

Được rồi! Huyền My đành phải đi một mình.

Nghĩ nghĩ, cô vẫn ghé sang canteen trường một chuyến, mua mấy bịch khăn giấy ướt, rồi mua thêm hai chai nước lạnh, lúc này mới đi về phía sân bóng rổ.

Trên sân bóng, trận đấu đang hùng hực khí thế.

Người xem nhiều vô cùng, lúc này Huyền My mới chợt nhớ ra, hôm nay là thi đấu hữu nghị giữa các khoa của sinh viên năm 3. Mà trận này là do Đình Hải dẫn đội bóng khoa Nghệ Thuật bọn họ đấu với khoa Ngôn ngữ Trung.

Huyền My vội tìm một chỗ ngồi xuống.

Xung quanh, vô số gái xinh đang cổ vũ cho Đình Hải.

“Hội trưởng* Đình Hải, cố lên!!”

*Hội trưởng hội học sinh

“Cố lên!!! Hội trưởng Đình Hải...”

Huyền My nhìn ra, những cô gái này đại khái từ năm nhất đến năm tư, khoa khác cũng có!

Than thở, Đình Hải đúng là đào hoa!!

Mà sự ưu tú của Đình Hải cũng rõ như ban ngày.

Dưới ánh mặt trời, thân hình cao to năng động chạy khắp sân bóng. Thế cục của trận bóng dễ dàng bị anh thao túng.

Mỗi một cái bật người ném rổ hoàn hảo đều khiến vô số các cô gái thét lên.

Mà Đình Hải thì cứ theo thói quen nhìn dáo dác khán đài đông nghịt người, giống như đang tìm kiếm ai đó.

Nhưng hình như vẫn luôn không tìm được.

Bởi vì, cứ nhìn chân mày nhíu lại của anh là biết.

“Có phải Hội trưởng Đình Hải đang tìm ai không? Từ lúc bắt đầu trận đấu đến giờ, anh ấy cứ nhìn khán đài chỗ chúng ta mãi.”

“Tìm bạn gái anh ấy đó!”

“Bạn gái anh ấy không phải ở đằng kia hả?”

“...”

Huyền My nghe đám con gái bọn họ bàn tán sôi nổi, cả người bị mấy cô gái nhỏ phần khích này chen lấn đến không thở nổi.

Nhiều lần bị các cô ấy chen đến nổi lọt ra phía ngoài sau, nhưng vì xem

Đình Hải, Huyền My lại lần nữa dùng sức của chín trâu hai hổ chen trở lại.

Liên tục nhiều lần, gần như rút sạch sức lực của cô.

“Chuyện gì vậy? Không phải Hội trưởng Đình Hải đang dẫn bóng sao? Sao nhìn trông có vẻ chán chường vậy?”

Vậy sao?!

Huyền My nghe vậy, vội vàng từ trong đám người chen đầu ra nhìn.

Vừa nhìn, liền chính xác thấy được Đình Hải trên sân bóng rổ.

Vừa rồi anh mới ghi được một quả ba điểm, đám cầu thủ đang reo hò phấn khích. Chỉ có anh, dáng vẻ như tâm trạng không tốt, ánh mắt càng không ngừng tìm tòi trên khán đài.

Anh đang tìm cái gì?!

Chắc không phải là đang tìm mình đâu nhỉ?!

Huyền My cảm thấy mình nghĩ vậy đúng là to gan, nhưng cô vẫn nhón chân lên, hướng về Đình Hải trên sân bóng hô lớn: “Đình Hải, cố gắng lên!!!”

Tiếng hô đột ngột này quả nhiên đã nhanh chóng hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Cũng bao gồm Đình Hải trên sân bóng.

Dưới ánh nắng vàng, ánh mắt Đình Hải như dừng lại trên gương mặt đỏ ửng của Huyền My, đôi mắt sáng lên, không tự chủ được mà nở một nụ cười quyến rũ... Nụ cười ấy, quá đẹp.

Trong khoảnh khắc đó, gần như tất cả mọi người trong sân bóng, cả nam lẫn nữ, đều hoàn toàn say đắm bởi nụ cười tưởng như lơ đãng này của Đình Hải.

Trái tim thiếu nữ, gần như đều bị lấp đầy...

Cũng bao gồm cả trái tim của Huyền My.

Có vài người, trời sinh đã có sức hấp dẫn lạ kỳ, chỉ cần một cái liếc mắt là đã có thể chinh phục trái tim người khác.

Mà sức hấp dẫn này, giống như... thuốc độc vậy!!

Mà Huyền My đã hoàn toàn chìm đắm trong loại thuốc độc này, thật lâu sau vẫn còn thần thờ.

Khi cô còn đang ngơ ngẩn, Đình Hải đã phẫn khích quay trở lại trận đấu.

Dưới ánh mặt trời, động tác nhanh nhẹn, thân hình hoàn hảo của anh khiến cho các cô gái thét lên: “Hội trưởng Đình Hải, em yêu anh!”

Mà Huyền My cũng giống như bị ma xui quỷ khiến, học theo nữ sinh bên cạnh, bàn tay nhỏ chụm lại bên môi thành hình cái loa, lớn tiếng hô: “Đình Hải, em yêu anh!!”

Vừa hét lên câu này, đã thấy Đình Hải trên sân bóng rõ ràng cứng người lại vài giây.

Chỉ trong vài giây đó, bóng rổ trong tay Đình Hải bỗng bị cầu thủ đối phương cướp đi. Sau đó, một cú tấn công mạnh, quả bóng ba điểm đã ném vào rổ!!

“Hơ...”

Xung quanh, một loạt tiếng hít khí.

Đều là những fan nữ náo nức của Đình Hải.

Huyền My cũng khó hiểu gãi đầu, sao lại để người ta cướp bóng đi vậy!

“Đình Hải, cố lên!!!”

Huyền My gấp đến mức khàn giọng hô vài tiếng.

Trên sân bóng, Đình Hải quay người nhìn cô.

Ánh sáng trong mắt phát ra khiến người ta khó có thể phớt lờ, như cây đuốc, đốt cháy trái tim Huyền My... Trong nháy mắt tiếp theo, thân hình trên sân bóng lại tiến vào trận đấu, dùng tốc độ nhanh, đoạt bóng, tấn công!!

Một tiếng sau, trận đấu cuối cùng cũng kết thúc, đương nhiên là phần thắng thuộc về đội Đình Hải.

Khán giả trên khán đài dường như còn thấy chưa đủ thỏa thuê, ngồi đó thật lâu, trong tay mỗi người cầm một chai nước, không nỡ rời đi, ánh mắt vẫn luôn nhìn theo thân hình người đàn ông nào đó trên sân bóng.

Trên sân, các cầu thủ đều tản ra ngoài rìa sân bóng.

Đình Hải cũng bước từ trong sân ra. Kỳ nhanh chóng đưa nước cho anh, anh không nhận, chỉ hướng về phía Huyền My trên khán đài, vẫy tay: “Xuống đây!”

Trong khoảnh khắc đó, Huyền My rõ ràng cảm nhận được đám con gái xung quanh nháo nhào cả lên, cả đám hai mặt nhìn nhau hỏi: “Hội trưởng Đình Hải kêu ai vậy? Kêu tôi đúng không? Kêu tôi đúng không?”

“...”

Huyền My cúi đầu lách người khỏi các cô ấy, ôm hai bình nước lạnh, khó khăn chen ra khỏi đám người, chạy vào sân bóng.

“Nước lạnh, uống không?”

Huyền My đưa nước lạnh trong tay cho Đình Hải.

Không hiểu sao, cứ cảm thấy... rất xấu hổ.

Đình Hải nhìn cô thật sâu, giơ tay gõ lên đầu cô: “Một lát nữa tính sổ với cậu!”

Nói xong, nhận lấy nước lạnh trong tay cô, nhanh chóng mở ra, ‘ực ực’ uống hai ngụm lớn.

Huyền My không hiểu anh muốn tính sổ với mình chuyện gì, nhanh chóng động não nhớ lại, nghĩ thầm hình như mình cũng đâu có làm gì sai, sao anh lại tính sổ nhỉ?

Đình Hải dừng việc uống nước, hỏi cô: “Lúc nãy ở ngoài cậu vừa hô cái gì?”

“Hà?”

Huyền My vẫn không rõ lắm.

Cô hô cái gì?

“Chỉ là cổ vũ thôi mà?”

Cô thật sự đã quên.

Dù sao cũng chỉ là thuận miệng hô theo mấy đứa con gái khác.

“Chỉ cổ vũ thôi?!”

Đình Hải híp mắt: “Cổ vũ thì sao lại hô ‘em yêu anh’?”

“Hà?”

Huyền My không biết làm sao, khuôn mặt đỏ lên: “Tôi... Vừa nãy tôi có hô câu này sao? Chuyện đó... Vậy chắc hẳn là vì người khác hô, nên tôi mới thuận miệng hô theo bọn họ! Thật sự chỉ có vậy thôi...”

“Cậu khiến tôi mất một trái bóng, lại nói với tôi ‘thật sự chỉ có vậy mà thôi’?!”

“... Đâu phải tôi cố ý đâu.”

Huyền My tủi thân cúi cái đầu nhỏ của mình xuống.

Đình Hải rất thích dáng vẻ điềm điềm đáng yêu như bánh bao này của cô, một tay anh khoác lên vai cô, tay kia như đùa giỡn mà nhéo mặt cô: “Đi thôi! Tắm giúp tôi, tôi sẽ không truy cứu ba phần trách nhiệm này với cậu!”

Đình Hải nói xong, kéo Huyền My đi.

“Tắm... tắm hả?!”

-----oOo-----

Chương 564: Càng nghĩ càng sợ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiểu My bị dọa đến mức tránh đi: “Đình...Đình Hải, hay là anh tắm đi, tôi... người tôi sạch sẽ, tôi không tắm cùng với anh đâu! Tôi...tôi không tắm!”

Giọng Tiểu My nói chuyện thậm chí đã bắt đầu run rẩy rồi.

Đình Hải cười: “Anh nói thiếu mấy chữ, nói đúng ra là: Cậu đi cùng anh về phòng ký túc tắm thôi!”

“.....”

Tiểu My thở phào một hơi.

Tên này thật là, nói rõ ràng một lần luôn không được sao?!!

Tiểu My thấy cậu ta cười xấu xa thì tin chắc vừa nãy là Đình Hải cố ý!!

“Đi thôi!”

Đình Hải khoác vai cô đi ra ngoài.

Tiểu My bị cậu ta khoác vai thì cả người rúc vào trong khuỷu tay cậu cả. Trên người cậu ta đã sớm bị mồ hôi làm ướt sũng nhưng mùi hoóc môn nam tính ấy cứ xộc vào trong mũi của Tiểu My, cô không hề cảm thấy phản cảm, ngược lại còn cảm thấy... vô cùng dễ ngủ, lại còn có cảm giác yên tâm không nói nên lời.

Tiểu My theo bản năng ngẩng đầu liếc nhìn cậu ta, chỉ thấy từng giọt mồ

hôi trong suốt theo thái dương gọi cảm của cậu ta chảy xuống. Tiểu My thấy thế thì vội dừng bước: “Đội đã, anh lau mồ hôi trước đi.”

Cô nói xong liền lấy khăn ướt mới mua từ trong túi ra, cô mở ra, ngẫm nghĩ một lát lại nhón chân lên lau mồ hôi ở thái dương của Đình Hải.

Dường như Đình Hải cũng không ngờ cô lại đột nhiên lau mồ hôi giúp mình.

Ánh mắt cậu ta có chút nóng bỏng nhìn xuống gương mặt phấn hồng của cô. Vì để phối hợp với chiều cao của cô, cậu ta theo bản năng mà hơi cúi người xuống.

Không bao lâu sau, Tiểu My đã lau sạch mồ hôi cho cậu ta, xoay người vớt khăn giấy ướt vào thùng rác bên cạnh.

Ánh mắt nóng bỏng của Đình Hải vẫn dán trên người Tiểu My, nhìn cô vớt xong khăn giấy sau đó trở về bên mình mà vẫn không chịu rời tầm mắt khỏi cô.

“Đi thôi!”

Tiểu My tất nhiên có thể cảm nhận được ánh mắt của cậu ta tập trung ở trên người mình, từ đầu đến cuối cô đều xấu hổ không dám ngẩng đầu nhìn cậu ta, chỉ kéo áo bóng rổ của cậu ta mà đi phía trước.

Đình Hải vội vàng bước nhanh theo.

Một tình cảm mập mờ không thể nói rõ lặng lẽ nảy mầm giữa hai người... Vừa về đến phòng, Đình Hải không để ý mà cởi chiếc áo bóng rổ ướt đầm ra. Lồng ngực trần vạm vỡ lập tức hiện ra trước mắt Tiểu My.

Những cơ bắp săn chắc, đều đặn kia dường như là tác phẩm tinh xảo, khéo léo của thượng đế, hoàn mỹ đến nỗi dường như không tìm được bất cứ tí vết nào.

Cộng thêm mồ hôi nhễ nhại trên làn da màu đồng cổ của cậu ta, cảm giác như chỉ cần liếc một cái thôi đã làm cho mạch máu của cô căng lên.

Sau đó...

Lỗ mũi có cảm giác hơi nóng ẩm!!

“Cậu chảy máu mũi kìa!”

Đình Hải kêu một tiếng.

“Hà?”

Không phải chứ?!!

Cô thật sự kém cỏi tới vậy sao?!!

“Cậu ngẩng đầu lên đi!”

Đình Hải vừa buồn cười lại vừa tức giận, vội vàng lấy nước lau mũi và sau gáy cô.

Tiểu My cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, vội giải thích: “Có thể trời nóng quá nên tôi bị nóng trong người.”

“Ừ! La do nóng trong người.”

“.....”

“Cậu đỡ hơn chưa?”

Cậu ta xích lại gần cô và ân cần hỏi han.

“Tôi đỡ rồi!”

Máu mũi đã ngừng chảy nhưng Tiểu My xấu hổ khi đối mặt với cậu ta: “Vậy... anh đi tắm trước đi! Tôi đi lấy sách, lát nữa còn phải lên lớp.”

“Cậu đợi đã...”

Đình Hải kéo cô đến trước mặt mình.

“Anh làm... làm gì thế?”

Tiểu My ngược mắt nhìn cậu ta và xấu hổ đến nổi đỏ bừng mặt.

Đương nhiên cô không dám nhìn thẳng vì sợ mình sẽ tiếp tục chảy máu mũi.

“Rõ ràng cậu rất thích cơ thể của tôi, cậu chạy gì chứ?”

Cậu ta cúi đầu, mờ ám hỏi cô.

“A? Tôi... tôi đâu có?! Tôi không thích mà”

Tiểu My lấp bắp phủ nhận.

“Cậu không thích mà lại chảy máu mũi à?”

Đình Hải nói xong liền nắm lấy bàn tay nhỏ của cô và đặt lên bộ ngực vạm vỡ của mình.

“A...”

Tiểu My sợ đến mức khẽ kêu lên một tiếng...

Trái tim cô đập mạnh “thịch thịch thịch” vào lồng ngực... Có vài giây, cô thậm chí nghi ngờ trái tim mình muốn nhảy cả khỏi lồng ngực mất.

Tay cô chạm vào lồng ngực vạm vỡ, săn chắc của anh.

Lòng bàn tay bắt đầu nóng lên.

Bàn tay nhỏ của cô bắt đầu vô cùng kém cỏi mà run rẩy.

Nhưng cô bị Đình Hải nắm lấy nên không thể nhúc nhích được!

“Rõ ràng cậu rất thích...”

Một tay Đình Hải ôm thắt lưng nhỏ nhắn của cô và khóa chặt vào trong lòng mình, bàn tay còn lại nắm lấy tay nhỏ của cô mà tùy tiện vuốt ve, thăm dò trên cơ thể gợi cảm của mình... Từ lồng ngực cường tráng dần xuống tới vòng eo săn chắc...

Cuối cùng, cậu ta nắm lấy bàn tay cô vòng qua thắt lưng mình, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô... Tiểu My bị Đình Hải hôn đến ngây ngất, đê mê, chợt có một bàn tay từ dưới vạt áo sơ mi của cô mà thò vào bên trong.

Tiểu My giật mình, trong nháy mắt đã hoàn hồn. Cô giơ tay giữ lấy bàn tay của Đình Hải, liên tục thở hổn hển nói: “Đình Hải... đừng làm vậy!”

Dường như Đình Hải cũng bối rối trước hành vi to gan của mình, cậu ta búng tỉnh lại và vội rút tay về, cúi đầu xin lỗi cô: “Tôi xin lỗi! Có một số việc... khó tránh khỏi mất kiểm soát.”

Tiểu My vẫn còn thở gấp, gương mặt nóng đến đỏ cả lên. Cô căn bản không dám ngẩng đầu nhìn Đình Hải.

Cô càng không dám tưởng tượng được, nếu vừa rồi mình không cản lại, có phải thân phận của mình sẽ bị lộ trước cậu ta không... Thực ra, nguyên nhân lúc này cô bị dọa sợ cũng là vì thế!

Thấy Tiểu My không nói lời nào, Đình Hải dường như hơi sốt ruột, giơ tay ra nâng mặt cô lên và hỏi: “Có phải đã dọa cho cậu sợ rồi không?”

“Không, không có...”

Tiểu My vội lắc đầu.

Đình Hải nhìn dáng vẻ hoảng sợ của cô thì đột nhiên ý thức được mình dường như có hơi nóng vội, cậu ta thở dài một tiếng và buông cô ra:

“Anh đi tắm trước, tôi chuẩn bị sách vở đi, lát nữa chúng ta cùng đi tới giảng đường. Anh cũng có lớp.”

“Được!”

Đình Hải vào phòng tắm, Tiểu My cũng quay về phòng của mình để chuẩn bị sách vở.

Cô vẫn không có cách nào bình tĩnh lại được.

Mới vừa này...

Suýt chút nữa thì hai người bọn họ đã lau súng cướp cò.

Vừa nãy, suýt chút nữa là để anh ấy biết được thân phận của mình rồi!

Trong nháy mắt, trong đầu Tiểu My rồi hết cả lên, đầu óc mơ hồ.

Nếu như Đình Hải vẫn luôn xem mình là con trai, vậy lúc nãy... anh ấy muốn làm gì mình?!!

Chẳng lẽ là chuyện nam nam... gì gì kia sao?!

Mặc dù Tiểu My ngây thơ, nhưng trong xã hội mà hủ nữ nắm quyền này, cô đã từng nghe qua chuyện nam nam quan hệ với nhau rồi.

Lỡ như Đình Hải phẫn khích chờ mong, muốn thử xem cảm giác quan hệ nam nam ra sao, kết quả... vừa cởi quần ra thì phát hiện ra cô là nữ! Tâm trạng hưng phấn liền hóa thành bọt biển... Lúc đó anh ấy có oán trách mình đã lừa anh ấy không?!

Tiểu My không dám nghĩ tiếp nữa.

Đơn giản là càng nghĩ càng đáng sợ!

Tâm trạng Tiểu My lại trở nên sa sút.

Văn Tịch luôn khuyên cô, thuyết phục cô, bảo cô thuận theo tự nhiên, nhưng trong đầu Tiểu My vẫn không tiếp thu được gì hết.

Cả ngày cô ủ rũ chau mày, không có tinh thần làm gì cả.

Hai người tan học liền muốn tới căng tin ăn cơm. Khi bọn họ đi qua bảng thông báo của khu giảng đường, lại nghe được các bạn học xung quanh bàn tán không ngừng: “Cậu nhìn thấy thông báo không? Mấy ngày nữa nhà trường dự định tổ chức vũ hội hóa trang hoành tráng đấy!! Đến lúc đó nhất định là có rất nhiều người tham gia!! Chắc chắn sẽ vô cùng náo nhiệt!”

“Vũ hội hóa trang à?”

Văn Tịch nghe vậy liền sững sờ, một giây sau đã háo hức lôi kéo Tiểu

My đến bảng thông báo: “Đi, chúng ta đi xem thử!”

“Cậu tính tham gia à?”

“Không phải tớ mà là chúng ta!!”

Dường như Văn Tịch cảm thấy vô cùng hứng thú với hoạt động này.

Nhưng Tiểu My lại không hứng thú cho lắm.

Nói đúng ra là bây giờ cô không có hứng thú với chuyện gì hết.

“Văn Tịch, tớ không muốn tham gia đâu...”

Tiểu My muốn từ chối.

“Tiểu My, cậu xem đi, đây là vũ hội hóa trang đấy! Chúng ta có thể hóa trang thành đủ loại nhân vật, ví dụ như công chúa Bạch Tuyết trong truyện cổ tích, hay là cô Lọ Lem đi giày thủy tinh, còn có các nhân vật kinh điển trong các phim nữa. Cậu xem, phù thủy, ma cà rồng vân vân đều có thể hóa trang được! Đến lúc đó nhất định sẽ chơi rất vui đấy...”

Văn Tịch làm như không nghe thấy lời từ chối của Tiểu My.

Sau khi xem xong, cô ấy hưng phấn kéo Tiểu My đến một góc, khẽ nói: “Cậu đừng vội từ chối, nghe tớ nói hết đã.”

“Được, cậu nói đi...”

Tiểu My gật đầu.

“Vũ hội này là vũ hội hóa trang! Hóa trang đó, cậu biết không hả?!”

“Tớ biết! Chính là biến mình thành nhân vật khác chứ gì.”

“Đúng rồi!! Tiểu My, tớ hỏi cậu, chẳng lẽ cậu không mong mình có thể một lần mặc đồ con gái ở trước mặt Đình Hải sao?!”

“Hả???”

Tiểu My giật nảy mình.

“Cậu có thể đóng vai nhân vật nữ như công chúa Bạch Tuyết đó?”

“Không được!!” Tiểu My vội khoát tay: “Tớ sẽ bị lộ mất!”

“Không đâu!! Cậu đừng quên, cậu còn đeo mặt nạ mà!! Lúc đó tớ sẽ hóa trang cho cậu thật xinh đẹp, lại đeo mặt nạ lên, người khác chắc chắn sẽ không nhận ra cậu đâu! Về phần Đình Hải, lúc đó cậu có thể lấy thân phận nữ hoàng mời anh ấy khiêu vũ! Ánh sáng trong sàn nhảy thường rất tối, anh ấy không nhận ra cậu đâu!”

“Nhưng nếu anh ấy nhận ra thì sao?”

Không biết tại sao khi nghe Văn Tịch nói, Tiểu My cảm thấy té bèo trong cơ thể lại bắt đầu sôi trào lên.

“Anh ấy nhận ra thì thôi! Dù sao đó là vũ hội hóa trang, tớ dám cá với cậu lúc đó, không chỉ có mình cậu là “con trai” đóng giả con gái đâu! Tin tớ đi, có không biết bao nhiêu tên ảo lả đang đợi thời cơ hóa trang tốt này đây!”

“Cậu nói hình như cũng có lý!”

Nghe Văn Tịch nói thế, Tiểu My cũng có chút hứng thú.

“Nhưng vấn đề lớn nhất của chúng ta bây giờ là Đình Hải có tham gia bữa tiệc này hay không! Cậu phải đích thân ra tay làm chuyện này rồi! Đến lúc đó cậu tìm cơ hội thử hỏi anh ấy xem.”

“Được!”

Tiểu My gật đầu: “Chuyện này cứ để tớ lo!”

Buổi tối, sau khi cô tạm biệt Văn Tịch liền quay về phòng ký túc.

Đình Hải và Kỳ đều ở đó.

Điều làm Tiểu My vui mừng chính là Kỳ và Đình Hải đang nói về vũ hội hóa trang!

Tiểu My nghe thế vội đi qua và ngồi xuống, hung phấn hỏi bọn họ: “Các anh đều sẽ tham gia chứ?”

Không nghi ngờ chút nào, Kỳ chắc chắn sẽ tham gia, ai bảo cậu ta thích giao tiếp như vậy.

Vì vậy, thật ra câu này là hỏi Đình Hải.

Tiểu My nhìn Đình Hải đầy mong đợi.

Đình Hải cũng nghiêng đầu nhìn cô: “Sao thế? Em tính tham gia à?”

“Em à? À! Thật ra thì em... em không có hứng thú. Chỉ là Văn Tịch cứ lôi kéo em tham gia, anh hiểu không! không ngờ cô ấy lại xúi em giả con gái, còn nói em giả con gái nhất định sẽ rất đẹp! Em không chịu cô ấy còn tức giận. Em không còn cách nào khác, chỉ có thể nghe theo cô ấy thôi, ai bảo cô ấy là con gái cơ chứ! Em không chấp nhận với cô ấy!”

Tiểu My nói một hơi không ngừng, thực ra là muốn thử phản ứng của Đình Hải.

Chẳng qua là ngoài dự đoán của cô, Đình Hải...

Không có chút phản ứng gì đặc biệt!

-----oOo-----

Chương 565: Vũ hội hóa trang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trái lại Kỳ như con khi lập tức chạy tới: “Văn Tịch muốn cậu giả con gái hả? Ha ha! Đề nghị này của cô ấy không thể tốt hơn rồi! Tiểu Bách, nhóc giả nữ thì nhất định sẽ rất đẹp đấy! Ôi, đến lúc đó đừng làm cho một đám trai trẻ nhiệt huyết điên đảo à!!”

Thấy Đình Hải hình như không có phản ứng gì, trong lòng Tiểu My có hơi mất mát, cho nên cô cũng không nghe rõ Kỳ nói gì.

Cô theo bản năng đưng vào cánh tay Đình Hải: “Này! Sao anh không có chút phản ứng gì thế?”

Ánh mắt sâu lắng của Đình Hải nhìn chằm chằm vào cô: “Cô ấy muốn em giả gái thì em liền đồng ý sao?”

“Ồ... Vậy không được sao?”

Tiểu My mơ hồ nhìn cậu ta.

“Cậu có nghĩ tới hậu quả chưa?”

Đình Hải nghiêm túc hỏi cô.

“Hậu quả gì?!”

Tiểu My hơi sững sốt, kinh ngạc nhìn Đình Hải đối diện, trong nháy mắt, cô thậm chí nghi ngờ có phải anh ấy đã sớm đã biết thân phận của mình không?

Lúc này Kỳ lại nhào tới, khoác vai Tiểu My, tiếp lời: “Đúng đấy, cậu có nghĩ tới hậu quả chưa? Cậu là một thằng con trai giả gái sẽ bị bạn học trêu cười đấy!”

“Ra là vậy à...”

Tiểu My hiểu ra: “Tôi cũng nói với Văn Tịch như thế, nhưng Văn Tịch nói lúc đó là vũ hội hóa trang, cô ấy sẽ trang điểm cho tôi đậm một chút để các bạn học không nhận ra. Mấy anh có thấy đáng tin không?”

Đình Hải đứng lên và đi về phòng mình: “Cậu thấy đáng tin là được rồi!”

“Tôi thấy cũng không phải không được.”

Kỳ cũng gật đầu đồng ý, vỗ vai Tiểu My: “Thằng nhóc nhà cậu thật tốt đấy! Yêu cầu không có hình tượng như vậy của Văn Tịch mà cậu cũng đồng ý, xem ra cậu cũng để ý tới cô ấy!”

Tiểu My cười xòa: “Vậy thì đúng rồi!”

Cô kéo tay anh ta xuống, đuổi theo Đình Hải: “Đình Hải, anh có tham gia vũ hội hóa trang không?”

“Đề tôi suy nghĩ đã.”

“...Ừ.”

Nếu anh ấy tham gia, mình liền giả gái, anh ấy không tham gia, vậy thì miễn!

“Cậu hy vọng anh có thể nhìn thấy dáng vẻ cậu mặc quần áo con gái à?”

Đình Hải bỗng nhiên xoay người hỏi cô.

“Hả?”

Tiểu My sững sờ, còn chưa hoàn hồn, qua một lát cô mới vội lắc đầu, xua tay: “Không, không phải thế!! Tôi chỉ cảm thấy mọi người cùng tham gia sẽ rất vui...”

Đình Hải tùy tiện dựa vào mép cửa, khoanh tay nhìn cô: “Nếu cậu thật sự giả gái, vậy tôi sẽ miễn cưỡng tham gia bữa tiệc nhàm chán lần này.”

“Thật sao?”

Lời nói của Tiểu My lập tức lộ ra sự vui mừng, nhưng rất nhanh đã kìm chế lại, hỏi cậu ta một cách đầy mong đợi: “Tại sao tôi giả nữ thì anh mới đồng ý tham gia vậy?”

“Bởi vì nhìn cậu bị mất mặt chắc hẳn sẽ là một trò hay!”

Thật ra cậu ta lo lắng tới lúc đó cô không có cách nào thu dọn tàn cuộc!

Nếu có cậu ta ở đó sẽ yên tâm hơn rất nhiều.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày vũ hội hóa trang.

Lúc này, Văn Tịch thật sự đã bỏ ra rất nhiều công sức vì Tiểu My, cô ấy mua xong tóc giả lại còn tốn công mua hai bộ trang phục.

Tiểu My mặc trang phục cô Lọ Lem sau khi đã biến thành công chúa, còn Văn Tịch là công chúa Bạch Tuyết mơ mộng.

Ba tiếng trước khi vũ hội hóa trang bắt đầu, Văn Tịch dẫn Tiểu My đến trong Studio của một chuyên gia tạo hình tượng.

Văn Tịch đẩy Tiểu My đến trước gương trang điểm, bắt đầu nói ra yêu cầu của mình: “Trang điểm cho cô ấy sao cho đẹp nhất, về phần hình dáng thì nhất định phải thật khác với dáng vẻ bây giờ, tốt nhất là khác đến nỗi người bình thường không nhận ra được mới tốt!”

“Được rồi!! Cứ giao cho tôi!”

Sau khi thợ trang điểm nhận được ý tưởng liền bắt đầu bắt đầu bận rộn với công việc của mình.

Đánh phấn, đánh má hồng, đánh mắt, kẻ mắt mèo, dán lông mi giả, tạo khối sáng tối, cuối cùng thêm chút son môi, lại đội mái tóc đen xoắn dài lay động lòng người kia lên... Cuối cùng Tiểu My mặc một chiếc váy công chúa màu vàng nhạt ôm lên cơ thể mềm mại, từng đường cong được thiết kế một cách uyển chuyển, càng làm nổi lên dáng người mảnh khảnh của cô.

Cô đứng yên đấy, mái tóc dài giống như rong biển xõa xuống, trong vẻ đáng yêu còn lộ ra khí chất quý phái, rất giống với cô công chúa tập trung cả ngây thơ và lộng lẫy trong truyện.

Ánh mắt cô chuyển động, khẽ chớp nhẹ lộ vẻ long lanh quyến rũ, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi liền đã làm cho Văn Tịch nhìn đến hoàn toàn ngây dại.

“Trời ơi... quá đẹp luôn!!”

Cô ấy không nhin được mà kinh ngạc khen một tiếng, đi quanh Tiểu My vài vòng: “Tớ thấy hoa khôi lớp của chúng ta chính là cậu rồi! Nếu cậu mặc đồ con gái, tớ dám bảo đảm đám người theo đuổi cậu sẽ xếp hàng dài từ cửa phòng ký túc của chúng ta đến cửa căng tin luôn!!”

“...Văn Tịch, cậu phóng đại quá rồi!”

Tiểu My nhìn mình trong gương.

Phải nói là đã rất lâu rồi Tiểu My không nhìn thấy được mình trong trang phục con gái, nhìn như vậy thật sự có chút không quen!

“Tớ thực sự không có phóng đại đâu! Tiểu My, tớ dám cam đoan tới hôm nay, anh Đình Hải nhất định sẽ gục ngã dưới váy của cậu thôi!!”

Trên khuôn mặt trắng nõn của Tiểu My đeo một chiếc mặt nạ màu vàng, lộ ra đôi mắt long lanh động lòng người, đôi môi đỏ mọng nước... “Tiểu My, tớ cá khi cậu xuất hiện, chắc chắn sẽ không có ai nhận ra đâu! Ngay cả tớ cũng muốn nhận không ra!!”

Văn Tịch chà chà tán thưởng, nghĩ một chút lại nói: “Để tránh cho người khác nghi ngờ, tớ không tham dự vũ hội hôm nay cùng với cậu đâu!”

“Hả? Sao thế?”

“Cậu nghĩ xem, ai cũng biết hai chúng ta như hình với bóng, nếu tớ tham dự cùng với cậu, các bạn học chắc chắn sẽ nghĩ tới cậu là Cao Hướng Bách, vậy còn không phải bị lộ sao? Nhưng nếu tớ không có ở đó, họ sẽ khó có thể liên tưởng được, vì vậy đảm bảo không nhận ra cậu!! Không chừng anh Đình Hải cũng không nhận ra đâu!”

Văn Tịch nói những lời này thật ra cũng có lý.

“Cậu yên tâm đi, tớ chỉ không xuất hiện cùng với cậu thôi, tớ vẫn tham gia vũ hội mà!”

Cô ấy không yên tâm khi để cho cô một mình trong vũ hội!

“Vậy thì được!”

Tiểu My nhìn mình trong gương và hít sâu một hơi, âm thầm động viên mình cố gắng lên.

Đình Hải.....

Đình Hải nhìn thấy mình như vậy sẽ có thái độ gì? Anh ấy có thể nhận ra

cô không? Có thích hóa trang con gái của cô không?

Tiểu My chưa bao giờ thấy hồi hộp như bây giờ.

...

Ba tiếng sau, vũ hội bắt đầu đúng giờ...

Các bạn học với những trang phục khác nhau lần lượt đi vào phòng tiệc, mỗi người đều hóa thành những nhân vật mà bọn họ mong muốn nhất, thậm chí còn có con gái giả con tai, con trai giả con gái, vân vân... nhiều vô kể.

Đương nhiên cũng có một số người căn bản không nhận ra được bạn mình.

Vừa vào phòng tiệc, Tiểu My lập tức có cảm giác sai sai...

Tất cả những nhân vật kinh điển từ xưa đến nay, từ trong nước đến ngoài nước, đều có người hóa trang, mà cô đứng ở cửa sảnh tiệc... cao quý, trang nhã, yên tĩnh...

Đôi mắt long lanh đen láy dưới lớp mặt nạ kia bối rối chuyển động dường như muốn tìm bóng dáng quen thuộc nào đó. Cuối cùng cô không tìm được, mới chậm rãi bước vào sàn khiêu vũ.

Mỗi bước chân cô đi đều nhẹ nhàng, chậm chạp và cẩn thận.

Nhưng trong mắt mọi người, cô lại thật tao nhã, điềm đạm, khiến người khác thương tiếc... Không thể nghi ngờ gì nữa, sự xuất hiện của Tiểu My như một bó hoa hồng vàng tuyệt đẹp rơi vào trong nước, lập tức tạo ra từng sóng gợn... Tất cả chàng trai ở đây không khỏi bị thu hút bởi cô gái đang chậm rãi đi từ ngoài cửa vào sàn khiêu vũ này.

Cho dù họ không nhìn thấy rõ gương mặt của cô, cho dù họ chỉ mơ hồ nhìn thấy đôi mắt quyến rũ của cô, đôi môi hồng của cô... nhưng chỉ như thế thôi cũng đã bị khí chất của cô thu hút mất rồi!!

Cô nhận được sự hâm mộ của các cô gái và yêu thích của các chàng trai. Đó là người đẹp mà bọn họ chưa từng gặp qua ở trong trường.

Sàn khiêu vũ lập tức trở nên náo nhiệt.

“Cô gái này là ai vậy? Sao trước kia mình chưa từng thấy qua?”

“Không biết nữa! Đeo mặt nạ thì cũng nhìn không ra. Có thể là sinh viên năm nhất. Tôi chưa gặp qua...”

“Sinh viên mới đẹp như vậy, sao mình không biết được chứ? Chẳng lẽ sau khi đi tập quân sự rồi, cô ấy mới nhập học à?”

“Có thể, có thể là vậy!”

Mọi người đều bàn tán xôn xao.

Đứng khuất trong một góc, Đình Hải mặc một bộ áo đuôi tôm đen với phong cách hoàng tử, những đường may tinh tế càng làm nổi bật thân hình vốn rất cao ráo của cậu ta. Cậu ta đứng yên lặng ở đó, xung quanh có vô số cô gái đều liếc mắt đưa tình với cậu, nhưng từ đầu đến cuối cậu ta đều nhắm mắt làm ngơ.

Lúc bóng dáng tuyệt đẹp của Tiểu My xuất hiện tại cửa sảnh tiệc, đôi mắt đen láy của cậu ta lập tức trầm lại... ánh mắt vốn không chút cảm xúc lúc này rõ ràng đã chấn động... luôn theo sát bóng dáng có vẻ bất lực của cô trong sàn khiêu vũ... Ánh mắt càng lúc càng nóng bỏng.

Hôm nay cô thật sự quá đẹp, đẹp đến mức làm người ta ngạt thở...

Ngay cả người tự nhận là hiểu cô đến từng chân tơ kẽ tóc như cậu ta cũng suýt nữa thì không nhận ra cô rồi!

Trong sàn khiêu vũ, Tiểu My đang mờ mịt tìm kiếm bóng dáng quen thuộc của cô... Đình Hải!

Ánh đèn trong phòng tiệc quá tối, cộng thêm trang phục của mỗi người đều kỳ lạ và đeo mặt nạ, Tiểu My căn bản không tìm thấy cậu ta.

Tiểu Mỹ có hơi sốt ruột.

Cô sợ tối nay cô và Đình Hải sẽ cứ vậy mà bỏ lỡ nhau, còn sợ tối nay

cậu ta căn bản không đến, vậy cô ăn mặc thế nào chẳng phải cũng phí công sao?

Trong lúc cô đang nôn nóng thì không ngừng có các bạn nam đến tặng hoa và tha thiết mời cô nhảy.

Tiểu My không nói chuyện, chỉ lựa chọn lắc đầu từ chối.

Nhưng càng từ chối thì càng có nhiều bạn nam đến hơn làm Tiểu My hơi luống cuống, chỉ theo bản năng tránh vào trong góc.

Thật ra, cô sợ nhất là bị người khác nhận ra mình.

Ngay lúc Tiểu My bị các bạn nam đuổi theo, đi không thể đi được nữa thì trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại... trong sảnh tiệc không ngờ bị cúp điện!!

Tiểu My không thấy rõ mọi thứ trước mắt, trong sảnh tiệc loạn hết cả lên. Bỗng nhiên, cô cảm thấy thắt lưng mình bị kéo, một cánh tay mạnh mẽ hoàn toàn không báo trước đã từ phía sau ôm lấy cô.

Tiểu My sợ đến mức muốn hét to thì bên tai lại vang lên giọng nói trầm thấp quen thuộc: “Là tôi!”

Tiểu My kinh ngạc...

Đình Hải?!

Gần như chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị Đình Hải kéo ra hành lang bên ngoài sảnh tiệc, đi vào trong góc hẻo lánh.

Cơ thể mềm mại của cô bị Đình Hải đẩy lên trên tường. Trong bóng tối, cậu ta nâng cánh tay dài lên cao. Tiểu My chỉ nghe “tạch” một tiếng vang lên ở bên tai, giống như tiếng bật công tắc đèn, sảnh tiệc tối tăm lập tức lại sáng lên.

Ánh đèn màu chiếu xuống giữa sảnh tiệc, chiếu lên bên gương mặt đẹp trai của Đình Hải càng nổi lên những đường nét góc cạnh của cậu ta.

Ánh mắt cậu ta nóng bỏng chăm chú nhìn vào đôi mắt long lanh hoảng loạn lại lộ vẻ vô tội của Tiểu My.

Lửa trong đôi mắt kia đột nhiên bùng cháy lên, hơi thở cũng trở nên dồn dập, một lát sau mới khàn khàn hỏi cô: “Cậu có lời nào muốn nói với tôi sao?”

Tiểu My khản trương hắng giọng, ngẩng đầu nhìn cậu ta, đối diện với ánh mắt sâu thẳm lại nóng như lửa kia thật lâu mới hồi hộp khẽ hỏi cậu ta: “Anh có thích tôi bây giờ không?”

Đôi mắt Đinh Hải đen láy của thâm lại.....

-----oOo-----

Chương 566: Em có biết tên tôi?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bàn tay to lớn sờ vào phần cổ mềm mại của cô, nắm lấy gương mặt hồng hào của cô, mắt mang ý cười, gật đầu: "Thích!"

Cao Huyền My vì một tiếng của anh mà tim đập mạnh, cô vội vàng lấy tay che ngực, cô cảm thấy nếu tim cứ nhảy lên hoài, sớm hay muộn cũng chết vì nhịp tim tăng cao.

"Vậy..... Vậy tôi của hiện tại, hay là em giả nam?"

Cao Huyền My tiếp tục hỏi anh.

Đinh Hải chột cú đầu, dừng trên vành tai nhỏ nhắn cảm của cô, nói nhỏ một câu bên tai cô: "Chỉ cần là cậu, người nào anh cũng thích!"

“.....”

Huyền My chỉ cảm thấy như trong đầu nổ tung.

Hai má đỏ bừng nóng hừng hực.....

Nhịp tim đập quá nhanh, làm cô thở hổn hển khó nhọc: "Đình Hải, tôi.....Tôi cảm thấy tim sắp nhảy ra khỏi ngực rồi!!"

Cô ngây thơ thủ thỉ, Đình Hải lại cảm thấy như những lời nóng bỏng, men theo vành tai cô, tùy ý lướt dọc hai bên má cô, môi hôn cắn cô, chợt nghe giọng anh khàn khàn nói:"Anh kiểm tra cho cậu, chữa cho nó khỏe lại....."

Anh nói xong, bàn tay to lớn dò về phía ngực Cao Huyền My.

Tay chạm vào trái tim cô, chạm tới nơi trắng tuyết mềm như miếng bọt biển, anh không dám cử động nữa.

Hơi thở vô cùng rối loạn.

Tay, chạm vào nơi đó, trở nên có chút cứng

Anh có thể cảm nhận rõ ràng.....

Chỗ nào đó trên thân thể mình đột nhiên có phản ứng!

Còn Huyền My?!

Lúc tay anh dừng trên ngực cô, rõ ràng cô có thể ngăn cản, nhưng không biết sao..... Bỗng cô không muốn giấu giếm anh nữa!!

Là nam hay nữ đều thế! Mình nên cho anh ấy thấy sự thật!!

Huyền My mở to đôi mắt sáng long lanh, chờ mong mà bất lực nhìn anh, như trông đợi phản ứng của anh..... Hai má ửng đỏ, như bị lửa đốt.

Cô càng như thế, Đình Hải lại càng cảm thấy mình giống kẻ lưu manh, cô ngây thơ, có lẽ căn bản còn không hiểu một người một người đàn ông ôm một con gái có phản ứng thế nào mới gọi là phản ứng bình thường!

Càng không hiểu lúc này trong lòng anh suy nghĩ thế nào về cô.

Cuối cùng, Đình Hải vẫn tha cho đôi gò trắng tuyết của cô.

Bàn tay to chuyển tới bên trên eo nhỏ của cô, ôm chặt lấy cô vào ngực

anh, cúi đầu, hôn sâu xuống đôi môi đỏ mọng của cô..... Hơi thở nóng bỏng của hai người đan xen nhau.

Nụ hôn của anh quá sâu, quá nồng nàn, khiến Huyền My có cảm giác hơi khó thở.

Đình Hải ôm cô thật chặt.

Thậm chí cô có thể cảm giác được có chỗ nào cứng cứng, nhẹ nhàng đâm đâm cô..... Nóng hừng hực, làm cô không thoải mái.

"Đình..... Hải....."

Huyền My thở hắt hắt, ní non tên anh.

Đúng lúc ấy, ngọn đèn trên hành lang sáng bừng, Đình Hạ buông Huyền My đang thở hắt hắt liên tục trong ngực anh ra, ngay khi mấy học sinh cuối hành lang sắp tới chỗ họ, chưa đợi Huyền My tỉnh táo lại, cô đã bị Đình Hải kéo ra cửa sau bữa tiệc.

Giờ này đã sắp chín giờ đêm.....

Cửa sau bữa tiệc gần một tòa nhà dạy học cách trường khá xa.

Tòa nhà dạy học này đã có hơn trăm năm lịch sử, phòng đã cũ, nên từ trước đến nay rất ít người tới, chỉ có mấy cặp đôi yêu đương cuồng nhiệt đến đây kiếm không gian im lặng.

Mà hôm nay bởi mọi người đều tham gia bữa tiệc, nên ngay cả tòa nhà dạy học cũng vắng teo, gần như không tìm ra hai người.

Huyền My bị Đình Hải lôi kéo, bước lên cầu thang, đi về phía tầng hai.

Thật ra Huyền My sợ nhất là bóng tối, nhưng không biết vì sao, có lẽ bởi do có Đình Hải ở bên, bỗng chốc cô như không còn sợ hãi, ngược lại trong lòng còn tràn ngập một cảm giác chờ mong khó tả với bóng tối.

Đình Hải kéo cô vào một phòng học.

Trong phòng học, không bật đèn.

Hai người, không ai có ý định bật đèn. Phòng học to như vậy, chỉ có hai người họ.

Huyền My tìm chỗ ngồi xuống, Đình Hải bước qua, chân dài thẳng tắp mở ra hai bên sườn, ngồi chỗ đối diện trước mặt cô, ngồi xuống.

Hai người, bốn mắt nhìn nhau.....

Cảm xúc kì lạ, lặng lẽ lan tỏa.....

Bóng tối, rõ ràng là chiếc áo khoác tốt nhất che dấu, cố tình lại khiến Huyền My xấu hổ không dám ngẩng đầu.

Đình Hải gỡ chiếc mặt nạ trên mặt anh trước, tiện tay ném vào chỗ nào đó trên bàn, rồi bóp nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nâng lên, nhìn cô: "Đêm nay tính đeo mặt nạ như thế nói chuyện với anh?"

Huyền My xoa đôi môi đỏ hồng, dừng một lúc, rồi lấy tay gỡ chiếc mặt nạ bạc xuống.

Khi cô lộ ra khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp, Đình Hải vẫn thấy hơi hoảng hốt.

Cao Huyền My.....

Cái tên này, khuôn mặt này.....

Như lần đầu anh gặp cô, đã khắc sâu trong đầu anh, dù sau này cô có thay đổi thế nào, anh vẫn nhớ rõ in sâu.

Còn cô thì sao?!

Đã sớm quăng anh lên chín tầng mây, sợ đến ngay cả tên của anh cũng không nhớ!!

Nghĩ thế, Đình Hải vẫn hơi tức.

Bàn tay trả thù néo mạnh vào cằm cô: "Trên đời này người vô tâm vô tình nhất là em đấy!"

Huyền My ngẩn ra, còn chưa hiểu ý Đình Hải.

"Đình Hải....."

Trong bóng đêm, Huyền My chớp đôi mắt long lanh, lo lắng nhìn anh, "Không phải anh cũng có vấn đề muốn hỏi em sao?"

Đình Hải nâng khuôn mặt cô, kéo gần lại đến trước mặt anh, hơi thở hai người chỉ cách nhau nửa tấc, chợt nghe Đình Hải hỏi cô: "Em cảm thấy chỉ số thông minh của anh ngang ngửa với đám người Kỳ đúng không? Cao Huyền My!!"

"A....."

Huyền My kinh ngạc trừng to mắt, miệng há hốc, không dám tin nhìn người con trai đối diện.

Anh ấy vừa gọi cô là gì?!!

Cao..... Cao Huyền My?!!

Có phải cô nghe lầm không?!!

"Đình Hải, anh..... Anh sao lại biết..... Tên em....."

Huyền My sợ tới mức vừa nói vừa nuốt nước bọt.

Cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng hơi dẩu, dáng vẻ dẫn người phạm tội, khiến Đình Hải nhìn thấy không kiềm lòng nổi..... Hơi nhồm dậy, nghiêng người, cúi đầu, môi mỏng chuẩn xác bắt được đôi môi đỏ mọng trong bóng tối.

"Um um um"

Huyền My ấp úng, lời còn chưa nói xong, đã bị anh nuốt mất.

Đình Hải gấp gấp dây dưa nóng bỏng với cái lưỡi nhỏ của cô, mút mát đôi môi cô mọng đỏ mềm mại trơn bóng, giữa thời gian thở mớ hồ đáp lại cô: "Bạn học Cao Huyền My, đừng lấy sự ngốc nghếch của em xúc

phạm chỉ số thông minh của anh! Từ ánh mắt đầu tiên, anh đã biết em là..... con gái!!"

Đùa à?!!

Thế thì..... Đình Hải không phải là gay?!!

Vậy ra, căn bản ngay từ đầu Đình Hải thích là con gái tức là cô?

Huyền My bỗng dưng thấy mê man.

Thậm chí cô còn không biết Đình Hải thích cô từ khi nào..... Hoặc là, ngay từ đầu, anh ấy đã thích cô?!

Không thể nào?!

Huyền My bị Đình Hải hôn cho choáng đầu, cuối cùng, đến mười phút sau, Đình Hải mới tha cho cô.

Bàn tay rộng lớn của anh vẫn cung chiều nâng mặt cô:"Nghĩ cái gì vậy? Hôn cũng phân tâm."

Huyền My lúc này mới bừng tỉnh, nhìn anh.

Trong bóng đêm, Huyền My cảm thấy cô đã say trong ánh mắt dịu dàng như hồ nước của Đình Hải.

Cô không kìm được hỏi Đình Hải:"Vì sao anh thích em?"

Trong trường học nhiều cô gái xinh đẹp như thế, sao anh Đình Hải lại chọn trúng cô?!

Lâm Dung Vũ lúc ấy nói, Đình Hải độc thân nhiều năm nay, không thấy anh đối đãi cẩn thận với cô gái nào, nhưng sao tới cô..... Đình Hải bình thường đột nhiên động lòng đâu?!

Huyền My không cảm thấy mình có chỗ nào hay có gì đặc biệt.

Cô biết cô ngốc nghếch, đàn độn, đương nhiên cũng đáng yêu, nhưng mấy điều đó..... Hả còn chưa thể bắt được nhân vật lớn Đình Hải chứ!

"Vậy còn em? Sao em thích anh?"

Đình Hải không đáp, hỏi lại cô.

Huyền My then thùng chớp chớp mi mắt, ra vẻ rụt rè, "Em đã từng nói vì sao em thích anh chưa?"

"Rồi."

Đình Hải vô cùng chần chẫn gật đầu.

"Nào có?!! Sao em không nhớ rõ?"

Huyền My rõ ràng nhớ rõ mình chưa từng nói lời ngon tiếng ngọt với anh bao giờ!

Đình Hải giả hoạt cười: "Mỗi ngày đều viết trên mặt em, sao hả? Không chịu thừa nhận?!"

"....."

Huyền My đỏ mặt trừng anh: "Đình Hải, anh là đồ da mặt dày!"

Nhìn xem, từng trải qua cảm xúc hạnh phúc, nhưng chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như thế!!

Nhưng nam sinh xuất sắc như Đình Hải Bất, chắc trong từ điển của anh ấy chỉ có thích và không thích thôi?

Cô gái nào được bạn trai như vậy thích, sao chạy khỏi anh ấy được?!

"Anh biết em là nữ sinh từ khi nào?"

"Bắt đầu từ lần đầu tiên thấy mặt!"

"Nên từ hồi ấy anh bắt đầu thích em?"

Không biết sao, Huyền My đột nhiên cảm thấy kiêu ngạo.

Xem ra Huyền My cô vẫn rất có sức quyến rũ! Ngay cả nhân vật lớn như Đình Hải cũng bị cô bắt mắt.

Đình Hải nhìn cô, không nói gì.

Đối với phỏng đoán của cô, anh không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

"Còn cả sao anh biết tên thật của em? Trừ Tiểu Văn ra em chưa từng nói cho ai hết!"

Đình Hải kéo má, híp mắt, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn cô: "Em có biết không, trước kì thi nhập học, em đưa sách giáo khoa của em cho anh, bên trong mỗi một quyển sách, thật tình đều viết tên em!!"

Anh nói xong, lấy tay cốc trán cô: "Em đúng là đứa ngốc đáng yêu!!"

Không thể nào?

Anh ấy không nói, cô cũng không chú ý tới!

Sau đó, Huyền My mở bộ sách kia xem qua thật, quả nhiên.....Đúng là trên mỗi quyển sách đều viết tên cô.

Ha ha! Cô là đứa ngốc đáng yêu thật!!

Đêm nay, đối với Huyền My mà nói, giống như nằm mơ

Lúc trước, cô chưa từng nghĩ tới muốn Đình Hải dùng ánh mắt dịu dàng như vậy nhìn cô, lại càng không dám tưởng tượng ra nam sinh vĩ đại như Đình Hải trở thành..... người yêu của cô!

Miễn cưỡng tính là người yêu!

Tuy lúc đó họ cũng chưa xác định quan hệ.

Trong phòng học tối đen, chỉ có ánh trăng sáng chiếu vào, rải trên người họ, như đắp cho anh một tầng ngọc sa mông..... Rất im lặng, nên Huyền My có thể nghe thấy rõ từng tiếng tim đập hồi hộp, mà không biết là của cô, hay là của anh.

"Về sau không được ở trước mặt người đàn ông khác giả dạng con gái!"

Đình Hải kéo cánh tay cô qua, hạ lệnh.

"Em vốn là con gái mà!"

Huyền My phản bác lời nói của ah.

Đình Hải nở nụ cười, bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nhét vào miệng mình nhẹ nhàng cắn.

Cảm giác cứng chiều ấy, hết như hận không thể nuốt luôn cô vậy.

Chỉ có Đình Hải biết rõ, anh yêu cô quá nhiều!

Còn hơn cô thích anh một trăm lần, một ngàn lần!!

-----oOo-----

Chương 567: Tôi ở nhà của anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Vừa nãy dám vô lại háo sắc kia xem chút nữa là nuốt em rồi. Sau này, bộ dạng này chỉ cho phép để cho một mình anh xem."

"...."

Huyền My nghĩ thầm, bọn họ là vô lại háo sắc, chẳng lẽ anh không phải?

Cũng không biết vừa rồi ai trong hành lang tập kích ngực cô.

Đương nhiên, những lời này, Huyền My cũng chỉ oán thầm hai câu trong lòng.

Ánh mắt Đình Hải chiếm lấy Huyền My, không ngừng đánh giá cô, chợt anh nghiêm trang hỏi: "Cao Huyền My, anh đang kiểm tra trực quan xem bộ phận ngực của em có phải nhảy hát hò mỗi ngày không?"

"A... Hát hò?"

"Thời điểm nghe thấy chữ "Ngực", "Bộ phận", Huyền My đã cảm thấy vô cùng xấu hổ, có thể hết lần này tới lần khác, trọng điểm của những lời này đã chuyển dời tới hai chữ "Hát hò" kia.

"Ngực", Bộ phận ca hát? Cái quái gì vậy?

"Giống như bài hát của SHE!"

"Bài hát gì?"

Huyền My ngây thơ hỏi tới.

Đình Hải nhin cười, tàn nhẫn nói cho cô biết: "Không muốn lớn lên."

Tôi không muốn, tôi không muốn, không muốn lớn lên...

"... Dựa vào cái gì?"

Huyền My thật sự là vừa buồn cười vừa tức giận, mắng lại anh: "Anh mới không muốn lớn lên ý!"

Đình Hải mím môi mỉm cười, đùa giỡn cô: "Em yên tâm, của anh đã sớm không thể chờ đến lúc trưởng thành rồi, chỉ chờ em nghiệm thu!"

"...."

Trong nháy mắt mặt của Huyền My liền đỏ lên, tầm mắt rũ xuống, ngượng ngùng chửi nhỏ một câu: "Lưu manh..."

Được rồi. Cô thừa nhận, bình thường cô tuy có chút ngốc, có chút đần, thế nhưng, chuyện nam nữ khác nhau, cô tương đối hiểu, ai bảo cô lại cùng lớn lên với anh cả chứ! Cao Huyền My cô tốt xấu gì cũng được chứng kiến đứa con trai nào đó lớn lên.

Đùa giỡn Huyền My là chuyện mà Đình Hải thích nhất từ trước tới nay, nhưng trước sau gì anh cũng có chừng mực, những trò đùa này thật sự nói trắng ra thì chính là một loại ám hiệu đối với cô.

Đối với loại chuyện này, anh cũng đã đến tuổi, có thể hiểu rõ ràng, trước mặt cô nhóc vẫn còn non nớt này giống như một mầm cây, thật sự đem chính mình cho cô nghiệm thu, anh cũng không đành lòng khiến cô vất vả...!

Cô còn quá nhỏ, anh phải đợi.

Cũng may, anh đối với cô vẫn còn đầy kiên nhẫn.

Nhiều khi, thời điểm một người con trai thật sự yêu thương một cô gái, thật sự nhìn không được mà đụng vào cô, xâm phạm cô. Thực ra làm chuyện như vậy sẽ tự cảm thấy mình đang phạm tội, đau lòng, khó chịu, sẽ không từ bỏ.

Nhưng loại cảm giác này, đối với người mà mình yêu thật sự mới có.

Giống như, Đình Hải đối với Cao Huyền My.

- -----Hôm sau-----

"Wow! Cậu nói là Đình Hải sớm đã biết cậu là con gái sao?"

Văn Tịch kích động, thiếu chút nữa kêu to lên tiếng.

"Suyt, suyt.... Cậu nói nhỏ đi một chút, nhỏ một chút."

Huyền My vội vàng bịt kín miệng nhỏ của cô.

"Ai da! Là do tớ quá hưng phấn!"

Văn Tịch che miệng cười rộ lên: "Như vậy, nói cách khác, thời điểm lần đầu tiên trước mặt cả lớp anh ta nói muốn làm bạn gái của cậu, kỳ thật đã biết rõ cậu là nữ sinh rồi? Ai da, hóa ra khi đó Đình Hải đang đùa giỡn cậu nha! Ha ha.... Cậu thua trong tay Đình Hải, cậu xong rồi, cậu ngốc như vậy, anh ta lại thông minh như vậy, sau này nhất định cậu bị anh ta ăn sạch rồi."

Huyền My cúi đầu, mím môi cười thâm: "Xong thì cũng xong rồi, dù sao anh ta cũng không bắt nạt tớ..."

"Nhìn bộ dạng say mê của cậu kìa..."

Văn Tịch nắm tay cô: "Này, đừng trách tớ không nhắc nhở cậu... Còn hai ngày nữa là tới ngày lễ Quốc Khánh, cậu nên suy nghĩ kĩ, về nhà lấy lệ với ba mẹ cậu, mặt khác... Cậu với người tình cuồng nhiệt của cậu sẽ phải xa nhau bảy ngày đó, có bỏ được hay không?"

"A... Ngày lễ Quốc Khánh sao?"

Văn Tịch không nói thì Huyền My đúng thật là sẽ quên mất chuyện này.

"Biết chắc là cậu sẽ quên mà. Thật ra vẫn còn có chuyện muốn nhắc nhở cậu..."

Văn Tịch nhìn cô, cảm thấy lo lắng nhìn bộ dạng khi cô phải liên tiếp nhận những đả kích này.

"Cậu nói nhanh lên đi..."

Huyền My không thể chờ đợi được nữa, thúc giục cô.

"Sau khi nghỉ lễ, toàn bộ sinh viên năm nhất chúng ta sẽ đều phải làm kiểm tra sức khỏe toàn thân. Hơn nữa tớ đã giúp cậu dốc lòng đi theo các chị nghe ngóng, tất cả con gái đều phải kiểm tra "Ngực", còn có kiểm tra nhíp tim... Về phần con trai, nghe nói cả quần cũng phải cởi..."

"...."

Tin dữ!!

Đây tuyệt đối chính là tin dữ siêu cấp lớn! So với ngày nghỉ lễ Quốc Khánh, cái gì mà xa cách người yêu, còn đáng sợ hơn nhiều.

Cả ngày nay, Huyền My đều trở nên ngây ngốc, quả nhiên như Văn Tịch nói, sau khi cô đắm chìm trong những đả kích liên tiếp, sẽ quay về bộ dạng thần thờ.

Cô vốn là một cô nhóc đầu gối ngơ ngác, nhất thời phải nghĩ ra nhiều biện pháp ứng phó như vậy, cô thật sự sắp bận không chịu nổi.

Huyền My nằm úp mặt vào sách trên bàn, thống khổ kêu thảm.

Chợt nghe "Cốc, cốc, cốc" vài tiếng gõ bàn vang lên, làm cô ngẩng đầu lên.

Ngẩng lên liền thấy Đình Hải.

Huyền My thoáng cái liền ủy khuất bĩu môi.

"Làm gì mắt hôn mắt vìa vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Anh nói xong, đem cốc đường đỏ trong tay đặt trước mặt cô: "Uống đi..."

Huyền My sớm đã thành thói quen, mỗi ngày cứ đến đúng giờ anh đều mang cho cô một cốc trà gừng, cho nên cũng không hỏi nhiều, cầm lên ngoan ngoãn uống.

"Sắp được nghỉ dài ngày, làm sao bây giờ?"

"Cái gì làm sao bây giờ?"

Đình Hải dựa vào trước bàn cô, hỏi cô.

"Em phải quay về thành phố A."

"Ừ. Đúng lúc, anh cũng muốn quay về thành phố A."

Đình Hải khoanh tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống cô.

"Anh cũng trở về thành phố A sao?"

Huyền My thoáng một cái liền từ trên ghế đứng phắt dậy: "Anh quay về thành phố A? Anh cũng là người thành phố A sao?"

Đình Hải nhìn vẻ mặt khiếp sợ của cô, gáy nhẹ lông mày nói: "Anh không thể là người thành phố A sao?"

"A.... Đồng hương!!!"

Huyền My nhất thời kích động, liền ôm Đình Hải vào trong ngực, cao hứng ngâm nga đứng lên: "Đồng hương gặp gỡ đồng hương, hai mắt lung tròng..."

"...."

Đình Hải không biết nói gì, tay gõ nhẹ vào cái trán trơn bóng của cô: "Em làm gì vậy? Điên rồi à?"

"Đình Hải, anh phải cứu em."

Mặt mũi Huyền My tràn đầy đáng thương nhìn anh: "Anh cũng biết, em trốn ba mẹ em chạy tới đây học, ngày lễ Quốc Khánh của nước mình được nghỉ mười ngày, còn người nước Anh không được nghỉ... Em sợ mẹ em tìm ra đầu mối, cho nên em đã nói dối với bà, em nói cuối tuần em sẽ trở về, sau đó lại xin nghỉ ba ngày ở trường, sửa lại năm ngày, bắt đầu từ ngày mừng ba tháng mười đến mừng bảy tháng mười, vậy còn hai ngày mừng một và mừng hai em không có chỗ để đi."

Đình Hải không nói gì nhìn cô: "Con nhóc đàn này, thật sự có thể sắp xếp cho chính mình như vậy. Em ở lại đến mừng ba mới đi chẳng phải là được rồi sao?"

Anh khẳng định sẽ ở lại cùng cô đến mừng ba.

"Không được."

Khuôn mặt Huyền My vô cùng thảm thiết: "Vé ngày mừng một, hai, ba, bốn đều đã bán hết, em đã mua cho mình vé hôm mừng một, em chỉ có thể trở về thành phố A trước."

"... Vậy em muốn anh cứu em như thế nào?"

Huyền My mặt dày hỏi anh: "Nhà anh thuận tiện có thể thu nhận em một hai ngày được không?"

"...."

Đình Hải vỗ một cái nhè nhẹ lên đầu cô: "Cao Huyền My, em cho anh chút thời gian!"

Còn chưa kịp xác định quan hệ này mà con nhóc này đã vội vã đến thăm người trong nhà, thật là có chút nhanh quá!

"Xin anh đó..."

Huyền My làm bộ dạng đáng thương năn nỉ anh.

Đình Hải cầm ghế, ngồi xuống trước mặt cô: "Ba mẹ anh cũng ở chung nhà."

"Cái này..."

Huyền My cắn cắn môi, thăm dò hỏi anh: "Anh cảm thấy nếu anh nói với ba mẹ anh em là nam sinh, ba mẹ anh có tin không?"

"...."

Đình Hải không nói gì im lặng nhìn cô.

"Ai da, nếu em dùng thân phận là con gái thì không phù hợp cho lắm, sau đó ba mẹ anh còn tưởng rằng em có chút mất tự nhiên."

Huyền My buồn bực.

"Mỗi ngày cô gái là em đóng giả nam sinh trong ký túc xá nam, em còn cảm thấy mất tự nhiên sao?"

"Anh..."

Huyền My chán nản.

"Được rồi. Đến nhà của anh ở đi, miễn cưỡng thu nhận em. Ba mẹ anh cũng không có ở nhà."

Đình Hải cuối cùng cũng mở miệng.

"Không ở nhà sao?"

Huyền My kinh ngạc nháy mắt mấy cái: "Bọn họ đi đâu?"

"Nước ngoài, Canada."

"Định cư sao?"

"Đúng vậy."

Đình Hải gật đầu.

Huyền My trở mắt nhìn anh, sau nửa ngày mới thăm dò hỏi anh một câu: "Vậy còn anh? Tương lai có phải anh cũng sang Canada định cư?"

Vấn đề này, Đình Hải cũng không cho cô đáp án khẳng định, cũng không phủ nhận.

Có điều, buông tay, trả lời một câu: "Rất khó nói." liền thôi.

Rất khó nói! Cũng có khả năng là sẽ đi.

Hai tiếng đi xe, không có máy bay, cũng chỉ có thể ngồi xe lửa.

Đình Hải đối chỗ với anh đẹp trai bên cạnh Huyền My, ngồi xuống bên cạnh cô.

Không biết tại sao, trong xe đại khái là có người cơ thể không được khỏe, xe lửa mới chạy được nửa đã có người đứng lên nôn mửa.

Không kịp cầm túi bóng, cuối cùng là nôn ra đầy sàn, toàn bộ khoang tàu phảng phất mùi chua buồn nôn.

Nhất thời, trong xe liền náo nhiệt, mọi người bắt đầu bàn tán, cũng có người đứng dậy đi gọi nhân viên tàu, còn có người đi sang khoang xe lửa khác để thở.

Thời tiết vốn đã nóng bức, hơn nữa lại thêm mùi chua, khiến cho Huyền My có chút cảm thấy buồn nôn.

Cô vốn vô cùng dị ứng với cái mùi đó, nghe thêm mấy tiếng nôn mửa, cô thiếu chút nữa cũng phun ra theo.

Sự khác thường của cô, liền lọt vào tầm mắt của Đình Hải.

"Làm sao vậy?"

Anh cúi đầu, ân cần hỏi thăm cô.

Huyền My khẽ nhắm đôi mi thanh tú lắc đầu: "Em có chút dị ứng với mùi này, cảm thấy có chút buồn nôn..."

Đình Hải nghe vậy, đột nhiên khẽ vươn tay ra một chút liền kéo Huyền My vào trong ngực anh, dịu dàng giữ lấy mặt cô, làm cho cô vùi đầu vào trong ngực anh, cúi đầu hỏi cô: "Hương vị của anh, có thích không? Có thể dị ứng hay không?"

"...."

Trong nháy mắt khuôn mặt Huyền My đỏ lên.

Trong hơi thở, tràn ngập mùi hương đặc biệt dễ chịu của anh, một loại mùi hương của hormone nam, còn mang theo hương thơm sữa tắm... Ngủ rất thoải mái, làm cho cô rất vui mừng, rất an tâm.

Loại cảm giác không khỏe trong dạ dày lập tức biến mất, làm cho cô cảm thấy thư thái đi không ít.

Mà trái tim cũng đập "thịch thịch thịch" với tần suất nhanh hơn... Huyền My níu lấy vạt áo màu trắng của anh, đôi má tham lam chôn vùi trong ngực anh: "Em có chút mệt, có thể ngủ như vậy được không?"

"Ngủ đi."

Trong đôi mắt của Đình Hải lộ ra vẻ ôn nhu, lại đưa tay đem cô ôm chặt hơn một chút: "Lúc nào đến anh sẽ gọi em."

"Được."

.....

Một tiếng sau.

Tàu lửa cũng đến nơi.

Đình Hải không mang nhiều hành lý, anh đơn giản chỉ mang một chiếc ba lô, ngược lại Huyền My lại ôm theo một va li hành lý to, theo như cô nói, cô phải làm ra vẻ mới trở về nước.

Đình Hải thuận tay giúp cô đem hành lý kéo đi, tay kia tựa như vô thức liền nắm bàn tay nhỏ bé của cô.

Nắm tay cô, theo dòng người, đi ra bên ngoài nhà ga.

Trái tim của Huyền My đang ra sức đập "thình thịch".

Chen chúc trong dòng người, được anh thân thiết nắm tay, trong lòng đúng là có một cảm giác vô cùng an tâm.

Cô không cần hao tổn tâm trí đi tìm xem lối ra ở chỗ nào, cũng không cần ôm theo hành lý cồng kềnh chen chúc trong dòng người, cũng không cần lo lắng thời điểm tìm không thấy vé xe buýt của chính mình... Bởi vì những việc vặt này đều đã có anh ở đây phụ trách.

-----oOo-----

Chương 568: Sinh bệnh tương tư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyện duy nhất cô phải làm, chính là để anh dắt, đi theo bước chân của anh, tiến về phía trước.

Cảm giác này... Thật tốt!

Từ đường sắt cao tốc đi ra, cuối cùng, dòng người không còn hỗn loạn, Đình Hải lôi kéo cô đứng lại ở một khoảng đất trống, hỏi cô: "Có đói bụng không?"

"Một chút xíu..."

Huyền My vô cùng đáng thương gật đầu.

Đình Hải nhìn quanh bốn phía nhà ga, nhíu mày: "Đều là mấy cửa hàng ăn nhanh, không thể ăn."

Gần đây những cửa hàng ăn nhanh này bị phốt đặc biệt nghiêm trọng, Đình Hải sao còn dám đưa Huyền My đi ăn ở những cửa hàng kia.

"Thế này đi, anh đi siêu thị mua cái gì cho em ăn, lót dạ trước một chút, đợi lát nữa sau khi ra ngoài anh sẽ dẫn em đi ăn cơm."

Đình Hải nói xong liền đặt vali hành lý xuống, căn dặn Huyền My: "Không được đi lung tung, ở yên đây chờ anh, biết không?"

"Hay là chúng ta đi ăn cơm luôn đi, anh đừng đi siêu thị nữa, phiền phức."

Huyền My không muốn phiền toái anh.

"Chờ anh, rất nhanh sẽ trở về."

Đình Hải nói xong, đeo balo lên vai, chạy đi về hướng siêu thị.

Huyền My nhìn bóng lưng anh ta biến mất ở trong dòng người, trong lòng chợt thấy một luồng âm áp đang lặng lẽ lan ra... Huyền My nghĩ, nhất định kiếp trước cô tu được nhiều phúc đức, kiếp này, mới để cho cô gặp được Đình Hải.

Vài phút sau, Đình Hải đã trở về từ siêu thị.

Anh mua một hộp bánh quy và hai chai nước, còn mua thêm mấy quả táo.

Quả táo anh đã rửa qua, bên ngoài còn ướt, dính chút nước.

"Lót dạ trước một chút, không nên ăn quá nhiều, không một lát nữa lại không ăn được cơm."

Anh đem hoa quả đưa cho Huyền My.

"... Vâng."

Huyền My ngoan ngoãn đáp lại, cắn "Rắc..." một cái, rất ngọt.

Lưỡng lự một chút, lại đem quả táo để bên miệng Đình Hải: "Anh cũng ăn một miếng..."

Đình Hải nhìn quả táo cô đưa qua, quả táo đã bị cắn mất một miếng, ngược lại lại liếc nhìn cô một cái.

"Anh không thích à?"

Huyền My hỏi anh.

"Anh không quen ăn đồ ăn người khác đã ăn qua."

Đình Hải thành thật nói.

"Vây cũng tốt!"

Huyền My cũng không phải loại người tính toán chi li, đem quả táo xoay một vòng: "Anh cắn bên này đi! Dù sao em cũng không chê anh."

Đình Hải ánh mắt hơi âm u, chột nẩy lấy bàn tay nhỏ của cô, xoay một vòng, đem nơi vừa mới bị cô cắn qua hướng về phía anh, sau đó anh cúi đầu, há miệng cắn... một miếng rất lớn, đem chỗ cô vừa mới gặm qua, toàn bộ vết cắn đã không còn.

"Đi thôi!"

Sau khi Đình Hải cắn qua quả táo, giống như không có việc gì mà xách hành lý của Huyền My lên, đi ra bên ngoài.

Huyền My nhìn vết răng rất to trên quả táo của mình, không nhịn được ngây ngô cười: "Đình Hải, anh chờ em với... "

Thật sự mà nói, đã lớn như vậy, Huyền My chưa bao giờ trải qua việc ở lại nhà bạn học qua đêm.

Đặc biệt còn là nhà bạn học nam.

Thật ra thì thời gian cô cùng Đình Hải ở chung cũng không hề ngắn? Thường ngày không ngủ cùng nhau sao? Nhưng sao, vừa đến nhà anh, cô liền khẩn trương đến mức có phần không biết phải cư xử như thế nào nữa.

Huyền My đứng ở trong ngôi nhà to lớn của anh, nhìn qua trước tiên cảm thấy căn nhà này vô cùng hiện đại, cái miệng nhỏ nhắn không khỏi ngạc nhiên thán phục lên tiếng: "Đình Hải, trong nhà anh... người có tiền quá khoa trương đây???"

Căn nhà có toàn bộ tường ngoài bằng pha lê trong vắt, phòng khách rất lớn, diện tích... chắc là hơn mấy trăm mét vuông đi? Vì sao nói như vậy ư? Bởi vì... phòng khách thông với tầng hai bằng một cầu thang pha lê, ở bên cạnh lại là một dòng sông trong vắt, mà ở đó, còn đang đậu một chiếc... du thuyền mini xa hoa!!!

Huyền My đã từng thấy qua một số bất động sản lấy khẩu hiệu tuyên truyền là "Du thuyền tiến vào nhà", bây giờ, thật sự là cô đã chứng kiến tận mắt cái gì gọi là du thuyền tiến vào gia đình xa hoa a!!

So với Huyền My, Đình Hải dường như không quan tâm lắm: "Tiền này đều là của ba mẹ anh, không có liên quan nhiều với anh lắm!"

"Căn nhà lớn như thế này, chỉ có hai chúng ta ở à?"

Huyền My vừa quay đầu quan sát tất cả mọi thứ trong nhà, vừa hỏi anh.

"Ừm. Ngày bình thường trong nhà cũng không có ai, chỉ có giúp việc làm theo giờ thỉnh thoảng tới làm vệ sinh."

Đình Hải nói, đưa điện thoại cho cô: "Em có muốn gọi điện thoại cho anh trai em không, báo bình an cho cậu ấy?"

"Không cần! Anh ấy không có thời gian để ý đến em đâu!"

Huyền My thờ ơ như không phát phát tay nhỏ, lại hỏi Đình Hải: "Nhà anh cách nhà em cũng không xa lắm mà! Trước đây anh học ở trường nào vậy? Sao em lại chưa hề gặp qua anh nhỉ?"

"Gặp rồi thì sao?"

Đình Hải cúi đầu nhìn cô, ánh mắt gấp gáp, theo bản năng bước chân tới gần cô một bước: "Gặp rồi em sẽ có thể nhận ra anh sớm hơn sao?"

"Tất nhiên rồi!"

Huyền My thề son sắt trả lời: "Khuôn mặt anh đẹp trai như vậy, nếu trước đây em đã gặp qua anh, chắc chắn nhớ được anh!"

"Phải không?"

Đình Hải âm trầm nhếch lên khóe môi, bước chân đi tới gần cô, trực tiếp đem Huyền My dồn ép đến chỗ góc tường.

Hai cánh tay anh tùy tiện chống trên vách tường, ở trên cao nhìn xuống hỏi cô: "Cao Huyền My, bây giờ anh nói cho em biết, thật ra rất lâu trước đây chúng ta đã gặp nhau, em có tin không?"

"Hả?"

Huyền My sững sốt, chớp mắt mấy cái, mê man nhìn anh, hồi lâu sau mới lắc đầu: "Không thể nào!"

"Vì sao lại không thể? Chúng ta sống cùng một thành phố, có khi lúc đi học còn cùng học một trường, mà vừa mới gặp em anh đã nhận ra..."

"Anh nói thật đấy à?"

Thật ra thì Huyền My không quá tin tưởng điều này, nhưng vẻ mặt Đình Hải vô cùng nghiêm túc... Thật sự khiến cho cô bắt đầu hơi nghi ngờ.

"Anh cứ nói đi?"

Đình Hải chỉ cho cô một cái đáp án lấp lửng mơ hồ.

Thân thể lười biếng của Huyền My tựa ở trên vách tường, ngửa đầu nhìn anh cười: "Được! Vậy anh nói xem, lúc nào thì anh học cùng một trường với em? Mầm non? Tiểu học? Trung học cơ sở? Trung học phổ thông?"

Cô nghiêng đầu, vẻ mặt ngây thơ nhìn anh: "Em cũng không nhớ ra

thường ngày em quen biết kết bạn với người hơn tuổi nào."

"Vô lương tâm, vô tình!"

Đình Hải nói, vồ vồ cái trán trơn bóng của cô, không nói đáp án cho cô:
"Em tự nghĩ đi!"

"..."

Huyền My xoắn xuýt.

Chẳng lẽ cô thật sự học cùng một trường với anh ấy?!

Không thể nào! Đáng dấp anh đẹp trai như vậy, cho dù học ở trường nào, chắc chắn cũng sẽ là người nổi tiếng, coi như cô không biết anh, vậy nhất định cũng sẽ được nghe nói về anh.

Cho nên, Đình Hải chắc chắn là trêu chọc cô!!!

Nghĩ như vậy, Huyền My lười biếng không muốn nhớ kỹ lại, nháy mắt trong lòng liền thông suốt.

Cô chấp tay sau lưng, thăm thú trong căn nhà pha lê rộng lớn có chút khoa trương của Đình Hải, thưởng thức cảnh đẹp trong trong ngoài ngoài: "Đình Hải, anh ở phòng nào vậy?"

Cô đang ở tầng hai, ló đầu xuống tầng một hỏi Đình Hải.

"Phòng thứ hai bên trái."

Đình Hải đáp lại cô.

"Em có thể vào xem không?"

Được rồi, Huyền My thừa nhận, cô tràn ngập tò mò đối với mọi thứ thuộc về anh.

"Được."

Đình Hải đồng ý.

Huyền My xinh đẹp nhảy nhót ở hành lang bên trên, vừa thưởng thức các loại tranh cổ ở hành lang, vừa đi đi tìm căn phòng thứ hai bên trái.

"Đình Hải, nhà anh cũng thực sự quá có tiền!!! Một bức tranh như thế này, có thể bán được bao nhiêu tiền đây?"

Huyền My hỏi, đang muốn xoay mở khóa cửa đi vào phòng của anh, chợt tay nhỏ đang cầm trên khóa cửa bị một bàn tay to lớn nắm lại.

Giọng nói dễ nghe của Đình Hải vang lên từ phía sau cô: "Giá trị của mỗi bức tranh cũng không giống nhau, nếu em thích, chọn một bức mang về."

"Hả?"

Hào phóng vậy sao?!

Đình Hải kéo cô ra sau lưng: "Trước tiên em ở bên ngoài chờ anh, anh dọn dẹp lại phòng một chút."

Anh nói xong, vòng qua cô, mở khóa đi vào phòng ngủ trước, sau đó đóng cửa khóa lại, đem Huyền My ngăn ở ngoài cửa.

"Này..."

Anh cần dọn dẹp cái gì vậy?

Chẳng phải có giúp việc làm theo giờ thường xuyên đến dọn dẹp sao?

Huyền My gõ cửa phòng: "Đình Hải, anh không cần phải dọn dẹp đâu, em cũng sẽ không chê anh!"

Vừa nói xong, cửa liền từ bên trong được mở ra, vẻ mặt Đình Hải ngược lại không có chút bối rối nào: "Vào đi!"

Đầu tiên Huyền My ló đầu vào dò xét, xong mới liếc anh một cái: "Phòng anh chả phải rất sạch sẽ gọn gàng sao? Anh còn thu dọn cái gì đây?"

"Thu dọn ảnh chụp chung của chúng ta trước đây, em tin không?"

Đình Hải đứng ở cửa, cười mà không cười hỏi cô.

"Em mới không tin đâu..."

Huyền My hí hí mắt, đi vào.

Hic! Quả nhiên, trên tủ đầu giường trống trơn, không còn cái gì nữa.

Chỗ đó thật đúng là một nơi tốt để đặt ảnh chụp!

Tuy nhiên, Huyền My cũng không có ý định truy hỏi anh, dù sao cô cũng không phải là người thích truy hỏi kỹ càng việc của người khác.

"Đình Hải, đêm nay em ngủ chỗ nào?"

Huyền My hỏi anh.

"Em ngủ ở giường của anh đi."

Đình Hải nói, đi đến bên cửa sổ sát đất, đem rèm cửa kéo lên, để nắng vàng chiều khắp mọi nơi trong phòng.

"Thật sao? Vậy còn anh? Anh ngủ chỗ nào?"

"Anh ngủ ở phòng bên cạnh."

"Được..."

Huyền My gật gật đầu, lại nói: "Nhưng mà em có chút lạ giường, em không ngủ được thì hay suy nghĩ lung tung, vậy nếu em không ngủ được, có thể tới phòng bên cạnh tìm anh được không?"

Đình Hải nhìn cô, lại bỗng nhiên vươn tay, ôm lấy cô kéo vào trong lòng ngực của mình, bàn tay đan vào mái tóc ngắn của cô, ở sau đầu cô cưng chiều nhẹ nhàng vô vô: "Ban đêm tốt nhất đừng đi tìm anh..."

"Vì sao vậy?"

Huyền My bị anh ôm vào trong lòng, có một cảm giác an tâm không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Cô thích cảm giác này, thậm chí là... say mê!

"Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ..."

"..."

Khuôn mặt Huyền My ửng đỏ, không biết xấu hổ nhìn anh: "Vậy được rồi! Cùng lắm là lúc không ngủ được, em cầm điện thoại đọc tiểu thuyết tình cảm..."

"..."

...

Ban đêm, sau khi Huyền My tắm rửa xong, liền bò lên trên giường của Đình Hải, đi ngủ thật sớm.

Lần đầu tiên ngủ trên giường của anh, trong lòng lại có cảm giác hưng phấn không diễn tả được.

Quần chần mền của anh thật chặt, ngửi mùi vị tươi mát thuộc về anh, Huyền My có một ảo giác, cảm giác giống như là được anh ôm vào trong ngực thật chặt... Bỗng nhiên, lại nhớ tới hôm nay lúc về, ngồi trên xe, anh đem cô ôm vào trong ngực, để cô ngửi được mùi vị thuộc về anh... Trong lòng cảm thấy ngọt ngào, ấm áp...

Là cảm giác an tâm không diễn tả được.

Một đêm này, không biết tại sao, trong phòng khách dường như Đình Hải cũng biến thành có chút lạ giương.

Nằm ở trên giường, quay tới quay lui, làm thế nào cũng không ngủ được.

Trong đầu toàn là suy nghĩ về bức ảnh khuôn mặt trắng trẻo mũm mĩm của Huyền My, còn có vẻ mặt ngây ngô dễ thương của cô... Cùng với vẻ mặt ngây thơ lúc cô hỏi anh, ban đêm không ngủ được có thể tới phòng của anh tìm anh hay không.

Đình Hải "xoạt" một cái, ngồi dậy từ trong chăn.

Anh cảm thấy mình bị bệnh.

Mà loại bệnh này, gọi là bệnh tương tư!!

Chẳng qua chỉ cách một bức tường, lại cứ làm cho anh tâm thần rối loạn, để anh nhớ nhung tới tận xương tủy... Cuối cùng anh vén chăn lên, xuống giường, đi ra khỏi phòng...

Trong khi Huyền My ở trên giường lớn của Đình Hải đang đếm cừu nhỏ, bỗng nhiên cửa phòng ngủ bị kéo ra, nhìn thấy Đình Hải từ bên ngoài đi vào.

Thậm chí anh không nói một lời, trực tiếp vén lên chăn mền của Huyền My lên, nghiêng người liền chui vào.

-----oOo-----

Chương 569: Câu này có một nghĩa khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai bàn tay tìm kiếm, xoay người liền đem cô kéo vào trong lòng ngực của mình, vùi đầu vào giữa mái tóc ngắn của cô, giọng nói khàn khàn: "Đêm nay cứ ngủ như vậy đi..."

"..."

Huyền My hầu như từ lúc anh vào cửa, đến lúc anh ôm lấy mình, tận khi anh nói xong câu đó, vẫn luôn ngây ngốc.

Đầu óc ngây ngốc, cơ thể ngây ngốc...

Rất lâu cũng không có phản ứng.

"Đình... Đình Hải..."

Huyền My căng thẳng gọi Đình Hải ở sau lưng.

"Ừm..."

Đình Hải trầm giọng trả lời, cánh tay ôm Huyền My hơi chặt thêm:
"Hình như anh đột nhiên cũng lạ giường..."

"Hả?"

Huyền My căng thẳng thở dài một hơi: "Cái này... Hay là em trả lại giường cho anh, em đi ngủ phòng khách?"

"Không cần."

Đình Hải không chịu buông tay, lười biếng lẩm bẩm một câu: "Anh ngủ rất nhanh..."

"..."

Kết quả, Đình Hải hình như thật sự ngủ thiếp đi.

Ngược lại là Huyền My, bị anh ôm từ phía sau, nhịp tim như đánh trống, căn bản không có mấy may buồn ngủ.

Thậm chí là, khiến cô căng thẳng đến mức không dám thở mạnh, cũng không dám tùy ý lộn xộn, ngay cả xoay người cũng không dám.

"Đình... Đình Hải..."

Cô gọi anh ở sau lưng, thanh âm hết sức nhỏ nhẹ.

"Hả?"

Hóa ra anh vẫn chưa ngủ.

Đình Hải từ từ nhắm mắt, khẽ hừ một tiếng, trả lời cô.

"Việc này... Mẹ em nói... Con gái không thể tự tiện ngủ cùng với con trai..."

"Hả?"

Đình Hải cuối cùng cũng mở mắt ra.

Khuôn mặt gái ngủ đột nhiên cọ xát vào gáy cô.

"Mẹ em nói con gái ngủ cùng với con trai, là sẽ mang thai..."

Lúc Huyền My nói xong câu đó, gương mặt đều đỏ ửng.

Đình Hải nghe vậy, hơi buông cô ra, xoay người cô lại, để cô cùng mình nằm mặt đối mặt nhìn nhau.

Cánh tay giơ lên, gồi lên dưới đầu, nhìn vẻ mặt ngây thơ mà còn có chút xấu hổ của cô, nghiêm túc nói với cô: "Mẹ em nói không sai, con gái không thể tự tiện ngủ cùng con trai, nhất là đàn ông xấu xa! Đàn ông xấu xa sẽ khiến cho con gái mang thai!"

"Vậy còn anh?"

Huyền My xấu hổ chớp chớp mắt: "Anh là đàn ông xấu xa à?"

Đình Hải vươn tay, cung chiều sửa lại sợi tóc trên trán cô, ngón tay thon dài đan vào mái tóc rối, nhìn cô cam đoan: "Anh sẽ không để cho em mang thai."

Huyền My bỗng cười: "Vậy anh chính là đàn ông tốt rồi!"

Cô nói, vui vẻ chui vào trong lòng anh: "Đình Hải, cho dù anh là đàn ông xấu, em cũng không sợ anh, dù sao anh sẽ không ức hiếp em..."

Đình Hải nghe cô nói, nhin không được cong khóe môi cười, đưa tay nhéo nhéo cằm của cô: "Em là đồ ngốc, nên rất may mắn, gặp phải đàn ông là anh..."

"Sao lại như vậy?"

"Quá ngốc! Rất dễ bị lừa! Bị người ta bán đi nói không chừng còn ngây ngô giúp người ta đếm tiền!"

Đình Hải thậm chí không dám tưởng tượng, nếu như trước đây cô này gặp phải người đàn ông khác không phải mình, bây giờ sẽ là cái dạng gì?

Cô ngốc nghếch như vậy, nói không chừng bị đàn ông xấu nào đó lừa gạt lên giường, ăn sạch sẽ xong sau đó còn không biết chuyện gì đã xảy ra.

"Em nào có ngốc như vậy?"

Huyền My không chịu thừa nhận.

Đình Hải đem đầu của cô ôm vào trong lồng ngực của anh: "Yên tâm ngủ đi! Anh cam đoan sẽ không ức hiếp em."

Không phải là không muốn ức hiếp, mà là không nỡ ức hiếp.

Nghe được lời này của Đình Hải, lúc này Huyền My mới yên tâm chui vào lồng ngực của anh ngủ thiếp đi.

...

Huyền My là một con sâu ngủ, nhất là đến ngày nghỉ, đồng hồ sinh học của cô tự nhiên sẽ điều chỉnh đến giữa trưa mới tỉnh.

Điều này, anh của cô không ít lần mắng cô là heo.

Hôm nay, Huyền My cũng vẫn nằm ở trên giường lớn của Đình Hải, cả người đều không có động đậy.

Đêm hôm qua có lẽ là do quá phấn khích quá sốt sắng, chui ở trong ngực Đình Hải luôn luôn tỉnh rồi ngủ, ngủ rồi tỉnh, không an tâm một chút nào, đến mức hôm nay tới tận trưa cô vẫn chưa mở mắt lần nào.

Bữa sáng, Đình Hải để cô cứ ngủ qua như vậy.

Đến trưa, anh cảm thấy không thể mặc kệ cô như thế.

Xoay mở cửa phòng ngủ, chỉ thấy cô vẫn còn nằm nghiêng trên giường lớn say sưa ngủ.

Tướng ngủ của cô...

Thật chẳng ra sao cả.

Chăn mền không hề đắp lên trên người, ngược lại là bị cô vò thành một đồng, lung tung kẹp lại giữa hai chân.

Cơ thể nhỏ nhắn nằm trên giường, cái đầu nhỏ đã rút ra khỏi gối đầu, chuyển đến bên mép giường, tóc rối bời, xoa tung dáng đắp ngược lại thật sự cực kỳ giống cái tổ chim non, miệng nhỏ đáng yêu còn có chút mở ra, hít vào không khí.

Nhìn thấy bộ dáng này của cô, Đình Hải nhin không được cong khóe miệng, ánh mắt theo bản năng dụi lại.

Cô này nơi nào có một chút xíu đáng vẻ thực nữ?!

Nhưng vì sao, hết lần này tới lần khác... Đình Hải anh lại yêu cô sâu đậm như vậy?!

Giống như trong mắt anh, mặc kệ Cao Huyền My cô là bộ dạng gì, anh đều cảm thấy đặc biệt đáng yêu, đặc biệt hài hước, đặc biệt yêu thích... Nhìn cô ngủ ngon như vậy, Đình Hải có chút khôngỡ quấy rầy giấc ngủ của cô.

Trong mắt anh, cô giống như đứa trẻ vô lo vô nghĩ, mà chuyện duy nhất anh có thể làm, chính là cung chiều cô, cung chiều cô, vẫn là cung chiều cô... Anh bước nhẹ đi về phía giường ngủ.

Tại khoảng cách gần lúc nhìn thấy Huyền My ngủ trên giường, anh có chút ngần người.

"Em hơi đói bụng..."

Sau khi sửa sang lại quần áo xong, cô vênh vênh miệng lên, nũng nịu với Đình Hải.

"Rửa mặt, ăn cơm! Bữa trưa muốn ăn cái gì?"

"Em muốn anh ở phía dưới cho em ăn!"

"..."

Lời này, có một nghĩa khác.

-----oOo-----

Chương 570: Sao anh lại ở đây

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thứ lỗi cho Đình Hải đang thời kỳ nhiệt huyết, lại vừa mới thêm chuyện kia như đòi mạng anh, bây giờ trong đầu anh đang có cảm giác t*ng trùng chạy lên não, muốn đề cho anh không hiểu sai cũng khó!

Huyền My vừa nói lời này, Đình Hải cảm thấy mình...

Hình như lại cứng rần lên!!

Đột nhiên cảm thấy cuộc sống ở chung sau này, có thể sẽ trôi qua tương đối đau khổ!

"Rửa mặt đi! Anh đi nấu cho em bát mì."

"Được! Cảm ơn học trưởng Đình Hải..."

Huyền My giọng dịu dàng nói xong, bàn chân nhỏ để trần liền chạy đi vào phòng tắm rửa mặt.

Ban đêm, chia phòng ngủ.

Đình Hải sẽ không lấy cớ đi tìm Huyền My chung giường.

Nhưng, ngay cả như vậy, hai người cũng chỉ cách nhau một bức tường, điều này ít nhiều khiến cho Đình Hải hơi khô nóng khó chịu.

Vừa nghĩ tới chuyện buổi trưa, anh càng thêm khó chịu không ngủ được.

Nhưng anh cố kiềm chế bản thân không đi phòng bên cạnh tìm cô nhóc.

Hôm nay đã làm cô nhóc khóc một lần, không thể phạm sai lầm lần nữa.

Anh cưỡng ép bản thân mình không nghĩ tới Huyền My nữa, nhắm mắt chuẩn bị bình tâm đi ngủ, nào biết được, đột nhiên qua khe cửa truyền đến một tiếng gọi khe khẽ: "Đình Hải..."

Đình Hải xoay người nhìn về hướng đó.

Chỉ thấy Huyền My cúi người, chân trần đứng ở cửa phòng anh, cái đầu nhỏ đang không ngừng ngó nghiêng.

"Đình Hải, anh đã ngủ chưa?"

Cô nhóc lại hỏi.

Đình Hải dứt khoát ngồi dậy: "Sao vậy? Em vào đây rồi nói."

"... Được."

Huyền My được anh đồng ý, vội vàng đi vào, thuận tay đóng cửa phòng lại.

"Sao vậy? Sao còn chưa ngủ."

Đình Hải nói, vỗ vỗ một bên mép giường của mình, ra hiệu cho cô nhóc ngồi xuống.

Huyền My không hề sợ hãi, vén chăn mền của anh lên, chui vào, chớp hai con mắt to vô tội, nói với Đình Hải: "Em lạ giường không ngủ được, có thể ngủ chung với anh không?"

"..."

Người đã chui vào, chẳng lẽ anh có thể nói không được sao?

Cổ họng Đình Hải khô khốc trượt xuống, sờ đầu của cô nhóc: "Sáng nay không phải là ngủ rất ngon giấc sao?"

"Không được chê cười em?"

"Không có."

Đình Hải vội vàng phủ nhận.

Dưới thân cảm thấy có chút thay đổi, dừng một chút, nằm xuống.

"Ngủ đi!"

Anh dang cánh tay trái ra, ra hiệu cho Huyền My nằm xuống.

Huyền My cười vui vẻ, giống như con chuột nhỏ, lập tức chui vào trong ngực của anh: "Đình Hải, em cảm thấy ngủ cùng anh tốt hơn..."

"... Không sợ lại xảy ra chuyện giống trưa hôm nay à?"

Đình Hải thăm dò hỏi một câu.

Huyền My không nói, chỉ trốn ở trong ngực của anh mặt đỏ bừng, rất lâu sau, mới không đầu không cuối lẩm bẩm một câu: "Ngày mai em sẽ về nhà..."

"Ừm..."

Đình Hải nghe vậy, theo bản năng ôm chặt cô nhóc: "Ngày mai anh đưa em về nhà."

"Áy? Nếu bị mẹ em nhìn thấy sẽ bị lộ!"

Huyền My ngửa đầu nhìn anh.

"Anh đưa đến cổng khu chung cư."

"Vậy được rồi!"

Huyền My đồng ý.

"Đúng rồi, Đình Hải, nghỉ Quốc Khánh xong chúng ta phải làm kiểm tra sức khỏe, làm sao bây giờ? Như vậy có thể bị lộ hay không?"

Huyền My thiếu chút nữa đã quên mất chuyện này.

"Anh chỉ cho em một cách."

"Cách gì?"

"Đề anh trai em làm!"

"Hả?!"

"Hả cái gì! Đề anh trai em trở về thay em đi làm kiểm tra sức khỏe! Em cùng anh trai... Còn giống nhau hay không?"

Đình Hải nhớ khi còn bé, dáng vẻ hai người bọn họ rất giống nhau, chỉ là một người là con trai, một người là con gái tóc buộc đuôi ngựa.

Đương nhiên, cô nhóc so với anh trai càng đáng yêu nhiều hơn!!

Đình Hải có lẽ cả đời này cũng không thể quên được chuyện hai anh em bọn họ liên hợp lại đánh anh.

Chẳng qua cuối cùng, ba người cũng không phân ra được thắng thua.

Nhưng mà, anh so với anh em bọn họ càng thảm hại, bởi vì cả một khuôn mặt thịt béo đều là vết cào của cô nhóc xấu xa này, hết lần này tới lần khác anh còn không có biện pháp nào bắt cô nhóc lại.

Bắt về? Làm sao nữa.

Đánh cô nhóc? Anh tình nguyện chính mình bị đánh.

Đình Hải thở dài: "Cao Huyền My, Đình Hải anh kiếp này thật sự xem như là nằm trong tay em..."

Huyền My không biết vì sao Đình Hải đột nhiên nói câu này, chỉ cho là anh là chê mình ngu ngốc, chuyện gì anh cũng phải thay cô lo lắng nghĩ biện pháp, cô nhóc xấu hổ sờ sờ đầu: "Em và anh trai em, thật sự coi như giống nhau, nhưng mà nam nữ đến cùng có chút khác biệt, em lo lắng lâu dài, sẽ bị bạn học phát hiện ra."

"Không cần quá lâu, chỉ cần lúc kiểm tra thân thể anh trai em có mặt nữa

tiếng là được! Xong em lại nhờ Văn Tịch đưa anh ấy đi, em chỉ cần ngoan ngoãn ngồi đợi ở phòng ngủ, không được đi đâu, chờ tin báo từ bọn họ."

"Cách này cũng không tệ!!"

Huyền My rất tán thành: "Anh trai em ngày kia sẽ trở về từ nước ngoài, em trao đổi với anh ấy trước một chút!"

Vừa hay, đem chị dâu tương lai Văn Tịch giới thiệu cho anh ấy làm quen một chút!

Thật là không thể tuyệt vời hơn!

Hôm sau Huyền My vừa mới về đến nhà, Vũ Quỳnh không kịp chờ chạy ra đón, xách hành lý cho cô nhóc.

"Trời ạ! Con nhóc này sao lại đen như vậy! Con ở nước Anh làm cái gì vậy? Mặt trời có độc hay sao?"

Vũ Quỳnh vừa thấy con gái của mình đen sì chẳng khác nào bao công, đau lòng vô cùng.

Thao thao bất tuyệt nói một tràng, lại thấy cô nhóc từ đầu đến cuối đều không nghe lọt tai, cũng không hề để ý tới mình, ánh mắt vẫn luôn nhìn vào nơi nào đó ở cửa khu chung cư, rất lâu vẫn không nỡ thu lại ánh mắt.

"Con nhìn cái gì đấy?!"

Vũ Quỳnh rốt cục phát hiện con gái của mình không bình thường, theo tầm mắt của con bé nhìn về hướng cổng khu chung cư, thấy một người con trai trẻ tuổi khôi ngô đẹp trai đứng nơi đó, thấy Vũ Quỳnh nhìn về phía mình, cũng không trốn tránh, còn vô cùng lễ phép hướng các cô gật nhẹ đầu, sau đó mới lên một chiếc xe con màu đen bên cạnh, lái xe rời đi.

"Cậu bé kia là ai vậy? Dáng dấp thật là đẹp!"

Vũ Quỳnh hỏi con gái mình.

Huyền My lúc này mới chợt bừng tỉnh: "Mẹ? Mẹ ra đây lúc nào vậy?!"

Hóa ra cô nhóc đến bây giờ mới nhìn thấy mẹ của mình!

"Cậu con trai vừa rồi là ai? Bạn trai con à?! Cao Huyền My, con yêu đương rồi? Không phải con đi nước Anh sao? Bạn học trung học phổ thông của con à??"

Vũ Quỳnh lập tức đưa ra vô số câu hỏi.

"Mẹ, mẹ thân yêu của con..."

Huyền My từ trong tay mẹ mình cầm lại hành lý: "Con vừa mới trở về, mẹ liền tra hỏi con như tra hỏi tội phạm, như vậy không phù hợp nha? Con đi lâu như vậy, mẹ cũng không nhớ con sao?"

"Con ít đánh trống lảng cho mẹ, thành thật cho mẹ biết, người vừa rồi có phải là bạn trai con hay không!"

"Dĩ nhiên không phải!!"

Huyền My vội vàng phủ nhận: "Người đi đường! Vừa mới ở... Trên máy bay quen biết, sau đó anh ta thấy một cô gái nhỏ như con mang theo hành lý nặng như vậy, cho nên có lòng tốt đưa con về nhà!"

"Con tự tiện ngồi lên xe người xa lạ, đến lúc đó bị người ta lừa con cũng không biết! Cao Huyền My, con có thể có đầu óc cho mẹ thêm một chút hay không?!"

"Vâng vâng vâng, mẹ, con hiểu rồi..."

Huyền My nịnh nọt.

"Mẹ, khi nào anh về?"

"Nó nói nó đã ở trên máy bay, có lẽ ngày mai là có thể về tới!"

"Vậy anh có nói khi nào lại đi không?"

"Ba ngày sau đi!"

"À..."

Huyền My chán nản, cô vừa hi vọng anh trai giúp một tay!

Huyền My ở nhà, cả ngày có chút mắt hờn mắt vía, cảm giác cơm nước không vào.

Mỗi ngày cầm điện thoại chơi, vào zalo, chờ điện thoại, lại sợ mẹ cô nhóc phát hiện, mỗi lần thấy mẹ cô nhóc tới liền giấu đi.

Thật sự cô nhóc rất muốn đi tìm Đình Hải chơi, hai nhà dù sao cũng không xa, thế nhưng mẹ cô nhóc nói cô nhóc vừa mới trở về, như thế nào cũng không cho cô nhóc đi ra ngoài bên ngoài, Huyền My không có cách nào, chỉ có thể buồn bực vùi mình ở ghế sofa tiếp tục gửi tin nhắn cho Đình Hải.

"Huyền My... "

Tiếng gọi của Vũ Quỳnh truyền đến từ phòng bếp.

"Sao vậy?"

Huyền My ngồi dậy, trả lời.

"Đi! Đến siêu thị mua về cho mẹ chai xì dầu, nhanh lên một chút! Hết mất xì dầu rồi!"

"Vâng..."

Huyền My chẹp chẹp miệng, vô cùng không vui đi dép lê vào, đứng dậy:
"Mẹ chờ một lát!"

Huyền My cầm tiền từ tay mẹ, đi tới cửa thay giày xong, tiện tay gửi cho Đình Hải một mẫu tin nhắn: "Em đi ra ngoài giúp mẹ em đi siêu thị mua xì dầu!"

Đi siêu thị, đối với loại đầu óc tương đối giống đứa bé gái như Huyền My này, chính là tổn tế bào não!

Trời sinh cô nhóc nhận biết phương hướng kém, cho dù siêu thị này cô nhóc đã đi hơn mười năm, nhưng lần nào cũng vậy, ở chỗ nào bày sản phẩm gì, phía bắc là khu gì, phía nam là khu gì, tất cả cô nhóc đều không nhớ rõ.

Mỗi lần đều giống như con ruồi không đầu đi loạn trong siêu thị, hoặc là hỏi người hướng dẫn trong siêu thị.

"Dì ơi, xin hỏi xì dầu ở khu nào vậy?"

Cuối cùng, Huyền My vẫn bị thất bại, đi một vòng thật lớn nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng xì dầu đâu, đành phải mở miệng xin giúp đỡ từ người xung quanh.

"Xì dầu à, ở kia... bên kia..."

Dì hướng dẫn chỉ hướng cái kệ rất lớn cho cô nhóc.

Huyền My kiễng chân lên nhìn, cũng không thấy bóng dáng xì dầu đâu: "Dì ơi, dì có thể..."

"Anh dẫn em đi!"

Huyền My còn chưa kịp nói xong, liền bị một giọng nam quen thuộc ngắt lời.

Có vài giây như thế, Huyền My gần như cho rằng mình nghe nhầm, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Đình Hải hai tay đút ở túi quần, đứng ở trước mặt của cô nhóc thẳng tắp như tùng, khuôn mặt đẹp trai tuấn tú cũng không có biểu cảm gì: "Đi thôi!"

Anh hơi nhú mày, cất bước đi về phía trước.

Huyền My rất lâu cũng vẫn chưa định thân lại được.

Chờ phản ứng lại, lúc này mới vội vàng đi theo: "Đình Hải, tại sao anh lại ở đây??"

"Ừm! Vừa mới ở chỗ này gặp bạn bè, cho nên tiện đường ghé thăm em một chút."

Anh nhất định sẽ không nói cho cô nhóc, anh là muốn để vô tình gặp cô nhóc ở siêu thị, cho nên mới lái xe từ nhà một đường xé gió đến tìm cô nhóc.

"Hai ngày nay ở nhà, có thoải mái không?"

Đình Hải giả vờ lơ đãng hỏi cô nhóc, anh mắt vô ý liếc nhìn cô nhóc, hỏi lâu sau, bỗng hỏi một câu: "Có nhớ anh không?"

Huyền My đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn anh, nhưng không trả lời câu hỏi của anh, mà hỏi ngược lại: "Vậy còn anh? Anh có nhớ em không?"

Đình Hải chỉ cười, không trả lời cô nhóc, lại bỗng nhiên khẽ vươn tay, nắm tay cô nhóc, dắt cô nhóc đi lên phía trước, vừa đi vừa nói: "Nếu không nhớ em, sao lại xa xôi chạy tới siêu thị, chỉ vì gặp em một chút sao?"

Lời này của Đình Hải, giống như mật ngọt, Huyền My nghe xong, lập tức trong lòng cũng ngọt ngào.

Cô nhóc lập tức ngây thơ đáp lại: "Em cũng rất nhớ anh, nhưng mẹ em không cho em đi chơi!"

Đang nói, điện thoại trong túi Huyền My liền vang lên.

Điện thoại chính là Vũ Quỳnh gọi tới.

"Huyền My, bảo con đi mua chai xì dầu, sao lại đi lâu như vậy, con đừng nói với mẹ, con lại lạc đường trong siêu thị!!"

Ha ha! Hiểu con chỉ có mẹ.

"Mẹ! Con cũng không muốn vậy, con sẽ về nhanh! Mẹ đừng lo lắng..."

"Mẹ có thể không lo lắng sao? Thức ăn đều cho vào nồi rồi! Con nhanh lên cho mẹ!"

"Con biết rồi!"

Huyền My đang nói chuyện điện thoại, chợt xe chờ hàng trong siêu thị đi tới, chờ mấy thùng đồ dùng hàng ngày, hướng bọn họ bên này đi tới:
"Nhường một chút, nhường một chút..."

Nhân viên chờ hàng cao giọng hét lớn, nhìn thấy xe đẩy sắp đụng phải mình, Huyền My lúc này mới tỉnh táo lại, đang muốn tránh đi, chợt bị một bàn tay to lớn giữ chặt, cả người theo đó bị kéo vào trong một lồng ngực rắn chắc.

Xe hàng vừa hay lướt qua Huyền My.

Đình Hải chống hai cánh tay, tạo thành một bức tường che chắn, chỉ sợ xe hàng sẽ chạm đến Huyền My.

Cuối cùng, coi như tai qua nạn khỏi, nhân viên chờ hàng thấy tình hình vội vàng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, các anh không có sao chứ..."

"Không việc gì, lần sau cẩn thận hơn chút là được."

Đình Hải chỉ cười, không trả lời cô nhóc, lại bỗng nhiên khẽ vươn tay, nắm tay cô nhóc, dắt cô nhóc đi lên phía trước, vừa đi vừa nói: "Nếu không nhớ em, sao lại xa xôi chạy tới siêu thị, chỉ vì gặp em một chút sao?"

Lời này của Đình Hải, giống như mật ngọt, Huyền My nghe xong, lập tức trong lòng cũng ngọt ngào.

Cô nhóc lập tức ngây thơ đáp lại: "Em cũng rất nhớ anh, nhưng mẹ em không cho em đi chơi!"

Đang nói, điện thoại trong túi Huyền My liền vang lên.

Điện thoại chính là Vũ Quỳnh gọi tới.

"Huyền My, bảo con đi mua chai xì dầu, sao lại đi lâu như vậy, con đừng nói với mẹ, con lại lạc đường trong siêu thị!!"

Ha ha! Hiểu con chỉ có mẹ.

"Mẹ! Con cũng không muốn vậy, con sẽ về nhanh! Mẹ đừng lo lắng..."

"Mẹ có thể không lo lắng sao? Thức ăn đều cho vào nồi rồi! Con nhanh lên cho mẹ!"

"Con biết rồi!"

Huyền My đang nói chuyện điện thoại, chợt xe chở hàng trong siêu thị đi tới, chở mấy thùng đồ dùng hàng ngày, hướng bọn họ bên này đi tới:
"Nhường một chút, nhường một chút..."

Nhân viên chở hàng cao giọng hét lớn, nhìn thấy xe đẩy sắp đụng phải mình, Huyền My lúc này mới tỉnh táo lại, đang muốn tránh đi, chợt bị một bàn tay to lớn giữ chặt, cả người theo đó bị kéo vào trong một lồng ngực rắn chắc.

Xe hàng vừa hay lướt qua Huyền My.

Đình Hải chống hai cánh tay, tạo thành một bức tường che chắn, chỉ sợ xe hàng sẽ chạm đến Huyền My.

Cuối cùng, coi như tai qua nạn khỏi, nhân viên chở hàng thấy tình hình vội vàng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, các anh không có sao chứ..."

"Không việc gì, lần sau cẩn thận hơn chút là được."

hướng dẫn chỉ hướng cái kệ rất lớn cho cô.

Huyền My kiễng chân lên nhìn, cũng không thấy bóng dáng xì dầu đâu:
"Dì ơi, dì có thể..."

"Anh dẫn em đi!"

Huyền My còn chưa kịp nói xong, liền bị một giọng nam quen thuộc ngắt lời.

Có vài giây như thế, Huyền My gần như cho rằng mình nghe nhầm, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Đình Hải hai tay đút ở túi quần, đứng ở trước mặt của cô thẳng tắp như tùng, khuôn mặt đẹp trai tuấn tú cũng không có biểu cảm gì: "Đi thôi!"

Anh hơi nhú mào, cất bước đi về phía trước.

Huyền My rất lâu cũng vẫn chưa định thần lại được.

Chờ phản ứng lại, lúc này mới vội vàng đi theo: "Đình Hải, tại sao anh lại ở đây??"

"Ừm! Vừa mới ở chỗ này gặp bạn bè, cho nên tiện đường ghé thăm em một chút."

Anh nhất định sẽ không nói cho cô, anh là muốn để vô tình gặp cô ở siêu thị, cho nên mới lái xe từ nhà một đường xé gió đến tìm cô.

"Hai ngày nay ở nhà, có thoải mái không?"

Đình Hải giả vờ lơ đãng hỏi cô, anh mắt vô ý liếc nhìn cô, hồi lâu sau, bỗng hỏi một câu: "Có nhớ anh không?"

Huyền My đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn anh, nhưng không trả lời câu hỏi của anh, mà hỏi ngược lại: "Vậy còn anh? Anh có nhớ em không?"

Đình Hải chỉ cười, không trả lời cô, lại bỗng nhiên khẽ vươn tay, nắm tay cô, dắt cô đi lên phía trước, vừa đi vừa nói: "Nếu không nhớ em, sao lại xa xôi chạy tới siêu thị, chỉ vì gặp em một chút sao?"

Lời này của Đình Hải, giống như mật ngọt, Huyền My nghe xong, lập tức trong lòng cũng ngọt ngào.

Cô lập tức ngây thơ đáp lại: "Em cũng rất nhớ anh, nhưng mẹ em không cho em đi chơi!"

Đang nói, điện thoại trong túi Huyền My liền vang lên.

Điện thoại chính là Vũ Quỳnh gọi tới.

"Huyền My, bảo con đi mua chai xì dầu, sao lại đi lâu như vậy, con đừng nói với mẹ, con lại lạc đường trong siêu thị!!"

Ha ha! Hiểu con chỉ có mẹ.

"Mẹ! Con cũng không muốn vậy, con sẽ về nhanh! Mẹ đừng lo lắng..."

"Mẹ có thể không lo lắng sao? Thức ăn đều cho vào nồi rồi! Con nhanh lên cho mẹ!"

"Con biết rồi!"

Huyền My đang nói chuyện điện thoại, chợt xe chở hàng trong siêu thị đi tới, chở mấy thùng đồ dùng hàng ngày, hướng bọn họ bên này đi tới:
"Nhường một chút, nhường một chút..."

Nhân viên chở hàng cao giọng hét lớn, nhìn thấy xe đẩy sắp đụng phải mình, Huyền My lúc này mới tỉnh táo lại, đang muốn tránh đi, chợt bị một bàn tay to lớn giữ chặt, cả người theo đó bị kéo vào trong một lồng ngực rắn chắc.

Xe hàng vừa hay lướt qua Huyền My.

Đình Hải chống hai cánh tay, tạo thành một bức tường che chắn, chỉ sợ xe hàng sẽ chạm đến Huyền My.

Cuối cùng, coi như tai qua nạn khỏi, nhân viên chở hàng thấy tình hình vội vàng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, các anh không có sao chứ..."

"Không việc gì, lần sau cẩn thận hơn chút là được."

-----oOo-----

Chương 571: Con thật sự yêu rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đình Hải vẫn giữ thái độ lạnh lùng kia.

Cậu ta ngược lại cúi đầu hỏi Huyền My trong lòng: "Thế nào, không có chuyện gì chứ?"

"Em không sao! Đình Hải, cảm ơn anh."

Huyền My rúc trong lòng cậu ta, ngẩng đầu nhìn cậu ta: "Nhưng mẹ em giục em, em phải đi..."

"... Uh."

Hai người nhìn nhau với tình cảm nồng đậm, không muốn rời đi.

Thật ra Huyền My rất không muốn đi.

Cho nên, cô nói xong câu đó vẫn đứng nguyên tại chỗ, rúc đầu trong lòng Đình Hải, không nhúc nhích.

Đương nhiên Đình Hải cũng không giục cô.

Cánh tay cậu ta ôm chặt cô hoàn toàn không định buông ra.

"Ngày mai, em có thể ra không?"

Cậu ta trầm giọng hỏi cô.

Giọng nói rất là dịu dàng.

Ánh mắt cậu ta nhìn cô dịu dàng như một hồ nước trong, như muốn hòa tan cô vào trong đó.

Huyền My có phần say đắm...

Say trong thế tận công dịu dàng của cậu ta: "Em sẽ cố gắng, được không?"

"... Được!"

Đình Hải nói xong liền cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Môi của cô mềm mại như kẹo đường vậy, vừa chạm vào đã nhẹ nhàng chìm vào trong đó, mút một cái hoàn toàn là cảm giác đơn thuần... khiến cậu ta mê muội, khiến cậu ta không nỡ buông ra.

Đối với những đôi tình nhân đang yêu cuồng nhiệt, mới gặp mặt đã phải cách xa thì quả thực hơi tàn khốc.

Loại cảm xúc khó bỏ khó rời kia quán ở trong lòng, khiến Đình Hải buồn bực. Cậu ta thật sự không nỡ để cô đi, cậu ta hận không thể luôn luôn buộc cô ở bên cạnh mình mới tốt.

Huyền My bị cậu ta hôn đến đầu óc quay cuồng, không thở nổi, lúc này Đình Hải mới không cam lòng mà thả cô ra.

Cậu ta nâng gương mặt của cô lên, thở dài, có phần không biết làm sao: "Còn ba ngày nữa mới có thể quay lại trường học, cảm giác này thật sự không tốt..."

Nhà họ Cao...

Buổi tối, khi sắp đi ngủ, Vũ Quỳnh vừa đắp mặt nạ dưỡng da, vừa nói với Cao Hướng Dương: "Chồng ơi, em vẫn nghi Huyền My nhà chúng ta yêu rồi..."

"Yêu!"

Cao Hướng Dương đang bận dỡ chăn nghe thấy lời vợ nói liền dừng lại, quay đầu nhìn Vũ Quỳnh: "Làm sao em lại có cảm giác như vậy? Con còn quá nhỏ. Có phải em đã hiểu nhầm hay không."

"Anh phải tin vào giác quan thứ sáu của người phụ nữ! Ban ngày anh không ở nhà, ngày nào em cũng thấy con cầm điện thoại di động không ngừng gửi tin nhắn. Em không cho con ra ngoài thì cả ngày hôn vía con như lên mây! Còn nữa, hôm con trở về, có một cậu sinh viên đưa con về! Em thấy con bé này chắc hẳn yêu sớm rồi!"

Cuối cùng, Vũ Quỳnh cũng có kết luận.

Cao Hướng Dương nhíu mày, có chút không vui: "Năm nay con mới vừa tròn mười tám! Người còn chưa phát triển hết, nói gì tới chuyện yêu đương! Làm không tốt sẽ bị đàn ông xấu bên ngoài lừa! Bây giờ có một số sinh viên đại học không biết giữ mình trong sạch. Không được, không được, anh phải tìm con nói chuyện cẩn thận."

Cao Hướng Dương càng nói lại càng hoảng loạn.

Anh thật sự không dám tưởng tượng cảnh con gái của mình bị đàn ông xấu lừa mất.

Cao Hường Dương nói xong liền đi như chạy ra khỏi phòng ngủ, xông về phòng con gái.

Lúc có tiếng gõ cửa vang lên, điện thoại của Huyền My cũng đúng lúc nhận được một tin nhắn, giọng nói vọng qua cửa phòng truyền vào trong tai của Cao Hường Dương.

"Mời vào!"

Giọng nói ngọt ngào của Huyền My từ trong cửa truyền ra.

Cao Hường Dương đẩy cửa đi vào, liếc nhìn Huyền My đang ôm laptop ngồi trên giường chơi game, ánh mắt anh lại nhìn lướt qua điện thoại bên người cô: "Con nhắn tin với ai vậy? Ba nghe mẹ con nói, điện thoại đi động của con reo suốt cả ngày."

Huyền My ngược mắt nhìn ba mình: "Ba, ba là mật thám do mẹ con phái tới sao?"

Cao Hường Dương ngồi xuống bên cạnh con gái mình, nhìn màn hình laptop của cô hỏi: "Con chơi trò gì thế?"

"Ba, ba tìm con làm gì? Chắc không phải là ba tò mò xem con đang làm gì chứ?"

"Đúng là ba đang tò mò xem con làm gì. Con nói cho ba nghe, con đã quen với cuộc sống ở nước Anh chưa."

Huyền My đặt laptop sang một bên, nghiêm túc nói chuyện với ba mình: "Ba yên tâm, con gái ba ở bên ngoài ăn tốt, uống tốt ngủ cũng tốt. Các bạn học đều xem con như người thân. Cho nên ba không cần quan tâm tới chuyện của con đâu!"

"Ừm... Vậy thì tốt rồi!"

Cao Hường Dương rất vui mừng gật đầu.

Nói thật ra, ngày thường cô con gái nhỏ này của mình đều luôn cười vui vẻ, ngày ngô lại đặc biệt đáng yêu, đúng là rất được người yêu thích.

Nhưng cũng bởi vì nó quá ngây thơ quá đơn thuần, nên dễ dàng bị nam sinh hư hỏng bên ngoài lừa gạt.

Anh làm ba, nên tất nhiên không hy vọng một ngày ào đó trên mặt con gái xuất hiện vẻ suy sụp.

"Tiểu My, con hãy thành thật nói cho ba biết, con... có phải con đã yêu rồi đúng không?"

Cao Hường cười cùng vẫn hỏi.

"..."

Tiểu My sững sờ, hiển nhiên cô không ngờ được mình mới yêu đã bị lộ rồi.

Chuyện này bị phát hiện cũng quá nhanh đi!

Da đầu cô tê dại, mím miệng nói: "Ba, ba biết rồi sao?"

"Con thật sự yêu rồi!"

Cao Hường Dương rõ ràng đã biết sự thật này, nhưng đột nhiên nghe chính con gái mình thừa nhận, anh vẫn có chút hụt hẫng.

Huyền My nhìn thấy sự đau lòng trong mắt ba mình thì lập tức cuống lên: "Ba, ba không hy vọng con yêu sao?"

"Tiểu My, bây giờ con vẫn còn quá nhỏ tuổi, con căn bản không hiểu cái gì là tình yêu, hơn nữa chưa nhìn rõ được những cậu con trai bên ngoài thế nào, con chưa bước vào xã hội nên căn bản không hiểu được người con trai nào mới đáng giá để con thật lòng yêu! Bây giờ con mới mười tám tuổi mà thôi. Nếu như bây giờ con thật sự thất tình, với số tuổi đó của con làm sao có thể chịu được nỗi đau xót này. Không phải ba không cho phép con yêu, ba chỉ sợ con bị tổn thương thôi, con biết không?"

Huyền My im lặng.

Nghe lời dạy của ba, cô không biết nên nói gì cho phải.

Chỉ có điều khi nghe thấy những lời nói đau xót của ba, cảm giác áy náy trong lòng cô thế nào thì không cần phải nói nữa.

Cô nhớ rõ lúc học trung học, trong lớp có cô bạn yêu sớm đã bị giáo viên phê bình ở ngay trước mặt mọi người, sau đó đến tai người lớn. Lúc đó, mẹ cô bạn kia còn ở ngoài phòng học của cô mà lau nước mắt. Lúc đó, không cần nói cũng biết Huyền My đau lòng cho người mẹ kia thế nào. Cô luôn nhắc nhở chính mình quyết không thể yêu sớm, tuyệt đối không để cho ba mẹ đau lòng. Hơn nữa, nếu thật sự yêu rồi thì nhất định phải được ba mẹ đồng ý... Nhưng bây giờ...

Cô dường như đã làm cho ba mẹ mình thất vọng rồi!

"Con hãy suy nghĩ thật kỹ đi. Ba cũng không hề có ý bắt con và cậu ta chia tay, nhưng ít nhất con phải biết bây giờ mình đang làm gì, con có thể gánh vác trách nhiệm cho tình cảm này hay không. Nếu như con vẫn không hiểu thì cần phải duy trì mối quan hệ bạn bè với cậu ta, hai người đều học cho giỏi, chờ tới lúc đủ tuổi, thời cơ chín muồi lại nói chuyện yêu thương cũng không muộn, có phải hay không?"

Huyền My nặng nề cắn môi.

Nghe ba nói xong, không biết sao mà vành mắt cô lại đỏ hoe.

Có lẽ nghĩ mình làm cho ba mẹ thất vọng, có lẽ là nghĩ đến mình không thể yêu Đình Hải... Nói chung, những chuyện này đều khiến cho cô rất là khó chịu, trong lòng như có tảng đá lớn đè lên.

"Tiểu My, con suy nghĩ kỹ đi! Mặc kệ con quyết định thế nào, nhưng phải hứa với ba, nhớ giữ mình trong sạch! Hiểu không?"

"...Con hiểu, cảm ơn ba!"

"Ừ, thôi con ngủ đi! Đừng chơi quá khuya sẽ không tốt cho sức khỏe!"

Cao Hường Dương vỗ nhẹ vào gáy của con gái mình là lặng lẽ thờ dài, từ trong phòng Huyền My đi ra.

Đêm nay, Huyền My gần như không ngủ được.

Cô suy nghĩ cả đêm, cũng phiền muộn cả đêm... Cô luôn luôn là bé ngoan của ba mẹ. Cô giả con trai đến trường học cũng cảm thấy có lỗi với ba mẹ mình rồi, bây giờ yêu sớm lại làm cho bọn họ thất vọng nữa, trong lòng Huyền My càng thêm áy náy hơn. Cho nên hôm sau cô dứt khoát tắt điện thoại di động đi, thử để cho mình cắt đứt liên hệ cùng Đình Hải, nói không chừng sau vài ngày sẽ phát hiện mình căn bản không thích anh ấy như vậy nữa. Sau đó bọn họ sẽ thuận theo tự nhiên mà chia tay, cô sẽ lại là cô con gái ngoan ngoãn của ba mẹ!

Ngày đầu tiên dùng liên lạc...

Hồn vía Huyền My như lên mây, cảm giác như mười phần hồn phách đã mất hết chín.

May mà anh trai cô cũng về, chơi đùa cùng cô hơn nửa ngày, dường như không có vẻ nhàm chán, khó khăn như vậy.

Chập tối, khi ăn cơm tối xong, Huyền My cảm thấy có cảm giác đứng ngồi không yên, trong lòng phiền muộn không tả nổi. Cuối cùng cô có lỗi kéo anh của mình ra bên ngoài đi dạo cùng cô.

"Hôm nay em rốt cuộc làm sao vậy?"

Cao Hường Bách lo lắng hỏi em gái của mình.

"Em không sao!"

Huyền My lắc lắc đầu, phủ nhận.

Sau đó cô lại nhanh chóng cúi đầu xuống, kéo cánh tay của anh mình và đi tự do không mục đích về phía trước.

"Không sao à!"

Cao Hường Bách hí mắt nghi ngờ nhìn cô: "Dáng vẻ thất tình rồi!"

"Thất tình á?"

Huyền My sờ mặt mình và thở dài một tiếng: "Rõ ràng như vậy sao?"

"Em thật sự yêu rồi à?"

Vẻ mặt Cao Hường Bách chấn động nhìn chăm chăm vào cô em gái của mình.

"Được rồi, được rồi, anh! Đừng nói nữa..."

Huyền My cảm thấy trong lòng hoảng loạn khó chịu: "Em biết sai rồi. Tôi hôm qua ba đã nói với em, em cũng không muốn nghe thêm những lời dư thừa nữa. Nói chung... em đã cố gắng làm một cô gái ngoan!"

"Em đã quyết định, vậy anh cũng không nói nhiều nữa!"

Anh có thể nhìn ra được tâm trạng của em gái mình đặc biệt không tốt.

"Ừ..."

Huyền My gật gật đầu. Gió đêm thổi qua khiến cô chợt cảm thấy lạnh, viền mắt cũng ướt. Cô đang muốn than thở thời tiết tự nhiên chuyển lạnh thì nhìn thấy được bóng người quen thuộc ở dưới ánh đèn đường phía trước, cách cô không xa.

Là Đình Hải!!

Vẫn là cái áo T-shirt màu trắng đơn giản, một cái quần jean bạc màu, dài quá gối.

Cậu ta đứng ở dưới đèn đường tối tăm, ánh đèn vàng vọt chiếu xuống làm cái bóng của cậu ta đồ dài.

Gió thổi qua khiến những sợi tóc ngắn của cậu ta thoáng động.

Cặp mắt mờ mịt nhìn chăm chăm vào cô và hơi nheo lại...

Bên trong đôi mắt đó là cảm xúc mà Huyền My không biết phải nói sao, không thể nhìn thấy rõ ràng.

Không biết tại sao, lúc đó Huyền My bỗng nhiên muốn khóc.

Cô lại thấy Đình Hải ở phía đối diện đã xoay người rời đi.

Cậu ta không muốn nói với cô bất kỳ câu nào, cũng không hỏi cô điều gì!

"Em quen à?"

Cao Hường Bách nhìn theo bóng lưng Đình Hải rời đi rồi quay đầu hỏi Huyền My.

Gió thổi qua, viền mắt Huyền My đã ướt, cô lắc đầu: "Đi thôi, chúng ta nên về thôi..."

"Em không quen sao?"

Cao Hường Bách nhíu mày: "Sao anh thấy người này trông quen mắt vậy? Dường như lúc trước anh đã từng gặp qua ở đâu rồi thì phải..."

Huyền My không nghe lọt tai một lời nào của anh trai, trong đầu cô chỉ toàn là bóng lưng kiên quyết rời đi của Đình Hải. Càng nghĩ viền mắt cô càng ướt hơn... Cô cảm giác mình làm vậy hình như mình hơi quá đáng!

"Anh..."

Cuối cùng Huyền My không nhịn được mà òa khóc.

Cao Hường Bách thấy vậy thì lập tức bị dọa cho cuống lên: "Em sao vậy? Sao vô duyên vô cớ mà em khóc cái gì?!"

Huyền My lau nước mắt, nức nở nói: "Ba mẹ không cho phép em yêu. Làm sao đây? Bây giờ em hình như đã rất yêu anh ấy rồi, nhưng em lại không muốn làm cho ba mẹ đau lòng khổ sở..."

-----oOo-----

Chương 572: Em sẽ thuyết phục bọn họ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong nháy mắt Cao Tiểu Bách đã hiểu ra: "Cho nên người vừa rồi là bạn trai em à?"

"Nhưng em đã không liên hệ với anh ấy một ngày rồi!"

"Là vì ba mẹ sao?"

"Vâng..."

Huyền My nói xong, liền khóc òa lên.

Vừa nhắc tới bóng lưng cô đơn của cậu ta kia, trong lòng Huyền My càng thêm khó chịu.

Nhất định là mình đã làm Đình Hải bị tổn thương sâu sắc rồi...

"Cao Huyền My, mặc kệ em định gắn bó hay chia tay với cậu ta, em cũng không nên tùy tiện cắt đứt liên hệ! Có phải em lại vô duyên vô cớ tắt điện thoại giống như trước đây không? Anh đã nói qua với em bao nhiêu lần rồi, em không nên tắt máy như này! Em có biết em làm vậy sẽ khiến cho người quan tâm em càng thêm sốt ruột hơn không? Anh dám cá cậu ta chỉ muốn tới thăm em thôi..."

Kết quả, Cao Tiểu Bách còn chưa kịp nói xong, Huyền My đã nhanh chân chạy về phía bóng lưng của Đình Hải.

Cô vừa chạy vừa kêu lên: "Anh, anh nói với ba mẹ là em sẽ về muộn một chút. Sau khi về em sẽ giải thích với mọi người..."

"Em cẩn thận một chút cho anh!! Nhớ phải về trước mười giờ đấy, có nghe thấy không?!"

"Em biết rồi..."

Huyền My chạy không kịp thở.

Cô lại nhìn thấy Đình Hải đã ngồi vào trong chiếc màu đen, đèn xe bật sáng và chuẩn bị xuất phát. Huyền My thấy thế thì vội vã chạy tới, đang

hai tay ra, cản ở phía trước xe của Đình Hải.

Dường như Đình Hải không ngờ tới Huyền My sẽ đột nhiên xuất hiện ở trước xe. Cậu ta đang chuẩn bị khởi động xe cũng cảm thấy bối rối.

Huyền My đứng ở trước xe, mắt đỏ hoe và thở hỏn hển.

Đình Hải ngồi ở trong xe, qua cửa sổ bằng thủy tinh bình tĩnh nhìn cô trong ánh đèn xe rất lâu, cũng không định xuống xe.

Huyền My cũng đứng im trong ánh đèn xe, viền mắt ướt nhìn cậu ta, trong mắt đầy áy náy và tự trách. Bị cậu ta nhìn chăm chú như vậy, cô nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Cuối cùng...

Đình Hải vẫn từ bên trong xe bước ra ngoài.

Cậu ta đứng ở trước cửa xe, cửa xe mở, hai tay tùy ý gác lên đó và nhìn Huyền My bình tĩnh hỏi cô: "Làm gì mà biến mất cả ngày?"

Huyền My bị cậu ta hỏi thì chỉ cảm thấy viền mắt nóng lên, nước mắt tự nhiên lại tràn ra.

Từng giọt nước mắt trong suốt nối nhau rơi xuống...

Đình Hải đứng ở trước xe, lẳng lẳng nhìn cô.

Thật ra, cậu ta không chịu nổi nhất là nhìn thấy Huyền My rơi nước mắt, từng giọt nước mắt rơi xuống thật sự sắp làm tim cậu ta tan chảy.

Nhưng cậu ta không thể dễ dàng thỏa hiệp về chuyện hôm nay được.

Cậu ta có thể tha thứ chuyện cô vô cớ tức giận, nhưng thật sự không có cách nào mặc cho cô tùy tiện biến mất.

Cảm giác đột nhiên không liên lạc được căn bản không chỉ là lo được lo mất, mà là cảm giác muốn phát điên, thật sự gần như suy sụp!

Đình Hải sống nhiều năm như vậy, chưa từng có ngày nào bị dày vò như

hôm nay.

"Em lại đây."

Cậu ta ra lệnh cho Huyền My đang đứng ở trước đèn xe.

Giọng cậu ta rất nghiêm khắc, nhưng vừa ra hỏi miệng đã không nhận được mà mềm mỏng hơn một chút.

Huyền My không dám chậm trễ, vội vã đi tới chỗ cậu ta. Khi còn cách cậu ta khoảng nửa mét thì cô ngừng lại.

Đình Hải từ trên cao nhìn xuống cô: "Khóc cái gì?"

Không hỏi còn tốt, cậu ta vừa hỏi thì Huyền My càng khóc to hơn.

Đình Hải nhíu mày, giơ tay lau nước mắt cho cô. Vậy mà tay của cậu mới vừa chạm vào mặt cô, nước mắt của Huyền My liền tràn ra như dòng suối, căn bản không dừng lại được: "Đình Hải, xin lỗi..."

Cô thút thít nói xin lỗi cậu ta, nhưng bởi vì khóc quá to nên không nghe rõ được.

"Em nói cho anh biết, rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì?"

Đình Hải thấy cô khóc mà đau lòng, làm gì còn dám nói nặng với cô một câu nào nữa.

Vào lúc này, tức giận buồn bực trong cả một ngày cũng gần như không còn.

Hoặc là sau khi gặp được cô, cậu ta có muốn trút giận cũng không được!

"Chuyện em... em với anh yêu nhau, hu hu... bị... bị ba mẹ em... biết rồi..."

Huyền My thút thít trả lời, sau đó lại lau nước mắt: "Em sợ ba mẹ thất vọng... Cho nên..."

Huyền My đã không nói ra được câu nói tiếp theo từ cho nên.

Cô không nói nhưng Đình Hải cũng đã hiểu được.

Nói trong lòng cậu ta không buồn thì nhất định là giả.

Nghe cô nói xong, trái tim vô cùng đau đớn giống như bị gậy đánh vào, thậm chí cảm giác hít thở nặng nề, hoảng hốt khó chịu.

Con mắt đen láy cũng thăm lại, từ trên cao nhìn xuống cô gái trước mặt, bỗng nhiên cổ họng nghẹn đắng, cổ nuốt nước bọt một lúc mới chật vật phát ra tiếng: "Cho nên em dự định chia tay anh à?"

Giọng Đình Hải khàn khàn, cổ họng như bị lưỡi dao cắt qua vậy.

Huyền My nghe cậu ta nói xong chọt nhào vào trong lòng cậu ta và òa khóc.

Cơ thể Đình Hải hơi cứng lại.

Cậu ta không giang tay ra ôm cô, chỉ cúi đầu hỏi cô: "Huyền My, em nói cho anh biết câu trả lời của em trước đã..."

"Em không muốn chia tay!"

Huyền My rúc ở trong lòng cậu ta, lắc đầu thật mạnh.

Nước mắt dính ướt cái áo T-shirt của cậu ta, cô ngẩng đầu lên liên tục nói xin lỗi: "Xin lỗi! Em biết hôm nay em đã làm sai rồi, em không nên tùy tiện tắt máy! Nhưng em chỉ là vì... Sợ phải nói rõ với anh, cũng sợ làm ba mẹ thất vọng. Em thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt..."

Đình Hải nghe cô liên tục nói xin lỗi thì trong lòng cũng đau đớn.

Cậu ta cúi xuống nhìn thẳng vào cô, giơ tay lau nước mắt trên mặt cô, đôi mắt tối tăm thâm trầm nhìn cô. "Nghe anh, đừng khóc..."

Huyền My thút thít một tiếng rồi lau nước mắt, cố nín khóc.

Đình Hải thở dài và vỗ nhẹ vào gáy của cô, giả vờ thoải mái cười: "Hôm nay em xao động, chỉ có thể chứng minh tình yêu chưa đủ..."

"Đình Hải..."

"Em còn nhỏ! Anh có thể hiểu được."

Giọng cậu ta hơi khàn khàn, ánh mắt cũng tối sầm: "Giữa ba mẹ và anh, em lựa chọn ba mẹ, anh sẽ không trách em, cũng sẽ không tức giận... Nhưng anh không thích cảm giác em không nói lời nào tự dung biến mất, làm anh muốn tìm em lại không dám tùy tiện vào nhà em, cảm giác đó thật sự ép người ta muốn phát điên..."

Trong nháy mắt, nước mắt Huyền My lại tràn ra.

Đình Hải giơ tay ra sau gáy của cô, ôm cô vào trong lòng mình: "Em hãy hứa với anh, về sau không được vô duyên vô cớ biến mất nữa!"

"Sẽ không có lần sau đâu! Em bảo đảm, em xin thề!!"

Huyền My chỉ sợ Đình Hải sẽ giận mình nên vội vàng giơ tay thề.

Cô ngẩng đầu nhìn Đình Hải, viền mắt đã đỏ hoe. Cô khóc thút thít một tiếng rồi hít mũi một cái, không nhịn được mà làm nũng với cậu ta: "Đình Hải, em không muốn xa anh, em muốn ở cùng với anh! Anh đừng giận em được không? Nếu anh cảm thấy em yêu anh chưa đủ, em bảo đảm về sau em sẽ cố gắng cho anh nhiều hơn, được không?"

Đình Hải bị lời tỏ tình ngây thơ của Huyền My chọc cho phì cười, cưng chiều mà vỗ nhẹ gương mặt của cô: "Con gái yêu con trai thì phải giữ lại chừng mực một cách thỏa đáng, cho nên cứ như vậy là đủ rồi! Tình yêu còn lại cứ để cho anh bù đắp!"

"Đình Hải..."

Huyền My bị cậu ta làm cho cảm động đến mức mũi cũng “muốn khóc”.

"Em đã nghĩ ra, lúc về sẽ nói với ba mẹ em thế nào chưa?"

Đình Hải lấy khăn tay lau nước mũi cho cô.

Huyền My xì mũi ra: "Em sẽ nói cho bọn họ biết, em muốn yêu anh!"

Đình Hải suy nghĩ một lát: "Nếu thật sự không được, em bảo anh đến nói chuyện với bọn họ!"

"..."

Huyền My kinh ngạc chớp chớp mắt, suy nghĩ một lát mới nói: "Hay để em về nói chuyện trước đã! Em sẽ cố gắng thuyết phục bọn họ!"

Đình Hải thở dài: "Anh sợ em không thuyết phục được bọn họ, trái lại còn bị bọn họ thuyết phục thôi."

Nói thật, việc hôm nay đã khiến cho Đình Hải thấy rõ trong lòng mình yêu cô bao nhiêu.

Bởi vì yêu quá sâu nên khi biết cô có ý chia tay, trong lòng cảm giác thật sự quá khó chịu cùng đau đớn.

Trong tình yêu, muốn mình ít bị thương tổn thì việc duy nhất có thể làm chính là cố gắng đè nén tình cảm của mình. Nhưng rõ ràng đến lượt cậu ta thì đã quá muộn rồi... Tình cảm bỏ ra giống như bát nước hắt đi, không thể nào lấy lại được nữa! Mà cậu ta cũng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ lấy lại!

Huyền My về nhà, ba mẹ và anh cô đang ngồi ngay ngắn ở trong phòng khách chờ cô.

Cô kiên trì đi vào, lần lượt chào từng người: "Ba, mẹ, anh..."

"Con lại đây ngồi đi."

Vũ Quỳnh vỗ tay với con gái mình.

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của con gái, cô cũng đoán được đại khái có chuyện gì xảy ra.

Huyền My ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh mẹ, đầu vẫn cúi xuống, thậm chí không dám nhìn ba mình.

"Con nói với mẹ xem cậu ta là người thế nào..."

Vũ Quỳnh thật ra rất dịu dàng.

Thái độ của cô về chuyện con gái yêu sớm xem ra rất cởi mở, dù sao cô cũng đã từng yêu chồng mình từ rất sớm.

Cô cho rằng chỉ cần yêu đúng người, thật ra cũng không phải là không thể.

Hơn nữa, con gái cần phải trải qua một mối tình đầu không bao giờ quên mới có thể trưởng thành!

Huyền My kinh ngạc liếc nhìn ba đang ngồi bên phải mình, cắn môi không dám lên tiếng.

"Con nói đi!"

Cao Hướng Dương cũng giục một câu.

Nhận được lệnh của ba, Huyền My không dám không lên tiếng: "Anh ấy tên là Đình Hải, là anh khóa trên trong cùng trường đại học của con! Anh ấy là một người rất tốt, đặc biệt tốt với con."

"Bạn học đại học ở nước Anh sao?"

Vũ Quỳnh tò mò hỏi.

Huyền My nghe vậy thì theo bản năng liếc nhìn anh mình ngồi phía đối diện và vội vàng gật đầu: "Vâng! Anh ấy cùng học một trường học với con."

"Khó trách được, ở bên ngoài không nơi nương tựa, sẽ dễ dàng có tình cảm với đồng hương của mình." Vũ Quỳnh gật đầu thể hiện mình đã hiểu rõ, ngược lại nói với Hướng Dương: "Em đã nhìn thấy cậu bé kia rồi. Nhìn dáng vẻ đúng là rất đẹp trai, không hề kém hơn so với anh lúc còn trẻ."

Vừa nghe mẹ khen Đình Hải, Huyền My cũng không còn khản trương nữa: "Mẹ, mẹ không biết đâu, Đình Hải là nhân vật nổi tiếng trong trường học của con! Anh ấy không chỉ đẹp trai, chơi bóng rổ cũng rất

giỏi! Quan trọng nhất là thành tích học tập của anh ấy rất tốt, toàn đứng đầu trường trong mỗi cuộc! Các giáo viên và bạn học đều rất yêu thích anh ấy..."

"Chính xác là các bạn gái đều yêu thích cậu ta mới đúng!"

Cao Hương Dương bồi thêm một câu không đau không ngứa.

"Đúng! Các bạn nữ cũng rất thích anh ấy. Nhưng nói đến cũng thực sự kỳ lạ. Mẹ, mẹ biết không, lúc con mới vào trường học, các cô gái theo đuổi anh ấy rất nhiều. Lúc anh ấy chơi bóng rổ sẽ có một hàng dài các cô gái đứng bên cạnh đưa nước cho anh ấy, ai nấy đều rất xinh đẹp nhưng không một người nào lọt vào mắt anh ấy. Ngày thường anh ấy thậm chí cũng lười nhìn các cô ấy. Khi đó con còn tưởng rằng anh ấy là đồng tính luyện ái đấy..."

Nói tới đây, Huyền My không nhịn được cười trộm: "Mẹ, mẹ đoán thế nào?"

"Con đừng nói với mẹ là người ta nhìn trúng con nhé!"

"Đúng rồi!! Đình Hải nói lần đầu tiên anh ấy nhìn thấy con đã thích con!! Mẹ nói như vậy có tính là vừa gặp đã yêu không?"

"..."

Vũ Quỳnh nheo mắt quan sát con gái của mình, cười véo vào mặt của cô: "Con nhỏ ngọc này lấy đâu ra hấp dẫn khiến người ta vừa gặp đã yêu vậy!"

Huyền My nhịn không được và phì cười: "Không phải sao? Lúc đó, hoa khôi của lớp chúng con, chính là bạn thân nhất của con bây giờ cũng thích Đình Hải... Ôi!! Anh!"

-----oOo-----

Chương 573: Quá khứ này quá kinh khủng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhắc tới Văn Tịch, lúc này Huyền My mới nhớ ra chuyện mình từng nói muốn mai mối cho hai người bọn họ.

Cô vội vàng đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh anh trai mình: "Anh, em từng nói muốn Văn Tịch làm chị dâu em! Em không cho phép anh tùy tiện tìm bạn gái bên ngoài đâu! Em đã đưa quy định trong nhà cho anh rồi, biết chưa?"

Cao Hường Bách nhíu mày: "Có thể làm rõ chuyện của bản thân em trước rồi không? Bản thân em tìm bạn trai đã bị ba mẹ dạy dỗ, bây giờ lại muốn kéo anh xuống nước à?"

"..." Huyền My buồn bực: "Hừ! Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử!! Em sẽ không giới thiệu cho anh nữa!!"

"Qua đây, qua đây!"

Vũ Quỳnh vẫy tay gọi con gái nhỏ: "Anh con nói không sai, chuyện của con còn chưa nói rõ ràng đã tính thu xếp vợ vẫn gì cho anh trai chứ!"

"Mẹ, những gì con cần khai báo thì cơ bản đã khai báo xong rồi!"

"Con vừa gặp cậu ta, nhìn tạm được, không giống người xấu đâu ạ."

Cao Hường Bách cũng vội vàng lên tiếng phụ họa với em gái mình.

"Như vậy..."

Cao Hường Dương vẫn không tỏ thái độ gì cuối cùng cũng mở miệng nói: "Ngày mai nếu không có việc gì, con bảo cậu ấy tới nhà chúng ta ăn bữa trưa. Người này tốt hay xấu thì còn phải chờ gặp mặt trao đổi mới có thể quyết định được. Các con mới liếc mắt nhìn qua, sao có thể biết chứ! Muộn rồi, mọi người đi ngủ sớm một chút đi!"

Cao Hường Dương nói một câu liền kết thúc cuộc họp gia đình này.

Nói xong, anh liền đứng dậy đi lên tầng.

Còn lại ba mẹ con ngồi trong phòng, ngơ ngác nhìn nhau.

"Mẹ, ngày mai thực sự phải gọi Đình Hải đến ạ?"

Huyền My rầu rĩ.

"Gọi chứ! Làm sao vậy? Con vẫn xấu hổ à?"

Đúng là có một chút!

"Mẹ, mẹ xem vẻ mặt nghiêm túc này của ba đi. Ngày mai Đình Hải tới, ba sẽ không để Đình Hải nhìn thấy vẻ mặt này chứ? Nếu chẳng may Đình Hải bị ba dọa, không qua lại với con nữa thì phải làm sao?"

Huyền My thực sự có chút sốt ruột.

"Ba con nghiêm túc cũng là bình thường thôi! Bây giờ tiểu My – người ba con yêu thương nhất bị người đàn ông khác cướp đi, con còn hy vọng ba con có thể vui vẻ được sao? Bây giờ trong tim ba con đang đau đớn như mất đi tình yêu vậy! Con đã hiểu chưa?! Hơn nữa, cậu con trai bị vài câu nói của ba con dọa đã không cần con thì chúng ta cũng không cần, có phải không?"

Vũ Quỳnh khai thông tư tưởng cho con gái.

Huyền My gật đầu: "Mẹ nói thật ra cũng đúng, nhưng con hình như thật sự làm ba không vui rồi..."

Vũ Quỳnh cười: "Ba con không phải là không vui mà chỉ là không yên tâm! Không thấy con gái mình tìm được nơi chốn tốt, người làm ba mẹ đều sẽ không yên tâm! Hai anh em con sớm muộn gì cũng phải đi trải qua đoạn đường này, ba con sẽ quen thôi!"

"Được rồi! Mẹ, con nghe mẹ nói lời này, trong lòng cũng thấy thoải mái hơn rồi. Cảm ơn mẹ..."

"Được rồi!! Con đừng ở đây làm nũng với mẹ nữa, mau đi ngủ đi! Con nhớ hỏi Đình Hải xem mai thằng bé có thời gian không..."

"Vâng!!"

Huyền My nói xong liền hôn lên má mẹ mình chúc ngủ ngon, sau đó chạy

tới ôm anh trai hôn lên trán, lúc này mới vui vẻ chạy về phòng ngủ.

Tâm trạng dường như thoáng cái đã tốt hơn rất nhiều!

Huyền My vừa vào phòng ngủ, chuyện đầu tiên chính là vội vàng thông báo cho Đình Hải biết chuyện bữa cơm trưa hôm sau. Không ngờ cậu ấy lại lập tức đồng ý.

Ngày hôm sau.

Trên bàn ăn bày các món ăn phong phú, thịnh soạn.

Tuy Đình Hải mới lần đầu gặp phụ huynh, nhưng ngày thường đã quen gặp người lớn, cho nên lúc này cũng không quá câu nệ, ngược lại rất tự nhiên lại lễ phép, giống như đứa trẻ rất có giáo dục.

Lúc này, Cao Hướng Dương cũng từng bước tìm hiểu về cậu ta.

"Đình Hải, đúng không..."

Cao Hướng Dương cười, cầm ly rượu vang giơ về phía Đình Hải.

"Đúng vậy, bác trai."

Bởi vì Đình Hải lái xe tới cho nên để tránh lái xe khi say rượu, cậu ta đành phải lấy trà thay rượu, giơ chén trà lên.

"Huyền My nói với bác, ở trường cháu đặc biệt săn sóc con bé, bác cảm ơn cháu! Ly rượu này, bác cạn trước..."

Cao Hướng Dương nói xong liền ngửa đầu uống một hơi cạn ly rượu vang.

Rượu vang không phải là uống như vậy, nhưng hôm nay tâm trạng Cao Hướng Dương rất phức tạp cho nên cũng tùy ý.

"Bác trai, đây là điều cháu nên làm."

Đình Hải nói xong cũng uống cạn chén trà.

Cao Hường Dương đặt ly rượu xuống, thở dài và vỗ nhẹ vào vai Đình Hải: "Đình Hải, tiểu My nhà bác là đứa trẻ đã được bác bao bọc che chở mà lớn lên. Nói thật, sau khi bác biết con bé đang yêu đương, trong lòng thật sự giống như bị người ta cầm dao khoét một miếng thịt vậy. Bác cũng chỉ có một cô con gái bảo bối như vậy, thật không nỡ để con bé bị cậu con trai khác lừa mất! Nhưng con bé lại thích cháu! Nếu hai đứa thật lòng yêu nhau, bác tuyệt đối sẽ không ngăn cản! Điều duy nhất bác hy vọng chính là cháu có thể đối xử tốt với tiểu My nhà bác, đừng làm con bé đau lòng khổ sở! Cháu xem bác chỉ có yêu cầu nhỏ này, cháu có thể thực hiện được không?"

"Bác trai! Cháu hứa với bác! Đình Hải cháu xin cam đoan với bác, cháu nhất định sẽ cố gắng hết sức đối xử tốt với cô ấy!"

Đình Hải nói xong liền theo bản năng nghiêng đầu liếc nhìn Huyền My bên cạnh mình.

Chỉ thấy cô lặng lẽ cúi đầu lau nước mắt, chắc là cảm động vì những lời này của ba mình.

Đình Hải yêu thương xoa đầu cô và lấy khăn giấy cho cô.

Đổi lại là ngày thường, cậu ta nhất định sẽ lau nước mắt cho cô, nhưng hôm nay ngại vì ba mẹ cô đều ở đây, cậu ta tất nhiên không dám tùy tiện.

"Ái chà, đứa trẻ còn nhỏ, chúng ta tạm thời không nói tới đề tài nặng nề như vậy nữa! Nói nhiều, chúng nó cũng không hiểu. Người sống trên đời, quan trọng nhất là vui vẻ. Bây giờ không gì quan tâm bằng bọn trẻ vui vẻ! Cho nên chúng ta đừng nói nữa, ăn cơm trước đi! Cơm nước cũng đã cả nguội rồi!!!"

Vũ Quỳnh nói xong liền không ngừng gấp thức ăn cho Đình Hải: "Đình Hải, cháu đến nhà các cô chơi phải ăn nhiều một chút, thử tay nghề của cô xem có hợp khẩu vị không. Tiểu My nhà các cô ở nước ngoài cũng chỉ có thể nhờ cháu chăm sóc nhiều một chút!"

"Cô, đó là việc cháu nên làm."

Đình Hải cầm bát, lễ phép nhận lấy thức ăn do Vũ Quỳnh gấp cho: "Cảm ơn cô!"

Trên bàn ăn, Cao Hường Bách vẫn ngằm dò xét Đình Hải, anh không tỏ thái độ và ý kiến gì về mối quan hệ giữa cậu ta và em gái mình.

Sau khi ăn xong...

Trên sân thượng, Đình Hải đứng ở đó, tò mò ngắm nhìn cảnh đẹp trong khu biệt thự.

"Đình Hải."

Có người gọi cậu ta.

Đình Hải quay đầu lại, chỉ thấy Cao Hường Bách khoanh hai tay trước ngực, đứng dựa vào cột đá, nhìn cậu ta giống như đang đánh giá vậ: "Trước đây chúng ta đã từng gặp nhau chưa?!"

Đình Hải không hề hoảng loạn khi đối mặt với vẻ dò xét của Cao Hường Bách,.

Cậu ta cũng bắt chước Hường Bách, lười biếng dựa vào hàng rào nhìn anh, không trả lời.

Không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

Điều này làm cho Hường Bách càng thêm chắc chắn về đáp án trong lòng mình.

Anh đột nhiên bật cười: "Cậu biến thành như vậy, em gái ngốc của tôi chắc chắn không nhận ra được nhỉ?"

Đình Hải híp mắt nhìn Cao Hường Bách, hỏi ngược lại: "Có phải lúc còn ở trong bụng mẹ, IQ của cô ấy đã bị anh lấy mất rồi không?"

Rõ ràng anh trai quả thực thông minh hơn em gái nhiều!!

Nhưng Đình Hải cảm thấy sự ngây ngô vụng về của tiểu My thực sự rất đáng yêu!!

"Tôi thật sự không dám tưởng tượng, nếu con bé biết cậu chính là thằng

nhóc mập hôn trộm con bé, sau đó con bé còn bị cào xước mặt năm đó, nó sẽ có phản ứng quá khích thế nào nhỉ!"

Cao Hường Bách nói xong liền cười có chút hả hê.

Gương mặt đẹp trai của Đình Hải đen lại.

Bị Cao Hường Bách nhắc lại chuyện năm đó, thực sự... vẫn rất mất mặt!!!

Mặc dù khi cậu ta còn bé thật sự không phải vì đánh không lại bọn họ mà bị thương.

Nếu không nhóc ngốc kia nhúng tay vào, cậu ta chắc chắn đã sớm đánh cho Cao Hường Bách răng rơi đầy đất rồi!

"Nói chuyện gì vậy? Nhóc mập nào? Các anh đang nói gì thế?"

Huyền My đột nhiên từ đâu thò đầu ra, nghe bọn họ nói chuyện không đầu không đuôi liền tò mò hỏi.

Cao Hường Bách và Đình Hải nghe vậy, liếc mắt nhìn nhau đầy thâm ý.

Đình Hải gờ nắm tay lên giữa môi ho nhẹ một tiếng, thứ nhất là để che giấu sự hoảng loạn của mình, thứ hai là muốn nhắc nhở Cao Hường Bách đối diện đừng nói lung tung.

Cao Hường Bách cười càng vui vẻ hơn: "Không nói gì cả! Chỉ là Đình Hải và anh tò mò về chuyện hồi bé của em thôi. Không phải anh đang nói cho cậu ta nghe sự tích huy hoàng em đánh nhóc mập cùng lớp ở nhà trẻ sao? Em còn nhớ tên mập đó không? Trông rất ngốc, tròn vo, toàn thịt, còn cóc đòi ăn thịt thiên nga, cuối cùng hôn trộm em bị hai anh em mình đánh đấy!!"

"..."

Đình Hải thực sự kích động, muốn xông tới bóp chết Cao Hường Bách!

"Đấy là chuyện cũ rồi! Anh nói với Đình Hải những chuyện này làm gì..."

Vừa đánh người, vừa bị hôn trộm, lại bị Đình Hải biết, thật sự không tốt lắm đâu!!

Huyền My oán hận trừng mắt với anh trai mình.

Cao Hường Bách lại hoàn toàn không nhìn thấy, hỏi cô: "Em nói xem, rốt cuộc em còn nhớ nhóc mập đó không?"

Đình Hải không ngờ cũng nhìn cô với vẻ mặt nóng lòng muốn biết.

"A! Nhớ rồi!!"

Nhớ cái P, bây giờ người ta đang ở ngay trước mặt em, sao em lại không nhớ chứ!!

"Tên nhóc mập đáng ghét như vậy, em sao có thể không nhớ chứ!!"

"..."

Khuôn mặt vô cùng đẹp trai của Đình Hải đã hoàn toàn đen như đít nôi.

Bên cạnh, Cao Hường Bách nhìn có chút hả hê, thiếu chút nữa ôm bụng cười.

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Đình Hải, anh thực sự thấy quá buồn cười rồi!!!

Coi như báo thù hồi bé anh bị Đình Hải đánh!!

"Cậu ta đáng ghét thế nào?"

Đình Hải cuối cùng không vui lên tiếng, hỏi cô.

"Cậu ta không đáng ghét sao? Cậu ta đã cướp đi nụ hôn đầu của em gái tôi!"

Cao Hường Bách vội vàng lên tiếng phụ họa.

"Đúng vậy! Cậu ta cướp đi nụ hôn đầu của em! Thật đáng ghét, em

không thích cậu ta..."

Huyền My trả lời với gương mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng lên.

Khá lắm! Anh hát em theo, cùng nhau chống lại Đình Hải! Hoàn cảnh này bỗng chốc giống như đã trở lại lúc còn ở nhà trẻ... Thật đáng chết!!!

Đình Hải nhìn dáng vẻ nhỏ bé vô tội của Huyền My, cái miệng nhỏ nhắn vẫn đang không ngừng lẩm bẩm đã từng ghét nhóc mập ra sao... Cậu ta liếc nhìn người lớn trong phòng, nhân lúc bọn họ không chú ý mà đột nhiên nâng mặt Huyền My lên, cắn nhẹ lên môi cô một cái.

Đây xem như là trách móc!!

"..."

"..."

Huyền My bỗng đỏ mặt xấu hổ.

Cao Hường Bách nghẹn lời.

Anh biết Đình Hải đan có ý khiêu khích mình!

Người này còn tưởng mình không dám ra tay đánh cậu ta à!!

Ha!!!

"Ba!!! Vừa rồi Đình Hải hôn tiểu My của ba ngay trước mặt con!!!"

Cao Hường Bách ngẩng đầu liền kêu to với Cao Hường Dương ở bên trong.

"..."

Đình Hải xong rồi!

"Anh."

Huyền My cuống đến mức giậm chân: "Sao anh lại đáng ghét như vậy

chứ!"

" Huyền My!!! Vào đây"

Giọng nói uy nghiêm của Cao Hướng Dương từ trong phòng truyền tới. Huyền My sợ đến mức rụt cổ lại, vội vàng đỏ mặt chạy vào.

Tâm trạng Đình Hải trở nên phức tạp!

Cậu ấy biết cô ngốc từ nhỏ đã không thích mình, nhưng chưa từng nghĩ tới cô lại ghét mình như vậy!

Xem ra, vài ngày trước không cho cô xem album ảnh của mình là quyết định đúng đắn!!

Đình Hải đau đầu!!

Hơn nữa còn là rất đau đầu!!

Quá khur này, thực sự... quá kinh khủng!!!

-----oOo-----

Chương 574: Hướng bách! Người thật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước khi đi học một ngày, Huyền My cầu xin anh trai cô cả đêm, cuối cùng mới thuyết phục được anh đồng ý đến trường hoàn thành kiểm tra sức khoẻ giúp cô.

"Anh cao như vậy, em thấp như thế, cho dù dáng vẻ chúng ta giống nhau, kẻ đàn cũng có thể biết là hai người đấy?"

Cao Hướng Bách có chút ghét bỏ IQ của em gái mình.

"Không sao đâu! Đình Hải đã nghĩ cách giúp em rồi. Đến lúc đó anh đeo một cái khẩu trang thêm một cái kính râm, sẽ không ai có thể nhận ra anh đâu! Thực ra bác sĩ kiểm tra cũng không biết em! Các bạn học cũng

không nhận ra anh, vậy không phải là được rồi sao?"

"Vậy sao em không bảo Đình Hải thay em đi!"

Cao Hường Bách nói xong liền bước tới ngồi xuống trước máy vi tính, chuẩn bị chơi game.

"Vậy thì không được!! Đình Hải là nhân vật nổi tiếng của trường bọn em, mỗi cô gái thấy anh ấy thì mắt sáng như sao. Em nghĩ, không chừng ngay cả bác sĩ phòng y tế cũng biết anh ấy rồi! Em làm sao dám để anh ấy thay em được, như vậy chắc chắn sẽ bị lộ mất! Được rồi, anh đừng kiếm có nữa, chúng ta cứ quyết định như vậy đi. Anh đi theo em đến trường một chuyến, đúng lúc em còn muốn giới thiệu Văn Tịch cho anh nữa!"

"Không được!! Anh giúp em đến trường một chuyến thì không sao, nhưng chuyện giới thiệu bạn gái gì đó, em phải cho anh chuẩn bị một chút chứ! Giá trị thị trường của anh trai em không tệ đến mức cần em phải tới giày vò anh đâu! Hơn nữa, chỉ với chút IQ kia của em thì có thể nhìn đúng người sao? Cô gái mà em giới thiệu chắc chắn cũng có IQ tương tự em thôi, anh không muốn!!"

"Fuck!"

Huyền My tức giận: "Em cho phép anh sỉ nhục em, nhưng em không cho phép anh sỉ nhục Văn Tịch!!"

Dù sao cô cũng bị người anh trai đáng ghét này liên tục sỉ nhục từ bé đến lớn rồi!

"Anh thực sự không muốn Văn Tịch sao?"

"Không muốn!"

Cao Hường Bách nói rất có khí thế.

"Được!! Anh không muốn đúng không, anh không muốn thì để em giới thiệu cô ấy cho người khác, đến lúc đó anh đừng cầu xin em!! Tất nhiên, cầu xin em cũng vô ích! Ha ha!!"

Huyền My nói xong liền hất cằm, phóng khoáng bước đi!!

Văn Tịch là cô gái tốt như vậy, người ta đốt đèn lồng cũng không tìm được, anh còn không muốn!! Sau này anh sẽ có lúc phải tới cầu xin mình thôi!!

Kỳ nghỉ vừa kết thúc là tới đợt kiểm tra sức khoẻ.

Cao Hường Bách đeo một cái khẩu trang màu đen thêm một cái kính râm hình vuông màu theo xu hướng thời trang, sau đó tất nhiên là đội mũ lưỡi trai cũng màu đen.

Anh chưa từng gặp Văn Tịch nhưng đã nhìn thấy ảnh Huyền My chụp cô ấy rồi.

Tóc mái bằng, mái tóc dài như thác nước cùng dáng vẻ cũng rất quyến rũ, không biết tấm ảnh có qua chỉnh sửa gì không nữa.

Hy vọng lát nữa còn có thể nhận ra được mới tốt.

Huyền My hẹn gặp Văn Tịch dưới cây hòe ở sân bóng rổ bên kia, bảo cô ấy đến đó chờ anh trai mình, sau đó sẽ cùng đi kiểm tra sức khoẻ.

Nói thật, Văn Tịch vẫn rất mong chờ người thật Cao Hường Bách - anh trai Huyền My.

Trong ấn tượng của cô ấy, đây là lần đầu tiên cô ấy gặp cặp sinh đôi long phượng, cô ấy thực sự tò mò không biết hai người bọn họ rốt cuộc giống nhau bao nhiêu. Ngoài ra, liệu anh trai cô ấy có phải cũng ngây ngô đáng yêu giống cô ấy không... Tóm lại, trong lòng Văn Tịch bị lòng tò mò chiếm giữ làm cô ấy càng ngày càng có hứng thú với người thật Cao Hường Bách này.

Bởi vậy, Văn Tịch đã đến chỗ cây hòe đợi Hường Bách từ rất sớm.

Đợi không tới năm phút, cô ấy chợt nghe có người gọi mình: "Văn Tịch!!"

Văn Tịch nhìn lại thì thấy một sinh viên nam với gương mặt thật thà chất phác đang cầm bó hoa hồng màu đỏ đi về phía cô ấy. Cô ấy không có ấn

tượng gì với bạn học nam này.

Văn Tịch sững sốt vài giây.

Cô ấy kinh ngạc nghĩ, lẽ nào cậu ta chính là Cao Hường Bách - anh trai Huyền My?!!

Vậy không phải quá khác nhau sao?!

Nhưng một giây tiếp theo, bạn học nam đó vừa mở miệng nói đã phủ nhận nỗi băn khoăn trong lòng Văn Tịch.

"Văn Tịch!! Tớ thích cậu, cậu làm bạn gái tớ nhé?!"

Cậu ta nói xong còn rất khoa trương mà quỳ một chân xuống trước mắt Văn Tịch.

Văn Tịch sững sốt, sợ đến mức liên tục lùi về phía sau hai bước: "Bạn học này, cậu làm gì vậy? Tớ không biết cậu, cậu mau đứng dậy đi!"

"Tớ ở lớp bên cạnh lớp cậu, tớ là Lương Sinh! Cậu đồng ý làm bạn gái tớ, tớ sẽ đứng lên!"

Cậu sinh viên này còn giở trò ăn vạ.

Trong nháy mắt, việc tỏ tình của Lương Sinh đã thu hút một đám đông sinh viên tới xem. Mọi người bắt đầu ồn ào như ong vỡ tổ: "Cậu đồng ý cậu ta đi! Cậu thấy người ta có thành ý bao nhiêu, cũng quỳ lâu như vậy rồi..."

Văn Tịch vốn là người da mặt mỏng, bị bọn họ vây xem, cùng ồn ào như vậy thì gương mặt lập tức đỏ bừng.

"Cậu mau đứng dậy đi!!"

Văn Tịch vô cùng bối rối: "Tớ không thích cậu, tớ thậm chí còn không biết cậu nên không có cách nào nhận hoa hồng của cậu được!!"

"Vì sao?!"

Lương Sinh vừa nghe được lời này thì dường như có chút sốt ruột, chân quỳ trên mặt đất, nhanh chóng tiến vài bước tới gần Văn Tịch: "Văn Tịch, tớ cam đoan với cậu, chỉ cần cậu ở bên cạnh tớ, tớ nhất định sẽ đối xử tốt với cậu!! Tớ sẽ đối xử tốt với cậu cả đời!! Tớ thực sự thích cậu! Văn Tịch!!"

Văn Tịch có chút nóng nảy: "Tớ có bạn trai rồi!! Tớ không thể đồng ý với cậu được!!"

"Bạn trai cậu là ai? Là tên ẻo lả Cao Hướng Bách kia à?!! Cậu ở bên cậu ta, cậu ta có thể làm được sao?! Cậu ta hoàn toàn không có cách nào bảo vệ được cậu!!"

Lương Sinh nói xong thì lập tức xông lên, nhào cả người tới Văn Tịch, cố cưỡng ép để cô ấy vào khuôn khổ.

Văn Tịch sợ đến mức hét lên một tiếng chói tai nhưng không kịp tránh né, mắt thấy sắp bị Lương Sinh sàm sỡ. Nhưng cô ấy chỉ cảm thấy cổ tay bị siết chặt. Không chờ cô ấy kịp hiểu ra chuyện gì đang xảy ra thì đã bị kéo mạnh về phía sau, sau đó là một dáng người cao lớn mạnh mẽ bảo vệ cô ấy ở phía sau.

Cánh tay dài giơ ra, bàn tay chặn trước ngực Lương Sinh, chặn cơ thể đang nhào tới của cậu ta, giọng đều đều hỏi một câu: "Vậy cậu nghĩ tôi có thể bảo vệ cô ấy không?!"

Giọng nói bình tĩnh nhưng không biết vì sao lại có một khí thế lạnh lùng, khiến cho Lương Sinh không khỏi khiếp sợ.

Cậu ta sợ đến mức lùi về phía sau hai bước.

Lúc này Văn Tịch mới từ trong hoảng hốt lấy lại tinh thần.

Cô ấy ngửa cổ nhìn người con trai thần bí đột nhiên xuất hiện bên cạnh...

Người này đeo khẩu trang đen, đầu đội mũ lưỡi trai cùng màu, còn đeo một cái kính râm. Cô ấy thậm chí không thể thấy rõ gương mặt của anh. Cho dù vậy cô ấy vẫn cảm giác anh rất ngầu, làm cho cô ấy có ảo giác giống như nhân vật thợ săn thành phố trong phim Hàn đột nhiên tới đây.

"Đi thôi!"

Không đợi Văn Tịch rút lại suy nghĩ, cô ấy đã bị Hường Bách kéo ra khỏi đám người, bước nhanh ra ngoài.

Vừa ra khỏi đám đông, Cao Hường Bách liền thả tay Văn Tịch ra, vừa đi vừa khẽ hỏi cô: "Cậu là Văn Tịch?"

"Đúng! Cậu là?"

"Cao Hường Bách!"

"Hường... Hường Bách??! Người thật à??"

Văn Tịch kinh ngạc tới mức há hốc miệng, vừa đi vừa quan sát anh: "Oa! Cậu cao hơn Huyền My một cái đầu... Tớ nghĩ Huyền My đã tính là rất cao rồi, không ngờ cậu còn cao hơn!! Cậu giống Huyền My không? Cậu che kín như vậy, tớ thật sự không thể nhìn ra được gì!"

Văn Tịch tò mò liên tục hỏi anh.

"Cậu đưa giấy khám sức khỏe cho tôi đi!"

Ha ha!

Bạn Cao Hường Bách, cậu đây là muốn cool đến mức không có bạn bè sao?!

"...A"

Văn Tịch có cảm giác tò mò của mình bị đánh bẹp, trong nháy mắt sự mong chờ trong lòng đã tụt dốc không phanh. Cô ấy lấy giấy khám sức khỏe trong túi ra và đưa cho anh: "Cám ơn cậu về chuyện vừa rồi."

"Không có gì, tôi chỉ không thoải mái khi cậu ta nói tôi là ảo lả mà thôi!"

"..."

Cho nên anh ra tay vốn không phải vì muốn giúp mình sao?!

Người thật Cao Hương Bách này đúng là không dễ ở chung bằng Hương Bách giả!

Trong nháy mắt, hai người liền rơi vào bầu không khí im lặng, không ai mở miệng nói chuyện nữa.

Văn Tịch không phải không muốn nói, chủ yếu là có nói người ta cũng không tiếp lời, vậy không nói còn hơn.

Về phần Hương Bách...

Rõ ràng không có ý muốn làm quen với cô ấy.

"Cậu vừa nói với cậu con trai kia, cậu là bạn gái của Cao Hương Bách?"

Đột nhiên, Cao Hương Bách hỏi một câu không đầu không đuôi.

"Hả?"

Văn Tịch sửng sốt, ngược mắt nhìn anh, trong nháy mắt tiếp theo liền vội vàng giải thích: "Không, không phải, tớ không phải nói cậu, tớ nói là Huyền My..."

Gương mặt của cô ấy cũng lập tức đỏ bừng.

Mà cô ấy hoàn toàn không nhìn thấy cảm xúc của Hương Bách!

Cảm giác này thật khó chịu!

Cao Hương Bách phát hiện ra Văn Tịch đúng là một cô gái rất dễ đỏ mặt, giống em gái cậu! Ngây thơ, đơn thuần!

Xem ra IQ...

Tạm thời không kết luận!

Anh không có sở thích kỳ lạ như Đình Hải, anh không thích cô gái đơn thuần, ngu ngốc!

Chủ yếu là do mười mấy năm qua anh đã chịu Cao Huyền My nhà bọn

họ đủ rồi!

...

Lúc kiểm tra sức khỏe, tình hình vẫn tính là tốt.

Nhưng cho dù hình dáng hay khí chất, hoặc là chiều cao của Cao Hương Bách cũng sẽ thu hút sự chú ý của rất nhiều người cả nam cả nữ, tất nhiên đặc biệt là các cô gái.

Điều cuốn hút các cô gái trẻ chính là loại sinh viên nam có khí chất bí ẩn. Còn phần lớn các sinh viên nam dùng ánh mắt ghét bỏ “thích thể hiện” nhìn lướt qua anh.

Tất nhiên, cho dù những ánh mắt này là sùng bái hay ghét bỏ. khinh thường đều không có vấn đề gì với anh. Dù sao anh cũng đều làm như không nhìn thấy.

"Văn Tịch, bạn này là ai vậy? Đó là sinh viên lớp các cậu à? Sao từ trước đến giờ tớ chưa từng thấy vậy?"

"Đúng đúng, cậu ấy là người lớp bọn tớ mới chuyển tới..."

Văn Tịch không ngừng giả vờ ngớ ngẩn để lừa các bạn nữ khác, hơn nữa còn lừa gạt trót lọt.

Nếu gặp các bạn gái trong lớp hỏi, cô ấy liền nói là bạn học mới tới của lớp khác.

Mà Cao Hương Bách vẫn đứng sau lưng cô ấy không nói tiếng nào, mặc cho cô ấy lừa gạt các cô gái khác về chuyện liên quan tới mình.

Sau khi cô ấy thật vất vả mới lừa được đám bạn nữ kia, chợt nghe đỉnh đầu truyền đến giọng trầm thấp của Cao Hương Bách: "Cậu nói dối thậm chí không hề chớp mắt lấy một cái..."

"..."

Văn Tịch buồn bực quay đầu liếc nhìn anh: "Tớ cảm thấy tớ sắp bị hai anh em cậu chơi đến chết rồi."

Anh còn không biết xấu hổ nói cô ấy!

"Này! Đo chiều cao và cân nặng! Đi đi, tới lượt cậu rồi!"

Hương Bách nói xong liền dễ dàng đẩy Văn Tịch lên máy kiểm tra.

Tay anh đặt lên vai Văn Tịch, cách lớp váy mỏng cũng có thể cảm nhận được rõ ràng độ ấm trong lòng bàn tay anh nóng lên... Hơi nóng kia dường như thoáng cái xuyên thấu qua da cô ấy, truyền vào trong tim cô ấy.

"Cao một mét sáu năm, nặng bốn mươi cân."

Nhân viên kiểm tra vừa đọc số, vừa viết lên giấy khám sức khỏe: "Tiếp theo..."

Cao Hương Bách đi lên phía trước, Văn Tịch tránh ra.

"Cao một mét tám bảy, nặng bảy mươi cân."

Kém hai mươi hai cm...

Văn Tịch cảm giác mình vẫn nên làm bạn với Huyền My thành thật thì đáng tin hơn, dù sao nói chuyện không cần quá mệt mỏi, không cần phải ngẩng đầu quá cao.

Việc kiểm tra sức khỏe nhanh chóng kết thúc.

Hương Bách định gài tôi sẽ lên máy bay rời đi.

Lúc Huyền My tiễn anh còn lưu luyến, ôm anh không chịu buông tay: "Anh, em không thích anh đi đâu! Lúc nào thì anh có thể từ nước ngoài trở về? Anh không thể đừng đi xa như vậy sao?"

Hương Bách giang hai tay ra ôm em gái mình: "Được rồi, anh nhiều nhất là hứa với em sẽ về thăm em nhiều hơn thôi."

"Thật sao?! Một tháng về một lần à!!"

"... Em cho rằng anh ở cùng tỉnh với em sao?"

Cao Hướng Bách hết chỗ nói.

"Hai tháng trở về một lần..."

Huyền My năn nỉ nhìn anh.

"Để suy nghĩ đã."

Cao Hướng Bách cũng đành nhượng bộ.

Huyền My hừ mũi và buông anh trai mình ra: "Vậy còn tạm được."

Văn Tịch và Đình Hải đứng bên cạnh, lặng lẽ nhìn hai anh em bọn họ tạm biệt nhau.

"Huyền My và anh trai cô ấy thật sự quá giống nhau..."

Văn Tịch không nhìn được than thở một tiếng.

Đình Hải gật đầu, vẻ mặt nghiêm trang nói: "Anh không muốn nhìn thấy hai gương mặt này cùng một lúc."

"Vì sao?"

Văn Tịch không hiểu, chớp chớp mắt nhìn cậu ta.

Đình Hải liếc nhìn Văn Tịch nhưng không nói gì.

Vì sao à?

-----oOo-----

Chương 575: Bệnh thất tình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bởi vì thỉnh thoảng lúc cậu ta đang nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền My muốn hôn lên, không biết tại sao trong đầu sẽ xuất hiện khuôn mặt đáng ghét của Cao Hường Bách kia.

Được rồi! Cậu ta thừa nhận, cậu ta thật sự rất ghét Cao Hường Bách, từ nhỏ đã định sẵn hai người bọn họ là kẻ thù rồi!

Còn Cao Hường Bách thì sao? Đương nhiên vẫn luôn canh cánh trong lòng mấy hành động bỉ ổi của Đình Hải khi còn nhỏ.

"Cao Huyền My, anh cảnh cáo em, anh không có ý kiến chuyện em ngủ chung phòng với Đình Hải, nhưng nếu buổi tối em dám bò lên trên giường cậu ta, em xem anh có thay ba đánh gãy chân em hay không!"

"....."

Cô có nên cho cậu biết, thật ra cô còn lén lút ở trong nhà Đình Hải ngủ chung giường với cậu ấy hai ngày không?

"Em có nghe thấy không?!"

"Vâng!! Nghe thấy rồi!!"

Huyền My học theo lúc huấn luyện quân sự, đứng nghiêm, vẻ mặt nghiêm túc cúi chào anh trai: "Lời nói của anh trai, khắc sâu trong lòng!!"

"Bớt không đứng đắn lại cho anh!"

Huyền My cười ha ha, ôm lấy cánh tay của anh trai, lén lút hỏi cậu: "Anh, anh cảm thấy Văn Tịch nhà em thế nào?"

"Cái gì thế nào?"

Cao Hường Bách giả vờ không hiểu.

"Chính là anh có điện với người ta hay không, thích hay không thích! Anh cảm thấy con người cậu ấy thế nào đấy!"

Hường Bách gõ lên gáy cô một cái: "Nói chung là mạnh mẽ hơn em! Đi,

kêu cậu ta qua đây giúp anh, anh tìm cậu ta có chút việc."

"Vâng ạ!!"

Huyền My cười mờ ám, xoay người tung ta tung tăng đi tìm Văn Tịch.

"Văn Tịch, anh tớ gọi cậu!"

"Hả?"

Văn Tịch ngẩn người: "Gọi tớ?"

"Mau mau đi qua, đi qua....."

Huyền My đẩy Văn Tịch một cái, chỉ thấy Cao Hương Bách đang kéo hành lý đi đến chỗ bọn họ.

Văn Tịch thấy thế thì vội vàng đi qua đón: "Hương Bách, cậu tìm tôi hả?"

Bên này, Huyền My giương đầu nhìn, hỏi Đình Hải: "Anh cảm thấy anh em và Văn Tịch có xứng đôi không?"

Đình Hải mím môi, không phát biểu ý kiến gì.

Nửa ngày sau mới đưa ra kết luận: "Anh trai của em hơn phân nửa là nhìn trúng Văn Tịch người ta."

"Hả? Thật sao?! Sao anh biết vậy?"

Huyền My rất là hưng phấn.

"Cảm giác."

Huyền My vui vẻ nhìn qua bên kia, đúng như dự đoán, chỉ thấy hai người kia đang lặng lẽ trao đổi phương thức liên hệ.

"Ngay cả phương thức liên hệ cũng đưa cho nhau rồi, chắc chắn có triển vọng!!"

Huyền My cũng vội kết luận.

Lại không biết được cuộc trò chuyện của Hường Bách bên đây thật ra là như thế này.....

"Hường Bách, cậu yên tâm đi, tôi và Đình Hải đều sẽ chăm sóc cho Huyền My thật tốt, còn về tình hình của cậu ấy, tôi đồng ý với cậu, mỗi tối sẽ gửi tin nhắn báo cáo chi tiết với cậu."

"Văn Tịch, cảm ơn cậu."

"Không cần cảm ơn! Các cậu đều là bạn của tôi, là việc tôi nên làm thôi. Huyền My có người anh trai tốt thương yêu cô ấy như cậu, thật sự rất may mắn!"

"Được rồi, vậy lên tin nhắn trò chuyện sau, đã đến giờ, tôi phải đi rồi! Tạm biệt"

"Tạm biệt....."

"Cao Huyền My!! Anh đi đây"

Hường Bách đứng bên này vẫy tay với Huyền My và Đình Hải.

Huyền My vội vàng chạy qua: "Anh, chú ý an toàn nha, trở về sớm một chút....."

"Biết rồi!"

.....

Sau khi một đám người lưu luyến tiễn Hường Bách đi xong, Văn Tịch không muốn làm bóng đèn cho hai người Huyền My và Đình Hải, nên vội nói mình muốn đi dạo phố ở trên đường, một mình bắt taxi đi trước.

Văn Tịch đi rồi, Huyền My và Đình Hải cũng không vội vã quay về trường học.

Hai người tay trong tay không có mục đích đi dạo trên đường cái.

Đi dọc theo hướng xe chạy, Đình Hải theo bản năng che chở Huyền My

đi bên phải mình: "Đi bên trong đi, bên ngoài có xe."

Huyền My rất hưởng thụ cảm giác được cậu ấy che chở, cô ngẩng đầu nhìn sườn mặt tuấn mỹ của cậu ấy, cảm thán một tiếng: "Đình Hải, anh đối xử với em tốt thật đó!"

Đình Hải cúi đầu nhìn cô, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô.

Huyền My vội bắt lấy tay cậu ấy, cười hỏi cậu ấy: "Đình Hải, anh cũng sẽ đối xử với bạn gái anh sau này tốt như vậy sao?"

"....."

Huyền My hỏi ra câu này, bước chân của Đình Hải bỗng dừng lại một chút.

Huyền My cũng dừng chân lại, lôi kéo tay cậu ấy, vẽ mặt chân thành khuyên cậu ấy: "Em cảm thấy anh không nên đối xử với bạn gái sau này tốt như vậy được, anh sẽ chiều hư con gái người ta đấy, em cảm thấy em cũng sắp bị anh chiều hư rồi....."

"Những lời này của em là có ý gì?"

Giọng nói của Đình Hải trong nháy mắt lạnh xuống.

Huyền My chú ý tới thay đổi của cậu ấy, ngẩng đầu, khó hiểu nhìn cậu ấy: "Có ý gì? Có ý gì đâu, em chỉ là sợ tương lai anh chịu thiệt thôi....."

"Tương lai?!"

Đình Hải nhíu mày lạnh lùng hỏi cô: "Em cảm thấy tương lai Đình Hải anh còn có thể có người bạn gái nào ngoài Cao Huyền My em sao?!"

"....."

Huyền My mím môi, vẽ mặt ngây thơ hỏi cậu ấy: "Chẳng lẽ không nên có sao?"

"Vậy còn em? Có phải tương lai em sẽ có rất nhiều bạn trai hay không?"

Rõ ràng Đình Hải có chút nổi giận.

Lạnh lùng rút bàn tay to của mình ra khỏi lòng bàn tay của Huyền My.

Huyền My có thể cảm giác được Đình Hải tức giận, trong lúc nhất thời, cô không biết phải làm thế nào cho phải, ngay cả đến bây giờ cô vẫn cảm thấy cách nghĩ của mình là đúng: "Đình Hải, anh đừng tức giận, em không có nói em muốn qua lại với nhiều bạn trai mà!"

"Trước giờ em chưa từng suy nghĩ sẽ ở bên anh cả đời, có phải không?"

Đình Hải từ trên cao nhìn xuống chật vạt cô bé.

Khí áp cả người cậu ấy thấp đến cực điểm.

"Cả..... Cả đời??!"

Huyền My sững sờ đứng hình, hoàn toàn bị ‘ cả đời ’ trong miệng cậu ấy làm cho lờ mờ rồi.

Cả đời.....

Một cái khái niệm dài thế nào xa xôi thế nào chứ!

Cô chưa từng nghĩ tới cái gọi là ‘ cả đời ’ này!!

Bởi vì trước đây, trong đầu cô căn bản không có khái niệm của hai chữ này!

Bọn họ còn nhỏ như vậy, còn cả đời lại dài như vậy, ai có thể khẳng định ai là cả đời của ai đâu?!

Nhìn thấy phản ứng của cô, trong nháy mắt ánh mắt của Đình Hải hoàn toàn trở nên chán nản.

Đôi mắt sâu nhìn cô chăm chú, sau một lúc lâu, mới khàn khàn nói: "Cao Huyền My, nếu em chỉ muốn có một cuộc tình nói chia tay thì chia tay với Đình Hải anh, vậy thì xin lỗi, Đình Hải anh không có thời gian, cũng không có tinh lực chơi với em....."

Đình Hải nói xong thì hờ hững xoay người rời đi.

Để lại Huyền My cả người ngơ ngác đứng yên tại chỗ, nhìn bóng lưng cô đơn càng lúc lại càng xa của cậu ấy, dần dần không khỏi đỏ khước mắt, mũi chua xót..... Chơi đùa?

Cô chưa từng chơi đùa với Đình Hải! Mỗi một phút ở cùng với cậu ấy, tất cả những gì cô bỏ ra đều là thật lòng thật dạ!!

Cả đời.....

Không phải cô không nghĩ tới, mà là, căn bản cô không dám nghĩ.

.....

Đình Hải, đã từng một câu một câu ‘cả đời’ này của anh, làm cho người không dám nghĩ tới chữ này như em bắt đầu tin rằng giữa chúng ta sẽ có thiên trường địa cửu, nhưng vì sao đến cuối cùng, cái anh cho em chỉ là một cái xoay người hờ hững, một câu ‘anh mệt mỏi’, từ đó về sau quên hết tất cả, từ đó về sau không liên lạc không yêu thương.

Em không sợ chia lìa, nhưng anh lại sợ, vào lúc em bắt đầu tràn đầy mong chờ, không còn nghi ngờ gì với từ ‘cả đời’ nữa, anh lại nói cho em biết, chúng ta nên chia tay..... Huyền My kể lại tất cả quá trình mình ồn ào với Đình Hải cho Văn Tịch nghe một lần.

Văn Tịch kết luận: "Đình Hải là yêu cậu thật lòng! Còn cậu rõ ràng là chưa đủ yêu, cũng khó trách Đình Hải lại tức giận....."

"Vậy bây giờ tớ nên làm gì đây?"

Huyền My có chút nóng nảy.

"Cậu cũng đừng sốt ruột, thật ra tớ cảm thấy suy nghĩ của cậu cũng đúng, dù sao cả đời cũng còn dài như vậy, đầu gối như cậu không nghĩ ra mấy chuyện lâu dài như vậy, thật cũng có thể hiểu, hơn nữa, trong chuyện tình cảm, con gái vốn thuộc loại chậm chạp, tình cảm tới chậm, nhưng lại chìm đắm sâu hơn, đương nhiên, muốn dứt ra thì càng khó hơn, còn con trai thì hoàn toàn ngược lại, bọn họ thuộc loại nhanh vội,

đối với tình cảm, bọn họ đến nhanh, nhưng đi cũng nhanh! Cho nên con gái cần phải bảo vệ mình thích hợp mới đúng."

Ở trước mặt Huyền My, Văn Tịch giống như một chuyên gia tình cảm.

"Văn Tịch, vậy cậu cảm thấy bây giờ tớ nên làm sao đây?"

"Đình Hải thật sự không để ý tới cậu?"

"Ừ....."

Nói tới đây, vành mắt Huyền My không khỏi ẩm ướt, bực bội gãi gãi đầu, cả người uể oải ngồi phịch trên bàn học: "Bây giờ cậu ấy hoàn toàn xem tớ như người vô hình ấy, cũng không chịu nói chuyện với tớ, tớ nói chuyện với cậu ấy cậu ấy cũng phớt lờ tôi....."

"Vậy cậu phải kiên nhẫn dỗ dành người ta nhiều một chút! Trong chuyện này, thật ra cũng xem như là cậu không đúng....."

"Ai....."

Huyền My bực bội thở dài: "Tớ cảm thấy chỉ số EQ của tôi quá thấp, hình như thật sự không thích hợp nói chuyện yêu đương!"

"Đi thôi, đi ăn cơm trước, bỏ mấy chuyện khác qua một bên đi! Lấp đầu bụng mới là chuyện quan trọng nhất."

Văn Tịch lôi kéo Huyền My muốn đi ăn cơm, Huyền My lắc đầu, không nhúc nhích: "Văn Tịch, tớ ăn không vô, cậu đi ăn một mình đi!"

Văn Tịch cũng hiểu khó chịu của cô: "Hay là tớ mua mang về cho cậu!"

"Không cần không cần, cậu mua về rồi tớ cũng không ăn, tớ thật sự không có khẩu vị....."

"Ai....."

Văn Tịch thở dài, không có cách nào với cô: "Vậy tớ đi ăn cơm trước, đợi lúc trở về mua cho cậu bình sữa chua vậy!"

Huyền My không chịu ăn cơm, Văn Tịch đành phải một mình mang theo hộp đựng cơm tới căn tin ăn cơm.

"Văn Tịch!!"

Văn Tịch mới ăn lấy cơm xong, đang chuẩn bị về lớp học ăn với Huyền My, bỗng nhiên chợt nghe thấy có người gọi cô ta.

Là Kỳ.

Còn có Đình Hải ngồi bên cạnh cậu ta.

Văn Tịch vội vàng đi về phía bọn họ.

Đúng lúc, có thể thử dò xét ý tứ cho Huyền My.

"Sao chỉ có một mình cậu vậy, Hương Bách đâu?"

Kỳ hỏi Văn Tịch.

"Hương Bách hả?" Văn Tịch nói xong, không dấu vết liếc mắt dò xét sườn mặt không chút cảm xúc của Đình Hải: "Cậu ấy nói cậu ấy không thoải mái, cho nên không ăn cơm."

"Không thoải mái? Làm sao vậy?"

Kỳ lo lắng hỏi: "Sáng nay không phải cậu ấy vẫn rất khỏe sao?"

"Ai biết được! Có thể là bị cảm rồi, làm thế nào cũng không thèm ăn, chết sống không chịu ăn cơm, ngồi một chỗ đói bụng, tôi kêu như thế nào cậu ấy cũng không nghe! Đành anh Đình Hải, không phải anh có quan hệ tốt với Hương Bách nhà tôi sao? Anh có biết rốt cuộc là cậu ấy làm sao không?"

Văn Tịch cố ý hỏi Đình Hải.

Đình Hải không lên tiếng.

Hoàn toàn không có ý muốn để ý tới Văn Tịch.

Kỳ đùng đùng Đình Hải: "Này! Văn Tịch người ta đang nói chuyện với cậu đó!"

Đình Hải nháy mắt đứng bật dậy: "Tôi ăn xong rồi, hai người từ từ ăn đi!"

Nói xong, cũng không chờ Văn Tịch và Kỳ trả lời, Đình Hải đã lập tức rời khỏi.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Kỳ nhìn theo bóng lưng của Đình Hải, nghi hoặc hỏi Văn Tịch: "Cậu ấy cãi nhau với Hương Bách à? Sao hai đại lão gia này lại giống như tình nhân đang yêu nhau vậy! Tôi nói Văn Tịch, Hương Bách nhà các cô sẽ không thật sự có một chân với Đình Hải chứ?!"

Văn Tịch lơ đãng tiếp tục ăn cơm, đối với nghi hoặc của Kỳ, cô ta không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ là cười cười đáp lại.

Bữa cơm này, thật ra Đình Hải cũng không ăn gì.

Giống với Huyền My, cậu ấy căn bản không có lòng dạ nào mà ăn!

"Cao Huyền My!"

Đình Hải đứng ở ngoài lớp học của Huyền My, gọi cô.

Nhìn từ xa chỉ thấy cô đang nằm sấp trên bàn, dáng vẻ suy yếu nằm sấp trên bàn như vậy, thật sự giống như là bị bệnh

Nhưng bệnh của cô chính là bệnh thất tình!

Huyền My vừa nghe tiếng kêu quen thuộc này liền vội vàng ngẩng đầu lên: "Đình Hải?"

Không thể nghi ngờ, sự xuất hiện của Đình Hải, trông chốc lát dấy lên sóng to gió lớn trong lớp học của Huyền My.

Tất cả các cô gái nhìn chằm chằm Đình Hải như hổ rình mồi hung phấn bàn luận sôi nổi, nhưng cũng không dám can rở quá đáng, chỉ có thể ngồi

tại chỗ tha thiết mong chờ nâng đầu nhìn.

"Ra đây!"

Đình Hải ra lệnh cho cô.

-----oOo-----

Chương 576: Thật sự hiểu rõ rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dương nhiên Huyền My không dám chậm trễ, dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía Đình Hải.

"Đình Hải....."

Huyền My yếu ớt lôi kéo vạt áo của Đình Hải.

"Đi ra ngoài ăn cơm cùng anh!"

Đình Hải bỏ xuống một câu, sau đó lập tức xoay người bước đi trước.

Huyền My vội vàng đuổi theo: "Đình Hải, anh không còn giận em nữa phải không?"

"....."

Đình Hải lặng im, không để ý đến cô.

Huyền My buồn bực cúi gục đầu nhỏ: "Anh còn đang tức giận?"

"....."

"Đình Hải....."

"....."

Huyền My nóng nảy, đi lên kéo ống tay áo của Đình Hải: "Anh nói với

em một câu thôi!"

Cô chạy lên, dùng tay chặn cậu ấy lại.

Đình Hải từ trên cao liếc nhìn cô: "Muốn anh nói gì với em đây?"

Thái độ lạnh lùng, xa cách, lại trở thành Đình Hải mặt Poker trước sau như một.

Huyền My uất ức cắn cắn môi dưới, ngoan ngoãn giải thích với cậu ấy: "Xin lỗi, em biết chuyện này là em không đúng....."

Đình Hải không nói chuyện, chỉ luôn nhìn cô, bình tĩnh đợi cô nói tiếp.

Huyền My gãi gãi đầu: "Em ở bên cạnh anh, thật sự không phải chỉ là chơi đùa mà thôi....."

"Em cũng chưa từng nghĩ sẽ bên cạnh anh cả đời có phải không?"

Đình Hải hỏi cô.

"....."

Huyền My vô tội nhìn cậu ấy.

Không phải cô không nghĩ tới, mà là thật sự không có loại khái niệm này trong đầu.

Cô chưa bao giờ biết chuyện yêu đương giữa nam và nữ sẽ liên quan đến cả đời người sau này, đây hoàn toàn là chuyện mà cô không dám nghĩ tới!

Đình Hải nói: "Vậy bây giờ em suy nghĩ vấn đề này thật kỹ đi."

"Bây giờ hả?"

"Đúng, chính là bây giờ!!"

Ánh mắt thăm thiết của Đình Hải nhìn cô chăm chú.

Huyền My ngẩng đầu nhìn cậu ấy, vẻ mặt thẳng thắn thành khẩn: "Em không muốn xích mích với anh! Em cũng không thích cảm giác khi anh không quan tâm đến em! Em cũng không muốn chia tay với anh....."

Huyền My lôi kéo ống tay áo của cậu ấy: "Đình Hải, anh đừng giận em nữa được không? Em thật sự biết sai rồi!"

Đình Hải dịu dàng nhìn chăm chú Huyền My vài phút, đôi môi đang mím thành một đường thẳng thoáng buông lỏng, cuối cùng, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Quên đi, đi ăn cơm trước đã"

Nói xong, đặt tay lên trên bả vai thon thả của cô, đi về phía quán ăn ngoài công trường.

Cuối cùng Đình Hải cũng chịu để ý đến mình, Huyền My lập tức vui vẻ: "Đình Hải, anh thật sự không giận em nữa đúng không?"

"Không giận nữa! Nhưng về sau em không được nhắc tới cái chủ đề bạn gái sau này gì đó với anh nữa!! Anh không thích nghĩ tới một tương lai không có em!!"

Cậu ấy nói xong, đưa tay nắm lấy tay Huyền My, cũng không quan tâm bạn học ở xung quanh sẽ thấy thế nào, cậu ấy chỉ muốn nắm chặt bàn tay của Huyền My vào trong lòng bàn tay mình: "Cũng không dám nghĩ tới cảnh tương lai của Cao Huyền My em sau này không có chỗ của Đình Hải anh sẽ như thế nào nữa....."

Lời nói của Đình Hải, làm cho trong lòng Huyền My cảm thấy lạnh lẽo một trận.

Cô theo bản năng nắm chặt lấy tay Đình Hải, cơ thể áp sát lại gần cậu ấy thêm một chút, ngẩng đầu nhìn cậu ấy: "Vậy chúng ta quyết định không cần chia tay, có được không?"

Đình Hải xoa nhẹ đầu cô: "Anh nghe theo em!"

Huyền My lập tức nở nụ cười, lôi kéo tay của Đình Hải, sôi nổi cùng cậu ấy đi ăn cơm.

Cho nên, sau này Đình Hải sẽ ở bên cô cả đời có đúng không?!

Cảm giác này, thật tốt!!

Tôi muộn, Huyền My cầm quần áo sạch sẽ gõ cửa phòng Đình Hải.

"Vào đi"

Đình Hải đang vui mặt vào trong máy tính làm LOGO cho một công ty mới.

Huyền My nhẹ chân nhẹ tay đi vào, thật cẩn thận đóng cửa lại cho cậu ấy: "Đình Hải, em đến đây tắm rửa....."

Đình Hải hơi dừng lại động tác làm LOGO một chút, quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, chỉ gật gật đầu rồi thu hồi ánh mắt lại.

Huyền My ôm quần áo, bước từng bước nhỏ đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm nhanh chóng vang lên tiếng nước chảy "ào ào", làm cho Đình Hải có chút không thể tập trung.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, trong đầu thì không biết vì sao đều là dáng vẻ Huyền My gợi cảm mở rộng vạt áo ngày ấy.....
Bỗng nhiên cậu ấy cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô.

Bỗng chốc không thể ngồi yên trước máy tính, dứt khoát đứng dậy, đi ra phòng khách rót nước, cũng tránh cho bản thân nghe thấy âm thanh này rồi suy nghĩ miên man.

Ra phòng khách rót ly nước, đúng lúc nhìn thấy Kỳ đang nằm sấp trên bàn viết gì đó, Đình Hải tò mò thò đầu nhìn: "Cậu đang làm gì vậy?"

"Viết đơn xin."

"Đơn xin?"

Kỳ ngửa đầu nhìn cậu ấy: "Đơn xin học bổng chuyên tu ở nước Pháp đó! Nhưng mà cậu không cần viết đúng không? Chắc chắn trường học sẽ ghi tên cậu vào danh sách đầu tiên."

Thì ra là trò này.

"Tôi không đi."

Đình Hải dứt khoát quăng cho cậu ta ba chữ

"Cậu không đi?"

Kỳ kinh ngạc trừng mắt nhìn cậu ấy: "Cơ hội tốt như vậy mà cậu không đi? Vì sao chứ? Cậu không biết có bao nhiêu người bẻ đầu chảy máu vì mùi vị trí này đâu!!"

"Tôi kêu chủ nhiệm giáo dục giữ vị trí của tôi lại cho cậu."

"..... Cậu thật sự không đi hả?"

Kỳ thật sự không thể hiểu nổi.

"Thật sự không đi!"

Đình Hải bùng nước muốn đi.

"Vì sao chứ?"

Kỳ giữ chặt Đình Hải: "Học kỳ trước cậu còn nói với tôi là muốn đi Pháp du học mà! Sao bây giờ lại thay đổi rồi? Tôi đây còn muốn đến nước Pháp ở chung một ký túc xá với cậu nữa đó!"

"Cuộc đời khó đoán!"

"Nhưng dù sao cậu cũng phải có một cái lý do để ở lại chứ?"

Kỳ nhất định muốn truy hỏi kỹ càng mọi chuyện.

"Có, nhưng chắc chắn không có liên quan tới cậu!"

"Tôi biết! Có liên quan tới Hương Bách ở bên trong phải không?!"

Kỳ nói xong thì mập mờ khoác tay lên vai Đình Hải: "Đình Hải, cậu thành thật khai báo với tôi, dù sao tôi cũng không phải người lạ, cùng

lắm thì tôi sẽ không đi nói lung tung quan hệ của cậu và Hương Bách ra bên ngoài là được! Thật ra tôi nhận ra cậu có ý với cậu ấy từ lâu rồi, lúc cậu ấy mới vào ký túc xá của chúng ta, cậu lập tức cho phép cậu ấy xài chung một cái toilet với cậu, hơn nữa còn cho phép cậu ấy đi tới đi lui trong phòng cậu cả ngày! Còn có..... Lúc huấn luyện quân sự cậu ấy đột nhiên té xỉu, cậu còn xông lên bế cậu ấy tới phòng y tế!! Đình Hải cậu tuyệt đối không phải là người có lòng nhiệt tình như vậy, hơn nữa, con trai bế con trai, quá kỳ lạ!! Nếu như cậu không thích cậu ấy, cậu có thể bế cậu ấy như vậy sao? Đình Hải, cậu cứ thừa nhận là cậu thích người ta đi! Là anh em, tôi sẽ không cười cậu đâu!"

Đình Hải thì lại không nhanh không chậm uống một ngụm trà trong ly, sau đó mới chậm rì rì nói: "Ngay cả cậu cũng sớm biết tôi thích cậu ấy, nhưng cậu ấy lại ngốc đến chưa từng phát hiện ra....."

Còn cần cậu ấy mở miệng nói rõ, cô mới bừng tỉnh hiểu ra.

Cho nên, có thể nghĩ, cái chỉ số IQ, EQ này.....

Đình Hải nói xong, cũng không thèm liếc mắt nhìn phản ứng của Kỳ ở bên cạnh, đã cất bước đi vào trong phòng ngủ của mình rồi.

Để lại Kỳ ngây ngốc đứng một chỗ, cánh tay còn đang cứng đờ khoát lên không trung, không hề nhúc nhích, miệng đang kinh ngạc mở lớn, cằm cũng sắp rơi xuống luôn rồi!

Tuy rằng cậu ta đã sớm đoán ra một chút ý tứ của Đình Hải đối với Hương Bách, chỉ là, chỉ là..... Thật sự nghe cậu ấy nói ra như vậy, được rồi!! Cậu ta vẫn bị dọa sợ!!!

Mà thôi, nếu nói không để ý chút nào thì chắc chắn là giả vờ rồi!

Kỳ run mạnh một cái, hoàn hồn trở lại, mới đột ngột phát hiện trên người mình đã sớm nổi một tầng da gà.

Thật sự không dám tưởng tượng, hai người đàn ông trưởng thành ở chung một phòng sẽ làm ra chuyện gì ở bên trong..... Sẽ không phải..... Cùng nhau tắm rửa, sau đó tiện tay nhặt cục xà phòng rồi gì gì đó chứ?!!

Kỳ mãnh liệt cảm thấy cục hoa căng thẳng, theo bản năng che che mông

mình, cũng may mình sinh hoạt với Đình Hải suốt hai năm mà không bị cậu ấy nhắm vào, bằng không cục hoa của bản thân..... E rằng đã nứt rồi!!

Còn nữa, bị loại sát thủ nam nữ già trẻ đều ăn như tên Đình Hải này nhắm vào, người bình thường đều sẽ khó tránh được một kiếp này có đúng không?

Thật thông cảm cho Hường Bách! Nói không chừng thắng cũng có thể bị Đình Hải bẻ thành cong rồi ấy chứ!

Kỳ ở bên đây không ngừng bỏ não, không ngừng YY chuyện hai người bọn họ, còn bên này, Đình Hải vừa trở về phòng đã nhìn thấy Huyền My vừa tắm xong đi ra từ trong phòng tắm.

"Tắm xong rồi?"

Cậu ấy thuận tay đặt ly nước lên trên bàn.

"Ừ."

Huyền My vội gật đầu.

Ôm lấy quần áo bản mình vừa thay ra muốn đi.

Không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy bầu không khí trở nên có chút xấu hổ.

Ở lâu thêm chút nữa, hình như không thích hợp cho lắm.....

"Em..... em đi ngủ trước, anh cũng tranh thủ ngủ đi!"

Huyền My nói xong một câu, chuẩn bị chuồn đi, lại bất ngờ bị Đình Hải bắt lấy cánh tay.

"Làm gì vậy?"

Huyền My căng thẳng ngẩng đầu nhìn cậu ấy.

Chỉ thấy Đình Hải đang cúi đầu, nhíu mày nhìn cô, còn mang vẻ mặt

không có cảm xúc.

Làm sao vậy?!

Huyền My hoài nghi nháy mắt mấy cái, dè dặt hỏi một câu: "Làm sao vậy?"

Đình Hải đặt quần áo bẩn trong tay cô qua một bên, sau đó không báo trước mà vén áo thun của cô lên: "Em làm gì vậy?"

Huyền My còn chưa kịp thét chói tai chát vắn đã bị cậu ấy hỏi ngược lại.

Đình Hải chỉ vào áo nịt ngực trước ngực cô, lạnh lùng nghiêm mặt hỏi cô.

Huyền My bị hành động của cậu ấy dọa sợ, gương mặt cũng xấu hổ đến đỏ bừng, vội vàng xấu hổ kéo áo thun của mình đang bị cậu ấy nắm trong tay: "Em mới là người nên hỏi anh đang làm gì đây! Anh buông áo ra nhanh lên!! Đều lộ ra hết rồi!!"

Người này cũng quá mặt dày rồi!!

"Đầu tiên em nói cho anh biết trước, cái thứ quần trước ngực em là thứ đồ chơi gì vậy!!"

Đình Hải không chịu buông tay, ngược lại còn đưa tay muốn túm lấy áo nịt ngực trên ngực cô.

"Ôi kìa, ôi kìa!! Đừng kéo, kéo nữa thật sự sẽ bị lộ hết đó!!!"

Huyền My sợ tới mức kêu to: "Đây là nịt ngực đó!! Nếu không quần cái thứ đồ chơi này, sẽ bị người ta nhìn ra."

"Nịt ngực cái rắm!!"

Đình Hải mắng một câu, không để ý Huyền My đang giãy dụa và thẹn thùng, trực tiếp mạnh mẽ kéo áo bó ngực của cô xuống.

Hai luồng tuyết trắng ở trước ngực bắt ngờ bắn ra, cái loại cảm giác bỗng dưng thoát khỏi giam cầm này làm cho Huyền My thoải mái đến thở gấp

một hơi..... Đồng tử của Đình Hải chợt siết chặt lại.

"....."

Hai má của Huyền My lập tức đỏ đến gần như có thể chảy ra máu.

Trong lúc nhất thời, đứng hình ở một chỗ, có chút không biết nên làm sao cho phải.

Chân tay luống cuống, cái miệng nhỏ nhắn mở ra đóng vào, muốn nói gì đó, lại phát hiện không thể nói được bất cứ cái gì.

"Này..... Này..... Em, em....."

Cuối cùng, vẫn là Đình Hải phản ứng lại trước, vội vàng đưa tay kéo áo xuống: "Sau này khi về tới phòng ký túc xá cứ lập tức tháo cái này ra, hơn nữa lúc ngủ cũng không được quấn, thứ đồ chơi này có ảnh hưởng không tốt đối với quá trình dậy thì của cơ thể em, nó không tốt cho sức khỏe của em! Rất dễ dẫn đến các loại bệnh phát sinh. Em có hiểu không?"

"....."

Huyền My lúng ta lúng túng gật gật đầu: "Hiểu rồi."

"Thật sự hiểu rồi?"

Đình Hải sợ cô chỉ gật đầu qua loa để qua mặt mình.

"Thật sự hiểu rồi!"

Huyền My lại chắc chắn gật đầu lần nữa.

Thái độ rất trung thực, cũng rất nghe lời.

"Vây..... Em có thể đi ra ngoài rồi chứ?"

Huyền My ngẩng đầu, giống như một con thỏ trắng nhỏ, hỏi cậu ấy.

Đình Hải im lặng thở dài một hơi, đi lên phía trước, cung chiều vỗ vỗ

đầu cô, sau đó đưa tay kéo cô vào trong ngực mình: "Cao Huyền My, sao mỗi lần em bị anh dạy dỗ đều có dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời như thế này vậy?"

Huyền My bị cậu ấy ôm vào trong ngực, đầu nghiêng qua dựa vào cổ cậu ấy, nóng nóng, hỏi cậu ấy: "Anh không thích dáng vẻ ngoan ngoãn của em sao?"

"Thích!"

Là rất thích.....

Cho nên, trái tim và thân thể, luôn có cảm giác chộn rộn.

Nhưng cảm giác này..... Cũng không tốt lắm!

Khi ôm cô như thế này, thậm chí Đình Hải có thể cảm nhận rõ ràng xúc cảm mềm mại thuộc về cô đang ẩn sau lớp áo thun hơi mỏng kia..... Theo bản năng vươn cánh tay ôm chặt eo nhỏ của cô, tay còn lại nhẹ nhàng vỗ gáy cô: "Thật không dám tưởng tượng, một ngày nào đó anh không ở bên cậu chăm sóc em, em sẽ trở thành dáng vẻ gì nữa."

-----oOo-----

Chương 577: Luyện tiếc anh?

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Không phải anh nói anh muốn ở bên cạnh em cả đời sao?"

Huyền My mỉm cười ngọt ngào: "Nếu đã quyết định ở bên cạnh em cả đời, vậy đừng suy nghĩ tới những chuyện không thể xảy ra đó nữa!"

Cái gọi là cả đời lâu dài, chính là bài học đầu tiên Đình Hải dạy cho cô!

Cô học hiểu rồi, cũng tin tưởng rồi!

Cô và Đình Hải là muốn bên cạnh nhau cả đời đấy!!

"Đình Hải, em phải ngoan ngoãn đi ngủ rồi....."

Huyền My ngẩng đầu, nháy nháy mắt, xin cậu ấy thả mình đi.

Mong muốn nhỏ của cô quá rõ ràng, làm cho Đình Hải không nhìn được nhú nhú mày: "Em làm gì vậy? Cố tình tránh anh? Sợ anh ăn em hả?"

"..... Em biểu hiện rõ ràng như vậy hả?"

Huyền My vô tội sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

"Đều viết hết trên mặt em rồi!!"

"....."

"Cho dù ăn em thì sao chứ?"

Đình Hải nói xong, giả vờ khẽ cắn lên mũi Huyền My một cái: "Cao Huyền My, dáng vẻ này của em rất khiến cho người ta chán ghét!"

"Hả? Thật vậy sao?"

Huyền My bẹp bẹp miệng, có chút nóng nảy: "Em cũng không muốn như vậy đâu, chỉ là, anh trai của em nói buổi tối..... Không thể tùy tiện đi vào phòng anh....."

"....."

Lại là Cao Hương Bách!!

Từ nhỏ đến lớn, sao vẫn cứ âm hồn bất tán như vậy chứ!!

"Anh trai của em là sợ anh sẽ bắt nạt em, nhưng em thấy anh có từng bắt nạt em chưa?"

"Không có....."

Huyền My ngoan ngoãn lắc đầu.

Đình Hải ngồi xuống ghế trước máy tính, ngẩng đầu nhìn Huyền My,

nghĩ nghĩ, ngoắc tay với cô: "Lại đây....."

Huyền My do dự vài giây, sau đó vẫn ngoan ngoãn đi tới chỗ Đình Hải.

Đình Hải vỗ vỗ chân mình, ý bảo Huyền My ngồi lên đùi cậu ấy, nhưng Huyền My nào dám, chỉ đứng im ở đó, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, không dám cử động dù chỉ một chút.

Bất đắc dĩ, Đình Hải đành phải đưa tay ra kéo cô lại, ôm lên để cô ngồi trên đùi mình.

Huyền My bị cậu ấy ôm, căng thẳng đến mức không dám thở mạnh.

"Khó khăn lắm hai người mới có thể ở chung một chỗ, ở bên cạnh anh thêm chút nữa đi."

Đình Hải gác cằm lên vai nhỏ của cô, ôm cô ngồi ở trước máy tính.

"..... Ừ."

Huyền My ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Hai tay của Đình Hải lách qua người cô, tay phải cầm chuột, tay trái đặt lên trên bàn phím, bắt đầu tập trung làm LOGO.

Mùi sữa tắm thơm ngát và mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể cô tràn đầy trong hơi thở của Đình Hải, làm cho cậu ấy nhin không được mà tham lam hít sâu một hơi: "Thơm quá....."

Mặt của Huyền My lập tức trở nên đỏ hơn nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn nhân theo bản năng nghiêng qua một bên, xấu hổ đến hoàn toàn không dám mở miệng nói chuyện.

Đình Hải cảm nhận được sự ngại ngùng của cô, cũng không cố ý đùa giỡn cô nữa

Ôm cô, chuyên tâm làm LOGO.

Huyền My im lặng nhìn cánh tay trắng nõn sạch sẽ của cậu ấy bay múa trên bàn phím màu đen, từng lớp từng lớp xếp chồng lên nhau trên màn

hình máy tính....."Anh thật lợi hại....."

Huyền My nhìn không được kinh ngạc khen ngợi ra tiếng: "Đình Hải, anh học phần mềm giỏi như vậy sao?"

Nghe thấy bạn gái khen mình, Đình Hải khá là vui vẻ, giễu cợt một tiếng, đưa tay sờ sờ đầu cô: "Đây là môn bắt buộc trong chuyên ngành kỹ thuật của chúng ta, học không giỏi thì sau này làm sao áp dụng được? Cô nhóc ngốc xít!"

"Cũng đúng....."

Huyền My ần ần đầu: "Xem ra em cũng phải học tập thật tốt mới được!!"

"Ừ, không hiểu có thể đến hỏi anh."

Huyền My nghe vậy, cơ thể nhỏ không nhìn được nhúc nhích, sau đó mềm mại dựa vào trong lồng ngực rắn chắc của cậu ấy, trong miệng nhỏ nhắn thoả mãn lắm bậm nói: "Đình Hải, ở cùng với anh thật là tốt....."

"Hả?"

Đình Hải không biết vì sao cô lại phát ra một tiếng than thở như vậy.

"Chính là ở bên cạnh anh cảm thấy đặc biệt yên tâm!! Chuyện gì anh cũng lo nghĩ thay em, đi trên đường cũng sẽ sợ em bị xe đụng trúng, uống miếng nước anh cũng sợ em bị sặc, đi học nghe không hiểu bài giảng của giáo viên cũng không sao, về sẽ có anh dạy em! Hơn nữa anh còn có hiệu quả hơn so với giáo viên, em có thể hỏi lặp đi lặp lại không ngừng nghỉ! Giống như có anh ở đây, không có chuyện gì là không thể làm được, thật tốt....."

Huyền My hưởng thụ trong cái lưới dịu dàng mà cậu ấy tạo ra cho mình: "Anh cưng chiều em như vậy, thật sự sẽ chiều e, đến hư đấy....."

Đình Hải cười sờ sờ mái tóc ngắn của cô: "Không sao, có hư thì anh cũng chiều em!"

Huyền My ‘ khanh khách ’ cười rộ lên, chỉ vào tranh trên màn hình máy tính, hỏi cậu ấy: "Anh đang làm LOGO cho ai vậy?"

"Một công ty mới mở."

"Có tiền không?"

Huyền My nháy mắt mấy cái, vẻ mặt đờn thuần hỏi cậu ấy.

"Có! Cũng không tính là nhiều lắm, nhưng thu nhập mỗi tháng cũng đủ nuôi em."

"Thật vậy sao?"

Huyền My lại mang vẻ mặt sùng bái nhìn Đình Hải: "Anh vừa đến trường vừa nuôi người nhà? Quá lợi hại luôn!"

Đình Hải nở nụ cười, néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hỏi cô: "Em dễ nuôi không?"

"Em đặc biệt dễ nuôi!"

Huyền My cười rộ lên, mắt cong như trăng lưỡi liềm: "Em chưa bao giờ kén ăn, cho em cái gì thì em ăn cái đó, có phải dễ nuôi lắm hay không?"

"Đúng, giống như nuôi heo nhỏ vậy!"

"..... Anh mới là heo nhỏ đó! Em là heo, anh là bạn trai của em, vậy anh là gì?!"

Đình Hải cười tiếp tục làm LOGO, vừa nói: "Anh là người nuôi heo! Đợi đến khi em tốt nghiệp, anh sẽ nuôi con heo nhỏ là em, mỗi ngày cho ăn đến trắng trẻo mập mạp, sau đó..... Một miếng ăn sạch em!!!"

Mục đích của cậu ấy chính là.....

Một miếng ăn sạch cô!!

Nhưng nghĩ tới chờ đến tốt nghiệp.....

Bốn năm xa xôi không kỳ hạn!!!

Ngay lập tức Đình Hải cảm thấy cả người đều không thoải mái!

Bốn năm, cũng quá con mẹ nó hơi lâu rồi đây! Cậu ấy thật sự muốn chửi bậy rồi.

Nhưng nhìn thấy tiểu nha đầu trong ngực vẫn mang vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên, cái gì cũng không hiểu được như trước..... Thật tốt!!

Văn Tịch bên này, đang báo cáo chi tiết với Hương Bách về tình hình mới của em gái cậu và Đình Hải.

Ví dụ như mấy loại chuyện vụn vặt là hôm nay hai người bọn họ bởi vì vấn đề ‘cả đời’ mà cãi nhau, rồi sau đó lại làm lành và hàng loạt những chuyện khác.

Trò chuyện xong, Văn Tịch nghĩ rằng đã có thể kết thúc công việc rồi, nhưng TIN NHÂN chợt vang lên một tiếng, ảnh đại diện của Hương Bách hiện lên, Văn Tịch vội vàng mở ra xem.

"Còn cậu thì sao? Hôm nay cậu có chuyện linh tinh gì muốn nói cho tôi nghe không?"

Văn Tịch ngẩn người, trái tim không biết vì sao mà nhảy lên một cái, suy nghĩ một lúc lâu, rồi mới bắt đầu đánh chữ.

Tay có chút cứng ngắc chạm lên trên bàn phím.

"Tôi vẫn ổn, mỗi ngày vẫn luôn như vậy, đi học tan học, ăn cơm, ngủ, gần như nhàm chán đến không có chuyện gì đáng để lấy ra nói....."

Vừa nói như vậy, ngay cả bản thân Văn Tịch cũng cảm thấy cuộc sống của mình cực kỳ không thú vị.

Cũng may là có Huyền My bên cạnh cô ta, nếu không chắc chắn cô ta sẽ nhàm chán đến chết.

Nhưng mà có đôi khi nhìn thấy Huyền My đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào, thật ra thỉnh thoảng cô ta cũng rất là hâm mộ.

Đầu bên kia, sau khi Văn Tịch nói xong câu đó thì cũng không trả lời lại.

Văn Tịch ngồi im trước máy tính cái gì cũng không làm, chỉ ngồi đó chờ đợi, đợi một lúc lâu cũng không thấy trả lời, Văn Tịch có chút sốt ruột, không phải là Hương Bách cảm thấy nội dung mình nói thật sự rất buồn chán, nên không có cách nào nói tiếp rồi chứ?

Trong lúc cô ta đang hết sức hoang mang, ảnh đại diện của Hương Bách chợt hiện lên, cô ta vội vàng nhấn mở cửa sổ

"Xin lỗi, vừa rồi bạn cùng phòng kêu tôi đi giúp cậu ta xử lý chút việc, chưa kịp nói với cậu, đợi rất lâu rồi phải không?"

"Không, không có!"

Văn Tịch vội vàng trả lời.

"Nam sinh lần trước theo đuổi cậu đâu? Cái người cầm hoa tươi ấy, có còn làm phiền cậu không?"

Hương Bách bỗng nhiên hỏi Văn Tịch.

"Thình thoảng sẽ đến đưa thư tình cho tôi, nhưng mà bình thường đều bị Huyền My hù chạy rồi."

"Em ấy lợi hại như vậy hả?"

Văn Tịch cười rộ lên: "Rất lợi hại! Lúc dữ lên giống y như một tiểu hán tử vậy, đặc biệt buồn cười!"

Bên này, Hương Bách cũng nhin không được mà cười híp mắt.

Chỉ cần nghĩ tới dáng vẻ quần bách kia của em gái mình, lập tức cảm thấy đặc biệt buồn cười, đặc biệt đáng yêu.

"Thật ra trước kia tôi còn từng theo đuổi Huyền My....."

Văn Tịch bỗng nhiên gõ một hàng chữ gửi qua.

"!!!"

Hương Bách kinh ngạc đến thiếu chút nữa phun hết cà phê trong miệng ra.

"Thật tò mò, cuối cùng các cậu thích chỗ nào của đũa nhỏ ngọc kia nhỉ?"

Văn Tịch cười cười: "Khó nói lắm, có thể là vì sức hấp dẫn của riêng cậu ấy đấy! Cậu ấy rất vô hại, làm cho người ta không có cách nào không thích cậu ấy! Nhưng mà lúc đó tôi còn chưa biết cậu ấy là con gái! Tôi coi cậu ấy như nam sinh mà theo đuổi, sau này khi biết được thì trở thành chị em tốt luôn! Giới tính giống nhau, thì làm sao yêu đương, đúng không?"

"Đúng!"

Điêm này, Hương Bách vô cùng đồng ý.

"Được, trễ lắm rồi, cậu nên đi ngủ đi."

Hương Bách nâng tay lên nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, tính toán thời gian trong nước, cũng đã đến giờ đi ngủ rồi, lập tức kết thúc lần trò chuyện này trước.

"Được. Ngày mai gặp, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Đình Hải bị chủ nhiệm giáo dục mời tới văn phòng.

"Đình Hải à, em cũng biết, cơ hội đi du học nước Pháp tốt như vậy, cũng không phải ai cũng có! Trong trường học mong muốn em có thể dẫn đầu đi qua đó, em cũng biết đấy, lần này không đơn giản chỉ là du học, nước Pháp bên kia còn muốn lấy ra một vài người ưu tú trong nhóm học sinh để tham gia giải thi đấu quốc tế lần này, nói trắng ra là, bên trường học hy vọng em có thể làm đại diện đem lại vinh quang cho trường học của chúng ta!"

Chủ nhiệm giáo dục tự mình làm công tác tư tưởng cho Đình Hải.

Nhưng Đình Hải lại hoàn toàn không bị thuyết phục: "Chủ nhiệm, thầy nên tin rằng một trường học lớn như chúng ta, người có thể tham gia thi

đấu giành được giải thưởng không chỉ có một mình Đình Hải em."

"Đúng! Người có thể tham gia thi đấu rồi giành được giải thưởng không chỉ có một mình Đình Hải em! Nhưng chúng ta..... chính là muôn giải nhất! Vì thế, ngoại trừ Đình Hải em, còn ai có thể cam đoan sẽ lấy về được giải nhất cho chúng ta?"

"Chủ nhiệm, lần này có lẽ thật sự phải khiến thầy thất vọng rồi, nước Pháp này em không đi được, mọi người vẫn nên tìm kiếm tuyển thủ dự thi mới đi! Em còn có việc, không thể tán gẫu với thầy tiếp, tạm biệt thầy!"

Đình Hải nói xong, lập tức đi ra khỏi văn phòng của chủ nhiệm giáo dục.

"Này, Đình Hải..... Đình Hảiem cái đứa nhỏ này....."

Chủ nhiệm giáo dục không thể thuyết phục được Đình Hải, trong chốc lát cực kỳ chán nản, một lát nữa không biết phải báo cáo kết quả với Viện trưởng như thế nào đây!

Huyền My ngoan ngoãn đứng ở một nơi cách văn phòng không xa chờ Đình Hải, vừa thấy Đình Hải đi ra, cô vội vàng vui vẻ đi qua đón, "Nói chuyện xong rồi hả?"

"Xong rồi!"

"Chủ nhiệm tìm anh đến nói chuyện gì vậy?"

Huyền My hét sức tò mò.

Nói thật ra, học sinh yếu như bọn cô, bình thường muốn gặp chủ nhiệm một lần cũng khó đấy!

Đình Hải cậu ấy thật may mắn, không chỉ nhìn, chủ nhiệm người ta còn tự mình tìm đến, chủ động nói chuyện với cậu ấy.

"Không nói gì cả, chỉ tâm sự về kế hoạch học tập sau này thôi.

"..... Sâu sắc vậy."

Vậy vẫn nên thôi đi! Nếu chủ nhiệm tìm cô trò chuyện về kế hoạch học tập, có thể cô sẽ trực tiếp ngủ gục trong văn phòng chủ nhiệm luôn.

"Đi thôi! Dẫn em đi ăn cơm."

Đình Hải khoác vai Huyền My đi ra ngoài.

Nói tới kế hoạch học tập sau này, Huyền My chợt nghĩ tới một chuyện: "Đình Hải, anh còn chưa tới hai năm nữa sẽ tốt nghiệp rồi, vậy chẳng phải là anh không có cách nào ở bên cạnh em hai năm sao?"

"..... Ừ."

Đình Hải gật gật đầu.

Huyền My bẹp bẹp miệng: "Vậy chẳng phải em sẽ phải đi học một mình sao?"

"Luyện tiếc anh?"

-----oOo-----

Chương 578: Trừ khi cậu ta là con gái

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Có một chút, anh nghĩ xem, anh đi rồi, em lại phải phân kí túc lại từ đầu, nhờ không may ở cùng nam sinh xấu xa thì phải làm sao?”

“Em dám!”

Đình Hải véo cằm cô: “Kì sau em đừng mong được ở kí túc nữa, chuyển ra ngoài ở cùng anh!”

“Chuyển ra ngoài ở cùng anh?!?”

Huyền My trừng mắt nhìn cậu ta: “Hai người chúng ta sao?”

“Nếu không thì sao nữa? Để em ở một mình, em dám ở không?”

“Không dám! Có điều.....”

Mặt Huyền My nổi ửng lên một tầng hồng hồng: “Chỉ có hai chúng ta ở à? Vậy...nhỡ, ở cùng khu.....”

“....”

“Như vậy không tốt cho lắm thì phải?”

A a! Cao Huyền My, mày phải bảo vệ quan điểm của mày a!!!

“Cùng khu không cùng phòng, so với hiện tại có gì khác biệt đâu?!”

“Đình Hải trên mặt đầy ý cười.

“...Được thôi.”

Nói cũng rất đúng.

“Nhưng mà, em cũng chỉ có thể cùng anh hai năm này thôi!”

Huyền My cúi gầm mặt xuống: “Sau khi anh đi không phải cũng chỉ còn lại có một mình em ở hay sao? Nếu vậy thật sự rất buồn chán.”

Đình Hải kéo bàn tay nhỏ của cô, vừa đi về phía trước, vừa nói: “Anh không có ý định chỉ học hay năm rồi đi.”

“A...?”

“Dự định thi nghiên cứu sinh.”

“Thật à?” Huyền My vui mừng tới mức nhảy lên vỗ tay như trẻ con: “Vậy thì quá tốt rồi! Vậy em an tâm rồi.”

Nếu là như vậy, vậy thì Huyền My triệt để không cần phải lo lắng việc cô và Đình Hải sẽ phải xa nhau nữa!!!

Tâm tình trong phút chốc trở nên vô cùng tốt.

Hội thi Thể dục thể thao mùa thu hằng năm lại bắt đầu rồi.

Giống như Đình Hải nằm trong tốp mười học sinh ưu tú, dường như đi đến đâu cũng là hình bóng của cậu ấy, hơn nữa những thể loại hội thao như thế này làm sao có thể thiếu được tiết mục của cậu ta cơ chứ!

Trước khi tiếp sức giải đấu, Đình Hải ngồi dưới sân cỏ buộc dây giày, Huyền My bận rộn chạy lại đưa cho cậu chai nước: “Đình Hải, cố lên!”

“Cậu không cố vũ cho lớp của cậu, chạy sang đây làm gì?”

Người hỏi câu này, đương nhiên là không phải là Đình Hải, mà là Lâm Dung Vũ.

“Tôi đến cố vũ cho Đình Hải đấy.”

Huyền My mạnh miệng trả lời.

Đình Hải đón lấy chai nước từ cô, ngửa đầu tu hai ngụm, sau đó đóng nắp chai, đưa lại cho cô, dịu dàng sủng ái xoa đầu cô: “Được rồi, dầu đã được em bơm đầy rồi, đi đi, trở về lớp của em, không có chủ nhiệm lại giáo huấn em một trận bây giờ.”

Bên này, một câu của Đình Hải nói xong, bên kia đã chuẩn bị chạy rồi.

“Đình Hải!!! Cố lên.”

Huyền My đưa hai tay lên làm động tác như chim hú hét lên hai câu.

Cô đem chai nước mới bị Đình Hải uống hai ngụm to dùng chạy về lớp của mình.

Lâm Dung Hà nhìn bóng của Huyền My dần dần biến mất, nhú nhú mà, ánh mắt rơi vào một mảng màu hồng đằng sau mông cô, mãi không lấy lại hồn phách.

Mông của cậu ấy sao lại có máu?

Đó là cái gì? Kinh nguyệt sao?

Nhưng cậu ta không phải là.....con trai sao?!

Trong nháy mắt, Lâm Dung Vũ đối với thân phận của Huyền My nảy sinh nghi ngờ.

Thường ngày cậu ta luôn là bộ dạng ưỡn ẹo, lại thêm suốt ngày ái muội không rõ với Đình Hải, trừ phi, cậu ta thực ra là con gái?! Hoặc là....cậu ta nam nữ bất phân.

Trời ạ....

Dưới ánh mắt truy đuổi Huyền My của Lâm Dung Vũ, rất nhanh, nhìn thấy Văn Tịch đón Huyền My, chạy theo cậu ta, vội vàng hốt hoảng đẩy Huyền My đi lên phía trước.

“Huyền My, cậu bị chảy ra ngoài rồi!!”

Văn Tịch gấp đến mức không biết phải nói sao cho tốt.

“A! Không phải chứ?”

Huyền My giờ mới lấy lại tinh thần: “Không bị ai nhìn thấy chứ?”

“Ai mà biết được với cậu! Cậu nói xem cậu, lại có thể không cẩn thận như vậy, còn chạy loạn đi khắp nơi! Nhanh lên, giờ về kí túc trước đã.”

Hai người cứ như vậy trên đường về kí túc che che giấu giấu, đưa Huyền My về tới khu kí túc nam.

May mà mọi người dường như đều tham gia hội thao của trường rồi, kí túc xá cơ bản không có ai, Huyền My cũng không cần hoảng hốt vội vã trốn trốn tránh tránh.

Rất nhanh, thay cái bang vệ sinh, đổi luôn cái quần mới sạch sẽ, Huyền My lúc này mới từ kí túc xá nam bước ra ngoài.

Thực ra bình thường khi đến kì kinh nguyệt cô thường hay mặc quần màu đen, như thế không sợ bị lộ ra ngoài và cũng không ai có thể nhìn thấy, nhưng hôm nay lại là hội thao đáng chết, quy định phải mặc quần áo thể thao truyền thống, cái quần đó là màu trắng!

Thật đen đui, uống ngụm nước cũng bị sặc.

Huyền My đem băng vệ sinh gói chặt vào hai cái túi màu đen, đem từ kí túc ra, nhìn xung quanh tứ phía không thấy có ai mới đem vứt vào thùng rác, lúc này mới cùng Văn Tịch đi đến sân vận động.

Lâm Dung Vũ theo Huyền My cả chặng đường, đến thùng rác nơi chứa đựng bí mật của Huyền My, chấn động trong nháy mắt, một đồng suy nghĩ quay cuồng trong đầu.

Cao Hường Bách này rốt cuộc là nam hay nữ?

Bí mật của cô Văn Tịch biết, vậy Đình Hải chắc chắn cũng rất rõ.

Nếu như cậu ta thực sự là con trai, vậy tại sao lại ở trong kí túc nam? Cô sao lại muốn giả làm con trai.

Nếu như cô ta thật sự là con gái, lại giấu trường học ở trong khu kí túc nam sinh, chỉ mới điềm này, cũng đủ để cho cô ta không còn mặt mũi nhìn người khác đi?

Lâm Dung Vũ cảm thấy chuyện này cô nhất định phải làm cho rõ ràng.

Ai bảo cậu ta không phải là người khác, lại cứ nhất định là tình địch với mình.

Lâm Dung Vũ không nghĩ nhiều, lập tức rảo bước nhanh về phòng làm việc của chủ nhiệm.

Cô là Phó Chủ tịch nghệ thuật hội học sinh, có nghĩa vụ và quyền lợi làm rõ tình hình của mỗi học sinh trong trường.

Phòng hướng dẫn chủ nhiệm.....

“Chủ nhiệm, bạn Cao Hường Bách năm nhất rốt cuộc là nam hay là nữ ạ?”

Lâm Dung Vũ cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi chủ nhiệm.

“Cao Hường Bách nào? Cái gì là nam hay là nữ? Có chuyện gì, em nói rõ xem nào.”

Hường dẫn chủ nhiệm nói, đẩy lại đôi kính lên mắt.

Lâm Dung Vũ liền kể lại đầu đuôi câu chuyện mà hôm nay cô nhìn thấy, tỉ mỉ kể lại cho thầy hướng dẫn nghe một lượt.

Cô hướng dẫn chủ nhiệm nhíu nhíu mà: “Có chuyện này?”

“Tất nhiên ạ! Nếu Cao Hường Bách là nữ, lại ở trong khu kí túc xá của nam sinh, như vậy ảnh hưởng thực sự không tốt?”

Lâm Dung Vũ thực ra nghĩ rất đơn giản, cô cảm thấy nếu Đinh Hải cùng Huyền My ở một chỗ, hai người cô nam quả nữ, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, rất dễ xảy ra chuyện.

“Đợi chút, đợi chút. Tôi xem hồ sơ của cậu ta một chút, phía bên nhà trường không thể làm nhầm được.”

Thầy Chủ nhiệm nói, liền gấp gấp tìm mở hồ sơ của Huyền My.”

Không dễ gì từ trong một đống tài liệu tìm ra hồ sơ của Cao Hường Bách, cẩn thận xem từng tí một.

Lâm Dung Vũ cũng xem, vừa xem vừa đọc: “Cao Hường Bách, nam, sinh tại XXXX ngày X tháng X, cao 1.86, cao 1.86??!”

“Sao thế? Có vấn đề gì à?”

Cô chủ nhiệm ngẩng đầu nhìn Lâm Dung Vũ.

“Cao 1.86? Không đúng!! Chủ nhiệm, Cao Hường Bách mà chúng em quen, chỉ có 1.70”

“1.70?”

Cô hướng dẫn chủ nhiệm đẩy đẩy mắt kính: “Em chắc chắn chứ? Đây là ảnh? Em xem, có phải là người này không?”

Lâm Dung Vũ lại nhìn ảnh dán trên hồ sơ vài lượt, gật gật đầu: “Trong ảnh lại đúng là người này! Đây rốt cục là chuyện gì? Thật không hiểu nổi!”

Cô hướng dẫn chủ nhiệm cũng có chút mơ hồ rồi.

Đem toàn bộ tài liệu của Cao Hường Bách đặt trước mắt, nói với Lâm Dung Vũ: “Em xem cẩn thận một lượt, xem còn có điều gì bất thường không?”

“Có ạ!”

Lâm Dung Vũ chỉ vào: “Cô xem, thành tích của Cao Hường Bách này điểm số đều là cao nhất thi vào trường của chúng ta, thế nhưng Cao Hường Bách mà chúng em biết thì thành tích lại rất bình thường, lần trước thi nhập học thành tích cũng chỉ xếp khoảng thứ 20 trong lớp, nếu nói hai người này là một, thực sự có chút không đáng tin.”

“Lẽ nào cậu ta gian lận chăng?”

“Nếu như là gian lận, thì những thành tích mà cậu ta đạt được trong thời trung học thì giải thích làm sao ạ? Chủ nhiệm, cô xem, trong hồ sơ cũng nói ghi rất rõ, thành tích học tập ở trung học được coi là ưu tú, ở đây còn có nhận xét đánh giá của giáo viên nữa! Cô xem, đều là tán thưởng, còn có năng lực đặc biệt làm nghiên cứu khoa học! Còn Cao Hường Bách mà chúng em biết thì...”

Bình thường ngoài biết làm mấy trò ra về đáng yêu, hình như cũng không có tài năng đặc biệt cho lắm.

À, con một điều không thể không nhắc đến

Đó là mê hoặc Đình Hải.

Đúng vậy, trong ánh mắt của tất cả những nữ sinh theo đuổi muốn có được Đình Hải, có đủ năng lực mê hoặc được Đình Hải, thì đó chính là Cao Hường Bách kĩ năng đầy cao siêu này.

Cô hướng dẫn chủ nhiệm rốt cục cũng nảy sinh nghi ngờ: “Đây rốt cuộc là chuyện gì!!!? Nếu như cậu ta không phải là học sinh của trường chúng

ta, lại mạo nhận là sinh viên mới nhập học của trường, vậy thì nhất định phải đuổi học cậu ta! Đi, gọi Cao Hường Bách đến, tôi nhất định phải làm cho rõ chuyện này.”

“Dạ, em lập tức đi gọi ạ”

Lâm Dung Vũ nói xong, lập tức chạy ra khỏi phòng cô chủ nhiệm, đến sân vận động tìm Cao Hường Bách.

“Cao Hường Bách!! Hường Bách....”

Toàn sân vận động vô cùng náo nhiệt, Huyền My khó có hôm mà lại nhiệt tình như hôm nay, tận lực đứng trên đài hò hét cổ vũ, nhưng ánh mắt chỉ dừng lại trên một hình bóng duy nhất không ai khác là Đình Hải.

Cậu ta quả thực là vô cùng xuất chúng.

Chả sợ cách mấy trăm mét, Huyền My cũng có thể từ nơi dòng người như nước tìm thấy cậu ta.

“Cao Hường Bách!!”

Lâm Dung Vũ đã hét được một lúc, Huyền My cũng không nghe thấy, vẫn là Văn Tịch kéo cô, nhắc cô: “Huyền My, đàn chị Lâm gọi cậu kìa.”

“A?”

Hường Bách quay đầu lại nhìn, thì thấy Lâm Dung Vũ không ngừng vẫy tay với mình: “Lập tức qua đây.”

Huyền My đáp một tiếng, nói với Văn Tịch một tiếng rồi đi về phía Lâm Dung Vũ: “Chị Lâm, có chuyện gì thế?”

Lúc này, Huyền My vẫn còn ngây thơ tưởng rằng là Đình Hải tìm cô.

“Hường Bách, cậu cùng tớ đi đến văn phòng Chủ nhiệm.”

“A?”

Huyền My có chút không hiểu xoa xoa đầu: “Đi đến đây làm gì?”

Mấy hôm trước cô còn cảm thán một thường dân như mình sao có thể vào được văn phòng ban chủ nhiệm cơ chứ.

Chẳng nhẽ, ông trời nghe được tiếng lòng của cô nên hôm nay sắp xếp cho cô đến đó ngồi một chút.

Sau khi Huyền My nói qua với Văn Tịch tình hình, liền đi cùng Lâm Dung Hà đến phòng làm việc của thầy hướng dẫn chủ nhiệm.

“Chị Lâm, chị biết thầy Chủ nhiệm tìm em có việc gì không?”

Trên đường đi cô không ngừng hỏi Lâm Dung Vũ.

Không biết tại sao, cô có dự cảm không lành, luôn cảm thấy sắp có chuyện không hay xảy ra.

Nhưng lúc này, có thể tiếp thêm sức mạnh cho cô Đình Hải và Văn Tịch hai người đó lúc này lại đều không có ở đây.

Huyền My thật sự nóng ruột, trong lòng hỗn loạn một mớ bòng bong, đặc biệt bất an.

“Không biết.”

Thái độ của Lâm Dung Vũ rất xa cách.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện cô là con gái, lại thân mật với Đình Hải như vậy, Lâm Dung Vũ trong bụng lại càng khó chịu.

Rất nhanh, Lâm Dung Vũ đã đưa Huyền My đến phòng Chủ nhiệm.

“Chủ nhiệm, bạn Cao Hương Bách đến rồi ạ.”

“Chào chủ nhiệm!”

Huyền My vội vã hướng chủ nhiệm chào hỏi.

“Ừ.”

Thầy Chủ nhiệm nhìn cũng không giống như là người khó tiếp xúc, nhìn về hướng sofa, ý bảo Huyền My: “Ngồi xuống.”

Huyền My đương nhiên không dám ngồi: “Chủ nhiệm, có chuyện gì sao?”

Thầy Chủ nhiệm mặc ý đánh giá Huyền My

Nhăn mày, dẫn ra, lại nhăn mày.

Cậu nhóc này chỗ nào giống một nam sinh cơ chứ, thanh tú như vậy, rõ ràng là một cô gái, nhưng sao lại... Rốt cuộc là vấn đề nằm ở đâu cơ chứ?

-----oOo-----

Chương 579: Thuyết phục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Suy cho cùng, gương mặt này với khuôn mặt trong ảnh, thực sự là rất giống.

Nhưng, cũng phải nói lại, cậu nhóc này thật dễ dàng khiến cho người khác yêu thích.

Nhìn ra cũng là một đứa bé rất đơn thuần.

“À, Cao Hương Bách, chuyện là như thế này...”

Thầy Chủ nhiệm vừa nói, vừa lôi ra trong đồng tài liệu lúc nãy.

Trước khi Huyền My đến, ông định sẽ lạnh lùng giáo huấn cho tiểu tử này một trận, sau đó sẽ chất vấn, nhưng nhìn thấy bộ dạng như con thỏ trắng của cậu, lại không nỡ độc ác cắn một phát.

“Cậu nói thật với thầy Chủ nhiệm đi! Cao Hương Bách trong tài liệu với cậu căn bản không phải là một người, đúng không?”

“A?”

Huyền My thất kinh nhìn thầy chủ nhiệm, không ngờ rằng, còn chưa qua nổi một kì học, cô đã bị phát hiện mất rồi.

“Cái này.....em....”

Huyền My nhất thời không biết nên trả lời làm sao.

Cô trước giờ không phải là người biết nói dối, lại đối mặt với thầy Chủ nhiệm nghiêm khắc, cô nhất thời thật sự biết không thể tiếp tục giấu được nữa.

“Cậu nói thật đi!! Thật ra cậu là con gái!” Nói câu này không ai khác là Lâm Dung Vũ: “Nếu như cậu không chịu thừa nhận, chúng tôi có thể bảo phòng y tế đến làm kiểm tra cho cậu.”

Thầy Chủ nhiệm châm điều thuốc, lúc nào mới không nhanh không chậm nói: “Em tên là Cao Huyền My, là em gái song sinh cùng với Cao Hường Bách, đúng chứ! Thi đậu vào trường chúng tôi là em Cao Hường Bách, nhưng cậu ta lại rất cố chấp đối với phương diện nghiên cứu khoa học này, cho nên sau kỳ thi đại học đã chạy sang Mỹ để học tiếp, mà tên của cậu ta, tự nhiên thay thế là em, nhưng bố mẹ em dường như vẫn cho rằng em thì đang học tập ở nước ngoài,....Xin lỗi, lúc này tôi đã gọi điện về cho phụ huynh em, đem tình hình hiện tại của em nói cho họ rồi.”

Huyền My nghe lời của thầy chủ nhiệm, chỉ cảm thấy đầu ong ong một trận.

Đối mặt với từng lời từng lời tỉ mỉ vạch trần thân phận của cô, cô một câu phản bác cũng không có.

Cô chột dạ, cô không biết phải phản bác như thế nào.

“Chủ nhiệm, thầy gọi bạn của em đến nói chuyện gì thế ạ?”

Đột nhiên, âm thanh của Đình Hải từ ngoài cửa truyền vào.

Nhìn bộ dạng không chút lo lắng hoảng hốt của Đình Hải từ cửa đi vào, đằng sau còn có cả Văn Tịch.

“Đình Hải, Văn Tịch,...”

Giây phút đó, Huyền My giống như tìm được cứu tinh cho mình.

“Đình Hải, cậu đến thật đúng lúc! Đến đây, nói cho tôi biết tình trạng của bạn cậu, bây giờ cô nhóc này mạo danh người khác vào học ở trường, dựa theo quy định của học viện của chúng ta, học sinh như vậy phải bị khai trừ ra khỏi trường.”

“Chủ nhiệm!”

Sắc mặt Văn Tịch và Huyền My trắng bệch.

Văn Tịch không ngừng cầu xin: “Chủ nhiệm, thầy suy nghĩ cân nhắc một chút được không ạ? Cậu ấy quả thực là vì quá muốn vào trường chúng ta, thế nên mới,...”

Huyền My căng thẳng cắn chặt môi, không lên tiếng.

“Văn Tịch, cậu đưa Huyền My ra ngoài trước đi!”

Đình Hải ra hiệu cho bọn họ đi trước, xong xuôi, nhìn qua một lượt Lâm Dung Vũ bên cạnh, ánh mắt thâm trầm lạnh lẽo: “Cậu cũng ra ngoài! Tôi muốn nói chuyện riêng với thầy chủ nhiệm.”

Lâm Dung Vũ trốn tránh ánh mắt của Đình Hải, không nói gì nhiều, liền đi ra khỏi phòng ban chủ nhiệm.

Bên ngoài, điện thoại trên tay Huyền My rung lên, điện thoại kêu tấp tểnh không ai khác là bố mẹ cô gọi đến.

Mới bắt điện thoại, Huyền My đã nghe một loạt mắng chửi, cô không nói một câu, chỉ im lặng tiếp nhận.

Nhưng Huyền My vừa nghe đến việc bị “khai trừ”, cô thật sự muốn khóc, cái khác cô không cần, cô chỉ là muốn được cùng với Đình Hải ở cùng nhau, chỉ cần nghĩ đến việc mình phải cùng với Đình Hải tách ra, trong lòng cô thật sự không dễ chịu gì.

Cúp điện thoại, Văn Tịch an ủi Huyền My: “Trước tiên, đừng buồn, chưa biết chừng thầy Chủ nhiệm sẽ bị Đình Hải thuyết phục thì sao....”

Qua khoảng 15 phút đồng hồ....

Đình Hải từ phòng thầy Chủ nhiệm đi ra.

“Sao rồi?”

Huyền My và Văn Tịch cùng hướng về Đình Hải.

Lâm Dung Vũ cũng đứng bên cạnh nhìn cậu ta.

Có điều, tất nhiên kết quả mà cô ta mong đợi không giống với mong đợi của hai người bọn họ.

Đình Hải không liếc lấy một cái về phía Lâm Dung Vũ, nắm tay Huyền My, lau đi giọt nước mắt trên mặt cô: “Chút chuyện con con mà cũng khóc thút thít như vậy....”

“Văn Tịch.”

Đình Hải xoay người nhìn Văn Tịch ở phía sau: “Cậu đi xem giúp tôi kí túc xá nữ các cậu còn chỗ trống nào không.”

“Có, chỗ trống còn một giường trống.”

“Vậy thì tốt rồi”

Đình Hải xoa xoa mái tóc ngắn của Huyền My: “Sau này để cô ấy chuyển đến chỗ cậu ở, giúp tôi chăm sóc tốt cho cô ấy.”

“Câu này có nghĩa là, thầy Chủ nhiệm không định đuổi Huyền My nữa.”

Văn Tịch mặt tươi như hoa, Huyền My không dám tin vào mắt mình:

“Thật à?”

“Ừ! Nhưng kí túc xá nam chắc chắn là không thể ở được nữa, đi thôi, giờ về kí túc xá thu dọn đồ đạc.”

“Được...”

Không tiếp tục cùng ở với Đình Hải, Trong lòng Huyền My thật sự cảm thấy rất mất mát, nhưng có thể ở lại trường, cô thật sự vui và cảm thấy có chút ngoài ý muốn: “Đình Hải, cậu thật lợi hại!! Cậu vậy mà có thể giải quyết được chuyện này.”

Lâm Dung Vũ thật sự rất kinh ngạc.

Đình Hải lấy cái gì để thuyết phục thầy Chủ nhiệm chứ?

.....

Đình Hải nắm tay Huyền My, dắt cô về kí túc xá nam.

Tất cả, dường như đều rất yên bình và thuận lợi.

Đình Hải nắm chặt tay Huyền My kéo đi.

“Đình Hải, anh bỏ tay ra, anh nắm tay em đau quá...”

Huyền My rút cuộc cũng không chịu nổi nữa nhắc nhở cậu.

Đình Hải quay đầu nhìn lại, nhẹ nhàng buông lỏng một chút, cúi đầu, nhìn cô một chút, nhưng không nói gì.

“Anh sao thế?”

Huyền My cảm thấy tâm trạng của Đình Hải có chút không đúng: “Có phải thầy Chủ nhiệm trách mắng anh không?”

“Không có.”

Đình Hải lắc đầu, vuốt ve tay của Huyền My: “Có chút không ổn để em đi.”

“A?”

Thì ra là như vậy....

Thực ra, cô cũng có chút không nữa.

Sau này, mỗi tối không thể bầu bạn với cậu ta được nữa rồi.

Buổi tối cũng không thể đến phòng của cậu ta tắm nữa rồi

Cậu ta cũng không thể lại tự ngâm cho mình ấm trà gừng rồi.

“Không sao, sau này chỉ cần không có tiết, em sẽ đến tìm anh.”

Lời của Huyền My, khiến Đình Hải nhú nhú mày, không nói gì, cũng không đáp lại lời của cô.

Bước vào phòng ngủ, Đình Hải không gấp thu dọn đồ của Huyền My, mà lại có chút gấp gáp kéo cô vào vòng tay của mình.

“Nếu anh nói với em, anh dự định đi Pháp du học....”

“.....”

Đi....đi Pháp du học???!!!

Trái tim của Huyền My, rất rõ có vài giây dường như ngừng đập.

“Anh đang giận em đấy à?”

Đình Hải hỏi cô.

Ánh mắt thâm tình nhìn cô.

Huyền My chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt....

“Đi Pháp du học? Đây...đây là chuyện tốt, em sẽ không giận, sẽ không...”

Huyền My lắc đầu, không ngừng lắc đầu.

Cô nghĩ lắc đầu sẽ che giấu đi trái tim đang hoảng loạn của bạn thân.

Nhưng tâm trạng của cô, cố giấu cũng không qua được mắt của

Đình Hải.

Cậu xoa xoa mặt cô, khàn khàn thấp giọng: “Anh xin lỗi, xin lỗi,…”

“Đừng nói ‘xin lỗi’ với em…”

Không biết tại sao, có lẽ do bị Đình Hải ảnh hưởng, Huyền My vậy mà có chút muốn khóc.

“Du học phải đi bao lâu? Bao giờ thì anh đi?”

Huyền My tận lực kìm nén tâm trạng khiến giọng điệu phát ra một cách nhẹ nhàng nhất.

“Hai năm, nửa tháng sau thì đi.”

Vừa nghe đến hai năm xa xôi, lại thêm cậu ta sắp phải rời khỏi nơi đây, Huyền My không nhịn được nữa, nhất thời mắt rung rung.

Nước mắt cứ như vậy như vậy tuôn xuống như mưa.

Vừa nghĩ đến cô và Đình Hải có thể ở bên cạnh nhau nửa tháng nữa, tâm trạng nhất thời không khống chế lại được.

Bàn tay nhỏ lồi lồi kéo kéo quần áo thể thao của cậu, dụi dụi mặt vào ngực cậu, nức nở: “Đình Hải, anh có thể không đi được không, ……”

Lẽ ra, cô không định nói ra câu này, nhưng không ngờ nửa tháng sau anh ấy phải đi rồi....Cô không muốn anh ấy đi!! Thật sự không muốn anh đi.”

“Em không nỡ xa anh, huhuhu,…”

Huyền My dựa vào vòng tay của Đình Hải, khóc sụt sùi.

Nước mắt ướt đẫm cả bộ quần áo thể thao của cậu.

Cô vừa khóc, Đình Hải lúng túng không biết phải làm sao, nhìn cô khóc

thê thảm, vậy mà không có cách nào, chỉ có thể lạng lẽ thay cô lau nước mắt.

-----oOo-----

Chương 580: Ngày chia ly sắp đến

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Huyền My..."

Đình Hải vỗ nhẹ vào sau lưng cô để dỗ cô: "Hai năm nhanh lắm..."

"Rất nhanh sao?"

Khi cậu ta nói với mình mấy từ “hai năm” này, Huyền My tính nhắm trong đầu một lần với tốc độ nhanh nhất có thể.

Hai năm, hai lần ba trăm sáu mươi lăm ngày...

Cô thực sự không thể tưởng tượng được hai lần của ba trăm sáu mươi lăm ngày sẽ phải dài bao nhiêu!!

Huyền My lập tức khóc lớn hơn: "Không có em ở bên anh những hai lần ba trăm sáu mươi lăm ngày, anh cũng cảm thấy trôi qua rất nhanh sao? Nhưng em không có anh ở bên cạnh thì mỗi ngày đều sẽ giống như một sự dày vò vậy. Em không muốn xa anh đâu, hu hu hu..."

Đình Hải ôm chặt cô trong vòng tay của mình và thở dài một tiếng.

Sao cậu ta không luyến tiếc cô chứ!!

Nhưng vì bảo vệ cô, cậu ta đành phải đồng ý với yêu cầu của hiệu trưởng!

Hai năm...

Hãy đợi anh hai năm!

...

Huyền My xách hành lý đi vào ký túc xá của Văn Tịch. Văn Tịch đang kể lại mọi thứ liên quan đến Huyền My với hai cô gái khác trong ký túc xá.

Hai bạn học nữ kia nghe được thì hơi sững sờ, lòng ngưỡng mộ đối với Huyền My cũng giống như nước lên thì thuyền lên, cảm thấy cô quá trâu bò khi dám làm chuyện như vậy.

Nếu đổi thành trước đây, Huyền My chắc chắn sẽ vô cùng nhiệt tình khoe khoang với bọn họ một lúc để tăng thêm tình cảm, nhưng hôm nay cô chỉ im lặng lắng nghe bọn họ nói chuyện và ngây người ngồi trong phòng mình không nói một câu.

Trong đầu cô chỉ nghĩ, sau này Đình Hải không còn ở bên cạnh, cuộc sống của mình sẽ như thế nào?

Cô không dám nghĩ về điều đó nhưng vẫn không nhịn được mà suy nghĩ, mỗi lần nghĩ đến lại càng thấy đau đớn hơn... Văn Tịch liếc mắt là nhìn ra được sự khác thường của Huyền My. Cô ấy nói thêm vài câu với bạn cùng phòng rồi đi vào phòng của Huyền My.

"Cậu sao vậy? Được ở lại mà vẫn không vui thế à?"

Văn Tịch vừa nói vừa quỳ xuống trước vali của Huyền My và sắp xếp lại hành lý cho cô: "Cậu đừng nói là không nỡ xa Đình Hải đấy? Nếu thật sự không được thì hai người chuyển ra ngoài ở đi! Dù sao giáo viên cũng sẽ không biết."

"Không... Không phải vậy..."

Huyền My lắc đầu, khóe mắt cô đã ướt đẫm.

"Cậu khóc đấy à?"

Văn Tịch sững sốt.

Chuyện gì có thể làm cho Huyền My luôn vui tươi phải rơi nước mắt chứ?

Cô ấy vội vàng lấy khăn giấy đưa cho Huyền My: "Cậu nói cho tớ nghe xem, rốt cuộc đã có chuyện gì vậy? Sao đang yên lành mà cậu lại khóc? Không phải bên phía trường họ đã đồng ý cho cậu ở lại rồi sao?"

Huyền My nghe thấy Văn Tịch lo lắng hỏi han như thế thì không nhịn được nữa mà càng khóc to hơn: "Tớ được ở lại nhưng Đình Hải phải đi..."

Sau đó Huyền My kể lại chuyện Đình Hải đi du học cho Văn Tịch nghe. Cô ấy lập tức ngồi im lặng cùng cô dưới đất.

"Sao đang yên lành mà nói đi là đi chứ! Cũng không báo sớm cho cậu một tiếng..."

Văn Tịch hơi đau lòng cho Huyền My.

Mấy ngày nay cô ấy đã nhìn thấy rõ sự ỷ lại của Huyền My đối với Đình Hải. Anh ấy đột nhiên phải đi, chắc chắn cô có cảm giác như trời sập, sao có thể chịu đựng nổi đây!

"Không thể không đi ư?" Văn Tịch hỏi Huyền My.

"Không thể..."

Huyền My lắc đầu: "Tớ đã hỏi rồi, nhà trường sắp xếp thì nhất định phải đi!"

Văn Tịch thở dài và chỉ đành phải khuyên Huyền My: "Được rồi, nếu chuyện này đã được quyết định, chúng ta có đau lòng cũng vô dụng, đúng không? Anh ấy đi ra nước ngoài du học cũng không phải về sau không gặp được nữa. Cùng lắm là bảo Đình Hải về thăm cậu nhiều một chút là được. Dù sao giao thông bây giờ cũng thuận tiện!"

Huyền My nức nở một tiếng rồi lau nước mắt nín khóc.

Bây giờ ngoài cách này ra thì dường như cũng không có cách khác.

Hai bạn học nữ khác cùng ký túc xá cũng nghe được cuộc trò chuyện giữa Văn Tịch và Huyền My.

Họ tò mò thò đầu vào cửa sổ hỏi Huyền My và Văn Tịch: "Đình Hải thật sự phải đi du học ở Pháp hả?"

"Ừ!"

"Vậy nếu Đình Hải thật sự phải đi thì hai người có khi nào sẽ vì vậy mà chia tay không?"

Cô gái tóc ngắn hỏi Huyền My.

"Chu Kiều, cậu nói gì vậy? Cậu không nhìn thấy Huyền My đang đau lòng sao?"

Văn Tịch cũng không nghe nổi nữa.

"Tớ cũng đâu có nói sai. Kiểu yêu xa này vốn dĩ rất nguy hiểm, hơn nữa Huyền My và Đình Hải mới yêu nhau không lâu, nền tảng tình cảm kém, cộng thêm yêu xa bất lợi cho việc giao tiếp, rất dễ chia tay mà!"

Hay lắm, không thể không thừa nhận cô ta nói những lời này cũng không hẳn là sai!

Hai cô gái nói xong thì đi vào phòng của Huyền My.

Chu Kiều ngồi xếp bằng xuống giường của cô: "Huyền My, cậu đừng trách tớ, những lời tớ nói đều là kinh nghiệm của bản thân! Hồi cấp ba, tớ và bạn trai cũ cũng yêu đến chết đi sống lại đấy? Vậy mà vừa lên đại học đã đường ai nấy đi, tốt nghiệp xong chẳng khác nào chia tay! Đừng nói là hai năm, còn chưa tới hai tháng thì anh ta đã tìm được bạn gái mới ở đó!"

Chu Kiều hơi chán nản, đau lòng nói tiếp.

"Cậu đừng có lấy cái tên đàn ông thôi tha của cậu ra so sánh với anh Đình Hải của chúng ta!"

Cô gái còn lại tên là Hàn Mịch không đồng ý với lời Chu Kiều nói bèn đẩy cô ta: "Vừa nhìn anh Đình Hải cũng biết anh ấy là người con trai si tình, sao có thể tồi tệ giống bạn trai cũ của cậu được?"

"Mấy cậu tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, đàn ông thực chất đều chung một tính nết cả! Khi yêu nhau tha thiết thì cả thế giới chỉ có cậu. Nhưng thời kỳ tình thời cuồng nhiệt qua đi, cộng thêm bạn gái của mình không ở bên cạnh, trong lòng anh ta rất dễ cảm thấy trống vắng. Lúc đó chỉ cần có một người cô gái cho anh ta chút ấm áp sẽ chiếm giữ trái tim của người đàn ông đó một cách dễ như trở bàn tay! Cho dù người đàn ông này có tự chủ mạnh mấy đi nữa, không có gì với người phụ nữ kia, nhưng trong lòng anh ta cũng sẽ dần cảm thấy bạn gái trở nên vô nghĩa với anh ta, tình cảm càng lúc càng mờ nhạt. Sau đó anh ta sẽ nói chia tay, một giây sau đường nhiên sẽ ở cùng với người phụ nữ tốt hơn kia! Không tin à? Vậy các cậu cứ chờ xem đi!"

Chu Kiều nói vô cùng chắc chắn.

Chắc chắn đến mức làm cho Huyền My sợ hãi.

Cô không có kinh nghiệm và cũng không biết rõ về con trai, thậm chí cô còn không hiểu cảm giác "trống rỗng" là gì... "Được rồi, cậu đừng hù dọa cậu ấy nữa! Ban đầu chẳng có gì cả, cũng bị các cậu xúi giục làm thành có chuyện rồi! Huyền My, cậu đừng để ý đến cậu ấy, mau thu dọn hành lý đi. Lát nữa cậu có hẹn ăn cơm với Đình Hải mà phải không?"

"Ừ..."

Huyền My bừng tỉnh và đứng dậy sắp xếp hành lý. Hai cô gái khác cũng gia nhập vào đội ngũ thu dọn.

Đối với cặp tình nhân sắp chia xa này thì thời gian nửa tháng tựa như thoi đưa, chớp mắt một cái là đã đến.

Ngày cuối cùng trước khi Đình Hải đi nước ngoài...

Huyền My vắt óc suy nghĩ để chọn món quà chia tay cho Đình Hải.

Nói cho cùng thì Chu Kiều vẫn là người có kinh nghiệm nhất, cô ấy sắp đến gần Huyền My buồn chuyện: "Tớ nói cho cậu biết nhé, những lúc như thế này thì quà gì cũng không làm cho anh ấy ghi lòng tạc dạ bằng bằng tặng bản thân cậu cho anh ấy đâu."

"Tặng mình cho anh ấy á?"

Huyền My ngạc nhiên chớp chớp mắt: "Tặng thế nào đây? Gói mình vào hộp quà rồi đưa cho anh ấy mở ra hả? Tạo bất ngờ cho anh ấy à?"

"Rồi rồi, đó là đoạn kịch trên TV! Xem đi, cậu xem quá nhiều phim truyền hình suốt muốt rồi!"

Chu Kiều chế nhạo Huyền My rồi vẻ mặt vô cùng thần bí nói: "Ý tớ là tặng cái kia, nghĩa là... trao cái... Lần đầu tiên của cậu cho anh ấy, cậu có hiểu không?"

Lần... Lần đầu tiên?!!

Huyền My kinh ngạc há hốc mồm rồi lập tức đỏ bừng mặt.

Văn Tịch cũng đỏ mặt đẩy Chu Kiều ra và lên tiếng trách: "Cậu nói gì vậy? Có thể nghiêm túc dạy cho người ta một chút không?!"

"Tớ đang rất nghiêm túc dạy cho Huyền My!"

Chu Kiều với vẻ mặt chắc chắn nói: "Cậu tin tớ đi, đây là lời nói kinh nghiệm đấy!"

"Của cậu là kinh nghiệm thất bại!! Cậu còn không biết xấu hổ dạy cho Huyền My?! Cậu có biết lần đầu tiên quan trọng với một người con gái tới mức nào không hả?"

"Chính là vì quan trọng nên tớ mới nói cho cậu ấy biết, chứ người bình thường thì tớ chẳng thèm dạy đâu!!"

Chu Kiều còn nói năng rất hùng hồn!

Huyền My căn môi nghe hai người tranh luận bên tai mình, nhưng cô lại một mực không nói gì cả, trong đầu rối như tơ vò.

"Tớ đã nói với các cậu rồi, mặc dù lần đầu của tớ là dành cho cái tên thói tha kia nhưng tớ không hối hận chút nào. Các cậu biết tại sao không?"

Chu Kiều bắt đầu nghiêm túc lên lớp cho các cô gái không có kinh

nghiệm yêu đương.

"Hử? Tại sao thế?"

"Con gái từng có tình yêu ghi lòng tạc dạ đều biết nên trao lần đầu tiên duy nhất của mình cho người đàn ông mình yêu thật lòng! Tớ yêu anh ấy, tớ muốn trao tất cả những gì tốt đẹp nhất của mình cho anh ấy. Và lại tớ cũng xác định sau này tớ sẽ không bao giờ có thể yêu bất kỳ người đàn ông nào như yêu anh ấy nữa. Vậy thay vì trao cho những người đàn ông bình thường kia, tớ nghĩ tớ thà để cho người đàn ông tớ từng yêu sâu đậm nhất. Như vậy, trong cuộc sống mới không còn bất cứ chút tiếc nuối nào nữa..."

Văn Tịch và Huyền My nghe thế thì hơi sững sờ.

"Hay lắm! Tớ công nhận cậu nói dường như rất có đạo lý..."

Cuối cùng Văn Tịch cũng bị Chu Kiều thuyết phục. Cô ấy nghiêng đầu nhìn sang Huyền My: "Nhưng Huyền My nhà chúng ta còn quá nhỏ tuổi..."

Hơn nữa cô ấy còn được Hương Bách dặn dò là phải trông chừng Huyền My thật kỹ, không được để cô bị Đình Hải bắt nạt. Nhưng nếu mình cũng giật dây thì chẳng phải cô ấy cũng là đồng lõa rồi sao?

Huyền My dường như không nghe, lại dường như nghe lọt tai những lời bọn họ nói chuyện.

Cả đám lên giường và rúc vào trong chăn, đi ngủ.

Trong mười ngày qua, Huyền My luôn ở trong trạng thái hồn vía lên mây, mơ màng ngủ rồi đột nhiên bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Sau đó cô lén lút nấp ở trong chăn lau nước mắt, cứ thế mà lặp đi lặp lại.

Ngày hôm sau thì thứ bảy...

Ngày cuối cùng trước khi Đình Hải sang Pháp.

Mới sáng sớm cậu ta đã đưa Huyền My đến rạp chiếu phim để xem

phim. Hai người đã nói sẽ đi xem “Không Hẹn Gặp Lại”.

Đình Hải không thích tên phim lắm, nhất là với đôi tình nhân sắp chia xa thì dù sao cũng không phải là một lời hay ho gì.

Nhưng Huyền My rất thích Hàn Hàn, cậu ta cũng chỉ đành phải đi xem cùng cô.

Cậu ta đang xếp hàng mua vé, Huyền My đứng trước mặt cậu ta, dựa vào dáng người cao ngất như cây thông của anh ta. Hai người dính chặt vào nhau, không nỡ tách ra.

"Em có ăn bỏng ngô không?"

Đình Hải thò đầu tới trước mặt hỏi cô.

"Ăn!"

Huyền My gật đầu: "Em còn muốn uống Sprite!"

"Được thôi, vậy em ngoan ngoãn chờ xếp hàng ở đây, anh đi mua cho em."

Đình Hải nói xong thì định đi mua đồ ăn nhưng lại bị Huyền My kéo tay lại: "Anh để em đi mua cho! Đứng ở đây chán lắm."

"Được rồi, tùy em vậy."

Đình Hải quen thói xoa đầu cô rồi lấy ví tiền từ trong ba lô trên lưng đưa cho cô: "Em muốn ăn gì thì tự mua, ngoại trừ kem! Cơ thể của em không tốt, phải ít ăn thứ kia thôi, có biết không?"

"Vâng! Em biết rồi! Anh đã nói với em rất nhiều lần rồi."

Huyền My ngoan ngoãn trả lời rồi cầm lấy ví của cậu ta và chạy đi mua bỏng ngô.

Huyền My rất vui vẻ khi xài mấy đồng tiền lẻ này của cậu ta, có cảm giác như mình được anh ta nuôi. Đó là cảm giác ỷ lại không thể nói rõ, chỉ là cô thấy rất hạnh phúc.

Vả lại cô biết trong hai năm tới, số lần cô ý lại vào cậu ta chỉ có thể đếm được trên mười ngón tay cộng thêm mười ngón chân thôi.

Nghĩ đến điều này, trong lòng Huyền My liền thấy chua xót hơn.

Cô vội vã giấu đi cảm xúc của mình và mở ví lấy ra tiền mua bóng ngô.

"Cô có tờ năm nghìn lẻ nào không?"

Nhân viên hướng dẫn mua hàng hỏi Huyền My.

"Đợi chút, để tôi tìm thử xem."

Huyền My lục tìm trong ví da của Đình Hải.

Rồi cô bỗng nhiên nhìn thấy một tấm hình trong đó và sửng sốt.

Giây tiếp theo, cô gần như ngây ra!

-----oOo-----

Chương 581: Tấm ảnh giấu kỹ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong ví da là một tấm ảnh rất cũ được kẹp ở trong ngăn có khóa kéo, bình thường rất khó phát hiện ra. Nếu không phải Huyền My muốn tìm năm ngàn tiền lẻ, có lẽ cô căn bản sẽ không phát hiện ra được.

Mà tấm ảnh này...

Huyền My nhìn hai người trong tấm ảnh, cảm giác gần như không dám tin.

Đó là hai đứa trẻ.

Một bé trai béo mập đang cười híp cả mắt, lại có bóng dáng của Đình Hải.

Một bé gái buộc hai bím tóc nhỏ đáng yêu đang khóc vô cùng khó coi, lại có bóng dáng của cô!

Ký ức ngày xưa giống như một chiếc máy quay phim bắt đầu hoạt động quay ngược, có hình có tiếng vang lên trong đầu... Cô nhớ ngày đó nhóc mập phải chuyển trường, giáo viên yêu cầu mỗi bạn học đều chụp chung tấm ảnh với nhóc mập.

Nhưng lúc đó Huyền My căn bản không biết chuyển trường có ý gì, cũng không biết sau này sẽ không có cơ hội làm bạn cùng lớp với nhóc mập nữa. Cho nên khi giáo viên yêu cầu cô chụp chung ảnh với nhóc mập, cô đặc biệt không vui. Chị đây không muốn.

Khi ánh đèn sáng lên, cô "oa" một tiếng gào khóc làm giáo viên hoảng sợ. Hình như nhóc mập bên cạnh cũng sững sốt ngây người, không biết phải làm gì cho đúng.

Vì vậy, ngày đó mới để lại một tấm ảnh như vậy.

Vì sao Huyền My nhớ rõ tấm ảnh này như vậy à? Là bởi vì cô cũng có một tấm ảnh tương tự.

Lúc đó, sau khi biết nhóc mập sẽ không lên lớp cùng, Huyền My khổ sở đến mức khóc lớn trong vườn trẻ, giáo viên cũng hết cách với cô, bị cô khóc cho hoàn toàn không có cách nào dạy học được. Cuối cùng không có cách nào, giáo viên đành phải rửa thêm một tấm ảnh cô và nhóc mập chụp chung và đưa cho cô, coi như là món quà cuối cùng do bạn nhóc mập để lại cho cô.

Nhóc mập đi rồi, cô không có ai bắt nạt lại khổ sở suốt mấy ngày.

Đương nhiên cũng chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà thôi!

Địa vị của nhóc mập trong lòng của cô đã nhanh chóng bị bạn nhỏ khác thay thế. Về sau, Huyền My cũng dần quên đi nhóc mập, chỉ mơ hồ nhớ lúc đi học từng có một nhóc mập đáng ghét như vậy.

Về phần cậu ta tên gì, thật ra cô đã sớm quên từ lâu!

Mà cô vẫn giữ tấm ảnh này, chẳng qua là vì cảm thấy khi mình còn bé khóc đặc biệt buồn cười, thật sự chỉ đơn giản như vậy mà thôi!

Nhưng Huyền My thật sự không ngờ...

Không ngờ mình sẽ lấy được tấm ảnh này từ trong ví của Đình Hải!

Hơn nữa, cô càng nhìn càng thấy nhóc mập này và Đình Hải... thật sự có mấy phần tương tự!!

Chẳng lẽ...

Tay Huyền My run rẩy, suýt làm rơi tấm ảnh xuống đất.

Cô cảm thấy suy nghĩ trong đầu mình thật sự quá lớn mật!!!

"Cô, cô ơi?? Cô có năm nghìn không?"

Người bán hàng thấy Huyền My vẫn không nhúc nhích, cuối cùng không nhìn được giục cô.

"Hả?"

Huyền My chợt lấy lại tinh thần: "A? Không... Không có, cô cứ trả tiền lẻ lại cho tôi là được!"

Huyền My hốt hoảng lắc đầu và vội vàng nhét tấm ảnh vào trong ví da, xoay người muốn đi. Vẫn là nhân viên bán hàng có lòng tốt nhắc nhở cô: "Cô ơi, cô còn chưa cầm bông và đồ uống này! Còn tiền vẫn chưa trả cô!"

"... À à!!"

Huyền My vỗ đầu một cái.

Cái đầu cá gỗ này của mình thật đúng là...

Cô thật sự bị chuyện này dọa cho bối rối rồi!

Nếu như nhóc mập thật sự là Đình Hải...

Không đúng, nếu như Đình Hải thật sự là nhóc mập, vậy chẳng khác nào bây giờ mình thật ra là bạn gái của nhóc mập này à?!

Nếu cô nhớ không nhầm, năm đó nhóc mập thôi này còn cướp mất nụ hôn đầu tiên của cô đấy!!

"..." Cô thật sự không dám nghĩ tới!!

Nhưng năm đó nhóc mập béo như vậy, sao về sau lớn lên lại có dáng vẻ nam thần như Đình Hải chứ?

Lẽ nào anh ấy đi phẫu thuật thẩm mỹ? Hút mỡ sao?

OH, No!!

Huyền My cầm hai cốc đồ uống trong tay, trong lòng còn ôm một thùng bóng lớn đi về phía Đình Hải.

Khi đứng ở trước mặt Đình Hải, nhìn gương mặt đẹp trai quá mức của Đình Hải, trong lòng cô lại thấy là lạ. Vô số lần bóng dáng nhóc mập trùng với mặt cậu ta.

Huyền My cảm thấy mình gặp ma rồi!!

"Em làm gì vậy? Trên mặt anh nở hoa à? Sao em cứ nhìn anh mãi thế!"

Đình Hải nhận lấy bóng và đồ uống từ trong tay cô. Sau khi hút một hơi đồ uống xong vẫn thấy Huyền My nhìn mình không chớp mắt, cậu ta mỉm cười nói: "Em còn nhìn nữa là anh sẽ ăn em đấy!!"

"..."

Huyền My há hốc miệng.

Trong chớp mắt tiếp theo, gương mặt cô lập tức đỏ lên, cúi đầu hút Co ca trong tay.

Đình Hải lại đứng đó xếp hàng mua vé cho Huyền My, nhưng cô vẫn có vẻ gì đó không đúng.

Hai má cô cứ đỏ bừng, cũng không dám nhìn thẳng vào Đình Hải.

Cậu ta bảo cô đứng trong hàng mà cô vẫn nhăn nhó không chịu.

Lấy hiểu biết của Đình Hải đối với cô, cậu ta liếc mắt liền nhìn ra được điều này không được tự nhiên.

Cậu ta cúi người dịch sát vào cô, nâng cằm cô đang không ngừng hút Coca hỏi: “Em làm sao vậy? Sao em mới đi mua đồ về xong lại có vẻ không bình thường, không được tự nhiên ở trước mặt anh như vậy hả?”

"Làm gì có, không mà!"

Huyền My chợt dạ chớp chớp mắt, lắc đầu phủ nhận.

Đình Hải nhíu mày nhìn cô. Nếu cô không nói, cậu ta cũng không tiện hỏi nhiều.

"Đến lượt anh rồi kìa, anh nhanh mua vé đi!"

Đúng lúc đến lượt Đình Hải, Huyền My vội vàng giục cậu ta.

"Vé."

Đình Hải giơ tay về phía Huyền My.

"À!"

Lúc này Huyền My mới nhớ ra, vội vàng đưa vé cho cậu ta.

Đình Hải móc từ trong ví ra một cái thẻ VIP hội viên và đưa cho người bán vé: “Hai vé “Không Hẹn Gặp Lại”, cảm ơn.”

Sau khi mua vé và quét thẻ xong, Đình Hải đang định nhét thẻ vào thì bỗng nhiên nhìn thấy ngăn khóa kéo trong ví của mình để mở.

Cậu ta sửng sốt.

Từ trước đến nay Đình Hải có một thói quen tốt, chính là dùng xong bất

kỳ vật gì đều có thói quen đặt nó trở lại vị trí cũ. Nào chỉ kéo khóa một ngăn ví, một khi cầm đồ xong, cậu ta nhất định sẽ để lại đúng vị trí.

Mà vài người bên cạnh cậu ta lại qua loa, không phải như này.

Ví dụ như Huyền My.

Từ trước đến nay cô dùng xong ở đâu thì để ở đó. Nếu như Đình Hải đi sau lưng cô sẽ lập tức nhét vào chỗ cũ thay cô. Nếu không có cậu ta ở bên cạnh, vậy sẽ xảy ra chuyện như bây giờ... Khóa kéo của ví còn mở!!

Rõ ràng ngay vừa nãy, cô nhóc này từng mở khóa kéo trong ví của cậu ta.

Mà trong ngăn này của ví da không có gì, chỉ có tấm ảnh... cậu ta đã cất kỹ hơn mười năm!!

Một tấm ảnh chung duy nhất của hai người bọn họ!!

Nếu như cô thật sự nhìn thấy, vậy có phải bây giờ cô không được tự nhiên có liên quan đến tấm ảnh này không?

Đình Hải phải thừa nhận, trong lòng cậu ta chợt hoảng loạn mất vài giây. Cậu ta không xác định được cô nhìn tấm ảnh này thì có nhận ra mình không. Cậu ta càng không xác định được, sau khi cô nhận ra mình sẽ có thái độ thế nào với mình.

Nhưng thái độ của cô bây giờ đại khái tốt hơn sự tưởng tượng của cậu ta và Cao Hường Bách.

"Anh ơi, vé của anh!"

Người bán vé đưa vé cho Đình Hải.

Đình Hải bưng tỉnh, nhận lấy cuống vé trong tay người bán vé, sau đó tiện tay kéo khóa kéo của ví da và nói với Huyền My: "Đi thôi!"

Nếu cô không định nói ra chuyện này, vậy cậu ta tất nhiên xem như chưa từng xảy ra thì thoả đáng hơn.

Đình Hải nắm tay cô, dẫn cô đi vào chỗ kiểm tra vé.

Trong rạp chiếu phim kín người hết chỗ, cả phòng chiếu không còn chỗ ngồi trống.

Trong cả bộ phim, đôi tình nhân nhỏ vẫn luôn nắm chặt tay nhau.

Thật ra Huyền My không hiểu rõ bộ phim chiếu gì, cô chỉ biết trong cả bộ phim có vài chỗ đặc biệt buồn cười, làm cho cô không nhịn được mà phì cười.

Nhưng mãi đến cuối bộ phim...

Huyền My ngậm ống hút đã bị cô cắn bẹp, ngồi ở đó và khóc nức nở.

Cảnh tượng cuối cùng trong bộ phim là Mã Hạo Hán nói với Giang Hà một câu: "Mỗi lần chia tay thì tốt nhất nên cố gắng một chút, nói thêm một câu có thể là một câu cuối cùng, nhìn thêm một lần lại có thể là một lần cuối cùng..."

Bộ phim kết thúc...

Trong nháy mắt khi ánh đèn ở đó được bật sáng, trên mặt Huyền My đã sớm ướt đầm nước mắt.

Cô ngồi ở chỗ đó khóc thút thít như bị thần kinh.

Mọi người xung quanh đều nhìn cô, còn có Đình Hải bên cạnh cô với ánh mắt kỳ quái.

Duy nhất chỉ có một lần này...

Đình Hải không an ủi cô.

Cậu ta ngồi im lặng bên cạnh cô, lặng lẽ nắm chặt bàn tay nhỏ của cô, mặc cho cô khóc, cố gắng khóc để trút hết đau lòng trong lần chia xa này... Huyền My nghĩ, có thể mọi người trên cả thế giới đều sẽ cho rằng cô là người điên, chẳng biết tại sao lại ngồi khóc ở trong rạp chiếu phim, hơn nữa còn khóc không ngừng. Duy nhất chỉ có mình cô biết được, cho dù cô có khóc hết nước mắt cũng không có cách nào trút hết đau đớn

trong lòng cô lúc này!!

Đám đông dần dần đi hết.

Cả rạp chiếu phim lớn như vậy chỉ còn lại Huyền My và Đình Hải.

Huyền My vẫn đang khóc.

Cô ôm cốc đồ uống, khóc tới nấc cả lên.

Đình Hải đứng dậy khỏi ghế của mình và xoay người, đứng ở trước mặt cô.

Cậu ta cúi người tới gần cô, trong chớp mắt tiếp theo lại không nói gì, nâng gương mặt ướt đẫm nước mắt của cô, hôn lên đôi môi mẫn chát của cô... Trong môi cậu ta đều là nước mắt của cô.

Rất mẫn, rất chát.

Nước mắt chảy vào trong đôi môi mỏng của cậu ta, theo vị giác của cậu ta mà tràn đến trái tim, khiến cậu ta có cảm giác trái tim đau thắt lại!

Đình Hải không ngờ cũng đỏ mắt theo cô.

Nhưng dù sao cậu ta cũng là con trai nên chỉ ướt viền mắt, nghẹn ngào trong họng mà không khóc.

Không khóc còn đau hơn cả khóc...

Môi lưỡi của cậu ta nóng lòng chiếm lấy đầu lưỡi thơm tho của Huyền My, điên cuồng dây dưa... nhưng dường như làm thế nào cũng không thấy đủ vậy!

Mà từ trước đến nay, Huyền My chưa bao giờ ra sức hòa theo cậu ta, hôn cuồng dại giống như lần này.

Cảm giác như cô muốn bù lại tất cả hai năm xa nhau sau này vậy!

Hai người hôn đến thở hổn hển, mãi đến khi nhân viên của rạp chiếu phim vào dọn vệ sinh, mới có thể lưu luyến kết thúc nụ hôn này.

Đình Hải vội vàng rút ra chiếc khăn trong túi đeo trên lưng của mình, lau nước mắt cho cô, khẽ dỗ cô: “Em nín khóc đi, bị người ta thấy lại cười cho.”

Huyền My hít sâu một hơi mới nín khóc được.

Đình Hải lau sạch nước mắt, nước mũi cho cô rồi thở dài: “Em cứ như vậy, bảo anh làm sao yên tâm để em ở đây một mình chứ?”

Trong ánh mắt Đình Hải nhìn Huyền My đầy vẻ nuông chiều.

Đó là thật lòng nuông chiều, yêu đến tận xương tủy!

"Đình Hải, anh phải hứa với em sẽ thường xuyên về thăm em được không?"

Huyền My vòng hai tay lên cổ cậu ta, treo ở trên người cậu ta và ngẩng đầu, mắt đỏ hoe nhìn cậu ta rồi làm nũng: “Nếu anh không thường xuyên về thăm em, em sợ mình sẽ không nhớ ăn cơm đúng giờ, cũng không ngủ đúng giờ đâu...”

"Em dám!"

Đình Hải điếm một cái vào đầu cô: “Anh sẽ bảo Văn Tịch giúp anh để mắt tới em mỗi ngày! Nếu em không nghe lời, anh về chắc chắn sẽ đánh em một trận...”

"Vậy anh phải thường xuyên về đánh em đấy..."

Huyền My rúc đầu vào trong ngực cậu ta, ôm thật chặt lấy cậu ta, nước mắt thật vất vả mới dừng lại đã không nhìn được mà tràn ra ngoài: “Đình Hải, nếu như có thể, em thật hy vọng anh sẽ không phải đi. Về sau không có anh ở bên cạnh em, Cao Huyền My đàn như vậy phải làm gì đây...”

Huyền My nghẹn ngào, khẽ than thở.

Mỗi tiếng than thở đó đều giống như khắc nỗi đau xót vào trong trái tim của Đình Hải.

-----oOo-----

Chương 582: Thực đúng ý cô

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Anh đồng ý với em, mỗi tháng về thăm em một lần, được chứ?”

“Thật sao?”

Huyền My nín khóc, bật cười, từ lòng cậu ta nhô đầu ra.

“Nào dám lừa em chứ.”

“Tốt quá đi!!”

Đình Hải thở hắt ra, véo véo gương mặt nhỏ của cô: “Cuối cùng cũng cười rồi?”

“Xem xong phim, anh cũng đói luôn rồi! Đưa anh đi ăn đi, được không?”

“Đi thôi! Muốn ăn gì nào, em mời!”

Đình Hải dắt tay Huyền My ra ngoài rạp chiếu phim.

“Anh muốn ăn thịt xào cay, còn có mì khô nóng, anh còn muốn ăn Bít tết, mì Ý, cả bánh bi ngô nữa!!”

“..... Anh muốn ăn nhiều loại đồ ăn thật đấy! Được! Bất kể là đồ ăn Trung Quốc, đồ ăn Tây hay là đồ ngọt, hôm nay emh dẫn anh đi ăn hết, nhé?”

“Vị em có đủ tiền không?”

Đình Hải xấu xa chọc đúng nỗi buồn của cô: “Không đủ thì bán anh cho cửa hàng!”

“Wow!! Em dám!! Ai da, buồn, buồn cười quá!! Đình Hải, đừng nghịch nữa, hahahahaha..... Buồn chết mất!!”

Hai người, đuổi nhau cả đoạn đường trông thật vui vẻ, từ rạp chiếu phim tới đường lớn.

Cùng nhau đi ăn, cùng nhau vui đùa, cùng nhau bước đi, từ khi hai người quán lấy nhau thời gian bỗng trôi qua thật nhanh..... Chớp mắt một cái, từ buổi sáng dần chuyển sang buổi đêm!

Ban đêm 11 giờ.....

Đình Hải nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Chúng ta nên về trường thôi!”

“Sớm thế này mà đã về trường á? Em còn chưa chơi đủ mà!”

Huyền My nhất định không về: “Đình Hải, anh lại dẫn em đi dạo quanh chợ đêm đi!”

“Mùi rươi là công kí túc xá ở trường đóng cửa rồi! Muộn thêm tí nữa, chúng ta ai cũng không vào được!”

“Thì không vào nữa!”

Câu nói ấy của Huyền My, dường như là thuận miệng nói ra vậy.

“Không vào?”

Đình Hải đột nhiên tiến lại gần cô, ánh mắt hàm ý sâu đậm: “Nếu không vào được, thì có nghĩa là..... tối nay chúng ta bắt buộc phải ở ngoài!”

“Ở ngoài thì ở ngoài!”

Huyền My căn bản không dám nhìn Đình Hải.

Đình Hải híp mắt, nhẹ giọng hỏi cô: “Em có biết ở bên ngoài nghĩa là gì không?”

“Anh chỉ cần nói có đưa em đi chợ đêm hay không!”

Huyền My bĩu môi, cô bắt đầu có chút không vui.

“Đi thôi! Đồ nhỏ nhen!”

Đình Hải chỉ đành dẫn Huyền My đi vào chợ đêm.

Chợ đêm nơi đây khá sầm uất.

Sau mười giờ, đối với nơi náo nhiệt này mà nói, chỉ mới vừa bắt đầu.

Tiếng gào thét ngày một to, thu hút sự tò mò của Huyền My.

Cô giống như một cánh bướm, chạy tán loạn ở những tiệm hàng nhỏ, chơi vui chơi là vui.

Lúc ấy đồng hồ đã chỉ mười một giờ, cô cuối cùng cũng dừng lại.

“Đình Hải, em có chút buồn ngủ rồi.....”

Dưới ánh đèn đường, thân hình mềm mại, kiều diễm ấy, mệt mỏi tựa vào người Đình Hải, nhỏ giọng líu ríu.

Chạy nhiều như thế, cô có thể không mệt ư?

Thực ra là cô mệt rồi!

Nhưng, vẫn còn cố kiên trì tới hơn mười rưỡi, chỉ có thế, cô mới có cơ để ở ngoài kí túc xá.

“Chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi thôi! Chắc chắn không thể về kí túc xá được rồi!”

Đình Hải ôm cô, cánh tay ôm lấy vòng eo nhỏ, có chút nóng bỏng.

Đứng lại, như đang nghĩ gì đó, nói: “Chúng ta tìm khách sạn để ở đi!”

“..... Ừm.”

Thực đúng ý của cô mà!

Đình Hải dẫn Huyền My đi tìm khách sạn gần đây nhất.

Thực ra, cậu cũng là lần đầu tiên dẫn bạn gái đi thuê phòng, cảm giác này thực kì lạ, cũng có chút không quen.

Huyền My hoàn toàn có thể cảm nhận được nhiệt độ bất thường ở lòng bàn tay cậu.

Trước sảnh khách sạn.....

“Xin quý khách xuất trình chứng minh thư nhân dân.”

Cô nhân viên ở quầy tiếp tân lễ phép mời hai người bạn học xuất trình chứng minh thư.

Đình Hải đem chứng minh thư lấy ra. Huyền My tìm trong cặp sách một hồi mới tìm ra chứng minh thư, gấp gáp, có chút lúng túng đưa chứng minh thư cho nhân viên.

Cảm giác như mình đang làm chuyện gì đó rất xấu hổ vậy, bị cô nhân viên nhìn một cái, mặt Huyền My rất nhanh xuất hiện từng tầng ửng hồng, vội vàng cúi đầu xuống, căn bản không dám nhìn một ai.

Một nam một nữ.....

Trên chứng minh thư đề rõ ràng năm sinh của bọn họ, mười tám, mười chín tuổi, thanh niên đầy nhiệt huyết, tối muộn chạy tới đây đặt phòng, ngoài làm chuyện đó ra, còn có thể làm gì khác sao?

Người thường nhìn một cái là biết? Cô có thể không xấu hổ sao?!

Ngược lại với Huyền My đang gấp gáp, ngại ngùng, Đình Hải lại vô cùng bình thản.

“Hai vị đặt một phòng hay là hai phòng ạ?”

Nhân viên phục vụ rất không hiểu chuyện hỏi.

Thật đáng ghét!! Đã biết còn cố tình hỏi!

Huyền My trong lòng không nhịn được nói nhỏ.

“Một phòng.”

Đình Hải ngay lập tức trả lời.

Câu hỏi này, căn bản không cần phải nghĩ.

“Phòng giường đơn hay giường đôi ạ?”

“Giường đôi.”

“.....”

Huyền My buồn bực nhìn Đình Hải.

Giường đôi.....

Cũng có nghĩa là mỗi người nằm một giường?

“Đây là thẻ phòng của anh, chúc hai vị buổi tối vui vẻ!”

Cô nhân viên ở quầy lễ tân nhanh nhẹn giúp bọn họ đặt phòng.

Đình Hải nhận thẻ phòng, nói câu cảm ơn xong, liền kéo Huyền My lên phòng.

Dọc đường đi, Huyền My không nói một câu.

Cô đang ngại ngùng.

Còn Đình Hải, dường như cũng cảm nhận được không khí có chút ngưng ngưng, nóng bỏng, cũng cứ thế dẫn cô đi vào phòng, không nói gì cả.

“Xoẹt.....”

Thẻ phòng quẹt qua khoá cửa, cửa phòng liền mở ra.

Đình Hải nghiêng người, để Huyền My đi vào rồi mới đi vào sau, tiện tay đóng cửa, khoá luôn.

Phòng thực to, lại chỉ có hai người họ.....

Cô nam quả nữ, thêm cả hai chiếc giường đơn màu trắng tinh khiết, không khí có chút trở nên nóng bỏng mơ hồ, dường như tràn đầy mùi vị kích thích.

Huyền My đứng trước giường, mặt đỏ lên, hô hấp gấp gáp, có chút không biết phải làm gì.

Tay nhỏ không ngừng nắm chặt ga giường, có chút mất tự nhiên.

“Đem túi để ở đây đã.....”

Đình Hải nhắc cô.

“.....À, ừm.....”

Huyền My vô thức, đem túi xách từ vai để xuống.

Đình Hải, người vẫn luôn bình tĩnh ung dung xử lý mọi chuyện, lúc ấy, cũng có chút lo lắng.

Rốt cuộc, cùng bạn gái đặt phòng khác sạn, là lần đầu tiên.

Cảm giác này..... có chút căng thẳng, có chút chờ đợi, vô cùng khó hiểu.

Tiếng con tim đập nhanh “thình thịch, thình thịch”.

“Không phải em mệt sao? Đi tắm trước đã!”

Đình Hải vỗ vỗ vai Huyền My.

“A?”

Huyền My ngây người: “Ừm,.....”

Cô gật đầu.

“Đây là áo choàng ngủ dùng một lần, đều đã khử trùng rồi, tắm xong thì

mặc lên!”

Đình Hải đem áo choàng đưa cho cô.

“Ừm.....”

Huyền My mặt đỏ phừng phừng, giống như bị lửa hơ qua vậy.

Lúc ấy, không biết những mệt mỏi đã tan đi tự lúc nào.

Một trái tim, gấp gáp đặt ở ngực, dường như lúc nào cũng có thể nhảy ra ngoài.

“Vây em tắm trước nhé!”

Cô ôm lấy áo choàng, rồi đi vào phòng tắm.

Vừa chuẩn bị cởi quần áo, quay người, mới phát hiện.....

Cửa kính ở phòng tắm, có thể nhìn qua được!!

Mà bên ngoài cửa sổ là Đình Hải đang đứng!!

Cô giật mình, hoảng sợ, mà Đình Hải lúc này cũng phát hiện ra cô, đang kinh ngạc đứng bên trong phòng tắm.

-----oOo-----

Chương 583: Hoàn toàn ỷ lại vào cậu ta

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đình Hải bước qua, gõ cửa phòng tắm, sau đó đẩy cửa bước vào: “Đừng sợ! Dem rèm cửa kéo xuống là được!”

“..... Ừm.”

Hoá ra còn có cả rèm cửa!

Đình Hải đứng ở trong, thay cô kéo tấm rèm màu trắng sữa, nhưng không biết tại sao, kéo mãi không được.

Cậu cau mày: “Hình như bị hỏng rồi!”

“Không phải chứ?”

Cậu ta thử lại, sau đó đành đầu hàng: “Thật là!”

“.....”

Huyền My mặt đỏ lên như trái cà chua chín: “Thế phải làm sao bây giờ? Hay là..... em không tắm nữa! Đi ngủ một giấc, sáng sớm mai về ký túc xá tắm cũng được!”

“Cứ tắm thế này đi! Anh không nhìn đâu!”

“Hả?”, Huyền My kinh ngạc.

Đình Hải nghĩ: “Nếu em không thực sự yên tâm, anh sẽ đi ra ngoài, đợi em tắm xong rồi về!”

“Không cần đâu!!”

Huyền My vội vàng từ chối, cô không muốn cậu ta đi ra ngoài.

Không muốn rời ra cậu ấy, cho dù chỉ một chút thôi, cô cũng không muốn.

“Anh ở đây đi, em tin anh sẽ không nhìn lén.....”

Đình Hải sờ sờ mũi, ừm một tiếng, coi như là đồng ý.

Cậu sẽ không nhìn trộm đâu, nhưng..... cảm giác nghe tiếng cô tắm ở bên cạnh, sẽ rất khó chịu? Còn không bằng đi ra ngoài đi đi lại lại!

Thực là muốn trêu người!!

Đình Hải nghĩ đêm nay có lẽ lại phải giải quyết rồi!!

Tôi nay, nghĩ thôi cũng biết, đương nhiên không dễ chịu!!

“Thế, em đi tắm đây, anh quay người đi đi!”

Huyền My ngại ngùng nhắc nhở cậu.

Đình Hải nhanh chóng quay người đi.

Đứng ở chỗ rèm cửa góc cửa sổ, đưa mắt nhìn cảnh đêm phồn hoa ở ngoài, bên tai tiếng nước chảy như đang trêu người, trong đầu toàn xuất hiện hình ảnh đẹp đẽ, diễm lệ khi đã “cởi hết”..... Đương nhiên, cậu chưa từng nhìn, có những chuyện, chỉ có thể tự mình tưởng tượng ra mà thôi.

“Đình Hải, anh không được nhìn trộm đâu đấy.....”

Huyền My vừa tắm, vừa không yên tâm nhắc nhở Đình Hải.

Mỗi động tác tắm rửa, đều có chút gấp gáp.

“Em cứ tắm từ từ, không phải sợ! Đã nói là không nhìn rồi mà.”

Đình Hải dường như có thể hiểu được mọi tâm tư của cô, có ý tốt nhắc nhở cô.

“.....”

Huyền My bỗng dừng lại.

Cảm giác trong nháy mắt bị cậu ta “lục lọi” tâm tư.

“Sao anh biết em đang tắm nhanh?”

Huyền My tắm rửa chậm lại.

“Anh nghe ra được!”

“.....”

Rất nhanh, Huyền My đã tắm xong, tắt vòi sen.

Đôi chân dài bước ra từ bồn tắm, vì đi nhanh quá, cũng quên mất giẫm lên thảm, chân vừa bước xuống sàn nhà liền bị trượt “Phịch.....” một tiếng, tiếp theo đó là tiếng “bịch”, cả người Huyền My lao xuống.

Cô sợ tới mức hét lên một tiếng, cũng may tay nhanh chóng nắm vào thành bồn tắm, không bị ngã hẳn xuống đập vào đầu đó.

Đình Hải đang đứng ở bên cạnh cửa sổ, nghe thấy tiếng rít của Huyền My, không nhịn được nghĩ nhiều, quay người chạy vào trong phòng tắm: “Sao thế?”

Cậu đứng ở cửa phòng, cảnh tượng nhìn thấy lại là.....

Huyền My đang ngồi dựa bồn tắm, đôi tay nhỏ vẫn đang nắm vào thành, vùng ngực không chút che giấu, vì thở gấp mà nhấp nhô lên xuống..... mái tóc ngắn vẫn đang ẩm ướt, rơi xuống vùng trán, nhìn trông có chút lộn xộn mà nhếch nhác.

Gương mặt đỏ bừng lên, cô trợn mắt lườm Đình Hải: “Anh mau đi ra ngoài!! Không được nhìn.....”

Đình Hải: “.....”

Đã lúc nào rồi!

“Em trước hết nói cho anh có bị thương không?!”

Đình Hải quay người đi, nghiêm túc hỏi cô.

“Chắc không sao cả.....”

“Thế nào là ‘chắc’?”

Đình Hải cau mày.

Huyền My dường như xấu hổ, nói: “Em thấy đùi có chút đau.....”

Có lẽ vừa rồi không cẩn thận bị dẫn cơ, nhưng có lẽ không nghiêm trọng quá.

Đình Hải suy nghĩ, quay người, đi về phía Huyền My.

“Này, anh.....”

“Đừng có cử động lung tung!!”

Đình Hải quát.

Chia tay ra, đem áo choàng tắm từ giá quần áo lấy xuống, không nói thêm gì cả, liền quần lấy Huyền My vẫn còn đang ướt.

Sau đó, một tay ôm cô, đi ra ngoài phòng tắm.

Đem cô đặt lên giường, dùng áo choàng tắm che chắn cho cô: “Đau chỗ nào?”

“Vẫn ổn, chỉ là cơ đùi chỗ này, có chút hơi nhức.....”

Huyền My xoa xoa chân bên phải.

“Rất đau?”

Tay của Đình Hải, bên ngoài chiếc áo choàng ngủ, nhẹ nhàng xoa bóp chỗ đùi.

“..... Vẫn..... vẫn ổn.....”

Không phải đau lắm!

Cũng có thể, cảm giác toàn bộ cơ thể cô, sớm đã bị thay thế bởi sự tiếp xúc với bàn tay cậu, khiến cho cô căn bản không còn cảm thấy đau chút nào nữa.

“Vẫn ổn, em nhắc chân cử động chút xem nào.”

Huyền My nghe Đình Hải nói, ngoan ngoãn nhắc chân lên, cử động: “Hình như không sao hết, cũng không đau lắm.”

“Thế thì tốt, không bị thương! Xem em lần sau có dám không chú ý

không!”

Đình Hải vừa nói, vừa đi lấy cho cô máy sấy tóc, cắm điện, đưa cho cô, lại lau lau mái tóc ngắn đang ẩm của cô: “Sấy khô tóc trước đã rồi hãy đi ngủ.”

“Ừm.....”

Huyền My gật gật đầu, đáp lại: “Cái đó, anh..... anh cũng đi tắm đi!”

Nhắc tới việc đi tắm, Đình Hải có chút xấu hổ, sờ sờ mũi, gật gật đầu, ừm một tiếng.

Trong lòng cô cũng nhận ra.....

Một khi đem lần đầu tiên của mình cho một người đàn ông, thì người ấy sẽ phải chịu trách nhiệm cả đời bạn!!

Vậy thì cả đời này Huyền My chỉ ỷ lại vào mình Đình Hải!!

-----oOo-----

Chương 584: Ghi lòng tạc dạ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cho nên, bất kể cậu ta đi tới chỗ nào, đi xa bao nhiêu, về sau Đình Hải vẫn là của Cao Huyền My!! Không ai có thể cướp được... Bởi vì cô đã là người phụ nữ của cậu ta!!

...

Một đêm này nhất định là nhớ mãi không quên.

Điều này cũng xem như là kết thúc khóa học thời thanh xuân này của Huyền My.

Sau đêm nay qua đi, cô sẽ từ một cô gái hoàn toàn biến thành người phụ nữ...

Mà không hề nghi ngờ, quá trình thay đổi này... là đau!

Đình Hải thương tiếc hôn lên gương mặt ửng đỏ của cô: “Bây giờ em còn đau lắm không?”

"... Có chút."

Huyền My khẽ cắn môi, chỉ vào vết đỏ trên giường: “Phải làm thế nào với cái này đây? Liệu ngày mai bọn họ có bắt chúng ta đền tiền không?”

"Tạm thời cứ mặc kệ những chuyện này đã..."

Đình Hải nói xong liền đứng dậy, bế Huyền My và đặt cô lên một chiếc giường sạch sẽ khác.

Động tác của cậu ta rất cẩn thận.

Cậu ta cười khẽ: “Xem ra chúng ta thuê phòng hai giường vẫn là sáng suốt!”

"Em muốn giặt ga giường đã..."

"... Không cần!"

"Em không muốn bị người khác nhìn thấy."

Huyền My khẽ làm bầm nhỏ như tiếng muỗi kêu vậy.

Gương mặt ửng hồng giống như rặng mây đỏ phía chân trời xa xôi.

Đình Hải dường như có thể hiểu được nỗi ngượng ngùng trong lòng cô: “Được."

Cậu ta gật đầu: “Cũng đúng! Anh giặt cùng em. Nhưng em có thể cử động được sao?”

"Không sao..."

Huyền My từ trong chăn ngồi dậy, đẩy cậu ta một cái: “Anh nhặt áo ngủ

lên giúp em đi."

Đình Hải xấu xa néo cằm của cô rồi nhặt áo ngủ trên thảm trải sàn lên, đưa cho cô.

Huyền My bọc kín mình bằng tốc độ nhanh nhất, lúc này mới từ trong chăn chui ra. Khi đứng dậy, cô vẫn thấy đau đến mức khẽ nhíu mày.

"Không được thì không cần cố!"

Đình Hải lại bế cô ngồi trên giường, ngồi xôm xuống nhìn cô: "Nếu không để anh xuống cửa hàng thuốc ở dưới tầng mua ít thuốc cho em vậy?"

"Thuốc ạ?!!"

Gương mặt Huyền My lập tức đỏ bừng: "Thuốc gì, thuốc bôi chỗ nào chứ?"

"Đây..."

Đình Hải chỉ vào bụng dưới của cô.

Huyền My vội vàng nắm lấy ngón tay của cậu ta, không cho cậu ta chỉ nữa: "Đừng!! Em cũng không muốn bị người ta chế giễu..."

Cô nói xong liền đứng dậy, đi vào trong phòng tắm: "Anh chịu trách nhiệm lấy ga trải giường tới đây!"

"..."

Đình Hải vội vàng rút ga trải giường, ôm tới trong phòng tắm.

Lúc này, đồng hồ đã là ba giờ sáng.

Hai người trẻ tuổi lại giống như uống tăng lực, không hề thấy buồn ngủ mà ngồi trước bồn tắm lớn tích cực giặt ga trải giường bị bẩn.

Huyền My chịu trách nhiệm ngồi ở đó chà xát, Đình Hải lại chịu trách nhiệm...

Trêu đùa cô!

Cậu ta thỉnh thoảng sẽ bôi bột sà phòng lên gương mặt nhỏ nhắn của cô, bôi một lúc, Huyền My liền phản đối: “Anh đừng làm loạn nữa!! Anh còn làm loạn nữa là em sẽ giận đấy!”

"Em giận à? Em sẽ giận thế nào?"

Đình Hải ngồi xồm xuống ở trước mặt Huyền My, nhéo cái mũi nhỏ của cô: “Không được tức giận với anh!”

"Vậy không cho anh lại trêu em nữa!"

Huyền My cố ý bĩu môi.

Đình Hải nuông chiều hôn phớt lên gò má phúng phính của cô: “Được, anh không trêu em nữa!”

Cậu ta nói xong liền ngồi xồm ở trước bồn tắm lớn, cùng cô giặt ga trải giường.

Ga trải giường giặt xong được treo lên, bọn họ lên giường ngủ.

Hai người lại náo loạn ở trên giường một lúc nhưng vẫn không ngủ, không ai ngủ được nên ôm nhau nằm trò chuyện.

Trò chuyện một lúc, có lẽ cả hai thật sự mệt mỏi nên mãi đến năm giờ sáng, khi bên ngoài dần sáng lên, hai người mới có thể mê man chìm vào giấc ngủ.

-----oOo-----

Chương 585: Chia xa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mãi đến mười giờ sáng, bọn họ mới trả phòng và đi ra khỏi khách sạn.

Lúc đi ra, Huyền My đứng ở bên ngoài khách sạn và cảm thấy mặt trời đặc biệt chói chang, chiếu vào mắt làm cô thấy hơi đau.

Còn hai giờ nữa là Đình Hải phải ra sân bay.

"Đi thôi! Chúng ta quay về trường học thu dọn hành lý."

Huyền My kéo tay Đình Hải nhưng không dám ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Hai người nhanh chóng bắt taxi, đi tới trường học.

Dọc đường đi, hai người không hề mở miệng nói chuyện.

Huyền My không nói lời nào vì sợ mình vừa nói sẽ khóc mất.

Trong lòng Đình Hải cũng rất khó chịu, không thích nói chuyện, chỉ nắm tay của cô thật chặt.

Lúc đi tới sân bay đưa tiễn, Huyền My thầm nhắc nhở mình không được khóc hết lần này tới lần khác.

Mà cô biểu hiện cũng tương đối xuất sắc.

Khi Đình Hải đi qua chỗ kiểm tra an ninh, Huyền My cũng không khóc, chỉ ngơ ngác đứng ở bên đội kiểm tra an ninh, nhìn cậu ta dần xa mình.

Đình Hải thật ra cũng không dám nhìn Huyền My, sợ mình sẽ không nhìn được mà đổ mắt.

Từ khi cậu ta quen biết cô gái này, cậu ta đã yêu cô tới không chữa được nữa.

Trước kia, cậu ta luôn nóng lòng hy vọng có một ngày có thể gặp lại cô. Trong đầu cậu ta thậm chí từng ảo tưởng rất nhiều cảnh tượng sẽ gặp cô ở trong đám đông... Sau đó, bọn họ thật sự gặp mặt...

Nhưng sau đó, cậu ta còn không kịp nói rõ thân phận của mình với cô, bọn họ đã phải đối mặt với sự xa cách.

"Đình Hải..."

Huyền My bỗng nhiên chạy đến trước mặt cậu ta.

Viên mắt cô đỏ hoe: “Đình Hải, em có mấy câu vẫn muốn nói với anh...”

Ánh mắt Đình Hải nhìn Huyền My đầy tha thiết: “Được, em nói đi, anh nghe đây.”

Đình Hải giơ tay chỉnh lại mấy sợi tóc rối giúp cô: “Em muốn nói gì?”

"Em muốn nói cho anh biết, thật ra..."

Huyền My ngẩng đầu nhìn cậu ta: “Em đã biết, thật ra anh chính là thằng nhóc mập đáng ghét ở trường mẫu giáo kia...”

"..."

Đình Hải dở khóc dở cười, xoa gương mặt của cô nói: “Có thể bỏ từ miêu tả phía trước không?”

Từ miêu tả là đáng ghét!

Huyền My ngẩng cao đầu nhìn cậu ta: “Anh đã lấy trộm nụ hôn đầu của em...”

"Ừ!"

Đình Hải nhận tội.

Huyền My đã ngân ngán nước mắt: “Rõ ràng là chuyện rất lâu trước đây mà không biết vì sao em vẫn nhớ rất rõ ràng. Sau này em yêu anh lại càng ghét nhóc mập kia hơn! Em ghét cậu ấy cướp mất nụ hôn đầu của em, em ghét cậu ấy làm em không thể để dành nụ hôn đầu tiên cho anh. Mà khi em phát hiện hóa ra anh chính là nhóc mập đáng ghét năm đó... Ngoài chân động, em còn rất vui vẻ...”

Huyền My nói xong liền giơ tay ôm lấy Đình Hải, vùi mặt vào lồng ngực rắn chắc của cậu ta, trong miệng nói: “Đình Hải, cảm ơn anh!! Cảm ơn anh làm cho trong trí nhớ của em đều là anh, cũng chỉ có anh...”

Đình Hải ôm chặt cô: “Anh không phải cố ý muốn lừa em! Dù sao... Ừ, ký ức khi còn bé không tính là tốt lắm!”

Huyền My nghĩ đến chuyện mình và anh trai đánh cậu ta khi còn bé lại cảm thấy có chút buồn cười. Năm đó cô còn trách nhóc mập bắt nạt anh mình, để giúp anh trai, cô còn dùng móng tay cào xước gương mặt múp míp của Đình Hải.

"A... Đúng rồi..."

Huyền My từ trong lòng Đình Hải ngẩng đầu lên: “Đình Hải, lúc trước không phải anh rất béo sao? Sao bây giờ lại gầy như vậy? Còn nữa, nhìn anh lúc trước cũng không giống có tiềm chất của sói ca, sao bây giờ... Anh... Chẳng lẽ anh đi phẫu thuật thẩm mỹ sao?”

"..."

Lời Huyền My nói thật sự làm cho Đình Hải vừa buồn cười lại vừa tức giận.

Cậu ta xấu xa nhéo vào gương mặt của cô: “Con gái mười tám còn thay đổi!! Em lại không cho phép anh có chút biến hóa sao? Hơn nữa, khi em biết anh, anh mới mấy tuổi? Em lại không cho phép anh giảm béo, không cho phép anh càng lớn càng đẹp trai à? Em chưa nghe nói qua sao? Mỗi người béo đều có tiềm lực lớn!”

"... Được rồi!"

Huyền My miễn cưỡng tin lời cậu ta nói.

"Vậy tại sao lúc đó anh rõ ràng cùng lớp với em, nhưng đến bây giờ anh lại học sớm hơn em tới hai năm chứ!"

"Em thử nói xem là tại sao?"

Đình Hải kiêu ngạo từ trên cao nhìn xuống cô.

"Vì sao?"

Huyền My xoa đầu mình, nghĩ không ra.

Khóe môi Đình Hải hơi cong lên: “Em nghĩ chỉ số thông minh của anh có thể cùng cấp với em à?”

"... Anh nhảy lớp à?!"

"Ừ."

Oa!!

Lúc này đã đến lượt Đình Hải kiểm tra. Trong loa phát thanh bắt đầu giục khách đăng ký, cậu ta không thể trì hoãn được nữa.

"Anh đi nhanh đi!"

Huyền My thả cậu ta ra và giục một tiếng.

Đình Hải bắt lực thở dài một tiếng, khẽ xoa đầu cô: “Khi anh không ở bên cạnh, em nhớ chăm sóc tốt bản thân đấy!”

"Anh yên tâm, anh cũng vậy nhé! Đình Hải..."

Huyền My nói, giọng nói không ngờ không hề nghẹn ngào, giang rộng hai cánh tay ôm chặt cậu ta: “Anh ở nước ngoài cũng phải chăm sóc tốt bản thân, biết không?”

"Anh biết rồi!"

Đình Hải ôm chặt cô như muốn cố nhét cô vào trong cơ thể mình vậy: “Vì em, anh sẽ chăm sóc cho mình thật tốt!! Em là mảnh xương mềm của anh, lại là áo giáp của Đình Hải anh...”

Đình Hải than thở một tiếng, giọng nói khàn khàn, cổ họng khô khốc, hơi nghẹn ngào.

Dù có không muốn thế nào thì cũng có lúc phải chia tay.

Nhân viên kiểm tra an ninh lại qua giục, hai người đành lưu luyến chia tay. Mãi đến khi Đình Hải đi vào lối vào kiểm tra an ninh, Huyền My vẫn đứng ngây ra, không nhúc nhích.

Nhìn cậu ta vừa đi vừa quay đầu nhìn, Huyền My không chịu nổi mà đỏ vành mắt.

Văn Tịch vội vàng bước tới an ủi cô: “Huyền My, cậu đừng khóc! Cậu mà khóc nữa thì Đình Hải thật sự sẽ phải bỏ lỡ chuyến bay mất.”

Huyền My gạt đầu, mỉm cười.

Kiên cường, cô đã hứa sẽ không rơi nước mắt trước mặt anh, không muốn anh đau lòng cho mình hơn nữa!

Cuối cùng, bóng dáng Đình Hải cũng biến mất...

Khi bóng lưng cao ngất của cậu ta biến mất ở chỗ rẽ, giây phút đó Huyền My rớt cuộc không thể nhìn được nữa, che miệng ngồi xồm xuống đất và khóc nức nở như một kẻ thần kinh.

Văn Tịch cũng không nói thừa.

Cô ấy ngồi xồm xuống trước mặt cô, ôm cô đang bất lực vào trong lòng mình và trấn an cô: “Không sao đâu, anh ấy cũng đâu phải không trở lại nữa! Không phải anh Đình Hải đã nói rồi sao? Một tháng anh ấy sẽ trở lại gặp cậu một lần! Cậu đừng khóc nữa, một tháng sẽ qua nhanh thôi...”

Vừa nghĩ tới “một tháng” dài đằng đẵng này, Huyền My lại không thể nhìn được nữa mà càng khóc lớn hơn.

Một tháng ngắn là hai mươi tám ngày, dài có tới ba mươi một ngày đấy!! Lâu như vậy, Huyền My thật sự không có cách nào tưởng tượng được.

Bây giờ mới rời đi không đến hai phút, cô đã nhớ muốn chết rồi!!

...

Ngày Đình Hải lên máy bay thì Huyền My đã không ngoan rồi.

Cô không ăn cơm đúng giờ, không chịu uống nước, cả ngày chỉ nằm ở trên giường không nhúc nhích, hết ngủ lại thức, thức lại ngủ.

Dáng vẻ mắt hôn mắt vía như vậy càng khiến người ta thêm đau lòng.

Văn Tịch ở bên ngoài bê bát bún ốc nóng hôi bước vào, đặt ở đầu giường, kéo chăn của cô: “Huyền My, cậu dậy ăn chút gì đi. Nếu cậu gây đi, anh Đình Hải về sẽ không bỏ qua cho tớ đâu!”

"Tớ ăn không vào..."

Từ trong chăn vọng ra giọng nói buồn bã của Huyền My, trong giọng nói rõ ràng kèm theo tiếng khóc nức nở.

Thật ra Văn Tịch không hỏi cũng biết, nhất định là cô trốn ở trong chăn len lén lau nước mắt một mình.

Cô ấy cũng biết mình có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, điều duy nhất cô ấy có thể làm chính là cố gắng ở cùng với cô.

"Ăn không vào cũng phải ăn! Nếu cậu không ăn cơm, đợi anh Đình Hải xuống máy bay, tớ sẽ gọi điện thoại nói cho anh ấy biết, cậu xem anh ấy có thể mắng cậu không!"

Chiều này quả nhiên có tác dụng, Huyền My thò đầu ra khỏi chăn, mím môi nói: “Cậu đứng bên phía Đình Hải từ khi nào thế?”

"Cậu nhanh xuống giường, ăn bún đi!"

Văn Tịch lại bê bát bún đến trên bàn.

Huyền My không dám từ chối nữa, vội vàng xuống giường rửa mặt, còn hỏi Văn Tịch: “Bây giờ mấy giờ rồi?”

"Còn sáu tiếng nữa thì Đình Hải mới xuống máy bay! Bây giờ mới mười hai giờ thôi. Cậu ăn xong lại ngủ một giấc, tỉnh lại là Đình Hải đã đến nơi, cũng có thể gọi điện thoại được..."

Văn Tịch quả nhiên hiểu rõ Huyền My.

Mới hỏi cô ấy một câu về giờ, cô ấy đã hiểu rõ, phân tích được suy nghĩ trong lòng cô rồi.

-----oOo-----

Chương 586: Khó có thể đi vào giấc ngủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Huyền My không thèm nhắc lại, ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn tô bún nóng hôi hổi: "Đã trễ thế này rồi, cậu mua cái này ở đâu vậy?"

"Bên ngoài có rất nhiều quán ăn khuya mà!"

"Cám ơn cậu!"

"Đừng khách sáo với tớ! Bây giờ tớ được rất nhiều người nhờ vả, là phải chăm sóc cho cậu thật tốt."

Văn Tịch ngồi xuống ghế dựa ở bên cạnh Huyền My.

Cái gọi là ‘ rất nhiều người ’ thật ra chỉ có Đình Hải và Cao Hương Bách thôi.

"Rất nhiều người?"

Huyền My ngạc nhiên nhìn cô ta, "Ai?"

Văn Tịch cười: "Còn có là ai? Đương nhiên là Đình Hải và anh của cậu!"

"Anh của tớ!"

Hình như lúc này Huyền My mới nghĩ tới một chuyện quan trọng: "Đúng rồi, cậu và anh tớ thế nào rồi?"

Gần đây cô chỉ một lòng đặt vào chuyện Đình Hải sắp đi, hoàn toàn không có lòng dạ xen vào chuyện của anh trai và Văn Tịch, mãi đến hôm nay mới chợt nghĩ tới.

"Cái gì thế nào?"

Văn Tịch giả ngu: "Đừng quan tâm với vẫn, tớ và anh cậu chỉ là quan hệ

bạn tốt thôi! Trước tiên cậu đừng nói tở, tở thấy vẫn nên nói tở chuyện của cậu và Đình Hải đi, tối hôm qua cậu lêu lổng ở chỗ nào, cả đêm không trở về ký túc xá, muốn khiến tở lo lắng chết hả?"

Nhắc tở chuyện tối hôm qua, Huyền My vừa xấu hổ lúng túng vừa căng thẳng: "Văn Tịch, chuyện hôm qua tở một đêm không về, cậu đừng nói cho anh tở biết?!"

"Sao tở dám!"

Đương nhiên Văn Tịch không dám nói: "Nếu anh cậu biết chuyện này, cậu ấy thế nào cũng sẽ bay từ Mỹ trở về trong đêm cho xem!"

Huyền My có chút sợ sệt cắn cắn môi dưới: "Cậu tuyệt đối không được nói cho anh ấy biết nha....."

"Này! Làm sao? Về mặt này của cậu..... Cũng đã chứng tỏ tối hôm qua, hai người các cậu thật sự có gì đó....."

Văn Tịch mập mờ đụng đụng eo Huyền My.

"Cái gì mà có gì đó, tở không hiểu cậu đang nói gì."

Huyền My chột dạ giả ngu.

"Được rồi! Cậu sớm đã viết chuyện xảy ra buổi tối hôm qua lên trên mặt hết rồi, nhìn xem, mặt cũng sắp đỏ như mông khi rồi!"

"Hả? Thật sự rõ ràng như vậy sao!"

Huyền My che kín khuôn mặt của mình.

"Rõ ràng!! Nhanh thành thật khai báo! Tối hôm qua cậu và Đình Hải có phải hay không thật....."

"....."

Huyền My cắn mạnh môi dưới.

Văn Tịch hoảng sợ đến tròng mắt cũng sắp rớt ra: "Cậu thật sự nghe theo

lời Chu Kiều, tặng mình cho người ta rồi hả?"

"....."

Huyền My chợt dạ gật gật đầu.

"....."

Văn Tịch hít sâu một hơi, nghĩ nghĩ, hỏi cô: "Có hối hận không?"

"Đương nhiên không hối hận!"

Huyền My không cần nghĩ ngợi mà trả lời ngay.

Văn Tịch lại nghĩ rồi nghĩ, suy nghĩ thật lâu thật lâu, Huyền My cũng nghĩ chắc Văn Tịch sẽ không hỏi thêm gì nữa, lại nghe thấy Văn Tịch tò mò hỏi cô: "Có cảm giác gì?"

"..... Cái này....." Huyền My cẩn thận suy nghĩ, lắc đầu, thở dài: "Trừ đau ra, hình như thật sự không có cảm giác gì!"

Hơn nữa là, đau muốn chết!!

"VẬY..... Sẽ không mang thai chứ?"

"HẢ?! Có..... Có lẽ sẽ không đâu?"

Câu hỏi này, lập tức làm cho Huyền My trở nên căng thẳng.

"Có dùng cái kia hay không....."

"Dùng rồi dùng rồi!"

Huyền My vội vàng gật đầu.

Lại nghĩ, buổi sáng lúc trả phòng, còn phải trả nhiều hơn sáu trăm nghìn nữa đó!

Cái đồ chơi đó đúng là đắt tiền mà, một hộp năm cái, vậy mà hơn sáu trăm nghìn.

Năm cái, lãng phí hết hai cái, chỉ có hai cái có tác dụng, cái còn lại cuối cùng, Đình Hải bỏ vào trong túi.

"Mang rồi thì không sao, sẽ không có vấn đề gì đâu."

Đương nhiên là Văn Tịch rất tò mò về loại chuyện này, chỉ là cô ta ngại hỏi quá nhiều, loại chuyện này, hỏi nhiều thì quá không dè dặt rồi!

"Văn Tịch, cậu tuyệt đối không được nói chuyện này cho anh tớ biết, bằng không tớ thật sự khó mà giữ được cái mạng nhỏ này đó!"

Văn Tịch cười nhạt: "Tớ thấy khó giữ nhất có lẽ là cái mạng nhỏ của Đình Hải ấy chứ!"

"VẬY CŨNG KHÔNG KHÁC GÌ NHAU!"

Nếu cậu ấy mất mạng rồi, bản thân mình cũng không muốn sống một mình!

"Được rồi, yên tâm đi! Tớ cam đoan sẽ không nói chuyện này cho anh cậu biết! Còn cậu, cậu ở đây nghỉ ngơi cho tốt đi, chắc chắn tớ hôm qua cậu đã vất vả rồi....."

"Này!! Cậu còn trêu chọc tớ!!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền My đỏ lên.

Văn Tịch cũng nở nụ cười theo cô: "Huyền My, có đôi khi tớ đặc biệt hâm mộ cậu và Đình Hải, tớ rất hy vọng hai cậu có thể ở bên nhau cả đời! Nói cách khác, chính là các cậu để cho tớ tin tưởng rằng trên thế giới này còn tồn tại tình yêu đẹp đẽ nhất! Đợi đến lúc hai cậu kết hôn, tớ nhất định phải làm phù dâu cho hai cậu!!"

"Oa..... Nói thật là xa!"

Huyền My mím môi cười trộm.

Trong đầu không nhận được bắt đầu phát họa kế hoạch cho hôn lễ của mình và Đình Hải..... Hình ảnh đó, hình như thật sự rất đẹp đẽ!!

Văn Tịch an ủi Huyền My xong, lại ngồi trở lại máy tính trước mặt báo cáo một vài tình hình cụ thể của Huyền My cho Hướng Bách.

"Em ấy sao rồi? Không khóc chứ?"

Cao Hướng Bách khẩn trương hỏi Văn Tịch.

"Sao có thể không khóc được! Mắt cũng sưng lên rồi!"

"Đừng thấy nha đầu kia ngày thường vô lo vô nghĩ, thật ra rất cứng đầu, tôi lo em ấy sẽ khó có thể phục hồi tinh thần lại sau khi xa cách và đau lòng như thế này, qua hai ngày nữa đợi tôi có thời gian, có lẽ sẽ trở về thăm em ấy."

"Cậu muốn trở về sao?"

Nhìn thấy hai chữ 'trở về' này, trái tim Văn Tịch nhin không được nhảy lên.

Không hiểu vì sao, cô ta lại cảm thấy có chút hồi hộp và chờ mong.

Trò chuyện với Hướng Bách cũng đã gần một tháng, hai người nói chuyện phiếm như thói quen, mỗi khi đến một khoảng thời gian nhất định, hai người sẽ không hẹn mà cùng ngồi ở hai đầu máy tính, nếu như cậu không lên mạng đúng giờ, trong lòng Văn Tịch sẽ không nhin được mà xuất hiện chút mất mát, nhưng sau đó mỗi lần khi Cao Hướng Bách lên mạng đều sẽ cẩn thận giải thích cho cô ta lý do vì sao mình lên trễ.

Nhưng thật ra, hai người ai cũng không hẹn trước thời gian lên mạng.

"Chờ tôi xử lý xong mọi chuyện, có lẽ sẽ trở về, nhưng có thể sẽ mất hai ngày! Hai ngày này phiền cậu chăm sóc em ấy nhiều một chút giúp tôi!"

"Được! Cậu tính về rồi ở lại bao lâu?"

"Tạm thời vẫn chưa thể xác định, để xem tình hình của em ấy rồi nói sau!"

"Cũng được!"

Hai người lại nói chuyện không có chủ đề một lúc lâu, cuối cùng bởi vì đã quá trễ, Hương Bách cưỡng chế Văn Tịch tắt máy đi ngủ.

Một đêm này, Văn Tịch và Huyền My cùng lúc đều mất ngủ.

Nguyên nhân khiến Văn Tịch mất ngủ ngay cả cô ta cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Cô ta lại có thể bởi vì Cao Hương Bách muốn trở về mà hưng phấn đến mất ngủ.

Cô ta còn vì mong đợi mà trần trọc ở trên giường, khó có thể đi vào giấc ngủ.

Còn Huyền My thì sao?

Cô nằm ở trên giường mạnh mẽ ép mình đi vào giấc nhưng, nhưng cho dù làm thế nào cũng không ngủ được, luôn không nhìn được mà đưa tay lấy di động trên đầu giường, nhìn giờ, lại nhìn xem có tin nhắn nào gửi tới hay không.

Một giờ sáng.....

Hai giờ sáng.....

Ba giờ sáng.....

Huyền My mơ mơ màng màng chớp mắt, nhưng bởi vì trong lòng có chuyện, cho nên tới một khoảng thời gian nhất định sẽ bỗng nhiên bừng tỉnh, sau đó theo thói quen nhìn đồng hồ.

Huyền My nghĩ, nếu cứ như vậy, có lẽ cô sẽ mắc cái chứng bệnh suy nhược thần kinh gì đó, nhưng hết lần này đến lần khác không thể quản lý được trái tim mình.

Cuối cùng, chịu đựng đến sáu giờ sáng.

Mỗi một phút một giây trong lúc này, đối với Huyền My đều là một loại cảm giác giãy vò khó chịu, thậm chí còn khó chịu hơn so với mấy

giờ trước.

Cô không chịu nổi, trực tiếp lấy điện thoại ra chơi trò chơi, chơi một vài trò chơi thiếu năng không cần quá hại não, luôn luôn đợi điện thoại của mình vang lên.

Nhưng mà, đã qua sáu giờ rưỡi, di động vẫn im lặng như trước, không có một chút âm thanh nào.

Cuối cùng, Huyền My không chịu đựng được nữa, trực tiếp tự mình gọi điện thoại qua, nhưng mà, trả lời lại cô vẫn là âm thanh tắt máy như trước.

Đến bảy giờ.....

Vẫn tắt máy.

Máy bay trễ hơn nữa tiếng cũng hơi lâu rồi.

Trời bên ngoài đã sáng, Huyền My nghĩ tới mấy chuyện tai nạn máy bay gần đây đặc biệt ồn ào trên mạng, không thể ngây ngốc ở trên giường nữa, trực tiếp xốc chăn xuống giường, rửa mặt xong, mở máy tính, lên mạng.

Hướng đi của chuyến bay mình quan tâm, cũng may, phía trên chỉ cho thấy bị muộn một chút

Đến bảy giờ rưỡi, di động trong tay Huyền My cuối cùng cũng vang lên.

Điện thoại gọi đến hiển thị là Đình Hải!

Huyền My nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc điện thoại vang lên lần thứ hai, lập tức vội vàng nhận điện thoại.

"Đình Hải....."

"Chào buổi sáng."

Đình Hải nói chào buổi sáng với Huyền My qua điện thoại.

Trong giọng nói có chút mệt mỏi, rõ ràng là vì ngồi trên máy bay nên mệt mỏi.

Giọng nói khàn khàn quen thuộc, làm cho Huyền My nghe vào cảm thấy mũi có chút chua xót.

Thật sự cô không dám nghĩ tới khoảng cách xa nhau hơn mười nghìn km giữa bọn họ....."Xuống máy bay rồi?"

Huyền My cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe thoải mái hơn một chút.

"Ừ, vừa xuống, em thì sao? Thức dậy rồi?"

"Đúng vậy! Thức dậy lâu rồi, lúc sáu giờ có gọi điện thoại cho anh nhưng không thông, rất mệt phải không?"

"Có phải em cả đêm không ngủ hay không?"

Đình Hải ở trong điện thoại hỏi cô: "Giọng nói mệt mỏi như vậy, Cao Huyền My, không phải em vì chờ anh mà cả đêm không chợp mắt đó chứ?"

"....."

Cô có thể phủ nhận hay không?

"Em muốn ngủ, nhưng thật sự không ngủ được."

Cho nên, cô thật sự không phải cố ý không nghe lời như vậy đâu.

Đình Hải thở dài: "Em như vậy sao anh có thể yên tâm góc ở bên Pháp một mình đây!"

"Anh đừng lo lắng cho em, chỉ vì bây giờ em không quen lắm thôi, đợi vài ngày nữa thì tốt rồi, yên tâm đi!"

Huyền My không muốn để mình trở thành gánh nặng của Đình Hải: "Đúng rồi, anh mới xuống máy bay, còn phải mang hành lý về trường học đúng không, anh đừng nói chuyện với em nữa, sau khi mọi chuyện ở

trường học được xử lý ổn thỏa, anh hẳn gọi lại cho em sau!"

Sau khi nhận được tin tức Đình Hải mọi chuyện đều bình an, tâm trạng của Huyền My thoải mái hơn không ít.

"Cũng được! Hôm nay thứ hai, mười giờ rưỡi sáng em có lớp tiếng anh, cho nên bây giờ em có thể ngủ thêm khoảng hai tiếng, em cứ ngủ đi, tới mười giờ anh gọi điện thoại cho em!"

"Được!"

Huyền My trong lòng ngọt ngào: "Em không cài đặt báo thức đâu, anh nhớ mười giờ phải gọi điện thoại cho em đấy."

Cô thích cái cảm giác ỷ lại vào Đình Hải như thế này.

"OK!"

Còn Đình Hải, đương nhiên cũng quen với cảm giác được cô ỷ lại.

Nếu có thể, cậu ấy rất hy vọng bất cứ lúc nào cũng được ở bên cạnh cô, bảo vệ cô, chắn tất cả mưa gió cho cô!

.....

Hai người yêu xa cách nhau đến nghìn vạn km, chỉ có thể liên lạc với nhau bằng các phương tiện thông tin.

Từ đó về sau, mọi người trong trường đặt cho Huyền My một cái nhãn hiệu: Thế giới của cô, chỉ có di động trong tay cô.

Mặc kệ cô đi đến đâu, cô cứ luôn cúi đầu nhìn di động của mình.

Hoặc là nhắn tin, hoặc là điện thoại.

Huyền My Văn Tịch và Chu Kiều đang đi đến căn tin ăn cơm, Huyền My vẫn như trước liên tục cắm đầu vào điện thoại.

"Được rồi được rồi, đừng nhìn nữa! Mỗi ngày đều cầm điện thoại chơi như vậy, coi chừng phá hư mắt!"

Văn Tịch khuyên Huyền My.

Huyền My vui vẻ cất điện thoại.

"Huyền My, nói thật, cậu không sợ Đình Hải tìm cô gái khác ở bên ngoài sao?"

Chu Kiều khoác lên vai Huyền My, trêu đùa hỏi cô.

"Đình Hải? Sẽ không đâu!"

Huyền My rất có lòng tin, "Đình Hải tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với tớ, tớ hiểu anh ấy."

"Phải không? Mặt hàng tốt như Đình Hải, cũng không thể cản được cô gái tự đưa đến cửa! Hơn nữa, nước ngoài luôn sống rất thoáng, thật không dám đảm bảo Đình Hải có bị văn hóa nước người ta hun đúc hay không đâu!"

"Kiều, cậu có thể đừng hù dọa Huyền My nữa hay không! Đừng nói đùa với cậu ấy loại chuyện này được không?"

-----oOo-----

Chương 587: Sức hấp dẫn kinh người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Văn Tịch buồn bực lôi kéo Chu Kiều.

Lại đổ dành Huyền My: "Cậu đừng nghe cậu ấy nói bừa, cậu ấy gặp phải một tên đàn ông tồi, liền nghĩ tất cả đàn ông trên thế giới này đều là đàn ông tồi luôn rồi!"

Huyền My cười cười: "Tớ tin tưởng Đình Hải, anh ấy không phải người như vậy."

"Ừ! Đi thôi, mau đi ăn cơm thôi."

Văn Tịch lôi kéo Huyền My đi về phía căn tin.

Lời nói của Chu Kiều, Huyền My không muốn để ý, nhưng cô tình, những lời đó lại không hẹn trước mà lên men trong lòng..... Cô bắt đầu có chút sợ hãi, sợ hãi một ngày nào đó Đình Hải của cô sẽ không còn là của cô nữa!

Chợt nghĩ đến tương lai nếu như không có cậu ấy tồn tại, Huyền My trở nên không biết làm thế nào, phiền muộn trong lòng, thậm chí còn bắt đầu ngồi ở bên này máy tính miên man suy nghĩ, có đôi khi bởi vì điện thoại gọi đi trả lời chậm mà bắt đầu nghi ngờ có phải cậu ấy không còn yêu mình nữa hay không..... Tình cảm như vậy, ngây ngô, cũng mệt mỏi.

Cho dù là cô, hay là cậu ấy!

Đương nhiên, những chuyện này để sau hãy bàn!

Lúc Hường Bách đi ra từ sân bay, bất ngờ là, Huyền My lại không tới đón cậu, người đón cậu, chỉ có Văn Tịch

"Sao chỉ có một mình cậu tới đây?"

Hôm nay Hường Bách vẫn đội một cái mũ lớn thời trang, quần áo đơn giản, rất thời trang, cũng rất rục rờ thanh xuân.

Vừa đi ra đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người qua đường.

Trái tim Văn Tịch không nhịn được đập thình thịch, không được tự nhiên cào cào mái tóc dài của mình: "Câu lạc bộ của Huyền My đúng lúc có một hoạt động nhỏ, trùng thời gian, cho nên kêu tôi tới đây một mình! Sao vậy? Nhìn thấy tôi rất thất vọng đúng không?"

Cao Hường Bách cười rộ lên, theo bản năng khoác tay lên vai nhỏ của cô ta, cúi đầu hỏi cô ta: "Cậu cảm thấy tôi nhìn thấy cậu sẽ thất vọng sao?"

Cậu đột nhiên tới gần khiến cho Văn Tịch có chút thẹn thùng: "Ai biết cậu....."

"Đi thôi! Đầu tiên dẫn tôi đi tìm nơi ở lại đêm nay trước đi!"

"Được!"

Hai người cùng nhau ra khỏi sân bay.

Bên ngoài sân bay, khắp nơi toàn là người, đặc biệt tắc nghẽn.

"Sao lại thế này? Vì sao hôm nay lại có nhiều người vậy?"

Văn Tịch có chút nghi hoặc, trong đám người đẩy đến chen đi, bất cứ lúc nào cũng có thể tách khỏi Cao Hương Bách.

Bỗng dưng bàn tay nhỏ bé bị siết chặt.

Tay cô ta, bị một bàn tay to nắm lấy chặt chẽ trong lòng bàn tay.

Văn Tịch theo bản năng nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Cao Hương Bách lôi kéo tay cô ta, đẩy đám người, cẩn thận che chở cho cô ta, khó khăn bước từng bước về phía trước

"Người cũng quá nhiều rồi....."

Văn Tịch rất căng thẳng, cho nên cố ý tìm chút đề tài để che giấu cảm xúc trong lòng mình.

"Hôm nay có ngôi sao Hàn Quốc ở đây! Chúng ta vẫn nên chạy nhanh đi!"

"Ồ? Sao cậu biết vậy?"

Văn Tịch tò mò.

Cao Hương Bách chỉ chỉ vào chỗ đông đúc trong tầm nhìn của mình:
"Có rất nhiều người đang giơ bảng đèn đỏ! Nhưng mà, cậu quá thấp, không nhìn thấy!"

"....."

Văn Tịch buồn bực.

Cao Hương Bách nở nụ cười: "Có muốn tôi ôm cậu lên nhìn một cái hay không?"

"..... Không cần!!"

Văn Tịch ra vẻ buồn bực trừng mắt liếc cậu một cái.

Thật ra, cô ta không phải thấy tức giận, mà là..... Thấy xấu hổ.

Cô ta xấu hổ!

Trong đầu đột nhiên lóe lên một hình ảnh mình từng nhìn thấy trên mạng, chính là một cô gái được bạn trai ôm trên vai xem concert, lúc ấy có rất nhiều dân mạng cảm thán bạn trai tốt của Trung Quốc, ngay cả cô ta cũng vô cùng hâm mộ..... Văn Tịch liếc mắt nhìn trộm Cao Hương Bách đang đứng bên cạnh, hình như Cao Hương Bách không để mấy lời này ở trong lòng, giống như chỉ là thuận miệng nói thôi, hoàn toàn không để ý như cô ta, vẫn thản nhiên lôi kéo cô ta đi ra khỏi đám người.

Đi ra từ trong đám người, Văn Tịch thở phào một hơi: "Theo đuổi ngôi sao như thế này, đúng là không dễ dàng gì nha....."

Cao Hương Bách cũng không biết đã buông tay Văn Tịch ra từ lúc nào: "Tôi đi đón xe, cậu ở đây chờ tôi."

"Được."

Văn Tịch gật đầu.

Cao Hương Bách vác ba lô màu đen của mình lên rồi đi tới phía trước đón xe.

Đúng lúc này, điện thoại của Văn Tịch vang lên, là Huyền My gọi tới.

"Văn Tịch, đón được anh tớ chưa?"

"Đón được rồi! Cậu đang ở đâu? Người làm em gái như cậu cũng quá vô tâm rồi? Anh trai chạy xa như vậy tới thăm cậu, cậu lại tìm cớ không ra sân bay đón."

Thật ra, hoạt động câu lạc bộ vừa rồi đều là do Văn Tịch bịa ra, cô ta không muốn Hương Bách đau lòng.

Nhưng Huyền My thì sao?

"Không phải tớ vì muốn tạo cơ hội cho hai người sao?! Sao rồi? Hai người bây giờ đang làm gì!"

"Cái gì sao rồi? Bây giờ bọn tớ đang chuẩn bị đến khách sạn cất hành lý! Cậu ngoan ngoãn ở trong trường học chờ bọn tớ! Còn có, đến lúc đó đừng nói lung tung, biết không? Tớ và Hương Bách chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, không phải cái loại quan hệ mà cậu nghĩ đâu!!"

"Loại quan hệ gì?"

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến một câu hỏi trầm thấp.

Văn Tịch hoảng sợ, vừa quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Cao Hương Bách đứng sau lưng cô ta, cúi đầu, nhìn cô ta cười.

"....." Trái tim của Văn Tịch lập tức hoàn toàn rối loạn.

Mấy lời mình nói khi nãy chẳng lẽ cậu đều nghe thấy hết rồi sao?!

"Được rồi, tớ không nói chuyện với cậu nữa, trở về nói sau!"

Văn Tịch vội vàng cúp điện thoại của Huyền My.

Xấu hổ cười cười với Hương Bách, "Điện thoại của Huyền My....."

"Nghe ra được!"

Cao Hương Bách cũng không để bụng: "Đi thôi, xe đến rồi!"

"Được....."

Văn Tịch theo Hương Bách đi tới chỗ taxi.

"Hoạt động câu lạc bộ là giả, em ấy cố ý không đến mới là thật đúng không?"

Hương Bách bỗng nhiên hỏi Văn Tịch.

"Hả?" Văn Tịch sững sốt: "Cậu nghe thấy hết rồi sao?"

"Không có! Tôi chỉ nghe thấy câu nói cuối cùng về bạn bè bình thường của cậu thôi!"

Cao Hương Bách nói xong, thân sĩ mở cửa ghế sau xe taxi cho Văn Tịch.

Văn Tịch ngồi xuống, Cao Hương Bách ngồi vào bên cạnh.

"Xin lỗi, không phải tôi cố ý muốn lừa cậu, cậu ấy không chịu đến, tôi cũng không có cách nào, lại không muốn cậu thất vọng....."

"Trong lòng nha đầu kia nghĩ cái gì, tôi còn không hiểu hay sao? Hơn nữa, nhìn thấy cậu tôi cũng không có thất vọng nha! Rất tốt."

Văn Tịch nghe thấy những lời này của cậu, cũng cảm thấy âm áp trong lòng.

"Bác tài! Đến khách sạn Mạc Thượng Phong."

Cao Hương Bách báo điểm đến cho tài xế taxi.

"Được!"

Lái xe một đường phi nhanh tới khách sạn.

Hai người ngồi trên xe taxi, rất lâu cũng không ai mở miệng nói chuyện

Ánh mắt của Cao Hương Bách vẫn đang nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên, không đầu không đuôi hỏi Văn Tịch một câu: "Vì sao vừa rồi cậu vẫn luôn nhấn mạnh quan hệ giữa hai chúng ta với Huyền My vậy?"

"Hả?"

Văn Tịch hình như không ngờ rằng Hương Bách sẽ hỏi cô ta vấn đề này, xấu hổ cười cười: "Cái đó, cậu cũng biết cậu ấy đó, vẫn luôn muốn tác hợp hai chúng ta, tôi lo cậu ấy sẽ nói lung tung trước mặt cậu, cho nên

tôi....."

"Nói lung tung cái gì?"

Cao Hường Bách quay đầu nhìn Văn Tịch.

Đôi môi nhếch lên một nụ cười nhẹ, giống y như Huyền My, không hề có một chút sát thương, trái lại là một loại nụ cười ấm áp nhưng cũng rất uất ức.

Văn Tịch sờ sờ mái tóc dài của mình, ngượng ngùng cười nói: "Thật ra tôi cũng không quan tâm, tôi chỉ sợ cậu nghĩ nhiều thôi."

"Tôi sẽ không nghĩ nhiều, cậu yên tâm đi!"

"Vậy thì tốt rồi....."

Văn Tịch thở phào một hơi.

Rõ ràng nghe thấy những lời này của Hường Bách cô ta nên vui mới phải? Nhưng không biết vì sao, trong lòng cô ta giống như có một tảng đá lớn đang chặn đứng lại.

Thật ra.....

Được rồi, cô ta thừa nhận, cô ta đúng là hy vọng cậu nghĩ nhiều một chút!!

Hai người rất nhanh đã đến khách sạn, thuê xong một phòng.

Văn Tịch đi lên lầu cùng Cao Hường Bách dọn dẹp xong hành lý.

"Hường Bách, cậu có muốn nghỉ ngơi trước một chút hay không? Bay lâu như vậy chắc chắn rất mệt, để tôi gọi điện thoại kêu Huyền My đến đây tìm chúng ta! Dù sao trường học cũng cách chỗ này không xa."

"Cũng được, dù sao cũng định ăn tiệc tự chọn dưới lầu."

Cao Hường Bách tiện tay đặt ba lô lên sofa, gỡ mũ xuống, thuận tay cào cào tóc, làm cho mái tóc trở nên đặc biệt lộn xộn.

Nhưng mà dáng vẻ đẹp trai đúng là tốt, cho dù kiểu tóc có chút lộn xộn cũng không thể che giấu một tí tí vẻ đẹp trai của cậu, trái lại còn tăng lên khí chất biêng nhác tùy ý.

Thật ra, Hương Bách và Huyền My lớn lên thật sự rất giống nhau, nhưng giống như Huyền My nói, anh trai của cô MAN hơn cô rất nhiều, Cao Hương Bách giống như một con sư tử cả người tràn ngập ánh mặt trời.

Khiến cho các cô gái chỉ cần liếc mắt một cái là có thể bị lạc trong sự quyến rũ của cậu.

Đương nhiên Văn Tịch cũng như thế.

Hương Bách ngồi xuống sofa, thấy Văn Tịch đứng im một chỗ, cậu đưa tay kéo bàn tay nhỏ bé của cô ta: "Lại đây, ngồi xuống, cậu cũng nghỉ ngơi một lát đi."

Văn Tịch bị cậu lôi kéo ngồi xuống bên cạnh mình

Tay nhỏ bé bị bàn to của Cao Hương Bách nắm trong lòng bàn tay, còn cậu, hình như không có ý muốn buông ra.

Độ ấm nóng bỏng của lòng bàn tay chạm vào mu bàn tay cô ta, khiến trái tim cô ta không hiểu vì sao lại nóng lên.

Cỗ lửa nóng kia giống như muốn xuyên qua da thịt, rót vào trong đáy lòng cô ta.

"Cái đó..... Cậu đã quyết định khi nào sẽ đi chưa?"

Văn Tịch hỏi Hương Bách.

Hương Bách bất ngờ buông lỏng bàn tay cô ta ra, sau đó thân thể tùy ý nhích lại gần, hít mắt nhìn cô ta: "Sao? Tôi vừa mới đến, cậu đã nghĩ tới chuyện tôi đi rồi à?"

"Không phải, cậu đừng hiểu lầm, tôi chỉ là muốn hỏi một chút, thấy cậu ở lại đây mấy ngày, bọn tôi muốn sắp xếp một vài hoạt động cho cậu?"

"Cậu muốn sắp xếp hoạt động gì cho tôi?"

Cao Hường Bách cười: "Được rồi, đừng quan tâm chuyện của tôi, tôi tới đây cũng không phải để làm phiền hai tiểu nha đầu các cậu! Cậu yên tâm đi, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa cho mình! Biết rồi chứ?"

"Được....."

"Có lẽ tôi sẽ ở lại đây năm ngày, ở bên cạnh tiểu nha đầu kia."

"Được!"

Văn Tịch vui vẻ ra mặt: "Lịch học của tôi và Huyền My cũng không kín lắm, sau khi tan học bọn tôi sẽ đi tìm cậu!"

"Được!"

Cao Hường Bách quay đầu nhìn Văn Tịch, cười yếu ớt: "Nghĩ không ra, cậu muốn tìm loại bạn trai nào không có, vì sao năm đó hết lần này tới lần khác lại nhìn trúng đứa nhỏ ngốc nhà chúng tôi vậy?!"

"Này! Đã là chuyện cũ xa lắc lơ rồi, sao cậu cứ phải nhắc tới vậy!"

Nói lại chuyện đã qua, Văn Tịch vẫn cảm thấy có chút buồn cười.

"Cậu cảm thấy tôi và đứa nhỏ ngốc kia, ai tốt hơn?"

Cao Hường Bách bỗng nhiên nghiêm túc hỏi cô ta.

"Này! Cậu đừng ép tôi phải làm người xấu chứ! Tôi mới không thèm làm đâu!"

Hỏi cô ta loại vấn đề này, cô ta cũng không ngốc mà đi trả lời đâu! Phải biết rằng, trả lời ai cũng không được hời.

Cao Hường Bách cười sang sảng ra tiếng: "Đùa cậu thôi! Nhưng cậu không thể không thừa nhận, nếu làm bạn trai, chắc chắn tôi sẽ mạnh mẽ hơn đứa nhỏ ngốc kia!"

"..... Đương nhiên."

Văn Tịch thấp giọng lẩm bẩm một câu.

Hai má ửng đỏ, tim bắt đầu đập nhanh hơn.

Bỗng nhiên, không đầu không đuôi hỏi Hương Bách một câu: "Cậu ở nước ngoài có thích cô gái nào không?"

Cao Hương Bách liếc nhìn Văn Tịch một cái, ánh mắt có chút nóng bỏng, sau một lúc lâu, nhếch khóe môi, lắc đầu: "Tôi không thích con gái nước ngoài, rất cởi mở, không phải kiểu mà tôi thích."

"Phải..... Phải không?"

Bị ánh mắt lửa nóng của Cao Hương Bách nhìn chăm chăm, Văn Tịch lập tức có chút rối loạn, xấu hổ không ngừng túm lấy mái tóc của mình: "Cái kia, nếu Huyền My nghe thấy lời này chắc chắn sẽ rất vui vẻ!"

"Vì sao?"

Cao Hương Bách biết rõ còn cô ý hỏi vặn lại cô ta một câu: "Bởi vì em ấy muốn tác hợp hai chúng ta?"

"Không, không!! Đương nhiên không phải!!"

Mặt Văn Tịch lập tức đỏ hơn, vội vàng giải thích: "Bởi vì Đình Hải đang ở nước ngoài mà! Nam sinh các cậu không thích con gái nước ngoài, Huyền My chắc chắn phải vui vẻ rồi!"

-----oOo-----

Chương 588: Anh ác quá rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa nói xong lời này, Văn Tịch cảm thấy logic của mình hình như có vấn đề.

Người ta rõ ràng là nói bản thân mình không thích chứ cũng không có

nói Đình Hải...

Mình tưởng tượng quá xa rồi!

Cao Hường Bách nhìn cô vừa lúng túng vừa ngượng ngùng như vậy, nhìn không được mà bật cười hỏi ngược lại cô: “Vậy cậu thì sao? Cô có thích bạn học nam nào ở trường không?”

“Không có...”

Văn Tịch vội vàng lắc đầu.

“Vì sao vậy?”

Cao Hường Bách nói lời này xong bỗng nhiên nghĩ đến cái gì rồi gật gật đầu: “Một người là Đình Hải, một người là Cao Huyền My, hai người cậu thích đều quay lưng với cậu!”

Cao Hường Bách nói xong, bộ dạng đau lòng nhìn cô.

“...”

Văn Tịch thật cặn lời: “Tôi như sao lại cảm thấy là cậu đang cười trên nỗi đau của người khác vậy?”

Cao Hường Bách nhìn không được bật cười: “Tôi không phải cố ý đâu, tôi vừa nghĩ đến thì cảm thấy rất buồn cười, cậu nếu hiện tại nghĩ lại vẫn còn đau lòng thì tôi cũng sẽ không cười nữa!”

Văn Tịch nhìn nụ cười của Cao Hường Bách, cô nhìn không được mà cũng cười theo: “Đều đã qua rồi, có cái gì mà đau lòng nữa! Sau này tôi nghĩ lại thì học trưởng Đình Hải hội tụ đầy đủ những cái vốn có của một người đàn ông mà mọi cô gái đều thích, anh ấy đẹp trai, lạnh lùng, kiêu ngạo, thân hình đẹp, chơi thể thao giỏi, đặc biệt là thành tích học tập xuất sắc như vậy. Tôi nghĩ một nam thần hoàn mỹ như vậy, đạo khái mọi cô gái đều không thể chống đỡ được? Cho nên tôi bị anh ấy cuốn hút cũng là chuyện bình thường phải không? Nhưng sự mê luyến đó cho đến khi quen được Huyền My thì không còn nữa, cho nên tôi nghĩ tôi đối với anh ấy vốn dĩ không phải là yêu mà chỉ là sự mê luyến của một cô gái đối với nam thần thôi, nói trắng ra thì đó chính là mê trai!”

Văn Tịch ngượng ngùng cười “Về phần Huyền My... Cậu ấy mà là con trai, tôi chắc chắn sẽ liều mạng theo đuổi cậu ấy, nhưng cậu ấy lại là con gái! Cùng giới tính như vậy thì yêu đương như thế nào được? Đúng không?! A, có điều, nói như vậy thì chuyện tình cảm của tôi có phải là quá bí ai hay không?”

“Đúng! Nghe thật là bí ai, nhưng cũng may là cậu nghĩ được thông suốt như vậy, dĩ nhiên hai người đó cũng không đáng để cho cậu đau lòng vì họ...”

“...”

Bạn học Cao Hường Bách, anh nói em gái mình và em rể mình như vậy mà được à?

“Ai không đáng để cậu đau lòng vì họ vậy?”

Đúng lúc này, cửa phòng nhanh chóng bị một người đẩy ra, người đến không ai khác chính là bạn học Cao Huyền My.

“Anh, anh nói anh ý, sao anh không có ý thức riêng tư chút nào vậy? Cánh cửa này đi vào cũng không chốt lại được?”

Huyền My vừa “giáo huấn” vừa đóng cái cửa lại.

“Em sao tới đây nhanh vậy?”

Cao Hường Bách hỏi em gái mình.

“Ây! Lại chê em đến quá sớm nữa! Sớm biết vậy thì không đến làm bóng đèn rồi!”

“Huyền My cậu nói bậy gì vậy? Cái gì mà bóng đèn hay không bóng đèn!”

Văn Tịch nói xong, hai má đều đỏ lên.

“Anh, hai người đang nói cái gì vậy, ai không đáng để Văn Tịch đau lòng?”

Huyền My nhiều chuyện hỏi anh mình.

Văn Tịch mím môi cười.

“Ngoài em và Đình Hải thì còn có thể ai nữa?”

“...”

Huyền My quỳnh lên: “Chuyện này đó là ngoài ý muốn... chỉ đơn thuần là ngoài ý muốn thôi!!”

“Được rồi, đừng nói dối nữa! Nói trắng ra thì chính là em và Đình Hải đá Văn Tịch đi”

Cao Hường Bách nói xong, tay vỗ vỗ vai Văn Tịch, làm ra vẻ nói: “Cậu yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không giống như họ, tôi sẽ bảo vệ cậu!”

“...” Văn Tịch đúng thật là dở khóc dở cười.

“Anh, em rất cuộc là nhìn ra rồi! Định làm gì hả? Muốn châm ngòi ly gián sao? Hay là để theo đuổi chị dâu tương lai của em mà không tiếc giã đạp em cùng với Đình Hải? Anh lại có thể xấu xa như vậy!”

Đổi mặt với lời chỉ trích của Huyền My, Cao Hường Bách ngược lại không giận mà chỉ cười, hơn nữa cũng không phản bác lại từng một câu Huyền My nói ra.

Ví dụ như châm ngòi ly gián!

Ví dụ như... theo đuổi chị dâu tương lai!

Cao Hường Bách chặn lại cái tay nhỏ đang chỉ vào mình của Huyền My: “Được rồi, đi ăn cơm! Đói quá rồi! Em con nhóc lừa đảo này ăn nhiều một chút, mấy ngày nay ôn bài như thế nào mà gầy đi rồi!!”

Cao Hường Bách nói xong, thuận tay ôm vai Huyền My, tay kia thì kéo cánh tay nhỏ của Văn Tịch đi ra ngoài.

Suy nghĩ của Văn Tịch một đường cũng không thể nào hoàn hồn lại

được.

Lời Huyền My nói vừa nãy, Cao Hường Bách thế mà lại không phản bác?!

Không phản bác là ý gì? Là ngầm thừa nhận à?

Vì vậy...

Anh ấy đối với mình là?!

Văn Tịch cảm thấy tinh thần của bản thân hoàn toàn rối loạn rồi.

Ba người cùng nhau xuống đại sảnh dùng tiệc đứng.

Văn Tịch phụ trách giữ chỗ, Cao Huyền My cùng với Cao Hường Bách đi lấy thức ăn.

Huyền My nhân cơ hội này hỏi anh mình: “ Anh thành thật nói em biết, có phải anh thích Văn Tịch không?”

“Hỏi làm gì?”

Cao Hường Bách liếc nhìn em gái mình: “Em đây là muốn bảo vệ cô ấy hay là muốn bảo vệ anh của em vậy!?”

“Bảo vệ?”

Huyền My sửng sốt, cũng học bộ dạng của anh mình, híp mắt lại nguy hiểm nói: “Anh, anh sẽ không có ý xấu đối với Văn Tịch chứ?”

“...”

Cao Hường Bách có lúc nghĩ rằng có phải là đầu óc của mỗi tên ngốc đều không giống người bình thường như họ hay không, chí ít thì trí tưởng tượng lớn hơn so với họ, hơn nữa là lớn hơn rất nhiều.

“Cái gì gọi là ý xấu, em giải thích rõ ràng cho anh”

Cao Hường Bách bung đĩa thức ăn lên, đứng đó bất động, hỏi em gái

mình.

“Ý xấu chính là.... Chính là lúc nào cũng chỉ nghĩ muốn lên giường với con gái nhà người ta”

“...”

Cao Hường Bách lại gần cô: “Cái anh muốn nói chính là một trong những ý này...”

“F***!! Cao Hường Bách, anh có phải là đàn ông không vậy?”

Huyền My mở to mắt, tức giận nhìn chằm chằm Cao Hường Bách.

“Không phải đàn ông thì làm sao có loại ý nghĩ như vậy chứ?”

Anh ấy lại còn cãi nữa!

“Được rồi, được rồi, đừng kinh ngạc như vậy nữa! Anh nói có ý nghĩ này chứ cũng không nhất định phải làm như vậy! Đàn ông nhìn thấy phụ nữ thì điều đầu tiên cũng đều sẽ nghĩ đến cái này! Em hiểu không?”

Đàn ông từ trước đến nay đều là động vật cấp cao tự thân trải nghiệm.

Vừa yêu người ta mà cũng muốn ngủ với người ta, hoặc là sau khi ngủ với người ta rồi thì mới yêu người ta.

Nếu gặp được một người phụ nữ mà thậm chí thân thể hay hooc-mon trong cơ thể cũng đều không có phản ứng thì người phụ nữ đó chắc chắn không thể chơi đùa được.!!

“Cao Hường Bách, anh thật quá tà ác! Anh nghĩ như vậy thì em làm sao dám đem Văn Tịch giao phó cho anh đây?”

“Cao Huyền My, em có dám nói em đối với Đình Hải không có cái loại xúc động này không?”

“...”

Đây là...

Huyền My cắn cắn môi dưới.

Cắn thật mạnh.

Bị anh mình hỏi như vậy, cũng thật là...

“Vậy anh có phải cũng nên cứu Đình Hải từ trong tay em ra hay không?”

“Nhưng quan hệ của em và Đình Hải là quan hệ nam nữ đứng đắn!!”

Huyền My vội vàng giải thích.

“Anh có nói anh và Văn Tịch là mối quan hệ nam nữ không đứng đắn đâu?”

Cũng đúng.

Huyền My hai mắt tỏa sáng, “Cho nên, anh thật là thích Văn Tịch phải không? Vậy thì tốt quá, em lập tức giúp anh đi thăm dò một chút! Anh đợi em nha!!”

Huyền My vừa nói xong thì chạy đi.

“Em đứng lại cho anh”

Cao Hường Bách lôi Huyền My lại: “Việc của anh với Văn Tịch, em tốt nhất đừng xen vào, anh tự biết xử lý”

“Vậy ... cũng được”

Huyền My gật đầu, lại lén lút nhìn Văn Tịch đang yên tĩnh ngồi ở đó: “Vậy thì được rồi, sau này anh không được bắt nạt cậu ấy! Em sắp có chị dâu rồi!”

“Cao Huyền My, anh không giống với em, anh không thích chơi trò yêu xa như vậy, cho nên anh hiện tại cũng không có dự định yêu đương”

“...”

Huyền My kinh ngạc nhìn anh mình.

Hồi lâu, mấp máy môi nói: “Cũng đúng, yêu xa như thế này cũng thật không tốt.”

Huyền My nói xong, cầm lấy cái cặp ở bên cạnh, một bên không yên gấp đồ ăn, một bên nói: “Cũng giống như em với Đình Hải vậy, hai người mỗi ngày đều không được ở cùng nhau, gặp việc gì cũng không thể chia sẻ kịp thời, anh ấy ở bên đó bị ốm, em cũng chỉ có thể ở đây lo lắng, ngoài nói vài câu an ủi thì việc gì cũng không giúp anh ấy được! Có lúc em nghĩ, nếu như bên cạnh anh ấy lúc nào cũng có một người con gái lo lắng chăm sóc cho anh ấy, ở bên cạnh lúc anh ấy bị ốm, cho anh ấy uống thuốc, có phải là anh ấy sẽ động long hay không?”

Huyền My ngẩng đầu, nhìn anh mình, trong mắt đều là buồn bã, thở dài nói: “Anh, có phải anh cảm thấy em rất nhỏ mọn hay không?”

Thật ra, loại ý nghĩ này nó đã sớm chiếm cứ trong đầu cô rồi, rất nhiều rất nhiều lần... Cô không tự giác được mà tưởng tượng ra vô số hình ảnh, vô số chuyện.

Lúc Đình Hải bị ốm, lúc Đình Hải thương tâm vì mọi chuyện không được như ý, lúc Đình Hải vui vẻ thì muốn cùng chia sẻ với bạn bè, hoặc là lúc Đình Hải cô đơn... bản thân lại không ở bên cạnh anh ấy, cho anh ấy tất cả mọi thứ mà anh ấy muốn!

Nếu như chỉ trong thời gian ngắn thì có thể nói được, nhưng sau này thì sao?

Cách biệt lâu dài, ai có thể đảm bảo được đoạn tình cảm này có thể gắn bó dài lâu? Cao Hương Bách liếc nhìn em gái mình, nghĩ một chút, dừng động tác trên tay nói: “Nói thật thì, yêu xa cũng không tốt đẹp gì, đây cũng là lý do anh không muốn phát sinh tình cảm với Văn Tịch, có lúc cảm thấy một tình yêu đẹp cũng không bằng một tình yêu đúng người, đúng thời điểm.”

Huyền My thở dài: “Thôi bỏ đi, được thế nào hay thế đó”.

Nói nhiều cũng không có tác dụng gì.

“Nếu tin lời anh nói thì vứt hết đi những suy nghĩ vớ vẩn! Có lúc một chuyện tình cảm tốt đẹp lại bị con gái các em liên tưởng đến mức xấu như thế nào luôn rồi! Biết chưa?”

Cao Hường Bách nhắc nhở cô.

“Biết rồi!”

Huyền My gật gật đầu.

Trong lòng tuy hiểu nhưng nói làm thì lại khó.

Tình yêu, ở mức tốt nhất thì chính là: “Em yêu anh nhưng anh được tự do!”

Nhưng cố tình, trong tình yêu, Huyền My không hiểu, Đình Hải cũng không hiểu.

Hai người cũng chỉ là những người mới nếm thử tình yêu, cái gì cũng chưa trải qua nên cũng không biết nên xử lý thế nào cho tốt.

Tình cảm của Huyền My dành cho Đình Hải chính là: “Em yêu anh nên anh là của em!”

Cô đã quen với mỗi ngày mỗi lúc đều muốn biết tình hình của Đình Hải rồi, đang làm gì, đang ở cùng ai... Cô muốn quan tâm hết tất cả mọi thứ của Đình Hải, giống như anh ấy là toàn bộ thế giới của cô vậy!

Luôn muốn kề cận anh ấy nhưng lại dẫn đến hoài nghi, ngờ vực, đổ kị cùng với lo lắng... Những vấn đề này thì trong cuộc điện thoại quốc tế của hai người, cô đã dò xét nhiều lần rồi, cuối cùng lại kết thúc bằng một câu ‘mệt rồi’.

Đình Hải nói rằng: “Tình cảm tốt nhất là để cho đôi phương cảm thấy thoải mái, đó là sự hấp dẫn lẫn nhau và sự tín nhiệm lẫn nhau chứ không phải là áp lực, trói buộc... Huyền My, cái anh thích là cái chân thật, đơn thuần của em chứ không phải em vì anh mà phải thay đổi!! Em yêu như vậy sẽ chỉ làm cho anh cảm thấy càng ngày càng mệt mà thôi...”

Anh thật sự là rất mệt!

Nhưng tình cảm anh dành cho cô là chưa bao giờ thay đổi.

Huyền My nghe xong những lời này, nước mắt không ngừng chảy dài, khóc đến mức chết đi sống lại.

Cô cũng rất mệt, mệt đến mức không thể thở nổi nữa...

Cô đem tất cả tình yêu và tâm tư của mình lên hết trên người người đàn ông này, đến khi phát hiện ra, cô sớm đã si dại đến mức mất phương hướng rồi... Cuối cùng người cảm động cũng chỉ có bản thân mình mà thôi!!

-----oOo-----

Chương 589: Đã lâu không gặp

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tiểu My, chúng ta...” Giọng nói của Đình Hải hơi khàn khàn, xen lẫn với bối rối: “Chúng ta cần thêm thời gian để suy nghĩ!”

Cần thêm thời gian để suy nghĩ...

Cần thêm thời gian để suy nghĩ, điều này mang ý nghĩa là chia tay ư?

Tiểu My cắn chặt môi, cô ấy cố gắng không để cho chính mình khóc thành tiếng trong điện thoại.

“Chúng ta tạm thời dừng lại, để cho chính bản thân mình và đối phương bình tĩnh! Phải thừa nhận rằng, bây giờ chúng ta đang đi sai đường, nếu tiếp tục cố chấp như thế, chúng ta sẽ không... Đi đến đâu cả.”

Trong điện thoại, hơi thở của Đình Hải nặng nề, đầu dây bên kia Tiểu My trầm mặc khiến cho anh ta cảm thấy giày vò.

Sau cùng...

Tiểu My lên tiếng: “Được rồi! Chúng ta nên có thêm thời gian để bình

tĩnh lại...”

Trong giọng nói của cô ấy rõ ràng mang theo tiếng khóc nức nở.

Cô ấy thật đúng là cần thời gian để bình tĩnh lại!

Trong khoảng thời gian hơn một năm Đình Hải rời đi, Tiểu My cảm thấy chính bản thân mình giống như biến thành một con người khác vậy, cô ấy không còn hòa đồng, hoạt bát như trước nữa, tất cả thế giới của cô ấy đều dồn vào người đàn ông này, đối với Đình Hải mà nói, điều đó chẳng khác nào một chiếc vòng kim cô, một chiếc gông xiềng trên cổ, khiến cho anh ta không thở nổi.

(Vòng kim cô: Đường Tăng dùng nó để không chế Tôn Ngộ Không trong truyện Tây Du Ký, dùng để ví với việc trói buộc người khác.)

Điều này không chỉ khiến cho anh ta cảm thấy mệt mỏi, ngay cả chính bản thân cô ấy cũng mệt mỏi...

Giống như anh ta, cô ấy cần có thời gian nghỉ ngơi.

“Đình Hải, em còn có việc, không nói chuyện được với anh nữa! Sau này nếu anh có đột nhiên nhớ đến em thì hãy gọi điện cho em nhé... Hẹn gặp lại!”

Sau khi Tiểu My nói xong, trước khi anh ta lên tiếng, cô ấy đã cúp máy.

Vừa mới cúp điện thoại, Tiểu My không kiềm chế được, cô ấy ngồi xồm xuống mặt đất, nghẹn ngào khóc thành tiếng.

Cô ấy cảm thấy đau đớn, không ngừng khóc nức nở.

Văn Tịch mới từ trong phòng đi ra liền thấy Tiểu My ngồi khóc ở ban công, cô ấy bị dọa sợ, vội vàng chạy đến: “Xảy ra chuyện gì thế? Tiểu My à, làm sao cậu lại khóc thành bộ dạng này rồi?”

Văn Tịch không ngừng lau nước mắt cho Tiểu My, Tiểu My nhào vào trong ngực Văn Tịch, ôm cô ấy khóc đến mức cả người run rẩy: “Văn Tịch, Đình Hải không cần tớ nữa... Đình Hải, anh ấy không cần tớ nữa... Hu hu hu...”

Văn Tịch đứng ở đó ôm Tiểu My, cả người không nhúc nhích.

Trong đầu có hơi sừng sốt.

“Sao... Làm sao lại như thế? Hai người cãi nhau à?”

“Không phải là cãi nhau, là chia tay...”

“Chia... Chia tay ư?”

Văn Tịch sừng sốt ngồi xôm xuống bên cạnh Tiểu My, một lúc lâu sau, cô ấy còn chưa có lấy lại tinh thần: “Có chuyện gì thế? Sao hai người lại chia tay? Đình Hải, anh ấy yêu cậu như thế... Tiểu My, cậu suy nghĩ nhiều rồi!”

“Anh ấy nói, anh ấy cảm thấy mệt mỏi, anh ấy không muốn tiếp tục như thế nữa... Văn Tịch, đối với Đình Hải mà nói, tình cảm mà tớ dành cho anh ấy chỉ là một cái xiềng xích... Chỉ có thế mà thôi!”

Đêm nay, Văn Tịch ngồi bên cạnh Tiểu My ngơ ngác ở ban công gần hai tiếng.

“Tiểu My, nếu cậu và Đình Hải không thể ở bên nhau, tớ thật đúng là nghi ngờ liệu trên thế giới này có tồn tại thứ gọi là tình yêu hay không...”

Văn Tịch dựa đầu vào tường, tự mình lẩm bẫm.

Tiểu My cười khỏ: “Nếu không có tình yêu, sao bây giờ trong tim mình lại đau đớn như vậy chứ?”

Loại cảm giác này... Giống như trái tim bị ai đó xé rách ra, đau đến mức không thở nổi.

“Tiểu My à...”

Vành mắt Văn Tịch đỏ ngầu: “Cậu và Đình Hải chỉ cần kiên trì thêm chưa đến nửa năm nữa liền có thể ở bên nhau, vì sao vào lúc này hai người lại lựa chọn từ bỏ?”

Tiểu My hít một hơi thật sâu.

Cô ấy cảm thấy trước ngực rất đau đớn...

“Đình Hải cần tự do...”

Cô ấy không muốn mình trở thành xiềng xích khóa anh ta lại.

Thật ra chiếc xiềng xích này không chỉ khóa Đình Hải, mà còn có cả chính bản thân cô ấy nữa!

Cô ấy và Đình Hải đều cần trưởng thành!

Sau khi Tiểu My thất tình, cô ấy đọc một cuốn tiểu thuyết có tên “nhớ về tháng ngày xưa cũ” của nhà văn Trương Ái Linh.

Trong đó có một đoạn văn đã khắc sâu vào trong trí nhớ của cô ấy.

“Em không dồn hết tâm trí mình để nhớ đến anh, bởi em biết nên cảm ơn ông trời cho ta được gặp gỡ, chuyện đã qua thì nên buông bỏ khỏi lòng. Chỉ là trong vô vàn khoảnh khắc nhỏ, em sẽ đột nhiên nhớ đến anh, như lúc xem một bộ phim, nghe một bài hát, đọc một lời ca, bước trên con đường từng đi qua và vô số lần nhắm mắt sẽ nhớ lại.

Đoạn văn này diễn tả rất đúng tâm trạng bây giờ của Tiểu My.

Từ sau ngày hai người quyết định suy nghĩ lại, bọn họ không liên lạc với nhau nữa.

Cô ấy không lên zalo, không đăng nhập messenger, cũng không lướt facebook nữa, thậm chí cô ấy còn đổi cả số điện thoại.

Cô ấy làm những việc này là để nghiêm khắc hơn với chính bản thân mình!

Bởi vì cô ấy sợ chính mình không kiềm nén được đến tìm anh ta, cầu xin anh ta, sau đó lại tiếp tục dây dưa với anh ta, buộc chặt lấy anh ta... Cô ấy không biết Đình Hải có liên lạc với mình hay không, đại khái là không!

Thời gian không bị cô ấy quấy rầy, có lẽ anh ta sống rất thoải mái!

...

Thời gian chậm rãi trôi qua trong giày vò.

Cuộc sống của Tiểu My dường như không thay đổi gì, lại giống như tất cả đều thay đổi.

Cô ấy bắt đầu tham gia vào các hoạt động tập thể, hòa đồng với các bạn học, cuộc sống của cô ấy bắt đầu không chỉ đơn giản là internet nữa, cô ấy có những mối quan hệ trong cuộc sống thực tế, thậm chí cô ấy thỉnh thoảng sẽ cùng với mấy bạn nữ sinh trong lớp đi tham gia các hoạt động hữu nghị với nam sinh khoa khác.

Mặc dù không có nam sinh nào khiến cho cô ấy rung động, nhưng Tiểu My không còn bài xích việc nói chuyện và tiếp xúc với nam sinh như lúc trước.

Dựa theo cách nói của Văn Tịch, đó chính là: “Tớ cảm thấy đáng vẻ của cậu bây giờ mới là Tiểu My mà tớ biết năm đó.”

Có lẽ mỗi người con gái phải trải qua một lần thất bại trong tình yêu sâu đậm khắc cốt ghi tâm, mới có thể học được cách trưởng thành hơn trong tình yêu!

Tiểu My rất rõ ràng, bây giờ cuộc sống của cô ấy trôi qua rất nhẹ nhàng, thoải mái... Không lo lắng, không ràng buộc, trong đầu không cần từng giây từng phút nghĩ tới người nào đó... Nhưng chỉ có chính bản thân cô ấy mới biết, mỗi khi trời tối, ở trong giấc mơ của cô ấy, luôn có một gương mặt quen thuộc xuất hiện!

Ở trong mơ, quan hệ của bọn họ vẫn tốt như thế, hai người không cảm thấy mệt mỏi, chán ghét nhau, chỉ có tình yêu và tiếng cười.

Buổi sáng, mỗi khi thức dậy, trong lòng cô ấy thường cảm thấy trống rỗng rất lâu...

Chia tay anh ta không chỉ đơn giản là việc đẩy một người mình từng yêu

sâu đậm ra khỏi cuộc sống của bản thân, mà chính là... Dùng tay lấy đi trái tim của chính mình!

Đau, đau đớn, cô đơn, trống rỗng...

Có rất nhiều từ ngữ, nhưng không cách nào có thể hình dung ra được cảm giác trong lòng bạn.

Chỉ khi bạn thật sự trải qua, bạn mới có thể hiểu được cảm giác đó.

Sau mấy chục phút nằm trần trọc trên giường, Tiểu My vén chăn lên, đi xuống giường, chuẩn bị đánh răng rửa mặt.

“Tiểu My à...”

Đúng lúc này, cửa phòng bị Văn Tịch đẩy ra từ bên ngoài.

“Sao thế?”

Tiểu My quay đầu liếc thoáng qua cô ấy.

“Cậu khóc đấy à? Sao mắt cậu đỏ vậy?”

Văn Tịch dường như đã phát hiện ra điểm khác thường của Tiểu My.

“Không có đâu!”

Tiểu My vội vàng phủ nhận: “Tớ mơ thấy ác mộng, cho nên giật mình tỉnh lại.”

Đúng thế!

Đối với cô ấy mà nói, giấc mơ có Đình Hải đều là ác mộng! Là cơn ác mộng khi cô ấy thức dậy.

Chỉ có trong lòng cô ấy mới biết, trong mơ vui vẻ bao nhiêu, giây phút khi cô ấy thức dậy này, liền có bấy nhiêu đau khổ!

“Ác mộng không có thật, chỉ là mơ mà thôi.”

Văn Tịch vội vàng an ủi cô ấy.

“Cậu đến tìm tớ có việc gì không?”

Tiểu My hỏi cô ấy.

Văn Tịch dừng một lúc, liếc thoáng qua Tiểu My, sau đó suy nghĩ một lúc, đáng vẻ muốn nói lại thôi: “Tiểu My...”

Văn Tịch đứng tựa ở khung cửa nhà vệ sinh nhìn Tiểu My đang chuẩn bị đánh răng, cuối cùng cô ấy không nhịn được, vẫn lên tiếng nói: “Cậu có biết không, nhóm du học sinh qua Pháp trao đổi... Đã... Về nước trước dự định rồi!”

Động tác đánh răng của Tiểu My hơi dừng lại.

Cô ấy nghiêng đầu nhìn Văn Tịch.

Vẻ mặt đờ đẫn.

Văn Tịch khẽ gật đầu.

Tiểu My cứng đờ, một lúc sau, cô ấy mới lấy lại tinh thần, tiếp tục đánh răng.

Trên mặt không có biểu cảm dư thừa nào.

Dường như cô ấy chưa từng nghe thấy Văn Tịch nói gì, chỉ là động tác đánh răng của cô ấy nhanh hơn.

Bàn chải chà lên trên hàm răng trắng nõn của cô ấy, chạm đến lợi khiến cho máu chảy, nhưng hình như Tiểu My không phát hiện ra, cô ấy vẫn giống như trước, không ngừng đánh răng, thậm chí động tác ở trên tay cô ấy còn tăng nhanh hơn.

“Tiểu My!”

“?”

Tiểu My quay đầu nhìn Văn Tịch.

Văn Tịch chỉ vào hàm răng của cô ấy: “Cậu đừng đánh răng nữa, chảy máu rồi đó...”

Tiểu My bỗng nhiên kịp phản ứng, nhìn vào trong gương, lúc này cô ấy mới phát hiện ra, bọt kem đánh răng trong miệng cô ấy đã sớm lẫn máu.

“Tớ không sao đâu!”

Tiểu My cong môi cười, nhổ bọt kem đánh răng trong miệng mình ra: “Tớ bị nóng trong người, không sao, mỗi ngày đều như thế...”

Văn Tịch liếc thoáng qua cô ấy, thở dài một hơi, vỗ vai cô ấy rồi nói: “Được rồi, cậu nhanh rửa mặt, chúng ta chuẩn bị ăn sáng rồi đi học.”

“... Ừ.”

Tiểu My hoảng hốt rửa mặt, sau đó cô ấy cầm sách vở đi ra khỏi phòng ngủ, chuẩn bị gọi Văn Tịch đi ăn sáng, nào biết Chu Kiều xông ra: “Tiểu My, cậu có biết gì không, Đình Hải nhà cậu về rồi đó!”

Vẻ mặt Tiểu My đờ đẫn một lát, cô ấy rõ ràng hơi giật mình.

Một lúc sau, cô ấy mới thản nhiên trả lời một câu: “Đã từ lâu, tớ không còn quan tâm đến chuyện của anh ấy nữa! Tớ đi ra ngoài ăn sáng đây!”

Tiểu My không gọi Văn Tịch đi cùng, cô ấy hốt hoảng chạy ra ngoài ký túc xá.

Đình Hải...

Đình Hải...

Cái tên mà mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút đều quanh quẩn trong tâm trí cô ấy... Cái tên dường như được dùng dao khắc sâu vào trong máu thịt của cô ấy... Tiểu My chạy trời chết ra khỏi ký túc xá, cô ấy cầm theo sách vở, ngơ ngác đi về phía căn tin.

Đình Hải trở về rồi.

Tim cô ấy đập thành thịch.

Anh ta thật sự trở về rồi à?

Không phải còn hai tháng nữa, anh ta mới hoàn thành khóa học của mình sao?

Anh ta trở về rồi thì sao chứ? Trở về rồi, chẳng qua cũng chỉ là... Một lần nữa tách ra mà thôi!

Thời gian gần hai năm, cô ấy là sinh viên năm hai, Đình Hải... Học năm thứ tư đại học!

Anh ta đã từng nói anh ta muốn làm nghiên cứu sinh của trường, bây giờ không biết anh ta có còn nhớ rõ ước hẹn đó nữa hay không... Hoặc là nói, anh ta có còn giữ lời hứa này hay không.

“Đàn anh Đình Hải!”

Bỗng nhiên, Tiểu My nghe thấy được một nữ sinh ngạc nhiên gọi: “Các anh thật sự trở về rồi sao? Đã lâu không gặp...”

“Ừ, tôi đã trở về.”

Giọng nói tràn ngập từ tính của Đình Hải bỗng nhiên vang lên sau lưng Tiểu My.

Giây phút này, dường như có một trái bom, “đoàng” một tiếng, nổ tung trong đầu Tiểu My.

Trong nháy mắt, cô ấy cảm thấy đầu óc mình trống rỗng!

Tiểu My dừng bước, cả người cứng ngắc.

Ma xui quỷ khiến, cô ấy quay đầu lại...

Nhìn thấy được, phía sau cô ấy khoảng mười mét... Đình Hải đang đứng ở đó!

Giây phút này, nước mắt Tiểu My thiếu chút nữa đã giống như nước lũ,

không ngừng dâng lên.

Thế nhưng, cô ấy đè nén chính mình, không cho phép mình khóc!

Cô ấy không thể khóc, cô ấy không thể khóc ở trước mặt Đình Hải.

Đình Hải vẫn là nam thần được đông đảo nữ sinh yêu thích, anh ta đi đến chỗ nào, đều là điểm sáng ở đó.

Đình Hải mặc một chiếc áo phong đơn giản kết hợp với quần bò, tóc được cắt ngắn, nhìn rất có tinh thần.

Giống như dáng vẻ mà cô ấy nhìn thấy từ nửa năm trước, không thay đổi gì nhiều, chỉ thêm mấy phần trưởng thành.

Ánh mắt anh ta dừng lại trên mặt Tiểu My, nhìn không chớp mắt.

Trong ánh mắt của anh ta chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp...

Từng gợn sóng nhỏ khẽ chạm vào trái tim của Tiểu My, khiến cho trong lúc nhất thời, cô ấy không biết nên làm gì cho phải.

Một lúc sau...

Cô ấy thản nhiên gật đầu với anh ta.

Có thể coi đây là chào hỏi.

Sau đó cô ấy dự định quay người chuẩn bị rời đi.

“Tiểu My!”

Bỗng nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên, gọi Tiểu My lại.

“Thật đúng là em sao? Nhóc con, hai năm không gặp, tóc em đã dài như vậy rồi!!”

Ngoại trừ Kỳ tùy tiện ra thì còn ai vào đây nữa?

Anh ta xông lên, thoải mái để tay lên bả vai Tiểu My, nhếch môi cười

nói: “Không nhìn ra, lúc tên nhóc này làm con gái... Đúng là rất xinh đẹp!”

-----oOo-----

Chương 590: Rõ như ban ngày

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Kỳ...”

Tiểu My lúng túng chào hỏi với anh ta, đồng thời từ dưới cánh tay anh ta đi ra, sờ lên mái tóc của mình: “Anh... Các anh về sớm vậy à?”

“Đúng thế! Sao nào? Em không thích chúng tôi về sớm à?”

“Dĩ nhiên là không phải rồi!”

“Ôi chao, haizz, em biết vì sao chúng tôi về nước sớm hơn dự định không?”

“Ồ?”

Thật ra Tiểu My biết mình... Không nên quan tâm đến chuyện này.

Không nên quan tâm đến bất kỳ chuyện gì của Đình Hải.

“Còn không phải vì Đình Hải...”

“Em ăn sáng chưa?”

Không biết từ khi nào, Đình Hải bỗng nhiên đi lên phía trước, hỏi Tiểu My.

Tiểu My sững sốt: “Em chưa...”

Cô ấy lắc đầu, cắn chặt môi, cười một tiếng với Kỳ: “Kỳ, tôi đang vội đến lớp, tôi đi trước nhé!”

Tiểu My nói xong liền ôm sách vở, chạy đi.

“Này này...”

Kỳ còn muốn giữ Tiểu My ở lại, thế nhưng cô ấy đã nhanh chóng rời đi.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Kỳ khoác tay lên vai Đình Hải, hơi tiếc nuối nói: “Hai người thật sự không có đường lui sao?”

“Cậu đi chơi bóng rổ với tôi nhé!”

Đình Hải kéo Kỳ đi về phía sân bóng rổ.

“Chơi bóng rổ vào lúc này ư?”

Kỳ còn chưa lấy lại tinh thần: “Này! Tôi còn chưa ăn sáng đâu, chơi bóng rổ gì chứ? Này này này...”

Sáng sớm, trên sân bóng rổ trống trải, ngoại trừ Đình Hải và Kỳ thì không còn ai khác.

Đình Hải không ngừng dẫn bóng, cướp bóng, ném bóng vào rổ, động tác mạnh mẽ, giống như đang muốn phát tiết vậy.

Đầu Đình Hải đầy mồ hôi, hơi thở hỗn hển nhưng anh ta không có ý định dừng lại.

Kỳ chỉ tùy ý chơi bóng cùng Đình Hải, dù sao hai người còn chưa ăn sáng, anh ta không có sức để chơi, hơn nữa anh ta biết, Đình Hải muốn phát tiết cảm xúc đang tích tụ ở trong lòng, cho nên mới đến sân bóng.

“Nếu như cậu còn thích người ta, vì sao cậu không thẳng thắn với người ta chứ?”

Kỳ ném bóng vào rổ, hỏi Đình Hải.

Sau khi bóng lăn mấy vòng ở mép rổ thì rơi xuống, Đình Hải nhảy lên bắt được bóng, anh ta không trả lời câu hỏi của Kỳ.

“Cậu dám nói lần này chúng ta trở về sớm hơn dự định, không liên quan đến cậu?”

Kỳ xông lên cướp bóng của anh ta: “Đình Hải, cậu đồng ý ở lại trường rồi hả? Cậu lấy chuyện đó ra để làm điều kiện trao đổi, đúng không?”

Đình Hải nhảy lên cao, ném bóng vào rổ, thở hổn hển: “Đối với tôi mà nói, ba năm học nghiên cứu sinh không có ảnh hưởng gì.”

“Nhưng cậu yêu cầu về sớm hơn kế hoạch, chẳng lẽ không phải là vì cô gái bé nhỏ Tiểu My kia à? Nếu như cậu vẫn còn quan tâm đến cô ấy, sao cậu không nói cho cô ấy biết nhỉ?”

“Giữa tôi và cô ấy, không đơn giản như cậu nghĩ đâu!”

Đình Hải ném bóng vào trong ngực Kỳ: “Chúng ta đi ăn sáng thôi!”

Kỳ nhận lấy bóng, vội vàng đuổi theo: “Này! Giữa cậu và cô ấy có gì rắc rối sao? Nói tới nói lui, còn không phải là chút chuyện thường gặp giữa nam và nữ à?”

Đình Hải dừng một lát, sau đó anh ta đột nhiên nghiêm túc nói: “Nếu như tôi và cô ấy tiếp tục dùng phương thức ràng buộc để ở bên nhau, cô ấy sẽ chỉ càng ngày càng đánh mất chính bản thân mình, chúng tôi không bao giờ có thể cùng nhau đi đến cuối con đường! Cho dù tình yêu có đẹp đến đâu, hai người yêu nhau sâu đậm đến đâu, cũng không bằng đúng thời điểm! Vì sao có rất nhiều người cho rằng mỗi tình đầu thường khó có thể đi đến được với nhau? Bởi vì mỗi tình đầu thường vào lúc con người ta chưa đủ chín chắn, chưa có kinh nghiệm, lúc gặp phải những mâu thuẫn trong tình yêu, người ta sẽ không biết nên xử lý như thế nào, sau cùng chỉ khiến cho người mà mình yêu cảm thấy mệt mỏi, thậm chí cả hai sinh ra cảm giác chán ghét nhau, sau đó không còn cách nào khác ngoài việc chia tay, không còn liên lạc nữa...”

Đình Hải thở dài: “Tôi không muốn mình và cô ấy phải đi đến bước đường này! Từ ngày đầu tiên khi tôi và cô ấy ở bên nhau, tôi chưa từng nghĩ tới có một ngày, tôi muốn chia tay với cô ấy, thứ tôi muốn chính là có thể ở bên cạnh cô ấy cả đời.”

Kỳ nghe xong, anh ta cảm thấy hơi sững sốt: “Nhưng không phải bây giờ hai người đã chia tay rồi sao?”

“Không phải chia tay mà là buông tay! Tôi muốn cho cô ấy đủ không gian để buông xuống và học cách yêu thương chính bản thân mình, tôi không muốn bởi vì tôi mà cô ấy biến thành một con người khác, không giống với cô ấy! Tôi sẽ ở bên cạnh, cùng cô ấy trưởng thành...”

Kỳ gãi đầu rồi nói: “Chẳng lẽ cậu không sợ cô ấy không cần cậu nữa hả?”

“Sợ! Ví dụ như bây giờ, cô ấy hình như càng ngày không cần tôi nữa rồi...”

Không biết đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu!

“Có lẽ cô ấy đã hiểu được nỗi khổ tâm của cậu thì sao?”

Lúc này Kỳ đã hoàn toàn hiểu rõ vấn đề.

Đình Hải không hy vọng trong cuộc đời của mình hoàn toàn đánh mất đi Tiểu My, anh ta sợ đến một ngày nào đó, anh ta và Tiểu My sẽ đi đến tình trạng chán ghét lẫn nhau, cho nên mới ở trong thời điểm gian nan nhất, dừng lại bước chân của hai người, anh ta hy vọng hai người bọn họ có thể đồng thời dừng lại để suy nghĩ, thậm chí là chấm dứt phần tình yêu ràng buộc kia với đối phương... Đây dường như là một biện pháp tốt.

“Chúng ta đi mua bữa sáng thôi!”

Sau khi nói xong, Đình Hải đi về phía chỗ quầy bán đồ ăn sáng ở cổng trường học.

Sau khi ăn sáng xong, anh ta mua thêm một phần để mang đi.

Lúc này đã là chín giờ sáng, tiết học thứ nhất đã kết thúc, Đình Hải để Kỳ đi về khu giảng đường trước, còn anh ta thì mang theo bữa sáng nóng hổi đến phòng học của Tiểu My.

Anh ta vừa mới xuất hiện ở trước cửa phòng học của Tiểu My, không thể

nghe ngờ, trong nháy mắt, đã dẫn đến những tiếng bàn tán xôn xao.

“Là đàn anh Đình Hải đó!”

“Wow! Anh ấy về nước thật rồi!”

“Đàn anh Đình Hải...”

“Anh ấy đến tìm Tiểu My sao?”

Tiểu My đang cúi xiu nằm gục xuống bàn, ngần người nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, bởi vì suy nghĩ quá tập trung, cho nên ở phía ngoài đang xôn xao, cô ấy cũng không hay biết gì.

Văn Tịch nhìn thấy thế liền đánh nhẹ vào tay cô ấy: “Này!”

Tiểu My không phản ứng.

“Này! Tiểu My...” Văn Tịch lại gọi cô ấy một tiếng.

Lúc này Tiểu My mới lấy lại tinh thần, nghiêng đầu sang nhìn cô ấy: “Sao thế?”

“Bên ngoài...”

Văn Tịch chỉ về phía Đình Hải đang đứng ở ngoài cửa.

Từ khi biết được Đình Hải và Tiểu My chia tay, độ nhiệt tình của Văn Tịch đối với Đình Hải giảm thẳng đến mức âm điểm.

Tiểu My nhìn theo ánh mắt của Văn Tịch ra bên ngoài, cô ấy hơi sững sốt.

Chỉ thấy Đình Hải đứng ở đó, một tay cho vào trong túi quần, trong tay còn lại có xách một túi đồ ăn.

Thấy Tiểu My nhìn về phía mình, anh ta vẫy tay với cô ấy, ra hiệu cho cô ấy đi ra.

Tiểu My ngây người, không có phản ứng gì.

Văn Tịch huých vào cánh tay Tiểu My: “Cậu nhanh ra ngoài đi.”

Tiểu My ngẩn người, cô ấy suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn đứng dậy đi ra ngoài.

Đình Hải rất cao, đứng ở trước mặt anh ta, Tiểu My có một loại cảm giác ngọt ngào.

Một lúc sau...

“Anh đến tìm em à?”

Tiểu My cố gắng để cho chính mình bình tĩnh.

Cô ấy ngẩng đầu, sắc mặt không thay đổi hỏi anh ta.

Đình Hải cúi đầu, nhíu mày nhìn cô ấy.

“Đã lâu không gặp.”

Anh ta nói.

Trong giọng nói giống như mang theo cảm giác vui vẻ khi gặp lại nhau sau bao ngày xa cách.

Tim Tiểu My lỡ một nhịp, chân mày giật giật, cười nói: “Không phải vừa rồi chúng ta đã gặp nhau rồi sao?”

Đình Hải đưa bữa sáng trong tay mình cho cô ấy: “Em ăn đi.”

Tiểu My sững sốt nhìn bữa sáng anh ta mang đến.

Cô ấy lắc đầu không nhận: “Em ăn rồi.”

Cô ấy đang nói dối.

Cô ấy chỉ không muốn để mình lại tiếp tục nhận lấy sự ưu ái từ anh ta!

Cô ấy không muốn mình tiếp tục ỷ lại vào anh ta như trước kia nữa!

Bởi vì quá mức dựa vào, giây phút mất đi, chẳng khác gì bầu trời sụp đổ... Đường như trong nháy mắt, ánh sáng đều biến mất.

Cô ấy không còn dám suy nghĩ đến khoảng thời gian đó nữa!

“Em ăn gì rồi?”

Đình Hải biết cô ấy nói dối, nhưng anh ta vẫn cố ý hỏi cô ấy.

Tiểu My bị anh ta hỏi như vậy, cô ấy cảm thấy hơi lúng túng.

Cô ấy vốn dĩ không phải là người biết nói dối, hơn nữa cái đầu nhỏ của cô ấy không kịp xoay chuyển được.

“Ăn... Cho dù em có ăn gì, hình như đâu liên quan đến anh nhỉ?”

Thật ra sau khi nói xong câu đó, chính bản thân Tiểu My cũng không ngờ mình có thể trả lời anh ta một cách mạnh mẽ như thế.

Ngược lại, Đình Hải không cảm thấy ngoài ý muốn.

Anh ta nhớ lúc mới cùng cô nhóc này gặp lại, chẳng phải cô ấy cũng kiêu ngạo như thế sao?

Đình Hải bật cười, nhét bữa sáng vào trong tay cô ấy, sau đó anh ta không nói gì liền quay đầu rời đi.

Tất cả nữ sinh đều ồ lên: “Wow! Tiểu My à, đàn anh Đình Hải đối xử với cậu thật tốt...”

“Tiểu My, không phải cậu đã nói, cậu và Đình Hải nhà cậu đã sớm chia tay rồi sao? Bây giờ không phải quan hệ của hai người vẫn rất tốt à?”

Không biết Chu Kiều xuất hiện từ lúc nào.

Tiểu My không muốn để ý đến bọn họ, trong lòng cô ấy chỉ cảm thấy phiền muộn, nhịp tim đập không theo quy luật gì.

Cô ấy mang theo bữa sáng nóng hổi trở về bàn học của mình, Văn Tịch

không hỏi nhiều, chỉ khuyên cô ấy: “Nhân lúc còn nóng, cậu nhanh ăn đi, đừng để mình bị đói.”

Tiểu My ngơ ngác liếc thoáng qua cô ấy.

Văn Tịch vội vàng giúp cô ấy mở túi đồ ăn, sau đó lấy hộp đồ ăn ra, cầm đũa đặt vào trong tay cô ấy, vui vẻ nói: “Cậu nhanh ăn đi, đây là món sủi cảo hấp mà cậu thích nhất đó.”

Tiểu My nghe lời cô ấy, liếc thoáng qua hộp sủi cảo.

Cô ấy cảm thấy hơi đói bụng!

Dừng một lát, sau cùng cô ấy vẫn gắp một miếng, đưa đến bên miệng.

Hương vị... Rất ngon!

“Tiểu My à, thật ra tớ cảm thấy hình như Đình Hải vẫn còn thích cậu đó...”

Sau cùng, Văn Tịch vẫn nói một câu.

Tay cầm đũa của Tiểu My hơi cứng ngắc, cô ấy nghiêng đầu liếc thoáng qua Văn Tịch.

Tiểu My lắc đầu nói: “Tớ cảm thấy hơi khó chịu, trước đó tớ đã gặp qua Đình Hải rồi.”

Quả nhiên...

Văn Tịch dĩ nhiên biết rõ, chẳng qua cô ấy không muốn để Tiểu My biết, chính cô ấy đã bán đứng Tiểu My, nói một cách thẳng thắn, cô ấy hy vọng Tiểu My và Đình Hải có thể nối lại tình xưa.

Dù sao tâm tư của Tiểu My với Đình Hải, cô ấy nhìn thấy rất rõ.

Đình Hải đối xử tốt với Tiểu My, đây càng là chuyện rõ như ban ngày!

Văn Tịch ngồi xuống bên cạnh cô ấy: “Sao thế? Hai người đã nói được gì rồi?”

“Hình như anh ấy có ý muốn làm hòa với tớ.”

Tiểu My nhìn về phía Văn Tịch.

“Đây không phải là chuyện tốt à?” Văn Tịch vui thay cho cô ấy: “Không phải cậu vẫn thích anh ấy sao?”

“Được rồi...”

Tiểu My lắc đầu: “Bây giờ tớ không muốn nghĩ gì nữa, trước tiên cần hoàn thành xong kỳ thi cấp bốn môn tiếng Anh, có chuyện gì thì nói sau!”

“Đình Hải đưa cho cậu quyển vở ghi chép này à?”

Văn Tịch chú ý đến quyển vở ghi chép ngân hàng đề thi trên tay cô ấy.

“Ừ, đúng thế...”

“Wow! Quả nhiên Đình Hải nhà cậu chính là toàn năng! Có anh ấy ở đây, hai chúng ta không cần lo lắng đến kỳ thi cấp bốn môn tiếng Anh nữa rồi!”

Văn Tịch vừa xem ngân hàng đề thi trên tay, vừa khen.

Tiểu My không nói gì, cô ấy chỉ cười nói: “Cậu đọc trước đi, đọc xong thì đưa cho tớ.”

“Không được! Cậu đọc trước đi! Tớ còn rất nhiều sách chưa đọc xong! Đây chính là ý tốt của Đình Hải dành cho cậu, tớ sẽ chờ cậu đọc xong rồi xem qua một lượt! Cậu nhanh đọc đi, đừng lè mè! Có gì không hiểu thì đi hỏi Đình Hải, nhớ kỹ, không ngại học hỏi người khác! Nếu còn sĩ diện, cẩn thận không nhận được bằng tốt nghiệp đâu đấy.”

“...”

Chẳng lẽ trên đời này chỉ có Đình Hải mới có thể giải đáp được tất cả câu hỏi của cô ấy à?

Nếu như thật sự không hiểu, cô ấy còn có thể đi hỏi giảng viên.

Sau đó, trong lớp tự học buổi tối, Tiểu My luôn có thể gặp được Đình Hải.

Thời gian dần trôi qua, dường như Tiểu My đã quen với chuyện này, mặc dù hai người không phải bạn bè trai gái, nhưng ít nhất có thể coi như là bạn bè, cô ấy không kháng cự sự tồn tại của Đình Hải nữa, thậm chí vô thức đã bắt đầu quen thuộc với sự tồn tại của anh ta.

Thỉnh thoảng có đôi chỗ không hiểu, cô ấy còn chủ động hỏi Đình Hải ngồi bên cạnh mình.

Hôm nay, Tiểu My ôm sách vở chuyên tâm làm bài tập.

Lúc này cô ấy đang dịch một đoạn tiếng Anh, đoạn tiếng Anh này hình như đang giới thiệu sơ qua về văn hóa ẩm thực của Nhật Bản.

Đọc qua một lượt, Tiểu My ngạc nhiên, không nhận được cảm thán một câu: “Người Nhật Bản quá biến thái rồi!”

“Hả?”

-----oOo-----

Chương 591: Từng mảnh ký ức

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đình Hải ngẩng đầu nhìn cô: “Sao thế?”

“Anh xem, sao bọn họ lại ăn Tô Thức? Tô Thức không phải là nhà thơ nước ta sao?”

Huyền My nói rồi đưa quyển sách cho Đình Hải.

Đình Hải nhìn chỗ cô chỉ, giây tiếp theo, không nhận được mà phụt cười ra tiếng.

Trong sách viết thế này: Japanese, eat, Sushi.

“Anh cười cái gì?”

Huyền My tò mò lờm Đình Hải một cái.

Đình Hải biếng nhác chống tay, nhin cười nhìn Huyền My: “Japanese, eat, Sushi! Dịch là: Người Nhật ăn Sushi! Từ Sushi này đã được học từ cấp hai rồi, bạn Cao Huyền My, đến những từ ở cấp hai bạn cũng không biết, còn muốn thi bằng Tiếng Anh CET cấp 4...”

“...”

Huyền My không nói được gì nữa: “Sushi?!”

Đình Hải gật đầu.

Người nhật ăn Sushi!

Huyền My ngại ngùng mà ôm đầu, vô cùng xấu hổ, thế này thì kỳ thi tiếng Anh đúng là khó qua rồi.

Đình Hải nheo mắt nhìn cô, bỗng giơ tay vỗ vỗ đầu cô: “Em nói thật với anh, trong não em chứa bao nhiêu từ vựng vậy?”

Huyền My được anh chạm vào, có chút ngại.

Cô làm như vô ý mà tránh khỏi tay anh: “Không biết nữa, dù sao cũng không nhiều.”

Cô nói thật.

“Đoán đúng rồi, đọc sách tiếp đi.”

Đình Hải không để ý đến cô nữa.

Chẳng nói chẳng rằng, đứng dậy đi đến phòng tự học.

Lúc anh gặp Huyền My ở hành lang, Huyền My nhin không được liền hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Đình Hải dừng bước, cúi đầu nhìn cô: “Tập trung học đi, anh sẽ về ngay.”

Anh nói rồi rời đi.

15 phút sau, anh quay lại.

Trong tay hình như cầm theo một tập giấy nhớ.

Huyền My hiếu kỳ: “Vừa nãy anh ra ngoài để mua cái này à?”

“Ừm.”

Đình Hải không nói gì, cầm bút, viết gì đó lên tờ giấy nhớ.

Huyền My nhin không được ngó qua nhìn.

Đình Hải bỗng nghiêng đầu nhìn cô.

Trong chốc lát, hơi thở của bọn họ gần trong gang tấc.

Thậm chí, còn có thể cảm nhận được hơi ấm của người kia.

Hơi thở ẩm ướt, ẩm áp nhàn nhạt rơi lên chóp mũi đối phương.

Trái tim Huyền My bỗng loạn nhịp, căng thẳng định thu lại tầm mắt, ai ngờ Đình Hải bỗng đưa đầu sang, với tốc độ nhanh nhất, chuẩn xác nhất... hôn nhẹ lên môi Huyền My.

“...”

Khoảnh khắc đó, Huyền My rõ ràng nghe thấy tim mình đang đập mạnh.

Từng tiếng “thịch, thịch” đang điên cuồng vang trong lồng ngực cô.

Đến nỗi, trong đầu một mảng trống rỗng, khiến cô quên mất mình cần phải hít thở... chỉ biết ngây ngốc mở to mắt nhìn anh.

Còn Đình Hải thì sao?

Khác hẳn với cô, anh luôn là người bình tĩnh ung dung.

Khóe môi vẫn giữ nụ cười, nhìn cô: “Còn ngồi ngốc ra đó nữa, sẽ hết giờ tự học đấy!”

“A, ồ!!”

Huyền My bắt giác mà hồi tỉnh lại.

Gò má hồng hồng, cô sờ tóc mình, rồi vội trở về chỗ, trái tim vẫn đập mạnh như vậy, mãi mà vẫn không bình tĩnh lại được.

Đình Hải vẫn đang ngồi viết chăm chú.

Không lâu sau, anh đã viết kín cả tập giấy nhớ, đưa cho Huyền My.

Huyền My ngạc nhiên nhận lấy: “Cái gì đây?”

Đình Hải cất bút đi: “Đây là từ vựng về một số đồ dùng thường ngày, em xem đi, ngày mai dán vào từng vật dụng tương ứng trong nhà, nhớ dán chỗ em dễ nhìn thấy nhất, chú ý nhìn qua nhiều lần chút, kết hợp với nhìn vật dụng thật, em sẽ nhớ được nhiều hơn.”

“Woa..”

Hương Tình không nhịn được mà hô lên.

“Cách học tốt như vậy, sao cô chưa từng nghĩ tới!”

Cô đầy bội phục mà nhìn tập giấy nhớ trong tay mình.

Bên trên là nét bút của Đình Hải, có tiếng Anh và giải nghĩa bằng tiếng Trung, chữ rất đẹp, có lực, rất ra dáng.

“Gương, Mirror!”

“Bàn chải, toothbrush!”

“Kem đánh răng...”

Huyền My mở ra đọc, thậm chí còn tưởng tượng sau này mỗi sáng tỉnh dậy, vừa mở mắt đã thấy bao nhiêu từ tiếng Anh bay vòng vòng trong não mình.

Thấy chiếc đèn ngủ ở tủ đầu giường, có thể liên tưởng đến từ “desk lamp”, thấy tấm ảnh trên đầu giường, là biết nó là “photo”...cách ghi nhớ từ này tuyệt quá!

“Đình Hải, cảm ơn anh!”

Huyền My nhìn anh, cảm ơn đây thành ý.

“Cất đi, về rồi nhớ dán.”

“Ồ, được...”

Huyền My gật đầu, cẩn thận cất tập giấy nhớ của Đình Hải đi.

Tự học xong, Đình Hải như thường lệ đưa Huyền My về kí túc xá.

Vừa về kí túc, Huyền My đã bắt đầu bận rộn.

Cô không đợi được để dán những tờ giấy nhớ đó lên, đến cả tủ lạnh trong phòng khách cũng không bỏ qua.

Văn Tịch vừa vào phòng khách đã thấy Huyền My đang bận rộn, tò mò mà nhìn quanh: “Woa! Cách học này cậu học từ ai vậy? Đình Hải dạy phải không?”

“Ừm! Giỏi phải không?”

“Đúng là giỏi thật! Không tệ lắm...”

Văn Tịch không thể không gật đầu khen: “Cách này với cậu mà nói đúng là tuyệt thật!”

“Tớ cũng thấy vậy.”

Trong lòng Huyền My thực ra rất vui vẻ.

Không nói rõ được cảm giác gì...chỉ là, rất mãn nguyện.

Vân Tịch cầm tờ giấy nhớ lên xem một chút: “Ôi, đẹp đó chứ, chữ của anh Đình Hải đẹp thật.”

“Ừm, đúng vậy!”

“Nói thật, anh Đình Hải đúng là không dễ gì. Tớ thấy, những điều lúc trước anh ấy nói với cậu cũng không sai, có lẽ anh ấy chỉ thật sự mong ahi người có thể đổi cách sống, để hai người ở bên nhau thoải mái hơn một chút, chứ không muốn chia tay với cậu! Nếu nói anh ấy không thích cậu nữa, có chết tớ cũng không tin, nếu anh ấy không có gì với cậu, sao lại làm nhiều thứ cho cậu như vậy?”

Huyền My nghe Vân Tịch nói, bỗng nhớ lại cảnh tượng tối tự học hôm nay, Đình Hải bất ngờ hôn cô... Khoảnh khắc đó, cô có thể cảm nhận giữa hai người có gì đó...nếu nói trong hai bọn họ có ai không thích người kia, thì là nói dối.

Giữa hai bọn họ, rõ ràng có tình yêu, nhưng Huyền My giương như sau khi trải qua nỗi đau trước, đã không dám tiến thêm bước nào nữa, cô còn cảm thấy cách bọn họ ở bên nhau bây giờ cũng không tệ.

Lòng cô rất rối, không biết thế nào mới phải.

Mỗi sáng thức dậy, Huyền My mở mắt là thấy nét chữ của Đình Hải.

Cô đã quen cứ mỗi lần súc miệng lại vừa nhìn gương vừa đọc: “Mirror!”

Rồi nhìn vào bàn chải hô một chữ: “toothbrush!”

Rồi soi gương và mỉm cười: “smile!”

Cả ngày đều vui vẻ.

Trong đầu cứ hiện lên gương mặt đẹp trai của Đình Hải, bỗng nhiên lại nhớ đến nụ hôn ấm áp đó, vô thức đưa tay sờ môi, sờ đến chán, rồi lại cười ngốc nghếch.

Đình Hải...

Đối với cô mà nói, là sức hút không thể nào kháng cự được.

Anh cứ hễ tới gần, cô lại không kìm được mà động lòng!

“Huyền My!”

Huyền My vừa ra khỏi phòng tắm, Văn Tịch đã vào: “Hôm nay chúng ta đến quán lẩu ngoài trường ăn lẩu đi! Đã lâu lắm rồi không đi chơi! Tớ chán chết được.”

“Được thôi!”

Huyền My gật đầu: “Tớ cũng lâu rồi chưa ăn lẩu!”

“Vậy được, quyết định vậy nhé!”

“OK!”

Buổi tối.

Gần đến bữa tối, Huyền My nhận được cuộc gọi của Văn Tịch: “Huyền My, tớ đã đến quán lẩu rồi, tớ chọn một chỗ ngồi đợi cậu, cứ đi từ từ, dù sao cũng không vội! Tớ vẫn đang xếp hàng!”

“Ồ, được rồi...”

Huyền My cúp máy, thu dọn đồ đạc, xách túi đi ra khỏi kí túc.

Chỉ mất mười mấy phút để đi bộ từ trường đến quán lẩu, Huyền My tất nhiên sẽ không gọi xe.

Ra khỏi trường, sắc trời đã tối.

Thời tiết mùa thu hơi se lạnh, Huyền My co mình trong chiếc áo khoác, xách túi đi đến quán lẩu.

Đi được một đoạn, bỗng nhìn thấy có hai đứa trẻ đang nô đùa bên đường, một nam một nữ, cậu nhóc thì mũm mĩm, rất đáng yêu, cô bé thì tết tóc

tinh nghịch.

Hai đứa nhóc không biết chụm đầu vào nhau nói cái gì, bỗng nhiên, cậu nhóc bụ bẫm ghé sát lại hôn cái chụt lên má cô bé.

Cô bé ngỡ ngác rồi phản ứng lại, rồi giây sau, “Woa...” một tiếng, khóc òa lên: “Cậu dám hôn tớ! Tớ ghét cậu tên béo!”

Cô bé nói xong, lau nước mắt rồi chạy đi mất.

Cậu nhóc hình như rất sợ, đứng đờ ở đó rất lâu.

Rất lâu sau, cậu bé mới đuôi theo sau cô bé kia.

Huyền My không nhịn được mà đi theo chúng, bỗng nhớ lại cô và Đình Hải lúc nhỏ...hai đứa nhỏ vừa rồi giống y như họ hồi nhỏ vậy.

Đình Hải trắng trắng mập mập, giờ nghĩ lại, cũng đáng yêu đây chứ.

Huyền My cười ra tiếng, nơi nào đó trong tim như bị một thứ gì chạm vào, khẽ run, bắt đầu nhớ lại từng chút quá khứ của cô và Đình Hải... Hai đứa nhỏ đó đi khỏi tầm mắt cô, cô chỉ đành cất bước đi tiếp về phía trước.

Cúi đầu đi được vài phút, bỗng nhiên có người nào đó đụng phải vai cô.

Cô quay đầu nhìn, là một cô bé tóc ngắn tinh nghịch, đội một chiếc mũ lưỡi trai, đụng phải Huyền My, cô rôi rít cúi đầu: “Xin lỗi, xin lỗi...”

“Không sao!”

Huyền My thoải mái lắc đầu cười.

Đúng lúc này, cô thấy một cậu con trai tướng mạo khá đẹp đi tới, bắt lấy vai cô gái tóc ngắn, sắc mặt không vui: “Này! Em giới thiệu bạn thân cho anh là có ý gì?”

Cô gái tóc ngắn hơi khựng lại, vội nói: “Bạn thân em tốt biết mấy! Hai người rất xứng đôi! Anh xem anh xem, điều kiện tốt như vậy, còn chưa có bạn gái! Người ta sẽ tưởng anh có bạn trai mất, hiểu không?”

Cậu trai kia không quan tâm, hỏi cô: “Hay là em làm bạn trai anh đi!”

Cô gái hình như hơi xấu hổ: “Em nói này, rốt cục anh thích kiểu người thế nào vậy?”

Hai người vừa đi vừa nói.

Cậu trai khoác vai cô gái ái muội nói: “Anh thích cái kiểu không ra nam cũng chẳng ra nữ, giống như em ấy!”

“Đi chết đi...”

Cô gái hàm hồ mà lấy châm giễu một cái: “Anh mới bắt nam bắt nữ ấy!! Cả nhà anh bắt nam bắt nữ!”

Hai người âm ỉ mãi, đi khỏi tầm mắt của Huyền My.

Huyền My đứng ngây một chỗ, rất lâu rất lâu...

Hai người này, giống y như hai đứa nhỏ vừa nãy, đúng là bản sao của hai người họ, làm kí ức của cô ùa về.

Những kỉ niệm không ngừng hiện lên trong đầu cô...

Cô nhớ lại từng mảnh ghép kí ức, sự quan tâm từng tí một của Đình Hải đối với cô, ngày nào cũng pha trà đường đỏ cho cô, còn ở lại lớp chỉ để giúp cô học tiếp... Những điều này, thực ra sau này nhờ có Kỳ cô mới biết.

-----oOo-----

Chương 592: Từ giây đầu tiên nhìn thấy, đã biết cả đời chỉ có em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bỗng nhiên cô rất muốn gọi điện thoại cho Đình Hải... cô lấy điện thoại ra, thử gọi một cuộc, nhưng cuối cùng vẫn do dự.

Cô không biết gọi rồi, mình nói gì mới được.

Huyền My đi tiếp.

Bỗng thấy một cô gái đứng đó, khóc nức nở, cứ lấy tay lau nước mắt, đứng bên cạnh chắc là bạn trai của cô, đau lòng mà an ủi cô, lau nước mắt giúp cô: “Đừng khóc nữa, anh chỉ ra nơi khác học vài năm mà thôi, cũng không phải là không trở về nữa, đúng không?”

“Vài năm...”

Cô gái nhỏ nức nở: “Mấy năm nữa quay về, anh chắc chắn sẽ không cần em nữa!”

“Không đâu! Anh đảm bảo, anh không thể không có em! Không phải chúng ta đã nói sẽ ở bên nhau cả đời sao?”

Cậu trai dịu dàng lau giọt lệ nơi khóe mắt cô.

Huyền My cảm thấy hành động ấm áp của cậu trai đó rất giống Đình Hải năm ấy, lại như Đình Hải bây giờ...thực ra, anh vẫn luôn, vẫn luôn tốt như thế...

“Nhưng em lưu luyến anh!!”

Cô gái nhào vào lòng chàng trai, hai người ôm chặt lấy nhau.

Không biết tại sao khoảnh khắc ấy, trong lòng Huyền My đảo lộn cả lên, vô cùng phức tạp.

Cô lại lấy điện thoại ra một lần nữa, không còn do dự, gửi một tin nhắn cho Đình Hải.

Viết hồi lâu, viết rồi lại xóa, xóa rồi lại sửa, cuối cùng, lại chỉ còn một câu đơn giản: “Đình Hải, anh đang ở đâu?”

Huyền My vừa đi, vừa đợi tin nhắn của Đình Hải.

Không lâu sau, điện thoại rung lên, một tin nhắn gửi đến, Huyền My vội

mở tin nhắn ra, quả đúng là Đình Hải.

“Anh đang ở gần trường, với đám bạn. Em thì sao?”

Gần trường?

Huyền My vô thức đưa mắt nhìn bốn phía.

Tất nhiên, không thấy bóng dáng của Đình Hải đâu, cô lại cúi đầu nhắn tin: “Em cũng đang ở gần trường! Đang chuẩn bị đi ăn lẩu cùng Văn Tịch.”

Huyền My nhắn tin rồi lại đi tiếp.

Đi một lúc lâu, đã thấy một đôi vợ chồng mới cưới đang đứng ở đầu đường chụp ảnh cưới cảnh đêm.

Hai người hình như rất cảm động, vành mắt còn ươn ướt.

Tình cảm sâu đậm ấy, khiến Huyền My nhìn không được mà dừng bước ngắm nhìn.

Vị nhiếp ảnh gia hình như là bạn thân của họ, vừa chụp vừa nói những lời ngưỡng mộ: “Hai người cuối cùng cũng đến được với nhau rồi! Đúng là không dễ dàng gì!”

“Đúng vậy...”

Chú rể mắt rơm lệ nói: “Năm đó tôi suýt nữa mất đi cô ấy! Khi đó chúng tôi yêu xa, chỉ vì nghi ngờ và cãi vã mà thời gian đó thực sự rất mệt mỏi, cũng may, ông trời có mắt, để bọn tôi mấy năm sau gặp lại, lần này...tôi nhất quyết không để cô ấy đi nữa!”

Cô dâu nghe chú rể nói vậy mà không kìm lòng được thở dài, hai người nắm chặt tay, như muốn nắm tay nhau đi đến trọn đời.

Huyền My đứng ở ngã tư đường, đèn xanh, rồi đèn đỏ cứ lần lượt sáng lên.

Cô không đợi được mà gửi lại tin nhắn cho Đình Hải: “Đình Hải, ăn cơm

xong chúng ta gặp nhau có được không?”

Rất nhanh, Đình Hải đã trả lời, chỉ một chữ: “Được!”

Huyền My đã muốn gặp Đình Hải lắm rồi.

Cô vô thức bước nhanh, đi về phía quán lẩu.

Cô chỉ mới bước vào quảng trường chỗ quán lẩu, bỗng nhiên, tất cả đèn lồng đỏ vụt

tắt.

Cô sững lại, chưa kịp hoàn hồn.

Cô nhìn ra bốn phía, “xoạch” một tiếng, chỉ thấy màn hình lớn ở quảng trường bật sáng, trên màn hình là gương mặt điển trai của Đình Hải.

Huyền My hoàn toàn sững sờ.

Ngảng đầu, nhìn về phía gương mặt hoàn hảo ấy, mãi mà vẫn chưa hoàn hồn.

Trái tim như muốn bay lên, cảm xúc gọi lên từng đợt...

Trên màn hình, anh mặc bộ vest màu xanh đậm, chiếc áo sơ mi màu trắng còn đeo một chiếc nơ đẹp mắt.

Nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Đình Hải mặc vest, đúng thật là...đẹp trai muốn chết, giống như một chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích, như nam chính trong một bộ phim truyền hình vậy!

“Woa! Đẹp trai quá! Đây là ai vậy?”

“Đây không phải là đàn anh học ở trường mình sao? Trời ơi! Đẹp trai quá đi mất!”

Có học sinh nhận ra Đình Hải trên màn hình.

Huyền My chớp chớp mắt, bỗng nhiên, một ánh đèn chiếu đến cô, Huyền

My được một ánh sáng trắng bao quanh mình, bỗng chốc, ánh mắt tất cả mọi người dồn về phía cô.

Huyền My ngỡ ngác, trên màn hình, âm thanh đầy từ tính của Đình Hải vang lên.

“Huyền My...”

Anh nhẹ nhàng gọi tên cô.

“Nhiều năm trước, chúng ta giống như cô bé cậu bé đó, anh thì béo mũm mĩm, em thì từ nhỏ đã đáng yêu, anh thích em, nhưng em lại ghét anh, lúc nào cũng cào xước cái má bụ bẫm của anh, nhưng không hiểu tại sao, cho dù em thô lỗ, thậm chí là thô bạo đến vậy, anh vẫn...thích em đến hết thuốc chữa!”

Đình Hải nói đến đây, không nhịn được cười.

Nụ cười ấy còn có chút trong trẻo và ngại ngùng.

Đúng vậy, với tính cách của Đình Hải, tỏ tình với một cô gái là việc khá khó khăn, huống hồ lại còn tỏ tình trước mặt bao nhiêu người... Đây đúng là một thử thách đối với anh!

“Hơn mười năm sau, lúc gặp lại em, từ cái nhìn đầu tiên, anh đã chọn cùng em đi đến cuối đời! Dù em là nam, hay là nữ, chỉ cần em là Cao Huyền My, anh đều muốn em!”

Đình Hải nói đến thâm tình, đầy thật lòng...

Khóe mắt Huyền My đã ươn ướt...

“Người ta thường nói yêu xa là một bóng ma, là một lời nguyền! Anh thừa nhận, đối mặt với bóng ma này, anh cũng rất sợ, anh sợ giữa chúng ta chỉ cần không chú ý một chút thôi, sẽ xa cách vạn dặm...Có lẽ nhiều người nghĩ tình yêu phải như trong truyện cổ tích vậy, phải cố gắng hết mình, thực ra, anh thấy những cố gắng ấy, chỉ là ham muốn nhất thời! Mà không biết, tình yêu thực thụ của bao người cuối cùng vẫn không thoát nổi hai chữ “hiện thực”, yêu sâu đậm thế nào đi nữa, cuối cùng vẫn bị hiện thực đánh bại.”

“Ai dám nói những người bị đánh bại kia chưa bao giờ có tình yêu? Tất nhiên là có! Có lẽ nhiều khi, chính bởi vì còn trẻ, vì không đủ trưởng thành, không đủ lí trí, cũng có thể là vì ham muốn, vì kích động, nhiệt tình mới cắt đứt đi đoạn tình tốt đẹp đầy trân quý!”

Đình Hải nói đến đây, tất cả học sinh ở quảng trường đều chìm vào yên lặng.

Nhiều học sinh vì chuyện lên đại học, đối mặt với thử thách yêu xa, nhưng đa phần đều chia tay, bởi vì nghi ngờ, bởi vì thiếu cảm giác an toàn, vì áp lực, thậm chí là vì cô đơn!”

Mà Đình Hải là kiểu người luôn nhìn rõ mọi chuyện, thế nên tình yêu mà anh cho đi, luôn là tình yêu lí trí.

“Huyền My, từ lúc anh tạm biệt em, động lực theo đuổi mục đích của anh càng lớn! Mục đích của anh chỉ có một và duy nhất... là muốn đi cùng em một đời!”

“Đối với anh, tình yêu của chúng ta cũng giống như hôn nhân, không phải là chứng minh anh yêu em thế nào, mà là cẩn thận từng chút chăm sóc tình cảm, cho đi đủ thời gian và không gian, để chúng ta cùng nhau trưởng thành!”

“Mỗi một cuộc tình, đều từng có những khoảng thời gian vô định, do dự, thậm chí còn từng bỏ cuộc, nhưng đến cuối cùng... những người kiên định cố gắng đã thắng!”

Nói đến đây, bỗng màn hình ở quảng trường tối đi.

Một ánh sáng khác được bật lên, chỉ thấy bóng hình cao lớn của Đình Hải, đang đi theo bóng ánh sáng trắng, đi dần về phía cô.

Anh cầm một bó hoa hồng.

Đi vài bước, đã đến trước mặt Huyền My.

Huyền My ngẩng đầu nhìn anh.

Khóe mắt ngấn lệ, mũi cay cay, cô che miệng, cố hết sức để không khóc lên thành tiếng.

Đình Hải quỳ trước mặt Huyền My, chân thành đưa bó hoa lên trước mắt cô: “Đi tiếp cùng anh, được không?”

Anh ngẩng đầu, hỏi cô.

Huyền My không không chế được nữa, nước mắt rơi xuống.

Lúc này, trên quảng trường, tiếng vỗ tay vang lên, còn có tiếng người hét: “Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Văn Tịch và Cảnh Hương Bách không biết từ đâu bước ra, đứng trước đám người, hét cùng họ: “Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Anh?

Huyền My sửng người, cô thậm chí còn không biết anh trai mình về từ lúc nào.

Nhưng giờ cô không còn tâm trạng lo chuyện anh trai nữa, cô cúi đầu nhìn Đình Hải.

Đình Hải chân thành hỏi: “Em vẫn còn muốn yêu anh chứ?”

Huyền My ngấn nước mắt nhìn anh, giây sau, đưa tay, nhận lấy bó hoa hồng: “Đình Hải, em hứa với anh, em sẽ bớt nghi ngờ, tin tưởng nhiều hơn...em sẽ cố gắng cho anh nhiều không gian...”

Đình Hải đứng dậy, cảm động mà ôm cô vào lòng, giọng khàn khàn: “Anh rất an lòng, rất vui, em đã vì anh mà học tập, mà trưởng thành! Còn nữa...trong ba tháng chia xa, anh gửi cho em rất nhiều email, nhưng...không đợi được hồi âm từ em...”

“Em không lên mạng nữa!”

Huyền My lau nước mắt: “Anh gửi gì cho em vậy?”

“Đợi về em xem sẽ biết.”

“Hôn đi, hôn đi!”

Bên cạnh, tất cả mọi người bắt đầu hô lớn.

Hai người ngại ngùng mà nhìn nhau, Huyền My đỏ mặt, Đình Hải bỗng nâng mặt cô, đưa môi hôn, khóa chặt môi cô.

Nụ hôn này là nụ hôn dài và lãng mạn nhất thế kỷ...

Bên cạnh, mọi người vỗ tay vang rộ.

Văn Tịch đứng cạnh Cao Hường Bách, đã cảm động mà lau nước mắt, Hường Bách lịch thiệp mà đưa khăn tay cho cô: “Đừng khóc, cậu nên vui mới đúng, cách tỏ tình lãng mạn như này, là cậu nghĩ ra đó chứ!”

“Cũng không phải là tôi nghĩ ra đâu.”

Văn Tịch cười lau nước mắt: “Thực ra tôi xem được một chiếc video cầu hôn trên mạng, rồi tìm được một chuyên gia hẹn hò! Đây là kế hoạch mà bọn họ đưa tôi! Nhưng những câu chuyện nhỏ trên đường đó đều là thật! Nghĩ lại thật làm người ta cảm động.”

Văn Tịch nhìn hai người ôm chặt nhau dưới ánh đèn, cảm thán: “Cách giảng hòa như này lãng mạn thật ấy...”

Cao Hường Bách tổng kết lại: “Người như Đình Hải, EQ và IQ đều rất cao, xử lý chuyện tình cảm lí trí hơn Huyền My rất nhiều, thành cặp với Huyền My cái đĩa ngọc ngách này, cũng tốt đó chứ! Tôi cũng nghĩ giống Đình Hải, tình cảm khi yêu xa quá mỏng manh, cần phải cẩn thận từng chút mới có thể vun đắp được, nói thật, cậu ấy cũng không dễ dàng gì!”

-----oOo-----

Chương 593: Hai người một đôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Đúng vậy! Anh nghe Kỳ nói, thật ra cậu ấy vì Huyền My nên mới quay về trường trước thời gian, năm đó cũng vì Huyền My mới đồng ý ra nước ngoài học."

Văn Tịch thốt lên vui vẻ: "Thật tốt! Họ đã ở bên nhau rồi mới khiến em có lòng tin vào tình yêu."

Cao Hương Bách nghiêng đầu, híp mắt nhìn cô.

Giữa lông mày chứa ý cười nhẹ nhàng.

"Anh làm gì mà nhìn em như vậy?"

Bị Hương Bách nhìn, Văn Tịch cảm thấy ngượng ngùng.

Ánh đèn neon chiếu lên da thịt trắng nõn của Văn Tịch khiến cô càng trở nên xinh đẹp.

Chùm sáng lấp lánh như xẹt qua trong lòng Hương Bách, khiến anh bất giác tâm thần hơi hoảng hốt.

"Lòng tin vào tình yêu nên bắt nguồn từ em và người em yêu. Tình yêu của người khác không hề liên quan đến em, nên tuyệt đối đừng dùng tình yêu của người khác suy tính tình yêu của chính bản thân em."

Cao Hương Bách ý tứ sâu xa, dứt lời, anh hướng hai người đang tình cảm thân thiết dưới ánh đèn hô to: "Được rồi, hai người đừng ân ái nữa, sắp làm người ta đổ kị đến phát điên rồi. Nhanh đến quán lẩu thôi, sắp đói đến chóng mặt đấy."

Lúc này Huyền My mới thẹn thùng rời khỏi ngực Đình Hải.

Cô ôm hoa hồng chạy đến trước mặt anh trai mình: "Anh, anh trở về khi nào thế? Tại sao anh trở về mà không nói cho em biết?"

Cao Hương Bách nhíu mày: "Văn Tịch cứ nói đi nói lại là sẽ có một màn kịch lãng mạn để xem, nên anh mới lập tức quay về."

"Ồ, em hiểu rồi, bây giờ anh là người của Văn Tịch đúng không? Trở về cũng có thể không cần cho em biết. Hừ."

Huyền My tỏ vẻ tức giận.

Thật ra trọng điểm của cô là câu trước.

Văn Tịch hơi xấu hổ, kéo tay Huyền My: "Cậu làm sao thế, còn ghen với tớ nữa à. Không phải bọn tớ bàn bạc muốn cho cậu một niềm vui bất ngờ, không muốn bị lộ nên mới không nói cho cậu sao. Thế nào, ngạc nhiên này đủ khiến cậu hài lòng chưa?"

Huyền My liếc nhìn Đình Hải bên cạnh, ngượng ngùng cười, gật đầu: "Cũng không tệ lắm."

Đình Hải hài lòng nhếch miệng: "Được rồi, có lời gì thì ngồi xuống hãy nói. Đi nào, đi vào trước đã."

"Vâng"

Bốn người lần lượt đi vào một quán lẩu, bao một gian phòng riêng tốt nhất, ngồi xuống.

Đình Hải chăm sóc Huyền My ăn uống.

Hương Bách chăm sóc Văn Tịch ăn uống.

Theo thói quen Hương Bách gấp thịt bỏ vào bát của Văn Tịch.

Còn Đình Hải không để Huyền My ăn cay quá, nên mỗi lần đều nhúng vào bên lẩu thanh đạm rồi mới cho Huyền My ăn, cũng liên tục nhắc nhở cô uống nhiều trà hoa cúc.

Thê chất Huyền My rất dễ bị nóng, nên anh không thể không cẩn thận nhắc nhở.

"Đúng rồi..."

Đình Hải liếc nhìn cô một cái, bỗng nhiên hỏi: "Em vừa gửi tin nhắn cho anh, nói muốn gặp anh, thế nào, em có chuyện gì muốn nói với anh à?"

Anh biết rõ còn cố hỏi.

Huyền My nhìn anh một chút: "Vừa nãy tất cả những người đó đều do anh sắp xếp sao?"

Đình Hải cười: "Cái đó phải cảm ơn sự giúp đỡ của Văn Tịch rồi."

"Đừng cảm ơn tớ, tớ cũng xin giúp đỡ của chuyên gia hẹn hò trên mạng thôi."

Văn Tịch vội vàng xoa tay: "Nhưng xem ra vô cùng hiệu quả, chà, cậu vẫn chưa trả lời vấn đề của anh Đình Hải đâu. Rất cuộc cậu muốn gặp người ta làm gì?"

"Còn có thể làm gì..."

Huyền My ngượng ngùng cắn cắn đầu đũa, quan sát Đình Hải một chút, khuôn mặt đỏ bừng: "Thì muốn nói với anh những lời anh vừa nói với em thôi."

Cô vậy mà nói năng rất uyển chuyển.

Đình Hải khẽ cười.

"Còn hai người thì sao."

Huyền My chỉ chỉ anh trai và Văn Tịch ngồi đối diện: "Rất cuộc bây giờ hai người có quan hệ thế nào? Hai người có ở cùng nhau hay không, vẫn không thừa nhận sao?"

"Đâu có."

Khuôn mặt Văn Tịch đỏ bừng.

Nhưng Cao Hường Bách căn bản không để ý tới Huyền My, anh coi như không nghe thấy gì, tiếp tục gắp miếng thịt bỏ vào bát Văn Tịch.

Đình Hải chậm rãi nuốt miếng thịt ngậm trong miệng xuống, lúc này mới thẳng thắn bình luận: "Bây giờ, hai người họ thuộc về... giai đoạn mập mờ. Có nghĩa là mối quan hệ còn bị ngăn cách bởi một màng mỏng, nhưng màng mỏng này lại vô cùng quan trọng, không ai có đủ can đảm

chọc thủng nó, hoặc là căn bản không ai trong bọn họ muốn chọc thủng nó. Tại sao chứ? Vì bây giờ hai người cũng khá hưởng thụ sự mập mờ này, dù sao cũng không cần có trách nhiệm với nhau, đúng không?"

"..."

"Không... không phải đâu."

Văn Tịch vội vàng phủ nhận.

Đình Hải quét mắt về phía Cao Hương Bách đối diện, sắc mặt anh vẫn bình tĩnh như cũ.

Cao Hương Bách thực sự quá bình tĩnh, giống như anh không hề quan tâm tới Văn Tịch.

Đình Hải không hiểu lắm: "Chà. Cậu thông dong như thế, thật không sợ cô gái tốt như vậy sẽ bị người đàn ông khác nhanh chân cướp mất sao?"

Rốt cuộc Cao Hương Bách không nhịn được nói: "Tôi định quay về từ Mỹ."

"..."

Tất cả mọi người đều há to mồm kinh ngạc nhìn anh.

"Bắt đầu từ học kỳ sau, tôi sẽ học khoa khoa học kỹ thuật của trường chúng ta."

Văn Tịch trợn mắt to, kinh ngạc nhìn anh: "Sao... sao trước đó không hề nghe anh nói?"

"Đúng vậy, anh, em chưa từng nghe anh nhắc đến."

Nói xong, Huyền My vẫn không quên nhét hết một miếng lớn rau xà lách cuộn thịt vào miệng mình.

"Tôi vẫn luôn có ý định này, nhưng cứ chưa chắc chắn lắm, đến tận trước khi tôi về, trường học mới xét duyệt thông qua, đúng lúc tôi muốn trực tiếp thông báo tin này cho mọi người."

"Wow."

Huyền My phấn khích vỗ tay: "Vây thì tốt quá. Sau này bốn người chúng ta có thể ở cùng một chỗ rồi. Anh, học kỳ sau anh sẽ trở về sao?"

"Ừ, đúng vậy."

"Chà! Vây thì tốt quá, học kỳ sau chúng ta phải kiểm tra CET – 4 đấy, đúng lúc, có thêm một giáo viên. Ha."

Huyền My vui vẻ đập tay với Văn Tịch.

Tất nhiên trong lòng Văn Tịch rất vui vẻ, nhưng vừa tỏ ra thẹn thùng, nên cô cố hết sức làm cho mình nhìn bình tĩnh chút. Cô hỏi Hương Bách: "Sao đột nhiên anh lại quyết định trở về đây?"

"Tất nhiên là vì cậu rồi."

Huyền My vội vàng cướp lời.

Vì vấn đề này thực sự quá đơn giản.

Đình Hải dứt rau xà lách cuộn thịt vào trong miệng cô: "Việc cô dâu mới của người ta, em cũng đừng chen miệng vào, tranh thủ thời gian ăn đi. Em xem em sắp đói đến da bọc xương rồi"

"Xi! Anh nói quá rồi! Da bọc xương, dáng vẻ đó rất xấu. Em gầy như vậy sao?"

Huyền My vừa nhai vừa ậm ờ đáp lại Đình Hải.

Mà cô dâu mới bên kia cũng đã tự mình trò chuyện: "Vì cuối cùng ba mẹ anh không yên lòng để nó một mình ở trường học này."

Kiểm có.

Nhất định là kiểm có.

Năm đó còn định đưa con gái mình ra nước ngoài cơ mà.

Đi nước Pháp còn không có lo lắng, bây giờ cùng lắm chỉ ra khỏi thành phố mà đã lo lắng rồi? Hơn nữa, còn có rề hiên Đình Hải chăm sóc đây.

"Tất nhiên, lý do... Huyền My vừa nói cũng là một phần trong đó."

Cao Hường Bách thành thật bảm báo.

Văn Tịch sững sờ nhìn anh, tâm tình vì anh mà nhộn nhạo... gương mặt hơi phiếm hồng.

Bỗng nhiên, giữa hai người có một tình cảm kỳ lạ lên vào. Lúc này, Văn Tịch rõ ràng nghe thấy tiếng đập "thình thịch thình thịch" của trái tim mình.

"Anh, kỳ nghỉ đông bốn người chúng ta đi ra ngoài chơi nhé."

Huyền My đột nhiên đề nghị.

Lúc này Hường Bách mới dời mắt khỏi gương mặt Văn Tịch, nhìn em gái mình: "Em muốn đi đâu chơi?"

"Đâu cũng được. Chỉ cần bốn người chúng ta ở cùng một chỗ là được. Ví dụ như chúng ta đi đến vùng núi hoặc là đi bờ biển hóng hóng gió!"

"Đi bờ biển cũng không tệ, mùa đông đi bờ biển còn có thể tránh hơi lạnh."

Đình Hải gật đầu tán thành.

"Văn Tịch, em cảm thấy thế nào?"

Hường Bách dừng ánh mắt trên gương mặt Văn Tịch.

Văn Tịch hơi khó khăn nhìn anh: "Em và mọi người không cùng một thành phố, đi lại không tiện lắm phải không?"

"Ái chà, hay là như thế này đi, vào ngày nghỉ, trước hết cậu đừng trở về, mà trực tiếp mua vé cùng về nhà tớ với tớ. Sau đó chúng ta sẽ đi nghỉ, nghỉ xong trở về, anh tớ sẽ đưa cậu về nhà, hợp lý không?"

Huyền My vội vàng đề nghị.

Đình Hải tán thành: "Không tệ!"

"Không tốt lắm đâu..."

Văn Tịch tự nhiên hơi ngại ngùng: "Hình như tớ đến nhà mọi người sẽ làm phiền đấy."

"Không đâu, ba mẹ tớ rất dễ tính."

Huyền My vội khuyên cô.

"Đúng! Điềm ấy tôi có thể làm chứng, ba mẹ chồng tương lai của cậu khá tốt."

Đình Hải vội vàng gạt đầu phụ họa.

Cao Hường Bách bỗng dung mỉm cười.

Văn Tịch xấu hổ: "Cái gì ba mẹ chồng tương lai, mọi người tuyệt đối đừng nói lung tung, thật xấu hổ."

Rốt cục, Cao Hường Bách nói: "Em yên tâm, ba mẹ anh đã biết về anh rồi, mỗi lần con bé này về nhà đều khen em từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài. Ba mẹ anh đã sớm muốn gặp em, lúc này đúng là cơ hội tốt, thuận tiện đi nghỉ ngơi, cũng không tệ lắm."

"Đúng đúng đúng, chúng ta cứ quyết định như vậy nhé."

Huyền My quyết định.

Văn Tịch không ngăn được đám người nhiệt tình, cũng đành phải ồm ờ đồng ý.

Ăn xong nồi lẩu, hai người một đôi từ quán lẩu đi ra, ai làm việc người đó.

Đình Hải dẫn Huyền My đi công viên Đông Giao ở gần đó.

Còn Hướng Bách và Văn Tịch đi dạo ngay ven đường một chút.

Trong công viên Đông Giao vô cùng náo nhiệt, các bà các cô, thậm chí còn có các ông nhảy múa nhiệt tình trên quảng trường.

Nhưng họ không nhảy múa kiểu trên các chương trình ca hát mà là kiểu khiêu vũ tao nhã, thậm chí thỉnh thoảng còn nhảy điệu clacket.

Từng đôi từng đôi, nương theo âm nhạc, động tác khoan thai.

Từ từ từ xoay người, xoay tròn... rồi sa vào trong cánh tay bạn nhảy.

Huyền My cảm thấy hâm mộ không thôi: "Đình Hải, anh nói xem các đôi có phải là vợ chồng hay không?"

"Một số là vợ chồng, một số không phải."

Đình Hải rất giỏi quan sát người khác, anh thuận tay chỉ một đôi đối diện họ: "Em nhìn đôi đó kìa, họ chắc chắn là vợ chồng"

"Tại sao vậy?"

Huyền My tò mò nhìn theo.

"Nhìn ánh mắt."

Đình Hải tổng kết: "Nếu là tình nhân hoặc vợ chồng thì ánh mắt không giống bạn bè bình thường."

"Như vậy sao..."

Huyền My tỉnh ngộ, nghiêng đầu để ý quan sát họ.

Không kìm được cảm thán: "Thật hâm mộ họ."

"Hâm mộ cái gì?"

Đình Hải nghiêng đầu nhìn cô.

"Hâm mộ họ có tình yêu bền lâu, làm bạn đến già. Cũng hâm mộ bọn họ dù già vẫn có sống cuộc sống đầy màu sắc như thế. Đình Hải, anh nói xem đến lúc anh già anh sẽ bằng lòng cùng khiêu vũ với em sao?"

"..."

Vấn đề này, thật đúng là khó trả lời.

Người đàn ông như Đình Hải...

"Thôi bỏ đi. Người đàn ông như anh chắc chắn cảm thấy việc khiêu vũ như thế này quá mất mặt, nên đoán chừng không có khả năng cùng em khiêu vũ."

Huyền My hiểu rất rõ Đình Hải.

"Em thích như thế này à?"

Đình Hải hơi buồn cười.

"Thích chứ! Cảm giác này rất thích..."

"Đi thôi. Chúng ta còn lâu mới già. Nên em không cần sốt ruột, chúng ta cứ bình tĩnh, chờ đến khi chúng ta bằng tuổi bọn hấn tuổi tác này thời điểm, nói không chừng khiêu vũ ở quảng trường đã không còn thịnh hành rồi."

"Không thịnh hành thì em cũng thích."

Huyền My kiên trì: "Không phải em thích vũ đạo của họ, mà là cảm giác...đó, cảm giác, anh có hiểu không?"

-----oOo-----

Chương 594: Nụ hôn đầu tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đình Hải không để ý tới lời nói của cô, đưa tay kéo cô đến gần, cởi áo gió của mình ra và khoát lên người cô: “Buổi tối có chút lạnh, đừng để bị cảm lạnh!”

“Anh cởi áo gió cho em, vậy anh không lạnh sao?”

Huyền My vừa nói vừa đẩy ra không chịu mặc vào: “Anh mặc đi, em cũng không cảm thấy lạnh lắm, anh nhìn xem em đã mặc nhiều vậy rồi!”

“Ngoan, nghe lời!!”

Đình Hải khoác chặt vào người cô: “Anh là đàn ông, bảo vệ người phụ nữ của mình là nghĩa vụ mà cũng là trách nhiệm! Không được cởi ra!”

Huyền My nghe lời của anh, trong lòng dấy lên cảm động, trong đầu cô liền nảy ra ý, cô lên tiếng đề nghị: “Vậy hay là hai chúng ta cùng nhau mặc đi, dù gì thì áo gió của anh cũng đủ lớn!”

Nói xong, cô liền cởi áo khoác ra, sau đó mặc vào cho Đình Hải, sau đó cô nâng tay anh lên, rồi tự mình rúc vào nách anh: “Anh xem như vậy được không?!”

Đình Hải hài lòng móc nhẹ cằm cô, nâng gương mặt nhỏ xinh của cô lên: “Muốn lợi dụng anh thì nói thẳng đi!”

“...Em lại nghĩ là anh đang lợi dụng em đó chứ!”

Huyền My ngượng ngùng đỏ mặt nhăn nhó nói lại.

Đình Hải duỗi thẳng tay, ôm cô vào lòng: “Chỉ xiu này mà muốn thỏa mãn anh á? Mơ đi!”

Huyền My dụi người vào ngực anh cười khúc khích.

“Đình Hải...”

“Ừ?”

“Đình Hải...”

Huyền My không nhịn được lại gọi tên anh thêm lần nữa.

“Ừ, sao vậy?”

Đình Hải cúi đầu nhìn cô.

Trong mắt chứa đầy yêu thương khiến cho Huyền My nhìn vào đã cảm thấy đắm say.

“Em cảm thấy...bây giờ giống như đang nằm mơ...”

“Vì sao?”

Đình Hải giả vờ hỏi.

Huyền My ôm eo anh, ôm thật chặt, đi theo bước chân anh tiến về phía trước, được lúc cô nói nhỏ trong miệng: “Em tưởng là anh sẽ không cần em nữa...”

Đình Hải chưa nghe hết câu, đã cảm thấy trong lòng anh nhói lên nỗi đau, anh dừng bước, cúi đầu đặt lên môi cô nụ hôn: “Hãy tin anh, anh chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có ngày rời xa em...”

Đình Hải đứng mặt đối mặt với cô, anh ôm cô vào lòng, rồi lại lấy áo khoác trùm lấy cô thật chặt, kín đến không miếng gió nào lọt qua được, ánh mắt anh chân thành tha thiết nhìn cô: “Em có biết là trong mấy tháng em mất tích, anh không khác gì người điên hay không!”

“Nói dối!!”

Huyền My không tin anh: “Nếu như thật sự anh nhớ em như vậy, chắc hẳn anh sẽ có cách tìm gặp em...”

Đình Hải thở dài: “Anh có trở về và nhìn thấy em!”

“Hả? Là lúc nào? Sao em không biết gì hết vậy?”

“Anh nhìn thấy em, và cũng đúng lúc em đang làm hoạt động hữu nghị với các bạn nam của khoa khác, rồi lần anh trở về lại trùng hợp thấy em đang hẹn hò với bạn khác ở sân bóng rổ...”

Trong mắt Đình Hải có chút ảm đạm.

Trong lòng Huyền My đột nhiên đập loạn nhịp, bị anh nói như vậy, trong lòng cô bất giác cảm thấy chột dạ.

Được thôi, cô thừa nhận trong mấy tháng đó, cô đã có không ít hoạt động hữu nghị, nhưng chẳng qua là để bản thân mình dịch chuyển sức tập trung không nghĩ đến anh mà thôi!

Dương nhiên là kết quả của cách dịch chuyển này đã thất bại!

“Tội em không phải hẹn hò!”

Huyền My liền vội giải thích: “Mọi người chỉ là làm quen, rồi trao đổi riêng mà thôi...”

“Sau khi trao đổi thì sao?”

Giọng của Đình Hải có chút trầm thấp, ánh mắt anh nhìn cô cũng càng ngày càng xoáy chặt cô hơn.

“Sau khi trao đổi... hợp thì làm bạn thôi!”

Huyền My có chút rụt rè không dám nhìn anh.

“Bạn như thế nào? Bạn trai bạn gái hả?”

Ánh mắt của Đình Hải nhìn cô càng ngày càng sắc lại.

“Cái gì chứ! Bạn bè bình thường thôi!! Em ngoại trừ người bạn trai là anh thì ở đâu ra còn bạn khác giới nào nữa hả! nếu không phải anh nói anh mệt, thì làm gì có chuyện em ép bản thân mình đi kết bạn với con trai khác chứ?”

Nói đến đây, mắt Huyền My có chút đỏ hoe.

Đình Hải thấy vậy, liền vội vàng ôm cô thật chặt, nói: “Xin lỗi!! Anh xin lỗi...”

Huyền My dựa hẳn vào ngực anh, nức nở nói: “Anh cũng đừng cứ xin lỗi em hoài như vậy, em biết lúc đó em cũng ép anh quá, thật ra sau đó em có nghiêm túc kiểm điểm lại mình, và cũng đang học cách thay đổi bản thân mình, chỉ là em cố gắng thay đổi rồi nhưng cũng không khiến cho anh thích em được, đến cuối cùng lại tổn thương, lại chia ly, em cũng không còn đủ dũng khí để đối mặt với những tình huống đó rồi!”

“Đồ ngốc!!”

Đình Hải hôn nhẹ lên trán cô.

Huyền My lau nước mắt, rồi lại bỗng nhiên nở nụ cười.

Đình Hải nhìn nụ cười của cô có chút bàng hoàng: “Mẹ anh nói, hy vọng kỳ nghỉ đông anh có thể đưa em về để em gặp mọi người.”

“Hả?!”

Huyền My sững sốt: “Không...Không phải chứ?”

“Sao? Em cũng biết sợ sao?”

Đình Hải híp mắt, cười đều nhìn cô.

“Không, không phải, chẳng phải em đã gặp mẹ anh lúc em còn nhỏ sao?”

Giờ nhắc lại, trong đầu Huyền My vẫn còn chút sợ hãi tàn dư lại!

“Gặp qua??”

Đình Hải thắc mắc nửa giây, rồi sau đó anh nhin không được cười thành tiếng: “Ha ha ha!”

“Anh còn cười!!”

Cô gặp mẹ anh lúc nào ta?

Chính là đợt đó, cô bẹo má của tên nhóc mập bẹo đến mức má của cậu nhóc sưng đỏ tấy, nên lúc đó đã được diện kiến mẹ của cậu nhóc đó.

Nhìn cũng đã có thể tưởng tượng được là thái độ của bà khi nhìn thấy gương mặt của con mình từ gương mặt với da dẻ mượt mà trắng nõn mà giò đầy thương tích, lúc đó Cao Huyền My còn là cô nhóc kiêu ngạo trời không sợ, đất không sợ, còn lớn tiếng nói thẳng với mẹ Đình: “Dì ơi, là nhóc mập nhà dì hôn con trước, cho nên con mới đánh nó... con không có lỗi...”

Lúc đó, cậu nhóc mập đáng thương chỉ biết đứng bên cạnh uất ức khóc thút thít...

Mẹ Đình là tuýp phụ nữ lịch thiệp, nên nhìn thấy cô bé lớn tiếng đánh đá như vậy, nhất thời bà cũng chỉ biết lắc đầu, sau này đến chủ nhiệm lớp mẫu giáo cũng hết cách với cô, đành phải mời phụ huynh của Huyền My là Vũ Quỳnh đến trường.

Cuối cùng đương nhiên xuất hiện thêm màn Tiểu My bị mẹ Quỳnh cho ăn đòn!

Bên này, Văn Tịch và Cao Hương Bách đang ung dung dạo phố.

“Cậu thật sự định quay trở lại sao?”

Văn Tịch nhìn không được lại lên tiếng hỏi Hương Bách.

“Ừ.”

Hương Bách gật đầu, nghiêng đầu nhìn Văn Tịch: “Sao? Không hoan nghênh sao?”

“Đương nhiên không phải rồi!”

Văn Tịch vội vàng lắc đầu, phủ nhận.

Cao Hương Bách cười lớn tiếng, nói với giọng quyết đoán: “Vậy là hoan nghênh rồi!”

“...Hoan nghênh.”

Văn Tịch có chút ngại ngùng.

Đèn giao thông đổi sang màu xanh, hai người đồng loạt bước qua đường, Cao Hường Bách chủ động nắm tay Văn Tịch lên rồi đi qua đường.

Bàn tay bé nhỏ của Văn Tịch bị bàn tay to lớn của anh nắm chặt, đột nhiên bất giác trong lòng cô có chút hồi hộp, tim đập loạn nhịp.

Cao Hường Bách để ý nhìn xe hai bên đường, đồng thời nắm chặt tay của Văn Tịch áp sát bên cạnh mình.

Bất chợt trong lòng Văn Tịch dấy lên chút xúc động, chút gì đó yên tâm hơn.

Cao Hường Bách nắm tay cô đi qua bên kia đường.

Bên này đường mới làm một hồ nước nhân tạo không lâu.

Cao Hường Bách nắm tay cô tản bộ bên bờ hồ.

Thật lâu sau, không ai nói với ai lời nào, và tay anh nắm lấy tay cô hình như cũng không có ý định buông ra.

Ngay khoảnh khắc đó, gió lạnh phả phất, Văn Tịch nghe rõ được nhịp tim đang đập loạn nhịp của mình... từng hồi từng hồi: ‘pùm pụp, pùm pụp’ vang lên trong lồng ngực cô, cảm giác như sấn sàng nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào.

Cô ngượng ngùng hai má ửng đỏ, khẽ nhúc nhích muốn rút tay mình ra khỏi bàn tay to lớn của anh, nhưng ai ngờ tay cô bị Cao Hường Bách nắm chặt quá, cô không thể nào giật tay mình ra khỏi tay anh.

Văn Tịch ngẩng đầu nhìn anh.

Cao Hường Bách cũng cúi đầu nhìn cô.

Hai người, bốn mắt nhìn nhau, cảm xúc tình yêu bắt đầu len lõi... hai gò má Văn Tịch ửng đỏ, hơi thở có chút gấp gáp: “Mình, Hường Bách, tôi... tôi cảm thấy những gì Đình Hải nói, nói không sai...”

Nói xong, cô giật mạnh tay mình ra khỏi tay Cao Hường Bách: “Chúng ta như vậy có phải hơi kỳ không?”

“Có cái gì kỳ lạ?”

Cao Hường Bách không những không buông tay Văn Tịch, thậm chí anh còn hơi dùng sức kéo chút, thân hình nhỏ bé của Văn Tịch đã bị anh kéo áp vào ngực anh.

“Hường Bách...”

Văn Tịch ngửa đầu, hồi hộp nhìn anh.

“Anh thích em! Cho nên, như vậy có gì là kỳ lạ đâu?”

Cao Hường Bách cúi đầu nói.

Văn Tịch trở mắt nhìn anh lúc lâu, cô chớp chớp mắt: “Tôi...tôi không biết cậu nói cái gì?”

Cô giả vờ không hiểu.

Con gái mà, những lúc như vậy thì đương nhiên sẽ cảm thấy rụt rè, cô đương nhiên không thể nóng vội trong lúc này được.

Nhưng mà thực tế thì lại có người so với cô lại càng không sót ruột.

Cao Hường Bách thích trêu chọc Văn Tịch, anh áp gần mặt mình với mặt cô vừa cười nói vừa cố tình phả hơi vào môi cô: “Vậy còn em thì sao? Em thích anh không?”

“...tôi, tôi...”

“Hử?”

Cao Hường Bách áp sát gần cô hơn.

Hơi thở của hai người chỉ còn cách nhau khoảng nửa phân.

Cô cảm nhận được rõ ràng hơi thở ma mị của anh thoảng qua mũi mình, anh lại hỏi cô với giọng điệu đầy mê hoặc: “Thích không?”

Văn Tịch nghĩ chắc là mình đã bị trúng tà của anh ta, không thì sao cô lại có thể gât đầu, sao lại có thể thật thà trả lời anh chữ: “thích” được!

Nói xong, Văn Tịch ngượng ngùng đỏ bừng mặt.

“Tôi...từ thích mà tôi nói ...”

Cô còn muốn giải thích thêm, thậm chí cô còn muốn nói: ‘thích’ kiểu bạn bè thông thường.

Nhưng cho dù được phép nói thì cô lại ... nói không nên lời.

Trong lòng cảm thấy vô cùng hồi hộp và ngượng!

Cuối cùng, cô vẫn phải thừa nhận: “Được rồi!Tôi thừa nhận, tôi thích cậu...”

Trước đây thậm chí cô còn dám đưa thư tình cho Đình Hải, và còn dám nói những lời đại loại tỏ tình với Huyền My!

Giờ nhìn lại hai năm vừa rồi, tình sử của cô đúng thật cũng phong phú.

Văn Tịch vừa dứt lời đã cảm giác môi cô nóng lên...

Không đợi cô kịp phản ứng, môi cô đã bị Cao Hướng Bách áp người cúi xuống khóa môi cô lại... trong tích tắc cô còn nghe được giọng nói hơi khàn của anh thấp thoáng vang lên: “Làm bạn gái của anh!”

Câu nói này, không phải lời mời, mà là mệnh lệnh, yêu cầu!!

Cái kiểu không được phép từ chối!!

Văn Tịch bị anh hôn đến đầu óc choáng váng, lời nói của anh lại càng làm cho cô phảng phất như đang bay ở trên không trung.

Đây có thể được coi như là nụ hôn đầu tiên đời thực của cô chẳng?!

Hoặc phải nói rõ hơn là: nụ hôn đắm thắm đầu tiên...

Giờ cô mới biết, thì ra hôn môi là như thế này, cảm giác như vậy... chứ

không phải cái kiểu đơn giản chạm cái rồi thôi...

Cái kiểu hai đầu lưỡi cùng giao nhau, giống như muốn nuốt chửng đối phương, khiến cho cô say mê, cái cảm giác không uống mà say... cả người cô, áp trong lòng anh không hề còn chút sức lực... giống như là cả linh hồn cô đã bị đôi môi nóng bỏng của anh hút sạch!

Ngay khoảnh khắc đó, Văn Tịch đã không còn biết tự chủ, để mặc cho anh tham lam xâm chiếm môi mình... cho đến khi hơi thở của cô có phần khó khăn, Cao Hường Bách mới chịu buông Văn Tịch ra.

Anh vừa mới buông ra thì Văn Tịch đã thở hổn hển, lúc sau mới thở bình thường trở lại.

Cao Hường Bách ôm lấy cô, buồn cười hỏi cô: “Nụ hôn đầu tiên?”

“...Dạ.”

-----oOo-----

Chương 595: Quyết tâm ở lại bên anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Văn Tịch đỏ mặt gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Không biết có phải không...”

Nói xong cô mới cảm thấy có chút ngượng ngùng: “Bữa trước em có hôn qua Huyền My một lần... chỉ là môi em chạm môi cô ấy...”

“...”

Cao Hường Bách nâng mặt cô lên, lại hung hăng hôn cô một cái rồi thả cô ra, cười cười: “Không sao, lát nữa về đánh nó một trận là được rồi!!”

“...”

Bạo lực quá!!

Cao Hường Bách kéo tay Văn Tịch tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa

nói: “Tối hôm nay anh lại phải ở khách sạn một mình rồi...”

“...”

Tim Văn Tịch lại đập thình thịch.

Kiến thức tình yêu của Văn Tịch không thấp và khù khờ như Huyền My, nên đối với câu nói đầy ẩn ý này của đàn ông, cô vẫn có thể nghe hiểu được ẩn ý trong câu nói đó.

Tên này chắc không phải...muốn mời mình qua ngủ chung với anh ta chứ?!

“Anh... chắc ý của anh không phải muốn em...”

Văn Tịch nhin không được lên tiếng hỏi anh.

Nhưng vừa nói dứt lời thì cô liền tự nghĩ sao mình không cần lười đi cho rồi.

“Muốn chứ!”

Cao Hương Bách không hề che giấu: “Nhưng mà, muốn thì muốn, nhưng thực tế là thực tế, anh không thể yêu cầu em về khách sạn ngủ chung với anh được!”

“Nè!!”

Hai má Văn Tịch đỏ bừng: “Ai nói muốn ngủ cùng anh?”

Ánh mắt của Cao Hương Bách có chút rục rủa, anh ôm lấy cô: “Đừng nữa nói này đề tài!”

Cơ thể anh có chút đơ cứng: “Nói nhiều mắc công anh suy nghĩ nhiều, rồi đến lúc đó trong đầu anh toàn những suy nghĩ không tốt! Hơn nữa nếu như em dám ngủ chung với anh, đêm đó chắc chắn anh sẽ không được ngủ...chắc chắn anh sẽ ngủ không được!”

Đương nhiên là anh cũng sẽ không đụng đến cô!

Dù sao thì đối với hai người họ mà nói thì cũng còn quá sớm.

Mối quan hệ của hai người họ cũng chỉ mới chính thức bắt đầu!

Làm quá e chi là khiến cho Văn Tịch sợ mà thôi!

Văn Tịch then thùng đẩy anh ra: “Được rồi, đi thôi! Đưa anh về khách sạn.”

“Về phòng anh tâm sự chút, rồi mới đưa em về ký túc xá nha!”

Thế giới hai người đối với tình yêu mới chớm nở như hai người họ thì thật sự rất đáng quý!!

“Vây cũng được!”

May mắn là khách sạn cách trường học rất gần.

Nhưng mà thông thường khách ở đây đều là những người thành đạt, vì dù sao thì hạ tầng và phong cách của khách sạn cũng rất tốt, nên giá cả cũng khá cao, cho nên sinh viên thông thường không thể ở đây được.

Lúc vừa mới bước vào cùng Cao Hường Bách, thật sự Văn Tịch có chút then, cô sợ bị những sinh viên khác trong trường nhìn thấy.

Bỗng nhiên cô hiểu được cảm giác then thùng mà trước đây Huyền My kể khi lần đầu cô bước vào khách sạn cùng với Đình Hải.

Đúng là ngại thật.

Cô ngậm ngùi đi theo Cao Hường Bách vào khách sạn, rồi nhanh chóng bay vào thang máy, đứng nấp sau lưng Cao Hường Bách.

Hường Bách nhìn bộ dáng này của cô cảm thấy buồn cười: “Nè, em như vậy giống như lạy ông con ở bụi này, em có biết không?”

“Ý gì? Cái gì mà lạy ông con ở bụi này hà?”

“Ý là em rụt rè như muốn nói cho mọi người biết: giờ em đang theo anh vào khách sạn làm chuyện xấu!”

“...Em đâu có theo anh làm chuyện xấu gì đâu?! Hai chúng ta cũng đâu phải đến để làm chuyện đó đâu?! Phòng này rõ ràng là một mình anh ở thôi mà!”

Cao Hường Bách mở cửa phòng, thuận tay đặt thẻ vào khe để thẻ.

Balô anh bỏ đại trên bàn, nói Văn Tịch: “Cứ thoải mái ngồi.”

“Dạ.”

Văn Tịch có chút thận thùng đi theo Hường Bách vào phòng, rồi tiến đến ngồi trên ghế sofa.

Hường Bách thuận tay đóng cửa phòng.

Trong phòng chỉ có cô và anh, Văn Tịch ngại ngùng không biết nên làm gì, có cảm giác đứng ngồi không xong.

Cứ cảm giác không gian có chút gì đó không được tự nhiên...

Cao Hường Bách ngồi xuống góc bàn, nhìn cô dò xét, vẻ ngại ngùng, hỏi hộp của cô đều không lọt qua khỏi mắt anh.

“Để anh pha cho em ly cà phê!”

Cao Hường Bách lên tiếng.

Văn Tịch gật gật đầu: “Dạ.”

“Chỉ có loại hòa tan, nên em chịu khó nha.”

Cao Hường Bách đứng ở quầy bar pha cà phê cho Văn Tịch.

“Không sao, em sao cũng được.”

Cao Hường Bách chuẩn bị nấu nước.

Sau khi cắm điện, chân anh bước một hai bước sai chân đã yên vị kế bên Văn Tịch.

“Sao vậy? Em hỏi hộp vậy, tưởng anh là yêu râu xanh sao?”

Cao Hường Bách lơ đãng cười hỏi cô.

“Không phải!”

Văn Tịch vội vàng giải thích: “Em không phải hỏi hộp, mà là... có chút không quen... À, đúng rồi, lần này anh về ở lại đây bao lâu?”

“Không lâu, thậm chí có thể nói là thời gian có hơi cấp bách.”

“Hả?”

Mắt Văn Tịch hiện lên chút thất vọng: “Vậy cụ thể là khi nào đi?”

Cao Hường Bách nhìn đồng hồ trên tay: “Bảy giờ sáng mai bay, tính từ giờ thì còn mười một tiếng nữa.”

“Vội như vậy sao?”

Văn Tịch có chút buồn, cụp mi xuống: “Em cứ tưởng ít nhất cũng phải hai ngày...”

“Không nữa xa anh sao?”

Cao Hường Bách cười trêu Văn Tịch.

Nhưng Văn Tịch lại cười không nổi.

Sáng mai vừa mở mắt đã phải đưa anh đi, từ lúc anh xuống máy bay đến lúc đưa anh đi, tính ra thời gian bên nhau chưa đến hai tiếng đồng hồ!

“Vậy còn anh?”

Văn Tịch truy hỏi ngược lại anh, giọng nói có phần trầm thấp: “Anh nữa xa em không?”

Mắt Cao Hường Bách thâm sâu, anh đưa tay kéo cô vào lòng: “Thật lòng anh rất muốn nhét em vào va ly rồi đóng gói mang theo đi luôn!”

Nghe xong Văn Tịch bật cười: “VẬY quên đi, va ly của anh chứa không nổi em đâu!”

Nói xong, cô nhanh chóng thoát ra khỏi ngực Cao Hường Bách: “Sáng mai em sẽ đưa anh đi.”

"Không cần đâu! Sớm quá, lại mệt nữa, khỏi đưa anh."

Cao Hường Bách muốn cô có thể ngủ nhiều thêm lúc: “Anh năm giờ đã phải ra sân bay rồi.”

“Không được, em nhất định phải đưa anh đi!”

Văn Tịch kiên trì: “Sáng mai năm giờ em sẽ đến khách sạn tìm anh!”

“Sớm quá, anh không muốn em mệt, vớ lại, không lâu sau là đến kỳ nghỉ rồi, lúc đó anh sẽ trực tiếp bay qua đây đón em về nhà anh, được không?”

“Đến nhà anh sao?”

Văn Tịch nghĩ nghĩ lại có chút lo sợ: “Em cảm giác có chút kỳ lạ! Ba mẹ anh biết mối quan hệ của hai chúng ta, có khi nào nghĩ rằng chúng ta yêu sớm quá không? Rồi sẽ nghĩ em là đứa con gái không đàng hoàng thì sao?”

“Nếu như mà em vì hẹn hò với anh mà bị nói là không đàng hoàng thì chẳng phải em gái anh là hình mẫu của thành phần gái hư sao?”

“Chết... Huyền My mà biết anh nói cô ấy như vậy, chắc chắn sẽ không tha cho anh!”

“Em tuyệt đối không được nói cho Tiểu My biết, không thì anh tiêu đời!”

Nói xong Cao Hường Bách đứng dậy đi pha cà phê cho Văn Tịch.

Văn Tịch đứng lên theo anh: “Để tự em làm!”

“Ngồi đó, không được động đây, nước mới nấu sôi rất nóng!”

“Không sao...”

“Nghe lời, về chỗ ngồi!!”

“Dạ...”

Văn Tịch đành phải ngoan ngoãn quay lại chỗ ngồi ban đầu.

Sau đó, hai người lại nói chuyện qua lại một lúc sau, rất nhanh đồng hồ đã chỉ mười giờ.

Nửa tiếng nữa là ký túc xá trường sẽ đóng cửa.

“Không phải ký túc xá nữ sinh tụi em có giờ giới nghiêm sao?”

Cao Hương Bách nhìn đồng hồ trên tay rồi hỏi Văn Tịch.

“Dạ.”

Văn Tịch thành thật gật đầu.

“Máy giờ vậy?”

“Mười giờ rưỡi.”

“Vậy nhanh lên, anh đưa em về trước!”

Nói xong, Cao Hương Bách đứng dậy cầm lấy áo khoác của Văn Tịch khoát lên cánh tay mình rồi nhìn Văn Tịch.

Nhưng Văn Tịch vẫn ngồi không hề nhúc nhích.

Sau lúc lâu, cô lên tiếng với giọng cực nhỏ: “Sáng mai năm giờ sớm quá, thầy quản viên ký túc xá vẫn chưa đến mở cửa, cho nên...”

Tuy thanh âm rất nhỏ, nhưng Cao Hương Bách vẫn nghe rất rõ ràng.

Cao Hương Bách ngẩn người.

Thoáng suy nghĩ lúc sau rồi anh ngồi thõm xuống trước mặt Văn Tịch.

Ngang tầm nhìn với cô ngồi trên sofa: “Năm giờ sớm quá, em biết mà, anh thật sự không muốn em thức quá sớm để đưa anh! Với lại giờ đang là cuối thu, sáng sớm sẽ rất lạnh.”

“Chính vì như vậy, nên em mới cần phải đưa anh đi! Sáng sớm lạnh như vậy, có em bên cạnh anh vẫn hay hơn là không có ai bên cạnh.”

Văn Tịch cũng có lý do riêng của cô.

Cao Hường Bách nhìn cô lúc lâu: “Em muốn đưa anh đương nhiên là tốt rồi, nhưng với tình hình trước mặt, sáng sớm năm giờ sớm quá, ký túc xá chưa mở cửa, trừ phi...em ngủ lại đây.”

Văn Tịch ngẩng mặt lên nhìn anh.

Cao Hường Bách cũng nhìn cô.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Cao Hường Bách thật thà nói: “Em yên tâm, mỗi người một giường, anh sẽ không làm gì em! Nhưng mà nếu như em muốn thuê một phòng riêng thì anh sẽ không đồng ý, anh không yên tâm một mình em ở một phòng, tự mình em quyết định.”

Cuối cùng, anh cho cô lựa chọn.

Anh đương nhiên tôn trọng quyết định của Văn Tịch.

Văn Tịch cắn môi mình suy nghĩ lúc lâu không lên tiếng.

Cuối cùng, cô hạ quyết tâm: “Vậy em ngủ lại đây! Mỗi người một giường...”

Dù gì cũng ngủ không bao lâu, cho nên chắc không vấn đề gì!

“Em chắc chắn không?”

Cao Hường Bách lặp lại câu hỏi lần nữa.

“Anh chắc chắn sẽ không làm gì em chứ...”

“Đương nhiên.”

Thật lòng mà nói thì trong lòng Hương Bách cũng có chút kỳ vọng.

Với anh thì đương nhiên anh hy vọng cô có thể ở lại với anh, như vậy thì họ sẽ có nhiều thời gian bên nhau hơn.

Dù gì thì đối với hai người họ, thời gian bên nhau vốn dĩ rất hiếm hoi.

“Vậy thì em sẽ ở lại...”

Cao Hương Bách bỗng dung cười lớn vuốt nhẹ vào má cô: “Được.”

Văn Tịch then thụng cười theo.

Thực tế trong lòng cô cũng rất mâu thuẫn, muốn làm cô gái ngoan hiền, nhưng cũng muốn bên cạnh anh, đương nhiên chuyện gì cũng luôn phải có sự lựa chọn, cuối cùng cô quyết định ở lại với anh.

Dù gì thì đã giao hẹn là sẽ không làm gì.

“Em... để em gọi điện cho Huyền My trước, để mắc công cô ấy lo lắng.”

Văn Tịch nói xong, đứng dậy đi đến chỗ cửa sổ gọi điện cho Huyền My.

“Huyền My, là tôi.”

Điện thoại vừa mới gọi thì đầu dây bên kia đã có người bắt máy: “Văn Tịch, cậu với anh mình đi đâu vậy? Về ký túc xá chưa?”

“Chưa...”

Văn Tịch áp a ập ứng trả lời.

“Tôi đã ở dưới lầu ký túc xá rồi, cậu khi nào về hả? Anh tôi có đưa cậu về không?”

“A... không.”

“Hả?”

“E, Huyền My à, tôi... tôi nay tôi không về nha.”

“Hả?”

Huyền My ở đầu dây bên kia có chút bất ngờ: “Cậu không về ký túc xá vậy cậu ngủ ở đâu?”

“Tôi...”

“Ngủ cùng anh tôi?”

Huyền My lập tức nghi ngờ: “Văn Tịch, cậu đưa điện thoại cho anh tôi nghe!”

Cô đột nhiên nhớ lại những lời anh cô nói với mình trong bữa tiệc tự chọn năm ngoài, chết tiệt... anh hành động sớm vậy sao?!

“Huyền My, đây... đây không phải là ý của anh cậu...”

Nhất thời Văn Tịch không biết phải làm thế nào, ngược lại Cao Hương Bách đã đoán được tình hình, lấy điện thoại từ tay Văn Tịch: “Để anh nói với Tiểu My.”

Văn Tịch đành đưa điện thoại cho Hương Bách.

“Anh, anh như vậy là ý gì? Anh phải nói rõ ràng cho em biết, rốt cuộc anh muốn làm gì Văn Tịch hả?”

Huyền My có phần kích động ở đầu dây bên kia điện thoại.

-----oOo-----

Chương 596: Anh không thể chờ đợi nữa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mặc dù cô rất rất muốn để cho Văn Tịch làm chị dâu của mình, thế nhưng nếu anh trai cô bắt nạt cô ấy, cô nhất định sẽ không tha cho anh ấy!

“Anh và Văn Tịch đang ở cùng nhau!”

Cao Hường Bách nói thẳng với cô.

“Ở cùng nhau!”

Huyền My sững sốt.

Cô suy nghĩ một lát rồi nói: “Ở cùng nhau, vậy thì không được!! Hai người cũng tiến triển quá nhanh rồi đó!! Em còn tưởng rằng anh chính là tên lừa đó!”

Cao Hường Bách không để ý đến em gái của mình.

“Anh nói gì đi chứ?? Anh đừng cho là em không biết gì, có phải anh đã sớm âm mưu định không yên phận với Văn Tịch rồi không? Nếu hôm nay anh dám đụng cô ấy, em sẽ liều mạng với anh!”

Huyền My hét lên với khí thế rất hùng hổ.

“Bé ngọc, em đừng cho rằng anh cũng giống như Đình Hải nhà em mà phát điên lên như thế?”

“Cái gì?!! Anh mới phát điên đó! Cả nhà anh đều phát...”

Lúc nói tới về sau, suýt chút nữa Huyền My đã bật thốt lên, chỉ có điều cũng may là đầu óc cô xoay chuyển khá nhanh, đã vội vàng ngừng lại: “Em thấy anh mới đúng là phát điên!!”

Mắng cả nhà cô, chẳng phải là mắng cả cô và ba mẹ cô sao? Vậy thì không được!!

Cao Hường Bách ở trong điện thoại cười mỉa mai: “Em cho rằng mỗi đôi tình nhân ngủ trong khách sạn đều làm những chuyện giống như em và Đình Hải đã từng làm sao? Em đừng có áp đặt những suy nghĩ dơ bẩn đó lên trên người anh!! Anh vẫn còn ngây thơ hơn Đình Hải nhà em rất

nhiều!! Bé ngốc à...”

Nói xong, giơ ngón cái, nhấn ấn phím tắt sau đó... trực tiếp cúp máy!!

“...”

Văn Tịch đang đứng bên cạnh, cô nhìn thấy cảnh này thì không biết nói gì.

Ở đầu bên kia, Huyền My tức đến nổ phôi đi mách lẻo với Đình Hải.

Hai lỗ mũi nhỏ suýt chút nữa thì thở ra khói rồi.

Đình Hải nhìn thấy dáng vẻ của cô như vậy thì có chút buồn cười: “Rốt cuộc hai người đã nói gì vậy?”

“Anh ấy đã đưa Văn Tịch vào trong khách sạn rồi!!”

“...”

Tốc độ này, quả thực quá nhanh rồi!

Xem ra Văn Tịch còn dễ lừa hơn bé ngốc đang đứng trước mặt anh!

“Anh của em bụng dạ rất khó lường!”

Đương nhiên Đình Hải đứng về phía Huyền My rồi.

“Anh cũng cảm thấy như vậy đúng không?”

“Rất rõ ràng.”

“Không được không được, em phải đi cứu Văn Tịch mới được!!”

“...Em muốn cứu như thế nào?”

“Bây giờ em sẽ đi tìm cô ấy ngay!!”

“Này...”

Đình Hải vội vàng kéo Huyền My trở lại: “Em tuyệt đối đừng nên kích động! Chuyện này không đến lượt em phải quản! Hơn nữa, người bụng dạ khó lường mà em phát điên đó chính là anh trai em!”

“Nhưng Văn Tịch là chị em tốt của em!!”

Huyền My quả thật chính là người không lò xanh mở rộng chính nghĩa.

“Vậy ngộ nhỡ chuyện ngày hôm nay, đúng là chị em tốt của em cũng muốn ở lại đó thì sao? Hoặc là nói, thật ra anh của em căn bản không có suy nghĩ dơ bẩn đó thì sao? Đương nhiên, mặc dù xác suất về sau thấp đến mức gần như bằng không.”

“...”

Xác suất thấp đến mức gần bằng không, vậy thì nói cũng như không!

“Nhưng ngộ nhỡ xảy ra chuyện như vậy, em lại đi qua đó, em sốt ruột lo lắng cho Văn Tịch như vậy, tư thế giống như bị em bắt gian, như vậy sẽ làm cho người ta xấu hổ đến mức không còn mặt mũi nào nữa.”

“Vậy bây giờ phải làm sao đây? Em rất lo lắng cho cô ấy...”

“Ngốc ạ! Đó chính là anh trai của em, em lo lắng làm gì chứ?”

“Không được, em lo lắng Văn Tịch sẽ chịu thiệt! Anh của em tuyệt đối chính là hạng người t*ng trùng xông lên não, lúc trước chính miệng anh ấy đã nói với em, anh ấy đã có suy nghĩ đó với Văn Tịch, không được không được, càng nói như vậy thì em càng lo lắng hơn, em quyết định rồi, em phải đi tới thuê một căn phòng sát vách bọn họ, có thể theo dõi bọn họ bất cứ lúc nào!!”

“... Cao Huyền My, em thật sự cho rằng em đang đóng phim sao?”

Phân cảnh này căn bản chỉ xuất hiện trên phim truyền hình, hoặc trong các cuốn tiểu thuyết thôi, có được không?!

“Lại nói, cho dù em ở phòng sát vách với bọn họ thì thế nào? Em có thể biết bọn họ đang làm gì sao? Giữa các căn phòng đều có một bức tường cách âm rất dày! Trừ phi em có mắt nhìn xuyên tường.”

“Không, không cần phải nhìn thấy!”

Cao Huyền My xoa xoa cằm của mình, vẻ mặt rất nghiêm túc nói: “Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của em mà nói, nếu như anh trai em và Văn Tịch có làm chuyện gì đó, chắc chắn Văn Tịch sẽ bị đau đến hét lớn lên, hoặc là chiếc giường sẽ bị rung lắc đến mức phát ra tiếng ‘cót két’, còn có tiếng TV đột nhiên được mở rất to... Vậy thì chắc chắn là họ đang làm điều gì đó rất mờ ám!! Lúc đó, em sẽ đi tới bấm chuông cửa phòng bọn họ, nhất định anh em sẽ không thể làm gì khác là đi ra mở cửa cho em. Như vậy thì chắc chắn hai người bọn họ sẽ không phát sinh chuyện gì hết!”

“...”

Đình Hải chỉ cảm thấy đầu của mình rất đau.

Cô còn có thể nói dựa vào kinh nghiệm của mình sao!

Rốt cuộc bé ngốc này có biết hay không, một khi cô đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, cộng thêm tiếng chiếc giường rung lắc, âm thanh trong TV đột nhiên được mở lớn, điều này đã chứng minh... bọn họ sớm đã bắt đầu rồi!

Màn dạo đầu đã làm xong hết rồi, đã tiến vào vấn đề chính rồi, bây giờ cô đi tới đó, không phải là đi phá hủy phong cảnh sao?

Lại nói, không phải đi cũng công cốc sao!

Huyền My cảm thấy ý tưởng này của mình rất hay, sau khi nói xong lập tức nhấc chân chạy đi, Đình Hải không ngăn cản cô lại được, cuối cùng không thể làm gì khác là cùng cô đuổi tới khách sạn.

Huyền My biết số phòng của anh trai mình, cũng may là khi hỏi nhân viên quầy lễ tân thì biết, ở bên cạnh phòng bọn họ vẫn còn một phòng trống.

Huyền My không hề nghĩ ngợi lập tức thuê căn phòng đó.

“Tôi muốn thuê căn phòng đó.”

Sau khi nhận chìa khóa phòng, cô chạy thẳng lên lầu.

Đình Hải đuổi theo phía sau cô.

Lúc đi ra khỏi thang máy, lướt qua phòng của Cao Hương Bách, Huyền My giống như một tên trộm, lén lén lút lút đứng bên ngoài phòng bọn họ nghe trộm, thậm chí còn muốn thông qua mắt mèo để nhìn vào bên trong.

Đình Hải nhìn thấy dáng vẻ ngu ngốc của cô thì không biết nói gì.

Kéo cô, sau đó lập tức quét thẻ phòng của mình, ném cô vào trong phòng.

“Ây ya! Anh kéo em làm gì vậy! Em còn chưa nghe thấy manh mối gì!”

Huyền My thật sự rất sốt ruột.

“Em còn đứng ở bên ngoài nghe lén mấy phút nữa, chắc chắn bảo vệ sẽ lên đây bắt em ngay lập tức, em có tin không, người khác không biết còn tưởng rằng em chính là kẻ trộm đó!”

“...”

Huyền My xoa xoa mũi của mình: “Em giống người xấu đến vậy sao?”

“Rất giống với người xấu!”

“...”

Huyền My lập tức xông tới, áp tai lên tường nghe: “Như vậy có được không?”

“...” Đình Hải khoanh tay trước ngực, nhìn cô không nói gì.

“Em định cả buổi tối hôm nay cứ đứng nghe như vậy?”

Anh vừa nói vừa cởi áo khoác của mình.

Tiếp theo đó là quần dài, áo sơ mi...

“Này, anh... làm gì vậy?”

“Em đừng để ý tới anh...”

Đình Hải phát phát tay với Huyền My, sau đó chỉ tay về phía bức tường:
“Em cứ lo chuyện nghe lén của em đi! Anh đi tắm rồi đi ngủ.”

“... Em không phải là nghe lén, việc em đang làm được gọi là nghe giám sát! Em là vì bảo vệ người khác nên mới tới đây, không phải vì muốn nghe lén việc riêng tư của người khác!”

Còn nói những lời dễ nghe như vậy!!

Nhưng Đình Hải căn bản không quan tâm đến cô, trực tiếp cởi quần áo đi vào trong phòng tắm để tắm rửa.

Lúc anh tắm xong đi ra ngoài, Huyền My vẫn còn duy trì tư thế cũ, đứng sát bên vách tường, dán tai lên trên đó, không hề nhúc nhích.

Đình Hải thật sự rất khâm phục nghị lực của cô!

Đình Hải mặc áo ngủ, xốc chăn lên, chui vào trong chiếc giường lớn rất thoải mái kia.

Anh lười biếng nằm trên giường, nhìn Huyền My đang đứng ở phía đối diện, không nhịn được hỏi cô: “Có nghe thấy gì không?”

“Không có...”

Huyền My lắc đầu, nhú mày, hình như có chút nản lòng, cuối cùng cũng cam lòng rời khỏi bức tường, đi tới cạnh giường của Đình Hải: “Không nghe thấy tiếng gì hết, Đình Hải, anh nói xem chẳng nhẽ em thật sự đã hiểu lầm anh trai em sao?”

Thật ra... Đình Hải rất muốn nói cho cô biết, tất cả các bức tường ở trong khách sạn này... đều được cách âm!

Nhưng sao anh có thể không biết xấu hổ mà dập tắt lòng hăng hái đang

sôi sục của cô chứ!

Hơn nữa, ngộ nhỡ nếu như cô biết được, cô sẽ gấp gáp đi qua bên đó bấm chuông cửa thì làm thế nào?

Đương nhiên, những điều này cũng không phải là điều quan trọng nhất! Quan trọng nhất chính là, anh lo lắng sau khi cô biết được chân tướng, sau khi cô âm ỉ xong, lại la hét muốn trở về ký túc xá... Không dễ gì hai người mới có một không gian riêng tư, nếu cứ biến mất như vậy, thật sự rất lãng phí!!

“Có mệt không?”

Đình Hải hỏi cô, vươn tay ra ôm lấy cô, để cho cô ngồi xuống bên giường, vuốt mái tóc dài của cô: “Em nhìn em xem, chơi đùa đến mức đầu toàn mồ hôi, tóc cũng thấm ướt hết rồi, mau đi tắm rửa đi! Bên này, anh sẽ canh chừng giúp em, có động tĩnh gì anh sẽ gọi cho em.”

“Bên đó thật sự không có động tĩnh gì.”

“Nói không chừng là do em suy nghĩ quá nhiều! Hai người bọn họ chỉ đơn thuần là đắp chăn trò chuyện với nhau thôi! Chẳng lẽ nguyên một buổi tối mà không có động tĩnh gì sao, em cũng đã dán tai lên tường cả một buổi tối rồi mà? Mau đi tắm rửa trước đi!”

Đình Hải thúc giục cô.

Huyền My ngẫm nghĩ một lát, sau đó gật đầu: “Được rồi, vậy em đi tắm trước, cả người đều bốc một mùi chua rồi.”

Đình Hải không còn gì để nói.

Anh chỉ mới nghe nói chuyện bắt gian giữa hai vợ chồng, đây chính là lần đầu tiên anh nghe thấy chuyện bắt gian giữa hai anh em.

Sau khi tắm xong, Huyền My bọc một chiếc áo tắm màu trắng dùng một lần, từ trong phòng tắm đi ra ngoài, lần này Đình Hải đang nằm trên giường xem TV.

Huyền My lập tức đi lướt qua anh, đi tới bức tường ở phía đối diện,

miệng nhỏ còn lẩm bẩm nói: “Bọn họ không có động tĩnh gì sao?”

“Em hy vọng hai người bọn họ không có động tĩnh hay có động tĩnh đây?”

“Đương nhiên là không có động tĩnh rồi! Ấy ya, Đình Hải, anh mở tiếng TV quá lớn rồi, em không nghe thấy gì hết!”

Cô bắt đầu oán giận.

Đình Hải không thể làm gì khác là bật nhỏ tiếng TV lại một chút.

“Nhỏ hơn nữa đi, em vẫn không nghe rõ...”

Huyền My tiếp tục yêu cầu.

Đình Hải không chịu đựng được nữa, trực tiếp xóc chăn đứng dậy, sải bước về phía cô.

Không đợi Huyền My phản ứng lại, cả người cô đã bị Đình Hải bế lên, đi về phía giường ngủ.

“Ấy ya! Anh làm gì vậy, làm gì vậy...”

Huyền My ngơ ngạo thành một đường cong nhỏ trong ngực anh.

Dù sao thì được anh ôm cũng rất thoải mái!

Đối với phụ nữ mà nói, có thể được đàn ông bế ở trên tay, cảm giác đó... thật sự rất hạnh phúc!! Rất có cảm giác được chinh phục!

“Làm gì sao?”

Đình Hải nhướn mày: “Đương nhiên là đi ngủ!”

Anh nói xong, ném cô xuống chiếc giường lớn, không đợi Huyền My phản ứng lại, thân hình to lớn của Đình Hải đã đè lên người Huyền My.

“Nhưng hai chúng ta tới đây là để nghe lén...”

Huyền My được anh đè ở dưới thân, thế nhưng cô vẫn không quên mục đích ban đầu của mình.

Đình Hải sớm đã không thể chờ đợi được nữa, nụ hôn mặc ý rơi trên khuôn mặt, trên môi cô: “Không cho phép em náo loạn nữa, đi ngủ thôi!”

“Nhưng mà Văn Tịch... ô ô ô...”

Cô vẫn chưa nói xong, giọng nói đã bị Đình Hải hung hăng cắn nuốt, đôi môi đã bị anh chặn lại.

Theo sau đó, cô vẫn chưa kịp lấy lại ý thức, đã bị một bàn tay lớn của Đình Hải cởi sạch, anh tiện tay ném áo ngủ xuống dưới thảm.

“Đình Hải...”

Huyền My thở ra một hơi dài, bàn tay nhỏ chống đỡ lồng ngực rắn chắc của anh: “Nếu ngộ nhớ Văn Tịch xảy ra chuyện gì...”

“Anh của em sẽ chịu trách nhiệm!!”

Đình Hải căn bản không muốn để ý đến Văn Tịch, nói thật, anh không hề quan tâm đến vấn đề tình cảm và tình huống của đôi tình nhân ở phòng bên cạnh kia, bây giờ anh chỉ quan tâm đến người phụ nữ đang ở dưới thân mình!

Anh đã kiềm nén rất lâu rồi!

Nếu anh còn kiềm nén nữa, chỉ sợ sẽ bị nghẹn đến hồng mắt!

Vì vậy anh không thể chờ đợi nữa!

-----oOo-----

Chương 597: Phòng bên cạnh ồn quá

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đình Hải nói xong, thuần thực ăn sạch Huyền My đang nằm dưới thân.

Động tĩnh ở trong phòng quả thật rất lớn, cho dù hiệu quả cách âm ở trong khách sạn vẫn luôn ở trạng thái rất tốt dưới mọi tình huống, thế nhưng cũng làm cho người ở phòng bên cạnh nghe thấy.

Những tiếng hét đầy phấn khích...

Động tĩnh này đã làm phiền đến Cao Hường Bách.

Cũng không biết là ai đang ở phòng bên cạnh, lại hung mãnh đến như vậy.

“Phòng bên cạnh ồn quá!”

Văn Tịch không nhịn được làm bầm, có chút lo lắng hỏi Cao Hường Bách: “Có phải phòng bên cạnh đang đánh nhau không? Chúng ta có nên đi qua hỏi tình hình như thế nào không, hoặc là chúng ta thông báo cho bảo vệ của khách sạn đi? Nghe có vẻ rất hung mãnh, đừng để đến lúc đó lại xảy ra mạng người!”

“...”

Quả thật rất có thể sẽ xảy ra mạng người!

Vừa dứt lời, hai người lại nghe thấy tiếng hét phấn khích vang lên từ phòng bên cạnh, dọa Văn Tịch phải giật mình: “Tại sao tiếng hét lại giống Huyền My như vậy?”

“Huyền My???”

Cao Hường Bách cũng kinh ngạc.

“Không thể nào? Không thể là cô ấy được!”

Phòng bên cạnh chính là đang làm chuyện đó, sao có thể là em gái của anh được!

“Không được, nếu ngộ nhớ chính là cô ấy... Ngộ nhớ cô ấy lo lắng cho em, rồi chạy tới đây tìm em, nếu thật sự xảy ra chuyện thì làm thế nào?”

Em phải nhanh chóng gọi cho cô ấy...”

Văn Tịch càng nghĩ càng lo lắng, vội vàng lấy điện thoại của mình ra, gọi cho Huyền My.

“Reng reng reng...”

Trong túi xách, điện thoại của Huyền My không ngừng vang lên.

Lúc đầu, hai người bọn họ thật sự chiến đấu hăng hái đến mức quên mình, cho nên căn bản không hề nghe thấy, sau đó cuối cùng cũng nghe thấy tiếng chuông, thế nhưng cả hai người đều không để ý tới, vẫn tiếp tục quên mình, sau đó cuối cùng Huyền My không thể nghe nổi nữa, cô thở ra một hơi, khó khăn đẩy Đinh Hải đang ở trên người mình: “Em... em nghe điện thoại trước...”

“Này! Mau lên cho em!! Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?”

Huyền My vội vàng lấy điện thoại từ trong tay Đinh Hải.

Đinh Hải cũng không hề nhàn rỗi, khi Huyền My nghe điện thoại, anh vẫn tiếp tục nắm lên người cô, bận rộn công việc của mình.

Huyền My vỗ lên lưng của anh, nhắc nhở anh không được âm ỉ, vừa nghe điện thoại của Văn Tịch.

“Văn Tịch...”

“Huyền My, cậu đang ở đâu vậy? Tại sao lâu như vậy mới nghe điện thoại của tớ?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói có chút lo lắng của Văn Tịch.

“Tớ... tớ đang ở trong ký túc xá.”

Huyền My nói dối.

Cô còn có chút chột dạ nói: “Tớ đang ngủ, cho nên nghe điện thoại hơi trễ một chút...”

“Tớ thật sự đã ngủ rồi! Ngủ rồi...”

Văn Tịch buồn bực nhìn Hường Bách đang nhìn vách tường sát vách:
“Ồn như vậy, sẽ không làm phiền đến giấc ngủ của anh chứ?”

Văn Tịch ngây thơ hỏi Hường Bách.

“Sẽ.”

Đương nhiên là sẽ làm phiền rồi.

Giọng nói của Cao Hường Bách vô thức khàn hơn một chút, đôi mắt mang ý tứ sâu xa nhìn Văn Tịch: “Em có biết phòng bên cạnh đang làm chuyện gì không?”

Văn Tịch lắc đầu, vẻ mặt mơ hồ hỏi Hường Bách: “Không phải đang đánh nhau chứ?”

Cao Hường Bách cười xấu xa: “Bọn họ đang đánh nhau ở trên giường...”

“Hả?”

Văn Tịch sững sốt.

Sau đó cô lập tức hiểu ra, khuôn mặt đỏ lên, có chút không dám tin:
“Không... không phải chứ...”

Khóe miệng của Cao Hường Bách vẫn cong lên một nụ cười xấu xa như cũ: “Sau này em sẽ rõ.”

“...”

Văn Tịch xấu hổ ngồi xuống chiếc giường của mình, trốn ở trong chăn, khuôn mặt đỏ bừng nhỏ giọng nói với Cao Hường Bách: “Thời gian không còn sớm nữa, anh mau đi ngủ đi!”

-----oOo-----

Chương 598: Tốt nghiệp rồi kết hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Có phải người đàn ông ở phòng bên cạnh đã cắn thuốc không? Tại sao lại không hề suy giảm trong một thời gian dài như vậy?!

Thật là khiến người khác cảm thấy chán ghét!

Cũng làm phiền đến người khác.

Cảm giác này giống như nhìn người khác ăn thịt heo, chính mình lại muốn ăn đến chảy nước miếng rồi, huống hồ trước mặt mình còn đặt một miếng thịt heo thơm phức thế nhưng...chính mình chỉ có nhìn ngắm, không thể nếm được.

Điều này quả thật đã khiêu chiến tính nhẫn nại của Cao Hường Bách!

Nói chung, đây chính là một buổi tối xảy ra rất nhiều chuyện.

Văn Tịch không ngủ, anh cũng không ngủ.

Còn phòng bên cạnh thì sao?

Vẫn luôn âm ỉ suốt đêm!!

Đình Hải hoàn toàn muốn bù đắp hết sự đói khát trong mấy tháng gần được nửa năm qua của mình, làm cho Huyền My ở trên giường không ngừng kêu gào, hết lần này đến lần khác, cuối cùng sau khi Huyền My liên tục cầu xin, anh mới không đành lòng buông tha cho cô.

Cuối cùng cũng nghỉ ngơi khoảng hai tiếng, lúc đồng hồ chỉ 2 giờ sáng, Huyền My lại bị Đình Hải náo loạn cho tỉnh, kết quả lại một lần mây mưa nữa... Cuối cùng, cả một đêm thời gian ngủ chỉ có hai ba tiếng, những thời gian còn lại đều là đung đưa chiếc giường, mãi đến khi 6 giờ sáng, cuối cùng phòng bên cạnh cũng thu dọn hành lý định rời đi, bên bọn họ cũng coi như được tiến vào mộng đẹp.

Cao Hường Bách xách hành lý đi ra ngoài, lúc đi qua căn phòng sát vách, anh rất muốn xông vào bên trong đánh đôi nam nữ đó một trận, quả thật là khinh người quá đáng mà!!

Nếu như anh biết người ở bên trong chính là Đình Hải và em gái của anh... Không biết cảnh tượng đó sẽ như thế nào đây?!

Thoáng chốc, đã đến kỳ nghỉ đông.

Sau khi Văn Tịch đi thăm hỏi người trong nhà xong, sẽ đi theo hai anh em nhà Huyền My, và Đình Hải đi tới thành phố A.

Nhà họ Cao, ở bên ngoài cửa...

Trải qua hai kỳ nghỉ, cộng với thỉnh thoảng những dịp cuối tuần, Đình Hải đã đi ra đi vào nhà học Cao như cơm bữa.

Còn Văn Tịch thì đứng ở bên ngoài cửa ngại ngần không dám đi vào, cũng may Vũ Quỳnh sớm đã phát hiện ra, vội vàng đi ra bên ngoài đón: “Ây ya, con chính là Văn Tịch, bạn tốt của Huyền My sao? Nhìn xem này, trông điềm tĩnh, xinh đẹp quá...”

Vũ Quỳnh vừa nhìn thấy Văn Tịch đã khen không ngớt.

“Dì Vũ...”

Văn Tịch vội vàng lễ phép chào một tiếng, nở một nụ cười ngoan ngoãn: “Thật ngại quá, cháu đã làm phiền dì rồi.”

“Sau này đều là người một nhà, còn nói làm phiền với không làm phiền gì chứ!”

Vũ Quỳnh cười đến cong chân mày.

Văn Tịch thẹn thùng.

Trong lúc nhất thời cô không biết phải nói gì mới tốt, chỉ ngượng ngừng nhìn Huyền My và Hường Bách đang đứng bên cạnh.

Hường Bách nhếch miệng cười, một tay nắm lấy tay cô, một tay xách hành lý đi vào trong.

“Đình Hải, người nhà con có ở đây không? Nếu không thì cứ ở nhà của

chúng ta mấy ngày trước, con nhìn xem, không dễ gì mọi người mới ở cùng nhau, rất náo nhiệt có đúng không?”

Vũ Quỳnh rất nhiệt tình mời Đình Hải.

Đình Hải liếc nhìn Huyền My với thâm ý khác, giống như đang đợi câu trả lời của cô.

Huyền My không được tự nhiên xoa xoa mũi, không nhìn anh cũng không nhìn mẹ mình.

Cô làm bộ như không nghe thấy gì.

“Vâng.”

Đình Hải đồng ý, mỉm cười: “Cảm ơn dì Vũ.”

Huyền My vừa nghe thấy Đình Hải đồng ý, khóe miệng nhếch lên một đường cong.

“Cảm ơn cái gì, đừng khách khí như vậy! Nào nào, mau đi vào nhà đi.”

Vũ Quỳnh vừa chào hỏi với Đình Hải vừa đi vào trong.

Đã lâu rồi nhà họ Cao không náo nhiệt như vậy, trong nhà chỉ có hai người, trong nháy mắt đã thành sáu người, điều này đã làm cho Vũ Quỳnh cực kỳ vui vẻ, cả ngày ở trong nhà bận rộn, nào là làm món tráng miệng, nào là thu dọn phòng, bận đến mức không thấy mặt mũi.

Vũ Quỳnh rất hài lòng với Văn Tịch, mà thái độ của nhà họ Cao đối với Văn Tịch cũng không giống như thái độ đối với Đình Hải năm đó.

Năm đó, lúc Đình Hải xuất hiện trong nhà họ Cao, Cao Hương Dương cảm thấy con gái bảo bối của mình bị Đình Hải cướp mất, thế nhưng Văn Tịch lại không giống như vậy, đây là món hời của nhà họ Cao, lại nói, còn là một cô vợ tốt!

Trên bàn ăn, Cao Hương Dương nhìn con trai và con gái của mình, còn có con dâu và con rể nữa, ông không khỏi thở dài: “Xem ra các con đã lớn hết rồi, ba cảm thấy mình đã già rồi, chớp mắt hai con đã sắp thành

gia lập nghiệp hết rồi!”

“Lão ba! Ba vẫn còn rất trẻ! Đợi đến khi chúng con thành gia lập nghiệp vẫn còn mấy năm nữa, ba đừng lo lắng làm gì?”

Huyền My vội vàng an ủi ba của mình.

“Ba vẫn còn trẻ, con gọi ba là lão ba làm gì?”

Cao Hường Dương nói xong, vươn tay cung chiều vỗ nhẹ vào trán Huyền My: “Con đó, mấy năm gần đây, ta thấy con chính là không thể chờ đợi được nữa muốn gả cho người ta rồi!”

“Ba này...”

Huyền My then thừng nhìn Đình Hải: “Con vẫn còn nhỏ! Gả gì chứ...”

“Đã 20 tuổi rồi, con cũng không còn nhỏ nữa!”

Vũ Quỳnh cũng vội vàng chen vào một câu: “Con cũng đừng coi mình vẫn còn là đứa nhỏ! Ở tuổi của con, mẹ đã đính hôn với người ta rồi!”

“Mẹ, mẹ còn trẻ như vậy đã đính hôn ba rồi?!”

Huyền My kinh ngạc hỏi một câu.

Sắc mặt của Cao Hường Dương trầm xuống, ho khan.

Vũ Quỳnh nở nụ cười: “Ai nói với con là mẹ đính hôn với ba? Năm đó mẹ không thèm để ý đến ba của con!”

“Woa!! Lại kịch tính như vậy!! Mẹ, vậy lúc trước mẹ đính hôn với ai vậy? Tại sao cuối cùng mẹ lại cưới ba của con chứ?”

Huyền My tò mò truy hỏi, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía ba của mình, dùng khuỷu tay đụng vào ông: “Ba, ba rất tốt đó! Như vậy mà ba cũng có thể theo đuổi mẹ, cái cuộc đào góc tường này... rất sắc bén đó?”

“Cái gì mà đào góc tường!! Năm đó mẹ con là của ba! Là người đó chen chân vào thôi!”

Nhắc đến chuyện này, dáng vẻ của Cao Hường Dương vẫn rất ghen tuông.

“Ba, đã nhiều năm như vậy mà ba vẫn còn ghen sao?”

Cao Hường Bách cũng không nhịn được trêu chọc ba mình.

Văn Tịch và Đình Hải ngồi ở bên cạnh cũng mím môi cười.

“Các con đừng chỉ quan tâm đến việc cười! Chuyện tình cảm nam nữ chỉ cần chưa kết hôn, cho dù có yêu sâu đậm đến cỡ nào, cũng có thể xảy ra biến cố bất cứ lúc nào, Huyền My, con và Đình Hải từ khi quen biết nhau cũng được mười mấy năm rồi, quan hệ yêu đương cũng gần hai năm rồi, giữa hai người gần như đã hiểu rõ về đối phương. Không bao lâu nữa Đình Hải sẽ tốt nghiệp, một khi đã tốt nghiệp Đình Hải sẽ được xem là người trưởng thành, đợi một năm sau khi con tốt nghiệp, hai người các con đều là người trưởng thành rồi, đến lúc đó nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ba hy vọng hai con có thể nhanh chóng kết hôn!”

Điều này có nghĩa là...

Tốt nghiệp xong liền kết hôn!

Hiển nhiên Huyền My không ngờ rằng, đột nhiên ba mình lại nói ra những lời như vậy.

Còn đối với Đình Hải, anh không hề có biểu hiện kinh ngạc gì đối với những lời của Cao Hường Dương, vẻ mặt của anh vẫn vui vẻ như cũ.

“Ba, tốt nghiệp xong liền kết hôn, có phải... quá sớm hay không?”

Huyền My nói xong, sau đó liếc nhìn Đình Hải đang ngồi ở phía đối diện: “Hơn nữa, Đình Hải vẫn còn tiếp tục học nghiên cứu!”

“Anh nghĩ, đối với việc học nghiên cứu của anh mà nói, cũng sẽ không có ảnh hưởng gì với việc gì! Anh tin rằng, anh có năng lực cân bằng giữa việc học, gia đình và sự nghiệp.”

Đình Hải tràn đầy tự tin.

Điều này ngược lại cũng đúng, với thực lực của anh muốn cân bằng giữa việc học, gia đình và sự nghiệp, thật sự không hề khó.

Thật ra Huyền My không biết, chỉ cần có trái tim, muốn cân bằng ba điểm này, đối với bất kỳ người nào cũng không hề khó!

“Chú dì, nếu đã nói tới vấn đề này, đúng lúc cháu cũng muốn xin ý kiến của chú dì, mấy ngày nữa ba mẹ cháu sẽ từ Canada trở về, cháu muốn dẫn Huyền My qua nhà cháu ở mấy ngày để làm quen với ba mẹ cháu, qua mấy ngày nữa, cháu sẽ sắp xếp cho hai bên gia đình gặp nhau, ăn một bữa cơm, chú dì thấy có được không?”

“Được đó! Vậy thì quá tốt rồi!”

Cao Hường Dương lập tức đồng ý.

Nói thật, ông đã sớm muốn gặp mặt ba mẹ của Đình Hải rồi.

Con gái nhà mình đã yêu con trai nhà người ta mấy năm rồi, mắt thấy đã sắp bàn đến chuyện kết hôn rồi, vậy mà vẫn chưa gặp mặt phụ huynh ở bên đó, điều này quả thật có chút không thích hợp, lại nói, ông vẫn chưa biết ba mẹ chồng của con bé là người như thế nào?

Ngộ nhỡ gặp phải bà mẹ chồng ác độc thì sao?

Chỉ có điều, nhìn Đình Hải được nuôi dưỡng rất tốt, lại còn xuất sắc như thế, chắc có lẽ ba mẹ của cậu ta cũng là những người tài rất xuất sắc!

“Đình Hải, dì nhớ là dì với mẹ của con đã từng gặp mặt nhau vào 10 năm trước rồi, có đúng không?”

Vũ Quỳnh nở nụ cười, liếc nhìn con gái đang ngồi bên cạnh.

Huyền My đuối lý đến mức hận không thể vùi mặt mình vào trong bát cơm ở trước mặt: “Mẹ, chuyện bé như hạt đậu đó cũng đã qua 10 năm rồi, chúng ta đừng nhắc tới nó nữa!!”

Ngay cả mẹ cô cũng còn nhớ, vậy thì chắc chắn mẹ của Đình Hải cũng

không thể quên được.

Dù sao thì năm đó, con trai của bà cũng bị cô bắt nạt đến rất thảm.

Huyền My chợt dạ đến mức bới bới cơm trong chén, vừa muốn đi tới đó thế nhưng cô lại không dám đi đối mặt với ba mẹ của Đình Hải.

“Đình Hải, nếu như ba mẹ của anh vẫn còn nhớ đến chuyện em đánh anh lúc còn bé thì làm thế nào?”

Cuối cùng, Huyền My cũng không nhin được hỏi Đình Hải một câu.

Đình Hải không nhanh không chậm ăn cơm ở trong bát, sau đó nuốt xuống, lúc này mới ung dung trả lời cô: “Anh đã sớm nói mẹ anh rồi, rất bất ngờ chính là bà ấy cũng nhớ đến em!”

“...”

Huyền My chỉ cảm thấy te cả da đầu: “VẬY... vậy bà ấy nói như thế nào?”

Đình Hải buồn cười nhìn cô: “Em cảm thấy bà ấy còn có thể nói gì chứ?”

“...”

Huyền My căng thẳng đến mức xới xới cơm trong bát.

“Em yên tâm! Ba mẹ anh rất dễ gần!”

Đình Hải an ủi Huyền My.

Mặc dù Đình Hải nói như vậy, thế nhưng Huyền My vẫn kinh sợ đến mức chảy mồ hôi lạnh khắp người.

Rất dễ gần...

Năm đó cô đã cào con nhà người ta thành bộ dạng giống như quỷ đó, cho dù có dễ gần như thế nào cũng không cho cô một sắc mặt tốt được!

Haizz...

Huyền My liên tục thở dài, sớm biết như vậy, năm đó cô đã không cùng anh trai làm ra chuyện như vậy!!

Đúng là, đều do anh trai cô đã giựt dây!!

Văn Tịch đang lục lọi quần áo của mình ở trong vali, lúc cô chuẩn bị đi tắm rửa, bỗng dung cửa phòng ngủ vang lên tiếng gõ cửa, sau đó cô nhìn thấy Cao Hướng Bách đang bung một đĩa trái cây từ bên ngoài đi vào.

Văn Tịch theo bản năng vội vàng giấu quần áo của mình ra phía sau.

Trên tay cô chính là nội y...

Dù sao thì cũng rất xấu hổ.

Gò má cô ửng hồng, hỏi anh: “Anh vẫn chưa ngủ sao?”

Cao Hướng Bách phát hiện động tác giấu đồ của cô, không biết cô đang giấu thứ gì, thò đầu ra phía sau Văn Tịch: “Mang trái cây tới cho em ăn! Chỉ có điều... em đang giấu thứ gì đó! Thần thần bí bí.”

Anh nói xong, đặt đĩa trái cây lên trên bàn, bước chân theo bản năng đi tới gần Văn Tịch.

“Không... không có gì đâu...”

Văn Tịch bị anh ép sát, lùi về sau hai bước.

Khuôn mặt nhỏ đã đỏ lên, liên tục lắc đầu: “Thật sự không có gì!”

“Thật sự không có gì sao?”

Cao Hướng Bách cười, sải bước tới gần cô.

Anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của cô đã đỏ chót, càng làm cho anh tò mò muốn biết, rốt cuộc cô đang giấu thứ gì ở phía sau.

Từng bước tới gần, hai tay vòng qua ôm Văn Tịch vào trong ngực của mình, để cho cô không còn chỗ để trốn.

Bàn tay lớn xấu xa vòng qua người cô, nắm chuẩn xác bàn tay nhỏ ở phía sau... Sau đó, men theo hai bàn tay nhỏ, tìm kiếm món đồ cô đang giấu.

-----oOo-----

Chương 599: Con không cố ý

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Hường Bách nhìn Văn Tịch vào phòng tắm mới lưu luyện thu hồi ánh mắt.

Cậu đứng dậy, ra khỏi phòng Văn Tịch, đi đến phòng sách tìm ba mình.

"Ba..."

Cao Hường Bách gõ cửa phòng sách.

"Vào đi!"

Cao Hường Dương đang ngồi trước bàn chăm chú đọc một cuốn sách y học, thấy con trai đi vào mới ngược nhìn cậu hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Ba, con có chuyện muốn hỏi..."

Cao Hường Bách ngồi xuống phía đối diện của chiếc ghế lớn ba đang ngồi.

Cao Hường Dương lúc này mới đặt cuốn sách dày trong tay xuống: "Ừ, con nói đi."

Cao Hường Bách chuẩn bị một chút rồi hỏi: "Có loại... thuốc tránh thai nào không có hại cho cơ thể không ạ? Chính là loại không có tác dụng phụ?!"

"Thuốc tránh thai?"

Cao Hường Dương trừng mắt nhìn con trai mình, sẵng giọng: "Ai cần uống?"

Cao Hường Bách ngẩn người: "Ba cứ nói cho con biết là có loại thuốc đó hay không đã?"

"Văn Tịch cần uống?"

"... Dạ."

"Thằng hư hỏng này! Con lại có thể cùng người ta..."

Cao Hường Dương suýt nữa thì tự ta đánh con trai mình rồi: "Mấy đứa mới lớn chùng này..."

"Ba, bọn con đều đã hai mươi rồi, cũng không còn nhỏ nữa!"

"Không còn nhỏ? Ba con khi ở tuổi này thì vẫn chưa hề có chuyện gì với mẹ con đâu!"

"Vậy ba có dám nói là ba không tự làm chuyện đó không?"

"..."

Thằng nhỏ ngỗ ngược này!

"Được rồi, ba, ba đừng dạy dỗ con vội, mau nói cho con biết đi!..."

Cao Hường Bách giục ba mình.

Cao Hường Dương cũng hết cách, đứng lên đi tìm thuốc cho con trai, vừa tìm vừa dạy bảo cậu: "Cao Hường Bách, con đừng trách ba chưa cảnh báo con, con dám làm to bụng Văn Tịch thử xem! Cô bé này mà sinh non thật sự không phải là chuyện nhỏ, xử lý không tốt thì sẽ ảnh hưởng cả đời, còn tổn thương đến cơ thể! Đã biết chưa?"

"Con biết rồi!"

Cao Hường Bách thành thật gật đầu: "Hôm nay là chuyện ngoài ý muốn..."

Thật sự là chuyện ngoài ý muốn!

Cậu cũng không ngờ hôm nay giữa hai người sẽ xảy ra chuyện này, cậu cũng không thể lúc nào cũng trốn tránh được?

"Sau này con sẽ chú ý, đảm bảo không có lần sau."

Cao Hường Bách thành khẩn bảo đảm với ba mình.

Dù sao, cậu cũng không nỡ làm Văn Tịch tổn thương.

"Được rồi, trước giờ con luôn là người có chừng mực, ba tin tưởng con! Chuyện hôm nay, chỉ một lần này thôi, đừng để xảy ra lần thứ hai."

Cao Hường Dương nói rồi lấy thuốc đưa cho con trai: "Hôm nay uống một viên, ngày mai lại uống một viên! Mặc dù không có tác dụng phụ nhưng uống lâu dài cũng không có ích lợi gì, biết chưa?"

"Dạ, con biết rồi! Cảm ơn ba!"

"Con trai, con nhớ kỹ câu này, người đàn ông chân chính chắc chắn sẽ không để người phụ nữ của mình uống thuốc tránh thai! Biết không?"

"Con biết rồi..."

Cao Hường Bách gật đầu tỏ ý đã hiểu, sau khi lấy được thuốc thì đi khỏi phòng sách.

Tiếp đó cậu đi thẳng về phòng ngủ tìm Văn Tịch.

Văn Tịch cũng vừa tắm rửa xong ra ngoài, tóc vẫn còn ướt, bông xõa trên vai, khiến Cao Hường Bách vừa nhìn đã thấy bụng dưới căng lên.

"Em sấy khô tóc trước đã, đừng để bị cảm!"

Cao Hường Bách đi vào trong phòng tắm lấy máy sấy ra đưa cho Văn Tịch.

Văn Tịch vẫn còn hơi xấu hổ, sau khi nói tiếng cảm ơn thì không nói gì

nữa, chỉ đứng trước gương sấy tóc.

Làn gió nhẹ âm áp thổi lên mái tóc ướt của Văn Tịch, xuyên qua mái tóc phủ lên người Cao Hường Bách, cuốn theo hương thơm thoang thoảng, khiến tâm thần cậu mê ly.

Cao Hường Bách theo bản năng bước tới gần cô.

Rồi cậu không kìm được, từ phía sau ôm lấy cô, xoay người cô lại ôm vào lòng.

Cậu vùi mặt vào trong mái tóc ướt của cô, hít mùi hương thơm ngát thuộc về cô, trong lòng lại tràn đầy sự âm áp.

"Hường Bách, đừng đùa nữa! Tóc em vẫn còn ướt! Cảnh thận lại cọ vào người anh!"

"Không sao đâu, anh bị ướt cùng em..."

"..."

Văn Tịch đỏ mặt, ngại ngần đẩy cậu một cái, máy sấy tóc trong tay lại bị Cao Hường Bách cầm lấy: "Để anh giúp em..."

"Không cần..."

Văn Tịch nhẹ giọng từ chối.

"Anh muốn..."

Cao Hường Bách cố tình bắt chước giọng điệu của cô, thấp giọng nói.

Văn Tịch bị cậu làm cho xấu hổ, đẩy nhẹ cậu một cái rồi lại ngoan ngoãn để mặc cho cậu sấy tóc giúp.

Cao Hường Bách một tay cầm máy sấy, một tay phe phẩy tóc cô, nói: "Vừa rồi anh đến chỗ ba lấy thuốc tránh thai..."

Văn Tịch kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn cậu.

Cao Hường Bách cũng cúi đầu nhìn cô.

"Ba... Ba anh? Vậy chẳng phải là..."

"Đã biết."

Cao Hường Bách nói đúng sự thật.

"Vậy em..."

Văn Tịch cắn môi dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Cô không biết ngày mai khi gặp ba mẹ Cao thì phải đối mặt với họ thế nào... Loại chuyện như vậy, ít nhiều cũng hơi... không hay lắm?

Cô buồn rầu!

"Tư tưởng của ba mẹ anh đều rất thoáng, em đừng để trong lòng."

Cao Hường Bách an ủi cô, lại nói: "Nhưng ba anh cũng đã nghiêm khắc dạy bảo anh một trận, trách anh là không chăm sóc tốt cho em, ba nói, chỉ có người đàn ông hư hỏng mới để người phụ nữ của mình phải uống thuốc tránh thai, còn hết lòng cảnh cáo anh là chỉ được một lần này thôi! Nếu còn có lần sau thì ba nhất định sẽ đánh anh!"

Cao Hường Bách nói, tắt máy sậy trong tay, nhìn về phía Văn Tịch: "Thật ra thì anh cũng không muốn em uống loại thuốc này, mặc dù nó cũng không có tác dụng phụ nhưng dù sao cũng vẫn là thuốc, là thuốc thì có ba phần độc..."

"Vậy ngộ nhỡ mang thai thì phải làm sao?"

Văn Tịch vẫn thấy cần thận một chút vẫn hơn.

"Ở đại học có thể kết hôn rồi."

Hường Bách nhắc nhở Văn Tịch.

"Vậy cũng không được!"

Văn Tịch vội vàng lắc đầu: "Chúng ta đều vẫn còn nhỏ, đừng hành động theo cảm tính! Hơn nữa em cũng không muốn còn trẻ như vậy mà đã làm mẹ..."

Văn Tịch cười rộ lên, cầm lấy thuốc tránh thai từ tay cậu: "Không sao đâu, em cũng chỉ uống lần này thôi, lần sau anh có muốn em uống thì em cũng không uống đâu!"

Văn Tịch nói rồi lập tức bỏ thuốc vào trong miệng.

Cô ngay cả nước cũng không cần uống, cứ vậy mà nuốt luôn.

Cao Hường Bách đưa nước cho cô: "Em làm gì thế! Còn sợ anh cướp của em à? Vội vàng như thế, đến nước cũng không uống!"

Văn Tịch cười rồi nhận lấy ly nước cậu đưa, sau khi nói cảm ơn thì mới uống hai ngụm nước.

Nỗi lo lắng trong lòng cũng theo đó mà trôi đi.

-----oOo-----

Chương 600: Trở về trường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Hường Bách dựa vào mép bàn, si mê ngắm nhìn cô, nhất thời không nhận được bật cười: "Em nói xem, em là một cô gái tốt như vậy, sao năm đó Đình Hải lại không nhìn trúng em được cơ chứ, lại đi chọn đứa nhỏ ngốc nghếch nhà anh!"

Văn Tịch nghe cậu nói cũng không nhận được mà bật cười: "Cái đó gọi là duyên phận, có biết chưa? Em cũng chưa từng nghĩ là sẽ có một ngày em lại có thể biết anh!"

Cao Hường Bách đưa tay ôm lấy cô, than thở: "Xem ra anh phải cảm ơn Đình Hải và nha đầu ngốc kia cho tốt, nếu hai bọn họ không bỏ qua em thì có khi đời này anh thực sự không có cơ hội gặp được cô gái tốt như em rồi!"

"Vậy thì biết đâu anh lại gặp được cô gái tốt hơn thì sao?"

Văn Tịch chớp mắt nhìn cậu cười.

"Không thể nào đâu..."

Hương Bách hí mắt lắc đầu: "Trong lòng anh, em chính là cô gái tốt nhất! Những người khác dù có tốt thế nào chẳng nữa thì cũng không liên quan gì đến Cao Hương Bách!"

Văn Tịch nhìn cậu, không nhịn được lại bật cười, chợt hỏi một câu: "Vậy... vừa rồi... là lần thứ mấy của anh?"

"..."

Cao Hương Bách hí mắt, buồn cười nhìn cô: "Vậy em thấy anh giống như là lần thứ mấy?"

Văn Tịch học theo dáng vẻ của cậu, nheo mắt lại, nhìn thật kỹ: "Em thấy, nhìn thế nào cũng không giống là lần đầu tiên..."

"Vì sao?"

Cao Hương Bách hỏi lại cô.

"... Cảm giác thôi, anh có vẻ cực kỳ thành thạo, không giống như người không hề có kinh nghiệm."

"Ha ha ha..."

Cao Hương Bách cười to: "Bất kỳ người đàn ông nào, đối với loại chuyện như vậy, đều là vô sự tự thông! Trước khi hành động thực tế, bọn anh đều đã theo đại sư Nhật Bản học mô phỏng theo các bài học trong mấy năm trời, cho nên, anh thành thạo như vậy là vì anh chăm chỉ học tập, không hề liên quan đến việc anh có kinh nghiệm hay không! Em yên tâm, vừa rồi cũng là lần đầu tiên của anh! Trong cuộc đời Cao Hương Bách này, cho tới bây giờ chỉ có một người phụ nữ duy nhất là Văn Tịch! Thật sự là vậy..."

Văn Tịch lại bật cười, cố ý cười nhạo cậu: "Lại còn đại sư Nhật Bản, sở thích của bọn con trai các anh thật sự khiến đám con gái bọn em không dám khen tặng!"

"Người đó khiến bọn anh không phải là cùng một loại nữa đó!"

Cao Hường Bách nói rồi lại bật máy sấy lên tiếp tục sấy tóc cho Văn Tịch.

Sau khi bốn người hẹn nhau du ngoạn cạnh biển một vòng, Cao Hường Bách lái xe, tự mình đưa Văn Tịch về nhà.

Cậu nghĩ ba mẹ của Văn Tịch vẫn chưa biết đến sự tồn tại của mình, hơn nữa Văn Tịch cũng chưa báo cho ba mẹ về chuyện bạn trai, cuối cùng, sau khi Văn Tịch và Cao Hường Bách ở lại một đêm trong khách sạn thì mới có thể về đến nhà.

Lúc phải nói lời tạm biệt với Văn Tịch, Cao Hường Bách thật sự là cực kỳ không nỡ.

Cũng may là sau kỳ nghỉ đông, hai người lại đi học cùng trường, có thể miễn được nỗi khổ tương tư khi mỗi người một nơi.

Đầu này, hai người lưu luyến tạm biệt nhau thì đầu kia, Huyền My và Đình Hải đã đi tới, thấp thỏm đến nhà cậu để gặp ba mẹ.

Huyền My thay đổi phong cách trang điểm hoạt bát lộng lẫy, lần đầu tiên trang điểm cực kỳ thanh nhã, lịch sự.

Nói tới nói lui thì đúng là hiếm có, vừa dịu dàng lại vừa nhẹ nhàng.

Đình Hải ở bên cạnh, mấy lần suýt không nhận được mà cười phá lên.

"Huyền My? Chính là đứa nhỏ mà hồi bé đã để lại vết sẹo trên mặt Đình Hải sao?"

Mẹ Đình đúng là có trí nhớ không thể khinh thường, chuyện đã xảy ra nhiều năm như vậy mà giờ bà vẫn còn nhớ rõ.

Nhưng nếu bà ấy không giỏi như vậy thì sao có thể sinh ra một người

giỏi như Đình Hải chứ?

"Bác gái, chính là cháu..."

Huyền My ngoan ngoãn đứng ở đó, gật đầu.

Cô không dám ngẩng đầu lên nhìn mẹ Đình, cười xòa nói: "Khi còn bé là do cháu chưa hiểu chuyện..."

"Ài, nếu Đình Hải không nói cho bác biết trước thì bác thật sự không nhận ra cháu! Cháu thay đổi rất nhiều, bác nhớ hồi cháu còn bé thì cực kỳ hoạt bát xinh đẹp, giờ xem ra đã dẹt dẹt thành thực hơn nhiều rồi... Thảo nào người ta đều nói con gái mười tám sẽ thay đổi, đúng là không giả."

"..."

Huyền My chỉ đứng đó cười theo.

Ha ha...

Dẹt dẹt thành thực...

Những từ ngữ này, trước giờ đều không hề có liên quan đến Cao Huyền My con dâu!

"Còn đứng đó làm gì! Qua đây, mau ngồi xuống đi, ngồi xuống, tuyệt đối đừng khách khí!"

Mẹ Đình vội vã bảo Huyền My ngồi.

Bà lại nói tiếp: "Cháu không biết Đình Hải nhà bác đâu, nó thích cháu lắm đó! Suốt ngày làm nhảm bên tai bác là cháu dễ thương, đáng yêu thế nào... Chậc chậc! Bác thấy cháu đúng thật là vô cùng dễ thương!"

"Cháu cảm ơn bác!"

Huyền My được khen, trong lòng rất vui.

Cô vừa nói cảm ơn vừa ngồi xuống.

Nhưng Đình Hải lại đột nhiên nói thêm một câu: "Mẹ, mẹ đừng để bị vẻ ngoài của cô ấy đánh lừa! Đừng thấy cô ấy thành thành thật thật như vậy mà nhầm, bình thường cô ấy như gà bay chó sủa vậy, suốt ngày làm âm lên!"

"..."

Huyền My sốt ruột đến mức không ngừng nháy mắt với Đình Hải.

Khá lắm, lại dám bóc mẽ cô vào lúc này, rốt cuộc anh có còn muốn yêu đương với cô nữa hay không?

Dáng vẻ chớp mắt của Huyền My khiến Đình Hải không khỏi bật cười: "Được rồi, đừng giả bộ nữa, bản sắc của em vẫn đáng yêu hơn, nghe lời anh, em không hợp với phong cách điệu dàng này đâu!"

Đình Hải nói rồi kéo Huyền My đến ngồi cạnh mình.

Huyền My nhìn mẹ Đình ở phía đối diện, cực kỳ xấu hổ.

Mẹ Đình cứ nhìn hai người bọn họ, cười điệu dàng hòa ái.

Đình Hải xấu xa néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Huyền My: "Anh không ngại sức mạnh của đàn ông trong em đâu..."

"..."

Đàn ông?!!!

Anh mới là đàn ông ấy! Cả nhà anh đều là đàn ông!!!

Huyền My không khỏi thầm oán ở trong lòng, nếu không phải là mẹ Đình đang ở đây thì cô phải hung hăng cắn hấn một phát mới hả giận được!

Mẹ Đình nghe đánh giá của con trai về Huyền My thì bật cười, trách mắng: "Có ai lại nói con gái nhà người ta như con không? Rõ ràng là một cô gái xinh xắn như thế mà con lại nói thành đàn ông, dù là mẹ thì mẹ cũng không vui! Thảo nào hồi còn bé đã bị người ta cào cho thành bộ

dạng đó!"

"Mẹ, không phải là đàn ông thì sao có thể dùng tay cào người khác thành như vậy được chứ?"

"Con bé mà là đàn ông thì con là gì hả? Bị con bé cào, đường đường là một người đàn ông mà không thấy ngại sao!"

Mẹ Đình đúng thật là không bênh vực con trai mình chút nào!

"Từ nhỏ con đã không tính toán với cô ấy, là đàn ông phải có phong phạm! Nhưng nha đầu ngốc này lại hoàn toàn không hiểu!"

Đình Hải nói rồi cung chiều xoa xoa đầu Huyền My, làm rối cả tóc cô lên, rồi lại kiên nhẫn dùng tay như lược chải ra.

Dường như cậu rất thích làm việc này cho cô.

"Cháu nào có không hiểu, rõ ràng là cháu... trưởng thành quá sớm!"

Xin cô đó, mới học mẫu giáo thôi!

Cô mới lớn bao nhiêu chứ?

Ba tuổi? Bốn tuổi? Chắc chắn không hơn năm tuổi! Cùng lắm là năm tuổi thôi, cô nào biết đâu cái gì mà tình với chả yêu, ai thích cô chỉ e là cô cũng không biết, nhưng người này thì hay rồi, hồi đó lại hôn môi luôn!

Khá lắm, đúng là trưởng thành sớm!

Đình Hải cười rộ lên: "Tình yêu không phân tuổi tác!"

"Thôi! Đừng nói nữa, mẹ sắp bị hai đứa nói đến mức nổi da gà luôn rồi! Con trai, không nhìn ra được, nhìn con bình thường vô vị trầm tĩnh như vậy, hóa ra cũng thích nói chuyện thế này!..."

Mẹ Đình ôm tay, chê cười con trai, bỗng như nghĩ tới điều gì, nhìn Huyền My cười nói: "Nói tới nói lui, Huyền My à, bây giờ cháu không thích cào người khác nữa chứ? Mặc dù có lúc bạn trai không nghe lời thì

cũng cần dạy cho một bài học nhưng mặt của con bác cũng sắp bị cào nát rồi, đúng thật là vô cùng đáng tiếc. Cháu nói xem có phải vậy không?"

"... Bác gái, hiện giờ cháu không cào người khác nữa rồi, thật đó ạ!"

Huyền My vội vàng lắc đầu, chia hai tay ra quơ quơ trước mặt mẹ Đình:
"Bác nhìn này, hiện giờ cháu không để móng tay nữa rồi."

"Phì..."

Mẹ Đình nhin không được bật cười: "Cô bé này đúng là giống y như Đình Hải nói, hồn nhiên đáng yêu! Nhưng cháu cũng cẩn thận, Đình Hải chính là hồ ly khôn khéo đó, cháu ngây thơ như thế thì sẽ bị nó ăn sạch mất!"

"... Hồ ly?"

Huyền My chớp mắt, mơ hồ nhìn về phía Đình Hải.

Đình Hải dùng ánh mắt cưng chiều, cười chăm chú nhìn Huyền My, thấy cô quay sang nhìn mình thì lại đưa tay sờ má cô: "Yên tâm đi! Dù có là hồ ly thì anh cũng sẽ không dùng sự khôn khéo đó lên người em! Anh không nữ."

"Ô..."

Mẹ Đình cười rộ lên: "Cũng đúng, dù có là hồ ly khôn khéo mà gặp phải thợ săn mạnh mẽ thì cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ mà thôi! Hai đứa giống như là vô quýt dày có móng tay nhọn! Mẹ thấy rất tốt! Xúng! Xúng đôi lắm!"

"Mẹ, con tính là đợi sau khi Huyền My tốt nghiệp thì sẽ lập tức kết hôn!"

"Hả?"

Huyền My kinh ngạc nhìn cậu.

Kết hôn? Anh nghiêm túc?!

"Được!"

Vậy mà mẹ Đình còn dứt khoát hơn cả cô: "Kết hôn rất tốt! Sau khi kết hôn thì sinh cho ba mẹ một đứa cháu mập mạp! Ái chà, trong nhà lại có thêm hai người, hay lắm, kết hôn rất tốt!"

"..."

Mẹ Đình còn nghĩ xa hơn cả Đình Hải...

Ngay cả đứa bé cũng nghĩ đến rồi, Huyền My thật đúng là hết chỗ nói.

Đình Hải cũng không phản đối, chỉ cười cười: "Vậy được, chuyện này cứ quyết định như vậy."

Sau khi kỳ nghỉ đông trôi qua, bốn người lại quay trở lại trường học.

Cao Hường Bách là sinh viên mới chuyển tới, nhưng lại không hề xa lạ với ngôi trường này, hơn nữa khả năng thích ứng của cậu trước giờ cũng rất cao cho nên cũng không hề có vẻ gì là khó chịu, ngược lại còn hòa nhập vào hoàn cảnh của trường rất nhanh.

Huyền My và Văn Tịch mỗi ngày đều bận rộn với tiếng Anh bậc bốn.

Huyền My trong tình huống được Đình Hải giám sát học hàng ngày thì các kỹ năng tiếng Anh quả thật có tiến bộ tương đối lớn. Lần thi sát hạch gần nhất lại có thể không phụ sự mong đợi của mọi người được chín mươi điểm, khiến giáo viên tiếng Anh của cô rất nghi ngờ với điểm số này.

Lúc trả bài thi cho cô, nhìn thấy số chín mươi điểm đỏ tươi, giáo viên tiếng Anh hí hóp mắt ngẩng đầu, nhìn Huyền My đang đi lên bục giảng nhận bài.

Lúc này Huyền My thật ra còn không dám tin vào số điểm của mình, cô còn đang nghĩ xem chút nữa tan học phải khao giáo viên tốt, học trưởng Đình Hải thế nào vì đã giúp đỡ cô đây!

"Bạn Cao Huyền My!"

Đúng lúc này, đột nhiên giáo viên gọi tên cô.

"Có!"

Huyền My vội vã trả lời, thu hồi suy nghĩ, cười híp mắt nhìn thầy Hướng, đi lên phía trước định nhận bài thi.

"Thành tích này của em chắc chắn là thật chứ?"

Giáo viên hoài nghi nhìn Huyền My.

Huyền My sừng sốt.

Nụ cười trên mặt cô dần dần cứng lại.

Sau đó, tiếng xì xào bàn tán của các bạn bên dưới vang lên.

Huyền My theo bản năng quay đầu nhìn một vòng.

Văn Tịch cũng cau mày nhìn giáo viên tiếng Anh trên bục giảng, rõ ràng cô đang cực kỳ bất mãn với sự nghi ngờ của giáo viên.

"Đương nhiên là thành tích thật sự, em cực kỳ chắc chắn!"

-----oOo-----

Chương 601: Một mình thi lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Huyền My thân nhiên gật đầu, lấy bài thi trong tay của giáo viên: "Thưa cô, cô không thể vì sinh viên có tiến bộ mà nghi ngờ nhân cách của sinh viên đó?"

Giáo viên tiếng Anh rõ ràng đang nghi ngờ cô lúc thi đã gian lận!!

"Em Cao Huyền My, cô không nghi ngờ nhân cách của em, nhưng thành tích của em đột nhiên tiến bộ nhanh như vậy khó lòng khiến người khác tâm phục khẩu phục, nếu như em cảm thấy mình trong sạch, thì có ngại tôi mai một mình thi lại không?!"

Giáo viên tiếng Anh khiêu khích hỏi Huyền My.

“Thưa cô, cô làm như vậy là không công bằng!”

Văn Tịch cuối cùng không nhịn được nữa, ‘soạt’ một tiếng, đứng dậy, phản bác đề nghị của giáo viên tiếng Anh.

“Được thôi!!! Thi thì thi!!!”

Huyền My đột nhiên đáp lại: “Thi thì cũng được thôi, nhưng hy vọng cô sau khi nhìn nhận vào sự thật thì sẽ công nhận em!”

“Được! Nếu như em thi lại mà kết quả tương đương với lần này, cô sẽ thừa nhận, em không hề gian lận.”

“Nói ra rồi không được nuốt lời!”

Sau khi tan học, Huyền My bò ra bàn, nước mắt đầy mặt, không ngừng vò đầu bứt tai.

“Aaaaaaa, lại phải thi, thật là phiền phức!”

“Cậu đó, thật là ngốc mà, lại còn kêu phiền! Sao cậu lại đồng ý đề nghị của giáo viên sát thủ chứ? Cái gì mà thi lại, sao cậu phải thi lại, cậu cũng không gian lận mà!”

“Chính vì không gian lận, nên tớ mới đồng ý đề nghị của giáo viên sát thủ!”

Huyền My bây giờ thật có chút hối hận rồi: “Lỡ mà giáo viên sát thủ cho tớ đề khó hơn thì phải làm sao? Vậy thì tớ tiêu tùng rồi!”

“Ai bảo cậu xúc động làm gì...”

“Văn Tịch, cậu nói xem giáo viên tiếng Anh này sao lại có khả năng hứng thú với việc học tốt vậy nhỉ, nếu như không phải Đình Hải kiên nhẫn dạy tớ, đừng nói là cấp 4, dù cho là ba đời nhà tớ cũng không qua nổi!”

Huyền My nói rồi liền đi ra khỏi phòng học, đi tìm Đình Hải.

Cô nói lại đại khái sự việc xảy ra ở trong tiết học cho Đình Hải, sau đó cầu cứu anh: “Đình Hải, lần này anh nhất định phải cứu em.”

“Cứu kiểu gì?”

Đình Hải nhàn nhạt đưa mắt nhìn, hỏi cô.

“Anh giúp em ôn tập đi.”

“Em không có lòng tin với bản thân như vậy cơ à?”

Đình Hải bình thản hỏi cô.

“Không phải vậy, nhưng ôn tập thì trong lòng sẽ chắc chắn hơn.”

“Không ôn nữa!”

Đình Hải vô cùng quyết đoán, tiếp tục nói: “Dựa vào năng lực hiện tại của em, bài kiểm tra cấp thấp đó lấy được 90 điểm có gì kì lạ! Giáo viên tiếng Anh của các em quá không thức thời rồi!”

Anh nói rồi, kéo Huyền My về phía cổng trường: “Đi thôi! Dẫn em em đi ăn lẩu HaiDiLao em thích nhất, thoải mái một chút!”

“Nhưng bây giờ em vô cùng căng thẳng...”

Bàn tay nhỏ bé của Huyền My tiết ra nhiều mồ hôi.

“Sợ cái gì! Dù cho em thi không được thì cũng có sao?” Nhân cách của em không cần chứng minh ở trước sự hoài nghi của người khác! Người tin em thì sẽ luôn tin em, người không tin em thì nói thế nào cũng vô ích! Có hiểu không?”

“..Anh nói như vậy, cũng thật có lý!”

Huyền My gật đầu

Cũng đúng!

Người không tin cô, sao cô phải phí công giải thích? Người đã tin cô rồi thì cô còn cần giải thích làm gì?

Nghĩ như vậy quả nhiên tâm trạng dễ chịu hơn nhiều, cô liền đi theo Đình Hải ăn lẩu.

Ngày hôm sau.

Quả nhiên, giáo viên sát thủ nói rằng thi lại, là thật sự thi lại.

Thật sự là một mình cô thi lại!

Huyền My bị giáo viên sát thủ gọi đến văn phòng để thi lại, có lẽ là để ngăn chặn cô gian lận, giáo viên đã đặt ghế ngồi cạnh cô, hai mắt chăm chăm nhìn Huyền My làm bài, từ đầu đến cuối đều không rời khỏi người cô.

Cô giáo nhìn chăm chăm cô, giám sát nhất cử nhất động của cô!

Thật là phiền phức mà!

Huyền My đang chuẩn bị làm bài thì đột nhiên ánh mắt sáng rực, ở bên ngoài cửa văn phòng dường như phảng phất bóng dáng của Đình Hải.

Chỉ thấy anh lười biếng đứng dựa vào cửa văn phòng, cũng không vào trong, chỉ yên lặng đứng đó, không làm gì cả.

Hả?

Sao anh ấy lại tới đây?

Lẽ nào anh đến cổ vũ cô, tiếp cho cô thêm sức mạnh?

Huyền My ngoài nghi ngờ ra, thì phần nhiều là cảm thấy vui sướng, lập tức có cảm giác hưng phấn.

Cô lấy bút ra, phẩy tay áo, bắt đầu đặt bút làm bài.

Cũng may là, giáo viên sát thủ này ghét thì ghét thật nhưng không đến

mức nhân cách tệ hại mà cố ý làm khó cô.

Độ khó của đề cũng tương ứng với đề lần trước, cho nên Huyền My làm bài cũng rất thuận lợi.

Giáo viên sát thủ ở bên cạnh nhìn như vậy, dường như có chút không dám tin, đẩy gọng kính lên sống mũi, nhìn chăm chăm vào đáp án đề thi, rồi nhìn Huyền My... đứa trẻ này, lần này bản thân ngồi cạnh giáo viên làm rồi vẫn còn muốn gian lận, thật là hết chỗ nói!

Trong vòng 30 phút, Huyền My đã hoàn thành đề thi, sau đó mất thêm 10 phút để kiểm tra lại một lượt, mới nộp cho giáo viên sát thủ: “Thưa cô, em làm xong rồi!”

Giáo viên sát thủ mặt không biểu cảm nhận tờ bài thi của cô đưa.

“Vậy không còn việc gì nữa, em đi trước đây ạ!”

Huyền My nói rồi, đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi văn phòng, không ngờ bên ngoài văn phòng lại có tiếng gõ cửa, liền nhìn thấy Đình Hải từ bên ngoài đi vào.

“Em chào cô...”

Anh lễ phép chào.

Giáo viên sát thủ đã quá quen thuộc với Đình Hải, đương nhiên cũng biết Đình Hải là bạn trai của Huyền My, chỉ nhìn Huyền My một cái sau đó gật đầu với Đình Hải, cũng không nói thêm gì nữa.

Nhưng Đình Hải vẫn muốn nói tiếp.

“Thưa cô, nếu bạn gái em đã làm xong bài rồi thì hãy đối chiếu đáp án ngay tại đây đi ạ! Em cũng rất muốn biết em ấy rốt cuộc có gian lận hay không. Nếu như cô phải chữa bài cho em ấy thì phiền cho cô rồi, em không ngại giúp cô.”

Đình Hải nói rồi, lấy bài của Huyền My ở trên bàn, bắt đầu soát từ câu đầu tiên.

Lúc mà soát được khoảng một nửa, anh ngẩng đầu lên nhìn, nhìn Huyền My khẽ cười, không ngừng khen cô: “Làm tốt lắm!”

Được Đình Hải khen, Huyền My lập tức có cảm giác như đang bay, toàn thân lâng lâng, dù cho không thật cũng làm cô vô cùng vui vẻ,

“Cảm ơn! Là do anh dạy tốt....”

“Thông minh.”

Hai người, một người hát một người khen hay, hoàn toàn xem giáo viên sát thủ đang xanh mặt ở bên cạnh thành người vô hình.

Soát cả bài kiểm tra, Đình Hải chỉ tốn khoảng 5 phút.

Anh đưa bài kiểm tra cho giáo viên sát thủ, cười: “Tổng điểm là 100, có 80 câu, làm sai 5 câu, trong đó có 3 câu ở phần 1, hai câu ở phần 2, được 93 điểm! Thưa cô, cô xem em soát bài có chuẩn hay không?”

“Wow...”

Huyền My không ngờ Đình Hải lại nhanh chóng tính ra điểm của cô như vậy, lập tức cảm thấy vô cùng khâm phục anh.

Giáo viên sát thủ lập tức giống như học phải xương, đến cả âm thanh đều không phát ra được, một lúc sau, chỉ có thể gật đầu: “Đúng vậy...”

Giáo viên sau đó liền xoay người, đánh mắt về phía Huyền My, nhìn cô với cặp mắt khác xưa: “Em Cao Huyền My, cô thừa nhận, lần này là do cô hiểu lầm em! Em hoàn toàn không gian lận, đi về đi!”

Huyền My nói tiếng cảm ơn, nắm lấy tay Đình Hải, chuẩn bị đi.

Đình Hải vẫn không động đậy, chỉ nhìn giáo viên sát thủ: “Thưa cô, lúc đó ở trên lớp cô đã ở trước mặt tất cả các bạn sinh viên khác hoài nghi nhân cách của em ấy, bây giờ sự thật chứng minh sinh viên của cô không phải vì gian lận mới đạt được thành tích tốt, vậy cô không phải ít nhất nên nói câu ‘xin lỗi’ với sinh viên này sao?”

Gương mặt của giáo viên sát thủ trắng bệch ra, nhưng đối với mặt thái độ

sắc bén của sinh viên này, cô với tư cách là một người giáo viên bồi dưỡng, trong tình huống này còn có thể nói gì sao?

“Cô xin lỗi.”

Một lúc sau, cô giáo miễn cưỡng nói câu xin lỗi với Huyền My.

Huyền My sững người, sau đó mới giật mình hồi thần lại, vội vàng xoa tay: “Không sao đâu ạ.”

Đình Hải cười nhạt: “Thưa cô, sau này cô nên học cách tin tưởng sinh viên của mình! Bởi, họ đều có khả năng vô hạn.”

Nói xong, Đình Hải kéo tay Huyền My, đi ra khỏi văn phòng của giáo viên sát thủ.

Từ trong văn phòng đi ra, trái tim của Huyền My vẫn mãnh liệt đập ‘thình thịch’.

Cô cảm thấy cảnh tượng lúc đó quá kích thích rồi!

Đây thật sự là trận chiến của giữa sinh viên và giáo viên bất lương!!

“Đình Hải, anh thật ‘trâu bò’! Quá đỉnh rồi!!”

Cô không ngừng giơ ngón tay cái với Đình Hải: “Ồ bên anh thật sự quá có cảm giác an toàn rồi!! Lúc mà anh bắt cô giáo xin lỗi, em thật sự sợ hãi...”

Huyền My nói rồi, còn dùng vai khoa trương miêu tả.

Đình Hải không lưu tình nhìn cô: “Nhìn xem em có chút tiền đồ gì không?! Giáo viên sai thì không thể xin lỗi sinh viên à?! Mỗi sinh viên đều có tôn nghiêm của riêng mình! Nhưng Cao Huyền My em...”

Đình Hải nói rồi, vuốt ve hai má cô, cười rộ lên: “Cũng may là nhóc con em da mặt dày, gặp chuyện gì cũng rất lạc quan! Bây giờ xem ra thật sự là chuyện tốt! Nói không chừng một số cô gái kiêu ngạo gặp phải chuyện này đã khóc ngay tại chỗ rồi!”

“Em mới không thèm khóc! Chỉ là nói em gian lận thôi mà, cũng không phải chưa từng gian lận, có gì mà khóc!”

“...”

Những lời này, chắc cũng chỉ có nhóc con này mới có thể nói ra.

Cuộc sống đại học của Đình Hải, hai năm làm hòa thượng, cũng vô số tháng ngày bị tưởng là đồng tính, cuối cùng cũng trải qua tình yêu nam nữ, xem như là kết thúc viên mãn rồi.

Sau khi tốt nghiệp đại học, anh tiếp tục cuộc đời học nghiên cứu sinh.

Đình Hải trong lúc là nghiên cứu sinh, đã cùng với Kỳ mở một công ty quảng cáo.

Không biết rốt cuộc là vì Đình Hải quá khô ngô tuấn tú hay do anh và Kỳ quá giỏi đàm phán mà công ty vừa mở, lượng khách hàng đã không ngừng tăng lên, bùng phát doanh thu ngoài dự liệu của Huyền My và Văn Tịch.

Nhưng, loại chuyện hưng thịnh kiểu này nhìn có vẻ là vô tình nhưng thực tế lại trong dự liệu.

Nhân tài ưu tú như Đình Hải, làm gì mà không thành công cơ chứ?!

Huyền My và Văn Tịch hai người cùng khoa với Đình Hải, tuy rằng không cùng chuyên ngành, nhưng vẫn có vài môn học chung, cho nên hai cô gái trong lúc rảnh rỗi, sẽ thực tập ở công ty của Đình Hải, khỏi phải nói, trong quá trình thực tập hai cô gái học được không ít kiến thức ngoài sách vở.

Đình Hải chuyển ra khỏi kí túc xá của trường, ở đoạn đường giữa trường và công ty thuê một căn hộ.

Huyền My cũng tự nhiên chuyển khỏi kí túc xá, không biết xấu hổ vào sống ở căn hộ của Đình Hải.

-----oOo-----

Chương 602: Em suy nghĩ thật kỹ trước đã

Nguồn: EbookTruyen.VN

Về chuyện này, Cao Hường Bách đã nhiều lần dạy dỗ em gái mình, thế nhưng Huyền My lại lọt tai này bay qua tai kia, vừa gật đầu đồng ý, vừa ‘lăn giường’ với Đình Hải như chuyện thường.

Sau đó cô lại bị anh trai của mình dạy dỗ đến phiên, cô âm ỉ: “Anh, anh đừng nói nữa, nếu anh nói nữa em sẽ thật sự kéo Đình Hải đi lĩnh giấy kết hôn đó!!”

“Nếu hai em thật sự lĩnh giấy kết hôn, vậy thì anh sẽ không nói gì nữa!! Thế nhưng hai em cứ ngủ với nhau như vậy, chẳng may có thai thì làm thế nào?”

“Sẽ không mang thai đâu, anh cứ yên tâm đi!! Hai chúng em đều sử dụng biện pháp an toàn! Hơn nữa, anh có tư cách gì để dạy dỗ em! Không phải anh với Văn Tịch cũng như thế sao...”

“Tốt xấu gì bọn anh cũng không sống chung!”

“Với tần suất của hai người, cũng không hề thua kém bọn em đang sống chung, vậy không bằng sống chung với nhau, chí ít sẽ tiết kiệm tiền! Tiền thuê phòng khách sạn rất đắt đó!”

“...”

Ngày đó, khi Đình Hải tan làm trở về, Huyền My đã không kịp chờ đợi, kể cho Đình Hải nghe toàn bộ sự phiền phức của anh trai mình, cuối cùng cô vừa ăn khoai tây chiên vừa hỏi anh: “Anh nói xem anh em có phiền phức không? Quả thật chính là lấy 50 bước dạy 100 bước mà, có đúng không?”

“Em vừa nói em muốn lấy giấy chứng nhận kết hôn?”

Đình Hải tiện tay đặt cặp tài liệu để lên ghế sofa, sau đó cởi áo vest màu nhạt ở trên người, kéo cà vạt trên cổ, híp mắt hỏi Huyền My.

“Đúng vậy! Chỉ có điều đó chỉ vì em muốn trêu chọc anh của em thôi! Bây giờ tình hình của chúng ta như vậy, sao có thể nhận giấy kết hôn chứ?”

“Tại sao không thể?”

Đình Hải dùng vẻ mặt nghiêm túc để hỏi cô.

“Hà?”

Huyền My ăn khoai tây chiên ở trong tay, chớp chớp mắt: “Đương nhiên là không thể rồi, bây giờ em vẫn còn là sinh viên! Mà sinh viên thì sao có thể nhận giấy kết hôn chứ, có đúng không?”

“Ai nói là sinh viên thì không thể nhận giấy kết hôn chứ?”

Đình Hải vươn tay ra vòng qua eo nhỏ của cô: “Không phải em nói nghe anh của em lại nhả rất phiền sao? Vậy thì em cùng anh đi lĩnh giấy kết hôn, ngược lại em cũng sớm qua độ tuổi kết hôn rồi! Vì vậy anh đeo cho em một chiếc nhẫn lên ngón áp út, từ nay về sau, mỗi lần anh đi ra đi vào trong đây cũng được coi là hợp pháp rồi...”

Đình Hải nói xong, cầm lấy ngón áp út trên bàn tay phải của cô, từ từ đeo chiếc nhẫn vào.

Huyền My nghe thấy vậy thì gò má lập tức ửng hồng, vừa giận dữ vừa xấu hổ oán trách anh: “Mẹ ơi!! Nhẫn cưới là một vật lãng mạn như thế, kết quả lại bị anh dùng kiểu này để hình dung, thật đúng là... quá phá hủy phong cảnh rồi!!! Anh chính là đồ lưu manh!!”

“Không cho phép nói sang chuyện khác.”

Đình Hải ôm chặt cô.

“Em không nói sang chuyện khác!”

Huyền My ngửa đầu nhìn anh: “Nói thật, anh không cảm thấy chúng ta kết hôn rất sớm sao?”

“Không cảm thấy.”

Vẻ mặt cả Đình Hải rất nghiêm túc: “Chúng ta có thể lĩnh giấy kết hôn trước, thậm chí có thể bí mật cưới trước. Anh biết em không muốn bị các bạn của em biết, nhưng không sao, anh tôn trọng em! Chúng ta có thể đợi sau khi em tốt nghiệp, đến lúc đó sẽ làm lễ cưới sau, tiếp theo sẽ nghĩ đến việc sinh con!”

“Anh nói nghiêm túc sao?”

Lúc này, Huyền My mới ý thức được Đình Hải không nói đùa với mình.

“Đương nhiên, anh rất nghiêm túc.”

Đình Hải gật đầu thành thật: “Hai chúng ta kết hôn sớm cũng là kết hôn, kết hôn muộn cũng vậy! Sớm hay muộn đối với chúng ta mà nói không có gì khác biệt, ngược lại sớm muộn gì em cũng trở thành vợ của Đình Hải anh, không phải trở thành vợ của anh sớm một chút sẽ tốt hơn sao?”

“... Nói như vậy cũng đúng.”

Sớm hay muộn cũng đều là người của anh!

Hình như kết hôn sớm một chút cũng không tệ! Chỉ ít, cô sẽ không phải sợ hãi bảo bối Đình Hải của cô bị người phụ nữ xấu cướp đi mất.

Chỉ có điều...

“Anh vẫn nên để cho em suy nghĩ trước đã, trước tiên em phải suy nghĩ cho thật kỹ càng, có được không?”

“Được...”

Đình Hải nhếch miệng nở nụ cười xấu xa, trong nháy mắt bé Huyền My đang ngồi trên ghế, sải bước đi tới trước ghế sofa: “Cho em mấy ngày để em từ từ suy nghĩ, chỉ có điều bây giờ việc cấp bách chính là... em phải cho anh ăn no trước đã, anh đói rồi...”

“Này này này!! Ô ô...”

Huyền My vẫn chưa kịp kháng nghị đã bị Đình Hải đè lên ghế sofa,

trong nháy mắt đã ăn sạch cô, thậm chí không còn dầu để mà ép!!

Lần nghiền ép này, lăn qua lăn lại gần một tiếng đồng hồ.

Cuối cùng thật vất vả mới có kỳ nghỉ dài hạn, Đình Hải giành thời gian rảnh để ở bên Huyền My, vì vậy bốn người đã giao hẹn với nhau sẽ đi đến hòn đảo Renal, nơi mà hai người phụ nữ của bọn họ đã mơ ước từ lâu.

Đây chính là quốc đảo đẹp nhất trong lòng Huyền My, bốn mùa ở đây đều trái ngược với bốn mùa ở trong nước.

Huyền My đã từng ảo tưởng vô số lần được đứng dưới bầu trời xanh biếc ở nơi này, hưởng thụ bầu không khí bốn mùa đều là mùa xuân ở nơi này... Mà bây giờ, cô đã thật sự được đặt chân đến mảnh đất này, nhìn thấy đường chân trời trời biển chạm nhau kia, Huyền My lập tức cảm thấy mình như đang ở trong một giấc mơ xinh đẹp vậy, dường như mọi thứ đều không phải là thật.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân vừa được nước mưa gột rửa, bầu trời như tắm trong màu xanh biếc, những áng mây đủ màu sắc nối tiếp nhau, sương mù lượn lờ bao phủ toàn bộ hòn đảo, trên biển sương mù mờ mịt nối liền hòn đảo, như mơ như thật, giống như tiên cảnh ở nhân gian, đẹp không thể diễn tả, màn sương trắng xóa tràn ngập khắp mặt biển...

“Đẹp quá!!”

Huyền My không nhịn được cảm thán.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đứng trên bãi cát vàng mềm mại, dang rộng hai tay, thỏa thích ôm ấp từng làn gió biển ẩm ướt này... Hít một hơi thật sâu ...

Đó chính là mùi vị tinh khiết của thiên nhiên, cho dù bên trong có pha lẫn mùi tanh nhàn nhạt của biển, thế nhưng nó vẫn mang tới cảm giác trong lành, làm cho người khác cảm thấy... rất dễ chịu!!

“Đẹp quá...”

Văn Tịch đi đôi chân trần trắng như ngọc, dẫm lên chỗ nước biển nông,

chiếc váy màu trắng của cô đặt trong màn sương trắng xóa, giống như một tiên nữ hạ phàm.

Khóe môi không nhịn được nở một nụ cười xinh đẹp, quay đầu nhìn Huyền My ở phía sau: “Đây quả thật là một hòn đảo lãng mạn...”

“Ừ!! Nếu có thể tổ chức một hôn lễ ở đây, vậy thì quá tốt rồi!!”

Huyền My vừa nói, vừa vui vẻ bắt đầu chạy dọc bờ biển.

Đình Hải lười biếng nằm trên bãi cát mềm mại, híp cặp mắt ma mị của mình, thường thức bóng người nhỏ bé xinh đẹp cực kỳ chói mắt đang đứng trong nước biển dưới ánh nắng mặt trời kia.

Ngày hôm nay, cô đã thay đổi trang phục năng động của ngày thường, mặc một chiếc váy dài Bohemia, đầu đội một chiếc mũ đan rất thực nữ, vành mũ còn được gắn một bông hoa rất tinh xảo, rất có cảm giác thiết kế bông hồng đỏ.

Trang phục này đã loại bỏ hình tượng năng động của cô lúc trước, bây giờ lại càng giống một bé gái nhà hàng xóm vô cùng dịu dàng ngoan ngoãn.

Hoàn toàn không hề giống với cô, thế nhưng mỗi một vẻ của cô đều làm cho Đình Hải say mê, mừng rỡ, yêu sâu đậm.

Sự chú ý của anh vẫn luôn dừng trên người Huyền My, không hề dịch chuyển.

“Quả thật rất đẹp, rất lãng mạn...”

Anh thấp giọng than thở.

Cô rất đẹp...

Đẹp như tiên nữ!!

Mà phong cảnh ở nơi này lại rất lãng mạn...

Quả thật rất thích hợp để tổ chức một hôn lễ đặc biệt!!

Anh mặc ý nằm xuống, gồi đầu lên cánh tay, nằm trên bãi cát mềm mại dịu dàng, nghe tiếng sóng biển rì rào ở bên tai, lần đầu tiên anh cảm thấy, hóa ra cảnh sắc của thiên nhiên lại đẹp đến mức khiến cho người khác say mê đến vậy.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, giọng nói trầm thấp của anh lại vang lên: “Huyền My, tới đây, nằm trong ngực anh này...”

Anh nói xong, cũng không mở mắt ra, đưa tay, vỗ vỗ bãi cát mềm mại ở bên cạnh.

Huyền My đang đứng cạnh bờ biển, nhìn anh từ phía xa, mỉm cười.

Trong chớp mắt tiếp theo, cô đã ngoan ngoãn chạy tới, nằm lên trên khuỷu tay rắn chắc của Đình Hải.

Đình Hải nhắm mắt nghỉ ngơi, còn Huyền My thì yên tĩnh nằm trong ngực anh, thưởng thức màn sương như tiên cảnh này, lắng nghe tiếng tim đập thuộc về anh, đây là tiếng êm tai nhất cũng là tiếng làm cho cô cảm thấy yên tâm nhất.

Nếu như có thể, cô thật sự hy vọng thời gian có thể ngừng lại ngay lúc này... Bình thản, xinh đẹp, đơn thuần...

Ở cạnh biển cách đó không xa, bóng người màu trắng của Văn Tịch giống như tiên nữ đang nhảy múa, tiếng cười réo rắt, còn có tiếng chơi đùa của Cao Hương Bách đang không ngừng vang bên tai.

Dường như trong nháy mắt, trên thế giới này, chỉ còn lại bốn người bọn họ... Có lúc, hạnh phúc chỉ đơn giản là như vậy!

Khi Đình Hải tỉnh lại, anh là bị tiếng ầm ĩ của ba người làm cho thức giấc.

Vừa mở mắt ra, không biết từ lúc nào anh đã bị ba người đắp cát lên người, bây giờ chỉ còn lộ ra một khuôn mặt đẹp trai mà thôi.

Huyền My còn ngồi xổm bên cạnh anh, cười xấu xa.

Cao Hường Bách và Văn Tịch khi nhìn thấy Đình Hải vừa tỉnh lại, sớm đã vất chân lên cổ mà chạy.

Nhưng bỗng dừng, nghe thấy tiếng cười trên nổi đau của người khác của Huyền My.

Một cơn sóng nhỏ không hề báo trước ập đến chỗ của bọn họ.

“Đáng chết...”

Thậm chí Đình Hải không kịp phản ứng lại, tiếng chửi thảm trong miệng sớm đã bị nhấn chìm trong thủy triều mặn mà.

Thủy triều lướt qua thân hình đang bị chôn vùi của anh, sau đó nhanh chóng rút xuống.

Mà anh vẫn còn nằm trong cát, dáng vẻ rất chán nản và chật vật, mấy sợi tóc vốn đã được vuốt keo dựng lên thì bây giờ đã bị ướt sũng, thấm ướt lên trên da đầu, nhìn có vẻ rất lôi thôi, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai của anh.

“Phụt, ha ha ha...”

Kẻ cầm đầu là Huyền My, nhìn thấy dáng vẻ sa sút của anh như vậy, cuối cùng không nhịn được nữa cười ầm lên.

Đình Hải đang nằm trong đống cát không thể động đậy, cố ý nghiêm khắc trừng mắt nhìn cô, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cao Huyền My...”

“Vâng!! Có tôi!!”

Huyền My vội vàng đáp lại.

Tay phải của cô còn nghịch ngợm làm một động tác báo cáo: “Ông chủ Đình, anh có việc gì cần dặn, anh cứ nói.”

Đình Hải dùng ánh mắt liếc nhìn cơ thể vẫn đàn bị vùi lấp trong đống cát, khẽ nhướn mày, đã biết rõ nhưng vẫn hỏi cô: “Không có ý định tha cho anh đứng không?”

“Thông minh!”

Huyền My cười, vẫn không quên chỉ vào chiếc mũi cao thẳng tắp của anh: “Hiêm khi nhìn thấy dáng vẻ ăn quả đắng của Đình Hải anh, hơn nữa, còn sa sút, xấu xí, bản như vậy... Ừm! Hiêm khi thấy anh không thể nhúc nhích như lúc này, em cảm thấy em nên nhân cơ hội này, trả lại hết những sự bất nạt mà em đã chịu đựng mấy ngày qua lên người anh!!”

Sau khi Huyền My nói xong, cơ thể không chút do dự nằm sấp lên trên đồng cát trên người anh, bàn tay nhỏ không ngừng trêu chọc khuôn mặt đẹp trai của anh, cố ý “dụ dỗ” anh.

Đình Hải nhìn dáng vẻ buồn cười của cô: “Được rồi! Em muốn làm gì thì làm! Ngược lại bây giờ cả người anh ngoại trừ cái miệng này, không còn chỗ nào có thể cử động được, quả thật em đã tìm được một cơ hội rất tốt!!”

Đình Hải nói xong vẫn không hôn lên đôi môi đáng yêu của Huyền My.

Huyền My cười híp mắt: “Nếu như chỉ có một mình đôi môi là cử động được, vậy thì... trả thù từ miệng trước đi!!”

Cô cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi mỏng gợi cảm còn mang theo mùi vị tanh nồng của biển.

Khóe miệng của Đình Hải vẫn luôn mang một ý cười cưng chiều, nhắm mắt lại, để mặc cô hôn lên đôi môi của mình, còn anh thì hưởng thụ một nụ hôn sâu ngọt ngào chủ động này... Nụ hôn của cô vừa cẩn thận, vừa triền miên lại vừa dịu dàng.

-----oOo-----

Chương 603: Hôm nay em... thật đẹp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mặc dù kĩ thuật vẫn chưa được coi là thành thực, nhưng vẫn có thể trêu ghẹo đến những sợi dây thần kinh mẫn cảm của anh.... Cuối cùng cũng

không kìm chế được, đầu lưỡi nóng bỏng ướt át của anh đẩy ra cái miệng nhỏ xinh của Huyền My, cùng hoà quyện quấn quýt với chiếc lưỡi dính hương của cô, mạnh mẽ công thành đoạt đất, cố gắng hút lấy từng hơi thở của cô!

Đây là thứ duy nhất trên người anh có thể cử động rồi!

Cho nên anh nhất định phải dùng thêm sức để ngắm nhìn cô mới được!!

Thủy triều dường như cũng bị cảnh sắc đẹp đẽ lãng mạn trên bờ hấp dẫn, chúng đem theo sự hài hoà, chậm chậm tản qua bãi cát, thâm nhập qua cả hai con người đang trao nhau nụ hôn say đắm, sau đó lại nhiệt tình lùi về, cuốn theo cả một vùng cát biển hạnh phúc... ánh nắng dịu dàng buổi chiều tà rơi trên thân hình hạnh phúc của hai người, tản ra các vòng ánh sáng vàng... Hai người giống như hai con gà ướt sũng nhưng hạnh phúc, cả người sớm đã ướt từ lâu, nhưng dường như chẳng ai còn tâm tư để để ý đến điều đó, họ chỉ tận tình trao nhau nụ hôn dưới ánh mặt trời.

Ánh tà dương vàng rơi trên hai người họ cực kì ấm áp...

Cũng không biết từ lúc nào, bàn tay của Đình Hải đã chặt chẽ vòng qua thân thể mảnh khảnh của Huyền My, đem cô ôm thật chặt vào lòng mình.

Huyền My thoát ra khỏi nụ hôn, mái tóc đã loạn lên từ lâu.

Cô tùy tiện vuốt lại một chút, giả bộ tức giận hét lên: “Đồ đê!! Anh gạt em, anh nói cả người anh chỉ có cái miệng là động đậy được!!”

“Đồ ngốc!!”

Đình Hải mỉm cười, đột nhiên anh quay người đè Huyền My dưới thân mình.

Cát bạc rơi khắp trên người cô.

Ánh mắt nóng rực cấp bách dừng trên người cô, bộ dáng thắm thiết của anh, dường như hận không thể lập tức xử lý cô ngay tại đây: “Ồ chỗ đông người mà lại câu dẫn anh như vậy, nhớ đâu không không chế được...”

“Anh dám...”

Huyền My giơ tay ra chọt vào eo làm cho anh ngửa ngáy, khiến cho Đình Hải sảng khoái bật cười thành tiếng.

“Ha ha ha ha...”

Huyền My cũng cười lên theo anh.

Hai người ôm nhau ngồi thành một cục, tùy ý nô đùa trên bãi cát.

Trong khu vực biển lãng mạn đó truyền đến từng tiếng cười trong như chuông bạc, yếu tố tạo nên hạnh phúc tản khắp nơi theo gió biển...

Chiều tối yên tĩnh.

Gió thổi nhẹ nhàng, thoải mái ấm áp.

Một buổi tối lãng mạn như vậy đáng lẽ ra phải có một buổi hẹn hò lãng mạn, nhưng kết quả Huyền My vẫn phải ở một mình trong phòng khách sạn, chỉ có thể xem video cho đỡ nhàm chán.

Không ngờ Đình Hải đến đảo Sarenal còn bàn chuyện làm ăn.

Hơn nữa anh còn đem theo cả Văn Tịch, nói là đi tiếp khách.

Vốn dĩ cô cũng muốn đi, nhưng Đình Hải chê cô không hiểu phép tắc bằng Văn Tịch, cho nên mới để cô lại khách sạn.

Tám giờ mười phút, Huyền My mới tắm rửa xong đi ra từ phòng tắm, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa.

Huyền My vui mừng, lẽ nào là Đình Hải về rồi sao?

Cô tiến đến nhìn qua mắt nhìn ở cửa, đó là Văn Tịch.

Huyền My nhanh chóng mở cửa: “Sao cậu đã trở về rồi? Đình Hải đâu?”

Lúc này, đằng sau còn có mấy cô gái nước ngoài mặc đồng phục giống hệt nhau.

Huyền My nghi ngờ nhìn bọn họ, vẫn không biết điều gì đang xảy ra.

Văn Tịch vội vàng lịch sự mời họ vào phòng, nói với Huyền My: “Họ là nhà thiết kế hình tượng chuyên nghiệp, Đình Hải nói chút nữa muốn đưa cậu đi gặp một khách hàng quan trọng, cho nên bảo tớ về trước giúp cậu chuẩn bị chút.

Mấy nhà thiết kế mỉm cười chào hỏi với Huyền My: “Very, happy, to, serve, you!” (Rất vui được phục vụ cho bạn!)

Huyền Myngây người lại: “A... Yes! Thank you!”

Nhưng lúc này Huyền My hoàn toàn không biết điều gì đang xảy ra, cô lại kéo Văn Tịch ra hỏi cho cụ thể.

“Tớ cũng không rõ, Đình Hải nói muốn đưa cậu đến tham dự hôn lễ của một vị khách rất quan trọng, một tiếng sau sẽ cho xe đến đón chúng ta.”

“Là vậy sao...”

Huyền My giờ mới hiểu ra: “Sao trước đó không thấy anh ấy nhắc đến nhỉ! Đột ngột như vậy...”

Mặc dù cô nói miệng như vậy, nhưng vẫn ngoan ngoãn để nhà thiết kế chỉnh sửa tạo hình cho mình.

Lúc lễ phục được đem vào, Huyền My lập tức ngây người, miệng căng thẳng, kinh ngạc mãi không thốt lên nổi một lời.

Văn Tịch nhìn thấy cô thất thường như vậy liền hỏi: “Sao vậy?”

“Bộ lễ phục này??!”

Huyền My chỉ vào chiếc váy trắng chạm đất đó, có chút nghi ngờ: “Đây là lễ phục mà lát nữa tớ phải mặc sao?”

“Đúng vậy!”

Văn Tịch gật đầu, cười cười: “Đây là do Đình Hải đích thân chọn cho

cậu đó.”

“... Cậu chắc chắn đây là lễ phục chứ không phải váy cưới chứ?”

“Đương nhiên rồi!”

Văn Tịch khẳng định gật đầu.

Huyền My nhìn chiếc váy trắng giống hệt váy cưới trong tay, rất lâu sau mà vẫn không thể hồi thần lại.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt trên lớp váy mỏng mỏng mơ đó lại cảm thấy yêu thích không nổi rời tay.

Có lẽ mỗi một người con gái đều có cảm xúc khác thường với bộ váy cưới trắng tinh!

Đứng trước gương nhìn bản thân có chút xa lạ, Huyền My đột nhiên có chút hoang mang.

Chiếc váy như váy cưới này có một cảm giác vô cùng thuần khiết, vừa mới mặc lên cô đã có ảo giác, dường như mình chính là cô dâu của hôm nay... Một tiếng sau...

Xe dừng ở trước cửa khách sạn.

Nhìn thấy chiếc xe trước mắt, Huyền My kinh ngạc một hồi lâu.

Chiếc motorhome phiên bản lớn cực kì hào hoa, thân xe còn điểm các bó hoa diêm lệ khác nhau, từ hoa hồng đến bách hợp... Đây rõ ràng là một chiếc xe cưới!!

Huyền My khó hiểu nhìn Văn Tịch đứng bên cạnh.

“Cái này...”

“Hình như học trưởng Đình Hải điều xe trong đám cưới của khách hàng đến, không quản nữa, chúng ta lên xe trước đã!”

Văn Tịch nói rồi giúp Huyền My nhắc phần đuôi váy dài rồi lên xe.

Trong lòng Huyền My tràn đầy hoài nghi nhưng cũng không hỏi thêm gì.

Văn Tịch đã nói vậy rồi, chắc cũng chỉ vậy thôi!

Nửa tiếng sau...

Xe dừng ở trước một nhà thờ trung cổ, đây là nhà thờ nổi tiếng nhất ở trấn Hokitica Museum, mà những người mới đến đây tổ chức hôn lễ thường chọn tổ chức vào buổi tối, bởi vì bầu trời đêm ở đây đẹp tuyệt trần... Huyền My đã từng nhìn thấy giới thiệu liên quan đến nhà thờ này ở trên mạng, mà cô cũng đã từng hoang tưởng được tổ chức hôn lễ lãng mạn thoát tục ở trên vùng đất thánh địa này... Khoảnh khắc cô đặt chân lên nền thảm đỏ, có một loại ảo giác... Đẩy cánh cửa kia ra, thứ đang đợi cô chính là chồng cô!

Văn Tịch đỡ Huyền My xuống xe: “Huyền My, đi vào đi! Anh Đình Hải đợi cậu ở trong.”

“Cậu không vào sao?”

Văn Tịch cười cười, lắc đầu, thâm ý nói một câu: “Bây giờ tớ không tiện để vào, cậu vào trước đi!”

Huyền My không hiểu gì hết, nhưng Văn Tịch đã nói vậy rồi, cô cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ đành gật đầu: “Vậy được rồi! Tớ vào trong trước đợi cậu.”

Huyền My nói xong liền tự mình đi vào dọc theo thảm đỏ.

Cô có chút nghi ngờ không khí yên tĩnh trong nhà thờ lúc này.

Trên quảng trường của nhà thờ không có một chút đèn đóm nào, Huyền My mượn ánh trăng rục rịch, ưu nhã bước trên thảm đỏ dẫn đến hạnh phúc đó, chậm rãi tiến đến cổng lớn của nhà thờ.

Bước chân cô bước nhẹ trên thảm đỏ, sa mỏng trắng tinh khẽ rung động theo gió thổi nhẹ, kì lạ là niềm hạnh phúc ảo tưởng đó lại tràn ngập trong tim cô.

Dường như, cô chính là cô dâu của hôm nay, là nhân vật chính hôm nay...

Trái tim trở nên kích động kì lạ, ý cười ở khoé miệng ngày càng đậm hơn.

Có lẽ giây phút này, cô thật sự có thể mượn hạnh phúc của người khác để hoang tưởng đến giấc mơ đẹp đẽ của mình, người đứng đối diện cô dâu chính là người đàn ông cô yêu sâu đậm... chồng tương lai của cô. Đình Hải!!

Cánh cửa nặng trĩu của nhà thờ “kẹt...” một tiếng bị cô nhẹ nhàng đẩy ra.

Một giây sau, khi Huyền My nhìn thấy mọi thứ bên trong, cô hoàn toàn sững sờ.

Trước mắt...

Trong nhà thờ là một khoảng yên tĩnh trầm mặc.

Không có vợ chồng như trong tưởng tượng của cô, cũng không có bạn bè người thân đem theo những lời chúc phúc đến, chỉ có duy nhất... Đình Hải... của cô!!

Đình Hải mặc một thân lễ phục trắng, thiết kế may cắt đặc biệt khiến thân hình mạnh khỏe của anh lộ ra càng thêm hoàn mỹ, mà trên ngực anh còn cài một bông hoa hồng đỏ diễm lệ.

Anh đứng ở đầu bên kia thảm đỏ, dưới chiếc thánh giá nghiêm trang, con mắt sâu thẳm, thẫn th thiết nhìn vào thân hình váy trắng tinh khiết đứng đối diện... giữa bờ môi gợi cảm lộ ra một ý cười hạnh phúc.

Anh yên lặng đứng đó, như một vị hoàng tử ưu nhã, nhẫn nại yên tĩnh chờ đợi cô công chúa của anh.

Cuối cùng.

Anh giơ ra bàn tay xin mời với công chúa của mình, cúi đầu thật sâu, khiêm tốn chào đón sự xuất hiện của cô.

Huyền My thân mặc váy cưới trắng tinh đứng trước cửa nhà thờ, không dám tin vào tất cả trước mắt... Màn đêm yên tĩnh được các ngôi sao chỉ chít điểm sáng, lung linh mà kì ảo.

Ánh sáng nhẹ nhàng hắt qua lớp kính thủy tinh trên trần nhà thờ, lãng mạn phủ lên cặp đôi hạnh phúc trong nhà thờ.

Mặc dù trong nhà thờ không có đèn, nhưng vẫn lung linh như mắt, khiến con người ta như lạc vào thế giới chuyện thần thoại, cực kì không chân thật.

Quý ông Đình Hải cúi mời Huyền My ở phía bên kia thảm đỏ, thành khẩn mà lại thân thiết: “Người con gái xinh đẹp của anh, em đã chuẩn bị tốt để trở thành công chúa nhỏ yêu quý nhất của Đình Hải anh chưa?”

Anh bật cười, giữa hai hàng mày là sự cung chiều vô hạn.

Thế nhưng chỉ một câu đơn giản như vậy thôi cũng khiến Huyền My ướm cả gò má... Còn nhớ hồi nhỏ, cô cứ như một cậu con trai, tóm lấy gương mặt mập mạp của anh ấy, để lại toàn vết thương, thế nhưng anh không bao giờ ra tay đánh cô, thậm chí đến một câu mắng chửi cũng không có, chỉ tìm cách thu người vào trong góc, thu đến nỗi sau này có lẽ là do quá đau đớn nên đã trốn trong góc tường khóc một mình.

Kí ức xưa cũ, xâu lại thành từng cuộn phim ngắn, không ngừng chiếu lại trong đầu cô.

Huyền My nhẹ nhàng mỉm cười.

Mặc dù nước mắt đầy mặt, nhưng cô vẫn luôn giữ tư thái ưu nhã nhất, đi chậm chậm, từng bước từng bước bước về bên đố của hạnh phúc.

“Hôm nay em... thật đẹp...”

Bàn tay Đình Hải bắt lấy bàn tay mềm mại của Huyền My.

Nhìn cô gái xinh đẹp đến nỗi như mắt trước mắt này, không nhìn được nói một câu cảm thán, sau đó liền cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ hồng ướm át của cô... Một cái hôn dưới ánh sao lãng mạn, không nữ kết thúc.

“Huyền My, cảm ơn em đã ở bên anh nhiều năm như vậy...”

Thật đấy, sự cảm ơn từ đáy lòng!

Cũng cảm ơn ông trời cuối cùng cũng để anh gặp được cô!

“Đình Hải...”

Cảm xúc của Huyền My có chút kích động.

Âm thanh bất giác trở nên nghẹn ngào.

Không hề biết rằng người đàn ông này còn tình cảm như vậy.

“Ngẩng đầu, nhìn bầu trời này đi...”

Đình Hải nhắc nhở cô.

Huyền My ngẩng đầu, thông qua lớp thủy tinh trong suốt, ngược nhìn theo bầu trời mênh mông, trời sao rực rỡ như trong giấc mộng tiên cảnh... Hai con người như đang đứng trong biển sao.

Không lảng mạn chút nào cả!!

“Đẹp quá...”

Huyền My cảm động cảm thán: “Đình Hải, cảm ơn anh, cảm ơn anh đưa em đến thưởng thức biển sao đẹp như vậy, bất ngờ này em rất thích!”

Huyền My kích động nói, quay đầu nhìn Đình Hải bên cạnh, nhưng lại bất ngờ nhìn thấy anh thản nhiên cởi bộ lễ phục trắng ưu nhã trên người xuống.

Huyền My không hiểu nhìn anh.

Thế nhưng một giây sau, động tác của anh đã khiến Huyền My sững sờ.

Cô kinh ngạc nhìn Đình Hải xa lạ trước mặt...

Anh ấy... thế nhưng lại đang... nhảy?!!!

Hơn nữa còn là màn solo nhiệt tình phóng khoáng, latin!!

Huyền My cảm thấy dường như tất cả mọi thứ trên thế giới này đều trở nên huyền ảo!!

Chắc chắn là cô đang nằm mơ...

Chắc chắn vậy!!

-----oOo-----

Chương 604: Buổi sáng vui vẻ, cô dâu của anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đình Hải đứng dưới ánh sao rực rỡ, nhận lấy lễ rửa tội của ánh sao sáng, tận tình nhả múa cơ thể khoẻ mạnh của anh, tư thế múa vô cùng nhức mắt, phóng khoáng, gợi cảm.. thậm chí còn toả ra một chút... lẳng lơ câu hồn người!!

Tận tình mê hoặc xung quanh cô...

Nhiệt tình như lửa!!

Huyền My kinh ngạc há to miệng, không dám tin vào Đình Hải hoàn toàn khác lạ mà mình đang thưởng thức này.

Anh ấy như vậy so với Đình Hải mọi ngày vẫn luôn trầm mặc ít lời hoàn toàn là hai người khác nhau!

Khi đang múa, ánh mắt của anh vẫn luôn khoá chặt lấy Huyền My, chưa từng có một giây phút nào rời xa... Dường như cả thế giới của anh từ trước đến nay chỉ có mình Cao Huyền My!!

Cũng dường như, điệu múa này từ trước đến nay chỉ vì cô mà diễn.

Cũng chắc chắn rằng đoạn vục đạo này là Đình Hải chuẩn bị riêng cho

Huyền My.

Huyền My chưa từng biết rằng hoá ra Đình Hải cũng có một mặt nhiệt tình như lửa như vậy...nhưng cũng không thể không thừa nhận Đình Hải như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy lại không hề thấy nực cười, cũng không hề khô hài, cảm giác duy nhất mà cô cảm thấy đó chính là đẹp trai muốn chết!!

Và, cảm động muốn chết...

Đây nhất định là một buổi tối khó quên của cả đời cô!!

Huyền My không biết phải sức mạnh như thế nào mới có thể khiến Đình Hải vẫn luôn trầm mặc chỉ có một biểu cảm lại dám giải phóng bản thân, tốn hết tâm tư, chỉ có... một điệu nhảy solo dành cho cô!!

Nước mắt không ngừng vòng quanh hốc mắt cô.

Trái tim đầy ắp cảm động, dường như sắp trào ra ngoài rồi...

Đột nhiên thân hình của Đình Hải nóng rực lướt qua cô, Huyền My chỉ thấy lòng bàn tay tay phải có chút lạnh. Cô mở tay ra nhìn, một giây sau nước mắt liền không nhận được từ hốc mắt rơi xuống.

Trong lòng bàn tay cô không phải là thứ gì khác...

Mà là một chiếc nhẫn cưới vô cùng tinh tế.

Phát ra ánh sáng rực rỡ dưới ánh sao.

Không biết Đình Hải đã dừng lại điệu múa lãng lơ đó từ bao giờ, anh quỳ xuống cầm lấy chiếc nhẫn trong tay cô, sau đó chậm chạp nhưng vô cùng chân thành thay cô đeo nhẫn vào ngón vô danh trên tay phải cô.

Độ rộng vô cùng phù hợp!!

“Huyền My, gả cho anh, làm vợ Đình Hải anh một đời được không?”

Câu hỏi của Đình Hải khiến Huyền My cảm động bịt miệng lại khóc nức lên: “Tại sao từ trước đến nay anh không nói cho em biết những thứ này?”

Cũng chưa từng nói hoá ra anh còn biết nhảy...

Đình Hải ngẩng đầu mỉm cười nhìn cô, không đứng lên mà hỏi cô: “Điệu nhảy của anh, em có thích không?”

“Thích! Rất thích!!”

Huyền My liên tục gật đầu: “Thật sự rất thích...”

“Còn nhớ hôm đó ở trên quảng trường em nói với anh, em nói em hy vọng có một ngày chúng ta cũng có cơ hội nhảy một điệu nhảy, chỉ cần nhảy là liền một đời!”

Lúc đó anh không đáp lời cô.

Nhưng anh vẫn nhớ rất kĩ.

Nhớ trong tim, ở nơi sâu thẳm nhất.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay cô, dừng một lúc sau mới ngẩng đầu tiếp tục nói: “Bao nhiêu năm nay, anh chưa từng nghiêm túc nói với em một câu ngọt ngào nào, anh là một người đàn ông không giỏi nói chuyện, cho nên, rất nhiều điều anh vĩnh viễn không thể biểu đạt bằng lời nói, vậy anh hy vọng có thể dùng hành động thực tế của mình để cho em biết suy nghĩ chân thật nhất trong lòng anh! Huyền My, anh chỉ nghĩ đơn giản rằng muốn đem một mặt không thể nào của bản thân mình toàn bộ thể hiện ra trước mặt em, chỉ huy vọng ở trước mặt em, không cần giữ lại một thứ gì cả! Cũng chỉ muốn nói cho em biết là có rất nhiều chuyện, anh cứ tưởng Đình Hải anh cả đời cũng không thể làm được, nhưng ở trước mặt em, anh phát hiện, cho dù có khó khăn hơn nữa, nhưng chỉ cần Cao Huyền My em thích, Đình Hải anh nguyện ý vì em mà đi thử...”

Mà màn nhảy solo này chính là sự minh chứng tốt nhất!!

Chứng minh, anh quan tâm cô, điên cuồng yêu cô!!

Chuyện điên cuồng như vậy trước kia Đình Hải nghĩ cũng không dám nghĩ, muốn anh nhảy một điệu nhiệt liệt lãng lơ như vậy thậm chí còn đau đớn hơn cả giết anh đi!

Thế nung bây giờ, anh lại đột nhiên nghĩ ra muốn nhảy một điệu solo vì cô... Có lẽ cách thức anh biểu đạt tình yêu không giống với những người khác, nhưng anh biết, tâm ý của anh không ít hơn người khác một chút nào!!

“Hu hu hu...”

Huyền My rút cuộc cũng không nhịn được khóc ra thành tiếng: “Chắc hẳn là anh cố tình chọc em khóc, đúng không?!”

“Ngốc nghếch.”

Đình Hải bật cười, anh đứng dậy lau nước mắt trên mặt cô: “Sớm biết em sẽ khóc thảm như vậy, anh đã không học điệu nhảy kia rồi, ngoan, đừng khóc nữa...”

Thế nhưng anh càng an ủi thì nước mắt cô rơi càng nhiều hơn...

Giống như sợi trôn châu đứt dây, không thể ngừng được, cũng không thu lại được.

“Điệu nhảy này là anh mới học sao?”

“Ừm, học được gần một tháng rồi, có phải vẫn có chút cứng nhắc không?”

“Hơn một tháng?!”

Huyền My càng ghen ngào hơn: “Sao em không biết gì hết?! Aiya, em thật ngốc quá! Cái gì cũng không biết nữa!”

Huyền My nói rồi gõ vào cái đầu ngốc nghếch của mình.

Đình Hải nhìn bộ dáng đáng yêu của cô, chỉ cảm thấy rất buồn cười, ngón tay nhẹ nhàng áp giúp cô lau khô nước mắt: “Được rồi, em còn chưa đáp ứng yêu cầu của anh nữa!”

“Anh đã như vậy rồi, em còn có thể không đồng ý sao?”

Huyền My bật cười trong nước mắt.

Đình Hải cũng cười theo cô, kéo lấy bàn tay nhỏ của cô, dắt cô đi ra ngoài: “Được rồi, bây giờ chúng ta nên ra ngoài thưởng thức đêm sao đẹp nhất ở đây rồi...”

Anh vừa nói vừa nắm tay Huyền My đi qua thảm đỏ, tiến ra bên ngoài nhà thờ, nơi có màn đêm sao đẹp nhất.

Giây phút cánh cửa nhà thờ mở ra...

Bên ngoài ào lên tiếng vỗ tay.

Là lời chúc phúc nhiệt liệt của Văn Tịch và Hương Bách.

Ánh sao rọi xuống, nhà thờ độc lập như thần linh, an tĩnh mà trang nghiêm, còn toả ra một loại không khí khiến người ta muốn đi tìm hiểu sâu hơn.

Bốn người ngồi vây lại trên sân quảng trường.

Xung quanh là bốn ly rượu vang cực kì lãng mạn, ngẩng đầu nhìn lên trời sao hoang ảo đó, trong phút chốc cả thế giới dường như chỉ còn lại hai đôi bọn họ... Cảm giác này, quả thật quá đẹp đẽ...”

Huyền My không nhịn được cảm thán một câu.

Cô dựa đầu vào vai Đình Hải, hưởng thụ giờ khắc này, sự đẹp đẽ mà tự nhiên ban tặng cho họ.

Văn Tịch cũng dựa vào lòng Hương Bách, nghiêng đầu nhìn Huyền My, cười hỏi cô: “Huyền My, ban này Đình Hải ở trong đó đã tạo cho cậu bất ngờ gì vậy? Anh ấy còn không cho chúng tớ biết nữa!”

“A?”

Huyền My sửng lại, quay đầu nhìn Đình Hải, cười trả lời: “Bí mật...”

Đình Hải cũng cười theo cô: “Đúng vậy, bí mật!”

Nói rồi anh vươn tay nhẹ nhàng véo má cô: “Thông minh... đây chính là bí mật riêng chỉ hai chúng ta có!”

“Woa, keo kiệt!!”

“Haha...”

Thật ra Huyền My không phải không chịu nói, mà là sợ... sẽ doạ phải bọn họ!

Còn có, Đình Hải khác lạ như vậy vẫn là không nên để cho họ biết!

Chỉ một mình cô biết mới là tốt nhất!!

Được rồi, cô thừa nhận, thật ra là do cô ích kỉ.

Cô hy vọng Đình Hải như vậy chỉ có một mình Huyền My cô mới được hưởng thụ, biết đến, cảm giác này thật tuyệt!!

Váy cưới trắng tinh, nhẫn cưới rực rỡ, còn có... Đình Hải biết nhảy, tất cả mọi thứ đều giống như một giấc mơ đẹp đẽ hư ảo!!

Nếu như thật sự chỉ là một giấc mơ, Huyền My thật sự hy vọng có thể say mãi trong giấc mơ này, cả đời cũng không cần tỉnh lại!!

Năm Huyền My lên năm tư đại học, cô và Đình Hải thành công nhận về tờ giấy kết hôn.

Hai người cuối cùng cũng trở thành vợ chồng hợp pháp.

Về việc sống chung, không còn ai nói họ là không nên hay gì đó nữa rồi.

Cuộc sống của Huyền My, mỗi ngày đều trôi qua hết sức vui vẻ.

Đối diện với “bạn trai” nhiều tiền lại đẹp trai, hơn nữa còn chu đáo đến quá đáng như vậy, không tránh khỏi sẽ bị một số bạn học nữ nói lời rèm pha: “Cao Huyền My, cậu nói xem việc làm thông minh nhất của cậu trong đời này có phải là tìm được một người bạn trai xuất sắc như Đình Hải không hả?”

“Không phải.”

Huyền My lắc đầu, cực kì khoa trương đáp: “Cao Huyền My tó cả đời này làm qua một việc thông minh nhất, đó là đem một người con trai ưu tú như Đình Hải trời ở bên cạnh mình cả đời!!”

Đúng vậy, để Đình Hải trở thành chồng của cô, là việc mà Cao Huyền My cô làm thông minh nhất đời này!!

Ngày tốt nghiệp hôm đó, Huyền My và Văn Tịch khóc như hai con cún.

Hai người con gái, nói gì cũng không nở rời xa nhau.

Không quan tâm đến lời khuyên của hai người con trai, hai người ôm một thùng bia ngồi trên ghế đá bên hồ khóc thảm thiết, uống đến say khướt... cuối cùng, hai người ôm nhau khóc, hẹn Văn Tịch phải nhanh chóng gả vào nhà họ Cao, như vậy thì sau này hai người bọn họ có thể cả đời ở bên nhau không xa rời.

Đình Hải và Hương Bách không yên tâm về hai người con gái này.

Đình Hải cầm lấy chai bia bên cạnh, cùng với chai bia của Cao Hương Bách, nói với anh: “Nhanh chóng cưới Văn Tịch về đi, đỡ cho vợ tôi đêm dài lắm mộng, tôi không muốn cô ấy vì chị dâu mình mà ngày đêm đỏ hoe đôi mắt...”

Cao Hương Bách không nhịn được bật cười: “Tôi đang nghĩ phải cầu hôn với cô ấy như vậy! Aizz, lần trước cậu cầu hôn em gái tôi đã dùng chiêu gì vậy? Để con bé cảm động như vậy...”

Đình Hải đang định mở lời, nhưng Cao Hương Bách đã hiểu rồi, anh cướp lời: “Đừng nói với tôi là bí mật!! Đủ rồi đó, huynh đệ với nhau là không có bí mật gì hết!”

Đình Hải nghĩ nghĩ, cẩn thận suy nghĩ một lúc rồi đưa ra đáp án tốt nhất cho Cao Hương Bách: “Thật ra cậu không cần suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần buổi tối ở trên giường cậu dùng sức một chút... lâu một chút, Văn Tịch chắc chắn sẽ chạy theo cậu!”

“.. Sao năm đó cậu không dùng cái cách đê tiện này đi?”

Cao Hường Bách kì thị liếc nhìn Đình Hải.

“Bây giờ tôi vẫn đang dùng mà! Năm đó không phải là cô ấy vẫn chưa tốt nghiệp sao? Bây giờ tốt nghiệp rồi, tôi không muốn giấu chuyện kết hôn nữa, nhưng cô ấy không đồng ý, nói cái gì mà ảnh hưởng đến việc sau này cô ấy tìm việc, vậy thì tôi sẽ chẳng nghe! Tạo ra một đứa bé cho tôi, đến lúc đó hụng to rồi, muốn giấu chuyện kết hôn cũng khó! Cậu nói xem công việc gì mà cần chưa kết hôn, đúng không?”

Đình Hải anh hận không thể nói cho cả thế giới biết Cao Huyền My cô ấy giờ đã là người con gái của anh rồi!!

Còn về ong ong bướm bướm bên ngoài kia, tất cả đều cút hết đi!!

“Này! Cậu cố gắng chút, nói không chừng đến lúc đó chúng ta còn có thể cùng nhau tổ chức hôn lễ...”

Đình Hải cổ vũ Cao Hường Bách, đang nói dở, anh bỗng dưng vỗ vào ngực Hường Bách: “Này, hình như cậu có tình địch đó...”

“?”

Hường Bách thuận thế nhìn theo tầm mắt của Đình Hải, hai mày nhau lại.

Tên nhóc đó thật sự là tình địch của anh, hần ta tên là Nhậm cái gì đó!!

Đã nhiều năm như vậy rồi, sao vẫn phiền phức lượn đi lượn lại trước mặt anh chứ?!

Nhậm Sinh vẫn ôm một đoá hoa hồng quỳ dưới chân Văn Tịch hét lên: “Văn Tịch, anh yêu em!! Anh yêu em.....”

Văn Tịch do uống chút rượu nên một lúc lâu sau vẫn không phản ứng lại được.

May mà Huyền My phản ứng nhanh nhẹn, việc bảo vệ chị dâu của mình là không thể chậm trễ, lập tức lao lên trước mặt Văn Tịch: “Làm gì đó, làm cái gì đó!! Văn Tịch giờ là chị dâu tôi, cậu yêu cái gì mà yêu, không

được không được!!”

“Văn Tịch, ngày cuối cùng rồi, anh xin em, em đồng ý đi, Văn Tịch.....”

Bộ dáng đáng thương của Nhậm Sinh dường như sắp khóc đến nơi rồi.

Nói thật lòng, giây phút đó đến Huyền My cũng bị anh ta làm cho cảm động.

Văn Tịch đi từ đằng sau Huyền My ra, mặt đối diện với Nhậm Sinh, thật thà trả lời anh: “Xin lỗi, Nhậm Sinh, tôi đã có người đàn ông mình yêu sâu sắc rồi, hơn nữa, tôi thật sự không có cách nào chia trái tim mình ra, cho dù là một chút cũng không được... Cho nên tôi không có cách nào đồng ý hết, xin lỗi.”

Văn Tịch nói xong, Nhậm Sinh ôm bó hoa đứng ở đó bật khóc.

Khóc đến nỗi cả Huyền My và Văn Tịch đều không biết phải làm sao.

Văn Tịch rất do dự, có nên tiến lên an ủi anh ta không, nhưng bất chợt thấy trước mắt tối lại, còn chưa đợi cô kịp phản ứng lại, gương mặt đã bị một đôi tay nóng bỏng nâng lên, một giây sau, đôi môi đã bị bờ môi mỏng nóng rực khác khoá chặt lại.

Mấy giây sau, Văn Tịch vẫn chưa biết người đến là ai, dường như trong giây phút đó, cô cứ tưởng là Nhậm Sinh phía trước nên dẩy dựa một lúc, giây tiếp theo liền nhận ra người đến là ai, cho dù cô đã uống kha khá rồi, nhưng cô vẫn nhận ra, là Hường Bách... người đàn ông đã chiếm cả trái tim cô!!

Văn Tịch nhắm mắt lại, tận tình hưởng thụ nụ hôn sâu nhiệt tình này... đầu lưỡi dây dưa, “kích” tình không ngừng tăng lên...

Trong lúc hoảng loạn, dường như Văn Tịch nghe thấy Hường Bách đang hỏi cô: “Văn Tịch, gả cho anh được không?! ĐỂ Cao Hường Bách anh trở thành người đàn ông độc nhất vô nhị của Văn Tịch em cả đời này!!”

Văn Tịch trong lúc mơ hồ, cảm động đáp lại anh một câu: “Được.”

Màn cầu hôn này, không lãng mạn một chút nào cả, thậm chí còn có chút không tinh tảo.

Ít nhất, nữ chính thật sự không quá tinh tảo.

Thậm chí đối với tất cả mọi chuyện diễn ra tối đó, sáng hôm sau sau khi tinh dậy, cô đã có chút mơ hồ rồi.

Thế nhưng, đối với màn cầu hôn cực kì không lãng mạn lại còn hết sức đột ngột này, cô vẫn nhớ rất rõ ràng, hơn nữa, cô còn nhớ mình đã rất dứt khoát... đồng ý anh ấy!!

Mà không suy nghĩ một chút nào!!

Trời ơi.....

Văn Tịch vỗ cái đầu có chút đau của mình.

Tôi qua cô rốt cuộc đã làm cái gì!! Cô cư nhiên lại không hề do dự mà đồng ý lời cầu hôn của Hường Bách?!

Đang nghĩ thì một thân hình lao đến chỗ cô, hoàn toàn không đợi cô phản ứng lại, cả người đã bị ép dưới thân Cao Hường Bách, sau đó, chỉ thấy ngón vô danh trên tay phải lạnh lên... Một chiếc nhẫn cưới tinh tế, đã bao chặt quanh ngón tay cô rồi.

“Chào buổi sáng, cô dâu của anh!!”

Cao Hường Bách cười hết sức rạng rỡ.

Nói xong liền in xuống một nụ hôn sâu trên môi Văn Tịch... Văn Tịch nhìn gương mặt cười rạng rỡ, thậm chí có chút nhức mắt kia của anh, cô chớp mắt, động tình trả lời lại một câu: “Chào buổi sáng, chú rể của em...”

-----oOo-----